

Blerë Rrëfimet e Shën Brixhidës së Suedisë në: [Lulu](http://Lulu.com) (450 Faqet)

Profecitë dhe Rrëfimet e Shën Brixhidës së Suedisë

Libri 1

Fjalët e Zotit Tonë Jezu Krisht drejtuar nuses së tij të zgjedhur dhe të shtrenjë, ku shpallet mishërimi i tij tejet i madhërueshëm, dënohet përdhosja profane dhe shkelja e besimit dhe pagëzimit dhe ku nusja e tij ftohet që ta dojë.

Kapitulli 1

Unë jam Krijuesi i qiellit dhe tokës, një Hyj i vetëm me Atin dhe Shpirtin e Shenjtë. Jam Unë ai që u foli profetëve dhe patriarkëve, ai që ata prisnin. Për hir të dëshirës së tyre dhe sipas premtimit tim, Unë u mishërova pa mëkat, pa epsh, duke hyrë në trupin e Virgjërës njëloj siç kalon dielli përmes një kristali krejt të pastër. Ashtu sikurse dielli nuk e dëmton xhamin kur depërton nëpër të, po ashtu Virgjëra nuk e humbi virgjërinë kur Unë mora natyrë njerëzore. Unë u mishërova pa e braktisur hyjninë time.

E nuk u bëra më pak Hyj, por vazhdoja të drejtoj dhe mbush gjithçka me Atin dhe Shpirtin e Shenjtë, edhe atëherë kur me natyrën time njerëzore ndodhesha në krahërorin e Virgjërës. Sikurse shkëlqimi nuk ndahet kurrë nga zjarri, as hyjnija ime nuk u nda kurrë nga natyra ime njerëzore, madje as në vdekje. Më pas Unë desha që trupi im I pamëkat të plagosej nga koka tek këmbët për mëkatet e njerëzve dhe të varesha në kryq. Po ai trup tani flijohet çdo ditë në altar me qëllim që njerëzit të më duan më shumë e të sjellin ndërmend më shpesh të mirat që u kam bërë.

E megjithatë tani më kanë harruar krejtësisht, më shpërfillin dhe më tallin si të isha një mbret i përzënë nga mbretëria e vet e në vend të të cilit një cub i keq është

zgjedhur dhe nderohet. Dua që mbretëria ime të jetë brenda njeriut dhe është e drejtë që Unë të jem mbret dhe zotëri për të sepse Unë e kam krijuar dhe shëlbuar. Por ai e ka shkelur dhe përdhosur besimin që më premtoi në pagëzim. Ai i ka shkelur dhe shpërfillur ligjet që pata vënë për të. Ai do vullnetin e vet dhe duke më përqeshur nuk dëgjon të bindet. Sikur të mos mjaftonte, ai ngre në pedestal cubin më të lig, djallin, dhe ia beson veten atij. Djalli vërtet është cub sepse me tundime të këqija dhe premtime boshe e grabit për vete shpirtin e njeriut që Unë e kam shëlbuar me gjakun tim. Kjo jo sepse ai është më i fortë se Unë; në fakt Unë jam aq i fuqishëm sa mund të bëj gjithçka vetëm me anë të një fjale dhe jam aq i drejtë sa nuk do të bëja as padrejtësinë më të vogël qoftë edhe sikur të gjithë shenjterit bashkë të ma kërkonin një gjë të tillë.

Por duke qenë se njeriu, të cilit i është dhënë vullnet i lirë, me vetëdije i përqesh urdhëresat e mia dhe i bindet djallit, atëherë është plotësisht e drejtë që ai ta provojë tiraninë e djallit. Djalli u krijua i mirë prej meje por ra për faj të vullnetit të tij të mbrapshtë dhe është bërë, si të thuash, shërbëtori im për ndëshkimin e të keqit. Edhe pse tani jam kaq i përbuzur, prapë se prapë jam ende aq i mëshirshëm sa i fal mëkatet e cilido që kërkon mëshirën time dhe tregohet i përvuajtur dhe e çliroj prej cubit të lig. Por Unë do të zbatoj drejtësinë mbi ata që vazhdojnë të më përbuzin dhe atëherë ata do të dridhen dhe do të thonë: 'Medet, më mirë të mos kishim lindur fare, as të mos ishim ngjizur, mjerë ne që e ndezëm zemërimin e Zotit të madhërueshëm!'

Por ti, bija ime, që të kam zgjedhur për vete dhe të cilës i flas në shpirt, duamë me gjithë zemër, jo ashtu siç do djalin, vajzën apo të afërmit e tu, por më tepër se gjithçka në botë! Unë të kam krijuar dhe për ty nuk kurseva asnjë gjymtyrë timen nga vuajtja. Dhe aq shumë e dua shpirtin tënd saqë, po të ishte e mundur, do të lejoja më mirë të më gozhdonin në kryq përsëri se sa të të humbisja ty. Imitoje përvujtërinë time: Unë që jam mbret i lavdisë dhe i ëngjëjve, u veshja me rrecka dhe ndenja zhveshur tek kollona ndërsa veshët më dëgjonin gjithfarë fyerjesh dhe talljesh. Vëre vullnetin tim mbi tëndin sepse Nëna ime, Zoja jote, nga fillimi deri në fund, nuk deshi kurrë tjetër gjë përveç asaj që doja unë. Nëse e bën këtë, atëherë zemra jote do të jetë me zemrën time dhe do të digjet flakë nga dashuria për mua njëlloj siç zjarri djeg lehtësisht diçka të thatë.

Shpirti yt do të mbushet me mua dhe Unë do të jem brenda teje dhe gjithë gjërat e përkohshme do të të duken farmak dhe dëshirat trupore helm. Ti do të pushosh në krahët e mi hyjnorë ku nuk ka dëshira trupore, por veç gëzim dhe ngazëllim shpirtëror. Atje shpirti, në brendësi dhe së jashtmi i ngazëllyer, është plot gëzim e nuk mendon e as dëshiron gjë tjetër përveç gëzimit që ka. Pra duamë vetëm mua dhe do të kesh gjithçka do, e do t'i kesh me bollëk. A nuk është shkruar se vaji i vejushës nuk mbaroi deri ditën kur Zoti dërgoi shi mbi tokë sipas fjalëve të profetit? Unë jam profeti i vërtetë. Nëse u zë besë fjalëve të mia dhe i zbaton ato, vaji, gëzimi dhe hareja jote nuk do të të shterrojë kurrë në shekuj të shekujve.

Fjalët e Zotit Tonë Jezu Krisht drejtuar bijës që kish marrë për nuse në lidhje me nenet e besimit të vërtetë dhe rreth zbulimeve, nishaneve dhe njeteve që nusja duhet të ketë për dhëndrin.

Kapitulli 2

Unë jam Krijuesi i qiejve, tokës dhe detit dhe i gjithçkaje që ndodhet në to. Unë jam një me Atin dhe Shpirtin e Shenjtë, jo si zotërat prej guri apo ari, siç thonin njëherë e një kohë, as nuk jam disa zotëra siç mendonin dikur, por një Hyj, Ati, Biri dhe Shpirti i Shenjtë, tre vetë por një në substancë, Krijuesi i të gjithëve por i krijuar prej askujt, jam i pandryshueshëm dhe i plotfuqishëm, pa fillim e pa fund. Jam Ai që lindi nga Virgjëra, jo duke e humbur hyjninë time por duke e bashkuar atë me natyrën time njerëzore në mënyrë që në një person të mund të isha Biri i vërtetë i Hyjit dhe Biri i Virgjërës. Jam Ai që u var në kryq, vdiq dhe u varros; e megjithatë hyjnia ime mbeti e pacënuar.

Edhe pse vdiqa sipas natyrës njerëzore dhe trupit që Unë, Biri i vetëm, pata marrë, prapë se prapë Unë vazhdova të jetoj me natyrën hyjnore në të cilën isha një Hyj së bashku me Atin dhe Shpirtin e Shenjtë. Unë jam po ai që u ngjall prej së vdekurish e u ngjiti në qiell dhe që tani flet me ty nëpërmjet shpirtit të tij. Të kam zgjedhur dhe marrë për nuse që të të tregoj të fshehtat e mia sepse kështu më pëlqen. Me të drejtë ti më përket sepse e ke braktisur vullnetin tënd në duart e mia kur yt shoq vdiq. Pas vdekjes së tij, mendove dhe u lute se si mund të bëheshe e varfër për hirin tim dhe për hatrin tim doje të hiqje dorë nga gjithçka. Pra me të drejtë ti më përket. Në këmbim të dashurisë sate të madhe, është krejtësisht me vend që unë të kujdesem për ty. Prandaj të marr për nuse për kënaqësinë time, kënaqësi që Zotit i shkon për shtat ta ketë me një shpirt të pastër.

Nusja e ka për detyrë të jetë gati për dasmën kur ta vendosë dhëndri, që të mund të vishet dhe pastrohet siç duhet. Ti do të jesh e pastër nëse do të çosh ndërmend gjithmonë mëkatet e tua, se si në pagëzim Unë të pastrova nga mëkati i Adamit dhe se sa herë të kam mbështetur dhe ruajtur kur ke rënë në mëkat. Nusja duhet gjithashtu edhe të mbajë nishanet e dhëndrit në gjoks, domethënë ti duhet të mbash në mendje të mirat që të kam bërë, si për shembull se sa fisnikërisht të kam krijuar duke të dhënë trup dhe shpirt, sa fisnikërisht të kam pasuruar duke të dhënë shëndet dhe të mira të përkohshme, se sa mirësisht të kam shpëtuar kur vdiqa për ty për të të rikthyer trashëgiminë, nëse ti e do. Nusja duhet edhe të bëjë vullnetin e dhëndrit. Ç’vullnet

tjetër kam Unë përveçse që ti më duash mbi gjithçka dhe që të mos duash tjetër përveç meje?

Unë krijova gjithçka për hatër të njerëzve dhe ua nënshtrova gjithçka. E megjithatë ata duan gjithçka përveç meje dhe nuk urrejnë tjetër veç meje. Unë e rifitova trashëgiminë e tyre për ta, trashëgimi që e patën humbur, por ata janë ftohur aq shumë dhe janë bërë aq të paarësyeshëm sa që në vend të lavdisë së amshuar ku e mira nuk ka fund, dëshirojnë të kenë lavdi kalimtare që i përngjan dallgëve oqeanike që për një çast lartësohen si mal dhe shpejt plandoset në hiç. Nusja ime, nëse ti nuk dëshiron gjë tjetër veç meje, nëse i mban për hiç gjithë gjërat për hatrin tim – si fëmijët dhe të afërmit, ashtu edhe pasurinë dhe nderet – do të të jap një shpërblim shumë të çmueshëm dhe të këndshëm.

Nuk do të të jap as ar as argjend për shpërblim, por do do të të dhuroj vetveten për dhëndër, Unë që jam mbret i lavdisë. Nëse të vjen turp të jesh e varfër dhe e përçmuar, ki parasysh se si Hyji yt ka bërë para teje kur shërbëtorët dhe miqtë e tij në tokë e braktisën, sepse Unë nuk kërkoja miq mbi tokë por miq në qiell. Nëse shqetësohesh dhe ke frikë nga barra e lodhjes dhe sëmundjes, atëherë mendo sa e tmerrshme është të digjesh në zjarr! Çfarë do të të priste nëse do të kishe fyer ndonjë zotëri tokësor ashtu siç më ke fyer mua? Sepse edhe pse Unë të dua me gjithë zemër, prapë se prapë Unë nuk e shkel drejtësinë për as edhe më të voglën gjë.

Ashtu siç ke mëkatuar me gjithë gjymtyrët e tua, po ashtu duhet duhet të paguash me çdo gjymtyrë. Megjithatë, për shkak të vullnetit tënd të mirë dhe vendosmërisë për t'u përmirësuar, Unë do tregohem i mëshirshëm dhe do të ta fal dënimin në këmbim të një ndreqjeje të vogël. Për këtë arsye priti krahëhapur e me gëzim vështirësitë e vogla në mënyrë që të pastrohesh dhe të arrish ta marrësh sa më shpejt shpërblimin tënd të madh! Është në të mirë të nuses që të lodhet duke u munduar së bashku me dhëndrin në mënyrë që më pas të gjejë akoma më tepër çlodhje pranë tij.

Fjalët e Zotit Tonë Jezu Krisht drejtuar nuses së tij rreth formimit në dashuri dhe në nder të tij, dhëndrit, rreth urrejtjes që të ligjtë kanë për Hyjin dhe rreth dashurisë për botën.

Kapitulli 3

Unë jam Hyji dhe Zoti yt, ai që ti adhuron. Jam Unë ai që i mban qiellin dhe tokën me fuqinë e vet. Asgjë tjetër nuk i mban ato e as kanë mbështetje të tjera. Jam Unë ai që ofrohet çdo ditë mbi altar, Hyj i vërtetë dhe njeri vërtetë, në pamje të bukës. Jam

pikërisht Unë ai që të ka zgjedhur ty. Nderoje Atin tim! Duamë! Bindju Shpirtit tim! Nënshtroju Nënës timë si Zojës sate! Nderoju të gjithë shenjtërit e mi! Ruaje besimin e vërtetë që e mësove nga një që ka e përjetuar vetë konfliktin mes dy shpirtave, shpirtit të gënjeshtres dhe shpirtit të së vërtetës, dhe që me ndihmën time ka ngadhnyer.

Ruaje përvujtërinë e vërtetë! Ç'është përvujtëria e vërtetë përveçse të lëvdosh Hyjin për gjërat e mira që të ka dhënë? E megjithatë sot ka shumë që më urrejnë dhe i konsiderojnë veprat dhe fjalët e mia të rënda dhe boshe. Ata e mirëpresin atë kurorëthyes, djallin, krahëhapur dhe e duan. Çfarëdo që bëjnë për mua e bëjnë duke u ankuar dhe pa dëshirë. Madje as do ta dëshmonin emrin tim nëse nuk do t'i trembeshin gjykimit të të tjerëve. Ata e duan kaq sinqerisht botën sa që kurrë nuk lodhen duke punuar për të ditë e natë, gjithmonë të flaktë në dashurinë për të. Shërbimi i tyre më pëlqen aq sa mund t'i pëlqejë dikujt t'i japë të holla armikut për t'i vrarë të birin. Këtë bëjnë ata. Më japin ca lëmosha dhe më nderojnë me buzë për të patur sukses në botë, për të ruajtur privilegjet dhe për të vazhduar të mëkatojnë. Në këtë mynyrë shpirti i mirë në ta has pengesa në rrugën drejt drejt virtytit.

Nëse do të më duash me gjithë zemër dhe nuk do të dëshirosh tjetër gjë veç meje, Unë do të tërheq me anë të dashurisë ashtu si një magnet e tërheq hekurin drejt vetes. Do të të mbështjell me krahun tim që është aq i fortë sa askush nuk mund ta drejtojë dhe aq i ngurtë sa askush nuk mund ta përkulë prapë pasi drejtohet. Është aq i ëmbël sa që ia kalon çdo arome dhe nuk mund të krahasohet me kënaqësitë e kësaj bote.

SQARIM

Ky ishte një njeri i shenjtë, mësues teologjie, i njohur si Mësues Matiasi i Suedisë, një kanonik i Linköpingut. Ai shkroi një koment të shkëlqyer rreth Biblës. Pësoi tundime tepër delikate nga djalli në lidhje me një një numër herezish kundër besimit katolik, tundime që i kapërceu të gjitha me ndihmën e Krishtit dhe djalli nuk e mposhti dot. Kjo gjë shpjegohet qartë në biografinë e Zonjës Brixhita. Qe Mësues Matia ai që hartoi Prologun e këtyre librave, prolog që fillon me fjalët Stupor et mirabilia, etj. Ai ishte njeri i shenjtë, shpirtërisht i fuqishëm me fjalë dhe vepra. Kur vdiq në Suedi, nusja e Krishtit, që atëherë jetonte në Romë, dëgjoi ndërsa lutej një zë që i thoshte në shpirt: "Lum ti, Mësues Matias, për kurorën që të pret në qiell. Eja tani tek urtia që nuk mbaron kurrë!" Mund të lexoni për të edhe në Librin I kapitulli 52; Librin V, në përgjigje të pyetjes 3 në hetimin e fundit; dhe Librin VI kapitujt 75 dhe 89.

Fjalët e Zotit Tonë Jezu Krisht drejtuar nuses së tij për t'i thënë që të mos shqetësohet dhe të mos mendojë se çka i është zbuluar vjen nga ndonjë shpirt i keq dhe për ta mësuar si të dallojë shpirtat e mirë nga ata të ligj.

Kapitulli 4

Unë jam Krijuesi dhe Shëlbuesi yt. Pse u frikësove nga fjalët e mia? Pse vrisje mendjen nëse të kishin ardhur nga ndonjë shpirt i mirë apo i keq? Thuamë, a ke gjetur ndonjë gjë në fjalët e mia që ndërgjegja ta ka ndaluar ta bësh? Mos vallë të kam urdhëruar ndonjë gjë kundër arësyes? Kësaj nusja iu përgjigj: "Jo, përkundrazi, ato janë të gjitha të vërteta dhe unë u gabova keq." Shpirti, apo dhëndri, u përgjigj: "Të urdhërova tre gjëra. Prej tyre mund të dalloje shpirtin e mirë. Të urdhërova ta nderosh Hyjin tënd që të ka bërë dhe të ka dhënë gjithçka ke.

Arësyeja të thotë edhe që ta nderosh mbi gjithçka. Të urdhërova të ruash besimin, domethënë që të besosh se asgjë nuk është krijuar pa Hyjin dhe asgjë nuk mund të bëhet pa Hyjin. Gjithashtu të urdhërova që të synosh të bësh e përdorësh gjithçka me masë, pasi bota është bërë për dobi të njeriut në mënyrë që ai ta përdorë për nevojat e veta. Po ashtu mund ta dallosh shpirtin e keq nga tre gjëra, të kundërtat e këtyre. Ai përpiqet të të tundojë që të kërkosh lavdin tënd dhe të krenohesh për çka të është dhënë. Ai të tundon ta trathtosh besimin tënd. Ai të tundon me fëlliqësira në trup e në gjithçka dhe ta ndez zemrën flakë për to.

Ka edhe raste kur ai i mashtron njerëzit nën maskën e së mirës. Prandaj të kam urdhëruar gjithnjë që ta shqyrtosh ndërgjegjen dhe t'i hapesh këshilltarëve të kujdesshëm shpirtërorë. Pra mos ki dyshim që me ty është shpirti i mirë i Hyjit sepse, siç e sheh, ti nuk dëshiron tjetër veç Hyjit dhe je krejtësisht e ndezur flakë nga dashuria për të. Jam i vetmi që mund ta bëjë këtë. Djalli e ka të pamundur të të afrohet. Ai nuk mund t'u afrohet as të këqinjve nëse Unë nuk e lejoj një gjë të tillë qoftë për shkak të mëkateve të tyre apo për ndonjë vendim të fshehtë timin, pasi djalli është krijesa ime njëlloj si të tjerët dhe e pata krijuar të mirë edhe pse, nga ligësia e vet, u bë i keq. Unë jam Zotëri për të. Për këtë arsye më akuzojnë me të padrejtë ata që thonë se personat që më shërbejnë më me përshpirtshmëri janë të marrë dhe të djallosur.

Ata më mbajnë sikur të isha një burrë që ia lëshon në dorë gruan e vet të ndershme një kurorëthyesi. I tillë do të isha Unë nëse do të lejoja që një i drejtë që më do me gjithë zemër të braktisej në mëshirë të djallit. Por duke qenë se Unë jam besnik, kurrë djalli nuk do ta zotërojë shpirtin e shërbëtorëve të mi të përshpirtshëm. Edhe pse ndodh që ndonjëherë miqtë e mi duket sikur e kanë humbur gati fare gjykimin, kjo nuk vjen ngaqë vuajnë prej djallit apo ngaqë më shërbejnë mua me përshpirtshmëri të flaktë. Kjo vjen nga ndonjë e metë e trurit apo ndonjë arsye tjetër e panjohur që shërben për t'i përvujtëruar ata. Ndonjëherë mund të ndodhë që djalli merr pushtet prej meje mbi trupat e të mirëve për shpërblim më të madh të këtyre të fundit ose errëson

vetëdijen e tyre. Megjithatë ai kurrë nuk mund të marrë nën kontroll shpirtrat e atyre që më besojnë dhe gjejnë gëzim tek Unë.

Fjalët tepër të përzemërta të Krishtit drejtuar nuses së tij ku gjendet një imazh i mrekullueshëm i një kështjelle të fisme që simbolizon kishën militante dhe flitet se si kisha e Hyjit do të rindërtohet tani nëpërmjet lutjeve të Virgjërës së lavdishme dhe shenjtërve.

Kapitulli 5

Unë jam Krijuesi i gjithë gjërave. Jam Mbreti i lavdisë dhe Zoti i Ëngjëjve. Ndërtova për vete një kështjellë të fisshme dhe aty vendosa të zgjedhurit e mi. Armiqtë ia shkatërruan themelin dhe ngadhnyen mbi miqtë e mi e i lidhën në shtyllë. Goja u është mavijosur nga gurët dhe uria e etja i ka rraskapitur. Përveç kësaj, armiqtë po përndjekin Zotërinë e tyre. Miqtë e mi tani po rënkojnë dhe luten për ndihmë; drejtësia kërkon të merret haku, por mëshira thotë që të falen.

Pas kësaj Hyji i tha ushtrisë qiellore që i rrinte pranë: "Ç' mendo mi për këta që kanë zaptuar kështjellën time?" Ata u përgjigjën njëzëri: "Zot, e gjithë drejtësia është në ty dhe në ty ne shohim gjithçka. Gjykimin të takon ty ta bësh, ti që je Bir i Hyjit dhe ekziston nga amshimi në amshim, ti je gjykatësi i tyre." Dhe ai tha: "Edhe pse ju dini dhe shihni gjithçka në mua, prapë se prapë, për hir të nuses sime, ma thoni ju cili do të ish gjykimi i drejtë." Ata thanë: "Drejtësia kërkon që ata që shembën murin të ndëshkohen si cuba, që ata që vazhdojnë të bëjnë keq të ndëshkohen si zaptues dhe që robërit të lirohen e të uriturit të ngihen".

Pastaj e mori fjalën Maria, Nëna e Hyjit, që deri tani kish heshtur, dhe tha: "Zoti im dhe i shtrenjti Biri im, ti ishe në krahërorin tim Hyj dhe njeri i vërtetë. Ty të pëlqeu të më shenjtërosh mua, një enë argjile. Të lutem, ki mëshirë për ta edhe një herë!" Zoti iu përgjigj së Ëmës: "Bekuar qoftë fjala e gojës sate! Si aromë e këndshme ajo lartësohet tek Hyji. Ti je lavdia dhe Mbretëresha e engjëjve dhe e gjithë shenjtërve sepse Hyji u ngushëllua prej teje dhe të gjithë shenjtërit u ngazëllyen. Dhe meqenëse vullneti yt ka përkuar me timin qysh nga vajzëria jote, do të bëj edhe një herë tjetër siç dëshiron ti." Atëherë ai i tha ushtrisë qiellore: "Meqenëse keni luftuar trimërisht, për hir të dashurisë suaj do ta lë mënjane zemërimin tim për tani. Do të shihni se do ta rindërtoj murin për hir të lutjeve tuaja.

Do t'i shpëtoj ata që u shtypën me pahir dhe do t'i nderoj ata njëqindfish për vuajtjet që kanë hequr. Nëse të dhunshmit më kërkojnë mëshirë, paqja dhe mëshira do

t'u jepen. Mbi ata që i përqeshin ato do të zbatoj drejtësinë." Pastaj ai iu drejtua nuses së tij: "Nusja ime, të kam zgjedhur dhe të kam veshur me shpirtin tim. Ti i dëgjon fjalët e mia dhe të shenjtërve të mi të cilët, edhe pse shohin gjithçka në mua, prapë se prapë kanë folur për hatrin tënd në mënyrë që ti të mund të kuptosh. Se në fund të fundit, ti, që je ende në trup, nuk mund të shohësh në mua ashtu siç shohin ata që janë shpirtra. Do të të tregoj tani domethënien e këtyre gjërave. Kështjella për të cilën fola është Kisha e Shenjtë të cilën e ndërtova me gjakun tim dhe të shenjtërve. E çimentova me dashuri dhe pastaj vendosa aty të zgjedhurit dhe miqtë e mi. Themeli i saj është besimi, domethënë bindja se Unë jam gjykatës i drejtë dhe i mëshirshëm.

Themeli tani është shembur sepse gjithkush beson dhe mëson se Unë jam i mëshirshëm, por gati asnjë nuk beson se jam gjykatës i drejtë. Më kujtojnë si gjykatës të keq. Në të vërtetë një gjykatës do të ishte i keq nëse, prej mëshirës, nuk do ta ndëshkonte të keqin por do ta linte të lirë që të vazhdonte ta shtypte të drejtin. Por Unë jam gjykatës i drejtë dhe i mëshirshëm dhe nuk do ta lë pa ndëshkuar as më të voglin mëkat dhe as pa shpërblyer deri edhe të mirën më të vogël. Pas rrënimit të murit në Kishën e Shenjtë hynë njerëz që mëkatojnë pa frikë, që mohojnë se Unë jam i drejtë dhe që i torturojnë miqtë e mi njëllon sikur t'i kishin lidhur pas shtylle. As gëzim as ngushëllim nuk u jepet miqve të mi. Përkundrazi, ata ndëshkohen dhe fyhen sikur të ishin të djallosur. Kur thonë të vërtetën për mua, ua mbyllin gojën dhe akuzohen se gënjejnë. Ata digjen nga dëshira për të dëgjuar apo treguar të vërtetën, por askush nuk i dëgjon e nuk u thotë të vërtetën.

Sikur të mos mjaftonte, blasfemi po thuhet ndaj meje, Hyjit Krijues. Sepse njerëzit thonë: 'Nuk dimë gjë nëse ka Zot. Dhe nëse ka, nuk duam t'ia dijmë.' E flakin tej kauzën time, e nëpërkëmbin dhe thonë: 'Pse vuajti? Ç'e mirë na erdhi nga kjo? Nëse na i plotëson dëshirat, mirë – le ta mbajë për vete mbretërinë e tij dhe qiellin e tij!' Unë dua të hyj brenda tyre, por ata thonë: 'Më mirë të vdesim sesa të heqim dorë nga vullneti ynë!' Nusja ime, shih se çfarë soj njerëzish janë! Unë i kam bërë dhe mund t'i shkatërroj me një fjalë të vetme. Sa të pafytyrë tregohen me mua! Në sajë të lutjes së Nënës sime dhe të gjithë shenjtërve, Unë vazhdoj të tregohem aq i mëshirshëm dhe i durueshëm saqë jam gati t'u dërgoj fjalët e gojës sime dhe t'u ofroj mëshirën time.

Nëse e pranojnë, do të zbutem. Përndryshe ata do të njohin drejtësinë time dhe, si cuba, do të turpërohen hapur përpara engjëjve dhe njerëzve dhe do të dënohen nga secili prej tyre. Si kriminelë të varur në sfurk që i shqyejnë serrat, ata do të shqyhen prej djajve por pa u konsumuar. Ashtu sikurse të lidhurit në shtyllë nuk gjejnë paqe, edhe ata do të gjejnë dhimbje dhe hidhërim në çdo anë. Një lum përvëlues do t'u vërshojë në gojë por barku nuk do t'u mbushet dhe ata do të ripërtërihen që të ndëshkohen çdo ditë. Por miqtë e mi do të shpëtohen dhe do të ngushëllohen nga fjalët që dalin prej gojës sime. Ata do ta shohin drejtësinë time krah për krah me mëshirën time. Do t'i mbështjell me armët e dashurisë sime dhe do t'i bëj aq të fortë saqë

kundërshtarët e besimit do të thërrmohen si argjilë. Kur ta shohin drejtësinë time, do të mbulohen përjetësisht me turp për shpërdorimin që i kanë bërë durimit tim.”

Fjalët e Krishtit drejtuar nuses së tij për t’i mësuar se si shpirti i tij nuk mund të banojë tek i ligu, ndarjen e të ligjve nga të mirët dhe dërgimin e njerëzve të mirë të armatosur me armë shpirtërore për të luftuar kundër botës.

Kapitulli 6

Armiqtë e mi janë si bishat më të egra që nuk ngopen e nuk pushojnë kurrë. Zemra e tyre nuk ka asnje fije dashuri për mua prandaj nuk u bie kurrë ndërmend për mundimet e mia. Asnjëherë nuk u ka dalë nga brendësia e zemrës ndonjë fjalë e tillë si: ”Zot, ti na kë shëlbuar, qofsh lëvduar për mundimet e tua të mëdha!” Si mund të banojë Shpirti im në njerëz që nuk ushqejnë dashuri hyjnore për mua, njerëz që nuk ngurojnë t’i trathtojnë të tjerët për t’u dalë e vetja? Zemra e tyre gëlon nga krimba të neveritshën, domethënë është plot me dëshira tokësore. Djalli u ka lënë eskremetet e veta në gojë dhe kjo s’i lë t’i shijojnë fjalët e mia. Prandaj me sharrën time do t’i ndaj prej miqve të mi. Nuk ka vdekje më të tmerrshme se ajo prej sharrës. Po kështu nuk ka ndëshkim që ata nuk do të vuajnë: do të sharrohen më dysh nga djalli dhe do ndahen prej Meje. Më janë aq të neveritshëm saqë gjithë pasuesit e tyre do t’i shkëpus prej meje.

Për këtë arsye po dërgoj miqtë e mi në mënyrë që ata të ndajnë djajtë nga gjymtyrët e mia, pasi djajtë janë armiqtë e mi të vërtetë. Unë i dërgoj si kalorës në luftë. Ai njeri që e bën zap trupin dhe ia mohon vetes gjërat e paligjshme është ushtari im i vërtetë. Për heshtë do të ketë fjalët e gojës sime dhe në dorë do të mbajë shpatën e besimit; në gjoks do të ketë parzmoren e dashurisë kështu që, çfarëdo të ndodhë, dashuria e tij për mua s’do të zbehet. Ai duhet të ketë mburojën e durimit me vete që të durojë gjithçka me durim.

E kam mbështjellë si ari në kuti: duhet të dalë e të ecë shtigjeve të mia. Sipas planeve të drejtësisë sime Unë nuk do të mund të hyja në lavdinë e madhërisë sime pa iu nënshtruar mundimeve në natyrën time njerëzore. Pra si mund të hyjë ai? Nëse Zoti i tij vuajti, nuk është për t’u çuditur që edhe ai duhet të vuajë. Nëse Zoti i tij duroi kamzhikun, nuk është kushedi çfarë që ai duron fjalët. Ai nuk duhet të trembet sepse Unë kurrë nuk do ta braktis. Ashtu siç është e pamundur për djallin të hyjë në zemrën e Hyjit e ta ndajë atë, po ashtu djalli e ka të pamundur ta ndajë atë prej meje. Dhe duke qenë se në sytë e mi ai është si ar i kulluar, edhe pse provohet me zjarr, Unë nuk do ta braktis: kjo është për të mirën e tij më të madhe.

Fjalët e Virgjërës së lavdishme drejtuar bijës së saj rreth mënyrës së të veshurit dhe llojit të petkave dhe zbukurimeve me të cilat bija duhet zbukuruar dhe veshur.

Kapitulli 7

Unë jam Maria që ka lindur Birin e Hyjit, Hyj i vërtetë dhe njeri i vërtetë. Unë jam Mbretëresha e engjëjve. Im Bir të do me gjithë zemër. Prandaj duaje! Ti duhet të zbukurohesh me petkat më të bukura dhe unë do të të tregoj si dhe çfarë rrobash duhet të veshësh. Ashtu si më parë mbaje kanatiere, sipër saj bluzë, këpucë, mantel dhe një karfice mbi gjoks, kështu tani duhet të veshësh veshje shpirtërore. Kanatierja është pendesa. Ashtu sikurse kanatierja vishet ngjitur me trupin, po ashtu pendesa dhe rrëfimi janë rruga e parë drejt kthimit tek Hyji. Njëpërmjet saj mendja, e cila dikur gjente kënaqësi në mëkat, pastrohet dhe trupi i pafre mbahet nën kontroll. Dy këpucët janë dy predispozitat, konkretisht njëti për të ndrequr shkeljet e dikurshme dhe njëti për të bërë mirë dhe për të qëndruar larg së keqes. Bluza jote është shpresa tek Hyji. Sikurse bluza ka dy mëngë, ashtu shpresa jote pastë drejtësi dhe mëshirë. Në këtë mënyrë do të shpresosh për mëshirën e Hyjit sepse ti nuk e shpërfill drejtësinë tij.

Sille ndërmend drejtësinë dhe gjykimin e tij pa harruar mëshirën e tij, pasi ai nuk ushtron drejtësi pa mëshirë e as mëshirë pa drejtësi. Manteli është feja. Ashtu sikurse manteli mbulon gjithçka dhe githçka mbështillet brenda tij, po ashtu natyra njerëzore mund të përfshijë dhe fitojë gjithçka njëpërmjet fesë. Ky mantel duhet zbukuruar me nishanet e dashurisë së dhëndrit, konkretisht me mënyrën se si të ka krijuar, se si të ka shëlbuar, se si të ka ushqyer e të ka futur brenda shpirtit të vet dhe të ka hapur sytë shpirtërorë. Karfica është kujtimi i mundimeve të tij. Ngulite fort në zemër mendimin se si e tallën dhe fshikulluan, se si në kryq -ende gjallë- kullonte gjak i shpuar në çdo nerv, se si në vdekje i gjithë trupi iu drodh nga dhimbjet e mprehta të mundimeve, se si e braktisi shpirtin e tij në duart e Atit. Qëndroftë kjo karfice gjithnjë mbi gjoksin tënd! Në kokën lër të të vënë një kurorë, domethënë pastërtinë e afeksioneve të tua, që të bën të preferosh më mirë torturën sesa njollosjen. Qofsh e thjeshtë dhe e denjë! Mos mendo për asgjë, mos dëshiro tjetër veç Hyjit dhe Krijuesit tënd. Kur ke atë, ke gjithçka. E zbukuruar kështu do të presësh dhëndrin.

Fjalët e Mbretëreshës së Qiellit drejtuar bijës së saj të shtrenjtë për ta mësuar se si ta dojë dhe lëvdojë Birin e saj së bashku me Nënë e tij.

Kapitulli 8

Unë jam Mbretëresha e Qiellit. Ti po mendoheshe se si duhet të më lëvdosh. Të jesh e sigurtë se të gjitha lavdet që i thuren tim Biri, janë lavde për mua. Dhe ata që e çnderojnë atë, më çnderojnë mua, sepse dashuria ime për të dhe e tija për mua ishte aq e flaktë saqë të dy ishim si një zemër. Aq shumë më nderonte mua, që isha një enë argjile, saqë më lartësoi mbi të gjithë engjëjt. Prandaj duhet të më lëvdosh kështu: “I bekuar je ti o Hyj, Krijues i të gjithë gjërave, që denjove të zbresësh në krahërorin e Virgjërës Mari. I bekuar je ti, o Hyj, që denjove të rrish në Virgjërën Mari pa iu bërë barrë dhe more trup të panjollë prej saj pa mëkat.

I bekuar je ti, o Hyj, që erdhe tek Virgjëra duke i dhënë gëzim shpirtit dhe gjithë trupit të saj dhe linde mga ajo në gëzimin e panjollë të të tërë trupit të saj. I bekuar je ti, o Hyj, që pasi u ngrite në qiell e ngazëlleve Virgjërën Mari me ngushëllime të vazhdueshme dhe e vizitove me ngushëllimin tënd. I bekuar je ti, o Hyj, që e more trup dhe shpirt Virgjërën Mari, Nënë tënde, në Qiell dhe e nderove duke e vendosur pranë hyjnisë sate mbi të gjithë engjëjt. Ki mëshirë për mua për hir të lutjeve të saj!

Fjalët e Mbretëreshës së Qiellit drejtuar bijës së saj të shtrenjtë në lidhje me dashurinë e madhe që Biri kishte për Nënë Virgjër dhe sesi Nëna e Krishtit u ngjiz nga një martesë e pastër dhe u shenjtërua në krahërorin e së ëmës dhe se si ajo u ngrit me trup dhe shpirt në Qiell dhe rreth fuqisë së emrit të saj dhe engjëjve që i caktohen njeriut për të mirë ose keq.

Kapitulli 9

Unë jam Mbretëresha e Qiellit. Duaje tim Bir sepse Ai është tejet i denjë; kur ke Atë ke gjithçka që ia vlen. Ai është tejet i dëshirueshëm; kur ke Atë ke gjithçka që është e dëshirueshme. Duaje Atë edhe sepse është i virtytshëm; kur ke Atë i ke të gjithë virtytet. Lërmë të të rrëfej se sa e madhe është dashuria e tij për trupin dhe shpirtin tim dhe se sa nder Ai i dha emrit tim. Ai, im Bir, më deshi përpara se unë ta doja sepse Ai është Krijuesi im. Ai i bashkoi nënën dhe babain tim në një martesë aq të pastër saqë nuk kish tjetër çift aq të pastër sa ata. Ata kurrë nuk deshën të kishin marrëdhënie përveçse sipas Ligjit, pra vetëm për hir të ngjizjes së një fëmije. Qysh se një engjëll u shpalli se do të kishin për fëmi Virgjërën nga e cila do të vinte shpëtimi i botës, ata ishin gati më mirë të vdisnin se sa të bashkoheshin me dashuri epshore; epshi kish vdekur për ta.

Por të siguroj se prej dashurisë hyjnore, bazuar në fjalët e engjëllit, ata u bënë një trup jo prej epshit por nga dashuria për Hyjin. Në këtë mënyrë unë u ngjiza nga fara e tyre prej dashurisë hyjnore. Pasi u formua trupi im, Hyji dërgoi shpirtin e krijuar brenda tij prej Hyjnisë së Vet; shpirti u shenjtërua menjëherë së bashku me trupin dhe engjëjt kujdeseshin për të ditë e natë. Është e pamundur të të tregoj se ç'lumturi e madhe e përfshiu nënën time kur shpirti im u shenjtërua dhe u bashkua me trupin. Më pas, pasi u plotësuan ditët e mia mbi tokë, Ai fillimisht ngriti në Qiell shpirtin tim, si epror i trupit, në një vend më të lartë se i të tjerëve, pranë lavdisë së Hyjnisë së Tij dhe më pas lartësoi trupin tim aq lart sa që trupi i asnjë krijese nuk është më afër Hyjit sesa i imi.

Shih sa shumë im Bir e deshi shpirtin dhe trupin tim! E megjithatë ka disa njerëz që me ligësi mohojnë se unë jam në Qiell me trup dhe shpirt dhe janë disa të tjerë që thjesht nuk arrijnë ta kuptojnë këtë. Por kjo e vërtetë është e sigurtë: unë u ngjita në lavdinë e Hyjit me trup dhe shpirt. Dëgjo sa shumë im Bir e ka nderuar emrin tim! Mua më quajnë Mari, siç thotë Ungjilli. Kur engjëjt e dëgjojnë këtë emër ata, me inteligjencën e tyre, galdojnë dhe falenderojnë Hyjin që ka bërë një të mirë kaq të madhe nëpërmjet meje dhe me mua dhe që shohin natyrën njerëzore të tim Biri të përlëvduar në hyjninë e tij. Shpirtrat e Purgatorit galdojnë jashtë mase njëlloj siç gëzon një i sëmurë që dergjet në shtrat dhe dëgjon nga të tjerët një fjalë ngushëlluese që ia kënaq zemrën dhe e bën të ngazëllehet papritur e pakujtuar.

Kur dëgjojnë emrin tim, engjëjt e mirë menjëherë afrohen tek shpirtrat e mirë që ata kanë në ngarkim si engjëj mbrojtës dhe gëzohen për përparimin e tyre. Engjëjt të mirë i jepen gjithkujt për mbrojtje ndërsa engjëjt të këqinj për provë. Kjo nuk do të thotë se engjëjt ndahen ndonjëherë nga Hyji, por që ata e ndihmojnë shpirtin pa u larguar nga Hyji dhe rrinë pandërprerë në prani të Tij ndërkohë që vazhdojnë të ndezin flakë shpirtin dhe ta nxisin të bëjë mirë. Djajtë të gjithë dridhen nga ky emër. Kur dëgjojnë emrin Mari ata menjëherë e lëshojnë shpirtin nga kthetrat e tyre. Ashtu si zogu që e ka mbërthyer prenë me kthetra dhe sqep e lëshon atë sapo dëgjon një zë, por kthehet vrik sapo sheh që nuk ndodhi asgjë, po kështu djajtë e lëshojnë shpirtin, të frikësuar nga tingëllimi i emrit tim, por kthehen përsëri tek ai me shpejtësinë e një shigjetë nëse nuk shohin ndonjë përmirësim.

Asnjë nuk është aq indifferent në dashurinë për Hyjin – po qe se nuk është i mallkuar- sa që djalli të mos largohet menjëherë prej tij kur ai thërret emrin tim me vendosmërinë për të mos iu kthyer kurrë zakoneve të këqija; dhe djalli qëndron larg tij për sa kohë ai nuk dëshiron të bëjë mëkat mortor. Megjithatë ndonjëherë djalli lejohet t'i bie në qafë njeriut për hir të shpërblimit më të madh të tij, por asnjëherë nuk lejohet që të zotërojë.

Fjalët e Virgjërës Mari drejtuar bijës së saj, ku gjenden mësimet e dobishme rreth mënyrës se si ajo duhet të jetojë dhe jepen hollësisht rreth mundimeve të Krishtit.

Kapitulli 10

Unë jam Mbretëresha e qiellit, Nëna e Hyjit. Të thashë se duhet të mbash një karficë në gjoks. Tani do të të tregoj më tepër se si, qysh nga fillimi, kur së pari mësova dhe arrita të kuptoj se Hyji ekziston, unë kujdesesha për shpëtimin tim dhe zbatimin e rregullave fetare. Kur mësova më mirë se Hyji vetë ishte Krijuesi im dhe gjykatësi i gjithë veprimeve të mia, unë zura ta dua thellësisht dhe isha gjithmonë syhapur dhe e kujdesshme që të mos e fyeja me fjalë ose vepra. Kur mësova se Ai i kishte dhënë popullit të tij ligjin dhe urdhëresat dhe se kishte bërë aq shumë mrekullira mes tyre, e ndava mendjen që të mos doja tjetër veç Tij dhe gjërat e kësaj bote m'u bënë krejtësisht të neveritshme.

Pastaj kur mësova se vetë Hyji do ta shëlbonte botën dhe do të lindte nga një Virgjër, më brofi fort zemra nga dashuria për Të sa që nuk mendoja tjetër gjë përveç Hyjit dhe nuk doja tjetër veç Tij. Me aq sa mundesha iu largova gjithë bisedave dhe pranisë së prindërve dhe miqve dhe u shpërndava nevojtarëve gjithçka kisha. Për vete nuk mbajta tjetër përveç disa ushqimeve dhe veshjeve të pakta.

Vetëm Hyji më jepte kënaqësi. Gjithnjë shpresoja në zemrën time të jetoja deri sa Ai të lindte dhe të mund të meritoja të bëhesha shërbëtorja e padenjës së Nënës së Hyjit. Gjithashtu u betova me vete që ta ruaja virgjërinë, nëse Ai do ta pranonte, dhe të mos zotëroja asgjë në këtë botë. Por nëse Hyji dëshironte ndryshe, dëshira ime ishte që vullneti i Tij, jo i imi, të bëhej, sepse unë besoja se Ai ishte në gjendje të bënte gjithçka dhe më donte vetëm të mirën. Kështu që unë ia besova Atij gjithë vullnetin tim. Kur erdhi koha për paraqitjen e virgjërave në tempullin e Hyjit, unë isha me to për meritë të prindërve të mi. Mendova me vete se asgjë nuk ishte e pamundur për Hyjin dhe se duke qenë se Ai e dinte që unë nuk dëshiroja e nuk doja tjetër veç Tij, Ai do ta mbronte virgjërinë time, nëse kjo do i pëlqente: përndryshe, le të bëhej vullneti i Tij!

Pasi dëgjova gjithë urdhëresat e Tij në tempull, u ktheva në shtëpi e ndezur më tepër se kurrë nga dashuria për Hyjin, e pëvëlur nga zjarre dhe dëshira të reja dashurie çdo ditë. Për këtë arsye u largova akoma më shumë nga gjithçka tjetër dhe rrija vetëm ditë e natë nga frika se mos goja ime mund të thoshte ndonjë gjë apo veshët e mi mund të dëgjonin diçka kundër Hyjit apo se mos sytë e mi shihnin gjëra që mund t'u pëlqenin. Të njëjtën frikë provoja edhe gjatë heshtjes sepse druhesha mos heshtja edhe për çështje mbi të cilët do ishte më mirë të flisja.

Ndërsa isha e trazuar kështu brenda meje, në vetmi, duke ia besuar gjithë shpresat Hyjit, taman në atë çast më erdhi në mend të përsiatja mbi fuqinë e madhe të Hyjit, se si engjëjt dhe gjithë krijesat i shërbejnë dhe se si lavdia e tij ish e papërshkrueshme dhe e pafund. Ndërsa përsiatja për këto, pashë tre pamje të mrekullueshme. Pashë një yll, por jo si ata që shkëlqejnë në qiell. Pashë një dritë, por jo si ajo që vezullon në botë. Ndjeva një aromë, por jo si ajo e bimëve apo diçka e përafërt, por papërshkrueshmërisht e ëmbël, që më mbushi aq shumë sa gati më vintë të fluturoja nga gëzimi. Pikërisht atëherë dëgjova një zë, por jo prej goje njeriu. U tremba shumë kur e dëgjova dhe mendova mos më bënin veshët. Një engjëll i Hyjit u shfaq para meje në formën më të bukur njerëzore, edhe pse pa trup, dhe më tha: 'Të falem, o hirplote!'

Kur e dëgjova mendova se ç' domethënie mund të kish kjo dhe pse më përshëndeti në atë mënyrë, sepse e dija dhe besoja se isha e padenjë për një gjë të tillë apo për çfarëdo gjë tjetër të mirë, por edhe që Hyji mund të bënte gjithçka donte. Engjëlli vazhdoi: 'Ai që do të lindë prej teje është i shenjtë dhe do të quhet Biri i Hyjit. Do të bëhet siç i pëlqen Hyjit'. Unë as e mendova veten të denjë as e pyeta engjëllin 'Pse?' apo 'Kur do të ndodhë kjo?', por thashë: 'Si do të ndodhë që unë, që nuk njoh burrë, do të bëhem Nëna e padenjë e Hyjit?' Engjëlli, siç thashë, m'u përgjigj se asgjë nuk është e pamundur për Hyjin por që 'Gjithçka Ai dëshiron të bëjë, do bëhet.'

Kur dëgjova fjalët e engjëllit, ndjeva dëshirë tejet të flaktë të bëhesha Nëna e Hyjit, dhe shpirti im foli prej dashurisë: 'Ja ku jam, u bëftë mbi mua vullneti Yt!' Pasi thashë kështu, taman në atë çast im Bir m'u ngjiz në krahëror ndërsa shpirti dhe gjithë gjymtyrët e mia provuan një emocion të papërshkrueshëm. Sa kohë e kisha në krahëror, e mbajta pa asnjë dhimbje, pa asnjë rëndesë apo lodhje në trup. E përvujtërova veten në çdo mënyrë, duke ditur që Ai që mbaja ishte i Plotfuqishmi. Kur e linda, e bëra këtë pa dhimbje dhe pa mëkat, ashtu siç e kisha ngjizur, me një drithërimë të tillë gëzimi në trup dhe shpirt saqë më dukej sikur ecja në qiell prej lumturisë.

Njëlloj siç hyri brenda meje duke gëzuar gjithë shpirtin tim, po në atë mënyrë gëzonte çdo gjymtyrë e imja kur Ai doli prej meje ndërsa shpirti im galdonte dhe virgjëria ime nuk u përlye. Kur e vështrova dhe kundrova bukurinë e Tij, duke e ditur që isha e padenjë për një djalë të tillë, gëzimi më buroi nga shpirti si pika vese. Kur pashë vendet ku, siç kisha mësuar nga profetët, duart dhe kembët e tij do të gozhdoheshin në kryq, sytë m'u mbushën me lot dhe zemra m'u copëtua nga trishtimi. Im Bir i pa sytë e mi të përplotur dhe u trishtua sa s'ka më. Por kur çova ndërmend fuqinë e Tij hyjnore, u ngushëllova përsëri, duke kuptuar se kështu i pëlqente Atij dhe se kjo ishte rruga e drejtë, dhe unë e bëra timin vullnetin e Tij. Kështu gëzimi im ishte gjithnjë i përzier me dhimbje.

Kur erdhi koha e mundimeve të Birit tim, armiqtë e kapën. E goditën në faqe dhe qafë, e pështynë ndërsa e tallnin. Kur e çuan tek shtylla, armiqtë e zhveshën dhe ia

vunë duart mbi të dhe, pa mëshirë, ia lidhën. I lidhur në shtyllë, pa asnjë petkë, siç kishte lindur, qëndroi atje i sikletosur prej lakuriqësisë. Miqtë e tij ia kishin mbathur, armiqtë ishin gati për veprim. E rrethuan në çdo anë dhe e fshikulluan trupin e tij të panjollë e të pamëkat. Unë ndodhesha pranë dhe, në goditjen e parë, u plandosa përdhe si e vdekur. Kur u përmenda, pashë trupin e Tij të goditur e katandisur mos më keq. Më e tmerrshmja ishte që nga goditjet mishi iu bë copë-copë.

Ndërsa im Bir qëndronte atje krejtësisht i përgjakur dhe mbuluar në plagë e nuk i kish mbetur vend i paprekur ku mund ta qëlloje, atëherë dikush, i prekur në shpirt, pyeti: 'Vallë do e vrisni pa e gjykuar?' Dhe fill pas kësaj i preu litarët. Pastaj im Bir u vesh vetë. Pashë se vendi ku kish qëndruar im Bir ish mbuluar nga gjaku dhe nga gjurmët e tij kuptoja se nga kish kaluar sepse toka ish përgjakur kudo shkonte. Nuk patën durim ta linin të vishej, por e shtynin që të vishej shpejt. Ndërsa e vunë përpara si cub, Ai i pastroi sytë nga gjaku. Pasi e dënuan i vunë kryqin mbi shpinë për ta mbartur. E mbajti ca, por pastaj dikush erdhi dhe u ofrua ta mbante në vend të Tij. Ndërsa im Bir po shkonte në vendin e mundimeve, disa e goditën në qafë dhe të tjerë në fytyrë. E goditën aq keq dhe aq fort saqë, edhe pse nuk pashë kush e qëlloi, e dëgjova qartë zhurmën e goditjes. Kur mbërrita në vendim e mundimeve me Të, i pashë të përgatitura të gjitha mjetet e vdekjes. Kur im Bir ish aty, u zhvesh vetë, ndërsa shërbëtorët i thonin njëri- tjetrit: 'Këto janë petkat tona sepse, duke qenë dënuar me vdekje, nuk do t'i kthehen.'

Im Bir qëndronte atje, lakuriq siç kish lindur, kur dikush erdhi nxitimthi dhe i zgjati një vello me të cilën Ai me gëzim mbuloi trupin e Tij. Pastaj ekzekutuesit mizorë e kapën dhe e shtrinë mbi kryq, duke i gozhduar fillimisht dorën e djathtë në traun horizontal ku ish hapur një vrimë për gozhdën. Ia shpuan dorën aty ky kocka ishte më e fortë. Me litar i tërhoqën dorën tjetër dhe e lidhën në të njëjtën mënyrë në traun horizontal. Pastaj kryqëzuan këmbën e djathtë me të majtën sipër duke përdorur dy gozhda saqë gjithë nervat dhe damarët iu tendosën dhe plasën. Pastaj i vunë kurorën me ferra në kokë dhe ajo depërtoi aq thellë në kokën e nderueshme të tim Biri saqë gjaku i veshi sytë tek rridhte dhe i njolloosi mjekrrën. Në kryq, i plagosur dhe përgjakur, i erdhi keq për mua që isha aty pranë e përlotur dhe, duke vështruar me sytë e përgjakur, në drejtim të Gjonit, nipit tim, i la amanet të kujdesej për mua.

Dëgjoja disa që thoshin se im Bir ishte cub, të tjerë se ishte gënjeshtar, të tjerë akoma që thoshin se askush nuk e meronte vdekjen më tepër se im Bir. Dhimbja m'u shtua nga sa dëgjova. Por siç thashë më parë, kur i ngulën gozhdën e parë, ajo goditje e parë më bëri të dridhem aq shumë sa rashë si e vdekur, sytë m'u errën, duart m'u drodhën, këmbët m'u morën. Në hidhërimin e dëshpërimit tim nuk isha në gjendje të shihja më derisa e gozhduan krejtësisht në kryq. Kur erdha në vete, pashë tim Bir tek varej atje në mjerim dhe, krejtësisht e çoroditur, unë, Nëna më e pafat, mezi qëndroja në këmbë nga dhimbja e madhe.

Duke parë vajin tim dhe të miqve të Tij, im Bir iu drejtua me zë të lartë dhe plot dhimbje Atit te vet duke thënë, 'Atë, pse më ke braktisur?' Ishte sikur të thoshte: 'Nuk i dhimbsem askujt veç Teje, o Atë.' Në këtë fazë sytë e Tij dukeshin gjysëm të shuar, faqet i ishin groposur, çerja i kish ikur, goja i ish hapur dhe gjuha përgjakur. Barku i ish bërë petë pasi kish humbur gjithë lëngjet, njëlloj sikur të mos kishte më organe. I gjithë trupi i ishte zverdhur dhe lëngonte nga humbja e gjakut. Duart dhe këmbët i ishin tendosur, ngjitur pas kryqit në formë kryqi. Mjekrra dhe flokët i ishin mbuluar gjithë gjak.

Atje qëndronte i enjtur dhe mavijosur, vetëm zemrën e kish ende të shëndoshë sepse kishte kishte konstrukt nga më të mirët dhe të fortët. Nga mishi im kish marrë trup nga më të pastrit dhe të përkryerit. Kish lëkurë aq të hollë dhe të butë sa që pak ta qëlloje i dilte gjak menjëherë. Gjakun e kish aq të freskët sa mund t'i dallohej lehtë nën lëkurën e pastër. Pikërisht sepse kishte konstrukt të përkryer, jeta përleshej me vdekjen në trupin e Tij. Kishte momente kur dhimbja në gjymtyrët dhe nervat e trupit të plagosur i shkonte deri në zemrën ende të fuqishme dhe të pacënuar dhe i shkaktonte dhimbje dhe vuajtje të pabesueshme. Kishtë pastaj momente kur dhimbja i zbriste nga zemra tek gjymtyrët e plagosura dhe kjo e shtynte më dhimbshëm vdekjen.

I mbërthyer nga këto dhimbje, im Bir shikoi miqtë e Tij që qanin e do kishin dashur ta vuanin ata vetë, me ndihmen e Hyjit, dhimbjen e Tij apo të digjeshin në ferr përgjithmonë sesa ta shikonin të vuante ashtu. Keqardhja që Ai ndjeu për hidhërimin e miqve të vet ia kaloi gjithë mundimëve që kish hequr në trup dhe zemër, sepse i donte shumë. Pastaj, prej ankthit të pamatë që vuante në natyrën e vet njerëzore, Ai iu drejtua Atit: 'Atë, në duart e Tua po e besoj shpirtin Tim.' Kur Unë, Nëna e tij, jashtë mase e hidhëruar, i dëgjova këto fjalë, tërë trupi m'u drodh nga dhimbja e thellë që më kaploi zemrën.

Sa herë që e kam kujtuar atë thirrje më pas, më dukej sikur e dëgjova përsëri njëlloj. Ndërsa vdekja afrohej dhe zemra i plasi nga dhimbja e madhe, gjithë trupi iu drodh, koka iu ngrit pak dhe pas pak iu var prapë, goja iu hap sa i dukej gjuha e përgjakur. Ngaqë duart i lëvizën ca nga vendi i shpimit, këmbëve u duhej të duronin një peshë më të madhe. Gishtat dhe krahët iu shtrinë disi dhe kurrizi iu ngjesh pas kryqit.

Pastaj disa më thanë: 'Mari, yt Bir vdiq.' Të tjerë thanë: 'Vdiq por do të ngjallet përsëri.' Ndërsa të gjithë largoheshin, njëri erdhi dhe i nguli një heshtë në krahëror me aq forcë sa që mend i doli nga ana tjetër. Kur e nxorri, maja e heshtës ish përskuqur nga gjaku. M'u duk sikur m'u shpua zemra kur e pashë zemrën e Birit tim të shtrenjtë të shpuar. Pastaj e zbritën nga kryqi. E mora trupin e tij në prehrin tim; dukej si trupi i një të gërbuluri, i tëri i mavijosur. Sytë të pajetë dhe plot gjak, goja e ftohtë akull, mjekrra ashpërsuar, fytyra ngrirë, duart lëshuar drejt kërthizës.

E pata mbi gjunjë njëlloj siç kish qenë mbi kryq, si një njeri të cilit i kanë ngrirë të gjitha gjymtyrët. Pastaj e mbështollën me një çarçaf të pastër dhe unë i fshiva plagët dhe gjymtyrët e ia mbylla sytë dhe gojën që i kishin mbetur hapur kur vdiq. Pastaj e mbyllën në varr. Oh sa do të kisha dashur të më kishin futur për së gjalli atje me tim Biri, nëse i tillë di kish qenë vullneti i Tij! Pasi u bënë këto, Gjoni erdhi e më mori në shtëpinë e tij. Shih pra, bija ime, se çka hequr im Bir për ty!

Fjalët e Krishtit drejtuar nuses së Tij rreth faktit se si Ai u vetëdorëzua për t'u kryqëzuar nga armiqtë e Tij dhe se si i duhet vënë fre trupit duke sjellë ndërmend mundimet e Tij.

Kapitulli 11

Biri i Hyjit i foli nuses së vet duke thënë: "Unë jam Krijuesi i qiellit dhe tokës dhe vetë trupi im shugurohet në altar. Duamë me gjithë zemër sepse të kam dashur dhe iu dorëzova vetë vullnetarisht armiqve të mi duke i zhytur miqtë dhe Nënë time në trishtim dhe zi. Edhe pse pashë gati heshtën, gozhdët, kamzhikun dhe instrumenta të tjerë torturash, prapë se prapë iu nënshtrova vuajtjeve me gëzim. Edhe pse nga koka më dilte gjak prej kurorës me ferra e gjaku më kullonte ngado dhe armiqtë më kishin në dorë, prapë se prapë do kisha pranuar më mirë të ma copëtonin zemrën sesa të të humbisja ty. Pra ti je jashtëzakonisht mosmirënjohëse nëse, në këmbim të kësaj dashurie kaq të madhe, nuk më do.

Meqenëse koka m'u shpua dhe m'u ul në kryq për ty, edhe koka jote duhet të ulet për përvujtëri. Meqë sytë m'u përgjakën dhe mbushën me lot, sytë duhet t'i mbash larg pamjeve që ndjellin kënaqësi. Meqë veshët m'u mbushën me gjak dhe dëgjova fjalë tallëse kundër meje, veshët e tu duhet të mbyllen para bisedave të kota e të padenja. Meqë buzët m'i njomën me pije të hidhur dhe jo të ëmbëll, mbylle gojën për keq dhe hape për mirë. Meqë duart m'i drejtuan duke i gozhduar, bëj që veprat e tua, të simbolizuar nga duart, të drejtohen kah të varfërit dhe urdhërimet e mia. Bëj që këmbët e tua, domethënë afeksionet tua, me të cilat duhet të ecësh drejt meje, të kryqëzohen përsa u përket epsheve në mënyrë që, ashtu siç Unë vuajta me të gjitha gjymtyrët, ashtu edhe gjymtyrët e tua të jenë të gatshme të më binden. Pres të shërbehem më tepër prej teje se prej të tjerëve sepse ty të kam dhënë hir më të madh."

Rreth lutjes që një engjëll bën për nusen dhe se si Krishti pyet engjëllin se ç'kërkon për nusen dhe ç'është mirë për të.

Kapitulli 12

Një engjëll i mirë, mbrojtësi i nuses, u shfaq tek i lutej Krishtit për të. Zoti iu përgjigj dhe i tha: "Ai që dëshiron të lutet për një tjetër duhet të lutet për shpëtimin e tij. Ti je si zjarr që s'shuhet kurrë e digjet parreshtur nga dashuria për mua. Ti sheh dhe di gjithçka kur më sheh Mua. Ti nuk do tjetër përveç asaj që dua Unë. Pra thuamë, ç'është mirë për nusen Time të re?" Ai u përgjigj: "Zot, Ti di gjithçka". Zoti i tha: "Gjithçka, si ato që janë bërë ashtu dhe ato që do bëhen, ekziston përjetësisht brenda meje.

Unë i kuptoj dhe i njoh të gjitha gjërat që ka qielli dhe toka dhe në Mua nuk ndodh ndryshim. Por në mënyrë që nusja ta njohë vullnetin Tim, tani që ajo po dëgjon, thuamë çfarë është mirë për të." Dhe engjëlli tha: "Zemra e saj është kryelartë. Prandaj meriton dru." Pastaj Zoti tha: "Ç'kërkesë ke për të, miku im?" Engjëlli u përgjigj: "Zot, kërkoj që bashkë me drurin t'i jepet edhe mëshira." Dhe Zoti tha: "Për hatrin tënd kështu do të bëj, duke qenë se Unë kurrë nuk bëj drejtësi pa mëshirë. Prandaj nusja duhet të më dojë me gjithë zemër."

Rreth faktit se si një armik i Hyjit kish tre djaj brenda vetes dhe vendimit që Krishti mori për të.

Kapitulli 13

Armiku im ka tre djaj brenda vetes. Të parin e ka tek gjenitalet, të dytin në zemër, të tretin në gojë. I pari i ngjason një marinari që e lë ujin të hyjë nga kili i anijes dhe uji, duke u shtuar gradualisht, e mbush anijen plot. Atëherë anija fundoset dhe mbytet. Kjo anije simbolizon trupin e tij pre të tundimeve dhe epsheve që i përngjajnë stuhisë. Epshi hyri në fillim nga kili, domethënë nga gëzimi që ai provoi nga mendimet e këqija. Meqenëse nuk u bëri ballë me anë të pendesës e as i mbylli vrimat me gozhdat e përkores, uji i epshit u shtua dita ditës si pasojë e lëshimeve të tij.

Kur anija u mbush e u stërmmbush me lakmitë trupore, uji vërshoi dhe e fundosi me epshe e ai nuk mundi të arrijë në portin e shpëtimit. Djalli i dytë, që i banon në zemër, është si një krimb brenda mollës që fillimisht bren zemrën e mollës dhe pastaj, pasi lë aty jashtëqitjet, vërtitet nëpër mollë derisa ajo kalbet e tëra. Kështu sillet djalli. Në

fillim rrënon vullnetin dhe dëshirat e mira të njeriut, që janë si zemër ku gjenden gjithë forca dhe mirësia e mendjes dhe pasi zemra zbrazet prej këtyre të mirave, ai vë në vend të tyre mendime dhe dëshira për botën që ky njeri deshi më shumë. Pastaj e shtyn edhe trupin drejt kësaj kënaqësisë së vet dhe për këtë arsye kurajoja dhe të kuptuarit bien dhe jeta bëhet e mërzitshme. Ai është vërtet një mollë pa zemër, pra një njeri pa shpirt, duke qenë se ai hyn në kishë pa zemër pasi nuk ka dashuri.

Djalli i tretë është si një shigjetar i cili, duke hedhur vështrimin nga dritaret, godet të pavëmendshmin. Si mundet djalli të mos jetë në një njeri që e përmend në çdo bisedë? Atë që duam më tepër, e përmendim më tepër. Fjalët e ashpra me të cilat lëndon të tjerët janë si shigjeta të gjuajtura nga po aq dritare sa janë herët që ai përmend djallin apo aq herë sa fjalët e tij lëndojnë të pafajshmit dhe shkandullojnë të thjeshtët. Unë që jam e Vërteta betohem se do ta ndëshkoj me zjarr e squfur si një të përdalë, me gjymtime si trathtar dinak, me turp të përhershëm si përqeshës të Zotit. E megjithatë, për sa kohë shpirti dhe trupi i tij janë ende bashkë, mëshira ime është e hapur për të. Çfarë i kërkoj është që të ndjekë shërbimet hyjnore më shpesh, mos të ketë frikë nga qortimet, të mos dëshirojë ndere dhe mos ta përmendë më atë emër të mbrapshtë.

SQARIM

Ky njeri, abat i urdhrit Cistercian, kish varrosur një të çkishëruar. Kur po thoshte lutjen e salikimit, Zonja Brixhidë, e rrëmbyer në shpirt, dëgjoji këtë: "Ai bëri ç'pati në dorë dhe e varrosi. Të jesh e sigurtë se varrimi i parë pas të sotmit do të jetë i tiji. Sepse ai mëkatoi kundër Atit i cili na ka thënë që nuk duhet të mbajmë me hatër dhe nuk duhet të nderojmë padrejtësisht të pasurin.

Për hir të një fitimi të vogël e kalimtar, ky njeri nderoi një të padenjë dhe e vendosi mes të denjëve, gjë që nuk duhet ta kish bërë. Ai mëkatoi edhe kundër Shpirtit tim, që është kungim dhe bashkësi e të drejtëve, duke e varrosur të padrejtin pranë të drejtit. Ai mëkatoi edhe kundër Meje, Birit, sepse Unë kam thënë: "Ai që më refuzon Mua, do të refuzohet." Ky njeri nderoi dhe çmoi dikë që Kisha ime dhe mëkëmbësi im kishin refuzuar." Abati u pendua kur dëgjoji këto fjalë dhe vdiq të katërtën ditë.

Fjalët e Krishtit drejtuar nuses rreth mënyrës dhe kujdesit që duhet të tregojç kur lutet dhe rreth tre kategorive të njerëzve që i shërbejnë Hyjit në këtë botë.

Unë jam Hyji yt që u kryqëzua në kryq, Hyj i vërtetë dhe njeri i vërtetë në një vetë dhe që jam i pranishëm në duart e meshtarit çdo ditë. Sa herë më paraqet ndonjë lutje, gjithmonë përfundoje me dëshirën që vullneti im, jo i yti, të bëhet. Nuk i dëgjoj lutjet që bën për ata që tashmë janë dënuar. Ndodh edhe që ndonjëherë ti kërkon ndonjë gjë që është kundër shpëtimit tënd, prandaj duhet që të ma besosh mua vullnetin tënd sepse Unë di gjithçka dhe nuk të jap asgjë që nuk është për të mirën tënde. Ka shumë që nuk luten me njetin e duhur dhe për këtë nuk meritojnë të dëgohen.

Ka tre kategori njerëzish që më shërbejnë në këtë botë. Të parët janë ata që besojnë se jam Hyj, Krijuesi i gjithçkaje e që kam pushtet mbi gjithçka. Ata më shërbejnë për të fituar të mira dhe ndere të përkohshme, por gjërat qiellore i mbajnë për hiç dhe do i jepnin pa ngurim në këmbim të të mirave të tanishme. Për hise kanë sukses në gjithçka të kësaj bote, ashtu siç dëshirojnë. Ngaqë kanë humbur të mirat e përjetshme, i kompensoj me komforte të përkohshme për çdo shërbim të mirë që kryejnë për Mua, deri në kacidhen më të fundit dhe çastin më të mbramë. Të dytët janë ata që besojnë se jam Hyj i plotfuqishëm dhe gjykatës i rreptë, por që më shërbejnë nga frika e ndëshkimit dhe jo nga dashuria për lavdinë qiellore. Nëse nuk do të kishin frikë prej Meje, nuk do të më shërbenin.

Të tretët janë ata që besojnë se jam Krijuesi i çdo gjëje dhe Hyj i vërtetë dhe që besojnë se jam i drejtë dhe i mëshirshëm. Nuk më shërbejnë nga frika e ndëshkimit por nga dashuria hyjnore që kanë. Ata do të ishin gati të vuanin çfarëdo ndëshkimi, nëse do mund ta duronin, sesa tç ndiznin zemërimin Tim. Ata me të vërtetë meritojnë të dëgohen kur luten sepse vullneti i tyre përkon me timin. Shërbëtorët e parë nuk do t'i shpëtojnë kurrë ndëshkimit e as do ta shohin fytyrën Time. Të dytët nuk do të ndëshkohen aq shumë por prapë se prapë nuk do ta shohin fytyrën time nëse nuk e korrigjojnë frikën me anë të pendesës.

Fjalët e Krishtit drejtuar nuses ku e Ai e përshkruan veten si mbret të madh dhe flet për dy thesare që simbolizojnë dashurinë për Hyjin dhe dashurinë për botën dhe jepen udhëzime si të përmirësohemi në këtë jetë.

Kapitulli 15

Unë jam si një mbret i madh e i fuqishëm. Katër gjëra duhet të ketë mbreti. Së pari duhet të jetë i pasur, së dyti bujar, së treti i urtë dhe së katërti zemërmirë. Unë jam me të vërtetë mbreti i engjëjve dhe i gjithë njerëzimit. Unë i kam që të katërta cilësitë që përmenda. Në rradhë të parë Unë jam më i pasuri nga të gjithë sepse i plotësoj nevojat e secilit e prapë më mbetet po aq sa kisha para se të jepja. Së dyti, Unë jam më

bujari nga të gjithë pasi jam gati t'i jap gjithkujt që kërkon. Së treti, Unë jam më i urti nga të gjithë sepse e di hakun që i takon secilit dhe se ç'është më e mira për çdo njeri. Së katërti, Unë jam zemërmirë sepse jam gati të jap më tepër se ç'më kërkojnë. Unë kam si të thuash dy thesare. Materiale që peshojnë, të rëndë si plumb, gjenden në thesarin e parë dhe ambjenti ku mbahen është veshur me kunj majëmprehtë.

Por këto pesha fillojnë t'i duken të lehta pupël atij që fillimisht i kthen e rrotullon e pastaj mëson t'i mbajë. Gjërat që më parë dukeshin aq të rënda bëhen të lehta dhe ato që dukeshin aq të mprehta bëhen të buta. Në thesarin e dytë duket sikur ka ar vezullues, gurë të çmuar dhe pije të shijshme. Por ari në të vërtetë është baltë dhe pijet helm. Ka dy rrugë që të çojnë tek këto thesare, edhe pse dikur kish vetëm një. Në udhëkryq, domethënë në hyrje të të dy rrugëve, qëndroi njëri që u thirri tre vetëve që po i drejtoheshin rrugës së dytë dhe u tha: 'Dëgjoni, dëgjoni ç'dua t'ju them! Por nëse nuk doni të dëgjoni, atëherë të paktën përdorni sytë për të parë se ajo çka them është e vërtetë. Nëse nuk doni të përdorni as veshët as sytë, atëherë të paktën përdorni duart për të prekur dhe provuar se Unë nuk po them të paqena.'

Pastaj i pari prej tyre tha: 'Le të dëgjojmë dhe të shohim nëse po thotë të vërtetën.' I dyti tha: 'Gjithçka thotë është gënjeshtër.' I treti tha: 'E di që Ai thotë të vërtetën, por nuk më bëhet vonë.' Ç'janë këto dy thesare përveç dashurisë për Mua dhe dashurisë për botën? Dy rrugë të çojnë tek këto thesare: vetëpërrulësia dhe vetëmohimi i plotë të çojnë tek dashuria ime, ndërsa lakmitë trupore çojnë tek dashuria e botës. Pesha që mbajnë nga dashuria për mua disave u duket e rëndë plumb pasi, kur duhet të mbajnë agjërime apo të rrinë zgjuar apo ta përmbajnë veten, u duket sikur mbajnë një ngarkesë prej plumbi. Nëse u hedhin romuze apo i fyejnë ngaqë e shpenzojnë kohën për lutje apo për praktika fetare, u duket sikur t'ishin ulur mbi kunj; është gjithnjë torturë për ta.

Ai që dëshiron të qëndrojë në dashurinë Time duhet fillimisht ta kthejë ngarkesën, domethënë të përpiqet të bëjë mirë duke e dëshiruar këtë parreshtur. Pastaj duhet ta ngrejë pak, ngadalë, domethënë duhet të bëjë ç'mundet, duke menduar: Unë mund t'ia dal mbanë nëse Hyji më ndihmon.' Pastaj, duke këmbëngulur në detyrën që ka ndërmarrë, ai do të arrijë t'i mbajë gjërat që më parë i dukeshin të rënda me vullnet aq të hareshëm saqë gjithë vështirësitë e agjërimeve apo të të ndenjurit zgjuar dhe çdo ngushticë tjetër do t'i duken të lehta pupël. Miqtë e mi çlodhen në një vend që përtacëve dhe të këqinjve u duket plot e përplot me kunj dhe gjemba, por që miqve të mi u duket fushë me lule.

Rruga direkte tek ky thesar është mospërfillja e vullnetit personal, gjë që ndodh kur dikush, duke menduar për mundimet dhe vdekjen time, nuk i vë mend vullnetit të tij por i bën ballë dhe përpiqet vazhdimisht që të përmirësohet. Edhe pse kjo rrugë është disi e vështirë në fillim, prapë se prapë përjetohet kënaqësi në këtë rrugëtim, kaq

është e vërtetë kjo saqë gjërat që në fillim dukej si e pamundur të mbaheshin, bëhen shumë të lehta; kështu ai me të drejtë mund të thotë me vete: 'Zgjedha e Hyjit është e lehtë.' Thesari i dytë është bota. Në të ka ar, gurë të çmuar dhe pije në dukje të shijshme por të hidhura zeher kur provohen.

Çka i ndodh gjithkujt që mban ar është që kur trupi mplaket, gjymtyrët dobësohen, palca konsumohet dhe trupi përfundon nën tokë, atëherë ai lë arin dhe gurët e çmuar dhe s'i vlejnë më shumë se balta. Pijet e botës, domethënë gëzimet, duken të ëmbla por kur zbresin në stomak ta sjellin mendjen vërdallë, rëndojnë zemrën, rrënojnë trupin dhe njeriu vyshket si bar. Ndërsa vdekja afrohet, gjithë këto gjëra të dëshiruara bëhen farmak si helm. Vullneti i vet e çon njeriun tek ky thesar sa herë që njeriu nuk kujdeset për t'u bërë ballë orekseve trupore dhe nuk mediton për urdhëresat dhe veprat e mia por menjëherë bën ç'i shkon ndërmend, qoftë e lejueshme apo e palejueshme.

Tre vetë po ecin përgjatë kësaj rruge. Me ta nënkuptoj gjithë të shthururit, të gjithë ata që duan botën dhe vullnetin e vet. U thirra atyre, ndërsa qëndroja në udhëkryq në hyrje të të dy rrugëve; duke u mishëruar i tregova njerëzimit dy rrugë, atë që duhej ndjekur dhe atë që duhej shmangur, rrugën që çon në jetë dhe atë që çon në vdekje. Përpara se të mishërohesh kish vetëm një rrugë. Në të, të gjithë, të mirë e të këqinj, përfundonin në ferr. Unë jam Ai që thirri dhe thirrja imë ish: 'Njerëz, dëgjoni fjalët e mia që çojnë në udhën e jetës, përdorni gjykimin tuaj për të kuptuar se çfarë them është e vërtetë. Nëse nuk i dëgjoni apo nuk mund t'i dëgjoni, atëherë të paktën shihni – domethënë përdorni besimin dhe arësyen – dhe shihni se fjalët e mia janë të vërteta. Ashtu sikurse diçka e dukshme dallohet me sytë e trupit, po kështu gjërat e padukshme mund të dallohen dhe besohen me sytë e besimit. Ka shumë shpirtra të thjeshtë në kishë që bëjnë pak vepra por shpëtohen prej besimit që kanë. Me anë të tij ata besojnë se Unë jam Krijuesi dhe Shëlbuesi i Gjithësisë. Nuk ka asnjë që të mos arrijë të kuptojë dhe të besojë se Unë jam Hyj nëse konsideron se si toka jep fryt, si qielli jep shi, si pemët gjelbërojnë, si kafshët vazhdojnë të ekzistojnë secila sipas llojit të vet, si yjet i shërbejnë njerëzimit, si ndodhin gjëra kundër vullnetit të njeriut.

Nga e gjithë kjo njeriu mund të shohë se ai është i vdekshëm dhe se është Hyji Ai që i rregullon gjithë këto gjëra. Nëse Hyji nuk do të ekzistonte, gjithçka do të ishte rrëmujë. Po ashtu çdo gjë tjetër është rregulluar nga Hyji, gjithçka rregulluar racionalisht në mënyrë që njeriu të mësojë prej tyre. As edhe gjëja më e vogël nuk ekziston apo vazhdon të ekzistojë në botë pa ndonjë arësyje. Po ashtu, nëse dikush nuk mund të kuptojë apo kapë me mend pushtetin tim për shkak të dobësisë së tij, ai mundet që me anë të fesë të shohë dhe besojë. Por, o njerëz, nëse nuk doni të përdorni intelektin për të konsideruar fuqinë time, mund të përdorni duart për të prekur veprat që Unë dhe shenjtërit e mi kemi bërë. Ato janë aq të dukshme saqë askush nuk mund të dyshojë se janë veprat e Hyjit.

Kush tjetër i ngjalli të vdekurit dhe u ktheu shikimin të verbërve përveç Hyjit? Kush i dëboi djajtë përveç Hyji? Çfarë kam mësuar Unë, në mos gjëra të dobishme për shpëtimin e shpirtit dhe trupit dhe të lehta për t'u kryer? E megjithatë, personi i parë thotë, ose më mirë disa thonë: Le të dëgjojmë dhe shohim nëse thotë të vërtetën! Këta njerëz rrinë ca kohë në shërbimin Tim jo prej dashurisë por për provë dhe për të imituar të tjerët, pa hequr dorë nga vullneti personal, duke bërë vullnetin e tyre bashke me Timin. Ata janë në pozicion të rrezikshëm pasi duan t'u shërbejnë dy zotërinjve edhe pse nuk mund t'i shërbejnë mirë asnjërit prej tyre. Kur të thirren, ata do të shpërblehen nga zotëria që kanë dashur më tepër.

I dyti thotë, ose më mirë disa thonë: 'Çfarëdo thotë Ai është gënjeshtër dhe Shkrimi i Shenjtë gënjen.' Unë jam Hyji, Krijuesi i gjithçkaje, pa Mua asgjë nuk është bërë. Unë i bëra besëlidhjen e re dhe të vjetër, ato dolën prej gojës sime dhe në to nuk ka gënjeshtër sepse Unë jam e Vërteta. Po ashtu, ata që thonë se Unë jam gënjeshtar dhe se Shkrimi i Shenjtë është gënjeshtër, nuk do ta shohin kurrë fytyrën time pasi ndërgjegjja u thotë se Unë jam Hyj duke qenë se gjithçka ndodh sipas vullnetit dhe dëshirës sime. Qielli u jep dritë e ata nuk mund t'i japin dritë vetvetes; toka jep fryt, ajri e bën tokën pjellore, të gjitha kafshët janë formuar në një mënyrë të caktuar, djajtë më dëshmojnë, të drejtët vuajnë gjëra të pabesueshme nga dashuria për Mua.

Ata i shohin gjithë këto e megjithatë Mua nuk më shohin. Mund të më shihnin edhe në drejtësinë Time nëse do konsideronin se si toka i përpin të pafetë, se si zjarri i shkrumbon të këqinjët. Po ashtu ata mund të më shohin në mëshirën Time, si në rastin kur uji buroi nga shkëmbi për të drejtët apo kur ujrën u ndanë për ta, kur zjarri nuk i përvëloj apo kur qielli u dha ushqim si toka. Duke qenë se i shohin të gjitha këto dhe prapë thonë se Unë jam gënjeshtar, ata kurrë nuk do ta shohin fytyrën Time. I treti thotë, ose më mirë disa thonë: 'E dimë fare mirë se Ai është Hyji i vërtetë, por nuk na bëhet vonë.' Këta njerëz do të torturohen përjetësisht sepse më përçmojnë Mua, Zotin dhe Hyjin e tyre. A nuk është tallje sa s'ka më nga ana e tyre që përdorin dhuratat e mia por kundërshtojnë të më shërbejnë?

Nëse do i kishin fituar këto gjëra me aftësitë e veta dhe jo krejtësisht prej Meje, tallja e tyre nuk do të dukej kaq e madhe. Por Unë do t'u jap hirin Tim atyre që zënë të reflektojnë për barrën Time vullnetarisht dhe përpiqen me dëshirë të flaktë të bëjnë sa munden. Unë do të punoj tok me ata që e mbajnë zgjedhën Time, domethënë me ata që përparojnë dita ditës nga dashuria që kanë për Mua e Unë do të jem forca e tyre dhe do t'i ndez aq shumë saqë do të dëshirojnë të bëjnë më tepër. Ata që rrinë në vendin që duket sikur çpon – por që në realitet është i paqtë, janë ata që punojnë fort me durim ditë e natë pa u lodhur, duke u bërë më të flaktë, duke menduar se çka bëjnë është pak. Këta janë miqtë e mi më të shtrenjtë dhe janë pak sepse të tjerët zgjedhin pijet e thesarit të dytë.

Rreth faktit se si nusja pa një engjëll tek i fliste Hyjit për një grua që mendohej tmerrësisht prej djallit dhe që më vonë u çlirua në sajë të lutjeve të Virgjërës së lavdishme.

Kapitulli 16

Nusja pa një prej shenjtërve tek i fliste Hyjit dhe i thoshte: "Pse i bie në qafë djalli shpirtit të kësaj gruaje që ti e ke shëlbuar me gjakun Tënd?" Djalli u përgjigj menjëherë: "Sepse ajo më përket me të drejtë." Dhe Zoti i tha: "Me ç'të drejtë është e jotja?" Djalli iu përgjigj: "Ka," tha ai, "dy rrugë. Njëra të çon në qiell, tjetra në ferr. Kur ajo i kundroi këto dy rrugë, ndërgegja dhe arësyeja i thanë se duhet të zgjidhte rrugën time. Dhe duke qenë se ajo ka vullnet të lirë për të zgjedhur rrugën që i pëlqen, mendoj se do i leverdiste ta përdorte vullnetin për të mëkatuar dhe zuri të ecte në rrugën time.

Më vonë e mashtrova me tre vese: grykësinë, lakminë për para dhe sensualitetin. Tani banoj në barkun e saj dhe në natyrën e saj. E kam kapur me pesë duar. Me njërin i mbyll sytë që të mos shohë gjëra shpirtërore. Me të dytën i mbaj duart që të mos bëjë vepra të mira. Me të tretën i mbaj këmbët që mos të rendë drejt së mirës. Me të katërtën i kam bllokuar intelektin që të mos turpërohet nga mëkati. Dhe me të pestën i mbaj zemrën që të mos kthehet me pendesë."

Pas kësaj, e Bekuara Virgjëra Mari i tha të Birit: "Biri im, detyrojë të thotë të vërtetën për çka dua ta pyes." Biri i tha: "Ti je Nëna ime, ti je Mbretëresha e Qiellit, ti je Nëna e Mëshirës, ti je ngushëllimi i shpirtëve të Purgatorit, ti je gëzimi i atyre që ecin udhëve të jetës. Ti je Zoja sovrane e engjëjve, krijesa më e lartë para Hyjit. Ti ke pushtet edhe mbi djallin. Jepi vetë urdhër, o Nënë, këtij djalli e ai do të të tregojë gjithçka do." Virgjëra e Bekuar atëherë i tha djallit: "Thuamë, o djall, ç'njet kish kjo grua përpara se të hynte në kishë?" Djalli iu përgjigj: "Ajo e kish ndarë mendjen që të mos mëkatonte më."

Dhe Virgjëra i tha atij: "Përderisa njeti i mëparshëm e çonte drejt ferrit, thuamë, në ç'drejtim e çon njeti i tanishëm për të mos mëkatuar më?" Djalli iu përgjigj me ngurrim: "Njeti për të mos mëkatuar më e çon drejt qiellit." Virgjëra Mari tha: "Duke qenë se e pranove që kishë të drejtë për ta nxjerrë nga rruga e Kishës së Shenjtë për shkak të njetit të saj të mëparshëm, atëherë drejtësia kërkon që ajo të kthehet në kishë për njetin e tanishëm. Tani, djall, do të të bëj edhe nje pyetje tjetër: Thuamë, çfarë njeti ka aktualisht në zemër ajo?"

Djalli u përgjigj: "Me zemër ajo është thellësisht e penduar, i vjen shumë keq për sa ka bërë dhe ka vendosur të mos i përsërisë më mëkate të tilla, por të përmirësohet aq sa mundet." Pastaj Virgjëra e pyeti djallin: "A mund të më thuash nëse tre mëkatet e sensualitetit, grykësisë dhe lakmisë mund të ekzistojnë në zemër njëkohësisht me tre prirjet e mira për pendesë, keqardhje dhe korigjim?" Djalli u përgjigj: "Jo." Dhe Virgjëra e Bekuar tha: "A do të më thuash atëherë cilat prej tyre duhet të largohen prej zemrës së saj, tre virtytet apo tre veset që ti thua se nuk mund të bashkëjetojnë mes tyre?" Djalli iu përgjigj: "Mëkatet, them unë."

Dhe Virgjëra u përgjigj: "Rruga për në ferr i mbyllet dhe rruga për në qiell qëndron hapur për të." Përsëri Virgjëra e Bekuar e pyeti djallin: "Thuamë, nëse një grabitës i ka zënë pusi nuses jashtë shtëpisë së saj dhe do donte ta përdhunonte, ç'do të bënte dhëndri?" Djalli u përgjigj: "Nëse dhëndri është i mirë dhe fisnik, ai duhet të rrezikojë edhe jetën për ta mbrojtur nusen." Pastaj Virgjëra tha: "Ti je ai grabitës i lig. Ky shpirt është nusja e dhëndrit, Birit tim, që e shëlboi atë me gjakun e vet. Ti ia prishe mendjen dhe e kape me forcë. Prandaj, meqenëse im Bir është dhëndri i shpirtit të saj dhe Zotëri mbi ty, atëherë të takon t'ia mbathësh nga sytë këmbët."

SQARIM

Kjo grua kish qenë një prostitutë që donte t'i kthehej botës sepse djalli e ngacmonte ditë e natë, aq e vërtetë saqë u shfaq tek i mbyllte sytë dhe, ndërsa shumë e shihnin këtë skenë, e tërhoqi jashtë shtratit. Pastaj, në prani të shumë dëshmitarëve të besueshëm, zonja e shenjtë Brixhidë tha haptazi: "Shporru, djall, boll e ke trazuar këtë krijesë të Hyjit." Pasi tha kështu, gruaja qëndroi symbyllur përdhe një gjysëm ore e pastaj u ngrit dhe tha: "Me të vërtetë pashë djallin në trajtën më të neveritshme tek dilte nga dritarja dhe dëgjova një zë që më tha: 'Grua, je çliruar me të vërtetë.'" Nga ai çast e më pas ajo grua u lirua nga çdo padurim, nuk vuajti më nga mendime të liga dhe kaloi në jetën e amshuar nëpërmjet një vdekjeje të mirë.

Fjalët e Krishtit drejtuar nuses së Tij ku një mëkatar krahasohet me tre gjëra: një shqiponjë, një gjahtar dhe një mundës.

Kapitulli 17

Unë që po të flas jam Jezu Krishti. Unë jam Ai që ka lindur nga krahërori i Virgjërës Mari, Hyj i vërtetë dhe njeri i vërtetë. Edhe ndërsa isha në krahërorin e Virgjërës, Unë vazhdoja të mbretëroja mbi gjithçka bashkë me Atin. Ai njeri që është kaq armik i imi, i përngjason tre gjërave. Së pari ai është si shqiponjë që fluturon lart,

ndërsa zogjtë e tjerë fluturojnë poshtë saj; së dyti ai është si gjahtar që i bie fyellit të lyer me zift ngjitës e tingulli i tërheq zogjtë të fluturojnë tek fyelli e të ngjisin në zift; së treti ai është si një mundës që del i pari në çdo ndeshje. Ai është si shqiponjë sepse në krenarinë e tij nuk duron dot njeri mbi veten dhe i bën keq kujtdo që mbërthen me kthetrat e ligësisë së tij.

Unë do t'ia pres flatrat e pushtetit dhe krenarisë dhe do ta fshij ligësinë e tij nga faqja e dheut. Do t'ia dorëzoj zjarrin të pashuar ku do të mundohet pafund nëse nuk ndreqet. Ai është edhe si gjahtar sepse i tërheq të tjerët me ëmbëlsinë e fjalëve dhe premtimeve të veta, por kushdo që vjen tek ai bie në kurth dhe kurrë nuk do të mundë të shpëtojë dot prej tij. Për këtë arsye zogjtë e ferrit do t'ia nxjerrin sytë e ai nuk do ta shohë lavdinë time por errësirën e përjetshme të ferrit. Do t'i priten veshët dhe ai nuk do t'i dëgjojë fjalët e gojës sime.

Për fjalët e ëmbla, do të vuajë nga koka tek këmbët dhe do të heqë aq mundime sa janë njerëzit e dënuar për faj të tij. Ai është gjithashtu si mundës që zë vendin e parë në ligësi, që nuk i hap rrugë askujt dhe është i vendosur të mundë këdo. Si mundës atëherë ai do të zërë vendin e parë në çdo ndëshkim; ndëshkimi i tij do të ripërtërihet parreshtur dhe nuk do të mbarojë kurrë. E megjithatë, për sa kohë shpirti dhe trupi i tij janë bashkë, mëshira ime është në dispozicion të tij.

SQARIM

Ky ishte një kavalier shumë i fuqishëm që i urrente jashtë mase klerikët dhe i shante. Rrëfimi i mësipërm rreth tij pasohet edhe nga ky që vijon: Biri i Hyjit thotë: "O kavalier i botës, pyeti të urtët se ç'ndodhi Hamanit kryelartë që vinte në lojë të mitë! A nuk qe vdekja e tij e turpshme dhe një poshtërim i madh? Ky njeri më përqesh Mua dhe miqtë e mi në të njëjtën mënyrë. Për këtë arsye, ashtu si Izraeli nuk mbajti zi për Hamanin, po ashtu miqtë e mi nuk do të mbajnë zi për këtë njeri. Ai do të pësojë një vdekje tejet të hidhur nëse nuk ndreqet." Dhe kështu ndodhi.

Fjalët e Krishtit drejtuar nuses për përvujtërinë që duhet patur në shtëpinë e Hyjit, shtëpi që simbolizon jetën rregulltare, dhe për ndërtesat dhe lëmoshat që duhen dhuruar vetëm nëse janë fituar me drejtësi, ndërsa gjërat e fituara me pa të drejtë duhen kthyer.

Në shtëpinë Time duhet të ketë përvujtëri e cila tani veç përbuzet. Duhet të ketë një goxha mur mes burrave dhe grave pasi, edhe pse Unë jam i aftë të mbroj këdo edhe pa patur nevojë për mur, prapë se prapë, për hir të kujdesit dhe për shkak të dredhive të djallit, dua që banesat të ndahen nga njëra-tjetra me një mur. Duhet të jetë një mur i madh por me masë, jo shumë i lartë. Dritaret duhet të jenë të thjeshta dhe të tejdukshme, çatia e lartë por me masë në mënyrë që aty të mos ketë asgjë që nuk të kujton përvujtërinë. Ata që më ndërtojnë shtëpi tani janë si mjeshtra që kur hyn i zoti i shtëpisë e kapin prej flokësh dhe e shkelin me këmbë.

E ngrenë baltën deri lart dhe arin e shkelin. Kështu bëjnë me Mua, më ndërtojnë baltë, dua të them: i vënë palë palë deri në qiell të mirat që kalojnë e nuk kujdesen fare për shpirtrat që janë më të çmuar se ari. Kur dua të shkoj tek ta me anë të predikuesve të mi apo nëpërmjet mendimeve të mira, më kapin prej flokësh dhe më shkelin me këmbë, domethënë më sulmojnë me sharje dhe i mbajnë veprat dhe fjalët e mia njëlloj si të ishin baltë. E kujtojnë veten shumë më të urtë.

Nëse vërtet do donin të ndërtonin për mua dhe për lavdinë Time, ata fillimisht duhet të ndërtojnë shpirtin e tyre. Kushdo që ndërton shtëpinë Time të ketë kujdes që asnjë dyshkë e fituar padrejtësisht të mos përdoret për ndërtim. Ka plot njerëz që janë të ndërgjegjshëm se kanë gjëra të fituara padrejtësisht e megjithatë nuk u vjen aspak keq e as nuk e çojnë ndërmend t'i kthejnë e të ndreqin mashtrimet dhe vjedhjet edhe pse munden, nëse do donin, t'i kthejnë dhe të ndreqin. Por meqenëse e kuptojnë se nuk mund t'i mbajnë këto gjëra përjetë, ata ia japin kishave një pjesë të të mirave padrejtësisht të fituara për të më zbutur me dhuratat e tyre. Pronat e ligjshme ua lënë trashëgimtarëve. Kjo nuk më pëlqen aspak.

Ai që do të ma bëjë qejfin me dhurata, duhet para së gjithash të ketë dëshirën e mirë për t'u ndrequr dhe pastaj të bëjë aq mundet vepra të mira. Duhet të dënesë e vajtojë për të keqen që ka bërë dhe të kthejë, nëse mundet, gjërat që ka fituar me mashtrim. Nëse nuk mundet, të paktën duhet të ketë vullnetin e mirë për t'i kthyer ato. Pastaj duhet të ketë kujdes që të mos i përsërisë më mëkate të tilla. Nëse personi të cilit duhet t'i kthejë të mirat e fituara me pa të drejtë nuk është më gjallë, atëherë ai mund të m'i dhurojë Mua që jam në gjendje t'ia kthej borxhin çdokujt. Por nëse nuk është në gjendje t'i kthejë, nëse e përul veten para Meje me vullnetin e mirë për t'u ndrequr dhe me zemër të penduar, atëherë Unë kam mundësi që tani ose në të ardhmen, t'ia kthej çka u takon të gjithë atyre që janë mashtruar.

Lërmë të të shpjegoj kuptimin e shtëpisë që Unë dua të ndërtoj. Shtëpia është jeta rregulltare. Unë vetë, Krijuesi i të gjitha gjërave, nëpërmjet të Cilit gjithçka është bërë dhe vazhdon të ekzistojë, jam themeli i saj. Kjo shtëpi ka katër mure. I pari është drejtësia me të cilën do të gjykoj armiqtë e kësaj shtëpie. Muri i dytë është urtia me të cilën do i ndriçoj banorët që të më njohin dhe të më kuptojnë. E treta është fuqia me të

cilën do t'i forcoj kundër dredhive të djallit. Muri i katërt është mëshira ime që pret krahëhapur këdo që e kërkon. Në këtë mur gjendet dera e hirit ku mirëpriten të gjithë ata që e dëshirojnë. Çatia e shtëpisë është dashuria me të cilën Unë mbuloj mëkatet e atyre që më duan që të mos dënohen për to.

Dritarja e çatisë nga depërton dielli është sjellja ndërmend e hirit tim. Nëpërmjet saj ngrohtësia e hyjnisë u shkon banorëve. Që muri duhet të jetë i madh dhe i fortë do të thotë se askush nuk mund të zbehë fjalët e mia apo t'i shkatërrojë ato. Që duhet të jetë i lartë me masë do të thotë se urtia Ime mund të kuptohet pjesërisht por kurrë e tëra. Që dritaret duhet të jenë të thjeshta dhe të tejdukshme do të thotë se fjalët e mia janë të thjeshta e megjithatë nëpërmjet tyre drita e njohurisë hyjnore hyn në botë. Që çatia duhet të jetë e lartë me masë do të thotë se fjalët e mia do të bëhen të ditura jo në mënyrë të pakuptueshme por të kuptueshme dhe të qartë.

Fjalët e Krijuesit drejtuar nuses për shkëlqimin e fuqisë, urtisë dhe virtytshmërisë së Tij dhe se si ata që tani mbahen për të urtë mëkatojnë më tepër kundër Tij.

Kapitulli 19

Unë jam Krijuesi i qiellit dhe tokës. Unë kam tre cilësi. Jam tejet i fuqishëm, tejet i urtë dhe tejet i virtytshëm. Jam aq i fuqishëm saqë engjëjt më nderojnë në qiell dhe djajtë në ferr nuk guxojnë të më shikojnë. Të gjithë elementët janë nën urdhrat e mia. Jam aq i urtë saqë askush nuk mund të arrijë të depërtojë në thellësi të urtisë time. Njohuritë e mia janë të tilla që Unë di gjithçka që është bërë dhe gjithçka që do të bëhet. Jam aq i arësyeshem saqë as edhe më e vogla gjë, qoftë krimb apo ndonjë kafshë tjetër, pavarësisht nga pamja, nuk është bërë pa ndonjë arësye. Jam gjithashtu edhe aq i virtytshëm saqë çdo e mirë buron prej Meje si prej një burimi të kthjellët dhe gjithë ëmbëlsia vjen prej Meje si prej një vere të çmuar. Pa Mua askush nuk mund të jetë i fuqishëm, askush i urtë, askush i virtytshëm. Për këtë arësye, të fuqishmit e kësaj bote mëkatojnë pa masë kundër Meje.

Unë u kam dhënë fuqi dhe pushtet që të më nderojnë, por ata krenohen sikur t'i kishin fituar vetë. Këta të pafytyrë nuk e çojnë ndërmend dobësinë e vet. Nëse do u dërgoja edhe më të voglën sëmundje, menjëherë do zinin shtratin dhe asgjë nuk do kish më vlerë për ta. E atëherë si do të jenë në gjendje t'i bëjnë ballë forcës sime dhe ndëshkimeve të përjetshme? Por ata që tani mbahen për të urtë mëkatojnë akoma më tepër kundër Meje. Sepse u dhashë gjykim, inteligjencë dhe urti që të më duan, por e vetmja gjë që kuptojnë janë të mirat e përkoshme. Ata kanë sy në ballë por shohin vetëm çka u pëlqen.

Janë të verbër kur vjen puna për të më lëvduar Mua që u kam dhënë gjithçka, pasi askush, qoftë i mirë apo i keq, nuk mund të dallojë apo kuptojë ndonjë gjë pa Mua, paçka se Unë i lejoj të këqinj të ushtrojnë vullnetin e tyre për gjëra që u pëlqejnë. Përveç kësaj, askush nuk mund të jetë i virtytshëm pa Mua. Mund të përdorja këtu fjalën e urtë që përdoret shpesh: 'Të durueshmin e përbuzin të gjithë.' Për shkak të durimit Tim të gjithë mendojnë se Unë jam tmerrësisht i pamend dhe për këtë më shohin me përçmim. Por mjerë ata kur, pas kaq shumë durimi, do t'u bëj të ditur dënimin! Para Meje do të jenë si baltë që fluturon në humnerë pa e ndërprerë hovin deri sa plandoset në fund të ferrit.

Një dialog i këndshëm i Virgjërës Nënë me Birin dhe i Virgjërës Nënë dhe Birit me nusen për mënyrën se si nusja duhet të përgatitet për dasmën.

Kapitulli 20

Nëna u shfaq tek i lutej të Birit: "Ti je Mbret i lavdisë, Biri im, ti je Zot mbi zotër, Ti ke krijuar qiellin dhe tokën e gjithçka gjendet në ta. U bëftë çdo dëshirë e jotja, u bëftë çdo vullnet i yti!" Biri u përgjigj: "Një fjalë e moçme thotë 'Çfarë fëmija mëson në vogëli e ruan deri në pleqëri.' Nënë, qysh e vogël ti mësove të bësh vullnetin Tim dhe jo tëndin. Ti me të drejtë the: 'U bëftë vullneti Yt!' Ti je si ar i çmuar që rrihet në kudhër të fortë sepse ti je rrahur me prova plot dhe ke vuajtur gjatë Mundimeve të Mia më shumë se të tjerët. Kur zemra m'u çu nga forca e dhimbjes në kryq, zemra jote u plagos si ta kish çpuar një thikë e çeliktë. Do kishe qenë gati edhe të ta shqyqnin më dysh, nëse i tillë do kish qenë vullneti Im. Edhe sikur të kishe mundur t'i pengojë Mundimet e Mia dhe të kërkoje që të jetoja akoma, prapë se prapë ti nuk do të kishe dashur të bëhej ndryshe përveçse sipas vullnetit Tim. Për këtë arsye me të drejtë the: 'U bëftë vullneti Yt!'"

Pastaj Maria i tha nuses: "Nusja e Birit tim, duaje tim Bir sepse Ai të do. Nderoji shenjtërit që ndodhen në praninë e Tij. Ata janë si yje të panumërt, drita dhe vezullimi i të cilëve nuk mund të krahasohen me dritën e përkohshme. Ashtu sikurse drita e botës ndryshon nga errësira, po ashtu – por shumë më tepër – drita e shenjtërve ndryshon nga drita e kësaj bote. Për të vërtetë po të them se nëse shenjtërit do të shfaqeshin qartë, ashtu siç janë në të vërtetë, syri i njeriut nuk do ta përballonte dot pamjen dhe do të verbohej." Biri i Virgjërës i foli nuses duke thënë: "Nusja ime, ti duhet të kesh katër cilësi. Së pari, duhet të jesh gati për martesën me Mua, martesë që nuk ka dëshira trupore por vetëm kënaqësi shpirtërore tejet të ëmbël që i shkon për shtat Hyjit ta ketë me një shpirt të përkorë. Në këtë mënyrë, as dashuria për fëmijët, as për të mirat e

përkohshme dhe as për të afërmit nuk duhet të të largojnë nga dashuria Ime. Mos lejo të të ndodhë siç u ndodhi virgjërave të pamend që nuk ishin gati kur Zoti deshi t'i thërriste në dasëm e për këtë u lanë pas dere. Së dyti, ti duhet të kesh besim në fjalët e Mia.

Sepse Unë jam e Vërteta dhe asgjë përveç së vërtetës nuk del nga buzët e mia dhe askush nuk mund të gjejë tjetër veç së vërtetës në fjalët e mia. Ka raste kur fjalët që them kanë kuptim shpirtëror, herë të tjera jo e, në këtë rast, ato duhen kuptuar ashtu siç janë thënë. Prandaj askush nuk mund të më akuzojë se gënjej. Në radhë të tretë duhet të jesh e bindur në mënyrë që të mos ketë as edhe nje gjymtyrë të vetme në trupin tënd me të cilën bën keq dhe të cilën nuk ia nënshton pendesës dhe korigjimit të duhur. Edhe pse jam i mëshirshëm, Unë nuk e lë pas dore drejtësinë. Prandaj bindju me përvujtëri dhe gëzim atyre që e ke për detyrë t'u bindesh, duke mos bërë as çka të duket e dobishme dhe e arësyeshme kur kjo bie ndesh me bindjen. Është më mirë të heqësh dorë nga vullneti yt për hir të bindjes edhe nëse çka dëshiron të bësh është gjë e mirë dhe të ndjekësh vullnetin e drejtuesit tënd në rast se ky vullnet nuk bie ndesh me shpëtimin e shpirtit tënd apo nuk është i paarësyeshëm. Në rradhë të katërt, duhet të jesh e përvuajtur sepse ti je bashkuar në një martesë shpirtërore.

Pra duhet të jesh e përvuajtur dhe modeste kur të mbërrijë dhëndri. Shërbëtorja jote të jetë e ekuilibruar dhe e përmbajtur, dua të them, trupi yt duhet të praktikojë abstinencë dhe të jetë i mirë-disiplinuar, sepse ti do të nxjerrësh në dritë fryte shpirtërore për të mirën e shumë vetëve. Ashtu sikurse një trung i thatë, pasi shartohet me një degëz të njomë, nis e lulëzon, ti duhet të japësh fryt dhe të lulëzosh me anë të hirit Tim. Hiri Im do të të dehë dhe e gjithë ushtria qiellore do të galdojë për verën e ëmbël që do të të jap. Mos e humb besimin në mirësinë Time. Të siguroj se ashtu si zemra e Zaharisë dhe Elizabetës brofën nga gëzimi kur iu premtua një fëmijë, edhe ti do të galdosh për hirin që do të të jap, madje edhe të tjerë do të galdojnë nëpërmjet teje. Atyre të dyve, Zaharisë dhe Elizabetës, u foli një engjëll, ndërsa ty po të flas Unë, Hyji dhe Krijuesi i engjëjve dhe i yti. Për hirin tim, ata të dy sollën në jetë mikun tim të dashur, Gjonin. Nëpërmjet teje Unë dua të kem shumë fëmijë, jo prej mishit po prej shpirtit. Me të vërtetë po të them se Gjoni që si kallamsheqer plot ëmbëlsi e mjaltë pasi kurrë nuk futi në gojë ushqim të papastër dhe kurrë nuk përdori më tepër seç i nevojitej për të jetuar. Kurrë nuk i doli farë prej trupit dhe për këtë ai me të drejtë mund të quhet engjëll dhe virgjër.”

Fjalët e dhëndrit drejtuar nuses ku përdoret një alegori e rafinuar për të folur rreth djallit.

Kapitulli 21

Dhëndri, Jezusi, iu drejtua nuses me alegori, duke marrë si shembull një bretkocë. Ai tha: “Një magjistar kish ar të çmueshëm dhe vezullues. Vjen tek ai dikush për të blerë ar. Magjistari i tha: ‘Nuk e blen dot këtë ar nëse nuk më jep ar më të mirë dhe në sasi më të madhe.’ Blerësi u përgjigj: ‘Aq shumë më pëlqen ari yt sa që jam gati të të jap ç’ të duash në këmbim të tij.’ Pasi i dha magjistarit ar më të mirë dhe në sasi më të madhe, ai mori arin vezullues dhe e futi në një kuti me mendjen për të bërë një unazë për vete.

Pasi kaloi ca kohë, magjistari shkoi tek ai dhe i tha: ‘Ari që bleve dhe fute në kuti nuk është ar, siç kujton ti, por një bretkocë shëmtaraqe rritur në gjoksin tim dhe ushqyer me ushqimin tim. Që të bindesh se kjo është e vërtetë, hape kutinë dhe shih po nuk kërceu bretkoca në gjoksin ku është rritur.’ Ndërsa rrekej të hapte kutinë, kapaku i së cilës gati po shkëputej nga katër menteshat që e mbanin, brenda kutisë u duk një bretkocë. Sapo u hap kapaku dhe ajo pa magjistarin, i kërceu në gjoks. Shërbëtorët dhe miqtë e blerësit e panë skenën dhe i thanë: ‘Zotëri, ari i çmueshëm është brenda bretkocës dhe, nëse do, mund ta nxjerrësh lehtë.’ ‘Si?’ pyeti ai. ‘Ç’ duhet të bëj?’ Ata thanë: ‘Nëse bretkocës i ngulet në kurriz një bisturi shumë e nxehtë dhe e mprehtë, menjëherë ari i del nga pjesa e kurrizit ku ka një boshllëk. Nëse nuk ka boshllëk, atëherë bisturia duhet ngulur me forcë dhe ç’ke blerë del prej saj.’

Kush mund të jetë ky magjistar përveç djallit që i josh njerëzit me kënaqësi dhe lavdi boshe? Ai e shet gënjeshtren për të vërtetë dhe të vërtetën për gënjeshtër. Ai ka në zotërim ar të çmueshëm, domethënë shpirtin që, me fuqinë Time hyjnore, Unë e bëra më të çmueshëm se gjithë yjet dhe planetet. E krijova të pavdekshëm e të qëndrueshëm dhe më të dashur për Mua se të gjitha krijesat e tjera. I përgatita një banesë të përjetshme për të jetuar me Mua. E bleva nga pushteti i djallit me arin më cilësor dhe të çmueshëm, duke dhënë trupin Tim të pamëkat dhe duke hequr Mundime aq të dhimbshme sa që asnjë gjymtyrë e imja nuk mbeti pa plagë. Unë e vendosa shpirtin e shëlbuar në një trup ku, si brenda një kutije, të mund të qëndronte deri në atë çast kur do i jepja një vend në oborin e pranisë Time hyjnore.

Por tani shpirti i shëlbuar i njeriut është bërë si një bretkocë e fëlliqur dhe shëmtaraqe që, në krenarinë e vet, kërcen dhe jeton zhytur në llumin e sensualitetit të vet. Arin, domethënë pronën time të ligjshme, ma kanë marrë. Prandaj djalli ka të drejtë kur thotë: ‘Ari që bleve nuk është ar por bretkocë e rritur në gjoksin e gëzimeve të mia. Ndaje trupin nga shpirti dhe shih po nuk fluturoi drejt e në gjoksin tim.’ Përgjigja ime për të është kjo: ‘Duke qenë se bretkocën më vjen ndot ta shoh, më jep neveri ta dëgjoj, helmon kur e prek dhe prej saj nuk më vjen asnjë e mirë apo gëzim, por gëzim të jep ty në gjoksin e të cilit është rritur, atëherë e gëzofsh, është e jotja.

Prandaj kur kapaku të hapet, domethënë kur shpirti të ndahet nga trupi, ajo do të fluturojë drejt e tek ty që të rrini bashkë përgjithmonë’.

I tillë është shpirti i personit që po të përshkruaj. Është si bretkocë e keqe, plot fëlliqësi dhe epsh, rritur në gjoks të djallit. Po shkoj tani drejt kutisë, domethënë trupit të shpirtit, nëpërmjet vdekjes që afrohet. Kutia mbahet pezull nga katër mentesha që janë gati të këputen, domethënë trupi i tij mbahet nga katër gjëra, konkretisht fuqia, bukuria, urtia dhe pamja, të cilat kanë filluar ta lënë të gjitha. Kur shpirti të ndahet nga trupi, ai do të fluturojë drejt e tek djalli me qumështin e të cilit është ushqyer, sepse më ka harruar Mua që nga dashuria mora mbi vete dënimin që ky shpirt meritonte. Nuk ma kthen dashurinë me dashuri, por përkundrazi ma merr pronën që më përket.

Ka detyrim të më shërbejë Mua që e shëlbova më tepër seç u shërben të tjerëve, por ai gjen kënaqësi më të madhe tek djalli. Tingëllëllimi i lutjes së tij më duket si tingulli i një bretkoce. Pamja e tij është e padurueshme. Veshët e tij nuk do ta dëgjojnë kurrë gëzimin Tim; shqisa e të prekurit të tij, e helmatisur siç është, nuk do ta ndjejë kurrë hyjninë Time. Por duke qenë se Unë jam i mëshirshëm, nëse dikush do ta prekte shpirtin e tij tani, edhe pse i papastër, dhe do të vrojtonte për të parë nëse ka ndonjë fije pendese apo mirësie në vullnetin e tij, nëse dikush do të ngulte në mendjen e tij një bisturi të mprehtë dhe të nxehtë, domethënë frikën e gjykimit Tim të rreptë, ai mundet ende ta fitojë hirin Tim, mjaft që ta pranojë. Nëse nuk ka pendesë apo dashuri në të, prapë mund të ketë ndonjë shpresë, mjaft që dikush ta çpojë me një vërejtje të mprehtë dhe ta qortojë fort, sepse, për sa kohë shpirti jeton në trup, mëshira Ime është në dispozicion të çdokujt.

Ja, Unë vdiqa nga dashuria e megjithatë askush nuk më përgjigjet me dashuri e më marrin çka më përket me të drejtë. Njerëzit duhet të korrigjoheshin në përpjestim me çmimin e shëlbimit të tyre. Por tani ata duan të jetojnë gjithnjë e më keq, në përpjestim me dhimbjet që kam vuajtur për shëlbimin e tyre. Sa më shumë u tregoj fëlliqësinë e mëkatit, aq më fort duan të mëkatojnë. Shih pra dhe gjyko kam apo nuk kam të drejtë që zemërohem: Ata bëjnë që vullneti im i mirë të shndërrohet në zemërin kundër tyre. Unë i shëlbova nga mëkati e ata gjithnjë e më tepër zhyten në mëkat. Prandaj, nusja ime, jepmë çfarë ke për detyrë të më japësh, domethënë mbaje shpirtin të pastër për Mua sepse Unë vdiqa për të në mënyrë që ti ta mbash të pastër për Mua.

*Pyetje e këndshme që Nëna i bën nuses dhe përgjigja e përvuajtur që nusja i jep Nënës.
Kundërpërgjigja e Nënës mbi dobinë që kanë të mirët nga ekzistenca e të këqinjve.*

Kapitulli 22

Nëna i foli nuses së Birit duke thënë: "Ti je nusja e Tim Biri. Thuamë ç'ke ndërmend dhe ç'do të të pëlqente!" Nusja iu përgjigj: "Zoja ime, ti e di sepse ti di gjithçka." Virgjëra e Bekuar tha: "Edhe pse unë di gjithçka, do të doja të ma thoje ti vetë, që ta marrin vesh të gjithë." Nusja tha: "Zoja ime, kam frikë nga dy gjëra. E para," tha ajo, "kam frikë se nuk qaj për mëkatet e mia apo nuk i shlyej sa duhet. E dyta, më vjen keq që yt Bir ka shumë armiq."

Virgjëra Mari u përgjigj: "Të jap tre zgjidhje për shqetësimin e parë. Para së gjithash mendo se gjithë gjërat që kanë shpirt, të tilla si bretkocat apo kafshë të tjera, kanë telashe herë pas here edhe pse shpirtrat e tyre nuk jetojnë përgjithmonë por vdesin me trupin e tyre. Por shpirti yt, dhe çdo shpirt njeriu, jeton përgjithmonë. E dyta, mendo për mëshirën e Hyjit, sepse nuk ka asnjë që të jetë aq mëkatar sa mos t'i falet mëkati, mjaft që me pendesë të lutet i vendosur për t'u përmirësuar. E treta, mendo se ç'lavdi fiton shpirti kur jeton me Hyjin dhe në Hyjin përgjithmonë.

Edhe për shqetësimin e dytë në lidhje me armiqtë e shumtë të Hyjit, të jap tre zgjidhje. E para, ki parasysh se Hyji Krijuesi yt dhe i tyre do t'i gjykojë ata dhe jo ata Atë, pavarësisht se, për një farë kohe, Ai me durim e duron ligësinë e tyre. E dyta, kujto se ata janë bijtë e mallkimit dhe se sa i rëndë dhe i tmerrshëm do të jetë për ta përvëlimi në zjarrin e pashuar. Ata janë shërbëtorët e këqinj që nuk do të marrin trashëgimi, ndërsa trashëgiminë do ta marrin fëmijët. Por ndoshta ti do të thuash: 'Atëherë atyre nuk u duhet predikuar?' Patjetër! Ki parasysh se shpesh ka njerëz të mirë mes të këqinjve. Ndonjëherë bijtë e adoptuar largohen nga e mira si djali plangprishës që shkoi në një vend të largët dhe bëri një jetë të shthurur.

Ndonjëherë predikimi u bren ndërgjegjen dhe ata kthehen tek Ati i cili, sa më shumë kanë mëkatur, aq më krahëhapur i mirëpret. Prandaj pikërisht atyre u duhet predikuar në mënyrë të veçantë dhe nëse një predikues sheh vetëm të këqinj rreth tij, duhet të mendojë: 'Ndoshta ka mes tyre nga ata që do të bëhen bij të Zotit tim. Pra duhet t'u predikoj.' Një predikues i tillë do të marrë shpërblim shumë të madh. Në rradhë të tretë, ki parasysh se të ligët lejohen të vazhdojnë të jetojnë për të vënë në provë të mirët në mënyrë që këta, të lodhur nga sjelljet e të këqinjve, të mund ta fitojnë shpërblimin si fryt të durimit. Këtë mund ta kuptosh më mirë me anë të një shembulli. Trëndafilin ka erë të këndshme, është i bukur e i butë, por rritet vetëm mes gjembave që të çpojnë, janë të shëmtuar dhe nuk kanë erë të këndshme.

Po kështu, të mirët dhe të drejtët edhe pse të butë në durim, të bukur në karakter dhe të këndhëm me shembullin që japin, prapë se prapë nuk mund të përparojnë apo të vihen në provë përveçse nga të këqinjët. Gjambat e mbrojnë trëndafilin që të mos e këpusin përpara se të lulëzojë. Po kështu të këqinjët, me sjelljet e tyre të liga, bëjnë që

të mirët të mos i imitojnë e t'i shmangen në këtë mënyrë rrënimit që sjellin zbavitjet apo mëkate të tjera. Ashtu sikurse vera nuk e ruan mirë cilësinë e vet përveçse kur mbahet me llumin, ashtu edhe të drejtët nuk mund të qëndrojnë në drejtësi dhe të përparojnë në virtyt pa u vënë në provë nga vështirësitë dhe pa u përndjekur nga të këqinjët. Prandaj duroji me gëzim armiqtë e tim Biri. Kujto se Ai është gjykatësi i tyre dhe nëse, në zbatim të drejtësisë do të duhet t'i zhdukë të gjithë, atëherë Ai mundet t'i fshijë nga faqja e dheut sa hap e mbyll sytë. Pra duroji për aq sa kohë sa i duron edhe Ai!”

Fjalët e Krishtit drejtuar nuses së Tij ku përshkruhet një njeri i pasinqertë, armik i Hyjit, veçanërisht hipokrizia dhe karakteristikat e tij.

Kapitulli 23

Njerëzit mendojnë se ai është sqimatar, i fortë dhe dinjitoz, aktiv në betejën për Zotin. Por kur i heq helmetën duket i neveritshëm e nuk vlen për asgjë. Truri i del zbuluar, veshët në ballë, sytë mbrapa kokës, hunda e prerë, faqet gropë si vdekësirë. Në të djathtë, eshtra faciale dhe gjysma e buzëve i kanë rënë dhe nuk ka tjetër aty përveç fytyrës të zbuluar. Krahërori i gëlon nga krimbat; krahët si çift gjarpërinjsh. Në zemër ka një akrep të lig; kurrizi i duket si thëngjill i shkrumbuar. Zorrët i bien erë dhe i janë kalbur si mish i qelbëzuar, këmbët si kërcunjtë të tharë nuk e mbajnë.

Do të të tregoj tani se ç'është thotë gjithë kjo. Së jashtmi ai duket i hijeshuar me zakone të mira, i urtë e aktiv në shërbimin Tim, por nuk është aspak i tillë. Sepse nëse e heq helmetën nga koka, dua të them, nëse u shfaqet njerëzve ashtu siç është, do të dukej më i shëmtuari nga të gjithë. Truri i del zbuluar sepse marrëzia dhe mendjehetësia e tij janë shenjë mjaft e qartë për të mirët që ai nuk e meriton një nder aq të madh.

Nëse do e shijonte urtinë Time, ai do ta kuptonte se sa më tepër ngrihet në post nderi mbi të tjerët, aq më shumë se të tjerët duhet të ketë kujdes se si sillet. Veshët i ka në ballë sepse, në vend të përvujtërisë që duhet të tregojë në rrangun e tij të lartë, përvujtëri që duhet të shkëlqejë para syve të të tjerëve, ai veç dëshiron të dëgjojë lëvdata për vete. Vishet me krenari dhe dhe dëshron që të gjithë ta mbajnë për njeri të madh e të mirë. Sytë i ka mbrapa koke sepse mendja e tij punon veç për të tashmen dhe aspak për përjetësinë. Ai mendon si t'u pëlqejë njerëzve dhe për çka i nevojitet për nevojat e trupit, por jo se si të më pëlqejë Mua apo se çfarë i bën mirë shpirtit.

Hundën e ka të prerë sepse ka humbur maturinë me të cilën mund të bëjë dallimin mes mëkatit dhe virytit, mes lavdisë së përkohshme dhe të amshuar, mes pasurive tokësore dhe qiellore, mes kënaqësive jetëshkurtër dhe të përjetshme. Faqet i ka gropë, domethënë e ka humbur ndjenjën e turpit nga Unë dhe të shijes së bukurisë së viryteve me të cilat mund të më pëlqejë. Ai ka turp të mëkatojë sepse i vjen zor nga njerëzit, por jo se ka frikë nga Unë. Një pjesë të eshtrës faciale dhe të buzëve nuk i ka më e nuk i ka mbetur tjetër veç grykës sepse nuk i imiton më veprat e Mia, nuk predikon më fjalën Time e nuk lutet me zemër, e tjetër s'i ka mbetur veç grykësisë. I duken të dobishme dhe të lakmueshme imitimi i veprave të këqija dhe përzierja në punët e kësaj bote.

Krahërorin e ka plot krimba sepse në zemër ku duhet të ruajë kujtimin e Mundimeve, veprave dhe urdhëresave të Mia, ka vetëm preokupime për çështje të përkohshme dhe dëshira për botën. Këto i depërtojnë në mendje e ai nuk mendon për gjëra shpirtërore. Në zemrën e tij ku Unë do të doja të banoja dhe ku dashuria Ime duhet të qëndrojë, qëndron një akrep i lig me bisht çpues dhe fytyrë shtiracake. Kjo sepse fjalë shtiracake dhe kumbuese dalin prej gojës së tij, por zemrën e ka plot me padrejtësi dhe falsitet sepse mjaft që ai të kënaqë egoizmin e vet e nuk i bëhet vonë nëse kisha që përfaqëson shkatërrohet.

Krahët i ka si gjarpërinj sepse me ligësinë e tij shkon tek njerëzit e thjeshtë dhe i fton me thjeshtësi por, kur i leverdis, i përzë si të shkretë. Njëlloj si gjarpër mblidhet kulaç duke e fshehur ligësinë dhe fëlliqësinë dhe vështirë se ndokush mund ta kuptojë dinakërinë e tij. Në sytë e Mi është si gjarpër i neveritshëm sepse ashtu si gjarpri është më i neveritshmi nga çdo kafshë tjetër, edhe ai është për Mua më i shtrembri nga të gjithë sepse nuk e përfill drejtësinë Time dhe më konsideron si dikë që nuk ka dëshirë të ndëshkojë.

Kurrizin e ka si thëngjill, por duhet ta kish si fildish sepse veprat e tij duhet të jenë më fuqishme dhe të pastra se të tjerëve, në mënyrë që ta ndihmojë të dobëtin me durimin dhe shembullin e një jete të paqortueshme. Por përkundrazi, ai është si thëngjill sepse nuk duron dot as edhe një fjalë të vetme për hirin Tim, përveç rastit kur i leverdis atij vetë. Megjithatë ai mendon se është i fuqishëm në botë. Për pasojë, duke qenë se e kujton veten në këmbë, ai do të rrëzohet sepse është i shtrembër dhe i vdekur si thëngjill i shuar në sytë e Mi dhe të shenjtërve të Mi. Zorrët i bien erë sepse para Meje mendimet dhe dëshirat e tij bien erë mishi të prishur, erë aq e rëndë sa askush nuk mund ta durojë.

Asnjë prej shenjtërve nuk mund ta durojë; përkundrazi, të gjithë e kthejnë kokën që mos ta shohin dhe kërkojnë që të bëhet drejtësi. Këmbët i ka si kërcunjtë të thatë sepse dy këmbët e tij janë dy prirjet e tij në lidhje me Mua, domethënë dëshira për shlyer mëkatet dhe dëshira për të bërë mirë. Këto këmbë janë tharë tërësisht sepse palca e dashurisë i është konsumuar krejtësisht dhe asgjë s'i ka mbetur përveç kockave.

E në këtë gjendje qëndron para Meje. Megjithatë, për sa kohë që shpirti i tij është në trup, ai mund ta fitojë mëshirën Time.

SQARIM

Shën Lorenci u shfaq tek thoshte: “Kur isha në botë, unë kisha tre gjëra: vetëpërmbytje, mëshirë për të afërmin, dashuri për Hyjin. Prandaj e predikoja fjalën e Hyjit me zell, i shpërndaja të mirat e kishës me maturi dhe durova fshikullimin, zjarrin dhe vdekjen me gëzim. Por ky ipeshëv duron dhe mbulon mungesën e vetëpërmbytjes së klerikëve, është dorëlëshuar me të mirat e kishës për të pasurit dhe ka dashuri për veten dhe të tijët. Prandaj i bëj të ditur se një re e shndritshme është ngjitur në qiell, mbuluar nga flakë të errëta që të mos shihet nga shumë.

Kjo re është lutja e Nënës së Hyjit për kishën. Flakët e lakmisë dhe mungesës së përshpirtshmërisë dhe drejtësisë e mbulojnë aqsa mëshira bujare e Nënës së Hyjit nuk mund të hyjë në zemrat e të gjorëve. Prandaj ipeshkvi le t’i kthehet dashurisë hyjnore duke bërë kthesë, duke i paralmëruar vartësit e tij me fjalë dhe vepra dhe duke i nxitur të përmirësohen. Nëse nuk bën kështu, ai do të ndjejë dorën e një gjykatësi dhe kisha e tij dioqezane do të pastrohet me zjarr dhe shpatë dhe do të plaçkitet dhe mundohet në atë masë sa do të duhet shumë kohë para se të gjendet dikush që ta ngushëllojë.”

Fjalët e Hyjit Atë para ushtrisë qiellore dhe përgjigja e Birit dhe Nënës ku i kërkohet Atit hir për kishën, bijën e Tij.

Kapitulli 24

Ati foli ndërsa e tërë ushtria qiellore po dëgjonte dhe tha: ”Përpara teje po ankohe se ia dhashë bijën time një burri që e mundon pa masë, ia ka lidhur fort këmbët në një shtyllë saqë tërë palca i ka dalë prej tyre.” Biri iu përgjigj: ”Atë, Unë e kam shëlbuar me gjakun Tim dhe jam fejuar me të, por tani e kanë marrë me pahir.” Pastaj Nëna foli duke thënë: ”Ti je Hyji dhe Zoti im. Trupi im mbarti gjymtyrët e Birit tënd të bekuar që është Biri yt i vërtetë dhe Biri im i vërtetë. Për asgjë nuk ia prisha në tokë. Për hir të lutjeve të mia, ki mëshirë për tët bijë!” Më pas folën engjëjt, duke thënë: ”Ti je Zoti ynë. Në Ty ne kemi gjithçka të mirë dhe nuk duam tjetër veç Teje.

Kur nusja jote doli prej Teje, ne të gjithë galduam. Por tani kemi të drejtë të trishtohemi sepse ka rënë në duart e më të keqit të njerëzve që e nëpërkëmb me gjithfarë fyerjesh dhe abuzimesh. Prandaj ki mëshirë për të sipas mëshirës sate të madhe sepse ajo gjendet në mjerim të madh dhe nuk ka kush ta ngushëllojë dhe lirojë

përveç Teje, o Zot, Hyj i plotfuqishëm.” Pastaj Ati iu përgjigj Birit duke thënë: ”Bir, ankimi Yt është ankimi Im, fjala Jote fjala Ime, veprat e Tua veprat e Mia. Ti je në Mua dhe Unë në Ty pazgjidhshmërisht. U bëftë vullneti Yt!” Pastaj i tha Nënës së Birit: ”Meqenëse nuk ma prishe për asgjë në tokë, Unë do të të prish për asgjë në qiell. Vullneti yt do të kryhet.” Ai u tha engjëjve: ”Ju jeni miqtë e mi dhe flaka e dashurisë për ju digjet në zemrën time. Do të kem mëshirë për bijën time për hir të lutjeve tuaja.”

Fjalët e Krijuesit drejtuar nuses rreth faktit se si drejtësia e Tij i lë të këqinj të jetë për një arsye të trefishtë dhe se si mëshira e Tij i kursen ata për një arsye të trefishtë.

Kapitulli 25

Unë jam Krijuesi i qiellit dhe tokës. Ti po vrisje mëndjen, nusja ime, pse Unë jam kaq i durueshëm me të ligët. Kjo vjen ngaqë jam i mëshirshëm. Drejtësia ime bën durim me ta për një arsye të trefishtë dhe për një arsye të trefishtë mëshira ime i kursen ata. Së pari, drejtësia ime bën durim në mënyrë që koha e tyre të plotësohet krejtësisht. Po të pyesje një mbret për ç’arsye nuk i ekzekuton të burgosurit, ai do të përgjigjej: ‘Sepse ende nuk i ka ardhur koha seancës së përgjithshme të gjyqit ku ata të dëgjohen dhe dëgjuesit të nxjerrin mësim.’ Po kështu Unë u lëshoj pe të këqinjve derisa t’u vijë koha dhe ligësinë e tyre ta marrin vesh edhe të tjerët.

A nuk e parathashë refuzimin e Saulit shumë përpara se kjo gjë t’i bëhej e ditur njerëzve? E tolerova për një kohë të gjatë në mënyrë që ligësia e tij të mund të merrej vesh nga të tjerët. Arsyeja e dytë është se të ligët bëjnë disa vepra të mira për të cilat duhen shpërblyer deri në pikën e fundit. Në këtë mënyrë as edhe më e vogla e mirë që kanë bërë për Mua nuk do të mbesë pa u shpërblyer dhe ata do të marrin shpërblyerim që u takon këtu në tokë. Në rradhë të tretë, kjo bëhet për të nxjerrë në pah durimin e Hyjit. Kjo ishte arsyeja pse Unë I lëshova pe Pilatit, Herodit dhe Judës, edhe pse në fund ata do të përfundonin në ferr. Dhe nëse dikush pyet pse Unë e toleroj këtë apo atë person, le të sjellë ndërmend Judën dhe Pilatin.

Mëshira ime e kursen të ligun po ashtu për një arsye të trefishtë. Së pari, për shkak të dashurisë sime të pakufi, duke qenë se ndëshkimi i përjetshëm është i gjatë. Për këtë arsye, për shkak të dashurisë sime të madhe, Unë u lëshoj pe deri në çastin e fundit në mënyrë që ndëshkimi i tyre shtyhet në kohë. Në rradhë të dytë, u lëshoj pe që t’i jap mundësi natyrës së tyre të mplaket nga veset. Duke qenë se natyra njerëzore mplaket nga mëkati, ata nuk e përjetojnë vdekjen e përkohshme me aq dhimbje sa do ta përjetonin nëse do kishin konstrukt prej të riu . Konstrukti i një të riu pëson një vdekje më të ngadaltë dhe të mundimshme. Në rradhë të tretë, kjo ndodh për përmirësimin e të

mirëve dhe kthimin e disa prej të ligëve. Kur njerëz të mirë dhe të drejtë torturohen nga të ligët, kjo shkon për dobi të të mirëve dhe të drejtëve pasi i shtyn të mos mëkatojnë dhe të fitojnë merita më të mëdha.

Në të njëjtën mënyrë, të këqinj të ndonjëherë kanë ndikim të mirë tek disa të këqinj të tjerë. Kur këta të fundit reflektojnë mbi fatin dhe ligësinë e të parëve, mendojnë me vete dhe thonë: ‘Ç’ e mirë na vjen nëse bëjmë si ta?’ Dhe: ‘Meqë Zoti është kaq i durueshëm, është më mirë të pendohemi.’ Në këtë mënyrë ata ka raste kur kthehen tek Unë, sepse ngurojnë të bëjnë çka bëjnë të tjerët dhe, përveç kësaj, ndërjegjja u thotë se nuk duhet të bëjnë gjëra të tilla. Thuhet se nëse dikë e pickon akrepi, ai mund të shpëtojë duke u lyer me lëngun ku një zvarranik tjetër ka vdekur. Po kështu, ka raste kur një të keq që ka parë dikë tjetër të mëkatojë, ta pickojë brejtja e ndërjegjes dhe të shërohet nga ligësia dhe vetëkënaqësia.

Lëvdatat e ushtrisë qiellore për Hyjin; si do të kishin lindur fëmijët nëse prindërit tanë të parë nuk do të kishin mëkatuar; si Hyji bëri mrekulli para popullit nëpërmjet Moisiut dhe më vonë duke u bërë Ai vetë njeri; për degjenerimin e martesës trupore në këtë epokë dhe kushtet e martesës shpirtërore.

Kapitulli 26

Ushtria qiellore u shfaq tek qëndronte para Hyjit. E tërë ushtria tha: ‘Lavdi dhe nder Ty, Zot Hyj, Ti që je dhe ke qenë gjithmonë! Ne jemi shërbëtorët e Tu dhe të lëvdojmë dhe nderojmë për një arsye të trefishtë. Së pari, sepse na krijove që të jetojmë të lumtur me Ty dhe na dhe dritë të papërshkrueshme ku të gëzonim përgjithmonë. Së dyti, sepse Ti, në mirësinë dhe qëndrueshmërinë Tënde, ke krijuar dhe mban në ekzistencë gjithçka dhe gjithçka gjen gëzim në Ty dhe banon në fjalën Tënde. Së treti, sepse Ti krijove njerëzit dhe more natyrë njerëzore nga dashuria për ta. Ne galdojmë së tepërmi për këto dhe për Nënë tënde tejet të perëndishme që u gjet e denjë të të mbartë Ty që nuk të mbartin e të nxënë dot as qiejt.

Prandaj, në emër të të gjithë engjëjve që Ti i ke lartësuar aq shumë, qofsh lëvdar dhe bekuar mbi gjithçka! Përjetësia dhe qëndrueshmëria Jote e amshuar qofshin mbi gjithçka që është dhe qëndron. Dashuria jote qëndroftë me racën njerëzore që Ti ke krijuar! Vetëm Ti, o Zot, duhesh pasur frikë për fuqinë Tënde të madhe, vetëm Ti duhesh dëshiruar për dashurinë tënde të madhe. Ti vetëm je për t’u dashur për qëndrueshmërinë Tënde. Qofsh lëvdar pafund, parreshtur, në jetë të jetëve. Amen!”

Zoti u përgjigj: “Ju denjësisht më nderoni për gjithë krijimin. Por, thomëni, pse më lëvdoni për racën njerëzore që e ka ndezur zemërimin Tim më tepër se gjithë krijesat? I bëra superiorë mbi krijesat e ulta. Për asnjë krijesë nuk vuajta aq poshtërime sa për njerëzit dhe shëlbimi i asnjë krijese nuk më ka kushtuar aq shtrenjtë. Cila krijesë, përveç njeriut, nuk i përmbahet ligjit natyror? Ai më shkakton telashe më tepër se të tjerët. Njëlloj siç ju krijova juve për të më lëvduar dhe për të më dhënë lavdi, po ashtu bëra Adamin që të më lëvdonte. I dhashë trup për të qenë tempull shpirtëror dhe vendosa në të shpirtin të bukur si engjëll, pasi shpirti njerëzor ka cilësi dhe fuqi engjëllore.

Në atë tempull, Unë, Hyji dhe Krijuesi i tij, isha shoku i tretë. Ai u bë për të gjetur gëzim tek Unë. Pastaj i bëra një tempull të ngjashëm nga brinja e vet. Tani, ti nusja ime, për hir të së cilës po thuhet gjithë këto, mund të pyesësh: ‘Si do të lindnin fëmijë ata nëse nuk do të kishin mëkatuar?’ Po ta tregoj: ‘Gjaku i dashurisë do ta kish mbjellur farën e vet në trupin e gruas pa asnjë epsh të turpshëm, prej dashurisë hyjnore, afeksionit të ndërsjellë dhe bashkimit trupor ku të dy do të ishin ndezur flakë për njëritjetrin dhe gruaja do të ngjizte. Pasi fëmija të ish ngjizur pa mëkat apo kënaqësi epshore, Unë do të kisha futur një shpirt në të dhe gruaja do ta mbante dhe lindte fëmijën pa dhimbje.

Fëmija do të kish lindur i përkryer si Adami. Por ai e shpërfilli këtë privilegj dhe iu bind djallit sepse dëshiroi lavdi më të madhe seç i pata dhënë. Pas aktit të padëgjësës, u erdhi engjëlli im dhe ata patën turp nga lakuriqësia e tyre. Taman në atë çast përjetuan orekset trupore dhe nisëm të vuanin nga uria dhe etja. Më humbën edhe Mua. Më parë, kur isha me ta, ata nuk ndjenin uri, epsh apo turp dhe vetëm Unë isha gjithë e mira, kënaqësia dhe galdimi i tyre i përsosur. Ndërsa djalli u ngazëllye nga mëkatimi i tyre, Unë u preka nga keqardhja dhe nuk u ktheva shpinën, por u shfaqta mëshirë të trefishtë. E vështa lakuriqësinë e tyre dhe u dhashë bukë nga toka. Në përgjigje të lakmisë që djalli kish mbjellë në ta pas aktit të padëgjësës, Unë, me fuqinë Time hyjnore, futa shpirtra në farën e tyre.

E ktheva në të mirë të tyre gjithçka që djalli u kish sugjeruar. Pastaj u mësova se si të jetonin dhe të më adhuronin. I lejoja të kenë marrëdhënie të ligjshme. I pata lejuar dhe udhëzuar qysh më parë, por u kishte hyrë frika dhe nuk guxonin të bashkoheshin. Po kështu, kur Abeli u vra dhe ishin në zi dhe përkore për një kohë të gjatë, më erdhi keq dhe i ngushëllova. Pasi u bëra të ditur vullnetin Tim, ata filluan përsëri të kenë marrëdhënie dhe të lindin fëmijë. U premtova se Unë, Krijuesi i tyre, do të lindja nga pasardhësit e tyre. Pasi ligësia e fëmijëve të Adamit u shtua, u tregova vendin mëkatarëve, por I mëshirova të zgjedhurt e mi. Me këta isha i kënaqur, i mbrojta dhe i ndihmova sepse i mbanin urdhërimet e Mia dhe besonin në premtimet e Mia. Kur koha e mëshirës u afrua, nëpërmjet Mojsiut bëra të dukshme veprat e Mia të mëdha dhe e

shpëtova popullin Tim sipas premtimit. I ushqeva me manë dhe ecja para tyre në një shtyllë reje dhe zjarri.

U dhashë Ligjin Tim, u zbulova të fshehtat e Mia dhe të ardhmen me anë të profetëve. Pas kësaj, Unë, Krijuesi i gjithçkaje, zgjodha për vete një virgjër të lindur nga burrë e grua. Prej saj mora trup njerëzor dhe desha të lind pa marrëdhënie martesore apo mëkat. Ashtu sikurse fëmijët do të kishin lindur në Parajsë nëpërmjet misterit të dashurisë hyjnore dhe të prindërve të tyre, pa asnjë epsh të turpshëm, po ashtu hyjnia Ime mori natyrë njerëzore nga një vajzë virgjër pa marrëdhënie seksuale dhe pa e dëmtuar virgjërinë e saj. Duke u mishëruar, Hyj i vërtetë dhe njeri i vërtetë, Unë përmbusha Ligjin dhe gjithë Shkrimet, taman siç ishte profetizuar më parë. Dhe bëra një Ligj të Ri, pasi i Vjetri kish qenë i rreptë dhe i vështirë për t'u zbatuar dhe nuk ish tjetër veçse figurë e asaj çka do ndodhte në të ardhmen. Ligji i Vjetër i lejonte burrit të merrte disa gra në mënyrë që brezat e ardhshëm të mos mbeteshin pa fëmijë e t'u duhej të martoheshin me paganë. Ligji Im i Ri e lejon burrin të ketë vetëm një grua dhe për sa kohë ajo është gjallë e ndalon të marrë grua tjetër. Ata që nga dashuria dhe frika hyjnore kryejnë marrëdhënie për të bërë fëmijë, janë tempull shpirtëror ku më pëlqen të banoj si shok i tretë.

Por njerëzit e kësaj epoke bashkohen në martesë për shtatë arsye. E para, për fytyrën e bukur; e dyta, për pasurinë; e treta, për kënaqësinë vulgare dhe gëzimin e padenjës të seksit; e katërta, për dëfrimet dhe grykësinë e pafre; e pesta, për veshjet, ushqimet, zbavitjet dhe kotësira të tjera; e gjashta, për të të patur fëmijë jo për Hyjin apo për vepra të mira, por për të fituar pasuri dhe nder; e shtata, bashkohen në martesë prej epshit dhe orekseve shtazore. Këta njerëz takohen jashtë dyerve të kishës Time me një mendje dhe dëshirë, por ndjenjat dhe mendimet e tyre të brendshme nuk përkojnë fare me të Miat. Në vend të vullnetit Tim ata pëlqejnë të vetin që synon t'i bëjë qejfin botës. Nëse do të mendonin për Mua, nëse do ta braktisnin vullnetin e vet në duart e Mia dhe do martoheshin me frikën e Hyjit, atëherë do u jepja pëlqimin Tim dhe do të isha shok i tretë me ta. Por ata nuk e marrin pëlqimin Tim sepse kanë në zemër epsh për njëri-tjetërin dhe jo dashuri për Mua. Ata ngjiten në altarin Tim dhe dëgjojnë se duhet të jenë një zemër dhe një mendje, por zemra Ime ia mbath prej tyre sepse dashuria Ime nuk i ngroh dhe nuk e njohin shijen e trupit Tim.

Dëshirojnë ngrohtësinë që mbaron dhe trupin që do e hanë krimbat. Prandaj njerëz të tillë bashkohen në martesë pa lidhjen dhe bashkimin e Hyjit Atë, pa dashurinë e Birit dhe pa Ngushëllimin e Shpirtit të Shenjtë. Kur çifti shkon në shtrat, Shpirti im largohet menjëherë dhe vjen shpirti i fëlliqësisë sepse ata bashkohen prej epshit dhe nuk flasin apo mendojnë për gjë tjetër. Por nëse kthehen, mëshira Ime do jetë me ta. Sepse Unë, nga dashuria, me fuqinë Time, fus shpirt të gjallë në farën e tyre. Ndonjëherë lejoj që prindërit e këqinj të lindin herë pas here fëmijë të mirë. Më shpesh fëmijë të këqinj lindin nga prindër të këqinj, pasi këta fëmijë imitojnë prindërit aq sa

munden dhe do i imitonin edhe më shumë nëse durimi Im nuk do t'u vinte kufi. Një çift i tillë nuk do ta shohë kurrë fytyrën Time nëse nuk pendohet.

Sepse nuk ka mëkat, sado i madh qoftë, që të mos shlyhet nga pendesa. Prandaj Unë do t'i kthehem martesës shpirtërore që i shkon për shtat Hyjit ta lidhë me një trup dhe shpirt të përkorë. Në të ka shtatë të mira, të kundërtat e të këqijave të përmendura më sipër. Nuk ka dëshirë për bukuri formash, bukuri trupore apo pamje të këndshme, por vetëm për kundrimin dhe dashurinë e Hyjit. As nuk ka, e dyta, ndonjë dëshirë për të patur më tepër se ç'nevojitet për të jetuar. E treta, nuk ka biseda të kota dhe pa vlerë. E katërta, nuk ka merak për të vizituar miq apo të afërm; përkundrazi jam Unë ai që ata duan dhe dëshirojnë.

E pesta, ata dëshirojnë të kenë përvujtëri të brendshme në zemër dhe dhe të jashtme në veshje. E gjashta, nuk synojnë kënaqësitë sensuale. E shtata, ata lindin bij dhe bija për Hyjin duke u sjellë mirë, duke dhënë shembull pozitiv dhe duke predikuar fjalë të përsëritshme. Me besim të patundur takohen jashtë dyerve të kishës sime ku japin pëlqimin e tyre dhe Unë jap Timin. Ngjiten në altarin Tim dhe shijojnë gëzimin shpirtëror që sjell trupi dhe gjaku Im. Në këtë gëzim ata dëshirojnë të jenë një zemër, një trup dhe një vullnet dhe Unë, Hyj dhe njeri i vërtetë, i fuqishëm në qiell dhe në tokë, do të jem shok i tretë me ta dhe do t'i mbush zemrat e tyre. Çiftet materialistë, si shtazë e më shumë se shtazë, le të martohen për epsh!

Këta bashkëshortë shpirtërorë martohen me dashurinë dhe frikën e Hyjit dhe nuk kërkojnë t'i pëlqejnë kujt veç Meje. Shpirti i keq mbush të parët dhe i shtyn drejt kënaqësive epshore ku nuk ka tjetër gjë veç kalbësirë erëkeqe. Të dytët janë të mbushur me Shpirtin Tim që nuk do t'i braktisë kurrë. Unë jam një Hyj në tre Vetë. Unë jam një në substancë me Atin dhe Shpirtin e Shenjtë. Ashtu siç është e pamundur për Atin të ndahet nga Biri apo për Shpirtin e Shenjtë të ndahet nga ndonjëri prej Tyre, dhe ashtu siç është e pamundur që nxehtësia të ndahet nga zjarri, ashtu është e pamundur për këta bashkëshortë shpirtërorë që të ndahen nga Unë. Jam me ta si shoku i tyre i tretë. Trupi im u plagos njëherë dhe vdiq në Mundime, por kurrë më nuk do të plagoset apo vdesë. Po ashtu edhe ata që janë bërë një me Mua me fe të drejtë dhe vullnet të patundur nuk do të ndahen kurrë prej meje. Kudo qëndrojnë, ulen apo ecin, Unë jam me ta si shok i tretë.

Fjalët e Nënës drejtuar nuses për tre karakteristika të vallëzimit, si vallëzimi simbolizon botën dhe për e Nënës në vdekjen e Krishtit.

Kapitulli 27

Nëna e Hyjit i foli nuses dhe i tha: "Bija ime, dua që ta dish se aty ku ka vallëzim, ka tre gjëra: gëzim bosh, britma dhe lodhje të pakuptimtë. Nëse dikush hyn në sallën e vallëzimit i trishtuar, miku i tij që gjendet në mes të haresë së vallëzimit, duke e parë shokun të trishtuar, menjëherë e lë mënjanë gëzimin e tij dhe e ngushëllon atë. Ky vallëzim është bota që gjendet gjithnjë e mbërthyer nga ankthi që të marrëve u duket gëzim. Në këtë botë ka tre gjëra: gëzim bosh, biseda të kota dhe mundime të pakuptimta pasi njeriut i duhet ta lërë pas gjithçka për të cilën cfilitet.

Ah sikur ndonjë prej atyre që janë përrpirë nga vallëzimi i kësaj bote të mendonte për mundimet dhe trishtimin tim e të më ngushëllonte – mua që u ktheva shpinën gjithë gëzimeve të kësaj bote – dhe t'u kthente shpinën atyre! Në vdekjen e tim Biri isha si një grua që i kanë shpuar zemrën me pesë heshta. Heshta e parë ishte lakuriqësia e Tij e turpshme, sepse pashë Birin tim tejet të përkorë dhe të fuqishëm të qëndronte zhveshur në shtyllë, pa asnjë rrobë. Heshta e dytë ishte akuza kundër Tij, sepse akuzuan për trahiti, dëshmi të rreme dhe mashtrim Atë që unë e dija se ishte i drejtë dhe i çiltër dhe që kurrë nuk kishte fyer e as dëshiruar të fyente ndonjë. Heshta e tretë ishte kurora me ferra që shpoi kokën e Tij të shenjtë aq thellë saqë gjaku i rrodhi deri në gojë, mjekërr dhe veshë. Heshta e katërt ishte zëri i Tij i këputur në kryq kur i thirri Atit duke thënë:

'O Atë pse më ke braktisur?' Ishte si të thoshte: 'Atë, nuk ka tjetër përveç Teje në botë që i vjen keq për Mua.' Heshta e pestë ishte vdekja e Tij tepër e hidhur. Gjaku i Tij tejet i shenjtë doli nga aq arterie sa ishin heshtat që më shpuan zemrën. I shpuan arteriet e duarve dhe këmbëve dhe dhimbja në ligamentet e shpuara i shkante parreshtur në zemër dhe nga zemra prapë në ligamente, sepse zemra e Tij, duke qenë endur me konstruktin më të mirë të mundshëm, ishte e fortë. Kështu që jeta përleshej me vdekjen e Ai vazhdonte të jetonte mes dhimbjeve. Ndërsa vdekja afrohej e zemra gati po i pushonte nga dhimbja e padurueshme, papritmas trupi i tëri iu drodh dhe koka, që i varej pas, iu ngrit disi.

I hapi pakëz sytë, gati përgjysëm. Po ashtu hapi gojën saqë mund t'i shihej gjuha e përgjakur. Gishtat dhe krahët, tepër të kontraktuar, iu drejtuan. Sapo dha shpirt, koka iu var drejt gjoksit. Duart i lëvizëm ca nga vendi i gozhdimit dhe këmbëve u duhej të mbanin një peshë më të madhe. Pastaj duart m'u thanë. Sytë m'u errën dhe në fytyrë u zverdha si kufomë. Nuk arrija të dëgjoja më asgjë. Goja nuk më nxirrte dot asnjë fjalë.

Këmbët m'u morën dhe rashë përdhe. Kur u përmenda dhe pashë tim Bir të dukej më keq se një i gërbulur, ia dorëzova gjithë vullnetin tim Atij, se e dija që gjithçka kishte ndodhur sipas vullnetit të Tij dhe nuk do të kish ndodhur nëse Ai nuk do ta kish lejuar. Dhe e falenderova për gjithçka. Trishtimi im u përzie me gëzim sepse pashë që Ai që nuk kish mëkatuar kurrë, deshi, nga dashuria e Tij e madhe, të vuante kështu për

mëkatarët. Le të mendojnë ata që janë në botë se çfarë ndjeva kur pashë të vdiste im Bir dhe le ta kujtojnë gjithnjë!”

Fjalët e Zotit drejtuar nuses ku përshkruhet se si dikush doli para gjykatores së Hyjit për t’u gjykuar dhe për vendimin e tmerrshëm që Hyji dhe gjithë shenjtërit morën kundër tij.

Kapitulli 28

Nusja e pa Hyjin të zemëruar. Ai po thoshte: ”Unë jam pa fillim dhe pa fund. Unë nuk ndryshoj me kalimin e ditëve dhe viteve. E gjithë koha është si një orë apo çast i vetëm për Mua. Kushdo që më sheh, sheh dhe kupton në çast gjithçka është në Mua. Sidoqoftë, nusja ime, duke qenë se je brenda një trupi material, ti nuk mund të perceptosh dhe kuptosh si një shpirt. Prandaj, për hatrin tënd, do të të shpjegoj çfarë ka ndodhur. Isha, si të thuash, ulur në gjykim, pasi çdo gjykim më është dhënë Mua. Dikush erdhi të gjykohej përpara gjykatores. Zëri i Atit kumboi dhe i tha: 'Mjerë ti që ke lindur.'

Nuk është se Hyji u pendua që e kish krijuar, por ndjente keqardhje ashtu si dikujt i vjen keq për dikë. Në përgjigje u ndie zëri i Birit: 'Unë derdha gjakun për ty dhe pranova dënim të rëndë për ty, por ti je larguar krejtësisht prej tij dhe nuk ke lidhje me të.' Zëri i Shpirtit tha: 'I kam vrojtuar të gjitha skutat e zemrës së tij për të parë se mos gjeja ndopak butësi dhe dashuri aty, por ajo është e ftohtë akull, e fortë gur. Nuk dua t’ia di më për të.'

Këta tre zëra nuk kumbuan si të vinin nga tre zotër, por u dëgjuan veç e veç për hatrin tënd, nusja ime, sepse përndryshe ti nuk do të ishe në gjendje ta kuptoje këtë mister. Tre zërat e Atit, Birit dhe Shpirtit të Shenjtë u shndërruan pastaj menjëherë në një zë të vetëm që oshëtiu dhe tha: 'Në asnjë mënyrë nuk e meriton mbretërinë e qiellit!' Nëna e Mëshirës heshti dhe nuk shfaqti mëshirë sepse i akuzuari nuk e meritonte. Të gjithë shenjtërit thirrën njëzëri duke thënë: 'Është drejtësi hyjnore që ai të zbohet përjetësisht nga mbretëria dhe gëzimi Yt.' Të gjithë shpirtrat e Purgatorit thanë: 'Këtu nuk ka aq ndëshkime sa duhen për mëkatet e tua. Ti meriton tortura më të mëdha, prandaj do të ndahesh prej nesh.' Pastaj edhe i akuzuari vetë thirri me një zë të llahtarshëm, duke thënë: 'Medet, medet për farërat që u bashkuan në krahërorin e nënës time e nga të cilat u formova unë!' Ai bërtiti një herë të dytë dhe tha:

'Mallkuar qoftë ora kur shpirti im u bashkua me trupin dhe mallkuar qoftë ai që më dha trup dhe shpirt!' E mori fjalën për herë të tretë: 'Mallkuar qoftë ora kur dola

gjallë nga barku i nënës time!' Pastaj erdhën tre zëra të tmerrshëm nga ferri që thonin: 'Eja tek ne, shpirt i mallkuar, si bakër i shkrirë që rrjedh në vdekjen e përjetshme dhe jetën që s'mbaron!' Ata bërtitën një herë të dytë: 'Eja, shpirt i mallkuar, bosh për ligësinë tonë! Pasi nuk do të ketë asnjë prej nesh që nuk do të të mbushë me dhimbjen dhe ligësinë e vet.' Ata thirrën edhe një herë të tretë: 'Eja, shpirt i mallkuar, i rëndë si gur që zhytet e zhytet dhe kurrë nuk e takon fundin ku mund të pushojë!

Ti do të zhytësh më thellë se ne dhe nuk do të pushosh së zhyturi deri sa të plandosesh në pjesën më të ulët të humnerës.' Pastaj Zoti tha: 'Njëlloj si një burrë me disa gra që sheh një rën prej tyre të bjerë e i kthen shpinën duke iu drejtuar të tjerave që qëndrojnë palëkundur dhe galdon me to, po kështu Unë e kam kthyer fytyrën dhe mëshirën Time larg tij dhe jam drejtuar nga shërbëtorët dhe shoqëruesit e mi për të gëzuar me ta. Prandaj, tani që more vesh për mallkimin e tij, shërbemë me sinqeritet më të madh se sa ai për t'iu përgjigjur mëshirës më të madhe që kam treguar me ty! Largoju botës dhe dëshirës për të!

Vallë i pranova Mundime aq të mëdha për lavdinë e kësaj bote, apo mos vallë isha i paaftë t'i hiqja Mundimet shpejt dhe lehtë? Sigurisht që isha i aftë! Megjithatë drejtësia kërkoi që, meqenëse njerëzit mëkatuan me çdo gjymtyrë, atëherë duhej paguar me çdo gjymtyrë veç e veç. Për këtë Hyji, nga mëshira për njerëzit dhe dashuria e flaktë për Virgjërën, mori prej saj natyrë njerëzore me anë të së cilës të mund të përballonte të gjithë ndëshkimin që meritonte njerëzimi. Meqenëse Unë vuajta nga dashuria, qëndro palëkundur në përvujtëri, njëlloj si shërbëtorët e mi, që të mos kesh asgjë për të cilën të turpërohesh dhe mos ki frikë prej asgjëje përveç Meje! Mbaj gojën në mënyrë që, nëse vullneti im do të ta kërkonte një gjë të tillë, ti nuk do të flisje kurrë. Mos u trishto për gjërat që kalojnë. Unë mund të bëj të pasur apo të varfër këdo që kam dëshirë. Kështu që, nusja ime, vëre çdo shpresë tënden tek Unë!"

SQARIM

Ky burrë ishte një fisnik, kanonik dhe nëndiakon i cili, pasi kish marrë një leje të rremë, ish martuar me një vajzë pasanike. Por vdekja e papritur nuk e la ta realizonte dëshirën e vet.

Fjalët e Virgjërës drejtuar bijës për dy zonja: njëra e quajtur Krenari dhe tjetra, që simbolizon Virgjërën tejet të ëmbël, e quajtur Përvujtëri; dhe për Virgjërën që vjen t'i takojë në çastin e vdekjes ata që e duan.

Kapitulli 29

Nëna e Hyjit i foli nuses së Birit duke i thënë: "Janë dy zonja. Njëra prej tyre nuk ka emër të përveçëm sepse nuk meriton të ketë emër; tjetra është Përvujtëria dhe quhet Mari. Djalli është zotëria i zonjës së parë sepse e zotëron atë: 'Zonja ime, jam gati të bëj ç'të mundem për ty, mjaft që të kemi një herë marrëdhënie bashkë. Tek e fundit, unë jam i fuqishëm, trim, guximtar, nuk i trembem asgjëje dhe jam gati të vdes për ty.' Ajo iu përgjigj: 'Shërbëtori im, dashuria jote është e madhe. Porse unë jam ulur në një fron të lartë, kam vetëm këtë fron dhe ne na ndajnë tre porta.

Porta e parë është aq e ngushtë saqë çfarëdo që njeriu të ketë veshur ngec dhe grisët nëse hyn nga ajo. E dyta është aq e mprehtë saqë të pret deri në kockë. Dera e tretë digjet aq shumë saqë askush nuk mund t'i shpëtojë nxehtësisë së zjarrit, përkundrazi çdokush që hyn nga ajo shkrihet menjëherë si bakër. Përveç kësaj unë jam ulur aq lart saqë kush dëshiron të ulet me mua – vetëm këtë fron kam – bie në humnerat e kaosit poshtë meje.' Djalli iu përgjigj: 'E jap jetën për ty sepse rënia nuk më kushton asgjë.'

Kjo zonjë është krenaria dhe kush dëshiron të shkojë tek ajo duhet të kalojë, si të thuash, përmes tre portave. Nga porta e parë hyn ai që, për hir të krenarisë, jep gjithçka ka për të marrë lëvdata nga njerëzit. Nëse nuk ka asgjë, bën ç'mundet që të jetojë krenarisht dhe të fitojë lëvdata. Nga porta e dytë hyn ai që gjithë punën, gjithçka bën, gjithë kohën, gjithë mendimet dhe gjithë fuqinë e vet ia kushton krenarisë së vet. Edhe sikur t'i duhej ta rrihnin për hir të nderit dhe pasurive, do pranonte me kënaqësi të rrihej. Nga dera e tretë hyn ai që nuk i zë vendi vend dhe digjet flakë nga dëshira për nderime tokësore apo poste me të cilat të krenohet. Por kur dëshira i realizohet, nuk arrin të qëndrojë gjatë në atë pozicion dhe bie. E megjithatë, krenaria vazhdon të jetojë në botë!"

"Unë jam," tha Maria, "më e përvujtura. Jam ulur në një fron të madh. Mbi mua nuk ka as diell, as hënë, as yje, as re, por një qetësi papërshkrueshmërisht të shndritshme dhe të mrekullueshme që vjen nga bukuria vezulluese e madhërisë së Hyjit. Nën mua nuk ka as dhe as gurë, por prehje të pashoqe në mirësinë e Hyjit. Pranë meje nuk ka as pengesë as mur, por është ushtria e lavdishme e engjëjve dhe shpirtrave të shenjtë. Edhe pse jam ulur në një fron kaq të lartë, ende i dëgjoj miqtë e mi që jetojnë mbi tokë, që lëshojnë drejt meje çdo ditë psherëtima dhe lotë. I shoh tek përpiqen dhe përparojnë më tepër se ata që luftojnë për zonjën e tyre krenari.

Prandaj do të vij tek ta për t'i marrë me vete në fronin tim, sepse ai është i madh dhe ka vend për të gjithë. Por ata akoma nuk mund të vijnë të ulen me mua sepse ende na ndajnë dy mure përmes të cilëve do t'u prij deri tek froni im. Për shërbëtorët e mi në botë unë do të jem ngushëllim. Muri i dytë është vdekja. Prandaj unë, Zoja dhe nëna e

tyre e shtrenjtë, do të shkoj t'i takoj në çastin e vdekjes që ata të qetësohen dhe ngushëllohen. Do t'i marr me vete në fronin e gëzimit hyjnor që, me gëzim të pakufi, të prehen përjetësisht në krahët e dashurisë së pafund dhe lavdisë së amshuar.”

Fjalët e Zotit drejtuar nuses ku flitet për shtimin aq shumë të krishterëve të rremë saqë gati po e kryqëzojnë Krishtin përsëri dhe për gatishmërinë e Tij për të pranuar vdekjen edhe një herë, nëse kjo do të ishte e mundur, për hir të mëkatarëve.

Kapitulli 30

Unë jam Hyji. I krijova të gjitha gjërat për të mirën e njerëzimit, që t'i shërbejnë atij dhe ta mësojnë. Por fatkeqësisht njerëzit i keqpërdorin të gjitha gjërat që kam krijuar për të mirën e tyre. Ata kujdesen për Hyjin dhe e duan Atë më pak se gjërat e krijuara. Hebrenjtë përgatitën tre ndëshkime për Mua: së pari, shtyllën ku, pasi më fshikulluan dhe kurorëzuan me ferra, më varën; së dyti, hekurat me të cilat më gozhduan duart dhe këmbët; së treti, uthullën që më dhanë të pij. Përveç kësaj, blasfemuan kundër Meje duke më quajtur të marrë për shkak të vdekjes që e pranova lirisht dhe më quajtën gënjeshtar për shkak të mësimëve të mia.

Numri i njerëzve të tillë tani është rritur në botë dhe ka pak që më ngushëllojnë. Ata më varin në shtyllë me dëshirën që kanë për të mëkatuar; më fshikullojnë më padurimin e vet pasi askush nuk duron qoftë një fjalë të vetme për Mua; dhe ata më kryqëzojnë me gjembat e krenarisë së tyre që i bën të dëshirojnë të ngrihen më lart se Unë. Ata m'i gozhdojnë duart dhe këmbët me hekurin e zemërgurësisë së vet sepse krenohen në mëkat dhe janë aq të pandjeshëm sa nuk kanë fare frikë nga Unë. Më japin vuajtje në vend të uthullës. Më quajnë gënjeshtar dhe të marrë për shkak të Mundimeve të cilave iu nënshtrova me gëzim. Po të doja, kam forcë t'i zhduk ata dhe botën mbarë për mëkatet e tyre. Por nëse do i zhdukja, të mbijetuarit do të më shërbenin nga frika; kjo nuk është me vend, sepse njerëzit duhet të më shërbejnë nga dashuria. Nëse do vija vetë në mes tyre në formë të dukshme, sytë e tyre nuk do të ishin në gjendje të më shihnin, as veshët e tyre të më dëgjonin. Si mundet një qenie e vdekshme të shohë një të pavdekshme? E megjithatë, nëse do ish e mundur, vërtet do të vdisja përsëri me kënaqësi për hir të njerëzimit.

Pastaj u shfaq e Bekuara Virgjëra Mari dhe Biri i tha: ”Çfarë dëshiron, o Nëna ime, e zgjedhura ime?” Dhe ajo tha: ”Ki mëshirë për krijesat e Tua, Biri im, për hatrin tim!” Ai u përgjigj: ”Për hatrin tënd do të tregohem i mëshirshëm edhe një herë.” Pastaj, Zoti i foli nuses së tij duke thënë: ”Unë jam Hyji yt, Zoti i engjëjve. Unë jam Zotëri mbi jetën dhe vdekjen. Vetë Unë dua të banoj në zemrën tënde. Të dua kaq

shumë! Qiejt dhe toka dhe gjithka në to nuk mund të më mbajnë dhe prapë se prapë Unë dua të banoj në zemrën tënde që nuk është tjetër veçse një copë mishi. Kë do të kesh frikë apo çfarë mund të të mungojë kur brenda teje ke Hyjin e gjithëpushtetshëm në të cilin gjendet çdo e mirë?

Tre gjëra duhet të ketë në një zemër që është banesa ime: një krevat ku mund të pushojmë së bashku, një stol ku të ulemi dhe një llampë që të na ndriçojë. Në zemrën tënde pra le të ketë një shtrat për çlodhje të paqtë ku mund të gjesh prehje nga mendimet e mbrapshta dhe dëshirat për botën. Mbjaj gjithmonë parasysh gëzimin e përjetësisë! Stoli duhet të jetë vendosmëria jote për të qëndruar me Mua edhe pse ndonjëherë të duhet të dalësh. Është e panatyrshme të rrihet gjithmonë në këmbë. Rri gjithnjë në këmbë ai që dëshiron të rrijë gjithnjë me njerëzit e kurrë nuk ulet me Mua. Drita apo llampa duhet të jenë besimi me anë të të cilit beson se Unë jam i aftë të bëj çdo gjë dhe jam i plotëfuqishëm mbi gjithçka.”

Për nusen që pa të ëmblën Virgjër Mari me një kurorë dhe zbukurime të tjera të çmueshme dhe për Shën Gjon Pagëzori që i shpjegoi nuses kuptimin e kurorës dhe zbukurimeve.

Kapitulli 31

Nusja pa Mbretëreshën e Qiellit, Nënë e Hyjit, me një kurorë të çmueshme, me flokë mrekullisht të bukura që i derdheshin mbi shpinë, me tunikë të artë që vezullonte sa s’thuhet dhe mantel të kaltër. Nusja, krejtësisht e mrekulluar nga ky vegim, mbeti pa fjalë. Në atë çast iu shfaq i Bekuari Gjon Pagëzori dhe i tha: ”Vëri mend mirë çfarë do të thotë gjithë kjo.

Kurora tregon se ajo është Mbretëresha, Zoja dhe Nëna e Mbretit të engjëjve. Flokët që i derdhen mbi shpinë tregojnë se është virgjër e pastër dhe e panjollë; manteli bojëqiell tregon që gjërat e përkohshme nuk kishin vlerë në sytë e saj. Tunika e artë tregon se ajo ishte e përkushtuar dhe e flaktë me shpirt e trup në dashurinë për Hyjin. Biri i saj i vuri shtatë zambakë në kurorë dhe në mes të zambakëve vendosi shtatë xhevahirë. Zambaku i parë është përvujtëria e saj; i dyti, frika; i treti, bindja; i katërti, durimi; i pesti, qëndrueshmëria; i gjashti, mirësia sepse me bujari i jep gjithkujt që kërkon; i shtati, mëshira sepse, çfarëdo nevoje të ketë dikush, nëse ai e thërret me gjithë zemër, do të shpëtohet.

Mes këtyre zambakëve Biri i saj vendosi shtatë xhevahirë. I pari është virtytshmëria e saj e jashtëzakonshme pasi virtytet e saj ia kalojnë çdo virtyti të

njerëzve të tjerë. Xhevahiri i dytë është pastërtia e saj e përkryer pasi Mbretëresha e Qiellit ishte aq e pastër saqë as edhe një njollë e vetme nuk u gjet në të që kur lindi e derisa vdiq. As gjithë djajtë bashkë nuk mundën të gjenin në të qoftë edhe një grimcë papastërtie. Ajo ishte vërtet e pastër pasi nuk ishte me vend që Mbreti i lavdisë të rrinte përveçse në enën më të pastër dhe më të zgjedhur mes engjëjve dhe njerëzve. Xhevahiri i tretë ish bukuria e saj pasi Hyji lëvdohet papushim nga shenjtërit për bukurinë e Nënës së Tij.

Bukuria e saj e bën të plotë gëzimin e engjëjve dhe të gjithë shpirtave të shenjtë. Xhevahiri i katërt është urtia e Nënës Virgjër, pasi ajo ish plot me urti hyjnore dhe nëpërmjet saj gjithë urtia plotësohet dhe përkryhet. Xhevahiri i pestë është pushteti pasi ajo është aq e pushtetshme para Hyjit saqë mund të mposhtë çdo gjë të krijuar. Xhevahiri i gjashtë është qartësia e saj vezulluese, pasi ajo shndërrit aq qartë saqë derdh dritë mbi engjëjt, sytë i shkëlqejnë më qartë se drita dhe djajtë nuk guxojnë ta shohin qartësinë vezulluese të saj.

Xhevahiri i shtatë është plotësia e çdo gëzimi dhe ëmbëlsie shpirtërore sepse nuk ka gëzim që nuk shtohet prej saj, nuk ka ngazëllim që nuk bëhet më i plotë dhe më i përsosur prej saj, pasi ajo është e mbushur plot e përplot me hir më shumë se gjithë shenjtërit. Ajo është ena e pastër ku mbahet buka e engjëjve dhe ku gjendet gjithë ëmbëlsia dhe bukuria. Biri i saj ia vuri këta shtatë xhevahirë midis shtatë zambakëve në kurorë. Prandaj, nusja e Birit të saj, nderoje dhe lëvdoje atë me gjithë zemër sepse ajo është me të vërtetë e denjë për çdo lavd dhe nder!”

Pas paralajmërimit të Hyjit, nusja zgjodhi për vete varfërinë, duke hequr dorë nga pasuritë dhe dëshirat trupore. Rreth së vërtetës mbi gjërat që iu rrëfyer dhe rreth tre gjërave të mrekullueshme që i tregoi Krishti.

Kapitulli 32

Ti duhet të jesh si një person që lë dhe si një person që mbledh. Duhet të heqesh dorë nga pasuritë dhe të mbledhësh viryete, të heqësh dorë nga gjërat kalimtare dhe të mbledhësh gjëra të përjetshme, të heqësh dorë nga gjërat e dukshme dhe të mbledhësh të padukshme. Në vend të kënaqësive trupore do të të jap ngazëllimin e shpirtit; në vend të argëtimit të botës do të të jap gëzimin e qiellit; në vend të ndereve të botës do të të jap nderimin e engjëjve; në vend të pranisë së familjes, praninë e Hyjit; në vend të zotërimit të të mirave tokësore do të të jap Vetveten, dhuruesin dhe Krijuesin e gjithçkaje.

Përgjigju tre pyetjeve që do të të bëj. E para, nëse dëshiron të jesh e pasur në këtë botë apo e varfër. Ajo u përgjigj: "Zot, do doja më mirë të isha e varfër, pasi pasuritë nuk më bëjnë ndonjë të mirë përveçse më japin ankth dhe më shpërqëndrojnë nga Ty." "Tregomë, e dyta, nëse në fjalët që ke dëgjuar nga goja Ime ke gjetur ndonjë gjë të qortueshme apo të rreme?" Dhe ajo tha: "Absolutisht jo, gjithçka është e arësyeshme." "E treta, tregomë cila kënaqësi është më e madhe, sensualja që ke provuar dikur apo shpirtërorja që provon tani?" Dhe ajo u përgjigj: "Më vjen turp nga vetja kur kujtoj gëzimin e dikurshëm që tani më duket i hidhur farmak; sa e më flaktë ka qenë dëshira ime për të, aq më i hidhur më duket tani. Jam gati të vdes sesa t'i kthehem përsëri asaj kënaqësie; nuk ka krahasim me kënaqësinë shpirtërore."

"Pra," tha Ai, "po e sheh vetë se gjithçka të kam treguar është e vërtetë. Atëherë pse trembesh dhe shqetësohesh që po vonojnë të realizohen gjërat që të kam thënë se do të ndodhnin? Sill ndërmend profetët, sill ndërmend apostujt dhe doktorët e shenjtë të Kishës! A gjetën gjë tjetër në Mua përveç të vërtetës? Kjo është arësyeja pse ata nuk merakoseshin për botën e as nuk e dëshironin atë. Vallë përse profetët parathanë ngjarje të ardhshme shumë përpara se të ndodhnin, përveçse ngaqë Hyji donte që më parë të shpalleshin fjalët e pastaj të ndodhnin ngjarjet në mënyrë që të paditurit të mësonin të besonin? Të gjitha misteret e mishërimit Tim iu bënë të ditura profetëve, madje edhe ylli që u printe mbretërve të urtë.

Ata i besuan fjalëve të profetit, kështu që merituan të shihnin çka besuan dhe fituan siguri kur panë yllin. Në po atë mënyrë tani fjalët e Mia duhet që fillimisht të shpallen dhe, më vonë, kur të ndodhin ngjarjet, do të besohen. Tre gjëra të kam treguar. E para, ndërgjegjen e një njeriu mëkatit e të cilit e bëra të qartë dhe e provova me shenja të qarta. Për ç'arësye? Vallë nuk mund ta shkatërroja? Vallë nuk mund ta plandosja në humerë në çast, nëse do të doja? Natyrisht që mundesha. Por e duroj ende që t'u jap mësim të tjerëve dhe për të treguar se sa i drejtë dhe i durueshëm jam dhe sa i mjerë është ky njeri që e sundon djalli. Pushteti i djallit mbi të është shtuar për shkak të synimit të tij për të qëndruar në mëkat dhe prej gëzimit që provon në mëkat, aq sa as fjalët e buta as kërcënimet serioze, pra as frika nga ferri, nuk e sjellin në vete. Dhe me plot të drejtë sepse, duke qenë se është i palëkundër në synimin për të mëkatuar, edhe nëse nuk mëkaton, meriton t'i dorëzohet djallit përjetësisht. Edhe mëkati më i vogël mjafton për të mallkuar këdo që gjen kënaqësi në të dhe nuk pendohet.

Të tregova dy të tjerë. Djalli mundonte trupin e njërit prej tyre, por nuk arriti të hyjë në shpirtin e tij; i pështjelloi ndërgjegjen tjetrit me intrigat e veta dhe prapë se prapë nuk hyri dot në shpirtin e tij. Por ti mund të pyesësh: 'A nuk janë ndërgjegja dhe shpirti e njëjta gjë? Vallë djalli nuk gjendet edhe në shpirt kur është në ndërgjegje?' Sigurisht që jo. Trupi ka dy sy për të parë por, edhe nëse ata e humbin aftësinë e të parit, trupi mund të vazhdojë të gëzojë shëndet. Edhe pse ndonjëherë intelektin dhe ndërgjegjen pështjellohen për dënim, prapë se prapë shpirti jo gjithnjë dëmtohet deri në

atë masë që përbën faj. Kështu pra djalli triumfoi mbi ndërgjegjen e njerit, por jo mbi shpirtin e tij.

Do të të tregoj një të tretë trupi dhe shpirti i të cilit janë krejtësisht nën pushtetin e djallit. Nëse nuk detyrohet nga pushteti Im dhe një hir i posaçëm nga Unë, ai kurrë nuk do të dalë prej tij. Djalli del prej disave me kënaqësi dhe shpejt, por prej disa të tjerëve vetëm me pahir, i detyruar. Sepse ndërsa tek disa djalli hyn për shkak të mëkatit të prindërve ose për shkak të ndonjë gjykimi të fshehtë të Hyjit, si për shembull tek fëmijët apo tek personat me të meta mendore, tek të tjerët hyn prej mosbesnikërisë së tyre apo për ndonjë mëkat tjetër. Djalli del prej këtyre të fundit me kënaqësi nëse dëbohet nga persona që dinë ta urdhërojnë apo e njohin artin e dëbimit të djajve dhe nëse nuk e bëjnë këtë për krenari apo për ndonjë fitim të përkohshëm, pasi djalli ka aftësi të hyjë tek ai që e dëbon apo të kthehet tek personi nga po e përzënë kur në ta mungon dashuria për Hyjin. Ai kurrë nuk del nga trupi dhe shpirti i atyre që i zotëron tërësisht përveçse kur e detyroj Unë.

Ashtu sikurse uthulla nëse përzihet me verë të ëmbël, e prish ëmbëlsinë e verës dhe kurrë nuk mund të veçohet prej saj, po ashtu djalli nuk del nga shpirti i atij që zotëron përveçse nëpërmjet pushtetit Tim. Ç'është kjo verë në mos shpirti njerëzor që ishte më i ëmbël për Mua se çdo krijesë tjetër dhe aq i dashur për Mua sa që lejova të më godisnin dhe plagosnin për hir të tij? Pranova vdekjen që të mos e humbisja. Kjo verë u ruajt në fuçi pasi Unë e vendosa shpirtin në trup ku të mbahej për kënaqësinë Time si në një enë të vulosur. Por uthulla më e keqe u përzie me këtë verë të ëmbël – e kam fjalën për djallin ligësia e të cilit është më e thartë dhe e neveritshme për Mua se çdo uthull. Me pushtetin Tim kjo uthull do të nxirret prej personit emrin e të cilit do të ta tregoj, që Unë të të shfaq mëshirën dhe urtinë Time me anë të tij si dhe gjykimin dhe drejtësinë Time me personin tjetër.

SQARIM

I pari ishte një fisnik që këndonte në korin e kishës, njeri krenar i cili shkoi në Jeruzalem pa lejen e Papës dhe u pushtua nga djalli. Rreth këtij të djallosuri flitet diçka në librin III kapitulli 31 dhe në librin IV kapitulli 115. I djallosuri i dytë në të njëjtin kapitull është një murg çisternçez. Djalli e mundonte aq shumë sa që katër vetë mezi e mbanin palëvizur. Kur nxirrte guhën i zgjatej si gjuhë kau. Prangat në duar i copëtoheshin në mënyrë të padukshme.

Ky njeri u shpëtua nga fjalët e Shpirtit të Shenjtë nëpërmjet Zonjës Brixhidë pas një muaji dhe dy ditësh. I djallosuri i tretë ishte një administrator nga Ostergotlandi. Kur u paralajmërua të bënte pendesë, ai i tha atij që e paralajmëroi: "Vallë nuk mundet i zoti i shtëpisë të rrijë ku t'i pëlqejë? Djalli zotëron zemrën dhe gjuhën time. Si mund

të bëj pendesë?” Duke mallkuar shenjtërit e Hyjit ai vdiq po atë natë pa sakramente apo rrëfim.

Mësimet që Zoti i jep nuses në lidhje me urtinë e vërtetë dhe të rreme dhe rreth engjëjve të mire që ndihmojnë të diturit e mirë dhe djallit që ndihmon të diturit e këqinj.

Kapitulli 33

Disa prej miqve të Mi janë si studjues me tre tipare: e para, kanë inteligjencë mbi normalen; e dyta, urti pa ndihmë njerëzore sepse Unë vetë i mësoj në zemër; e treta, janë plot ëmbëlsi dhe dashuri hyjnore me të cilat e mposhtin djallin. Por në ditët e sotme, njerëzit i futen studimeve për arsye të tjera. E para, kërkojnë të bëhen të ditur në mënyrë që t’i mbajnë për studjues të shquar. E dyta, kërkojnë të bëhen të ditur në mënyrë që të pasurohen. E treta kërkojnë të bëhen të ditur për të fituar ndere dhe privilegje.

Prandaj, kur të hynë në shkolla për të studiuar, Unë do t’i braktis sepse studiojnë nga krenaria, kurse Unë u mësova përvujtërinë. Studiojnë nga lakmia, kurse Unë nuk kisha ku të vija kokën. Studiojnë për të fituar privilegje, ngaqë nuk durojnë të kenë dikë mbi vete, kurse Unë u gjykova nga Pilati dhe u vura në lojë nga Herodi. Prandaj do t’i braktis sepse nuk studiojnë mësimet e Mia. Megjithatë, duke qenë se jam i mirë dhe njerëzishëm, i jap gjithkujt çfarë kërkon.

Ai që kërkon bukë, do t’i jepet, por ai që kërkon kashtë do t’i jepet kashtë. Miqtë e mi kërkojnë bukë sepse kërkojnë dhe studiojnë urtinë hyjnore ku mund të gjendet dashuria Ime. Por të tjerët kërkojnë kashtë, domethënë urti të kësaj bote. Ashtu sikurse kashta është e padobishme dhe ushqim për kafshë pa arsye, po ashtu nuk ka dobi urtia e botës që ata kërkojnë e as nuk është ushqim për shpirtin. Nuk sjell asgjë përveçse një reputacioni të vockël dhe rraskapitjeje të pakuptimtë, pasi kur njeriu vdes, gjithë urtia e tij merr fund dhe ata që e lëvdonin nuk mund ta shohin më.

Unë jam si një zotëri i madh me shumë shërbëtorë të cilët, në emër të zotërisë së tyre, u shpërndajnë njerëzve sipas nevojave. Engjëjt e mirë dhe engjëjt e këqinj janë nën urdhrat e Mia. Engjëjt e mirë kujdesen për ata që studiojnë urtinë Time, domethënë për ata që më shërbejnë, duke i ushqyer me ngushëllim dhe punë që sjell gëzim. Engjëjt e këqinj kujdesen për të urtët e kësaj bote. I frymëzojnë për çfarë duan dhe i formojnë sipas dëshirës, duke i frymëzuar të spekullojnë dhe t’i futen një mali me punë. Por nëse ata do t’i kthenin sytë nga Unë, do të mund t’u jepja bukë për të cilën

nuk duhet të punojnë si dhe gjëra të kësaj bote. Por ata kurrë nuk ngopen me botën e kështu i bëjnë keq vetes dhe jo mirë.

Por ti, nusja ime, duhet të jesh si djath dhe trupi yt si forma ku djathi qëndron derisa merr formë. Në këtë mënyrë shpirti yt, që më pëlqen dhe shijojn si djath, duhet provuar dhe pastruar në trup aq gjatë sa nevojitet që trupi dhe shpirti të merren vesh dhe t'i nënshtrohen së njëjtës formë vetëpërmbajtjeje në mënyrë që mishi t'i bindet shpirtit dhe shpirti t'i prijë mishit drejt çdo virtyti.

Krishti këshillon nusen se si duhet të jetojë. Djalli pranon para Krishtit se nusja e do Krishtin mbi gjithcka dhe pyet Krishtin pse e do aq shumë nusen. Djalli pohon dashurinë që Krishti ka për nusen.

Kapitulli 34

Unë jam Krijuesi i qiellit dhe tokës e që ish Hyj i vërtetë dhe njeri i vërtetë në krahërorin e Virgjërës, që vdiq, u ngjall dhe u ngjit në qiell. Ti, nusja ime e re, ke ardhur në një vend të panjohur. Prandaj duhet të mësosh katër gjëra: së pari, gjuhën e vendit; së dyti, si të vishesh siç duhet; së treti, si t'i organizosh ditët dhe kohën sipas vendit; së katërti, të mësohesh me lloje të reja ushqimesh. Meqenëse ke kaluar nga paqëndrueshmëria e botës në qëndrueshmëri, duhet të mësosh një gjuhë të re, domethënë se si të heqësh dorë nga fjalët e kota, madje edhe nga fjalët e ligjshme sepse heshtja dhe paqja janë shumë të rëndësishme.

Duhet të vishesh me thjeshtësi dhe mos të të rritet mendja sikur je më e shenjtë se të tjerët, as të mos të të vijë turp të sillesh me përvujtëri para njerëzve. E treta, kohën duhet ta organizosh në mënyrë të tillë që ashtu siç gjeje shpesh kohë për nevojat e trupit, po ashtu tani t'ia kushtosh kohën vetëm shpirtit dhe të mos dëshirosh kurrë të mëkatosh kundër Meje. E katërta, ushqimi yt i ri është heqja dorë nga ushqimet e zgjedhura dhe rehatirat, por me masë, aq sa mund të përballojë konstrukti yt. Eksetet nuk më pëlqejnë, sepse dua racionalitet dhe synimi është që t'u vihet fre orekseve.

Taman në atë çast u shfaq djalli. Zoti i tha: "Ti je krijuar nga Unë dhe e njeh drejtësinë Time. Tregomë nëse kjo nuse e re më përket me të drejtë! Të jap leje ta shikosh dhe kuptosh zemrën e saj që të dish si të më përgjigjesh. A do ajo tjetër gjë sa më do Mua? A do të më ndërronte me tjetër gjë?" Djalli u përgjigj: "Ajo nuk do tjetër gjë sa Ty. Nëse do t'i jepje virtytin e durimit, ajo do ishte gati të duronte çdo vuajtje që të mos të të humbiste. Shoh një lloj lidhëse të zjarrtë që zbret prej Teje tek ajo dhe që e lidh zemrën e saj aq fort me Ty sa që ajo nuk mendon e do tjetër veç Teje."

Pastaj Zoti i tha djallit: "Tregomë ç'ndjen ti në zemër dhe si të duket kjo dashuri e madhe që kam për të." Djalli u përgjigj dhe tha: "Unë kam dy sy, njërin trupor, edhe pse nuk kam trup, me anë të të cilit i perceptoj aq qartë gjërat e përkohshme sa që nuk ka asgjë të fshehtë apo t'errët që më shpëton pa e parë. Syrin e dytë e kam shpirtëror dhe me të shoh çdo dhimbje sado e vogël qoftë dhe mund ta kuptoj se me cilin mëkat ka lidhje. Nuk ka mëkat sado i vogël qoftë që më shpëton pa e parë nëse nuk është fshirë nga pendesa. Megjithatë, edhe pse nuk ka organe aq të ndjeshëm sa sytë, prarë se prapë do të isha gati që dy pishtarë të ndezur të më depërtonin parreshtur në sy mjaft që ajo të mos shikonte me sytë e shpirtit.

Kam gjithashtu dy veshë. Njëri prej tyre është trupor dhe s'ka asnjë që të flasë aq fshehurazi sa unë mos ta dëgjoj dhe marr vesh. I dyti është vesh shpirtëror dhe s'ka asnjë që të mendojë apo dëshirojë të bëjë mëkat, sado fshehurazi, që unë të mos e dëgjoj me këtë vesh nëse mëkati nuk është fshirë nga pendesa. Ekziston një lloj ndëshkimi në ferr që i përngjan një përroi gurgullues që buron nga një zjarr tmerrësisht i nxehtë. Do isha gati të duroja që ai të më hynte e dilte nga veshët papushim mjaft që ajo të mos dëgjonte me veshët e shpirtit. Kam edhe një zemër shpirtërore. Do pranoja të ma bënin copë e thërrime papushim mjaft që që dashuria e saj për Ty të zbehej. Por meqë po më drejtohesh direkt, lejomë të të bëj një pyetje: Thuamë, pse e do kaq shumë atë dhe pse nuk zgjodhe një person më të shenjtë, më të pasur dhe më të bukur për vete?" Hyji u përgjigj: "Sepse kështu e lypte drejtësia. Ti u krijove në Mua dhe vështrove gjithë drejtësinë në Mua.

Thuamë, ndërsa ajo po dëgjon, përse qe e drejtë që ti të bije aq poshtë dhe ç'po mendoje kur re!" Djalli u përgjigj: "Pashë tre gjëra në Ty: Pashë lavdinë dhe nderin Tënd mbi gjithcka dhe mendova për lavdinë time. Kështu që në krenarinë time vendosa që jo thjesht të isha i barabartë me Ty por edhe të ta kaloja. E dyta, pashë që Ti ishe më i fuqishmi nga të gjithë. Prandaj dëshirova të isha më i fuqishëm se Ty. E treta, pashë ç'do të ndodhte në të ardhmen dhe duke qenë se lavdia dhe nderi yt ishin pa fillim dhe do të ishin edhe pa fund, të pata zili dhe mendova se kisha pranuar të më torturonin përgjithmonë me çdo lloj ndëshkimi mjaft që Ti të vdisje. Me mendime të tilla rashë. Dhe kështu u krijua ferri."

Zoti u përgjigj: "Ti më pyeye përse e dua kaq shumë këtë grua. Nuk ka dyshim se Unë e kthej për mirë çdo ligësi tënden. Meqenëse ti u krenove dhe nuk deshe të më kesh Mua, Krijuesin tënd, si të barabartë, Unë duke e përulur veten në çdo mënyrë i mbledh mëkatarët rreth Meje dhe e bashkëndaj lavdinë Time me ta. E dyta, duke qenë se pate një dëshirë aq të ulët sa deshe të ishe më i fuqishëm se Unë, i bëra mëkatarët më të fuqishëm se Ty dhe pjesëmarrës në fuqinë Time. E treta, për shkak të zilisë tënde ndaj Meje, Unë kam aq shumë dashuri sa që e dhashë Vetveten për çdo njeri." Pastaj Zoti tha:

”Tani, o djall, zemërligësia jote doli sheshit. Tregomë, ndërsa ajo dëgjon, se sa e dua.” Dhe djalli tha: ”Nëse do të ishte e mundur, do të ishte gati të vuajë në çdo gjymtyrë po atë dhimbje që vuajte dikur në kryq në të gjitha gjymtyrët bashkë, mjaft që të mos e humbasësh.” Pastaj Zoti u përgjigj: ”Nëse atëherë jam kaq i mëshirshëm sa fal këdo që kërkon falje, kërkomë përlësisht mëshirë dhe do të të mëshiroj.” Djalli iu përgjigj: ”Këtë nuk do ta bëj kurrën e kurrës! Atëherë kur rashë u caktua një ndëshkim për çdo mëkat, për çdo mendim apo fjalë të pavlerë. Çdo shpirt që bie do t’u në nëshetrohet këtyre ndë shkimeve.

Jam gati më mirë të gëlltis papushim ndëshkime aq sa më zë goja sesa të përulem para Teje.” Pastaj Zoti i tha nuses së Tij: ”Shih sa zemërgur është princi i kësaj bote dhe se sa pushtet ka si rezultat i gjykimeve të Mia të fshehta! Natyrisht që mund ta shkatërroja në çast me fuqinë Time, por i bëj keq aq sa ç’mund t’i bëj keq një engjëlli të mirë në qiell. Kur të vijë koha e tij, dhe tani po afrohet, do ta gjykoj atë dhe pasuesit e tij. Pra ti, nusja ime, qëndro në veprat e mira! Mos ki frikë nga tjetër përvec Meje! Sepse Unë jam Zot mbi djallin dhe mbi gjithcka.”

Fjalët e Virgjërës drejtuar nuses ku tregohet për trishtimin që i shkaktuan asaj Mundimet e Krishtit, për Adamin dhe Evën që e shitën botën dhe për Krishtin dhe Nënëen e tij Virgjër që e riblenë atë.

Kapitulli 35

Maria foli: ”Sill ndërmend, bijë, Mundimet e tim Biri. Më dukej sikur gjymtyrët e Tij të ishin gjymtyrët dhe zemra ime. Ashtu si fëmijët e tjerë normalisht rrinë në krahërorin e nënës së tyre, ashtu ndenji Ai në mua. Veçse Ai u ngjiz nga mirësia e flaktë e dashurisë së Hyjit, kurse të tjerët ngjizen nga lakmia trupore. Prandaj kushëriri i Tij Gjoni thotë me të drejtë: 'Fjala u bë njeri.' Ai erdhi dhe qëndroi brenda meje me anë të dashurisë. Fjala dhe dashuria e mishëruan tek unë. Për mua Ai ish si zemra ime. Për këtë arsye, kur e linda, m’u duk sikur gjysma e zemrës po dilte prej meje. Kur po vuante, më dukej sikur vuante zemra ime. Kur diçka është gjysëm jashtë e gjysëm brenda dhe pjesa e jashtme lëndohet, pjesa brenda ndjen të njëjtën dhimbje. Prandaj kur tim Bir e fshikulluan dhe plagosën, ndjeja sikur fshikullonin dhe plagosnin zemrën time.

Unë isha personi që i qëndrova më pranë gjatë Mundimeve dhe kurrë nuk u ndava prej Tij. Qëndroja afër kryqit dhe njëlloj si çka është më pranë zemrës dhemb më shumë, po ashtu dhimbja e tij ishte më therëse për mua se për të tjerët. Kur më hodhi

sytë nga kryqi dhe unë e vështrova, lotët më rrodhën nga sytë si gjaku nga dejet. Kur më pa të pushtuar nga dhimbja, u prek aq shumë saqë dhimbja e plagëve të Veta iu fashit para dhimbjes sime. Pra mund të them me gojën plot se dhimbja e Tij ishte dhimbja ime dhe zemra e Tij zemra ime. Ashtu sikurse Adami dhe Eva e shitën botën për një mollë të vetme, ti mund të thuash se Biri im dhe unë e riblemë botën me një zemër të vetme. Pra, bija ime, sill ndërmend dhimbjen time në vdekjen e tim Bir dhe nuk do ta kesh të vështirë të heqësh dorë nga bota.”

Përgjigja që Zoti i dha një engjëlli që po lutej që nuses t'i jepeshin vuajtje në trup dhe në shpirt; shpirtrat e përsosur vuajnë më shumë.

Kapitulli 36

Zoti i tha një engjëlli që po lutej për nusen e Zotit: ”Ti je si një ushtar i Tënzot që kurrë nuk e heq helmetën prej lodhjes dhe kurrë nuk i largon sytë nga beteja prej frikës. Ti je i patundshëm si mal, ti digjesh si flakë. Je aq i pastër saqë nuk ka njollë në ty. Ti më lutesh që të kem mëshirë për nusen Time. Edhe pse ti di dhe sheh gjithçka në Mua, thuamë, ndërsa ajo po dëgjon, ç’ mëshire kërkon për të. Sepse mëshira është e trefishtë.

Ka mëshirë me të cilën ndëshkohet trupi dhe shpëtohet shpirti, si në rastin e shërbëtorit Tim Jobit që në trup provoi çdo lloj dhimbjeje, por shpirti i shpëtoi. Lloji i dytë i mëshirës është ajo me të cilën trupi dhe shpirti shpëtohen nga ndëshkimi, si në rastin e mbretit që jetonte zhytur në gjithfarë epshesh dhe nuk provoi dhimbje as në trup as në shpirt deri sa ish në botë. Lloji i tretë i mëshirës është ajo me të cilën trupi dhe shpirti ndëshkohen dhe, për pasojë, trupi dhemb dhe zemra pikëllohet, si në rastin e Pjetrit, Palit dhe shenjtërve të tjerë.

Ka tre gjendje për njerëzit në botë. Gjendja e parë është ajo e atyre që bien në mëkat dhe ngrihen përsëri. Ka raste kur Unë lejoj që këta të përjetojnë vuajtje në trup në mënyrë që të mund të shpëtohen. Gjendja e dytë është e atyre që do donin të jetonin përgjithmonë për të mëkatuar gjithnjë. Gjithë dëshira e tyre është e drejtuar nga bota. Nëse herë pas here bëjnë diçka për Mua, e bëjnë me shpresën e begatimit të interesave të tyre të përkohshme. As ndëshkim trupor as shumë dhimbje e brendshme nuk u jepet këtyre njerëzve.

Përkundrazi, ata lejohen t'i plotësojnë dëshirat e tyre sepse do e marrin shpërblimin këtu poshtë deri edhe për gjënë më të vogël që do të kenë bërë për Mua; ndërsa në jetën tjetër i pret ndëshkimi i pafund, duke qenë se dëshirojnë gjithnjë të mëkatojnë. Gjendja e tretë është e atyre që më tepër druhën se mos mëkatojnë kundër

Meje dhe fyejnë vullnetin Tim sesa i druhen çdo lloj ndëshkimi. Do ishin gati të duronin përjetësisht tortura të padurueshme sesa ta ndiznin zemërimin Tim me dashje. Tundimi i trupit dhe zemrës u jepet këtyre, si në rastin e Pjetrit, Palit dhe shenjtërve të tjerë, në mënyrë që ata të mund t'i shlyejnë në këtë botë fajet e veta; ndëshkohen ose për një farë kohe, ose për hir të një lavdie më të madhe, apo për t'u bërë shembull për të tjerët. E kam shfaqur këtë mëshirë të trefishtë ndaj tre personave në këtë mbretëri dhe ti i di emrat e tyre.

Tani pra, engjëlli dhe shërbëtori Im, ç' lloj mëshire kërkon për nusen Time?" Dhe ai tha: "Mëshirë për shpirtin dhe trupin, që ajo të mund t'i shlyejë në këtë botë fajet e veta e asnjë mëkat i saji të mos vijë në gjykimin Tënd." Zoti u përgjigj: "U bëftë ashtu siç dëshiron!" Pastaj Ai iu drejtua nuses: "Ti je e Imja dhe Unë do të bëj me Ty ç'më pëlqen. Mos duaj askënd sa më do Mua! Pastroju parreshtur nga mëkati, në çdo kohë, sipas këshillës së atyre tek të cilët të kam besuar. Mos fshih asnjë mëkat! Mos lër asgjë pa shqyrtuar! Asnjë mëkat mos e mbaj për të lehtë dhe të papërfillshëm! Gjithçka që shpërfill do të ta kujtoj dhe gjykoj Unë. Asnjë mëkat i yti nuk do të gjykohet prej Meje nëse do të jetë shlyer në këtë jetë me pendesë. Mëkatet për të cilat nuk është bërë pendesë do të pastrohen ose në Purgator ose nëpërmjet ndonjë gjykimi Tim të fshehtë, nëse nuk janë shlyer këtu në tokë."

Fjalët e Nënës drejtuar nuses ku përshkruhet madhështia e Birit të saj dhe se si Krishti tani po kryqëzohet më egërsisht nga armiqtë e tij, të Krishterët e këqinj, sesa nga Hebrenjtë dhe se si, për pasojë, këta njerëz do të ndëshkohen më rreptë.

Kapitulli 37

Nëna tha: "Im Bir kish tre të mira. E para ishte që askush nuk ka trup më të mirë se të Tijin, pasi Ai kish dy natyra të përsosura, hyjnoren dhe njerëzoren; dhe ish aq i patëmetë sa ashtu sikur nuk mund të gjendet njollë në syrin më të shëndetshëm, po ashtu as edhe një difekt i vetëm nuk gjendej në trupin e Tij. E mira e dytë ishte që Ai kurrë nuk mëkatoi. Ka raste kur fëmijët mbartin mëkatet e prindërve bashkë me të vetat. Ky fëmijë kurrë nuk mëkatoi e megjithatë mbarti mëkatet e të gjithëve. E mira e tretë ishte që ndërsa disa vdesin nga dashuria për Hyjin dhe shpërblimin e tyre më të madh, Ai vdiq nga dashuria për armiqtë njëlloj siç vdiq për mua dhe miqtë e Tij.

Kur armiqtë e kryqëzuan, i bënë katër gjëra. E para, e kurorëzuan me ferra; e dyta, i gozhduan duart dhe këmbët; e treta, i dhanë të pijë uthull; e katërta, i shpuan brinjën. Trishtohem sepse armiqtë që Ai tani ka në botë e kryqëzojnë më egërsisht seç e kryqëzuan Hebrenjtë. Edhe pse ti mund të thuash se Ai tani nuk mund të vuajë dhe

vdesë, prapë se prapë ata e kryqëzojnë me mëkatet e tyre. Dikush mund të fyejë dhe dëmtojë një imazh të armikut të vet dhe, edhe pse imazhi nuk e ndjen dëmin që i bëhet, autori duhet paditur dhe ndëshkuar për synimin keqdashës. Po ashtu veset me të cilat kryqëzojnë tim Bir janë, nga ana shpirtërore, më të neveritshme për Të dhe më serioze se veset e atyre që e kryqëzuan fizikisht.

Por ndoshta ti pyet: 'Si e kryqëzojnë?' Ja, fillimisht e vënë në kryqin që kanë përgatitur për Të. Kjo ndodh kur ata nuk i përfillin normat e Krijuesit dhe Zotit të tyre. Pastaj e çnderojnë kur Ai i paralajmëron me anë të shërbëtorëve të Tij që t'i shërbejnë po ata nuk ua vënë veshin dhe bëjnë si t'u teket. Ia gozhdojnë dorën e djathtë duke e mbajtur drejtësinë për padrejtësi, kur thonë: 'Mëkati nuk është aq i rëndë dhe i neveritshëm për Hyjin, pasi thuhet që Hyji nuk ndëshkon askënd përgjithmonë, por kërcënimet e Tij janë vetëm sa për të na trembur. Pse do të na kish shëlbuar nëse do që ne të humbasim?' Ata nuk reflektojnë që edhe për mëkatin më të vogël në të cilin njeriu gjen gëzim, ai meriton dënim të përjetshëm. Duke qenë se Hyji nuk lë pa ndëshkuar as edhe më të voglin mëkat dhe pa shpërblyer as edhe të mirën më të vogël, ata do të marrin ndëshkim të përjetshëm pasi dëshirojnë palëkundshmërisht të mëkatojnë dhe Biri im, që i sheh zemrat e tyre, e llogarit dëshirën si vepër. Pasi ata do ta realizonin dëshirën nëse im Bir do t'ua lejonte.

Ia gozhdojnë dorën e majtë kur e kthejnë virtytin në ves. Duan të vazhdojnë të mëkatojnë deri në fund, duke thënë: 'Nëse në fund themi, qoftë edhe një herë të vetme, "Hyj, ki mëshirë për mua!", mëshira e Hyjit është aq e madhe sa Ai do të na falë.' Nuk është virtyt të duash të mëkatosh pa e shlyer mëkatin, të duash ta marrësh shpërblimin pa u përpkur për të, përveçse kur ka një farë pendese në zemër, përveçse kur dikush me të vërtetë dëshiron të bëjë kthesë nëse do mundej po të mos e pengonte sëmundja apo diçka tjetër. Ia gozhdojnë këmbët kur gjejnë kënaqësi në mëkat, pa menduar as edhe një herë të vetme për vuajtjet e tim Biri apo pa e falenderuar një herë të vetme nga thellësia e zemrës duke i thënë: 'Hyj, sa shumë ke vuajtur! Lëvduar qofsh për vdekjen Tënde!' Fjalë të tilla kurrë nuk dalin nga buzët e tyre.

E kurorëzojnë me kurorë talljesh kur vënë në lojë shërbëtorët e Tij dhe e quajnë të pakuptimtë t'i shërbejnë Atij. I japin të pijë uthull kur galdojnë dhe krenohen në mëkat. Mendimi se sa serioz është mëkati, kurrë nuk u shkon ndërmend. Ia shpojnë zemrën kur dëshirojnë të qëndrojnë në mëkat. Me të vërtetë po të them, dhe këtë mund t'ua thuash miqve të Mi, se në sytë e tim Biri njerëz të tillë janë më të padrejtë se ata që e dënuan, më të këqinj se armiqtë që e kryqëzuan, më të pafytyrë se ata që e shitën.

Kanë hak një ndëshkim më të madh se të tjerët. Pilati e dinte fort mirë se im Bir nuk kish mëkatuar dhe nuk meritonte të vdiste. Megjithatë, duke qenë se i druhej humbjes së pushtetit të përkohshëm dhe revoltës së hebrenjve, ai, me ngurim, e dënoi tim Bir me vdekje. Nga se duhej të trembeshin këta njerëz nëse do t'i shërbenin Atij?

Apo çfarë nderi dhe privilegji do të humbisnin nëse do ta nderonin? Për këtë do të marrin një ndëshkim më të rëndë, duke qenë se janë më të këqinj se Pilati në sytë e tim Biri. Pilati e dënoi nga frika, sipas kërkesës dhe dëshirës së të tjerëve. Kurse këta e dënojnë për interes të tyre dhe pa asnjë frikë, duke e çnderuar me mëkate që po të duan mund t'i shmangin. Por ata as i shmangen mëkateve e as u vjen turp për mëkatet e kryera, sepse nuk u shkon ndërmend se nuk e meritojnë mirësinë e Atij të cilit nuk i shërbejnë. Janë më keq se Juda, pasi Juda, pasi e trathtoi Hyjin, e pranoi që Ai ishte Hyji dhe se ai vetë kish mëkatuar rëndë kundër Tij. Por u dëshpërua dhe e i dha fund ditëve të veta duke përfunduar në ferr sepse mendoi se nuk ishte i denjë të jetonte.

Këta njerëz e pranojnë se mëkatojnë dhe prapë vazhdojnë të mëkatojnë pa u penduar me zemër. Madje duan ta zaptojnë Mbretërinë e Qiellit me dhunë dhe forcë duke menduar se mund ta fitojnë jo me vepra por me një shpresë të kotë – të kotë sepse nuk do t'i jepet askujt që nuk përpigjet për të dhe nuk e mohon vetveten për Hyjin. Ata janë më keq se ata që e kryqëzuan Atë. Kur këta të fundit i panë veprat e mira të tim Biri, si psh ngjalljen e të vdekurve, shërimin e të gërbulurve, ata menduan me vete: 'Ai bën mrekulli të padëgjuaara dhe të jashtëzakonshme, duke mposhtur këdo që dëshiron vetëm me një fjalë, i di mendimet tona, bën ç'të dojë. Nëse ia del mbanë, të gjithë do duhet t'i nënshtrohemi pushtetit të Tij dhe të bëhemi vartës të Tij.' Prandaj, në vend që t'i nënshtroheshin, e kryqëzuan nga zilia.

Por po ta kishin ditur se Ai ishte Mbreti i Lavdisë, kurrë nuk do ta kishin kryqëzuar. Nga ana tjetër, këta njerëz i shohin veprat dhe mrekullitë e Tij të mëdha çdo ditë, përfitojnë nga mirësitë e Tij. Dëgjojnë se si duhet t'i shërbejnë dhe t'i afrohen, por mendojnë me vete: 'Do të ishte e rëndë dhe e padurueshme të hiqnim dorë nga të gjitha të mirat e përkohshme, të bënim vullnetin e Tij dhe jo tonin.' Prandaj e përcmojnë vullnetin e Tij duke mos e lënë të sundojë mbi vullnetin e tyre dhe e kryqëzojnë tim Bir me kokëfortësi duke grumbulluar mëkat mbi mëkat. Ata janë më keq se kryqëzuesit e Tij sepse Hebrenjtë vepruan nga zilia dhe ngaqë nuk e dinin që Ai ishte Hyji. Kurse këta e dinë që Ai është Hyji dhe nga ligësia, mendjemadhësia dhe lakmia e kryqëzojnë shpirtërisht më egërsisht se ç'e kryqëzuan të tjerët fizikisht, pasi këta janë shëlbuar kurse të tjerët ende nuk ishin shëlbuar. Prandaj, o nuse, bindju dhe kije frikë tim Bir sepse, edhe pse i mëshirshëm, Ai është i drejtë!"

Një dialog i këndshëm i Hyjit Atë me Birin. Ati i dha Birit një nuse të re dhe Biri e pranoi atë me gëzim. Dhëndri e mëson nusen, me anë të një shembëlltyre, rreth durimit dhe thjeshtësisë.

Kapitulli 38

Ati i tha Birit: "Erdha me dashuri tek Virgjëra dhe e mora trupin Tënd të vërtetë prej saj. Kështu Ti je në Mua dhe Unë në Ty. Ashtu sikurse zjarri dhe nxehtësia nuk ndahen kurrë, ashtu është e pamundur të ndahen natyra jote hyjnore dhe njerëzore." Biri u përgjigj: "Gjithë nderi dhe lavdia të qofshin Ty, o Atë! U bëftë vullneti Yt në Mua dhe i Imi në Ty!" Ati ia ktheu. "Shih, Biri im, po ta besoj këtë nuse të re si dele që duhet udhëhequr dhe ushqyer. Si bari Ti do të marrësh prej saj djath për të ngrënë, qumësht për të pirë dhe lesh për t'u veshur. Kurse ti, o nuse, duhet t'i bindesh.

Ti ke tre detyra: duhet të jesh e durueshme, e bindur dhe e gatshme." Pastaj Biri i tha Atit: "Vullneti Yt vjen me pushtet, pushteti Yt me përvujtëri, përvujtëria Jote me urti, urtia Jote me mëshirë. U bëftë mbi Mua vullneti Yt që është dhe do të jetë gjithmonë pa fillim dhe fund! Do ta mirëpres atë në dashurinë Time, në pushtetin Tënd, nën udhëheqjen e Shpirtit të Shenjtë, duke qenë Ne jo tri Hyjni por një Hyj. Pastaj Biri i tha nuses: "E dëgjove se si Ati të dorëzoi tek Unë si dele. Prandaj duhet të jesh e thjeshtë dhe e durueshme si dele dhe të prodhosh ushqim dhe veshje.

Tre njerëz ka në botë. i pari është krejtësisht lakuriq, i dyti i etur, i treti i uritur. I pari simbolizon besimin e kishës Sime dhe është lakuriq sepse gjithkush skuqet të flasë për besimin dhe urdhërimet e Mia. Dhe nëse dikush flet, ata vihen në lojë dhe i quajnë gënjeshtarë. Fjalët që dalin nga goja Ime duhet ta veshin këtë besim si lesh. Ashtu sikurse leshi rritet në trupin e deles nga nxehtësia, po kështu fjalët e Mia hyjnë në zemër nga nxehtësia e natyrës Sime hyjnore dhe njerëzore. Ato do ta veshin besimin Tim të shenjtë në dëshmi të së vërtetës dhe urtisë dhe do të provojnë se çka tani konsiderohet si e pakuptimtë është e vërtetë.

Për pasojë, njerëzit që deri tani kanë qenë të vakët për ta veshur fenë me vepra dashurie, do të kthehen kur të dëgjojnë fjalët e Mia të dashurisë dhe do të rindizen për të folur me besim dhe për të vepruar me guxim. I dyti simbolizon miqtë e Mi që kanë dëshirë të ethshme ta shohin nderin Tim të përkryer dhe trishtohen kur më shohin të çnderuar. Ëmbëlsia që provojnë nga fjalët e Mia do t'i dehë me dashuri më të madhe për Mua dhe do të ndizen në dashurinë Time dhe së bashku me ta, të tjerë, tani të vdekur, do të ndizen në dashurinë Time kur të dëgjojnë për mëshirën që kam treguar ndaj mëkatarëve. I treti simbolizon ata që me vete mendojnë si vijon: 'Sikur ta njihnim,' thonë ata, 'vullnetin e Hyjit rreth mënyrës se si duhet të jetojmë dhe sikur të na mësonin për mënyrën se si duhet jetuar mirë, me kënaqësi do të bënim ç'të mundnim.'

Këta kanë uri për ta njohur rrugën Time, por nuk ka kush t'i ngopë sepse asnjë nuk u tregon ekzaktësisht se ç'duhet të bëjnë. Edhe nëse u tregohet ç'duhet bërë, askush nuk jeton siç duhet. Prandaj fjalët u duken pa jetë sepse askush nuk jeton sipas tyre. Për këtë arsye Unë vetë do t'u tregoj se ç'duhet të bëjnë dhe do t'i mbush me

ëmbëlsinë Time. Gjërat e përkohshme, që duket se i duan të gjithë tani, nuk mund ta mbushin natyrën njerëzore por vetëm sa e yshtin dëshirën për të kërkuar gjithnjë e më tepër. Fjalët e Mia dhe dashuria Ime i ngopin njerëzit dhe i mbushin ngushëllim të bollshëm. Prandaj ti, nusja Ime, që je një prej deleve të Mia, kujdesu që ta ruash durimin dhe bindjen. Ti më përket me të drejtë dhe prandaj duhet të ndjekësh vullnetin Tim. Personi që do të bëjë vullnetin e tjetrit duhet të bëjë tre gjëra: e para, të jetë i një mendjeje me tjetrin; e dyta, të ketë vepra të ngjashme; e treta, të qëndrojë larg armiqve të tjetrit. Kush janë armiqtë e Mi përveç krenarisë dhe mëkatit? Prandaj duhet të qëndrosh larg tyre nëse do të ndjekësh vullnetin Tim.”

Për fenë, shpresën dhe dashurinë që gjendeshin përsosshmërisht tek Krishti kur Ai vdiq dhe që gjenden të mangëta tek ne njerëzit e gjorë.

Kapitulli 39

Në vdekje pata tre virtyte. Së pari besimin, kur përkula gjunjë dhe u luta, duke e ditur se Ati ishte në gjendje të më shpëtonte nga mundimet. Së dyti shpresën, kur këmbëngula me vendosmëri duke thënë: 'Jo vullneti Im.' Së treti, dashurinë, kur thashë: 'U bëftë vullneti Yt!' Vuajta fizikisht nga frika e natyrshme prej dhimbjeve dhe djersë gjaku më rrodhi nga trupi. Kështu që në mënyrë që miqtë e Mi të mos dridhen kur braktisen kur vjen momenti i provës për ta, u tregova personalisht se trupi gjithnjë i druhet dhimbjes.

Por ndoshta ti pyet sesi trupi Im nxorri djersë gjaku. Ja, në po atë mënyrë që gjaku i një të sëmuri thahet dhe konsumohet në damarët e tij, gjaku Im u konsumua për shkak të ankthit të natyrshëm përballë vdekjes. Duke dashur të tregonte mënyrën sesi do të hapej qielli dhe sesi njerëzit mund të hynin në të pas mërgimit, Ati me dashuri më dorëzoi të vuaj në mënyrë që trupi Im të lartësohej pas Mundimeve. Pasi natyra Ime njerëzore nuk mund ta meritonte lavdinë pa vuajtur, pavarësisht se mundesha të hyja në lavdi me natyrën Time hyjnore.

Pse atëherë njerëzit me pak besim, me shpresë të kotë dhe pa dashuri meritonkan të hyjnë në lavdinë Time? Nëse do kishin besim në gëzimin e përjetshëm dhe në ndëshkimin e tmerrshëm, nuk do të dëshironin tjetër veç Meje. Nëse vërtet do të besonin se Unë shoh dhe di gjithçka, se kam pushtet mbi gjithçka dhe se i gjej të gjithë, bota do t'u dukej e neveritshme dhe do të kishin frikë të mëkatonin në praninë Time më tepër nga frika prej Meje se sa nga opinioni i njerëzve. Nëse do të kishin shpresë të palëkundur, atëherë gjithë mendimet dhe inteligjenca e tyre do të drejtoheshin drejt Meje. Nëse do ta donin Hyjin, mendja e tyre do të mendonte së paku

rreth çka bëra për ta, për përpjekjet për të predikuar, për vuajtjet e shumta, për dashurinë e madhe që pata deri në vdekje – aq shumë dashuri sa desha të vdes më mirë se sa t'i humbisja ata.

Por besimi i tyre është i dobët dhe i paqëndrueshëm dhe rrezikon të shembet shpejt sepse janë gati të besojnë kur nuk tundohen, por e humbasin besimin kur ndeshen me vështirësi. Shpresa e tyre është e kotë sepse shpresojnë që mëkatet do t'u falen pa vuajtur dhe pa u ndëshkuar siç duhet. Kanë besim se do ta marrin falas Mbretërinë e Qiellit. Duan ta marrin mëshirën Time të papërzier me drejtësi. Dashuria e tyre për Mua është e ftohtë sepse kurrë nuk digjen nga dëshira për të më gjetur përveçse kur i detyrojnë provat e jetës.

Si mund të ndizem me dashuri për njerëz që nuk kanë besim të drejtë, as shpresë të palëkundur, as dashuri të zjarrtë për Mua? Për pasojë, kur të më thërrasin dhe thonë 'Hyj, ki mëshirë për mua!' nuk do të meritojnë të dëgjohen apo të hyjnë në lavdinë Time. Meqë nuk duan ta ndjekin Zotin e tyre në vuajtje, nuk do ta ndjekin as në lavdi. Asnjë ushtar nuk mund t'i pëlqejë zotërisë së vet dhe të fitojë simpatinë e tij pas një gabimi nëse më parë nuk e përul veten për të larguar zemërimin e Tij.

Tre pyetje që Krijuesi i bën nuses: e para për burrin që shërben dhe gruan që sundon; e dyta për burrin që punon dhe gruan që harxhon; e treta për Zotërinë që shpërfillet dhe shërbëtorin që nderohet.

Kapitulli 40

Unë jam Krijuesi dhe Zoti yt. Përgjigju tre pyetjeve që do të të bëj. Ç'gjendje ka në një shtëpi ku gruaja vishet si zonjë dhe burri si shërbëtor? A është e drejtë kjo? Ajo u përgjigj: "Jo, Zot, nuk është e drejtë." Dhe Zoti tha: "Unë jam Zoti i gjithçkaje dhe Mbreti i engjëjve. E veshja shërbëtorin Tim, domethëne natyrën Time njerëzore, vetëm për dobi dhe nevojë. Nuk kërkova tjetër në botë përveç ushqimit dhe veshjes së paktë. E megjithatë ti, që je nusja Ime, dëshiron të jesh si zonjë, me pasuri dhe ndere. Ç'e mirë vjen prej tyre? Gjithçka është kotësi dhe nga gjithë gjërat duhet hequr dorë. Njerëzimi nuk është krijuar për eksese të tilla por për të patur çka i nevojitet natyrës.

Krenaria e shpiku eksenin dhe tani ai konsiderohet dhe dëshirohet si gjë normale. E dyta, a është e drejtë që burri të punojë nga mëngjesi deri në mbrëmje, kur gruaja shpenzon për një orë gjithçka që ai ka fituar?" Ajo u përgjigj: "Nuk është e drejtë. Përkundrazi, gruaja është e detyruar të jetojë dhe veprojë sipas vullnetit të burrit." Dhe Zoti tha: "Unë veprova si burri që punon nga mëngjesi në darkë. Punova qysh nga

vogëlia deri në kohën e Mundimeve duke e treguar rrugën drejt qiellit me predikim dhe duke i zbatuar ato që u predikojnë të tjerëve.

Gruaja, domethënë shpirti njerëzor që duhet të jetë si gruaja ime, e harxhon mundimin Tim me jetesë luksoze. Për pasojë, asgjë që kam bërë nuk mund t'i sjellë dobi asaj dhe as Unë nuk gjej ndonjë virtut tek ajo që të më pëlqejë. E treta, thuamë, a nuk është gabim dhe e padurueshme që Zotëria i një shtëpie të përçmohet dhe shërbëtori të nderohet?" Dhe ajo tha: "Po, sigurisht që është." Zoti tha: "Unë jam Zotëria i gjithë gjërave. Shtëpia Ime është bota. Gjithë njerëzit me të drejtë duhet të jenë shërbëtorët e Mi. Por Unë, Zoti, përçmohem tani në botë ndërsa njerëzimi nderohet. Prandaj ti që të kam zgjedhur kujdesu që të bësh vullnetin Tim sepse gjithçka në botë nuk është tjetër veç stërkalë oqeani dhe ëndërr e gënjeshtërt!"

Fjalët e Krijuesit, në praninë e ushtrisë qiellore dhe të nuses, ku Ai ankohet për pesë vetë që përfaqësojnë papën dhe klerikët, laikët e këqinj, hebrenjtë dhe paganët. Për ndihmën që u jep miqve të Tij që përfaqësojnë gjithë njerëzimin dhe gjykimin e ashpër që i pret armiqët e Tij.

Kapitulli 41

Unë jam Krijuesi i gjithë gjërave. Linda nga Ati përpara se Luciferi të vinte në jetë. Unë jam pandashmërisht në Atin dhe Ati në Mua dhe një Shpirt në të Dy. Prandaj ka vetëm një Zot – jo tre zotër. Unë jam Ai që i premtoi trashëgimi të përjetshme Abrahamit dhe që e nxorri popullin e Vet nga Egjypti me anë të Moisiut. Unë jam Ai që foli me anë të profetëve. Ati më vendosi në krahërorin e Virgjërës pa u ndarë nga Unë, duke mbetur pandashmërisht me Mua, me qëllim që njerëzimi, i cili e kish braktisur Hyjin, të mund të kthehej tek Hyji nëpërmjet dashurisë Sime. Megjithatë, tani, në praninë tënde, o ushtri qiellore, edhe pse ti sheh dhe di gjithçka në Mua, në mënyrë që ta marrë vesh dhe ta mësojë nusja, e cila nuk mund t'i perceptojë gjërat shpirtërore nëpërmjet atyre fizike, Unë bëj të ditur zemërimin Tim para jush për pesë personat këtu të pranishëm, pasi ata ata më fyejnë në shumë mënyra.

Ashtu sikurse dikur në Ligj Unë përfshiva nën emrin Izrael gjithë kombin izraelit, kështu tani me anë të këtyre pesë personave Unë kam parasysh gjithë botën. I pari simbolizon udhëheqësin e kishës dhe priftërinjtë, i dyti laikët e këqinj, i treti hebrenjtë, i katërti paganët, i pesti miqtë e Mi. Përsa të përket ty, o hebre, Unë nuk marr parasysh në ty ata hebrenj që janë fshehurazi të krishterë dhe më shërbejnë me dashuri të sinqertë, fe të drejtë dhe vepra të përsosura në fshehtësi. Dhe në ty, o pagan, Unë nuk marr parasysh ata që, sikur ta dinin se si apo të kishin dikë që t'i mësonte, do të ishin të

gatshëm të ecnin në udhën e urdhëresave të Mia; ata përpiqen të vënë në zbatim aq sa dinë dhe aq sa janë në gjendje të bëjnë.

Ata në asnjë mënyrë nuk do të gjykohen me ju. Tani po deklaroj zemërimin që ti më shkakton, o udhëheqësi i kishës Sime, ti që je ulur në karrigen Time. Unë ia dhashë këtë karrige Pjetrit dhe pasardhësve të tij që të ulëshin me dinjitet dhe autoritet të trefishtë: e para, për të patur pushtetin e lidhjes dhe zgjidhjes së mëkateve të njerëzve; e dyta, për të qenë të hapur për pendestarët; e treta, për t'ua mbyllur qiellin të mallkuarve dhe atyre që më tallin. Por ti që duhet t'i falësh shpirtat dhe t'i sjellësh tek Unë, në të vërtetë je vrasësh shpirtash.

Unë e vura Pjetrin si bari dhe shërbëtor të deleve të Mia. Por t'i i shpërndan dhe i plagos; ti je më keq se Luciferi. Ai ishte ziliqar dhe dëshironte të më vriste për të sunduar në vendin Tim. Por ti je më keq se ai sepse jo vetëm më vret duke më ndarë prej teje me veprat e tua të këqija, por edhe vret shpirta me shembullin tënd të keq. Unë i shëlbova shpirtat me gjakun Tim dhe t'i besova ty si një miku besnik. Por ti ia dorëzon armikut nga i cili i çlirova. Ti je më i padrejtë se Pilati. Ai vetëm sa më dënoi me vdekje. Por ti jo vetëm që më dënon sikur t'isha zotëria i pavlerë i asgjëje, por edhe dënon shpirtat e të zgjedhurve të Mi dhe liron fajtorët. Ti je më i pamëshirshëm se Juda. Ai vetëm sa më shiti. Por ti jo vetëm që më shet Mua, por shet edhe shpirtat e të zgjedhurve të Mi për interesat e tua të ulta dhe fame boshe. Ti je më i neveritshëm se hebrenjtë. Ata vetëm sa kryqëzuan trupin Tim. Por ti kryqëzon dhe ndëshkon shpirtat e të zgjedhurve të Mi të cilët ligësia dhe paudhësitë e tua i plagosin më rëndë se çdo shpatë.

Dhe kështu, duke qenë se ti je si Luciferi, më i padrejtë se Pilati, më i pamëshirshëm se Juda dhe më i neveritshëm se hebrenjtë, Unë kam të drejtë që zemërohem. Zoti i tha personit të dytë, domethënë laikëve: "Unë i krijova gjithë gjërat për ty. Ti më dhe pëlqimin tënd dhe Unë të dhashë Timin. Ti më premtove besim duke u betuar se do të më shërbeje. Por tani ti je larguar prej Meje si dikush që nuk e njeh Hyjin. Ti i mban fjalët e Mia për gënjeshtër, veprat e Mia për gjëra të pakuptimta. Ti thua se vullneti Im dhe urdhëresat e Mia janë shumë të rënda. Ti nuk e ke ruajtur besimin që premtove. Ti e ke shkelur betimin dhe e ke braktisur emrin Tim. Ti je ndarë nga shoqëria e shenjtërve të Mi dhe je bashkuar me shoqërinë e djajve duke u bërë ortaku i tyre. Ti mendon se askush përveç teje nuk meriton lavd dhe nder.

Ty të duket e vështirë gjithçka që ka të bëjë me Mua dhe që duhet të bësh për Mua, kurse gjërat që të pëlqejnë të duken të lehta për t'u bërë. Prandaj kam të drejtë që zemërohem me ty sepse ti e ke shkelur besimin që më premtove në pagëzim dhe më pas. Sikur të mos mjaftonte, ti e mban për shtirje dashurinë që kam treguar me fjalë dhe vepra. Ti thua se Unë isha i marrë që vuajta." Ai i tha personit të tretë: "Unë e nisa historinë e dashurisë me ty. Të zgjodha si popullin Tim, të nxorra nga skllavëria, të

dhashë Ligjin Tim, të solla në tokën që i pata premtuar etërve të tu dhe të dërgova profetë për të të ngushëlluar. Pastaj zgjodha një virgjër nga ty dhe mora natyrë njerëzore prej saj. Jam zemëruar me ty sepse ti ende nuk pranon të besosh në Mua por thua: 'Krishti ende nuk ka ardhur, por ka për të ardhur.'"

Zoti i tha personit të katërt, domethënë paganit: "Unë të krijova dhe të shëlbova që të bëheshe i Krishterë. Të bëra çdo të mirë. Por ti i përngjan një njeriu që nuk është në vete sepse nuk di çfarë bën. Ti i përngjan një të verbëri sepse nuk di nga shkon. Ti adhuron krijesën në vend të Krijuesit, të rremen në vend të së vërtetës. Ti përkulesh para gjërave që janë poshtë teje. Prandaj zemërohem me ty." Ai i tha të pestit: "Afrohu, mik!" Dhe iu drejtua ushtrisë qiellore drejtpërsëdrejti: "Miq të dashur, miku im këtu përfaqëson shumë miq. Ai është si një njeri i rrethuar nga të ligjtë e që mbahet peng. Kur thotë të vërtetën, i gjuajnë me gurë në gojë. Kur bën ndonjë vepër të mirë, i ngulin një heshtë në gjoks. Medet, ju miq dhe shenjtar të Mi, si mund t'i duroj njerëz të tillë dhe sa kohë do ta lejoj këtë përbuzje?"

Shën Gjon Pagëzori u përgjigj: "Ti je si një pasqyrë e panjollë. Ne shohim dhe dimë gjithçka në Ty si në një pasqyrë, pa patur nevojë për fjalë. Ti je ëmbëlsia e pashoqe ku ne shijojmë çdo gjë të mirë. Ti je si më e mprehta shpatë dhe gjykatës i drejtë." Zoti iu përgjigj: "Miku im, çfarë the është e vërtetë. Të zgjedhurit e Mi shohin çdo mirësi dhe drejtësi në Mua. Edhe shpirtrat e këqinj i shohin këto, edhe pse jo në dritë por në ndërgjegjen e tyre. Ashtu si një i burgosur që më parë i ka lexuar letrat e veta dhe ende i mban mend ato edhe kur është në errësirë, po ashtu edhe djajtë pavarësisht se nuk e shohin drejtësinë Time në dritën e qartësisë Sime, prapë se prapë e njohin dhe shohin atë në ndërgjegjen e tyre. Unë jam si shpatë që pret më dysh. I jap çdonjërit atë që meriton." Pastaj Zoti shtoi, duke iu drejtuar te Bekuarit Pjetër: "Ti je themeluesi i besimit dhe i kishës Sime. Ndërsa ushtria Ime po dëgjon, jep dënimin për këta pesë persona!"

Pjetri u përgjigj: "Lavd dhe nder Ty, o Zot, për dashurinë që ke treguar për tokën tënde! Të bekoftë gjithë ushtria Jote pasi ti na bën të shohim dhe dimë në Ty gjithë gjërat që kanë qenë dhe do të jenë! Ne shohim dhe dimë gjithçka në Ty. Është vërtet e drejtë që personi i parë, ai që është ulur në karrigen Tënde dhe bën veprat e Luciferit, ta dorëzojë me turp karrigen ku guxoi të ulet dhe të dënohet si Luciferi. Gjykimi për të dytin është se ai që ka braktisur besimin tënd meriton të zhytet në ferr kokëposhtë pasi të përçmoi Ty që duhej të ishte kreu i tij dhe deshi vetveten. Gjykimi i të tretit është që ai nuk meriton ta shohë fytyrën Tënde dhe duhet ndëshkuar për ligësinë dhe lakminë e tij, pasi të pafetë nuk meritojnë të të shohin.

Gjykimi për të katërtin është që ai meriton të kyçet në errësirë si një njeri që nuk është në vete." Kur Zoti e dëgjoji këtë, Ai u përgjigj: "Betohem për Hyjin Atë, zërin e të cilit Gjon Pagëzori e dëgjoji në lumin Jordan, betohem për trupin që Gjoni pagëzoi, pa

dhe preku në lumin Jordan, betohem për Shpirtin që u shfaq në formë pëllumbi në lumin Jordan se do të zbatoj drejtësinë ndaj këtyre të pestëve.”

Pastaj Zoti foli prapë duke i thënë të parit prej të pestëve: ”Shpata e rreptësisë Sime do të ngulet në trupin tënd duke të hyrë nga maja e kokës dhe duke u zhytur aq thellë dhe fort saqë nuk do mund të nxirret dot më kurrë. Karrigia jote do të plandoset si gur i rëndë dhe nuk do të pushojë së rëni derisa të bjerë në pjesën më të ulët të humnerës. Gishtat e tu, pra këshilltarët e tu, do të digjen në zjarr të pashuar prej squfuri. Krahët e tu, domethënë mëkëmbësit e tu, që duhet të ishin përpjekur për të mirën e shpitrave, por që në të vërtetë u përpoqën për përfitime dhe ndere tokësore, do të gjykohen me dënimin për të cilin flet Davidi: 'Fëmijët e tij mbetshin jetimë, gruaja e tij e ve dhe të huajt e marrshin pronën e tij.' Çdo të thotë ‘gruaja e tij’ përveçse që shpirti lihet jashtë jashtë lavdisë qiellore dhe që Hyji e lë të ve? Fëmijët e tij,' domethënë virtytet që dukej se zotëronin dhe populli im i thjeshtë, ata që u vendosën nën ta, do të ndahen prej tyre. Pozita dhe pronat e tyre do t’u mbesin të tjerëve dhe ata do të trashëgojnë turp të përjetshëm në vend të pozitës së privilegjuar.

Do të zhyten në llumin e ferrit dhe kurrë nuk do të dalin prej aty. Prandaj ashtu si në këtë botë ata u ngritën mbi të tjerët me ndere dhe krenari, po ashtu në ferr do të zhyten më thellë se të tjerët e do të jetë e pamundur të dalin prej aty. Gjymtyrët e tyre, domethënë priftërinjë që u serviloseshin dhe i imitonin, do të ndahen prej tyre dhe do të veçohen si një mur që kur shembet nuk i mbetet gur pasi llaçi nuk ngjit më.

Nuk do të ketë mëshirë për ta sepse dashuria Ime nuk do t’i ngrohë kurrë dhe as do t’i pranoj në qiell. Përkundrazi, të zhveshur nga çdo e mirë, ata do të mundohen pafundësisht së bashku me udhëheqësit e tyre. Të dytit i them: Meqë nuk do ta mbash besimin që më premtove dhe nuk më do, do të të dërgoj një kafshë nga përroi i rrëmbyeshëm dhe do të të përpijë. Dhe ashtu si një përroa shkon tatëpjetë, ashtu kafsha do të të zbresë ty në pjesët më të ulta të ferrit. Ashtu siç është e pamundur të shkohet kundër rrymës së një përroi të rrëmbyeshëm, po ashtu ti do ta kesh të vështirë të dalësh nga ferri.

I them të tretit: Meqenëse ti, o hebre, nuk do të besosh se Unë kam ardhur, kur të vij për gjykimin e dytë, ti nuk do të më shohësh në lavdinë Time por në ndërgjegjen tënde dhe do të shohësh se gjithçka që pata thënë ishte e vërtetë. Atëhere s’do të të mbetet tjetër veç të marrësh dënimin e merituar. I them të katërtit: Meqenëse nuk merakosesh të besosh e as do t’ia dish, errësira do të jetë drita jote dhe zemra jote do të ndriçohet për të kuptuar se gjykimet e Mia janë të drejta e megjithatë ti nuk do të dalësh në dritë. I them të pestit: Unë do të bëj tre gjëra për ty. E para, do të të mbush me dashurinë Time. E dyta, do ta bëj gojën tënde më të fortë dhe të qëndrueshme se çdo gur, kështu që gurët që do të të hedhin do kthehen mbrapsht.

E treta, do të të armatos me armët e Mia që asnjë heshtë të mos të të shpojë dot dhe çdo gjë do të zhbihet para teje si dylli pranë zjarrit. Pra bëhu i fortë dhe qëndro si burrë! Si ushtar në luftë që pret ndihmën e të zotit dhe lufton deri në pikën e fundit, po ashtu edhe ti qëndro i fortë dhe lufto! Zoti, Hyji yt, të Cilit askush nuk mund t'i bëjë ballë, do të të ndihmojë. Dhe duke qenë se miqtë e Mi janë të paktë, do t'u jap nder dhe do t'I shtoj në numër. Vështroni, miqtë e mi, ju që i shihni dhe i kuptoni këto gjëra në Mua, kjo është gjendja e tyre para Meje. Fjalët që sapo thashë do të realizohen. Këta persona kurrë nuk do të hyjnë në mbretërinë Time, për sa kohë jam Unë mbret, nëse nuk bëjnë kthesë. Pasi qielli nuk do t'i jepet askujt përveç atyre që përvujtërohen dhe bëjnë pendesë." Pastaj gjithë ushtria u përgjigj: "Lavd të qoftë Ty, Zot Hyj, që je pa fillim dhe fund!"

Fjalët e Virgjërës për t'i mësuar nuses si ta dojë Birin e saj mbi gjithçka dhe për virtytet dhe huret që ka Virgjëra e lavdishme.

Kapitulli 42

Nëna foli: "Unë pata tre virtyte me të cilat i pëlqeva tim Biri. Pata aq shumë përvujtëri saqë asnjë krijesë, as engjëll apo njeri, nuk ish më e përvuajtur se unë. E dyta, unë kisha bindje me anë të së cilës u përpoqa t'i bindesha tim Biri në gjithçka. E treta, pata dashuri të pashoqe. Për këtë arsye im Bir më ka dhënë nderim të trefishtë. Së pari, m'u dha nder më tepër se engjëjve dhe njerëzve saqë, edhe pse Hyji është burimi dhe Krijuesi i gjithçkaje, nuk ka virtyt në Të që nuk shkëlqen në mua. Por unë jam një krijesë së cilës Ai i ka falur hirin më të madh në krahasim me të tjerët.

Së dyti, në sajë të bindjes unë fitova aq pushtet sa nuk ka mëkatar, sado i njollosur të jetë, që nuk do të fitojë faljen nëse më drejtohet mua me njetin për të bërë kthesë dhe me zemër të penduar. Së treti, në sajë të dashurisë, Hyji është afruar aq shumë tek unë saqë kushdo që sheh Hyjin më sheh mua dhe kushdo që më sheh mua mund të shohë natyrën hyjnore dhe njerëzore në mua dhe mua në Hyjin si në një pasqyrë. Pasi kushdo që sheh Hyjin sheh tre persona në Të dhe kushdo që më sheh mua sheh, si të thuash, tre persona. Pasi Hyji më ka shtrënguar fort pas vetes me shpirt dhe trup dhe më ka mbushur me çdo virtyt, kështu që nuk ka virtyt në Hyjin që nuk shkëlqen në mua edhe pse Hyji është Ati dhe dhuruesi i të gjitha virtyteve. Ashtu sikurse në dy trupa të bashkuar -njëri merr çfarëdo që merr edhe tjetri- kështu Hyji ka bërë me mua. Nuk ka ëmbëlsi që nuk ekziston në mua.

Ndodh njëlloj si me një njeri që ka një arrë dhe e ndan me dikë tjetër. Shpirti dhe trupi im janë më të pastër se dielli dhe më të qartë se çdo pasqyrë. Kështu që ashtu si

tre vetë nëse dalin para pasqyrës shihen në të, po ashtu Ati, Biri dhe Shpirti Shenjt mund të shihen në pastërtinë time. Dikur unë pata në krahëror tim Bir së bashku me natyrën e Tij hyjnore. Tani Ai mund të shihet në mua me natyrën hyjnore dhe atë njerëzore si në një pasqyrë, pasi unë jam ngritur në lavdinë qiellore. Pra, nusja e tim Biri, përpiku të imitosh përvujtërinë time e mos duaj tjetër veç tim Biri!”

Fjalët e Birit drejtuar nuses ku tregon sesi njerëzit kalojnë nga një e mirë e vogël në përsosmëri dhe zhyten nga një e keqe e vogël në ndëshkimin më të madh.

Kapitulli 43

Biri tha: ”Ndodh që një e mirë e madhe vjen nga një e mirë e vogël. Hurma ka erë të mrekullueshme dhe fruti i saj ka një bërthamë. Nëse kjo bërthamë mbillet në tokë pjellore, ajo çel, lulëzon dhe rritet e bëhet pemë e lartë. Por nëse mbillet në tokë djerrë, ajo thahet. Toka që dëfren në mëkat është krejtësisht shterpë nga të mirat. Nëse në të mbillet fara e virtytit, ajo nuk çel. Pjellore është toka e mendjes që e pranon mëkatin dhe i vjen keq që ka mëkatuar. Nëse mbillet bërthama e hurmës, domethënë nëse sillet ndërmend gjykimi Im i rreptë dhe pushteti Im, ajo lëshon tre rrënjë në mendje. Rrënja e parë është të kuptuarit se njeriu nuk mund të bëjë asgjë pa ndihmën Time.

Kjo e bën të hapë gojën për të m’u lutur. Rrënja e dytë është dhënia e lëmoshave për hir të emrit Tim. Rrënja e tretë është largimi nga çështjet personale për të më shërbyer Mua. Ai fillon pastaj të praktikojë abstinencën, agjërimin dhe vetëmohimin: këto përbëjnë trungun e pemës. Më pas, degët e dashurisë rriten ndërkohë që ai i prin drejt së mirës kujt do që mundet. Pastaj fruti rritet ndërsa ai i mëson të tjerët aq sa di dhe me devotshmëri përpiket të gjejë mënyra për të më dhënë lavdi më të madhe.

Ky lloj fruti më pëlqen shumë. Në këtë mënyrë, nga një fillesë e vogël njeriu arrin në përsosmëri. Ashtu sikurse fara lëshon rrënjë fillimisht me anë të një devotshmërie të vockël, ashtu trupi rritet me anë të abstinencës, degët shtohen me anë të dashurisë, trupi shëndoshet me anë të predikimit. Në po të njëjtën mënyrë, një person zhytet gjithnjë e më thellë nga një e keqe e vogël deri në dënimin dhe ndëshkimin më të madh. A e di cili është dëmi më i madh për gjërat që mbillen dhe rriten? Sigurisht është rasti kur i vogli që do të lindë nuk lind dot dhe vdes në barkun e nënës. Vuan dhe vdes edhe nëna dhe babai e merr dhe e varros që të kalbet në varr bashkë me fëmijën.

Shpirti i pamoralshëm është si gruaja e djallit dhe ndjek vullnetin e tij në gjithçka. Shpirti ngjiz një fëmijë me djallin kur i pëlqen mëkati dhe gjen kënaqësi në të. Ashtu sikurse nëna ngjiz dhe jep fryt nga një farë e vogël, po ashtu shpirti i lind fryte djallit

kur gjen kënaqësi në mëkat. Ndërsa mëkatet ndjekin njëri tjetrin dhe rriten, fuqia dhe gjymtyrët e trupit zhvillohen. Nëna fryhet nga shtimi i mëkateve. Ajo dëshiron të lindë por nuk mundet sepse e ka konsumuar natyrën e saj në mëkat dhe jeta i mërzhitet. Do të donte të mëkatonte por nuk mundet dhe Hyji nuk ia lejon.

Pastaj, nga pamundësia për të bërë vullnetit e vet, fuqia dhe gëzimi për të jetuar e braktisin. I plasin ujrë (barku) kur nuk shpreson se mund të bëjë ndonjë të mirë. Dhe vdes kur blasfemon dhe fajëson drejtësinë e Hyjit. Atëherë i ati, djalli, e çon në varrin e ferrit ku varroset përgjithmonë me kalbësirën e mëkatit të vet dhe fëmijën e kënaqësisë së shthurur. Pra, siç e sheh, nga fillesa të vogla mëkati rritet e bëhet mallkim.”

Fjalët e Krijuesit drejtuar nuses për ata që tani e përçmojnë dhe fyejnë sepse nuk i kushtojnë vëmendje dashurisë së Tij që i paralajmëroi me anë të profetëve dhe vuajti për hir të tyre. Ata nuk duan t'ia dinë për zemërimin dhe rreptësinë Tij ndaj kokëfortëve.

Kapitulli 44

Unë jam Krijuesi dhe Zoti i gjithçkaje. Unë e bëra botën dhe ajo largohet prej Meje. Dëgjoj në botë një gumëzhitje si të një blete që mbledh mjalt në tokë. Kur bleta fluturon dhe nis të ulet, ajo nxjerr një si tingull gumëzhues. Një gumëzhimë të tillë dëgjoj tani në botë tek thotë: 'Nuk dua t'ia di ç' do bëhet pas kësaj jete.' Tani të gjithë bërtasin: 'Nuk dua t'ia di!' E vërteta është që njerëzit nuk e sjellin ndërmend se nga dashuria për ta dërgova profetët që t'i paralajmërojnë, predikova dhe vuajta. Nuk e sjellin ndërmend zemërimin Tim që e ndëshkon të ligun dhe të pabindurin. Ata e e kanë të qartë se janë të vdekshëm e as nuk e dinë se kur do të vdesin, e prapë se prapë nuk u bëhet vonë.

Ata shohin dhe dëgjojnë për ndëshkimin që i dhashë Faraonit dhe Sodomës për shkak të mëkatit dhe se si u tregova vendin shumë mbretërve dhe princave me shpatë dhe ndëshkime të tjera. Por ata sillen sikur të ishin të verbër e të mos shihnin. Si bletë fluturojnë ku t'u teket. Fluturojnë sikur kërcëjnë atëherë kur e lartësojnë vetveten me krenari, por shumë shpejt bëjnë rikoshetë dhe fundosen prapë në epshe dhe grykësi. Mbledhin mjalt për vete duke u cflitur dhe përpjekur për nevojat trupore dhe jo shpirtërore, për lavdi tokësore dhe jo të përjetshme. I shndërrojnë në dënim të përjetshëm gjërat e e përkohshme që nuk u sjellin dobi. Prandaj, për hir të lutjeve të Nënës Sime, do t'u flas qartë këtyre bletëve, nga të cilat janë ndarë miqtë e Mi që janë në botë vetëm me trup, për t'u shpallur mëshirën. Nëse dëgjojnë, ata do të shpëtohen.

Nëna, engjëjt, profetët, apostujt dhe djajtë i përgjigjen Hyjit, në prani të nuses, duke dëshmuar madhërinë e Tij në krijim, mishërim, shëlbim etj. Por njerëzit tani i përgënjeshtrojnë dëshmitë e tyre duke merituar gjykim të ashpër.

Kapitulli 45

Nëna tha: "Nusja e tim Biri, vishu dhe mos u luaj vendit sepse im Bir po vjen. Trupin ia copëtuan si ta kishin bluar në mulli. Njerëzit mëkatuan me çdo gjymtyrë të tyren, prandaj im Bir pagoi me secilën prej gjymtyrëve të Veta. Ia shkulën flokët, ia nxorrën vendit kockat, ia ndrydhën kyçet, ia copëtuan kockat e ia çpuan tejpertej duart dhe këmbët. Mendja iu trazua, zemra iu lëndua nga trishtimi, barku iu bë gropë, dhe gjithë kjo ngaqë njerëzimi kish mëkatuar me çdo gjymtyrë." Pastaj foli Biri në prani të ushtrisë qiellore dhe tha: "Edhe pse ju dini gjithçka në Mua, Unë flas për hir të nuses që është këtu. Engjëj, po ju pyes: Thomëni, kush ka qenë pa fillim dhe do të jetë pa fund?"

Kush i ka krijuar gjithë gjërat dhe nuk është krijuar prej askujt? Thojeni dhe jepni dëshminë tuaj!" Njëzëri engjëjt u përgjigjën dukë thënë: "Zot, ky je Ti. Ne dëshmojmë tre gjëra: E para që Ti je Krijuesi ynë dhe i gjithçkaje në qiell dhe tokë. E dyta që Ti je dhe do të jesh pa fillim, sundimi yt pa fund dhe pushteti yt i përjetshëm. Pa Ty asgjë nuk është bërë dhe pa Ty asgjë nuk vjen në jetë. Së treti ne dëshmojmë se në Ty ne shohim çdo drejtësi dhe gjithçka që ka qenë dhe do të jetë. Gjithë gjërat janë të pranishme për Ty pa fillim e fund." Pastaj Ai i tha profetëve dhe patriarkëve: "Po ju pyes: Kush ju priu nga skllavëria në liri? Kush i ndau ujrat para jush? Kush ua dha Ligjin? O profetë, kush ju frymëzoi të flisni?" Ata u përgjigjën: "Ti, o Zot. Ti na nxorre nga skllavëria. Ti na e dhe Ligjin. Ti e nxite shpirtin tonë të flasë."

Pastaj Ai i tha Nënës së Tij: "Jep dëshminë tënde të vërtetë për çka di rreth Meje!" Ajo u përgjigj: "Përpara se engjëlli Yt të vinte tek unë, unë isha vetëm me trup dhe shpirt. Pasi engjëlli foli, trupi Yt u mishërua brenda meje me natyrat hyjnore dhe njerëzore dhe unë ndjeva trupin Tënd brenda timit. Të mbajta pa dhimbje. Të linda pa ankth. Të mbështolla me pelena dhe të ushqeva me qumësht. Isha me Ty nga lindja në vdekje." Pastaj Zoti u tha apostujve: "Thoni, cili është ai që patë, dëgjuat dhe prekët me shqisat tuaja?" Ata u përgjigjën: "I dëgjuam fjalët e Tua dhe i mbajtëm parasysh. I dëgjuam fjalët e Tua të mrekullueshme kur na dhe Ligjin e Ri, kur me nje fjalë i urdhërove djajtë dhe ata dolën, kur me një fjalë ngjalle të vdekurin dhe shërove të sëmurin."

Të pamë me trup njerëzor. Pamë mrekullitë e Tua dhe lavdinë hyjnore të natyrës Sate njerëzore. Pamë kur të dorëzuan tek armiqtë e Tu dhe të kryqëzuan. Pamë që vuajte shumë dhe pastaj të varrosën. Të pamë kur u ngjalle. Prekëm flokët e Tu dhe fytyrën Tënde. Prekëm gjymtyrët e Tua dhe plagët e Tua. Ti hëngre me ne dhe bisedove me ne. Ti me të vërtetë je Biri i Hyjit dhe Biri i Virgjërës. Të pamë kur u ngjite, me natyrën Tënde njerëzore, në të djathtën e Atit ku Ti je pa fund.”

Pastaj Hyji i pyeti shpirtrat e ndyrë: ”Edhe pse e fshihni të vërtetën në ndërjegjen tuaj, prapë se prapë ju urdhëroj të thoni kush është ai që e dobësoi pushtetin tuaj.” Ata iu përgjigjën: ”Si cuba që nuk thonë të vërtetën po nuk i lidhën, ne nuk themi të vërtetën nëse nuk na detyron jote hyjnore and e madhërishtme. Ti je Ai që zbriti në ferr me pushtet. Ti e dobësove pushtetin tonë mbi botën. Ti more nga ferri çka të përkiste me të drejtë.” Pastaj Zoti tha: ”Vëreni, të gjithë ata që kanë shpirt dhe nuk janë veshur me trup dëshmojnë të vërtetën për Mua. Por ata që kanë shpirt dhe trup, pra qeniet njerëzore, më kundërvihen. Ka prej tyre që e njohin të vërtetën por nuk duan t’ia dinë për të.

Ka edhe që nuk e njohin, prandaj nuk e vrasin mendjen dhe thonë se nuk është aspak e vërtetë.” Ai i tha engjëjve: ”Ata thonë se dëshmia juaj është e rreme, se Unë nuk jam Krijuesi dhe Unë nuk di gjithçka. Kështu që ata i duan gjërat e krijuara më tepër se ç’më duan Mua.” Ai u tha profetëve: ”Ata ju përgënjeshtrojnë dhe thonë se Ligji është i pakuptimtë, se ju e fituat lirinë në sajë të guximit dhe aftësive tuaja, se shpirti ishte i rremë dhe se ju folët sipas vullnetit tuaj.” Ai i tha Nënës së Tij: ”Disa thonë se ti nuk je virgjër, të tjerë thonë se Unë nuk mora trup prej teje, të tjerët e njohin të vërtetën por nuk duan t’ia dinë për të.”

Ai u tha apostujve: ”Ata ju përgënjeshtrojnë sepse thonë se jeni gënjeshtarë, se Ligji i Ri është i padobishëm dhe i paarësyeshëm. Ka të tjerë që e besojnë se është i vërtetë, por nuk duan t’ia dinë për të. Tani pra po ju pyes: Kush do të jetë gjykatësi i tyre?” Ata të gjithë iu përgjigjën: ”Ti, o Hyj, që je pa fillim dhe pa fund. Ti, Jezu Krisht, që je një me Atin. Gjykimi të është dhënë nga Ati, Ti je gjykatësi i tyre.” Zoti u përgjigj: ”Unë isha paditësi i tyre dhe tani jam gjykatësi i tyre. Por edhe pse Unë di dhe mund të bëj gjithçka, dua që të më thoni gjykimin tuaj në lidhje me ta!”

Ata iu përgjigjën: ”Ashtu sikurse mbarë bota u zhduk në fillim nga ujrat e përmytjes, po ashtu bota tani meriton të zhduket nga zjarri pasi fëlliqësia dhe padrejtësia janë më të mëdha se atëherë.” Zoti u përgjigj: ”Meqenëse jam i drejtë dhe i mëshirshëm dhe nuk gjykoj pa mëshirë dhe as mëshiroj pa drejtësi, edhe një herë do ta mëshiroj botën për hir të lutjeve të Nënës Sime dhe të shenjtërve të Mi. Nëse nuk duan të dëgjojnë, do t’i gjykoj edhe më rreptësisht.”

Nëna dhe Biri lëvdojnë njëri-tjetrin në prani të nuses. Njerëzit tani e konsiderojnë Krishtin të ulët, të pandershëm, të pavlerë dhe thonë se i tillë është. Këta njerëz i pret mallkimi.

Kapitulli 46

Maria i foli të Birit duke thënë: "Qofsh bekuar Ti që je pa fillim dhe pa fund! Ti je më i guximshmi dhe më i virtytshmi nga të gjithë njerëzit. Ti je më i denji nga krijesat." Biri u përgjigj: "Fjalët e gojës tënde janë të ëmbla për Mua dhe ma ngazëlljenë zemrën si pije të ëmbla. Për Mua ti je më e ëmbla mes krijesave. Ashtu sikurse njeriu mund të shohë fytyra të ndryshme në pasqyrë por asnjë nuk i pëlqen sa e vetja, po kështu, edhe pse Unë i dua shenjtërit e Mi, ty të dua në mënyrë të veçantë sepse linda nga vetë trupi yt. Ti je si temjan aroma e të cilit pasi u ngjit tek Hyji e tërhoqi Atë në trupin tënd.

Është po kjo aromë që e solli trupin dhe shpirtin tënd lart tek Hyji ku tani ti banon me trup dhe shpirt. Qofsh bekuar sepse engjëjt gëzohen me bukurinë tënde dhe kushdo që të thërret me zemër të sinqertë lirohet në sajë të fuqisë sate. Të gjithë djajtë dridhen para dritës sate dhe nuk guxojnë të qëndrojnë në shkëlqimin tënd sepse u pëlqen të rrinë gjithnjë në errësirë. Ti më lëvdove për tre gjëra. The se kisha një trup tejet të fisshëm, pastaj se Unë isha më i guximshmi nga njerëzit dhe e treta the se isha më i denji nga krijesat. Këto gjëra tani nuk i pranojnë vetëm ata që kanë trup dhe shpirt. Ata thonë se Unë kam trup jo të fisshëm dhe se jam jam krijesa më e ulët. A ka gjë më të ulët se të shtysh dikë në mëkat? Këtë thonë ata për trupin Tim: se Ai çon në mëkat. Sipas tyre Hyji nuk ka kushedi çfarë neverie për mëkatin.

'Sepse,' thonë ata, 'asgjë nuk ekziston nëse nuk do Hyji dhe asgjë nuk është krijuar pa Të. Pse atëherë nuk duheshka t'i përdorim gjërat e krijuara ashtu siç na pëlqen? Brishtësia jonë natyrore ka nevojë për to; kështu kanë jetuar të gjithë para nesh dhe po kështu vazhdojnë të jetojnë.' Kështu flasin tani njerëzit. Natyrën njerëzore me të cilën u shfaq para njerëzve si Hyj i vërtetë ata e konsiderojnë të ulët, pasi Unë e këshillova njeriun të mos mëkatonte dhe tregova sa serioze është çështja. Ata e quajnë njëlloj sikur t'i kisha nxitur të bënin diçka të padobishme dhe të pahijshme. Ata thonë se nuk ka gjë fisnike përveç mëkatit dhe çka i pëlqen vullnetit të tyre. Thonë edhe që Unë jam më i pandershmi nga njerëzit. Kush është më pa nder se ai që kur flet të vërtetën, e godasin me gurë në gojë dhe në fytyrë dhe, sikur të mos mjaftonte, i dëgjon njerëzit tek e qortojnë duke thënë: 'Po të ishte njeri do të merrte hak.' Këtë më bëjnë.

U flas me anë të doktorëve të ditur dhe Shkrimt të Shenjtë, por ata thonë se Unë gënjej. Ma mavijosin gojën me gurë e grushte duke bërë kurorëthyerje, duke vrarë dhe

duke gënjer. Ata thonë: 'Po të ishte njerëzor, po të ishte Hyj i plotfuqishëm, do të hakmerrej për shkelje të tilla.' Por Unë bëj durim edhe pse thonë se dënimi nuk është as i përjetshëm as aq i rreptë sa ç' thuhet dhe fjalët e Mia i mbajnë për gënjeshtër. E treta më konsiderojnë si krijesën më të pavlerë. A ka krijesë më të pavlerë në një shtëpi se qeni apo a macja? Kaq është e vërtetë sa që i zoti do të ishte i lumtur nëse do të mund t'i këmbente me një kalë. Por njerëzit më konsiderojnë më poshtë se një qen. Nuk do të më merrnin nëse do u duhej të më këmbenin me qenin; janë gati të refuzojnë sesa të mbeten pa qenin. A ka vogëlimë sado të vogël që të mos e mendojnë dhe dëshirojnë më shumë se Mua? Nëse do të më çmonin më tepër sesa çmojnë krijesat, ata do të më donin mbi gjithkënd.

E megjithatë nuk ka asgjë, sado e parëndësishme të jetë, që të mos e duan më shumë se Mua. Trishtohen për gjithçka përveçse për Mua. Trishtohen për humbjet që pësojnë ata dhe miqtë e tyre. Trishtohen edhe për një fjalë të vetme fyese. Trishtohen kur fyejnë njerëz të një rangu më të lartë se vetja, por nuk trishtohen kur më fyejnë Mua, Krijuesin e gjithçkaje. A ka njeri, sado i përçmueshëm që të jetë, të cilit nuk i vënë veshin kur bën ndonjë pyetje apo nuk e shpërblejnë kur u jep diçka? Unë jam tepër i ulët dhe i përçmueshëm në sytë e tyre sepse nuk më konsiderojnë të denjë për asgjë të mirë, edhe pse jam Unë Ai që u ka dhënë gjithçka të mirë. Nëna Ime, ti e ke shijuar më tepër se të tjerët urtinë Time dhe asgjë veç së vërtetës nuk ka dalë prej buzëve të tua.

Asgjë tjetër veç së vërtetës nuk ka dalë prej buzëve të Mia. Në prani të të gjithë ëndëgjëve do ta shfajësoj Vetën para të parit, atij që tha se Unë kam trup jo të fisshëm. Do të provoj që në të vërtetë kam trup tejet të fisshëm, pa deformime dhe mëkat, dhe ai njeri do të bjerë në turp të përjetshëm që ta shohin të gjithë. Atij që tha se fjalët e Mia ishin gënjeshtër dhe se ai nuk e dinte nëse isha Hyj apo jo, do t'ia provoj se jam vërtet Hyj dhe ai do të rrëshqasë si baltë poshtë në ferr. Dhe të tretin, atë që më konsideroi të pavlerë, do ta ndëshkoj me mallkim të përjetshëm që ai mos ta shohë kurrë lavdinë Time dhe gëzimin Tim.”

Pastaj Ai i tha nuses : ”Shërbemë pa u lëkundur! Ti gjendesh, si të thuash, e rrethuar prej një muri nga i cili nuk mund t'ia mbathësh e as mund të gërmosh nën themelet e tij për të dalë. Duroje vullnetarisht këtë provë të vogël dhe pastaj do të pushosh përjetësisht në krahët e Mi! Ti e di vullnetin e Atit, i dëgjon fjalët e Birit dhe e njeh Shpirtin Tim. Ti gëzohesh dhe ngushëllohesh kur bisedon me Nënë dhe shenjtërit e Mi. Prandaj mos u lëkund! Përndryshe do të kesh të bësh me drejtësisë Time që do të të detyrojë të bësh çka tani me të mirë po të kërkoj të bësh.”

Zoti i flet nuses për Ligjin e Ri. Ligji i Ri tani refuzohet dhe vihet në lojë nga bota. Priftërinjtë e këqinj nuk janë priftërinj të Hyjit por tradhtarë të Tij. Ata i pret mallkimi dhe dënimi.

Kapitulli 47

Unë jam Hyji që dikur quhej Hyji i Abrahamit, Hyji i Izakut dhe Hyji i Jakobit. Unë jam Hyji që i dha Ligjin Mojsiut. Ky ligj është si petk. Ashtu si një nënë shtatzënë përgatit petkat e fëmijës, po ashtu Hyji përgatiti Ligjin që s'ish tjetër veç petku, imazhi, shenja e gjërave që do të vinin. Unë u vasha dhe mbështolla me petkun e Ligjit. Kur fëmija rritet, heq rrobat e vjetra dhe vesh të reja.

Po ashtu, kur petkut të Ligjit të Vjetër i erdhi koha për t'u hequr, Unë vasha petkun e ri, domethënë Ligjin e Ri të cilin ia dhashë gjithkujt që donte të më kish Mua dhe petkun Tim. Ky petk as nuk të rri ngjeshur pas trupit as nuk është vështirë të vishet, ai bie taman sipas trupit. Ai nuk u urdhëron njerëzve të agjërojnë, as të punojnë shumë, as të vrasin veten apo të bëjnë gjëra të pamundura, por i bën mirë shpirtit dhe i vë fre trupit. Kur trupi jepet pas mëkatit, mëkati e konsumon trupin.

Dy gjëra mund të gjenden në Ligjin e Ri. E para, maturia në përdorimin e drejtë të gjitha të mirave shpirtërore dhe fizike. E dyta, lehtësia për ta respektuar Ligjin, pasi nëse dikujt nuk i përshtatet diçka, i përshtatet diçka tjetër. Kështu nëse dikush kupton se nuk i shkon për shtat të rrijë pa u martuar, ai mund të lidhë martesë të ndershme dhe ai që bie në mëkat mund të ngrihet përsëri. E megjithatë ky Ligj tani refuzohet dhe vihet në lojë nga bota. Njerëzit thonë se Ligji është shumë ndrydhës, i vështirë dhe jo tërheqës. E quajnë ndrydhës sepse urdhëron që njeriu të kënaqet me çka është e nevojshme dhe t'i largohet gjërave të tepërta. Por ata duan të kenë gjithçka, përtej arsyes, më shumë se ç'i duhet trupit, si t'ishin shtazë.

Për këtë u duket shumë ndrydhës. E dyta ata thonë se është i vështirë sepse Ligji thotë se dëshira për kënaqësi duhet plotësuar sipas arsyes dhe në kohë të caktuara. Por ata duan t'i plotësojnë kënaqësitë e tyre më tepër se ç' duhet, më tepër se ç'lejohej. E treta thonë se Ligji nuk është tërheqës pasi urdhëron përvujtërinë dhe ia atribuon Hyjit çdo të mirë. Ata janë krenarë dhe ia atribuojnë vetes të mirat që në fakt ua ka dhënë Hyji. Prandaj Ligji u duket jo tërheqës.

Shiko si i përçmojnë petkat që u kam dhënë! I dhashë fund normave të vjetra dhe futa të reja që do të zbatohen deri kur Unë të vij për të gjykuar, sepse normat e vjetra ishin shumë të vështira. Por ata paturpësisht i kanë hequr petkat me të cilat vasha shpirtin e tyre, domethënë fenë e drejtë. Sikur të mos mjaftonte, ata bëjnë mëkat pas mëkati sepse edhe dëshirojnë të më tradhtojnë. A nuk thotë Davidi në psalm: "Ai që

hëngri bukën time, kurdisi tradhti kundër meje'? Dua që të dallosh dy gjëra në këto fjalë.

E para, ai nuk thotë “kurdis” por “kurdisi”, sikur të bëhej fjalë për të shkuarën. E dyta ai i vë gishtin vetëm një personi si tradhtar. Por Unë them se të tillë janë ata që tani më tradhtojnë – jo ata që kanë qenë apo që do të jenë, por ata që ende janë gjallë. Them edhe se është çështje jo e një personi por e shumë vetëve. Por ti mund të më pyesësh: 'A nuk ka dy lloje bukësh, njëra e padukshme dhe shpirtërore me të cilën jetojnë engjëjt dhe shenjtërit dhe tjetra që i përket tokës e me të cilën ushqehen njerëzit? Por engjëjt dhe shenjtërit nuk dëshirojnë asgjë që nuk është sipas vullnetit Tënd, ndërsa njerëzit nuk mund të bëjnë asgjë nëse Ti nuk e lejon. Atëherë si mundet të tradhtojnë ata?'

Në prani të ushtrisë Time qiellore që di dhe sheh gjithçka në Mua, Unë po përgjigjem për hatrin tënd që ti të mund të kuptosh: Është e vërtetë që ka dy lloje bukësh. Njëra është ajo që hanë engjëjt në mbretërinë Time dhe ngopen me lavdinë Time të papërshkrueshme. Ata nuk më tradhtojnë sepe nuk duan tjetër përveç asaj që dua Unë. Unë jam me të vërtetë ajo bukë. Tre gjëra mund të dallohen në atë bukë: forma, shija dhe rrumbullakësia. Shije, pasi çdo gjë është e pashijshme, e paushqyeshme dhe e pakuptimtë pa Mua, ashtu sikurse një gjellë pa bukë nuk shijon dhe nuk ushqen.

Gjithashtu unë kam formën e bukës duke qenë se i përkas tokës. Unë i përkas një Nëne Virgjër, Nëna ime vjen nga Adami, Adami vjen nga toka. Kam edhe rrumbullakësi ku nuk ka fund dhe fillim, sepse Unë jam pa fillim dhe pa fund. Askush nuk mund ta imagjinojë apo ta gjejë fundin apo fillimin e urtisë, fuqisë apo dashurisë Sime. Unë gjendem në të gjitha gjërat dhe mbi të gjitha gjërat dhe përtej gjithë gjërave. Edhe sikur dikush të fluturonte si shigjetë përjetësisht pa u ndalur, ai kurrë nuk do të gjente një fund apo kufi të pushtetit dhe fuqisë Sime. Me anë të këtyre gjërave pra, shijes, formës dhe rrumbullakësisë, Unë jam ajo bukë që duket si bukë dhe shijon si e tillë në altar, por që shndërrohet në trupin Tim që u kryqëzua. Ashtu sikurse diçka e thatë dhe që lehtësisht merr flakë konsumohet shpejt nëse hidhet në zjarr dhe asgjë nuk mbetet nga forma e drurit por e gjitha bëhet zjarr, po ashtu kur thuhet këto fjalë, “Ky është trupi Im,’ çka më parë ishte bukë menjëherë bëhet trupi Im. Ajo merr flakë jo nga zjarri, siç ndodh me drurin, por nga hyjnia Ime. Prandaj ata që hanë bukën Time më tradhtojnë. Ç’lloj vrasjeje mund të jetë më e neveritshme sesa vetëvrasja? Apo ç’tradhti mund të jetë më e keqe se dy vetë që janë bashkuar me lidhje të pazgjidhshme, siç është një çift i martuar, dhe njëri e tradhton tjetrin? Çfarë bën burri për të mashtruar gruan? I thotë me ligësi: “Le të shkojmë bashkë në filan vend!’ Ajo shkon me të pa ngurim, e gatshme t’i plotësojë dëshirën bashkëshortit.

Por kur ai gjen momentin dhe vendin e përshtatshëm, përdor kundër saj tre armë mashtruese. Ose përdor diçka tepër të fortë që ta vrasë me një goditje, ose shumë të prehtë që ta çpojë në organet jetësore, apo diçka për ta mbytur menjëherë. Dhe kur ajo vdes, tradhtari mendon me vete: 'Tani kam bërë faj. Nëse krimi im zbulohet dhe merret vesh, do të më dënojnë me vdekje.' Pastaj shkon dhe e fsheh trupin e së shoqes në mënyrë që mëkati i tij të mos zbulohet.

Kështu sillen me Mua priftërinjë që më tradhtojnë. Ata dhe Unë bashkohemi me një lidhje të pazgjidhshme kur marrin bukën dhe shqiptojnë fjalët e shugurimit që e shndërrojnë bukën në trupin Tim të vërtetë, në atë trup që mora nga Virgjëra. Askush prej engjëjve nuk mund ta bëjë këtë. Ia kam dhënë këtë dinjitet vetëm priftërinjve. Por ata sillen me Mua si tradhtarë. Ata vënë një maskë gëzimi mbi fytyrë dhe më çojnë në një vend të fshehtë ku të mund të më tradhtojnë. E vënë maskën e gëzimit kur shtiren si të mirë dhe të thjeshtë. Më çojnë në një dhomë të fshehtë kur i afrohen altarit. Atje Unë jam gati si një nuse apo një dhëndër për të zbatuar gjithë dëshirat e tyre, por ata më tradhtojnë.

Së pari ata më godasin me diçka të fortë sa herë që ufcin hyjnor që recitojnë për Mua e ndjejnë si barrë të rëndë. Ata do të preferonin të flisnin qindra fjalë për hir të botës sesa një fjalë të vetme në nderin Tim. Do preferonin të jepnin njëqind monedha ari sesa një qindarkë të vetme për Mua. Ata do të preferonin të punonin njëqind herë për hir të përfitimeve vetjake dhe të botës sesa njëherë për nderin Tim. Ata më shtypin me këtë barrë të rëndë, prandaj është sikur të isha i vdekur në zemrat e tyre. E dyta, ata më shpojnë si me një teh të mprehtë që më depërton në organet jetësore sa herë që ngjiten në altar të vetëdijshëm se kanë mëkatuar, janë penduar e megjithatë janë të vendosur të mëkatojnë prapë pasi të ketë mbaruar ufcin. Ata mendojnë: 'Me të vërtetë pendohem për mëkatin, por nuk heq dorë nga gruaja me të cilën kam mëkatuar.' Ata më shpojnë me tehun më të mprehtë.

E treta ata e mbysin shpirtin kur me vete mendojnë: 'Sa bukur, sa mirë të jesh në këtë botë, sa mirë është t'i kënaqësh epshet e mos ta përmbash veten. Sa jam i ri do të bëj ç'të dua. Kur të plakem, do të heq dorë e do të bëj kthesë.' Dhe me këtë mendim të lig ata e mbysin shpirtin e jetës. Por si ndodh kjo? Ja, zemra e tyre sa vjen e ftohet ndaj Meje dhe ndaj çdo virtyti dhe kurrë më nuk mund të ngrohet e nuk do ta rifitojë dashurinë që kishin për Mua. Ashtu sikurse akulli nuk merr flakë edhe nëse mbahen sipër zjarrit, por vetëm sa shkrin, po ashtu edhe nëse Unë u jap hirin Tim dhe ata i dëgjojnë paralajmërimet e Mia, ata nuk rikthehen në udhën e jetës por vetëm sa bëhen shterpë dhe të pandjeshëm ndaj çdo virtyti. Kështu më tradhtojnë duke u shtirur si të thjeshtë kur në të vërtetë nuk janë të tillë; trishtohen dhe trazohen në vend që të gëzohen kur vjen puna për të më dhënë lavd; janë të vendosur të vazhdojnë të mëkatojnë deri në fund.

Ata, si të thuash, më fshehin dhe më vendosin në një vend të fshehtë sa herë që mendojnë me vete: 'Unë e di se kam mëkatuar, por nëse nuk them meshë do të turpërohem dhe të gjithë do të më dënojnë.' E kështu guxojnë të ngjiten në altar, më vendosin para vetes dhe më prekin Mua Hyj dhe njeri i vërtetë. Jam sikur të isha në një vend të fshehtë me ta sepse asnjë s'e kupton se sa të shthurur dhe të pafytyrë janë. Unë Hyji rri para tyre si në fshehtësi sepse edhe sikur prifti të jetë më i keqi nga mëkatarët, kur shqipton fjalët "Ky është trupi Im", ai e shuguron trupin Tim dhe Unë, Hyj dhe njeri i vërtetë, rri atje përballë tij. Por kur më fut në gojë Unë nuk jam më i pranishëm me hirin e natyrave të Mia hyjnore dhe njerëzore – vetëm forma dhe shija e bukës mbeten për të – jo sepse Unë nuk jam me të vërtetë i pranishëm për të këqinj të ashtu siç jam për të mirët, por sepse Sakramenti nuk ka të njëjtin ndikim tek i mirë dhe i keqi.

Shih, këta priftërinj nuk janë priftërinjtë e Mi por tradhtarët e Mi! Ata më shesin dhe tradhtojnë siç bëri Juda. I shoh paganët dhe hebrenjtë, por askush nuk duket më keq se këta priftërinj që kanë rënë në mëkatin e Luciferit. Lërmë të të tregoj dënimin e tyre dhe se kujt i përngjajnë. Dënimi i tyre është ndëshkimi. Davidi i dënoi ata që nuk i bindeshin Hyjit jo nga zemërimi apo vullneti dashakeq apo nga padurimi, por prej drejtësisë hyjnore, sepse ai ishte profet dhe mbret i drejtë. Edhe Unë që jam më i madh se Davidi, i dënoj këta priftërinj jo nga zemërimi apo nga dashkeqësia por prej drejtësisë.

Mallkuar qoftë gjithçka që ata marrin nga toka për interes të vet, sepse ata nuk lëvdojnë Hyjin dhe Krijuesin e tyre që ua ka dhënë ato. Mallkuar qoftë ushqimi dhe pijet që hyjnë në gojën e tyre dhe dhjamos trupat e tyre për t'u bërë ushqim për krimbat, ndërsa shpirtrat i përgatit për në ferr.

Mallkuar qofshin trupat e tyre që do të ngjallen përsëri në ferr për t'u djegur pafundësisht. Mallkuar qofshin vitet e jetës së tyre të pavlerë.

Mallkuar qoftë ora e parë në ferr që nuk do të mbarojë kurrë. Mallkuar qofshin sytë e tyre që panë dritën e qiellit.

Mallkuar qofshin veshët e tyre që dëgjuan fjalët e Mia dhe mbeten indiferentë. Mallkuar qoftë shqisa e tyre e shijimit me të cilën shijuan dhuratat e Mia.

Mallkuar qoftë shqisa e tyre e të prekurit me të cilën vunë duart mbi Mua. Mallkuar qoftë shqisa e tyre e të nuhaturit me të cilën iu gëzuan gjërave të kësaj bote dhe më lanë pas dore Mua, gëzimin e vërtetë.

Në ç' mënyrë mallkohen? Shikimi mallkohet sepse nuk do shohin Hyjin por vetëm hijet dhe ndëshkimet e ferrit. Veshët mallkohen sepse nuk do t'i dëgjojnë fjalët e Mia por vetëm rrëmujën dhe tmerret e ferrit. Shqisa e tyre e shijimit mallkohet sepse nuk do t'i shijojnë të mirat dhe gëzimin Tim të përjetshëm por vetëm hidhërimin e pafund.

Shqisa e tyre e të prekurit mallokohet sepse nuk do të më prekin Mua por vetëm zjarrin e pashueshëm.

Shqisa e tyre e të nuhaturit mallkohet sepse nuk do ta ndjejnë aromën e ëmbël të mbretërisë Sime që ia kalon çdo arome, por vetëm do të ndjejnë erën e rëndë të ferrit që është më e hidhur se vreri dhe më keq se squfuri. Qofshin mallkuar nga toka dhe qielli dhe çdo krijesë shtazore. Këta i binden dhe e lëvdojnë Hyjin, kurse ata janë janë larguar prej Tij. Prandaj betohem me të vërtetë, Unë që jam e Vërteta, që nëse ata vdesin pa bërë kthesë, as dashuria Ime as virtyti Im nuk do t'i pranojnë në krahët e veta. Përkundrazi, do të jenë përjetësisht të mallkuar.

Në prani të ushtrisë qiellore dhe të nuses, natyra hyjnore e Krishtit i flet natyrës njerëzore të Tij kundër të Krishterëve, njëlloj si Hyji i foli Mojsiut kundër popullit. Për priftërinjtë e mallkuar që duan botën dhe përçmojnë Krishtin dhe për dënimin dhe mallkimin e tyre.

Kapitulli 48

Në qiell u duk ushtria e madhe dhe Hyji i tha asaj: "Shikoni, për hir të nuses sime këtu të pranishme, po ju fjas juve, miqtë e Mi, juve që dini, kuptoni dhe shihni gjithë gjërat në Mua. Ashtu si dikush që flet me vete, natyra Ime hyjnore do t'i flasë natyrës Sime njerëzore. Mojsiu qëndroi me Zotin në mal për dyzet ditë dhe netë. Kur populli pa se ai po vonohej, ata morën ar dhe e hodhën në zjarr dhe me të bënë një viç që e quajtën zotin e tyre. Pastaj Hyji i tha Mojsiut: 'Populli ka mëkatuar. Do t'i fshij nga faqja e dheut ashtu siç fshihen fjalët nga një libër.' Mojsiu u përgjigj: 'Mos e bëj këtë, Zoti im! Kujtoju se si i udhëhoqe përmes Detit të Kuq dhe bërë mrekulli për ta. Nëse i fshin nga faqja e dheut, ku është premtimi Yt? Mos e bëj këtë, të lutem, sepse pastaj armiqtë e Tu do të thonë: Hyji i Izraelit është i keq, Ai e udhëhoqi përmes detit dhe e vrau në shkretëtirë.' Dhe Hyji u qetësua nga këto fjalë.

Figurativisht Unë jam Mojsiu. Natyra Ime hyjnore i flet natyrës Sime njerëzore siç bëri me Mojsiun, duke thënë: 'Shiko ç'ka bërë populli Yt, shiko si më kanë përçmuar! Të gjithë të Krishterët do të vriten dhe besim i tyre do të fshihet nga faqja e dheut.' Natyra Ime njerëzore përgjigjet: 'Mos e bëj këtë, o Zot. Kujtohu se si Unë e udhëhoqa popullin përmes detit me gjakun Tim kur më mavijosi nga shputa e këmbës deri në majë të kokës! I premtova jetë të përjetshme. Ki mëshirë për të për hir të mundimeve të Mia!' Kur natyra hyjnore e dëgjoi këtë, ajo u qetësua dhe tha: 'U bëftë vullneti Yt, sepse çdo gjykim të është dhënë Ty!' Shikoni ç'dashuri, miqtë e Mi!

Por tani, në praninë tuaj, miqtë e Mi shpirtërorë, engjëj dhe shenjtër të Mi, dhe në prani të miqve të Mi truporë që janë në botë, por vetëm me trup, Unë ankoem se populli Im po mbledh dru zjarri dhe po ndez një zjarr e në të po hedh ar për të bërë një viç që ta adhurojë si hyj. Si viç ai ka katër këmbë, një kokë, një fyt dhe një bisht. Kur Mojsiu u vonua në mal, populli tha: 'Nuk e dimë ç' i ka ndodhur.' Dhe u erdhi keq që ai i kish nxjerrë nga robëria dhe thanë: 'Le të gjejmë një hyj tjetër që të ecë para nesh!'

Kështu sillen me Mua tani këta priftërinj të mallkuar. Ata thonë: 'Pse bëjmë jetë më të përmbajtur se të tjerët? Ç' e mirë na vjen nga kjo? Do të na binte më mirë sikur të mos e vrisnim mendjen dhe të jetonim në epsh. Pra le të shijojmë botën për të cilën jemi të sigurt! Se në fund të fundit nuk jemi të sigurt për premtimin e Tij.' E kështu ata mbledhin dru zjarri, pra ia përkushtojnë të gjitha shqisat e tyre dashurisë së botës. Ndezin një zjarr atëherë kur gjithë dëshira e tyre është e drejtuar nga bota. Ata digjen atëherë kur epshi i tyre ngrohet në mendjet e tyre dhe shndërrohet në vepër. Më pas ata hedhin ar në zjarr, që do të thotë se gjithë dashurinë dhe respektin që duhet të kenë për Mua ata i shfaqin për të fituar respektin e botës.

Kështu bëhet viçi, pra dashuria e plotë për botën, me katër këmbët e apatisë, padurimit, dëfrimeve të tepërta dhe grykësisë. Këta priftërinj që duhet të më përkasin Mua, janë apatikë në nderimin Tim, të padurueshëm në vuajtje, e teprojnë me dëfrimet dhe kurrë nuk kënaqen me çka kanë. Ky viç ka dhe një kokë dhe një fyt, pra një dëshirë të plotë për grykësi që kurrë nuk mund të shuhet sikur edhe gjithë deti të vërshonte brenda tyre. Bishti i viçit është ligësia e tyre pasi, nëse munden, nuk i lejojnë askujt të mbajë pronat e veta.

Me shembullin e pamoralshëm dhe talljet e tyre, ata i bëjnë keq dhe çojnë në udhë të shtrembër këdo që më shërben Mua. Aq shumë dashuri kanë në zemër për viçin sa që kjo dashuri u jep gëzim dhe hare. Ata mendojnë për Mua ashtu siç mendoi populli për Mojsiun: 'U bë kohë që ka ikur,' thonë ata. 'Fjalët e Tij duken pa kuptim dhe të përiqesh për Të është barrë. Le të bëjmë vullnetin tonë, hyji ynë le të jenë fuqia dhe kënaqësia jonë!' E ata nuk mjaftohen duke më harruar krejtësisht, por më trajtojnë si idhull. Paganët adhuronin drurin, gurin dhe të vdekurit. Mes të tjerëve adhuronin një idhull me emrin Belzebub. Priftërinjtë e tij i ofronin temjan dhe përkuleshin para tij duke e lëvduar.

Çdo gjë e padobishme që tepronte nga flitë e ofruara hidhej përtokë dhe e hanin zogjtë dhe mizat. Priftërinjtë mbanin për vete gjithçka të dobishme. Pastaj e mbyllnin brenda idhullin dhe e mbanin vetë çelësin e derës që të mos hynte dot askush. Kështu po më trajtojnë tani priftërinjtë. Më ofrojnë temjan, pra u flasin njerëzve fjalë të bukura për të fituar respekt për vete dhe fitime të përkohshme, por jo nga dashuria për Mua. Dhe ashtu sikurse aroma e temjanit nuk mund të kapet por vetëm të ndihet dhe shihet,

po ashtu fjalët e tyre nuk kanë aq ndikim tek shpirtat sa të zënë rrënjë dhe të mbeten në zemrat e tyre, por thjesht sa dëgjoen dhe duket sikur japin kënaqësi për pak kohë.

Ata ofrojnë lutje, por jo siç më pëlqejnë Mua. Si njerëz me britma lavdi në buzë por me heshtje në zemër, ata më qëndrojnë pranë me lutje në buzë dhe zemër që vërdaliset nëpër botë. Por nëse do të flisnin me një person të një rangu të lartë, do të përqëndroheshin në çka thonin që të mos bënin gabime që do t'u binin në sy të tjerëve. Ndërsa në praninë Time janë si njerëz të shastisur, me buzë thonë një gjë dhe me zemër thonë gjë tjetër. Ai që i dëgjon fjalët e tyre nuk mund të jetë i sigurt për to. I përkulin gjunjë para Meje, pra më premtojnë përvujtëri dhe bindje. Por në të vërtetë janë të përvuajtur aq sa Luciferi. I binden dëshirave të veta, jo Mua.

Gjithashtu ata më mbyllin brenda dhe e mbajnë vetë çelësin. Ma hapin derën dhe ofrojnë lavde kur thonë: 'U bëftë vullneti Yt si në qiell ashtu në tokë!' Por pastaj më mbyllin brenda kur bëjnë vullnetin e vet kurse i Imi bëhet si vullneti i një njeriu të burgosur dhe të pafuqishëm sepse as mund të shihet as mund të dëgjoet. E mbajnë vetë çelësin në kuptimin që me shembullin e tyre çojnë në udhë të shtrembër ata që duan të bëjnë vullnetin Tim. Dhe nëse do të mundeshin, do të dëshironin ta pengonin vullnetin Tim që të kryhej me përjashtim të rastit kur përkon me vullnetin e tyre. Mbajnë nga flija e ofruar gjithçka të nevojshme dhe të dobishme për ta dhe i kërkojnë të gjitha të drejtat dhe privilegjet e tyre. Por duket se i mbajnë për të padobishme trupat e njerëzve që bien përdhe dhe vdesin, njerëz për të cilët janë të detyruar të ofrojnë flinë më të rëndësishme por që në të vërtetë ua lënë mizave, domethënë krimbave.

Ata nuk kujdesen e as shqetësohen për të drejtat e këtyre njerëzve apo për shpëtimin e shpirtave të tyre. Çfarë iu tha Mojsiut? 'Vriti ata që e bënë këtë idhull!' Disa u vranë por jo të gjithë. Prandaj fjalët e Mia tani do të vinë e do t'i vrasin disa në trup dhe shpirt me anë të dënimit të përjetshëm, të tjerët në këtë jetë që të kthehen dhe të jetojnë dhe të tjerë me një vdekje të shpejtë sepse janë priftërinj tepër të urryeshëm për Mua. Me çfarë t'i krahasoj ata? Në vërtetë ata janë si trëndafila të egër që nga jashtë janë të bukur dhe të kuq, por brenda janë plot me papastërtira dhe gjemba. Në të njëjtën mënyrë, këta njerëz vinë tek Unë sikur ishin skuqur nga dashuria dhe u duken të pastër njerëzve, por brenda janë plot me papastërti. Nëse futen në tokë, prej tyre mbijnë të tjerë.

Po kështu këta njerëz i fshehin mëkatën dhe ligësinë e tyre në zemër si në tokë, dhe zhyten aq shumë në mëkat sa që nuk u vjen turp të dalin para njerëzve e të mburren për mëkatën e vet. Prandaj të tjerët jo vetën gjejnë kështu një rast për të mëkatuar, por plagosen seriozisht në shpirt, duke menduar me vete: 'Nëse sillen kështu priftërinjtë, atëherë është akoma më e ligjshme për ne që të mëkatojmë.' Në këtë mënyrë ata jo vetëm i ngjasojnë lules, por edhe gjembave, në kuptimin që nuk denjojnë t'i vënë veshin qortimeve; mendojnë se askush nuk është më i urtë se ta dhe se mund të bëjnë

siç u pëlqen. Prandaj betohem me natyrat e Mia hyjnore dhe njerëzore, në prani të të gjithë engjëjve, se do të depërtoj nëpër derën që i kanë mbyllyr vullnetit Tim. Vullneti Im do të kryhet ndërsa i tyri do të asgjësohet dhe do të mbyllet në ndëshkim të pafund. Prandaj, siç thuhej dikur, do ta filloj gjykimin me klerikët e Mi, nga altari Im.”

Krishti e krahason veten me Mojsiun që e nxorri popullin nga Egjypti. Priftërinjtë e mallkuar që Ai ka zgjedhur për vete në vend të profetëve si miqtë e Tij më të ngushtë, tani bërtasin: "Largohu prej nesh!"

Kapitulli 49

Biri foli: ”Më parë e krahasova veten me Mojsiun. Kur po i printe popullit, uji qëndroi si mur në të djathtë dhe në të majtë. Figurativisht Unë jam me të vërtetë Mojsiu. Unë e udhëhoqa popullin e Krishterë, domethënë hapa qiellin për të dhe i tregova rrugën. Por tani kam zgjedhur miq të tjerë për vete, më të veçantë dhe më të ngushtë se profetët, konkretisht priftërinjtë e Mi, të cilët jo vetëm i dëgjojnë dhe i shikojnë fjalët e Mia kur më shohin Mua vetë, por edhe më prekin me duar, gjë që asnjë nga profetët apo engjëjt nuk mund ta bënte.

Këta priftërinj të cilët i kam zgjedhur si miq në vend të profetëve, më thërrasin jo me dëshirë dhe dashuri siç bënin profetët, por thërrasin me dy zëra që bien ndesh me njëri-tjetrin. Pasi ata nuk thërrasin siç thërrisnin profetët: 'Eja, o Zot, sepse Ti je i mirë!' Por thërrasin: 'Largohu prej nesh sepse fjalët e Tua janë të hidhura dhe veprat e Tua të rënda dhe ato janë skandal për ne!' Ja dëgjoni se ç'thonë këta priftërinj të mallkuar! Unë qëndroj përpara tyre si delja më e butë dhe ata marrin lesh prej Meje për veshjet e tyre dhe qumësht për t'u ushqyer e megjithatë më përbuzin pse i dua kaq shumë.

Unë qëndroj përpara tyre si një vizitor që thotë: 'Mik, më jep çka më mungon dhe do të marrësh shpërblimin më të madh nga Hyji!' Por në këmbim të thjeshtësisë Sime prej deleje ata më përzënë si të isha ujk që u ka zënë pritë deleve. Në vend të mikpritjes më trajtojnë si tradhtar që nuk e meriton mikpritjen dhe nuk më pranojnë brenda. Çfarë do të bëjë vizitori i refuzuar? Mos duhet të përdorë armët kundër të zotit të shtëpisë që e përzë? Në asnjë mënyrë. Kjo nuk do të ishte e drejtë pasi zoti i shtëpisë mund të japë apo të refuzojë t'i japë gjërat e veta.

Çfarë do të bëjë atëherë vizitori? Me siguri do t'i thotë atij që e refuzon: 'Mik, meqë nuk don të më pranosh brenda, do të shkoj tek një tjetër që do të ketë mëshirë për Mua.' Dhe kur shkon tek dikush tjetër, Ai dëgjon prej tij: 'Mirëseerdhe zotëri, gjithçka e imja është e Jotja. Qofsh ti zotëria tani! Unë do të jem shërbëtori dhe bujtësi Yt.' Këto

janë banesat ku më pëlqen të qëndroj, ku dëgjoj një zë të tillë. Unë jam si vizitori që njerëzit e refuzojnë. Edhe pse Unë mund të hyj në çfarëdo vendi në sajë të fuqisë Sime, prapë se prapë, për shkak të drejtësisë Sime, Unë hyj vetëm atje ku njerëzit më presin me vullnet të mirë si Zotërine e tyre të vërtetë, jo si bujtës, dhe e dorëzojnë vullnetin e tyre në duart e Mia.”

Bekime dhe lëvdata që Nëna dhe Biri shkëmbejnë mes tyre. Për hirin që Biri i jep Nënës për shpirtrat e purgatorit dhe ata që janë në botë.

Kapitulli 50

Maria i foli të Birit duke thënë: ”Bekuar qoftë përgjithmonë emri Yt, Biri im, dhe e bekuar qoftë natyra Jote hyjnore që është pa fillim dhe pa fund! Natyra Jote hyjnore ka tre cilësi të mrekullueshme: fuqi, urti dhe virtyt. Fuqia Jote është si më i nxehti zjarr përballë të cilit gjithçka e ngurtë dhe e fortë i përngjan kashtës së thatë në zjarr. Urtia Jote është si deti që kurrë nuk mund të zbrazet sepse është aq i paanë sa që mbulon luginat dhe malet kur ngrihet dhe vërshon. Po ashtu është e pamundur të matet urtia Jote. Me sa urti i krijove njerëzit dhe i vendose mbi gjithë krijesat!

Me sa urti i ke vënë zogjtë në ajër, kafshët mbi tokë, peshqit në det, duke i dhënë secilit kohën dhe rendin e vet! Sa mrekullisht u jep jetë gjithë gjërave dhe ua merr atë! Sa urtisht i jep urti të pamendëve dhe ia merr krenarëve! Virtyti Yt është si drita e diellit që shkëlqen në qiell dhe e mbush tokën me dritën e tij. Virtyti Yt gjendet kudo, mbush gjithçka. Pra qofsh bekuar, Biri im, që je Hyji im dhe Zoti im!” Biri u përgjigj:

”Nënë e dashur, fjalët e tua janë të ëmbla për Mua sepse të dalin nga shpirti. Ti je si agimi në një ditë të qetë. Ti shkëlqen më shumë se qiejt; drita dhe qetësia jote ia kalojnë gjithë engjëjve. Me qetësinë tënde tërhoqe tek vetja diellin e vërtetë, domethënë natyrën Time hyjnore, dhe dielli i hyjnisë Time erdhi dhe u hyri tek ty. Me ngrohtësinë e tij ti u ngrohe në dashurinë Time më tepër se të gjithë dhe me vezullimin e tij u ndriçove me urti më tepër se të tjerët. Errësira e botës u largua dhe gjithë qiejt u ndriçuan nëpërmjet teje. Me të vërtetë po të them se pastërtia jote, që më pëlqen më shumë se gjithë engjëjt, tërhoqi hyjninë Time tek ty kështu që ti u ndeze fjalë nga ngrohtësia e Shpirtit.

Me të mbajte Hyjin e vërtetë në krahërorin tënd nga i cili njerëzimi u ndriçua dhe engjëjt u mbushën me gëzim. Pra qofsh bekuar prej Birit tënd të bekuar! Prandaj asnjë kërkesë që do të bësh nuk do të mbesë pa u dëgjuar. Të gjithë ata që, të vendosur për të bërë kthesë, do të kërkojnë mëshirë nëpërmjet teje, do të fitojnë hir. Ashtu si nxehtësia vjen nga dielli, po kështu çdo mëshirë do të jepet nëpërmjet teje. Ti je si një burim me

rrjedhë të lirë nga i cili rrjedh mëshirë për të gjorët.” Nga ana e saj Nëna iu përgjigj Birit: ”Gjithë pushteti dhe lavdia qofshin të Tuat, Biri im! Ti Hyji dhe mëshira ime. Çdo e mirë që kam vjen prej Teje. Ti je si farë që kurrë nuk u mboll e prapë se prapë u rrit dhe dha fryt njëqindfish dhe njëmijëfish. E gjithë mëshira vjen prej Teje dhe duke qenë e pamatshme dhe e pashprehshme, mund të simbolizohet nga numri njëqind që simbolizon përsosmëri, pasi çdonjëri përsoset nga Ty dhe përsosmëria vjen nga Ty.”

Biri iu përgjigj Nënës: ”Nënë, ti më krahasove me të drejtë me një farë që kurrë s’u mboll por prapë se prapë u rrit, pasi me natyrën Timë hyjnore erdha tek ty dhe natyra Ime njerëzore nuk u mboll me marrëdhënie fizike e prapë se prapë u rrit brenda teje dhe mëshira buroi nga ty tek të gjithë njerëzit. Fole drejt. Tani pra meqë ti nxjerr mëshirë prej Meje me fjalët e ëmbla të buzëve të tua, kërkomë ç’të duash dhe do të të jepet.” Nëna u përgjigj: ”Biri im, meqë kam fituar mëshirë prej Teje, atëherë të kërkoj të kesh mëshirë për të gjorët dhe t’i ndihmoh ata. Sepse tek e fundit ka katër vende.

I pari është qielli ku engjëjve dhe shpirtave të shenjtërve nuk u duhet tjetër përveç Teje e Ty të kanë, në Ty ata kanë çdo të mirë. Vendi i dytë është ferri dhe ata që jetojnë atje janë të mbushur me ligësi dhe të përjashtuar nga çdo mëshirë. Prandaj asgjë e mirë nuk mund të hyjë më në ta. I treti është vendi i atyre që po pastrohen. Atyre u duhet një mëshirë e trefishtë sepse kanë vuajtje të trefishtë. Vuan të dëgjuarit e tyre pasi nuk dëgjojnë tjetër veç ankesa, dhimbje dhe mjerim. Vuan të parët e tyre pasi nuk shohin tjetër veç mjerimit të tyre. Vuan të prekurit e tyre pas ndjejnë nxehtësinë e një zjarri të padurueshëm dhe vuajtje të madhe. Jepu mëshirën Tënde, Zoti im dhe Biri im, për hir të lutjeve të mia!” Biri u përgjigj:

”Me kënaqësi do t’u jap mëshirë të trefishtë për hatrin tënd. E para, të dëgjuarit e tyre do të lehtësohet, shikimi i tyre do të qartësohet, ndëshkimi i tyre do të pakësohet dhe zbutet. Përveç kësaj, nga ky moment, ata që gjenden në ndëshkimin më të rëndë të purgatorit do të kalojnë në nivelin e mesëm. Ata të nivelit të mesëm do të kalojnë tek ndëshkimet më të lehta. Ata që gjenden tek ndëshkimet e lehta do të kalojnë në paqe.” Nëna u përgjigj: ”Lavd dhe nder Ty, Zoti im!”

Dhe menjëherë shtoi: ”Vendi i katërt është bota. Banorëve të saj u duhen tre gjëra: e para, pendesë për mëkatet; e dyta, riparim; e treta, forcë për të vepruar mirë.” Biri u përgjigj: ”Kujtdo që thërret emrin Tim dhe shpreson në ty dhe është i vendosur të bëjë kthesë do t’i jepen këto tre gjëra si dhe mbretëria e qiellit. Fjalët e tua më janë aq të ëmbla sa nuk mund të mos të t’i jap gjërat që kërkon, pasi ti nuk do tjetër përveçse asaj që dua Unë. Ti je si flakë që vezullon e digjet dhe ku pishtarët e shuar rindizen e pasi ndizen forca e tyre rritet. Me anë të dashurisë sate që u ngrit lart tek zemra Ime dhe më tërhoqi tek ty, ata që kanë vdekur për shkak të mëkatit do të ringjallen dhe ata që janë të vakët dhe errët si tym do të forcohen në dashurinë Time.”

Nëna bekon Birin në prani të nuses. Biri i lavdishëm e krahason Nënëen e Tij me një lule që rritet në luginë.

Kapitulli 51

Nëna i foli Birit të saj duke thënë: "Bekuar qoftë emri Yt, Biri im Jezu Krisht! Lëvduar qoftë natyra Jote njerëzore që ia kalon gjithë krijimit! Lëvduar qoftë natyra Jote hyjnore mbi gjithë gjërat e mira! Natyrat e Tua hyjnore dhe njerëzore janë një Hyj." Biri u përgjigj: "Nëna ime, ti je si lule e rritur në luginë. Luginat rrethohen nga pesë male të larta. Vetë lulja doli nga tre rrënjë e kish kërcell të drejtë pa asnjë nyje. Kjo lule kish pesë gjethe, të bukura sa s'bëhet. Luginat dhe lulja e saj u rritën e ia kaluan maleve dhe gjethet e luleve u shtrinë përgjatë lartësive të qiellit dhe mbi gjithë koret e engjëjve. Ti, e shtrenjta Nëna ime, ti je ajo luginë në sajë të përvujtërisë së madhe që pate në krahasim me të tjerët.

Ajo ia kaloi të pesë maleve. Mali i parë ishte Mojsiu në sajë të pushtetit që kish. Pasi ai kish pushtet mbi popullin Tim me anë të Ligjit njëlloj si ta mbante shtrënguar në pëllëmbë. Ndërsa ti mbajte Hyjin e çdo ligji në kraheorin tënd, prandaj ti je më e lartë se ai mal. Mali i dytë ishte Elia i cili ishte aq i shenjtë sa u mor me trup dhe shpirt në vendin e shenjtë. Ndërsa ti, e dashura Nëna ime, u more me shpirt në fronin e Hyjit, mbi të gjithë koret e engjëjve, dhe trupi yt tejet i pastër është atje së bashku me shpirtin tënd. Pra ti je më e lartë se Elia. Mali i tretë është fuqia e madhe që zotëronte Samsoni në krahasim me njerëzit e tjerë. Por djalli e mposhti me mashtrim. Ndërsa ti e mposhte djallin me forcën tënde. Prandaj ti je më e fortë se Samsoni. Mali i katërt ishte Davidi, njeri sipas zemrës dhe vullnetit Tim, por që ra në mëkat.

Ndërsa ti, Nëna ime, ndoqe çdo vullnet Timin dhe kurrë nuk mëkatove. Mali i pestë ishte Solomoni, që ish plot urti por që u bë i marrë. Në të vërtetë, ti, Nëna Ime, ishe plot urti por kurrë nuk u marrose e as u mashtrove. Prandaj ti je më e lartë se Solomoni. Lulja doli nga tre rrënjë në kuptimin që ti zotëroje tre gjëra qysh nga vogëlia e më pas: bindje, dashuri dhe inteligjencë hyjnore. Nga keto tre rrënjë u rrit një kërcell i drejtë sa s'kish më, pa asnjë nyje të vetme, dua të them që vullneti yt kurrë nuk u prir nga njojnë gjë tjetër përveç dëshirës Sime. Lulja kishte edhe pesë gjethe që u rritën më lart se koret e engjëjve. Ti, Nëna Ime, je në të vërtetë lulja e këtyre pesë gjetheve.

Gjethja e parë është fisnikëria jote, e cila është aq e madhe sa që engjëjt e Mi, të cilët janë fisnikë në praninë Time, kur panë fisnikërinë tënde, vunë re se ajo ishte mbi ta dhe më e lartësuar se shenjtëria dhe fisnikëria e tyre. Prandaj ti je më lart se engjëjt. Gjethja e dytë është mëshira jote e cila ishte aq e madhe sa që kur pe mjerimin e shpirtrave, pate mëshirë për ta dhe provove dhimbje kur Unë vdiqa. Engjëjt janë plot

mëshirë, por ata kurrë nuk provojnë dhimbje. Ndërsa ti, Nënë e dashur, u tregove e mëshirshme me të mjerin duke vuajtur dhimbjen e vdekjes Sime dhe, për hir të mëshirës, zgjodhe t'u nënshtrohesh vuajtjeve dhe jo t'u bësh bisht. Prandaj mëshira jote ia kaloi mëshirës së gjithë engjëjve. Gjethja e tretë është mirësia jote e ëmbël. Engjëjt janë të butë dhe të mirë, u duan të mirën të gjithëve, por ti e shtrenjta Nëna ime, kisha vullnet prej engjëlli në shpirtin dhe trupin tënd pra se të vdisje dhe i bëre mirë gjithkujt. Dhe tani nuk refuzon askënd që arësyeshëm lutet për të mirën e vet. Prandaj mirësia jote është më e madhërishme se mirësia e engjëjve.

Gjethja e katërt është bukuria jote. Çdo engjëll këqyr bukurinë e të tjerëve dhe ata admirojnë bukurinë e gjithë shpirtave dhe të gjithë trupave. Megjithatë ata shohin se bukuria e shpirtit tënd është më lart se gjithë krijimi dhe se fisnikëria e trupit tënd ia kalon asaj të të gjitha qenieve njerëzore. Pra bukuria jote ia kaloi gjithë engjëjve dhe gjithë krijimit. Gjethja e pestë ishte gëzimi yt hyjnor, pasi asgjë nuk të jepte gëzim përveç Hyjit. Secili prej tyre e njuh dhe e njuh gëzimin e vet brenda vetes, por kur panë brenda teje gëzimin tënd në Hyjin, në ndërgjegjen e vet secilit iu duk se gëzimi i tyre u ndez si dritë në dashurinë e Hyjit.

Gëzimi yt atyre iu duk si një zjarr i madh bubulak që digjej me flakët më të nxehta e që ngriheshin aq lart saqë i afroheshin hyjnisë Sime. Prandaj, tejet e ëmbla Nënë, gëzimi yt hyjnor flakëronte mbi të gjitha koret e engjëjve. Kjo lule, duke patur pesë gjethë fisnikërie, mëshire, mirësie, bukurie dhe gëzimi tejet të madh, ish tërheqëse sa s'bëhej më. Kushdo që dëshiron të shijojë ëmbëlsinë e saj, duhet t'i afrohet ëmbëlsisë së saj dhe ta marrë brenda vetes. Këtë bëre edhe ti, Nënë e mirë. Pasi ti she aq e ëmbël për Atin saqë Ai e mori gjithë qenien tënde në shpirtin e Tij dhe ëmbëlsia jote I pëlqeu Atij më tepër se gjithçka.

Në sajë të ngrohtësisë dhe fuqisë së diellit, lulja mbart edhe nje farë dhe prej saj rritet një fryt. Bekuar qoftë ai diell, domethënë natyra Ime hyjnore, që mori natyrë njerëzore nga krahërori yt virgjëror! Ashtu sikurse fara çel të njëjtat lule kudo që mbillet, po ashtu gjymtyrët e Mia ishin si të tuat në trajtë dhe pamje, edhe pse Unë isha burrë dhe ti një grua virgjëreshë. Kjo luginë me lulen e vet u ngri lart mbi të gjithë malet kur trupi yt, së bashku me shpirtin tënd tejet të shenjtë, u ngrit mbi të gjitha koret e engjëjve.”

Fjalët me të cilat Nëna e bekon dhe i lutet Birit që fjalët e Tij të përhapen në të gjithë botën dhe të rrënjosen në zemrat e miqve të Tij. Virgjëra krahasohet mrekullisht me një lulë që rritet në kopësht. Fjalët që Krishti, me anë të nuses, i përcjell Papës dhe klerikëve të tjerë të kishës.

Kapitulli 52

Virgjëra e bekuar i foli Birit dhe i tha: "I bekuar je Ti, Biri im dhe hyji im, Zot i engjëjve dhe Mbret i lavdisë! Unë lutem që fjalët që Ti ke thënë të zënë rrënjë në zemrat e miqve të Tu dhe të ngjisin në mendjen e tyre si zifti me të cilin u vesh arka e Noeut, të cilin as stuhitë as erërat nuk mund ta shkatërronin. U përhapshin në të gjithë botën si degë dhe lule të ëmbla aroma e të cilave shkon larg. U bëfshin edhe frut e u ëmbëlsofshin si hurma ëmbëlsia e së cilës ta kënaq shpirtin."

Biri u përgjigj: "E bekuar je ti, e shtrenjta Nëna Ime! Engjëlli Im Gabriel të tha: 'E bekuar je ti, Mari, mes grave!' Dhe unë dëshmoj se ti je e bekuar dhe tejet e shenjtë mbi gjithë koret e engjëjve. Ti je si një lule kopështi e rrethuar nga lule të tjera aromatike, por që ua kalon të gjithave në aromë, bukuri dhe virtyt. Këto lule përfaqësojnë të gjithë të zgjedhurit, nga Adami deri në fund të botës. Ato u mbollën në kopështin e botës, mbinë dhe lulëzuan me virtyte të ndryshme, por mes gjithë atyre që ishin atëherë dhe do të vinin më pas, ti ishe më e shkëlqyeshmja në aromën e një jete të mirë dhe të përvuajtur, në bukurinë e një virgjërie të pëlqyeshme, në virtytin e abstinencës.

Unë dëshmoj se ti ishe më e madhe se një martir në Pasionin Tim, më e madhe se një dëshmitar feje në abstinencë, më e madhe se një engjëll në mëshirë dhe vullnet të mirë. Për hatrin tënd Unë do t'i rrënjos fjalët e Mia si zifti më i fortë në zemrat e miqve të Mi. Ato do të përhapen si lule aromatike dhe do të japin fryt si hurma më e ëmbël dhe më e shijshme." Pastaj Zoti i foli nuses: "Thuaji mikut tënd që të kujdeset t'i shkruajë këto fjalë për atin e vet zemra e të cilit është sipas zemrës Sime dhe ai do t'ia përcjellë arqipeshkvit dhe më vonë një ipeshkvi tjetër.

Kur ata të jenë informuar tërësisht, ai duhet t'ia dërgojë ato një ipeshkvi të tretë. Thuaji në emrin Tim: 'Unë jam Krijuesi yt dhe Shëlbuesi i shpirtave. Unë jam Hyji që ti don dhe nderon mbi gjithë të tjerët. Shiko dhe mendo sesi shpirtat që Unë shëlbova me gjakun Tim janë si shpirtat e atyre që nuk e njohin Hyjin, se si janë marrë peng nga djalli në mënyrë aq të tmerrshme saqë ai i ndëshkon në çdo gjymtyrë të trupit si të ishin brenda një shtrydhëse rrushi. Prandaj nëse ke ndonjë shije për plagët e Mia në shpirtin tënd, nëse fshikullimi dhe vuajtjet e Mia kanë ndonjë domethënie për ty, atëherë ma trego me vepra sa shumë më do!

Bëji publikisht të njohura fjalët e gojës Sime dhe çoja personalisht prijësit të kishës! Unë do të të jap shpirtin Tim e kudo që ka mosmarrëveshje midis dy vetave, ti do mundesh t'i pajtosh në emrin Tim dhe me pushtetin që të është dhënë, mjaft që ata të besojnë. Si provë tjetër të fjalëve të Mia, ti do t'i paraqesësh Papës dëshmitë e njerëzve që i shijojnë dhe u gëzohen fjalëve të Mia. Pasi fjalët e Mia janë si sallo që sa

më i ngrohtë dikush të jetë brenda, aq më shpejt tretet. Aty ku nuk ka ngrohtësi, e nxjerrin nga goja dhe ajo nuk arrin në pjesët e brendshme.

Të tilla janë fjalët e Mia, pasi sa më shumë dikush i ha dhe i përtyp me dashuri të zjarrtë për Mua, aq më shumë ai ushqehet me ëmbëlsinë e dëshirës qiellore dhe dashurisë së brendshme dhe aq më tepër digjet nga dashuria për Mua. Por ata që nuk i pëlqejnë fjalët e Mia është sikur të kishin sallo në gojë. Pasi e shijojnë, ata e pështyjnë dhe e shkelin me këmbë. Disa i përçmojnë fjalët e Mia në këtë mënyrë pasi ata nuk i shijojnë gjërat shpirtërore. Latifondisti të cilin e kam zgjedhur si një prej gjymtyrëve të Mia dhe e kam bërë vërtet Timin, do të të ndihmojë guximshëm dhe do të të pajisë me çka të nevojitet për udhëtim.”

Nëna dhe Biri këmbëjnë bekime dhe lëvdata. Virgjëra krahasohet me arkën ku mbaheshin shkopi, mana dhe pllakat e Ligjit. Ky imazh përmban detaje të mrekullueshme.

Kapitulli 53

Maria i foli të Birit: ”I bekuar je Ti, Biri im, Hyji im dhe Zoti i engjëjve! Ti je Ai zërin e të cilit dëgjuan profetët, trupin e të cilit panë apostujt, ai të cilin perceptuan Hebrenjtë dhe armiqtë e tu. Me natyrën Tënde hyjnore dhe njerëzore dhe me Shpirtin e Shenjtë Ti je një Hyj. Pasi profetët e dëgjuan Shpirtin, apostujt e panë lavdinë e hyjnisë Sate, Hebrenjtë kryqëzuan trupin Tënd. Prandaj qofsh bekuar pa fillim dhe pa fund!” Biri u përgjigj: ”Bekuar qofsh ti, sepse ti je edhe Virgjër edhe Nënë! Ti je arka e Ligjit të Vjetër ku ndodheshin këto tre gjëra: shkopi, mana dhe pllakat.

Tre gjëra u bënë me shkopin. E para, ai u shndërrua në gjarpër pa helm. E dyta, deti u nda me të. E treta, nga shkëmbi u nxorr ujë. Ky shkop më simbolizon Mua që ndenja në krahërorin tënd dhe mora natyrë njerëzore prej teje. Së pari, Unë jam po aq i frikshëm për armiqtë e Mi sa ç’ish gjarpri për Mojsiun. Ata ia mbathën prej Meje sikur të kishin përpara një gjarpër; ata kanë tmerr prej Meje dhe më përçmojnë si gjarpër, edhe pse jam pa helmin e ligësisë dhe jam plot me çdo mëshirë. Nëse duan, Unë pranoj që ata të më mbajnë. Unë kthehem tek ta nëse ma kërkojnë këtë. Unë rend tek ta si një nënë tek një bir i humbur dhe i gjetur, nëse më thërrasin. U tregoj mëshirë dhe ua fal mëkatet nëse luten.

E bëj këtë për ta e megjithatë ata më përçmojnë si gjarpër. Së dyti, deti u nda nga ky shkop në kuptimin që rruga drejt qiellit, e mbyllur nga mëkati, u hap nga gjaku dhe dhimbja Ime. Deti në fakt u hap dhe çka ish i pakalueshëm u bë shteg kur dhimbja në

gjithë gjymtyrët e Mia arriti në zemër dhe zemra më plasi nga forca e dhimbjes. Pastaj, pasi e nxori popullin nga deti, Mojsiu nuk i çoi ata drejt e në tokën e premtuar, por në shkretëtirë që të viheshin në provë dhe të mësonin.

Edhe tani që njerëzit e kanë pranuar besimin dhe urdhëresat e Mia, ata nuk vijjnë drejt e në qiell, por është e nevojshme që ata të provohen në shkretëtirë, pra në botë, në lidhje me dashurinë që kanë për Hyjin. Përveç kësaj populli e provokoi Hyjin me tre gjëra në shkretëtirë: së pari e provokoi kur bëri një idhull për vete dhe e adhuroi; së dyti e provokoi kur ankohej për mungesën e kusive me mish që hante në Egjipt; së treti e provokoi me krenari kur deshën të shkojnë dhe t'i luftojnë armiqtë e tyre pa pëlqimin e Hyjit. Njerëzit tani mëkatojnë kundër Meje në të njëjtën mënyrë. E para ata adhurojnë një idhull sepse duan botën dhe gjithçka që është në të më tepër sesa më duan Mua që jam Krijuesi i tyre. Në të vërtetë bota është hyji i tyre, jo Unë. Siç thashë në Ungjillin Tim: 'Aty ku është thesari i njeriut, atje ai e ka zemrën.' Prandaj thesari i tyre është bota pasi e kanë zemrën atje dhe jo tek Unë. Prandaj ashtu si ata të tjerët u zhdukën në shkretëtirë nga shpata që u përshkoi trupin, edhe këta do të zhbihen nga shpata e mallkimit të përjetshëm që do t'u përshkojë shpirtin dhe në mallkim do të jetojnë pa fund.

E dyta ata mëkatuan kur u ankuan për mungesën e kusive me mish. Unë i kam dhënë njerëzimit gjithçka që i nevojitet për një jetë të ndershme dhe të moderuar, por ata duan të zotërojnë gjithë gjërat pa fre dhe masë. Pasi nëse fiziku do t'ua lejonte, ata vazhdimisht do të kryenin marrëdhënie seksuale, do të pinin pa kufizim, do të dëshironin pa masë; dhe për aq kohë sa do të mundeshin, nuk do të hiqnin dorë kurrë nga të mëkatuarit. Për këtë arsye e njëjta gjë do t'u ndodhë këtyre ashtu siç u ndodhi atyre në shkretëtirë: do të vdesin papritur. Sepse çfarë është koha e kësaj jete në krahasim me përjetësinë përveçse një çast i vetëm? Prandaj, për shkak të shkurtësisë së kësaj jete, vdekja e tyre fizike do të jetë e shpejtë dhe do të jetojnë në vuajtje shpirtërore përgjithmonë.

E treta ata mëkatuan në shkretëtirë nga krenaria pasi deshën të shkojnë në betejë pa pëlqimin e Hyjit. Njerëzit duan të shkojnë në qiell me anë të krenarisë së tyre. Ata nuk më besojnë Mua por vetes së vet, duke bërë vullnetin e vet dhe duke braktisur Timin. Prandaj ashtu si ata të tjerët u vranë nga armiqtë e tyre, edhe këta do të vriten në shpirt nga djajtë dhe tortura e tyre do të jetë e përjetshme. Në këtë mënyrë më urrejnë si gjarpër dhe adhurojnë një idhull në vendin Tim dhe duan krenarinë e vet në vend të përvujtërisë sime. Mëgjithatë, Unë jam ende aq i mëshirshëm saqë nëse kthehen tek Unë me zemër të penduar, Unë do të kthehem tek ta si një baba i përkushtuar dhe do t'i mirëpres.

Së treti, shkëmbi nxorri ujë me anë të këtij shkopi. Ky shkëmb është zemra e ngurtë njerëzore. Kur ajo çpohet nga frika dhe dashuria Ime, menjëherë rrjedhin lotë

pendese prej saj. Askush nuk është aq i pavlefshëm, asnjë aq i keq, saqë lotët të mos i rrjedhin rrëke dhe çdo gjymtyrë e tij të mos shtyhet në devocion, nëse do të kthehej tek Unë, nëse do të reflektonte në zemrën e tij për vuajtjet e Mia, nëse do të mendonte për pushtetin Tim, nëse do të sillte ndërmend që mirësia ime i bën tokën dhe pemët të japin fryt. Në arkën e Mojsiut, së dyti gjendej mana. Po ashtu në ty, Nëna dhe Virgjëra ime, u gjend buka e engjëjve dhe e shpirtrave të shenjtë këtu në tokë, të cilët asgjë nuk i kënaq përveç ëmbëlsisë Sime, për të cilët gjithë bota është e vdekur, të cilët, nëse do të ish vullneti Im, do të rrinin pa ngrënë.

Së treti në arkë ishin pllakat e Ligjit. Po kështu në ty gjendej Zotëria i gjithë ligjeve. Prandaj qofsh bekuar mbi gjithë krijesat në qiell dhe në tokë!” Pastaj Ai i foli nuses duke thënë: ”Thuaju miqve të Mi tre gjëra. Kur banoja fizikisht në botë, Unë i zbuta fjalët e Mia që ato t’i bënë të mirët më të fortë dhe të devotshëm. Në fakt të këqinjët u përmirësuan, siç ishte rasti me Maria Magdalenën, Mateun dhe shumë të tjerë. Po ashtu Unë i zbuta fjalët e Mia që armiqtë e Mi të mos ishin në gjendje ta pakësonin forcën e tyre. Prandaj ata që i marrin fjalët e Mia le të punojnë me zell në mënyrë që të mirët të bëhen më të zjarrtë në mirësi nëpërmjet fjalëve të Mia, të këqinjët të pendohen për ligësinë e tyre dhe mos t’i lejojnë armiqtë të Mi që të pengojnë fjalët e Mia.

Aq sa mund t’u bëj keq engjëjve në qiell, aq I bëj keq edhe djallit. Pasi, nëse do të doja, Unë fare mirë mund t’i shqiptoja fjalët e Mia që t’i dëgjonte gjithë bota. Unë jam në gjendje që ta hap ferrin që të gjithë të shohin ndëshkimet e tij. Por kjo nuk do të ishte e drejtë pasi njerëzit do të më shërbenin nga frika, në një kohë që duhet të më shërbejnë nga dashuria. Pasi vetëm ai që ka dashuri do të hyjë në mbretërinë e qiellit. Përveç kësaj Unë do t’i hyja në hak djallit nëse do t’i merrja skllëverit e tij të ligjshëm kur ata nuk bëjnë vepra të mira. Do t’i hyja në hak edhe engjëjve në qiell nëse shpirti i njeriut të papastër do të vihej në një nivel me atë që është i pastër dhe i zjarrtë në dashuri.

Askush nuk do të hyjë në qiell përveç atyre që janë provuar si ar në zjarrin e purgatorit ose që kanë dhënë provë për vetveten me vepra të mira në tokë duke fshirë çdo njollë. Nëse nuk di se kujt i duhen dërguar fjalët e Mia, po ta them Unë. Meriton t’i marrë fjalët e Mia ai që do të fitojë merita me vepra të mira për të hyrë në qiell, apo ai që tashmë i ka merituar me vepra të mira që ka bërë në të shkuarën. Fjalët e Mia u duhen zbuluar njerëzve të tillë dhe duhet të hyjnë tek ta. Ata që i shijojnë fjalët e Mia dhe përvujtërisht presin gdhendjen e emrave të tyre në librin e jetës, i mbajnë fjalët e Mia. Ata që nuk i shijojnë ato, në fillim i provojnë, pastaj nxjerrin duke i vjellë menjëherë.”

Fjalët që një engjell i drejton nuses në lidhje me shpirtin e mendimeve të saj. Ka dy shpirtra, një i pakrijuar dhe tjetri i pakrijur, secili me karakteristikat e veta.

Kapitulli 54

Një engjell i foli nuses duke i thënë: "Ka dy shpirtra, njëri i pakrijuar dhe tjetri i krijuar. I pakrijuari ka tre karakteristika. Në radhë të parë ai është i nxehtë, së dyti i ëmbël, së treti i pastër. E para, ai jep nxehtësi jo nga gjërat e krijuara por nga vetja, duke qenë se, së bashku me Atin dhe me Birin, Ai është Krijues i gjithë gjërave dhe i plotfuqishëm. Ai jep nxehtësi sa herë që shpirti digjet nga dashuria për Hyjin. E dyta, Ai është i ëmbël sa herë që shpirti nuk gjen kënaqësi dhe gëzim përveçse në Hyjin dhe kur mediton mbi veprat e Tij. E treta, Ai është i pastër dhe në Të nuk mund të gjendet mëkat, as deformim, as korrupsion, as ndryshim. Ai nuk lëshon nxehtësi si zjarr material apo si dielli i dukshëm që i shkrin gjërat. Nxehtësia e Tij është dashuria dhe dëshira e brendshme e shpirtit që e mbush atë dhe e rrit në Hyjin. Ëmbëlsia që i shfaq shpirtit nuk është si ajo verërave të zgjedhura apo e kënaqësive sensuale, apo e çdo gjëje tjetër që i përket kësaj bote.

Përkundrazi, ëmbëlsia e shpirtit është e pakrahasueshme me çdo ëmbëlsi të përkohshme dhe e paimagjinueshme nga ata që nuk e kanë provuar. E treta, Shpirti është i pastër si rrezet e diellit ku nuk mund të gjendet njollë. Së dyti, shpirti i krijuar ka tre karakteristika. Ai digjet, është i hidhur dhe i papastër. E para, ai digjet dhe konsumohet si zjarr pasi e ndez shpirtin që zotëron me epsh dhe dëshira të mbrapshta në atë masë sa që shpirti nuk mund të mendojë as të dëshirojë gjë tjetër veç përmbushjes së këtyre dëshirave, e si pasojë jeta e tij e përkohshme kalon pa nder dhe ngushëllim.

E dyta, ai është i hidhur si vrer, pasi ai aq e ndez shpirtin me epshin e tij sa që kënaqësitë e ardhshme i duken një hiç dhe të mirat e përjetshme i duken marrëzi. Gjithçka që ka të bëjë me Hyjin dhe që shpirti është i detyruar të bëjë për Të, i duket e hidhur e neveritshme si çorbë e prishur dhe vrer. E treta, ai është i papastër pasi e bën shpirtin aq të pacipë dhe të prirur drejt mëkatit sa që ai nuk skuqet nga asnjë mëkat dhe nuk do të hiqte dorë nga asnjë mëkat po të mos i vinte turp nga njerëzit më tepër seç i vjen nga Hyji.

Prandaj shpirti digjet si zjarr, sepse ai digjet për fëlliqësira dhe ndez të tjerët bashkë me veten. Prandaj shpirti është i hidhur, sepse çdo e mirë është e hidhur për të dhe ashtu si për vete, ai don ta bëjë të mirën të hidhur edhe për të tjerët. Prandaj është i papastër, sepse gjen gëzim në fëlliqësi dhe kërkon t'i bëjë të tjerët si vetja. Tani ti mund të më pyesësh dhe të thuash: 'A nuk je edhe ti shpirt i krijuar si ai tjetri? Pse nuk je si ai?' Unë të përgjigjem: Sigurisht që edhe mua më ka krijuar po Ai Hyj që ka

krijuar shpirtin tjetër, pasi ka vetëm një Hyj, Ati, Biri dhe Shpirti Shenjt dhe këta të tre nuk janë tre hyje por një Hyj.

Që të dy jemi bërë mirë dhe u krijuam për mirë, pasi Hyji nuk ka krijuar gjë tjetër përveç gjërave të mira. Por Unë jam si yll pasi kam qëndruar palëkundur në mirësinë dhe dashurinë e Hyjit në të cilat u krijova. Ndërsa ai është si thëngjill pasi e ka braktisur dashurinë e Hyjit. Prandaj ashtu si një yll ka shkëlqim dhe vezullim, ndërsa thëngjilli është i zi pis, një engjëll i mirë që është si yll ka shkëlqimin e vet, domethënë Shpirtin Shenjt. Pasi gjithçka që ka, e ka nga Hyji, nga Ati, Biri dhe Shpirti Shenjt. Ai ngrohet në dashurinë e Hyjit, ai shkëlqen në shkëlqimin e Tij dhe rri me Të e i nënshtrohet vullnetit të Tij pa dashur kurrë ndonjë gjë që Hyji nuk e don. Prandaj digjet, prandaj është i pastër.

Djalli është si një thëngjill i shëmtuar dhe më i shëmtuar se çdo krijesë tjetër, sepse, ashtu siç ish më i bukur se të tjerët, meritoi të bëhej më i shëmtuar se të tjerët pasi iu kundërvu Krijuesit të tij. Ashtu sikurse engjëlli i Hyjit shkëlqen me dritën e Hyjit dhe digjet papushim në dashurinë e Tij, po ashtu djalli digjet papushim në ankthin e ligësisë së vet. Ligësia e tij është e pangopur ashtu sikurse hiri dhe mirësia e Shpirtit Shenjt është e patregueshme. Pasi nuk ka asnjë në botë që të jetë aq i rrënjësor në djallin saqë shpirti i mirë mos ta vizitojë herë pas here dhe t'i prekë zemrën. Po ashtu nuk ka asnjë aq të mirë saqë djalli të mos përpiqet ta ngacmojë me tundim. Shumë njerëz të mirë dhe të drejtë janë tunduar nga djalli me lejen e Hyjit. Kjo jo për ligësinë e tyre, por për lavdinë e tyre më të madhe.

Biri i Hyjit, një në hyjni me Atin dhe Shpirtin Shenjt, u tundua në natyrën njerëzore që pati marrë. Aq më tepër vihen në provë të zgjedhurit e Tij për një shpërblim më të madh! Prapë, shumë njerëz të mirë ndonjëherë bien në mëkat dhe ndërgjegja e tyre errësohet nga fallsiteti i djallit, por ata kthehen më të fortë dhe qëndrojnë më të fortë se më parë me fuqinë e Shpirtit Shenjt. Nuk ka asnjë që nuk e kupton këtë në ndërgjegjen e vet, qoftë kur sugjerimi i djallit e çon në deformimin e mëkatit apo kur e çon në të mirë, mjaft që ai të mendojë për këtë dhe ta shqyrtojë me kujdes. Prandaj nusja e Zotit tim, nuk duhet të dyshosh nëse shpirti i mendimeve të tua është i mirë apo i keq.

Pasi ndërgjegja të tregon çfarë gjërash të injorosh dhe çfarë të zgjedhësh. Ç' mund të bëjë një shpirt që është plot me djallin kur shpirti i mirë nuk mund të hyjë në të pasi është plot me ligësi? Ai duhet të bëjë tre gjëra. Ai duhet të bëjë një rrëfim të sinqertë dhe të plotë të mëkateve. Edhe nëse nuk ndjen keqardhje në zemër për shkak të zemrës së ngurtësuar, prapë se prapë i bën mirë pasi për shkak të rrëfimit djalli i jep ca pushim dhe largohet nga shpirti i mirë. E dyta le të tregohet i përvuajtur dhe të vendosë t'i shlyejë mëkatet që ka kryer dhe të bëjë çdo të mirë që mundet dhe pastaj djalli do të nisë të largohet. E treta, për ta kthyer shpirtin e mirë përsëri, ai duhet t'i lutet Hyjit

përvujtërisht dhe, me dashuri të vërtetë, t'i vijë keq për mëkatet që ka kryer, pasi dashuria për Hyjin e vret djallin.

Djalli është aq ziliqar dhe cmirëzi saqë do preferonte më mirë të vdiste njëqind herë sesa të shihte dikë që bën për Hyjin qoftë edhe të mirën më të vogël nga dashuria për Të.” Pastaj Virgjëra Mari i foli nuses duke thënë: ”Nusja e re e tim Biri, vishu, vër karficën, domëthënë mundimet e Birit Tim!” Ajo iu përgjigj: ”Zoja ime, ma vër ti vetë!” Dhe ajo tha: ”Patjetër që do të ta vë. Unë dua edhe që ti ta dish sesi Biri im ishte i predispozuar dhe pse etërit e prisnin me aq padurim. Ai si të thuash qëndronte mes dy qyteteve. Një zë nga qyteti i parë i thërriti duke thënë: 'Ti që qëndron mes dy qyteteve, ti je njeri i urtë pasi ti di të ruhesh nga rreziqet që afrohen.

Ti je edhe boll i fortë për të duruar të këqijat që kanosen. Ti je edhe kurajoz pasi nuk trembesh nga asgjë. Të kemi dëshiruar dhe të kemi pritur. Hape portën tonë! Armiqtë po e pengojnë të hapet!’ Nga qyteti i dytë u dëgjua një zë që thoshte: 'O njeri i mirë dhe i fortë, dëgjoji ankimet dhe rënkimet tona! Ne qëndrojmë në errësi dhe vuajmë uri dhe etje të padurueshme. Shikoje mjerimin tonë dhe varfërinë tonë të mjerueshme! Na shkelin si bar i kositur. Në jemi vyshkur larg çdo mirësie dhe gjithë forca na ka lënë. Eja e na shpëto pasi Ti vetëm je ai që pritnim, shpresonim tek Ti si çlirimtari ynë!

Eja dhe jepi fund varfërisë sonë, ktheje kujën tonë në gëzim. Ji ndihma dhe shpëtimi ynë! Eja o trupi më i denjë dhe i bekuar që linde nga Virgjëra e pastër!’ Biri im i dëgjoi këto dy zëra që vinin nga dy qytetet, domethënë nga qielli dhe ferri. Prandaj në mëshirën e vet ai hapi dyert e ferrit me mundimet e Tij të mëdha, duke derdhur gjakun, dhe i shpëtoi miqtë e Tij të atjeshëm. Ai hapi edhe qiellin dhe i dha gëzim engjëjve duke çuar atje miqtë që kish shpëtuar nga ferri. Bija ime, mendo për këto gjëra dhe mbaji gjithmonë parasysh!”

Krishti i përngjan një zotërie të fuqishëm që ndërtoi një qytet të madh dhe një pallat të bukur që simbolizojnë botën dhe kishën. Gjykatësit, mbrojtësit dhe punëtorët e kishës i kanë hyrë një rrugë të gabuar.

Kapitulli 55

Unë jam si një zotëri i fuqishëm që ndërtoi një qytet dhe i vuri emrin e tij. Në qytet pastaj ai ndërtoi një pallat në të cilin kish dhoma të vogla për nevoja magazinimi. Pasi ndërtoi pallatin dhe i vuri në vijë punët e veta, ai e ndau popullin e vet në tre grupe duke thënë: 'Po nisem drejt viseve të largëta. Qëndroni të palëkundur dhe punoni me

guxim për lavdinë Time! Kam marrë masa për ushqimin dhe nevojat tuaja. Keni gjykatës për t'ju gjykuar. Keni mbrojtës për t'ju mbrojtur nga armiqtë. Kam marrë masa edhe për punëtorë që t'ju ushqejnë. Ata do të më paguajnë një të dhjetën e punës së tyre, duke e rezervuar për përdorimin Tim dhe në nderin Tim.'

Megjithatë, pasi kaloi ca kohë që ai ishte larguar, emri i qytetit u harrua. Pastaj gjykatësit thanë: 'Zotëria ynë ka shkuar në vise të largëta. Le të gjykojmë drejt dhe të bëjmë drejtësi që kur zotëria ynë të kthehet të mos qëndrojmë në bankën e të akuzuarve por të meritojmë lëvdata dhe bekime.' Pastaj mbrojtësit thanë: 'Zotëria ynë ka besim tek ne dhe na ka vënë në mbrojtje të shtëpisë së tij. Pra le të abstenojmë nga ushqimi dhe pija e tepruar, që të mos behëmi të paaftë për betejë! Le të abstenojmë nga gjumi i tepruar, që të mos na zënë në befasi! Le të armatosemi mirë dhe të jemi gjithnjë vigjilentë që të mos të na gjejë papërgatitur sulmi i armikut!

Nderi i zotërisë sonë dhe siguria e popullit të tij varet shumë nga ne.' Pastaj punëtorët thanë: 'Zotëria ynë është i madh dhe shpërblimi që jep është i lavdishëm. Pra le të punojmë fuqishëm dhe t'i japim jo vetëm të dhjetën e punës sonë, por edhe gjithçka që tepron nga shpenzimet tona të jetesës! Shpërblimi ynë do të jetë akoma më i lavdishëm sa më e madhe të jetë dashuria që ai sheh tek ne.' Pas kësaj kaloi prapë ca kohë dhe zotëria i qytetit dhe i pallatit u harrua. Pastaj gjykatësit thanë me vete: 'Zotëria ynë po vonohet shumë. Nuk dimë a do të kthehet apo jo. Prandaj le të gjykojmë siç na pëlqen dhe të bëjmë ç'të duam!'

Pastaj mbrojtësit thanë: 'Jemi të marrë sepse punojmë dhe nuk dimë ç'shpërblim do të marrim. Le të bëjmë aleancë me armiqtë dhe të flejmë e pimë me ta! Pasi s'ka ç'na duhet se armiqtë e kujt kanë qenë.' Pastaj punëtorët thanë: 'Pse e ruajmë arin tonë për një tjetër? Nuk dimë se kush do ta marrë pas nesh. Prandaj është më mirë që ta përdorim e të bëjmë me të ç'të duam. Le t'u japin të dhjetat gjykatësve që duke i zbutur të mund të bëjmë ç'të duam.' Me të vërtetë Unë jam si ai zotëria fuqishëm. Ndërtova për vete një qytet, domethënë botën, dhe vendosa në të një pallat, domethënë kishën. Emri që iu vu botës ishte urtia hyjnore pasi bota e kish këtë emër qysh nga fillimi duke qenë se u bë me urti hyjnore.

Ky emër nderohej nga të gjithë dhe Hyji lëvdohej për urtinë e Tij dhe mrekullisht pranohej nga të gjitha krijesat. Tani emri i qytetit është përdhosur dhe ndërruar dhe urtia njerëzore është emri ri që përdoret. Gjykatësit që më marë merrnin vendime të drejta në frikën e Hyjit, mbahen me të madh dhe janë shkak për rënien e njerëzve të thjeshtë. Dëshirojnë të jenë elokuentë për të fituar lëvdata nga njerëzit; flasin për zemërsisht që të fitojnë privilegje; i tolerojnë lehtësisht të gjitha fjalët që t'i quajnë të mirë dhe të butë; pranojnë rryshfete për të dhënë vendime të padrejta. Janë të urtë kur vjen puna për interesat e tyre tokësore dhe dëshirat e tyre, por janë gojëkëqur kur vjen puna për të më lëvduar Mua. I nëpërkëmbin njerëzit e thjeshtë dhe ua mbyllin

gojën. E shtrinë lakminë e vet tek të gjithë dhe e bëjnë të drejtën të gabuar. Kjo është urtia që duan njerëzit sot, ndërsa e Imja është harruar.

Mbrojtësit e kishës, që janë fisnikët dhe kavalierët, i shohin armiqtë e Mi, plaçkitësit e kishës Sime, dhe bëjnë sikur nuk shohin. I dëgjojnë akuzat e tyre dhe nuk duan t'ia dinë. Ata i njohin dhe i kuptojnë veprat e atyre që i sulmojnë urdhëresat e Mia e megjithatë i tolerojnë pa e bërë qejfin qeder. Ata i shikojnë çdo ditë tek bëjnë mëkate mortore pa i ndëshkuar dhe pa i vrarë ndërgjegja, madje flenë pranë e pranë me ta dhe kanë marrëdhënie me ta, duke e u betuar për miqësinë me ta. Punëtorët, që përfaqësojnë të gjithë shtetasit, i refuzojnë urdhëresat e Mia e nuk më japin dhuratat dhe të dhjetat që më takojnë. U japin rryshfet gjykatësve dhe u tregojnë respekt për të fituar pëlqimin e tyre. Madje marr guximin të them se shpata e frikës për Mua dhe kishën time është hedhur tej dhe se një thes me para është pranuar në vend të saj.

*Hyji sqaron kapitullin e mëparshëm. Vendimi që do të merret ndaj njerëzve të tillë.
Hyji bën durim me të ligët për hir të të mirëve.*

Kapitulli 56

Të thashë më parë se shpata e kishës është hedhur tej në këmbim të një thesi me para. Ky thes është i hapur nga njëra anë. Nga ana tjetër është aq i thellë sa që kur fut diçka brenda, ajo asnjëherë nuk e arrin fundin, prandaj thesi kurrë nuk mbushet. Është kaluar çdo masë dhe kufi dhe është arritur deri aty sa Zoti të vihet në lojë dhe përveç parasë nuk dëshirohet gjë tjetër. Megjithatë Unë jam si një zotëri që është edhe atë edhe gjykatës. Kur i biri vjen për t'u gjykuar, të pranishmit i thonë: 'Zotëri, procedo shpejt dhe jep vendimin!'

Zotëria u përgjigjet atyre: 'Prisni pak deri nesër, sepse ndoshta im bir bën kthesë ndërkohë.' Kur vjen e nesërmja, njerëzit i thonë atij: 'Procedo dhe jep vendimin, zotëri! Sa kohë do ta zvarritësh shpalljen e vendimit duke mos e dënuar fajtorin?' Zotëria i përgjigjet: 'Prisni edhe pak që të shohim nëse im bir bën kthesë! Pastaj, nëse ai nuk pendohet, unë do të bëj çka është e drejtë.' Në këtë mënyrë Unë bëj durim me njerëzit deri në momentin e fundit, pasi Unë jam edhe atë edhe gjykatës. Por duke qenë se vendimi Im është i pandryshueshëm, edhe pse merret pas një kohe të gjatë, Unë do t'i ndëshkoj mëkatarët që nuk bëjnë kthesë dhe do të tregoj mëshirë ndaj atyre që kthehen.

Të thashë më parë se Unë i ndaj njerëzit në tre grupe: gjykatës, mbrojtës dhe punëtorë. Kë simbolizojnë gjykatësit në mos priftërinjtë që e kanë shndërruar urtinë hyjnore në urti të korruptuar dhe boshe? Si nënpunës të shkolluar që e e përmbledhin

me pak fjalë një tekst të gjatë – dhe ato pak fjalë thonë po atë gjë që thonin fjalët e shumta – po ashtu edhe klerikët e sotëm i kanë përmbledhur dhjetë urdhëresat e Mia në një fjali të vetme. E ç'është kjo fjali e vetme? 'Zgjat dorën e na jep ca para!' Kjo është urtia e tyre: të flasin bukur, të sillen keq, të shtiren si të Mitë dhe të veprojnë ligësisht ndaj Meje.

Në këmbim të rryshfeteve ata nuk ngurojnë t'i tolerojnë mëkatarët kur mëkatojnë dhe me shembullin e tyre çojnë në udhë të shtrembër njerëzit e thjeshtë. Përveç kësaj ata urrejnë kë ndjek shembullin Tim. Së dyti, mbrojtësit e kishës, kavalierët, nuk janë besnikë. Ata nuk e kanë mbajtur premtimin dhe betimin që kanë dhënë e me dashje i tolerojnë ata që mëkatojnë kundër fesë dhe ligjit të Kishës Sime të Shenjtë. Së treti, punëtorët apo shtetasit, janë si dema të egër, pasi ata bëjnë tre gjëra. Përplasnin këmbët; e dyta hanë sa munden; e treta i plotësojnë dëshirat e tyre si t'u teket. Shtetasit tani digjen nga dëshira për të mirat e përkohshme. Ata janë grykës të papërmbajtur dhe vanitozë. Zgërryhen zhyten në dëshira trupore, përtej arësyes.

Por edhe pse armiqtë e Mi janë të shumtë, Unë kam shumë miq mes tyre edhe pse të fshehtë. Elisë, i cili kujtonte se ishte i vetmi mik i Imi që kish mbetur, iu tha: "Kam shtatë mijë vetë që nuk janë gjuhëzuar përpara Baalit." Po ashtu, edhe pse armiqtë i kam të shumtë, Unë ende kam miq të fshehtë mes tyre që vajtojnë çdo ditë që Unë kam armiq dhe që emri Im përçmohet. Ashtu si një mbret i mirë dhe bamirës që i di veprat e këqija që bëhen në qytet, por i toleron me durim banorët e tij dhe u dërgon letra miqve të vet për t'i vënë në dijeni për rrezikun që u kanoset, po kështu, për hir të lutjeve të tyre, Unë u dërgoj fjalët e Mia miqve të Mi.

Këto nuk janë aq të mjegullta sa ato të Zbulesës që i bëra Gjonit me një gjuhë të errët në mënyrë që kur t'i vinte koha, Shpirti Im t'i shpjegonte kur të më pëlqente. E as janë aq të errëta sa që nuk mund të shprehen –ashtu siç ndodhi kur Pali pa disa nga misteret e Mia për të cilat nuk iu lejua të fliste – por ato janë aq të qarta sa që gjithkush, i vogël e i madh, mund t'i kuptojë, aq të lehta sa që kushdo që dëshiron mund t'i kapë.

Prandaj miqtë e Mi le të kujdesen që fjalët e Mia t'u mbërrijnë armiqve të Mi në mënyrë që ata të mund të kthehen dhe le t'u bëhen të ditur rreziku dhe gjykimi që i pret, në mënyrë që të pendohen për veprat që kanë bërë! Përndryshe qyteti do të gjykohet dhe si me një mur që shkatërrohet pa lënë gur mbi gur, pa mbetur as edhe dy gurë bashkë në themel, ashtu do t'i ndodhë qytetit, domethënë botës. Gjykatësit me siguri do të digjen në zjarrërat më përvëlues. Nuk ka zjarr më përvëlues se ai që ushqehet me dhjamë. Ata gjykatës janë dhjamosur pasi kanë patur më tepër raste se të tjerët për ta kënaqur egoizmin e tyre, kanë patur më shumë ndere dhe bollëk e më tepër ligësi dhe fëlliqësi se të tjerët.

Prandaj ata do të skuqen në tiganin më të përvëlur. Mbrojtësit do të varen në shtyllën më të lartë. Shtylla ka dy trarë vertikalë dhe një të tretë horizontal në majë të të dyve. Kjo shtyllë me dy trarë të drunjte simbolizon ndëshkimin e tyre të rreptë të përbërë si të thuash nga nga dy copa druri. Copa e parë do të thotë se ata nuk shpresuan në shpërmbimin Tim të përjetshëm e as u përpoqën ta fitonin me veprat e tyre. Copa e dytë do të thotë se ata nuk patën besim në fuqinë dhe mirësinë Time, duke menduar se Unë ose nuk isha i aftë të bëjë gjithçka, ose nuk doja t'u jepja gjërat që u nevojiteshin. Trau horizontal simbolizon ndërgjegjen e tyre të deformuar- sepse edhe pse e kuptuan fare mirë ç'po bënin, prapë se prapë vepruan keq dhe nuk ndjenë faj kur vepruan kundër ndërgjegjes. Litari i shtyllës simbolizon zjarrin e përjetshëm që as nuk mund të shuhet nga uji as të pritët nga gërshërët, as të këputet as të marrë fund nga mosha e shtyrë.

Në këtë shtyllë të ndëshkimit të rreptë dhe të zjarrit të pushuar, ata do të qëndrojnë varur me turp si tradhtarë. Ata do të vuajnë sepse nuk ishin besnikë. Ata do të dëgjojnë tallje, pasi fjalët e Mia nuk u pëlqenin. Thirrje mallkimi do të ketë në gojën e tyre pasi lëvdatat dhe lavdia vetjake u pëlqenin. Sorra të gjalla, domethënë djaj që nuk ngopen kurrë, do t'i plagosin në shtyllë e megjithatë ata kurrë nuk do të konsumohen: do të jetojnë në mundime pafund dhe torturuesit e tyre do të jetojnë pambarim. Do të kenë dëshpërim të pafund dhe mjerim të pazbutshëm. Më mirë do të kish qenë për ta sikur të mos kishin lindur, sikur jeta e tyre të mos kish qenë aq e gjatë! Vendimi për punëtorët do të jetë si t'ishin dema. Demat kanë lëkurë dhe mish të fortë. Prandaj vendimi ndaj tyre do të jetë çelik i mprehtë. Ky çelik i mprehtë simbolizon vdekjen e ferrit që do t'i mundojë ata që më kanë vënë në lojë dhe kanë dashur vullnetin e tyre egoist në vend që të donin urdhëresat e Mia.

Pra letra, domethënë fjalët e Mia, u shkrua. Le të punojnë miqtë e Mi mençurisht e me maturi që ajo t'u mbërrijë armiqve të Mi, me shpresën se do të vënë mend dhe do të pendohen. Nëse, pasi të kenë dëgjuar fjalët e Mia, disa do të thonë: "Le të presim pak, nuk ka ardhur ende koha, nuk është ende koha e Tij", atëherë me natyrën Time hyjnore që e dëboi Adamin nga parajsja dhe i dërgoi dhjetë plagët Faraonit, Unë betohem se do të vij tek ta më shpejt seç pandehin. Me natyrën Time njerëzore që mora pa mëkat nga Virgjëra për shpëtimin e njerëzve dhe me të cilën vuajta në zemër, duke provuar dhimbje në trup dhe vdekje për t'i dhënë jetë njerëzve, me të cilën u ngjalla përsëri dhe u ngjita në qiell e jam ulur në të djathtë të Atit, Hyj dhe njeri i vërtetë në një person, Unë betohem se do t'i zbatoj fjalët e Mia.

Për Shpirtin Tim që zbriti mbi apostujt ditën e Rrëshajave dhe i ndezi aq shumë ata saqë folën në gjuhët e gjithë popujve, Unë betohem se nëse ata nuk bëjnë kthesë dhe nuk kthehen tek Unë si shërbëtorë të dobët, në zemërimin Tim do të hakmerrem. Do të vuajnë në trup dhe shpirt. Do t'u vijë keq që lindën gjallë dhe jetuan në botë. Do t'u vijë keq që kënaqësia që patën ish e vogël dhe tani është e pakuptimtë e tortura e

tyre do të jetë përgjithmonë. Pastaj ata do të kuptojnë çka tani nuk pranojnë ta besojnë, pra që fjalët e Mia ishin fjalë dashurie. Pastaj ata do ta kuptojnë se Unë i qortova si baba, por se ata nuk deshën të dëgjonin. Në të vërtetë, nëse nuk besojnë në fjalët dashamirëse, atyre do t'u duhet të besojnë kur të shohin ç' do të ndodhë.

Zoti i tregon nuses që Ai është ushqim i padëshirueshëm për shpirtrat e të Krishterëve, ndërsa botën ata e duan dhe gjejnë gëzim në të. Për ndëshkimin e tmerrshëm që i pret këta njerëz.

Kapitulli 57

Biri i foli nuses: "Të Krishterët tani po sillen me Mua ashtu siç u sollën Hebrenjtë. Hebrenjtë më përzunë nga Tempulli dhe e kishin ndarë mendjen të më vrisnin, por duke qenë se ora Ime ende nuk kish ardhur, Unë u shpëtova nga duart. Kështu sillen të Krishterët tani me Mua. Ata më përzënë nga tempulli i tyre, domethënë nga shpirti i tyre që duhet të jetë tempulli Im dhe do të më vrisnin menjëherë nëse do të mundeshin. Në gojën e tyre Unë jam si mish i prishur që bie erë dhe mendojnë se Unë them gënjeshtër dhe nuk duan t'ia dinë aspak për Mua. Më kthejnë shpinën, por Unë do ta fsheh fytyrën prej tyre pasi nuk kanë asgjë përveçse lakmi në gojë dhe vetëm epsh shtazor në trup. Vetëm kotësisht i kënaqin sytë e tyre. Pasionin dhe dashurinë Time nuk i honepsin dhe jeta Ime u duket barrë.

Prandaj Unë do të veproj si kafsha që kishte shumë strofulla: kur gjuetarët e gjëmonin në një strofull, ajo ia mbathte tek një tjetër. Do ta bëj këtë sepse të Krishterët po më përndjekin me veprat e tyre të këqija dhe më kanë përzënë nga strofulla e zemrës së tyre. Prandaj Unë do të shkoj tek Paganët në gojën e të cilëve tani dukem i hidhur dhe pa shije, por do të bëhem më i ëmbël se mjalti për ta. Megjithatë akoma jam aq i mëshirshëm sa do ta mirëpres këdo që kërkon falje dhe thotë: 'Zot, unë e di se kam mëkatuar rëndë dhe lirisht dua ta përmirësoj jetën me hirin Tënd. Ki mëshirë për mua për hir të mundimeve të Tua të mëdha!' Por për ata që vazhdojnë të bëjnë keq, Unë do të vij si një gjigand që ka tre karakteristika: është i frikshëm, i fortë dhe i ashpër. Do të vij e t'u kall një frikë të tillë të Krishterëve sa që të mos guxojnë të ngrejne as gishtin e vogël kundër Meje. Do të vij edhe me një fuqi të tillë sa që ata do të duken si xhuxha para Meje. E treta, do të vij me aq ashpërsi sa që atyre do të pendohen dhe do të vuajnë përjetësisht."

Fjalët e Nënës drejtuar nuses dhe fjalët e ëmbla që Nëna dhe Biri këmbajnë me njëri-tjetrin. Fjalët e Krishtit janë të ashpra, më të ashpra, më të ashprat për të këqinjë, por të buta, më të buta, më të butat për të mirët.

Kapitulli 58

Nëna i tha nuses: "Medito, o nuse e re, rreth Pasionit të Tim Biri. Pasioni i Tij që më i mundimshëm se vuajtjet e të gjithë shenjtërve. Ashtu sikurse një nënë do të hidhërohej e tronditej po të shihte të birin tek ia thernin të gjallë, po ashtu edhe Unë u trondita gjatë Pasionit të tim Biri kur pashë sa i rëndë ish." Pastaj ajo i tha të Birit: "I bekuar je Ti, Biri im, pasi Ti je i shenjtë ashtu siç këndohet: 'Shenjt, Shenjt, Shenjt, Hyji Zoti i gjithësisë.' I bekuar qofsh Ti sepse Ti je i butë, më i butë, më i buti! Ti ishe i shenjtë përpara mishërimit, i shenjtë në krahërorin tim, i shenjtë pas mishërimit. Ti ishe i butë përpara krijimit të botës, më i butë se engjëjt, më i buti me mua kur u mishërove."

Biri u përgjigj: "E bekuar je ti, Nënë, mbi të gjithë engjëjt! Ashtu si Unë isha më i buti me ty, siç po thoje tani, ashtu Unë jam i ashpër, më i ashpër, më i ashpri me të këqinjë. Jam i ashpër me ata që thonë se shumë gjëra i kam krijuar pa arsye, që blasfemojnë dhe thonë se i krijova njerëzit që të vdisnin dhe jo për të jetuar. Ç'ide mjerane dhe e palogjikshme! A mos vallë Unë që jam tejet i drejtë dhe i virtytshëm i paskam krijuar engjëjt kot? Mos vallë do e kisha pajisur natyrën njerëzore me kaq mirësi nëse do ta kisha krijuar që të mallkohej? Në asnjë mënyrë!"

I kam bërë mirë të gjitha gjërat dhe nga dashuria i dhashë çdo të mirë njerëzimit. Por njerëzit i kthejnë gjithë të mirat në dëm të vetvetes. Nuk jam Unë që kam bërë ndonjë gjë të keqe, por janë ata vullneti i të cilëve priret gjetkë dhe jo nga dikton ligji hyjnor. Kjo gjë është e keqe.

Jam më i ashpër për ata që thonë se Unë u dhashë vullnet të lirë që të mëkatojnë por jo të bëjnë mirë, që thonë se Unë jam i padrejtë sepse disa i dënoj dhe të tjerë i justifikoj, që më fajtojnë për ligësinë e vet kur e largoj hirin Tim prej tyre.

Jam më i ashpri për ata që thonë se ligji Im dhe urdhëresat e Mia janë shumë të vështira dhe se askush nuk është në gjendje t'i zbatojë, që thonë se Pasioni Im është i kotë për ta dhe për këtë nuk e përfillin. Prandaj betohem për jetën Time, ashtu sikurse dikur u betova me anë të profetëve, se do ta çoj çështjen Time para engjëjve dhe gjithë shenjtërve të Mi. Ata për të cilët Unë jam i ashpër do ta kuptojnë se i kam krijuar të gjithë gjërat racionalisht dhe mirë, për dobinë dhe instruktimin e njerëzimit dhe se as krimbi më i vogël nuk ekziston pa ndonjë arsye. Atyre që u dukem më i ashpër do ta kuptojnë se Unë me urti i dhashë njeriut vullnet të lirë përse i përket të mirës. Ata do të

zbulojnë se Unë jam i drejtë e i jap mbretërinë e përjetshme njerëzve të mirë, por ndëshkimin të këqinjve.

Nuk i takon djallit, të cilin e krijova të mirë, por që ra për shkak të ligësisë së vet, që të rrijë në shoqërinë e të mirëve. Të këqinjët do ta kuptojnë edhe që nuk është faji Im por i tyri që ata janë të ligë. Në të vërtetë, nëse do të ishte e mundur, Unë me gëzim do ta merrja mbi vete ndëshkimin që i takon çdokujt, ashtu si dikur vuajta në kryq për të gjithë, që ata të mund t'i kthehen trashëgimisë së premtuar.

Por njerëzit gjithmonë ia kundërvënë vullnetin e vet Timit. U dhashë liri për të më shërbyer nëse do të dëshironin, e kështu të mund të fitonin një shpërblim të përjetshëm. Por nëse nuk do ta dëshironin, ata do të bashkëndanin ndëshkimin që djalli meritoi për ligësinë e vet e si pasojë e së cilës u krijua me të drejtë ferri. Duke qenë se Unë jam plot me dashuri, Unë nuk desha që njerëzit të më shërbenin nga frika apo pse ishin të detyruar si kafshë pa arësye, por nga dashuria për Hyjin, sepse askush që më shërben me pahir apo nga frika e ndëshkimit nuk do ta shohë fytyrën Time.

Ata për të cilët jam më i ashpri do ta kuptojnë në ndërgjegjen e tyre se ligji Im ishte i butë dhe zgjedha ime e lehtë. Do të trishtohen e s' do të gjejnë ngushëllim që e refuzuan ligjin Tim dhe deshën botën zgjedha e së cilës është më e rëndë dhe shumë më e vështirë se e Imja." Pastaj Nëna e Tij u përgjigj: "I bekuar je Ti, Biri im, Hyji im dhe Zoti im! Duke qenë se Ti ishe gëzimi im i ëmbël, lutem që të tjerët të kenë pjesë në këtë ëmbësi." Biri u përgjigj: "E bekuar je ti, e shtrenjta Nëna ime! Fjalët e tua janë të ëmbla dhe plot dashuri. Prandaj, do t'i ecë mirë kujtdo që e pranon ëmbëlsinë tënde në gojën e vet dhe e mban pa të metë. Por kushdo që e pranon dhe e refuzon do të ndëshkohet akoma më shumë." Pastaj Virgjëra u përgjigj: "I bekuar je Ti Biri im për gjithë dashurinë tënde!"

Fjalët e Krishtit, në prani të nuses, ku me shëmbëlltyra Krishti krahasohet me një fshatar, priftërinjtë e mirë me një bari të mirë, priftërinjë e këqinj me një bari të keq dhe të Krishterët e mirë me një bashkëshorte. Këto shëmbëlltyra janë të dobishme për shumë arësye.

Kapitulli 59

Unë jam Ai që kurrë nuk ka thënë një gënjeshtër. Bota më merr për një fshatar emri i të cilit tingëllon pa lezet. Fjalët e Mia mbahen për marrëzi dhe shtëpia Ime konsiderohet si barakë pa vlerë. Tani ky fshatar na kish një grua që nuk dëshironte tjetër gjë përveç asaj që dëshironte i shoqi, që e kish gjithçka bashkë me të shoqin dhe

e pranonte si zotërinë e vet, duke iu bindur në gjithçka. Ky fshatar na kish edhe shumë dele dhe për pesë monedha ari pajtoi një bari që t'i ruante delet dhe që të kujdesej për nevojat e tij të përditshme. Ky ishte bari i mirë që e përdori mirë, sipas nevojave, arin dhe ushqimin. Më pas vendin e këtij bariu e zuri një bari tjetër që nuk qëndronte në lartësinë e të parit e që e përdori arin për të blerë grua të cilën e ushqente me ushqimin e vet, duke u marrë vazhdimisht me të pa u kujdesur për delet e shkreta që ndiqeshin dhe hallakateshin nga bishat e egra. Kur fshatari i pa delet e veta, ai bërtiti duke thënë:

'Bariu nuk më është besnik. Delet e mia janë hallakatur dhe disa i kanë shqyer bishat, ndërsa të tjera kanë ngordhur e mishi i tyre ka mbetur pa ngrënë.' Pastaj e shoqja i tha fshatarit: 'Imzot, nuk ka dyshim që nuk mund t'i marrim më trupat e shqyer. Por le të marrim në shtëpi e të përdorim trupat e paprekur edhe pse nuk kanë më frymë. Do të ishte e padurueshme nëse do mbeteshim fare pa gjë.' I shoqi iu përgjigj: 'Ç'të bëjmë? Kafshët kishin dhëmbë helmues, prandaj mishi i deleve është infektuar me helm vdekjeprurës, lëkura është prishur, leshi është bërë gjithë njolla.' E shoqja iu përgjigj: 'Nëse gjithçka ka shkuar dëm dhe ka humbur, me çfarë do të jetojmë?' I shoqi iu përgjigj:

'Shoh se ka ende dele të gjalla në tre vende. Disa ngajnë si dele të ngordhura dhe nuk guxojnë të marrin frymë nga frika. Të tjera janë zhytur thellë në baltë dhe nuk arrijnë të dalin prej aty. Të tjerat janë fshehur e nuk guxojnë të dalin. Eja, grua, le t'i ndihmojmë të ngrihen delet që kanë nevojë për ndihmë dhe le të përdorim ato!' Ja Unë, Zoti, jam ai fshatar. Njerëzit më kujtojnë një gomar të rritur në stallë sipas natyrës dhe zakoneve të veta. Emri Im është mendja e Kishës së Shenjtë. Ajo konsiderohet e neveritshme duke qenë se sakramentet e Kishës, pagëzimi, konfirmimi, vajosja, rrëfimi dhe martesat nuk merren seriozisht dhe u administrohen të tjerëve me grykësi.

Fjalët e Mia mbahen për marrëzi sepse fjalët e gojës Sime, që thashë me shëmbëlltira, janë kthyer nga fjalë shpirtërore në zbatim për shqisat. Shtëpia Ime konsiderohet e neveritshme pasi njerëzit duan gjërat e tokës dhe jo ato qiellore. Bariu i parë simbolizon miqtë e Mi, domethënë priftërinjtë që kam patur në Kishën e shenjtë, pasi me 'një' Unë nënkuptoj shumë. Atyre u besova delet e Mia, domethënë trupin Tim tejet të nderuar që ta shuguronin, si dhe shpirtrat e të zgjedhurve të Mi që t'i udhëhiqnin dhe t'i mbronin. U dhashë edhe pesë gjëra të mira, më të çmueshme se ari, konkretisht inteligjencë për të gjitha çështjet e koklavitura që ata të mund të dallonin të mirën nga e keqja, të vertëtën nga gënjeshtra.

Së dyti, u dhashë inteligjencë dhe urti për çështjet shpirtërore; kjo tani është harruar dhe tani duan urtinë njerëzore. Së treti, u dhashë dliresinë; së katërti u dhashë maturi dhe vetëpërmbytje në gjithçka me qëllim që ta mbanin trupin nën kontroll; së pesti, vendosmëri në zakone, fjalë dhe vepra të mira. Pas këtij bariu të parë, domethënë pas këtyre miqve të Mi që ishin dikur në Kishë, erdhën barinj të këqinj. Blenë për vete

grua në këmbim të arit, domethënë në këmbim të dliresisë dhe në vend të atyre pesë gjërave të mira morën për vete trupin e një gruaje, domethënë mungesën e vetëpërmbytjes. Prandaj shpirti Im është larguar prej tyre.

Kur e kanë ndarë mendjen të mëkatojnë dhe të kënaqin gruan e tyre, domethënë epshin e tyre, ashtu siç u pëlqen, shpirti Im i braktis pasi ata nuk kujdesen për delet kur ndjekin vullnetin e vet. Delet që u shqyen krejtësisht simbolizojnë shpirtrat që kanë përfunduar në ferr, trupat e të cilëve janë varrosur dhe presin të ringjallen për mallkimi të përjetshëm. Delet trupat e të cilave kanë mbetur por shpirtrat u janë marrë simbolizojnë ata që nuk më duan, nuk kanë frikë nga Unë, nuk kanë devocion ndaj Meje e as duan t'ia dinë për Mua.

Shpirti Im qëndron larg tyre pasi dhëmbët helmues të bishave e kanë helmatisur mishin e tyre; me fjalë të tjera, mendimet dhe shpirti i tyre, të simbolizuar nga të brendshmet dhe mishi i deleve, janë të neveritshme për Mua dhe më vjen ndot si të ishin mish i helmatisur. Lëkura e tyre, domethënë trupi, është shterpë nga çdo e mirë dhe dashuri dhe e papërshtatshme për mbretërinë Time. Pas gjykimit do të përfundojë në zjarrin e pashuar të ferrit. Leshi i tyre, domethënë veprat e tyre, janë aq të padobishme, sa që nuk ka asgjë në to që t'i bëjë të meritojnë dashurinë dhe hirin Tim.

Atëherë, o gruaja Ime, domethënë o ju të Krishterë të mirë të simbolizuar nga gruaja, ç'mund të bëjmë ne? Unë shoh se ka ende dele të gjalla në tre vende. Disa prej tyre duken si dele të ngordhura dhe nuk guxojnë të marrin frymë nga frika. Këto janë ata paganë që do të dëshironin të kishin fenë e vërtetë, mjaft që ta njihnin atë. Por ata nuk guxojnë të marrin frymë, domethënë nuk guxojnë ta lënë besimin që kanë dhe të pranojnë fenë e vërtetë. Grupi i dytë i deleve janë ato që qëndrojnë në vende të fshehta e nuk guxojnë të dalin. Këta janë Hebrenjtë të cilët si të thuash ndodhen pas një perdeje. Do të dilnin me gëzim prej aty nëse do të ishin të sigurtë se Unë kam lindur. Ata janë fshehur pas një perdeje duke qenë se shpresa e tyre për shpëtim është në figurat dhe shenjat që më simbolizonin Mua në Ligj, por që në të vërtetë janë plotësuar në Mua. Për shkak të shpresës së tyre boshe ata kanë frikë të dalin e të vijnë tek feja e drejtë. Në vendin e tretë, delet e zhytura në baltë, janë të Krishterët që janë në mëkat mortor. Duke qenë se i tremben ndëshkimit, ato do të dilnin me gëzim prej aty, por nuk mundën dot për shkak të mëkateve të rënda dhe mungesës së dashurisë.

Prandaj, o gruaja Ime, o të Krishterët e Mi të mirë, më ndihmoni! Ashtu si gruaja dhe burri konsiderohen një trup dhe një gjymtyrë, ashtu i Krishteri është gjymtyra Ime pasi Unë jam në të dhe ai në Mua.

Prandaj, o gruaja Ime, o të Krishterët e Mi të mirë, rendni me Mua tek delet që ende marrin ca frymë dhe le t'i nxjerrim nga batakua e t'u japim jetë! Kini mëshirë për Mua pasi Unë i kam blerë delet shumë shtrenjtë! Le t'i mbajmë ato së bashku! Ju

mbani shpinën ndërsa Unë mbaj kokën! Unë kam gëzim t'i mbaj në krahët e Mi. Dikur i mbajta të gjitha mbi kurriz kur kurrizin ma plagosën dhe më lidhën në kryq.

O miqtë e Mi, Unë i dua delet aq shumë sa që po të ishte e mundur të vdisja edhe një herë për secilën dele veç e veç njëllor siç vuajta në kryq për të gjitha bashkë, do të isha gati t'i shëlboja dhe jo t'i humbisja. Prandaj me gjithë zemër u thërras miqve të Mi që të mos i kursejnë mundimet dhe të bëjnë mirë për hatrin Tim. Nëse Mua nuk m'i kursyen qortimet kur isha në botë, atëherë ata nuk duhet ta kursejnë veten për të folur të vërtetën rreth Meje. Unë nuk pata turp t'I nënshtrohesha një vdekjeje të përbuzshme për hir të tyre, por qëndrova atje ashtu siç kisha lindur, lakuriq në sytë e armiqve të Mi. Më goditën dhëmbët me grushta; më tërhoqën me gishta nga flokët; më fshikulluan me kamzhikë; më kryqëzuan me veglat e tyre dhe qëndrova në kryq bashkë me hajdutët dhe cubat.

Prandaj miqtë e Mi, mos i kurseni mundet për Mua që durova këto gjëra nga dashuria për ju! Përpiquni trimërisht dhe ndihmohuni të gjitha delet e Mia nevojtare! Për natyrën Time njerëzore që është tek Ati ashtu si Ati është tek Unë dhe për natyrën Time hyjnore që është në Shpirtin Tim ashtu si Shpirti është në të, dhe ashtu si po ai Shpirt është në Mua dhe Unë në Të, të tre duke qenë një Hyj në tre Persona, Unë betohem se do dal t'i takoj ata që përpiqen të mbajnë delet e Mia me Mua dhe do t'i ndihmoj ato gjatë rrugëtimit. Dhe do t'u jap atyre një shpërblim të çmueshëm: Vetën Time për gëzimin e tyre të amshuar.

Biri i flet nuses për tre kategori të Krishterësh që simbolizohen nga Hebrenjtë që jetonin në Egjipt. Miqtë e Hyjit duhet t'ua bëjnë të ditura njerëzve të paditur këto rrëfime që i janë dhënë nuses.

Kapitulli 60

Biri i foli nuses duke thënë: "Unë jam Hyji i Izraelit, Ai që foli me Mojsiun. Kur e dërgova tek populli Im, Mojsiu kërkoi një shenjë duke thënë, 'Përndryshe populli nuk do të më besojë.' Nëse populli të cilit iu dërgua Mojsiu i përkiste Hyjit, pse nuk pati besim ai? Duhet ta dini se kishte tre lloj njerëzish mes Hebrenjve. Disa prej tyre besonin në Hyjin dhe në Mojsiun. Të tjerët besonin në Hyjin por nuk kishin besim tek Mojsiu sepse mendonin se ndoshta ai po thoshte dhe bënte gjëra nga mendja e vet dhe prej mendjemadhësisë. Lloji i tretë ishin ata që nuk besonin as në Hyjin as në Mojsiun.

Po ashtu tani ka tre lloj njerëzish në rradhët e të Krishterëve që simbolizohen nga Hebrenjtë. Ka disa që vërtet besojnë në Hyjin dhe në fjalët e Mia. Ka të tjerë që

besojnë në Hyjin por nuk kanë besim tek fjalët e Mia sepse nuk dinë si ta dallojnë shpirtin e mirë nga i keqi. Lloji i tretë janë ata që as besojnë në Mua as besojnë që ty të kam folur Unë. Por, siç thashë, edhe pse disa prej Hebrenjve nuk kishin besim tek Mojsiu, prapë se prapë ata të gjithë e kaluan Detin e Kuq me të e dolën në shkretëtirë ku ata që nuk kishin besim adhuruan idhujt duke ndezur zemërimin e Hyjit. Për pasojë vdiqën mjerisht edhe pse këtë e bënë vetëm ata që nuk kishin fe.

Për këtë arsye duke qenë se shpirti njerëzor është i avashtë për të besuar, miku Im duhet t'ua bëjë të ditura fjalët e Mia atyre që kanë besim në të. Pastaj ata do t'ua përcjellin të tjerëve që nuk dinë të bëjnë dallim mes një shpirti të mirë dhe një shpirti të keq. Nëse dëgjuesit u kërkojnë një shenjë, le t'ua tregojnë atyre një shkop ashtu siç bëri Mojsiu, domethënë le t'ua shpjegojnë atyre fjalët e Mia. Shkopi i Mojsiut ish i drejtë dhe për shkak të shndërrimit në gjarpër ishte edhe i frikshëm. Po ashtu fjalët e Mia janë të drejta dhe nuk ka gënjeshtër në to. Ato janë të frikshme sepse tregojnë një gjykim të drejtë. Le t'ua shpjegojnë dhe të deklarojnë se nëpërmjet fjalëve dhe zërit të një goje të vetme, djalli u largua nga krijesa e Hyjit – po ai djall që mund të lëvizë malet nëse fuqia Ime nuk do ta pengonte.

Ç'pushtet i përkiste atij me lejen e Hyjit, nëse ai ia mbathi nga tingëllimi i një fjale të vetme? Po ashtu si ata Hebrenj që, edhe pse nuk besonin as në Hyjin as në Mojsiun, u larguan nga Egjipti drejt tokës së premtuar, gati si të ishin të detyruar të shkonin me të tjerët, po kështu shumë të Krishterë do të dalin pa dashur së bashku me të zgjedhurit e Mi, pa besuar në fuqinë Time shpëtimtare.

Ata nuk besojnë aspak në fjalët e Mia; ata vetëm sa kanë një shpresë të rremë në fuqinë Time. Megjithatë fjalët e Mia do të përmbushen edhe pse ata nuk duan dhe ata si të thuash do të detyrohen të përparojnë derisa të arrijnë aty ku dua Unë.”

Libri 2

Biri e mëson nusen në lidhje me djallin. Ai e sqaron se përse nuk i largon bakëqinjte nga kjo jetë përpara se ata të bien në mëkat. Mbretëria e qiellit u jepet të pagëzuarve përpara se të arrijnë moshën e arësyes.

Kapitulli 1

Biri i foli nuses, duke thënë: "Kur djalli të tundon, thuaji këto tre gjëra: 'Fjalët e Hyjit nuk mund të jenë përveçse të vërteta.' Së dyti: 'Asgjë nuk është e pamundur për Hyjin, Ai mund të bëjë gjithçka.' Së treti: 'Ti, o djall, nuk mund të më japësh dashuri më të flaktë se ajo që më jep Hyji.' " Përsëri Hyji i foli nuses, duke thënë: "Unë i shoh njerëzit në tre mënyra: së pari, trupin e tyre së jashtmi dhe në çfarë gjendje është ai; së dyti, ndërgjegjen e tyre të brendshme, drejt çfarë priret ajo dhe në ç'mënyrë; së treti, zemrën e tyre dhe çfarë ajo dëshiron. Si zogu kur sheh një peshk në det vlerëson thellësinë e ujit dhe studion erërat e shtrëngatës, po ashtu Unë di të vlerësoj sjelljet e çdo njeriu dhe të vendos se çfarë i takon secilit, sepse Unë jam më symprehtë dhe mund ta vlerësoj gjendjen e njeriut më mirë seç e njeh njeriu vetveten.

Duke qenë se Unë shoh dhe di gjithçka, ti mund të më pyesësh përse Unë nuk i largoj bakëqinjte nga kjo jetë përpara se ata të fundosen në honet e mëkatit. Unë vetë e kam bërë këtë pyetje dhe Unë vetë do t'i përgjigjem për ty: Unë jam Krijuesi i gjithçkaje dhe i di që më parë të gjitha gjërat. Unë di dhe shikoj gjithçka që ka qenë dhe gjithçka që do të jetë. Por edhe pse Unë di dhe mund të bëj gjithçka, prapë se prapë, për arsye drejtësie, Unë nuk ndërhyj në konstruktin natyror të trupit, ashtu sikurse bëj me prirjet e shpirtit. Çdo njeri vazhdon të ekzistojë sipas konstruktit natyror të trupit, ashtu siç është, dhe Unë e kam ditur këtë qysh nga përjetësia. Fakti që dikush jeton më gjatë dhe një tjetër më pak ka të bëjë me forcën apo dobësinë natyrore dhe lidhet me konstruktin fizik të njeriut. Nuk është pasojë e paradijes Sime nëse dikush humbet shikimin apo bëhet i çalë apo diçka tjetër, pasi paradija Ime e gjithanshme është e tillë që askujt nuk i vjen e keqja prej saj e ajo nuk është e dëmshme për asnjë.

Përveç kësaj, këto gjëra nuk ndodhin as për shkak të trajektores dhe pozicionit të trupave qiellorë, por për shkak të disa parimeve të fshehta drejtësie që gjenden në konstruktin dhe ruajtjen e natyrës. Mëkati dhe çrregullimet natyrore shkaktojnë deformime të ndryshme në trup. Kjo nuk ndodh ngaqë Unë e dëshiroj këtë direkt, por ngaqë e lejoj të ndodhë për hir të drejtësisë. Edhe pse Unë mund të bëj gjithçka, prapë se prapë Unë nuk e shkel drejtësinë. Po kështu, gjatësia apo shkurtësia e jetës së njeriut

lidhet me dobësinë apo forcën e konstruktit të tij fizik dhe ka qenë në paradijen Time që askush nuk mund ta çënojë.

Këtë mund ta kuptosh me anë të një shembulli. Imagjino sikur të ishin dy rrugë në të cilat shkohet nëpërmjet një rruge të vetme. Në të dyja rrugët ka shumë varre pranë e pranë e të mbivendosur. Fundi i njëjës prej të dy rrugëve bie thikë në humnerë; fundi i tjetrës shkon përjetë. Në udhëkryq shkruhet: 'Kushdo që i futet kësaj rruge, e fillon me kënaqësi fizike dhe e përfundon me mjerim dhe turp të madh. Kushdo që i futet rrugës tjetër do të lodhet disi në fillim, por në fund do të gjejë gëzim dhe ngushëllim të madh.' Dikush që po ecte në rrugën teke ishte krejtësisht i verbër. Por kur arriti tek udhëkryqi, sytë iu hapën dhe ai pa çfarë ishte shkruar për dy rrugët.

Ndërsa po studionte shenjën dhe po mendonte me vete, papritur iu shfaqën dy vetë që i thanë njëri-tjetrit: 'Le të vërejmë me kujdes se cilën rrugë do të zgjedhë dhe pastaj ai do t'i përkasë atij prej nesh rrugën e të cilit do të zgjedhë.' Udhëtari po bluante me vete të mirat dhe të këqijat e secilës rrugë. Bëri zgjedhje të matur dhe vendosi t'i futej rrugës fillimi i së cilës kërkonte ca mund për t'u përshkuar e në fund kish gëzim dhe nuk zgjodhi atë që fillonte me gëzim dhe përfundonte në mundim. Ai vendosi se ishte më e arësyeshme dhe e përbalueshme të lodheshe ca në fillim dhe të pushoje i sigurt në fund.

A e kupton çdo të thotë kjo? Ta them Unë. Këto dy rrugë janë e mira dhe e keqja që mund të bëjë njeriu. Varet nga vullneti i lirë i njeriut që të zgjedhë ç' i pëlqen kur arrin moshën e arësyes. Një rrugë e vetme të çon tek dy rrugët e zgjedhjes mes së mirës dhe së keqes; me fjalë të tjera, nga mosha fëmijërisë kalohet në moshën e pjekurisë. Personi që po ecën në rrugën e parë i përngjan një të verbëri sepse është sikur të ishte i verbër qysh nga fëmijëria deri në moshën e pjekurisë, pasi nuk di ta dallojë të mirën nga e keqja, mëkatën nga virtyti, të lejueshmen nga e ndaluara.

Personi që po ecën në rrugën e parë, pra në moshën e fëmijërisë, i përngjan një të verbri. Por kur ai arrin në udhëkryq, domethënë në moshën e pjekurisë, sytë e gjykimit i hapen. Pas kësaj ai di si të vendosë e të zgjedhë nëse është më mirë të provosh fillimisht ca mundim e më pas gëzim të përjetshëm, apo pak gëzim në fillim dhe mundim të përjetshëm në fund. Cilëndo rrugë që të zgjedhë, nuk do t'i mungojnë ata që do t'ia numërojnë me kujdes hapat. Ka shumë varre në këto rrugë, njëri pas tjetrit, njëri mbi tjetrin, pasi si në rini ashtu edhe në pleqëri njëri vdes më shpejt, tjetri më vonë, njëri në rini e tjetri në moshë të thyer. Fundi i kësaj jete simbolizohet me të drejtë nga varret: ai do t'i vijë të gjithëve, njërit në njërën mënyrë e tjetrit në një mënyrë tjetër, sipas konstruktit natyror të secilit dhe ekzaktësisht ashtu siç Unë e kam paraditur.

Nëse Unë do ta largoja nga kjo jetë dikë kundër konstruktit natyror të trupit, djalli do të kishte arsye për të më akuzuar. Prandaj që djalli të mos gjejë dot asgjë në Mua që bie ndesh sadopak me drejtësinë, Unë nuk përzihem më me konstruktin natyror të trupit, ashtu siç bëj me konstruktin e shpirtit. Por vëre mirësinë dhe mëshirën Time! Pasi, siç thotë mësuesi, Unë i jap virtyt atyre që nuk kanë asnjë virtyt. Për shkak të dashurisë Sime të madhe, Unë u jap mbretërinë e qiellit të gjithë të pagëzurve që vdesin përpara moshës së arësyes. Siç është shkruar: Ati ka dashur t'ia japë mbretërinë e qiellit këtyre. Për shkak të dashurisë Sime të thellë, Unë tregohem i mëshirshëm edhe me fëmijët e paganëve.

Nëse ndonjë prej tyre vdes pa arritur moshën e arësyes, duke qenë se nuk mund të vinë të më njohin ballë për ballë, ata shkojnë në një vend që juve nuk u lejohet ta dini, po ku ata do të jetojnë pa vuajtje. Ata që e përshkojnë rrugën teke mbërrin tek këto dy rrugë, domethënë në moshën kur bëhet dallimi mes së mirës dhe së keqes. Atëherë e kanë vetë në dorë të zgjedhin çfarë u pëlqen më tepër. Shpërblimi që do të marrin do të përkojë me prirjen e vullnetit të tyre sepse ata dinë ta lexojnë shenjën e shkruar në udhëkryq e cila u tregon se është më mirë të heqin ca mundim në fillim dhe pastaj t'i presë gëzimi dhe jo të kenë gëzime në fillim dhe mundime në fund. Ndonjëherë ndodh që njerëzit largohen nga kjo jetë me herët seç e lejon normalisht konstrukti i tyre fizik, siç ndodh në rastin e vrasjeve, dehjeve dhe gjërave të këtij lloji.

Kjo vjen ngaqë ligësia e djallit arrin në atë pikë saqë mëkatari do të meritonte një ndëshkim jashtëzakonisht të gjatë nëse do të jetonte gjatë në botë. Prandaj disa njerëz merren nga kjo jetë më herët sesa e lejon gjendja e tyre fizike, sepse kështu e lyp drejtësia dhe për shkak të mëkateve të tyre. Largimin e tyre nga jeta Unë e kam ditur qysh nga përjetësia dhe është e pamundur për këdo që ta cënojë paradijen Time. Ndonjëherë edhe njerëz të mirë largohen nga kjo jetë më herët seç e lejon konstrukti i tyre fizik. Për shkak të dashurisë së madhe që kam për ta dhe për shkak të dashurisë së tyre të zjarrtë dhe përpjekjeve të tyre për t'i vënë fre trupit për hatrin Tim, drejtësia ndonjëherë e lyp që të merren nga kjo jetë, siç është paraditur prej Meje qysh nga përjetësia. Pra Unë nuk ndërhyj në konstruktin natyror të trupit, ashtu siç bëj me konstruktin e shpirtit."

Akt-akuza e Birit ndaj një shpirti që do të dënohej në prani të nuses dhe përgjigja që Krishti i dha djallit që e pyeti se përse Ai e lejoi këtë shpirt dhe i lejon bakëqinj të tjerë të prekin apo të marrin trupin e Tij të vërtetë në kungim.

Kapitulli 2

Hyji u shfaq i zemëruar dhe tha: "Kjo vepër e duarve të Mia, të cilës i pata taksur lavdi të madhe, më përbuz shumë. Ky shpirt, të cilit i ofrova gjithë kujdesin Tim të përzemërt, më ka bërë tre gjëra: i hoqi sytë prej Meje dhe i ktheu nga armiku. E nguliti vullnetin tek bota. E vuri besimin tek vetvetja sepse ishte i lirë të mëkatonte kundër Meje. Për këtë arsye, duke qenë se nuk u merakos të më ketë fare në konsideratë, bëra drejtësi të beftë ndaj tij. Duke qenë se e kishte ngulitur vullnetin e vet kundër Meje dhe kish vënë besim të rremë tek vetvetja, ia largova objektin e dëshirave të tij." Pastaj një djall bërtiti, duke thënë: "Gjykatës, ky shpirt është i imi." Gjykatësi u përgjigj: "'Ç'akuzë ke kundër tij?" Ai u përgjigj: "Akuza ime është akt-akuza që Ti i bën, pra që të ka përçmuar Ty, Krijuesin e vet, dhe për këtë arsye shpirti i tij është bërë shërbëtori im.

Përveç kësaj, duke qenë se ai u mor papritmas nga jeta, si mundet krejt papritur të fillojë të të pëlqejë? Pasi kur kish trup të shëndetshëm dhe jetonte në botë, ai nuk të shërbeu me zemër të sinqertë sepse më shumë donte gjërat e krijuara, nuk bëri durim në sëmundje e as nuk reflektoi për veprat e Tua ashtu siç duhej. Në fund ai nuk digjej nga zjarri i dashurisë. Ai është i imi pasi Ti e more nga jeta papritmas."

Gjykatësi u përgjigj: "Shpirti, kur nuk ka kryer vepra të dënueshme, nuk mund të dënohet pse vdes papritur. Vullneti i njeriut nuk dënohet përgjithmonë pa e peshuar mirë çështjen." Pastaj Nëna e Hyjit erdhi dhe tha: "Biri im, nëse një shërbëtor dembel ka një mik që ka miqësi të ngushtë me zotërinë e tij, a nuk do t'i vijë ky mik i ngushtë në ndihmë? A nuk do të shpëtohet ai, nëse e kërkon një gjë të tillë, për hir të tjetrit?" Gjykatësi u përgjigj: "Çdo vepër drejtësie duhet të shoqërohet nga mëshira dhe urtia – mëshira e zbut ashpërsinë, urtia siguron drejtësi. Por nëse shkelja është e tillë që nuk meriton tolerim, vendimi prapë se prapë mund të zbutet për hir të miqësisë, pa e shkelur drejtësinë. Pastaj Nëna e Tij tha: "I bekuari Biri im, ky shpirt më ka patur vazhdimisht në mendje dhe më ka nderuar dhe shpesh kish zakon të merrte pjesë në festat solemne, edhe pse ishte i ftohtë ndaj Teje. Prandaj ki mëshirë për të!"

Biri u përgjigj: "E bekuara Nënë, në Mua ti sheh dhe di gjithçka. Edhe pse ky shpirt të kish në mendje, këtë e bënte më tepër për interesat e përkohshme sesa për të mirën e tij shpirtërore. Ai nuk e trajtoi trupin Tim tejet të pastër ashtu siç duhej. Goja e tij e fëlliqur e pengonte t'i gëzohej dashurisë Sime. Dashuritë dhe qejfet mondane i fshihnin vuajtjet e Mia prej tij. Duke e marrë krejtësisht të mirëqenë faljen Time, ai nuk mendonte për fundin e vet dhe kjo ia përshpejtoi vdekjen. Edhe pse është kunguar vazhdimisht, kjo nuk e përmirësoi shumë pasi ai nuk përgatitej siç duhej. Kush dëshiron ta pranojë në kungim Zotërinë dhe bujtësin e tij fisnik, jo vetëm që duhet të

përgatisë dhomën e miqve, por edhe të gjitha enët. Ky njeri nuk veproi kështu pasi, edhe pse e pastronte shtëpinë, ai nuk e fshinte me kujdesin që ngjall respekti. Ai nuk e shtronte dyshtemenë me lulet e virtyteve e as i mbushte enët e gjymtyrëve me vetëpërmbytje. Prandaj ti e sheh fare mirë se e meriton dënimin.

Vërtet jam i pacënueshëm dhe i pakuptueshëm dhe gjendem kudo në sajë të hyjnisë Sime, por gëzimin e gjej tek të dliret pavarësisht se hyj si tek i miri ashtu edhe tek i mallkuari. Të mirët marrin trupin Tim që u kryqëzua dhe u ngjit në qiell, që u simbolizua paraprakisht nga mana dhe nga mielli i së vesë. Po kështu bëjnë edhe të këqinjët, por ndërsa për të mirët ai vlen për t'i forcuar dhe ngushëlluar më tepër, të këqinjët i çon në dënim akoma më të drejtë pasi ata, edhe pse të padenjë, nuk kanë frikë t'i afrohen një sakramenti kaq dinjitoz." Djalli u përgjigj: "Nëse ai të afrohej padenjësht, duke merituar kështu ndëshkim më të ashpër, atëherë përse e lejove të të afrohej dhe të të prekte?"

Gjykatësi u përgjigj: "Ti nuk më pyet i shtyrë nga dashuria, pasi ti nuk ke fare dashuri, por është pushteti Im që të detyron të pyesësh për hir të nuses Sime që po dëgjon. Ashtu sikurse si i miri dhe i keqi u sollën me Mua për të provuar realitetin e natyrës Sime njerëzore dhe të përvujtërinë Time të durueshme, po ashtu si i miri dhe i ligu ushqehen me Mua në altar – të mirët që të përsosen më tej, të këqinjët që të mos kujtojnë se tashmë janë dënuar e, duke marrë trupin Tim, të mund të kthehen, me kusht që të jenë të vendosur të bëjnë kthesë. Ç' dashuri më të madhe mund t'u tregoj sesa duke hyrë, Unë më i pastri i të pastërve, edhe në enën më të fëlliqur (edhe pse, si dielli material, Mua asgjë nuk më ndot)? Ti dhe miqtë e tu e përçmoni këtë dashuri sepse e keni ngurtësuar veten ndaj dashurisë."

Pastaj Nëna foli përsëri "I miri Biri im, sa herë që të afrohej ai ishte i respektueshëm ndaj Teje, edhe pse jo ashtu siç duhet. Gjithashtu ai pendohet që të ka fyer, edhe pse jo përsosshmërisht. Biri im, për hatrin tim, llogarite këtë në favor të tij." Biri u përgjigj: "Siç tha profeti, Unë jam dielli i vërtetë, edhe pse jam shumë më i mirë se dielli material. Dielli material nuk i përshkon dot malet dhe mendjet, ndërsa Unë po.

Një mal mund ta pengojë diellin material që ta ndriçojë tokën që gjendet mbrapa tij, por ç'mund të më pengojë Mua përveç mëkatit që nuk e lejon shpirtin të përshkohet nga dashuria Ime? Edhe sikur një pjesë e malit të hiqej, toka prapa tij prapë se prapë nuk do të ngrohej nga dielli. Dhe nëse Unë hyj në një pjesë të pastër të një mendjeje, ç'ngushëllim mund të kem nëse më vjen erë e rëndë nga një pjesë tjetër? Prandaj njeriu duhet të lirohet nga çdo fëlliqësirë dhe pastaj nga pastërtia do të burojë gëzim i ëmbël." Nëna u përgjigj: "U bëftë vullneti Yt me çdo mëshirë!"

SQARIM

Ky ishte një prift që shpesh ishte paralajmëruar për sjelljen e tij të pakontrolluar dhe nuk zinte mend. Një ditë, kur doli në lëndinë për t'u kujdesur për kalin e tij, u dëgjua një shkrepim dhe rrufeja e goditi për vdekje. Trupi i mbeti krejtësisht i paprekur me përjashtim të pjesëve intime që u dogjën plotësisht. Pastaj Shpirti i Hyjit tha: "Bijë, ata që bëhen skllevër të kënaqësive të tilla mjerane meritojnë të heqin në shpirt çka ky njeri pësoi në trup."

Fjalë të admirueshme që Nëna e Hyjit i thotë nuses dhe rreth pesë shtëpive në botë banorët e të cilave përfaqësojnë pesë gjendjet e njerëzve, konkretisht të të Krishterëve mosmirënjohës, të Hebrenjve kokëfortë dhe paganëve veç e veç, të Hebrenjve dhe paganëve së bashku dhe të miqve të Hyjit. Ky kapitull përmban shumë gjëra të dobishme.

Kapitulli 3

Maria tha: "Është e tmerrshme që Zoti i gjithçkaje dhe Mbreti i lavdisë përçmohet. Ai ishte si një shtegtar mbi tokë që endet nga një vend tek tjetri e troket në shumë dyer duke kërkuar mikpritje. Bota ishte si një vendbanim me pesë shtëpi. Kur im Bir erdhi i veshur si shtegtar tek shtëpia e parë, Ai trokiti në derë dhe tha: 'Mik, hapma derën dhe lërmë të hyj të pushoj e të rri me ty që të mos më shqyejnë bishat, që të mos më kapin stuhitë dhe shiu! Më jep ca prej teshave të tua që të më mbajnë ngrohtë e ta mbuloj lakuriqësinë Time! Jepmë ca nga ushqimi yt për ta shuar urinë dhe diçka për të pirë që ta marr veten. Hyji do të ta shpërblejë!'

Personi nga brenda iu përgjigj: 'Ti nuk ke fare durim, prandaj nuk mund të jetosh paqësisht me ne. Je shumë i gjatë. Prandaj nuk të veshim dot. Je shumë lakmitar dhe grykës, prandaj nuk të ngopim dot pasi oreksi yt prej grykësi nuk ka të sosur.' Krishti shtegtar u përgjigj nga jashtë: 'Mik, lërmë të hyj. Mua nuk më duhet shumë vend. Jepmë ca prej rrobave të tua sepse në shtëpi nuk ke rroba aq të vogla sa të mos më ngrohin sadopak! Jepmë ca nga ushqimi yt, pasi edhe një kafshatë e vogël do të më ngopte dhe edhe një pikë uji do të ma shuante etjen e do të më forconte.' Personi nga brenda ia ktheu: 'Të njohim shumë mirë ne Ty.

Je i përvuajtur me fjalë por i bezdisshëm me kërkesat e Tua. Dukesh sikur kënaqesh lehtë, por në fakt je i pangopur kur vjen puna për të ngrënë. Ke shumë ftohtë dhe është vështirë të të veshësh. Largohu, nuk të pranoj brenda!' Pastaj Ai erdhi tek shtëpia e dytë dhe tha: 'Mik, hape derën dhe shikomë! Do të të jap çfarë të nevojitet.

Do të të mbroj nga armiqtë.' Personi nga brenda u përgjigj: 'I kam sytë e dobët. Do t'u bënte keq po të të shihnin. Kam gjithçka me bollëk dhe nuk kam nevojë për asgjë Tënden. Jam i fortë dhe i fuqishëm. Kush mund të më bëjë keq?' Duke ardhur pastaj tek shtëpia e tretë, Ai tha: 'Mik, vërma veshin dhe dëgjomë! Zgjati duart dhe merrmë! Hape gojën dhe shijomë!'

I zoti i shtëpisë u përgjigj: 'Bërtit më fort që të të dëgjoj më mirë! Nëse je i mirë, do të të afrojmë. Nëse je i këndshëm, do të të lë të hysh.' Pastaj Ai shkoi tek shtëpia e katërt dera e së cilës ishte e hapur gati përgjysëm. Ai tha: 'Mik, nëse do të reflektoje se kohën e ke shpenzuar kot, ti do të më pranoje brenda. Nëse do ta kuptoje dhe dëgjoje se çfarë kam bërë për ty, do të të vinte keq për Mua. Nëse mban parasysh se sa shumë më ke fyer, do të psherëtitje dhe do të kërkoje falje.' Personi iu përgjigj: 'Gati po vdisnim duke të të pritur dhe duke të të dëshiruar. Ki mëshirë për të ligat tona dhe do të jemi mëse të gatshëm të ta japim vetveten. Shikoje mjerimin tonë dhe vështro makthin e trupit tonë dhe do të jemi të gatshëm për çdo dëshirë Tënden.' Pastaj Ai erdhi tek shtëpia e pestë që ishte krejtësisht e hapur. Ai tha: 'Mik, me kënaqësi do të hyja këtu, por ta dish se Unë kërkoj një vend prehës më të butë se një dyshek me pupla, ngrohtësi më të madhe se ç'japin rrobat e leshta, ushqim më të freskët se mish i kafshëve të sapotherura.'

Ata që ishin brenda u përgjigjën: 'Tek këmbët kemi çekiçë. Më gëzim do t'i përdorim për t'i bërë copë shputat dhe këmbët dhe do të të japim palcën që do dalë prej tyre si vend çlodhjeje. Më gëzim do të hapim pjesët më të brendshme tonat për Ty. Eja menjëherë brenda! S'ka asgjë më të butë se palca jonë ku mund të pushosh dhe asgjë më të mirë se pjesët tona më të brendshme për të të ngrohur. Zemra jonë është më e freskët se mish i freskët i kafshëve. Jemi gati ta presim për të të ushqyer. Vetëm eja brenda! Sepse Ti je i ëmbël dhe i mrekullueshëm. Banorët e këtyre pesë shtëpive përfaqësojnë pesë gjendje të ndryshme të njerëzve në botë. Të parët janë të Krishterët jo besnikë që i quajnë të padrejta vendimet e tim Biri, të rreme premtimet e Tij dhe të padurueshme urdhëresat e Tij.

Këta janë ata që me mendime, mendje dhe blasfemi u thonë predikuesve të tim Biri: 'Ai mund të jetë fare mirë i plotfuqishëm, por Ai është shumë larg dhe i paarritshëm. Është i lartë dhe i gjerë dhe nuk ke si e vesh. Është i pangopur dhe nuk ke si e ushqen. Nuk ka fare durim dhe nuk rrihet dot me Të.' Ata thonë se Ai është shumë larg sepse janë të dobët në vepra të mira dhe dashuri dhe nuk përpiqen që ta arrijnë mirësinë e Tij. Ata thonë se Ai është i gjerë, sepse grykësia e tyre nuk ka kufi: gjithmonë ankohen se u mungon apo u nevojitet diçka dhe gjithmonë imagjinojnë probleme përpara se ato të ekzistojnë. Ata gjithashtu e akuzojnë Atë si të pangopur sepse qielli dhe toka nuk i mjaftojnë por kërkon dhurata edhe më të mëdha nga njerëzit.

U duket marrëzi që të heqin dorë nga gjithçka për hir të shpirtit të tyre në përputhje me këshillat dhe u duket e dëmshme që t'i japin trupit më pak. Ata thonë se Ai nuk ka durim sepse Ai i urren veset dhe u dërgon gjëra kundër vullnetit të tyre. Ata mendojnë se asgjë nuk është e mirë dhe e dobishme përveç atyre që kënaqësia e trupit u dikton. Sigurisht që im Bir është me të vërtetë i plotfuqishëm në qiell dhe në tokë, Krijuesi i gjithçkaje dhe i krijuar prej askujt, që ekziston përpara gjithçkaje e pas të cilit askush nuk ka për të ardhur. Ai është me të vërtetë më i largëti, më i gjeri dhe më i larti, brenda, jashtë dhe mbi gjithçka.

Por edhe pse Ai është kaq i fuqishëm, prapë se prapë nga dashuria Ai dëshiron që të vishet me ndihmën e njerëzve – Ai që nuk ka nevojë për rroba, që vesh gjithçka dhe vetë është veshur përjetësisht dhe pandryshueshmërisht me nder dhe lavdi të amshuar. Ai që është buka e engjëjve dhe e njerëzve, që ushqen gjithçka dhe vetë nuk ka nevojë për asgjë, dëshiron të ushqehet me dashuri njerëzore. Ai që është vendosësi dhe autori i paqes kërkon prehje nga njerëzit. Prandaj kushdo që e mirëpret mund ta ngopë edhe me një kafshatë bukë për sa kohë ai synon të bëjë mirë. Ai mund ta veshë Atë me një fill të vetëm për sa kohë dashuria e tij digjet flakë. Një pikë e vetme mund t'ia shuajë etjen nëse personi ka predispozitat e duhura.

Për aq kohë sa devotshmëria e një personi është e flaktë dhe e qëndrueshme, ai është i aftë ta mirëpresë tim Bir në zemrën e vet dhe të flasë me Të. Hyji është shpirt dhe për këtë arsye Ai ka dashur t'i shndërrojë krijesat prej mishi në qenie shpirtërore dhe qeniet kalimtare në të përjetshme. Çka u ndodh gjymtyrëve të trupit të Vet, Ai e konsideron se i ndodh edhe Atij. Ai merr parasysh jo vetëm veprat apo aftësitë e njeriut, por edhe vullnetin dhe synimin me të cilin kryhet një vepër. Në të vërtetë, sa më shumë im Bir u thërret njerëzve të tillë me anë të frymëzimeve të fshehta dhe sa më shumë u tërheq vëmendjen me anë të predikuesve të Tij, aq më të pandjeshëm ata bëhen ndaj Tij.

Ata nuk dëgjojnë e as ia hapin derën e vullnetit e as e lënë të hyjë nëpërmjet veprave të dashurisë. Prandaj, kur u vjen koha, fallciteti ku mbështeten do të asgjësohet, e vërteta do të lartësohet dhe lavdia e Hyjit do të jetë e qartë. Të dytët janë Hebrenjtë kokëfortë. Këta e konsiderojnë veten të arësyeshem sa s'ka më dhe e konsiderojnë urtinë si drejtësi ligjore. Vënë në dukje veprat e tyre dhe i konsiderojnë më të denja se veprat e të tjerëve. Nëse dëgjojnë për gjërat që ka bërë im Bir, ata i përbuzin. Nëse i dëgjojnë fjalët dhe urdhëresat e Tij, ata reagojnë me tallje.

E ç'është më e keqja, ata do ta konsideronin veten mëkatarë dhe të papastër qoftë sikur edhe vetëm të dëgjonin dhe reflektonin mbi ndonjë gjë që ka të bëjë me tim Bir dhe si më fatkeqë dhe mjeranë nëse do të imitonin veprat e Tij. Por për sa kohë erërat e fatit mondan vazhdojnë të fryjnë mbi ta, ata e konsiderojnë veten me shumë fat. Për sa

kohë janë të fortë fizikisht, ata e kujtojnë veten shumë të fortë. Për këtë arsye shpresat e tyre do të bëhen hi dhe nderi i tyre do të kthehet në turp.

Të tretët janë paganët. Disa prej tyre thërrasin me tallje çdo ditë: 'Kush na është ky Krishti? Nëse na mbush me dhurata të kësaj bote, me gëzim do ta pranojmë. Nëse na i fal mëkatet, do ta nderojmë akoma edhe me më tepër gëzim.' Por këta njerëz i kanë mbyllur sytë e mendjes që të mos shohin drejtësinë dhe mëshirën e Hyjit. I taposin veshët dhe nuk dëgjojnë se ç'ka bërë im Bir për ta dhe për çdo njeri. Ata e qepin gojën dhe nuk pyesin se si do të jetë e ardhmja e tyre apo se çfarë është për të mirën e tyre. I lidhin duart mbi gjoks dhe nuk pranojnë të përpiqen që të gjejnë mënyrën sesi t'i shpëtojnë gënjeshtreve dhe të zbulojnë të vërtetën. Prandaj, duke qenë se nuk duan të kuptojnë apo të marrin masa, edhe pse munden dhe kanë kohë për ta bërë këtë, ata dhe shtëpia e tyre do të shemben dhe përfshihen nga shtrëngata.

Të katërtët janë ata Hebrenj dhe paganë që do të donin të bëheshin të Krishterë sikur veç ta dinin si dhe në ç'mënyrë mund ta kënaqnin tim Bir dhe po të kishin një ndihmës. Ata dëgjojnë nga banorë të vendeve fqinje çdo ditë dhe e dinë edhe nga thirrjet e dashurisë brenda vetes, si dhe prej shumë shenjave të tjera, sa shumë im Bir ka bërë dhe vuajtur për secilin. Për këtë ata e thërrasin Atë në ndërgjegjen e tyre dhe thonë:

'O Zot, kemi dëgjuar se ke premtuar të na e japësh Vetveten. Prandaj po të presim. Eja dhe përmbushe premtimin Tënd! Ne shohim dhe kuptojmë se nuk ka fuqi hyjnore në ata që adhurohen si hyjni, as dashuri për shpirtrat, as vlerësim për dliresinë. Tek ta gjejmë vetëm instikte, dëshirë për nderimet e botës së tanishme. Ne dimë për Ligjin dhe dëgjojmë rreth veprave të mëdha që ke kryer me mëshirë dhe drejtësi. Dëgjojmë nga thëniet e profetëve të Tu se ata po të prisnin Ty që të patën profetizuar. Prandaj eja, o Zot i mirë! Do të donim të ta jepnim vetveten sepse e kuptojmë që në Ty ka dashuri për shpirtrat, përdorim të drejtë të gjithçkaje, dliresi të përsosur dhe jetë të amshuar. Eja pa vonesë dhe na ndriço se gati po vdesim duke të pritur!' Kështu i drejtohen tim Biri. Kjo shpjegon përse dera e tyre është e hapur përgjysëm, pasi synimi i tyre është i plotë përse i përket së mirës, por ende nuk e kanë përmbushur. Këta janë njerëz që meritojnë të marrin hir dhe ngushëllim nga im Bir.

Në shtëpinë e pestë ndodhen miqtë e tim Biri dhe të mitë. Dera e mendjes së tyre është krejtësisht e hapur për tim Bir. Gëzohen po ta dëgjojnë të thërrasë. Ata jo vetëm që e hapin kur Ai troket, por me gëzim rendin ta takojnë ndërsa është duke hyrë brenda. Me çekiçet e këshillave hyjnore ata shkërmoqin gjithçka të shformuar që gjejnë tek vetja. Ata përgatisin një vend çlodhjeje për tim Bir, jo prej puplave të zogjve por me harmoninë e virtyteve dhe frenimin e dëshirave të këqija që është vetë palca e të gjitha virtyteve. Ata i ofrojnë tim Biri një lloj ngrohtësie që nuk vjen nga leshi por nga

dashuria e flaktë e jo vetëm që i japin gjërat që u përkasin, por edhe vetveten. Gjithashtu ata përgatisin ushqim për Të që është më i freskët se çdo mish: është zemra e tyre e përkryer që nuk dëshiron apo do gjë tjetër përveç Hyjit.

Zoti i qiellit banon në zemrat e tyre dhe Hyji që ushqen gjithçka, ëmbëlsisht ushqehet prej tyre. Ata i mbajnë vazhdimisht sytë nga dera që të mos hyjë armiku, i mbajnë veshët kthyer nga Zoti dhe duart gati për t'u përleshur me armikun. Imitoji ata, bija ime, për aq sa mundesh, sepse themelet e tyre janë ndërtuar mbi shkëmb të fortë. Shtëpitë e tjera i kanë themelet mbi baltë dhe prandaj do të lëkunden kur të fryjë erë."

Nëna e Hyjit i flet të Birit në emër të nuses së Tij. Krishti krahasohet me Salomonin. Ndëshkimi i ashpër ndaj të Krishterëve shtiracakë.

Kapitulli 4

Nëna e Hyjit i foli të Birit duke thënë: "Biri im, shiko si po qan nusja jote ngaqë Ti ke pak miq dhe shumë armiq." Biri u përgjigj: "Është shkruar se bijtë e mbretërisë do të dëbohen dhe nuk do ta trashëgojnë mbretërinë. Po ashtu shkruhet se një farë mbretëreshe erdhi nga larg për të parë pasuritë e Salomonit dhe për të dëgjuar urtinë e tij. Kur pa gjithçka, ajo mbeti pa fjalë nga habia. Por shtetasit e mbretërisë së tij nuk i kushtuan vëmndje urtisë së tij dhe nuk i admiruan pasuritë e tij. Salomoni më simbolizon Mua edhe pse Unë jam shumë më i pasur dhe më i urtë se ai, pasi gjithë urtia vjen prej Meje dhe çdokush që është i urtë e merr urtinë nga Unë. Pasuritë e Mia janë jetë e përjetshme dhe lavdi e papërshkrueshme. Ia premtova dhe ofrova këto të mira të Krishterëve si t'ishin fëmijët e Mi, që ata të mund t'i zotëronin përgjithmonë nëse do të më imitonin dhe do t'i besonin fjalët e Mia. Por ata nuk i kushtuan vëmendje urtisë Sime.

Ata tallen me veprat dhe premtimet e Mia dhe i konsiderojnë të pavlera pasuritë e Mia. Pra ç' do të bëj pastaj me ta? Sigurisht që nëse fëmijët nuk e duan trashëgiminë e vet, atëherë të huajt, domethënë paganët, do ta marrin atë. Si ajo mbretëreshë e huaj me të cilën simbolizoj të gjithë shpirtrat besnikë, ata do të vinë dhe do të admirojnë pasurinë e lavdisë dhe dashurisë Sime e do të largohen nga shpirti i tyre i pabesisë dhe do të mbushem me Shpirtin tim. Pra ç' do të bëj pastaj me bijtë e mbretërisë? Do të sillem me ta si një poçar i zoti i cili kur vëren se objekti i parë që ka bërë me argjilë nuk është as i bukur as i dobishëm, e hedh dhe e thyen. Do të sillem me të Krishterët në të njëjtën mënyrë. Edhe pse ata duhet të ishin të Mitë sepse i krijova sipas imazhit Tim

dhe i shëlbova me gjakun Tim, ata janë deformuar tmerrësisht. Prandaj do të shkelen si pluhur dhe do të flaken në ferr."

Zoti i flet nuses për madhësitë e Tij. Një shëmbëlltyrë e mrekullueshme ku Krishti krahasohet me Davidin, ndërsa Hebrenjtë, të Krishterët e këqinj dhe paganët krahasohen me tre djemtë e Davidit. Kisha mbështetet në shtatë sakramentet.

Kapitulli 5

Unë jam Hyj, jo prej guri a prej druri e as i krijuar nga ndonjë tjetër, por Krijuesi i gjithësisë, jam pa fillim dhe pa fund. Unë jam Ai që erdhi në krahërorin e Virgjërës dhe ndenji me Virgjërën pa e humbur hyjninë. Me natyrën Time njerëzore Unë isha tek Virgjëra njëkohësisht me natyrën Time hyjnore dhe Unë jam po ai Person i cili me anë të natyrës hyjnore vazhdoi të sundonte mbi qiellin dhe tokën së bashku me Atin dhe me Shpirtin Shenjt. Me Shpirtin Tim e përflaka Virgjërën – jo në kuptimin që Shpirti që e përflaku që i ndarë prej Meje, por që Shpirti që e përflaku ishte po Ai që ishte në Atin dhe në Mua, jo tre hyje.

Unë jam si mbreti David që kishte tre djem. Njëri prej tyre quhej Absalom dhe ai u përpoq t'i merrte jetën të atit. I dyti, Adonija, kërkonte mbretërinë e të atit. Djali i tretë, Salomoni, e mori mbretërinë. Djali i parë përfaqëson Hebrenjtë. Ata janë personat që kërkuan të më merrnin jetën e Unë të vdisja dhe i përqeshën mësimet e Mia. Për pasojë, tani që dihet si e pësuan, Unë mund të them çka tha Davidi kur vdiq i biri: 'Biri im, Absalom!' domethënë: O bijtë e Mi Hebrenj, ku ka përfunduar përmallimi dhe pritja juaj tani? O bijtë e Mi, ç'fund ju pret tani? Ndjeva keqardhje për ju sepse më prisnit me dëshirë që të vija – Mua që nga shumë shenja mësuat se kisha ardhur – dhe sepse dëshironit lavdi që kalon shpejt e që e gjitha tani ka marrë fund. Por tani ndjej keqardhje më të madhe për ju, si Davidi që i përsëriste e përsëristë fjalët e para, sepse shoh që ju pret një fund mjeran.

Prandaj përsëri si Davidi Unë them me gjithë dashurinë Time: 'Bir, ah sikur të vdisja Unë në vendin tënd?' Davidi e dinte mirë se ai nuk mund ta kthente në jetë të birin duke vdekur vetë, por që të tregonte dashurinë e thellë atërore dhe dëshirën e zjarrtë të vullnetit të tij, edhe pse e dinte se ishte e pamundur, ai ishte gati të vdiste në vend të të birit. Në të njëjtën mënyrë Unë tani them: O bijtë e Mi izraelitë, edhe pse ma dëshiruam të keqen dhe bëtë ç'mundët kundër Meje, nëse do të ishte e mundur dhe nëse Ati Im do ta lejonte, Unë do të vdisja edhe njëherë për ju pasi më vjen keq për të keqen që i keni bërë vetes. Unë ju tregova se ç'duhej bërë me fjalët e Mia dhe ua bëra të qartë

me shembujt e Mi. Eca para jush si një kllaçkë që ju mbronte me krahët e dashurisë, por ju nuk pranuat asgjë. Prandaj gjithë gjërat që dëshironit u bënë hiç. Fundi juaj është mjerimi dhe munda u shkoi dëm.

Të Krishterët e këqinj simbolizohen nga djali i dytë i Davidit që mëkatoi kundër të atit kur ky ishte në moshë të thyer. Ai mendoi me vete kështu: 'Im atë është i moshuar dhe takati po e lë. Nëse i them ndonjë gjë që nuk shkon, ai nuk përgjigjet. Nëse bëj diçka kundër tij, ai nuk hakmerret. Nëse i vërsulem, ai toleron me durim. Prandaj do të bëj ç'të dua.' Me disa prej shërbëtorëve të të atit David, ai shkoi në një kopësht me pak pemë për t'u hequr si mbret. Por kur urtia dhe synimi i të atit u bënë të qarta, ai e ndryshoi planin dhe ata që ishin me të u turpëruan.

Këtë po më bëjnë tani të Krishterët. Ata mendojnë me vete: 'Shenjat dhe vendimet e Hyjit nuk janë aq të qarta tani siç ishin dikur. Mund të themi ç'të duam pasi Ai është i mëshirshëm dhe nuk na vë mend. Le të bëjmë si të duam pasi Ai hap rrugë kollaj.' Ata nuk kanë besim tek fuqia Ime, sikur tani të isha më i dobët në përmbushjen e vullnetit Tim se më parë.

Ata kujtojnë se dashuria Ime është zbehur, sikur Unë të mos isha po aq i gatshëm për t'i mëshiruar siç mëshirova etërit e tyre. Gjithashtu ata mendojnë se gjykimi Im është diçka me të cilën mund të qeshësh dhe drejtësia Ime është e pakuptimtë. Prandaj edhe ata shkojnë në një kopësht me disa shërbëtorë të Davidit për t'u hequr si mbretër me arrogancë. Ç'simbolizon ky kopësht me pak pemë në mos Kishën e Shenjtë që vazhdon të ekzistojë nëpërmjet shtatë sakramenteve si të ishin pak pemë? Ata hyjnë në kishë së bashku me disa shërbëtorë të Davidit, domethënë me pak vepra të mira, për ta fituar mbretërinë e Hyjit me arrogancë.

Kryejnë një numër të vogël veprash të mira, me besimin që me anë të tyre, pavarësisht nga gjendja mëkatore ku ndodhen apo pavarësisht se çfarë mëkatesh kanë kryer, ata prapë mund ta fitojnë mbretërinë e qiellit sikur t'u takonte me të drejtë trashëgimie. Djali i Davidit donte ta merrte mbretërinë kundër vullnetit të Davidit, por u dëbua me turp pasi si ai dhe ambicja e tij ishin të padrejta dhe mbretëria iu dha një personi më të mirë dhe më të urtë. Po kështu këta njerëz do të dëbohen nga mbretëria Ime.

Ajo do t'u jepet atyre që bëjnë vullnetin e Davidit, pasi vetëm ai që ka dashuri mund ta fitojë mbretërinë Time. Vetëm ai që është i pastër dhe udhëhiqet nga zemra Ime mund të më afrohet Mua që jam më i pastri i të gjithëve.

Salomoni ishte djali i tretë i Davidit. Ai simbolizon paganët. Kur Betsabea mori vesh se dikush tjetër, jo Salomoni që Davidi kish premtuar se do të ishte mbret pas tij- ishte zgjedhur nga disa persona, ajo shkoi tek Davidi dhe i tha: 'Imzot, ti m'u betove se Salomoni do të ishte mbret pas teje. Por tani dikush tjetër është zgjedhur.

Nëse është kështu dhe kjo do të realizohet, mua do të më dënojnë në zjarr si kurorëthyes dhe im bir do të konsiderohet si i paligjshëm.' Kur Davidi e dëgjoi këtë, u ngrit dhe tha: 'Betohem për Hyjin se Salomoni do të ulet në fronin tim dhe do të jetë mbret pas meje.' Pastaj i urdhëroi shërbëtorët e vet që ta ulnin Salomonin në fron dhe ta shpallnin mbret atë që kish zgjedhur Davidi. Ata i zbatuan urdhrat e zotërisë së tyre dhe e ngjitën Salomonin në pushtet dhe të gjithë ata që kishin përkrahur të vëllain u shpërndanë dhe përfunduan shërbëtorë. Kjo Betsabe, që do t'ish quajtur kurorëthyes nëse do të ishte zgjedhur një mbret tjetër, nuk simbolizon tjetër gjë përveç besimit të paganëve.

Nuk ka kurorëthyerje më të keqe sesa ta shesësh veten në prostitucion larg prej Hyjit dhe besimit të vërtetë dhe të besosh në një zot që nuk është Krijuesi i gjithësisë. Ashtu siç bëri Betsabea, disa prej paganëve erdhën tek Unë me zemër të përvuajtur dhe të penduar, duke thënë: 'Zot, ti premtove se në të ardhmen ne do të ishim të Krishterë. Mbaje premtimin! Nëse një mbret tjetër, nëse një fe tjetër që s'është e Jotja ngadhnjen mbi ne, nëse largohesh prej nesh, ne do të digjemi në mjerim dhe do të vdesim si një kurorëthyes që ka marrë një kurorëthyes në vend të burrit të ligjshëm. Përveç kësaj, edhe pse Ti jeton përgjithmonë, prapë se prapë Ti do të jesh si i vdekur për ne dhe ne për Ty, në kuptimin që Ti do ta largosh hirin nga zemrat tona dhe do të na kundërvësh ndaj Teje për shkak të mungesës së besimit. Prandaj mbaje premtimin, forcoje dobësinë tonë dhe ndriçoje errësirën tonë! Nëse vonon, nëse largohesh prej nesh, ne do të zhdukemi.' Duke dëgjuar këtë, Unë do të ngrihem si Davidi me anë të hirit dhe të mëshirës Sime.

Betohem për natyrën Time hyjnore që është bashkuar me trupin Tim dhe për natyrën Time njerëzore që është në Shpirtin Tim dhe për Shpirtin Tim që është në natyrat e Mia hyjnore dhe njerëzore, këto të treja duke qenë jo tre hyje por një Hyj, se do ta mbaj premtimin. Do të dërgoj miqtë e Mi ta sjellin tim bir Salomonin, domethënë paganët, në kopësht, domethënë në kishë që mbijeton me shtatë sakramentet si t'ishin shtatë pemë (konkretisht pagëzimi, rrëfimi, vajosja e krezmimit, sakramenti i altarit dhe i meshtarisë, martesja dhe vajosja e mbrame). Ata do të prehen në fronin Tim, domethënë në fenë e vërtetë të Kishës së Shenjtë.

Ndërsa të Krishterët e këqinj do të bëhen shërbëtorët e tyre. Të parët do ta gjejnë gëzimin në një trashëgimi të përjetshme dhe në ushqimin e ëmbël që do të përgatis për ta. Të dytët, do të rënkojnë në mjerimin që do të fillojë për ta në të tashmen dhe do të zgjasë përjetësisht. Dhe kështu, meqenëse është ende koha për të ndenjur zgjuar, miqtë e mi të mos flenë, të tregohen të palodhur sepse një shpërblim i lavdishëm i pret mundimet tyre!"

Birit, në prani të nuses, flet për një mbret në fushën e betejës që i ka miqtë në të djathtë dhe armiqtë në të majtë. Mbreti përfaqëson Krishtin që ka të krishterë në të djathtë dhe paganë në të majtë. Të krishterët Ai i ka refuzuar dhe predikuesit ua ka dërguar paganëve.

Kapitulli 6

Biri tha: "Unë i përngjaj një mbreti në fushën e betejës që i ka miqtë në të djathtë dhe armiqtë në të majtë. Zëri i dikujt që thërriste iu drejtua atyre që ndodheshin djathtas dhe ishin të mirëarmatosur. Në kokë mbanin helmata dhe fytyrën e kishin kthyer nga zotëria e tyre. Zëri u bërtiti: 'Kthehuni nga unë dhe besomëni! Kam ar për t'ju dhënë.' Kur e dëgjuan këtë, ata u kthyen nga ai. Zëri u foli për herë të dytë atyre që ishin kthyer: 'Nëse doni ta shihni arin, hiqini helmata dhe, nëse doni ta mbani arin, do t'ua vë unë helmata ashtu siç më pëlqen.' Kur ata pranuan, ai ua vuri helmata mbrapsht. Për pasojë, pjesën e përparme me hapësirat për të parë e kishin mbrapa kokës, kurse pjesa e prapme e helmetës u mbulonte sytë e nuk mund të shikonin. Duke bërtitur kështu, ai u priu atyre si të ishin të vebër.

Pasi ndodhi kjo, disa prej miqve të mbretit i raportuan zotërisë së tyre se armiqtë i kishin mashtruar njerëzit e tij. Ai u tha miqve: 'Shkoni mes tyre dhe thërrisni: Hiqini helmata dhe shihni si ju kanë mashtruar! Kthehuni tek unë dhe unë do t'ju mirëpres paqësisht!' Ata nuk deshën të dëgjojnë e u tallën. Shërbëtorët e dëgjuan këtë dhe i raportuan të zotit të tyre. Ai tha: 'Epo mirë, meqenëse ata u tallën me mua, shkoni shpejt në të majtë dhe dhe thuajuni atyre majtas këto tre gjëra: Udha që çon në jetë është përgatitur për ju. Porta është hapur. Dhe zotëria vetë dëshiron të vijë t'ju takojë paqësisht. Prandaj besoni pa u lëkundur se udha është përgatitur! Kini shpresë të patundur se porta është hapur dhe fjalët e tij janë të vërteta! Shkoni ta takoni zotërinë me dashuri dhe ai do t'ju mirëpresë me dashuri dhe paqe e do t'ju prijë në paqen e amshuar!' Kur ata i dëgjuan fjalët e lajmëtarëve, besuan dhe u mirëpritën miqësisht.

Unë jam ai mbret. Në të djathtë kisha të krishterët e pata përgatitur një shpërblim të përjetshëm për ta. Mbanin helmata në kokë dhe fytyrën e kishin të kthyer nga Unë për sa kohë ishin të vendosur të bënë vullnetin Tim, t'i bindeshin urdhëresave të Mia dhe për sa kohë zemra e tyre rrihte vetëm për qiellin. Pas pak kohe, zëri i djallit, domethënë krenaria, kumboi në botë dhe u tregoi atyre pasuri tokësore dhe kënaqësi trupore. Ata u kthyen drejt tij duke ia nënshtuar krenarisë vullnetin dhe dëshirat e veta. Për shkak të krenarisë, ata i hoqën helmata e përmbushën dëshirat e tyre duke zgjedhur të mirat e përkohshme në vend të atyre shpirtërore. Tani që i kanë hequr

helmetat e vullnetit të Hyjit dhe armët e virtytit, krenaria i ka kapluar aq shumë dhe i ka lidhur aq fort pas vetes sa që me kënaqësinë më të madhe mëkatojnë deri në fund dhe do të ishin gati të jetonin përgjithmonë mjaft që të mund të mëkatonin pafund.

Krenaria i ka verbuar aq shumë sa që hapësirat e helmetës nga mund të shihet i kanë mbrapa kokës dhe përpara kanë errësirë. Ç' simbolizojnë këto hapësira në helmeta përveç meditimit mbi të ardhmen dhe mbi vlerën e realiteteve të tanishme? Nga hapësira e parë ata duhej të shihnin gëzimin e shpërblimeve të ardhshme dhe tmerrret e ndëshkimeve të ardhshme, si edhe gjykimin e tmerrshëm të Hyjit. Nga hapësira e dytë ata duhet të shihnin urdhëresat dhe ndalesat që ka caktuar Hyji, si edhe në ç' masë i kanë shkelur urdhëresat e Hyjit dhe si duhet të ndreqen. Por këto hapësira i kanë prapa kokës e nuk mund të shohin asgjë, gjë që do të thotë se ata e kanë shpërfillur meditimin e realiteteve qiellore.

Dashuria e tyre për Hyjin është ftohur, ndërsa dashuria e tyre për botën shikohet me gëzim dhe përqafohet aq fort sa ajo, si një rrotë e mirëvajosur, i çon ku t' u teket. Megjithatë, duke parë se Unë po çnderohem, se shpirtrat po hallakaten dhe se djalli po merr në dorë timonin, miqtë e Mi më thërrasin çdo ditë me lutjet e tyre për ta. Lutjet e tyre janë ngjitur në qiell dhe kanë mbërritur në veshët e Mi, Unë u kam dërguar çdo ditë predikuesit e Mi këtyre njerëzve, u kam treguar shenja dhe i kam shtuar hiret për ta. Por duke u tallur me të gjitha këto, ata kanë bërë mëkat pas mëkati.

Prandaj tani do t' u them shërbëtorëve të Mi dhe patjetër do t' i zbatoj fjalët e Mia: Shërbëtorët e Mi, shkoni në të majtë, domethënë tek paganët, dhe thuajuni atyre: 'Zoti i qiellit dhe Krijuesi i gjithësisë dëshiron që t' ju themi sa vijon: Udha e qiellit është hapur për ju. Kini vullnetin të hyni në të me fe të palëkundur! Porta e qiellit rri hapur për ju. Shpresoni pa u lëkundur dhe do të hyni përmes saj! Vetë mbreti i qiellit dhe Zoti i engjëjve do të vijë t' ju takojë dhe t' ju japë paqen dhe bekimin e amshuar. Dilni ta takoni dhe priteni duke besuar se Ai ju ka treguar dhe ka përgatitur për ju udhën për në qiell! Priteni me shpresë, pasi Ai vetë ka ndërmend t' ua japë mbretërinë.

Duajeni Atë me gjithë zemër dhe tregojeni dashurinë me vepra dhe do të hyni nga portat e Hyjit prej ku u zbuan ata të Krishterë që nuk deshën të hyjnë dhe që u bënë të padenjë me veprat e tyre.' Me të vërtetë po ju them se do t' i zbatoj fjalët e Mia dhe nuk do t' i harroj ato. Do t' ju pres si bijtë e Mi dhe Mua që më kanë tallur të Krishterët ju do të më keni atë.

Prandaj ju, o miqtë e Mi që jeni në botë, dilni pa frikë dhe thërrisni me zë të lartë, shpalljuani vullnetin Tim atyre dhe ndihmojini ta zbatojnë atë. Unë do të jem në zemrat tuaja dhe në fjalët tuaja. Do të jem prijësi juaj në jetë dhe shëlbuesi juaj në vdekje. Nuk

do t'ju braktis. Shkoni me guxim – sa më i madh munda juaj, aq më e madhe lavdia juaj!

Unë mund të bëj gjithçka në një çast të vetëm dhe me një fjalë të vetme, por dua që shpërblimi juaj të rritet në sajë të përpjekjeve tuaja dhe që lavdia Ime të rritet në sajë të guximit tuaj. Mos u çudisni për çka po them. Nëse personi më i urtë në botë do të arrinte të numëronte sa shumë shpirtra përfundojnë në ferr çdo ditë, do të shihte se ata ia kalojnë në numër kokrrizave të rërës në detra dhe guralecëve buzë detit. Kjo është pasojë e drejtësisë, sepse këta shpirtra e kanë braktisur Zotin dhe Hyjin e tyre. Po e them këtë në mënyrë që djalli të humbasë terren, rreziku të bëhet i ditur dhe radhët e ushtrisë Sime të shtohen. Ah sikur të dëgjonin dhe t'i vinin gishtin kokës!"

Jezu Krishti i flet nuses dhe e krahason natyrën e Tij hyjnore me një kurorë. Ai përmend Pjetrin dhe Palin për të simbolizuar klerikët dhe laikët. Ç'qëndrim duhet mbajtur ndaj armiqve dhe cilësitë që duhet të kenë kalorësit në botë.

Kapitulli 7

Biri i foli nuses dhe tha: "Unë jam Mbreti i kurorës. A e di pse them 'Mbret i kurorës'? E them sepse natyra Ime hyjnore ishte, do të jetë dhe është pa fillim dhe fund. Natyra Ime hyjnore mund të krahasohet me të drejtë me një kurorë, pasi kurora nuk ka as pikëfillim as mbarim. Ashtu sikurse në një mbretëri kurora ruhet për mbretin e ardhshëm, po ashtu natyra Ime hyjnore u ruajt për natyrën Time njerëzore si kurorë për të.

Unë kisha dy shërbëtorë. Njëri ishte prift, tjetri laik. I pari ishte Pjetri që ishte klerik, kurse Pali ishte, si të thuash, laik. Pjetri ishte lidhur me martesë, por kur pa se martesja nuk pajtohej me postin e tij meshtarak dhe se mungesa e vetëpërmbytjes mund të vinte në rrezik vullnetin e tij të mirë, ai e zgjidhi martesën e tij e ligjshme dhe e braktisi shtratin bashkëshortor për të m'u përkushtuar Mua me gjithë zemër.

Ndërsa Pali nuk u martua dhe e ruajti veten ta panjollosur nga shtrati martesor. Shiko ç'dashuri të madhe pata për të dy! Pjetrit i dhashë çelësat e qiellit e gjithçka që ai do të lidhte apo zgjidhte në tokë, do të lidhej dhe zgjidhej në qiell. E bëra Palin si Pjetri në lavdi dhe nder. E meqenëse ishin të barabartë në tokë, ata tani janë bashkë në lavdi të përjetshme në qiell e nderohen së bashku. Edhe pse i përmenda këta të dy shprehimisht me emër, me ta e nëpërmjet tyre Unë kam parasysh të gjithë miqtë e Mi. Edhe në Besëlidhjen e mëparshme Unë i flisja Izraelit sikur t'i drejtohesha vetëm një

personi, por me atë emër nënkuptoja të gjithë popullin e Izraelit. Po ashtu tani me anë të këtyre dy personave Unë kam parasysh të gjithë ata që kam mbushur me lavdinë dhe dashurinë Time.

Me kalimin e kohës të këqijat filluan të shumëzoheshin dhe trupi i njeriut nisi të dobësohej dhe të prirej gjithnjë e më tepër drejt së keqes. Prandaj Unë caktova norma për secilin, domethënë për klerikët dhe laikët që këtu përfaqësohen nga Pjetri dhe Pali. Në mëshirën Time Unë vendosa t'i lejoj klerikët të zotëronin një sasi të kufizuar të pronave të kishës për nevojat e tyre trupore në mënyrë që ata të më shërbenim gjithnjë e më me pasion dhe qëndrueshmëri. Laikët i lejova të bashkohen në martesë sipas riteve të kishës. Në radhët e priftërinjeve ishte një njeri i mirë që mendoi: 'Trupi më tërheq drejt kënaqësive të ulta, bota më ysht drejt pamjeve të dëmshme, ndërsa djalli më ngre kurthe të ndryshme që të bie në mëkat. Prandaj që të mos bie në kurthin e kënaqësive trupore, unë do të tregohem i matur në çdo veprim. Do të fle dhe do të çlodhem me masë.

Do t'i kushtoj kohën e duhur punës dhe lutjes dhe do t'i vë fre orekseve trupore nëpërmjet agjërimit. Së dyti, që bota të mos më largojë nga dashuria e Hyjit, do të heq dorë nga të gjitha gjërat tokësore, pasi ato janë kalimtare. Është më e sigurt ta ndjekësh Krishtin në varfëri. Së treti, që të mos mashtrohem nga djalli që gjithnjë thotë gënjeshtër dhe jo të vërtetën, unë do t'i nënshtrohem dhe bindem një tjetri; do të refuzoj çdo egoizëm dhe do të tregoj se jam i gatshëm të bëj gjithçka që tjetri më urdhëron të bëj.' Ky njeri ishte i pari që themeloi jetën rregulltare. Ai jetoj në mënyrë të lavdërueshme dhe jeta e tij u bë shembull për t'u imituar nga të tjerët.

Për një farë kohe klasa e laikëve ishte e mirëorganizuar. Disa prej tyre punonin tokën. Të tjerë drejtonin anije dhe çonin mallra në vende të tjera e kështu të mirat e një rajoni plotësonin nevojat e një rajoni tjetër. Të tjerë ishin artizanë të zellshëm. Mes tyre ishin mbrojtësit e kishës Sime që tani quhen kalorës. Ata rrokën armët si hakmarrës të Kishës Sime të Shenjtë për të luftuar kundër armiqve të saj. Mes tyre u shfaq një njeri i mirë dhe mik i Imi që mendoi me vete: 'Unë nuk e punoj tokën si bujk. Nuk cfilitem detrave si tregtar. Nuk punoj me duart e mia si artizan i aftë. Ç'mund të bëj atëherë, me ç'vepra mund t'i pëlqej Hyjit? Nuk jam shumë energjik në shërbim të kishës. Trupi im është shumë delikat dhe i dobët për të përballuar mundime fizike, duart e mia nuk kanë forcë për të goditur armiqtë dhe mendja më trazohet kur meditoj për gjërat qiellore. Atëherë ç'mund të bëj?

E di se ç'mund të bëj. Do të shkoj e të lidhem me premtim me një princ laik duke iu betuar se do ta mbroj fenë e Kishës së Shenjtë me fuqinë dhe gjakun tim.' Ky miku im shkoi tek princi dhe i tha: 'Imzot, unë jam një nga mbrojtësit e kishës. Trupi im është shumë i dobët për të përballuar mundime fizike, duart e mia nuk kanë fuqi për të

goditur të tjerët, mendja më trazohet kur vjen puna për të medituar mbi çka është e mirë dhe duhet zbatuar; vullneti im është çka më pëlqen; dhe nevoja që kam për pushim nuk më lejon të zë një post me peshë në shtëpinë e Hyjit. Prandaj unë e lidh veten me betim publik për t'iu bindur Kishës së Shenjtë dhe ty, o Princ, duke u betuar se do ta mbroj atë të gjitha ditët e jetës sime dhe kështu, edhe pse mendja dhe vullneti im nuk janë në lartësinë e duhur për luftë, unë do të detyrohem të bëj më të mirën për shkak të betimit.' Princi iu përgjigj: 'Do të vij me ty në shtëpinë e Hyjit dhe do të bëhem dëshmitar i betimit dhe premtimit tënd.' Të dy erdhën në altarin Tim dhe miku Im u gjunjëzua dhe tha: 'Unë jam shumë i dobët fizikisht për të përballuar mundime trupore, vullneti im më pëlqen shumë, duart i kam shumë të dobëta kur vjen puna për të goditur.

Prandaj tani i premtoj bindje Hyjit dhe ty, shefi im, duke u betuar se do ta mbroj Kishën e Shenjtë nga armiqtë e saj, do t'iu ngushëlloj miqtë e Hyjit, do t'iu bëj mirë të vejave, jetimëve dhe besnikëve të Hyjit dhe kurrë nuk do të bëj asgjë kundër kishës së Hyjit apo besimit. Përveç kësaj, unë i nënshtrohem korrigjimit tënd nëse ndodh që gaboj, në mënyrë që për shkak të bindjes t'iu trembem mëkatit dhe egoizmit edhe më tepër dhe t'iu përkushtohem më me pasion dhe gatishmëri zbatimit të vullnetit të Hyjit dhe vullnetit tënd, duke e patur të qartë se i meritoj dënim dhe përbuzje më të madhe nëse nuk bindem dhe i shkel urdhrat e tua.' Pas këtij betimi të bërë në altarin Tim, princi me urti vendosi që ky person duhej të vishej ndryshe nga laikët e tjerë, si shenjë e vetëmohimit dhe si kujtesë për të se ai kish një epror të cilit duhej t'iu bindej.

Princi i vuri edhe një shpatë në dorë e i tha: 'Kjo shpatë është për ty që ta përdorësh për të kërcënuar dhe vrarë armiqtë e Hyjit.' I vuri një mburojë në krah dhe i tha: 'Mbroju me këtë mburojë nga plumbat e armikut dhe bëji ballë çdo sulmi!' Në prani të priftit tim që po dëgjonte, miku im bëri premtimin për t'iu respektuar gjithë këto. Pasi premtimit, prifti i dha atij trupin Tim që ta forconte dhe t'iu jepte zemër në mënyrë që, duke u bashkuar me Mua nëpërmjet trupit Tim, miku Im të mos ndahej kurrë prej Meje. I tillë ishte miku Im Gjergji dhe shumë të tjerë. Të tillë duhet të jenë edhe kalorësit. Ata duhet të bëhen të denjë për titullin dhe uniformën kalorsiake me veprat e tyre në mbrojtje të Fesë së Shenjtë.

Por ata tani nuk bëjnë veprat që bënin dikur miqtë e Mi. Miqtë e Mi dikur hynin në manastir nga respekti dhe dashuria për Hyjin. Ndërsa ata që janë në manastire sot dalin në botë nga krenaria dhe lakmia, bëjnë vullnetin e vet dhe bëhen skllëvër të dëshirave trupore. Drejtësia e lyp që njerëz që vdesin në këtë gjendje mos të trashëgojnë gëzimin e qiellit por ndëshkimin e pafund të ferrit. Ta dish gjithashtu se murgjërit e klauzurës që detyrohen, kundër vullnetit të tyre, të bëhen klerikë të lartë nga dashuria për Hyjin, nuk duhen futur në një thes me ta. Kalorësit që dikur mbanin

armët e Mia ishin gati ta jepnin jetën për drejtësinë dhe ta derdhnin gjakun për hir të fesë së shenjtë, duke vendosur drejtësi për nevojtarët e duke i mposhtur bakëqinjët.

Dëgjo si janë shthurur tani! Të nxitur nga djalli janë gati ta japin jetën në betejë për hir të krenarisë, lakmisë dhe zilisë dhe jo të jetojnë sipas urdhëresave të Mia dhe të fitojnë gëzimin e amshuar. Shpërblimi i merituar i pret në gjykim të gjithë ata që vdesin në gjendje të tillë dhe shpirtrat e tyre do të jenë skllëvër të djallit përgjithmonë. Por kalorësit që më shërbejnë Mua do të marrin shpërblimin e merituar në qiell përgjithmonë. Unë, Jezu Krishti, Hyj dhe njeri i vërtetë, një me Atin dhe Shpirtin Shenjt, një Hyj përgjithmonë e jetës, e them këtë."

Krishti i flet nuses për një kalorës që dezerton nga ushtria e vërtetë, domethënë nga përvujtëria, bindja, durimi, besimi, etj. dhe për dënimin që e pret shkak të vullnetit dhe veprave të tij të këqija.

Kapitulli 8

Unë jam Zoti i vërtetë. Nuk ka zot tjetër përveç Meje. Nuk ka patur zot para Meje e as do të ketë pas Meje. Çdo zotrillëk vjen prej Meje dhe nëpërmjet Meje. Prandaj Unë jam Hyji i vërtetë dhe asnjë përveç Meje nuk mund të quhet në të vërtetë Zot, pasi gjithë pushteti vjen prej Meje.

Më parë po të tregoja se Unë kisha dy shërbëtorë, njëri prej të cilëve iu përkushtua një mënyre të lavdërueshme jetese dhe qëndroi në të deri në fund. Plot të tjerë e pasuan në rrugën e shërbimit kalorsiak. Tani do të të tregoj rreth të parit që e braktisi shërbimin kalorsiak të themeluar nga miku Im. Nuk po ta tregoj emrin e tij pasi ti nuk e njeh me emër, por do të të rrëfej qëllimin dhe dëshirën e tij.

Njëri që dëshironte të bëhej kalorës erdhi në shenjtëroren Time. Kur u fut brenda, ai dëgjoi një zë: 'Tre gjëra i nevojiten atij që dëshiron të bëhet kalorës: Së pari, duhet të besojë se buka në altar është Hyj i vërtetë dhe njeri i vërtetë, Krijuesi i qiellit dhe tokës. Së dyti, pas bërjes së premtimeve kalorsiake, ai duhet të ushtrojë më shumë vetëpërmbajte se më parë. Së treti, nuk duhet të përpiqet për ndere tokësore. Në vend të tyre Unë do t'i jap gëzim hyjnor dhe nder të përjetshëm.

Kur dëgjoi këtë dhe po mendonte me vete, një zë i lig i kumboi në kokë duke i bërë tre propozime të kundërta me tre të parat. Ai tha: 'Nëse më shërben, të propozoj tre gjëra të tjera. Do të të lejoj të marrësh çfarë sheh, të dëgjosh ç'të pëlqen dhe të fitosh çfarë të duash.' Kur e dëgjoi këtë, ai mendoi me vete: 'Zotëria i parë më urdhëron

të kem besim në diçka që nuk shoh dhe më premtun gjëra të panjohura për mua. Më urdhëron të vetëpërbahem nga kënaqësitë që shoh dhe të dëshiroj e shpresoj gjëra për të cilat nuk jam i sigurt. Zotëria tjetër më premtun ndere tokësore që shihen dhe kënaqësitë që dua e nuk më ndalon të dëgjoj apo shoh gjëra që më pëlqejnë.

Patjetër që më leverdis ta ndjek atë dhe të kem çfarë shoh e t'i gëzohem gjërave të sigurta dhe jo të shpresoj gjëra për të cilat jam i pasigurt.' Me mendime të tilla ai u bë i pari që dezertoj nga shërbimi kalorsiak. E braktisi detyrën dhe nuk e mbajti premtimin. E flaku mburojën e durimit tek këmbët e Mia dhe e lëshoi nga dora shpatën e mbrojtjes së fesë e u largua nga shenjtërorja. Zëri lig i tha: 'Nëse, siç thashë, dëshiron të jesh i imi, atëherë duhet të ecësh kryelartë në fusha e rrugë. Ai Zotëria tjetër i urdhëron njerëzit të jenë gjithmonë të përvuajtur. Prandaj ki kujdes të mos lësh pas dore asnjë shenjë krenarie dhe mendjemadhësie! Ai Zotëria tjetër iu nënshtrua gjithmonë bindjes, ndërsa ti nuk duhet të lejosh askënd të bëhet eprori yt. Mos e ul kokën me përvujtëri përpara askujt. Rroke shpatën që ta derdhësh gjakun e të afërmit dhe vëllait tënd për t'i marrë pronën!

Shkule mburojën nga krahu dhe rrezikoje jetën për të fituar famë! Në vend të fesë që Ai predikon, jepja dashurinë tempullit të trupit tend, pa hequr dorë nga asnjë kënaqësi.' E ndërsa ky njeri po e ndante mendjen gjithnjë e më vendosshmërisht me mendime të tilla, princi i tij i vuri dorën në qafë në vendin e caktuar. Pas konfirmimit të kalorësisë, faqeziu e tradhëtoi shërbimin kalorsiak dhe e shfrytëzoi atë vetëm për krenari tokësore, edhe pse ishte i detyruar të të jetonte një jetë më të rreptë se më parë. Ushtri të panumërta kalorësish e imituan dhe akoma e imitojnë këtë kalorës në krenarinë e vet dhe ai është zhytur gjithnjë e më tepër në batac për shkak të betimeve kalorsiake.

Duke qenë se ka shumë njerëz që duan të ngrihen në pozitë e të fitojnë famë tokësore por nuk ia arrijnë qëllimit, ti mund të pyesësh: A do të dënohen këta njerëz për ligësinë e synimeve të tyre njëjloj si ata që e arrijnë suksesin e dëshiruar? Për këtë të përgjigjem: Të siguroj se ai që dëshiron pozitë në botë dhe bën ç'mundet për të fituar ndere tokësore, edhe nëse nuk e realizon qëllimin si pasojë e ndonjë vendimi Tim të fshehtë, do të ndëshkohet për ligësinë e synimit të vet njëjloj si ai që ia arrin ta realizojë qëllimin, me përjashtim të rastin kur e shlyen fajin me anë të pendesës.

Ja po të sjell shembullin e dy personave të njohur. Njëri prej tyre begatoi siç dëshironte. Tjetri kishte të njëjtën dëshirë, por jo të njëjtat mundësi. I pari fitoi famë tokësore e nuk i mohoi tempullit të trupit të tij asnjë kënaqësi epushore; pati pushtetin që dëshiroi; çdo gjë i eci mbarë. Tjetri ishte identik me të në synim, por arriti të fitojë më pak famë. Ky do kishte qenë gati ta derdhte gjakun e të afërmit njëqind herë për të realizuar planet e tij lakmitare.

Bëri ç'mundej dhe vullnetin ia përkushtoi dëshirave të veta. Ndëshkimi i të dyve qe njëlloj i tmerrshëm. Edhe pse nuk vdiqën taman në të njëjtën kohë, Unë prapë mund të flas për një dhe jo dy shpirtra, pasi dënimi i tyre ishte i njëjtë. Të dy kishin të njëjtën gjë për të thënë kur trupi dhe shpirti i tyre u ndanë nga njëri-tjetri. Pasi u nda nga trupi, shpirti tha: 'Thuamë, ku janë tani pamjet që më premtove për të kënaqur sytë, ku është kënaqësia që më tregove, ku janë fjalët e bukura që më the të përdorja?' Djalli iu përgjigj:

'Pamjet e premtuara janë pluhur, fjalët thjesht ajër, kënaqësia veç baltë dhe llum. Janë gjëra që nuk kanë më vlerë për ty.' Atëherë shpirti ia briti: 'Medet, medet, sa keq qenkam mashtruar! Po shoh tre gjëra.

Shoh Atë që m'u premtua në formë buke. Ai është vetë Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve. Shoh se çfarë Ai premtoi është e papërshtueshme dhe e paimagjinueshme. Unë kuptoj se vetëpërmbytja që Ai këshillon është vërtet shumë e dobishme.' Pastaj me një zë edhe më të lartë, shpirti bërtiti tre herë 'vaj': 'Vaj për mua që linda! Vaj për mua që jeta ime në tokë ishte aq e gjatë! Vaj për mua që do të jetoj në vdekje të përjetshme pambarim!'

Shiko ç'mjerim e pret faqeziun që përbuz Hyjin dhe i përkushtohet kënaqësive kalimtare! Prandaj duhet të më falenderosh, o nusja Ime, që të kam shpëtuar nga një mjerim i tillë! Bindju Shpirtit Tim dhe të zgjedhurve të Mi!"

Krishti i shpjegon nuses kapitullin e mëparshëm, për sulmin që djalli i bën kalorësit të përmendur atje dhe dënimin e tij të tmerrshëm e të drejtë.

Kapitulli 9

Tërë intervali i kësaj jete është si një orë e vetme për Mua. Prandaj çka po të tregoj tani Unë e kam paraditur gjithmonë. Të tregova më parë rreth një personi që iu fut rrugës së kalorësisë së vërtetë dhe një për një tjetër që e braktisi si i pacipë. Ai dezertoi nga radhët e kalorësve të vërtetë, e flaku mburojën tek këmbët e Mia dhe shpatën pranë Meje e i shkeli premtimet dhe betimet. Mburoja që flaku tej simbolizon fenë e drejtë me të cilën ai duhet të vetëmbrohej nga armiqtë e fesë dhe të shpirtit të tij.

Këmbët, me të cilat Unë eci drejt njerëzimit, simbolizojnë gëzimin hyjnor me të cilin e tërheq njeriun dhe durimin që kam me të. Ai e hodhi mburojën kur, duke hyrë në

shenjtëroren Time, mendoj: më mirë t'i bindem zotërisë që më këshilloi të mos vetëpërmbahem, atij që më jep ç'dua dhe më lë të dëgjoj ç'më kënaq veshët. E kështu e flaku mburojën e fesë Sime për të ndjekur dëshirat e tij egoiste dhe jo Mua, për të dashur krijesën më tepër se Krijuesin.

Po të kishte patur fe të drejtë, nëse do të kishte besuar se jam i plotfuqishëm, gjykatës i drejtë dhe dhurues i lavdisë së amshuar, ai nuk do të kishte dëshiruar tjetër gjë përveç Meje. Por ai e flaku fenë tek këmbët e Mia me përçmim, nuk e vlerësoi fare e nuk u përpoq të më pëlqente Mua, por e shpërfilli durimin Tim. Pastaj e lëshoi shpatën afër Meje. Shpata simbolizon frikën nga Hyji që kalorësi i vërtetë i Hyjit duhet ta ketë gjithmonë në duar, domethënë në veprat e tij. Afërsia Ime simbolizon kujdesin dhe mbrojtjen me të cilat i strehoj dhe i mbroj fëmijët e Mi, ashtu si një kllonjë që strehon zogjtë e saj, e kështu djalli nuk u bën dot keq dhe atyre nuk u bien për pjesë prova të papërballueshme.

Ndërsa ai njeri e flaku shpatën e frikës Sime, nuk i ra ndërmend fuqia Ime dhe nuk i vlerësoi aspak dashurinë dhe durimin Tim.

E hodhi pranë Meje si për të thënë: 'As kam frikë e as dua t'ia di për mbrojtjen Tënde. E kam fituar me veprat e mia gjithçka kam.' Ai e shkeli premtimin që më pati bëri. Ç'premtim duhet t'i bëjë njeriu Hyjit? Sigurisht kryerjen e veprave të dashurisë: gjithçka bën duhet ta bëjë nga dashuria për Hyjin. Ndërsa ai në vend të dashurisë për Hyjin zgjodhi egoizmin; preferoi egoizmin në vend të lumturisë së amshuar.

Duke vepruar kështu ai u ndaj prej Meje dhe u largua nga shenjtërorja e përvujtërisë Sime. Trupi i çdo të Krishteri të përvuajtur është shenjtërorja Ime. Krenarët nuk janë shenjtërorja Ime por shenjtërorja e djallit që i ysht drejt dëshirave tokësore, sipas qëllimeve të tij. Pasi doli nga tempulli i përvujtërisë Sime dhe braktisi mburojën e fesë së shenjtë dhe shpatën e frikës, ai doli me krenari fushave e kultivoi çdo epsh dhe dëshirë pa u trembur e lulëzoi në mëkat dhe epsh.

Kur arriti në fund të jetës, djajtë i dolën përpara. Tre zëra nga ferri folën kundër tij. I pari tha: 'A nuk është ky ai që e braktisi përvujtërinë dhe na ndoqi në krenari? Nëse me këmbët e veta do kish mundur të ngjitej edhe më lart në krenari e të na e kalonte dhe të dilte i pari, ai nuk do të kish hezituuar ta bënte këtë.' Shpirti u përgjigj: 'Po, unë jam ai.' Drejtësia iu përgjigj: 'Ky është shpërblimi që meriton për krenarinë: do të zbresësh poshtë nga një djall tek tjetri derisa të arrish në pjesën më të ulët të ferrit. E meqenëse nuk ka djall që të mos e dijë detyrën e vet konkrete për të ndëshkuar çdo mendim dhe veprë të kotë, nuk do t'i shpëtosh dot ndëshkimit të asnjërit e do të bashkëndash me ta ligësinë dhe të keqen e tyre.' Zëri i dytë thirri duke thënë: 'A nuk është ky ai që e braktisi shërbimin që i kish premtuar Hyjit dhe u bashkua me radhët tona?'

Shpirti u përgjigj: 'Po, unë jam ai.' Dhe drejtësia tha: 'Ky është shpërblimi që të takon: vuajtjet e tua do të shtohen për çdo kalorës që imiton sjelljen tënde dhe kur ai të vijë në ferr do të të godasë me plagë vdekjeprurëse. Do t'i përngjash një njeriu të plagosur rëndë, taman si një njeri që i hapen plagë mbi plagë derisa i gjithë trupi i mbushet me plagë, që vuan sa s'ka më dhe parreshtur vajton fatin e vet. E vuajtja jote nuk do të fashitet kurrë. Në kulmin e vuajtjeve, ato do të ripërtërihen dhe ndëshkimi yt nuk do të ketë fund dhe vajtimet e tua nuk do të pushojnë asnjëherë.' Zëri i tretë bërtiti: 'A nuk është ky ai që në vend të Krijuesit zgjodhi krijesat, në vend të dashurisë së Krijuesit zgjodhi egoizmin?' Drejtësia u përgjigj: 'Po, ai është.'

Prandaj do t'i hapen dy vrima. Nga e para do t'i depërtojë çdo ndëshkim që meriton për mëkatet, nga i vogli tek më i madhi, pasi e braktisi Krijuesin për të kënaqur epshet e veta. Nga vrima e dyta do t'i depërtojnë çdo lloj dhimbjeje dhe turpi dhe asnjë ngushëllim apo mirësi hyjnore nuk do të ketë pasi deshi vetveten dhe jo Krijuesin. Jeta e tij do të zgjasë pambarim dhe dënimi i tij nuk do të ketë fund pasi të gjithë shenjtërit e kanë braktisur.' Nusja Ime, shih ç'mjerim i pret ata që më përçmojnë dhe ç'vuajtje meritojnë për kënaqësitat e vogla kalimtare."

Ashtu sikurse Hyji i foli Mojsiut nga shkurrja që digjej, po ashtu Krishti i flet nuses dhe i tregon për djallin që simbolizohet nga Faraoni, për kalorësit e sotëm që simbolizohen nga populli i Izraelit dhe për trupin e Virgjërës që simbolizohet nga kaçubja. Tani kalorësit dhe ipeshkvinjtë po ndërtojnë shtëpi për djallin.

Kapitulli 10

Në Ligjin e Mojsiut shkruhet se Mojsiu tek po kulloste grigjat e veta në shkretëtirë pa një kaçube që digjej pa u shkrumbuar, pati frikë dhe e mbuloi fytyrën. Një zë i foli nga kaçubja: 'Kam dëgjuar për vuajtjet e popullit Tim dhe më vjen keq për të pasi po e shtypin egërsisht.' Unë që tani po flas me ty jam ai zë që u dëgjua nga kaçubja. E kam marrë vesh mjerimin e popullit Tim. Cili ishte populli Im në mos Izraeli? Me këtë emër Unë tani kam parasysh kalorësit e Mi në botë që, në bazë të premtimeve të kalorësisë, më përkasin Mua, por që po sulmohen nga djalli.

Ç'i bëri Faraoni popullit Tim në Egjipt? Tre gjëra. E para, për ndërtimin e mureve ata nuk duheshin ndihmuar nga mbledhësit e kashtës që më parë i kishin ndihmuar për të bërë tulla. Tani duhet të shkonin ta mblidhnin vetë ku të mundeshin, nëpër të gjithë vendin. E dyta, ndërtuesit nuk merrnin asnjë shpërblim për mundimet e tyre, edhe kur

prodhonin numrin e caktuar të tullave. E treta, mbikqyrësit i rrihnin egërsisht nëse nuk e realizonin normën. Me mundime të mëdha populli Im ndërtoi dy qytete për faraonin.

Ky faraon nuk është tjetër përveçse djalli që sulmin popullin Tim, domethënë kalorësit të cilët duhet të jenë populli Im. Për të vërtetë po të them se nëse kalorësit do t'u përmbaheshin rregulloreve të përcaktuara nga miku Im i parë, ata do të ishin mes miqve të Mi më të mirë. Ashtu si Abrahami që i pari mori urdhrin e rrethprerjes dhe m'u bind e u bë miku Im më i shtrenjtë dhe gjithkush që imitonte fenë dhe veprat e Abrahamit kish pjesë në dashurinë dhe lavdinë e tij, po kështu kalorësit më pëlqyen në mënyrë të veçantë mes gjithë urdhrave fetarë, pasi premtuan se do të derdhnin për Mua atë që kishin më të shtrenjtë, gjakun e tyre. Për këtë premtim më pëlqyen shumë, siç më pëlqeu Abrahami për rrethprerjen, e ata pastroheshin çdo ditë duke i mbajtur premtimet dhe duke bërë bamirësi.

Këta kalorës tani po shtypen keq nën skllavërinë e djallit, djalli po i plagos me një plagë vdekjeprurëse e i ka zhytyr në dhimbje dhe vuajtje. Ipeshkvinjtë e kishës po ndërtojnë dy qytete për të, njëlloj si bijtë e Izraelit. Qyteti i parë nënkupton mundimin fizik dhe ankthin e pakuptimtë për fitimin e të mirave tokësore. Qyteti i dytë është trazimi dhe vuajtja shpirtërore, pasi ata kurrë nuk prehen nga dëshirat e kësaj bote. Cfiliten, sikletosen e kanë ankth në shpirt e prandaj gjërat shpirtërore u duken barrë e rëndë.

Ashtu sikurse Faraoni nuk i jepte popullit Tim çka nevojitej për prodhimin e tullave e as u jepte fusha me grurë, as verë apo gjëra të tjera të dobishme, por populli duhet të shkonte e t'i gjente ato vetë me dhimbje e mundim në zemër, po ashtu djalli sillet me ta tani. Edhe pse mundohen dhe e lakmojnë botën me zemër, prapë nuk janë të aftë ta përmbushin dëshirën e tyre dhe ta shuajnë etjen e lakmisë. Brehen përbrenda nga dhimbja dhe fizikisht nga lodhja. Prandaj më vjen keq për vuajtjet e tyre, pasi kalorësit e Mi, populli Im, po ndërtojnë shtëpi për djallin dhe po lodhen parreshtur sepse nuk realizojnë dot çfarë duan dhe sepse mundohen për të mira që nuk ia vlen e fryt i ankthit të tyre nuk është bekimi por turpi.

Kur Mojsiu iu dërgua popullit, Hyji i dha atij një shenjë të mrekullueshme për tre arësye. E para, sepse çdo njeri në Egjipt adhuronte hyjin e vet personal dhe sepse kishte qenie të panumërta që njerëzit kujtonin se ishin zotëra. Prandaj duhej një shenjë e mrekullueshme që nëpërmjet saj dhe me pushtetin e Hyjit njerëzit të besonin se kishte një Hyj dhe një Krijues të gjithçkaje për shkak të shenjave e kështu të shihej se idhujt ishin pa vlerë. Së dyti, një shenjë iu dha Mojsiut si simbol që parakallëzonte trupin Tim. Ç'simbolizonte kaçubja në flakë që nuk shkrumbohej përveçse Virgjërën që ngjizi me anë të Shpirtit Shenjt dhe lindi pa u cënuar fizikisht? Nga kjo kaçube dola Unë duke marrë natyrë njerëzore nga trupi virgjëror i Marisë. Po ashtu gjarpri që iu dha si

shenjë Mojsiut simbolizonte trupin Tim. Së treti, një shenjë iu dha Mojsiut për të konfirmuar vërtetësinë e ngjarjeve të ardhshme dhe për të parakallëzuar shenjat e mrekullueshme që do të realizoheshin në të ardhmen e kështu të mund të provohej më qartë ekzistenca e Hyjit sa më shumë gjërat e simbolizuara nga shenjat realizoheshin me kalimin e kohës.

Tani po u dërgoj fjalët e Mia bijve të Izraelit, domethënë kalorësve të Mi. Ata nuk kanë nevojë për shenja të mrekullueshme për tre arsye. Së pari sepse Hyji dhe Krijuesi i gjithçkaje tashmë adhurohet dhe njihet nga Shkrimi i Shenjtë dhe nga shenja të shumta. Së dyti, tani nuk po më presin të lind pasi e dinë se Unë kam lindur me të vërtetë e u bëra njeri dhe shkrimi është përmbushur krejtësisht. Dhe nuk ka fe më të mirë dhe më të sigurt se ajo që tashmë është predikuar nga predikuesit e Mi të shenjtë. Megjithatë Unë kam bërë tre gjëra nëpërmjet teje që ndihmojnë për të besuar. Shenja e parë janë fjalët e Mia të vërteta që nuk bien në kundërshtim me fenë e vërtetë.

Shenja e dytë është dalja e djallit nga një i djallosur me anë të fjalës Sime. Shenja e tretë është pushteti që i dhashë dikujt për të bashkuar zemrat mosbesuese në dashuri reciproke. Prandaj mos ki asnjë dyshim rreth atyre që do të besojnë në Mua. Ata që më besojnë Mua, besojnë edhe në fjalët e Mia. Ata që më shijojnë Mua, i shijojnë edhe fjalët e Mia. Është shkruar se Mojsiu e mbuloi fytyrën pasi foli me Hyjin.

Ndërsa ti nuk ke nevojë ta mbulosh fytyrën. T'i hapa sytë e shpirtit që të shohësh gjëra shpirtërore. T'i hapa veshët që të dëgjosh gjëra shpirtërore. Do të të tregoj një imazh të trupit Tim siç ish gjatë dhe para Pasionit Tim e siç ish pas ringjalljes, siç e panë Magdalena, Pjetri dhe të tjerë. Do të dëgjosh edhe zërin Tim siç i foli Mojsiut nga kaçubja. Po atë zë që po flet tani nga brenda shpirtit tënd."

Krishti i flet nuses për lavdinë dhe nderin e kakorësit të mirë dhe të vërtetë, për engjëjt që dalin ta takojnë dhe Trininë e lavdishme që e pret me përzemërsi dhe e çon në një vend paqeje të papërshkrueshme si shpërblim për mundimet e pakta.

Kapitulli 11

Të tregova më parë për fundin dhe ndëshkimin e kalorësit që qe i pari që e braktisi shërbimin kalorsiak që më pati premtuar. Tani do të përshkruaj me metafora (se përndryshe nuk je në gjendje t'i kuptosh gjërat shpirtërore) lavdinë dhe nderin e atij që i pari hyri në shërbimin e vërtetë kalorsiak dhe burrërisht qëndroi në të deri në fund. Kur ai arriti në fund të jetës dhe shpirti i tij u nda nga trupi, pesë legjione engjëjsh

dolën për ta përshëndetur. Bashkë me ta doli edhe një turmë djajsh që të gjenin ndonjë akuzë kundër tij, sepse ata janë plot ligësi e kurrë nuk rreshtin së bëri ligësira.

Pastaj një zë i qartë dhe kumbues u dëgjua në qiell tek thoshte: 'Zoti dhe Ati im, a nuk është ky ai që iu nënshtrua vullnetit Tënd dhe e zbatoi atë përsosshmërisht?' Pastaj vetë ai njeri u përgjigj në ndërgjegjen e vet: 'Me të vërtetë unë jam ai.' U dëgjuan tre zëra. I pari ishte ai i natyrës hyjnore që tha: 'A nuk jam Unë Ai që të krijova dhe të dhashë trup dhe shpirt? Ti je biri Im dhe ke kryer vullnetin e Atit tënd. Eja tek Unë, Krijuesi i plotfuqishëm dhe Ati yt i dashur! Ti meriton trashëgimi të përjetshme sepse je bir. E meriton trashëgiminë e Atit tënd sepse iu binde Atij.

Prandaj, biri Im, eja tek Unë! Të mirëpres me gëzim dhe ndere' Zëri i dytë ishte i natyrës njerëzore dhe tha: 'Vëlla, eja tek vëllai yt! E dhashë jetën për ty në betejë dhe derdha gjakun për ty. Ti, që iu binde vullnetit Tim, eja tek Unë! Ti, që dhe gjak për gjak dhe ishe gati të jepje vdekje për vdekje dhe jetë për jetë, eja tek Unë! Ti që më imitove Mua me jetën tënde, hyj tani në jetën Time dhe në gëzimin Tim të amshuar! Të pranoj si vëllain Tim të vërtetë.' Zëri i tretë ishte ai i Shpirtit (por të tre janë një Hyj, jo tre hyje) që tha: 'Eja, kalorësi Im, jeta jote më pëlqente aq shumë sa që Unë digjesha nga dëshira të banoja me ty!

Me sjelljen tënde burrërore meritove mbrojtjen Time. Prandaj hyj në paqe për të gjitha vuajtjet fizikë që ke hequr! Për vuajtjet e tua mendore, hyj në ngushëllimin e papërshekrueshëm! Për dashurinë dhe përpjekjet e tua burrërore, eja tek Unë dhe Unë do të jetoj në ty e ti në Mua! Pra eja tek Unë o kalorësi Im i shquar që kurrë nuk dëshirove gjë tjetër përveç Meje!' Pastaj pesë zëra u dëgjuan nga secili legjion i engjëjve.

I pari foli dhe tha: 'Ejani të marshojmë përpara këtij kalorësi të shquar e të mbajmë armët e tij, domethënë le t'i paraqesim Hyjit tonë besimin që ai e ruajti të palëkundur dhe e mbrojti nga armiqtë e drejtësisë.' Zëri i dytë tha: 'Të mbajmë edhe mburojën para tij, domethënë le t'i tregojmë Hyjit tonë durimin e tij që, edhe pse Hyji e njeh, do të përlëvdohet më tepër për shkak të dëshmisë sonë. Me durimin e tij ai jo vetëm që i përballoi vështirësitë me durim, por edhe e falenderoi Hyjin për to.'

Zëri i tretë tha: 'Ejani të marshojmë para tij dhe t'ia paraqesim shpatën e tij Hyjit, domethënë le t'i tregojmë Atij bindjen me të cilën ai qëndroi besnik në kohë të vështira e të begata, sipas premtimit të bërë.' Zëri i katërt tha: 'Ejani e t'i tregojmë Hyjit kalin e tij, domethënë le t'i dëshmojmë për përvujtërinë e tij. Ashtu sikurse kali mban trupin e njeriut, po ashtu përvujtëria i printe dhe e ndiqte atë duke e shoqëruar në kryerjen e çdo veprë të mirë. Krenaria nuk gjeti asgjë të vetën në të, prandaj ai kalëroi i sigurt.' Zëri i pestë tha: 'Ejani e t'ia paraqesim helmetën e tij Hyjit tonë, domethënë le të dëshmojmë për dashurinë që ai ushqente për Hyjin!

Ai mendonte për Të në zemrën e tij gjithmonë. E kishte në buzë e në vepra dhe e donte mbi gjithçka. Nga dashuria dhe respekti për Hyjin ai u nda nga bota. Pra le t'ia paraqesim këto gjëra Hyjit tonë pasi, në këmbim të pak mundimeve, ky njeri ka merituar paqe dhe gëzim të përjetshëm nga Hyji i tij që ai e dëshironte aq shumë dhe aq shpesh! I shoqëruar nga tingëllimi i këtyre zërave dhe nga një kor i mrekullueshëm engjëjsh, miku Im u dërgua në paqen e përjetshme.

Kur shpirti i tij e pa këtë, i tha vetes me gëzim: 'Lum unë që jam krijuar! Lum unë që i kam shërbyer Hyjit tim që tani e shoh! Lum unë sepse kam gëzim dhe lavdi që s'do të mbarojnë kurrë!' Në këtë mënyrë miku Im erdhi tek Unë dhe mori një shpërblim të tillë. Edhe pse jo të gjithë e derdhin gjakun për emrin Tim, prapë se prapë të gjithë do të marrin të njëjtin shpërblim nëse janë gati ta japin jetën për Mua nëse u jepet rasti. Ja pra sa i rëndësishëm është synimi i drejtë!"

Krishti i tregon nuses për natyrën e pandryshueshme dhe përjetësinë e drejtësisë së Tij. Pasi mori natyrë njerëzore, Ai e tregoi drejtësinë e Vet nëpërmjet dashurisë në një dritë të re. Ai me mirësi tregon mëshirë ndaj të mallkuarve dhe u mëson kalorësve mëshirën.

Kapitulli 12

Unë jam Mbreti i vërtetë. Askush nuk e meriton të quhet mbret përveç Meje. Unë jam Ai që gjykoj engjëllin e parë i cili mëkatoi për shkak të krenarisë, lakmisë dhe zilisë. Jam ai që gjykoj Adamin, Kainin dhe gjithë botën me anë të përmytjes për shkak të mëkateve të gjinisë njerëzore. Jam Unë Ai që e lejoi popullin e Izraelit të binte në skllavëri dhe mrekullisht e çlirova me shenja të mrekullueshme. Çdo drejtësi gjendet në Mua. Drejtësia gjithnjë ishte dhe është në Mua pa fillim dhe fund. Kurrë nuk pakësohet, gjithnjë mbetet e vërtetë dhe e pandryshueshme. Edhe pse tani drejtësia Ime duket disi më e zbutur dhe Hyji tashmë duket si gjykatës më i durueshëm, kjo nuk tregon ndryshim në drejtësinë Time, që kurrë nuk ndryshon, por vetëm sa e nxjerr më në pah dashurinë Time. Unë tani e gjykoj botën me po atë drejtësi dhe me po atë gjykim të drejtë si atëherë kur lejova që populli Im të bëhej skllav në Egjipt dhe të vuante në shkretëtirë.

Para se të mishërohesh, dashuria Ime qëndronte fshehur. E mbajta fshehur në drejtësinë Time si dritë të eklipsuar nga një re. Pasi mora natyrë njerëzore, edhe pse ligji që qe dhënë ndryshoi, vetë drejtësia nuk ndryshoi por u bë më e dukshme dhe doli më qartë në pah me anë të dashurisë së Birit të Hyjit. Kjo ndodhi në tre mënyra. E para,

ligji u zbut pasi kish qenë i rreptë për shkak të mëkatarëve të pabindur dhe zemërgurë dhe kish qenë i vështirë me qëllim që të zbuste krenarët. E dyta, Biri i Hyjit vuajti dhe vdiq. E treta, gjykimi Im tani duket sikur është më larg dhe duket sikur është shtyrë nga mëshira dhe sikur është më i butë ndaj mëkatarëve se më parë. Në fakt, aktet e drejtësisë në lidhje me prindërit e parë, me përmbytjen apo me ata që vdiqën në shkretëtirë, duken të ashpra dhe strikte. Por po ajo drejtësi është ende në Mua dhe gjithnjë ka qenë. Porse mëshira dhe dashuria tani janë më të dukshme. Më parë, për arësye urtie, dashuria qëndronte fshehur brenda drejtësisë dhe u shfaq me mëshirë edhe pse në një mënyrë edhe më të fshehtë, pasi Unë kurrë nuk kam kryer dhe kurrë nuk kryej drejtësi pa mëshirë apo mirësi pa drejtësi. Megjithatë tani ti mund të pyesësh: nëse Unë tregoj mëshirë në drejtësinë Time, në ç' mënyrë jam i mëshirshëm ndaj të mallkuarve? Po të përgjigjem me anë të një shembëlltyre. Është sikur një gjykatës të jetë ulur në gjykim dhe vjen për t'u gjykuar vëllai i tij.

Gjykatësi i thotë: 'Ti je vëllai im dhe unë gjykatësi yt, por edhe pse të dua sinqerisht, unë nuk mundem e as është e drejtë që të veproj padrejtësisht. Në ndërgjegjen tënde ti e sheh se çfarë meriton. Lypset që të gjykohesh siç e meriton. Nëse do të ishte e mundur të veprohej kundër drejtësisë, unë me gëzim do ta merrja mbi vete dënimin tënd.' Unë jam si ai gjykatës. Ky person është si vëllai Im për shkak të natyrës Sime njerëzore. Kur ai vjen të gjykohet nga Unë, ndërgjegja e informon për fajin e tij dhe ai e kupton se cili është dënimi që meriton. Duke qenë se Unë jam i drejtë, unë i përgjigjem shpirtit – për t'u shprehur figurativisht – dhe i them: 'Ti në ndërgjegjen tënde e sheh se ç' dënim meriton. Tregomë ç' meriton.' Shpirti pastaj më përgjigjet: 'Ndërgjegja më informon për dënimin tim. Meritoj të ndëshkohem sepse nuk t'u binda Ty.' Unë përgjigjem: 'Unë, gjykatësi yt, e mora mbi vete gjithë ndëshkimin tënd dhe ta bëra të ditur rrezikun dhe mënyrën si t'i shpëtoje ndëshkimit. Drejtësia nuk mund të lejonte që ti të hyje në qiell pa e shlyer fajin tënd. Pagova Unë për ty sepse ti nuk ishe në gjendje ta shlyeje vetë.

Me anë të profetëve të tregova se çfarë do të më ndodhte Mua dhe nuk lashë pa realizuar as edhe një detaj të vogël nga ato që parakallëzuan profetët. Të tregova gjithë dashurinë Time që të të nxisja të ktheheshe tek Unë. Por meqenëse ti u largove nga Unë, ti meriton të dënohesh sepse e shpërfille mëshirën. Por Unë ende jam aq i mëshirshëm saqë, po të ishte e mundur që të vdisja përsëri, për ty do të isha gati të duroja po ato vuajtje që dikur hoqa në kryq për të të shpëtuar nga dënimi. Por drejtësia thotë se është e pamundur që Unë të vdes prapë për ty, edhe pse mëshira më thotë se do të donte të vdiste përsëri për ty nëse do të ishte e mundur. Në këtë mënyrë Unë jam i mëshirshëm dhe dashamirës edhe ndaj të mallkuarve. Unë e dua njerëzimin qysh nga fillimi, edhe kur dukesh i zemëruar, por askush nuk donte t'ia dinte për dashurinë Time.

Duke qenë se jam i drejtë dhe i mëshirshëm, i paralajmëroj të ashtëquajturit kalorës të Mi se ata duhet ta kërkojnë mëshirën Time që drejtësia Ime të mos bjerë mbi ta. Drejtësia është e palëkundur si mal, digjet si zjarr, është e frikshme si shkrepimë dhe e beftë si shigjetë. Paralajmërimi Im është i trefishtë. Së pari i paralajmëroj siç bën ati me të bijtë, që ata të kthehen tek Unë sepse Unë jam Ati dhe Krijuesi i tyre. Le të kthehen dhe do t'u jap trashëgiminë që u përket. Le të kthehen sepse, edhe pse më kanë refuzuar, prapë do t'i mirëprisja me gëzim dhe do të dilja t'i takoja me dashuri. Së dyti, u kërkoj si vëlla që të kujtojnë plagët dhe veprat e Mia. E treta, si Zoti i tyre Unë u kërkoj të kthehen tek Zoti të cilit i kanë premtuar fe, ndaj të Cilit duhet të kenë besnikëri dhe të Cilit i janë përkushtuar me betim.

Prandaj, o kalorës, kthehuni tek Unë, Ati juaj, që ju rriti me dashuri. Mendoni për Mua, vëllain Tuaj, që u bë si ju nga dashuria për ju. Kthehuni tek Unë, Zoti i mirë. Është tejet e pandershme që t'i premtoni fenë dhe besimin një zotërie tjetër. Ju më premtuat se do ta mbronit kishën Time dhe do t'i ndihmonit nevojtarët. Ndërsa tani i premtoni besnikëri armikut Tim dhe e hidhni tej flamurin Tim e mbani lart flamurin e armikut Tim!

Prandaj, o kalorës, kthehuni tek Unë me përvujtëri të vërtetë, sepse më keni braktisur nga krenaria. Nëse ju duket e vështirë të duroni ndonjë gjë për Mua, kujtoni ç'bëra për ju. Per ju shkova në kryq me këmbët e përgjakura, duart dhe këmbët e Mia u shpuan për ju; nuk kurseva as edhe një gjymtyrë Timen për ju. E prapë ju nuk doni t'ia dini për këto dhe largoheni prej Meje. Kthehuni dhe do t'u jap tre lloj ndihmash. Së pari, forcë për të qenë në gjendje t'i bëni ballë armiqve tuaj fizikë dhe shpirtërorë. Së dyti, zemërgjerësi të guximshme që të mos i trembeni askujt përveç Meje dhe t'i konsideroni gëzim përpjekjet për Mua. Së treti, do t'u jap urti që ta kuptoni fenë e vërtetë dhe vullnetin e Hyjit. Pra kthehuni dhe silluni si burra! Pasi Unë që po ju jap këtë paralajmërim jam vetë Ai të cilit i shërbejnë engjëjt, Ai që i liroi etërit tuaj të bindur, i ndëshkoi të pabindurit dhe i përuli krenarët. Isha i pari në luftë, i pari në vuajtje. Prandaj më ndiqni që të mos shkriheni siç shkrihet dylli në zjarr. Pse nuk e mbani premtimin? Pse e shkëlpi betimin? Vallë vlej më pak apo jam më i padenjë se disa miq tuaj tokësorë të cilëve kur u premtoni besnikëri, e mbani fjalën? Kurse Mua, dhuruesit të jetës dhe nderit, kujdestarit të shëndetit, ju nuk i jepni çka i keni premtuar.

Për këtë arsye, kalorës të mirë, mbajini premtimet dhe, nëse jeni tepër të dobët për t'i mbajtur me vepra, të paktën kini vullnetin e mirë për t'i mbajtur ato! Më vjen keq për skllavërinë ku ju ka zhytyr djalli, prandaj do ta pranoj vullnetin tuaj si vepër. Nëse ktheheni tek Unë me dashuri, atëherë përkushtojuni fesë së kishës Sime dhe Unë do të dal t'ju takoj si një baba zemërmirë së bashku me gjithë ushtrinë Time. Do t'ju jap pesë gjëra të mira si shpërblim. E para, lavde pafund do të tingëllojnë gjithmonë në veshët tuaj. Së dyti, fytyrën dhe lavdinë e Hyjit do t'i kini gjithnjë para syve. E treta, lëvdimi i Hyjit kurrë nuk do të largohet nga buzët tuaja. E katërta, do të kini gjithçka

që shpirti juaj dëshiron dhe nuk do të dëshironi asgjë më tepër sesa kini. E pesta, kurrë nuk do të ndaheni nga Hyji juaj, por dashuria juaj do të zgjasë pafund dhe ju do ta kaloni jetën në gëzim të amshuar.

I tillë do të jetë shpërblimi juaj, o kalorësit e Mi, nëse e mbroni fenë Time dhe përpiqeni më shumë për nderin Tim se për tuajin. Nëse keni ndopak mend, kujtohuni se kam qenë i durueshëm me ju, ndërsa ju më këni fyer në një mënyrë të tillë që ju vetë nuk do ta kishit toleruar. Pavarësisht se Unë mund të bëj gjithçka me plotfuqishmërinë Time, pavarësisht se drejtësia Ime kërkon shpagim ndaj jush, prapë mëshira që gjendet në urtinë dhe mirësinë Time ju kursen. Prandaj kërkonini mëshirë! Nga dashuria Unë jap çka personi më kërkon.

Fjalë të forta që Krishti i thotë nuses për kalorësit e sotëm dhe për mënyrën e formimit të tyre. Hyji u jep forcë dhe ndihmë kalorësve në veprat që kryejnë.

Kapitulli 13

Unë jam një Hyj së bashku me Atin dhe Shpirtin Shenjt, një trini Personash. Asnjë prej të treve nuk mund të ndahet apo të shkëputet nga dy të tjerët, por Ati është në Birin dhe Shpirtin, Biri është në Atin dhe Shpirtin dhe Shpirti në të dy. Hyjnia i dërgoi Fjalën e Vet Virgjërës Mari me anë të engjëllit Gabriel. E megjithatë po Ai Hyj që dërgoi dhe u vetëdërgua, ishte me engjëllin, Ai ishte në Gabrielin dhe Ai ishte në Virgjërën përpara Gabrielit. Pasi engjëlli dha mesazhin, Fjala u bë njeri në Virgjërën. Unë që po të flas jam ajo Fjalë.

Ati më dërgoi nga Vetja me Shpirtin Shenjt në krahërorin e Virgjërës pa i privuar engjëjt nga vizioni dhe prania e Hyjit. Unë, Biri, që isha me Atin dhe Shpirtin Shenjt në krahërorin virgjëror, mbeta po ai Hyj në sytë e engjëjve në qiell së bashku me Atin dhe Shpirtin, duke sunduar dhe mbajtur në jetë gjithçka. Megjithatë, natyra njerëzore e marrë nga Biri i vetëm ndenji në krahërorin e Marisë. Unë, që jam një Hyj në natyrat e Mia hyjnore dhe njerëzore, denjoj të flas me ty dhe të të tregoj dashurinë Time dhe të ta forcoj fenë e shenjtë.

Edhe pse trajta Ime njerëzore duket sikur është përpara teje dhe të flet, prapë se prapë është më e vërtetë të thuhet se shpirti dhe ndërgjegja jote janë me Mua dhe në Mua. Asgjë në qiell apo tokë nuk është e pamundur apo e vështirë për Mua. Unë jam si një mbret i fuqishëm që vjen në një qytet me trupat e tij dhe e pushton të gjithin. Po kështu hiri Im mbush tërë gjymtyrët e tua dhe i forcon të tëra. Unë jam brenda dhe

jashtë teje. Edhe pse flas me ty, Unë mbetem në lavdinë Time. Vallë ç'mund të jetë e vështirë për Mua që mbaj në jetë gjithçka me fuqinë Time dhe i rregulloj gjithë gjërat në urtinë Time, duke shkëlqyer mbi gjithçka? Unë, një Hyj së bashku me Atin dhe Shpirtin Shenjt, pa fillim dhe fund, që mora natyrë njerëzore për shpëtimin e njerëzimit ndërkohë që natyra Ime hyjnore mbeti e pandryshuar, Unë që vuajta, u ngjalla dhe u ngjita në qiell, Unë vetë po flas me ty.

Të tregova më parë për kalorësit që dikur më jepnin shumë kënaqësi sepse qëndronin të bashkuar me Mua me lidhjen e dashurisë. U lidhën me Mua duke u betuar se do të jepnin trupin e tyre për trupin Tim, gjakun e tyre për gjakun Tim. Prandaj u dhashë pëlqimin, prandaj i bashkova me Mua me një lidhje dhe shoqëri të vetme. Por tani trishtohem sepse këta kalorës, që duhet të ishin të Mitë, janë larguar prej Meje. Unë jam Krijuesi i tyre, shëlbuesi dhe ndihmësi i tyre. U krijova një trup me çdo gjymtyrë. Bëra gjithçka në botë për ta. I shpërbleva me gjakun Tim. Fitova një trashëgimi të përjetshme për ta me mundimet e Mia. Unë i mbroj nga çdo rrezik.

Por tani ata janë larguar prej Meje. I shpërfillin mundimet e Mia, nuk duan t'ia dinë për fjalët e Mia që duhej të ishin gëzimi dhe ushqimi i tyre shpirtëror. Ata më përçmojnë, dëshirojnë me gjithë zemër dhe shpirt të vuajnë për hir të lavdeve njerëzore, ta derdhin gjakun për hir të lakmisë, jani gati të vdesin për fjalë të ulta, djallëzore, boshe. Por prapë, edhe pse janë larguar, mëshira dhe drejtësia Ime janë pranë tyre. Me mëshirë i ruaj që të mos mos bien pre e djallit djallit. Me drejtësi Unë i toleroj me durim dhe nëse do të ktheheshin përsëri, do t'i mirëprisja me gëzim e hareshëm do të rendja t'i takoja.

Thuaji atij që dëshiron të bëhet kalorës në shërbimin Tim se mund të gjej prapë hir në sytë e Mi me anë të ceremonisë që vijon. Ai që dëshiron të bëhet kalorës duhet të vijë me kalin dhe armatimet e veta në oborrin e kishës dhe ta lërë aty kalin, pasi ai nuk është bërë që njeriu të krekoset me të por për t'i shërbyer në jetë, për t'u mbrojtur e për të luftuar armiqtë e Hyjit. Pastaj le të veshë mantelin, të lidhë shiritin në kokë, si diakoni që vë shallin në shenjë bindjeje dhe durimi të shenjtë. Në të njëjtën mënyrë ai duhet të veshë mantelin dhe të lidhë shiritin në kokë si shenjë të premtimeve ushtarake dhe bindjes që ka premtuar në mbrojtje të kryqit të Krishtit.

Duhet t'i prijë një flamur i pushtetit laik, për ta kujtuar se ai duhet t'i bindet pushtetit tokësor në gjithçka që nuk bie ndesh me Hyjin. Pasi të ketë hyrë në oborrin e kishës, prifti duhet të dalë ta takojë me flamurin e kishës. Në të duhet të pasqyrohen mundimet dhe plagët e Krishtit si shenjë se ai ka për detyrë ta mbrojë kishën e Hyjit dhe t'u bindet klerikëve të lartë. Kur hyn në kishë, flamuri i pushtetit të përkohshëm duhet të lihet jashtë kishës, ndërsa flamuri i Hyjit duhet t'i prijë brenda në kishë si

shenjë që pushteti hyjnor është mbi pushtetin laik dhe se njeriu duhet të kujdeset më tepër për gjërat shpirtërore sesa për gjërat e përkohshme.

Kur Mesha të ketë arritur tek Agnus Dei, drejtuesi i ceremonisë, pra mbreti apo dikush tjetër, duhet t'i afrohet kalorësit pranë altarit dhe t'i thotë: 'A dëshiron të bëhesh kalorës?' Kur kandidati përgjigjet, 'Po, dua,' tjetri duhet të shtojë fjalët: 'Premtoji Hyjit dhe mua se do ta mbrosh fenë e Kishës së Shenjtë dhe do t'i bindesh udhëheqësve të saj në gjithçka që ka të bëjë me Hyjin!'

Kur kandidati përgjigjet 'Po,' tjetri duhet t'i vendosë shpatën në duar duke i thënë: 'Ja, unë po vë një shpatë në duart e tua që ti mos ta kursesh as jetën tënde për hir të kishës së Hyjit, që t'i mposhtësh armiqtë e Hyjit dhe të mbrosh miqtë e Tij.' Pastaj duhet t'i japë mburojën dhe t'i thotë: 'Ja, po të jap një mburojë që të mbrohesh nga armiqtë e Hyjit, që të ndihmohet të vejat dhe jetimët, që ta shtosh lavdinë e Hyjit me çdo vepër.' Pastaj duhet ta vërë dorën në qafën e tjetrit duke thënë: 'Ja, tani je në varësi të bindjes dhe autoriteteve. Ta dish pra se duhet të zbatosh çfarë ke premtuar me betim!' Pastaj i shtrëngohen manteli dhe rripat për t'i kujtuar çdo ditë premtimet që i ka bërë Hyjit dhe betimin e bërë përpara kishës që e detyron më tepër se të tjerët ta mbrojë kishën e Hyjit.

Pasi të bëhen këto dhe të jetë thënë Agnus Dei, meshtari që mban Meshën duhet t'i japë trupin Tim që ai të jetë në gjendje ta mbrojë fenë e Kishës së Shenjtë. Unë do të jem në të dhe ai në Mua. Do t'i jap ndihmë dhe forcë dhe do ta bëj të digjet flakë nga dashuria e të mos dëshirojë tjetër gjë përveç Meje, Hyjit të tij. Nëse ndodh që merr pjesë në një fushatë ku angazhohet për lavdinë Time dhe mbrojtjen e fesë Sime, prapë do t'i vlejë nëse ka synime të drejta.

Unë jam gjithkund në sajë të pushtetit Tim dhe të gjithë mund të më pëlqejnë kur kanë synime të drejta dhe vullnet të mirë. Unë jam dashuri dhe askush nuk mund të vijë tek Unë përveç atyre që kanë dashuri. Prandaj nuk detyroj askënd, sepse përndryshe do të më shërbenin nga frika. Por ata që duan të angazhohen në këtë formë shërbimi kalorsiak më pëlqejnë. Do të ishte mirë për ta që ta tregonin me përvujtëri se duan t'i përkushtohen me të vërtetë shërbimit kalorsiak sepse dezertimi prej tij është pasojë e krenarisë."

SQARIM

Mendohet se ky kalorës është Sër Karli, i biri i Brixhidës.

Krishtit krahasohet me një argjendar. Këto fjalë u duhen transmetuar atyre që e duan Hyjin, që kanë ndërgjegje të drejtë dhe i mbajnë nën kontroll të pesta shqisat. Predikuesit e Hyjit duhet të jenë punëtorë dhe jo përtacë në transmetimin e fjalës së Hyjit.

Kapitulli 14

Unë jam si një argjendar i zoti që e dërgon shërbëtorin për të shitur ar në të gjithë vendin, duke i thënë: 'Duhet të bësh tre gjëra. Së pari nuk duhet t'ia besosh arin tim askujt përveç atyre që kanë sy të paqtë dhe të kthjellët. Së dyti mos ia beso atyre që nuk kanë ndërgjegje. Së treti, shite arin për dhjetë talenta pasi ta kesh peshuar dy herë! Atij që nuk pranon që ari im të peshohet dy herë, mos ia jep. Duhet të kesh kujdes nga tre armë që armiku im përdor kundër teje. Para së gjithash do të përpiqet të të ngathtësojë në ekspozimin e arit tim. Së dyti do të përpiqet ta përziejë arin tim me metale pa vlerë që ata që e shohin dhe e kontrollojnë të mendojnë se ari im është thjesht baltë dhe llum.

Së treti ai i mëson miqtë e tij si të të kundërvihen dhe të thonë papushim se ari im nuk është i mirë.' Unë jam si ai argjendar. Kam farkëtuar gjithçka në qiell dhe në tokë, jo me çekiçë dhe vegla, por me pushtetin dhe fuqinë Time. Gjithçka që është, ishte dhe do të jetë, paradihet prej Meje. As edhe krimbi më piciruk apo kokrriza më e vogël nuk mund të ekzistojnë apo të vazhdojnë të ekzistojnë pa Mua. As edhe gjëja më e vogël nuk i shpëton paradijes Sime, pasi gjithçka vjen nga Unë dhe paradihet prej Meje. Por midis gjithë gjërave që kam bërë, fjalët që kam folur janë më të vyeshtet, ashtu sikurse ari është më i çmueshëm se gjithë metalet e tjera.

Prandaj shërbëtorët e Mi, të cilët i shpërndaj në të gjithë botën me arin Tim, duhet të bëjnë tre gjëra. Para së gjithash, ata nuk duhet t'ia besojnë arin Tim atyre që nuk kanë sy të paqtë dhe të kthjellët. Ti mund të pyesësh: 'Ç' do të thotë të kesh sy të kthjellët?' Njeri me sy të kthjellët është ai që ka urti hyjnore dhe dashuri hyjnore. Por si mund ta marrësh vesh këtë? Është e lehtë. Ka shikim të kthjellët dhe mund t'i besohet ari Im atij personi që jeton sipas arësyes, që i largohet kotësisë dhe kureshtjes tokësore, që nuk do asgjë më tepër se Hyjin e vet. Ndërsa i verbër është ai që ka njohuri, por nuk e vë në zbatim dashurinë hyjnore që ka kuptuar. Duket sikur i ka sytë nga Hyji, por nuk është ashtu, pasi sytë i ka nga bota e i ka kthyer shpinën Hyjit.

Së dyti, ari Im nuk i duhet besuar atij që nuk ka ndërgjegje. Kush ka ndërgjegje përveç atij që i trajton të mirat e veta të përkohshme dhe kalimtare duke mbajtur parasysh përjetësinë, që e ka shpirtin në qiell dhe trupin në tokë, që mendon çdo ditë se do vijë koha ta lërë këtë botë dhe do t'i japë llogari Hyjit për veprat e veta? Ari Im i

duhet besuar një njeriu të tillë. Së treti, ai duhet ta shesë arin Tim për dhjetë talenta pasi ta ketë peshuar dy herë. Çfarë simbolizon peshorja me të cilën peshohet ari përveç ndërgjegjes? Çfarë simbolizojnë duart që peshojnë arin përveç vullnetit dhe dëshirës së mirë? Cilët janë gurët e peshores përveç veprave shpirtërore dhe trupore?

Ai që dëshiron ta blejë dhe mbajë arin Tim, duhet ta shqyrtojë veten drejt në peshoren e ndërgjegjes së vet dhe të ketë parasysh se duhet të paguajë dhjetë talenta të peshuar me kujdes sipas dëshirave të Mia. Talenti i parë është shikimi i tij i disiplinuar. Kjo e bën të mbajë parasysh ndryshimin mes shikimit trupor dhe shpirtëror, se ç' dobi ka bukuria dhe pamja fizike, sa shkëlqim ka në bukurinë dhe lavdinë e engjëjve dhe të pushteteve qiellore që ia kalojnë në shkëlqim të gjithë yjeve të qiellit dhe se ç' gëzim të hareshëm provon shpirti në urdhëresat e Hyjit dhe lavdinë e Tij.

Ky talent, domethënë shikimi fizik dhe shpirtëror që gjendet në urdhëresat e Hyjit dhe në vetëpërmbytje, nuk duhet peshuar me të njëjtën peshore. Shikimi shpirtëror vlen më shumë se ai trupor dhe peshon më tepër pasi sytë e njeriut duhet të qëndrojnë hapur përballë çka i sjell dobi shpirtit dhe i nevojitet trupit, por mbyllur përballë marrëzisë dhe paturpësisë.

Talenti i dytë është të dëgjuarit e mirë. Njeriu duhet ta dijë vlerën e fjalorit të pacipë, të marrë dhe qesëndisë. Nuk vlen më tepër se një flluskë sapuni. Prandaj njeriu duhet të dëgjojë lavdet dhe himnet e Hyjit. Ai duhet të dëgjojë veprat dhe thëniet e shenjtërve të Mi. Duhet të dëgjojë çfarë i nevojitet për të forcuar shpirtin dhe trupin në virtyt. Ky lloj dëgjimi peshon më tepër në peshore se dëgjimi i paturpësive. Ky lloj i mirë dëgjimi, kur peshohet në peshore me dëgjimin tjetër, do ta ulë fare peshoren nga ana e vet, kurse tjetri, lloji bosh i dëgjimit, do të ngrihet lart e s' do të peshojë fare.

Talenti i tretë është ai i gjuhës. Personi duhet ta peshojë madhështinë dhe dobinë e fjalëve inkurajuese dhe të matura në peshoren e ndërgjegjes së vet. Duhet të vëre re edhe dëmin dhe kotësinë e fjalëve boshe. Pastaj duhet t'i lërë fjalët e kota dhe të dojë fjalët e mira. Talenti i katërt është shija. Ç' është shija e botës përveçse mizerje? C' fillitje në fillim të një veprimi, trishtim në vazhdim, hidhërim në fund të tij.

Po ashtu njeriu duhet ta peshojë me kujdes shijen shpirtërore kundrejt asaj tokësore e do të shohë se shpirtërorja peshon më shumë se ajo tokësore. Shija shpirtërore kurrë nuk humbet, kurrë nuk bëhet e mërzitshme, kurrë nuk pakësohet. Kjo lloj shije fillon në të tashmen duke i vënë fre epshit me anë të një jete të vetëpërmbytur dhe zgjat përgjithmonë në qiell me gëzimin e ëmbël që vjen nga Hyji.

Talenti i pestë është ai i shqisës së të prekurit. Njeriu duhet të peshojë shqetësimet dhe andrallat që ai provon për shkak të trupit, gjithë hallet tokësore, të gjitha problemet e shumta me të afërmin. E do të kuptojë mjerimin e tyre të madh. Le të peshojë edhe sa e madhe është paqja e shpirtit dhe e një mendjeje të mirë-disiplinuar, sa mirë është që

të mos shqetësohesh për gjëra të kota dhe salltanete. E do të kuptojë sa ngushëllim sjellin. Kushdo që dëshiron të bëjë peshim të saktë, duhet t'i vërë shqisat e të prekurit shpirtëror dhe fizik në peshore dhe do të shohë se shpirtërori peshon më shumë se trupori. Kjo shqisë shpirtërore e të prekurit fillon të zhvillohet me anë të përballimit me durim të vështirësive, respektimit me besnikëri të urdhëresave të Hyjit dhe zgjat përgjithmonë duke çuar në pushim dhe prehje të paqtë. Ai që prehjes fizike, ndjenjave dhe gëzimit tokësor i jep më peshë se atyre të përjetësisë, nuk është i denjë ta prekë arin Tim apo të gëzojë lumturinë Time.

Talenti i gjashtë është puna njerëzore. Njeriu duhet të peshojë me kujdes në ndërgjegjen e vet punën shpirtërore dhe atë materiale. E para të çon në qiell, e dyta në botë; e para në jetën e amshuar pa vuajtje, e dyta në dhimbje dhe vuajtje të tmerrshme. Kushdo që dëshiron arin Tim duhet t'i japë më peshë punës shpirtërore që kryhet në dashurinë Time dhe për lavdinë Time dhe jo punës materiale, pasi gjërat shpirtërore zgjasin përjetë ndërsa gjërat materiale do të kalojnë.

Talenti i shtatë është përdorimi i duhur i kohës. Njeriu ka kohë të caktuara për t'iu përkushtuar vetëm gjërave shpirtërore, kohë të tjera për nevojat trupore pa të cilat jeta është e pamundur (nëse përdoren sipas arësyes, ato llogariten si përdorim shpirtëror i kohës) dhe kohë të tjera për veprimtari të dobishme fizike. Meqenëse njeriu duhet të japë llogari për kohën dhe veprat e tij, ai duhet t'i japë përparësi përdorimit shpirtëror. Pastaj të merret me punë materiale dhe ta organizojë kohën në mënyrë të tillë që gjërat shpirtërore të kenë përparësi ndaj atyre të përkohshmeve e koha të mos kalojë pa shqyrtim dhe peshim të drejtë.

Talenti i tetë është administrimi i drejtë i të mirave të përkohshme që i janë dhënë njeriut, gjë që do të thotë se një i pasur, për aq sa ia lejojnë kushtet, duhet t'i japë të varfrit me bamirësi hyjnore.

Por ti mund të pyesësh 'Ç' duhet të japë ai i varfër që nuk ka asgjë?' Ai duhet të ketë synimin e drejtë dhe të mendojë si vijon: 'Po të kisha ndonjë gjë, do të isha gati ta jepja bujarisht.' Ky synim i llogaritet si vepër. Nëse synimi i të varfrit është që të ketë pasuri të përkohshme si të tjerët por t'i japë një shumë të vogël dhe cikërrima të varfërve, ky synim i llogaritet si vepër e vogël. Prandaj një i pasur që zotëron shumë duhet të praktikojë bamirësinë. Një nevojtar duhet të ketë synimin për të dhënë dhe me këtë do të fitojë merita. Nëse dikush i jep më shumë peshë gjërave të përkohshme se atyre shpirtërore, nëse Mua më jep një kacidhe, botës i jep njëqind dhe vetes njëmijë, atëherë ai nuk përdor një kut të drejtë matjeje. Kush përdor një kut të tillë matjeje nuk meriton ta ketë arin Tim. Unë, dhuruesi i të gjitha gjërave, që edhe mund të marr mbrapsht çka kam dhuruar, meritoj pjesën më të vlefshme.

Të mirat e përkohshme u krijuan për t'u përdorur dhe për të plotësuar nevojat njerëzore, jo për salltanete. Talenti i nëntë është shqyrtimi i kujdesshëm i së shkuarës.

Njeriu duhet të shqyrtojë veprat e veta, ç' lloj veprash ishin, sa ishin, si i ka korigjuar dhe me ç' meritë. Ai duhet edhe të mbajë parasysh nëse veprat e tij të mira ishin më të pakta se ato të këqijat. Nëse sheh se veprat e tij të këqija kanë qenë më të shumta se të mirat, atëherë ai duhet të ketë synim të përkryer për t'u ndrequr dhe të pendohet me të vërtetë për të pabërat e tij. Ky synim, nëse është i sinqertë dhe i palëkundur, do të peshojë më tepër në sytë e Hyjit se të gjitha mëkatet e tij.

Talenti i dhjetë është meditimi dhe planifikimi mbi të ardhmen. Nëse dikush synon të mos dojë asgjë përveç gjërave të Hyjit, të mos dëshirojë asgjë përveç atyre që ai di se i pëlqejnë Hyjit, që me vullnet dhe durim të përqafojë vështirësitë, qoftë edhe dhimbjet e ferrit nëse kjo do t'i jepte Hyjit ndonjë ngushëllim dhe do të ishte vullneti i Hyjit, atëherë ky talent ia kalon gjithë të tjerëve. Me këtë talent të gjitha rreziqet kalohen lehtë. Kushdo që i paguan këto dhjetë talenta e meriton arin Tim.

Por siç thashë, armiqtë e Mi duan t'i pengojnë ata që shesin arin Tim në tre mënyra. Së pari ata duan t'i bëjnë të ngathët dhe përtacë. Ka përtaci fizike dhe shpirtërore. Përtaci fizike është lodhja trupore nga puna, zgjimi, etj. Përtacia shpirtërore ndodh kur një njeri me synime shpirtërore, edhe pse e njeh gëzimin e ëmbël dhe hirin e Shpirtit Tim, preferon të prehet në këtë gëzim dhe jo të shkojë e t'i ndihmojë të tjerët që të bëhen pjesëtarë me të në gëzim. A nuk e provuan Pjetri dhe Pali ëmbëlsinë e gëzimit të pamatë që buron nga Shpirti Im? Nëse do të kishte qenë vullneti Im, ata do të kishin preferuar të fshiheshin thelle në tokë me gëzimin që kishin në zemër dhe jo të bridhnin nëpër botë.

Por me qëllim që të tjerët të bëheshin pjesëtarë në gëzimin e tyre të ëmbël, për të predikuar ata preferuan të dalin për hir të të tjerëve si edhe për lavdinë e tyre edhe më të madhe dhe të mos rrinë vetëm pa i forcuar të tjerët me hirin që u ish dhënë atyre. Edhe miqtë e Mi, pavarësisht se do të donin të rrinin vetëm e të shijonin gëzimin e ëmbël që tashmë kanë, duhet të dalin në mënyrë që të tjerët të bëhen pjesëmarrës në gëzimin e tyre. Ashtu sikurse dikush që ka zotërime të shumta nuk i përdor ato vetëm për vete por i ndan me të tjerët, po ashtu fjalët e Mia dhe hiri Im nuk duhen mbajtur fshehur por duhet t'u shpallen të tjerëve që edhe ata të inkurajohen.

Miqtë e Mi mund t'u japin ndihmë tre lloj njerëzve. Së pari të mallkuarve; së dyti mëkatarëve, domethënë atyre që bien në mëkat dhe ngrihen përsëri; së treti të mirëve që qëndrojnë palëkundur. Por ti mund të pyesësh: 'Si mundet dikush t'i ndihmojë të mallkuarit kur ata nuk e meritojnë hirin dhe është e pamundur që të kthehen në hirin e Hyjit?' Lërmë të të përgjigjem me anë të një shembulli. Është një lloj sikur në fund të një humnere të kishte gropa të panumërta dhe çdokush që bie në të zhytet se s'bën në thellësi. Nëse dikush do të bllokonte ndonjë prej gropave, ai që do të binte nuk do të zhytej aq thellë. Kjo u ndodh të mallkuarve. Edhe pse për shkak të drejtësisë Sime dhe

ligësisë së tyre të pandryshueshme ata duhet të dënohen kur të vijë koha që Unë e paradi, prapë ndëshkimi i tyre do të jetë më i lehtë nëse ata frenohen nga të tjerët që të mos bëjnë disa të këqija dhe shtyhen të bëjnë ndonjë të mirë. Në këtë mënyrë Unë jam i mëshirshëm ndaj të mallkuarve.

Në radhë të dytë, ata mund t'u japin ndihmë atyre që bien, por ngrihen prapë, duke i mësuar si të ngrihen, duke i ndihmuar që të mos bien dhe duke i udhëzuar si të përmirësohen dhe t'u bëjnë ballë pasioneve të veta.

Në radhë të tretë, ata mund të bëhen të dobishëm për të drejtët dhe të përsosurit. Vallë nuk bien edhe ata vetë? Patjetër që bien, por kjo është për lavdinë e tyre më të madhe dhe turpërimin e djallit. Ashtu si një ushtar që plagoset lehtë në betejë nxitet edhe më shumë nga plaga dhe bëhet më i zellshëm në betejë, po ashtu tundimi djallëzor i nxit të zgjedhurit e Mi edhe më shumë për luftën shpirtërore dhe për përvujtëri dhe ata përparojnë edhe më me zell drejt fitimit të kurorës së lavdisë. Prandaj fjalët e Mia nuk duhen fshehur nga miqtë e Mi pasi, kur të kenë dëgjuar për hirin Tim, ata do të ndizen edhe më shumë me devotshmëri për Mua.

Metoda e dytë që përdor armiku Im është mashtrimi për ta bërë arin tim të duket si baltë. Për këtë, kur transkriptonet ndonjë prej fjalëve të Mia, transkriptuesi duhet të sjellë me vete dy dëshmitarë të besueshëm ose një njeri me ndërgjegje ta sprovuar për të vërtetuar se ai e ka shqyrtuar dokumentin. Vetëm atëherë ai mund t'i transmetohet kujt do që e dëshiron, që të mos mbërrijë i paautentikuar në duart e armiqve të Mi të cilët mund të shtojnë ndonjë gjë të rreme që do t'i denigronte fjalët e së vërtetës në sytë e njerëzve të thjeshtë.

Metoda e tretë e armikut Tim është predikimi i shpërfilljes ndaj arit Tim. Prandaj miqtë e Mi duhet t'u thonë atyre që u kundërvihen: 'Ari i këtyre fjalëve përmban, si të thuash, vetëm tre mësimë. Ato na mësojnë që të kemi frikën e Hyjit, të duam devotshmërisht, ta dëshirojmë qiellin me arësye. Shqyrtojini fjalët dhe gjykoni vetë e nëse gjeni ndonjë gjë tjetër në to, kundërshtojini!'"

Krishti i flet nuses për rrugën që të çon në parajsë, rrugë e cila u hap me ardhjen e Tij dhe për dashurinë e zjarhtë që Ai na tregoi duke duruar aq shumë dhimbje për ne që kur lindi e derisa vdiq, si dhe për rrugën që të çon në ferr që tani është zgjeruar dhe rrugën e ngushtë që të çon në parajsë.

Kapitulli 15

Ti po pyet me vete se përse Unë po të tregoj gjëra të tilla dhe po të rrëfej kaq mrekullira. Po e bëj vetëm për ty këtë? Sigurist që jo, por për inkurajimin dhe shpëtimin e të tjerëve. Ti e sheh se bota ishte si një shkretëtirë ku kishte një rrugë që të çonte tatëpjesë në humnerën e madhe. Në humnerë kishte dy dhoma. Njëra ishte aq e thellë sa nuk kishte fund dhe ata që përfunduan atje poshtë kurrë nuk u ngjitën më. E dyta nuk ishte e thellë dhe e frikshme si e para. Ata që shkuan atje kishin ca shpresë se do të merrnin ndihmë; pritja që e gjatë por jo e pashpresë, në errësirë por pa mundim. Ata që jetuan në dhomën e dytë thërrisnin çdo ditë në drejtim të një qyteti madhështor aty pranë që ish plot me çdo të mirë dhe gëzim.

Ata thërrisnin fort pasi e dinin rrugën që të çonte në qytet. Megjithatë pylli i egër ishte aq i dendur saqë ata nuk ishin në gjendje ta kalonin apo të ecnin sadopak përpara për shkak të dendësisë së tij dhe nuk kishin forcë që të hapnin një shteg nëpër të. Çfarë thonin ata? Ata thërrisnin: 'O Hyj, eja e na ndihmo, na trego udhën e na ndriço, ne po të presim,! Askush përveç Teje nuk mund të na shpëtojë!' Kjo thirrje arriti në veshët e Mi në qiell dhe ngjalli mëshirën Time. I prekur nga thirrja e tyre, Unë erdha në shkretëtirë si shtegtar.

Por përpara se t'i futesha punës dhe të vija në botë, një zë foli përpara Meje duke thënë: 'Sëpata është ngulur në pemë.' Ky ishte zëri i Gjon Pagëzorit. Ai u dërgua përpara Meje dhe thërriti në shkretëtirë: 'Sëpata është ngulur në pemë,' që do të thotë: 'Le të përgatitet gjinia njerëzore pasi sëpata është gati dhe Ai ka ardhur të përgatisë një udhë që të çon tek qyteti dhe po rrëzon çdo pengesë.' Kur Unë erdha punova nga lindja deri në perëndim të diellit, domethënë iu përkushtova shpëtimit të njerëzimit qysh se u mishërova e derisa vdiqa në kryq. Në fillim të aktivitetit Tim Unë shkova në shkretëtirë larg armiqve të Mi, më konkretisht larg Herodit që po më ndiqte; u vura në provë nga djalli dhe u përdoqa nga njerëzit. Më vonë, duke hequr mundime të mëdha, Unë hëngra, piva dhe iu nënshtrova, pa mëkat, të gjitha nevojave të tjera natyrore që njerëzit të besonin se me të vërtetë kisha marrë natyrë njerëzore.

Pasi e përgatita udhën që të çonte në qytet, domethënë në qiell, dhe i largova të gjitha pengesat që ishin krijuar, driza dhe ferra më gërvishtën gjoksin dhe goxha gozhdë më plagosën duart dhe këmbët. Dhëmbët dhe faqet m'u dërrmuan. Durova gjithçka me durim dhe nuk u ktheva mbrapsht por eca përpara edhe më me zell, si kafshë e shtyrë nga uria që, kur sheh një njeri që i drejton heshtën në bark, akoma më me vrull kërcen drejt heshtës për t'iu afruar njeriut derisa barku dhe gjithë trupi i bëhen shoshë. Po kështu Unë digjeshja me aq dashuri për shpirtin saqë, edhe pse pashë dhe

provova gjithë këto tortura të mëdha, sa më shumë njerëzit dëshironin të më vrisnin, aq më shumë Unë dëshiroja të vuaja për shpëtimin e shpirtrave.

Kështu eca në shkretëtirën e kësaj bote dhe e përgatita udhën me gjak dhe djersë. Bota me të drejtë mund të quhet shkretëtirë pasi nuk kish asnjë virtyt e ish katandisur në shkretëtirë vesesh. Kishte vetëm një rrugë nga ku gjithkush zbriste në ferr, të mallkuarit drejt mallkimit, të mirët drejt errësirës. Unë dëgjova me mëshirë dëshirën e tyre të hershme për shpëtim dhe erdha si shtegtar për të punuar. I panjohur për ta në hyjninë dhe pushtetin Tim, Unë përgatita rrugën që çon në qiell. Miqtë e Mi e panë këtë rrugë dhe vërejtën vështirësitë e punës Sime dhe dëshirën e zemrës Sime dhe shumë prej tyre më ndoqën me gëzim për një kohë të gjatë.

Por ka ndryshuar zëri që thoshte: 'Përgatituni!' Rruga Ime ka ndryshuar dhe shkurre e ferra janë rritur dhe ata që po ecnin në të kanë ndaluar. Rruga për në ferr është e lirë. Është e gjerë dhe shumë ecin nëpër të. Por për të mos lejuar që rruga Ime të harrohet dhe të lihet pas dore, miqtë e Mi të paktë ende e përshkojnë atë me dashurinë për atdheun e tyre qiellor, si zogj që kërcejnë nga shkurrja në shkurre, gati të fshehur, duke më shërbyer me frikë, pasi të gjithë sot mendojnë se kur ecën nëpër rrugën e botës ke lumturi dhe gëzim.

Për këtë arsye, duke qenë se rruga Ime është ngushtuar dhe rruga e botës është zgjeruar, tani Unë po u thërras miqve të Mi në shkretëtirë, domethënë në botë, që ata t'i shkulin shkurret dhe drizat nga rruga që të çon në qiell dhe t'ia rekomandojnë atë rrugë atyre që po ecin.

Siç është shkruar: 'Qofshin bekuar ata ata që, edhe pse nuk më kanë parë, besojnë'. Po ashtu lum ata që tani besojnë në fjalët e Mia dhe i vënë në zbatim. Siç e sheh, Unë jam si një nënë që rend për të takuar të birin endacak. Ajo mban një dritë për të që ai ta shikojë rrugën. Nga dashuria, ajo i del përpara dhe e shkurton udhën e tij. I afrohet, e përqafton dhe e përshëndet. Me një dashuri të tillë Unë do të rend për të takuar miqtë e Mi dhe të gjithë ata që kthehen tek Unë dhe do t'u jap shpirtrave dhe zemrave të tyre dritën e urtisë hyjnore. Do t'i përqaftoj me lavdi dhe do t'i rrethoj me oborrin qiellor ku nuk ka as qiell sipër as tokë poshtë, por veç Hyji shihet; ku nuk ka as ushqim as pije, por vetëm shijim të Hyjit.

Rruga për në ferr është e hapur për të ligët. Pasi të kenë hyrë aty, kurrë nuk do të dalin më. Nuk do të kenë lavdi e lumturi e do të jenë plot me mjerim dhe turp pa fund. Prandaj po i flas këto fjalë dhe po rrëfej dashurinë Time, në mënyrë që ata që janë larguar të kthehen tek Unë dhe të më njohin Mua, Krijuesin e tyre, që ata e kanë harruar."

Krishti i tregon nuses se përse Ai flet me të dhe jo me të tjerë që janë më të mirë se ajo. Ai i urdhëron asaj të bëjë tre gjëra, tre ia ndalon, tre ia lejon dhe tre ia këshillon; një mësim shumë i dobishëm.

Kapitulli 16

Shumë vetë çuditen pse Unë flas me ty dhe jo me të tjerë jeta e të cilëve është më e lavdërueshme se e jotja dhe më kanë shërbyer për një kohë më të gjatë. Do t'u përgjigjem me anë të një shëmbëlltyre: Një zotëri ka disa vreshta në rajone të ndryshme. Nga çdo vreshtë, sipas rajonit ku ndodhet, prodhohet verë me shije tipike. Kur shtrydhet rrushi, pronari i vreshtave ndonjëherë provon verën mediokre dhe më të dobët, jo atë më të mirën. Nëse ndonjë nga të pranishmit e sheh dhe e pyet zotërinë përse vepron kështu, ai përgjigjet se kjo verë iu duk e mirë dhe e ëmbël në atë çast. Kjo nuk do të thotë se zotëria i hedh verërat më të mira apo nuk i do, por i ruan ato për t'i përdorur për raste të veçanta, kur të jetë e përshtatshme. Kështu bëj Unë me ty.

Kam shumë miq jeta e të cilëve është për Mua më e ëmbël se mjalti, më e shijshme se çdo verë, më e shndritshme se dielli. Megjithatë të zgjodha ty, jo sepse ti je më e mirë se ata, apo si ata ose më e përgatitur, por sepse ashtu kam vendosur – Unë që mund t'i bëj të mençur të marrët dhe shenjter mëkatarët. Fakti që të kam dhënë hir kaq të madh nuk do të thotë se i përçmoj të tjerët. Por ata i ruaj për t'i përdorur për raste të veçanta, siç e lyp drejtësia. Pra përvujtërohu dhe mos u merakos për asgjë përveç mëkateve të tua. Duaji të gjithë, edhe ata që duket se të urrejnë dhe flasin keq për ty, pasi ata të japin një mundësi më tepër për të fituar kurorën! Tre gjëra të urdhëroj. Tre gjëra të urdhëroj të mos i bësh. Tre gjëra të lejoj t'i bësh. Tre gjëra të këshilloj t'i bësh.

Pra të komandoj të bësh tre gjëra. E para, të mos dëshirosh gjë tjetër përveç Hyjit; e dyta, të zhvishesh nga çdo krenari dhe arrogancë; e treta, gjithmonë ta urresh epshin. Tre gjëra të urdhëroj të mos i bësh. E para, të mos i duash fjalët e kota e të turpshme e as, e dyta, të ngrënit e tepruar dhe salltanetet dhe së treti, t'u kthesh shpinën dëfrimeve dhe kotësisë së botës. Të lejoj të bësh tre gjëra. E para, të flesh me masë për hir të shëndetit; e dyta, të rrish zgjuar me masë për ta kalitur trupin; e treta, të hash me masë për ta forcuar dhe mbajtur gjallë trupin.

Të këshilloj tre gjëra. E para, të mundohesh të agjërosh dhe të kryesh vepra të mira që e meritojnë mbretërinë e qiellit; e dyta, ta përdorësh çka zotëron për lavdinë e Hyjit; e treta, të këshilloj të mendosh vazhdimisht për tre gjëra në zemrën tënde. E para, mendo për gjithçka që kam bërë për ty, si kam vuajtur dhe vdekur për ty. Ky mendim nxit dashurinë për Hyjin. E dyta, medito për drejtësinë Time dhe gjykimin e

ardhshëm. Kjo ngjall frikë në mendje. Së fundmi, ka një gjë të katërt që Unë e urdhëroj, komandoj, këshilloj dhe e lejoj. Kjo gjë është bindja. Ta urdhëroj këtë sepse jam Hyji yt. Të komandoj të mos veprosh ndryshe, pasi jam Zotëria yt. Ta lejoj këtë pasi jam fati yt. Ta këshilloj edhe sepse jam miku yt."

Krishti i shpjegon nuses se hyjnia e Zotit e meriton të quhet virtyt, i tregon për rënien e njerëzimit të shtyrë nga djalli dhe për ilaçin që Krishti i ka dhënë njerëzimit.

Kapitulli 17

Biri i Hyjit i foli nuses dhe tha: "A beson plotësisht se çka prifti mban në duar është trupi i Hyjit?" Ajo u përgjigj: "Plotësisht e besoj, njëlloj siç besoj se fjala që iu dërgua Marisë u bë mish dhe gjak në krahërorin e saj, po ashtu besoj se çka tani shoh në duart e priftit është Hyj dhe njeri i vërtetë." Zoti iu përgjigj: "Ai jam Unë që po të flas e që pa u ndarë nga natyra hyjnore u bëra njeri në krahërorin e Virgjërës, pa e humbur hyjninë Time. Hyjnia Ime me të drejtë mund të quhet virtyt, burim dhe fron i çdo urtie. Në natyrën hyjnore të gjitha gjërat që ekzistojnë janë sistemuar me urti dhe arësye.

Nuk ka as edhe një grimcë të vetme në qiell që të mos jetë krijuar dhe paraditur prej saj. As edhe një atom i vetëm në tokë, as edhe një shkëndijë në ferr nuk i shpëton kontrollit apo paradijes së saj. Po çuditësh që thashë 'as edhe një grimcë e vetme në qiell'? Mirë atëherë, grimca është ajo që vulos gjithçka. Është pika në fund të fjalisë. Në të vërtetë fjala e Hyjit i vë vulën gjithçkaje. Thashë 'as edhe një atom i vetëm në tokë,' sepse të gjitha gjërat tokësore janë kalimtare. Edhe atomet, sado të vogla qofshin, nuk janë jashtë planit dhe provanisë hyjnore. Thashë 'as edhe një shkëndijë në ferr,' sepse në ferr ka veç zili. Ashtu si shkëndija del nga zjarri, po ashtu të gjitha të këqijat dhe zilitë vijnë nga shpirtrat e ndyrë e, si pasojë, ata dhe pasuesit e tyre gjithnjë provojnë zili e asnjë lloj dashurie.

Pra në Hyjin ekziston çdo dije dhe fuqi, prandaj çdo gjë është e mirësistemuar e asgjë nuk ia kalon fuqisë së Hyjit e asgjë nuk ndodh pa arësye, por gjithçka zhvillohet sipas natyrës së vet. Natyra hyjnore, meqenëse mund të quhet me të drejtë virtyt, e shfaq virtytin e saj më të madh në krijimin e engjëjve. Ajo i krijoi ata për lavdinë e saj dhe për të mirën e tyre, që ata të të kishin dashuri dhe bindje: dashuri për Hyjin; bindje ndaj Hyjit në gjithçka. Disa prej engjëjve shkuan në udhë të shtrembër me ligësi dhe ligësisht iu kundërvunë këtyre dy gjërave. Iu kundërvunë vullnetit të Hyjit në atë masë sa që filluan ta urrejnë virtytin dhe të duan çka ishte kundër Hyjit. Për shkak të vullnetit

të lig, ata merituan të bien. Nuk e shkaktoi Hyji rënien e tyre, shkaktarë ishin vetë ata që abuzuan.

Kur Hyji pa se radhët e ushtrisë qiellore u pakësuan si rezultat i mëkatit të tyre, Ai përsëri e shfaqti fuqinë e hyjnisë së Tij. Ai krijoi qeniet njerëzore me trup dhe shpirt. U dha atyre dy të mira, lirinë për të bërë mirë dhe lirinë për ta shmangur të keqen sepse, duke qenë se nuk do të krijoheshin më engjëj, duhej që qeniet njerëzore të ishin të lira për t'u ngjitur, nëse dëshironin, në rangun engjëllor. Gjithashtu Hyji i dha shpirtit njerëzor dy të mira, konkretisht një mendje racionale për të dalluar të kundërtat dhe të mirën nga më e mira; dhe forcë për të vazhduar së bëri mirë. Kur djalli pa këtë dashuri të Hyjit për njerëzimin, ai, me zilinë e vet, mendoi: 'Pra Hyji ka bërë një gjë të re që mund të ngjitet në postin tonë dhe me përpjekjet e veta mund të fitojë atë çka ne humbëm nga neglizhenca!

Nëse arrijmë ta mashtrojmë e ta bëjë të bjerë, ai do të heqë dorë nga përpjekjet dhe atëherë nuk do të ngrihet në atë rang.' Pastaj, pasi kurdisën një plan mashtrimi, ata e mashtruan njeriun e parë dhe e mposhtën me lejen Time të drejtë. Por si dhe kur u mposht njeriu i parë? Pikërisht kur ai e braktisi virtytin dhe bëri çka ndalohej, kur premtimi i gjarprit i pëlqeu më tepër se bindja ndaj Meje. Për shkak të mosbindjes ai nuk mund të jetonte në qiell pasi e kish përçmuar Hyjin dhe as në ferr pasi shpirti i tij reflektoi e me kujdes shqyrtoi çfarë kishte bërë dhe u pendua për krimin e vet.

Për këtë arsye, Hyji i virtytit, duke mbajtur parasysh mjerimin e njeriut, sajoi një lloj burgu apo vend robërie ku njerëzit mund të arrinin ta njihnin dobësinë e tyre dhe të korigjonin padëgjuesën e kështu të meritonin të ngriheshin në rangun që kishin humbur. Djalli ndërkaq, duke e ditur këtë, u përpoq ta vrasë shpirtin njerëzor me anë të mosmirënjohjes. Duke i ngulitur fëlliqësinë e tij në shpirt, ia errësoi arësytën dhe njeriu nuk pati më as dashuri për Hyjin as frikë prej Tij. Drejtësia e Hyjit u harrua dhe gjykimi i Tij nuk u mor seriozisht. Për këtë arsye, mirësia dhe dhuratat e Hyjit nuk u çmuan më dhe u harruan.

Prandaj Hyjin nuk e donin dhe ndërgjegja njerëzore ishte errur aq shumë sa që njerëzimi dergjej në një gjendje të mjerueshme dhe ra në një mjerim edhe më të madh. Edhe pse njerëzimi ishte katandisur në një gjendje të tillë, prapë virtyti i Hyjit nuk mungoi. Ai e shfaqti mëshirën e Tij kur i tregoi Adamit dhe të mirëve të tjerë se ata do të merrnin ndihmë në një kohë të volitshme. Kjo nxiti devotshmërinë dhe dashurinë e tyre për Hyjin. Ai gjithashtu e shfaqti drejtësinë me anë të përmbytjes në kohën e Noeut e i mbushi zemrat e njerëzve me frikën e Hyjit. Edhe pas kësaj djalli nuk rreshti së ngacmuari njeriun dhe e sulmoi me dy të këqija të tjera. Së pari, frymëzoi mosbesimin tek njerëzit; së dyti, mungesën e shpresës. Ai frymëzoi mosbesimin me qëllim që njerëzit të mos besonin në fjalën e Hyjit, por t'ia vishnin mrekullitë e Tij fatit. Ai

frymëzoi mungesën e shpresës që ata të mos shpresonin në shpëtimin dhe fitimin e lavdisë së humbur.

Hyji i virtytit dha dy ilaçe për të luftuar këto dy të këqija. Kundër mungesës së besimit, Ai ofroi shpresë duke i dhënë Abramit një emër të ri dhe duke i premtuar atij se nga fara e tij do të lindte ai që ta udhëhiqte atë dhe imituesit e besimit të tij drejt trashëgimisë së humbur. Ai gjithashtu caktoi profetë të cilëve u rrëfeu mënyrën e shëlbimit dhe kohërat dhe vendet e vuajtjeve të Tij. Përsa i përket së keqes së dytë, mosbesimit, Hyji i foli Mojsiut dhe i rrëfeu vullnetin e Vet e i dha ligjin atij duke i provuar fjalët me shenja dhe vepra të mrekullueshme. E megjithatë djalli prapë nuk hoqi dorë nga ligësia e vet. Duke e shtyrë njerëzimin drejt mëkatëve gjithnjë edhe më të këqija, ai frymëzoi dy qëndrime në zemrën e njeriut: së pari, konsiderimin e ligjit si të padurueshëm dhe humbjen e qetësisë mendore gjatë përpjekjeve për të jetuar sipas tij; së dyti, ai frymëzoi mendimin se vendimi i Hyjit për të vdekur dhe vuajtur nga dashuria ishte shumë i pabesueshëm dhe tepër i vështirë për t'u besuar.

Prapë Hyji dha dy ilaçe të tjera për këto dy të këqija. E para, Ai dërgoi Birin e Tij në krahërorin e Virgjërës që askush të mos e humbiste paqen e mendjes kur mendonte sesa vështirë ishte të zbatohet Ligji dhe pastaj e zbuti atë. Përsa i përket së keqes së dytë, Hyji shfaqti kulmin e virtytit. Krijuesi vdiq për krijesën, i drejti për mëkatarët. I pafajshëm, Ai vuajti deri në pikën e fundit, siç ishte parakallëzuar nga profetët. Edhe atëherë ligësia e djallit nuk rreshti, por prapë u ngrit kundër njerëzimit duke frymëzuar dy të këqija të tjera. E para, e frymëzoi zemrën njerëzore t'i përbuzte fjalët e Mia, e dyta, t'i linte në harrësë veprat e Mia.

Virtyti i Hyjit ka ofruar dy ilaçe kundër këtyre dy të këqijave. E para është respektimi i fjalëve të Mia dhe imitimi i veprave të Mia. Prandaj Hyji të ka udhëhequr me Shpirtin e Tij. Gjithashtu Ai ua ka bërë të ditur vullnetin e Tij në tokë miqve të Vet nëpërmjet teje, veçanërisht për dy arsye. Së pari, për të shfaqur mëshirën e Hyjit, që njerëzit të mësohen të sjellin ndërmend dashurinë dhe vuajtjet e Hyjit. Së dyti, për t'i kujtuar ata për drejtësinë e kështu t'i tremben ashpërsisë së gjykimit Tim.

Prandaj thuaji atij personi se, duke qenë se mëshira Ime tashmë ka ardhur, ai duhet ta bëjë këtë të ditur që njerëzit të mësojnë të kërkojnë mëshirë dhe të kenë kujdes nga gjykimi që i pret. Përveç kësaj thuaji se, edhe pse fjalët e Mia janë shkruar, prapë ato së pari duhen predikuar dhe vënë në praktikë. Këtë mund ta kuptosh me anë të një metafore. Kur Mojsiu do të merrte Ligjin, u përgatitën një shkop dhe dy pllaka guri të latuara. Megjithatë, ai nuk bëri mrekulli me anë të shkopit kur nuk qe nevoja dhe rrethanat nuk e kërkonin një gjë të tillë. Kur koha e volitshme erdhi, atëherë u bënë një sërë mrekullish dhe fjalët e Mia u provuan me vepra.

Po ashtu, kur erdhi Ligji i Ri, së pari trupi Im u rrit dhe u zhvillua deri në kohën e caktuar dhe më pas u dëgjuan fjalët e Mia. Por edhe pse fjalët e Mia u dëgjuan, ato nuk patën forcë dhe fuqi në vetvete deri kur nuk u shoqëruan nga veprat. Dhe ato nuk u përmbushën deri kur Unë i përmbusha nëpërmjet mundimeve të Mia të gjitha gjërat që pata parakallëzuar për Vetën. Po kështu ndodh tani. Edhe pse fjalët e Mia të përzemërta janë shkruar dhe i duhen transmetuar botës, prapë nuk mund të kenë ndonjë forcë derisa të mos nxirren krejtësisht në dritë."

Tre gjëra të mrekullueshme që Krishti ka bërë për nusen. Engjëjt janë shumë të bukur, ndërsa djajtë shumë të shëmtuar për t'u parë. Përse Krishti pranoi ta ulë veten duke ardhur si mik tek një e ve si ajo.

Kapitulli 18

Unë kam bërë tre gjëra të mrekullueshme për ty. Ti shikon me sytë e shpirtit. Ti dëgjon me veshët e shpirtit. Me të prekurit fizik të dorës ti ndjen shpirtin Tim në gjoksin tënd. Ti i sheh pamjet jo ashtu si ato janë në fakt. Pasi nëse do të shikoje bukurinë shpirtërore të engjëve dhe të shpirtave të shenjtë, trupi yt nuk do të duronte pamjen e do të copëtohej si një enë e brishtë nga gëzimi i shpirtit përpara një pamjeje të tillë. Nëse do t'i shihje djajtë ashtu siç janë do të vazhdoje të jetoje me trishtim të madh ose do të vdisje papritmas nga tmerri i pamjes së tyre. Për këtë arsye qeniet shpirtërore të shfaqen sikur të kishin trupa.

Engjëjt dhe shpirtrat ty të shfaqen në përngjasim të qenieve njerëzore. Djajtë të shfaqen si qenie të vdekshme, si për shembull në formën e kafshëve apo të krijesave të tjera. Krijesa të tilla kanë shpirt që vdes bashkë me trupin. Ndërsa djajtë nuk vdesin në shpirt por jetojnë gjithnjë. Fjalët shpirtërore të fliten me anë analogjive, përndryshe ti nuk do të mund t'i kuptoje. Gjëja më e mrekullueshme nga të gjitha është që ti e ndjen shpirtin Tim të lëvizë në zemrën tënde."

Pastaj ajo u përgjigj: "O Zoti im, Biri i Virgjërës, pse e ke ulur veten duke pranuar të vish si mik tek një e ve kaq e ulët, e varfër në çdo vepër të mirë dhe me intelekt kaq të dobët dhe zhytur në mëkat për shumë kohë?" Ai iu përgjigj: "Unë mund të bëj tre gjëra. E para, mund ta pasuroj një të varfër dhe t'i jap zgjuarsin një të marri. Jam në gjendje të rinoj një të moshuar. Njëlloj si feniksi që grumbullon degë të thata. Mes tyre është dega e një farë peme që nga natyra është e thatë së jashtmi dhe e ngrohtë nga brenda. Ngrohtësia e rrezeve diellore vjen aty dhe e ndez dhe pastaj të gjitha degët

marrin flakë prej saj. Në të njëjtën mënyrë ti duhet të mbledhësh virtyte me të cilat të rimëkëmbesh nga mëkatet.

Mes tyre duhet të kesh një copë dru të ngrohtë nga brenda dhe të thatë nga jashtë; domethënë zemra jote duhet të jetë e thatë dhe e pastër nga të gjitha sensualitetet tokësore nga jashtë dhe plot me dashuri brenda që të mos duash dhe të dëshirosh tjetër gjë përveç Meje. Pastaj zjarri i dashurisë Sime do të të vijë në zemër dhe kështu do të ndizesh me të gjitha virtytet. Krejtësisht e përflakur prej tyre dhe e pastruar nga mëkatet, ti do të ngrihesh si zogu i rinuar, e çliruar nga lëkura e sensualitetit."

Krishti i tregon nuses si Hyji u flet miqve të Vet me anë të predikuesve e nëpërmjet vuajtjeve. Krishti krahasohet me një pronar bletësh, kisha me një koshere dhe të Krishterët me bletët. Përse të Krishterët e këqinj lejohen të jetojnë mes të mirëve.

Kapitulli 19

Unë jam Hyji yt. Shpirti Im të ka prirë që të dëgjosh, shohësh dhe ndjesh: të dëgjosh fjalët e Mia, të shohësh vegime, ta ndjesh Shpirtin Tim në gëzimin dhe devotshmërinë e shpirtin tënd. Mëshira Ime është e drejtë dhe drejtësia Ime e mëshirshme. Unë jam si një njeri që i sheh miqtë e vet tek largohen prej tij e i futen një rruge që shkon tatëpjetë e ku gjendet një humnerë e llahtarshme nga ku është e pamundur të dalësh. U flas këtyre miqve me anë të atyre që e njohin Shkrimin e Shenjtë. Flas me një frushkull, i paralajmëroj për rrezikin. Por ata bëjnë të kundërtën e asaj që u them. Shkojnë drejt rrënimimit dhe nuk duan t'ia dinë për fjalët e Mia.

Kam vetëm një gjë për të thënë: 'Mëkatar, kthehu tek Unë! Ty të kanoset rreziku; ka kurthe gjatë rrugës që ti s'i sheh për shkak të errësirës së zemrës sate.' Ata tallen me çka them. E shpërfillin mëshirën Time. Megjithatë, edhe pse mëshira Ime është e tillë që Unë i paralajmëroj mëkatarët, drejtësia Ime është e tillë edhe sikur gjithë engjëjt t'i kapnin e kthenin nga ajo rrugë, ata prapë nuk do të ndryshonin për mirë nëse nuk e drejtojnë vullnetin nga e mira. Nëse vullnetin e kthejnë nga Unë dhe më japin pëlqimin e zemrës së tyre, as edhe të gjithë djajtë bashkë nuk do të mund t'i pengonin të ktheheshin.

Ekziston një insekt që quhet bletë e për të cilën kujdeset zotëria dhe mjeshtri i saj. Bletët i tregojnë respekt në tre mënyra sundimtarit të tyre, bletës mbretëreshë, dhe përfitojnë prej saj në tre mënyra. E para, bletët i çojnë mbretëreshës gjithë nektarin që mbledhin. E dyta, ata i qëndrojnë gatitu urdhrave të saj dhe kudo që ndodhen dashuria

dhe mirësia e tyre i drejtohen gjithmonë mbretëreshës. E treta, ata e ndjekin dhe i shërbejnë asaj duke i ndenjur pranë. Në këmbim të këtyre tre gjërave, bletët marrin një shpërblim të trefishtë nga mbretëresha e tyre.

E para, ajo u jep sinjalin kur është koha për të dalë për punë. E dyta, ajo u jep udhëzime dhe dashuri. Për shkak të pranisë dhe sundimit të saj dhe për shkak të dashurisë që ajo ka për to dhe ato për të, të gjitha bletët janë të bashkuara me njëra-tjetrën në dashuri dhe secila gëzon për të tjerat dhe për përparimin e tyre. E treta, ato bëhen të frytshme në sajë të dashurisë reciproke dhe gëzimit të udhëheqëses së tyre. Ashtu si peshqit i lëshojnë vezët ndërsa lodrojnë së bashku në det dhe vezët bien në det e japin fryt, po ashtu edhe bletët bëhen frytdhënëse me anë të dashurisë reciproke dhe dashurisë dhe gëzimit të udhëheqëses së tyre. Me fuqinë Time të mrekullueshme, nga dashuria e tyre lind një farë që duket e pajetë dhe merr jetë nga mirësia Ime.

Mjeshtri, domethënë pronari i bletëve, i merakosur për to, i flet shërbëtorit: 'Shërbëtori im,' i thotë ai, 'më duket se bletët i kam sëmurë dhe nuk fluturojnë fare.' Shërbëtori përgjigjet: 'Nuk e marr vesh këtë sëmundje, por nëse është kështu, po të pyes si mund të mësoj për të.' Mjeshtri përgjigjet: 'Mund ta kuptosh sëmundjen apo problemin e tyre nga tre shenja. Shenja e parë është se ato janë të dobëta dhe të plogështa në fluturin, gjë që tregon se e kanë humbur mbretëreshën nga e cila merrnin fuqi dhe ngushëllim. Shenja e dytë është se ato dalin pa orar, që tregon se nuk marrin sinjal nga udhëheqësja.

Shenja e tretë është se ato nuk shfaqin dashuri për kosheren e prandaj kthehen në shtëpi duarbosh, duke u ngopur vetë por pa sjellë fare nektar si rezervë për të ardhmen. Bletët e shëndetshme dhe në formë janë të qëndrueshme dhe të forta në fluturim. Kanë orare të caktuara për të dalë dhe për t'u kthyer dhe sjellin me vete dyll për të ndërtuar banesat e veta dhe mjaltë për ushqim.' Shërbëtori i përgjigjet mjeshtrit: 'Nëse janë të padobishme dhe të sëmura, pse merresh ende me to dhe nuk i heq qafe?' Mjeshtri përgjigjet: 'I lë të jetojnë për tre arsye, pasi ato sjellin tre të mira edhe pse jo me pushtetin e vet.

E para sepse ato zënë banesat e përgatitura për to dhe karkalecat nuk vijnë t'i zënë banesat bosh dhe të shqetësojnë bletët e mira që kanë mbetur. E dyta, bletët e tjera bëhen më frytdhënëse dhe të përkushtuara në punë për shkak të punës jo të mirë të të këqijave. Bletët frytdhënëse i shohin të këqijat tek punojnë vetëm për të plotësuar tekcat e veta dhe sa më shumë bletët e këqija u përkushtohen tekave të veta, aq më shumë bletët e mira i përkushtohen punës për mbretëreshën e tyre. Në radhë të tretë, bletët e keqija janë të dobishme për të mirat kur vjen puna për t'u mbrojtur. Pasi ekziston një insekt fluturues i mësuar të hajë bletë. Kur bletët e kuptojnë se insekti po vjen, të gjitha mbushen me urrejtje për të.

Edhe pse bletët e këqija e luftojnë dhe e urrejnë nga zilia dhe për vetëmbrojtje, ndërsa të mirat e bëjnë këtë nga dashuria dhe për drejtësi, si bletët e mira ashtu edhe ato të këqija punojnë së bashku për ta sulmuar këtë insekt. Nëse të gjitha bletët e këqija do të dëboheshin dhe do të mbesnin vetëm të mirat, ky insekt do t'i mposhte shpejt pasi atëherë ato do të ishin më pak në numër. Për këtë arsye,' tha mjeshtri, 'Unë i toleroj bletët e pavlera. Por kur të vijë vjeshta, unë do të kujdesem për bletët e mira dhe do t'i ndaj nga të këqijat e kush mbetet jashtë kosheres do të ngordhë nga i ftohti.

Por nëse mbesin brenda dhe nuk mbledhin, do të rrezikojnë të ngordhin urie, pasi kanë neglizhuar të mbledhin ushqim atëherë kur mundeshin.' Unë jam Hyji, Krijuesi i gjithçkaje; Unë jam pronari dhe zotëria i bletëve. Nga dashuria Ime e zjarrtë dhe me gjakun Tim Unë themelova kosheren Time, domethënë Kishën e Shenjtë ku të Krishterët duhet të grumbullohen të banojnë në bashkimin e fesë dhe me dashuri të ndërsjellë. Banesat e tyre janë zemrat e tyre dhe aty duhet grumbulluar mjalti i mendimeve dhe afeksioneve të mira. Ky mjalt sillet duke medituar mbi dashurinë Time në krijim dhe mundimet e Mia në shëlbim dhe përkrahjen dhe mëshirën Time të durueshme për ta nxjerrë njeriun nga rruga e gabuar dhe për ta shëruar.

Në këtë koshere, domethënë në Kishën e Shenjtë, ka dy lloj njerëzish, ashtu siç ishin dy lloje bletësh. Të parët janë të Krishterët e këqinj që nuk mbledhin nektar për Mua por për vete. Kthehen pa sjellë asgjë dhe nuk e njohin udhëheqësin e vet. Kanë thumb në vend të mjaltit dhe epush në vend të dashurisë. Bletët e mira përfaqësojnë të Krishterët e mirë. Ata më respektojnë në tre mënyra. E para, më konsiderojnë udhëheqësin dhe zotërinë e tyre duke më ofruar mjalt të ëmbël, domethënë vepra dashurie që më pëlqejnë dhe janë të dobishme për ta. E dyta, ata janë gati ta zbatojnë vullnetin Tim. Vullneti i tyre përkon me Timin, të gjitha mendimet e tyre janë për mundimet e Mia, të gjitha veprat e tyre janë për lavdinë Time. E treta, ata më ndjekin, domethënë ata më binden në gjithçka.

Kudo ndodhen, qoftë jashtë ose brenda, qoftë në trishtim apo gëzim, zemra e tyre është gjithmonë e bashkuar me zemrën Time. Prandaj ata përfitojnë nga Unë në tre mënyra. E para në sajë të virtytit dhe frymëzimit që u jap, ata kanë orare fikse dhe të caktuara, errësirë natën dhe dritë ditën. Në të vërtetë ata e bëjnë natën ditë, domethënë e shndërrojnë lumturinë tokësore në lumturi të amshuar dhe lumturinë kalimtare në qëndrueshmëri të përjetshme. Janë të ndjeshëm për çdo gjë pasi i vënë në punë të mirat e tanishme për nevojat e tyre; janë të qëndrueshëm në vështirësi, syhapur në sukses, të përmbajtur në përkujdesin për trupin, të kujdesshëm dhe të matur në veprat e tyre. E dyta, njëlloj si bletët e mira, ata e duan njëri-tjetrin, e duan të afërmin si vetveten, por Mua më duan mbi gjithçka, edhe më tepër se vetveten.

E treta, ata bëhen frytdhënës në sajin Tim. Çdo të thotë të jesh i frytshëm përveçse të kesh Shpirtin Tim Shenjt dhe të jesh i mbushur me Të? Kushdo që nuk e ka dhe i mungon mjalti i Tij, është i pafrytshëm dhe i padobishëm; ai rrëzohet dhe zhbihet. Por Shpirti Shenjt e ndez me dashuri hyjnore personin në të cilin banon; Ai ia hap shqisat e mendjes; ia shkul krenarinë dhe mungesën e vetëpërmbytjes; Ai e nxit shpirtin që të lëvdojë Hyjin dhe të përbuzë botën.

Bletët e pafrytshme nuk e njohin këtë Shpirt dhe prandaj e qesëndisin disiplinën e i largohen bashkimit dhe vëllazërisë së dashurisë. Janë duarbosh, pa vepra të mira; e bëjnë ditën natë, ngushëllimin gjëmë, lumturinë trishtim. E megjithatë Unë i lë të jetojnë për tre arsye. E para në mënyrë që karkalecat, domethënë të pafetë, të mos hyjnë në banesat e përgatitura. Nëse të ligët do të dëboheshin të gjithë menjëherë, do të mbeteshin vetëm pak të Krishterë të mirë dhe, për shkak të numrit të tyre të vogël, të pafetë, duke qenë më të shumtë në numër, do të vinin të banonin pranë tyre duke u shkaktuar shumë telashe. E dyta ata tolerohen për të vënë në provë të Krishterët e mirë pasi, siç e dini, qëndrueshmëria e të mirëve provohet nga ligësia e të ligëve.

Vështirësitë nxjerrin në pah sa durim ka njeriu, ndërsa begatia qartëson sa këmbëngulës dhe i përmbytur është ai. Duke qenë se veset depërtojnë në karakteret e mira herë pas here dhe virtytet mund t'i bëjnë shpesh krenarë njerëzit, të ligët lejohen të jetojnë pranë të mirëve në mënyrë që të mirët të mos flenë mbi dafina nga lumturia e madhe apo t'i zërë gjumi nga apatia, si dhe që të mund ta ngulisin shpesh vështirimin tek Hyji. Aty ku ka pak luftë, ka edhe pak shpërblim. Në radhë të tretë, ata tolerohen për ndihmesën që japin në mënyrë paganët dhe të pafetë armiqësorë mos t'u bëjnë keq atyre që duken të Krishterë të mirë, madje t'i kenë frikë për radhët e tyre të shumta. Të mirët u bëjnë rezistencë të këqinjve nga drejtësia dhe dashuria për Hyjin, kurse të këqinjët e bëjnë këtë vetëm për vetëmbrojtje dhe për t'i shpëtuar zemërimin të Hyjit. Kështu të mirët dhe të këqinjët ndihmojnë njëri tjetrin, prandaj të këqinjët tolerohen për hir të të mirëve dhe të mirët marrin një kurorë më të lavdishme për shkak të ligësisë së të ligëve.

Bletërritësit janë prelatët e kishës dhe sundimtarët, qoftë të mirë apo të këqinj. Unë u flas mbarështuesve të mirë dhe Unë, Hyji dhe Mbrojtësi i tyre, i paralajmëroj t'i ruajnë bletët e Mia. Le të meditojnë për ecejaket e bletëve! Le të shikojnë nëse janë të sëmura apo të shëndetshme! Nëse ndodh që nuk dinë si ta dallojnë këtë, ja ku janë tre shenja që u jap për ta kuptuar. Janë të padobishme ato bletë që janë të plogështa në fluturim, që nuk u përmbahen orareve dhe nuk kontribuojnë duke sjellë mjalt. Ato që janë të plogështa në fluturim janë ato që merakosen më tepër për gjërat tokësore se për ato të përjetshme, që i tremben vdekjes së trupit më tepër se asaj të shpirtit, që thonë me vete: 'Pse duhet të shqetësohem kur mund të rri i qetë dhe në paqe? Pse duhet ta mohoj vetveten kur mund të jetoj?'

Këta fatkeqë nuk reflektojnë që Unë, Mbreti i fuqishëm i lavdisë, zgjodha të jem i pafuqishëm. Unë kam qetësinë dhe paqen më të madhe dhe në në të vërtetë jam paqja vetë, e prapë zgjodha të heq dorë nga paqja dhe qetësia për hir të tyre dhe i çlirova nga vdekja. Ata nuk u përmbahen orareve pasi dëshirat e tyre priren drejt gjëravë tokësore, bisedat e tyre drejt gjërave të turpshme, mundimet e tyre drejt egoizmit, kohën e organizojnë sipas dëshirave të tyre trupore. Ata që nuk kanë dashuri për kosheren dhe nuk mbledhin nektar janë ata që bëjnë disa vepra të mira për Mua, por ama vetëm nga frika e ndëshkimit. Edhe pse bëjnë ndonjë vepër të përsëritshme, prapë nuk heqin dorë nga egoizmi dhe mëkati. Duan ta kenë Hyjin, por pa hequr dorë nga bota dhe pa duruar mungesa apo vështirësi.

Këto janë bletët që nxitojnë në shtëpi me këmbë bosh, por nxitimi i tyre është i pamend pasi nuk fluturojnë me dashurinë e duhur. Prandaj, në vjeshtë, domethënë kur të vijë koha e ndarjes, bletët e padobishme do të ndahen nga të mirat dhe do të vuajnë uri të përgjeshme për shkak të dashurisë dhe dëshirave të tyre egoiste. Duke qenë se janë tallur me Hyjin dhe e kanë përbuzur virtytin, do të shkatërrohen nga i ftohti i acartë, por pa u konsumuar.

Miqtë e Mi duhet të qëndrojnë syhapur ndaj tre të këqijave që mund t'u vinë nga bletët e liga. Së pari duhet të kujdesen që fëlliqësia e tyre të mos depërtojë në veshët e miqve të Mi, pasi bletët e këqija janë helmuese. Kur u mbaron mjalti, asgjë e ëmbël nuk mbetet në to; janë plot me hidhësi helmuese. Së dyti duhet të ruajnë bebëzat e syve nga flatrat e bletëve të këqija që janë të mprehta si gjilpëra. Së treti duhet të jenë të kujdesshëm të mos ia ekspozojnë trupat bishtave të bletëve, pasi ato kanë thumba që shpojnë thellë. Të diturit që studiojnë zakonet dhe temperamentin e tyre mund ta shpjegojnë kuptimin e këtyre gjërave. Ata që nuk janë në gjendje ta kuptojnë, duhet t'u ruhen rreziqeve dhe t'i shmangen shoqërisë dhe shembullit të tyre.

Përndryshe do ta mësojnë kur ta pësojnë çka nuk ditën ta mësojnë duke dëgjuar." Pastaj Nëna e Tij tha: "I bekuar je Ti, Biri im, Ti që je, që ishe dhe gjithmonë do të jesh! Mëshira Jote është e ëmbël dhe drejtësia Jote e madhe. Ti më sjell ndërmend, Biri im – për t'u shprehur figurativisht – një re që ngrihet në qiell e paraprirë nga një fllad i lehtë. Në re u shfaq një njollë e errët dhe dikush që ishte jashtë, duke ndjerë flladin e lehtë, ngriti sytë dhe pa renë e errët dhe mendoi me vete: 'Kjo re e zezë më duket se paralajmëron shi.' Dhe nxitoi drejt një strehe që t'i shpëtonte shiut.

Por të tjerët, që ishin të verbër ose që ndoshta nuk deshën t'ia dinë, nuk i vunë mend flladit të lehtë dhe nuk iu trembën resë së zezë, por kur e pësuan mësuan ç'donte të thoshte reja. Reja, duke mbuluar të gjithë qiellin, erdhi me oshëtimë të fortë dhe me

një zjarr aq të furishëm dhe të fuqishëm saqë gjallesat vdiqën nga tronditja. Zjarri i përpiu njerëzit e kështu asgjë nuk mbeti.

Biri im, fjalët e Tua janë kjo re që duket e errët dhe e pabesueshme për shumë njerëz pasi nuk ia kanë vënë fort veshin dhe sepse u janë dhënë njerëzve të paditur dhe nuk janë shoqëruar me mrekullira. Këto fjalë u praprinë nga lutja ime dhe nga mëshira me të cilën Ti mëshiron dhe si nënë i afron të gjithë tek Ti.

Kjo mëshirë, si pasojë e durimit Tënd, është e lehtë si fllad i lehtë. E ngroh dashuria me të cilën Ti u mëson mëshirë atyre që ndezin zemërimin Tënd dhe u ofron mirësi atyre që nuk të marrin seriozisht. Prandaj të gjithë ata që i dëgjojnë këto fjalë, le t'i ngrenë sytë dhe dhe ta shohin dhe njohin burimin e tyre. Le të reflektojnë nëse këto fjalë shfaqin mëshirë dhe përvujtëri. Duhet të reflektojnë nëse kanë të bëjnë me gjëra të tashme apo të ardhshme, të vërteta apo gënjeshtër. Nëse zbulojnë se fjalët janë të vërteta, le të nxitojnë drejt një vendstrehimi, domethënë drejt përvujtërisë dhe dashurisë së vërtetë për Hyjin. Pasi kur të vijë drejtësia, shpirti do të ndahet nga trupi dhe do të përpihet nga zjarri e do të digjet brenda dhe jashtë. Patjetër që do të digjet, por pa u konsumuar. Për këtë arsye, Unë, Mbretëresha e mëshirës, u bëj thirrje banorëve të botës: le t'i t'i ngrenë sytë dhe të vështrojnë mëshirën! Paralajmëroj dhe lutem si nënë, këshilloj si zonjë sovranë.

Kur të vijë drejtësia do të jetë e pamundur t'i bëhet ballë. Prandaj kini fe të qëndrueshme dhe jini të vëmendshëm, provojeni të vërtetën në ndërgjegjen tuaj, ndryshojeni vullnetin tuaj dhe pastaj Ai që ju ka folur fjalë dashurie do tju tregojë vepra dhe prova dashurie!" Biri m'u drejtua mua duke më thënë: "Më sipër, përsa i përket bletëve, të tregova se ato përfitojnë tre gjëra nga mbretëresha. Tani po të them se ata kryqtarë që i kam vënë në kufijtë e tokave të krishtera duhet të jenë bletë të tilla. Por tani ata po luftojnë kundër Meje pasi nuk kujdesen për shpirtrat dhe nuk u dhimbsen trupat e atyre që kanë lënë pas gabimin dhe janë bërë pjesë e kishës Katolike dhe e Imja.

Ata i shtypin dhe i privojnë nga liritë e tyre. Nuk i mësojnë në fe, i privojnë nga sakramentet dhe i dërgojnë në ferr me ndëshkim edhe më të madh se ai që do të kishin merituar po të kishin qëndruar në paganizmin e tyre tradicional.

Përveç kësaj, ata luftojnë vetëm prej krenarisë dhe lakmisë. Prandaj po vjen koha kur do t'u thyhen dhëmbët, kur do t'u gjymtohet dora e djathtë, do t'u pritët këmba e djathtë që të zënë mend."

Trishtimi që tre vetë i shkaktojnë Hyjit. Që nga fillimi Hyji themeloi tre gjendje, konkretisht atë të klerikëve, të mbrojtësve dhe të punëtorëve. Mosmirënjohësit do të ndëshkohen, ndërsa mirënjohësit do të fitojnë lavdi.

Kapitulli 20

U shfaq gjithë ushtria e madhe qiellore dhe Hyji i foli asaj duke thënë: "Edhe pse ti di dhe sheh gjithçka në Mua, prapë, duke qenë se është dëshira Ime, do ta shpreh ankimin Tim para jush në lidhje me tre gjëra. E para është se ato koshere të bukura të ndërtuara në qiell qysh nga përjetësia e nga ku bletët e padenja dolën jashtë, janë bosh. E dyta është se gropa pafundësisht e thellë, nga e cila nuk të shpëtojnë as shkëmbinjtë e as pemët, rri hapur gjithmonë. Shpirtrat zbresin në të si bora që bie nga qielli në tokë. Ashtu sikurse dielli e shkrin borën dhe e bën ujë, po ashtu shpirtrat shkrihen nga çdo e mirë prej asaj torture të tmerrshme dhe dënimet e tyre ripërtërihen. Ankesa e tretë është se pak njerëz e vënë re rënien e shpirtrave dhe banesat bosh nga të cilat engjëjt e këqinj ikën. Prandaj kam të drejtë që ankohem.

Qysh nga fillimi Unë zgjodha tre njerëz. Po flas figurativisht për tre gjendje në botë. Së pari zgjodha një klerik për ta shpallur vullnetin Tim me fjalë dhe për ta treguar me vepra. Së dyti zgjodha një mbrojtës që t'i mbronte miqtë e Mi me jetën e vet dhe që të ishte i gatshëm të bënte gjithçka për Mua. Së treti zgjodha një punëtor që të punonte me duart e tij për të siguruar ushqimin trupor me anë të punës.

I pari, domethënë kleriku, tani është bërë lebroz dhe memec. Gjithkush që e vështron për të parë një karakter të virtytshëm në të, zbrapset nga çka sheh dhe nguron t'i afrohet për shkak të lebrës së krenarisë dhe lakmisë. Kur dëshiron ta dëgjojë, prifti i lidhet gjuha kur duhet të më lëvdojë Mua e i zgjidhet për të lëvdur veten.

Pra si mund të hapet shtegu për në rrugën që çon në gëzimin e madh kur ai që duhet t'u prijë të tjerëve në këtë rrugë është kaq i dobët? Dhe nëse ai që duhet ta shpallë atë është memec, nga do të dëgjohet ky gëzim qiellor? I dyti, mbrojtësi, dridhërohet në zemër dhe duart nuk i punojnë. Ka frikë se mos i skandalizon njerëzit dhe humbet reputacionin. Duart nuk i punojnë sepse nuk kryen asnjë vepër të shenjtë. Përkundrazi, gjithçka bën e bën për botën. Kush pra do ta mbrojë popullin Tim nëse ai që duhet të jetë udhëheqësi i tij ka frikë?

I treti është si gomari që e ul kokën poshtë dhe rri me të katër këmbët bashkë. Me të vërtetë njerëzit janë si gomari që nuk dëshiron asgjë përveç gjërave tokësore, që neglizhon gjërat e qiellit dhe shkon në kërkim të të mirave kalimtare. Ata kanë katër këmbë pasi kanë pak fe dhe shpresa e tyre ka ngrirë; e treta, ata nuk kanë vepra të mira dhe, e katërta, e kanë mendjen vetëm të mëkatojnë. Prandaj janë gjithnjë gojahapur nga

grykësia dhe lakmia. Miqtë e Mi, si mundet që ajo alamet grope pafund të zvogëlohet apo që kosherja të mbushet me njerëz të tillë?"

Nëna e Hyjit u përgjigj: "Qofsh bekuar, Biri im! Ankimi Yt është i drejtë. Miqtë e Tu dhe unë mund të të themi vetëm një fjalë justifikimi për të shpëtuar njerëzit. Është kjo: 'Ki mëshirë, Jezu Krisht, Biri i Hyjit të gjallë!' Kjo është thirrja ime dhe e miqve të tu." Biri u përgjigj: "Fjalët e tua janë të ëmbla për veshët e Mi, shija e tyre ma gëzon gojën, ato më hyjnë në zemër me dashuri. Unë kam një klerik, një mbrojtës dhe një fshatar. I pari më jep kënaqësi si një nuse që një dhëndër i ndershëm e dëshiron dhe e pret me dashuri hyjnore. Zëri i tij do të jehojë siç jehon zëri në pyll. I dyti do të jetë gati ta japë jetën për Mua dhe nuk do t'i trembet qortimeve të botës. Do ta armatos me armët e Shpirtit Tim të Shenjtë. I treti do të ketë një fe aq të fortë sa do të thotë: 'Besoj fort njëllë sikur ta shihja atë çka besoj. Shpresoj gjithçka që ka premtuar Hyji.' Ai do të ketë synimin për të bërë mirë, për t'u rritur në virtyt dhe për ta shmangur të keqen.

Në gojën e të parit do të vendos tre thënie për t'u shpallur. Thënia e parë do të jetë: 'Ai që ka fe, le t'i vërë në zbatim ato që beson!' E dyta: 'Ai që ka shpresë të fortë, le të jetë i qëndrueshëm ne veprat e mira.' E treta: 'Ai që do përsosshmërisht, le të dëshirojë fort që ta shohë objektin e dashurisë së tij!' I dyti do të punojë si një luan i fuqishëm, duke marrë masat e duhura kundër dredhive dhe duke këmbëngulur vazhdimisht. Dhe i treti do të jetë i mençur si gjarpri që qëndron mbi bishtin e vet dhe e ngre kokën nga qielli. Këta të tre do të zbatojnë vullnetin Tim. Të tjerë do t'i ndjekin. Edhe pse flas për tre vetë, me anë të tyre nënkuptoj shumë." Pastaj Ai i foli nuses duke thënë: "Qëndro e palëkundur! Mos u merakos për botën apo për qortimet e saj pasi Unë, që kam dëgjuar çdo lloj akuze, jam Hyji yt dhe Zoti yt."

Virgjëra e lavdishme i tregon bijës si e zbritën Krishtin nga kryqi dhe për hidhërimin dhe ëmbëlsinë e saj gjatë pasionit të të Birit. Shpirti simbolizohet nga një virgjër, ndërsa dashuria për botën dhe dashuria për Hyjin nga dy të rinj. Cilësitë që shpirti duhet të ketë si virgjër.

Kapitulli 21

Maria tha: "Ti duhet të reflektosh mbi pesë gjëra, bija ime. Së pari për gjymtyrët e tim Biri që ngrinë kur Ai vdiq, për gjakun që i rrodhi nga plagët teksa vuante e që iu mpiks mbi çdo gjymtyrë. Së dyti, për zemrën që ia shpuan egërsisht dhe pa mëshirë me heshtë. Së treti duhet të reflektosh për uljen e Tij nga kryqi! Dy personat që e zbritën

nga kryqi përdorën tre shkallë: njëra i mbërrinte tek këmbët, e dyta poshtë sqetullave, e treta në mes të trupit.

I pari u ngjit dhe e mbajti nga mesi. Tjetri, duke u ngjitur nga një shkallë tjetër, më parë shkuli një gozhdë nga njëri krah, pastaj e zhvendosi shkallën dhe shkuli gozhdën nga dora tjetër. Gozhdët kishin depërtuar në traun horizontal. Pastaj ai që po mbante peshën e trupit nisi të zbriste ngadalë e me kujdes, ndërsa tjetri u ngjit në shkallën që arrinte tek këmbët dhe i shkuli gozhdët nga këmbët. Kur e zbritën përtokë, njëri prej tyre e mbajti trupin nga koka dhe tjetri nga këmbët. Unë, Nëna e Tij, e mbajta nga mesi. E kështu të tre e çuam tek një shkëmb ku pata shtruar një çarçaf të pastër dhe me të i mbështollëm trupin. Nuk i qepa bashkë skajet e çarçafit pasi e dija se Ai nuk do të tretej në varr.

Pastaj erdhi Maria Magdalena dhe të tjera gra të shenjta. Edhe engjëj, të shumtë në numër sa atomet e diellit, erdhën atje për t'i shfaqur besnikërinë Krijuesit të tyre. Nuk mund të përshkruhet dhimbja ime. Isha si një grua që lind e që pasi lind i dridhet çdo gjymtyrë. Edhe pse dhimbja e pengon të marrë frymë lirisht, prapë ka gëzim në zemër sepse e di se fëmija që ka sjellë në jetë nuk do t'i kthehet më kurrë asaj përvoje të dhimbshme që sapo ka kaluar. Po kështu edhe pse nuk kish dhimbje më të madhe se e imja, prapë unë gëzoja me shpirt sepse e dija se im Bir nuk do të vdiste më por do të jetonte përgjithmonë.

Kështu që dhimbja ime ish përzier me një farë gëzimi. Unë mund të them me të vërtetë se në varrin ku u varros im Bir ishin dy zemra. A nuk shkruhet: 'Atje ku e ke thesarin, atje e ke edhe zemrën'? Po ashtu, zemra dhe mendja ime shkonin vazhdimisht tek varri i tim Biri." Pastaj Nëna e Hyjit vazhdoi të thoshte: "Do të ta përshkruaj gjendjen e njeriut me anë të një metafore. Ai i përngjan një virgjëre të fejuar përballë së cilës gjendeshin dy rinj. Njëri prej tyre i tha asaj:

'Të këshilloj të mos i zësh besë të fejuarit tënd. Nuk është tolerant, mezi e fut dotën në xhep, është dorështrënguar në dhurata. Do të jetë më mirë për ty nëse më beson mua e unë do të të njoh me një tjetër njeri që s'është i ashpër por i butë në çdo drejtim, që të jep ç'të duash menjëherë dhe që do të të bënte plot dhurata të bukura.'

Virgjëra, pasi e dëgjoi këtë, mendoi e u përgjigj: 'Fjalët e tua tingëllojnë bukur. Ti vetë je i ëmbël dhe tërheqës në sytë e mi. Them se duhet ta ndjek këshillën tënde.' Kur e hoqi unazën për t'ia dhënë të riut, i kapi syri tre thënie të gdhendura në të. E para ishte: 'Kur të arrish në majë të pemës, kujdes se mos mbështetesh në ndonjë degë të thatë dhe bie!' Thënia e dytë ishte: 'Mos prano këshilla nga armiku!'

Thënia e tretë ishte: 'Mos e vendos zemrën mes dhëmbëve të luanit!' Kur virgjëra i pa këto tre thënie, ajo e shtrëngoi unazën duke menduar me vete: 'Shoh se këto tre

thënie mund të kenë kuptimin që nuk i duhet zënë besë këtij njeri që dëshiron të më marrë për nuse. Kam frikë se fjalët e tij janë boshe; ai është plot urrejtje dhe do të më vrasë.' Ndërsa po mendonte kështu, ajo pa përsëri dhe vuri re se ishin gdhendur edhe tre thënie të tjera.

Thënia e parë ishte: 'Jepi atij që të jep!' Thënia e dytë ishte: 'Jep gjak për gjak!' Thënia e tretë ishte: 'Mos ia merr të zotit atë që i takon!' Kur virgjëra i lexoi, ajo prapë mendoi me vete: 'Tre thëniet e para më mësojnë si t'i shpëtoj vdekjes, tre të tjerat si të fitoj jetën. Prandaj duhet të ndjek fjalët e jetës.' Pastaj virgjëra thirri shërbëtorin e atij me të cilin ishte fejuar fillimisht. Kur ai erdhi, personi që donte ta mashtronte u largua.

Kështu ndodh me shpirtin e një personi të fejuar me Hyjin. Dy të rinjtë që qëndrojnë para shpirtit përfaqësojnë miqtë e Hyjit dhe miqtë e botës. Miqtë e botës i janë afruar më tepër atij deri tani. I kanë folur për pasuri dhe lavdi tokësore dhe ai për pak sa nuk ua ka dhënë atyre unazën e dashurisë duke rrezikuar t'u bindej. Por hiri i tim Biri e ndihmoi të shihte disa fjalë të gdhendura, pra ai dëgjoi fjalët e mëshirës së Tij dhe kuptoi tre gjëra prej tyre. E para, që të kishte kujdes se sa më lart të ngjitej dhe sa më shumë t'u zinte besë gjërave kalimtare, aq më e keqe do të ishte rënia që i kanosej.

E dyta, ai kuptoi se nuk kishte asgjë në botë përveç trishtimit dhe halleve. E treta, se shpërblimi nga djalli do të ishte i keq. Pastaj pa të tjera fjalë të gdhendura e dëgjoi mesazhe ngushëlluese. Mesazhi i parë ishte se ai duhet t'ia jepte çka zotëronte Hyjit të vet nga i Cili kish marrë gjithçka kish. E dyta ishte se ai duhet ta vinte trupin e vet në shërbim të Atij që kish derdhur gjakun për të. E treta ishte se ai nuk duhej të largohet nga Hyji që e kish krijuar dhe shëlbuar. Tani që ai i di këto gjëra dhe i ka peshuar me kujdes, atij i afrohen shërbëtorët e Hyjit dhe kjo e gëzon, ndërsa shërbëtorët e botës largohen prej tij.

Shpirti i tij tani është si një virgjër e ripërtërirë nga përqaftimi i dhëndrit dhe duhet të ketë tre gjëra. E para duhet të ketë rroba të mira që të mos e përflasin shërbëtorët e mbretit. E dyta, shpirti duhet t'i bindet vullnetit të dhëndrit që të mos e çnderojë atë me sjelljet e veta. E treta, duhet të jetë krejtësisht i pastër që dhëndri të mos gjejë asnjë njollë në të që ta bëjë ta përçmojë apo ta ndajë.

Duhet të ketë kush t'i prijë për në banesën e dhëndrit që të mos humbasë rrugën nëpër qytet apo nëpër koridoret e ngatërruara. Prijësi duhet të ketë dy karakteristika: e para, duhet që personi që e ndjek të mund ta shikojë; e dyta, ai që e ndjek duhet të jetë në gjendje t'i dëgjojë udhëzimet e tij. Ndërsa vetë personi që ndjek prijësin duhet të ketë tre karakteristika. E para, nuk duhet të jetë i avashtë dhe i plogësht në ndjekje. E dyta, nuk duhet të fshihet nga personi që i prin. E treta, ai duhet t'i kushtojë vëmendje

me kujdes dhe t'i ndjekë hapat e udhëheqësit e ta ndjekë atë me dëshirë. Prandaj që shpirti të arrijë në banesën e dhëndrit është e nevojshme që të udhëhiqet nga një prijës i aftë për ta çuar tek Hyji, dhëndri i vet."

Virgjëra e lavdishme i mëson bijës së saj për urtinë shpirtërore dhe tokësore dhe se cila prej tyre duhet zbatuar. Urtia shpirtërore çon në ngushëllim të përjetshëm pas një lufte të vogël, ndërsa urtia tokësore çon në mallkim të përjetshëm.

Kapitulli 22

Maria tha: "Shkruhet se 'nëse dëshiron të bëhesh i urtë, urtinë duhet ta mësosh nga një i urtë.' Kështu pra po të sjell një shembull figurativ të një njeriu që donte të mësonte urtinë dhe pa para tij dy mësues. Ai u tha atyre: Vërtet që do të doja të mësoja urtinë, mjaft që ta dija se ku më çon dhe ç'dobi e ç'qëllim ka.' Një prej mësuesve u përgjigj: 'Nëse do të ndiqje urtinë time, do të të çoj në një mal të lartë ku të shpie një rrugë e vështirë dhe shkëmbore, e pjerrët dhe e vështirë për t'u ngjitur. Nëse përpiqesh për këtë urti, do të fitosh diçka që është e errët së jashtmi por e shndritshme nga brenda. Nëse e mban shtrënguar, do ta plotësosh dëshirën.

Si rreth do të të rrethojë e do të të tërheqë nga vetja gjithnjë e më tepër, gjithnjë e më ëmbëlsisht, derisa lumturia të të pushtojë të tërin.' Mësuesi i dytë tha: 'Nëse ndjek urtinë time, ajo do të të çojë në një luginë të begatë e të bukur me fruta të çdo lloji. Shtegu është i butë nën këmbë dhe zbritja nuk është shumë e lodhshme. Nëse këmbëngul në këtë urti, do të fitosh diçka që është e shndritshme nga jashtë por që kur e përdor humbet. Do të kesh edhe diçka që nuk zgjat por mbaron papritmas. Edhe një libër që kur e mbaron së lexuari zhduket bashkë me të lexuarit dhe s'mbetet tjetër veç plogështisë.'

Kur i dëgjoi këto, ai mendoi me vete: 'Po dëgjoj dy gjëra të mrekullueshme. Nëse i ngjitem malit, këmbët do të më dobësohen dhe shpina do të më lodhet. Pastaj, nëse e fitoj atë gjë që së jashtmi është e errët, ç'e mirë më vjen? Nëse përpiqem për diçka që nuk ka fund, kur do të provoj ndonjëherë ngushëllim? Mësuesi tjetër premtun diçka që është e shndritshme nga jashtë por nuk zgjat, një lloj urtie që do mbarojë pasi të lexohet. Ç'dobi kam nga gjërat e paqëndrueshme?' Ndërsa po mendonte kështu me vete, papritmas u shfaq një tjetër njeri në mes të dy mësuesve dhe tha: 'Edhe pse mali është i lartë dhe i vështirë për t'u ngjitur, mbi mal gjendet një re e shndritshme që do të ngushëllojë.

Nëse ambalazhi që në pamje është i errët hapet disi, ari do të bëhet i yti dhe do të jesh i lumtur me të përgjithmonë.' Këta dy mësues janë dy lloj urtish, konkretisht urtia e shpirtit dhe urtia e trupit. Lloji shpirtëror kërkon që ta mohosh veten për Hyjin dhe të aspirosh për gjërat qiellore me çdo dëshirë dhe vepër.

Urtia nuk është me të vërtetë e tillë nëse veprat e tua nuk përkojnë me fjalët. Kjo lloj urtie çon në një jetë të bekuar. Por kërkon një vendosmëri të palëkundur si shkëmb dhe ngjitje përpjetë, pasi t'i bësh ballë pasioneve duket rrugë e vështirë dhe shkëmbore. Kërkon ngjitje përpjetë për t'iu larguar kënaqësive dhe ndereve tokësore. Edhe pse është e vështirë, prapë për atë që reflekton sa e shkurtër është koha, se bota do të mbarojë dhe e mban mendjen gjithnjë tek Hyji, mbi mal do të shfaqet një re, domethënë ngushëllimi i Shpirtit Shenjt.

Është i denjë për ngushëllimin e Shpirtit Shenjt ai që nuk kërkon ngushëllues tjetër përveç Hyjit. Si do t'i kishin marrë përsipër detyrat e vështira dhe të mundimshme të zgjedhurit e Hyjit nëse Shpirti i Hyjit nuk do të kishte bashkëpunuar me vullnetin e tyre të mirë si të ish një vegël e dobishme? Vullneti i tyre i mirë e tërhoqi Shpirtin tek ta dhe dashuria hyjnore që ata kishin për Hyjin e ftoi Atë pasi u përpoqën me gjithë zemër dhe dëshirë derisa u forcuan me vepra.

Fituan ngushëllimin e Shpirtit dhe arin e gëzimit dhe dashurisë hyjnore që jo vetëm i bëri të aftë të përballojnë vështirësi të panumërta, por edhe u dhuroi gëzim ndërsa vuanin, sepse mendonin shpërblimin që i priste. Ky gëzim u duket i errët dashamirësve të kësaj bote, pasi ata duan errësirën. Po për dashamirësit e Hyjit, ai është më i shndritshëm se dielli dhe shkëlqen më shumë se ari, pasi lënë mbrapa errësirën e veseve dhe i ngjiten malit të durimit duke kundruar renë e ngushëllimit që kurrë nuk mbaron por fillon në të tashmen dhe përparon derisa arrin përsosmërinë. Urtia tokësore çon në një luginë mjerimesh që duket madhështore, e bukur, komode. Kjo lloj urtie do të mbarojë shpejt dhe nuk sjell dobi tjetër përveç asaj që i paraqet syve dhe veshëve.

Prandaj, bija ime, kërkoje urtinë nga i urti, domethënë nga im Bir! Ai është vetë urtia nga e cila vjen çdo urti. Të lutem si nëna fëmijës së vet: dua je urtinë që është si ar nga brenda por jo tërheqëse nga jashtë, që digjet brenda nga dashuria por kërkon përpjekje nga jashtë dhe jep fryt me veprat e saj. Nëse lodhja të shqetëson, Shpirti i Hyjit do të të ngushëllojë.

Përpiqu dhe vazhdo të përpiqesh si ai që nuk pushon së bëri diçka derisa sa t'ia marrë dorën. Mos u kthe derisa të arrish në majë të malit! Me këmbëngulje arrihet gjithçka. Vepra, sado fisnike të jetë, nuk ka dobi nëse nuk çohet deri në fund. Përpara pra drejt urtisë shpirtërore! Do të të çojë në mundim fizik, në përçmimin e botës, në ca dhimbje dhe në ngushëllim të përrjetshëm. Por urtia tokësore është e gënjeshtërt dhe

fsheh një thumb. Do të të çojë në akumulimin e të mirave të përkohshme dhe në prestigjin e tashëm por në fund në dëshpërimin më të madh nëse nuk je e kujdesshme dhe nuk merr masat e duhura."

Virgjëra e lavdishme i tregon bijës për përvujtërinë e saj dhe e krahason përvujtërinë me një mantel. Karakteristikat e përvujtërisë së vërtetë dhe frytet e saj të mrekullueshme.

Kapitulli 23

Shumë vetë çuditën përse unë flas me ty. Sigurisht që e bëj për të treguar përvujtërinë Time. Nëse një gjymtyrë e trupit është sëmurë, zemra nuk gjen paqe derisa ajo të shërohet dhe pasi shërohet zemra gëzon edhe më shumë. Po ashtu, sado që të mëkatojë dikush, nëse ai kthehet tek unë me gjithë zemër dhe me vendosmëri të sinqertë për të korigjuar gabimin, unë menjëherë jam gati ta mirëpres kur ai vjen. Dhe nuk marr parasysh sa shumë mund të ketë mëkatuar, por shikoj synimin që ai ka kur kthehet.

Të gjithë më thërrasin 'Nëna e mëshirës.' Vërtet, bija ime, mëshira e tim Biri më ka bërë të mëshirshme dhe shfaqja e mëshirës së Tij më ka bërë të dhembshur. Prandaj mjerë ai që, kur mundet, nuk i drejtohet mëshirës sime. Eja pra, bija ime, dhe fshihu nën mantelin tim! Manteli im nuk është tërheqës së jashtëmi, por shumë i dobishëm nga brenda për tre arsye. E para, ai mbron nga stuhitë; e dyta, mbron nga i ftohti i acartë; e treti, mbron nga shtrëngatat.

Ky mantel është përvujtëria ime. Dashamirësit e botës e përçmojnë dhe mendojnë se ta ndjekësh është një budallallëk prej të marri. A ka gjë më të përçmueshme se dikush të të quajë të marrë e ti të mos zemërohesh e mos t'ia kthesh me të njëjtën monedhë? A ka më keq se të heqësh dorë prej gjithçkaje dhe të jetosh në varfëri të plotë? A ka gjë më të padurueshme për shpirtat e dhënë pas botës sesa ta fshehësh dhimbjen dhe ta konsiderosh veten më të padenjë dhe më të ulët se kushdo tjetër? E tillë ishte përvujtëria ime, o bijë. Ajo ishte gëzimi im, dëshira ime. Unë vetëm mendoja si t'i pëlqeja tim Biri. Ata që më ndoqën përfituan nga përvujtëria ime në tre mënyra.

Së pari, ajo i ndihmoi në kohë të këqija, domethënë kur i shanë dhe tallën. Stuhia e fuqishme e godet personin nga çdo anë dhe e bën të ngrijë. Po ashtu tallja e vë përfund shpejt të padurueshmin që nuk reflekton për realitetet e ardhshme; ajo e largon shpirtin nga dashuria. Ai që reflekton me kujdes mbi përvujtërinë time, duhet të mbajë

parasysh ato gjëra që unë, Mbretëresha e Gjithësisë, m'u desh të dëgjoja e për pasojë duhet të kërkojë përlëvdimin tim dhe jo të vetin.

Le të sjellë ndërmend se fjalët nuk janë tjetër veç ajër dhe shpejt do të qetësohet. Pse janë kaq të paaftë njerëzit e kësaj bote për të duruar fjalët fyese në mos sepse ata kërkojnë lavdinë e vet dhe jo të Hyjit? Nuk kanë përvujtëri sepse mëkati ua ka errur sytë. Prandaj edhe pse ligji i shkruar thotë se nuk u duhet vënë veshi fjalëve fyese, prapë është virtyt dhe meritë të dëgjosh me durim dhe t'i tolerosh fyerjet për shkak të Hyjit.

E dyta, përvujtëria ime është mbrojtje nga i ftohti që përvëlom, domethënë nga miqësia trupore. Pasi ka një lloj miqësie ku tjetrin e duam për hir të të mirave të tanishme, si miqësia e atyre që flasin në këtë mënyrë: Më jep të ha tani e unë do të të jap të hash, pasi nuk ka ka ç'më duhet se kush do të të ushqejë pas vdekjes! Më respekto e unë do të të respektoj, pasi nuk më duhet hiç ç'lloj respekti na pret në të ardhmen.' Kjo është një miqësi e ftohtë, pa ngrohtësinë e Hyjit, e fortë si borë e ngrirë përse i përket dashurisë dhe dhembshurisë për nevojtarët dhe nuk meriton shpërblim.

Kur priset miqësia dhe tavolina pastrohet, humbet pa asnjë dobi çdo e mirë që vinte prej saj. Por ai që imiton përvujtërinë time i bën mirë gjithkujt për hir të Hyjit, si armiqve ashtu edhe miqve: miqve, sepse ata gjithmonë e nderojnë Hyjin; dhe armiqve, sepse ata janë krijesa të Hyjit dhe mund të bëhen të mirë në të ardhmen.

Në radhë të tretë soditja e përvujtërisë time është mbrotje nga shtrëngatat dhe papastërtitë që vinë nga retë. Retë nuk formohen përveçse nga lagështia dhe avujt që ngrihen nga toka. Kur ngrihen në qiell për shkak të nxehtësisë, ato kondensohen në shtresat e larta dhe në këtë mënyrë tre gjëra prodhohen: shiu, breshëri dhe bora. Reja simbolizon trupin e njeriut që vjen nga papastërtia. Trupi, ashtu si retë, sjell tre gjëra me vete. Sjell të parët, të dëgjuarit dhe të prekurit. Meqenëse trupi arrin të shikojë, ai dëshiron gjërat që sheh. Dëshiron gjëra të mira dhe forma të bukura; dëshiron prona të shumta.

Çfarë janë gjithë këto gjëra në mos një lloj shiu që vjen nga retë dhe e njollos shpirtin me grykësinë për fitime, me ankthin e preokupimeve, me trazimin e mendimeve të kota dhe trishtimin për humbjen e gjërave? Duke qenë se trupi ka veshë, ia ka ënda të dëgjojë lëvdata për veten, për miqësitë tokësore. Dëgjon çka i ka ënda trupit por i bën keq shpirtit. Ç'janë këto gjëra në mos borë që shkrihet shpejt dhe e ftoh shpirtin ndaj Hyjit dhe e verbon ndaj përvujtërisë?

Duke qenë se trupi provon ndjesi, ia ka ënda të provojë kënaqësi dhe të çlodhet fizikisht. Kujt i përngjan kjo përveçse breshërit që formohet nga ngrirja e ujrave të papastërta dhe e shterpëzon jetën shpirtërore të njeriut, e bën këmbëngulës në gjërat e

shkullit dhe lehtësisht të prirur ndaj kënaqësive fizike? Prandaj, nëse njeriu dëshiron të ruhet nga kjo re, ai duhet të rëndë drejt përvujtërisë sime dhe ta imitojë atë. Ajo e ruan nga grykësia e syve që të mos shohë dhe dëshirojë gjëra të palejueshme; e ruan nga zbavitjet e veshëve që të mos dëgjojë asgjë që bie ndësh me të vërtetën; e ruan nga epshet që të mos bëhet pre e impulseve të paligjshme.

Të garantoj se soditja e përvujtërisë sime është si një mantel i mirë që i ngroh ata që e veshin; domethënë jo vetën ata që e veshin në teori por edhe në praktikë. Një mantel material nuk ngroh aspak nëse nuk vishet. Po ashtu përvujtëria nuk u sjell asnjë dobi atyre që thjesht mendojnë për të e nuk përpiqën ta imitojnë secili sipas mënyrës së vet. Pra, bija ime, mbështillu fort me mantelin e përvujtërisë pasi gratë e botës veshin mantele që bien në sy nga jashtë por në fakt nuk janë fort të dobishëm. Shmangi fare veshje të tilla pasi nëse dashuria për botën nuk të neveritet, nëse nuk mendon vazhdimisht për mëshirën e e Hyjit ndaj teje dhe mosmirënjohjen tënde ndaj Tij, nëse nuk ke gjithnjë ndërmend çfarë ka bërë Ai dhe ç'bën ti dhe shpërblimin e drejtë që të pret për këtë, nuk dotë jesh e aftë ta kuptosh përvujtërinë time.

Përse u përvujtërova kaq shumë dhe meritova kaq shumë hire në mos sepse mendoja dhe e dija veten që isha asgjë dhe nuk kisha asgjë nga vetja. Prandaj unë nuk kërkoja lavdinë time por vetëm atë të Bamirësit dhe Krijuesit. Prandaj, bijë, strehohu në mantelin e përvujtërisë sime dhe mendoje veten mëkatore mbi të gjithë! Pasi edhe nëse sheh të tjerë që janë të ligë, ti nuk e di se si do të jetë e ardhmja e tyre nesër; ti as nuk e di synimin e tyre apo vetëdijen e tyre për çka bëjnë, nuk e di nëse veprojnë ashtu nga dobësia apo me vullnet të plotë. Prandaj nuk duhet ta vësh veten para të tjerëve dhe nuk duhet të gjykosh asnjë në zemrën tënde."

Virgjëra i drejtohet bijës dhe ankohet që ka kaq pak miq; Krishti i flet nuses dhe i krahason fjalët e shenjta me lulet dhe shpjegon cilët janë ata në të cilët këto fjalë japin fryt.

Kapitulli 24

Maria po thoshte: "Imagjino diku një ushtri të madhe dhe një person që po ecën aty pranë me një peshë të rëndë mbi shpinë dhe krahë. Me sytë e mbushur me lotë, ai sheh nga ushtria për të parë nëse ndonjërit i vjen keq për të dhe e ndihmon. Kështu ndjehesha unë. Qysh kur lindi im Bir e derisa vdiq, jeta ime ishte e mbushur me prova. Mbajta një peshë të rëndë në shpinë dhe vazhdova me këmbëngulje ta kryeja vullnetin e Hyjit e me durim i bëra ballë çdo gjëje që më ndodhi. Durova të mbajta një peshë të

rëndë në krahë në kuptimin që provova më shumë dhimbje në zemër dhe pata prova më shumë se çdo krijesë.

Sytë m'u mbushën me lotë kur pashë në trupin e tim Biri vendet e destinuar për gozhdët dhe pasionin e Tij të ardhshëm dhe kur kuptova se të gjitha profecitë që kishin thënë profetët përmbusheshin në Të. Dhe tani unë i hedh sytë rreth e rrotull nëpër botë për të parë se mos ndonjërit i vjen keq për mua dhe i kushton vëmendje dhimbjes sime, por gjej shumë pak që mendojnë për dhimbjet dhe provat e mia. Prandaj, bija ime, edhe pse më kanë harruar dhe neglizhuar shumë vetë, ti nuk duhet të më harrosh! Silli ndërmend përpjekjet e mia dhe imitoji ato aq sa mundesh! Soditi dhimbjen dhe lotët e mi dhe të të vijë keq që miqtë e Hyjit janë kaq të paktë. Mos u përkul! Shih, im Bir po vjen."

Ai erdhi menjëherë dhe tha: "Unë që po të flas jam Hyji dhe Zoti yt. Fjalët e mia janë si lulet e një peme të bukur. Edhe pse të gjitha lulet çelin nga nga po e njëjta rrënjë peme, jo të gjitha japin fryt. Fjalët e mia janë si lule që çelin nga rrënja e dashurisë hyjnore. Disa i pranojnë dhe i mbajnë për një farë kohe dhe më vonë nuk i duan më pasi janë mosmirënjohës ndaj Shpirtit tim. Disa i pranojnë dhe i mbajnë pasi janë plot dashuri dhe në ta lind fryti i përshpirtshmërisë dhe i veprave të shenjta.

Prandaj ti, nusja ime, që më përket me të drejtë hyjnore, duhet të kesh tre shtëpi. Tek e para duhet mbajtur ushqimi i nevojshëm për trupin; tek e dyta rroba për të dalë; tek e treta vegla të nevojshme për përdorim shtëpiak. Në të parën duhet të ketë tre gjëra: së pari bukë; pastaj pije; dhe së treti mish. Në shtëpinë e dytë duhet të ketë tre gjëra: së pari rroba të linjta; pastaj të leshta dhe në fund të mëndafshta. Edhe në shtëpinë e tretë duhet të ketë tre gjëra: së pari vegla dhe enë për lëngje; së dyti vegla të gjalla si kuaj, gomerë e të tjerë të kësaj natyre, për të udhëtuar; dhe së treti instrumenta që vihen në përdorim nga gjallesat."

Krishti e këshillon nusen për gjërat që duhen mbajtur në tre shtëpitë. Buka simbolizon vullnetin e mirë, pija reflektimin dhe mishin urtinë hyjnore. Urtia hyjnore nuk vjen nga erudicioni por vetëm nga zemra dhe jeta e mirë.

Kapitulli 25

Unë që po të flas jam Krijuesi i gjithçkaje dhe i krijuar prej askujt. Nuk ka patur asgjë para Meje dhe nuk mund të ketë asgjë pas Meje, pasi gjithmonë kam qenë dhe

gjithmonë jam. Unë jam Zoti fuqinë e të cilit askush nuk mund ta përballojë dhe nga i cili vjen çdo fuqi dhe sovranitet. Po të flas si një burrë i flet gruas së tij:

Grua, na duhen tre shtëpi. Në një të duhet mbajtur buka, pija dhe mishi. Por ti mund të pyesësh: ç' simbolizon buka? Mos e kam fjalën për bukën që gjendet në altar? Kjo me të vërtetë është bukë përpara se të thuhet fjalët "Ky është trupi im," por pasi thuhet këto fjalë, nuk është më bukë por trupi që mora nga Virgjëra dhe që u kryqëzua në kryq. Por këtu nuk e kam fjalën për atë bukë. Buka që duhet të mbajmë në shtëpi është vullneti i mirë dhe i sinqertë. Buka materiale, nëse është e pastër, ka dy efekte të mira. E para ajo forcon dhe fuqizon gjithë damarët, arteriet dhe muskujt. E dyta, ajo thith çdo papastërti të brendshme dhe e merr me vete kur del duke e pastruar njeriun. Në këtë mënyrë vullneti i mirë jep fuqi.

Nëse njeriu nuk do tjetër përveç gjërave të Hyjit, nuk punon për tjetër gjë përveç lavdisë së Hyjit, dëshiron me gjithë zemër ta lërë botën dhe të rrijë me Hyjin, ky synim e forcon në mirësi, rrit dashurinë e tij për Hyjin, e bën ta përbuzë botën, i kalit durimin dhe i ripërtërin shpresën për të trashëguar lavdinë e me gëzim përqafton çdo gjë që i ndodh. Në radhë të dytë, vullneti i mirë largon çdo papastërti. Ç' është papastërtia që i bën dëm shpirtit në mos krenaria, lakmia dhe epshi? Megjithatë, kur papastëria e krenarisë apo ndonjë ves tjetër hyn në mendje, ajo largohet nëse personi arësyet në këtë mënyrë: 'Krenaria është e pakuptimtë pasi përfituesi nuk ka meritë për të mirat që i jepen, por dhuruesi. Lakmia është e pakuptimtë pasi asgjë tokësore nuk merret me vete pas vdekjes. Epshi nuk është tjetër përveçse ndyrësi. Prandaj këto gjëra nuk i dua dhe dëshiroj të ndjek vullnetin e Hyjit tim shpërblimi i të cilit kurrë nuk mbaron, dhuratat e të cilit kurrë nuk vjetërohen: Kështu çdo tundim për krenari a lakmi do të largohet prej tij dhe ai do të qëndrojë në synimin e drejtë për të bërë mirë.

Pija që duhet patur në shtëpi është reflektimi rreth gjithkaje që duhet bërë. Pija materiale ka dy efekte të mira. E para ndihmon tretjen. Kur dikush vendos të bëjë diçka të mirë, përpara se ta bëjë mendohet dhe reflekton ç' lavdi i vjen Hyjit prej saj, ç' dobi i vjen të tjerëve, ç' e mirë shpirtit të tij dhe, nëse sheh se ia vlen, e bën e kështu çfarë kryen ka sukses ose, si të thuash, tretet mirë. Pastaj nëse ndodh ndonjë gabim në gjërat që bën, ai diktohet shpejt. Nëse ka ndonjë gjë që nuk shkon, korigjohet shpejt dhe çdo vepër do të jetë e drejtë dhe racionale e do të ndikojë për mirë tek të tjerët.

Personi që nuk tregon reflekton para se të veprojë dhe nuk kërkon të mirën e shpirtit apo lavdinë e Hyjit, edhe nëse puna i shkon mirë për ca kohë, prapë në fund do të dështojë. Në radhë të dytë, pija shuan etjen. A ka etje më të keqe se mëkati i lakmisë dhe zemërimit? Nëse njeriu mendon paraprakisht se ç' dobi vjen prej tij, sa keq do të përfundojë, ç' shpërblim do të ketë nëse nuk bën kthesë, atëherë hiri i Hyjit ia shuan shpejt etjen, mbushet me dashuri për Hyjin dhe me dëshira të mira e gëzohet që

nuk bëri çka pati ndëmend. Do të refketojë për këtë rast që në të ardhmen t'i shmangë ato gjëra që çojnë në mëkat nëse nuk mendohet mirë. Nusja ime, kjo është pija që duhet ruajtur në qilarin tonë.

E treta, atje duhet të ketë edhe mish. Mishi ka dy efekte. E para ai është i shijshëm dhe i bën më mirë trupit sesa buka e thatë.

E dyta, i bën më mirë lëkurës dhe gjakut sesa vetëm buka dhe pija. Mishi shpirtëror ka një efekt të ngjashëm. "Ç" simbolizon mishi? Sigurisht urtinë hyjnore. Urtia hyjnore i shijon atij që ka vullnet të mirë dhe nuk do tjetër përveç asaj që do Hyji dhe reflekton përpara se të bëjë diçka që të sigurohet se ajo është për lavdinë e Hyjit.

Tani ti mund të pyesësh: 'Ç' është urtia hyjnore?' Pasi shumë janë njerëz të thjeshtë dhe dinë vetëm një lutje – lutjen Ati Ynë, madje as këtë nuk e dinë taman.

Të tjerët janë shumë eruditë dhe kanë njohuri të shumta. A është kjo urti hyjnore? Në asnjë mënyrë. Urtia hyjnore nuk gjendet në erudicion, por në një zemër dhe jetë të mirë. Është i urtë ai që reflekton me kujdes rreth rrugës që të çon në vdekje, për vdekjen dhe gjykimin pas vdekjes. Ka mishin e urtisë dhe të reflektimit të shenjtë ai që i largohet kotësisë dhe salltaneteve të botës dhe kënaqet thjesht me gjërat e nevojshme duke u përpjekur për Hyjin aq sa mundet.

Kur njeriu reflekton për vdekjen dhe se nuk do të marrë asgjë me vete, kur njeriu mendon për gjykimin e tmerrshëm të Hyjit ku asgjë nuk mund të fshihet dhe asgjë nuk shpëton pa u ndëshkuar, kur reflekton për paqëndrueshmërinë dhe kotësinë e botës, a nuk do t'ia dorëzojë me gëzim Hyjit vullnetin e vet e do të heqë dorë nga mëkati? A nuk i forcohet trupi dhe i përmirësohet gjaku, domethënë a nuk i largohet çdo dobësi e trupit si dembelizmi dhe shthurja morale dhe i ripërtërihet gjaku i dashurisë hyjnore? Kjo ndodh ngaqë ai arësyeton drejt se duhet dëshiruar e mira e përjetshme dhe jo ajo kalimtare.

Prandaj urtia hyjnore nuk gjendet taman në erudicion por në veprat e mira, pasi shumë janë të urtë për gjërat e botës dhe dëshirat e tyre por janë krejtësisht të pamend përse i përket vullnetit dhe urdhëresave të Hyjit dhe mbajtjen nën kontroll të trupit. Këta njerëz nuk janë të urtë por të marrë dhe të verbër pasi kuptojnë gjërat kalimtare që janë të dobishme për pak kohë, por përbuzin dhe harrojnë gjërat e përjetshme. Të tjerët janë të marrë në drejtim të gëzimeve dhe reputacionit mondan, por të urtë në konsiderimin e gjërave të Hyjit dhe të flaktë në shërbimin e Tij.

Njerëz të tillë janë me të vërtetë të urtë pasi i shijojnë mësimet dhe vullnetin e Hyjit. Me të vërtetë janë të ndriçuar dhe i mbajnë sytë hapur duke reflektuar në ç'mënyrë mund ta fitojnë jetën dhe dritën e vërtetë. Ndërsa të tjerët ecin në errësirë dhe u duket më bukur të rrinë në errësirë dhe jo të kërkojnë rrugën që çon drejt dritës.

Prandaj, nusja Ime, le të grumbullojmë këto tre gjëra në shtëpitë tona, pra vullnet të mirë, reflektim të shenjtë dhe urti hyjonre. Këto janë gjërat për të cilat duhet të gëzohemi. Edhe pse këshillën po ta jap ty, në ty kam parasysh të gjithë të zgjedhurit e Mi në botë, pasi shpirti i drejtë është nusja Ime e Unë jam Krijuesi dhe Shëlbuesi i tij."

Virgjëra i jep bijës këshilla për jetën. Krishti i flet nuses për veshjet që duhen mbajtur në shtëpinë e dytë. Këto veshje simbolizojnë paqen me Hyjin, paqen me të afërmin dhe veprat e mëshirës dhe të vetëpërmbytjes. Një shpjegim i mrekullueshëm i gjithë këtyre gjërave.

Kapitulli 26

Maria tha: "Fiksoje mirë stemën e pasionit të tim Biri në teshat e tua ashtu siç bëri shën Lorenci. Çdo ditë ai reflektonte kështu me vete: 'Hyji është Zoti im, unë jam shërbëtori i tij. Zotin Jezu Krisht e zhveshën dhe e vunë në lojë. Vallë është e drejtë që unë shërbëtori i Tij të vishem me rroba të stolisura? Atë e fshikulluan dhe lidhën. Vallë a është me vend që unë shërbëtori i Tij, nëse vërtet jam shërbëtori i Tij, të mos provoj dhimbje apo prova?' Kur e shtrinë mbi thëngjij dhe dhjam të nxehtë, në mes të zjarrit i ngriti sytë nga qielli dhe tha: 'I bekuar je Ti, Jezu Krisht, Hyji dhe Krijuesi im!'

E di se nuk i kam jetuar mirë ditët e mia. E di se kam bërë pak për lavdinë Tënde. Prandaj, duke e njohur mëshirën Tënde, të lutem të më gjykosh me mëshirë.' Pasi tha kështu, shpirti i tij u nda nga trupi. E sheh, bija ime? Edhe pse e deshi aq shumë tim Bir dhe vuajti aq shumë për lavdinë e Tij, prapë tha se ishte i padenjë të shkonte në qiell. Atëherë si mundet që ata që jetojnë sipas dëshirave të veta të jenë të denjë? Prandaj sill gjithnjë ndërmend pasionin e tim Biri dhe të shenjtërve të Tij. Ata nuk i duruan vuajtje të tilla pa shkak, por që t'u jepnin të tjerëve një shembull si të jetonin dhe të tregonin ç'shpagim të rreptë im Bir do të kërkojë për mëkatet, pasi Ai nuk do që as edhe mëkati më i vogël të kalojë pa u shlyer."

Pastaj Biri erdhi dhe i foli nuses duke thënë: "Të tregova më parë se ç'duhej grumbulluar në shtëpitë tona. Mes të tjerave duhej të kishte tre lloj veshjesh: e para, të linjta që prodhohen nga liri që rritet në tokë; e dyta, të lëkurta që bëhen me lëkurë kafshësh; e treta, me mëndafsh që vjen nga krimbat e mëndafshit. Veshjet e linjta kanë dy efekte të mira. E para, janë të buta në kontakt me trupin. E dyta, nuk e humbasin ngjyrën e, sa më shumë lahen, aq më shumë zbardhen. Veshjet e dyta, domethënë ato prej lëkurë, kanë dy efekte.

E para, mbulojnë turpet e njeriut; e dyta, mbajnë ngrohtë nga i ftohti. Lloji i tretë i veshjeve, domethënë të mëndafshtat, kanë dy efekte. E para, duken të bukura dhe fine; e dyta, janë shumë të shtrenjta për t'u blerë. Veshjet e linjta që janë të buta mbi lëkurë simbolizojnë paqen dhe harmoninë. Shpirti i devotshëm duhet t'i veshë ato në marrëdhënie me Hyjin që të ketë paqe me Hyjin e të mos dojë gjë tjetër përveç asaj që do Hyji, të mos njolloset me mëkate pasi nuk ka paqe mes Hyjit dhe shpirtit nëse shpirti nuk pushon së mëkatuari dhe nuk i vë fre vetes.

Ai duhet të jetë në paqe edhe me të afërmin, domethënë të mos i shkaktojë telashe por ta ndihmojë nëse ka probleme e të tregojë durim nëse ai mëkaton kundër tij. A ka siklet më të madh për shpirtin sesa gjithmonë të dëshirojë të mëkatojë dhe kurrë mos të ngopet, gjithmonë të digjet nga dëshira e kurrë të mos gjejë prehje? Ç'e plagos më thellë shpirtin se zemërimi ndaj të afërmit dhe zilia për gjërat e tij? Prandaj shpirti duhet të jetë në paqe me Hyjin dhe me të afërmin pasi asgjë nuk jep më prehje se mosmëkatimi dhe mosmerakosja për botën, asgjë nuk është më e ëmbël se të gëzohesh për të mirat e tjetrit dhe t'i dëshirosh atij atë që dëshiron për vete.

Rrobat e linjta duhen veshur direkt mbi lëkurë pasi paqja, më tepër se virtytet e tjera, duhet vendosur më afër zemrës, aty ku Hyji dëshiron të çlodhet. Ky është virtyti që Hyji rrënjos dhe mban ngulitur në zemër. Ashtu si liri, paqja lind dhe rritet nga toka pasi paqja dhe durimi i vërtetë burojnë nga reflektimi mbi dobësitë personale. Njeriu i bërë nga toka duhet të mbajë parasysh dobësinë e vet, pra që ai zemërohet shpejt nëse e fyejnë, lëndohet shpejt nëse i bëjnë keq. Dhe nëse reflekton në këtë mënyrë, ai nuk do t'i bëjë një tjetri atë që vetë nuk mund ta durojë, sepse do të mendojë: 'Ashtu siç jam unë i dobët, ashtu është edhe i afërmi im.

Ashtu si unë nuk dua t'i toleroj gjëra të tilla, ashtu nuk do edhe ai.' Gjithashtu paqja nuk e humbet ngjyrën, domethënë qëndrueshmërinë, por qëndron konstante pasi, duke i parë dobësitë e të afërmit tek vetja, njeriu bëhet më i gatshëm t'i tolerojë lëndimet. Nëse paqja në një farë mënyre njolloset nga padurimi, sa më shpesh dhe sa më shpejt bëhet larja me anë të pendesës, aq më i pastër dhe i shndritshëm njeriu bëhet përpara Hyjit. Njeriu lumturohet më tepër dhe bëhet më i matur në tolerim sa më shpesh irritohet e më pas lahet përsëri, pasi i gëzohet shpresës së shpërblimit që pret t'i vijë nga paqja e brendshme dhe bëhet edhe më i kujdesshëm që të mos mëkatojë me padurimin e vet.

Lloji i dytë i veshjeve, domethënë të lëkurtat, simbolizon veprat e mëshirës. Veshjet e lëkurta bëhen nga lëkura e kafshëve të ngordhura. Ç'simbolizojnë këto kafshë përveçse shenjtërit e Mi që ishin të thjeshtë si kafshët? Shpirti duhet të mbulohet me lëkurët e tyre, domethënë duhet të imitojë dhe të kryejë vepra mëshire. Këto kanë dy efekte. E para, mbulojnë turpin e shpirtit mëkatar dhe e pastrojnë që të mos duket i

njollosur para syve të Mi. E dyta, e mbrojnë shpirtin nga i ftohti. Ç'është i ftohti i shpirtit në mos zemërgurësia e shpirtit ndaj dashurisë Sime? Veprat e mëshirës janë efektive kundër të ftohtit pasi e mbështjellin shpirtin që të mos vdesë nga i ftohti. Nëpërmjet këtyre veprave Hyji e viziton shpirtin dhe shpirti i afrohet akoma më shumë Hyjit.

Lloji i tretë i veshjeve, ai i bërë nga mëndafshi i krimbave të mëndafshit, që duket shumë i shtrenjtë për t'u blerë, simbolizon zakonin e mirë të vetëpërbajtjes. Ky është i bukur në sytë e Hyjit, të engjëjve dhe të njerëzve. Është edhe i shtrenjtë për t'u blerë pasi njerëzve u duket e vështirë ta frenojnë gjuhën nga fjalët e kota dhe të tepërta. Duket edhe e vështirë të shkohet kundër vullnetit vetjak. Por edhe pse mund të jetë e vështirë, është në çdo drejtim gjë e dobishme dhe e bukur.

Prandaj, nusja Ime, në të cilën kam parasysh të gjithë besnikët e Mi, në shtëpinë e dytë duhen akumuluar paqja me Hyjin dhe të afërmin, veprat e mëshirës që konsistojnë në keqardhjen dhe ndihmën për fatkeqët dhe vetëpërbajtjen nga orekset trupore.

Edhe pse lloji i tretë është më i shtrenjtë se të tjerët, ai është më i bukur se të tjerët e asnjë virtut tjetër nuk duket i bukur pa të. Vetëpërbajtja prodhohet nga krimbat e mëndafshit, domethënë nga reflektimi mbi mëkatet kundër Hyjit, nga përvujtëria dhe duke marrë shembull nga vetëpërbajtja Ime, sepse Unë u bëra si krimb për hir të njerëzimit. Njeriu duhet të shqyrtojë në shpirtin e vet si dhe sa ka mëkatuar kundër Meje dhe si i ka shlyer mëkatet. Pastaj do ta zbulojë vetë se asnjë përpjekje apo vetëpërbajtje nga ana e tij nuk mund t'i shlyejë mëkatet që ka bërë kundër Meje.

Gjithashtu ai duhet të mendojë për vuajtjet e Mia dhe të shenjtërve të Mi, si dhe për arësyen që më shtyu të vuaja. Pastaj me të vërtetë do ta kuptojë se nëse kërkoj shpazim të rreptë nga shenjtërit e Mi të bindur, aq më shumë do të hakmerrem ndaj të pabindurve. Prandaj një shpirt i mirë duhet patjetër të praktikojë vetëpërbajtjen duke patur parasysh se mëkatet janë të këqija dhe e rrethojnë shpirtin si krimba. Kështu, nga këta krimba të ulët, ai do të mbledhë mëndafsh të çmuar, domethënë zakonin e pastër të vetëpërbajtjes në të gjitha gjymtyrët. Hyji dhe gjithë ushtria qiellore gëzohen nga kjo. Gëzim i përjetshëm do t'i jepet atij që e grumbullon dhe që në të kundërt do ta priste dëshpërimi i përjetshëm nëse vetëpërbajtja nuk do t'i kishte ardhur në ndihmë."

Krishti i tregon nuses për veglat në shtëpinë e tretë dhe si këto vegla simbolizojnë mendimet e mira, shqisat e disiplinuar dhe rrëfimin e singertë; jepet edhe një shpjegim i mrekullueshëm i gjithë këtyre gjërave në përgjithësi dhe për drynat e këtyre shtëpive.

Kapitulli 27

Biri i Hyjit i foli nuses dhe tha: "Më parë të tregova se në shtëpinë e tretë duhet të ketë tre lloj veglash. Së pari, vegla apo enë ku zbrazen lëngjet. Së dyti, vegla me të cilat punohet toka jashtë, si shate dhe kazma, si dhe vegla për të riparuar sendet e prishura. Së treti, vegla të gjalla, si gomerë dhe kuaj e të ngjashëm, për të mbartur të gjallët dhe të vdekurit. Në shtëpinë e parë ku ka lëngje duhet të ketë dy lloj veglash apo enësh: së pari ato ku zbrazen substancat e ëmbla dhe të lëngshme si uji, vaji, vera dhe të ngjashme; së dyti ato ku zbrazen substanca të athëta apo të trasha, si mustarda, mielli dhe të ngjashme. A e kupton se çfarë simbolizojnë këto? Lëngjet simbolizojnë mendimet e mira dhe të këqija që ka shpirti.

Mendimi i mirë është si vaj i ëmbël dhe si verë e mrekullueshme. Mendimi i keq është si mustardë e athët që e bën shpirtin idhnak dhe të ulët. Mendimet e këqija janë si lëngjet viskoze që ndonjëherë i nevojiten njeriut. Edhe pse nuk kanë ndonjë dobi të veçantë ushqyese, prapë janë të dobishme për pastrimin dhe kurimin e trupit dhe të trurit. Pavarësisht se mendimet e këqija nuk e shëndoshin dhe shërojnë shpirtin si vaji i mendimeve të mira, prapë janë të mira për pastrimin e shpirtit, ashtu si mustarda është e mirë për pastrimin e trurit. Nëse nuk do t'u lindnin ndonjëherë mendime të këqija, qeniet njerëzore do të ishin engjëj dhe jo njerëz dhe do të mendonin se gjithçka e kanë arritur vetë.

Prandaj që njeriu ta kuptojë dobësinë që i vjen nga vetja dhe forcën që vjen nga Unë, ndonjëherë mëshira Ime e madhe lejon që mendimet e këqija ta tundojnë. Për sa kohë ai nuk gjen kënaqësi në to, ato shërbejnë për t'i pastruar shpirtin dhe për t'i mbrojtur virtytet. Edhe pse mund të jenë athtëta si mustarda, prapë janë ilaç për shpirtin dhe e çojnë drejt jetës së përjetshme dhe drejt një lloj shëndeti që nuk mund të fitohet pa u thartuar ca. Prandaj enët e shpirtit ku vendosen mendimet e mira duhen përgatitur me kujdes dhe të mbahen gjithnjë pastër, pasi është e dobishme që të lindin edhe mendimet e këqija si provë dhe për hir të fitimit të një merite më të madhe. Megjithatë shpirti duhet të përpiqet me këmbëngulje që të mos i miratojë dhe të mos gjejë gëzim në to. Përndryshe ëmbëlsia dhe zhvillimi i shpirtit do të veniten dhe vetëm hidhërim do të mbesë.

Në shtëpinë e dytë duhet të ketë edhe vegla të dy llojeve: e para, vegla për jashtë, si plugu dhe shati, për të punuar tokën e për mbjellje dhe për të shkukur drizat; e dyta, vegla të nevojshme për përdorim të brendshëm dhe të jashtëm, si sëpata dhe të ngjashme. Veglat për punimin e tokës simbolizojnë shqisat e njeriut. Këto duhen përdorur për të mirën e të afërmit njëlloj si plugu përdoret për tokën. Njerëzit e këqinj janë si toka pasi gjithmonë mendojnë për gjëra tokësore. Janë shterpë përse i përket

pendesës për mëkatet sepse mendojnë se asgjë nuk është mëkat. Janë të ftohtë në dashurinë për Hyjin sepse nuk kërkojnë tjetër përveç vullnetit të vet.

Janë të avashtë dhe të plogësht kur bëhet fjalë për të bërë mirë sepse janë të etur për famë tokësore. Prandaj një njeri i mirë duhet t'i punojë ata me shqisat e jashtme, ashtu si një bujk i mirë punon tokën me plug. Së pari ai duhet t'i punojë me gojën e vet, duke u thënë gjëra të dobishme për shpirtin dhe duke u mësuar për udhën e jetës; pastaj duke bërë, aq sa mundet, vepra të mira. I afërmi mund të formohet në këtë mënyrë nga fjalët e tij dhe të nxitet për të vepruar mirë. Pastaj duhet punuar duke e çlodhur trupin e tij që ai të japë fryt.

Kjo arrihet me anë të syve të pafajshëm që nuk vështrojnë gjëra të turpshme e për pasojë i afërmi i pacipë mëson të tregohet modest me të gjithë trupin. I afërmi duhet punuar me anë të veshëve që nuk dëgjojnë gjëra që s'shkojnë dhe me anë të këmbëve që nxitojnë për të bërë veprat e Hyjit. Unë, Hyji, do t'ia dhuroj shiun e hirit Tim tokës që punohet nga puna e bujkut dhe bujku do të gëzohet me frytin e tokës dikur djerrë kur ajo të nisë të lulëzojë.

Veglat e nevojshme për punët e brendshme, si sëpata dhe vegla të kësaj natyre, simbolizojnë qëllimet serioze dhe shqyrtimin e kujdesshëm të veprimeve që kryejmë. Njeriu nuk duhet të veprojë mirë për të fituar famë dhe lëvdata nga njerëzit, por nga dashuria për Hyjin dhe për hir të shpërblimit të përjetshëm. Prandaj njeriu duhet t'i shqyrtojë me kujdes veprat e tij dhe qëllimin që e shtyn t'i kryejë. Nëse zbulon ndonjë lloj krenarie në veprat e tij, le ta presë menjëherë atë me sëpatën e maturisë.

Në këtë mënyrë, ashtu siç ai punon të afërmin që ndodhet si të thuash jashtë shtëpisë, domethënë jashtë shoqërisë së miqve të Mi për shkak të veprave të tij të këqija, po ashtu ai mund të japë fryt për vete nga brenda me anë të dashurisë hyjnore. Ashtu si bujku nuk mund të punojë më nëse nuk ka vegla për të riparuar sendet e prishura, po ashtu njeriu që nuk i shqyrton seriozisht veprat e tij dhe nuk reflekton si duhen lehtësuar nëse janë shumë të rënda apo si duhen përmirësuar nëse nuk janë të arrira, nuk do të ketë rezultate. Gjithashtu njeriu nuk duhet të punojë efektivisht vetëm jashtë, por duhet të shqyrtojë me vëmendje edhe nga brenda si dhe me ç'qëllim ai punon.

Në shtëpinë e tretë duhet të ketë vepra të gjalla për të transportuar të gjallët dhe të vdekurit, si kuaj dhe gomerë dhe kafshë të tjera. Këto vegla simbolizojnë rrëfimin e singertë. Ai transporton të gjallët dhe të vdekurit. Çfarë nënkuptohet me të gjallët përveç shpirtave që hyjnia Ime ka krijuar e që jetojnë përgjithmonë? Shpirti i afrohet gjithnjë e më afër Hyjit nëpërmjet rrëfimit të singertë. Ashtu si një kafshë pune bëhet më e fortë dhe më e bukur për t'u parë sa më shpesh dhe sa më mirë të ushqehet, po

ashtu rrëfimi – sa më shpesh përdoret dhe sa më me kujdes bëhet si për mëkatet e vogla dhe të mëdha – aq më përpara e shtyn shpirtin dhe aq i pëlqen Hyjit saqë e çon shpirtin në vetë zemrën e Hyjit. Çfarë janë gjërat e vdekura që transporton rrëfimi në mos veprat e mira që vdesin për shkak të mëkatit mortor? Veprat e mira që vdesin për shkak të mëkatit mortor janë të vdekura në sytë e Hyjit, pasi asgjë e mirë nuk mund ta kënaqë Hyjin nëse më parë mëkati nuk korigjohet nëpërmjet një synimi të përsosur ose me vepra.

Nuk është mirë që në të njëjtën enë mirë të përzihen substanca erëmirë me substanca erëkeqe. Nëse dikush i vret veprat e mira me mëkate mortore dhe bën rrëfim të sinqertë të krimeve të veta me synimin për t'u përmirësuar dhe për të shmangur mëkatet në të ardhmen, veprat e tij të mira, që më parë ishin të vdekura, vijnë në jetë përsëri me anë të rrëfimit dhe virtytit të përvujtërisë e në sajë të tyre ai meriton shpëtim të përjetshëm. Nëse vdes pa u rrëfyer, edhe pse veprat e mira nuk vdesin apo shkatërrohen, ato nuk meritojnë jetë të përjetshme për shkak të mëkatit mortor, megjithatë vlejnë për të marrë ndëshkim më të lehtë ose shërbejnë për shpëtimin e të tjerëve nëse autori i tyre i ka bërë ato me synim të shenjtë dhe për lavdinë e Hyjit. Por nëse veprat i ka bërë për hir të lavdisë tokësore dhe për interes personal, atëhere veprat e tij vdesin kur autori i tyre vdes pasi ai e ka marrë shpërblimin nga bota në emër të së cilës është përpjekur.

Prandaj, nusja Ime, dhe në të ty u drejtohem të gjithë miqve të Mi, ne duhet të akumulojmë në shtëpitë tona ato gjëra që janë burim i gëzimit shpirtëror që Hyji dëshiron të ketë me një shpirt të shenjtë. Në shtëpinë e parë duhen akumuluar së pari buka e një vullneti të sinqertë që nuk do tjetër përveçse asaj që do Hyji; së dyti, pija e paramendimit të shenjtë për të mos bërë asgjë nëse vepra nuk bëhet për lavdinë e Hyjit; e treta, mishi i lavdisë hyjnore, gjithmonë duke menduar për jetën që do vijë dhe si duhet organizuar jeta e tanishme.

Në shtëpinë e dytë duhen akumuluar paqja e të mosmëkatuarit kundër Hyjit dhe paqja e mosgrindjes me të afërmin; së dyti, veprat e mëshirës me anë të të cilave i vijnë në ndihmë të afërmit; së treti, vetëpërmbytja me të cilën shmangen gjërat që largojnë paqen. Në shtëpinë e tretë duhen akumuluar mendime të urta dhe të mira në mënyrë që shtëpia të zbukurohet nga brenda; së dyti, shqisa të kujdesshme, të mirëdisiplinuara që të jenë dritë për të afërmin jashtë; e treta, rrëfim i sinqertë që ndihmon rigjallërimin në rast dobësimi.

Edhe pse kemi shtëpi, gjërat e akumuluar nuk mund të ruhen të sigurt në to pa dyer dhe dyert nuk mund të lëvizin pa mentesha apo të kyçen pa dry. Prandaj që gjërat e akumuluar të mbahen të sigurt, shtëpia ka nevojë për derën e shpresës së qëndrueshme që nuk thyhet nga vështirësitë. Kjo shpresë duhet të ketë dy mentesha në

mënyrë që njeriu të mos e humbasë shpresën për fitimin e lavdisë apo për shpëtimin nga dënimi, por në çdo vështirësi të shpresojë për mirë duke patur besim në mëshirën e Hyjit. Ky dry është dashuria hyjnore që e bën derën të sigurt për të mos e lejuar armikun të hyjë brenda.

Ç'vlerë ka dera pa dry apo shpresa pa dashuri? Ai që shpreson të ketë shpërblimin e përjetshëm dhe mëshirën e Hyjit por nuk e do Hyjin e nuk ka frikë prej Tij është si dera pa dry nga ku armiku i tij i përbetuar mund të hyjë kur t'i teket dhe ta vrasë. Por shpresë të vërtetë ka ai që jo vetëm shpreson, por edhe bën vepra të mira aq sa mundet. Pa vepra të mira nuk mund të fitohet qielli nëse personi mundet dhe di si t'i bëjë, por nuk dëshiron t'i bëjë.

Nëse dikush e kupton se ka vepruar gabim apo nuk ka bërë çfarë mundej të bënte, ai duhet të vendosë të bëjë çdo të mirë që mundet. Ndërsa për çka nuk mund të bëjë, le të shpresojë fort se do t'ia dalë të shkojë tek Hyji në sajë të synimit të mirë dhe dashurisë për Hyjin. Prandaj dera e shpresës duhet siguruar me dashuri hyjnore e ashtu si dryni ka shumë gjuhëza për të mos e lejuar armikun ta hapë derën, edhe dashuria për Hyjin duhet shoqëruar me kujdesin për të mos e fyer Hyjin, me frikën nga ndarja prej Tij, me zellin e flaktë që të tjerët ta duan Hyjin dhe me dëshirën që Ai të imitohet. Duhet patur edhe keqardhje që nuk mund të bëjmë aq sa duam apo aq sa dimë se na takon të bëjmë, si edhe përvujtëri që bën që arritjet tona të ma duken hiç në krahasim me mëkatet e kryera.

Dryni duhet përforcuar me këto gjuhëza që djalli të mos e hapë lehtë drynin e dashurisë dhe të fusë brenda dashurinë e tij. Çelësi për ta hapur dhe mbyllur drynin është dashuria vetëm për Hyjin bashkë me mirësinë hyjnore dhe veprat e shenjta, që njeriu të mos dëshirojë të ketë tjetër përveç Hyjit edhe kur mundet të ketë tjetër. Kjo dëshirë e tërheq Hyjin brenda shpirtit dhe shpirtin brenda Hyjit duke qenë se vullnetet e tyre janë një.

Vetëm gruaja dhe burri duhet ta kenë këtë çelës, domethënë Hyji dhe shpirti, në mënyrë që sa herë që Hyji dëshiron të hyjë dhe të shijojë të mirat që gjenden aty, pra virtytet e shpirtit, të hyjë lirisht me çelësin e dashurisë së palëkundur; e sa herë që shpirti dëshiron të hyjë në zemrën e Hyjit, të mund të hyjë lirisht duke qenë se nuk dëshiron tjetër përveç Hyjit. Ky çelës ruhet nga vigjilenca e shpirtit dhe përvujtëria që ia atribuon Hyjit çdo të mirë. Ky çelës ruhet edhe nga fuqia dhe dashuria e Hyjit, nëse shpirti nuk mposhtet nga djalli.

Ja, nusja ime, ç'dashuri ka Hyji për shpirtrat! Prandaj qëndro palëkundur dhe bëj vullnetin Tim!"

Krishti i tregon nuses për natyrën e Tij të pandryshueshme dhe mbi mënyrën si realizohen fjalët e Tij edhe kur nuk pasohen menjëherë nga vepra. Ne duhet t'ia besojmë vullnetin tonë tërësisht vullnetit të Hyjit.

Kapitulli 28

Biri i foli nuses dhe tha: "Pse shqetësohesh kaq shumë që ai person tha se fjalët e Mia janë gënjeshtër? Vallë më vjen ndonjë e keqe nga nga përçmimi i tij, apo mos do të më vinte ndonjë e mirë nga lëvdatat e tij? Unë padyshim jam i pandryshueshëm, nuk mund të zmadhohem a zvogëlohem dhe nuk kam nevojë për lëvdata. Kush më lëvdon i bën mirë vetes, jo Mua. Unë jam e vërteta dhe gënjeshtër nuk del e as mund të dalë nga buzët e Mia pasi gjithçka që kam thënë me anë të profetëve apo miqve të Mi të tjerë, qoftë në shpirt apo në trup, kur i ka ardhur koha është realizuar siç e kisha ndërmend.

Fjalët e Mia nuk janë gënjeshtër pse njëherë them një gjë dhe herë tjetër them diçka tjetër, një herë diçka më eksplicite e pastaj diçka më të errët. Për të provuar vërtetësinë e besimit tek Unë si dhe zellin e miqve të Mi, Unë në mënyra të ndryshme tregova aq sa mund të kuptohej për mirë a për keq nga të mirët dhe të këqinjët, sipas ndikimeve të ndryshme të Shpirtit Tim, duke u dhënë kështu mundësinë e kryerjes së veprave të mira në rrethanat e tyre konkrete.

Unë mora natyrë njerëzore në një Person me natyrën Time hyjnore, prandaj ndonjëherë kam folur me natyrën Time njerëzore si subjekt i natyrës Sime hyjnore, herë të tjera me natyrën Time hyjnore si Krijues i natyrës Sime njerëzore, siç del qartë nga Ungjijtë. Prandaj edhe pse të paditurit apo denigruesit mund të shohin kuptime kontradiktore në to, prapë ato janë fjalë të vërteta në pajtim me të vërtetën. Gjithashtu, jo pa arsye, disa gjëra i kam thënë në mënyrë të errët, pasi ishte me vend që në një farë mënyrë plani Im të mbahej fshehur nga të ligët dhe në të njëjtën kohë të gjithë të mirët ethshëm të shpresonin hirin Tim dhe të fitonin shpërblimin për shpresën e tyre. Përndryshe, nëse do të ishte kuptuar se plani Im do të realizohej në një kohë të caktuar, atëherë gjithkush do ta kishte humbur shpresën dhe dashurinë për shkak të vonësës së gjatë.

Unë gjithashtu premtova një sërë gjërash që nuk u realizuan për shkak të mosmirënjohjes së njerëzve që jetonin në atë kohë. Nëse do të kishin pushuar së bëri vepra të këqija, Unë patjetër që do t'u kisha dhënë çka u pata premtuar. Prandaj nuk duhet të trazohesh pse thonë që fjalët e Mia janë gënjeshtër. Pasi çka njerëzisht duket e pamundur, për Mua është e mundur. Miqtë e Mi gjithashtu çuditën që fjalët e Mia nuk pasohen nga veprat. Por prapë edhe kjo nuk është pa shkak.

A nuk iu dërgua Mojsiu Faraonit? E megjithatë shenjat nuk pasuan menjëherë. Përse? Sepse nëse shenjat dhe mrekullitë do të kishin ardhur menjëherë, zemërgurësia e Faraonit dhe fuqia e Hyjit nuk do të kishin dalë në pah e as mrekullitë nuk do të ishin shfaqur qartë. Faraoni prapë do të ishte dënuar për ligësinë e vet edhe sikur Mojsiu të mos kish ardhur, pavarësisht se zemërgurësia e tij nuk do të ishte marrë vesh. Kjo po ndodh edhe tani. Prandaj, bëju e fortë! Vërtet plugun e tërheqin qetë, por drejtimin ia jep vullneti i bujkut. Po kështu edhe pse ti mund t'i dëgjosh dhe t'i kuptosh fjalët e Mia, ato nuk dalin e as realizohen sipas vullnetit tënd por sipas Timit. Pasi unë e njoh përbërjen e tokës dhe mënyrën si duhet punuar. Ndërsa ti duhet të ma besosh gjithë vullnetin tënd Mua dhe të thuash: 'U bëftë vullneti yt!'"

Gjon Pagëzori e paralajmëron nusen me anë të një shembëlltyrë ku Hyji simbolizohet nga një laraskë, shpirti nga të vegjlit e saj, trupi nga foleja, kënaqësitë e kësaj bote nga kafshët e egra, krenaria nga zogjtë grabitqarë, drithërimat e kësaj jete nga gracka.

Kapitulli 29

Gjon Pagëzori i foli nuses dhe tha: "Zoti Jezus të ka thirrur nga errësira në dritë, nga papastërtia në pastërti të përkryer, nga një vend i ngushtë në të gjerë. Kush është në gjedje t'i shpjegojë këto dhurata, apo si mund ta falenderosh Atë aq sa duhet? Mjaft të bësh sa mundesh! Ka një lloj zogu që quhet laraskë. Ajo i do të vegjlit e vet pasi vezët nga ata dalin kanë qenë në krahërorin e saj. Zogu bën një fole për vete me gjëra të vjetra dhe të përdorura për tre qëllime.

E para, si vend çlodhjeje; e dyta, për t'u mbrojtur nga shiu dhe thatësira e madhe; e treta, për të ushqyer të vegjlit kur dalin nga veza. Zogu i ngroh vezët duke u qëndruar butësisht sipër. Kur të vegjlit lindin, nëna i nxit të fluturojnë në tre mënyra. E para, duke u dhënë ushqim; e dyta, duke i nxitur me zërin e vet; e treta, duke fluturuar vetë për t'u dhënë shembull. Ngaqë e duan nënën, të vegjlit, pasi mësohen me ushqimin e nënës, fillimisht dalin pak nga pak përtej folesë me nënën që u prin. Pastaj shkojnë edhe më larg, deri ku munden, derisa bëhen të aftë në artin e fluturimit.

Ky zog simbolizon Hyjin që ekziston përjetësisht dhe kurrë nuk ndryshon. Nga krahërori i hyjnisë së Tij dalin gjithë shpirtrat racionalë. Një fole përgatitet për çdo shpirt me gjëra të përdorura sepse shpirti bashkohet me një trup argjile nëpërmjet të cilit Hyji e ushqen me ushqimin e afeksioneve të mira, e mbron nga zogjtë e mendimeve të këqija dhe e ruan nga shiu i veprave të këqija. Çdo shpirt bashkohet me

trupin që ta sundojë trupin dhe jo të sundohet prej tij e kështu ta shtyjë trupin të luftojë dhe të kujdeset për të në mënyrë inteligjente. Po kështu, si një nënë e mirë, Hyji e mëson shpirtin të përparojë drejt gjërave më të mira dhe i mëson ta lërë ngushticën për të zhvendosur në hapësira më të mëdha. Së pari Ai e ushqen duke i dhënë inteligjencë dhe arësye sipas kapaciteteve të secilit dhe duke i treguar mendjes se çfarë duhet të zgjedhë dhe çfarë të shmangë.

Ashtu si laraska në fillim u prin të vegjëlve jashtë folesë, po ashtu njeriu fillimisht mëson të bluajë mendime qiellore dhe të reflektojë sa e ngushtë dhe e ulët është foleja e trupit, sa të shndritshme qiejt dhe sa të gëzueshme gjërat e përjetshme. Gjithashtu Hyji i prin shpirtit me zërin e vet kur thërret: 'Ai që më ndjek, do të jetojë; ai që më do, nuk do të vdesë.' Ky zë çon drejt qiellit. Ai që nuk dëgjon është i shurdhër ose mosmirënjohës ndaj dashurisë amtare. E treta, Hyji i prin shpirtit me fluturimin e Vet, domethënë me shembullin e natyrës së Tij njerëzore. Kjo natyrë e lavdishme njerëzore kishte si të thuash dy flatra. Flatra e parë ishte pastërtia e Tij e panjollë; flatra e dytë është përsosmëria me të cilën bëri gjithçka. Me këto dy flatra natyra njerëzore e Hyjit fluturoi nëpër botë. Për këtë arësye shpirti duhet t'i ndjekë ato aq sa mundet dhe nëse nuk mund të bëjë kështu me vepra, të paktën synimi i tij le të jetë i tillë.

Kur zogu i vogël fluturon duhet të ketë kujdes nga tre rreziqe. Së pari duhet të ruhet nga kafshët e egra. Ai nuk duhet të zbresë pranë tyre pasi nuk është i fortë aq sa to. Së dyti duhet të ruhet nga zogjtë grabitqarë pasi ai nuk fluturon aq shpejt sa ta, prandaj do të ishte më mirë që të rrinte fshehur. Së treti, duhet të ketë kujdes nga grackat. Kafshët e egra që përmenda janë kënaqësitë dhe dëshirat e kësaj bote. Zogu i vogël duhet të ketë kujdes prej tyre pasi ato duken tërheqëse për t'u njohur, të mira për t'u patur, të bukura për t'u parë. Por kur të duket se i ke bërë të tuat, ato shpejt zhduken. Kur mendon se të japin kënaqësi, ato të kafshojnë pa mëshirë.

Në radhë të dytë, zogu i vogël duhet të ketë kujdes nga zogjtë grabitqarë. Ata përfaqësojnë krenarinë dhe ambicjen. Këta janë zogjtë që gjithmonë duan të ngrihen lart e më lart dhe t'ua kalojnë zogjve të tjerë e i urrejnë ata që janë mbrapa tyre. Zogu i vogël duhet të ruhet prej tyre, duhet të dojë të qëndrojë i fshehur që të mos krenohet për hirin e marrë e të mos i përbuzë ata që kanë mbetur mbrapa tij dhe kanë më pak hir, si dhe të mos e kujtojë veten më të mirë se të tjerët. E treta, zogu duhet të ketë kujdes nga grackat. Ato simbolizojnë drithërimat e botës. Mund të duket gjë e mirë të qeshësh e të provosh ndjesi të këndshme në trup, por ka një kunj në këto gjëra. E qeshura e papërmbajtur çon në drithërima të papërmbajtura dhe kënaqësia trupore çon në paqëndrueshmëri të mendjes që sjell trishtim në vdekje ose edhe më pare, e bashkë me trishtimin ankth. Prandaj duhet të nxitosh, bija Ime, që ta lësh folenë me anë të dëshirës për qiellin! Kujdes nga bishat e dëshirës dhe zogjtë e krenarisë! Kujdes nga gracka e gëzimeve boshe!"

Pastaj Nëna i foli nuses dhe tha: "Kujdes nga zogu i lyer me zift, pasi kush e prek njolloset. Ai simbolizon ambicjen tokësore, të paqëndrueshme si ajri, të neveritshme në mënyrën e kërkimit të favoreve dhe mbajtjen e miqësive të këqija. Mos u merakos për ndere, mos u merakos për favore, mos i kushto vëmendje lëvdatave apo qortimeve! Nga këto gjëra vijnë paqëndrueshmëria e shpirtit dhe ftohja e dashurisë për Hyjin. Ji e qëndrueshme! Hyji, që ka nisur të të nxjerrë nga foleja, do të vazhdojë të të ushqejë deri në vdekje. Pas vdekjes nuk do të kesh më uri. Ai do të të mbrojë sa je gjallë dhe pas vdekjes nuk do të kesh nga se të trembesh."

Nëna i lutet Birit për nusen e Tij dhe një person tjetër të shenjtë dhe lutja e Nënës pranohet nga Krishti. Si mund të sigurohemi rreth vërtetësisë apo fallsitetit të shenjtërisë së dikujt në këtë jetë.

Kapitulli 30

Maria i foli të Birit dhe i tha: "Biri im, si dhuratë për nusen tënde bëj që trupi Yt tejet i denjë të rrënjohet në zemrën e saj aq shumë sa ajo të shndërrohet në Ty dhe të mbushet me gëzimin Tënd!" Pastaj ajo tha: "Ky njeri i shenjtë, kur jetonte në kohë, nuk u lëkund në fenë e shenjtë si mal i patundur nga provat, i paepur përballë kënaqësive. Ai u tregua fleksibël ndaj vullnetit Tënd si ajër lëvizës, kudo që Shpirti Yt e drejtoi. Digjej zjarr nga dashuria për Ty e i ngrohu ata që ishin ftohur dhe ngadhnjeu mbi të ligët. Tani shpirti i tij është me Ty në lavdi, por ena që përdori është varrosur dhe prehet në një vend më të përvuajtur se ç'duhet. Prandaj, Bir, ngjite trupin e tij në një pozicion më të lartë, nderoje pasi ai të nderoi aq munda, ngrije lart pasi ai të lartësoi aq sa munda me përpjekjet e veta!"

Biri u përgjigj: "E bekuar je ti që nuk lë gjë pa bërë për interesat e miqve të tu. Ti e sheh, Nënë, nuk ia vlen që ushqimi i mirë t'u jepet ujqërve. Nuk është e drejtë të varroset në baltë safiri që ruan shëndetin e të gjitha gjymtyrëve dhe i forcon të dobëtit. Ky njeri vërtet u tregua i qëndrueshëm në fe dhe i flaktë në dashuri dhe që i gatshëm të bënte vullnetin Tim me vetëpërmbytjen më të madhe. Prandaj ai më shijon si ushqim i mirë e i gatuar me durim mes vështirësive, i ëmbël dhe i butë në mirësinë e vullnetit dhe dëshirave, akoma edhe më i mirë në betejat burrërore për t'u përmirësuar, i shkëlqyer dhe tejet i ëmbël në mënyrën e lavdërueshme të përmbytjes së detyrave. Prandaj nuk është e drejtë që një ushqim i tillë të ngrihet përpara ujqërve të cilët kanë grykësi që nuk shuhet kurrë, kanë epsh për kënaqësi që i bën të mos duan barërat e virtyteve por fëlliqësinë e mishit e kanë gjuhë dinake që i bën keq kujtdo."

Ai i përngjante safirit të kësaj unaze me shkëlqimin e jetës dhe reputacionit të tij dhe e provoi se ishte dhëndër i kishës, mik i Zotit, mbrojtës i fesë së shenjtë dhe se e përbuzte botën. Prandaj, Nënë e dashur, nuk është e drejtë që ai që e donte virtytin dhe ish një dhëndër kaq i pastër të preket nga krijesat e fëlliqura, apo që një mik kaq të përvuajtur ta prekin ata që duan këtë botë. Në radhë të tretë, duke iu përmbajtur urdhëresave të Mia dhe me shembullin e mirë që dha, ai ishte si llampë në shandan. Me shembullin e vet ai u dha forcë atyre që ishin në këmbë që të mos rrëzoheshin. Me anë të këtij shembulli ai ngriti ata që rrezikoheshin të binin. Me anë të tij ai gjithashtu frymëzoi ata që do të ecnin në gjurmët e tij për të më gjetur Mua.

Ata nuk meritojnë ta shohin këtë dritë sepse egoizmi i ka verbuar. Nuk janë në gjendje ta perceptojnë këtë dritë, pasi sytë i kanë të sëmurë nga krenaria. Njerëzit duarpis nuk mund ta prekin këtë dritë. Kjo dritë është e urryeshme për lakmitarët dhe për ata që duan vullnetin e vet. Prandaj, para se të ngjitet në një post më të lartë, drejtësia kërkon që ata që janë të papastër të pastrohen dhe ata që janë të verbër të ndriçohen.

Ndërsa përse i përket atij personi që njerëzit në tokë e thërrasin shenjtor, tre gjëra tregojnë se ai nuk ishte i shenjtë. Së pari ai nuk imitoi jetën e shenjtërve përpara se të vdiste; së dyti ai nuk u tregua i gatshëm që me gëzim ta jepte jetën për Hyjin; së treti ai nuk pati dashuri të flaktë dhe të dukshme si shenjtërit. Tre gjëra bëjnë që dikush t'i duket i shenjtë turmës. E para është shtirja me të cilën njeriu i bën të tjerët për vete; e dyta është mendjehetësia e njerëzve që besojnë kollaj; e treta lakmia dhe neglizhenca e prelatëve dhe shqyrtuesve. Nëse është në ferr apo në purgator, juve nuk ju lejohet ta dini derisa të vijë koha që kjo të bëhet e ditur."

Libri 3

Paralajmërimi dhe instruksione për ipeshkvin në lidhje me ushqimin, veshjen dhe lutjen. Si duhet të sillet ai përpara ngrënies, gjatë ngrënies dhe pas ngrënies. Rreth gjumit dhe kryerjes së detyrave ipeshkvnore.

Kapitulli 1

Jezu Krishti, Hyj dhe njeri, i cili erdhi në tokë për të marrë natyrë njerëzore dhe për të shpëtuar shpirtrat me gjakun e Tij, që tregoi rrugën e vërtetë për në qiell e i hapi dyert e tij, Ai vetë më ka dërguar tek ju të gjithë. Dëgjo, bijë, ti që të është dhënë mundësia të dëgjosh të vërteta shpirtërore. Nëse ky ipeshkëv synon të ecë në udhën e ngushtë të cilës i futen pak vetë dhe të jetë njëri prej këtyre të paktëve, së pari le të çlirohet nga barra që e rëndon – domethënë nga dëshirat tokësore – e bota t’i shërbejë vetëm për të plotësuar nevojat modeste të një ipeshkvi. Kështu bëri Mateu kur e thirri Hyji.

I çliruar nga barra e rëndë e botës, ai gjeti një barrë të lehtë. Në radhë të dytë, për t’u shprehur me fjalët e Shkrimit, ipeshkvi duhet ngjeshet për udhëtim. Tobiasi u bë gati të udhëtonte kur pa engjëllin të ngjeshur para tij. Ç’kuptim ka të thuash që engjëlli ishte ngjeshur? Do të thotë që çdo ipeshkëv duhet të ngjeshë brezin e drejtësisë dhe të dashurisë hyjnore, i gatshëm të ecë në të njëjtën udhë ku eci Ai që tha: 'Unë jam bariu i mirë dhe e jap jetën për delet e Mia.' Ai duhet të jetë gati të thotë të vërtetën në fjalët e tij, i gatshëm të zbatojë drejtësinë në veprat e veta ndaj vetes dhe të tjerëve, pa e nëpërkëmbur drejtësinë prej kërcënimeve, romuzeve apo miqësive të rreme ose frikës së kotë. Atij ipeshkvi që ngjeshet kështu do t’i vijë Tobiasi, domethënë të drejtët, dhe do të ndjekin udhën e tij.

Në radhë të tretë, ai duhet të ushqehet me bukë dhe ujë përpara se të niset për udhë, ashtu siç lexojmë për Elinë që, kur u ngrit nga gjumi, gjeti bukë dhe ujë tek koka. Ç’është kjo bukë që iu dha profetit në mos të mirat materiale dhe shpirtërore që mori dhuratë? Sepse buka materiale iu dha në shkretëtirë si mësim. Edhe pse Hyji mund ta kish mbajtur në jetë profetin pa ushqim material, Ai deshi që të përgatitej bukë materiale për të që njerëzit ta kuptojnë se Hyji dëshiron që ata t’i përdorin dhuratat e Hyjit me maturi, në të mirë të trupit. Gjithashtu, Shpirti e frymëzoi profetin kur ai udhëtoi dyzet ditë me fuqinë e marrë nga ai ushqim. Pa këtë frymëzim, ai me siguri do ta kishte lëshuar veten gjatë mundimeve të atyre dyzet ditëve, pasi në vetvete ishte i dobët, por tek Hyji gjeti forcën për ta përfunduar udhëtimin.

Prandaj, duke qenë se njeriu jeton nga çdo fjalë e Hyjit, ne i bëjmë thirrje ipeshkvit ta marrë kafshatën e bukës, domethënë ta dojë Hyjin mbi gjithçka. Ai do ta gjejë këtë kafshatë tek koka në kuptimin që arësyeja i tregon se Hyji duhet dashur mbi gjithçka dhe para gjithçkaje, qoftë për shkak të krijimit dhe shëlbimit, qoftë për durimin dhe mirësinë e Tij. E këshillojmë gjithashtu që të pijë pak ujë, domethënë të mendojë me vete rreth pasionit të mundimshëm të Krishtit. Kush është aq i denjë sa të arrijë të meditojë mbi agoninë e natyrës njerëzore të Krishtit, agoni që Ai e vuajti në momentin kur u lut që kelku i pasionit të largohej prej Tij dhe kur pikat e gjakut i kullonin në tokë? Ipeshkvi duhet ta pijë këtë ujë bashkë me bukën e dashurisë dhe do të marrë forcë për të udhëtuar në udhën e Jezusit.

Pasi ipeshkvi t'i jetë futur rrugës së shpëtimit, nëse dëshiron të bëjë përparim të mëtjshëm, ai duhet ta falenderojë Hyjin me gjithë zemër qysh nga ora e parë e ditës, t'i shqyrtojë me kujdes veprat e veta dhe t'i kërkojë Hyjit që ta ndihmojë për të kryer vullnetin e Tij.

Pastaj, ndërsa vishet, ai duhet të lutet në këtë mënyrë: 'Hiri duhet të rrijë me hirin dhe pluhuri me pluhurin. Megjithatë, duke qenë se jam ipeshkëv prej provanisë së Hyjit, po të mbështjell me këto veshje prej pluhuri toke, trupi im, jo pse janë të bukura apo për t'u krekosur, por për të fshehur lakuriqësinë tënde. E as që dua t'ia di për cilësinë e veshjeve të tua, por vetëm dua që petku i ipeshkvit të nderohet për respekt ndaj Hyjit e prej këtij petku të pranohet autoriteti i ipeshkvit për të korigjuar dhe mësuar të tjerët. Prandaj, o Hyj i mirë, të lutem të më japësh qëndrueshmëri mendore që të mos krenohem për hirin dhe pluhurin tim të çmuar dhe as që marrëzisht të më rritet mendja për ngjyrat e pluhurit. Më jep forcë që ashtu si petku i ipeshkvit është më i nderuar dhe i respektuar se ai i të tjerëve për shkak të autoritetit hyjnor, po ashtu petku i shpirtit tim të jetë i pranueshëm para Hyjit e të mos përfundoj poshtë e më poshtë për shkak të autoritetit të ushtruar padenjësisht e të mos më mbulojë turpi i mallkimit për shkak të çnderimit të petkut tim të nderuar.'

Pas kësaj ai duhet të lexojë apo të këndojë orët. Sa më i lartë rangi ku ngrihet njeriu, aq më shumë lavdi ai duhet t'i japë Hyjit. Megjithatë, zemra e pastër i pëlqen Hyjit edhe kur hesht e nuk mund të këndojë për shkak të angazhimit në detyra të tjera të drejta dhe të dobishme. Pas mbajtjes së Meshës, ipeshkvi duhet të përmbushë detyrat e veta ipeshkvnore, duke patur kujdes të madh që të mos u përkushtohet gjërave materiale më tepër se atyre shpirtërore. Kur ulet për të ngrënë, mendimi i tij duhet të jetë: 'O Zot Jezu Krisht, Ti që urdhëron që trupi të mbahet gjallë me ushqim material, më ndihmo t'i jap trupit aq sa i i nevojitet që ai të mos i kundërvihet paturpësisht shpirtit prej ushqimit të tepruar e as të mos plogështohet në shërbimin Tënd për shkak ushqimit të pamjaftueshëm.

Më ndihmo ta kontrolloj veten në mënyrë që kur ky njeri prej balte ushqehet me gjërat e tokës, Hyji i tokës të mos zemërohet nga krijesa e Tij prej balte.' Në tryezë

ipeshkvit i lejohet të argëtohet me biseda ku nuk fliten kotësira dhe as fjalë që mund t'i shtyjnë dëgjuesit në mëkat. Duhet folur vetëm gjëra të dobishme.

Kur tryezës materiale i mungon buka dhe vera, çdo gjë e humbet shijen; po ashtu, kur tryezës ipeshkvnore dhe shpirtërore i mungon doktrina e drejtë dhe nxitja për të vepruar mirë, shpirti nuk i shijon gjërat e shtruar në të. Prandaj për të shmangur kotësitat, gjatë kohës së ngrënies duhet lexuar ose recituar ndonjë gjë me dobi për të pranishmit. Pas ngrënies dhe pasi të jetë falenderuar Hyji, ipeshkvi duhet të planifikojë ç'të bëjë ose të lexojë libra që e ndihmojnë të përsoset shpirtërisht. Por pas ngrënies ai mund edhe të qëndrojë me miqtë e shtëpisë. Por ashtu si një nënë i ngjyen thithkat me hi apo ndonjë lëndë të hidhur për ta çmësuar foshnjën me qumështin e për ta mësuar me ushqime të forta, po ashtu ipeshkvi duhet t'i afrojë miqtë e vet më afër Hyjit me biseda që ngulitin frikën nga Hyji dhe dashurinë për Të, duke u bërë kështu për ta jo vetëm atë në sajë të autoritetit hyjnor, por edhe nënë në sajë të formimit shpirtëror që u jep atyre.

Nëse ai është në dijëni që ndokush në shtëpinë e tij është në mëkat mortor dhe nuk është penduar pavarësisht nga paralajmërimet, atëherë ai duhet të ndahet prej tij. Nëse e mban afër për interes, ai nuk do të ketë imunitet nga mëkati i tjetrit. Kur të shkojë në shtrat, duhet të shqyrtojë me kujdes veprat dhe përshtypjet e ditës, duke bluar këto mendime: 'O Hyj, Krijues i trupit dhe shpirtit tim, shikomë në mëshirën Tënde.

Më jep hir që të mos e humbas zellin në shërbimin Tënd nga gjumi i tepruar e as të mos lodhem duke të shërbyer për shkak të gjumit të pamjaftueshem, por dhuromë, për lavdinë Tënde, aq gjumë sa i nevojitet trupit për t'u ripërtërirë. Më jep forcë që armiku im, djalli, të mos më shqetësojë e të mos më largojë nga mirësia Jote.' Kur zgjohet e ngrihet nga shtrati, ai duhet të lahet me rrëfim nëse është njollosur, në mënyrë që gjumi i natës që vjen të mos nisë me mëkatet e natës së kaluar."

Virgjëra i tregon bijës si mund të kapërcehen vështirësitë që ipeshkvi has në udhën e ngushtë. Durimi simbolizohet nga veshja dhe dhjetë Urdhëresat simbolizohen nga dhjetë gishtat. Dëshira për përjetësinë dhe mungesa e dëshirës për botën simbolizohen nga dy këmbët. Për tre armiq që ipeshkvi ndesh gjatë rrugës.

Kapitulli 2

Nëna e Hyjit flet përsëri: "Thuaji ipeshkvit që, nëse i futet kësaj udhe, ai do të hasë tre vështirësi. Vështirësia e parë është ngushtësia e rrugës; e dyta janë gjembat e mprehtë; e treta është terreni shkëmbor dhe i thyer. Prandaj po të jap tre këshilla. E

para është që ipeshkvi, për të udhëtuar në rrugën e ngushtë, duhet të vishet me tesha të trasha të qepura fort. E dyta është që për t'u mbrojtur nga gjembat, ai duhet t'i mbajë dhjetë gishtat përpara syve dhe të shohë përmes tyre si t'ishin kangjella.

E treta është se ai duhet t'i hapë mirë sytë e të matet për çdo hap që hedh dhe nuk duhet t'i vërë të dyja këmbët njëkohësisht në tokë pa u siguruar më parë për kushtet e rrugës. Kjo udhë e ngushtë nuk simbolizon gjë tjetër përveç ligësisë së njerëzve të këqinj ndaj të drejtëve, ata lloj njerëzish që i përbuzin veprat e drejta, që nuk duan t'ia dinë për shembullin dhe këshillat e të drejtëve, që nuk e çmojnë përvujtërinë dhe përshtirshmërinë. Përballë njerëzve të tillë ipeshkvi duhet të veshë petkun e durimit, pasi durimi i bën mundimet të këndshme dhe i pranon me gëzim fyerjet.

Gjembat nuk simbolizojnë tjetër gjë veç vështirësive të botës. Për t'u bërë ballë nevojitet që ai t'i mbajë parasysh dhjetë gishtat e urdhëresave të Hyjit dhe këshillat e Tij në mënyrë që kur ta çjerrin gjembat e vështirësive dhe të varfërisë, të sjellë ndërmend vuajtjet dhe varfërinë e Krishtit. Kur ta gërvishtë gjembi i zemërimit dhe i zilisë, të sjellë ndërmend urdhrin e dashurisë. Dashuria e vërtetë nuk këmbëngul për të marrë çfarë i takon, por dëshiron lavdinë e Hyjit dhe të mirën e të afërmit.

Që ipeshkvi duhet t'i hapë mirë sytë do të thotë që në çdo rrethanë ai duhet të sillet me kujdes. Pasi, si të thuash, njeriu i mirë duhet të ketë dy këmbë. Njëra këmbë është dëshira për përjetësinë. Tjetra është mungesa e dëshirës për botën. Dëshira për përjetësinë duhet të jetë vigjilente në kuptimin që ai nuk duhet t'i dëshirojë gjërat e përjetshme vetëm për vete sikur të ishte i denjë për to; por çdo dëshirë dhe shpërblim duhet t'ia besojë Hyjit. Mungesa e dëshirës për botën duhet të jetë e matur dhe plot frikë në kuptimin që kjo mungesë dëshire nuk duhet të jetë rezultat i vështirësive të jetës apo i padurimit e as i qëllimit për të jetuar pa andralla apo për t'i bërë bisht kryerjes së veprave në dobi të të tjerëve. Ajo duhet të jetë vetëm rezultat i neverisë nga mëkatet dhe i dëshirës për përjetësinë.

Pas kapërcimit të këtyre tre vështirësive, do ta paralajmëroja ipeshkvin për tre armiqtë që ndeshen në këtë rrugë. Ti e sheh, armiku i parë përpiqet të vërshëlleje në veshët e ipeshkvit për ta penguar të dëgjojë. i dyti i del përpara për t'i nxjerrë sytë. Armiku i tretë i bërtet tek këmbët me një lak në dorë për ta kapur kur i ngre këmbët nga toka. i pari janë ata njerëz apo ato impulse që përpiqen ta largojnë ipeshkvin nga udha e drejtë duke i thënë: 'Pse e ngarkon veten kaq shumë me punë dhe i je futur një rrugë kaq të ngushtë? Bjeri më mirë nga udha e begatë që e përshkojnë aq shumë njerëz. Ç'të duhet ty si sillet iksi apo ypsiloni? Pse i hap vetes telashe duke kritikuar ata që në rast të kundërt do të të nderonin apo vlerësonin? Nëse ata nuk të kritikojnë ty dhe të tutë, ç'punë të prishet ty si jetojnë ata apo nëse e fyejnë Hyjin? Nëse ti vetë sillesh mirë, pse ngatërrohesh duke gjykuar të tjerët? Më mirë është të shkëmbesh dhurata dhe ndere! Shfrytëzoji miqësitë për interes.'

Armiku i dytë dëshiron ta verbojë siç bënë filistinët me Samsonin. Ky armik janë bukuria dhe të mirat tokësore, veshjet e kushtueshme, salltanetet, privilegjet dhe nderet. Kur gjëra të tilla e bëjnë njeriun për vete, arësyeja e tij verbohët, dashuria për urdhëresat e Hyjit ftohet, mëkati kryhet pa asnjë skrupull dhe, pasi kryhet, merret lehtë. Prandaj ipeshkvi duhet të kënaqet me gjërat e nevojshme. Pasi ka shumë njerëz sot që preferojnë të rrinë me Samsonin tek mulliri i kënaqësisë e jo t'i përkushtohen kishës me dashuri.

Armiku i tretë, me një lak në dorë, i bërtet fort duke thënë: 'Pse ecën me kaq kujdes dhe kokëulur? Pse e ul kaq shumë veten ti që duhesh dhe mund të nderohesh nga shumë njerëz? Si prift të takon të rrish me ata të rangut të lartë! Si ipeshkëv të takon të nderohesh nga të tjerët! Ngjitu në post që të kesh më shumë privilegje dhe rehati! Mblidh para për vete e për t'u ardhur në ndihmë të tjerëve që ata pastaj të ta shpërblejnë e t'ia kalosh mirë kudo që je!'

Nëse zemra i pranon këto sugjerime, atëherë mendjes i hapen orekset tokësore dhe duke ngritur, si të thuash, këmbën e dëshirave të ulëta, bie në grackën e interesave tokësore nga ku zor se mund të arrijë ta shohë mjerimin ku gjendet apo shpërblimin ose ndëshkimin që e pret pas vdekjes. Dhe nuk është për t'u çuditur, pasi Shkrimi thotë se ai që aspiron të bëhet ipeshkëv, dëshiron një detyrë fisnike në nder të Hyjit. E megjithatë tani ka shumë që i duan nderet por i bëjnë bisht detyrave nga vjen shëlbimi i përjetshëm i shpirtit. Prandaj ky ipeshkëv duhet të qëndrojë në postin që ka dhe të mos kërkojë post më të lartë deri kur Hyji të vendosë t'i japë post tjetër."

Virgjëra jep një shpjegim të plotë për ipeshkvin në lidhje me mënyrën si ai duhet ta ushtrojë detyrën e tij ipeshkvore që t'i japë lavdi Hyjit, mbi shpërblimin e dyfishtë për kryerjen e detyrave ipeshkvore dhe ndëshkimin e dyfishtë për moskryerjen e tyre dhe si Jezu Krishti dhe gjithë shenjtërit e mirëpresin një ipeshkëv të vërtetë dhe të drejtë.

Kapitulli 3

Nëna e Hyjit tha: "Dua t'i shpjegoj ipeshkvit se çfarë duhet të bëjë ai për Hyjin dhe se çfarë i jep lavdi Hyjit. Çdo ipeshkëv duhet ta mbajë me kujdes turbanin. Ai nuk duhet ta shesë atë për para e as t'ia falë të tjerëve për miqësi, as ta humbë nga neglizhenca dhe pakujdesia. Turbani i ipeshkvit nuk simbolizon tjetër veç rangut të ipeshkvit dhe autoritetit për të shuguruar priftërinjtë, për të përgatitur krizmën, për të korigjuar ata që shkojnë në rrugë të gabuar dhe për të inkurajuar neglizhentët me anë të shembullit të vet. Të mbash me kujdes turbanin do të thotë të reflektosh me kujdes si

dhe pse e ke marrë pushtetin ipeshkvor, si e ushtron dhe cilat janë ndikimet dhe qëllimet e tij.

Nëse ipeshkvi dëshiron ta dijë si e ka marrë pushtetin, le të reflektojë nëse e ka dëshiruar ipeshkvninë për interesin e vet apo të Hyjit. Nëse e ka dëshiruar për interesin e vet, atëherë pa dyshin dëshira e tij ka qenë materialiste; nëse e ka dëshiruar për interes të Hyjit, domethënë për t'i dhënë lavdi Hyjit, atëherë dëshira e tij ka qenë e lëvdueshme dhe shpirtërore.

Nëse ipeshkvi dëshiron të dijë për ç'qëllim e ka marrë ipeshkvninë, le të reflektojë se i tillë u bë për të qenë baba për të varfërit dhe ngushëllues e ndërmjetësues për shpirtrat, pasi të mirat e ipeshkvit janë për dobinë e shpirtrave. Nëse të mirat e tij nuk i shpenzon siç duhet, atëherë shpirtrat do të kërkojnë hakmarrje ndaj kujdestarit të padrejtë. Do të të tregoj për shpërblimin që meriton ipeshkvi. Siç thotë Pali, ai do të jetë një shpërblim i dyfishtë, trupor dhe shpirtëror.

Do të jetë trupor pasi ai është mëkëmbësi i Hyjit në tokë dhe për këtë njerëzit i bëjnë nderë hyjnore në shenjë nderimi për Hyjin. Në qiell do të jetë trupor dhe shpirtëror sepse shërbëtori do të jetë me Zotin në sajë të mënyrës si ka jetuar dhe të shembullit të përvujtërisë me të cilat i ka nxitur të tjerët drejt lavdisë qiellore. Ai që ka rangun dhe veshjen e ipeshkvit, por i bën bisht detyrimeve ipeshkvnore, meriton dënim të dyfishtë

Që ofiqi i ipeshkvit nuk duhet shitur do të thotë që ipeshkvi nuk duhet të bëhet fajtor për simoni apo ta ushtrojë detyrën për para ose interes e as për të promovuar njerëz që ai e di se kanë karakter të keq apo që ia rekomandojnë të tjerët. Që turbanin nuk u duhet falur të tjerëve për miqësi do të thotë se ipeshkvi nuk duhet t'i fshehë mëkatet e neglizhentëve apo të lërë pa ndëshkuar ata që ai mundet dhe duhet të korigjojë, apo t'i mbyllë sytë para mëkateve të miqve të tij për shkak të miqësisë apo t'i marrë mbi vete mëkatet e vartësve, pasi ipeshkvi është rojtari i Hyjit.

Që ipeshkvi nuk duhet ta humbasë turbanin nga neglizhenca, do të thotë se ai nuk mund t'ia delegojë të tjerëve çka mund dhe duhet ta bëjë më me dobi vetë ai, që të mos i bëjë bisht lodhjes fizike duke ua kaluar të tjerëve atë çka vetë është në gjendje ta kryejë më mire, pasi detyra e ipeshkvit nuk është të pushojë por të punojë. Ipeshkvi duhet të jetë në dijeni të jetës dhe sjelljeve të atyre të cilëve ai u delegon detyra. Duhet ta dijë dhe të shqyrtojë si e praktikojnë drejtësinë dhe nëse sillen me maturi dhe pa egoizëm në detyrat e caktuara. Dua që të dish edhe se ipeshkvi, në rolin e tij si bari, duhet të mbajë në krahë një buqetë me lule që me aromën e tyre t'i tërheqë delet që gjenden larg dhe afër.

Kjo buqetë lulësh nënkupton predikimin e devotshëm të ipeshkvit. Krahët ku mbahet buqeta e predikimit hyjnor janë dy lloj veprash që duhet të kryejë ipeshkvi,

veprat e mira publike dhe veprat e mira të fshehta. Nëse delet afër, pra delet e dioqezës, do të shihnin dashurinë e ipeshkvit nga veprat e tij dhe do ta dëgjojnë nga fjalët e tij, ato do t'i jepnin Hyjin lavdi për ipeshkvin. Edhe delet larg nëse do të dëgjonin për reputacionin e ipeshkvit, do të dëshironin ta ndiqnin. Kjo është buqeta më erëmirë: mos t'u vijë turp nga e vërteta e Hyjit dhe përvujtëria, të predikojnë doktrinë të drejtë dhe të venë vetë në jetë çka u mësojnë të tjerëve, të jenë të përvuajtur kur i lëvdojnë dhe të devotshëm kur i përvujtërojnë. Kur ipeshkvi të arrijë në fund të kësaj udhe, ai duhet sjellë një dhuratë me vete për mbretin e lavdishëm. Duhet të ketë edhe një enë të çmueshme, bosh, si ofertë për mbretin e lavdishëm.

Ena bosh për t'u ofruar është zemra e tij. Ai duhet të përpiket natë e ditë që ajo të mbesë e zbrazët nga çdo epsh dhe dëshirë për lëvdata kalimtare. Kur një ipeshkëv i tillë shoqërohet në mbretërinë e lavdisë, Jezu Krishti, Hyj dhe njeri i vërtetë, del ta takojë së bashku me gjithë ushtrinë e shenjtërve. Dhe engjëjt thonë: 'Hyji ynë, gëzimi dhe mirësia jonë! Ky ipeshkëv që i pastër në trup, burror në sjelljen e tij. Prandaj po ta paraqesim Ty pasi ai digjej për praninë Tënde çdo ditë. Përmbushe dëshirën e tij dhe rrite gëzimin tonë për ardhjen e tij këtu!' Pastaj engjëjt të tjerë thonë: 'O Hyj, gëzimi ynë vjen prej Teje dhe është në Ty dhe nuk duam asgjë tjetër.

Megjithatë gëzimi ynë shtohet nga gëzimi i shpirtit të këtij ipeshkvi që të dëshironte ndërsa ende ishte në gjendje të dëshironte. Lulet erëmirë të buzëve të tij i shtuan radhët tona. Lulet e veprave të tij i ngushëlluan ata që banonin larg dhe afër. Prandaj lejoje të gëzojë me ne dhe gëzoju për të sepse aq shumë e deshe kur vdiqe për të.' Dhe në fund mbreti i lavdisë i thotë atij: 'Mik, ti ke ardhur të më paraqesësh enën e zemrës sate të zbrazur nga vullneti yt egoist. Prandaj do të të mbush me gëzimin dhe lavdinë Time. Lumturia Ime do të jetë e jotja dhe lavdia jote në Mua nuk do të mbarojë kurrë.' "

Nëna i flet bijës për ambicjen e ipeshkvinjve të këqinj; ajo shpjegon me anë të një shëmbëlltyre të gjatë se shumë vetë, në sajë të synimeve të tyre të mira, arrijnë në rangun shpirtëror që ipeshkvinjtë e papërmbajtur e humbasin edhe pse janë thirrur në të fizikisht.

Kapitulli 4

Nëna e Hyjit i flet nuses së Birit dhe thotë: "Ti qan sepse Hyji i do kaq shumë njerëzit ndërsa ata e duan pak Hyjin. Kështu është e vërteta. Ku është ai sundimtar apo ipeshkëv që nuk e dëshiron postin për të fituar ndere dhe pasuri tokësore por nga dëshira për të ndihmuar personalisht të varfërit? Meqenëse sundimtarët dhe

ipeshkvinjtë nuk duan të vijnë në dasmën e përgatitur në qiell, atëherë aty do të vijë i varfri dhe i dobëti, siç do të të tregoj me anë të një shembulli.

Në një qytet jetonte një ipeshkvëv i urtë, i pashëm dhe i pasur e që lëvdohej për urtinë dhe pamjen e vet por, ndryshe nga ç' duhet të bënte, nuk e falenderonte Hyjin që i kish dhënë aq shumë urti. Ai lëvdohej dhe nderohej edhe për pasurinë që kish dhe bënte dhurata të shumta për interes. Dëshironte të kishte pasuri edhe më të mëdha që të mund të bënte edhe më shumë dhurata dhe të nderohej edhe më tepër. Ky ipeshkëv kishte një prift të ditur në dioqezë që mendoi me vete: 'Ky ipeshkëv,' tha ai, 'e do Hyjin më pak se ç' duhet. Gjithë jeta e tij priret nga gjërat tokësore.

Prandaj, nëse i pëlqen Hyjit, do të doja të bëhesha ipeshkëv në vend të tij që t'i jepja lavdi Hyjit. Nuk e dua këtë për nder tokësor sepse e di që një nder i tillë nuk është veç flluskë sapuni, as për pasuri që është e rëndë si plumbi, as për çlodhje dhe komoditete sepse më mjafton çlodhja me masë për ta mbajtur trupin në formë për t'i shërbyer Hyjit. Jo, e dëshiroj vetëm për hir të Hyjit. Dhe edhe pse jam i padenjë për ndere, prapë, për të fituar më shumë shpirtra për Hyjin dhe për t'u bërë i dobishëm për njerëzit me anë të fjalës dhe shembullit tim dhe për të ndihmuar më shumë njerëz me të ardhurat e kishës, me gëzim do ta merrja përsipër detyrën e vështirë të ipeshkëvit.

Hyji e di se unë do të preferoja të vdisja njëmijë herë e do të duroja çdo vështirësi sesa të bëhesha ipeshkëv. Unë jam i dobët para vuajtjeve si të tjerët, por prapë ai që aspiron të bëhet ipeshkëv dëshiron një detyrë fisnike. Për këtë arsye do të isha gati ta pranoja titullin e nderuar të ipeshkëvit bashkë me barrën e ipeshkëvit, edhe pse këtë gjë e dua njëlloj siç dua vdekjen. Nderi më shërben për të shpëtuar sa më shumë shpirtra. Barrën e dua për shpëtimin tim dhe për të treguar dashurinë time për Hyjin dhe shpirtrat. Postin e dua vetëm e vetëm që të jem në gjendje për të ndihmuar bujarisht të varfërit me të mirat e kishës, për të këshilluar shpirtrat më haptazi, për t'i mësuar më vendosshmërisht ata që gabojnë, për t'i vënë fre edhe më tepër trupit tim, për të qenë më këmbëngulës në vetëpërmbytje që të bëhem shembull për të tjerët.'

Ky meshtar e qortoi vetëm për vetëm ipeshkëvin. Por ipeshkëvi e mori ters dhe e qortoi priftin para të tjerëve e u mburr për aftësinë dhe maturinë vet. Edhe pse i prekur nga sjellja e ipeshkëvit, meshtari i duroi fyerjet. Por ipeshkëvi u tall mirësinë dhe durimin e meshtarit dhe foli aq shumë kundër tij sa faji iu la meshtarit të cilin e quajtën gënjeshtar të marrë, ndërsa ipeshkëvin e quajtën të drejtë dhe të matur.

Erdhi dita dhe edhe ipeshkëvi edhe meshtari ndërruan jetë dhe u thirrën në gjykim para Hyjit. Para Tij dhe në praninë e engjëjve u shfaq një fron i artë me turbanin dhe distinktivin e ipeshkëvit. Një numër i madh djajsh e ndiqnin meshtarin për t'u përpjekur të gjenin ndonjë faj të pafalshëm tek ai. Sa për ipeshkëvin, ishin të sigurtë se e kishin në dorë njëlloj siç është e sigurt balena për këlyshët që mban gjallë në bark mes valëve.

Shumë akuza u paraqitën kundër ipeshkvit; përse dhe me ç'qëllim e deshi postin e ipeshkvit, përse u krenua për të mirat që duhej të përdreshin për shpirtrat, si i drejtoi shpirtrat që i ishin besuar, në ç'mënyrë i ishte përgjigjur hirit që i kish dhënë Hyji.

Kur ipeshkvi nuk dinte si të justifikohej, gjykatësi u përgjigj: 'Vendosini ipeshkvit në kokë ekskremente në vend të turbanit dhe zift në duar në vend të dorashkave, baltë në këmbë në vend të sandalleve. Në vend të këmishës dhe veshjeve të linjta të ipeshkvit, vishini rrecka lavresh. Le ta mbulojë turpi në vend të nderit, le të ketë një turmë të tërbuar djajsh në vend të shërbëtorëve.' Pastaj gjykatësi shtoi: 'Vendosini meshtarit në kokë një kurorë të shndritshme si dielli, vishini dorashka të praruara në duar, këpucë në këmbë. Le të veshë petkat e ipeshkvit me çdo nder.'

I veshur me uniformë ipeshkvnore, i rrethuar nga ushtria qiellore, ai iu paraqit gjykatësit si ipeshkëv i nderuar. Ndërsa ipeshkvi u largua si cub me një litar në qafë. Gjykatësi i largoi prej tij sytë e Vet të mëshirshëm e ashtu bënë edhe të gjithë shenjtërit.

Në këtë mënyrë shumë vetë, në sajë të synimeve të mira dhe në kuptim shpirtëror, fitojnë rangun dhe nderin e nëpërkëmbur nga të tjerë që qenë thirrur në kuptim fizik. Të gjitha këto gjëra ndodhin njëkohësisht para Hyjit edhe pse, për hirin tënd, ato u ilustruan me fjalë, pasi njëmijë vjet janë si një orë e vetme për Hyjin. Ndodh çdo ditë që meqenëse ipeshkvët dhe sundimtarët nuk e duan postin ku janë thirrur, Hyji zgjedh për Vete meshtarë të thjeshtë dhe punonjës famullie të cilët jetojnë me ndërgjegje e do të ishin gati të kontribuonin për shpirtrat dhe lavdinë e Hyjit. Për këtë arsye ata do të zënë vendet e përgatitura për ipeshkvinjtë.

Hyji është si një njeri që var një kurorë të artë jashtë derës së shtëpisë së vet dhe u thërret kalimtarëve: 'Çdokush, pavarësisht se cilës shtrese shoqërore i përket, mund ta fitojë këtë kurorë! Do ta fitojë ai që është veshur më fisnikërisht me virtyt.' Ta dish se nëse ipeshkvinjtë dhe sundimtarët janë të urtë me urti tokësore, Hyji është më i urtë se ta në kuptim shpirtëror, pasi ai lartëson të përvuajtërit dhe nuk i pranon krenarët. Ta dish gjithashtu se meshtarit në fjalë nuk iu desh të përkujdesej për kalin kur shkante për të predikuar apo për punë të tjera e as të ndizte zjarr kur i duhej të hante.

Jo, ai kishte shërbëtorët dhe mjetet e nevojshme për të jetuar pranueshëm. Kishte edhe para, edhe pse jo për përdorim vetjak lakmitar, pasi edhe po të kishte patur gjithë pasurinë e botës ai nuk do të kishte dhënë as edhe një kacidhe të vetme për t'u bërë ipeshkëv. Megjithatë kurrë nuk do të kishte refuzuar të bëhej ipeshkëv, nëse ky do të kishte qenë vullneti i Hyjit. Ai ia dorëzoi vullnetin Hyjit, i gatshëm të pranonte gjithçka, si për mirë e për keq, për nder të Hyjit dhe nga dashuria për Të."

Ambozi i tregon nuses për lutjet që të mirët bëjnë për njerëzit; sundimtarët e botës dhe të kishës krahasohen me timonierët, krenaria dhe veset e tjera krahasohen me stuhitë dhe kalimi tek e vërteta krahasohet me një port; edhe për thirrjen shpirtërore të nuses.

Kapitulli 5

Është shkruar se miqtë e Hyjit një herë iu lutën Hyjin që t'i çante qiejt e të zbriste për të çliruar popullin e Tij Izraelin. Edhe tani miqtë e Hyjit luten duke thënë: 'Hyj i mirë, ne shohim njerëz të panumërt që vdesin nga stuhi të rrezikshme pasi timonierët e tyre janë lakmitarë dhe dëshirojnë gjithnjë të zbarkojnë në vende ku mendojnë se do të kenë fitim më të madh. Ata i çojnë njerëzit drejt vendeve ku ka oshëtima të llahtarshme dallgësh, ndërsa vetë njerëzit nuk dinë ndonjë port të sigurt. E kështu këta njerëz të panumërt gjenden në rrezik serioz dhe shumë pak prej tyre arrijnë në port të sigurt. Të lutemi, Mbret i çdo lavdie, ki mirësinë ta ndriçosh portin që populli Yt t'i shpëtojë rrezikut e të mos i duhet t'i bindet timonierëve të këqinj por ta udhëheqë drita Jote e bekuar.'

Me timonierët unë kam parasysh të gjithë ata që kanë pushtet material ose shpirtëror në botë. Shumë prej tyre e duan vullnetin e vet aq shumë sa nuk duan t'ia dinë për nevojat e shpirtave për të cilët janë përgjegjës apo për stuhitë e forta të botës, pasi me vullnetin e tyre të lirë janë bërë pre e stuhive të krenarisë, lakmisë dhe fëlliqësisë. Populli i gjorë i imiton duke menduar se ata janë në rrugë të drejtë. Në këtë mënyrë sundimtarët çojnë drejt ferrit veten dhe vartësit e tyre duke iu nënshtruar çdo dëshire egoiste. Me port unë nënkuptoj rrugëkalimin që të shpie tek e vërteta.

Për shumë njerëz këtë rrugëkalim e ka kapluar terri aq shumë sa që kur dikush u tregon atyre si të mbërrijnë në portin e atdheut qiellor me anë të ungjillit të shenjtë të Krishtit, ata e quajnë gënjeshtar dhe ndjekin ata që zhgërryhen në çdo mëkat të mundshëm, duke mos i besuar fjalëve të atyre që predikojnë të vërtetën e ungjillit.

Drita që kërkojnë miqtë e Hyjit simbolizon mesazhin hyjnor për botën në mënyrë që dashuria për Hyjin të ringjallet në zemrën e njeriut dhe drejtësia e Tij të mos harrohet apo neglizhohet. Prandaj, për shkak të mëshirës së Tij dhe të lutjeve të miqve të Tij, Hyjit i pëlqeu të të thërrasë në Shpirtin Shenjt që ti të shikosh, dëgjosh dhe kuptosh shpirtërisht e t'u tregosh të tjerëve çka dëgjon sipas vullnetit të Hyjit."

Ambrozi i flet nuses me alegori rreth një burri, gruas dhe shërbëtores së tij. Ky kurorëthyes simbolizon ipeshkvin e keq, gruaja simbolizon kishën dhe shërbëtorja dashurinë për botën. Gjykimi i ashpër ndaj atyre që duan më shumë botën se kishën.

Kapitulli 6

Unë jam ipeshkvi Ambroz. Po të flas me alegori pasi ti nuk mund t'i kuptosh mesazhet shpirtërore pa ndonjë simbolikë fizike. Na ishte njëherë një burrë gruaja e ligjshme e të cilit ishte magjepsëse dhe e matur. E megjithatë atij i pëlqente më tepër shërbëtorja se gruaja. Kjo pati tre pasoja. E para ishte se fjalët dhe gjestet e shërbëtores e ngazëllenin më tepër se ato të gruas. E dyta është se ai e vishte shërbëtoren me rroba të shtrenjta e nuk kujdesej për gruan e tij që vishej me rroba të zakonshme. E treta është se ai kishte zakon të kalonte nëntë orë me shërbëtoren dhe vetëm orën e dhjetë me të shoqen. Orën e parë e kalonte përkrah shërbëtores, duke kundruar bukurinë e saj. Orën e dytë e kalonte duke fjetur në krahët e saj. Orën e tretë e kalonte me punë krahu në të mirë të shërbëtores.

Orën e katërt e kalonte duke u çlodhur pas punës fizike. Orën e pestë vriste mendjen si të kujdesej për të. Orën e gjashtë kënaqej tek shihte se tani ajo ishte e lumtur për çka ai kish bërë për të. Në orën e shtatë ndizej prej epshit. Orën e tetë shfrynte epshet me të. Në orën e nëntë linte pa bërë punë që do të kishte dashur t'i kryente. Orën e dhjetë bënte punë që nuk kish dëshirë t'i bënte. Dhe vetëm gjatë kësaj ore qëndronte me të shoqen. Një prej të afërmve të gruas erdhi tek kurorëthyesi dhe e qortoi ashpër duke i thënë: 'Dashurinë duhet t'ia përkushtosh gruas sate të ligjshme. Duaje dhe vishe siç duhet dhe kalo nëntë orë me të dhe vetëm një orë me shërbëtoren. Përndryshe ta dish se se do të vdesësh keq dhe kur s'e pret.'

Me këtë kurorëthyes kam parasysh atë që e mban postin e ipeshkvit për t'u kujdesur për kishën, por që sillet si kurorëthyes. Ai është bashkuar me kishën e shenjtë me bashkim shpirtëror e ajo duhet të jetë nusja e tij e shtrenjtë, por ai ia mohon dashurinë asaj e ia përkushton botës të cilën e do më shumë se zonjën dhe nusen e tij fisnike. Kështu ai bën tre gjëra. E para, ai gjen më tepër gëzim në dashurinë për botën se në përkushtimin e devotshëm ndaj kishës. E dyta, ai është i dhënë pas bukurive të botës, por nuk e çan fort kokën për mungesën e zbukurimeve materiale dhe shpirtërore në kishë. E treta, ai i kalon nëntë orë me botën dhe vetëm një në dhjetë orë me kishën e shenjtë. Pra ai gjatë orës së parë dëfrehet duke soditur me endje bukuritë e botës.

Orën e dytë e kalon duke fjetur ëmbëlsisht në krahët e botës, domethënë mes fortifikatave dhe vigjilencës së ushtrive të saj që e bëjnë të ndjehet fizikisht i sigurt. Orën e tretë zellshëm bën punë krahu për interesa tokësore, duke u lodhur për të mirat e kësaj bote. Orën e katërt e kalon duke u çlodhur me kënaqësi nga lodhja fizike pasi ka siguruar fitime të mjaftueshme. Orën e pestë vret mendjen si t'ia dalë mbanë për çështje tokësore.

Gjatë orës së gjashtë përjeton mendërisht një paqe të këndshme tek sheh se njerëzit e botës admirojnë çka ai ka bërë. Orën e shtatë dëgjon dhe shikon kënaqësitë e

botës, ndizet me epsh për to e kjo bën që në zemër t'i digjet fort një zjarr. Në orën e tetë ai vë në jetë me vepra dëshirat e tij e flakta. Gjatë orës së nëntë, nga neglizhenca lë pa bërë disa punë që do të kish dashur t'i bënte për interesa tokësore për të mos lënduar ata që i do me dashuri thjesht natyrore. Në orën e dhjetë, pa dëshirë, ai bën disa vepra të mira, nga frika se mos e tallin dhe merr nam të keq apo gjykohet ashpër nëse për ndonjë arsye do të neglizhonte t'i kryente.

Ai ka zakon ta kalojë vetëm orën e dhjetë me kishën e shenjtë, e këtë e bën jo nga dashuria por nga frika. Natyrisht që ka frikë nga ndëshkimi i flakëve të ferrit. Nëse do të mundej të jetonte përgjithmonë mes rehative fizike dhe me bollëk të mirash materiale, nuk do t'i bëhej vonë nëse e humbiste lumturinë e qiellit.

Prandaj, unë betohem për Hyjin që nuk ka fillim dhe jeton pafund dhe pohoj me siguri që nëse nuk kthehet në kishën e shenjtë dhe nuk kalon nëntë orë me të dhe vetëm të dhjetën me shërbëtoresh, domethënë me botën – dhe mirëqenien dhe nderin e postit ipeshkvor nuk i do por i pranon me përvujtëri vetëm për lavdinë e Hyjit – atëherë plaga shpirtërore në shpirtin e tij do të jetë – për të bërë një krahasim fizik – e rëndë si plaga e dikujt që e godasin aq fort në kokë sa që i shembet gjithë trupi deri në fund të këmbëve e damarët dhe muskujt i copëtohen, kockat i thërrmohen dhe palca i rrjedh gjithandej.

Drejtësia hyjnore do ta ndëshkojë tmerrësisht këtë shpirt të mjerë e ai do të vuajë njëlloj siç vuan zemra në një trup të goditur aq fort në kokë dhe në pjesët rrotull saj sa që i dhembin deri edhe shputat e këmbëve."

Virgjëra i flet nuses duke e krahasuar ipeshkvin botëdashës me një kacek plot ajër apo me një kërmill të shtrirë në fëlliqësi dhe për gjykimin e këtij ipeshkvi që ndryshon kryekëput nga Ipeshkvi Ambroz.

Kapitulli 7

Shkrimi thotë: 'Ai që e do shpirtin e vet në këtë botë, do ta humbasë.' E ky ipeshkëv e deshi fort shpirtin e vet dhe në zemrën e tij nuk kishte prirje shpirtërore. Ai mund të krahasohet me një kacek me ajër në një kovaçanë. Sikurse në kacek mbetet prapë ajër edhe pasi shuhet qymyri dhe metali i përskuqur rrjedh, po ashtu këtij njeriu i mbetën po të njëjtat prirje edhe pse nuk i mohoi asgjë vetes dhe e shpenzoi kohën kot. Vullneti i tij priret nga krenaria dhe epshi. Për shkak të këtyre veseve, me shembullin e vet të keq, ai u jep shkas njerëzve zemërgurë të zhyten në mëkat dhe të përfundojnë në ferr.

Ipeshkvi i mirë Ambroz nuk sillej kështu. Zemra e tij ishte plot me vullnetin e Hyjit. Ai hante dhe flinte me masë. E zboi dëshirën për mëkat dhe e kalonte kohën dobishëm dhe në mënyrë të moralshme. Ai fare mirë mund të quhet një kacek virtytesh. Shëroi plagët e mëkatit me fjalët e së vërtetës. Me shembullin e tij të mirë ndezi flakë ata që ishin ftohur në dashurinë e Hyjit. Me pastërtinë e jetës së vet ua uli ethet atyre që digjeshin nga dëshira mëkatore. Kështu ai ndihmoi shumë vetë t'i shpëtonin ferrit, pasi dashuria hyjnore mbeti në të deri në fund të jetës.

Ndërsa ky ipeshkëv është si kërmill që zgërryhet në pisqëllet e veta dhe zvarritet përtokë. Në të njëjtën mënyrë ky njeri zgërryhet dhe gjen kënaqësi në ndyrësi, e tërheqin gjërat tokësore dhe jo ato të përjetshme. Do të doja që të reflektonte mbi tre gjëra: E para, mënyrën se si e ka ushtruar detyrën priftërore. E dyta, kuptimin e shprehjes ungjillore: 'Vishen si dele, por janë ujçer grabitqarë nga brenda.' E treta, arësyeën pse zemra e tij digjet për gjërat e përkohshme dhe është e ftohtë për Krijuesin e gjithë gjërave."

Virgjëra i tregon nuses për përsosmërinë dhe madhësitinë e saj, për dëshirat e çrregullta të mësuesve të tanishëm dhe për gënjeshtrenë me të cilën ata i përgjigjen pyetjes që u bën Virgjëra e lavdishme.

Kapitulli 8

Nëna thotë: "Unë jam gruaja që ka qenë gjithmonë në dashurinë e Hyjit. Qysh nga fëmijëria kam qenë krejtësisht në shoqërinë e Shpirtit Shenjt. Nëse do një shembull, mendo si rritet arra. Ndërsa zgjerohet dhe rritet lëvozhga, rritet edhe arra brenda dhe nuk mbetet vend bosh për gjëra të jashtme. Po në këtë mënyrë edhe unë isha plot me Shpirtin Shenjt qysh nga fëmijëria. Ndërsa rritesha me trup dhe në moshë, Shpirti Shenjt më mbushte plot e përplot e nuk mbetej vend në mua ku të hynte mëkati. Prandaj unë jam ajo që kurrë nuk bëri mëkat të lehtë apo të rëndë. Digjesha nga dashuria për Hyjin aq shumë sa që nuk më pëlqente tjetër gjë përveçse të bëja vullnetin e Hyjit, pasi në zemrën time flakëronte zjarri i dashurisë hyjnore.

Hyji, i bekuar mbi gjithçka përgjithmonë, që më krijoi me dhe më mbushi me pushtetin e Shpirtit Shenjt, më donte me zjarr. Prej pasionit të dashurisë, Ai më dërgoi lajmëtarin e Vet dhe më kumtoi vendimin e Tij për të më bërë Nënë e Hyjit. Kur e kuptova cili ishte vullneti i Hyjit, atëhere me zjarrin e dashurisë që kisha në zemër për Hyjin, menjëherë nga buzët e mia dolën fjalë bindjeje të vërtetë dhe iu përgjigja lajmëtarit duke thënë: 'U bëftë mbi mua sipas fjalës sate.' Taman në atë çast Fjala u bë njeri brenda meje. Biri i Hyjit u bë biri im.

Ne të dy kishim një bir që ishte edhe Hyj edhe njeri, ashtu si unë jam edhe Nënë edhe Virgjër. Ndërkohë që im Bir Jezu Krishti, Hyj i vërtetë dhe më i urti i njerëzve, ndodhej në krahërorin tim, më dha urti aq të madhe sa që jo vetëm mund t'i kuptoja mësimet e të diturve, por edhe mund të kuptoja nëse zemra e tyre ishte e sinqertë, nëse fjalët u buronin nga dashuria për Hyjin apo thjesht prej dijeve. Prandaj ti që i dëgjon fjalët e mia duhet t'i thuash atij të dituri se unë kam tre pyetje për të: E para, preferon të fitojë simpatinë dhe miqësinë e ipeshkvit në kuptim trupor, apo t'i paraqesë Hyjit shpirtin e ipeshkvit në kuptim shpirtëror? E dyta, e gëzojnë më tepër paratë e shumta apo mungesa e tyre? E treta, cilën nga këto të dyja preferon: ta mbajnë për të ditur dhe të ketë post në rangjet e larta për hir të lavidsë tokësore apo ta quajnë thjesht vëlla dhe të numërohet mes njerëzve të thjeshtë.

Le t'i shqyrtojë me kujdes këto tre pyetje. Nëse dashuria e tij për ipeshkvin është trupore dhe jo shpirtërore, atëherë do të thotë se ai i thotë ipeshkvit gjëra që atij i pëlqen t'i dëgjojë dhe nuk e ndalon të kryejë veprat mëkatore që dëshiron të bëjë.

Nëse preferon më tepër të ketë para sesa të mos ketë, atëherë ai do pasurinë më tepër se varfërinë. Prandaj të krijohet përshtypja se ai i këshillon miqtë e vet që të fitojnë sa më shumë të munden dhe jo të heqin dorë me gëzim nga gjëra që nuk u nevojiten. Nëse për hir të nderit tokësor ai preferon famën e të diturit dhe një vend nderi, atëherë ai e do krenarinë më tepër se përvujtërinë dhe kjo e bën që para Hyjit të duket më tepër si gomar se i ditur. Në këtë rast është sikur të përtypte kashtë që nuk ngop, pasi e tillë është dija akademike pa dashuri, dhe jo miell të pastër dashurie, pasi dashuria hyjnore kurrë nuk lulëzon në një zemër krenare."

Kur i dituri u justifikua duke thënë se ai do të preferonte t'ia paraqiste Hyjit shpirtin e ipeshkvit në kuptim shpirtëror, se do të preferonte të mos kishte para dhe, së treti, se nuk donte t'ia dinte për famën e të diturit, Nëna tha përsëri: "Unë jam ajo që dëgjoji të vërtetën nga buzët e Gabrielit dhe besoi pa dyshuar. Prandaj e Vërteta mori trup dhe gjak nga trupi im dhe mbeti në mua.

Unë linda po atë të Vërtetë që ishte në vetvete edhe Hyj edhe njeri. Duke qenë se e Vërteta, që është Biri i Hyjit, deshi të vinte tek unë e të banonte në mua dhe të lindte prej meje, unë e kuptoj fare mirë kur njeriu thotë të vërtetëm apo gënjen. I bëra të diturit tre pyetje. Do ta kisha pranuar përgjigjen e tij nëse e vërteta do të ishte në fjalët e tij. Por në to nuk kishte të vërtetë. Prandaj po i bëj tre paralajmërime. E para është se ka disa gjëra që ai i do dhe i dëshiron në këtë botë por që nuk do t'i realizojë dot. E dyta është se ai ka për ta humbur shpejt çka zotëron me pasion tokësor. E treta është se të vegjlit do të hyjnë në qiell. Të mëdhjenjtë do të mbeten jashtë sepse porta është e ngushtë."

Virgjëra i flet nuses për ata që shohin, dëgjojnë, etj. e që u shpëtojnë rreziqeve në sajë të dritës së diellit etj., por rreziqeve nuk u shpëtojnë dot ata që janë të verbër, të shurdhër, etj.

Kapitulli 9

Nëna thotë: "Edhe pse i verbri nuk e sheh, dielli prapë shndrit me shkëlqim dhe bukuri edhe ndërsa ai po bie në humnerë. Udhëtarët që shikojnë mirë janë mirënjohës për dritën e diellit që i ndihmon për të shmangur rreziqet gjatë udhëtimit. Edhe pse i shurdhëri nuk e dëgjon, prapë orteku furishëm rrokulliset nga lart dhe e zë përfund, por ai që e dëgjon të zbrezë nxiton për të shpëtuar. Edhe pse i vdekuri nuk e shijon ndërsa kalbet mes krimbave, pija e mirë prapë ka shije të ëmbël. I gjalli e rrëkëllen dhe kënaqet e ajo i jep forcë për të kryer vepra të guximshme."

Virgjëra e siguron nuses rreth fjalëve që ajo dëgjon. Për rrezikun dhe rrënimin që i kanoset kishës dhe si fatkeqësisht shumë mbikqyrës të kishës u përkushtohen qejfeve duke shpërdoruar të mirat e kishës në krenarinë e tyre. Për zemërimin e Hyjit ndaj njerëzve të tillë.

Kapitulli 10

Nëna flet: "Mos u frikëso nga çfarë do të shohësh tani, duke menduar se vjen nga shpirti i keq. Ashtu si drita dhe nxehtësia shoqërojnë lindjen e diellit dhe jo një hije të errët, po ashtu dy gjëra e shoqërojnë ardhjen e Shpirtit Shenjt në zemër: dashuri e zjarrtë për Hyjin dhe fe e palëkundur. Ti po i përjeton këto dy gjëra tani. Këto të dyja nuk vërehen kur vjen djalli të cilin ne e krahasojmë me një hije të errët. Prandaj dërgoja mesazherin tim atij që të përmenda. Edhe pse e njoh zemrën e tij dhe e di si do të përgjigjet dhe se jeta e tij do të mbarojë shpejt, prapë duhet t'i përcjellësh mesazhin që vijon.

Do të doja që ta dinte se themeli i kishës së shenjtë është katandisur aq keq në të djathtë saqë kupola ka pësuar të çara në majë dhe kjo bën që gurët të bien rrezikshëm duke u marrë jetën shumë prej atyre që kalojnë poshtë. Disa prej kollonave, që duhet të qëndrojnë drejt, gati janë rrënuar fare dhe dyshemeja është gjithë të krisura saqë të verbërit që hyjnë rrëzohen keq. Ndonjëherë ndodh që bashkë me të verbërit bien keq edhe ata që shikojnë mire, për shkak të të çarave të rrezikshme në dysheme. Për pasojë

Kisha e Hyjit po lëkundet rrezikshëm dhe, nëse po lëkundet kaq keq, ç'mund të ndodhë më pas përveç shembjes së saj?

Të siguroj se nëse nuk ndihmohet me riparime, rrënimi i saj do të jetë aq i zhurmshëm sa do të merret vesh anembanë botës së krishterë.

Unë jam Virgjëra në krahërorin e së cilës denjoi të hyjë Biri i Hyjit, pa më të voglën gjurmë epshi trupor. Biri i Hyjit lindi nga krahërori im i mbyllur duke më dhënë ngushëllim dhe aspak dhimbje. Unë qëndrova pranë kryqit kur ai ngadhëjeu mbi ferrin duke duruar vuajtjet dhe e hapi qiellin me gjakun e zemrës së Tij. Unë isha edhe në mal kur Biri i Hyjit, që është edhe Biri im, u ngjiti në qiell. Unë e njoh shumë mirë fenë katolike që Ai predikoi dhe i mësoi kujtdo që dëshironte të shkonte në qiell.

Unë jam po ajo grua e atëhershme dhe tani nga lart kujdesem për botën duke u lutur për të vazhdimisht, si ylberi mbi re që duket sikur përkulet drejt tokës dhe e takon me dy skajet e veta. Në sajë të lutjeve të mia e shoh veten si ylber që përkulet si drejt banorëve të mirë të tokës ashtu edhe drejt të këqinjve. Përkulem drejt të mirëve për t'i forcuar në zbatimin e urdhëresave të kishës së shenjtë dhe përkulem drejt të këqinjve që ata të mos i shtojnë të pabërat e të përkeqësohen. Do të doja që personi që të përmenda ta dinte se re të fëlliqura dhe të tmerrshme janë duke u ngritur nga një anë kundër ylberit vezullues. Me këto re unë nënkuptoj ata që jetojnë të zhytur në qejfe, ata që janë të pangopur si honet oqeanike në lakminë e tyre për para dhe ata që, me arrogancë dhe pa reflektuar, i shpenzojnë të mirat e tyre kot si ujë që rrjedh nga një përrua i rrëmbyer.

Shumë nga mbikqyrësit e kishës janë fajtorë për këto tre gjëra dhe mëkatet e tyre të llahtarshme ngrihen në qiell para Hyjit duke iu kundërvënë lutjeve të mia ashtu si retë e fëlliqura i kundërvihen ylberit vezullues. Në vend që ta fashitin zemërimin e Hyjit bashkë me mua, ata e ndezin zemërimin e Tij ndaj tyre. Njerëz të tillë nuk duhet të promovohen në Kishën e Hyjit. Unë, Mbretëresha e Qiellit, do të vij në ndihmë të çdokujt që, duke i njohur kufizimet e veta, është gati të marrë përsipër detyrën e forcimit të themelit të kishës dhe rigjallërimin e vreshtës së bekuar që Hyji e themeloi me gjakun e Vet dhe së bashku me engjëjt unë do t'i shkëlqejnë e harlisura dhe do t'i hedh pemët pa fryt në zjarr dhe do të mbjell filiza të frytshëm në vend të tyre. Me këtë vreshtë unë nënkuptoj kishën e Hyjit ku duhen rigjallëruar dy virtytet e përvujtërisë dhe dashurisë hyjnore."

SHTOJCË

Biri i Hyjit flet për nunciot papnorë: "Ju keni hyrë në shoqërinë e sundimtarëve dhe do të ngriheni edhe më tepër. I denjë është ai që punon për të lartësuar përvujtërinë, pasi krenaria tani është ngritur shumë lart. Ai që ka dashuri për shpirtrat do të marrë edhe nderet më të mëdha, pasi ambicja dhe simonia mbizotërojnë mes

shumë njerëzve. Lum ai që përpiket të shkulë aq sa mundet veset e botës, pasi vesi tani është fuqizuar jashtëzakonisht.

Është gjithashtu shumë efikase që të bëhet durim dhe të thuhet lutje sepse, gjatë jetës së shumë prej atyre që tani janë gjallë, dielli do të çahet më dysh, yjet do të bëhen rrëmujë, urtia do të bëhet e marrë, njerëzit e thjeshtë do të rënkojnë dhe të fortët do të sundojnë. Kuptimi dhe interpretimi i këtyre gjërave u përket të urtëve që dinë si ta lëmojnë të ashprën dhe të kujdesen për të ardhmen." Zbulesa e mësipërme ishte për kardinalin e Albanos që atëherë ishte prior.

Fjalë plot besim që nusja i drejton Krishtit. Gjon Pagëzori e siguron nusen se është Krishti që i flet asaj. Për lumturinë e të pasurve të mirë dhe për krahasimin e një ipeshkvi të pakujdesshëm me një majmun për shkak të marrëzisë dhe jetës së tij të ligë.

Kapitulli 11

Nusja iu lut Krishtit përvujtërisht: "O Zoti im Jezu Krisht, kaq shumë besoj në Ty saqë që edhe sikur të ndodhej para gojës sime një gjarpër, besoj se do të hynte brenda saj nëse ti nuk do t'ia lejoje për të mirën time."

Gjon Pagëzori u përgjigj: "Ai që të shfaqet është vetë Biri i Hyjit prej natyre, Ai për të cilin unë vetë e dëgjova Atin të dëshmojë duke thënë: 'Ky është Biri Im.' Prej Tij rrjedh Shpirti Shenjt që u shfaq mbi Të ne formë pëllumbi kur po e pagëzoja. Fizikisht Ai i është Biri i Virgjërës. Ia preka trupin me duart e mia.

Beso fort në Të dhe hyr në jetën e Tij. Ai ka treguar udhën e vërtetë nëpërmjet të cilës të varfrit dhe të pasurit mund të shkojnë në qiell. Por ti mund të pyesësh ç'kushte duhet të plotësojë një i pasur për të hyrë në qiell, sepse vetë Hyji ka thënë se është më e lehtë që deveja të kalojë në vrimën e gjilpëres se i pasuri të hyjë në qiell? Për këtë të përgjigjem: Nëse një i pasur i trembet fitimeve të padrejta, nuk i shpenzon kot të mirat e tij apo kundër vullnetit të Hyjit, nuk jeton për pasuri dhe ofiqe dhe nuk do të hezitonte të ndahej prej tyre, merakoset për humbjen e shpirtave dhe për çnderimin që i bëhet Hyjit dhe, edhe pse prej provanisë së Hyjit i ka takuar të ketë prona e pasuri, prapë gjithçka bën e bën nga dashuria për Hyjin, atëherë ai është i pasur që jep fryt, është i bekuar dhe që Hyji e do.

Por ky ipeshkëv nuk është i pasur i tillë. Ai është si majmun me katër tipare dalluese. I pari është një kostum që i kanë qepur e që i varet poshtë e i mbulon bustin por i lë krejtësisht zbuluar pjesët intime. I dyti është që ai prek gjëra të fëlliqura me gishta dhe i fut në gojë. I treti është se ai ka fytyrë prej njeriu, edhe pse gjithçka tjetër

në të është shtazore. I katërti është se edhe pse ka duar dhe këmbë, ai shkel mbi pislleqe me duar dhe gishta. Ky ipeshkëv i marrë është si majmun, kureshtar për kotësinë e botës, tepër i shformuar për të bërë vepra që meritojnë lëvdata.

Ai mban një kostum, domethënë veshjen ipeshkvnore, që është e nderueshme dhe e çmueshme në sytë e Hyjit, por i ka të zbuluara pjesët intime pasi karakteri i tij jo serioz dhe epshi fizik shihen nga të tjerët dhe shkaktojnë rrënimin e shpirtave. Kjo bie në kundërshtim me atë që thotë ai kalorës fisnik për nderim më të madh që u jepet pjesëve më të turpshme të njeriut, duke nënkuptuar me këtë që instiktet shtazore të priftërinjve duhen fshehur me vepra të mira, që i dobëti të mos skandalizohet nga shembulli i tyre.

Gjithashtu majmuni prek dhe u mban erë gjërave të fëlliqura. Ç'bën njeriu me gisht përveçse tregon diçka që ka parë, ashtu si atëherë kur unë pashë Hyjin në natyrën njerëzore dhe e tregova me gisht duke thënë, 'Ja Qengji i Hyjit'? Cilët janë gishtat e ipeshkëvit në mos virtytet e tij të lavdërueshme me anë të të cilave ai duhet të tregojë drejtësinë dhe dashurinë e Hyji?

Por përkundrazi veprat e këtij njeriu tregojnë se ai është me origjinë fisnike dhe i pasur, i urtë për gjëra tokësore dhe dorëlëshuar me paratë e veta. Ç'është kjo përveçse të prekësh fëlliqësira me gishta? Të krenohesh për pamjen fizike apo për një shtëpi të madhe a nuk është njëlloj si të krekosesh për gjëra të kota? Majmuni ka fytyrë prej njeriu por në çdo drejtim tjetër duket si shtazë.

Edhe ky njeri ka shpirt të stampuar me vulën e Hyjit, por të shformuar prej lakmisë së vet. Në radhë të katërt, ashtu si majmuni prek dhe shkel mbi ndyrësira me këmbë dhe duar, edhe ky njeri dëshiron gjërat e tokës me dëshirat dhe veprat e tij, duke e hequr vështrimin nga qielli e duke e ulur drejt tokës si kafshë e pamend. A mundet një njeri i tillë ta zbusë zemërimin e Hyjit? Jo, përkundrazi ai e nxit Hyjin të bëjë drejtësi ndaj tij."

SQARIM

Zbulesa që vijon ishte për një kardinal gjatë vitit jubilar. Biri i Hyjit thotë: "O debatues krenar, ku është pompoziteti yt, ku janë stolirat e tua kalorsiake tani? Ti nuk deshe të dëgjosh për sa kohë të nderonin. Prandaj tani të ka mbuluar turpi. Përgjigju pra pyetjes Sime, edhe pse Unë di gjithçka, ndërsa kjo nuse e re po dëgjon." E menjëherë si për magji u shfaq një person i katandisur mos më keq që dridhej e ish lakuriq. Gjykatësi i tha: "O shpirt, ti mësoje se bota dhe pasuritë e saj duhen përbuzur. Atëhere pse iu përkushtove atyre?"

Shpirti u përgjigj: "Sepse era e tyre e fëlliqur më dukej më e mirë se aroma Jote e këndshme." Me të thënë këtë, një djall derdhi mbi shpirtin një enë me sqfur dhe helm.

Prapë gjykatësi foli: "O shpirt, ti u vendose lart që të ishe llampë ndriçuese për njerëzit, pse nuk ndriçove me fjalë dhe vepra?" Shpirti u përgjigj: "Sepse dashuria për Ty ishte shuar në zemrën time. Unë vërdallisesha si njeri që e ka humbur kujtesën dhe si endacak, në kërkim të gjërave të momentit dhe pa menduar për të ardhmen." Pasi shpirti tha kështu, atij i iku drita e syve. Djalli i pranishëm tha: "O gjykatës, ky shpirt më përket. Ç'të bëj?" Gjykatësi tha: "Pastroje dhe kontrolloje si në një shtrydhëse rrushi derisa të mbahet koncili ku do të diskutohen akuzat e miqve dhe të armiqve."

Nusja i flet Krishtit, duke u lutur për ipeshkvin e sipër-përmendur. Përgjigjet që Krishti, Virgjëra dhe Shën Anjeza i japin nuses.

KAPITULLI 12

O Zoti im, unë e di se askush nuk mund të hyjë në qiell nëse nuk e tërheq Ati. Prandaj, At i shtrenjtë, tërhiqe tek Ti këtë ipeshkëv të sëmurë. Dhe Ti, Biri i Hyjit, ndihmoje nëse ai përpiqet. Dhe Ti, Shpirti Shenjt, mbushe këtë ipeshkëv të ftohtë dhe bosh me dashurinë Tënde."

Hyji Atë përgjigjet: "Nëse ai që tërheq diçka është i fortë por çka tërhiqet është shumë e rëndë, përpjekja e tij shpej shkon dëm dhe nuk ka rezultat. Përveç kësaj, nëse ai që tërhiqet është i lidhur, atëherë ai nuk ndihmon dot as veten as atë që e tërheq. Nëse ai që tërhiqet është i papastër, atëherë ai është i neveritshëm për atë që e tërheq dhe i afrohet. Ky ipeshkëv sillet si një njeri që gjendet në udhëkryq e përpiqet të vendosë cilën rrugë të ndjekë."

Nusja u përgjigj: "O Zoti im, a nuk është shkruar se asnjë nuk qëndron në vend në këtë jetë por ose përparon drejt më të mirës ose drejt asaj që është më e keqe?"

Ati u përgjigj: "Që të dyja këto gjëra mund të thuhën këtu, sepse ky njeri qëndron si t' ishte mes dy rrugëve, njëra rrugë gëzimi tjetra trishtimi. Tmerri i ndëshkimit të përjetshëm e trazon atë dhe ai do të donte të fitonte gëzimin qiellor. E megjithatë, ai mendon se rruga që çon në gëzim është shumë e vështirë për t'u përshtuar. Por patjetër që fillon të ecë kur shkon pas gjërave që i dëshiron me pasion."

E bekuara Anjezë thotë: "Ky ipeshkëv sillet si një njeri që qëndron mes dy rrugëve. Ai e dinte se njëra prej tyre ishte e ngushtë në fillim por e bukur në fund; ai e dinte se tjetra ishte e këndshme për një farë kohe, por përfundonte në një humnerë ankthi pafundësisht të thellë. Ndërsa udhëtari mendonte për këto dy rrugë, e tërhoqi më tepër rruga që ishte e këndshme në fillim. Por meqenëse kishte frikë nga humnera, i lindi kjo ide. Ai tha: 'Në rrugën e këndshme duhet të ketë ndonjë shteg që i bie shkurt. Nëse e gjej, mund të vazhdoj të eci në të për një kohë të gjatë dhe kur të arrij tek

humnera në fund, nëse e gjej shtegun, jam i fituar' E kështu ai eci i sigurt përgjatë rrugës por, kur iu afrua humnerës, ra brenda saj pasi nuk e gjeti shtegun që pati shpresuar.

Në ditët e sotme ka shumë njerëz që mendojnë si ky njeri. Ata mendojnë me vete si vijon. Ata thonë: 'Është e lodhshme të përshkosh udhën e ngushtë. Është e vështirë të heqësh dorë nga vullneti vetjak dhe privilegjet.' Në këtë mënyrë ata vënë tek vetvetja besim të rremë dhe të rrezikshëm. Ata thonë: 'Rruga është e gjatë. Mëshira e Hyjit është e madhe. Bota është e këndshme dhe është bërë për t'u shijuar. Asgjë s'më pengon ta shijoj botën për ca kohë siç më pëlqen, pasi kam ndërmend ta ndjek Hyjin në fund të jetës sime. Në fund të fundit, ekziston një lloj shtegu që të nxjerr nga rruga e botës, domethënë pendesa dhe rrëfimi. Nëse ia dal mbanë, do të shpëtoj.'

Mendimi se njeriu mund të vazhdojë ta dëshirojë mëkatin deri në fund të jetës dhe pastaj të shkojë të rrëfëhet është një shpresë tepër e dobët sepse ata bien në humnerë më shpejt se ç'e presin. Ka raste edhe kur kanë dhimbje të mëdha dhe vdesin papritur saqë nuk kanë kohë të pendohen në mënyrë të frytshme. Mirë t'u bëhet. Pasi kur mundeshin, nuk donin të mendonin për të këqijat që u kanoseshin, por arbitrarisht vendosën afate për mëshirën e Hyjit si deshën vetë. Nuk vendosën të mos mëkatonin për sa kohë mund të vazhdonin të mëkatonin. Në të njëjtën mënyrë, ky ipeshkëv qëndronte mes këtyre dy rrugëve. Por tani ai po i afrohet gjithnjë e më tepër rrugës së kënaqësive trupore. Është sikur para tij të gjenden tre faqe që duhen lexuar.

Ai e lexon dhe rilexon faqen e parë me kënaqësi, por faqen e dytë e lexon ndonjëherë dhe pa kënaqësi, ndërsa të tretën e lexon vetëm rrallë dhe këtë e bën me trishtim. Faqja e parë simbolizon pasurinë dhe privilegjet që ai gëzon. E dyta është frika nga Xhehenemi dhe gjykimi i ardhshëm që e trazon. E treta është dashuria për Hyjin dhe frika prej Tij që ai rrallë i sjell ndërmend. Nëse do të sillte ndërmend gjithçka që Hyji ka bërë për të apo që Ai i ka dhënë, dashuria për Hyjin kurrë nuk do të shuhej në zemrën e tij."

Nusja u përgjigj: "O Zojë, lutu për të." Dhe pastaj e bekuara Anjezë tha: "Cili është roli i drejtësisë përveçse të gjykojë dhe cili është roli i mëshirës përveçse të japë zemër?" Nëna e Hyjit thotë: "Ipeshkëvit do t'i thuhet kështu: Edhe pse Hyji mund të bëjë gjithçka, prapë bashkëpunimi i njeriut është i nevojshëm për të shmangur mëkatin dhe për të fituar dashurinë e Hyjit. Ka tre mënyra për të shmangur mëkatin dhe tre mënyra për të fituar dashurinë. Tre me të cilat shmangët mëkati janë: Pendesë e përsosur; e dyta, synimi për të mos mëkatuar më; e treta, përmirësimi i jetës sipas këshillave të atyre që dihet se kanë hequr dorë nga bota. Tre mënyrat që veprojnë së bashku për të fituar dashurinë janë përvujtëria, mëshira dhe përpjekja për të dashur. Kushdo që thotë qoftë edhe një "Ati ynë" për të fituar dashurinë e Hyjit, shpejt do ta përjetojë dashurinë e Hyjit.

Përsa i përket ipeshkvit tjetër, për të cilin po të flisja më parë, si përfundim duhet të them se humnerat janë shumë të mëdha për t'u kapërcyer, muret shumë të larta për të dalë jashtë, hekurat shumë të forta për t'u thyer. Jam këtu duke e pritur, por ai e kthen kokën tej drejt aktivitetëve të tre grupe njerëzish që atij i pëlqen t'i ndjekë. Grupi i parë është kori i vallëzimit. Ai u thotë atyre: 'Më pëlqen t'ju dëgjoj, më prisni!' Grupi i dytë merret me spekulime. Ai u thotë: 'Dua të shoh çka shihni ju – më pëlqen shumë kjo gjë.' Grupi i tretë dëfrehet dhe çlodhet dhe ai dëshiron të gëzojë privilegje e qetësi me ta.

Të jesh kor vallëzues në botë s'do të thotë tjetër përveçse të kalosh nga një gëzim kalimtar tek tjetri, nga një dëshirë për nder tek tjetra. Të rrish të spekulosh nuk do të thotë gjë tjetër përveçse ta largosh shpirtin nga soditja hyjnore dhe të mendosh për grumbullimin dhe shpërndarjen e të mirave të përkohshme. Të çlodhesh në qetësi nuk do të thotë gjë tjetër përveçse të çlodhesh fizikisht. Duke ndjekur këto tre turma, ipeshkvi i është ngjitur një mali të lartë e nuk do t'ia dijë për fjalët që i kam dërguar dhe as për kushtet e mesazhit tim sipas së cilave nëse ai e mban premtimin e vet, edhe unë do ta mbaj timin."

Nusja përgjigjet: "O Nënë e Mirë, mos e braktis atë!" Nëna i thotë asaj: "Nuk do ta braktis deri kur pluhuri të kthehet në pluhur. Madje do të bëj edhe më shumë se kaq, nëse ai kalon përmes hekurave, do të dal ta takoj si shërbëtore dhe ta ndihmoj si nënë." Dhe Nëna shtoi: "A e imagjinon, bijë, se cili do të kish qenë shpërblimi i kanonikut të Orleansit nëse ipeshkvi i tij do të ish kthyer në udhë të drejtë? Ta them unë: Ti sheh se toka ka barëra dhe lule të llojeve të ndryshme. Po ashtu, nëse çdo njeri do të kish qëndruar siç duhet në postin e vet qysh nga fillimi i botës, atëherë çdo njeri do të kishte marrë një shpërblim të madh, pasi kushdo që është në Hyjin do të kish kaluar nga një gëzim tek tjetri, jo prej mërzisë por prej kënaqësisë gjithnjë e më të madhe dhe ripërtëritjes së gëzimit të papërshkrueshëm."

SQARIM

Ky ishte ipeshkvi i Vaksjosë. Kur ndodhej në Romë, ai mendonte i merakosur për kthimin. Në shpirt u dëgjua: "Thuaji ipeshkvit se vonesa e tij është më e dobishme se nxitimi. Ata që e shoqëronin dhe janë nisur përpara, do të arrijnë pas tij. Kur të kthehet në vendin e tij do të shohë se fjalët e mia janë të vërteta." Dhe kështu ndodhi. Kur u kthye ai e gjeti mbretin të marrë rob dhe krejt mbretërinë në kaos. Ata që e shoqëronin e ishin nisur para tij ishin bllokuar rrugës për një kohë të gjatë dhe arritën pas tij. "Ta dish edhe se zonja që e shoqëronte ipeshkvin do të kthehet shëndoshë e mirë por nuk do të vdesë në atdheun e saj." Dhe kështu ndodhi, pasi ajo shkoi për herë të dytë në Romë dhe vdiq e u varros atje.

RRETH PO TË NJËJTIT IPESHKËV

Kur zonja Brixhidë zbriti nga mali Gargano në qytetin e Manfredonias të mbretërisë së Sicilisë, shoqërohej nga po ai ipeshkëv. Në mal ndodhi që ai u rrëzua nga kali dhe theu dy brinjë. Kur në mëngjes zonja po dilte për të shkuar tek Shën Nikolla i Barit, ai e thirri dhe i tha: "Zonjë, e kam shumë të vështirë të qëndroj këtu pa ju. Gjithashtu më vjen keq që ju duhet të vonoheni për hatrin tim, veçanërisht gjatë vazhdimit të këtyre luftimeve. Ju kërktoj," tha ai, "për hir të Jezu Krishtit, t'i luteni Hyjit për mua dhe ta vini dorën aty ku më dhemb!

Shpresoj se dhimbja do të më zbutet nga prekja e dorës suaj." Me lot në sy, ajo iu përgjigj me dhembshuri: "Zotëri, e konsideroj veten një hiç, pasi jam mëkatore e madhe para Hyjit. Por le t'i lutemi të gjithë Hyjit dhe ai do t'i përgjigjet fesë suaj." Ata u lutën dhe kur ajo u ngrit preku gjoksin e ipeshkëvit duke thënë: "Zoti Jezu Krisht ju shëroftë." Menjëherë dhimbja u fashit. Dhe ipeshkvi u ngrit dhe e shoqëroi deri në Romë.

Nëna i tregon bijës për fjalët dhe veprat e Krishtit të cilat i krahason me një thesar, natyrën e Tij hyjnore e krahason me një kështjellë, mëkatin me hekurat, ndërsa bukurinë e botës dhe gëzimin nga miqësitë i krahason me dy hendeqe. Ipeshkvi duhet të përkujdeset për shpirtrat.

Kapitulli 13

Nëna i flet nuses së Birit të saj dhe thotë: "Ky ipeshkëv më lutet me dashuri dhe për këtë arsye ai duhet të bëjë çfarë mua më pëlqen më shumë. Ka një thesar që unë e di se kushdo që e bën të vetin kurrë nuk do të jetë i varfër, kushdo që e sheh kurrë nuk do të provojë ankth dhe vdekje dhe kushdo që e dëshiron do të ketë me gëzim gjithçka që do. Thesari është kyçur pas katër hekurave në një kështjellë të fortifikuar. Jashtë kështjellës gjendet një goxha mur. Përtej mureve janë dy hendeqe të gjerë dhe të thellë. I kërktoj ipeshkëvit që t'i kapërcejë të dy hendeqet me një kërcim të vetëm, t'i kalojë muret vetëm me një të hedhur dhe të kalojë mes hekurave vetëm me një të goditur e të më sjellë gjënë që më pëlqen më shumë.

Tani do të tregoj kuptimin e gjithë kësaj. Kur përdorni fjalën 'thesar', ju keni parasysh diçka që përdoret dhe lëvizet rrallë. Në këtë rast thesari janë fjalët e vyera të shtrenjtit Birit tim, veprat që Ai kreu gjatë dhe para pasionit të Tij dhe mrekullitë që bëri kur Fjala u bë njeri në trupin tim dhe që vazhdon t'i bëjë kur, me fjalën e Hyjit, buka në altar shndërrohet çdo ditë në po atë trup. Të gjitha këto janë një thesar i vyer

por që po neglizhohet dhe është harruar e ka shumë pak vetë që e kujtojnë apo përfitojnë prej tij. Trupi i lavdishëm i Hyjit Birit tim gjendet në një kështjellë të fortifikuar, domethënë në fuqinë e natyrës së Tij hyjnore. Ashtu si kështjella shërben për t'u mbrojtur nga armiqtë, po ashtu fuqia e natyrës hyjnore të tim Biri shërben për të mbrojtur trupin e natyrës së Tij njerëzore nga armiku. Katër hekurat janë katër mëkatet që i përjashtojnë shumë njerëz nga pjesëmarrja në trupin e Krishtit, nga mirësia dhe fuqia e Tij.

Mëkati i parë është krenaria dhe dëshira për famë tokësore. I dyti është dëshira për të mirat e kësaj bote. I treti është epshi i neveritshëm për të ngopur trupin pa fre. I katërti është zemërimi, zilia dhe neglizhenca në lidhje me shpëtimin personal. Shumë njerëz i duan pa masë këto katër mëkate dhe i bëjnë normalisht, gjë që i largon shumë prej Hyjit. Ata e shohin dhe marrin Trupin e Hyjit, por shpirti i tyre ndodhet larg Hyjit njëlloj siç ndodhen larg cubat nga objekti që duan të plaçkisin kur rruga që i çon atje është bllokuar me hekura të fortë.

Prandaj thashë se ai duhet të kalojë përmes hekurave me një goditje të vetme. Goditja simbolizon zellin për shpirtrat, zell që e shtyn t'i godasë shpirtrat me vepra drejtësie nga dashuria për Hyjin, në mënyrë që të thyejë hekurat e vesit për t'i hapur rrugën mëkatarit për tek thesari i vyer. Edhe pse ai nuk mund të godasë çdo mëkatar, ai duhet të bëjë çka mundet dhe duhet të bëjë, veçanërisht për ata për të cilët është përgjegjës, pa lënë pas dore as të madh as të vogël, as fqinj as të afërm, as miq as armiq. Këtë bëri Shën Toma i Anglisë. Ai vuajti shumë për hir të drejtësisë dhe vdekja e tij që e rëndë sepse nuk hezitoi t'i godiste trupat me drejtësinë e kishës për të mirën e tyre.

Ipeshkvi duhet të imitojë jetën e Tomës që kushdo që e merr vesh ta kuptojë se ai i urren mëkatet e veta dhe mëkatet e të tjerëve. Goditja e zellit hyjnor pastaj do të dëgjohet kudo në qiell para Hyjit dhe engjëjve të Tij. Atëherë shumë do të kthehen në udhë të drejtë duke thënë: 'Ai nuk na urren ne por mëkatet tona.' Ata do të thonë: 'Le të pendohemi e do të bëhemi miq të Hyjit dhe të ipeshkvit.'

Tre muret që e rrethojnë kështjellën janë tre virtytet. Virtyti i parë është heqja dorë nga kënaqësitë trupore dhe bërja e vullnetit të Hyjit. I dyti është durimi i qortimeve dhe mallkimeve për hir të së vërtetës dhe të drejtësisë, duke i thënë jo fitimit të ndereve dhe pasurive tokësore në kurriz të së vërtetës. I treti është gatishmëria për të dhënë jetën dhe zotërimet për hir të shpëtimit të cilitdo të krishteri. Por shih se ç'bëjnë njerëzit në ditët e sotme. Ata mendojnë se këta mure janë shumë të lartë për t'u kapërcyer.

As zemrat as shpirtrat e tyre nuk i afrohen trupit të lavdishëm me besnikëri, pasi ata janë larg Hyjit. Prandaj i thashë mikut tim t'i kapërcejë muret me një kërcim të vetëm. Ju quani kërcim distancimin e këmbëve nga njëra-tjetra për ta lëvizur trupin

shpejt. I tillë është kërcimi shpirtëror pasi, kur trupi është në tokë dhe zemra në qiell, tre muret kapërcehen shpejt. Nëse njeriu mediton për gjërat qiellore, atëherë nuk heziton të heqë dorë nga vullneti i vet e të durojë refuzime dhe persekutim për hir të drejtësisë, i gatshëm të vdesë për lavdinë e Hyjit.

Dy hendeqet matanë murit përfaqësojnë bukurinë e botës dhe gëzimin që sjellin miqësitë tokësore. Ka shumë njerëz që nuk i shqetësojnë këto hendeqe, pa dashur t'ia dinë nëse do e shohin apo jo Hyjin në qiell. Hendeqet janë të gjera dhe të thella, të gjera sepse vullneti i këtyre njerëzve është larg Hyjit dhe të thella sepse i bllokojnë shumë njerëz në honet e ferrit. Prandaj hendeqet duhen kapërcyer me një të hedhur të vetme. Hedhja shpirtërore nuk është tjetër gjë përveç shkëputjes krejtësisht të zemrës nga gjërat boshe dhe kalimit nga të mirat tokësore në mbretërinë e qiellit.

Tregova si mund të kalohet përmes hekurave dhe si kapërcehen muret. Tani do të tregoj si ky ipeshkëv duhet të më sjellë gjënë më të shtrenjtë. Natyra hyjnore e Hyjit ka qenë dhe është qysh nga përjetësia pa fillim, pasi as fillim as fund nuk mund të gjenden në të. Por natyra e Tij njerëzore ishte në trupin tim dhe mori trup dhe gjak prej meje. Prandaj është gjëja më e çmueshme që ka qenë dhe është. Po kështu, kur shpirti i drejtë merr trupin e Hyjit me dashuri dhe kur trupi i Tij e mbush shpirtin, atëherë ai ka gjënë më të shtrenjtë që ka qenë ndonjëherë. Edhe pse natyra hyjnore ekziston në tre Persona pa fillim dhe pa fund në vetvete, kur Hyji dërgoi Birin e Vet tek unë me natyrën hyjnore dhe Shpirtin Shenjt, Ai mori trupin e bekuar prej meje. Tani do t'iu tregoj ipeshkëvit sesi duhet sjellë përpara Zotit kjo gjë e çmueshme. Sa herë që miku i Hyjit has një mëkatar fjalët e të cilit tregojnë se ai ka pak dashuri për Hyjin dhe shumë dashuri për botën, ta dije se ai shpirt është bosh, pa Hyjin.

Po kështu miku i Hyjit tregon dashuri për Hyjin kur i vjen keq që një shpirt i shëlbuar nga gjaku i Krijuesit është armik i Hyjit. Ai duhet të tregojë keqardhje për shpirtin fatkeq duke përdorur, si të thuash, dy zëra për të: një me të cilin ai i lutet Hyjit të ketë mëshirë për shpirtin dhe tjetrin me të cilin i tregon shpirtit për rrezikun që i kanoset. Nëse ai i pajton dhe i bashkon të dy, Hyjin dhe shpirtin, atëherë duart e dashurisë së tij i bëjnë Hyjit dhuratën më të çmueshme, pasi gjëja më e shtrenjtë për mua është kur trupi i Hyjit që dikur i shte brenda meje dhe shpirti njerëzor që Hyji ka krijuar bashkohen në miqësi.

Kjo nuk ka pse të të çudisë. Ti e di mirë se unë isha e pranishme kur Biri im, kalorësi i madh, doli nga Jeruzalemi për të luftuar një betejë aq brutale dhe të vështirë sa që të gjithë tejsat e krahëve i u dëmtuan. Shpina i u përgjak dhe mavijos, këmbët iu shpuan nga gozhdët, sytë dhe veshët iu gjakosën. Koka i u var kur dha shpirt. Zemra i u çka nga maja e një heshte. I fitoi shpirtat duke vuajtur shumë. Ai që tani banon në lavdi u shtrin krahët njerëzve, por janë pak ata që i sjellin Atij nusen e Vet. Për pasojë miku i

Hyjit nuk duhet ta kursejë as jetën as zotërimet e veta për të ndihmuar të tjerët dhe e ndihmon veten kur i sjell të tjerët Birit tim.

Thuaji këtij i peshkvi se duke qenë se lutet për të patur miqësinë Time, do të lidhem me të me lidhjen e fesë. Trupi i Hyjit, që dikur i shte brenda meje, do ta mirëpresë shpirtin e tij me dashuri të madhe. Ashtu si Ati ishte në mua bashkë me Birin që kish trupin dhe shpirtin tim, dhe si Shpirti Shenjt që është në Atin dhe Birin ishte kudo me mua dhe kishte Birin tim brenda Tij, edhe shërbëtori im do të lidhet me të njëjtin. Nëse i do vuajtjet e Hyjit dhe ka trupin e Tij të çmuar në zemër, atëherë ai do të ketë natyrën njerëzore të Hyjit që ka natyrën e hyjinore brenda dhe jashtë tij. Duke qenë se shërbëtori im dhe unë bashkëndajmë të njëjtin Hyj, do të bashkëndajmë edhe një lidhje dashurie dhe një Shpirt të Shenjtë që është Hyj me Atin dhe me Birin.

Edhe diçka tjetër: Nëse i peshkvi e mban premtimin, unë do ta ndihmoj gjatë jetës. Në fund të jetës unë do ta ndihmoj dhe asistoj dhe do ta çoj shpirtin e tij para Hyjit, duke thënë: Hyji im, ky njeriu më shërbeu dhe m'u bind dhe prandaj ta paraqes shpirtin e tij! O bijë, për çfarë mendon një njeri kur përçmon shpirtin e vet? Vallë Hyji Atë në hyjninë e Vet të pamatë do ta kishte lënë Birin e Tij të pafajshëm të vuante aq shumë në natyrën e Vet njerëzore nëse Ai nuk do të kishte një dëshirë dhe dashuri të vërtetë për shpirtrat dhe për lavdinë e përjetshme që kishte përgatitur për ta?" Kjo zbulesë ka të bëjë me ipeshkvin e Linkopingut që më vonë u bë arqipeshkëv. Ka prapë për këtë i peshkëv në Librin 6, kapitulli 22, që fillon me: "Ky prelat."

SHTOJCË PËR TË NJËJTIN PERSON

"Ipeshkvi, për të cilin ti qan, vuajti pak në purgator. Të jesh e sigurtë se edhe pse në botë ai kishte shumë që e pengonin, ata e kanë marrë tani ndëshkimin dhe ai do të përlehtëhet në sajë të fesë dhe pastërtisë së tij."

Nëna i flet bijës për një ipeshkëv të cilin e krahason me një flutur; përvujtërinë dhe krenarinë e tij i krahason me dy flatrat e fluturës, tre maskat që mbulojnë veset e ipeshkëvit me tre ngjyrat e insektit, veprat e tij me trashësinë e ngjyrave, vullnetin e tij dyfaqësh me dy antenat e fluturës, grykësinë e tij me gojën e saj, dashurinë e tij të vogël me trupin e saj piciruk.

Kapitulli 14

Nëna i flet nuses së Birit dhe i thotë: "Ti i përngjan një enë që i zoti e mbush dhe mësuesi e zbraz. Por ty të mbush dhe të zbraz i njëjti person. Kur dikush përzien verë,

qumësht dhe ujë në një enë, ai do të quhej mësues i shquar nëse do të arrinte më pas t'i ndante veç e veç lëngjet e përzier. Këtë kam bërë dhe po bëj me ty unë, Nëna dhe Mësuesja e gjithë njerëzimit. Një vit e gjysëm më pare të janë thënë lloj-lloj gjërash që tani duken të gjitha sikur të ishin përzier në shpirtin tënd e nuk do të shijonin sikur të zbrazeshin të gjitha bashkë, pasi nuk do të merreshin vesh. Prandaj unë gradualisht i ndaj veç e veç, siç e shoh të udhës.

A e mban mend që të pata dërguar tek një ipeshkëv që e quajta shërbëtorin tim? Le ta krahasojmë me një flutur me dy flatra të gjëra ngjyrë bardhë, kuq dhe blu. Kur e prek, pigmenti të ngjit në gisht si hi. Insekti ka trup të vogël por gojë të madhe, dy antena në ballë dhe një vend të fshehtë në bark nga ku nxjerr mbeturinat trupore. Flatrat e këtij insekti, domethënë krahët e ipeshkëvit, janë përvujtëria dhe krenaria. Nga jashtë ai duket i përvuajtur me fjalë dhe gjeste, i përvuajtur në veshje dhe vepra, por në zemër dryen krenari që e bën t'i duket vetja kushedi çfarë e të mbahet me të madh, dëshiron që njerëzit ta respektojnë, i gjykon të tjerët dhe veten e konsideron më të mirin. Me këta dy krahë ai fluturon para njerëzve duke u hequr si i përvuajtur që të fitojë simpatinë e tyre dhe ta mbajnë në gojë dhe krenaria e bën që ta mendojë veten më të shenjtë se të tjerët.

Tre ngjyrat e flatrave simbolizojnë tre maskat që mbulojnë veset e tij. Ngjyra e kuqe do të thotë se ai vazhdimisht flet për vuajtjet e Krishtit dhe mrekullitë e shenjtërve që ta kujtojnë njeri të shenjtë, por ata në vërtetë janë larg zemrës së tij pasi nuk i pëlqejnë fort. Ngjyra blu do të thotë se, së jashtmi, ai duket sikur nuk do t'ia dijë për të mirat tokësore, sikur bota për të nuk ekziston dhe sikur është i dhënë i tëri pas gjërave qiellore. Por kjo ngjyrë e dytë nuk e bën më të qëndrueshëm përpara Hyjit se e para. Ngjyra e bardhë nënkupton se ai është rregulltar në veshje dhe i lavdërueshëm në sjelljet e veta. Megjithatë, ngjyra e e tretë mbart po aq magji dhe përsosmëri sa dy të parat. Ashtu si pigmenti i fluturës është i trashë dhe të mbetet në gishta duke mos lënë mbrapa asgjë përveç një substance prej hiri, ashtu edhe veprat e tij në pamje janë tërheqëse pasi ai preferon vetminë, por janë boshe dhe pavlerë në drejtim të dobisë që i sjellin atij, pasi ai nuk është i sinqertë e as do çka ia vlen të duhet.

Dy antenat përfaqësojnë vullnetin e tij dyfaqësh. Ja, ai dëshiron të jetojë rehatisht në botë dhe të ketë jetën e përjetshme pas vdekjes. Ky ipeshkëv është taman si flutur, mendon se mund të mbajë qiellin me një antenë dhe tokën me tjetrën, edhe pse nuk duron dot as edhe më të voglën vështirësi për lavdinë e Hyjit. Kështu ai mbështetet në kishën e Hyjit dhe mendon se mund t'i sjellë dobi asaj me fjalën dhe shembullin e vet, sikur kisha nuk mund të bënte pa të. Ai kujton se veprat e tij të mira do të ndikojnë shpirtërisht për mirë tek njerëzit mondanë. Pra ai arësyeton si një ushtar që e ka mbaruar betejën. 'Duke qenë se,' thotë ai, 'tashmë më mbajnë për të devotshëm dhe të përvuajtur, pse duhet të cfilitem më shumë? Edhe nëse mëkatoj me ca kënaqësira të vogla pa të cilat jeta do të ishte e trishtueshme, prapë më falen për hir të meritave që

kam dhe veprave që kam kryer. Nëse qielli mund të fitohet për një gotë uji të ftohtë, pse u dashka bërë më tepër?'

Flutura ka edhe një gojë të madhe, por grykësia e saj është akoma më e madhe saqë po të mundej t'i hante të gjitha mizat e t'i shpëtonte vetëm njëra, do të donte ta përllante edhe atë. Në të njëjtën mënyrë edhe ky nëse do të mundej t'u shtonte një kacidhe parave të shumta që ka, pa rënë në sy, do ta merrte e prapë oreksi i grykësisë së tij nuk do të shuhej.

Gjithashtu flutura ka edhe një dalje për zbrazen e papastërtive. Edhe ky njeri shfryn e i zbraz pa u matur zemërimin dhe padurimin e kështu papastërtitë e tij të fshehta dalin sheshit para të tjerëve. E ashtu si flutura ka trup të vogël, ky njeri ka pak dashuri." Nusja u përgjigj: "Nëse ai ka qoftë edhe një grimë të vetme dashurie, ka gjithmonë ca shpresë për jetë dhe shpëtim për të." Nëna tha: "Vallë nuk i kishte mbetur edhe Judës ca dashuri kur, pasi tradhtoi Zotin e vet, tha: 'Mëkatova që tradhtova gjakun e pafajshëm'? Donte të dukej sikur kish dashuri, por nuk kish fare."

Nëna i flet bijës për një tjetër ipeshkëv që alegorikisht e përshkruan si zekth, llafollogjinë e tij si fluturim, dy preokupimet e tij si flatra, lajkat që i bën botës si thumb. Virgjëra çuditet me jetën e këtyre dy ipeshkvinjve. Rreth predikuesve.

Kapitulli 15

Nëna i flet përsëri nuses duke thënë: "Të tregova edhe një ipeshkëv tjetër të cilin e quajta bariu i grigjës. Le ta krahasojmë me një zekth ngjyrë dheu që fluturon zhurmshëm sa andej këtej. Kudo që shkon, pickimi i tij është i tmerrshëm dhe i dhimbshëm. Ky ipeshkëv ka ngjyrë toke sepse, edhe pse është thirrur të jetojë në varfëri, do të donte më mirë të ishte i pasur dhe jo i varfër, të ishte epror dhe jo vartës, të bënte vullnetin e vet dhe jo të disiplinohej duke iu bindur të tjerëve. Ai fluturon zhurmshëm në kuptimin që është llafolog në predikimet shpirtërore e mban leksione rreth kotësive tokësore dhe jo doktrinës shpirtërore, duke lëvduar dhe ndjekur kotësitë tokësore dhe jo thjeshtësinë e shenjtë të rregullit të cilit i përket.

Ka edhe dy flatra, domethënë dy ide: E para është dëshira për t'u mbajtur njerëzve ligjërata mahnitëse dhe lajkatare për të fituar simpatinë e tyre. E dyta është dëshira që gjithkush të mos e kundërshtojë por t'i bindet. Pickimi i zekthit është i padurueshëm. Po ashtu ky njeri i pickon shpirtrat për vdekje. Dhe edhe pse duhet të jetë doktor shpirtrash, nuk u tregon shpirtrave që vijnë tek ai për rrezikun dhe sëmundjen e tyre e as përdor bisturi të mprehtë, por i merr me të mirë që ta mbajnë për të butë e të mos

largohen prej tij. Këta dy ipeshkvinj janë shumë të çuditshëm. Njëri prej tyre hiqet si i varfër, vetmitar dhe i përvuajtur që ta mbajnë për njeri të përsjirtshëm. Tjetri dëshiron ta ketë gjithë botën të vetën që ta mbajnë për të mëshirshëm dhe bujar. Njëri dëshiron të duket sikur nuk ka asgjë, por fshehurazi dëshiron të ketë gjithçka. Tjetri haptazi dëshiron të ketë sa më shumë në mënyrë që të mund të japë dhe të fitojë simpatinë e të tjerëve. Prandaj, siç thotë proverbi, duke qenë se më shërbëjnë në mënyrë të padukshme për mua (sepse nuk e pranoj), do t'i shpërblej në mënyrë të padukshme për ta.

Çuditësh pse njerëz të tillë lëvdohen për mënyrën si predikojnë? Ta them unë: ndonjëherë ndonjë i keq u flet të mirëve dhe Shpirti i Hyjit zbret tek ta, jo prej mirësisë së mësuesit por në sajë të fjalëve të mësuesit ku gjendet Shpirti i Hyjit, për të mirën e dëgjuesve. Ndonjëherë një i mirë u flet të këqijnve që bëhen të mirë kur e dëgjojnë si për shkak të Shpirtit të Hyjit ashtu edhe prej mirësisë së mësuesit. Ndonjëherë një njeri i ftohtë u flet njerëzve të ftohtë në mënyrë të tillë që këta dëgjues të ftohtë i tregojnë çka kanë dëgjuar njerëzve të zellshëm që nuk kanë qenë aty e kjo i bën këta të fundit edhe më të zellshëm. Prandaj mos u shqetëso se tek ç'illoj njerëzish të takon të shkosh. I mrekullueshëm është Hyji që e shkel arin me këmbë dhe i lëshon rrezet e diellit mbi baltë!"

Biri i shpjegon nuses se mallkimi i shpirtrave nuk i pëlqen Hyjit. Pyetje mbresëlënëse që një ipeshkëv më i ri i bën një ipeshkvi më të vjetër dhe përgjigjet që më i vjetri i jep më të riut.

Kapitulli 16

Biri i flet nuses dhe thotë: "Pse mendon se po të tregohen këta dy njerëz? Mos vallë sepse Hyjit i pëlqen t'i censurojë dhe dënojë? Absolutisht jo. Jo, kjo bëhet për të vënë më në pah durimin dhe lavdinë e Hyjit dhe që ata që e marrin vesh t'i tremben gjykimit të Hyjit. Tani eja e dëgjo një bisedë që do të të lërë pa mend. Shiko atje, ipeshkvi më i ri i ka bërë më të vjetrit një pyetje duke thënë: 'Vëlla, dëgjo dhe m'u përgjigj. Dikur u lidhur pas zgjedhës së bindjes, përse ke hequr dorë prej saj tani? Dikur zgjodhe varfërinë dhe jetën rregulltare, përse i ke braktisur? Dikur hyre në jetën rregulltare dhe i ktheve shpinën botës, përse kërkove të bëhesh ipeshkëv?' I vjetri u përgjigj: 'Bindjen, që më bënte të sillësia si vartës, nuk e duroja dot. Prandaj zgjodha lirinë. Zgjodha që Hyji thotë se është e këndshme, ishte e hidhur për mua.

Prandaj kërkova dhe zgjodha komoditetin. Përvujtëria ime ishte shtirje. Prandaj digjesha për ndere. Dhe meqenëse është më mirë të shtysh se të tërheqësh, dëshirova të

bëhem ipeshkëv.' Më i riu pyeti përsëri: 'Pse nuk e nderova ofiqin tënd ipeshkëv duke i dhënë nder tokësor? Pse nuk fitove pasuri me anë të urtisë së shekullit? Pse nuk i shpenzove të mirat e tua sipas kërkesave të shekullit? Pse u përvujtërove së jashtmi dhe nuk u solle sipas ambicjeve tokësore?'

Më i vjetri iu përgjigj: 'Arësyeja pse nuk u mbulova me ndere tokësore ishte sepse shpresoja të nderohesha shumë më tepër duke u u hequr si i përvuajtur dhe i përsheptshëm sesa botëdashës. Prandaj, që të lëvdohesha nga njerëzit e shekullit, hiqesha sikur përbuzja gjithçka; hiqesha si i përvuajtur dhe i përsheptshëm që të fitoja simpatinë e njerëzve të përsheptshëm. Arësyeja pse nuk fitova pasuri me anë të urtisë tokësore ishte që njerëzit e përsheptshëm të mos ta shihnin dhe të më përbuznin për shekullaritetin tim. Arësyeja pse nuk isha dorëlëshuar me dhurata ishte se preferoja të kisha pak miq dhe jo shumë për hir të rehatisë personale. Preferoja më mirë ta kisha kuletën plot sesa të jepja dhurata.'

Prapë më i riu pyeti: 'Thuamë, pse i dhe gomarit të pijë pije të këndshme dhe të ëmbël me enë të pisët? Pse u dhe ipeshkëvinjve lëvozhga nga stalla e derrave? Pse e shkele kurorën tënde me këmbë? Pse e pështyve grurin dhe përtype egjra? Pse i zgjidhe të tjerët nga zinxhirët dhe vetë u lidhe me pranga? Pse i mjekon me ilaçe plagët e të tjerëve ndërsa të tuave u vë helm?' Më i vjetri u përgjigj: 'I dhashë pije të ëmbël gomarit tim me enë të neveritshme dhe të pisët në kuptimin që edhe pse studiues, unë preferova t'u përkushtohem sakramenteve të altarit për hir të reputacionit tokësor dhe jo të merresha me problemet e përditshme. Meqenëse sekretet e mia njerëzit nuk i dinin por Hyji i dinte, m'u rrit mendja dhe kështu meritova ndëshkim edhe më të tmerrshëm.'

Pyetjes së dytë i përgjigjem se i dhashë ipeshkëvit lëvozhga nga stalla e derrave në kuptimin që ndiqja instiktet e natyrës dhe nuk vetëpërmbahesha. Përsa i përket pyetjes së tretë, e shkela kurorën time ipeshkëvnore në kuptimin që preferoja t'i bëja veprat e mëshirës për të fituar simpatinë e njerëzve sesa si akte drejtësie për lavdinë dhe dashurinë e Hyjit.

Sa për pyetjen e katërt, pështyva grurin dhe përtypa kashtën në kuptimin që nuk predikoj fjalët e Hyjit nga dashuria për Hyjin dhe as nuk më pëlqente të bëja gjërat që u këshilloja të tjerëve. Sa për pyetjen e pestë, i çlirova të tjerët por lidha veten në kuptimin që u jepja faljen e mëkateve atyre që vinin tek unë me pendesë, por vetë më pëlqente të bëja gjërat për të cilat ata rrëfeshim me lotë dhe bënin pendesë. Sa për pyetjen e gjashtë, i lyeja të tjerët me pomadë shëruese por vetë lyhesha me helm në kuptimin që ndërsa predikoj pastërtinë e jetës dhe i përmirësoja të tjerët, vetë përkeqësohesha. Caktoja norma për të tjerët por vetë nuk lëvizja as edhe një gisht për t'i zbatuar ato. Ku shihja të tjerët të bënin përparim, aty dështoja vetë, pasi preferoja t'i rëndoja mëkatet e kryera dhe jo ta lehtësoja peshën e tyre duke bërë pendesë.'

Pas kësaj u dëgjua një zë që tha: Falenderoje Hyjin që ti nuk je mes këtyre enëve helmuese që kur thyhen kthehen tek helmi.' Menjëherë u shpall vdekja e njërit prej tyre."

Virgjëra lëvdon jetën dhe rregullin e Shën Dominikut. Si ai iu drejtua Virgjërës në prag të vdekjes dhe si në kohët e sotme fretërit e tij kanë shenjën e pasionit të Krishtit që u dha Dominiku, por shumë prej tyre jetojnë me shenjën që u ka vulosur djalli.

Kapitulli 17

Prapë Nëna i flet nuses dhe thotë: "Dje të tregova për dy vetë që i përkisnin urdhrit të Shën Dominikut. Dominiku e konsideronte Birin tim si Zotërine e tij të shtrenjtë dhe më donte mua Nënë e tij më tepër se vetveten. Im Bir i dha të kuptojë këtij njeriu të shenjtë se ka tre gjëra në botë që nuk i pëlqejnë tim Biri: krenaria, lakmia dhe epshi. Me psherëtima dhe përgjërime, Shën Dominiku siguroi ndihmë dhe ilaç për luftimin e këtyre tre të këqijave. Hyji u prek nga lotët e tij dhe e frymëzoi të ngrrejë një rregull të kodifikuar jetese ku ky shenjtor i kundërvuri tre virtyte tre të këqijave të botës.

Për të luftuar vesin e lakmisë, ai përcaktoi se askush nuk duhej të zotëronte diçka pa lejen e eprorit. Për të mposhtur krenarinë vendosi që veshja duhej të ishte e përvuajtur dhe e thjeshtë. Kundër grykësisë së pafund të mishit, ai caktoi vetëpërmbajtjen dhe orare për praktikimin e vetëdisiplinimit. Caktoi një epror mbi fretërit që të ruannte paqen dhe bashkimin.

Me dëshirën për t'u dhënë fretërve një shenjë shpirtërore, ai simbolikisht u stampoi një kryq të kuq në krahun e majtë, afër zemrës, domethënë ai i mësoi fretërit që vazhdimisht të sillnin ndërmend vuajtjet e Hyjit, të predikonin më me zell fjalën e Hyjit, jo për hir të botës por nga dashuria për Hyjin dhe shpirtrat. Ai gjithashtu i mësoi që më mirë të nënshtroheshin sesa të sundonin, ta urrenin vullnetin e tyre, t'i duronin fyerjet, të mos dëshironin gjë tjetër përveç ushqimit dhe veshjeve, ta donin të vërtetën me zemër dhe ta shpallnin me buzë, mos të kërkonin lavdin e vet por t'i mbanin fjalët e Hyjit në buzë dhe t'i predikonin gjithmonë, pa i lënë pas dore nga turpi dhe pa i shpallur për të fituar simpatinë e njerëzve.

Kur erdhi koha e çelirimit për të, kohë të cilën im Bir ia pati zbuluar në shpirt, ai erdhi i përlotur tek unë, Nëna e tij, duke thënë: 'O Mari, Mbretëresha e Qiellit, të cilën Hyji e paracaktoi për Vete që të bashkonte natyrat hyjnore dhe njerëzore, ti vetëm je virgjër dhe nënë tejet e denjë. Ti je më e fuqishmja mes grave, nga ty cila lindi Fuqia

vetë. Dëgjoje lutjen time! E di se je shumë e fuqishme, prandaj guxoj të vij para teje. Merri fretërit e mi që i kam rritur dhe edukuar në rreptësinë e skapularit tim dhe mbroji nën mantelin tënd të gjerë! Drejtoji dhe kujdesu për ta që armiku i lashtë mos t'i mposhtë dhe ta rrënojë vreshtën e re të mbjellur nga dora e djathtë e Birit tënd! Zoja ime, me skapularin që një pjesë e ka përpara dhe tjetrën mbrapa, unë nuk kam parasysh gjë tjetër përveç merakut të dyfishtë që kam patur për fretërit e mi.

Unë merakosësja natë e ditë për ta dhe për mënyrën si t'i shërbenin Hyjit duke praktikuar vetëpërmbytjen në mënyrë të arësyeshme dhe të lavdërueshme. Lutesha për ta që të mos dëshironin asgjë tokësore që mund të fyente Hyjin apo që mund të njolloshte famën e tyre të përvujtërisë dhe përshpirtshmërisë në sytë e të tjerëve. Tani që erdhi koha e shpërblimit tim, t'i besoj ty fretërit e mi. Mësoji si fëmijë duke i mbajtur si nënë.' Me këto dhe fjalë të tjera, Dominiku kaloi në lavdinë e Hyjit.

Unë iu përgjigja si vijon, duke përdorur gjuhë figurative: 'O Dominik, miku im i shtrenjtë, meqenëse më do më shumë se vetveten, do t'i mbroj bijtë e tu nën mantelin dhe sundimin tim dhe të gjithë ata që sillen si ty do të shpëtohen. Manteli im është i gjerë me mëshirë dhe unë nuk ia mohoj mëshirën askujt që e kërkon me zemër. Të gjithë ata që e kërkojnë, gjejnë mbrojtje në krahët e mëshirës sime.'

Por, bija ime, si mendon ti, në çfarë konsiston rregulli i shën Dominikut? Patjetër që konsiston në përvujtërinë, vetëpërmbytjen dhe përbuzjen e botës. Të gjitha ata që u përkushtohen këtyre tre virtyeteve dhe me dashuri qëndrojnë në to, kurrë nuk do të dënohen. Këta janë ata që e mbajnë rregullin e Shën Dominikut. Dëgjo tani diçka vërtet të çuditshme: Dominiku i vendosi bijtë e tij nën mantelin tim të gjerë, po shih sa pak kanë mbetur tani nën mantelin tim të gjerë, më pak sesa ishin në rreptësinë e skapularit të tij. E megjithatë as gjatë jetës së Shën Dominikut nuk kish ndokush lëkurë të vërtetë deleje apo karakter dominikan. Karakterin e tyre mund të ta përshkruaj më mirë me anë të një shembëlltyre.

Nëse Dominiku do të zbriste nga lartësitë e qiellit ku ai jeton dhe të takonte Cubin që po zbriste nga lugina ku kish qenë për vrojtuar delet me qëllim që t'i vriste dhe shfaroste, ai do t'i thoshte 'Përse i thërret dhe i largon delet që mbajnë shenjën time?' Cubi mund t'i përgjogjej: 'Përse, Dominik, përvetëson çfarë nuk të takon? Nuk është e ndershme të uzurposh pronën e tjetrit.' Nëse Dominiku do të përpiqej t'i përgjigjej se ai vetë i kish rritur dhe zbutur ato, Cubi do të thoshte: 'Ti mund t'i kesh rritur dhe edukuar, por unë, duke i marrë me të mira, i kam bërë t'i kthehen vullnetit të tyre.

Ti mund t'u kesh përzier butësinë me rreptësinë, por unë i joshja më tepër dhe u tregova gjëra që u pëlqejnë më shumë dhe shih si shumë prej tyre vijnë tek kullota ime kur i thërras. Prandaj delet që më ndjekin me zell janë të miat, pasi ato janë të lira të zgjedhin çfarë u pëlqen më shumë.' Nëse Dominiku do t'ia kthente se delet e tij kanë

një shenjë të kuqe në zemër, Cubi do t'i thoshte; 'Delet e mia kanë shenjën time, një shenjë të vulosur në veshin e djathtë. Meqenëse shenja ime është më e dukshme se e jotja, unë i njoh për delet e mia.'

Cubi është djalli që ka bërë për vete shumë prej deleve të Dominikut. Ato kanë një vulë në veshin e djathtë në kuptimin që nuk i dëgjojnë fjalët e jetës të Atij që thotë: 'Rruga për në qiell është e ngushtë.' Ato zbatojnë vetëm fjalët që u pëlqen të dëgjojnë. Delet e Dominikut janë pak dhe kanë një shenjë të kuqe në zemër në kuptimin që i sjellin ndërmend me dashuri vuajtjet e Hyjit dhe jetojnë të lumtur në vetëpërmbytje dhe varfëri, duke predikuar me zell fjalën e Hyjit.

Sepse rregulli i Shën Dominikut, siç shprehen disa, është: 'Aftësia për të duruar gjithçka, vullneti për të mos dëshiruar asgjë që nuk e lejon Rregulli, heqja dorë jo vetëm nga gjërat e tepërta por ndonjëherë edhe nga gjërat e ligjshme dhe të nevojshme me qëllim që mbahen nën kontroll impulset e trupit.' "

Nëna i tregon nuses për fretërit që tani parapëlqejnë zërin e djallit se atë të atit të tyre Dominik. Pak janë ata që ecin në gjurmët e tij. Kush dëshiron të bëhet ipeshkëv për ndere tokësore dhe për rehati e liri personale, ai nuk i përket rregullit të Shën Dominikut. Ndëshkimi i tmerrshëm që I pret këta njerëz dhe dënimi që vuan njëri prej tyre.

Kapitulli 18

Nëna i flet nuses dhe thotë: "Të thashë se të gjithë ata që i përkasin Rregullit të Dominikut janë nën mantelin tim. Tani do të marrësh vesh sa është numri i tyre. Nëse Dominiku do të zbriste nga vendi i kënaqësive ku gëzon lumturi të vërtetë dhe do t'u thoshte: 'Vëllezër të dashur, ju pasuesit e mi, katër gjëra të mira ju presin: nder në sajë të përvujtërisë, pasuri e pafund në sajë të varfërisë, kënaqësi që nuk mërzit në sajë të vetëpërmbytjes, jetë e amshuar në sajë të përbuzjes së botës,' zor se ata do ta dëgjonin. Përkundrazi, nëse djalli do të ngjitej papritur nga gropa e vet dhe do t'u shpallte katër gjëra të tjera dhe të thoshte: 'Dominiku ju premtoi katër gjëra. Shikoni këtu, në dorë kam çfarë ju pëlqen.

Unë ofroj ndere, pasuri, kënaqësi të menjëhershme. Pra merrni çfarë ju ofroj! Përdorini këto gjëra që janë të sigurta! Shijojeni jetën në mënyrë që pas vdekjes të gëzoni së bashku!' Nëse këta dy zëra do të kumbonin tani në botë, më shumë do të rendnin drejt zërit të cubit se drejt zërit të Dominikut, mikut tim të mirë. Ç'të them për fretërit e Dominikut?

Në të vërtetë të paktë janë ata që gjenden në rregullin e tij, akoma më pak ata që ecin në gjurmët tij duke e imituar. Pasi jo gjithkush i vë vesh zërit, sepse nuk janë të gjithë njëloj – jo në kuptimin që nuk vijnë të gjithë nga Hyji apo që nuk mund të shpëtohen nëse dëshirojnë, por në kuptimin që jo të gjithë e dëgjojnë zërin e Birit të Hyjit që thotë: 'Ejani tek Unë dhe do t'ju çlodh duke ju dhuruar Vetën Time!'

Por ç'të them për ata fretër që duan të bëhen ipeshkvij për arësye mundane? A i përkasin vërtet rregullit të Dominikut? Patjetër që jo. Apo mos vallë ata që e pranojnë postin e ipeshkvit për arësye të drejtë janë të përjashtuar nga Rregulli i Dominikut? Patjetër që jo. I bekuari Agustin jetoi sipas një Rregulli përpara se të bëhej ipeshkëv, por kur u bë ipeshkëv ai nuk hoqi dorë nga rregulli. Pasi ai e pranoi ofiqin me ngurim e nuk pati prej tij më shumë rehati por më shumë punë sepse, kur pa se mund t'u bënte mirë shpirtave, me gëzim hoqi dorë nga dëshirat dhe komoditetet e veta për hir të Hyjit, për të fituar më shumë shpirta për Të. I përkasin Rregullit të Dominikut edhe ata që aspirojnë dhe pranojnë të bëhen ipeshkvinj për t'u bërë më të dobishëm për shpirtat. Shpërblimi i tyre do të jetë i dyfishtë, qoftë për shkak të rregullit fisnik që iu desh të braktisin, qoftë edhe për barrën e ofiqit ipeshkvnor ku u thirrën.

Betohem për Hyjin për të Cilin betoheshin profetët e që nuk betoheshin nga padurimi por për ta marrë Hyjin si dëshmitar të fjalëve të tyre.

Në të njëjtën mënyrë unë betohem se atyre fretërve që janë tallur me rregullin e Dominikut do t'u vijë një gjahtar i fuqishëm me zagarë të tërbuar. Është sikur një shërbëtor t'i thoshte të zotit: 'Në oborrin tënd kanë ardhur shumë dele me mish të helmatisur, me lëkurë të pisët, me qumësht që s'bën dhe shumë të pafytyra në epshet e tyre. Jep urdhër që të theren e kështu të mos u mungojnë kullotat deleve të dobishme dhe delet e mira të mos turbullohen nga pafytyrësia e të këqijave.'

Zoëtria do t'i përgjigjej: 'Mbylli dyert në mënyrë që të hyjnë vetëm delet që dua unë, ato dele për të cilat duhet patur kujdes dhe duhen ushqyer, ato që janë të drejta dhe paqësore.' Po të them se fillimisht do të mbyllen disa prej dyerve, jo të gjitha. Më vonë do të vijë gjahtari me zagarët e nuk do t'ua kursejë as lëkurën nga shigetat e as trupat nga plagët, derisa t'i shfarosë. Pastaj do të vijnë rojet dhe do të kontrollojnë dhe shqyrtojnë me kujdes delet që pranohen në kullotën e Hyjit."

Nusja tha: "Zoja ime, mos u zemëro nëse bëj një pyetje.

Meqenëse vetë papa e zbuti rreptësinë e rregullit për ta, a duhen kritikuar ata pse hanë mish apo çdo gjë tjetër që u vënë përpara?" Nëna u përgjigj: "Papa, duke marrë parasysh dobësinë e natyrës njerëzore, me të drejtë i lejoi të hanë mish që të ishin më në gjendje të punonin dhe më të zellshëm në predikim dhe jo të tregoheshin dembela dhe shkujdesur. Për këtë arësye, ne e justifikojmë papën që e lejoi këtë." Pastaj nusja tha: "Dominiku parashikoi veshje të bëra me copë as shumë të mirë as shumë të keqe, por të një cilësie mesatare. A duhen kritikuar pse veshin rroba të buta?" Nëna u

përgjigj: "Dominiku, që e diktoi rregullin e tij i frymëzuar nga Shpirti i tim Biri, caktoi që ata nuk duhej të mbanin veshje të bëra me materiale më të mira apo më të kushtueshme që të mos kritikoheshin dhe t'u dilte nami se vishnin veshje të bukura dhe të kushtueshme dhe t'u rritej mendja për këtë.

Ai gjithashtu vendosi që ata nuk duhej të mbanin veshje të bëra prej materialeve me cilësinë më të dobët që të mos mundoheshin shumë nga ashpërsia e veshjeve kur çlodheshin pas pune. Përkundrazi, ai vendosi që veshjet e tyre të ishin të një cilësie mesatare dhe të pranueshme që të mos u rritej mendja, por që i mbronin nga i ftohti dhe i ruanin në përparimin e tyre të vazhdueshëm në jetën e virtyteve. Prandaj ne e lëvdojmë Dominikun për masat e marra, por qortojmë ata fretër të tij që bëjnë ndryshime në veshje për hir të vanitetit dhe jo dobisë."

Prapë nusja tha: "A duhen qortuar ata fretër që ndërtojnë kisha të larta dhe madhështore për Birin tënd? A duhen ndaluar dhe kritikuar nëse kërkojnë shumë donacione për ndërtimin e godinave të tilla?" Nëna u përgjigj: "Kur kisha ka hapësirë të bollshme për të gjithë ata që e frekuentojnë, kur muret janë të larta aq sa njerëzit të mos ndjehen ngushtë, kur muret janë të trasha dhe të forta për t'u bërë ballë çdo ere, kur çatia është përforcuar aq sa nuk pikon, atëherë nuk ka nevojë për më tepër. Zemra e përvujatur në një kishë të përvujatur i përllqen më tepër Hyjit se muret e larta ku trupat janë brenda dhe zemrat jashtë. E kështu nuk do të kenë nevojë të grumbullojnë ar dhe argjend për punimet e ndërtimit, pasi Salomonit nuk i erdhi ndonjë e mirë nga ndërtimi i godinave madhështore kur ai neglizhoi ta donte Hyjin për të Cilin ato ndërtoheshin."

Pasi u thanë dhe u dëgjuan këto gjëra, ipeshkvi më i vjetër, që më sipër u tha se vdiq, tha me zë të lartë: "O! O! O! E pat turbani im! Doli sheshit çfarë fshihej poshtë tij. Ku ka përfunduar tani i nderuari ipeshkëv? Po prifti i nderuar? Ku është i gjori frat? E pat ipeshkvi që ish vajosur për ofiqin apostolik dhe për jetë të panjollë. Tani ka mbetur skllavi i bajgave njollusur me yndyrna. E pat prifti që ish shuguruar me fjalë të shenjta për të shndërruar bukën e pajetë në Hyjin e gjallë. Tani ka mbetur tradhtari mashtrues që prej lakmisë shiti Atë që i shëlboi të gjithë njerëzit me dashurinë e Tij.

E pat frati i gjorë që hoqi dorë nga bota me anë të betimit. Jam dënuar për shkak të krenarisë dhe mendjemadhësisë. Por prapë jam i detyruar të them të vërtetën: Ai që më dënoi është gjykatës i drejtë. Ai do ishte gati të vdiste përsëri si dikur në kryq që unë të mos përfundoja këtu – por drejtësia e Tij, që nuk mund ta shkelë drejtësinë, nuk pranoi."

Nusja i tregon Krishtit për mendimet e kota që e mundojnë dhe që nuk arrin t'i largojë. Krishti i shpjegon nuses përse e lejon këtë dhe për dobinë që kanë këto mendime, mjaft

që ajo t'i urrejë këto mendime dhe të ketë frikë të arësyeshme nga Hyji. I tregon edhe se ajo nuk duhet t'i marrë lehtë mëkatet e lehta pasi kjo mund ta çojë në mëkat të rëndë.

Kapitulli 19

Biri i flet nuses: "Çfarë të shqetëson dhe trazon?" Ajo u përgjigj: "Më mendojnë shumë mendime të kota që nuk kam ç'tu bëj dhe, kur dëgjoj për gjykimin Tënd të tmerrshëm, trazohem." Biri u përgjigj: "Kjo është me të vërtetë e drejtë. Më parë t'i gjeje kënaqësi në dëshira tokësore kundër vullnetit Tim, ndërsa tani mendime të ndryshme lejohen që të të lindin kundër vullnetit tënd.

Por ki frikë të matur nga Hyji dhe ki shumë besim tek Unë, Hyji yt, duke qenë e sigurt se kur mendja jote nuk gjen gëzim në mendimet mëkatore por lufton kundër tyre duke i përbuzur, atëherë ato shërbejnë për pastrim dhe kurorë për shpirtin. Por nëse gjen kënaqësi në kryerjen edhe të një mëkati sado të vogël që ti e di se është mëkat dhe këtë e bën duke e vënë besimin në vetëpërmbajtjen tënde dhe duke shpresuar tek hiri, pa bërë pendesë, ta dish se mund të bëhet mëkat mortar. Pra, nëse ndonjë kënaqësi mëkatore të vjen ndërmend, ti duhet menjëherë të mendosh se ku të çon dhe të pendohesh. Pas dobësimit të natyrës njerëzore, mëkati ka lindur shpesh nga dobësia njerëzore. Nuk ka asnjë që nuk mëkaton të paktën lehtë, por Hyji në mëshirën e Tij i ka dhënë njerëzimit ilaçin e pendesës për çdo mëkat dhe ankthin se mos nuk i ka shlyer mjaftueshëm mëkatet tashmë të shlyera.

Hyji nuk urren asgjë më tepër sesa kur ti e di se ke mëkatuar e nuk do të bëhet vonë pasi beson tek veprat e mira që ke bërë sikur, për shkak të tyre, Hyji do t'i mbyllte sytë para mëkatit tënd, sikur nuk Ai nuk mund të kish lavdi pa ty, apo sikur Ai të ishte dakord që ti të bëje ndonjë të keqe meqenëse ke bërë shumë vepra të mira. Por edhe po të bëje njëqind vepra të mira për çdo vepër të keqe, prapë nuk do të ishe në gjendje t'ia shpërbleje Hyjit mirësinë dhe dashurinë e Tij. Pra ki frikë të arësyeshme nga Hyji dhe, edhe pse nuk mund t'i pengosh këto mendime, të paktën bëj durim dhe përpiqu t'i luftosh. Nuk do të dënohesh pse ato të hyjnë në kokë, përveçse kur gjen kënaqësi në to, pasi nuk e ke në dorë ti t'i pengosh.

Edhe pse nuk gjen kënaqësi në mendimet e këqija, prapë duhet ta ruash frikën nga Hyji që të mos mëkatosh për shkak të krenarisë. Kush qëndron palëkundur, qëndron vetëm në sajë të fuqisë së Hyjit. Prandaj frika nga Hyji është si porta nga hyhet në qiell. Ka shumë që janë zhytur me kokë në vdekje sepse, pasi e braktisën frikën e Hyjit, u erdhi turp të rrëfeshin para njerëzve edhe pse nuk patën turp të mëkatonin para Hyjit. Prandaj nuk do të pranoj ta fal mëkatin e atij që nuk e ka vënë ujin në zjarr për të më kërkuar falje për mëkatet e vogla. Zakoni i rëndon mëkatet dhe një mëkat i lehtë që

mund të ishte falur nëpërmjet pendesës bëhet mëkat i rëndë për shkak të shpërfilljes, siç mund ta kuptosh nga rasti i këtij shpirti tashmë të dënuar.

Pasi bëri një mëkat të lehtë që mund të falej, ai e rëndoi atë nga zakoni, duke e vënë shpresën tek veprat e mira që kish bërë, pa menduar se Unë mund t'ia llogarisja mëkatet e vogla. I ngecur në grackën e kënaqësisë së zakonshme dhe të çrregullt, ai as bënte kthesë e as i vinte fre vetes, derisa i erdhi ora e gjykimit. Prandaj, kur po i afrohej fundi, ndërgjegjja papritmas iu trazua keq pasi shpejt do të vdiste dhe kish frikë se shpejt do t'i humbiste të mirat e përkoshme që kishte dashur. Deri në çastin e fundit Hyji e duron mëkatarin për të parë nëse ai heq dorë nga dëshira për të mëkatuar.

Por nëse nuk vendos të heqë dorë, shpirti i tij do të jetë përjetësisht i mallkuar. Djalli, duke e ditur se çdo njeri do të gjykohet në bazë të ndërgjegjes dhe synimeve të tij, përpiket fort në fund të jetës ta shpërqëndrojë shpirtin dhe ta largojë nga korigjimi i synimeve dhe Hyji e lejon këtë të ndodhë pasi shpirti nuk deshi të jetë vigjilent atëherë kur duhej të ishte.

Gjithashtu duhet patur kujdes nga vënia e besimit të tepruar tek vetja apo rritja e mendjes kur Unë e quaj dikë mik apo shërbëtor Timin siç quajta dikur këtë njeri. Edhe Judën e quajta mik dhe Nabukodonosorin shërbëtor. Unë vetë thashë: 'Ju jeni miqtë e Mi nëse zbatoni urdhëresat e Mia.' Në të njëjtën mënyrë tani them: 'Ata që më imitojnë janë miqtë e Mi; ata që më përndjekin duke i nëpërkëmbur urdhëresat e Mia, janë armiqtë e Mi.' Pasi u tha se Unë gjeta një njeri sipas zemrës Sime, a nuk bëri Davidi mëkatin e vrasjes? Salomoni, që mori dhurata dhe premtime aq të mrekullueshme, mëkatoi kundër mirësisë dhe për shkak të mosmirënjohjes së tij, premtimi nuk u përmbush në të por në Mua, Birin e Hyjit.

Po ashtu, njëlloj si atëherë kur ti dikton shton një formulë përmbyllëse në fund, edhe Unë do t'i shtoj një formulë përmbyllëse lokucionit Tim: Nëse dikush bën vullnetin Tim dhe heq dorë nga i veti, ai do të marrë trashëgiminë e jetës së amshuar. Ai që e merr vesh vullnetin Tim por nuk vazhdon ta kryejë deri në fund, do të përfundojë si shërbëtori i pavlerë dhe mosmirënjohës. Megjithatë nuk duhet humbur shpresa nëse e quaj ndonjë armikun Tim, pasi sapo një armik e ndryshon vullnetin për mirë, ai bëhet mik i Hyjit. A nuk ishte Juda mes të dymbëdhjetëve kur Unë thashë: 'Ju, miqtë e Mi, që keni ndjekur vullnetin Tim, do të uleni në dymbëdhjetë frone.' Në atë kohë Juda me të vërtetë po më ndiqte, por nuk do të ulet mes të dymbëdhjetëve. Atëherë në ç'mënyrë janë përmbushur këto fjalë të Hyjit? Unë përgjigjem: Hyji, që e sheh zemrën dhe vullnetin e njeriut, gjykon dhe shpërblen sipas asaj që sheh.

Njeriu gjykon sipas asaj që sheh në sipërfaqe. Prandaj, në mënyrë që asnjë njeri i mirë të mos krenohet e asnjë i keq të mos dëshpërohet, Hyji i ka thirrur në apostullat të mirët dhe të këqijntë, ashtu si çdo ditë i thërret në rang më të lartë të mirët dhe të

këqinjtë në mënyrë që gjithkush që jeton ndershmërisht sipas ofiqit të vet të fitojë lavdinë e përjetshme. Ai që pranon nderin e ofiqit por jo barrën e tij, fiton lavdi në tokë dhe humbet përjetësisht. Meqenëse Juda nuk më ndoqi me zemër të përsosur, fjalët 'ju që më keni ndjekur' nuk vlejtën për të pasi ai nuk qëndroi deri në fund. Ato fjalë vlejtën për ata që do të qëndronin atëherë dhe në të ardhmen, pasi Hyji, për të cilin të gjitha gjërat janë të pranishme, ndonjëherë i thotë gjërat në kohën e tashme por që vlejnë për të ardhmen dhe ndonjëherë flet për gjëra që do të përmbushen në të ardhmen sikur ato të ishin përmbushur kur i thotë. Ndodh edhe që ndonjëherë Ai e përziën të shkuarën me të ardhmen, që askujt të mos i shkojë ndërmend të analizojë qëllimin e pandryshueshëm të Trinisë.

Dëgjo edhe diçka tjetër: 'Shumë thirren, por pak zgjidhen.' Ky njeri u thirr që të ish ipeshkëv por nuk u zgjodh sepse u tregua mosmirënjohës ndaj hirit të Hyjit. Prandaj ai është ipeshkëv me emër por i padenjë me vepra dhe numërohet mes atyre që zbresin poshtë e nuk ngjiten përsëri."

SHTOJCË

Biri i Hyjit thotë: "Bijë, ti bën çudi pse njëri ipeshkëv vdiq paqësisht kurse tjetri pati një vdekje të llahtarshme kur u rrëzua muri dhe e zuri përfund. Ai mbijetoi për pak kohë, por me vuajtje të mëdha. Të përgjigjem: Shkrimi thotë – ose më mirë Unë kam thënë – se i drejti, pavarësisht ç'vdekje pëson, është në duart e Hyjit, por dashamirësit e botës e quajnë të drejtë një person vetëm nëse ai vdes paqësisht pa dhimbje ose turp. Ndërsa Hyji njeh si të drejtë atë që ka dhënë prova vetëmohimi apo që ka vuajtur për hir të drejtësisë. Miqtë e Hyjit vuajnë në këtë botë me qëllim që të marrin një ndëshkim më të vogël në të ardhmen apo që të fitojnë një kurorë më të lavdishme në qiell.

Pjetri dhe Pali vdiqën të dy për hir të drejtësisë, edhe pse Pjetri pati një vdekje më të mundimshme se Pali, pasi ai e kish dashur trupin më tepër se Pali; gjithashtu, duke qenë i pari i kishës Sime, ai duhet të më përngjasonte më shumë me vdekjen e mundimshme. Ndërsa Pali që e deshi më shumë vetëpërmbytjen dhe punoi më shumë, vdiq prej shpatës si kalorës fisnik, pasi Unë marr parasysh meritat. Prandaj Hyji nuk gjykon në bazë të llojit të vdekjes, por sipas synimeve dhe vullnetit. Kështu është rasti edhe me këta dy ipeshkvinj. Njëri prej tyre pati një vdekje më të mundimshme dhe të tmerrshme. Kjo ia zbuti ia ndëshkimin edhe pse nuk e bëri të meritojë shpërblimin e lavdisë, pasi ai nuk vuajti me një synim të drejtë. Ipeshkvi tjetër vdiq me lavdi, por kjo ishte pasojë e drejtësisë Sime të fshehtë dhe ai nuk fitoi shpërblim të amshuar pasi nuk i korigjoi synimet e veta sa ishte gjallë."

Nëna i tregon bijës se talenti përfaqëson dhuratat e Shpirtit Shenjt. Shën Benedikti i shtoi dhuratat që i pati dhënë Shpirti Shenjt. Si hyn Shpirti Shenjt apo shpirti djallëzor në shpirtin e njeriut.

Kapitulli 20

Nëna flet "Bijë, është shkruar se personi që mori pesë talenta fitoi edhe pesë të tjera. ç'symbolizojnë talentat përveçse dhuratave të Shpirtit Shenjt? Disave u jepen njohuri, të tjerëve pasuri, të tjerëve të njohur të kamur. E secili duhet të nxjerrë dyfish fitim për Hyjin, për shembull, ai që është i ditur duhet të behët i dobishëm për veten dhe të tjerët duke i mësuar ata, ai që është i pasur apo ka ndonjë dhunti tjetër duhet t'i përdorë ato me arësye dhe t'i vërë në shërbim të tjerëve. Në këtë mënyrë abati i mirë Benedikt e shtoi dhuratën e hirit që i ish dhënë duke i përbuzur të mirat kalimtare, duke ia nënshtruar trupin shpirtit e duke mos vënë asgjë mbi dashurinë. I vendosur të mos lejonte që veshët t'i shthureshin nga bisedat e kota apo sytë nga pamjet tërheqëse, ai shkoi në shkretëirë duke imituar atë që, ende pa lindur, e njohu Shëlbuesin e tij të dashur dhe kërceu nga gëzimi në krahërorin e së ëmës.

Benedikti do ta kish merituar qiellin edhe pa shkuar në shkretëtirë, pasi bota për të ishte sikur të mos ekzistonte dhe zemra i rrihte vetëm për Hyjin. Megjithatë Hyji vendosi ta thërrasë Benediktin në mal në mënyrë që ai të bëhej shembull për të tjerët duke i frymëzuar ata të jetonin pa të metë. Trupi i këtij njeriu të bekuar ishte si thes argjile i mbushur me flakën e Shpirtit Shenjt që nuk e lejonte zjarrin e djallit të hynte në zemrën e tij. Zjarri fizik ndizet si nga ajri ashtu edhe nga fryma e njeriut. Edhe Shpirti Shenjt hyn në shpirtin njerëzor me anë të frymëzimit personal apo nga lartësimi i mendjes tek Hyji me anë të ndonjë veprë njerëzore apo lokucioni hyjnor. Në të njëjtën mënyrë shpirti i djallit shkon tek të vetët. Megjithatë dy shpirtrat ndryshojnë pafundësisht, pasi Shpirti Shenjt e përflak shpirtin për të kërkuar Hyjin, por nuk e ndez trupin me dëshira fizike. Ai e shndrrit dritën e Vet në pastërti dhe thjeshtësi, por nuk e errëson mendjen me të liga. Ndërsa shpirti i keq e përflak mendjen me dëshira trupore dhe e çon në cinizëm. Ai e errëson shpirtin e shpirti bëhet moskokëçarës dhe jepet pas gjërave tokësore pa e vrarë ndërgjegja.

Që zjarri i mirë që kish Benedikti të ndizte shumë njerëz, Hyji e thirri atë në mal dhe kur edhe shumë flakë të tjera u thirrëm bashkë me të, Benedikti, me ndihmën e Shpirtit të Hyjit, bëri me ta një zjarr bubulak. Ai hartoi një rregull jetese i frymëzuar nga Shpirti Shenjt. Në sajë të këtij rregulli shumë vetë kanë arritur përsosmërinë që arriti ai. Por tani shumë shkarpa janë larguar nga zjarri bubulak i Benediktit dhe janë hallakatur sa andej këtej e janë të ftohta në vend që të jenë të nxehta, në errësirë dhe jo në dritë. Nëse do të bashkoheshin me zjarrin, me siguri do të përflakeshin dhe do të prodhonin nxehtësi."

Nëna i tregon bijës për madhështinë dhe përsosmërinë e jetës së Shën Benediktit me anë të një krahasimi; shpirti që jep fryt tokësor krahasohet me një pemë pa kokrra, krenaria e mendjes me strallin dhe shpirti i ftohtë me kristalin; për tre shkëndija që lindin nga këto të treja, domethënë nga kristali, stralli dhe pema.

Kapitulli 21

Nëna thotë: "Më parë të thashë se trupi i të bekuarit Benedikt ishte si një thes që disiplinohej dhe sundohej, por nuk sundonte. Shpirti i tij ishte si engjëll, lëshonte shumë nxehtësi dhe flakë. Këtë do të ta sqaroj me anë të një krahasimi. Është sikur të ishin tre zjarre. I pari, i ndezur me mirrë, nxjerr erë të këndshme. I dyti, i ndezur me shkarpa të thata, prodhon prush të nexhtë dhe shkëlqim të mrekullueshëm. I treti, i ndezur me vaj ulliri, prodhon flakë, dritë dhe nxehtësi. Tre zjarret simbolizojnë tre persona dhe tre personat simbolizojnë tre gjendje në botë.

Gjendja e parë ishte e atyre që reflektonin mbi dashurinë e Hyjit dhe u bindeshin të tjerëve. Ata zgjodhën varfërinë dhe përvujtërinë dhe jo kotësinë dhe krenarinë dhe zgjodhën vetëpërmbytjen dhe pastërtinë dhe jo papastërtinë. I tyre ishte zjarr mirre sepse ashtu si mirra të shpon hundët por i mban djajtë larg dhe shuan etjen, po ashtu vetëpërmbytja e tyre ishte shpuese për trupin por shuante dëshirat e çrregullta dhe i mbante larg djajtë.

Gjendja e dytë ishte e atyre që mendonin në këtë mënyrë: 'Ç'na duhen nderet tokësore? Ato janë fluska sapuni. Ç'na duhet ari? Është veç llum i verdhë. Ç' do bëhet trupi në fund përveçse kalbësirë dhe hi? Ç'dobi kemi nga dëshirimi i gjërave tokësore?

Gjithë gjërat janë kotësi. Prandaj ne do të jetojmë dhe punojmë vetëm për një qëllim, që Hyji të përlevdohet në ne dhe që të tjerët të ndizen me dashuri për Hyjin në sajë të fjalëve dhe shembullit tonë.' Zjarri i tyre është si zjarri i shkarpave të thata, pasi për ta bota nuk ekzistonte dhe të gjithë prodhuan prush të nxehtë drejtësie dhe shkëlqim ungjillizimi të shenjtë.

Gjendja e tretë ishte e atyre që kishin dashuri të flaktë për pasionin e Krishtit e që dëshironin me gjithë zemër të vdisnin për Krishtin. I tyre ishte zjarr prej vaji ulliri. Ulliri përmban vaj që lëshon nxehtësi përvëluese kur digjet. Në të njëjtën mënyrë këta njerëz ishin njomur deri në palcë me vajin e hirit hyjnor. Me të ata prodhuan dritën e dijes hyjnore, nxehtësinë e dashurisë së flaktë, fuqinë e sjelljes së drejtë.

Këta tre zjarre u përhapën anembanë. I pari u ndez tek heremitët dhe rregulltarët, siç e përshkruan Jeronimi të cilit, nga frymëzimi i Shpirti Shenjt, iu dukën jetët e tyre të mrekullueshme dhe ekzemplare. Zjarri i dytë u ndez tek dëshmitarët dhe doktorët e kishës, ndërsa i treti tek martirët që e përçmuan trupin e vet për hir të Hyjit dhe të tjerë që do e kishin përçmuar nëse Hyji do t'i kishte ndihmuar. I bekuari Benedikt iu dërgua njerëzve që i përkitnin këtyre tre gjendjeve apo zjarreve. Ai i përzjeu të tre zjarret bashkë e ata që nuk kishin urti u ndriçuan, zemërftohtit u ndezën flakë, të zellshmit u bënë edhe më të zellshëm. Kështu me këto zjarre filloi rregulli i Shën Benediktit që e drejtonte çdo njeri sipas temperamentit dhe aftësive intelektuale në rrugën e shpëtimit dhe lumturisë së amshuar.

Nga thesi i të bekuarit Benedikt fryu ëmbëlsia e Shpirtit Shenjt nga e cila lindën shumë manastire. Por tani Shpirti Shenjt është larguar nga thesi i shumë vëllezërve, pasi nxehtësia e hirit është shuar dhe shkarpat janë hapërdarë e nuk lëshojnë nxehtësi dhe dritë por tym papastërie dhe lakmie. Megjithatë Hyji më ka dhënë tre shkëndija që të ngushëlloj shumë njerëz. Këto të treja mbartin në vetvete shumë shkëndija. Shkëndija e parë u përftua me një Kristal nga nxehtësia dhe drita e diellit dhe tashmë është vendosur mbi shkarpat e thata që të bëjë një zjarr të madh. Shkëndija e dytë u përftua me gurë të fortë stralli.

Shkëndija e tretë erdhi nga një pemë pa kokrra rrënjët e së cilës po rriteshin dhe gjethet po i harliseshin. Kristali, ai gur i ftohtë dhe i brishtë, përfaqëson shpirtin i cili, edhe pse mund të jetë i ftohtë në dashurinë për Hyjin, prapë me zemër dhe vullnet kërkon përsosmërinë dhe i lutet Hyjit për ndihmë. Synimi e çon tek Hyji dhe e bën të meritojë një shtim të provave që e bëjnë të ftohet ndaj tundimeve të ulta, derisa Hyji ia ndez zemrën dhe vendoset në shpirtin tashmë të zbrazur nga dëshira e që nuk dëshiron të jetojë për gjë tjetër përveç për lavdinë e Hyjit. Eshka Stralli përfaqëson krenarinë. Çka më të fortë se krenaria intelektuale e atij që dëshiron të lëvdohet nga të gjithë, e prapë do që ta quajnë të përvuajtur dhe të devotshëm?

A ka më të neveritshëm se ai shpirt që e konsideron veten më lart se të gjithë e nuk duron të qortohet apo ta mësojë askush? Megjithatë, shumë krenarë i luten përvujtërisht Hyjit që t'ua largojë nga zemra krenarinë dhe ambicjen. Prandaj Hyji, në bashkëpunim me vullnetin e tyre të mirë, u paraqet vështirësi zemrave të tyre dhe ndonjëherë ngushëllime që i largojnë ata nga gjërat tokësore dhe i shtyjnë drejt atyre qiellore. Pemat pa kokrra simbolizojnë shpirtin që ushqehet nga krenaria dhe jep fryt tokësor dhe dëshiron të ketë botën dhe gjithë privilegjet e saj.

Megjithatë, mëqenëse ky shpirt ka frikë nga vdekja e përjetshme, ai i shkul shumë prej filizave të mëkateve që do t'i kish kryer po të mos kishte këtë frikë. Për shkak të frikës që shpirti ka, Hyji i afrohet shpirtit dhe i jep hirin që pema e padobishme të

bëhet e frytshme. Me anë të këtyre shkëndijave zjarri, rregulli i të bekuarit Benedikt, që tani shumë vetëve u duket i pashpresë dhe i braktisur, duhet ripërtërirë."

Nëna i flet bijës për një murg me zemër lavireje në gjoks dhe që u largua nga Hyji me krenarinë dhe lakminë e tij dhe e braktisi jetën engjëllore.

Kapitulli 22

Nëna i flet përsëri nuses: "Ç'gjë të qortueshme sheh tek ky njeri këtu?" Ajo u përgjigj: "Thotë Meshë rrallë." Nëna i tha: "Nuk është kjo arsyeja për të cilën duhet dënuar. Ka shumë që, të përkushtuar në detyrat e tyre, nuk thonë Meshë, por kjo nuk i bën më pak të pranueshëm në sytë e mi. Ç'gjë tjetër sheh në të?" Ajo tha: "Nuk mban veshjen që ka caktuar i bekuari Benedikt." Nëna u përgjigj: "Shpesh ndodh që zë fill një zakon dhe ata që e kujtojnë zakonet të keq por prapë e ndjekin, janë fajtorë. Megjithatë, ata që nuk i dinë zakonet e duhura dhe madje do të dëshironin një veshje më të thjeshtë nëse nuk do të ishte në fuqi zakoni i vjetër, nuk duhen dënuar aq lehtë e pa u menduar. Dëgjo dhe do të të tregoj tre arsye pse ai duhet qortuar.

E para sepse zemra e tij ku Hyji duhet të pushojë, prehet në gjoksin e grave të përdala. E dyta sepse ka hequr dorë nga ajo pak që kishte, por digjet për gjërat më të mëdha të të tjerëve; ai premtoi se do ta mohonte veten, por ndjek plotësisht vullnetin dhe tekat e veta. E treta sepse Hyji e bëri shpirtin e tij të bukur si engjëll dhe prandaj ai duhej të jetonte si engjëll, por tani shpirti i tij ka imazhin e engjëllit që u largua nga Hyji për shkak të krenarisë. Njerëzit e mbajnë për njeri të madh, por Hyji e di se çfarë njeriu është në të vërtetë. Hyji është si një person që mban fshehur diçka në dorë derisa e hap pëllëmbën. Hyji zgjedh krijesa të dobëta dhe i mban fshehur kurorat e tyre në këtë jetë deri kur vjen koha për ta shpërblyer çdo njeri sipas veprave të veta."

SHPJEGIM

Ky njeri ishte ishte një abat i dhënë i tëri pas gjërave tokësore e që nuk kujdesej fare për shpirtat dhe që vdiq papritur pa sakramente. Shpirti Shenjt tha për të: "O shpirt, ti deshe tokën dhe toka të mori. Ti ishe i vdekur kur ishe gjallë dhe tani nuk do ta kesh jetën Time e as do të qëndrosh me Mua, pasi ti deshe shoqërinë e atij që u largua prej Meje me anë të krenarisë dhe e përçmave përvujtërinë e vërtetë."

Hyji Atë i dëgjon lutjet e nuses për mëkatarët. Për tre dëshmitarët në tokë dhe tre dëshmitarët në qiell. Trinia e shenjtë dëshmon për nusen, ajo është nusja e Tij në sajë të fesë si të gjithë ata që ndjekin fenë ortodokse të kishës së shenjtë.

Kapitulli 23

O i tejet ëmbli Hyj, unë lutem për mëkatarët radhëve të të cilëve u përkas, që të denjosh të kesh mëshirë për ta." Hyji Atë u përgjigj: "E dëgjoj dhe e di synimin tënd, prandaj lutja jote e përzemërt do të plotësohet. Siç thotë Gjoni në letrën e sotme, ose më mirë siç them Unë nëpërmjet Gjunit: 'Ka tre dëshmitarë mbi tokë, Shpirti, uji dhe gjaku, dhe tre në qiell, Ati, Biri dhe Shpirti Shenjt dhe këta të tre janë dëshmitarët e tu. Shpirti, që të mbrojti në krahërorin e nënës, dëshmon për shpirtin tënd se ai i përket Hyjit në sajë të besimit të marrë në pagëzim e që prindërit e tu e shpallën në vendin tënd.

Uji pagëzimor dëshmon se ti je bijë e natyrës njerëzore të Krishtit në sajë të ripërtëritjes dhe shërimit nga mëkati i rrjedhshëm. Gjaku i Jezu Krishtit që të shëlboi dëshmon se ti je bija e Hyjit dhe e çliruar nga kthetrat e djallit në sajë të sakramenteve të kishës. Ati, Biri dhe Shpirti Shenjt, tre Persona por një në substancë dhe pushtet, dëshmojnë se ti je e jona në sajë të fesë, ashtu siç janë të gjithë ata që ndjekin fenë ortodokse të kishës së shenjtë. Dhe që të dëshmosh se ti dëshiron të bësh vullnetin Tonë, shko të marrësh trupin dhe gjakun e natyrës njerëzore të Krishtit nga dora e priftit në mënyrë që im Bir të mund të dëshmojë se ti i përket Atij trupin e të Cilit ti merr për të forcuar shpirtin. Ati, që është në Birin, dëshmon se ti i përket Atit dhe Birit. Shpirti Shenjt, që është në Atin dhe Birin, dhe Shpirti është në të Dy, dëshmon se me anë të fesë dhe dashurisë së vërtetë, ti i përket të Tre Personave që janë një Hyj."

Lutjeve të nuses për të pafetë, Jezu Krishti i përgjigjet se Hyji përlëvdohet nga ligësia e të ligëve edhe pse ata nuk e dëshirojnë këtë; këtë e ilustron me anë të një alegorie ku një vajzë përfaqëson kishën ose shpirtin dhe nëntë vëllezërit e saj përfaqësojnë nëntë koret e engjëjve, mbreti përfaqëson Krishtin, ndërsa tre djemtë e tij përfaqësojnë tre gjendjet e njerëzve.

Kapitulli 24

O Zoti im Jezu Krisht, lutem që feja jote të përhapet mes të pafëve dhe që të mirët të ndizen edhe më shumë nga dashuria për Ty e që të këqinj të bëjnë kthesë." Biri u përgjigj: "Ti je e trishtuar sepse Hyjit i jepet pak nder dhe me gjithë zemër dëshiron që

Hyji të nderohet përsosshmërisht. Po të them një alegori që do të të ndihmojë ta kuptosh nderin që merr Hyji edhe nga ligësia e të ligëve, edhe pse ata nuk e dëshirojnë këtë. Na ishte jëherë një vajzë e urtë dhe e bukur, e pasur dhe e virtytshme. Ajo kishte nëntë vëllezër e secili e kishte shpirt dhe zemër saqë mund të thuash se zemra e secilit ishte brenda saj. Në mbretërinë ku jetonte vajza ekzistonte një ligj sipas të cilit kushdo që nderonte do të nderohej, kushdo që grabiste do të grabitej, kushdo që përdhunonte do t'i pritej koka.

Mbreti i kësaj mbretërie kishte tre djem. I pari e donte vajzën dhe i dhuroi këpucë të arta dhe një brez ari, një unazë dhe një kurorë. I dyti lakmonte pasurinë e vajzës dhe e grabiti atë. I treti lakmonte vajzërinë e saj dhe u përpoq ta përdhunonte. Tre djemtë e mbretit u kapën nga nëntë vëllezërit e vajzës dhe iu çuan mbretit. Vëllezërit e saj i thanë atij: 'Bijtë e tu lakmuan motrën tonë.

I pari e nderoi dhe e deshi me gjithë zemër. I dyti e grabiti. I treti ishte gati ta rrezikonte jetën për ta përdhunuar. Ata u kapën taman në çastin kur ishin plotësisht të vendosur të kryenin çfarë po themi.' Pasi mbreti e dëgjoji këtë, ai iu përgjigj atyre duke thënë: 'Ata të gjithë janë bijtë e mi dhe i dua njëllë. Mëgjithatë kam ndërmjend t'i gjykoj bijtë e mi siç do të gjykoja shërbëtorët e mi. Ti, biri im, që deshe ta nderoje vajzën, eja e merr nderin dhe kurorën përkrah atit tënd! Ti, biri im, që lakmove pasurinë e vajzës dhe e grabite, do të shkosh në burg derisa asaj t'i kthehen të gjitha ato që ke grabitur. Në të vërtetë kam prova se ishe penduar për krimin dhe do t'i kishe kthyer sendet e vjedhura, por nuk arrite ta bësh këtë pasi u arrestove papritur. Për këtë arsye do të rrih në burg derisa asaj t'i kthehet edhe kacidhja më e fundit. Por ti, biri im, që bëre ç'munde për ta përdhunuar vajzën, nuk je penduar për krimin tënd.

Prandaj ndëshkimi yt do të shumëfishohet aq herë sa janë mënyrat me të cilat u përpoqe ta çnderosh këtë vajzë.' Të gjithë vëllezërit e vajzës u përgjigjën: 'Qofsh lëvduar, o gjykatës, për drejtësinë tënde! Pasi ti nuk do të kishe gjykuar kështu nëse nuk do të kish virtyt në ty dhe paanshmëri në drejtësinë tënde e mëshirë në paanshmërinë tënde.'

Vajza simbolizon kishën e shenjtë. Nga natyra ajo është e shquar për arsye të fesë, e bukur për arsye të shtatë sakramenteve, e lavdërueshme për shkak të sjelljes dhe virtytit të saj, e dëshirueshme për shkak të fryteve të saj, pasi ajo tregon rrugën e vërtetë drejt përjetësisë. Kisha e shenjtë ka tre djem, si të thuash, dhe këta djem përfaqësojnë një shumicë njerëzish. Të parët janë ata që e duan Hyjin me gjithë zemër. Të dytët janë ata që i duan të mirat e përkohshme për nderin e vet personal. Të tretët janë ata që e vënë vullnetin e tyre mbi Hyjin. Vajzëria e kishës simbolizon shpirtat njerëzorë të krijuar vetëm nga pushteti hyjnor.

Djali i parë ofron këpucë të arta kur pendohet për të pabërat, lëshimet dhe mëkatet e veta. Ai ofron veshje kur i respekton normat e ligjit dhe i zbaton këshillat ungjillore

sa mundet. Ai vendos një brez kur vendos pa u lëkundur të jetojë në vetëpërmbajtje dhe pastërti. Ai i ofron asaj unazë kur ka besim të patundur në çfarë mëson kisha katolike në lidhje me gjykimin e ardhshëm dhe jetën e amshuar. Xhevahiri i unazës është shpresa kur ai beson fort se asnjë mëkat nuk është aq i madh sa mos të falet me anë të pendesës dhe vendosmërisë për t'u përmirësuar. Ai i vë asaj kurorë në kokë kur ka dashuri të vërtetë. Ashtu si një kurorë ka ka xhevahirë të ndryshëm, po ashtu dashuria ka virtyte të ndryshme. Dhe koka e shpirtit, ose më saktë e kishës, është trupi Im. Kushdo e do dhe e nderon atë quhet me të drejtë bir i Hyjit.

Ai që e do kishën e shenjtë dhe shpirtin e vet në këtë mënyrë ka nëntë vëllezër, domethënë nëntë koret e engjëjve, pasi ai do të jetë shoku dhe vëllai i tyre në jetën e amshuar. Engjëjt e përqafojnë kishën e shenjtë me gjithë dashurinë e tyre, sikur ajo të ishte në zemrën e secilit prej tyre. Nuk janë gurët dhe muret ata që e bëjnë kishën, por shpirtrat e e të drejtëve dhe, për këtë arsye, engjëjt gëzohen për nderin dhe përparimin e tyre si për veten.

Vëllai i dytë, ose më saktë biri, përfaqëson ata që e kundërshtojnë autoritetin e kishës së shenjtë dhe jetojnë për ndere tokësore dhe dashurinë e trupit, që e shformojnë bukurinë e virtytit dhe jetojnë sipas dëshirave të veta, por pendohen në fund dhe u vjen keq për veprat e tyre të liga. Ata duhet të shkojnë në purgator derisa të pajtohen me Hyjin me anë të veprave dhe lutjeve të kishës. Biri i tretë përfaqëson ata që janë skandal për shpirtin e vet, që, përsa kohë mund t'i plotësojnë dëshirat e veta, nuk merakosen se mund ta humbasin shpirtin përgjithmonë. Nëntë koret e engjëjve kërkojnë drejtësi ndaj këtyre njerëzve, duke qenë se ata refuzojnë të kthehen me anë të pendesës.

Kështu, kur Hyji jep vendimin, engjëjt e lëvdojnë për drejtësinë e Tij të paanshme. Kur nderi i Hyjit përsoset kështu, ata gëzohen për fuqinë e Tij, pasi edhe ligësia e të ligëve shërben për t'i dhënë Atij nder. Prandaj kur sheh persona imoralë, duhet të ndjesh keqardhje për ta dhe të gëzosh për nderin e amshuar të Hyjit. Hyji nuk dëshiron asgjë të ligë, pasi Ai është Krijuesi i gjithçkaje dhe e vetmja qenie vërtet e mirë në vetvete, por si gjykatës i drejtë Ai ende lejon të bëhen shumë gjëra për të cilat Ai nderohet në qiell dhe në tokë për shkak të drejtësisë dhe mirësisë së Tij të fshehtë."

Nëna i ankohet bijës se qengji më i pafajshëm, Jezu Krishti, neglizhohet nga krijesat në kohët e sotme.

Nëna thotë: "Ankohem sepse kjo është dita kur u lidh qengji më i pafajshëm që dinte të ecte më mirë se të gjithë. Kjo është dita kur heshti ai vogëlush që dinte të fliste më mirë se të gjithë. Kjo është dita kur vogëlushi më i pafajshëm, që kurrë nuk mëkatoi, u rrethpre. Për këtë arsye, edhe pse nuk mund të zemërohem, prapë dukem si e zemëruar sepse krijesat e harrojnë dhe neglizhojnë Zotin e madhërishëm që u bë vogëlush."

Krishti i shpjegon nuses misterin e pashprehshëm të Trinisë. Si mëkatarët djallëzorë mëshirohen nga Hyji për hir të pendesës dhe vullnetit të tyre për të bërë kthesë. Hyji tregon se Ai ka mëshirë për të gjithë, për Hebrenjtë dhe të tjerët. Për gjykimin e dyfishtë, domëthënë për gjykimin për ata që do të dënohen dhe për ata që do të shpëtohen.

Kapitulli 26

Biri thotë: "Unë jam Krijuesi i qiellit dhe i tokës, një me Atin dhe Shpirtin Shenjt, Hyj i vërtetë. Ati është Hyj, Biri është Hyj, Shpirti Shenjt është Hyj, jo tre hyje por një Hyj. Tani ti mund të pyesësh, nëse ka tre Persona, pse nuk ka tre hyje? Përgjigja Ime është se Hyji nuk është gjë tjetër përveçse vetë fuqia, vetë urtia, vetë mirësia e nga to vjen gjithë fuqia nën apo mbi qiej, çdo urti apo mirësi e imagjinueshme. Prandaj Hyji është tre Persona dhe Një në natyrë. Fuqia dhe urtia janë Ati nga i Cili vjen gjithçka dhe që është para gjithçkaje dhe nuk e merr fuqinë nga askund përveçse nga Vetvetja, qysh nga përjetësia.

Fuqia dhe urtia janë gjithashtu dhe Biri, i barabartë me Atin, që e merr fuqinë jo nga Vetvetja por si i lindur nga Ati, fillimi prej fillimit, i pandarë kurrë nga Ati. Fuqia dhe urtia janë gjithashtu edhe Shpirti Shenjt, që rrjedh nga Ati dhe nga Biri, i përjetshëm me Atin dhe Birin, i barabartë në madhësi dhe fuqi. Prandaj ka një Hyj në tre Persona. Të tre kanë të njëjtën natyrë, të njëtin veprim dhe vullnet, të njëjtën lavdi dhe fuqi.

Pra Hyji është një në esencë, por Personat janë të dallueshëm në cilësinë përkatëse. Ati është i tëri në Birin dhe në Shpirtin, Biri është i tëri në Atin dhe në Shpirtin, Shpirti është i tëri në të Dy, në një natyrë hyjnore, që nuk ka filluar të ekzistojë as përpara as mbrapa tyre. Në Hyj nuk ka as përpara as mbrapa, asgjë më të madhe as më të vogël se tjetra, por Trinia është plotësisht dhe pashprehimisht e barabartë. Me të drejtë është shkruar se Hyji është i madh dhe e meriton të lëvdohet shumë.

Por Unë ankoem sepse më lëvdojnë pak, pasi secili ndjek vullnetin e vet dhe pak janë ata që kryejnë vullnetin Tim. Ji sistematike dhe e përvuajtur, mos e mendo veten kushedi çfarë nëse të tregoj provat e të tjerëve dhe mos i trego emrat e tyre me përjashtim të rastit kur udhëzohesh ta bësh këtë. Provat e tyre nuk të tregohen për t'i turpëruar ata, por me qëllim që ata të konvertohen dhe të arrijnë të njohin drejtësinë dhe mëshirën e Hyjit. E as duhet t'u kthesh shpinën sikur të ishin të dënuar, pasi edhe nëse sot Unë them se filani është i lig, nëse nesër ai më thërret i penduar dhe me vullnetin për të bërë kthesë, Unë jam gati ta fal. Dhe ai person që dje e quajta të lig, sot, për shkak të pendesës së tij, e quaj mikun Tim të dashur dhe, nëse pendesa e tij nuk ndryshon, i fal jo vetëm mëkatit por edhe ndëshkimin që meriton për mëkatit.

Këtë mund ta kuptosh me anë të një metafore. Është sikur dy pika zhive të nxitonin drejt njëra-tjetrës. Nëse edhe një atom i vetëm do t'i ndante, prapë Hyji do të ishte në gjendje t'i pengonte të bashkoheshin. Në të njëjtën mënyrë nëse një mëkatar është i ngulitur në vepra djallëzore saqë ka arritur në prag të rrënimt, ai prapë mund të fitojë falje dhe mëshirë nëse i drejtohet Hyjit me pendesë dhe vullnet për t'u përmirësuar. Tani, duke qenë se Unë jam kaq i mëshirshëm, ti mund të pyesësh pse Unë nuk jam i mëshirshëm me Paganët dhe Hebrenjtë disa prej të cilëve, po t'u mësonin fenë e vërtetë, do të ishin gati të jepnin jetën për Hyjin. Përgjigja ime është se Unë kam mëshirë për të gjithë, për paganët dhe Hebrenjtë, e asnjë krijesë nuk është jashtë mëshirës Sime.

Me butësi dhe mëshirë Unë i gjykoj ata që dëshirojnë me zell fenë e vërtetë kur mësojnë se feja e tyre nuk është feja e vërtetë dhe ata që besojnë se feja e tyre është më e mira pasi nuk u është predikuar fe tjetër por që me gjithë zemër bëjnë çfarë mundën. Ti e sheh, ka një gjykim të dyfishtë, një për ata që do të dënohen dhe një për ata që do të shpëtohen. Vendimi për dënimin e të Krishterëve nuk do të jetë I mëshirshëm. Ata i pret ndëshkimi i përjetshëm, errësira dhe një vullnet i kyçur ndaj Hyjit. Vendimi për të Krishterët që do të shpëtohen do të jetë vizioni i Hyjit dhe përlëvdimi në Hyjin dhe vullneti i mirë ndaj Hyjit. Të përjashtuar nga këto shpërblimë janë paganët, hebrenjtë dhe të Krishterët shtiracakë. Edhe pse nuk kishin fenë e vërtetë, ata kishin ndërgjegjen për gjykatës dhe besuan se Ai që adhuronin dhe fyenin ishte Hyji.

Por ata qëllimi dhe veprat e të cilëve ishin dhe janë për drejtësinë dhe kundër mëkatit, së bashku më të krishterët më pak të këqinj do të bashkëndajnë ndëshkim me mëshirë në mes vuajtjeve sepse e deshën drejtësinë dhe urreyen mëkatit. Por nuk do të kenë ngushëllim në shërbimin e lavdisë dhe vizionin e Hyjit. Ata nuk do ta shohin sepse nuk janë të pagëzuar pasi ndonjë rrethanë e përkohshme apo ndonjë vendim i fshehtë i Hyjit i pengoi të kërkojnë dhe të fitojnë shëlbimin. Nëse nuk kishte asgjë që t'i pengonte të kërkonin Hyjin e vërtetë dhe të pagëzoheshin, as frika as përpjekjet e duhura, as humbja e pasurive apo privilegjeve, por vetëm ndonjë pengesë që e mposhti dobësinë e tyre njerëzore, atëherë Unë, që i ktheva sytë nga Korneliusi dhe centurioni

kur ishin ende të papagëzuar, di si t'u jap një shpërblim më të lartë dhe më të përsosur në përputhje me fenë e tyre.

Një gjë është padija e mëkatarëve dhe gjë tjetër është padija e njerëzve të përsipirtshëm por që u penguan. Po ashtu një gjë është pagëzimi me ujë, tjetër ai me gjak dhe tjetër ai i dëshirës me gjithë zemër. Hyji që i njeh zemrat e të gjithëve, di si t'i marrë parasysh të gjitha rrethanat. Unë jam i lindur pa fillim, i lindur nga përjetësia. Linda në kohë në fund të kohëve. Qysh nga fillimi Unë e kam ditur si t'i jap secilit hakun që meriton dhe secilit i jap ç' meriton. As edhe e mira më e vogël e bërë për lavdinë e Hyjit nuk do të mbesë pa shpërblim. Prandaj duhet ta falenderosh shumë Hyjin që ke lindur nga prindër të krishterë në epokën e shëlbimit, pasi shumë njerëz kanë dëshiruar të kenë dhe shikojnë çka u ofrohet të krishterëve dhe ende s'e kanë realizuar dëshirën."

Nusja i lutet Zotit për Romën. Në Romë prehen eshtrat e shumë e shumë martirëve. Tre gradët e përsosshmërisë së krishterë. Nusja sheh një vegim dhe pastaj i shfaqet Krishti për t'i shpjeguar vegimin.

Kapitulli 27

O Maria, unë nuk jam treguar e mirë, por prapë të këkoj të më vish në ndihmë. Po të lutem që të ndërmjetësosh për qytetin e madhërueshëm dhe të shenjtë të Romës. Fizikisht shoh se disa prej kishave ku prehen eshtrat e martirëve janë braktisur. Disa prej tyre frekuentohen, por zemra dhe sjellja e rektorëve të tyre janë larg Hyjit. Le t'i mëshirojë Hyji sepse unë kam marrë vesh se është shkruar se Roma ka shtatë mijë martirë për çdo ditë të vitit. Edhe pse nderi i tyre në qiell nuk çënohet nga mosnderimi i eshtrave të tyre këtu në tokë, prapë të kërkohet që shenjtërit e tu dhe reliket e tyre këtu në tokë të nderohen më shumë dhe në këtë mënyrë të nxitet edhe devotshmëria e njerëzve."

Nëna u përgjigj: "Nëse do të matje një parcelë toke njëqind fut të gjatë dhe po aq të gjerë dhe ta mbillje dendur me grurë të cilësisë më të lartë ku distanca nga një kokërr tek tjetra të ishte sa një gisht dhe secila kokërr të jepte fryt njëqindfish, prapë do të kishte më shumë martirë dhe dëshmitarë feje romakë nga koha kur Pjetri erdhi në Romë me përvujtëri deri kur Celestini u largua nga fronti i krenarisë e iu kthye jetës vetmitare.

Por unë po u referohem atyre martirëve dhe dëshmitarëve të cilët kundër mosbesimit predikuan besimin e vërtetë dhe kundër krenarisë predikuan përvujtërinë

dhe vdiqën apo ishin gati të vdisnin për të vërtetën e fesë. Pjetri dhe shumë të tjerë ishin aq të urtë dhe të zellshëm në përhapjen e fjalës së Hyjit sa që do të kishin qenë gati të vdisnin për çdo njeri nëse do të mundeshin. Por ata kishin merak edhe që të mos merreshin papritur nga mesi i atyre që ata i kishin mëkuar me fjalë ngushëlluese dhe predikime, pasi ata dëshironin më tepër të shpëtonin shpirtat se jetën dhe reputacionin e vet. Ata ishin edhe të kujdesshëm prandaj shkronjin të punonin fshehurazi gjatë kohërave të persekutimit për të bërë për vete dhe për të mbledhur bashkë një numër më të madh shpirtash. Në periudhën e këtyre të dyve, domethënë nga koha e Pjetrit deri në kohën e Celestinit, jo çdo njeri ishte i mirë, por ama jo çdo njeri ishte i keq.

Tani le të caktojmë tre gradë ose tre rangje, siç po bëje vetë: pozitive, relative dhe superlative, ose mirë, më mirë, më e mira. Rangut të parë i përkasin ata mendimet e të cilëve ishin kështu: 'Ne besojmë gjithçka që mëson kisha e shenjtë. Nuk duam të mashtrojmë askënd por t'i kthejmë të zotit gjithçka të marrë pabesisht dhe duam t'i shërbejmë Hyjit me gjithë zemër.' Ka patur njerëz të tillë në kohën e Romolos, themeluesit të Romës dhe, sipas asaj që besonin, ata mendonin kështu: 'Ne e kuptojmë nga krijesat dhe pranojmë se Hyji është krijuesi i gjithçkaje prandaj dëshirojmë ta duam mbi gjithçka.' Kishte shumë që mendonin edhe në këtë mënyrë: 'Kemi dëgjuar nga Hebrenjtë se Hyji i vërtetë është shfaqur me mrekullira të qarta. Prandaj, sikur veç ta dinim ku të besonim, aty do të besonim.' Mund të themi se të gjithë këta i përkasin rangut të parë.

Në kohën e caktuar, Pjetri mbërriti në Romë. Ai i ngriti disa njerëz në rangun pozitiv, të tjerë në rangun relativ dhe të tjerë në rangun superlativ. Rangut pozitiv i përkisnin ata që e pranuan fenë e vërtetë dhe jetuan në martesë apo në ndonjë gjendje tjetër të nderueshme. Rangut relativ i përkisnin ata që hoqën dorë nga zotërimet e veta si pasojë e dashurisë për Hyjin dhe u dhanë të tjerëve shembullin e një jete të mirë me fjalë, shembull dhe vepra dhe nuk vinin asgjë para Krishtit. Rangut superlativ i përkisnin ata që dhanë jetën fizike nga dashuria për Hyjin. Por le t'i shqyrtojmë këto rangje për të zbuluar ku ka tani dashuri më të flaktë për Hyjin. Le të shohim mes radhëve të kalorësve dhe të të diturve. Le të kërkojmë mes rregulltarëve dhe atyre që i kanë kthyer shpinën botës. Këta njerëz mendohet që i përkasin rangut relativ dhe superlativ. E megjithatë pak të tillë ka.

Nuk ka jetë më të vështirë se jeta e një kalorësi, nëse vërtet ai jeton sipas thirrjes së tij. Murgu duhet të veshë mantel me kapuç, ndërsa kalorësi duhet të veshë diçka edhe më të rëndë, veshje me parzmore. Murgu e ka të vështirë të luftojë kundër dëshirave të trupit, ndërsa kalorësi e ka edhe më të vështirë t'u bëjë ballë armiqve të armatosur. Murgu duhet të flejë në shtrat të fortë, ndërsa kalorësi e ka edhe më të vështirë sepse duhet të flejë me gjithë armë. Vetëpërmbajtja për murgun është barrë dhe shqetësim, ndërsa për kalorësin është edhe më e rëndë barra e vazhdueshme e frikës për jetën. Kalorësia e krishterë nuk u themelua nga lakmia për pasuri tokësore, por për të

mbrojtur dhe për të përhapur fenë e vërtetë. Për këtë arsye, rangu kalorsiak dhe rangu monastik duhet menduar se i përkasin rangut superlativ ose relativ. E megjithatë nga çdo rang ka patur dezertime sepse dashuria për Hyjin ka degjeneruar në lakmi për botën. Mjaft t'u japësh edhe një verdhushkë dhe prej të tre rangjeve shumë do të heshtnin në lidhje me të vërtetën për të mos e humbur verdhushkën duke thënë të vërtetën."

Nusja flet përsëri: "Pashë edhe diçka që dukej si një mori kopshtesh në tokë. Në kopshte pashë trëndafila dhe zambakë. Në një parcelë të madhe pashë një arë njëqind fut të gjatë dhe po aq të gjerë. Në çdo fut ishin mbjellë shtatë kokrra gruri dhe çdo kokërr dha fryt njëqindfish.

Pastaj dëgjova një zë që tha 'O Romë, Romë, muret e tua janë rrënuar. Prandaj portat e qytetit nuk ruhen. Enët e tua po shiten. Prandaj altarët e tu janë braktisur. Flija e gjallë bashkë me incensin mëngjesor digjet në portik. Nga shenjtë e shenjtërve nuk vjen aromë e ëmbël dhe e shenjtë.' "

Menjëherë u shfaq Biri i Hyjit dhe i tha nuses: "Do të të tregoj kuptimin e gjërave që pe. Toka përfaqëson gjithë territorin ku tani është përhapur feja e krishterë. Kopshtet përfaqësojnë ato vende ku shenjtërit e Hyjit fituan kurorën. Në paganizëm, domethënë në Jeruzalem dhe në vende të tjera, kishte shumë nga të zgjedhurit e Hyjit, por vendet e tyre nuk t'u treguan. Ara njëqind fut e gjatë dhe po aq e gjerë përfaqëson Romën. Nëse të gjitha kopshtet e botës mbarë do të vendoseshin rrotull Romës, Roma do të dukej po aq madhështore përse i përket numrit të martirëve (po flas materialisht), sepse është vendi i zgjedhur për dashurinë e Hyjit.

Gruri që pe në çdo fut toke përfaqëson ata që kanë hyrë në qiell në sajë të mbajtjes nën kontroll të trupit, pendesës dhe dliresisë së jetës. Trëndafilat e paktë përfaqësojnë martirët e përsququr nga gjaku që derdhën në rajone të ndryshme. Zambakët janë dëshmitarët që e predikuan dhe konfirmuan fenë e shenjtë me fjalë dhe vepra. Sot mund të them për Romën atë që profeti tha për Jeruzalemin: 'Dikur drejtësia banonte në të dhe princat e saj ishin princër paqeje. Tani ajo është shndërruar në zgjyrë dhe princat e saj janë bërë vrasës.'

O Romë, sikur ta dije historinë tënde, me siguri do të qaje dhe nuk do të gëzoheshe. Dikur Roma ishte si tapet i lyer me ngjyra të bukura dhe i endur me fije të fisshme. Toka e saj ishte lyer me të kuqe, domethënë me gjakun e martirëve dhe endur, domethënë e përzier, me eshtrat e shenjtërve. Tani dyert e saj janë braktisur sepse mbrojtësit dhe rojtarët i janë kthyer kurnacërisë. Muret janë rrënuar dhe nuk ruhen sepse asnjë nuk merakoset për rrënimin e shpirtave. Përkundrazi, kleri dhe populli, që janë muret e Hyjit, janë hallakatur andej këtej për t'iu përkushtuar interesave tokësore. Enët e shenjta shiten me mospërfillje sepse sakramentet e Hyjit administrohen për para dhe interes.

Altarët janë braktisur sepse prifti që celebron i ka duart bosh përse i përket dashurisë për Hyjit dhe i mban sytë tek ofertat; edhe pse ka Hyjin në duar, zemra e tij nuk e ka Hyjin brenda pasi është plot me kotësitat e botës. Shenjti i shenjtërve ku flijohej flija më e lartë përfaqëson dëshirën për të parë Hyjin. Nga kjo dëshirë duhet të ngrihet lart dashuria për Hyjin dhe të afërmin dhe aroma e vetëpërmbajtjes dhe virtytit. Por flija tani flijohet në portik, domëthenë në botë, pasi dashuria për Hyjin është transformuar krejtësisht në vanitet tokësor dhe mungesë vetëpërmbajtjeje.

E tillë është Roma, siç e pe fizikisht. Shumë altare janë braktisur, ofertat shpenzohen në taverna dhe ata që i japin gjejnë më tepër kohë për botën se për Hyjin. Megjithatë duhet ta dish se shpirtra të panumërt janë ngjitur në qiell nga koha e Pjetrit të përveuajtur deri në kohën kur Bonifaci u ngjit në fronin e krenarisë. Romës prapë nuk i mungojnë miqtë e Hyjit. Nëse do të ndihmoheshin ca, ata do ta thërrisnin Hyjin dhe Ai do të kishte mëshirë për ta."

Virgjëra e mëson nusen si të dojë dhe i tregon për katër qytetet ku gjenden katër dashuri dhe se cila prej tyre është dashuri e përsosur.

Kapitulli 28

Nëna i flet nuses dhe thotë: "Bijë, a më do?" Ajo përgjigjet: "Zoja ime, më mëso si të dua sepse shpirti im është ndotur me dashuri të rreme, i joshur prej helmi vdekjeprurës dhe nuk mund ta kuptojë dashurinë e vërtetë." Nëna thotë: "Do të të mësoj. Ka katër qytete ku gjenden katër lloj dashurish, pra nëse mund t'i quajmë dashuri, duke qenë se nuk mund të gjendet taman dashuri përveç aty ku Hyji dhe shpirti janë bashkuar me lidhjen e vërtetë të virtytit. Qyteti i parë është qyteti i provës. Ai është bota.

Njeriu vendoset atje që të provohet nëse e do apo jo Hyjin.

Kjo bëhet që ai të arrijë ta njohë dobësinë e vet dhe të fitojë virtyte me anë të të cilave mund të kthehet tek lavdia në mënyrë që, i pastruar në tokë, të mund të marrë kurorë të lavdishme në qiell. Në këtë qytet ka dashuri të çrregullt, sepse trupin e duan më shumë se shpirtin, sepse dëshirohen më shumë të mirat e përkohshme se ato shpirtërore, sepse vesi nderohet dhe virtyti përçmohet, sepse ushëtimet jashtë çmohen më shumë se atdheu, sepse një qenie e vogël vdekatore respektohet dhe nderohet më shumë se Hyji mbretëria e të cilit është e përjetshme.

Qyteti i dytë është qyteti i pastrimit ku shpirti pastrohet nga papastërtitë. Hyji ka krijuar vende ku kush bëhet kryelartë nga shpërdorimi i lirisë së vet por nuk e humbet frikën nga Hyji, pastrohet përpara se të marrë kurorën. Në këtë qytet ka dashuri të papërkryer pasi Hyjin e duan për shkak të shpresës për t'u çliruar nga robëria dhe jo nga dashuria e zjarrtë. Kjo vjen nga apatia dhe mosdëshira për të shlyer fajin. Qyteti i tretë është qyteti i dhimbjes. Ky është ferri. Këtu ka dashuri për çdo ligësi dhe papastërti, dashuri për çdo zili dhe kokëfortësi. Hyji e qeveris edhe këtë qytet. Këtë e bën me anë të drejtësisë së ekuilibruar, ndëshkimeve të shkallëzuara, kufizimin e ligësisë dhe drejtësinë e vendimeve të cilat mbajnë paraysh meritat e çdo mëkatari.

Disa prej të dënuarve janë mëkatarë më të mëdhenj, disa më të vegjël. Kushtet për dënimin dhe ndëshkimin e tyre caktohen siç u takon. Edhe pse gjithë të dënuarit janë mbyllur në errësirë, jo të gjithë e përjetojnë atë në të njëjtën mënyrë. Ka errësirë dhe errësirë, ka tmerr dhe tmerr, ka zjarr dhe zjarr. Hyji vepron me mëshirë dhe drejtësi kudo, edhe në ferr. Prandaj ata që kanë mëkatuar me ndërgjegje ndëshkohen në një mënyrë, ata që kanë mëkatuar nga dobësia ndëshkohen në mënyrë tjetër dhe ata që mbahen aty vetëm për shkak të dëmit të shkaktuar nga mëkati i rrjedhshëm kanë tjetër ndëshkim. Ndërkohë që tortura e këtyre të fundit konsiston në mungesën e vizionit të Hyjit dhe të dritës së të zgjedhurve, prapë ajo i afrohet mëshirës dhe gëzimit në kuptimin që ata nuk vuajnë dënime të tmerrshme, pasi vetë nuk kanë bërë vepra të këqija. Përndryshe, nëse Hyji nuk do të diktonte numrin dhe masën e ndëshkimeve, djalli do t'i torturonte pa asnjë pikë mëshire.

Qyeti i katërt është qyteti i lavdisë. Këtu ka dashuri të përsosur që nuk dëshiron asgjë përveç Hyjit ose përveçse për hir të Hyjit. Prandaj, nëse dëshiron të arrish në përsosmërinë e këtij qyteti, dashuria jote duhet të ketë katër cilësi: duhet të jetë e rregullt, e pastër, e vërtetë dhe e përsosur. Dashuria është e rregullt kur e do trupin vetëm për hir të mbijetesës, kur e do botën pa gjërat e tepërta, kur e do tjetrin për hir të Hyjit, kur e do mikun me pastërti dhe kur e do armikun për hir të shpërblimit. Dashuria është e pastër kur nuk e do mëkatin krahas virtytit, kur zakonet e këqija i përbuz, kur mëkatin nuk e merr lehtë.

Dashuria është e vërtetë kur e do Hyjin me gjithë zemër, kur mban parasysh në çdo veprim tëndin lavdinë e Hyjit dhe frikën prej Tij, kur nuk bën as mëkatin më të vogël me shpresën se veprat e mira të justifikojnë, kur praktikon vetëpërmbajtje me maturi që të mos dobësohesh nga zelli i tepruar, kur nuk priresh drejt mëkatit prej frikës apo mosnjohjes së tundimeve. Dashuria është e përsosur kur asgjë nuk të sjell gëzim më shumë se Hyji. Kjo lloj dashurie fillon në të tashmen dhe përsoset në qiell. Duaje pra këtë lloj dashurie të përsosur dhe të vërtetë! Kushdo që nuk e ka këtë dashuri do të pastrohet, pavarësisht sa besnik apo i zellshëm është, qoftë fëmijë apo i pagëzuar. Përndryshe do të përfundojë në qytetin e tmerrit.

Ashtu si Hyji është një, po ashtu ka një fe, një pagëzim, një përsosmëri lavdie dhe shpërblimi në kishën e Pjetrit. Gjithashtu, ai që dëshiron ta arrijë Hyjin duhet të ketë të njëjtën dashuri dhe vullnet që ka Hyji. Mjerë ai që thotë: 'Më mjafton të jem më i vogli në qiell. Nuk dua të jem i përsosur.' Ç' mendim i pamend! Si mundet dikush që është i papërsosur të hyjë atje ku të gjithë janë të përsosur në sajë të pafajësisë së jetës apo pafajësisë së fëmijërisë apo të pastrimit me anë të fesë dhe vullnetit të mirë?"

Lëvdata e nuses për Virgjërën që përmban një alegori për tempullin e Salomonit dhe të vërtetën e pashpjegueshme të bashkimit të natyrës hyjnore me natyrën njerëzore dhe për tempujt e priftërinjve që janë veshur me kotësi.

Kapitulli 29

E bekuar je ti, Mari, Nëna e Hyjit. Ti je tempulli i Salomonit muret e të cilit ishin prej ari, çatia e të cilit shndërriste, dyshemeja e të cilit ishte shtruar me xhevahirë, ku gjithçka shkëlqente, brenda kishte aromë të mirë dhe syri të kënaqej kur e shihje. Në çdo drejtim ti je si tempulli i Salomonit ku Salomoni i vërtetë erdhi dhe u ul dhe ku vendosi arkën e lavdisë dhe llampën llamburitëse. Ti, e Lumja Virgjër, je tempulli i atij Salomoni që solli paqen mes Hyjit dhe njeriut, që i pajtoi mëkatarët, që u dha jetë të vdekurve dhe i çliroi të varfërit nga shtypësit. Trupi dhe shpirti yt u bënë tempulli i Hyjit. Ata ishin çati për dashurinë e Hyjit, çati nën të cilën Biri i Hyjit jetoj me ty me gëzim.

Dyshemeja e tempullit ishte jeta jote e stolisur me praktikimin e kujdesshëm të virtyteve. Asnjë privilegj nuk të mungonte e në to kish qëndrueshmëri, përvujtëri, devotshmëri dhe përsosmëri. Muret e tempullit ishin të forta, pasi ti nuk u trazove nga asnjë turp, nuk u krenove për asnjë nga privilegjet e tua, kurrë nuk u tregove e padrueshme, nuk deshe tjetër përveç lavdisë së Hyjit. Pikturat e tempullit tënd ishin frymëzimet e vazhdueshme të Shpirtit Shenjt e shpirti yt u ngrit aq lart sa nuk ka virtyt që ta kenë krijesat e tjera që ti nuk e zotëron plotësisht dhe përsosshmërisht. Hyji hyri në këtë tempull kur e zbraz praninë e Tij të ëmbël në gjymtyrët e tua. Ai pushoi në ty kur u bashkuan natyra hyjnore dhe ajo njerëzore.

E bekuar je ti, e lumja Virgjër! Në ty Hyji i plotfuqishëm u bë vogëlush, Zoti i amshuar u bë bebe, Hyji Krijuesi i përjetshëm dhe i padukshëm u bë krijesë e dukshme. Prandaj të lutem, meqenëse je më e mira dhe më e fuqishmja Zojë, t'i kthesh sytë nga unë dhe të kesh mëshirë për mua! Ti me të vërtetë je Nëna e Salomonit, edhe pse jo e atij që ishte biri i Davidit por i atij që ishte Ati i Davidit dhe Zoti i atij Salomoni që ndërtoi tempullin e mrekullueshëm që me të vërtetë të simbolizonte ty. Biri e dëgjon

Nënë, veçanërisht një Nënë kaq të madhe si ty. Biri yt Salomon dikur, si të thuash, fjehti brenda teje.

Lutju pra Atij që të rrijë zgjuar dhe të më mbrojë në mënyrë që asnjë kënaqësi mëkatore të mos më pickojë, që pendesa për mëkatet e mia të mos rreshtë, që unë të vdes ndaj dashurisë së botës, të jem këmbëngulëse në qëndrueshmëri, frytdhënëse në pendesë. Në mua nuk ka virtyt, por gjendet kjo lutje: 'Ki mëshirë, Mari!' Tempulli im është krejtësisht ndryshe nga i yti. Është katran prej vesit, i njollosur nga epshi, i rrënuar nga krimbat e dëshirave, i paqëndrueshëm për shkak të krenarisë, gati për të rënë për shkak të kotësirave tokësore."

Nëna u përgjigj: "I bekuar qoftë Hyji që e frymëzoi zemrën tënde për të më ofruar këtë përshëndetje që ti ta kuptosh sa mirësi dhe ëmbëlsi ka në Hyjin. Por pse më krahason me Salomonin dhe me tempullin e Salomonit kur unë jam Nëna e Atij linja e trashëgimisë së të Cilit nuk ka as fillim as fund, e Atij që thuhet se nuk ka as baba as nënë, domëthënë e Melkizedekut? Ai thuhet se ka qenë prift dhe tempulli i Hyjit u besohet priftërinjve, prandaj unë jam Virgjër dhe Nëna e kryepriftit. Por prapë të them se unë jam Nëna e Mbretit Salomon dhe Nëna e priftit paqesjellës, pasi Biri i Hyjit, që është edhe Biri im, është prift dhe Mbret i mbretërve.

Në fakt në tempullin tim ai u vesh shpirtërisht me petkun priftëror me të cilin ofroi flinë për botën. Në qytetin mbretëror u kurorëzua me kurorë mbretërore por mizore. Jashtë qytetit, luftëtar i fuqishëm, ai qëndroi në mbrojtje dhe e shmangu luftën. Unë trishtohem që tani Biri im është harruar dhe neglizhohet nga priftërinjtë dhe mbretërit. Mbretërit krenohen me pallatet dhe ushtritë e tyre, me sukseset dhe nderet tokësore. Priftërinjtë krenohen me të mirat dhe zotërimet që u përkasin shpirtëve. Ti the se tempulli ish veshur me ar. Por tempujt e priftërinjve janë veshur me kotësira dhe kureshtje tokësore, pasi simonia ekziston në nivelet më të larta. Arka e besëlidhjes është hequr, llampa e virtyteve është shuar dhe tavolina e kushtimit është braktisur."

Nusja u përgjigj: "O Nëna e mëshirës, ki mëshirë dhe lutu për ta!" Nëna i tha: "Qysh nga fillimi Hyji aq shumë i deshi të vetët saqë jo vetëm që i dëgjon ata kur luten për vete, por edhe të tjerët përfitojnë nga lutjet e tyre. Dy gjëra nevojiten që lutjet për të tjerët të dëgjojnë, konkretisht synimi për të hequr dorë nga mëkati dhe synimi për të përparuar në virtyt. Nga lutjet e mia do të përfitojë cilido që i plotëson këto dy kushte."

Shën Anjeza përdor metaforën e luleve për t'i folur uses për dashurinë që nusja duhet të ketë për Virgjërën. Përshkrimi që Virgjëra e lavdishme i bën mirësisë së pakufi dhe të amshuar të Hyjit përballë mosmirësisë dhe mosmirënjohjes sonë. Miqtë e Hyjit nuk duhen ta humbasin paqen në mes të vështirësive.

Kapitulli 30

E lumja Anjezë i flet nuses dhe thotë: "Bija ime, duaje Nënë e mëshirës. Ajo është lulja apo kallami në formë shpate. Kjo lule ka dy ekstreme të mprehtë dhe një majë të hijshme. Për gjatësi dhe gjerësi ia kalon të gjitha luleve të tjera. Po ashtu, Maria është luja e luleve, lule që u rrit në luginë dhe u shtri mbi gjithë malet. Një lule, po them, që u rrit në Nazaret dhe u përhap në malin e Libanit. Kjo lule kishte para së gjithash gjatësi në kuptimin që Mbretëresha e bekuar ia kalon çdo krijese në dinjitet dhe pushtet. Maria kishte edhe dy tehe apo gjethe të mprehta, domethënë dhimbjen në zemër për pasionin e të Birit dhe rezistencë të qëndrueshme ndaj sulmeve të djallit, duke mos rënë kurrë mëkat.

I moshuari profetizoi saktë kur tha: 'Një shpatë do të ta shpojë shpirtin'. Në kuptim shpirtëror shpata e goditi aq herë sa ishin plagët që pa t'i hapeshin të Birit dhe që ajo i kishte paraparë. Maria kishte edhe gjerësi të madhe, domethënë mëshirë të madhe. Ajo është dhe ishte aq e mirë dhe e mëshirshme sa preferoi të vuante çdo vështirësi sesa të lejonte që shpirtat të humbisnin. E bashkuar tani me të Birin, ajo nuk e ka harruar mirësinë e dikurshme por e shtrin mirësinë tek të gjithë, edhe tek më të këqinjët. Ashtu si dielli shndrit dhe flakëron qiejt dhe tokën, po ashtu nuk ka assnjë që nuk përjeton mirësinë e ëmbël të Marisë, nëse e kërkon atë. Maria ka edhe një majë të hijshme, domethënë përvujtërinë e saj.

Për përvujtërinë e saj ajo i pëlqeu engjëllit kur ajo e quajti vetën shërbëtoren e Hyjit, edhe pse po zgjidhej të ishte Zoja e tij. Ajo e ngjizi Birin e Hyjit në përvujtëri. Ajo u ngjit në fronin më të lartë me anë të përvujtërisë, duke mos dashur asgjë përveç Hyjit. Eja pra, Kanal, dhe përshëndete Nënë e mëshirës, pasi tani ka arritur!"

Pastaj u shfaq Maria dhe u përgjigj: "Anjezë, ti përdore një emër, shtoji edhe një mbiemër!" Anjeza i tha: "Mund të thosha 'më e bukura' ose 'më e virtytshmja,' pasi këtë e meriton me të drejtë vetëm ti, Nëna e shëlbimit të gjithkujt." Nëna e Hyjit iu përgjigj së lumes Anjezë: "Ti po thua të vërtetën, sepse unë jam më e fuqishmja nga të gjithë. Prandaj, unë vetë do të shtoj një mbiemër dhe një emër, konkretisht 'Kanal' i Shpirtit Shenjt. Eja, Kanal, dhe dëgjomë! Ti trishtohesh sepse mes njerëzve qarkullon kjo thënie: 'Le të bëjmë ç'na pëlqen pasi Hyji kënaqet me pak. Le ta shfrytëzojmë botën dhe nderet e saj sa mundemi, pasi bota është bërë për njerëzit.' Në të vërtetë, bija ime, një thënie e tillë nuk buron nga dashuria për Hyjin dhe as synon e as të çon drejt dashurisë së Hyjit. Megjithatë Hyji nuk e harron dashurinë e Vet prej kësaj gjëje, por në çdo moment shfaq mirësi pavarësisht nga mosmirënjohja njerëzore. Ai është si një artizan që po punon një vepër madhështore. Herë nxehekurin, herë e lë të ftohet. Hyji

është artizani suprem që e bëri botën nga hiçi dhe u ka treguar dashurinë e Vet Adamit dhe pasardhësve të tij.

Por raca njerëzore u ftoh aq shumë sa filluan të bëjnë krime të padëgjuesha dhe gati nuk e përfillnin më Hyjin. Për këtë arsye Hyji pati mëshirë dhe fillimisht i paralajmëroi me dashamirësi, por pastaj bëri drejtësi me anë të përmbytjes. Pas përmbytjes, Hyji bëri pakt me Abrahamin duke i shfaqur shenja dashurie dhe i udhëhoqi bijtë e tij me shenja dhe mrekulli të mëdha. Ai i dha ligjin popullit të Vet nga buzët e Tij, duke i konfirmuar fjalët dhe normat e Veta me shenja të qarta. Me kalimin e kohës, populli prapë u ftoh dhe u marros deri në atë pikë sa filloi të adhuronte idhujt. Duke dashur t'i ngrohë zemërftohtit edhe një herë, Hyji, në mirësinë e Vet, dërgoi Birin e Vet në botë.

Ai mësoi rrugën e vërtetë që çon në qiell dhe la për imitim shembullin e përvujtërisë së vërtetë. Edhe pse shumë tani gati e kanë harruar me neglizhencën e vet, Ai prapë flet fjalë të mëshirshme. Megjithatë gjërat nuk do të realizohen të gjitha njëherësh, si tani ashtu edhe më parë. Përpara përmbytjes njerëzit u paralajmëruan dhe iu dha kohë të pendoheshin. Po ashtu, para se Izraeli të hynte në tokën e premtuar, njerëzit fillimisht u provuan dhe premtimi u vonua për ca kohë. Hyji mund ta kishte udhëhequr popullin për dyzet ditë pa u vonuar dyzet vjet, por drejtësia e Tij e lypte që mosmirënjohja e popullit të bëhej e qartë dhe mëshira e Hyjit të dilte në pah e ta bënte popullin e Tij të ardhshëm edhe më të përvuajtur.

Do të ishte kokëkrisje e madhe të pyesësh pse Hyji e bëri popullin të vuajë aq shumë apo pse ka ndëshkim të përjetshëm kur jeta në mëkat nuk mund të zgjasë pambarim. Do të ishte kokëkrisje po aq e madhe po të përpiqeshe të gjeje me mend dhe të kuptoje përjetësinë e Hyjit. Hyji është i përjetshëm dhe i pakuptueshëm. Drejtësia dhe shpërblimi i Tij janë të përjetshëm, mëshira e Tij është përtej mundësive që ka njeriu për të kuptuar. Nëse Hyji nuk do të kishte bërë drejtësi me engjëjt e parë, nga do ta kishim marrë vesh drejtësinë e Tij dhe gjykimin e Tij të drejtë në gjithçka?

Prapë, nëse Ai nuk do të kishte patur mëshirë për njerëzimin duke e krijuar atë dhe pastaj duke e çliruar me mrekulli të panumërta, nga do ta dinim se mirësia e Tij është kaq e madhe apo që dashuria e Tij është kaq e pamatë dhe e përsosur? Meqenëse Hyji është i përjetshëm, drejtësia e Tij është e përjetshme dhe as nuk shtohet as pakësohet. Është një lloj si kur dikush që planifikon paraprakisht ta bëjë punën në një mënyrë dhe ditë të caktuar.

Kur Hyji ushtron drejtësinë apo mëshirën e Vet, ai e tregon atë duke e realizuar, pasi e tashmja, e shkuara dhe e ardhshmja janë të njohura për të qysh nga përjetësia. Miqtë e Hyjit duhet të qëndrojnë me durim në dashurinë e Hyjit dhe mos ta humbasin paqen edhe pse mund të shohin se dashamirësve të kësaj bote u ecën mbarë. Hyji është si një amvisë e mirë që i vë rrobat e pisëta mes dallgëve për t'i pastruar më mirë nga

lëvizja e ujit, duke u kushtuar vëmendje të kujdesshme rrymave ujore që plaçkat të mos zhyten poshtë dallgëve. Po ashtu Hyji i vë miqtë e vet mes dallgëve të varfërisë dhe vtë ështëirësive në të tashmen për t'i pastruar për jetën e përjetshme, duke u kujdesur që mos të zhyten nga vuajtjet e tepërta apo vështirësitë e papërballueshme."

Krishti i flet nuses duke përdorur një alegori të admirueshme me një doktor dhe një mbret. Doktorin simbolizon Krishtin. Ata që njerëzit mendojnë se do të dënohen, shpesh shpëtohen, ndërsa ata që njerëzit apo opinionin mendon se do të shpëtohen, dënohen.

Kapitulli 31

Biri i flet nuses duke thënë: "Një doktor mbërriti në një mbretëri të largët dhe të panjohur ku mbreti nuk sundonte por sundohej pasi kishte zemër lepuri. I ulur në fron dukej si gomar me kurorë. Populli i tij i ishte përkushtuar grykësisë, e kishte harruar ndershmërinë dhe drejtësinë dhe urrente këdo që u fliste për të mirën që i priste në të ardhmen. Kur doktori iu prezantua mbretit, duke thënë se ishte prej një vendi të bukur dhe duke pohuar se kishte ardhur për shkak se ishte njohës i sëmundjeve njerëzore, mbreti, i mrekulluar nga ky burrë dhe fjalët e tij, iu përgjigj:

'Unë kam dy të burgosur që do t'u pritët koka nesër. Njëri prej tyre mezi merr frymë, por tjetri është më i fortë dhe i shëndetshëm tani sesa kur hyri në burg. Shko tek ata, shikoj çehret e tyre dhe shih cili gëzon shëndet më të mirë.' Pasi doktori shkoi dhe i vizitoi, ai i tha mbretit: 'Ai që ti thua se është i forte, është gati kufomë dhe nuk do të mbijetojë. Ndërsa për tjetrin ka shpresë.' Mbreti e pyeti: 'Nga e di ti këtë?'

Doktori tha: 'Sepse i pari është plot më substanca dhe avuj të dëmshëm dhe nuk mund të kurohet. Tjetri, që është i dërrmuar, mund të shpëtohet lehtësisht me ajër të freskët.' Pastaj mbreti tha: 'Do të mbledh fisnikët dhe këshilltarët e mi që të shohin urtinë dhe aftësitë e tua dhe ti të fitosh respekt në sytë e tyre.' Doktori i tha: 'Jo, në asnjë mënyrë mos e bëj këtë.

Ti e di se njerëzit e tu janë xhelozë për nderet. Nëse nuk arrijnë ta përsekutojnë dikë me vepra, atëherë e shkatërrojnë me fjalë. Prit dhe do të ta shpalos urtinë time vetëm ty privatisht. Kështu më kanë mësuar. Kam mësuar të shpalos më tepër urti privatisht se në publik. Nuk kërkoj të fitoj lavdi në tokën tënde të errësirës, por krenohem me dritën e atdheut tim. Përveç kësaj koha e shërimit nuk do të vijë derisa të fillojë të fryjë juga dhe dielli të shfaqet në meridian. Mbreti i tha: 'Si mund të ndodhë kjo në vendim tim? Dielli këtu lind rrallë pasi ne jemi përtej klimave dhe këtu fryn kryesisht veriu. Ç'të mirë kam nga urtia jote apo nga kjo kohë kaq e gjatë që nevojitet

per shërim? Po e shoh se ke vetëm fjalë.' Doktor iu përgjigj: 'I urti nuk duhet të jetë i rrëmbyer. Megjithatë, që të mos të dukem i pabesueshëm dhe jo miqësor, lërmë të kujdesem për këta dy persona. Do t'i çoj në kufijtë e mbretërisë sate ku ajri është më i përshtatshëm dhe pastaj do të shikosh sa vlejné veprat dhe sa vlejné fjalët.'

Mbreti i tha: 'Ne jemi të zënë me çështje më të mëdha dhe të dobishme. Pse na shpërqëndron? Apo ç'ë mirë na vjen nga mësimi yt? Ne gjejmë gëzim në të mirat e tanishme, në gjërat që shohim dhe kemi. Nuk aspirojmë për shpërblime të ardhshme dhe të pasigurta. Por merri ata të dy, siç kërkon. Nëse arrin të na tregosh ndonjë gjë të madhe dhe të mrekullueshme nëpërmjet tyre, ne vetë do të të shpallim të lavdishëm.' E kështu ai i mori ata të dy dhe i çoi në një klimë të butë. Njëri prej tyre ndërroi jetë, por tjetri, i ripërtërirë nga ajri i mirë, e mori veten.

Unë jam ai doktor që i dërgova botës fjalët e Mia nga dëshira për të kuruar shpirtrat. Edhe pse i shoh sëmundjet e shumë vetëve, të tregova vetëm dy nëpërmjet të cilëve ti mund të admirosh drejtësinë dhe mëshirën Time. Të tregova njërin që djalli e zotëronte fshehtësisht dhe që e priste ndëshkimi i përjetshëm. E megjithatë njerëzve veprat e tij u dukeshin të drejta dhe lëvdoheshin si të tilla. Të tregova një tjetër person të cilin djalli e kontrollonte haptazi, por që Unë thashë se do të shërohej kur t'i vinte koha edhe pse jo në mënyrë të dukshme për sytë e njerëzve, siç po mendoje ti. Ishte drejtësi hyjnore që shpirti i keq filloi ta kontrollonte gradualisht, por e njëjta drejtësi kërkonte që djalli të largohej prej tij gradualisht, pasi në fakt u largua prej tij kur shpirti u nda nga trupi. Pastaj djalli e shoqëroi shpirtin në gjykim.

Gjykatësi i tha: 'Ti e ke ndëshkuar dhe kaluar në sitë si miell. Tani Mua më takon ta kurorëzoh me kurorë të dyfishtë për shkak të dëshmisë së tij. Largohu prej shpirtit që e ke munduar aq gjatë.' Dhe ai tha: 'Eja, shpirt i bekuar, shijoji lavdinë dhe gëzimin Tim me shqisat e shpirtit tënd!' Shpirtit tjetër i tha: 'Duke qenë se nuk kishe fenë e vërtetë dhe prapë të nderonin dhe lëvdonin sikur të ishe besimtar dhe duke qenë se nuk kishe veprat e përsosura që duhet të ketë një i drejtë, nuk do të marrësh shpërblimin që i takon besimtarit. Gjatë jetës ti çuditëshe pse Unë duhej të vdisja për ty dhe pse e përvujtëroja veten për ty.

Tani të përgjigjem se feja e kishës së shenjtë është e vërtetë dhe i çon shpirtrat lart, ndërsa pasioni dhe gjaku Im i lejon të hyjnë në qiell. Prandaj mosbesimi dhe dashuria jote shtiracake do të të plandosin në hiç dhe ti do të jesh hiç përse u përket të mirave shpirtërore të përjetshme. Përse i përket faktit përse djalli nuk doli nga tjetri në sy të të gjithëve, Unë përgjigjem: Kjo botë është si kolibe mjerane në krahasim me tabernakulin ku banon Hyji dhe njerëzit e ndezin zemërimin e Hyjit. Prandaj ai doli gradualisht ashtu siç kishte hyrë në të.' "

Virgjëra i tregon nuses me alegori si Hyji Atë e zgjodhi atë mes shenjtërve për t'u bërë nëna e Tij dhe porti i shëlbimit.

Kapitulli 32

Nëna i flet nuses dhe thotë: "Njëri që po kërkonte për gurë të çmuar ndeshi në një magnet. E mori dhe e mbajti si thesarin e vet. Me anë të tij e drejtoi anijen në port të sigurt. Po ashtu, im Bir kërkoi mes gurëve të shumtë të çmuar që janë shenjtërit e tij, por më zgjodhi veçanërisht mua si nënën e Tij në mënyrë që me ndihmën time njerëzimi të arrinte në portin e qiellit. Ashtu si magneti e tërheq hekurin, ashtu unë i tërheq zemrat e ngurta tek Hyji. Prandaj ti nuk duhet të trazohesh nëse ndonjëherë zemra jote ndjehet e ngurtë, pasi kjo është për shpërblimin tënd më të madh."

Biri i flet nuses duke i treguar me anë të shembullit të dy vetëve sesi Ai gjykon jo bazuar në gjrat e jashtme për të brendshme.

Kapitulli 33

Biri i Hyjit i thotë nuses: "Ti po vret mendjen për dy vetë njëri prej të cilëve ishte si gur kilometrik, tjetri si shtegtar drejt Jeruzalemit. Por asnjë prej tyre nuk arriti çka ti mendoje. I pari tek i cili u dërgove ishte si gur kilometrik, I palëkundur në bindjet e veta por, si Toma, dyshues. Gjithashtu, meqenëse nuk kishte ardhur koha ende e kryerjes së veprave të liga, ai e provoi verën por nuk e rrëkëlleu. Përsa i përket të dytit, thashë se do të ishte bashkëudhtar me ty për në Jeruzalem. Kjo ndodhi që ti ta marrësh vesh gjendjen e vërtetë të atij që mbahej si njeri i drejtë dhe i shenjtë. Nga veshja është rregulltar, nga betimi murg, por nga sjelljet apostat, nga rangu prift por skllav i mëkatit, nga fama shtegtar por nga synimet vagabond, që flitet se po shkon në Jeruzalem por në fakt po shkon drejt Babilonisë. Përveç kësaj ai u largua si i pabindur, duke shkelur rregullat apostolike.

Ai është edhe i molepsur me herezi, beson dhe thotë se do të bëhet papë në të ardhmen dhe se do të bëjë restaurim të plotë. Edhe librat e tij e dëshmojnë këtë. Prandaj ai do të vdesë papritur dhe nëse nuk zë mend do të përfundojë në shoqërinë e atit të gënjeshtreve. Prandaj nuk duhet të trazohesh pse disa gjëra thuhën me gjuhë të errët apo nëse parashikimet nuk dalin siç i pret, pasi fjalët e Hyjit mund të kuptohen në mënyra të ndryshme. Kurdo që të ndodhë kjo, Unë do të të tregoj të vërtetën.

Por Unë jam Hyj, shtegtari i vërtetë drejt Jeruzalemit. Unë vetë do të jem bashkëudhëtar me ty."

SHPJEGIM

Shpirti i Hyjit thotë: "Ti dëgjove se ai për të cilin të thashë se ishte si gur kilometrik dhe dyshonte, vdiq. Ta dish se ai nuk do të jetë në numrin e atyre që e tunduan Hyjin në shkretëtirë, as në numrin e atyre që kërkonin një shenjë si ajo e profetit Jona, as me ata që nxitën përndjekjen Time. Jo, ai do të jetë me ata që kishin zell dhe dashuri edhe pse jo në gradë të përsosur."

Nëna i flet bijës duke e simbolizuar shpirtin me një unazë dhe trupin me një copë dhe si shpirti duhet të pastrohet me anë të maturisë dhe trupi duhet të pastrohet por jo të masakrohet me anë të vetëpërmbytjes.

Kapitulli 34

Nëna thotë: "Njërit i japin një unazë por që është shumë e ngushtë për gishtin e tij. Ai i kërkon këshillë armikut si t'ia bëjë. Armiku i përgjigjet: 'Merr një thikë e holloje gishtin e unaza do të të bjerë taman.' Një mik i thotë: 'Në asnjë mënyrë! Merr një çekiç dhe zgjeroje unazën.' Dikush dëshiron të kullojë një pije për një zotëri të fuqishëm me anë të një cope të pisët dhe i kërkon këshillë armikut. Ai i përgjigjet: 'Priti pjesët e pisëta të copës dhe mbaj pjesën e pastër për të kulluar pijen e zotërisë tënd.'

Një mik i thotë: 'Në asnjë mënyrë mos vepro ashtu! Më parë laje dhe pastroje copën dhe pastaj kulloje pijen!' E njëjta gjë vlen për çështjet shpirtërore. Unaza simbolizon shpirtin, copa simbolizon trupin. Shpirti, që duhet vendosur si unazë në gishtin e Hyjit, duhet zgjeruar me çekiçin e maturisë dhe pastrimit. Trupi nuk duhet të masakrohet por të pastrohet me vetëpërmbytje në mënyrë që të shërbejë për të përhapur anëmbanë fjalët e Hyjit."

Libri 4

Gjon Ungjilltari i tregon nuses se asnjë vepër e mirë nuk mbetet pa shpërblim, se Bibla ia kalon gjithë shkrimeve të tjera dhe rreth nje mbreti - cub, trathtar, plangprishës etj. Shën Gjoni e këshillon mbretin t'i përbuzë pasuritë dhe nderet për hir të Hyjit.

Kapitulli 1

Nuses ia shfaq një burrë. Flokëshpupuritur, trupvajosur dhe krejtësisht lakuriq, por nuk i vinte aspak zor. Ai i tha nuses: "Shkrimi, që ju e quani të shenjtë, thotë se asnjë vepër e mirë nuk do të mbesë pa u shpërblyer. Ky është Shkrimi që ju e njihni si Bibla por që, për ne, është i shndritshëm si dielli, pakrahasimisht më vezullues se ari dhe, si farë e mirë, jep fryt njëqindfish. Ashtu si ari ia kalon metaleve të tjerë, ashtu Shkrimi, që ju thoni se është i shenjtë edhe pse ne e quajmë Të Artë, ua kalon të gjithë librave të tjerë pasi aty përlëvdohet dhe shpallet Të Hyji, shpalosen veprat e patriarkëve, shpjegohen frymëzimet e profetëve.

E duke qenë se asnjë vepër e mirë nuk mbetet pa shpërblim, dëgjo ç'them: Ky mbret është cub në sytë e Hyjit, trathtar i shpirtave dhe plangprishës. Ashtu si nuk ka trathtar më të keq se ai që trathton dikë që e do, po kështu ky mbret i trathton shpirtërisht shumë vetë kur u jep të drejtë të padrejtëve, kur përkrah padrejtësisht të pafetë, kur i shtyp të drejtët, kur nuk ndërhyt për të vënë gjërat në vend. Nuk ka as cub më të keq se ai që trathton atë që e mbështet kokën në gjoksin e tij. Banorët e këtij vendi janë, si të thuash, në gjoksin e tij, por ky mbret i plaçkit pafytyrësisht kur lejon që disave t'u merret prona, kur i ngarkon me detyrime të papërbalueshme, kur i mbyll sytë përpara abuzimeve të disave, kur e ushtron pushtetin me çkujdesje. Së treti, nuk ka cub më të keq se ai që vjedh zotërinë që i ka besuar atij gjithçka dhe i ka lënë çelësat e vet. Këtij mbreti i janë dhënë çelësat e pushtetit dhe lavdisë e ai i ka përdorur ato padrejtësisht dhe pa kujdes, jo për lavdinë e Hyjit. Por meqenëse për hir të dashurisë për mua ai ka hequr dorë prej disa gjërave që i pëlqenin, kam tre këshilla për të.

E para, ai duhet t'i përngajë djalit që në ungjill i la lendet e derrave dhe u kthye tek i ati. Edhe ky mbret duhet t'i përbuzë pasuritë dhe nderet që nuk janë veçse lende derri në krahasim të mirat e përjetshme dhe të kthehet tej Hyji, Ati i tij, me përvujtëri dhe devotshmëri. E dyta, le t'i lërë të vdekurit të varrosin të vdekurit dhe të ndjekë udhën e ngushtë të Hyjit të kryqëzuar. E treta, le të çlirohet nga barra e mëkateve dhe t'i futet rrugës që në fillim është e ngushtë dhe në fund ka gëzim.

Dhe ti që po më sheh ta dish se unë jam ai që e kuptoi plotësisht shkrimin e artë dhe shtova në të shkrimet e mia. Më zhveshëm paturpësisht por, meqenëse unë bëra durim, Hyji ma veshi shpirtin me petk të pavdekshëm. Më lyen me vaj e prandaj tani gëzoj vajin e lumturisë së përjetshme. Meqenëse u bëra mbrojtësi i Nënës së Hyjit, vdekja ime që e lehtë (vetëm vdekja e saj ish më e lehtë se e imja) dhe trupi im tani prehet në një vend paqeje dhe sigurie të plotë."

Nusja ka një vegim të habitshëm dhe Hyji ia shpjegon. Sipas shpjegimit, kafsha simbolizon të pagëzuarit, peshku paganët dhe tre turmat miqtë e Hyjit.

Kapitulli 2

Pastaj nusja pa në vegim një peshore me dy pjata që qëndronin pezull mbi tokë. Pjesa e sipërme dhe zinxhirët shkonin deri në re dhe unazat arrinin në qiell. Në pjatën e parë ndodhej një peshk. Luspat e tij ishin të mprehta brisk, pamja e tij si e një kuçedre, goja si ajo e një gjarpri helmues, veshët si heshta të mprehta, si fletë çeliku. Në pjatën tjetër gjendjej një kafshë me lëkurë si strall. Goja e stërmadhe nxirrte flakë të nxehta. Qepallat si shpata të forta. Veshët e tij të fortë lëshonin shigjeta të mprehta që dukej sikur fluturonin prej një harku të fortë e të tendosur.

Pastaj u shfaqën tre turma njerëzish në tokë. E para ishte e vogël; e dyta më e vogël; e treta e vogël fare. Një zë u foli nga qielli e u tha: "O, miq, kam shumë etje për zemrën e kafshës, ah sikur të ma dhuronin nga dashuria! E dëshiroj me zjarr gjakun e peshkut, ah sikur të kish ndonjë që të ma sillte!"

Turma u përgjigj njëzëri: "O Krijuesi ynë, si mund të ta sjellim zemrën e një kafshe kaq të madhe, me lëkurë më të fortë se stralli? Po iu afruam tek goja, na shkrumbon me zjarrin që nxjerr. Po ta vështrojmë në sy, na shpojnë shkëndijat e shigjetave të tij. Por edhe sikur ta kapnim kafshën, si i bëhet për të kapur peshkun? Ai ka luspa më të mprehta se teh shpate, sytë e tij të verbojnë, nga goja nxjerr helm vdekjeprurës!"

Zëri nga qielli u përgjigj: "O, miq, kafsha dhe peshku juve ju duken të pakapshëm, por për të Plotfuqishmin kjo është gjë e lehtë. Nga qielli Unë do t'i jap urti dhe fuqi cilitdo që përpiqet ta kapë kafshën. Si shpërblim do t'i dhuroj Vetveten kujtdo që është gati ta japë jetën për Mua."

Turma e parë u përgjigj: "O Atë i madh, Ti je dhuruesi i çdo të mire. Ne jemi vepra Jote dhe me kënaqësi do të ta japim zemrën në shenjë nderimi. Çka mbetet do e

mbajmë për nevojat tona. Prandaj, meqenëse vdekja na duket e rëndë, dobësia fizike barrë dhe dijet i kemi të pakta, na udhëhiq mendërisht dhe fizikisht dhe ki mirësinë t'i pranosh ofertat tona. Na shpërble sa dhe si të duash."

Turma e dytë u përgjigj: "E pranojmë se jemi të dobët dhe jemi të vetëdijshëm për zbrazëtinë dhe përkohshmërinë e botës. Prandaj ta japim me gëzim zemrën dhe e lëshojmë vullnetin në duart e të tjerëve, pasi preferojmë më mirë të bindemi sesa të mbajmë qoftë edhe të mirat më të vogla të kësaj bote."

Turma e tretë u përgjigj: "Zot, ti dëshiron zemrën e kafshës dhe ke etje për gjakun e peshkut. Ta japim me gëzim zemrën tonë dhe jemi gati të vdesim për ty. Na jep urti dhe ne do të përpiqemi të gjemë mënyrën si të ta sjellim zemrën e kafshës."

Pas kësaj nga qielli kumboi një zë që tha: "O, mik, nëse e do zemrën e kafshës, hap një vrimë në mes të pëllëmbëve me një shpues të mprehtë. Pastaj merr qepallat e një balene dhe ngjiti mbi qepallat e tua. Merr një pllakë çeliku dhe lidhe në gjoks në mënyrë që të të mbrojë zemrën. Pastaj mbylle hundën dhe mbaje frymën!"

Dili para me guxim kafshës së tërbuar me gojën mbyllur dhe duke mbajtur frymën. Kur t'i afroresh kafshës, kape për veshësh me të dyja duart. Shigjetat e saj nuk kanë ç'të të bëjnë, ato do të të kalojnë përmes vrimave të duarve. Rend tek kafsha duke e mbajtur gojën mbyllur dhe kur t'i afroresh fryji me sa fuqi ke. Flakët e kafshës nuk do të të lëndojnë, do t'i kthehen vetë asaj e do ta djegin. Ruaju veçanërisht nga shpatat që dalin nga sytë e kafshës. Bëji ballë me sytë e mbrojtur nga qepallat e balenës e shpatat ose do të këputen ose do të përkulen e do i ngulen asaj në zemër. Shiko me kujdes ku e ka zemrën dhe aty ngulja thikën. Nëse lëkura strall e fortë pritet, të jesh i sigurt se kafsha do të vdesë dhe zemra e saj do të jetë e Imja. Për çdo kile që peshon, Unë do të ta shpërblej njëqindfish. Por nëse nuk çahet dhe kafsha të lëndon, Unë do të t'i mjekoj plagët e dhe do të të ringjall nëse vdes.

Kush dëshiron të ma sjellë peshkun duhet të shkojë në breg me një rrjetë në dorë – jo rrjetë litarësh por prej metali të çmuar. Le të futet në ujë, por jo më thellë se deri në gju, që dallgët të mos e rrezikojnë. Duhet ta vërë këmbën në vend të fortë ku nuk ka rërë dhe baltë. Duhet të nxjerrë njërin sy dhe ta mbajë para peshkut e vështrimi i peshkut, që është si vështrim kuçedre, nuk do të ketë ndikim mbi të. Ai duhet të mbajë mburojë çeliku në krah e pickimi i gjarprit nuk do t'i bëjë dëm. Pastaj le ta hedhë rrjetën mbi peshkun e të ketë kujdes që peshku të mos i shpëtojë.

Kur ta shohë se e ka kapur peshkun, le ta ngrejë rrejtën dhe po arriti ta mbajë dhjetë orë përmbi ujë, peshku do të vdesë. Pastaj duhet ta çojë në breg dhe ta kontrollojë me syrin e mbetur e ta hapë nga kurrizi ku ka më shumë gjak. E ashtu t'ia çojë Zotërisë së vet. Nëse peshku i ikën apo e helmon, Unë jam në gjendje ta shëroj

infeksionin. Dhe shpërblimi për gjakun e peshkut nuk do të jetë më i vogël se ai për zemrën e kafshës."

Hyji flet përsëri: "Peshorja simbolizon durimin dhe mëshirën, është një lloj sikur dikush të thoshte: 'Ji i butë dhe i durueshëm, prit dhe ki mëshirë.' Do të thotë që kur e sheh tjetrin të veprojë keq, t'i tërheqësh vëmendjen. Po ashtu, Unë, Hyji dhe Krijuesi i gjithçkaje, veproj me njerëzit duke u treguar i butë dhe duke i vënë në provë. Ndonjëherë e vizitoj mendjen e njeriut me frymëzime, duke i dhënë zell apo hire të veçantë. Domethënia e zinxhirëve të peshores që arrijnë deri tek retë është se Unë, Hyji i të gjithëve, mbështes këdo, paganë dhe të krishterë, miq dhe armiq dhe i ndriçoj dhe vizitoj me hirin Tim për të parë nëse ka ndonjë që dëshiron t'i përgjigjet këtij hiri duke iu larguar së keqes. Kafsha simbolizon të pagëzuarit që kur arrijnë moshën e arsyes nuk u binden fjalëve të ungjillit të shenjtë, jepen pas gjërave tokësore dhe nuk duan t'ia dijë për jetën shpirtërore.

Peshku simbolizon paganët e zhytur në lakmitë trupore. Gjaku i tyre, domethënë besimi, është i dobët dhe dijet e tyre për Hyjin të pakta.

Prandaj Unë i dua edhe zemrën e kafshës edhe gjakun e peshkut, nëse ka ndonjë që, nga dashuria për Mua, përpiqet të m'i sjellë. Tre turmat janë miqtë e Mi: Të parët janë ata që i përdorin në mënyrë të arsyeshme gjërat e kësaj bote; të dytët janë ata që kanë hequr dorë nga çka kanë; të tretët janë ata që janë gati të vdesin për Hyjin."

Një bisedë e mrekullueshme mes Hyjit dhe nuses në formë pyetjesh dhe përgjigjesh në lidhje me një mbret dhe të drejtën e trashëgimisë në mbretëri dhe si disa territore duhet të reklamohen nga pasardhësit e disa të tjera jo.

Kapitulli 3

O Zot," tha nusja, "mos u zemëro që po të pyes, por kam dëgjuar të lexohet me zë të lartë se asgjë nuk duhet të marrim me të padrejtë dhe se nuk duhet mbajmë asgjë të fituar padrejtësisht. Mbreti i tanishëm ka territor që disa thonë se i takon me të drejtë ndërsa të tjerë thonë të kundërtën. Prandaj sinqerisht habitem si Ti toleron tek ky njeri çka dënon tek të tjerët."

Hyji u përgjigj: "Pas përmytjes nuk mbeti gjallë njeri përveç atyre që ishin në arkë. Prej tyre zuri fill një racë që shkoi në lindje dhe disa prej tyre shkuan në Suedi. Një klan tjetër shkoi në perëndim dhe prej tyre dolën ata që shkuan në Danimarkë. Të parët që filluan të punojnë tokën që nuk rrethohej nga ujrat, nuk gllabëruan territorin që u përkishte atyre që jetonin përtej ujrave apo në ishuj. Përkundrazi, ata ishin të gjithë të

kënaqur me çka gjetën, siç shkruhet për Lotin dhe Abrahamin. Abrahami tha, 'Nëse ti shkon djathtas, unë do t'ia mbaj nga e majta', si për të thënë 'Çfarë do të zgjedhësh, të përket ty dhe trashëgimtarëve të tu.' Me kalimin e kohës erdhën gjykatësit dhe mbretërit që ishin të kënaqur me kufijtë e tyre dhe nuk pushtuan territorin e atyre që jetonin në ishuj apo përtej ujrave. Përkundrazi, secili qëndroi brenda kufijve dhe caqeve të stërgjyshërve të vet."

Ajo u përgjigj: "Po kur një pjesë e mbretërisë dhurohet, a mund ta reklamojë atë një pasardhës i mbretit?" Hyji: "Në mbretëri pronat mbretërore që i përkisnin mbretit ruheshin për të. Populli, duke e konsideruar të paaftë veten të mbijetonte pa mbret, zgjidhte një të cilit i besoheshin pronat mbretërore për t'i ruajtur dhe për t'ia trashëguar mbretit të ardhshëm. Nëse mbreti i zgjedhur do të vendoste t'i transferonte ose reduktonte pronat e mbretërisë, patjetër që mbreti i ardhshëm mund dhe duhet t'i reklamojë ato pasi pronat e mbretërisë nuk duhen reduktuar. Mbreti nuk duhet as të reduktojë pronat mbretërore as ta japë kurorën, me përjashtim të rastit kur këtë e bën për ndonjë arsye të nevojshme. Ç' simbolizojnë pronat mbretërore përveç autoritetit të tij mbretëror? Ç' është mbretëria përveç banorëve të mbretërisë? Ç' është mbreti përveçse ndërmjetës dhe shpëtues i mbretërisë dhe i popullit? Prandaj shpëtuesi dhe mbrojtësi i kurorës nuk duhet në asnjë mënyrë t'i ndajë apo reduktojë pronat mbretërore në dëm të një mbreti të ardhshëm."

Nusja u përgjigj: "Po nëse mbreti detyrohet me dhunë ose nga nevoja që të transferojë një pjesë të pronave mbretërore?" Hyji tha: "Nëse dy vetë do të grindeshin dhe më i forti nuk do të bënte asnjë lëshim nëse tjetrit nuk i pritej një gisht, kujt do t'i përksite gishti i prerë përveç atij që pëson dëmin? I tillë është edhe rasti që ka të bëjë me mbretërinë. Nëse, për nevojë ose me dhunë, mbreti humbet një pjesë të mbretërisë, patjetër që mbreti i ardhshëm mund ta reklamojë, pasi mbreti nuk është zotëria i mbretërisë por timonieri i saj dhe nevoja nuk është ligj."

Ajo u përgjigj: "Po nëse gjatë jetës së tij mbreti do t'ia jepte një pjesë të pronave të mbretërisë një zotërie dhe kur mbreti të vdiste ai zotëri dhe pasardhësit e tij t'i mbanin ato sikur të ishin pronarë, a duhet reklamuar ajo pjesë?" Zoti: "Ai territor duhet patjetër t'i kthehet pronarit të ligjshëm."

Ajo u përgjigj: "Po nëse një pjesë e pronave mbretërore do t'i hipotekoheshin dikujt për ndonjë borxh dhe pastaj, pas vdekjes së tij dhe pasi ai të ketë marrë të ardhura prej tyre për shumë vjet, ajo bie në duart e një tjetri që nuk ka të drejtë mbi territorin pasi nuk i është dhënë e as i është hipotekuar atij por i ka mbetur rastësisht dhe nuk dëgjon ta kthejë pa u paguar, ç' duhet bërë?" Zoti tha: "Nëse dikush do të mbante një cope ar në dorë dhe do t'i thoshte një kalimtar: 'Po deshe, kjo është e jotja për kaq e aq para,' atëherë ajo shumë parash i duhet dhënë patjetër. Nëse toka është blerë ligjërisht dhe mbahet në pronësi paqësisht, ajo duhet reklamuar me maturi dhe të

kthehet pasi të llogariten dëmet. Kur zgjidhet një mbret, ai ulet mbi një fron të lartë që ta shohin të tjerët. Kjo do të thotë se ai ka pushtet dhe sundim mbi pjesët veriore të mbretërisë dhe se edhe pjesët jugore i përkasin mbretërisë me të drejtë trashëgimie apo shitblerjeje. Prandaj mbreti do ta mbrojë tokën e fituar që të mos e humbasë sundimin apo të robërohet nëse vepron ndryshe."

Ajo pyeti përsëri: "O Zot, mos u zemëro nëse pyes edhe diçka tjetër. Mbreti i tanishëm ka dy djem dhe dy mbretëri. Në njërën prej mbretërive mbreti zgjidhet me të drejtë trashëgimie, në tjetrën me votim popullor. Por ka ndodhur e kundërta tani pasi më i vogli ka marrë mbretërinë që trashëgohet ndërsa më i madhi ka mbretërinë ku votohet." Hyji u përgjigj: "Ka tre inkoherenca tek zgjedhësit dhe një të katërt që e kanë të spikatur: dashuri e çrregullt, mature shtiracake, lajka njerëzish të pamend dhe mungesë besimi tek Hyji dhe tek njerëzit e thjeshtë."

Prandaj votimi ka qenë i padrejtë, kundër Hyjit, kundër interesit të kombit dhe kundër së mirës së përbashkët. Prandaj, për hir të paqes dhe të mirës së popullit duhet që djali i madh të marrë mbretërinë që trashëgohet dhe i vogli atë ku votohet. Përndryshe, mbretëria do të pësojë humbje, populli do të vuajë, do të lindin mosmarrëveshje, djemtë do ta kalojnë jetën në trishtim dhe mbretëritë e tyre nuk do të jenë më mbretëri.

E do të ndodhë siç është shkruar: 'Të fuqishmit do të rrëzohen nga froni dhe njerëzit e thjeshtë do të lartësohen.'

Dëgjo tani: do të të sjell shembullin e dy mbretërive. Në njërën bëhet votim, në tjetrën është në fuqi e drejta e trashëgimisë. Mbretëria e parë, ajo ku bëhen votime, është rrënuar dhe katandisur keq sepse nuk është zgjedhur trashëgimtari i ligjshëm. Kjo për faj të zgjedhësve dhe lakmisë së atij që e kërkoi mbretërinë. Hyji nuk e ndëshkon birin për fajin e të atit dhe zemërimi i Tij nuk zgjat përgjithmonë, por Ai ushtron drejtësi në tokë dhe qiell. Prandaj ajo mbretëri nuk do të kthehet në lavdinë dhe mirëqenien e dikurshme deri kur të mos hypë në fron trashëgimtari i ligjshëm."

Hyji i flet nuses për dy shpirtra, të mirin dhe të ligun; dhe për një zonjë që kishte luftë mendimesh që shkaktohej nga frymëzimet e shpirtit të mirë dhe tundimet e shpirtit të keq; dhe si duhet vepruar në raste të tilla.

Kapitulli 4

Hyji i flet nuses: "Mendimet dhe ndikimet sugjerohen dhe nguliten në zemrën e njeriut nga dy shpirtra, domethënë nga shpirti i mirë dhe nga shpirti i keq. Shpirti i

mirë i nxit njerëzit të mendojnë për të mirat e ardhshme qiellore dhe që të mos jepen pas të mirave kalimtare. Shpirti i lig i shtyn të duan çka shohin, ta marrin lehtë mëkatin, t'i justifikojnë dobësitë dhe sjell si shembull mëkatarët e dobët. Lërmë të ta ilustruj sesi secili prej këtyre shpirttrave e ndez flakë zemrën e zonjës që ti njeh. Shpirti i mirë i thotë asaj sa vijon, duke i sugjeruar në mendje: 'Pasuritë janë barrë, nderet e botës flluskë sapuni, kënaqësitë trupore thjesht ëndërr, gëzimi kalimtar dhe gjithë gjërat tokësore janë gjëra boshe, gjykimi i ardhshëm është i pashmangshëm dhe gjykatësi shumë i rreptë. Prandaj më duket shumë e rëndë të japësh llogari fill-e-për-pe për pasuritë kalimtare, të meritosh fatkeqësi shpirtërore për hatër të flluskave të sapunit, të durosh vështirësi të pafund për hir të kënaqësive jetëshkurtër dhe të përgjigjesh para Atij që di gjithçka qysh përpara se të ndodhë. Prandaj është më mirë të heq dorë nga shumë prej këtyre gjërave e kështu të më duhet të jap llogari për më pak gjëra dhe jo të mbaj shumë e pastaj të jap llogari për shumë.'

Në kundërshtim me këto, shpirti i keq përgjigjet me këto frymëzime: 'Largoji këto mendime, sepse Hyji është i butë dhe qetësohet lehtë. Mos ki frikë të kesh pasuri, ji dorëlëshuar me to. Ti ke lindur për të qenë e pasur. Të është dhënë pasuria që të fitosh lëvdata dhe të mund t'u japësh atyre që të kërkojnë. Nëse heq dorë nga pasuria, do të bëhesh shërbëtoare e shërbëtorëve të tu. Do të çnderohesh dhe do të vënë në lojë, pasi për të varfrin nuk ka rehati. Do ta kesh të vështirë të mësohesh me zakonet e reja, t'i vësh fre trupit trupit me mënyra të çuditshme dhe të jetosh pa shërbëtorë. Prandaj qëndro ku je, me nderet që ke marrë, dhe mbaj postin tënd të nderuar. Administroje shtëpinë tënde në mënyrë të lëvdueshme që të mos të të akuzojnë për paqëndrueshmëri nëse ndryshon statusin tënd. Vazhdo siç fillove dhe do të jesh e lavdishme para Hyjit dhe njerëzve.'

Shpirti i mirë prapë i flet mendjes së gruas dhe e këshillon:

'Di se dy gjëra janë të përjetshme – qielli dhe ferri. Ai që e do Hyjin mbi gjithçka, nuk do të përfundojë në ferr. Ata që nuk e duan Hyjin nuk do të hyjnë në qiell. Vetë Hyji i bërë njeri e hapi rrugën për në qiell dhe e konfirmoi me shjenja dhe me vdekjen e Tij. Sa e lavdishme është të jesh në qiell, sa e hidhur ligësia e djallit, sa boshe gjërat tokësore! Nëna e Tij dhe gjithë shenjtërit e imituan Hyjin: ata zgjodhën të durojnë çdo ndëshkim dhe të humbasin gjithçka – madje edhe e përbuzën vetveten –për të mos humbur trashëgiminë qiellore dhe të përjetshme. Prandaj, është më mirë të hiqet dorë nga nderet dhe pasuria sa ka kohë sesa të mbahen ato deri në fund. Në rast të kundërt, kujtesa e mëkateve ka ngjasa të fillojë e të zbehet sa më shumë shtohen dhimbjet me kalimin e moshës dhe ata që nuk duan t'ia dinë fare për shpëtimin tim do të trashëgojnë çka unë kam.'

Ndikimi i keq iu përgjigj ndryshe: 'Mos mendo për këto gjëra. Jemi njerëz të dobët, ndërsa Krishti ishte Hyj dhe njeri. Nuk duhet t'i krahasojmë veprat tona me ato të shenjtërve që kishin hir dhe miqësi më të ngushtë me Hyjin. Lë të mjaftohemi me

shpresën për qiellin dhe të jetojmë siç i shkon për shtat dobësisë sonë, duke i shlyer mëkatet me lëmoshë dhe lutje. Është budallallëk dhe papjekuri të zbatosh praktika të pazakonta dhe të mos jesh në gjendje t'i çosh deri në fund.'

Ndikimi i mirë u përgjigj: 'Nuk jam e denjë të krahasohem me shenjtërit. Por prapë është mirë të synosh në arritjen gradualisht të përsosmërisë. Ç'më pengon të zbatoj praktika të pazakonta? Hyji mund të më ndihmojë. Ndodh shpesh që ndonjë varfanjak ndjek rrugën e një fisniku të fuqishëm dhe të pasur. Edhe pse fisniku arrin më shpejt në bujtinë dhe i gëzohet një ushqimi të shijshëm dhe një shtrati të butë, prapë edhe varfanjaku arrin tek po ajo bujtinë, edhe pse më vonë, dhe aty ushqehet me çka ka tepruar nga ushqimi i fisnikut. Nëse nuk do të kishte ndjekur udhën e fisnikut dhe nuk do të kishte kërkuar të njëjtën bujtinë, nuk do të kishte ngrënë ushqimin e fisnikut.

Prandaj unë mendoj se edhe pse nuk jam e denjë të krahasohem me shenjtërit, dëshiroj të ndjek udhën e tyre që të paktën të kem pjesë në meritat e tyre. Me shqetësojnë dy gjëra në shpirtin tim.

E para është se nëse qëndroj në atdhe, krenaria mund të më mposhtë. Dashuri për të mitë që kanë nevojë për mua, më trazon; numri i madh i shërbëtorëve dhe veshjeve është barrë për mua. Ideja për ta braktisur fronin tim të krenarisë dhe për ta përvujtëruar trupin duke shtegtuar më tërheq më tepër se mosheqja dorë nga nderet dhe shtimi i mëkateve. E dyta, më shqetëson varfëria dhe pakënaqësitë e njerëzve. Në vend që t'i ndihmojë, prania ime është barrë e rëndë për ta. Prandaj kam nevojë për këshillim.'

Ndikimi i keq u përgjigj: 'Shtegtimi është shenjë e një mendjeje të paqëndrueshme. Mëshira është më e mirë se vetëmohimi. Nëse e lë atdheun, njerëz lakmtarë, që do të kenë dëgjuar për famën tënde, do të të plaçkisin dhe do të të rrëmbejnë. Dhe në vend të lirisë do të provosh robëri; në vend të pasurisë, varfëri; në vend të nderit, turp; në vend të paqes, trazim.' Shpirti i mirë u përgjigj me një frymëzim: 'Kam dëgjuar për një rob të mbyllyr në një kullë që gjeti paqe më të madhe në robëri dhe në errësi sesa kish patur më parë kur jetonte në bollëk dhe të mira kalimtare. Nëse Hyjit i pëlqen të më japë vuajtje, këtë do ta bëjë për të rritur meritat e mia. Në fund të fundit, Ai është dashamirës dhe nuk vonon të ndihmojë, sidomos meqë unë po largohem nga atdheu për shkak të mëkateve të mia dhe për të fituar dashurinë e Hyjit.'

Ndikimi i keq ia ktheu: 'Ç' do të ndodhë nëse ti nuk e meriton ngushëllimin hyjnor dhe nuk do bën durim në varfëri dhe përvujtëri? Do të pendohesh që iu fute një disiplinë kaq të rreptë. Në vend të unazës në dorë do të kesh një bastun, në vend të kurorës në kokë do të kesh një pëlhurë, në vend të fustanit të kuq një veshje të thjeshtë.' Shpirti i mirë u përgjigj: 'Kam dëgjuar se shenjtja Elizabetë, bija e mbretit të Hungarisë, e rritur në luks dhe e martuar me një fisnik, duroi varfëri dhe përvujtëri të

madhe. Hyji e ngushëlloi më tepër në varfëri dhe i dha shëprblim më të madh sesa po të kish jetuar mes ndereve dhe komoditeteve tokësore.'

Frymëzimi i keq ia ktheu: 'Po nëse Hyji të dorëzon në duart e bakëqinjve dhe ata të përdhunojnë? Si do ta duroje këtë? A nuk do të pendoheshe për kokëfortësinë tënde dhe nuk do të arrije të gjeje ngushëllim? A nuk do ta skandalizonte të gjithë familjen tënde dhe t'i zhyste në trishtim? Me siguri në zemër do t'u lindnin ndjenja padurimi, ankthi, mosmirënjohjeje ndaj Hyjit. Ti do të doje t'i jepje fund jetës! Dhe si do të guxoje t'u dilje para të tjerëve kur nuk ka mbetur njeri pa të marrë nëpër gojë?' Nga ana e tij mendimi i mirë u përgjigj: 'Kam dëgjuar se virgjëra e shenjtë Luçie, kur po e çonin në një shtëpi publike, nuk e humbi besimin dhe besoi në mirësinë e Hyjit, duke thënë: 'Pavarësisht se ç'mund të pësojë trupi im, unë prapë jam virgjër dhe do të marr kurorë të dyfishtë.' Duke parë besimin e saj, Hyji e ruajti nga përdhunimi. Prandaj unë them: Hyji që nuk lejon që njeriu të tundohet përtej fuqisë së vet, do t'i mbrojë shpirtin, besimin dhe vullnetin tim. E braktis veten plotësisht në duart e Tij. U bëftë mbi mua vullneti i Tij!'

Meqenëse kjo zonjë luhatet nga këto mendime, po i jap tre këshilla. E para, që të sjellë ndërmend nderin për të cilin është zgjedhur; e dyta, dashurinë që Hyji i ka treguar në martesën e saj; e treta, me sa mirësi ajo është mbrojtur në këtë jetë kalimtare. I jap tre paralajmërime. E para, se do t'i përgjigjet Hyjit për të mirat tokësore të saj, si e ka fituar dhe përdorur edhe kacidhen më të vogël; e dyta, se nuk e ka të gjatë dhe do të vdesë më shpejt nga ç'e pandeh; e treta, se Hyji nuk tregohet më i butë me zonjën se me shërbëtoreshen.

Prandaj i këshilloj të bëjë tre gjëra. E para, të pendohet për mëkatet e veta, t'i shlyejë ato pasi të jetë rrëfyer mirë dhe ta dojë Hyjin me gjithë zemër. E dyta, e këshilloj të ketë kujdes që t'i shmangë vuajtjet e purgatorit. Ashtu sikurse ai që nuk e do Hyjin me gjithë zemër meriton ndëshkim të madh, po ashtu ai që nuk i shlyen mëkatet sa ka ende kohë, meriton purgatorin. E treta, e këshilloj që për një farë kohe t'i lërë miqtë tokësorë për hir të Hyjit dhe të shkojë aty ku distanca mes qiellit dhe vdekjes është e shkurtër, që t'i shmangë vuajtjet e purgatorit, sepse atje fitohen indulgjenca të fituara me gjakun e shenjtërve të Hyjit."

Shën Pjetri i tregon nuses si ai dëshironte që njerëzit të shëlboheshin; e këshillon si ta fitojë kujtesën dhe për mrekullitë e mëdha që do të ndodhin në qytetin e Romës.

Shën Pjetri i drejtohet nuses së Krishtit: "Bija ime, ti më krahasove më nje plug që hap brazda të gjera dhe shkul rrënjë. Kjo është e vërtetë. Unë isha aq i zellshëm kundër mëkatit dhe aq i flaktë për të vërtetën sa isha gati të mos e kurseja as jetën as mundin për ta kthyer të gjithë botën tek Hyji. Ishte aq e ëmbël për mua të mendoja për Hyjin, të flisja për të, të veproja për të saqë ishte hidhërim për mua të mendoja për gjëra të tjera përveç Hyjit. Por Hyji ishte edhe i hidhur për mua, jo për faj të Tij por fajin tim.. sa shumë dënesja kur mendoja si e kisha fyer dhe mohuar, pasi tashmë e dija ç' do të thoshtë të doje përsosshmërisht dhe lotët më ishin të ëmbël si ushqim me shije të ëmbël.

Sa për kërkesën tënde për të patur shpirtin e kujtesës, të përgjigjem: A nuk ke dëgjuar sa harraq kam qenë unë? Kisha mësuar për udhën e Hyjit dhe isha betuar të qëndroja dhe vdisja me Hyjin, por e mohova të vërtetën kur më pyeti një grua. Dhe përse? Sepse Hyji më kish lënë vetëm dhe sepse nuk e njihja vetveten. Por ç'bëra pastaj? Reflektova ç'isha me të vërtetë – asgjë në vetvete. Pastaj u ngrita dhe renda drejt së vërtetës, drejt Hyjit dhe Ai më nguliti në zemër një kujtesë të tillë për emrin e Tij saqë nuk mund ta harroja më kurrë qoftë para tiranëve apo torturave ose vdekjes.

Prandaj vepro dhe ti kështu: Drejtoju me përvujtëri mësuesit të kujtesës dhe kërkoji kujtesë. Ai është i vetmi që mund të bëjë gjithçka. Unë do të të ndihmoj që ti të kesh pjesë në farën që unë mbolla në tokë.

Përveç kësaj, po të rrëfej: Roma dikur ishte qyteti i luftëtarëve dhe rrugët e saj ishin shtruar me ar dhe argjend. Por tani xhevahirët e saj janë shndërruar në baltë, banorët e saj janë të paktë; ua kanë nxjerrë syrin e djathtë, dorën e djathtë ua kanë prerë; hardhuca dhe nepërka banojnë me ta dhe nga frika e helmimit kafshët shtëpiake nuk guxojnë të dalin, e as peshqit e mi nuk guxojnë ta nxjerrin kokën. Por në të do të mblidhen peshq, edhe pse jo aq sa më parë; do të jenë të butë dhe guximtarë – e në sajë të bashkëpunimit të tyre hardhucat dhe bretkocat do t'ia mbathin tatëpjetë, gjarpërinjtë do të shndërrohen në qengja, luanët do të rrinë si pëllumba në dritaret e tyre."

Prapë shtoi: "Po të rrëfej se ti do të jesh gjallë e do t'i dëgjosh këto fjalë: 'Rroftë pasardhësi i Pjetrit!' Dhe do ta shohësh me sytë e tu, pasi do ta shembë malin e kënaqësive dhe ata që gjenden aty të zbresin prej tij. Ata që nuk zbresin me hir, do të detyrohen të zbresin me pahir, pasi Hyji dëshiron ta lëvdojnë me mëshirë dhe sinqerisht."

Shën Pali i tregon nuses si Hyji e thirri atë në sajë të lutjeve të të Lumit Shtjefën dhe si ujku u bë qengj dhe pse është mirë që të lutemi për të gjithë.

Kapitulli 6

Shën Pali i thotë nuses së Krishtit: "Bija ime, ti më krahasove me një luan të rritur mes ujqërve e që shpëtoi mrekullisht prej tyre. Ç'është e vërteta, unë isha ujk grykës, bija ime, por Hyji më shndërroi nga ujk në qengj për dy arsye. Së pari për dashurinë e Tij e madhe, pasi me lëndë të pavlefshme Ai bën enë ku zbraz hirin e Vet dhe mëkatarët i bën miq. Së dyti për lutjet e Shën Shtjefnit, martirit të parë.

Lërmë të të tregoj si isha unë atëherë, ç'bluaja me vete ndërsa Shtjefnin e qëllonin me gurë dhe përse i meritova lutjet e tij. Nuk u gëzova e nuk më erdhi mirë për mundimet e Shën Shtjefnit dhe as e pata zili lavdinë e tij. Por prapë doja që të vdiste sepse, sipas meje, ai kishe fe të gabuar. Kur pashë zellin e tij të pashoq dhe forcën me të cilën i duronte vuajtjet, ndjeva shumë dhimbje për mosbesimin e tij – kur në të vërtetë ai ishte besimtari i vërtetë ndërsa unë isha krejtësisht i verbër dhe i pafë. Më erdhi keq e u luta me gjithë zemër që vuajtjet e tij të tmerrshme ta bënë të denjë për lavdi dhe shpërblim.

Për këtë arsye, lutjet e tij më bënë mirë mua, veçanërisht sepse prej tyre shpëtova nga ujqërit e shumtë dhe u shndërrova në qengj. Prandaj është mirë që njeriu të lutet për të gjithë, pasi lutja e të drejtit u vlen të tjerëve për të marrë hir. Unë ankoem që këtë njeri që u tregua aq gojëtar para të diturve dhe shfaqti durim ndaj atyre që e qëllonin me gurë, tani shumë vetë e kanë harruar dhe e neglizhojnë sidomos ata që duhet t'i shërbejnë atij natë e ditë. Ata i sjellin atij enë të thyera dhe bosh, të pisëta dhe të fëlliqura. Prandaj, siç është shkruar, ata do t'i kaplojë një pështjellim dhe turp i dyfishtë dhe do të flaken jashtë prej banesave të kënaqësisë."

Vegim për një shpirt që do të gjykohet dhe për akuzat e djallit dhe ndërmjetësimin e Virgjërës. Në këtë vegim qielli simbolizohet nga një pallat, Krishti nga dielli, Virgjëra nga një grua, djalli nga një etiopas, engjëlli nga një kalorës. Përmenden dy vende të pashpresa ndëshkimi dhe një i tretë, ku kish shpresë, si edhe shumë gjëra të tjerë të mrekullueshme, veçanërisht për sufrazhet.

Kapitulli 7

Dikush që po lutej dhe nuk e kish zënë gjumi, pati një vegim shpirtëror. Pa një pallat madhështor ku kishte figura të panumërta të veshura me petka të bardha dhe të shndritshme, e secili kish një karrige të vetën. Në pjesën kryesore të pallatit gjendej një karrige gjykatësi ku dukej se ish ulur dielli. Rrezet që dilnin nga dielli ishin jashtëzakonisht të gjata dhe të gjera. Pranë kësaj karrigeje qëndronte një vajzë me

kurorë të çmueshme në kokë dhe të gjithë shërbëtorët e diellit të ulur në karrige e lëvdonin atë me himne dhe këngë.

Pastaj u shfaq një etiopas, me pamje të tmerrshme, sikur digjej nga zilia dhe zemërimi. Ai bërtiti dhe tha: "O, gjykatës i drejtë, gjykoje këtë shpirt dhe dëgjoji veprat e tij! Pak kohë i mbetet për të jetuar. Më lejo t'ia ndëshkoj trupin bashkë me shpirtin derisa të ndahen nga njëri-tjetri." Pasi tha këtë, pranë karriges u shfaq një si kalorës i armatosur, i pastër dhe i urtë me fjalë dhe modest në gjeste. Ai tha: "O, gjykatës, shih, ja ku janë veprat e mira që ai ka kryer deri tani."

Zëri i diellit të ulur në karrige u dëgjua menjëherë: "Këtu ka më tepër vese se virtyte dhe nuk është e drejtë që vesi të ngrihet në lartësinë e virtytit." Etiopasi u përgjigj: "Atëherë ai meriton të vijë tek unë pasi ka vese e unë jam gjithë ligësi." Kalorësi u përgjigj: "Mëshira e Hyjit e shoqëron çdo njeri deri në çastin e fundit dhe pastaj i vjen radha gjykimit. Shpirti dhe trupi i personit në fjalë janë ende bashkë dhe ai mund të arësyetojë akoma.

Etiopasi u përgjigj: "Shkrimi i Shenjtë, që nuk mund të gënjejë, thotë: 'Duaje Hyjin mbi gjithçka dhe të afërmin si vetvetenijHyj.' Ky njeri i ka bërë veprat e veta nga frika dhe jo nga dashuria. Të gjitha mëkatet i ka rrëfyer pa shumë pendesë. Prandaj meriton ferrin pasi nuk i takon të shkojë në mbretërinë e qiellit. Mëkatet e tij le të thuhen këtu në praninë hyjnore sepse ai kurrë deri tani nuk është penduar për mëkatet i shtyrë nga dashuria për Hyjin." Kalorësi u përgjigj: "Ai shpresonte të pendohej sinqerisht para se të vdiste."

Etiopasi u përgjigj: "Ti ke mbledhur çdo vepër të mirë që ai ka kryer dhe e di çka thënë dhe çfarë mendon ai për shpëtimin e shpirtit të vet. Të gjitha këto nuk mund të krahasohen me pendesën që lind nga dashuria për Hyjin, me fenë dhe shpresën, prandaj vështirë t'i shlyejnë mëkatet e tij. Drejtësia e përjetshme e Hyjit ka caktuar që asnjë mëkatar nuk mund të hyjë në qiell pa pendesë të përsosur. Është e pamundur që Hyji të marrë vendim në kundërshtim me urdhëresën e Tij. Prandaj ky shpirt meriton të vijë në ferr me mua që të ndëshkohet përjetësisht." Pas këtyre fjalëve kalorësi heshti dhe nuk bëri zë.

Pastaj u shfaqën djaj të panumërt që dilnin si shkëndija nga një zjarr i nxehtë dhe bërtisnin njëzëri. Atij që qëndronte si diell në karrigen e gjykatësit ata i thanë: "Ne e dimë se Ti je një Hyj në tre Persona, pa fillim dhe fund. Nuk ka hyj tjetër përveç Teje. Ti je vetë dashuria, mëshira dhe drejtësia. Ti ke ekzistuar në vetvete qysh nga fillimi pa u reduktuar apo ndryshuar, siç i ka hije Hyjit. Jashtë Teje nuk ka asgjë dhe pa Ty nuk ka gëzim. Dashuria Jote i krijoi engjëjt jo prej materies por nga fuqia Jote hyjnore. Veprave siç diktonte mëshira. Megjithatë, kur ne u ndezëm nga krenaria e brendshme, zilia dhe lakmia, dashuria Jote drejtësidashëse na hodhi bashkë me ligësinë tonë

përvëluese nga qielli në një humnerë të pafund dhe të errët që tani quhet ferr. Këtë bëri dashuria Jote atëherë. Edhe tani dashuria Jote nuk mund të ndahet nga drejtësia kur Ti gjykon me mëshirë dhe paanshmërisë. Madje mund të themi edhe më tepër: Nëse personi që Ti do mbi të gjithë, domethënë Virgjëra e panjollë që të lindi, do të kish mëkatuar rëndë dhe do të kish vdekur pa pendesë të sinqertë, dashuria Jote për drejtësinë është e tillë sa shpirti i saj kurrë nuk do të kishte hyrë në qiell e do të kishte përfunduar me ne në ferr. Prandaj, Gjykatës, përse nuk na e jep ne këtë shpirt që ta ndëshkojmë siç e meritojnë veprat e tij?"

Pastaj u dëgjua një bori, asnjë nga të pranishmit nuk pipëtinte dhe një zë foli dhe tha: "Qetësi, të gjithë ju engjëj, shpirtra dhe djaj dhe dëgjoni ç'ka për të thënë nëna e Hyjit!" Pastaj vetë Virgjëra u shfaq para karriges së gjykatësit dhe dukej sikur poshtë mantelit mbante fshehur disa sende të mëdha. Ajo tha: "Ju, armiq! Ju sulmoni mëshirën dhe e doni drejtësinë, por pa dashuri. Edhe pse veprat e mira të shpirtit mund të jenë të mangëta dhe për këtë arsye ai nuk duhet të hyjë në qiell, prapë shikoni se ç'kam poshtë mantelit!" Pastaj Virgjëra hapi dy anët e mantelit. Nga njëra anë shihej një si kishë e vogël me murgjër brenda. Nga ana tjetër dukeshin burra dhe gra, miq të Hyjit, rregulltarë dhe të tjerë, e të gjithë luteshin njëzëri: "Ki mëshirë, o Zot i mëshirshëm!"

Pastaj pllakosi heshtja dhe Virgjëra tha: "Shkrimi thotë: Kush ka fe të përkryer mund të lëvizë edhe malet me të. Ç'të themi për zërat e atyre që kanë fe dhe i kanë shërbyer Hyjit me dashuri të flaktë? Çfarë nuk janë në gjendje të bëjnë ata? Ç'do të bëjnë miqtë e Hyjit të cilëve ky njeri, që dëshiron qiellin për veprat e tij të mira, u ka kërkuar të luten për të me qëllim që t'i shpëtojë ferrit dhe të shkojë në qiell? A nuk munden gjithë lotët dhe lutjet e tyre ta kapin dhe ngrenë në mënyrë që ai të fitojë dashurinë hyjnore dhe pendesën e përsosur përpara se të vdesë? Edhe unë do t'i bashkoj lutjet e mia me lutjet e gjithë shenjtërve në qiell."

Pastaj ajo shtoi: "O djaj, me pushtetin e gjykatësit ju urdhëroj të thoni çka shihni." E ata të gjithë u përgjigjën njëzëri: "Ne shohim se në botë pak ujë dhe shumë ajër e zbusin zemërimin e Hyjit. Po kështu Hyji zbutet nga lutja jote dhe priret drejt mëshirës dhe bamirësisë." Pastaj u dëgjua zëri i diellit tek thoshte: "Për hir të lutjeve të miqve të Mi ky njeri do të pendohet sinqerisht përpara se të vdesë e nuk do të shkojë në ferr por do të pastrohet mes atyre që ndëshkohen rreptësisht në purgator. Kur shpirti i tij të pastrohet, ai do të marrë shpërblimin qiellor bashkë me ata që kishin fe dhe shpresë në tokë por pak dashuri." Pas kësaj djajtë ia mbathën.

Pastaj u duk sikur para nuses u hap një vend i tmerrshëm dhe i errët. Aty u shfaq një furnaltë e zjarrtë. Zjarri ish ndezur jo me lëndë djegëse por me djaj dhe shpirtra njerëzish. Mbi furnaltë u shfaq shpirti gjykimi i të cilit u përmend më parë. Shputat i kish të ngjitura në furnaltë dhe qëndronte në këmbë si njeri. Shpirti nuk qëndronte as në majë as në fund të furrës por sikur të ishte në njërën anë të saj. Forma e furnaltës

ishite e tmerrshme dhe të linte pa mend. Zjarri dukej se ngrihej lart duke kaluar përmes shputave të këmbëve të shpirtit si ujë që rrjedh nëpër tubacione dhe i arrinte në kokë me trysni aq të madhe sa poret e shpirtit dukeshin si damarë ku rridhte zjarr i përvëluar. Veshët i dukeshin si kacekë farkëtari dhe vazhdimisht ia lëkundnin të gjithë trurin me valëvitjen e tyre. Sytë i kish të zgurdulluar, zhytur brenda e ngjitur me pjesën e mbrapme të kokës. Goja hapur, gjuha i dilte nga vrimat e hundës dhe i varej poshtë tek buzët. Dhëmbët i kishte si gozhdë çeliku të ngulura në mish. Krahët i kish aq të gjatë sa i arrinin deri poshtë tek këmbët. Dy duart dukej sikur mbanin dhe shtrëngonin diçka të yndyrshme, si zift që digjej. Lëkura që mbulonte shpirtin dukej si lëkurë kafshe që thjesht sa i varej në trup dhe ishte veshur me një petk si çarçaf i squllur me spermë. Copa ishte aq e akullt sa kushdo që e shihte dridhej. Prej saj dilte qelb si prej një plage të infektuar. Kundërmonte erë të keqe që nuk mund të krahasohet as me erën më të rëndë të kësaj bote.

Pas pamjes së kësaj torture, zëri i shpirtit u dëgjua tek thoshte vaj pesë herë, duke qarë sa fort mundej. Ai tha: "Vaj për mua në radhë të parë që e desha Hyjin aq pak për virtytet e Tij të mëdha dhe për hirin që më kish dhënë. Vaj për mua së dyti që nuk i trembesha drejtësisë së Hyjit siç duhej. Vaj për mua e treta që preferova kënaqësitë e trupit dhe mishit mëkatar. Vaj për mua së katërti për të gjitha pasuritë tokësore dhe krenarinë. Vaj për mua, e pesta, që i hodha sytë mbi ju, Luizë dhe Johana!"

Pastaj engjëlli më tha: "Lërmë të ta shpjegoj vegimin. Pallati që pe simbolizon qiellin. Turma e madhe e atyre që ishin ulur dhe veshur me petka të bardha dhe të shndritshme janë engjëjt dhe shpirtrat e shenjtërve. Dielli simbolizon Krishtin në natyrën e Tij hyjnore; gruaja simbolizon Virgjërën që lindi Hyjin; etiopasi që akuzon shpirtin është djalli; kalorësi që raporton veprat e mira të shpirtit është një engjëll. Furnalta simbolizon ferrin. Ferri është aq i nxehtë brenda saqë sikur e gjithë bota dhe gjithçka në të të digjej, ato nuk do të mund të krahasoheshin me atë furnaltë të pamatë. Zërat e ndryshëm që dëgjoheshin në furnaltë flasin të gjithë kundër Hyjit. Ata fillojnë dhe mbarojnë së foluri me ankime. Shpirtrat duken si njerëz gjymtyrët e të cilëve nuk gjejnë kurrë prehje.

Ta dish edhe se zjarri që pe në furnaltë digjet në errësirë të përgjeshme dhe shpirtrat që digjen aty nuk ndëshkohen të gjithë njëloj. Errësira përreth furnaltës quhet limbo. Ajo vjen nga errësira që gjendet në furnaltë. Por të dyja formojnë një vend të vetëm, një ferr. Kush hyn aty nuk do të banojë kurrë me Hyjin.

Mbi errësirën gjendet ndëshkimi më i rëndë që mund të vuajnë shpirtrat në purgator. Përtej tij gjendet një tjetër vend ku vuhet më pak, ku shpirti ka pak forcë, pak bukuri dhe gjëra të tilla. Është si një njeri që ka lënguar dhe pasi është shëruar dhe i kanë kaluar dhimbjet, nuk ka pikë force derisa e merr veten gradualisht.

Përtej tij gjendet një vend i tretë ku vuajtja e vetme është malli për Hyjin. Që ta kuptosh më mirë, po të sjell një shembull. Ndodh si atëherë kur bakri i përzier me arin shkrihen bashkë në zjarr përvëlues derisa bakri të konsumohet dhe të mbesë vetëm ar i pastër. Sa më i fortë dhe i trashë të jetë bakri, aq më i nxehtë duhet të jetë zjarri, derisa ari të lëngëzohet dhe të marrë flakë i tëri. Mjeshtri pastaj e çon arin diku tjetër që t'i japë trajtën e duhur për t'u parë dhe prekur. Pastaj e vendos në një vend të tretë ku ruhet për t'ju paraqitur të zotit.

Kështu ndodh edhe për çështje shpirtërore. Ndëshkimi më i madh i purgatorit ndodh në nivelin e parë, mbi errësirën ku pe se pastrohej shpirti i sipërmundur. Aty djajtë mund ta prekin shpirtin; aty ka simbolikisht të pranishëm maluketër helmues dhe kafshë të egra. Ka nxehtësi dhe acar, errësirë dhe pështjellim që vijnë nga ferri. Disa shpirta ndëshkohen më pak atje, të tjerë më tepër, në varësi të gradës së shlyerjes së mëkateve gjatë jetës tokësore.

Mjeshtri, domethënë drejtësia e Hyjit, e çon më pas arin, domethënë shpirtat, në vende të tjera ku ata vuajnë vetëm nga debulesa. Atje rrinë derisa çlirohen prej miqve të tyre të ngushtë ose nga veprat e vazhdueshme të Kishës së Shenjtë. Sa më shumë shpirti ndihmohet nga miqtë e vet, aq më shpejt ai e merr veten dhe del prej atij vendi. Pastaj shpirti çohet në një vend të tretë ku nuk ka ndëshkim tjetër përveç dëshirës së zjarrtë për të shkuar në praninë e Hyjit dhe për ta soditur Atë. Shumica e shpirtave banojnë atje për një kohë shumë të gjatë, me përjashtim të atyre që dëshironin me zjarr të shkonin tek Hyji e ta shihnin qysh kur ishin gjallë në tokë.

Ta dish edhe se shumë prej atyre që vdesin në botë janë aq të drejtë dhe të dlijë sa që shkojnë drejt e në praninë dhe soditjen e Hyjit. Ka edhe nga ata që kanë bërë aq shumë pendesë me veprat e tyre të mira sa që shpirtat e tyre nuk do të ndëshkohen fare. Por të paktë janë ata që nuk shkojnë në vendin ku ndjehet mall për Hyjin. Kështu të gjithë shpirtat që banojnë në këto tre vende përfitojnë nga lutjet e Kishës së Shenjtë dhe nga veprat e mira që kryhen në botë, sidomos nga vepra si ato që kanë bërë vetë sa ishin gjallë dhe nga veprat e miqve të tyre.

Ta dish edhe që ashtu si mëkatet janë të llojeve dhe formave të ndryshme, po ashtu ndëshkimet janë të shumta dhe të formave të ndryshme. Prandaj ashtu si i urituri i gëzohet një kafshate buke që i bie ndër dhëmbë, ashtu si i eturi i gëzohet një pijeje, ashtu si një i trishtuar bëhet shend e verë nga një gëzim, ashtu si një i zhveshur u gëzohet rrobave, ashtu si një i sëmurë gëzohet kur ngrihet nga shtrati, po ashtu shpirtat u gëzohen veprave të mira që bëhen për ta në botë dhe përfitojnë prej tyre." Engjëlli shtoi: "Qoftë bekuar ai që në botë i ndihmon ata me lutje, vepra të mira dhe mundime fizike. Drejtësia e Hyjit, që nuk mund të gënjejë, deklaroi se shpirtat duhet të pastrohen ose pas vdekjes në purgator ose të çlirohen prej aty përpara kohe në sajë të veprave të mira të miqve."

Pastaj nga purgatori u dëgjuan shumë zëra që thonin: "O, Zot Jezu Krisht, gjykatës i drejtë, dërgojua dashurinë tënde atyre që kanë pushtet shpirtëror në botë dhe ne do të mund të përfitojmë më shumë së tani nga këngët, leximet dhe ofertat e tyre."

Mbi hapësirën nga u dëgjuan thirrjet e tyre u duk se u shfaq një shtëpi ku shumë zëra thonin: "Hyji ua shpërbleftë atyre që na ndihmojnë në dobësinë tonë!" U duk sikur rrezet e agimit u shfaqën në këtë shtëpi dhe poshtë rrezeve u duk një re që nuk kish asgjë nga drita e agimit dhe prej saj kumboi një zë që thoshte: "O Zot Hyj, me anë të fuqisë Sate të pafund shpërbleji njëqindfish secilin prej atyre në botë që me veprat e veta të mira na ngre në dritën hyjnore dhe në soditjen e fytyrës Sate!"

Engjëlli i tregon nuses domethënien e ndëshkimeve të një shpirti të gjykuar nga Hyji në kapitullin e mëparshëm; dhe për uljen e dënimit të tij pasi ai u pati kursyer jetën armiqve të vet.

Kapitulli 8

Engjëlli tha: "Ai shpirt, gjendjen e të cilit ti e pe dhe dënimin e të cilit e dëgjove, gjendet në ndëshkimin më të rreptë të purgatorit.

Ai nuk e di fatin e tij: nuk është i sigurt a e pret paqja pas pastrimit apo ferri. Kjo është drejtësi hyjnore pasi ky njeri kishte dije të thella por i përdori ato për qëllime materiale dhe jo për qëllime shpirtërore në të mirë të shpirtit; ai e harroi dhe neglizhoi krejtësisht Hyjin sa ishte në jetë.

Tani shpirti i tij vuan nga zjarri përvëlues dhe dridhet nga i ftohti. Është i verbër në errësirë, i frikësuar nga pamja e llahtarshme e djajve, i shurdhuar nga hungërimat e djajve, i uritur, i etur dhe i mbuluar me turp. Por prapë Hyji i dha një hir pas vdekjes, konkretisht atë të mospasjes së kontakteve me djajtë. Kjo sepse ai ishte treguar i butë me armiqtë e tij më të betuar thjesht për nder të Hyjit. Ua fali shkeljet e rënda dhe lidhi miqësi me armikun kryesor.

Ta dish edhe që, në përputhje me vendimin e drejtë të Hyjit, çdo e mirë që ai ka bërë, çfarëdo gjëje ka premtuar dhe ka dhuruar nga pasuria e tij e ligjshme, e zbut dhe pakëson dhimbjen e tij, sidomos me ndihmën e lutjeve të miqve të Hyjit. Kurse pasuri të tjera më pak të ligjshme që ai ka dhuruar do të shkojnë në të mirë të pronarëve të tyre të ligjshëm, shpirtërisht ose fizikisht, në rast se ata e meritojnë."

Engjëlli i flet nuses për gjykimin e shpirtit të sipër-përmendur dhe për veprat që duhen kryer në këtë jetë në të mirë të shpirtit që vuan në purgator.

Kapitulli 9

Engjëlli flet përsëri: "Dëgjove më parë se, në sajë të dashurisë së Hyjit dhe lutjeve të miqve të Hyjit, ky njeri u pendua për mëkatet e veta pak para se të vdiste dhe kjo pendesë e shpëtoi nga ferri. Drejtësia e Hyjit vendosi që ai duhet të digjej për gjashtë epoka në purgator pasi të vdiste nëse nuk do ta ndihmonin miqtë e Hyjit në tokë. Këto epoka simbolizojnë fazat që ai jetoi nga momenti kur për herë të parë kreu me ndërgegje mëkat mortor deri kur u pendua sinqerisht.

Epoka e parë nënkupton që ai nuk e deshi Hyjin për vdekjen e trupit fisnik të Krishtit dhe për vuajtjet e shumta që Krishti hoqi për shpëtimin e shpirtave. Epoka e dytë nënkupton se ai nuk e deshi shpirtin e vet ashtu siç duhet ta dojë një i krishterë, nuk e falenderoi Hyjin për pagëzimin dhe për faktin që nuk ishte hebre apo pagan. Epoka e tretë nënkupton se ai e dinte fare mirë çfarë Hyji i urdhëronte të bënte, por i mungonte dëshira vepronte ashtu. Epoka e katërt nënkupton se ai e dinte fare mirë çfarë Hyji i ndalonte të bënte atij që dëshironte të shkonte në qiell e prapë guxoi të bënte vepra të ndaluara e të mos bënte çka i diktonte ndërgegja por pasionet dhe dëshirat e veta. Epoka e pestë nënkupton se ai nuk i përdori siç duhet mjetet e hirit dhe të rrëfimit, edhe pse kishte boll kohë për ta bërë këtë. Epoka e gjashtë nënkupton se ai nuk merakosej fort për trupin e Krishtit dhe nuk dëshironte ta merrte shpesh pasi nuk donte të hiqte dorë nga mëkati e as nuk kishte dashuri të mjaftueshme për Hyjin që ta shtynte të merrte trupin e Krishtit deri në fund të jetës."

Pastaj u shfaq një burrë me pamje tepër modeste. Kishte rroba të bardha që shkëlqenin si petk priftëror; kish lidhur në mes një rrip të linjtë dhe në qafë mbante një shall të kuq. Nisi të flasë në këtë mënyrë: "Ti që e sheh këtë, hapi sytë dhe mbaj mend çfarë sheh dhe dëgjon. Ti dhe të gjithë ata që jetojnë në botë, ndryshe nga ne që jemi me Hyjin, nuk mund ta kuptoni pushtetin e Tij dhe çfarë Ai ka vendosur qysh para krijimit të kohës. Gjithçka ndodh në një çast të vetëm për Hyjin e ti nuk mund ta kuptosh por nuk t'u shpjegua me fjalë dhe imazhe. Unë jam njëri prej atyre të cilët ky njeri që tani ndodhet në purgator e nderoi me dhurata gjatë jetës. Për këtë arsye Hyji më ka lejuar që nëse dikush bën çfarë unë këshilloj, atëherë shpirti i këtij njeriu do të transferohet në një vend më të lartë ku do të marrë formën e tij të vërtetë dhe nuk do të ketë dhimbje tjetër përveç asaj që vuan njeriu pasi ka kaluar një sëmundje të rëndë dhe kur gjithë dhimbja i është fashitur e rri shtrirë si dikush që nuk ka fuqi, por plot gëzim nga siguria se do të mbijetojë.

Siç dëgjove, shpirti i këtij njeriu thirri pesë herë vaj. Prandaj kam pesë gjëra ngushëlluese për të. Vaji i parë ishte ngaqë e kish dashur pak Hyjin. Për ta çliruar prej kësaj, le të dhurohen për këtë shpirt tridhjetë kelqe për ofrimin e gjakut të Hyjit, në mënyrë që Hyji të nderohet më tepër. Vaji i dytë lidhej me mospasjen e frikës së Hyjit. Për ta çliruar nga kjo, le të zgjidhen tridhjetë priftërinj të përshpirtshëm, secili prej të cilëve duhet të thotë tridhjetë mesha kur të mundet: nëntë mesha martirësh, nëntë dëshmitarësh, nëntë shenjtërisht; mesha e njëzetetete duhet thënë për engjëjt, e njëzetetenta për Shenjten Mari, e tridhjeta për të Lumen Trini. Të gjithë duhet të kenë njetin për t'u lutur për shpirtin e tij, që zemërimi i Hyjit të qetësohet dhe drejtësia e Tij të kthehet në mëshirë.

Vaji i tretë kishte të bënte me krenarinë dhe lakminë e tij. Për ta çliruar nga kjo, dikush duhet të ftojë tridhjetë varfanjakë dhe t'u lajë me përvujtëri këmbët dhe t'u japë ushqime, para dhe veshje. Si ai që i lan ashtu edhe ata që lahen duhet ta lusin Hyjin përvujtërisht për përvujtërinë dhe mundimet e Tij të mëdha, që Ai ta falë shpirtin e këtij njeriu për fajin e lakmisë dhe krenarisë. Vaji i katërt kishte të bënte me epshin. Prandaj nëse dikush do të ndihmojë një virgjër dhe një të ve të hyjnë në kuvend dhe do të të kujdeset për një vajzë që ajo të bashkohet me martesë të vërtetë, duke u dhënë atyre mjete të mjaftueshme ushqim dhe veshje, atëherë Hyji do t'i falë mëkatet e shpirtit të këtij njeriu pasi këto janë tre mënyrat e jetesës që Hyji ka caktuar për njerëzit.

Vaji i pestë kishte të bënte me mëkate të shumta që ai kishte bërë në dëm të shumë njerëzve, në veçanti ai kishte bërë përpjekje të shumta për të lidhur në martesë dy prej personave të përmendur më parë e që kishin lidhje të afërta gjaku, pra që ishin si një familje. Përveç kësaj ai e ujdisi këtë martesë më tepër për interesin e vet se për interesin e mbretërisë. Veç kësaj pa lejen e papës dhe kundër urdhërësive të nderuara të Kishës së Shenjtë. Shumë vetë u martirizuan sepse nuk i toleruan vepra të tilla kundër Hyjit dhe Kishës së Shenjtë dhe kundër moralit të krishterë.

Nëse ka ndonjë që dëshiron ta shlyejë një mëkat kaq të madh, ai duhet të shkojë tek papa dhe t'i thotë: 'Dikush ka kryer aksh e aksh mëkat', pa e përmendur emrin e personit, 'por në fund u pendua dhe u fal edhe pse nuk arriti ta shlyente mëkatin. Prandaj caktomë një vepër pendese pasi jam gati ta shlyej unë atë mëkat në vend të tij.' Me të vërtetë, edhe sikur mos t'i ngarkohet të bëjë vepër pendese më të madhe se recitimi i një 'Ati ynë', ajo do të mjaftojë që ndëshkimi i shpirtit në purgator të zbutet."

Krishti i ankohet nuses për romakët dhe i tregon për vendimin e rreptë që do të marrë ndaj tyre nëse vdesin në mëkat.

Kapitulli 10

Biri i Hyjit thotë: "O, Romë, ti m' i shpërblen keq nderet që të kam bërë. Unë jam Hyji që ka krijuar gjithçka dhe e tregova dashurinë me vdekjen e mundimshme trupore, vdekje që desha ta vuaj për të shpëtuar shpirtrat. Tre janë shtigjet nga të cilat desha të vij tek ti dhe ti në të treja më ngrite kurth. Bëre gati një shkëmb të madh në lartësi për të më shkërmoqur në shtegun e parë. Vendosë një heshtë të mprehtë në shtegun e dytë për të ma zënë rrugën që më sillte tek ti. Gërmova një hendek në shtegun e tretë që të bija brenda dhe të mbytesha. Çfarë them nuk duhet kuptuar në kuptim fizik, por shpirtëror. Po u flas banorëve të Romës që sillen në këtë mënyrë dhe jo miqve të Mi që nuk pajtohen me veprat e tyre.

Shtegu i parë nga ku zakonisht hyj në zemrën e njeriut është frika e Hyjit. Në lartësi ata kanë vendosur një alamet shkëmbi, domethënë kryelartësi të madhe që nuk i druhet gjykatësit të cilit askush nuk mund t' i bëjë ballë. Ata thonë me vete: 'Po më kaploi frika e Hyjit, do ta shkërmoq me kryelartësinë e zemrës sime.' Shtegu i dytë nga i cili vij është frymëzimi hyjnor që shpesh vjen edhe me anë të predikimit dhe mësimit. Në këtë shteg më pengojnë me heshtë kur gjejnë gëzim në mëkat dhe janë të vendosur të qëndrojnë në ligësi derisa të munden. Kjo është heshta që e pengon hirin e Hyjit të vijë tek ta. Shtegu i tretë është ndriçimi i Shpirtit Shenjt në çdo zemër, ndriçim që e ndihmon njeriun të kuptojë natyrën dhe madhësitinë e asaj që kam bërë dhe kam vuajtur për të. Gërmojnë një hendek të thellë kur thonë me vete: 'Qejfet e mia i dua më shumë se dashurinë e Tij. Më ngazëlleshin gëzimet e kësaj jete.' E kështu i mbysin dashurinë hyjnore dhe të gjitha veprat e Mia si në një hendek të thellë.

Të gjitha këto m' i bëjnë banorët e Romës me fjalë dhe vepra. I mbajnë për hiç fjalët dhe veprat e Mia dhe, në vend që të më falenderojnë, më mallkojnë dhe fyejnë Mua, nënën Time dhe shenjtërit e Mi, me shaka dhe seriozisht, kur janë të gëzuar ose të zemëruar. Nuk jetojnë sipas normave të krishtera, siç urdhëron Kisha e Shenjtë, më duan aq sa më duan djajtë. Djajtë preferojnë më mirë të durojnë përgjithmonë mjerimin e tyre dhe të qëndrojnë në ligësi sesa të më shohin dhe të rrinë me Mua në lavdinë e amshuar. Këta janë ata që refuzojnë ta marrin Trupin Tim që shugurohet nga buka e altarit, siç e caktova Unë, dhe që është ndihmesë e madhe kundër tundimeve të djallit. Sa mjeranë janë ata që e shpërfillin këtë ndihmë ndërsa janë ende të shëndetshëm dhe e refuzojnë si të ishte helm ngaqë nuk duan ta lënë mëkatën!

Tani do të vij nga një shteg i panjohur për ta me anë të fuqisë Sime hyjnore për t' u hakmarrë ndaj atyre që e përbuzin natyrën Time njerëzore. Dhe ashtu si ata kanë përgatitur tre pengesa në shtigjet e tyre që të më pengojnë të vij, po ashtu Unë do të përgatis tre pengesa për ta që do t' i hidhërojnë për së gjalli dhe për së vdekuri. Shkëmbi Im është një shkëmb i befasishëm dhe i paparashikuar që do t' i shkërmoqë e do t' i bëjë t' i lënë pas tërë dëfrimet dhe shpirti i tyre do të vij fillikat në gjykimin Tim.

Heshta Ime është drejtësia Ime e ajo do t'i ndajë prej Meje dhe ata kurrë nuk do ta shijojnë Atë që i shëlboi dhe kurrë nuk do ta kundrojnë bukurinë e Atij që i krijoi. Hendeku Im është errësira e ferrit ku do të bien e do të jetojnë përjetësisht në mjerim. Të gjithë engjëjt e Mi në qiell dhe të gjithë shenjtërit do t'i dënojnë e të gjithë djajtë dhe shpirtrat në ferr do t'i mallkojnë.

Këtë po e them për ata që ndodhen në kushtet e përshkruara më sipër, qofshin klerikë rregulltarë ose shekullarë, apo burra dhe gra laikë apo bijtë dhe bijat e tyre që kanë arritur moshën kur mësohet se Hyji ndalon çdo mëkat e prapë mëkatojnë e ia mbyllin dyert dashurisë së Hyjit dhe e humbasin frikën e Tij.

Unë kam tani po atë vullnet që kisha kur isha në kryq. Jam po Ai që isha atëherë kur ia fala mëkatet cubit pasi kërkoi mëshirë dhe i hapa dyert e qiellit. Ndërsa për cubin tjetër, atë që më përçmoi, i largova barrierat e ferrit e ai do të vuajë atje përjetësisht për mëkatet e veta."

Shën Anjeza lëvdon dhe bekon Virgjërën e lavdishme dhe i lutet Virgjërës për bijën. Si përgjigjen Zoti dhe Virgjëra dhe fjalët ngushëlluese që ata i thonë nuses. Kjo botë krahasohet me një kusi.

Kapitulli 11

Anjeza thotë: "O, nëna Mari, virgjër e virgjërave, ti mund të quhesh me të drejtë agimi i ndezur nga dielli i vërtetë, Jezu Krishti. Vallë po të quaj agim për shkak të gjakut tënd mbretëror apo pasurive dhe ndereve? Sigurisht që jo. Ti me të drejtë quhesh agim për shkak të përvujtërisë sate, dritës së besimit dhe betimit për jetë të panjollë. Ti je lajmëtari që i paraprin diellit të vërtetë, je gëzimi i të drejtëve, dëbuesja e djajve, ngushëllimi i mëkatarëve. Për hir të martesës që Hyji lidhi me ty në kohë, unë lutem që bija jote të qëndrojë në nderin dhe dashurinë e Birit tënd."

Nëna e Hyjit u përgjigj: "Ç'ke parasysh kur thua 'martesë'? Ma thuaj për hir të asaj që po dëgjon!" Anjeza u përgjigj: "Ti me të vërtetë je nënë, virgjër dhe nuse. Martesa më e bukur u celebrua kur natyra njerëzore u bashkua në ty me Hyjin pa e përlyer e pa e humbur hyjninë e Vet. U bashkuan virgjëria dhe amësia, thjeshtësia virgjërore nuk u cënua dhe ti u bërë njëkohësisht nënë dhe bijë e Krijuesit tënd. Ti linde në kohë Atë që kish lindur nga Ati qysh nga përjetësia dhe ka kryer gjithçka me Atin.

Shpirti Shenjt, brenda, jashtë dhe rrotull teje të bëri të frytshme kur ti i dhe pëlqimin lajmëtarit të Hyjit. Biri i Hyjit që lindi prej teje ishte brenda teje edhe para se lajmëtari i Tij të vinte tek ti. Prandaj ki mëshirë për bijën tënde!

Ajo është si një varfanjake që jeton në luginë e s'ka gjë tjetër përveçse ndonjë gjallesë të vogël, si pulë apo patë. E don aq shumë Zotërinë që banon në malin e luginës sa që i jep çdo gjë të gjallë që ka. Zotëria i thotë: 'Unë kam gjithçka me bollëk dhe nuk kam nevojë për dhuratat e tua. Mos po më jep vogëlma me shpresën që unë të ta shpërblej me gjëra më të mëdha?' Ajo i thotë atij: 'Nuk po t'i jap këto sepse ke nevojë, por si mirënjohje që ke lejuar një grua të gjorë si unë të jetojë me ty në malin tënd dhe sepse shërbëtorët e tu më respektojnë. T'i jap këto pak të mira që kam që ta dish se do të bëja më shumë po të mundesha dhe se nuk jam mosmirënjohëse për sa ke bërë për mua.' Zotëria përgjigjet: 'Meqenëse më do kaq fort, do të të marr lart në mal dhe do të të jap ty dhe të tuve veshje dhe ushqim vit për vit.' Kështu ka ndodhur me bijën tënde. Ajo të dha gjënë e vetme që kish, domethënë dashurinë për botën dhe fëmijët. Prandaj të takon të kujdesesh për të me mirësinë tënde."

Nëna i drejtohet nuses së të Birit: "Qëndro fort, bijë. Unë do t'i lutem tim Biri dhe Ai do të të japë ushqim vit për vit dhe do të të çojë në malin ku me mijra e mijra engjëj i shërbejnë Atij. Po t'i numëroje të gjithë ata që kanë lindur nga Adami e deri tek i fundit që do të lindë në botë, do të shihje se engjëjt janë dhjetëfish në numër në krahasim me njerëzit . Bota në fakt është si kusi gatimi. Zjarri dhe hiri nën kusi janë miqtë e botës, ndërsa miqtë e Hyjit janë kafshatat e zgjedhura të ushqimit që gjendet në kusi. Kur shtrohet tryeza, zotërisë i jepet ky ushqim. Ndërsa kusia do të flaket në zjarr e zjarri nuk do të shuhet kurrë."

Virgjëra i tregon bijës për peripecitë e miqve të Hyjit në botë të cilët herë vuajnë e herë ngushëllohen shpirtërisht dhe për arësyen e mundimeve dhe ngushëllimeve shpirtërore.

Kapitulli 12

Nëna thotë: "Në këtë botë miqtë e Hyjit ndonjëherë duhet të mundohen shpirtërisht e herë të tjera të ngushëllohen shpirtërisht. Ngushëllimi shpirtëror vjen nga prania e Shpirtit Shenjt, soditja e veprave të mrekullueshme të Hyjit, admirimi i durimit të Tij dhe kryerja e veprave të mira. Mundimi shpirtëror ndodh kur mendime të papastrat dhe trazuese e pushtojnë mendjen e njeriut kundër vullnetit të tij, kur ai ndjen dhimbje për çnderimin që i bëhet Hyjit dhe për humbjen e shpirtit, kur i duhet t'i përkushtohet gjërave tokësore për ndonjë arsye të drejtë. Gjithashtu miqtë e Hyjit ndonjëherë mund të gjejnë ngushëllim tokësor nga bisedat konstruktive, dëfrimet e ndershme apo veprimtari të tjera të moralshme etj, siç do ta kuptosh nga krahasimi i mëposhtëm.

Nëse njeriu e mban pëllëmbën gjithmonë grusht, atëhere ose i dhembin muskujt ose i lodhet dora. Kështu ndodh me gjërat shpirtërore. Nëse shpirti do të qëndronte gjithnjë duke soditur, atëherë do ta harronte veten, apo mund të përfundojë në ferr për shkak të mendjemadhësisë ose kurora e tij e lavdisë do të jetë më pak e çmuar.

Arësyeja pse miqtë e Hyjit ndonjëherë ngushëllohen me praninë e Shpirtit Shenjt dhe herë të tjera -me lejen e Hyjit- mundohen, është se mundimi ia pret rrënjët mëkatit dhe mbjell frytin e drejtësisë.

Hyji që i sheh zemrat dhe kupton gjithçka, i mban nën kontroll tundimet e miqve të Tij në mënyrë që njeriu të përparojë, pasi gjithçka Ai e bën dhe lejon të ndodhë me masë. Meqenëse je thirrur në Shpirtin e Hyjit, mos ki frikë, sepse është shkruar se asnjë nuk vjen tek Hyji po nuk e tërhoqi Ati. Bariu përdor një tufë lulësh për të tërhequr delet dhe për t'i futur në vathë e pastaj e mbyll vathën me kujdes. Kështu delet nuk mund të dalin prej aty dhe thjesht sillen rrotull pasi vatha ka mure të sigurtë, tavan të lartë dhe dyer të kyçura. E ato mësohen aq shumë të hanë kashtë saqë zbuten e nisin të ushqehen nga dora e bariut. Kështu ka ndodhur me ty. Çka më parë të dukej e padurueshme dhe e vështirë, tani të duket aq e lehtë saqë asgjë nuk të jep më tepër kënaqësi se Hyji."

*Krishti i tregon nuses për lotët që i pëlqejnë Hyjit dhe lotët që nuk i pëlqejnë dhe për lëmoshat që u duhen dhënë të varfërve për të mirën e shpirtrave të të vdekurve.
Krishti e këshillon nusen.*

Kapitulli 13

Biri flet: "Ti çuditësh pse Unë nuk e dëgjoj atë njeri që derdh aq shumë lot dhe u jep shumë lëmosha të varfërve në nderin Tim.

Si fillim po të them: Aty ku del ujë nga dy burime ndodh shpesh që, kur ujrati bashkohet, uji i turbullt dhe me baltë i njërit burim e ndot ujin e pastër të burimit tjetër. E kush mund ta pijë ujin me baltë?

Kështu ndodh me lotët e shumë njerëzve. Disa ndonjëherë derdhen lotë nga dhimbja, herë të tjera nga stresi apo frika prej ferrit. Lotë të tillë janë me baltë dhe erërendë pasi nuk burojnë nga dashuria për Hyjin. Për Mua janë të ëmbël ata lotë që njeriu derdh kur sjell ndërmend mirësinë e Hyjit dhe mëkatet e kryera e qan nga dashuria për Hyjin. Lotë të tillë e lartësojnë shpirtin nga gjërat tokësore në qiell dhe e rilindin atë. Ka dy lloje lindjesh, fizike dhe shpirtërore. Nga lindja fizike del në dritë një fëmijë që kalon nga papastërtia në papastërti. Ai vajton nga dhimbje apo dëme fizike dhe mundohet e cilitet për gjëra tokësore. Fëmija i lindur kështu nuk është fëmijë lotësh që meritojnë jetën e përjetshme. Ndërsa nga lindja tjetër del në dritë një fëmi

lotësh që vajton për humbjen e shpitrave dhe bën ç'mundet që të mos e fyejë Hyjin. Këta janë lotë që e linden njeriun në jetën qiellore.

E dyta, përsa i përket lëmoshave që u jep të varfërve, të përgjigjem: Nëse ti do t'i blije tët biri një mantel me paratë e shërbëtorit tënd, a nuk do t'i përkiste me të drejtë ai mantel të zotit të parave? Patjetër që po. Kështu ndodh me çështjet shpirtërore. Ai që i zhvat të tjerët për t'u ardhur në ndihmë shpitrave të të vetëve, nuk e shuan por e ndez zemërimin Tim, pasi të mirat padrejtësisht të fituara shkojnë në të mirë të pronarit të ligjshëm dhe jo të atyre për të cilët jepen.

Por meqenëse ky njeri është treguar i mirë me ty, ndaj tij do të tregohet mirësi shpirtërore dhe fizike – për hir të lutjeve që i bëhen Hyjit për të. Ti nuk mund ta imagjinosh sa i pëlqejnë Hyjit lutjet e të përvuajturve. Do të ta sqaroj me anë të një krahasimi. Nëse dikush do t'i dhuronte një mbreti një sasi të madhe argjendi, të pranishmit aty do të thonin: 'Ç'dhuratë e çmueshme!' Por nëse po ai person do të thoshte një 'Ati ynë' për mbretin, ata do të qeshnin me të. E kundërta ndodh me Hyjin. Nëse dikush ofron një 'Ati ynë' për shpirtin e një tjetri, ajo lutje është më e pranueshme për Hyjin se një sasi e madhe ari, siç mund të kuptohet nga rasti i Gregorit të mirë që me lutjet e veta i bëri mirë një perandori pagan.

Thuaji atij edhe këtë: 'Meqenëse je treguar i mirë me mua, i lutem Hyjit, shpërblyesit të të gjithëve, që të të shpërblejë me hirin e Vet.' Thuaji edhe këtë: 'Miku im i shtrenjtë, po të jap një këshillë dhe të kërkoj diçka. Të këshilloj t'i hapësh sytë e zemrës e të reflektosh për kalueshmërinë dhe kotësinë e botës. Shiko si është ftohur dashuria jote për Hyjin dhe mendo sa i rëndë do të jetë ndëshkimi dhe sa i tmerrshëm gjykimi i ardhshëm. Fitoje dashurinë e Hyjit duke ia kushtuar lavdisë së Tij të gjithë kohën që ke në dispozicion, të mirat dhe veprat tokësore, dëshirat dhe mendimet e tua dhe besojua bijtë e tu Hyjit duke mos lejuar që dashuria jote për Hyjin të ftohet për shkak të tyre. E dyta, të kërkoj që t'i lutesh sinqerisht Hyjit, i Cili mund të bëj gjithçka, që të të japë durim dhe ta mbushë zemrën tënde me dashurinë e Tij të bekuar.'

Krishti ngushëllon nusen e frikësuar duke i thënë të mos ketë frikë nga çka ka parë dhe dëgjuar sepse ato vijnë nga Shpirti Shenjt. I flet rreth djallit që simbolizohet nga gjarpri dhe luani, rreth ngushëllimit të Shpirtit Shenjt që simbolizohet nga një gjuhë dhe rreth mënyrës si i duhet bërë ballë djallit.

Biri thotë: "Përse trembesh dhe trazohesh se mos djalli mund të fusë hundët në fjalët e Shpirtit Shenjt? A ke dëgjuar ndonjëherë që ndonjë ta shpëtojë gjuhën shëndoshë e mirë kur e fut atë mes dhëmbëve të një luani të tërbuar? A ka ndonjë që ka thithur ndonjëherë mjalt të ëmbël nga bishti i gjarprit? Jo, kurrë. Tani çfarë simbolizojnë luani apo gjarpri përveç djallit – luan në ligësi dhe gjarpër në dredhi? Çfarë simbolizon gjuha përveç ngushëllimit të Shpirtit Shenjt? Ç' do të thotë ta futësh gjuhën mes dhëmbëve të luanit përveçse t'i thuash fjalët e Shpirtit Shenjt – që u shfaq në formë gjuhe – për t'u pëlqyer njerëzve? Kushdo që e lëvdon Hyjin për të fituar lëvdata nga të tjerët, nuk ka dyshim se djalli e ka kafshuar dhe mashtruar, sepse ato fjalë, edhe pse vijnë nga Hyji, nuk dalin nga një gojë që ka dashurinë e Hyjit e prandaj gjuha, domethënë ngushëllimi i Shpirtit Shenjt, do t'i merret. Por kush nuk dëshiron gjë tjetër përveç Hyjit, kujt i duken të mërzitshme të gjitha gjërat tokësore dhe nuk kërkon të shohë apo dëgjojë gjë tjetër përveçse çka vjen nga Hyji, ai do të ngazëlletet në shpirt nga prania e Shpirtit Shenjt e nuk mund të mashtrohet, pasi shpirti i lig ia mbath para shpirtit të mirë dhe nuk guxon të afrohet.

Ç' do të thotë të thithësh mjalt nga bishti i gjarprit përveçse të shpresosh të marrësh ngushëllimin e Shpirtit Shenjt nga sugjerimet e djallit? Një ngushëllim i tillë nuk do të vijë kurrë sepse djalli është gati të vdesë njëmijë herë radhazi sesa të thotë ndonjë fjalë ngushëlluese që do ta shtynte shpirtin drejt së mirës. Mos ki frikë pasi Hyji që ka nisur një vepër të mirë me ty, do ta përfundojë me sukses. Kij parasyshe se djalli është si qen pa zinxhir që të vërsulet me tundime dhe sugjerime kur sheh se të mungon frymëzimi i Shpirtit Shenjt. Por nëse mban ndonjë objekt të fortë për t'ia thyer ose paralizuar dhëmbët, ai do t'ia mbathë nga sytë këmbët pa të bërë gjë. Objekti i fortë simbolizon dashurinë për Hyjin dhe respektimin e urdhëresave të Hyjit. Kur djalli sheh se këto virtyte janë të përsosura në ty, dhëmbët e tij, domethënë përpjekjet dhe synimet e tij, do të dështojnë në çast pasi ai e kupton se ti do të ishe gati të vuaje gjithçka për të mos mëkatuar."

Krishti i tregon nuses se përse të mirët vuajnë në këtë jetë dhe të ligët begatojnë. Hyji i tregon asaj me anë të një shëmbëlltyre se Ai ndonjëherë premtonte të mira të përkohshme që duhen kuptuar si të mira shpirtërore dhe e sqaron se përse Hyji, që di gjithçka, nuk ka parathënë ekzaktësisht kohën kur do të ndodhin ngjarje të caktuara.

Kapitulli 15

Biri i Hyjit thotë: "Ti po bën çudi përse dëgjove që një mik i Hyjit që duhet nderuar, po kalon vështirësi, ndërsa një armiku të Hyjit, që ti mendove se duhet ndëshkuar, i janë bërë ndere, siç t'u tregua në një vegim tjetër. Të përgjigjem: Fjalët e

Mia duhen marrë edhe në kuptim shpirtëror edhe në kuptim trupor. Ç'është vuajtja e botës përveçse përgatitje dhe ngjitje drejt kurorës së shpërblimit? E ç'është begatia tokësore për kë e shpërdoron hirin, përveçse zbritje në ferr? Kush vuan në botë, ngjitet drejt jetës. Ndërsa begatimi në botë është në të vërtetë zbritje në ferr për të padrejtin. Do të të tregoj një shëmbëlltyrë.

Imagjino një nënë me dy djem, njëri prej tyre ka lindur në një burg të errët e nuk njih gjë tjetër përveç hijeve dhe qumështit të nënës. Tjetri ka lindur në një kasolle dhe ka ngrënë ushqime njerëzore, ka shtrat për të pushuar dhe një shërbëtores që kujdeset për të.

Nëna i tha djalit të lindur në burg: 'Biri im, po dole nga errësira do të kesh ushqim më të shijshëm, shtrat më të butë dhe banesë më të sigurt.' Kur djali e dëgjoi këtë, ai doli nga burgu. Por nëse e ëma do t'i kishte premtuar gjëra më të mëdha, si për shembull shëtitje me kuaj shtëpi të fildishtë apo pallat madhështor, ai nuk do ta kishte besuar sepse nuk ka parë gjë tjetër në jetë përveç hijeve dhe qumështit të nënës. Po ashtu Hyji ndonjëherë premtonte gjëra të vogla, por me to ka parasysh gjëra më të mëdha, në mënyrë që njerëzit të fillojnë t'i kuptojnë gjërat qiellore me anë të atyre tokësore.

Ndërsa djalit tjetër nëna i tha: 'Biri im, pse banon akoma në këtë kasolle të fëlliqur? Vërma veshin dhe do të të dalë për mirë. Ka dy qytete: në të parin banorët përjetojnë gëzim të pafund dhe të papërshkrueshëm dhe nder të përjetshëm. Në qytetin e dytë luftëtarët stërviten dhe kush fiton bëhet mbret e kush humbet fiton.' Kur dëgjoi këtë, djali shkoi në stadium dhe pastaj u kthye dhe i tha së ëmës: 'Pashë një ndeshje të pabesueshme në stadium: Disa i plandosnin shuk përdhe dhe i shkelnin me këmbë, të tjerë i zhvishnin dhe i rrihnin, e prapë se prapë asnjë nuk bënte zë, të gjithë luanin dhe askush nuk ngrinte krye e as e çonte dorë kundër atyre që i godisnin.'

Nëna u përgjigj: 'Qyteti që pe është periferia e qytetit të lavdisë. Hyji ka dashur që në këtë periferi njerëzit të provohen për të parë kush e meriton të hyjë në qytetin e lavdisë. Ai u jep kurorë më të lavdishme atyre që tregohen më vigjilentë në garë. Prandaj në periferi banojnë njerëz që vënë në provë ata që do të kurorëzohen në lavdi. Ti pe që njerëzit nuk bëzanin kur i plandosnin përdhe dhe i zhvishnin. Kjo ndodh ngaqë errësira ku banon njeriu ia ka ndotur atij petkat.

Për t'i larë mirë nevojitet garë dhe luftë e ashpër.' Djali përgjigjet: 'Është e vështirë të heshtësh kur të shkelin me këmbë. Më mirë po kthehem në kasolle.' Nëna i thotë: 'Po ndenje në kasolle, do të dalin lloj-lloj maluketërisht nga hijet e do të të kallin datën dhe kur të të pickojnë nuk do të kesh më takat e do të pendohesh që ke lindur sepse me ta është e pamundur të jetohet.' Kur djali e dëgjoi këtë, ai u ndez nga dëshira për të mira materiale, por nëna fliste me gjuhë shpirtërore. Kështu djalli merrte zemër çdo ditë e më tepër për t'u përpjekur për kurorën e shpërblimit.

Hyji vepron në mënyrë të ngjashme. Ndonjëherë premtion dhe jep të mira trupore ose materiale, por me to ka parasysh të mira shpirtërore, e kështu njeriu, për dhuratat që merr, bëhet më i zellshëm dhe nuk rrezikon ta humbasë përvujtërinë e t'i rritet mendja ngaqë kupton gjëra shpirtërore.

Kështu u soll Hyji me Izraelin. Në fillim u premtion dhe u dha atyre të mira të përkohshme dhe pastaj bëri mrekulli që prej tyre të mësonin për të mirat e padukshme dhe shpirtërore. Dhe kur ata arritën ta njohin më mirë Hyjin, Ai me anë të profetëve u foli me fjalë të errëta dhe të vështira, duke shtuar herë pas herë fjalë ngushëlluese, si për shembull kur u premtion kthim në atdhe, paqe të përhjetshme dhe rimëkëmbje.

Edhe pse njerëzit ishin tepër materialistë dhe i kuptuan të gjitha këto në mënyrë materiale, prapë se prapë Hyji në paradijen e Tij vendosi qysh më parë se disa premtione do të përmbusheshin në kuptim fizik, disa të tjera në kuptim shpirtëror.

Ti mund të pyesësh: Pse Hyji, i Cili di gjithçka, nuk e parakallëzoi qartë kohën kur do të ndodhnin ngjarje të caktuara? Dhe përse nuk i shprehu disa gjëra siç i kishte ndërmend, por i tha ndryshe? Unë të përgjigjëm: Izraeli ishte materialist dhe dëshironte vetëm të mira materiale e nuk mund ta kuptonte të padukshem me anë të së dukshmes. Prandaj Hyji e mësoi popullin në mënyra të ndryshme në mënyrë që kush besonte në premtimet e Hyjit të meritonte kurorë më të lartë në sajë të fesë, kush përpiqej të jetonte virtutshëm të bëhej edhe më i zellshëm, që indiferentët të fillonin ta donin Hyjin, që bakëqinjët të gjenin forcën për ta lënë mëkatit, që kush vuante t'i duronte vështirësitë më me durim, që ata që lodheshin të këmbëngulnin me gëzim në rrugën e nisur, që ata që shpresonin të merrnin kurorë më të lavdishme për shkak të paqartësisë së premtimit. Nëse Hyji do t'u kishte premtuar vetëm të mira shpirtërore njerëzve materialistë, ata do të ishin ftohur në dashurinë e tyre për qiellin. Nëse do t'u kishte premtuar vetëm të mira fizike, ç'ndryshim do të kishte atëherë mes njeriut dhe shtazës? Por Hyji në mirësinë dhe urtinë e Tij, në mënyrë që njerëzit ta sundonin trupin me drejtësi, si vdekatarë që ishin, u dha të mira fizike. Për të ndezur dëshirën e tyre për gjëra qiellore, bëri për mrekulli.

Që ata t'i trembeshin mëkatit, Ai i bëri të ditura gjykimet e Tij të tmerrshme dhe lejoi që engjëjt e këqinj të hynin tek njeriu. Në mënyrë që ata të prisnin dhe dëshironin atë që do t'u shpjegonte premtimet dhe do t'u jepte urti, Ai tha fjalë të errëta dhe të dyshimta krahas fjalëve inkurajuese.

Edhe sot Hyji i bën të ditura vendimet shpirtërore me terma trupore. Kur flet për lavdi të trupit, Ai ka parasysh llojin shpirtëror. Kjo ndodh që i gjithë autoriteti mësimdhënës t'i njihet vetëm Hyjit. Çfarë është lavdia tokësore në mos erë, çfilitje dhe humbje e ngushëllimit hyjnor? Ç'është vuajtja përveçse stërvitje në virtut? T'i premtosh lavdi tokësorë një shpirti të drejtë, ç'do të thotë përveçse t'i heqësh ngushëllimin shpirtëror? Por të premtosh vuajtje në botë, ç'do të thotë përveçse ilaç

dhe kurim për sëmundje të rënda? Prandaj, bija Ime, fjalët e Hyjit mund të kuptohen në shumë mënyra e kjo nuk do të thotë se Hyji ndryshon por që urtia e Tij duhet admiruar dhe patur frikë. Ashtu siç shumë gjëra i thashë me anë të profetëve me terma truporë, e ato u realizuan edhe materialisht, ashtu si gjëra të tjera i shpreha me terma truporë dhe ato u realizuan ose kuptuan në kuptim shpirtëror, po ashtu veproj tani. Kur të ndodhin këto gjëra, do të ta rrëfej arësytën."

Virgjëra i tregon bijës si djalli ndonjëherë i mashtron shërbëtorët e Hyjit nën maskën e devotshmërisë për t'u hapur probleme; kujt i jepen indulgjencat. Ajo përmend një patë për të simbolizuar kishën dhe një kllaçkë për të simbolizuar Hyjin dhe shpjegon se cilët janë ata që meritojnë të quhen zogj të Hyjit.

Kapitulli 16

Nëna e Hyjit i thotë nuses së Krishtit: "Pse u tregove mikpritëse me atë njeri mburravec, materialist, me mënyrë të çuditshme jetese? Ajo u përgjigj: "Sepse e mbajnë për njeri të mirë dhe nuk desha ta shpërfill kë mbahet për gojëtar. Por po ta kisha ditur se kjo gjë nuk i pëlqente Hyjit, do e kisha pritur aq sa mund të prisja një gjarpër." Nëna i thotë: "Vullneti yt i mirë i vuri fre gjuhës dhe zemrës së tij e kështu ia hodhe mirë. Djalli me dredhinë e vet të solli një ujk me lëkurë deleje për të të vënë në pozitë dhe për të të nxjerrë nam të keq." Ajo përgjigjet: "Ai të jep përshtypjen e një njeriu të përshpirtshëm. Ai viziton vendet e shenjta dhe thotë se u ruhet mëkateve."

Nëna përgjigjet: "Thuamë, ç' do të haje po të kishe një patë me pupla, mishin apo puplat? A nuk e pështjellojnë stomakun puplat, ndërsa mishi ushqen dhe ripërtërin? Kjo vlen shpirtërisht për Kishën e Shenjtë. Ajo është si patë sepse mbart brenda vetes trupin e Krishtit, si t' thuash mishin më të freskët. Sakramentet janë të brendshmet e patës. Krahët e saj simbolizojnë virtytet dhe veprat e martirëve dhe dëshmitarëve. Pushi i saj simbolizon mirësinë dhe durimin e shenjtërve, ndërsa puplat indulgjencat që kanë merituar njerëzit e shenjtë. Ata që fitojnë indulgjenca me njetin për të shlyer mëkatet e mëparshme por pa hequr dorë nga veset, marrin vetëm puplat e patës. Shpirti i tyre as ushqehet as ripërtërihet. Kur hanë puplat u pështjellohet stomaku dhe vjellin.

Ndërsa ata që marrin indulgjenca me vendosmërinë për t'iu larguar mëkatit, për t'iu kthyer gjërat padrejtësisht të marra, për të bërë pendesë për veprimet e padrejta, për të mos fituar as edhe një dyshkë me allishverishe, për të mos jetuar as edhe një ditë të vetme pa kryer vullnetin e Hyjit, për të bërë vullnetin e Hyjit në ditë të mira e të këqija dhe për t'iu larguar ndereve dhe miqësive tokësore, do të fitojnë faljen e mëkateve dhe do të jenë si engjëj në sytë e Hyjit.

Ata që marrin falje për mëkatet e mëparshme por nuk kanë ndërmend të heqin dorë nga kotësitat dhe dëshirat e çrregullta të mendjes së tyre, që duan të mbajnë gjërat e fituara padrejtësisht, që e duan botën tek vetja dhe familja e vet, që skuqen nga përvujtëria dhe nuk duan t'i lënë zakonet e këqija apo t'ia mohojnë trupit gjërat e tepërta, për njerëz të tillë puplat, domethënë indulgjencat, kanë thjesht efekt pështjellues. Kjo do të thotë se ata pendohen dhe rrëfehen, gjë që i liron nga mëkati dhe u kthen hirin e Hyjit. Pastaj nëse dëshirojnë dhe përpiqen ta ruajnë këtë hir dhe kanë synim të drejtë, ata fluturojnë, sikur të kishin flatra, nga duart e djallit tek prehri i Hyjit."

Ajo përgjigjet: "O, Nëna e mëshirës, lutu për këtë njeri që të gjejë hir në sytë e Birit tënd!" Ajo i përgjigjet: "Shpirti Shenjt e viziton atë por ka diçka të fortë si shkëmb para zemrës së tij që e pengon hirin e Hyjit të hyjë. Ti e sheh, Hyji është si kllloçkë që ngroh vezët nga do të çelin zogjtë. Të gjitha vezët poshtë kllloçkës ngrohen, por jo ato rreth e rrotull. Nuk është nëna ajo që e thyen lëvozhgën e vezës ku po formohet zogu, por zogu vetë përpiket ta thyejë lëvozhgën me sqepin e vet. Kur e sheh këtë, ajo përgatit një vend edhe më të ngrohtë për zogun që po çel.

Edhe Hyji i viziton të gjithë me hirin e Tij. Disa thonë me vete: 'Duam t'i qëndrojmë larg mëkatit dhe të bëjmë çmos për t'u përsosur.' Njerëz të tillë Shpirti Shenjt i viziton më shpesh për t'i ndihmuar në synimin e tyre. Ata që ia besojnë gjithë vullnetin e vet Hyjit dhe që nuk duan të bëjnë as edhe gjënë më të vogël kundër dashurisë së Hyjit, por përkundrazi imitojnë ata që shohin se po përpiqen të përparojnë drejt përsosmërisë, duke iu përmbajtur këshillës së të përvuajturve dhe duke iu kundërvënë me urti prirjeve të mishit, këta Hyji i vë poshtë Vetes siç bën kllloçka me zogjtë dhe e bën të lehtë zgjedhën e Tij për ta e i ngushëllon në vështirësi. Por ata që ndjekin vullnetin e vet dhe mendojnë se ajo pak e mirë që bëjnë e meriton shpërblimin në sytë e Hyjit dhe nuk përpiqen për përsosmëri më të madhe por ndalojnë në çfarëdo gjëje që ua gëzon mendjen, duke gjetur sebeb shembullin e të këqinjve për të justifikuar dobësitë dhe shturjet e veta dhe për të mbytur ndjenjën e fajit, njerëz të tillë nuk shndërrohen në zogj të Hyjit pasi nuk kanë vullnetin për të thyer ngurtësinë dhe kotësinë e zemrave të tyre. Përkundrazi, po të mundeshin, do të preferonin të jetonin sa më gjatë me qëllim që të mëkatojnë.

Zakeu i mirë nuk veproi kështu, as Maria Magdalena. Përkundrazi, meqenëse e kishin fyer Hyjin me të gjitha gjymtyrët e veta, ata ia përkushtuan Atij gjithë gjymtyrët për të shlyer fajet. Meqenëse me mëkate ishin ngjitur lart në këtë botë, ata e përvuajtëruan veten duke e përbuzur botën. Në fakt është e vështirë ta duash Hyjin dhe botën njëkohësisht, duhet të jesh si kafshë që ka sy para dhe mbrapa dhe prapë, sado e kujdeshme të tregohet një kafshë e tillë, ajo vuan. Ata që janë si Zakeu dhe Magdalena kanë zgjedhur pjesën më të sigurtë."

SHPJEGIM

Ky ishte një nëpunës gjykate në Ostergotland që mori pjesë në vitin jubilar i shtyrë më tepër nga frika se nga dashuria. Në lidhje me të, Krishti thotë në Romë: "Kush i shpëton një rreziku të caktuar, duhet të ketë kujdes që t'i qëndrojë larg atij rreziku. Detarët që kanë besim të tepruar tek vetja rrezikojnë edhe kur janë në port. Prandaj ky njeri duhet të ruhet se mos kthehet në punën e mëparshme. Përndryshe, nëse nuk tregohet i kujdesshëm, ai do ta humbasë objektin e dëshirave të veta, të mirat që ka grumbulluar do t'u mbeten të tjerëve, bijtë e tij nuk do ta marrin trashëgiminë e të atit dhe ai vetë do të vdesë me dhimbje mes të huajve."

Por kur u kthye ai përsëri u bë tagrambledhës dhe gjithçka u realizua siç ishte parathënë.

Shën Anjeza e mëson bijën si duhet jetuar për t'i pëlqyer Hyjit. Pajtoni simbolizon këtu forcën dhe durimin; ndërsa katër rrotat e tij simbolizojnë katër virtyte: heqjen dorë nga gjithçka për hir të Hyjit, përvujtërinë, dashurinë e vërtetë për Hyjin dhe mbajtjen nën fre të trupit.

Kapitulli 17

Anjeza i thotë nuses së Krishtit: "A e pe sot Zonjën Krenari në pajtonin e saj të krenarisë?" Nusja i përgjigjet: "E pashë dhe u indinjova sepse mishi dhe gjaku, pluhuri dhe fëlliqësia donte që ta lëvdonin dhe jo ta përvujtëronte veten siç i takon të bëjë. Një krekosje e tillë është shpërdorim i dhuratave të Hyjit, idhujtari e ulët, provë për të drejtin, mjerim për të varfërin, provokim ndaj Hyjit, është të harrosh kush je prej natyre, është rëndim i gjykimit të ardhshëm dhe humbje e shpirtave."

Anjeza përgjigjet: "Bija ime, gëzohu që ke shpëtuar prej gjërave të tilla. Do të të rrëfej për një pajton ku mund të pushosh e sigurt. Pajtoni ku duhet të ulësh është guximi dhe durimi në vuajtje. Kur njeriu fillon ta mbajë trupin nën kontroll dhe t'ia besojë vullnetin tërësisht Hyjit, atëherë ose i trazohet mendja nga krenaria e fillon ta mbajë veten me të madh sikur të ishte i drejtë dhe të ishte tashmë si Hyji, ose mposhtet nga padurimi dhe paaftësia për të gjykuar drejt e kështu u kthehet zakoneve të vjetra ose forca e tij bie dhe nuk është më i denjë të punojë për Hyjin. Prandaj lypset durim që njeriu të mos bjerë në mëkatet e dikurshme nga padurimi apo të marrë kot, por të veprojë sipas aftësitë dhe kushteve që ka.

Rrota e parë e pajtonit është synimi i sinqertë për të hequr dorë nga gjithçka për hir të Hyjit dhe për të mos dëshiruar tjetër gjë përveç Hyjit. Ka shumë që heqin dorë nga pasuritë tokësore që të mos kenë kokëçarje, por ama mbajnë sa u duhet për nevojat dhe dëshirat e veta. Rrota e tyre nuk komandohet lehtë pasi, kur i pllakos varfëria, dëshirojnë komoditete dhe kur ndjejnë peshën e andrallave të jetës dëshirojnë begati. Kur përvujtëria i sikletos, mermërisin kundër provanisë së Hyjit dhe përpiqen të fitojnë ndere tokësore.

Kur u kërkohet të bëjnë diçka kundër prirjeve të veta, dëshirojnë lirinë. Prandaj vullneti i njeriut i pëlqen Hyjit atëherë kur ai nuk kërkon asgjë në interes të vet, as në kohë të mira as në të këqija.

Rrota e dytë është përvujtëria. Kjo bën që njeriu ta konsiderojë veten të padenjë për çfarëdo të mirë, sepse i kujton gjithmonë mëkatet e kryera dhe e sheh veten fajtor në sytë e Hyjit. Rrota e tretë është dashuria e vërtetë për Hyjin. Dashuri të vërtetë për Hyjin kanë ata që e shqyrtojnë veten dhe i urrejnë veset e veta, që trishtohen për mëkatet e të tjerëve, gëzohen kur ata përparojnë shpirtërisht drejt Hyjit, që nuk duan që miqtë e tyre të jetojnë për qejfe e komoditete por për t'i shërbyer Hyjit, që nuk i duan sukseset tokësore kur ato e fyejnë Hyjin. E tillë është dashuria e vërtetë që e urren vesin, që nuk u bën lajka njerëzve për të fituar favore apo ndere e që do më tepër ata që e duan më shumë Hyjin.

Rrota e katërt është mbajtja nën kontroll e trupit. Një i martuar mund të gjykojë kështu: 'Ja, trupi po më shtyn në udhë të keqe. Po jetova sipas mishit, me siguri do të zemërohet Hyji që ka krijuar trupin e që është në gjendje të plagosë dhe të dobësojë, të vrasë dhe të japë jetë. Prandaj, nga dashuria për Hyjin dhe frika prej Tij, do t'i vë fre mishit me anë të vullnetit të mirë. Do të jetoj ndershmërisht që ta nderoj Hyjin.' Kush mendon kështu dhe i kërkon ndihmë Hyjit, është njeri që ka një rrotë që Hyjit i pëlqen. Nëse një rregulltar arësyeton kështu: 'Ja, trupi po më shtyn drejt kënaqësive, por edhe pse kam kushte, kohë dhe moshë për t'u dëfryer, prapë, me ndihmën e Hyjit dhe për hir të betimit që kam bërë, nuk do të mëkatoj për një kënaqësi kalimtare. I kam bërë një premtim të madh Hyjit: hyra i varfër e do të largohem edhe më i varfër dhe do të gjykojem për çdo vepër. Prandaj do të vetëpërmbahem që të mos e fyej Hyjin, të mos e skandalizoj të afërmin apo të bëhem i keqi i vetes.' Një vetëpërmbajtje e tillë meriton shpërblim të madh.

Dikush tjetër mund të jetojë mes ndereve dhe kënaqësive dhe të arësyetojë kështu: 'Ja, kam me bollëk gjithçka, por ka të varfër nevojtarë dhe të gjithë kemi një Hyj. Ç'kam bërë për të merituar këto që kam, apo ç'kanë bërë ata për të mos i merituar këto që kam unë? E tek e fundit, ç'është trupi përveçse ushqim për krimbat? Ç'janë gjithë këto kënaqësi përveçse burim neverie dhe sëmundjeje, humbje kohe dhe shtyrje në mëkat? Prandaj do ta mbaj trupin nën kontroll që të mos bëhet pre e lakmueshme për krimbat e të meritoj dënim më të rëndë apo ta shkoj dëm kohën e pendesës. Ndoshta

trupit im pak i stërvitur nuk do ta ketë të lehtë të jetojë si varfanjak, por gradualisht do t'i mohoj trupit disa kënaqësira pa të cilat ai mund të bëjë e do t'i jap çfarë i nevojitet dhe asgjë më tepër.' Kush ka mendime të tilla dhe bën çmos për t'i vënë në jetë, mund të quhet dëshmitar dhe martir, pasi është një lloj martirizimi të kesh mundësi t'i lejosh vetes kënaqësira e prapë t'ia mohosh ato vetes, të jetosh mes ndereve dhe ta përçmosh nderin, të kesh famë të mirë dhe të mos e kujtosh veten kushedi çfarë. Një rrotë e tillë i pëlqen shumë Hyjit.

Ja pra, bija ime, të përshkrova imazhin e një pajtoni. Karrocieri i pajtonit është engjëlli yt për sa kohë ti nuk e flak tej frenën dhe zgjedhën e tij nga qafa, domethënë për sa kohë ti nuk i shpërfill frymëzimet e tij shpëtimtare duke ua hapur shqisat dhe zemrën tënde gjërave të kota dhe të turpshme. Tani dua të të tregoj për llojin e pajtonit ku ishte ulur ajo zonja. Pajtoni është e qartë se është padurimi – padurimi i saj ndaj Hyjit, ndaj të afërmit dhe vetvetes. Ajo tregohet e padurueshme me Hyjin kur kritikon vendimet e Tij të fshehta, pasi gjërat nuk i shkojnë aq mirë sa do të dëshironte. Ajo e përflet të afërmin kur nuk mund të shtjerë në dorë çka i përket atij. Gjithashtu ajo është e padurueshme edhe me vetveten sepse nuk bën durim por i tregon të fshehtat që ndryen në zemër.

Rrota e parë e pajtonit është krenaria, pasi ajo e vë vetveten mbi të gjithë dhe i gjykon të tjerët; i përbuz njerëzit e thjeshtë dhe ka ambicje për ndere. Rrota e dytë është mosrespektimi i urdhrave të Hyjit. Kjo e bën t'i justifikojë në sytë e vet dobësitë që ka, të jetë mendjemadhe dhe ta mbrojë ligësinë e vet. Rrota e tretë është lakmia për të mira tokësore. Kjo e bën që t'i shkapërderdhë kot pasuritë e veta, të shpërfillë dhe harrojë gjendjen e vet dhe jetën e ardhshme, të trazohet në shpirt, të ketë pak dashuri për Hyjin. Rrota e katërt është egoizmi. Kjo e pengon ta nderojë dhe ta ketë frikë Hyjin dhe nuk e lë të mendojë me kujdes për vdekjen dhe gjykimin që e pret.

Karrocieri është djalli. Ai e mbush me guxim dhe entuziazëm në çdo sipërmarrje që i frymëzon të ndërmarrë. Dy kuajt që tërheqin pajtonin janë shpresa për të jetuar gjatë dhe synimi për të mëkatuar deri në fund. Frena është frika e saj e dënueshme për të shkuar në rrëfim. Me shpresën për të jetuar gjatë dhe synimin për të qëndruar në mëkat, kjo frikë e dënueshme e nxjerr shpirtin nga udha e drejtë dhe e ngarkon aq shumë me mëkat sa as frika as turpi as paralajmërimet nuk arrijnë ta nxjerrin nga batakut. Pikërisht kur të kujtojë se është në terren të sigurt, do të zhytet në humnerë nëse hiri i Hyjit nuk i vjen në ndihmë."

SHTOJCË

Krishti flet për të njëjtën zonjë: "Ajo është nepërkë me gjuhë gruaje të përdalë, me vrer kuçedre në zemër dhe helm të hidhur në trup. Prandaj vezët e saj janë helmuese. Lum ata që nuk do t'u bien për hise!"

Bija e lëvdon Virgjërën e lavdishme. Si Virgjëra i përgjigjet bijës. Ajo i jep shumë hire dhe të tjera të mira nga ana e saj, e apostujve dhe shenjtërve.

Kapitulli 18

O e ëmbla Mari," thotë nusja, "ti je përjetësisht e bekuar sepse ishe Virgjër para se të bëheshe nënë, Virgjër pasi u bëre nënë, Virgjër bashkë me bashkëshortin tënd, padyshim Virgjër për bashkëshortin dyshues. Prandaj qofsh bekuar sepse ti je Nënë dhe Virgjër, më e shtrenjta për Hyjin, më e pastër se të gjithë engjëjt, më besimtarja mes apostujve, vetëm fillikat në hidhërimin e thellë të zemrës sate, vetëmohimi yt ia kalon atij të të gjithë dëshmitarëve, pastërtia jote ia kalon asaj të të gjithë njerëzve të virgjër. Prandaj gjithë gjërat lart dhe poshtë le të të bekojnë pasi, nëpërmjet teje, Hyji Krijues u bë njeri; nëpërmjet teje të drejtët gjejnë hir, mëkatarët falje, të vdekurit gjejnë jetë, të mërguarit kthehen në atdhe."

Virgjëra përgjigjet: "Shkruhet se kur Pjetri e dëshmoi tim Bir dhe e quajti Birin e Hyjit, ai mori këtë përgjigje: 'I bekuar je ti, Simon, pasi këtë nuk ta ka dëftuar trupi dhe gjaku.' Kështu them edhe unë tani: Kjo përshëndetje nuk t'u dëftua nga shpirti yt trupor por prej Atij që ishte pa fillim dhe është pa fund. Prandaj tregoju e përvuajtur dhe unë do të jem e mëshirshme me ty. Gjon Pagëzori, siç premtoi, do të tregohet i mirë me ty; Pjetri do të tregohet i butë dhe Pali i fortë si gjigand. Gjon pagëzori do të të thotë: 'Bijë, ulu në prehrin tim!' Pjetri do të të thotë: 'Bija ime, hape gojën dhe unë do të të ushqej me ushqim të ëmbël!' Pali do të të veshë dhe armatosë me armët e dashurisë. Dhe unë, që jam Nëna, do të të paraqes tek im Bir.

Porse, bija ime, këtë mund ta interpretosh edhe në kuptim shpirtëror.

Gjoni, emri i të cilit do të thotë hiri i Hyjit, simbolizon bindjen e vërtetë. Ai ishte dhe është me të vërtetë i ëmbël dhe i mirë- i ëmbël me prindërit për hirin e tij të mrekullueshëm, i ëmbël me njerëzimin për predikimin e tij të jashtëzakonshëm, i ëmbël me Hyjin për shenjtërinë e jetës dhe bindjen. Ai ishte i bindur në rini, i bindur në kohë të mira dhe të këqija; i dëgjueshëm dhe gjithmonë i përvuajtur; i bindur gjithashtu në vdekje. Prandaj bindja thotë: 'Ulu në prehrin tim!' Domethënë: Prano gjërat e përvuajtura dhe do të kesh të lartat. Hiq dorë nga gjërat e hidhura dhe do të kesh të ëmblat. Hiq dorë nga vullneti yt, nëse do që të jesh e vogël. Përçmoji gjërat tokësore dhe do të bëhesh qiellore. Përçmoji gjërat e tepërta dhe do të kesh bollëk shpirtëror.

Pjetri simbolizon fenë e vërtetë: fenë e Kishës së Shenjtë. Ashtu si Pjetri qëndroi palëkundur deri në fund, ashtu edhe feja e Kishës së Shenjtë do të mbesë e pamposhtur

deri në fund. Prandaj Pjetri, domethënë feja e shenjtë, thotë: 'Hape gojën dhe do të kesh ushqim të ëmbël!' Domethënë: Hape intelektin e shpirtit dhe në Kishën e Shenjtë do të gjesh ushqimin më të ëmbël, domethënë vetë trupin e Zotit në sakramentin e altarit, ligjin e ri dhe të vjetër, mësimet e doktorëve, durimin e martirëve, përvujtërinë e dëshmitarëve, pastërtinë e virgjërave dhe themelin e të gjitha virtyteve. Pra kërkoje fenë e shenjtë në kishën e Shën Pjetrit, mos e harro dhe vije në jetë.

Pali simbolizon durimin pasi ai ishte i zellshëm ndaj atyre që e luftonin fenë e shenjtë, optimist në vështirësi, i paepur në shpresë, i durueshëm në sëmundje, i mëshirshëm me të trishtuarit, i përvuajtur në virtyte, mikpritës me të varfërit, i mëshirshëm ndaj mëkatarëve, mësues i të gjithëve, i qëndrueshëm në dashurinë e Hyjit deri në fund. Prandaj Pali, domethënë durimi, do të të armatosë me armët e virtyteve, pasi durimi i vërtetë, i themeluar dhe fuqizuar nga shembujt dhe durimi i Krishtit dhe shenjtërve të Tij, ndez në zemër dashurinë për Hyjin, e bën shpirtin të ethshëm për vepra të guximshme, e bën njeriun të përvuajtur, të butë, të mëshirshëm, të flaktë për qiellin, të kujdesshëm me veten dhe këmbëngulës në detyrat e ngarkuara.

Prandaj unë, nëna e Mëshirës, do ta çoj tek Biri im këdo bindja e të cilit ushqehet në prehrin e përvujtërisë, këdo feja e të cilit ushqehet me ushqimin e ëmbëlsisë, këdo durimi i të cilit vishet me armët e virtyteve dhe im Bir do ta kurorëzojë atë njeri me kurorën e Tij të ëmbël. Në të ka fuqi të pakuptueshme, urti të pakrahasueshme, mirësi të pashpjegueshme, dashuri të mrekullueshme. Atëherë askush nuk do të mund ta shkëpusë atë njeri prej dorës së Tij. Por, bija ime, edhe pse po flas me ty, me ty kam parasysh të gjithë ata që kanë fenë e shenjtë dhe kryejnë vepra dashurie. Ashtu si me një njeri, Izraelin, kiheshin parasysh të gjithë izraelitët, po ashtu në ty kihen parasysh të gjithë besimtarët e vërtetë."

Bija e lëvdon Zojën për virtytet dhe bukurinë e saj. Virgjëra përgjigjet duke e konfirmuar lëvdatën dhe Biri e krahason Nënëen e Tij me një argjendar.

Kapitulli 19

E ëmbla Mari, bukuri e freskët, bukuri vezulluese! Eja e më dëgjo që shëmtia ime të pastrohet dhe dashuria ime të ndizet! Bukuria jote i jep tre dhurata kokës. E para, i pastron kujtesën dhe fjalët e Hyjit hyjnë lehtësisht në të; e dyta, i ngulit fjalët e dëgjuara; e treta, e bën të zellshme në shpalljen e fjalës së dëgjuar. Ndërsa zemrës bukuria jote i jep tre gjëra. E para, e liron nga barra e rëndë e apatisë kur mediton për dashurinë dhe përvujtërinë tënde; e dyta, e bën të derdhë lotë kur sjell ndërmend

varfërinë dhe vuajtjet e tua; e treta, e përflak shpirtërisht kur kujton sinqerisht devotshmërinë tënde.

Me të vërtetë, Zoja ime, ti je bukuria më e çmueshme, bukuria më e lakmueshme, pasi ti je ndihma që i jepet të sëmurit, ngushëlluesja në trishtim, ndërmjetësja e të gjithëve. Prandaj të gjithë ata që kanë dëgjuar se do të lindje dhe ata që e dinë se tashmë ke lindur, mund të thërrasin me siguri: 'Eja më vezulluesja bukuri dhe ndriço errësirën tonë. Eja më e çmueshmja bukuri dhe fshije turpin tonë. Eja më e ëmbla bukuri dhe pakësoje hidhërimin tonë. Eja më e fuqishmja bukuri dhe na çliro nga robëria. Eja më e pastra bukuri dhe shkatërroje fëlliqësinë tonë!' Një bukuri kaq e madhe qoftë bekuar dhe nderuar, bukuria që gjithë patriarkët dëshironin ta shihnin, për të cilën profetët këndonin, të cilës i gëzohen të zgjedhurit!"

Nëna përgjigjet: "Hyji, bukuria ime, qoftë bekuar! Ai t'i vuri në buzë fjalët që the! Prandaj po të rrëfej se bukuria më e lashtë, bukuria e përjetshme dhe e lartë, ajo që më bëri dhe krijoi mua, do të jetë paqja jote. Bukuria më e lashtë dhe njëkohësisht më e re që ripërtërin gjithçka, që ishte në mua dhe lindi prej meje, do të të mësojë gjëra të mrekullueshme. Bukuria më e lakmueshme, që i jep gëzim dhe hare të gjithëve, do ta mbushë shpirtin tënd me dashuri.

Prandaj ki besim tek Hyji e kur të shfaqet bukuria hyjnore gjithë bukuritë tokësore do të marrin fund e mbahen për hiç."

Pastaj Biri i Hyjit i tha Nënës së Tij: "E bekuara Nënë, ti je si një argjendar që bën një objekt shumë të bukur. Të gjithë ata që e shohin objektin mbushen me gëzim dhe dhurojnë gurë të çmuar ose ar për ta bërë edhe më të bukur. Ti, Nënë e dashur, ndihmon këdo që përpiqet të ngrihet tej Hyji dhe nuk lë askënd pa ngushëllimin tënd. Për këtë mund të quhesh fare mirë gjaku i zemrës së Hyjit. Ashtu si çdo gjymtyrë e trupit merr jetë dhe forcë nga gjaku, ashtu edhe kushdo që vjen në jetë përsëri pas mëkatit dhe bëhet më i frytshëm para Hyjit, e arrin këtë në sajën tënd."

Shën Anjeza e mëson bijën të mos kthehet mbrapsht e as të marrë kot përpara, për mënyrën e duhur për të filluar apo vazhduar me praktikën vetëmohuese dhe ç'lloj vetëpërmbytjeje i pëlqen Hyjit.

Kapitulli 20

Anjeza thotë: "Bijë, qëndro e palëkundur dhe mos u kthe mbrapsht, pasi në thembër ke një gjarpër gati për të të kafshuar. Por as mos merr kot përpara, pasi përballë ke majën e një heshte të mprehtë dhe po ece më shpejt seç duhet, do të

plagosesh. Ç' do të thotë të kthehesh mbrapsht përveçse të të vijë keq në kohë të vështira që i je futur një mënyre jetese më të rreptë dhe më të shëndetshme dhe të dëshirosh t' u kthehesh zakoneve të vjetra dhe t' u gëzohesh mendimeve të fëlliqura? Mendime të tilla, edhe nëse i japin ca gëzim mendjes, errësojnë çdo gjë të mirë dhe gradualisht largojnë nga mirësia. Dhe as duhet të marrësh kot përpara, domethënë nuk duhet ta ndëshkosh veten më tepër se ç' mund të durosh apo të imitosh veprat e mira të tjerëve përtej mundësive të tua. Hyji ka vendosur qysh nga përjetësia që qielli t' i hapet mëkatarëve kur ata kryejnë vepra dashurie dhe përvujtërie, por ata duhet të tregojnë moderim dhe maturi në gjithçka. Ndërsa djalli ziliqar e bind njeriun e papërsosur të agjërojë përtej forcës së vet, të premtojë të bëjë gjëra të pazakonta që nuk mund t' i realizojë, të dëshirojë të imitojë modele më të përsosur pa marrë parasysht pikat e veta të forta dhe të dobëta. Këtë djalli e bën në mënyrë që, kur të mos ketë më forcë, njeriu të vazhdojë me premtimet e filluara keq vetëm që të mos turpërohet në sytë e njerëzve dhe jo për hir të Hyjit, apo në mënyrë që të heqë dorë shpejt nga përpjekjet si pasojë e pakujdesisë dhe dobësisë.

Për këtë arsye, përdor si kut vetveten, domethënë pikat e tua të forta dhe të dobëta, pasi disa janë më të fortë prej natyre, të tjerë më të dobët, disa më të zellshëm në sajë të hirit të Hyjit, të tjerë më të përkushtuar në sajë të zakoneve të mira. Prandaj duhet ta organizosh jetën sipas këshillës së njerëzve të përshpirtshëm, që gjarpri të të mos pickojë prej pakujdesisë sate dhe maja e helmatisur e shpatës, domethënë e sugjerimeve helmatisëse të djallit, të mos e mashtrujë mendjen tënde duke të shtyrë që të dëshirosh të dukesh më tepër seç je apo që të përparosh më shumë se ta lejojnë fuqitë dhe mundësitë e tua.

Ka në fakt disa njerëz që besojnë se mund të shkojnë në qiell në sajë të meritave të veta dhe Hyji i ruan nga tundimet e djallit për shkak të planit të Tij të fshehtë. Ka të tjerë që mendojnë se mund t' ia shlyejnë Hyjit mëkatet që kanë bërë me anë të veprave të tyre. Gabimi i të gjithë këtyre është fatal, pasi edhe sikur dikush ta vriste trupin e vet njëqind herë me radhë, ai nuk do të mund të shlyente as të njëmijtën pjesë të borxhit që i detyrohet Hyjit, pasi është Hyji që na jep aftësinë dhe vullnetin, kohën dhe shëndetin, që na mbush me dëshirë për të bërë mirë, që na jep pasuri dhe nder, që vret dhe jep jetë, që lartëson dhe ul. Gjithçka është në dorë të Tij. Prandaj vetëm Atij i duhet dhënë çdo nder dhe askush nuk meriton të mbahet për ndonjë gjë para Hyjit.

Meqenëse po vret mendjen për zonjën e shturur që erdhi për indulgjenca, unë të përgjigjem: Ka disa femra që e kanë virtytin e vetëpërmbytjes, por nuk e duan. Ato as nuk përjetojnë ndonjë dëshirë të madhe për kënaqësi e as tundime të forta. Nëse do të kishin propozime të lakmueshme për martesë, ato do të pranonin. Por meqenëse nuk marrin propozime të pëlqyeshme, ato i përçmojnë ofertat më pak të pëlqyeshme. E kështu vetëpërmbytja ndonjëherë u shkakton krenari dhe mendjemadhësi të cilat, me lejen e Hyjit, i çojnë në mëkat, siç more vesh tani. Nëse një grua do ta kishte ndarë

mendjen të mos njollosej as edhe një herë, edhe sikur t'ia ofronin gjithë botën, do të ishte e pamundur që ajo të turpërohej. Por nëse në drejtësinë e Tij të fshehtë Hyji e lejoi këtë rënie, kjo kjo do t'i kishte dalë për mirë dhe jo për keq nëse ajo do të kishte rënë kundër vullnetit të vet.

Dije pra se Hyji është si shqiponjë që nga lart vështron gjithçka. Nëse shqiponja sheh ndonjë gjë që ngrihet nga toka, ajo menjëherë lëshohet vrik mbi të dhe e kap. Nëse i kap syri ndonjë gjë helmuese që i drejtohet asaj, ajo e shpon si shigjetë, nëse diçka e papastër hidhet mbi të nga lart, e largon me një shkundje të fortë, siç bën pata. Nëse e sheh zemrën e njeriut të ngrihet kundër Tij për shkak të dobësisë së mishit apo tundimeve të djallit, Ai menjëherë lëshohet mbi të duke i frymëzuar pendim apo vepra pendestare dhe e vë përfund duke e detyruar t'i kthehet Hyjit dhe të vijë në vete përsëri. Nëse helmi i dëshirës apo lakmisë trupore hyn në zemër, Hyji shpejt e çpon zemrën me shigjetën e dashurisë së Tij që personi të mos qëndrojë në mëkat dhe të ndahet nga Hyji.

Nëse ndonjë papastërti krenarie apo fëlliqësi epshi e ndot shpirtin, Ai e shkund menjëherë, si një patë, nëpërmjet fesë dhe shpresës së paepur, që shpirti të mos ngurtësohet në ves e që shpirti që është bashkuar me Hyjin të mos njolloset fatalisht.

Prandaj, bija ime, në të gjitha ndjenjat dhe veprat e tua, kujto drejtësinë dhe mëshirën e Hyjit dhe gjithmonë kij parasysh fundin."

Fjalët e nuses drejtuar Hyjit në lidhje me virtytet dhe madhësitinë e Tij dhe përgjigja ngushëlluese e Virgjërës për bijën; shërbëtorët e mirë të Hyjit nuk duhet të rreshtin së predikuari dhe paralajmëruari njerëzit, pavarësisht nëse ata kthehen apo jo; Virgjëra e sqaron këtë me anë të një krahasimi.

Kapitulli 21

I bekuar je Ti, Hyji im, që je Tre në Një: Tre persona në një natyrë. Ti je mirësia dhe urtia vetë; Ti je bukuria dhe fuqia vetë; Ti je drejtësia dhe e vërteta vetë. Gjithçka jeton dhe vazhdon të ekzistojë në sajin Tënd. Ti je si lule që rritet vetmitare në fushë. Të gjithë ata që i afrohen provojnë ëmbëlsi në qiellëz, inkurajim në shpirt, kënaqësi për sytë dhe forcë në çdo gjymtyrë. Të gjithë ata që të afrohen bëhen më të bukur duke e lënë pas mëkatën, më të urtë duke ndjekur vullnetin Tënd dhe jo mishin, më të drejtë duke kërkuar të mirën e shpirtit dhe lavdinë e Hyjit. Prandaj, tejet i miri Hyj, ndihmomë të dua çfarë Ty të pëlqen, t'i bëj ballë tundimeve me guxim, t'i përbuz gjithë gjërat tokësore dhe të të mbaj Ty gjithnjë në mendje."

Nëna përgjigjet "Kjo përshëndetje t'u frymëzua në sajë të meritave të Zheromit të mirë që e la urtinë e rremë dhe gjeti urtinë e vërtetë, që e përbuzi nderin tokësor dhe u shpërblye nga Hyji vetë. Lum Zheromi, lum ata që imitojnë jetën dhe doktrinën e tij. Ai kujdesej për të vejat, ishte shembull për ecjen drejt përsosmërisë, mësues i së vërtetës dhe pastërtisë. Por thuamë, bija ime, ç'ta trazon zemrën?" Ajo tha:

"Më lindi një mendim që tha, 'Nëse je e mirë, mjaft e kë mirësinë tënde. Pse të gjykosh e të paralajmërosh dhe mësosh ata që janë më lart se ty, gjë që s'i takon as gjendjes as pozitës sate?' Ky mendim e tulat aq shumë shpirtin saqë e bën të neglizhojë edhe përparimin e vet dhe të ftohet krejtësisht ndaj Hyjit."

Nëna përgjigjet: "Ky mendim i ka penguar edhe shumë shpirttra të përparuar që t'i afrohen Hyjit. Djalli i pengon të mirët që t'u flasin të këqinjve, me qëllim që të këqinjët të mos pendohen. Ai i pengon edhe që t'u flasin të mirëve që këta të mos përparojnë, pasi po dëgjuan doktrinë të mirë ata përparojnë dhe meritojnë shpërblim më të madh. Për shembull, eunuku që po lexonte Isainë do të kish marrë një nga ndëshkimet më të vogla të ferrit, por Filipi e takoi dhe i mësoi një rrugë të shkurtër për në qiell dhe kështu ai meritoi lumturinë. Po kështu, Pjetri u dërgua tek Korneliusi. Nëse Korneliusi do të kishte vdekur më parë, ai do të kishte shkuar në një vend prehjeje në sajë të besimit, por pastaj erdhi Pjetri dhe i priu tek porta e jetës. Edhe Pali erdhi tek Denisi dhe e i priu drejt shpërblimit të bekimit. Për këtë arsye, miqtë e Hyjit nuk duhet të lodhen në shërbim të Hyjit por të vazhdojnë të përpiqen që të këqinjët të përmirësohen dhe të mirët të përsosen."

Gjithkush që u pëshpërit në vesh njerëzve se Jezu Krishti është me të vërtetë Biri i Hyjit dhe bën ç'mundet për t'i kthyer ata, edhe sikur asnjë ose pak të kthehen, do të marrë të njëjtin shpërblim sikur të gjithë të ishin kthyer. Do të ta sqaroj me anë të një krahasimi. Nëse, me urdhër të zotërisë së tyre, dy mëditës gërmojnë një shkëmb të fortë dhe njëri prej tyre gjen ar të çmuar ndërsa tjetri asgjë, të dy meritojnë shpërblim të barabartë për shkak të punës dhe synimit të tyre. Si Pali që ktheu shumë njerëz ashtu edhe apostujt e tjerë që kthyen më pak, kishin të njëjtin synim. Provania e Hyjit mbetet e fshehtë, prandaj njeriu nuk duhet kurrë të heqë dorë, qoftë edhe sikur pak ose as edhe një të mos ia hapte zemrën fjalëve të Hyjit. Ashtu si gjembi e mbron trëndafilin dhe gomari mban të zotin, po ashtu djalli, si gjemb mëkati, u bën mirë të zgjedhurve me provat që u shkakton, njëlloj siç i bëjnë mirë gjembat trëndafilin. Në këtë mënyrë ata nuk mposhten lehtë nga krenaria e zemrës. E kështu, taman si gomari, djalli i çon ata tek ngushëllimi i Hyjit dhe një shpërblim më i madh."

Ligësia e njerëzve në kohët e sotme ia kalon dredhisë së djallit, tani njerëzit janë më të shpejtë për të mëkatuar sesa djalli është për t'i tunduar, për gjykimin e njerëzve të tillë,

si miqtë e Hyjit duhet të predikojnë me guxim; gjithashtu, në lidhje me dijen që Hyji u jep miqve të Vet.

Kapitulli 22

Biri thotë: "Po të zemërohesha, me të drejtë tani duhej të thoja: Jam penduar që i kam krijuar njerëzit. Ata janë bërë si kafshë që vetë shkojnë e bien në kurth. Sado që u flet, ata ndjekin orekset e tyre egoiste. Dhe jo i gjithë faji i duhet vënë sulmeve të ashpra të djallit ndaj njeriut - jo, madje ligësia e njerëzve ia kalon ligësisë së tij. Si qenë gjuetie që fillimisht drejtohen me kamzhik, por pastaj, pasi mësohen të gjuajnë dhe të shqyejnë kafshët, e arrijnë shpejt prenë para gjahtarit, edhe njerëzit, të mësuar tani të mëkatojnë dhe të gjejnë gëzim në mëkat, janë më të shpejtë për të mëkatuar se djalli për t'i tunduar. Kjo nuk është për t'u çuditur. Ka kaluar shumë kohë qëkur Selia e Shenjtë, kreu i botës, i pëlqente Hyjit me shenjtërinë e jetës dhe të shembullit, si në kohët e hershme, prandaj gjithë gjymtyrët e tjera janë dobësuar e janë bërë apatike. Ata as që e vrasin mendjen përse Hyji i pasur u bë i varfër dhe nevojtar – që t'i mësonte njerëzit t'i përbuznin gjërat kalimtare dhe të donin ato qiellore. Njeriu është i varfër prej natyre, por është pasuruar me pasuri të rreme. Kështu përpiqet të veprojë gjithkush me përjashtim të pak vetëve.

Prandaj i Plotfuqishmi do të dërgojë pluguesin. Ai nuk kërkon pasuri apo trupa të bukur dhe as ka kurrfarë respekti për pushtetin e të fortëve e as i trembet kërcënimeve të princave e as lëkundet nga favoret njerëzore. Ai do të mbjellë trupa njerëzish dhe do t'i rrafshojë përdhe shtëpitë e shpirtrave; do t'ua dorëzojë trupat krimbave, ndërsa shpirtrat do t'ua dorëzojë atyre që ata u shërbyen. Prandaj, miqtë e Mi tek të cilët po të dërgoj, le të nxitojnë për të punuar me kurajo pasi ç'po të them nuk do të ndodhë në ditët e fundit, siç thashë më parë, por pikërisht në këto ditë. Shumë prej atyre që tani janë gjallë do të shohin me sytë e tyre plotësimin e shkrimit që thotë: 'Mbetshin të veja gratë e tyre dhe bonjakë fëmijët e tyre,' dhe do të humbasin gjithçka që dëshirojnë.

Megjithatë, Unë, Hyji i mëshirshëm, do t'i pranoj të gjithë ata që vijnë tek Unë me përvujtëri. Do t'u jap Vetveten atyre që kryejnë vepra drejtësie, pasi është e drejtë të pastrohet shtëpia ku do të hyjë mbreti, të lahet gota që pija të jetë e pastër, të ndahet gruri nga kashta dhe të shtypet fort çka po trajtëzohet në formë që ajo të marrë trajtën e formës. Ashtu sikurse vera vjen pas dimrit, edhe Unë do të ngushëlloj pas vështirësive ata që dëshirojnë të jenë si fëmijë të vegjël dhe që vlerësojnë më tepër gjërat qiellore se ato tokësore. Por ashtu si njeriu nuk lind dhe vdes taman në të njëjtin çast, edhe kjo do të realizohet kur t'i vijë koha e vet.

Ta dish edhe se kam ndërmend që disa njerëz t'i trajtoj sipas proverbit: 'Kamzhiku do ta bëjë të ecë' – dhimbja do ta detyrojë të nxitojë.

Të tjerë do t'i trajtoj siç është shkruar: 'Hape gojën sa mundesh e do të ta mbush.' Një kategori të tretë njerëzish do t'u flas butësisht për t'i frymëzuar: 'Ejani o njerëz të paditur dhe të thjeshtë dhe Unë do t'ju jap gojë dhe urti saqë përqeshësit nuk do të jenë në gjendje t'ju kundërshtojnë.' Kjo është çka kam bërë tashmë: i kam mbushur të thjeshtët me urtinë Time dhe ata janë provë kundër të diturve. Unë i dëbova mendjemëdhenjtë dhe të fortët dhe shpejt ata e mbyllën gojën. Kjo nuk është për t'u çuditur: Unë i urdhërova të urtët t'u prisnin gjuhët gjarpërinjve, siç dëgjove, dhe ata nuk deshën. As nëna e tyre, mallkim për njerëzit e thjeshtë, nuk donte t'ua mbyllte gojën që të shuante zjarrin e dëshirës së ndezur në zemrat e bijve të saj, siç urdhërova Unë. Prandaj ua tregova vendin në kohën e lumturisë së tyre dhe ua shkurtova gjuhën."

Gjon Ungjilltari i flet Virgjërës së lavdishme për një hipokrit mëkatar dhe Virgjëra i përgjigjet në lidhje me karakteristikat e tij, si djalli e ka mashtruar atë dhe si shpirti i mirë dallohet nga shtatë shenja dhe po nga aq shenja njihet shpirti i lig.

Kapitulli 23

Gjon Ungjilltari i tha Nënës së Hyjit: "Vërma veshin, Virgjër dhe Nëna e një Biri të vetëm dhe jo e disa bijve, Nëna e Birit të vetëmlindur të Hyjit, Krijuesit dhe Shëlbuesit të gjithçkaje. Dëgjo, po të them, pasi ti sigurisht që dëgjon, si djalli e ka mashtruar këtë njeri, si po përpiqet të arrijë diçka të pamundur, si dhe në ç'mënyrë është udhëzuar nga shpirti i gënjeshtrove, sa shumë është larguar nga Hyji me lëkurën e tij prej deleje por me zemër luani. Unë mësova se janë tre që dëshmojnë në qiell dhe në tokë: Ati, Biri dhe Shpirti Shenjt. Ndërsa shpirti i keq dëshmon se ky njeri është bërë krejtësisht i shenjtë. Por Ati nuk e forcon atë me fuqinë e Vet, as Biri nuk e viziton me urtinë e Tij, as Shpirti Shenjt nuk e ndez me dashurinë e Tij. Kjo nuk është për t'u çuditur, pasi ai aspiron për pushtet në kundërshtim me pushtetin e Atit; ai don të jetë i urtë në kundërshtim me urtinë e Birit; ai dëshiron të ndizet por jo siç ndez Shpirti Shenjt. Prandaj kërkoi Birit tënd që ose ta marrë shpejt, që të mos humbasin ende shpirtra të tjerë, ose ta bëjë të ulë kokën për gabimet e tij."

Nëna u përgjigj: "Dëgjomë, virgjër, edhe pse je mashkull dhe jo femër. Ti je ai që Hyjit i pëlqeu ta nxjerrë nga bota me vdekjen më të lehtë pas times. Në fakt për mua ishte si të isha duke fjejtur kur shpirti dhe trupi im u ndanë, por pastaj u zgjova në gëzimin e amshuar. Kjo nuk është për t'u çuditur në fakt, pasi unë vuajta më shumë se të tjerët për vdekjen e tim Biri e Hyjit iu pëlqeu për këtë të më ndante nga bota me vdekjen më të lehtë. Por ti ishe më afër meje se të gjithë apostujt, t'u treguan më tepër shenja dashurie se të tjerëve dhe pasioni i tim Biri të shkaktoi vuajtje më të mëdha se të tjerëve pasi ti e ndoqe nga më afër se të tjerët dhe jetove edhe më gjatë se të tjerët dhe

vuajte për vdekjen e tyre. Prandaj Hyjit i pëlqeu të të thërriste nga bota me vdekjen më të lehtë pas times, pasi Virgjëra iu besua një virgjëri. Prandaj çfarë kërkove do të realizohet pa vonesë.

Bija ime, lërmë të të tregoj ç' lloj njeriu është ky person për të cilin po flasim. Ai është si shërbëtori i atij monedhë-bërësit, djallit. Djalli e shkrin dhe pastaj e stampon monedhën e tij – domethënë shërbëtorin e vet – me sugjerime dhe tundime, derisa i jep formën që do. Pasi e ka korruptuar dhe drejtuar vullnetin e njeriut drejt kënaqësive të mishit dhe dashurisë për botën, ai pastaj gdhend në të imazhin dhe firmën e vet dhe bëhet fare e qartë nga shenja të jashtme se cilin do me gjithë zemër ky person. Kur njeriu e vë në praktikë dëshirën e mendjes dhe dëshiron të angazhohet më tepër në çështje tokësore sesa ia kërkon pozicioni i vet dhe do të bënte dhe dëshironte akoma më tepër gjëra, po të mundej, atëherë është e qartë se ai është monedhë e përsosur e djallit.

Megjithatë duhet ta kuptosh se monedha e Hyjit ndryshon nga monedha e djallit. Monedha e Hyjit është prej ari, vezulluese, fleksibël dhe e çmueshme. Çdo shpirt me vulën e Hyjit shkëlqen me dashuri hyjnore në durimin e tij pathyeshëm, është i vlefshëm me veprat e mira të vazhdueshme. Po ashtu, çdo shpirt i mirë shkrihet nga fuqia e Hyjit dhe sprovohet me shumë tundime. Me anë të tyre shpirti, duke parë difektet dhe origjinën e vet, si dhe mirësinë dhe durimin e Hyjit ndaj tij, bëhet edhe më i çmueshëm për Hyjin, më i përvuajtur, i durueshëm dhe i kujdesshëm.

Ndërsa monedha e djallit është prej bakri dhe plumbi. Është bakër sepse ngjason me arin: është e fortë dhe elastike, por jo si ari.

Ndërsa shpirti i padrejtë e kujton veten të drejtë, i gjykon të gjithë, interesohet më tepër për veten se për të tjerët, nuk është elastik përse i përket veprave të përvuajtura, është i butë kur vepron për interesat e veta, i papërkulshëm në planet e veta, i admirueshëm në sytë e botës, i përçmueshëm në sytë e Hyjit. Monedha e djallit është edhe prej plumbi sepse është e shëmtuar, e butë, elastike dhe e rëndë. Njëlloj shpirti i padrejtë është i shëmtuar në dëshirat e veta epshore, i rëndë plumb në dëshirën e vet për botën, i përkulshëm si kallam që shkon nga djalli i fryn në vesh, madje ka raste kur është më i gatshëm ai ta bëjë këtë sesa djalli për ta tunduar ta bëjë. Kjo është gjendja e shërbëtorit të monedhëbërësit. Ai mërzitet nga zbatimi i rregulloreve të urdhrit të cilit i përket, gjë për të cilën ishte betuar, dhe vret mendjen si të fitojë simpatinë e njerëzve duke u shtirur si i shenjtë, ndërkohë që e ushqen trupin gjithë salltanete. Pastaj djalli shpejt ia mbushi kokën me gënjeshtër natën. Ato e bëjnë të besojë gjëra të pamundura, që nuk do të realizohen. Përkundrazi jeta e tij do të mbarojë shpejt dhe nuk do t'i fitojë nderet që i dëshiron aq shumë.

Sa herë që dikujt i bie në dorë ndonjë monedhë e panjohur, ai ia çon një eksperti të urtë që ka dije të mjaftueshme për peshën dhe formën e saj. Po ku ta gjejmë një

ekspert të tillë ne? Edhe sikur ta gjenim, atij mund t'i bëhet vonë pak ose aspak nëse monedha është apo nuk është fallco. Ka vetëm një zgjidhje në këtë rast, siç do ta shpjegoj me anë të një krahasimi. Po t'i jepje një lek qenit, ai as do të begeniste ta merrte. Por nëse leku do të ishte i veshur me dhjam, nuk ka dyshim se qeni do ta merrte. Rasti konkret është si ky. Nëse do të shkoje tek një ekspert teologjie dhe t'i thojë: 'Ai njeri është heretik,' ai nuk do ta vinte ujin në zjarr, sepse dashuria e tij për Hyjin është ftohur krejtësisht. Por po t'i thojë: 'Ai është i krimbur në para,' atëherë të gjithë do të nxitonin tek ai. Prandaj do të ndodhë shpejt siç thotë Pali: 'Unë do ta shkatërroj dhe përvujtëroj urtinë e të urtit dhe do të lartësoj të përvuajturin.'

Bija ime, ti mund ta njohësh si Shpirtin Shenjt ashtu edhe shpirtin e papastër nga shtatë shenja. E para, Shpirti i Hyjit e bën njeriun ta konsiderojë botën të pavlerë dhe ta mbajë për hiç çdo nder tokësor. E dyta, e mbush shpirtin me dashuri për Hyjin dhe të gjitha gëzimet e mishit ftohen. E treta, Ai i frymëzon atij durim dhe që të krenohet vetëm në Hyjin. E katërta, e nxit mendjen të tregohet e dashur dhe e mëshirshme me të afërmin, madje edhe me armiqtë. E pesta, i frymëzon vetëmohim, madje edhe në gjëra të ligjshme. E gjashta, e bën të besojë tek Hyji mes vështirësive, madje edhe të krenohet në vështirësi. E shtata, i jep dëshirën ta lërë këtë botë që të bashkohet me Krishtin dhe jo të begatojë në botë e të ndotet.

Shpirti i keq ka shtatë ndikime të kundërta. E para, ai e bën botën të duket e ëmbël dhe qiellin jo tërheqës. E dyta, e bën njeriun të kërkojë nderë dhe ta harrojë kuptimin e jetës së tij. E treta, ai ngjall urrejtje dhe padurim në zemër. E katërta, e bën ta mbajë veten me të madh para Hyjit dhe kokëfortë në planet e veta. E pesta, e shtyn që t'i marrë lehtë mëkatet e veta dhe t'i justifikojë ato. E gjashta, i frymëzon mendjelehtësi dhe çdo fëlliqësi trupore.

E shtata, i frymëzon shpresën për një jetë të gjatë dhe ndjenjë turpi për të shkuar në rrëfim. Prandaj ji vigjilene ndaj mendimeve të tua në mënyrë që ky shpirt mos të të mashtrojë."

SQARIM

Ky ishte një prift Cistercian i cili, pas tetëmbëdhjetë vitesh apostazie, u pendua dhe u kthye në manastir. Ai thoshte se ishte e pamundur që njeriu të përfundonte në ferr dhe mohonte se Hyji mund t'i fliste njeriut në këtë botë apo se dikush mund ta shihte fytyrën e Hyjit përpara gjykimit. Kur zonja Brixhida e dëgjoi këtë, Shpirti Shenjt i tha: "Shko e thuaji kështu atij vëllai: 'Vëlla, ti nuk e sheh siç e shoh unë djallin që t'i mban ende lidhur mendjen dhe gjuhën edhe në moshë të thyer. Hyji është i përjetshëm dhe shpërblimi i Tij është i përjetshëm. Prandaj kthehu shpejt dhe me gjithë zemër tek Hyji dhe feja e vërtetë, pasi nuk ke për t'u ngritur nga shtrati por do të vdesësh. Por nëse beson, do të jesh enë për nder të Hyjit.' "

Ai shpërtheu në lotë dhe e falenderoi zonjën Brixhida dhe e reformoi jetën aq përsosshmërisht sa kur vëllezërit u mblodhën bashkë në momentin kur do të vdiste, ai u tha: "O vëllezërit e mi, jam i sigurt se Hyji i gjithëmëshirshëm e ka pranuar pendesën time dhe do të më falë. Lutuni për mua, pasi unë besoj gjithçka që beson Kisha e Shenjtë." Pastaj, pasi mori sakramentet e Hyjit, ndërroi jetë.

Virgjëra e mëson bijën si duhet të sillen shërbëtorët e Hyjit me të padurueshmit dhe e krahason krenarinë me një fuçi.

Kapitulli 24

Nëna thotë: "Kur një fuçi birre nxehet dhe birra fillon të gufojë dhe të shtojë vëllim, ajo avullon dhe shkumëzon herë më shumë e herë më pak dhe papritur niveli ulet përsëri. Ata që rrinë rrotull fuçisë e kuptojnë se këto shkumëzime mbarojnë shpejt dhe se ato shkaktohen nga fortësia e birrës dhe janë një mënyrë për të çliruar nxhtësinë. E kështu ata me durim presin që kjo të përfundojë dhe që birra apo vera të jenë gati. Dy gjëra ndodhin kur njerëzit rrotull fuçisë e afrojnë hundën për të nuhatur: Ose teshtijnë fort ose u dhemb shumë koka.

E njëjta gjë ndodh në jetën shpirtërore. Ndodh ndonjëherë që zemrat e disave fryhen dhe krekosen nga krenaria dhe padurimi i mendjeve të tyre.

Kur të virtytshmit e shohin këtë krekosje, e kuptojnë se ajo vjen ose nga paqëndrueshmëri shpirtërore ose nga arësye trupore. Prandaj tregohen të durueshëm me fjalët e tyre fyese dhe presin që të mbarojnë, duke e ditur që paqja e pason stuhinë dhe se durimi është më i fortë se ushtria që rrethon një qytet pasi durimi e fiton kalanë nga brenda, gjë që është më e vështirë për t'u bërë. Por ka nga ata që janë të padurueshëm dhe i përgjigjen fyerjeve me fyerje. Duke mos e sjellë ndërmend shpërblimin që njeriu meriton në sajë të durimit, as kotësinë e favoreve tokësore, këta trazohen mendërisht për shkak të tundimeve të padurimit – e afrojnë shumë hundën tek fuçia që zien, domethënë i marrin shumë seriozisht fyerjet që nuk janë tjetër veç flluska.

Prandaj, kur shihni ndonjë që tregohet i padurueshëm, mbajeni gjuhën me ndihmën e Hyjit dhe mos i ndërprisni veprat e mira për shkak të fjalëve të tij. Madje bëjeni një vesh shurdh, aq sa drejtësia e lejon, njëlloj sikur të mos keni dëgjuar asgjë, derisa ai ta thotë shqeto çfarë ka në zemër."

Nëna i tregon bijës se njeriu duhet të ruhet nga dëshirat e mishit dhe ta ushqejë trupin aq sa ka nevojë; i tregon edhe që njeriu duhet të qëndrojë pranë trupit por jo në trup.

Kapitulli 25

Nëna thotë: "Ti duhet të jesh si një nuse para mbulesës së krevatit, e gatshme të bëjë siç dëshiron dhëndri sapo ai e thërret. Kjo mbulesë krevati është trupi që mbulon shpirtin dhe duhet vazhdimisht të lahet, mundohet dhe vihet në provë. Trupi është si gomar që i nevojitet një dietë e kontrolluar që të mos bëhet grykës, punë e rëndë që të mos krenohet dhe rrahje e vazhdueshme që të mos dembeloset.

Pra qëndro pranë mbulesës së krevatit, domethënë qëndro pranë trupit, por jo në trup, pra mos ia plotëso tekat trupit por jepi ushqim aq sa i nevojitet. Qëndron pranë trupit dhe jo në trup ai që e frenon trupin nga dëshira për ushqim të tepruar. Qëndro edhe pas mbulesës, domethënë përbufe epshin trupor, nderoje Hyjin dhe shpenzoji të gjitha energjitë e tua për Të.

Kështu qëndruan ata trupi i të cilëve ishte si mbulesë për Hyjin, që ishin gati në çdo kohë të bënin si Ai dëshironte, sa herë që i pëlqente t'i thërriste. Nuk u duhej të bënin rrugë të gjatë për të arritur tek Ai të cilin e kishin gjithnjë të pranishëm. Mbi ta nuk rëndonin pesha të rënda, pasi ata as që donin t'ia dinin për to dhe ishin në botë vetëm me trup. Prandaj fluturuan lirshëm dhe të shpenguar në qiell. Asgjë nuk i pengonte përveçse një veshjeje të lehtë dhe të mirëdisiplinuar dhe kur e hoqën atë plotësuan dëshirën e zemrës së tyre.

Ky person ra rrezikshëm, por urtisht u ngrit përsëri. Ai e mbajti veten si burrë, luftoi pa u epur dhe këmbënguli me durim. Prandaj ai tani do të marrë një kurorë të përjetshme dhe do të jetë në praninë e Hyjit."

Virgjëra i tregon bijës se cilat vepra të virtytshme e meritojnë jetën e pasosur dhe cilat jo dhe për meritën e madhe që njeriu fiton kur bindet.

Kapitulli 26

Pema ka shumë sythe, por jo të gjitha japin fryt. Po kështu ka shumë vepra të virtytshme, por jo të gjitha meritojnë shpërblimin e qiellit nëse nuk bëhen me maturi dhe urti. Për shembull, agjërimi, urata, vizitat në vendet e shenjta janë vepra të virtytshme, por nëse ato nuk bëhen me shpresën për të hyrë në qiell përvujtërisht, duke

e konsideruar veten shërbëtor të padobishëm në çdo drejtim dhe duke treguar maturi dhe urti në gjithçka, ato vlejné pak për përjetësinë.

Mendo rastin e dy vetëve, njëri prej tyre është betuar se do të bindet, ndërsa tjetri është i lirë dhe palidhur. Nëse ai që është i lirë agjëron, ai do të marrë shpërblim të zakonshëm. Por nëse ai që ka premtuar bindje ha mish në një ditë agjërimi në përputhje me rregulloren e urdhit të cilit i përket, por do të kishte agjëruar po të mos ishte i detyruar të bindej, atëherë ai do të marrë çmim të dyfishtë: e para, për shkak të bindjes; e dyta, sepse ia mohoi vetes dëshirën që kish.

Prandaj ti duhet të jesh si nusja që përgatit dhomën bashkëshortore përpara se të vijë dhëndri. Ji edhe si nëna që përgatit veshje për fëmijën përpara se ai të lindë. Dhe ji si pema që çel lule përpara se të dalin frutat. Së fundi, ji si gotë e pastër gati për pijen përpara se ajo të zbrazet në të."

Virgjëra i ankohet bijës për një të devotshëm shtiracak dhe e krahason atë me një shqytar të keqarmatosur në fushën e betejës.

Kapitulli 27

Nëna thotë: "Ai njeri thotë se më do, por ma kthen shpinën kur më shërben. Kur i flas, ai më thotë: 'Ç'po thua?' dhe i largon sytë prej meje për të parë gjëra që i pëlqejnë më shumë. Ai është i armatosur në mënyrë të çuditshme. Është si ushtar në një fushë beteje që e vë pjesën ballore të helmetës mbrapa kokës dhe e mban mburojën në shpatull në vend që ta mbajë në krah. Mëhillin e ka bosh sepse e ka flakur shpatën tej. Manteli që duhet t'i mbrojë gjoksin dhe trupin gjendet nën të në samar dhe samarin nuk e ka mbërthyer tek kali.

Kështu është i armatosur shpirtërisht ky njeri në sytë e Hyjit. Ai as nuk di të bëjë dallim mes miqve dhe armiqve dhe as si ta mposhtë armikun. Shpirti që lufton në të është si dikush që arësyeton kështu: 'Dua të qëndroj në prapavijë që ta kem afër pyllin e t'ia mbath nëse ushtarët e humbasin betejën. Por nëse fitojnë, do të dal vrap në vijën e parë të sulmit që të numërohem mes ushtarëve më të mirë.'

Prandaj ai që e braktisi betejën veproji sipas urtisë së mishit dhe jo nga dashuria për Hyjin."

Virgjëra flet për tre lloj vështirësish që simbolizohen nga tre lloj bukësh.

Kapitulli 28

Nëna thotë: "Kur njeriu bën brumë, i duhet ta punojë shumë. Në tryezë të zotërinjve serviret bukë gruri të zgjedhur, ndërsa bukën e zakonshme e hanë njerëzit e thjeshtë dhe buka akoma më e keqe u jepet qenve.

Punimi simbolizon vuajtjet. Njeriu i përshpirtshëm vuan shumë kur Hyji nuk nderohet nga krijesat e Tij dhe ato kanë pak dashuri në zemër. Ata që vuajnë kështu janë gruri i zgjedhur që i pëlqen Hyjit dhe gjithë ushtrisë qiellore. Të gjithë ata që mërzhiten nga vështirësitë e jetës janë si buka e zakonshme. Por për shumë vetë kjo lloj buke është e mjaftueshme për të hyrë në qiell. Ata që vuajnë sepse nuk arrijnë të bëjnë gjithë të ligat që dëshirojnë, janë si buka e qenve në ferr."

Nëna i tregon bijës se ka djaj që i shtyjnë njerëzit në mëkat, të tjerë që e ngadalësojnë përparimin e tyre dhe disa të tjerë që i tundojnë të agjërojnë dhe për mënyrën si u duhet bërë ballë atyre.

Kapitulli 29

Nëna thotë: "Të gjitha këto qenie që ti sheh se të rrethojnë janë armiqtë e tu shpirtërore, domëthënë shpirtat e ligë. Ata që sheh me shkopinje me lak janë ata që duan që ti të biesh në mëkat mortor. Ata që sheh me grepa si ganxha në duar janë ata që duan të ta presin hovin që ke në shërbim të Hyjit dhe të ta heqin dëshirën për të vepruar mirë. Ata që mbajnë veglat me maja që duken si sfurqe janë ata që të tundojnë të marrësh përsipër vepra të mira mbi mundësitë që ke – qofshin këto agjërimë, qëndrim zgjuar, urata dhe mundime apo thjesht shpërdorim të parave. Meqenëse këta shpirta digjen t'u bëjnë këq njerëzve, ti duhet të kesh synimin për të mos dashur ta fyesh Hyjin. Gjithashtu ti duhet t'i kërkosh Hyjit të të ndijmojë dhe të ruajë prej tyre. E kështu sulmet e tyre nuk do të të mposhtin."

Nëna i tregon bijës si gjërat e çmueshme dhe të bukura të botës nuk u bëjnë keq shërbëtorëve të Hyjit kur ata i përdorin për nder të Hyjit dhe sjell shembullin e Palit.

Kapitulli 30

Është shkruar se Pali, ai apostulli i mirë, e quajti veten tw urtë në prani të princit që kishte arrestuar Pjetrin, ndwrsa Pjetrin e quajti njeri vërtet të mjerë. Pali nuk mëkatoi duke thënë kështu, sepse fjalët e tij ishin për nder të Hyjit.

I tillë është rasti edhe me ata që dëshirojnë dhe digjen të thonë fjalët e Hyjit. Po nuk u veshën siç duhet ata nuk mund të shkojnë para zotërinjve. Prandaj ata nuk mëkatojnë kur vishen siç duhet nëse, me zemër dhe mendje, nuk i konsiderojnë arin, veshjet dhe xhevahirët më të çmueshëm se veshjet e tyre të zakonshme, pasi të gjitha gjërat që duken me vlerë nuk janë veç pluhur."

Nëna i tregon bijës me anë të një krahasimi se predikuesit dhe miqtë e Hyjit, në sajë të synimit të tyre të drejtë, do të shpërblehen njëlloj nga Hyji, pavarësisht nëse njerëzit kthehen ose jo nga predikimi që ata bëjnë.

Kapitulli 31

Nëna e Hyjit thotë: "Dikush merr me mëditje një punëtor dhe i thotë: 'Merr rërë nga bregdeti dhe kontrolloje se mos gjen ndonjë kokrrizë ari.' Punëtori do të shpërblehet njëlloj si atëherë kur nuk gjen asgjë, ashtu edhe kur zbulon një sasi të madhe ari.

I tillë është rasti i një personi që nga dashuria për Hyjin përpiqet me fjalë dhe vepra për të mirën e shpirtrave. Ai do të shpërblehet njëlloj si në rastin kur nuk kthen asnjë, ashtu edhe në rastin kur gjen shumë. Ndodh taman si në shembullin e mësuesit. Ai tha, 'Kush shkon në luftë me urdhër të të zotit, me dëshirën për të luftuar me guxim, por kthehet i plagosur, pa mundur ta kapë armikun, ai, në sajë të synimit të tij të mirë, do të ketë të njëtin shpërblim pavarësisht nëse beteja humbitet ose fitohet.'

E njëjta gjë ndodh me miqtë e Hyjit. Për çdo fjalë që thonë dhe vepër që kryejnë për hir të Hyjit dhe për të mirën e shpirtrave, e për çdo orë vuajtjesh që heqin, ata do të shpërblehen pavarësisht nëse nuk kthehet asnjë apo kthehen të gjithë."

Nëna i tregon bijës për mëshirën e saj të pafund ndaj mëkatarëve dhe ndaj atyre që e lëvdojnë dhe nderojnë.

Kapitulli 32

Nëna thotë: "Ju keni një shprehje që thotë se, 'Një gjë e tillë mund të më bënte ta braktisja atdheun.' Këtë po të them tani: Nuk ka mëkatar aq të madh në botë – mjaft që ta pranojë me zemër se im Bir është Krijuesi dhe Shëlbuesi i gjithësisë dhe ta dojë Atë – që unë të mos jem gati të shkoj menjëherë tek ai si një nënë e mirë tek i biri, e ta përfqafoj e t'i them: 'Ç'dëshiron, biri im?' Edhe sikur të meritonte ndëshkimin më të rëndë të ferrit, prapë se prapë, nëse ai ka synimin për t'i përbuzur nderet tokësore apo lakminë ose epshin trupor, që kisha i dënon, dhe nuk dëshiron tjetër përveçse gjërave të nevojshme, atëherë ai dhe unë do t'ia kalojmë bashkë shumë mirë.

Thuaji atij që kompozoi këngë në nderin tim – jo për hir të lëvdatave të tij, por për nder të Atij që është i denjë për çdo lëvdatë për veprat e Tij – se ashtu si princërit tokësorë i shpërblejnë materialisht ata që i lëvdojnë, edhe unë do ta shpërblej atë shpirtërisht. Ashtu siç ka shumë nota në një rrokje të vetme, ashtu i pëlqen Hyjit t'i japë atij një kurorë në qiell për çdo rrokje të këngëve. Do të thuhet për të: 'Ja ku po vjen thurësi i lëvdatave që nuk kompozoi për interes material por vetëm nga dashuria për Hyjin.' "

SQARIM

Ky njeri kishte tundime në lidhje me Shpirtin Shenjt. Në vegim ai pa diçka që dukej si tre fytyra grash. E para tha: "Kam marrë pjesë në shumë dasma, por nuk kam parë asnjë që të jetë tre vetë." E dyta u përgjigj: "Nëse ka tre dhe një, atëherë patjetër njëri prej tyre është më i vjetër dhe tjetri më i ri, ose përndryshe janë dy vetë në një." Dhe e treta shtoi: "Ata nuk mund ta kenë krijuar vetveten, pra kush i krijoi ata?" Pastaj Shpirti Shenjt tha: "Ne do të vijmë tek ai dhe do të banojmë në të." Dhe kur u zgjua ai e gjeti veten të çliruar nga tundimi.

Pas kësaj, Krishti i tha zonjës Brixhidë: "Unë jam një dhe tre. Dua të të tregoj ç'është fuqia e Atit, ç'është urtia e Hyjit, ç'është fuqia e Shpirtit Shenjt, që ta marrësh vesh se Unë, Hyji, jam tre dhe një: Ati, Biri dhe Shpirti Shenjt." Kur kjo e vërtetë shpallet nga foltorja, nuk vihet më në diskutim.

Krishti tha përsëri: "Thuaji atij se fiton meritë më të madhe në sytë e Mi në kohë sëmundjeje se kur gëzon shëndet. Lazri u bë më i virtytshëm nga dhimbjet dhe Jobi më zemërmirë prej vuajtjeve. Kjo nuk do të thotë se Unë mërzhitem kur të zgjedhurit e Mi gëzojnë shëndet të mirë, pasi zemra e tyre është gjithnjë me Mua, e mbajnë trupin nën kontroll dhe kryejnë vepra të përshpirtshme."

Fjalët e famshme të nuses për qytetin e Romës. Kujtohet ngushëllimi, devotshmëria dhe mbarëvajtja e dikurshme e klerikëve dhe laikëve dhe pyetet pse gjithë kjo tani ka marrë fund dhe ka pllakosur rrënimi, rrëmuja dhe skandali. Mjerimi material dhe shpirtëror i Romës.

Kapitulli 33

I Nderuar Zotëri, mes të tjerash papa duhet informuar për gjendjen e vajtueshme të këtij qyteti. Dikur ishte qytet i begatë materialisht dhe shpirtërisht, por tani është materialisht dhe shpirtërisht i mjerë. Është materialisht i mjerë pasi udhëheqësit e tij laikë që duhej ta mbronin, e plaçkisin. Prandaj godinat janë kthyer në gërmadha. Shumë kisha janë shkretuar krejtësisht, ato kisha ku ruhen reliket mrekullibërëse të shenjtërve, shpirtrat e të cilëve janë kurorëzuar në mbretërinë e Hyjit. Me tavanet e shembura dhe dyert e shkullura, tempujt e këtyre shenjtërve janë katandisur në strofulla për njerëz, qen dhe bisha. Qyteti është shpirtërisht i mjerë pasi shumë dekrete papnorë, të frymëzuar nga Shpirti Shenjt për lavdi të Hyjit dhe për shpëtimin e shpirtrave, tani janë shfuqizuar. Në vend të tyre, mjerisht, janë miratuar shumë abuzime të frymëzuara nga shpirti i lig për ta çnderuar Hyjin dhe për të rrënuar shpirtrat.

Kisha e Shenjtë kishte dekretuar se klerikët që pranoheshin në urdhrat e shenjtë duhej të jetonin në mënyrë të paqortueshme, t'i shërbenin Hyjit me devotshmëri e të bëheshin shembull për të tjerët me veprat e tyre të mira. Ata mbaheshin me të ardhurat e kishës. Ndërsa tani abuzohet rëndë. Të mirat e kishës po u jepen laikëve të cilët nuk martohen për shkak të titullit kanonik, por mbajnë paturpësisht konkubina në shtëpi ditën dhe në shtrat natën dhe thonë pa iu dridhur qerpiku: "Nuk mund të martohemi sepse jemi kanonikë."

Dikur priftërinjtë, diakonët dhe nëndiakonët i trembeshin turpit të një jete të papastër. Ndërsa tani ka nga ata që gëzohen haptazi kur shohin mes grave të tjera femrat e tyre të përdala me bark tek goja. Madje as nuk u skuqet faqja kur miqtë u thonë: "Shpejt do të bëheni me fëmi, zotëri." Njerëz të tillë e meritojnë të quhen vegla të djallit, jo priftërinj të Hyjit.

Etërit e shenjtë si Benedikti dhe të tjerë i themeluan urdhrat fetarë me lejen e kreut të kishës. Ata ndërjuan manastire ku abatët jetonin bashkë me fretërit duke recituar me devotshmëri ufcin natë e ditë dhe duke i mëkuar murgjërit me viryete. Atëherë ishte kënaqësi t'i vizitoje manastiret, kënga e murgjërve i jepte nder dhe lavdi Hyjit ditë e natë, të shthururit bënë kthesë kur shihnin bukurinë e jetës së murgjërve, të mirët merrnin zemër nga mësimet e përsheptshme të prelatëve dhe shpirtrat e purgatorit fitonin paqen e amshuar në sajë të lutjeve të tyre të devotshme. Nderohej më tepër ai murg që e respektonte më me kujdes rregullin dhe ai gëzonte respektin e Hyjit

dhe të njerëzve. Ndërsa murgu që nuk kujdesej të respektonte rregulloren e dinte fare mirë se do t'i dilte nami dhe do të përfundonte në ferr. Murgjër it atëherë dalloheshin prej të tjerëve nga veshja.

Në vend të këtij organizimi të shkëlqyer tani mbizotërojnë abuzimet në shumë vende. Abatët më shpesh banojnë në kështjellat e tyre apo kudo që u pëlqen, në qytet ose jashtë tij. Tani të dhemb shpirti kur i viziton manastiret. Pak murgjër shkojnë në kor për recitim të oficialeve dhe ka raste kur nuk shkon askush. Ka pak lexime dhe ndonjëherë asnjë këngë, madje me ditë të tëra nuk thuhet meshë. Të mirët trishtohen nga nami i keq i murgjërve dhe të këqinjët përkeqësohen nga kontaktet me ta. Të paktë janë shpirtrat që përfitojnë lehtësim të ndëshkimeve nga lutjet e tyre.

Shumë murgjër jetojnë në qytet. Disa prej tyre kanë shtëpitë e veta dhe kur miqtë vijnë për t'i parë, ata me gëzim marrin në krah fëmijët e tyre dhe thonë: "Biri im!" Murgu tani zor se njihet nga veshja. Tunika që dikur u arrinte deri në fund të këmbëve, tani mezi u mbulon gjunjët. Mëngët që dikur ishin të gjera hijshëm, tani u rrudhosen ngjitur ngjitur pas krahut. Anash u varet një shpatë në vend të penës dhe pllakave të shkrimit.

Zor se u sheh një veshje që t'i tregojë për murgjër, me përjashtim të skapularit që shpesh e fshehin sikur t'u vinte turp prej petkave murgjërre. Madje disa prej tyre nuk ngurojnë që nën tunikë të veshin parzmore e të mbajnë armë të tjera për të bërë ç'tu teket pasi dehen e bëhen tapë.

Ka patur shenjtër që hoqën dorë nga pasuri të mëdha dhe themeluan urdhra murgjërre ku praktikoheshin varfëria, përbuzej çdo lloj lakmie e për pasojë nuk donin të kishin asgjë të vetën. Kishin tmerr nga çdo lloj krenarie dhe pompoziteti. Visheshin me petkat më të varfra, e përçmonin epshin dhe jetonin me pastërti. Ata dhe pasuesit e tyre u quajtën fretërit lypës dhe papët i konfirmuan urdhrat e tyre me gëzim kur panë se ata donin të jetonin në atë mënyrë për nder të Hyjit dhe për të mirën e shpirtrave. Të dhemb shpirti të shikosh tani se edhe në urdhrat e tyre abuzohet dhe gati nuk zbatohen fare rregulloret e hartuara nga Agustini, Domeniku dhe Françesku nën frymëzimin e Shpirtit Shenjt, rregullore që për një kohë të gjatë u zbatuan me përpikmëri nga shumë fisnikë të pasur!

Flitet se shumë që i mbajnë për të pasur kanë më pak sende me vlerë dhe para se ata që kanë bërë betimin e varfërisë. Shumë zotërojnë të mira që rregullorja e urdhrit ua ndalon dhe gjejnë gëzim më të madh në të mirat e tyre të mallkuara se në varfërinë e shenjtë dhe të lavdishme. Ata krenohen edhe për veshjet prej cope të shtrenjtë dhe të çmueshme si ato të ipeshkvinjve të pasur.

Gjithashtu i lumi Gregor dhe shenjtër të tjerë ndërtauan kuvende ku gratë mund të jetonin të veçuara e ishte zor t'i shihje edhe ditën. Por tani ka aq shumë abuzime ne

kuvende saqë dyert mbahen hapur si për klerikët ashtu edhe për laikët, për këdo që motrave u pëlqen të presin, madje edhe kur erret. Prandaj vende të tilla tani u përngjajnë më tepër kuplarave se kuvendeve të shenjta të klauzurës.

Gjithashtu ka qenë rregull i kishës që askush nuk duhet të pranonte para për të dëgjuar rrëfime edhe pse, siç ishte e drejtë, lejohej që rrëfyesit të pranonin para nga ata që kërkonin dëshmi me shkrim. Ndërsa tani të pasurit mund të ofrojnë sa të duan pas rrëfimit, ndërsa të varfërit duhet të bien në ujdi me rrëfyesin qysh përpara rrëfimit. Edhe kur japin falje gojarisht, rrëfyesve nuk u vjen rëndë të marrin para me dorën e vet e t'i fusin në xhep.

Po normat kishtare çfarë parashikonin? Që të paktën një herë në vit çdo person duhet të rrëfente mëkatet dhe të merrte trupin e Krishtit. Kjo vlente për laikët, sepse klerikët dhe rregulltarët e bënin këtë më shpesh gjatë vitit. E dyta, ata që ishin të paaftë të vetëpërmbaheshin duhej të jetonin në martesë. Një rregull i tretë ishte se, me përjashtim të atyre që ishin seriozisht të sëmurë apo në vështirësi të mëdha, të gjithë të krishterët duhej të agjëronin gjatë Kreshmes, në ditë pendese dhe në vigjilje të festave të tjera, rregulla ende mjaft të qarta për gati këdo. Rregulli i katërt ishte se askush nuk duhej të bënte punë materiale në ditë feste. E pesta ishte se asnjë i krishterë nuk duhet të jepte para me fajde.

Në vend të këtyre rregullave të arta, tani kryhen pesë abuzime të pamoralshme dhe seriozisht të dëmshme. E para është se për çdo person që shkon në rrëfim dhe merr trupin e Krishtit, pa llogaritur priftërinjtë, rregulltarët dhe disa gra, ka njëqind të tjerë që arrijnë moshën e pjekurisë dhe vdesin këtu në Romë pa bërë rrëfime dhe kungime më shpesh seç i bëjnë ata që janë idhujtarë të vërtetë. Abuzimi i dytë është se shumë meshkuj martohen ligjërisht por, kur kanë ndonjë mosmarrëveshje, e braktisin gruan pa lejen e kishës dhe zënë të dashur të cilën e duan dhe respektojnë. Disave madje as ua bën syri tërr ta mbajnë të dashurën në të njëjtën shtëpi më gruan, madje gëzohen kur ato lindin fëmijë në të njëjtën kohë.

Abuzimi i tretë është se shumë njerëz që gëzojnë shëndet të mirë hanë mish gjatë Kreshmes dhe pak prej tyre janë të kënaqur me një vakt në ditë. Ka edhe nga ata që nuk hanë mish dhe e zbatojnë dietën e caktuar për Kreshme gjatë ditës, por fshehurazi i sulen mishit natën në taverna.

Ka raste kur klerikët e bëjnë këtë bashkë me laikët. Sillen njëlloj si saraçenët që agjërojnë ditën dhe dënden me mish natën. Abuzimi i pestë është se ndërsa disa punëtorë nuk punojnë në ditë festash, ka të pasur që në ditë feste nuk ngurojnë t'i dërgojnë mëditësit e tyre për të punuar vreshtat, për të lëruar arat, për të prerë pemë në pyll dhe për të sjellë dru në shtëpi. Në këtë mënyrë të varfërit nuk pushojnë dot më tepër seç pushojnë në ditë pune. Abuzimi i pestë është se të krishterët japin fajde njëlloj si judenjtë, madje fajdexhinjtë e krishterë janë më grykës se ata judenj.

Kisha e kishte rregull t'i shkundte njerëz të tillë me anë të anatemave, ndërsa tani abuzohet edhe në këtë drejtim. Janë të shumtë ata që i tremben dënimit aq sa mund t'i tremben lavdatave. Edhe pse të çkishëruar publikisht, vazhdojnë të shkojnë në kishë e të kenë lidhjet e mëparshme. Të paktë janë ata priftërinj që i ndalojnë të çkishëruarit të hyjnë në kishë. Të paktë janë edhe ata që u shmangen marrëdhënieve dhe bisedave me të çkishëruarit kur i lidh me ta ndonjë lloj miqësie. Dhe as u mohohen ritet kishtarë mortore të çkishëruarve kur ata janë pasanikë.

Prandaj, i Nderuar Zotëri, mos u çudit nëse e përshkruaj qytetin e Romës si fatkeq për shkak të këtyre abuzimeve dhe shumë të tjerave që bien ndesh me rregulloret e kishës. Duhet të kemi frikë se feja katolike mund të zhduket shpejt nëse nuk vjen ndonjë që me fe të vërtetë dhe jo shtiracake ta dojë Hyjin mbi gjithçka dhe të afërmin si vetveten dhe t'i shfuqizojë këto abuzime. Prandaj ki mëshirë për kishën dhe për ata klerikë që e duan Hyjin me gjithë zemër dhe kanë neveri nga këto abuzime. Ata kanë qenë si jetimë për shkak të mungesës së papës, por e kanë mbrojtur selinë e atit të tyre si bij dhe u janë kundërvënë me urti trathtarëve dhe u kanë bërë ballë me guxim vështirësive të shumta.

Nusja ka një vegim të ndëshkimeve që e presin një shpirt ende gjallë fizikisht. Këto ndëshkime, nëse shpirti kthehet përpara se të vdesë, shndërrohen në nderin dhe lavdinë më të madhe për të.

Kapitulli 34

M'u duk sikur pashë ca njerëz që bënin gati litarë dhe përgatisnin kuaj dhe disa të tjerë që merreshin me farkëtimin e kunjave metalike ose me ndërtimin e një trekëmbëshi. Ndërkaq u shfaq një vajzë që duhej e shqetësuar. Ajo më pyeti nëse e kuptoja çfarë po shihja. Kur i thashë se nuk e kuptoja, ajo ma ktheu: "Ky është ndëshkimi shpirtëror që po përgatitet për atë që njeh ti. Litarët janë për të lidhur kuajt që do të tërheqin shpirtin e tij. Kunjat janë për t'i çjerrë hundën, sytë, veshët dhe buzët. Trekëmbëshi për ta varur."

Meqenëse kjo gjë më shqetësoi, vajza më tha: "Mos u shqetëso. Ende ka kohë. Po të dojë, ai mund t'i këpusë litarët, t'i vrasë kuajt, t'i shkrijë kunjat si dyll dhe t'i shpëtojë trekëmbëshit. Gjithashtu ai mund të ndizet me dashuri aq të zjarrtë për Hyjin sa këto simbole ndëshkimi mund të bëhen për të shenjat më të larta të nderit, litarët që do të shërbenin për ta lidhur me turp do të shndërrohen në breza të artë për të. Në vend të kuajve që duhej ta tërhiqnin përgjatë fushave, do të dërgohen engjëj për ta shoqëruar

tek Hyji. Në vend të kunjat me të cilat do të gjymtohej tmerrësisht, flegrat e hundës do t'ia përshkojë një aromë e këndshme dhe në gojë do të provojë një shije të mrekullueshme, sytë do t'i kënaqen me pamjet më të bukura, veshët me meloditë më të ëmbla."

SQARIM

Personi në fjalë ishte marshall i mbretit. Ai erdhi në Romë me aq përvujtëri dhe pendesë sa shpesh i përshkonte stacionet kokëzbuluar e i lutej Hyjit dhe u kërkonte edhe të tjerëve që të luteshin për të që ai mos kthehej në atdhe nëse rrezikonte të mëkatonte si dikur. Hyji e dëgjoi uratën e tij. Kur iku nga Roma dhe shkoi në Montefiaskone, ai u sëmur dhe vdiq atje.

Edhe një zbulesë tjetër ka të bëjë me të: "Bijë, ja ç'bën mëshira e Hyjit, çfarë arrin një synim i mirë. Ky shpirt ishte mes nofullave të luanit, por synimi i mirë e shpëtoi prej dhëmbëve të luanit dhe tani është në rrugën drejt atdheut dhe do të përfitojë nga të gjitha të mirat e kishës së Hyjit."

Për nusen që i tregon Jezu Krishtit dëshirën e saj për shpëtimin e shpirtit dhe përgjigjen që i jep Shpirt Shenjt.

Kapitulli 35

O i ëmbli Jezus, Krijuesi i gjithçkaje të krijuar! Ah sikur këta njerëz ta njihnin dhe ndjenin ngrohtësinë e Shpirtit Shenjt! Atëherë ata do ta dëshironin qiellin dhe do t'i përbuznin gjërat tokësore. Në shpirt dëgjova menjëherë këtë përgjigje: "Ekseset e tyre e pengojnë Shpirtin Shenjt t'i vizitojë. Ti e sheh, kur e teprojnë me të ngrëna dhe të pira e me dëfrime mes miqsh, ata e pengojnë Shpirtin Shenjt që të tregohet i ëmbël me ta. Ari, argjendi, orenditë, veshjet dhe të ardhurat e tyre të tepërta e pengojnë shpirtin e dashurisë Sime që t'ua ngrohë dhe ndezë zemrat. Shërbëtorët, kuajt dhe kafshët e shumta që kanë e pengojnë Shpirtin e Shenjt t'u afrohet. Kështu shërbëtorët e tyre, engjëjt e Mi u largohen dhe trathtarët e tyre, djajtë, u afrohen. Prandaj ata nuk i meritojnë ëmbëlsinë dhe shoqërinë Time që Unë, Hyji, ua dhuroj shpirtit të shenjtë dhe miqve e Mi."

Hyj i tregon nuses se rregulltarët dikur hynin në manastire nga frika e shenjtë dhe dashuria hyjnore, ndërsa tani armiqtë e Hyjit, domethënë rregulltarët shtiracakë, dalin në botë nga krenaria e ligë dhe lakmia; për kalorësit dhe shërbimin e tyre kalorsiak.

Kapitulli 36

Dëgjo tani se ç'bëjnë armiqtë e Mi që sillen ndryshe nga ç'bënin dikur miqtë e Mi.

Miqtë e Mi hynin në manastir të shtyrë nga frika e urtë dhe dashuria hyjnore. Ndërsa ata që tani ndodhen në manastire dalin në botë nga krenaria dhe lakmia, ndjekin dëshirat e tyre egoiste dhe jepen pas kënaqësive të trupit. Ata që vdesin në gjendje të tillë as do ta provojnë e as do ta fitojnë gëzim qiellor, por do të ndëshkohen pafundësisht në ferr. Ta dish edhe që mes tyre nuk llogariten ata që jetojnë në klauzurë por detyrohen nga dashuria hyjnore dhe kundër vullnetit të vet të bëhen eprorë. Kalorësit dikur mbanin armë, ishin gati ta jepnin jetën për drejtësinë dhe ta derdhnin gjakun për fenë e shenjtë, i ndihmonin nevojtarët që të fitonin të drejtën dhe i bënin zap bakëqinjte.

Por tani dëgjo sa shumë kanë ndryshuar. Tashmë ata dëshirojnë të vdesin në luftë prej krenarisë, lakmisë dhe zilisë, të shtyrë nga djalli, dhe jo të jetojnë sipas urdhëresave të Mia për të fituar gëzimin e amshuar. Prandaj dënimi i pret të gjithë ata që vdesin në gjendje të tillë. Kjo do të thotë se do të bashkohen përjetësisht me djallin. Ndërsa ata që më shërbejnë do të marrin shpërblimin që u takon ushtarëve e do të bashkohen përjetësisht me ushtrinë qiellore."

Krishti e pyet nusen për gjendjen e botës dhe ajo i përgjigjet se bota është si një thes i hapur drejt të cilit rendin të gjithë pa u menduar; ndëshkimi i rreptë dhe i drejtë që Krishti do t'u japë njerëzve të tillë.

Kapitulli 37

Biri thotë: "Bijë, në ç'gjendje është bota tani?" Ajo përgjigjet: "Është si një thes i hapur ku nxitojnë të gjithë, si njerëz që vrapojnë kuturu." Hyji përgjigjet: "Prandaj më takon të dal me plug në dorë dhe t'i marr përpara paganë e të krishterë, duke mos kursyer as të moshuar as të rinj, as të varfër as të pasur. Secili do të gjykohet sipas veprave dhe secili do të vdesë në mëkatin e vet dhe shtëpitë e tyre do të mbesin të shkreta. Këtë do ta bëj kur t'i vijë koha."

Ajo u përgjigj: "O Zot, mos u zemëro nëse flas. Dërgoju atyre disa prej miqve të Tu që t'i paralajmërojnë dhe t'u tërheqin vëmendjen për rrezikun që u kanoset!" Dhe Zoti tha: "Është shkruar se kur i pasuri përfundoi në ferr dhe e humbi shpresën për të shpëtuar, ai kërkoi që dikush t'u çohet vëllezërve të tij që ata të mos pësonin të njëjtin fat. Përgjigja që mori ishte: 'Në asnjë mënyrë, sepse ata kanë Mojsiun dhe profetët për t'i mësuar.' Prandaj po të them: Ata kanë Ungjijtë dhe thëniet e profetëve, kanë fjalët dhe shembujt e doktorëve të shenjtë, kanë arsye dhe inteligjencë. Le të përfitojnë prej tyre dhe do të shpëtohen. Po të të dërgoja, ti nuk do të ishe në gjendje të bërtisje aq fort sa të dëgjohesh. Nëse dërgoj miqtë e Mi, ata janë të paktë dhe nëse bërtasin zor se do të dëgjoheshin.

Por do t'ua dërgoj miqtë e Mi atyre që do të vendos dhe ata do t'i përgatisin udhën Hyjin."

Jezu Krishti i thotë nuses të mos u zërë besë as ëndrrave të bukura as atyre të këqija dhe i tregon për djallin që përziën gënjeshtër me të vërteta në ëndrra e ato bëhen burim gabimesh në botë; profetët nuk gabuan ngaqë e deshëm Hyjin mbi gjithçka.

Kapitulli 38

Biri thotë: "Pse të ekzaltojnë kaq shumë ëndrrat e bukura? Dhe pse të deprimojnë kështu ëndrrat e këqija? A nuk të kam thënë se djalli është ziliqar dhe pa lejen e Hyjit nuk mund të të bëjë më tepër se ç'të bën një fiye bari nën këmbë? Të kam thënë edhe se ai është ati dhe shpikësi i gënjeshtërve dhe se përziën ca të vërteta me gënjeshtër të tij. Të them edhe që djalli kurrë nuk fle por të vjen rrotull për të gjetur rastin që të të fusë në kurth.

Prandaj duhet të jesh e kujdesshme që djalli të të mos mashtrojë duke shfrytëzuar dijet e tij dinake për të zbuluar gjendjen tënde shpirtërore nga shenjat e jashtme. Ndonjëherë ai të sjell në humor të mirë që të ndjesh gëzim e të biesh; herë të tjera të deprimon në mënyrë që prej trishtimit t'i lësh pas dore veprat e mira që mund të bësh dhe të trishtohesh dhe të ndihesh fatkeqe para se diçka e trishtë të ndodhë.

Gjithashtu djalli ndonjëherë vendos shumë gënjeshtër në zemrën e atij që dëshiron ndere tokësore dhe kështu mashton shumë vetë. Kjo u ndodh atyre që i duan gjërat e veta më shumë se Hyjin. Prandaj ndodh që gjenden të vërteta në mes një morie fjalësh mashtruese, pasi djalli nuk do të mashtronte dot kurrë asnjë nëse nuk do të përziente ca të vërteta me gënjeshtër, siç del qartë nga rasti i atij personi që ti pe vetë. Edhe pse dëshmonte se ka një Hyj, gjestet e tij të pacipa dhe fjalët e çuditshme treguan se djalli e kish pushtuar dhe banonte në të.

Por ti mund të pyesësh: Përse e lejoj djallin të gënjejë? Unë përgjigjem: E kam lejuar dhe e lejoj këtë për shkak të mëkatit të popullit dhe të priftërinjve që kanë dashur të dinë gjëra që Hyji nuk donte që ata të dinin, që dëshironin sukses në fusha që Hyji gjykonte se nuk i bënin mirë shpëtimit të tyre. Për shkak të mëkateve Hyji lejon shumë gjëra të ndodhin e që nuk do të ndodhnin sikur njerëzimi të mos kish abuzuar me hirin dhe arësyen. Ata profetë që nuk dëshironin tjetër gjë përveç Hyjit dhe nuk donin t'i thonin fjalët e Hyjit përveçse për hir të Hyjit, ata nuk ranë pre e mashtrimit por i shpallën dhe i deshën fjalët e së vërtetës.

Megjithatë, ashtu sikurse nuk i duhet besuar çdo ëndrre, po ashtu nuk duhen shpërfillur të gjitha ëndrrat, pasi Hyji ndonjëherë rrëfen gjëra të mira në ëndrra, përfshirë orën e vdekjes së të këqinjve në mënyrë që ata të pendohen për mëkatet e tyre.

Ka raste edhe kur Ai u rrëfen gjëra të mira njerëzve të mirë në mënyrë që ata të përparojnë më shumë drejt Hyjit. Prandaj sa herë që të ndodhin gjëra të tilla, mos i ndryej në zemër por diskutoji ato me miq të përshpirtshëm, përndryshe fshiji nga kujtesa njëlloj sikur të mos i kishe parë, pasi ata që jepen pas gjërave të tilla shpesh budallallepsen dhe kanë shqetësime. Beso palëkundur në Trininë e Shenjtë, duahe Hyjin me gjithë zemër, tregoj e bindur si në dështime ashtu edhe në suksese, mos e kujto veten më të mirë se të tjerët por dridhu madje edhe kur bën mirë, mos i beso vetes më tepër seç u beson të tjerëve por besoja gjithë vullnetin tënd Hyjit, e gatshme për të bërë gjithçka që Hyji dëshiron. Pastaj nuk do të kesh më frikë nga ëndrrat. Nëse janë ëndrra të bukura, mos u zër besë e as mos i dëshiro kur ato nuk janë për lavdinë e Hyjit; nëse janë të këqija, mos u trishto por vëre veten tërësisht në duart e Hyjit."

Pastaj Nëna thotë: "Unë jam Nëna e Mëshirës. I bëj gati veshjet sime bije ndërsa ajo fle; përgatis ushqimin për bijën time ndërsa ajo vishet; përgatis kurorën dhe çdo të mirë për time bijë ndërsa ajo punon."

Nëna i flet Birin për nusen dhe përgjigja që Krishti i jep asaj. Pastaj Nëna shpjegon çfarë simbolizojnë luani dhe qengji dhe si Hyji, për shkak të mosmirënjohjes dhe padurimit të njerëzve, lejon që atyre t'u ndodhin gjëra që nuk në rast të kundërt nuk t'u ndodhnin.

Nëna i drejtohet birit të saj Jezus: "Bija jonë është si qengj që e fut kokën në gojë të luanit." Biri iu përgjigj: "Është më mirë që qengji ta fusë kokën në gojë të luanit dhe të bëhet një mish dhe gjak me të, sesa t'i thithë gjak luanit e atë ta zemërojë e vetë të sëmuret sepse ushqim për qengjin është bari, jo gjaku. Megjithatë, e shtrenjta nëna Ime, meqenëse ti ke mbajtur gjithë urtinë dhe plotësinë e inteligjencës në krahëror, shpjegoja asaj kuptimin e luanit dhe të qengjit."

Nëna përgjigjet: "I bekuar je Ti, Biri im, që duke mbetur përjetësisht me Atin, zbritte tek unë pa u ndarë kurrë nga Ati. Ti je luani i fisit të Judës. Ti je qengji i panjollë që Gjoni tregoi me gisht. Njeriu e fut kokën në gojë të luanit atëherë kur nuk ka ndërmend të bëjë vullnetin e vet edhe po të ketë mundësi ta bëjë atë, me përjashtim të rastit kur e di se një gjë e tillë të pëlqen."

Njeriu e thith gjakun e luanit kur tregohet i paduruar me planin Tënd të drejtësisë dhe dëshiron e përpiqet të fitojë gjëra të tjera nga ato që Ti ke vendosur për të, ose kur dëshiron gjendje jetese ndryshe nga ajo që Ty të pëlqen dhe që i bën mirë atij. Hyjit nuk i pëlqejnë dëshira të tilla, por përkundrazi zemërohet. Ashtu sikurse qengji ushqehet me bar, po ashtu njeriu duhet të jetë i kënaqur me kushte të thjeshta jetese dhe pozitë të ulët. Për shkak të mosmirënjohjes dhe padurimit të njeriut, Hyji lejon shumë gjëra të ndodhin për shpëtimin e njerëzimit e që nuk do të ndodhnin nëse njerëzit do të ishin më të durueshëm.

Prandaj, bija ime, besoj vullnetin tënd Hyjit. Nëse ndonjëherë e humbet durimin, nis nga e para duke bërë pendesë, pasi pendesa bën atë që bën rrobalarësja e mirë me njollat, ndërsa veprat pendestare kanë efektin e një shtrydhëseje të mirë rrobash."

Krishti i shpjegon nuses kuptimin e vdekjes së krishterë dhe në ç'mënyrë njeriu vdes mirë ose keq dhe si miqtë e Hyjit nuk duhet të shqetësohen nëse shohin se shërbëtorët e Hyjit pësojnë një vdekje të vështirë trupore.

Kapitulli 40

Biri thotë: "Mos ki frikë, bijë: E sëmura nuk do të vdesë, sepse veprat e saj më pëlqejnë." Kur gruaja vdiq, Biri tha përsëri: "A e sheh, bijë? Çfarë të thashë ishte e vërtetë: Ajo nuk ka vdekur, pasi lavdia e saj është e madhe. Ndarja e trupit nga shpirti është për të drejtin si ëndërr, pasi ata zgjohen në jetën e pasosur. Ajo çka duhet quajtur vdekje është kur shpirti jeton i ndarë nga trupi në vdekje të pasosur."

Ka shumë që nuk kujdesen për jetën e ardhshme por dëshirojnë të kenë vdekje prej të krishterit. Tani, ç'është vdekja e krishterë përveçse të vdesësh siç vdiqa Unë:

pafajësisht, me dëshirë dhe me durim? Mos jam vallë për t'u përbuzur sepse vdekja ime ishte e turpshme dhe e vështirë? Apo mos vallë të zgjedhurit e Mi janë të marrë ngaqë iu desh të heqin vuajtje të turpshme? Mos vallë këtu ka të bëjë kismetit apo lëvizja e yjeve? Natyrisht që jo. Unë dhe të zgjedhurit e Mi vërtet vuajtëm shumë, por për të treguar me fjalë dhe vepra se rruga për në qiell është e vështirë dhe që njerëzit ta kuptonin qartë nevojën e pastrimit për të këqinjët kur të shihnin se të zgjedhurit e pafajshëm vuajtën kaq shumë.

Ta dish pra se njeriu vdes keq atëherë kur ai vdes ndërsa po bën jetë të shthurur dhe me synimin për të mëkatuar, kur ai ka sukses në jetë dhe dëshiron të jetojë gjatë por nuk kujtohet ta falenderojë Hyjin. Njeriu jeton dhe vdes i lumtur kur e do Hyjin me gjithë zemër, edhe pse mund të ketë vdekje të turpshme ose të vuajë nga sëmundje kronike, pasi vdekja e mundimshme ia pakëson mëkatet dhe ndëshkimin e merituar dhe ia rrit shpërblimin.

Ja, po të kujtoj dy vetë, që të dy patën vdekje të turpshme dhe të tmerrshme sipas mendimit të njerëzve. Por nëse mëshira Ime e madhe nuk do t'u kishte taksur një vdekje të tillë, ata nuk do të kishin shpëtuar. Meqenëse Hyji nuk i ndëshkon dy herë të penduarit me zemër, që të dy e fituan kurorën.

Prandaj miqtë e Hyjit nuk duhet të trishtohen nëse heqin vuajtje të mëdha apo vdesin me vdekje të mundimshme. Është bekim të qash për një kohë dhe të kesh andralla në këtë botë, sepse kështu shmanget purgatori më i rëndë nga ku nuk ke nga t'ia mbash dot dhe ku nuk ka më kohë për vepra."

Nëna i thotë bijës se priftërinjtë me autoritet të ligjshëm për të falur mëkatet, pavarësisht se mund të jenë në mëkat, janë të aftë t'i falin mëkatet; e njëjta gjë vlen për sakramentin e Eukarestisë.

Kapitulli 41

Nëna thotë: "Shko tek ai që ka autoritet të falë mëkatet. Pavarësisht sa lebroz mund të jetë një roje, ai e hap derën njëlloj si një njeri i shëndetshëm, nëse i ka çelësat. E njëjta gjë vlen për faljen dhe sakramentin e altarit. Pavarësisht se kush është ministër, mjaft që ai të ketë ligjërisht autoritet për të falur, ai mund t'i zgjidhë mëkatet. Prandaj asnjë prift nuk duhet përbuzur.

Megjithatë do të të paralajmëroja për dy gjëra. E para ai nuk do t'ja arrijë të ketë çfarë dëshiron aq shumë fizikisht. Tjetra është se jeta e tij do të mbarojë shpejt. Ashtu

si milingona që mban ngarkesa me grurë ditë e natë ndodh që bie dhe ngordh taman kur është fare afër folesë dhe kokrra e grurit mbetet jashtë, po ashtu taman kur ky njeri t'i jetë afruar kurorëzimit të përpjekjeve të tij, do të vdesë dhe do të ndëshkohet e mundi do t'i shkojë dëm."

Nëna e krahason karakterin e mirë dhe veprat e drejta të miqve të Hyjit me trarët e një dere; shërbëtorët e Hyjit duhet të sillen në mënyrë të paqortueshme.

Kapitulli 42

Nëna thotë: "Miqtë e Hyjit janë si dy trarët vertikalë të derës nga e cila mund të hyjnë të tjerët. Prandaj duhet treguar vëmendje ndaj gjithçkaje që mund të bëhet pengesë për ata që po përpiqen të hyjnë. Këta trarë nuk simbolizojnë gjë tjetër përveç sjelljes së moralshme, veprave të drejta dhe fjalëve frymëzuese që duhet të gjenden çdo ditë në jetën e miqve të Hyjit. Pra miqtë e Hyjit duhet ta mbajnë gojën e të mos thonë fjalë fyese apo të pahijshme e në veprat e tyre të mos ketë gjëra që mund t'i bëjnë të ngjethen e t'ia mbathin nga sytë këmbët ata që po përpiqeshin të hynin."

Nëna i flet bijës për pastorët e këqinj të cilët i krahason me krimbin që gërryen rrënjët e pemës.

Kapitulli 43

Nëna thotë: "Ata janë si krimb që sheh një një farë të mrekullueshme e nuk merakoset fare sa fruta prishen apo bien, mjaft që ai vetë të kënaqet duke gërryer rrënjët ose pjesët më afër tokës. Edhe këta njerëz nuk duan t'ia dinë për shpirtrat që humbasin, mjaft që ata vetë të sigurojnë fitime dhe të mira tokësore. Prandaj drejtësia e tim Biri do të bjerë mbi ta dhe do të merren shpejt nga kjo jetë." Ajo përgjigjet: "E gjithë koha që neve na duket e gjatë nuk është më tepër se një grimcë përpara Hyjit. Durimi i Birit tënd me bakëqinj të është vërtet i madh." Nëna përgjigjet: "Me të vërtetë po të them: Gjykimi i tyre nuk do të vonojë por t'u vijë me tmerr dhe do të përfundojnë nga dëfrimet në turp."

Krishti e krahason trupin me anijen dhe botën me detin. Vullneti i lirë mund t'i çojë shpirtat në qiell ose ferr. Bukuritë tokësore krahasohen me një kupë.

Kapitulli 44

Biri thotë: "Dëgjo ti që dëshiron të arrish në port pas stuhisë së kësaj bote. Kush është në det nuk duhet t'i trembet asgjëje kur me të është ndonjë që mund t'i ndalojë erërat të fryjnë, që ka pushtet të shërojë çdo sëmundje trupore, të thërrmojë shkëmbinjte dhe t'u japë urdhër stuhive ta çojnë anijen në port të sigurt. Kështu ndodh në botën fizike.

Ka nga ata që e drejtojnë trupin si anije mes ujrave të botës e kështu disa përfundojnë në ngushëllim, të tjerë në vuajtje pasi vullneti i lirë disa shpirta i çon në qiell, të tjerë në humnerat e ferrit. Vullneti i njeriut i pëlqen Hyjit atëherë kur ai nuk dëshiron të dëgjojë asgjë me aq passion sa dëgjon lëvdatat për Hyjin e as të jetojë për tjetër gjë përveçse për t'i shërbyer Hyjit, pasi Hyji banon me gëzim në ta dhe i çliron nga çdo rrezik e i thërrmon të gjithë shkëmbinjte që përbëjnë rrezik për shpirtin.

Ç'përfaqësojnë këta shkëmbinj në mos dëshirat e këqija? Njeriu gëzohet kur sheh dhe ka të mira tokësore, kur kundron bukuri fizike dhe shijon gjithçka i pëlqen trupit. Gjëra të tilla e vënë shpesh në rrezik shpirtin. Por kur në anije është Hyji, të gjitha këto gjëra zbehen dhe shpirti i përbuz ato pasi gjithë bukuritë trupore dhe tokësore janë si kupa argjile të pikturuara nga jashtë. Kur kupa thyhet, ajo nuk vlen më shumë se argjila e krijuar që të përdoret për të fituar qiellin. Të gjithë ata që nuk duan t'ia dinë për lëvdatat në adresë të tyre ose të botës, ata që i vënë fre trupit dhe nuk i honepsin epshet, të gjithë këta mund të pushojnë këtu në paqe dhe të zgjohen me gëzim sepse Hyji është me ta në çdo kohë."

Nusja vajton para madhërisë hyjnore sepse katër motrat Përvujtëri, Vetpërmbajtje, Kënaqësi dhe Dhembshuri, bija të Jezu Krishtit Mbret, tani përçmohen dhe motrat Krenari, Dëshirë, Ekses dhe Rryshfete, bija të Mbretit Djall, quhen fisnike.

Kapitulli 45

Unë vetë dhe në emër të shumë të zgjedhurve të Hyjit vajtoj përpara Madhërisë Sate për fatin e keq të katër motrave, vajzat e një mbreti të fuqishëm, secila prej të cilave kish pushtet në pronën e trashëguar. Të gjithë ata që deshën ta kundrojnë bukurinë e motrave, gjetën ngushëllim nga bukuria dhe shembulli i tyre i mirë i

përshpirtshmërisë. Motra e parë quhej Përvujtëri në gjithçka që duhet bërë. Motra e dytë quhej Vetëpërmbytje nga marrëdhëniet mëkatore. E treta quhej Kënaqësi pa akses. Motra e katërt quhej Dhembshuri për të afërmin. Këto katër motra tani përçmohen në pronat e tyre të trashëguara dhe gati të gjithë i vënë në lojë.

Në vend të tyre janë lartësuar katër motra të paligjshme. Edhe pse janë fryt kurorëthyerjeje, ato tani i quajnë fisnike. E para prej tyre është Zonja Krenari, që jeton për botën. E dyta quhet Zonja Dëshirë, që ia plotëson trupit çdo oreks. E treta quhet Zonja Akses përtej çdo limiti. E katërta quhet Zonja Rryshfete mashtrimit të së cilës gati asnjë nuk i shpëton pasi si atëherë kur gjërat fitohen me të drejtë ashtu edhe kur fitohen padrejtësisht, ajo i përllan të gjitha. Këto katër zonja u kundërvihen normave të Hyjit, duan t'i shfuqizojnë e bëhen shkak mallkimi të përjetshëm për shumë shpirta.

Prandaj sillu në përputhje me dashurinë që Hyji të ka shfaqur dhe nxito t'i rimëkëmbësh katër motrat e quajtura virtyte që burojnë nga vetë virtyti i Jezu Krishtit, mbretit të madhërisëm, dhe që tani shpërfillen në Kishën e Shenjtë, prona e trashëguar e Krishtit. Me këmbë duhen shkelur veset që quhen zonja në këtë botë, trathtarët e shpirtit, të lindura nga djalli trathtar, vesi vetë.

Nusja paralajmëron një fisnik që t'i kthejë pronat padrejtësisht të marra dhe për zërin e një engjëlli që shpall një gjykim të rreptë ndaj tij.

Kapitulli 46

Zotëri, po ju paralajmëroj për rrezikun që i kanoset shpirtit tuaj dhe po ju kujtoj se në Besëlidhjen e Vjetër shkruhet për një mbret që dëshironte vreshtin e një tjetri dhe i kërkoi atij që t'ia shiste. Por meqenëse pronari nuk donte ta shiste, mbreti u zemërua dhe padrejtësisht e përvetësoi me dhunë. Shpirti Shenjt i foli atij më pas nëpërmjet gojës së një profeti, duke i dënuar mbretin dhe mbretëreshën me vdekje të mjerë për shkak të padrejtësisë së tyre. Profecia u përmbush në ta dhe fëmijët e tyre nuk patën as edhe dobinë më të vogël nga pronësia e asaj vreshte.

Tani pra, meqenëse ju jeni i krishterë dhe keni fenë e plotë dhe e dini mirë se Hyji është po Ai tani në fuqi dhe drejtësi siç ishte atëherë, duhet ta keni të qartë se nëse padrejtësisht shtini në dorë diçka, qoftë duke e detyruar pronarin ta shesë atë me pahir ose duke e blerë më pak seç kushton, po Ai gjykatës i fuqishëm dhe i drejtë do të hakmerret ndaj jush. Duhet të keni frikë se mos meritoni të njëjtin gjykim që meritoi mbretëresha. Bijtë tuaj nuk do të pasurohen me të mirat që ju padrejtësisht i keni fituar, përkundrazi do të vuajnë nga varfëria.

Për mundimet e Jezu Krishtit që e shëlboi shpirtin tuaj me gjakun e Tij të çmuar, ju nxis dhe ju bëj thirrje të mos e rrënoni shpirtin për hatër të të mirave kalimtare, por t'ua ktheni tërësisht gjërat e veta atyre që pësuan humbje nga ju ose për shkakun tuaj. Ktheni gjithçka keni marrë padrejtësisht që të lehtësoni ata që tani janë të trishtuar dhe për t'u bërë shembull për të tjerët, nëse doni të fitoni miqësinë e Hyjit.

Hyji është dëshmitar se nuk po ju shkruaj nga koka ime, pasi unë nuk ju njoh, por sepse diçka i ndodhi dikujt që më shtyu t'ju shkruaj nga dhembshuria për shpirtin tuaj. Ai person, jo në gjumë por zgjuar në lutje, dëgjoi zërin e një engjëlli që thoshte: "Bjorn, Bjorn, kokëfortë je ndaj Hyjit dhe ndaj drejtësisë! Kokëfortësia jote e ka vënë përfund ndërgjegjen brenda teje dhe ajo nuk bëzan fare, ndërsa vullneti yt flet dhe vepron. Prandaj shpejt do të vish në gjykim në gjykatën hyjnore. Atëherë nuk do të bëzash dhe ndërgjegja jote do të flasë dhe do të të dënojë sipas drejtësisë."

Biri i tregon nuses si njeriu duhet të ruhet nga tundimet e të ligut dhe e përshkruan djallin si armik të shtetit, Hyjin si kllloçkë, fuqinë dhe urtinë e Tij si flatra, mëshirën e Tij si pupla dhe njerëzit si zogj.

Kapitulli 47

Biri thotë: "Nëse armiku i turret portave të qytetit, ju nuk duhet të bëni si dhitë që rendin drejt murit apo si cjepër që ngrihen mbi dy këmbët e pasme dhe godasin njëri-tjetrin me brirë. Por duhet të jeni si zogj të vegjël që kur shohin një shpend grabitqar në qiell që synon t'u bëjë keq, nxitojnë të futen nën krahët e nënës së tyre dhe fshihen aty. Janë të kënaqur qoftë edhe sikur të kapin një pupël të vetme dhe të mbulohen me të."

Cili është armiku juaj në mos djalli që e ka halë në sy çdo vepër të mirë dhe e trazon mendjen e njeriut me tundime?

Ndonjëherë ai e tundon të zemërohet e të mos e kontrollojë gjuhën, ndonjëherë e tundon të tregohet i padurueshëm dhe të kritikojë Hyjin kur gjërat nuk shkojnë ashtu siç i pëlqejnë. Shpeshherë ai e sulmon dhe trazon me mendime të shumta që ta pengojë t'i shërbejë Hyjit dhe të hedhë hije mbi veprat e mira të njeriut në sytë e Hyjit.

Prandaj, çfarëdo tundimesh të kesh, nuk duhet ta lëshosh veten e as t'ia mbathësh si dhi drejt murit, domethënë të bëhesh zemërgur apo të kritikosh me vete veprimet e të tjerëve, pasi kush është i keq sot, nesër ndodh që bën kthesë e bëhet i mirë. Përkundrazi, duhet t'i ulësh brirët, të heshtësh dhe të dëgjosh, domethënë ta përvujtërosh veten dhe me frikë e durim t'i lutesh Hyjit që çka ka filluar keq të

përfundojë mirë. E as duhet të bësh si cjepërit që tregojnë brirët, domethënë mos iu përgjigj fytyrëve me fytyrje dhe talljeve me tallje.

Mbaje veten fort dhe hesht, domethënë vëri fre pasioneve, fjalët dhe përgjigjet e tua të jenë të matura, pasi i drejti vetëpërmbahet e madje, për të shmangur fjalët dhe fytyrjet, nuk bën as vërejtje të ligjshme. Kur njeriu e humbet kontrollin dhe zbraz gjithçka ndjen brenda, i duket sikur lehtësohet, por në fakt nuk bën tjetër veçse tregon çekuilibrin mendor. Mungesa e durimit do ta bëjë ta humbasë shpërblimin. Po të tregohej i duruar, do ta bënte vëllain për vete edhe do të meritonte shpërblim më të madh.

Pra ç' simbolizojnë flatrat e kllloçkës në mos fuqinë dhe urtinë hyjnore? Ti e sheh, Unë jam si kllloçkë që fuqimisht i mbron nga grackat e djallit zogjtë që rendin tek Unë kur thërras, domethënë ata që dëshirojnë strehën e flatrave të Mia dhe që i thërras në shpëtim me anë të frymëzimeve të urta. Ç' simbolizon pupla përveç mëshirës Sime? Ai që fiton mëshirën Time mund të ndjehet i sigurtë si zog i strehuar nën krahët e së ëmës. Prandaj ji si zogjtë që rendin drejt vullnetit Tim. Në të gjitha tundimet dhe vështirësitë thuaje me gojë plot dhe me vepra: U bëftë vullneti i Hyjit! Sepse Unë, me forcën Time, i mbroj ata që besojnë në Mua; me mëshirën Time i ripërtërij; me durimin Tim i mbaj; me ngushëllimin Tim i vizitoj; me urtinë Time i ndriçoj; me dashurinë Time i shpërblej njëqindfish."

Biri i flet nuses për një mbret, si ai duhet të përpiqet që Hyji të nderohet më shumë dhe për gjykimin që e pret nëse nuk vepron kështu.

Kapitulli 48

Biri thotë: "Nëse ky njeri dëshiron të më nderojë, së pari le të përpiqet t'i vërë fre çnderimit që më bëjnë dhe të ngjallë respekt më të madh ndaj Meje. Më çnderojnë atëherë kur i përbuzin urdhëresat e Mia dhe fjalët që kam thënë personalisht. Nëse ai më do, atëherë tani e tutje le të tregojë dashuri më të madhe për të gjithë shpirtrat të cilëve ua hapa dyert e qiellit me gjakun e zemrës Sime. Nëse do më shumë paqen e Hyjit se pasuritë e veta, atëherë me siguri do të ndizet nga dëshira për të shtënë përsëri në dorë atë vend, Jeruzalemin, ku u varros trupi Im, e Hyji do ta ndihmojë në këtë drejtim.

Thuaji atij, ti që po dëgjon këtë: Unë, Hyji, e lejova të kurorëzohej mbret. Prandaj është veçanërisht detyra e tij ta ndjekë vullnetin Tim dhe të më dojë dhe nderojë mbi gjithçka. Nëse nuk vepron kështu, ditët e tij do të shkurtohen. Dhe ata që janë të lidhur

emocionalisht me të do të ndahen dhimbshëm prej tij dhe mbretëria e tij do të copëtohet."

Vegimi simbolik që nusja ka në lidhje me kishën, me moderimin dhe qëndrimin e papës ndaj vetvetes, kardinalëve dhe prelatëve të tjerë të Kishës së Shenjtë, veçanërisht përsa i përket përvujtërisë.

Kapitulli 49

Dikujt iu duk sikur ishte në një presbiter të gjërë dhe aty u shfaq një diell i madh dhe i shndritshëm. Në presbiter ishin dy si foltore, një në të djathtë dhe tjetra në të majtë, në distancë të madhe nga dielli. Dy rreze dielli ranë mbi foltoret.

Pastaj u dëgjua një zë nga foltorja në të majtë që tha: "Të falem, mbret i përjetshëm, krijues dhe shëlbues, gjykatës i drejtë! Shiko, mëkëmbësi yt, i ulur në fronin tënd në botë, e ka kthyer tani selinë në vendin e dikurshëm, aty ku ishte papa i parë, Pjetri, princi i apostujve." Një zë nga foltorja në të djathtë tha: "Si mund të hyjë ai në Kishën e Shenjtë kur foletë e menteshave të derës janë gjithë ndryshk dhe papastërti? Prandaj dyert gati po bien pasi nuk ka vend në fole ku të futen kunjat që i mbajnë. Kunjat janë shtrembëruar e përkulur jashtë e dera mezi mbahet në këmbë. Dyshemeja është shkatërruar e tëra dhe është mbushur me gropa të thella pus. Tavani është ndotur me zift dhe digjet me flakë sqfuri e pikon si shi i dendur. Shtëllungat e dendura e të zeza të tymit që ngrihet nga gropat dhe tavani që pikon i kanë ndotur muret që tani duken sikur t'ishin lyer me gjak të qelbëzuar. Prandaj nuk është e hijshme që miku i Hyjit të banojë në një tempull të tillë."

Zëri nga e majta tha: "Shpjegoje shpirtërisht çka përshkrove fizikisht." Zëri tjetër tha: "Papa simbolizohet nga dyert; foletë e menteshave simbolizojnë përvujtërinë. Kjo nuk duhet të ketë krenari, nuk duhet të ekzistojë asgjë që s'i shkon për shtat ofiqit të përvuajtur të papës, ashtu si në folenë e menteshave nuk duhet të ketë ndryshk fare. Por foletë, domethënë simboli i përvujtërisë, janë tani plot me eksese, pasuri dhe të mira – që mbahen veç për krenari – e asgjë nuk duket e përvuajtur, përvujtërinë e ka zëvendësuar pompoziteti mondan. Prandaj nuk është për t'u çuditur që papa, që simbolizohet nga dyert, priret drejt botës që simbolizohet nga ndryshku dhe papastërtitë. Prandaj, papa së pari le të tregojë përvujtëri të vërtetë: para së gjithash në zbukurime- veshje, ar, argjend dhe enë të argjendta, kuaj dhe orendi të tjera – të heqë dorë nga gjithçka e panevojshme e t'ua dhurojë ato të varfërve, sidomos atyre që ai e di se janë miq të Hyjit.

Pastaj le ta organizojë me maturi stafin e vet dhe të mbajë vetëm shërbëtorët që i nevojiten. Edhe pse i takon Hyjit të gjykojë, prapë duhet që ai të ketë shërbëtorë që vendosin drejtësi e i tregojnë vendin atyre që ngrenë krye kundër Hyjit dhe kundër zakoneve të shenjta të Kishës.

Kunjat e menteshave që janë shtrembëruar e dalin jashtë foleve simbolizojnë kardinalët që priren drejt krenarisë, lakmisë dhe kënaqësive fizike. Prandaj papa duhet të marrë një çekiç dhe pincë e t'i drejtojë menteshat duke mos u lejuar atyre të kenë veshje, shërbëtorë dhe mjete më tepër seç u nevojiten. Le t'i drejtojë me pincë, domethënë me fjalë të buta, këshillim hyjnor dhe dashuri atërore. Pastaj, nëse ata refuzojnë të binden, ai duhet të marrë çekiçin dhe të tregohet i ashpër me ta, duke bërë me ta gjithçka është në kompetencat e tij dhe që nuk bie ndesh me drejtësinë, derisa ata t'i përkulen vullnetit të tij.

Dyshemeja simbolizon ipeshkvinjtë dhe klerikët shekullarë lakmia e të cilëve nuk ka fund. Nga krenaria dhe jetesa e tyre luksoze dalin shtëllunga tymi që i bën engjëjt në qiell dhe miqtë e Hyjit në tokë t'ia mbathin larg tyre.

Papa mund ta përmirësojë dukshëm gjendjen duke u lejuar atyre të mbajnë vetëm çka u nevojitet dhe asgjë të tepërt dhe duke i urdhëruar ipeshkvinjtë që ta kontrollojnë sjelljen e klerikëve të tyre. Kush nuk dëgjon të bëjë kthesë dhe të vetëpërmbahet, le të zhvishet nga të drejtat e tij, sepse Hyji preferon më mirë të mos thuhet meshë në një vend të caktuar sesa të lejojë që një dorë e përdalë ta prekë trupin e Tij."

Nusja në vegim sheh gjykimin e një morie njerëzish ende gjallë dhe dëgjon: "Nëse ata i shlyejnë mëkatet, Unë do t'ua zbus dënimin."

Kapitulli 50

M'u duk sikur një mbret ishte ulur në fronin e gjykimit dhe të gjithë qëndronin para tij. Pranë çdo njeriu kishte dy qenie, njëri dukej si ushtar i armatosur dhe tjetri si etiopas i zi. Para fronit të gjykimit ishte një foltore. Në të gjendej një libër, i vendosur njëlloj si atëherë kur pashë tre mbretër tek rrinin para tij. M'u duk sikur bota mbarë qëndronte para foltores. Pastaj dëgjova gjykatësin që i tha ushtarit të armatosur: "Thërriti ata të cilëve u ke shërbyer me dashuri!"

Ata të cilëve iu përmend emri u plandosën menjëherë shuk përdhe. Disa qëndruar përdhe më gjatë, të tjerë më pak e pastaj shpirtrat e tyre u ndanë nga trupi. Nuk jam në gjendje të kap gjithçka që dëgjova dhe pashë sepse bëhej fjalë për gjykimin e shumë

vetëve që ende jetonin por që shpejt do të merreshin nga kjo jetë. Por gjykatësi më tha këtë: "Nëse ata i shlyejnë mëkatet, Unë do t'ua zbus dënimin." Pastaj pashë shumë njerëz që po ndëshkoheshin disa me purgator e disa me mallkim të përjetshëm.

Vegim mbresëlënës dhe i tmerrshëm për një shpirt para gjykatësit. Argumentat e Hyjit, gjykimet e librit kundër shpirtit dhe dëshmia e shpirtit kundër vetvetes. Ndëshkime të ndryshme që iu caktuan atij në purgator.

Kapitulli 51

M'u duk sikur pashë një shpirt tek një ushtar dhe etiopasi që pata parë më parë po e shoqëronin për tek gjykatësi. M'u tha: "Çfarë po sheh tani i ka ndodhur këtij shpirti kur u nda nga trupi." Pasi shpirti u shoqërua në prani të gjykatësit, ai qëndroi atje i vetëm, pa shoqëruesit e tij. Qëndroi atje lakuriq dhe i trishtuar, pa ditur se ku do të shkonte. M'u duk pastaj se çdo fjalë në libër i përgjigjej gjithçkaje që shpirti thoshte.

Në prani të gjykatësit dhe të gjithë ushtrisë qiellore, ushtari i armatosur tha: "Nuk është e drejtë që t'i llogariten këtij shpirti mëkatet e rrëfyera." Kur pashë këtë e kuptova fare mirë se ushtari që tashmë po fliste dinte gjithçka në Hyjin, por fliste që unë të mund të kuptoja. Pastaj nga libri i drejtësisë erdhi një përgjigje: "Edhe pse ky shpirt bëri vepra pendestare, ato nuk u shoqëruan me pendesë të vërtetë. Prandaj duhet të vuajë për mëkatet që nuk i ka shlyer sa ishte në gjendje ta bënte këtë."

Pasi u tha kjo, shpirti filloi të qante aq fort sa nuk përmbahej, por prapë, edhe pse mund të shiheshin lotët e tij, as edhe një tingull nuk dëgjohej. Pastaj mbreti i tha shpirtit: "Ndërgjegjja jote tani le të deklarojë mëkatet që nuk i ke shlyer me vepra pendestare të mjaftueshme." Pastaj shpirti e ngriti zërin aq shumë sa dukej sikur bota mbarë po buçiste. Ai tha: "Mjerë unë që nuk veprova sipas urdhëresave të Hyjit që i pata dëgjuar dhe i njihja!" Pastaj shtoi duke akuzuar veten: "Nuk iu tremba gjykimit të Hyjit." Libri iu përgjigj: "Prandaj tani duhet t'i trembesh djallit." Menjëherë shpirti filloi të dridhej nga frika: "Gati nuk kisha fare dashuri për Hyjin: Prandaj kam bërë kaq pak mirë." Një përgjigje e menjëhershme iu dha nga libri: "Prandaj e meriton të rrish më afër djallit se Hyjit, sepse djalli të joshi me tundimet e tij."

Shpirti u përgjigj: "Tani e kuptoj se gjithçka që bëra ishte shtysë e djallit." Përgjigja erdhi nga libri: "Drejtësia e lyp që djalli të t'i paguajë veprat me dhimbje dhe ndëshkim." Shpirti tha: "Nga koka tek këmbët vishesha veç për t'u dukur. Disa lloj sjelljesh për të rënë në sy i shpika vetë unë, të tjerat i ndiqja sipas zakoneve të vendit tim. I laja duart dhe fytyrën jo vetëm për pastërti por edhe që të dukesh bukuri para

njerëzve." Nga libri erdhi përgjigja: "Drejtësia e lyp që djalli të të paguaj për to pasi ti u veshe dhe zbukurove si të frymëzonte dhe të thoshte ai."

Shpirti tha prapë: "Goja ime shpesh përzihej në biseda vulgare sepse doja t'u bëja qejfin të tjerëve dhe zemra ime gjente kënaqësi në to, nuk doja të turpërohesha dhe të humbja pikë në sytë e botës." Nga libri erdhi përgjigja: "Prandaj e meriton të të tërhiqet gjuha dhe të të përkulen dhëmbët. Dhe do të kesh para syve gjithë gjërat që urren më tepër, ndërsa ato që të pëlqejnë do të të merren." Shpirti tha: "Mua më bëhej qejfi pa masë kur të tjerët imitonin shembullin tim dhe hapnin sytë për të parë se ç'bëja e i kopjonin sjelljet e mia." Nga libri erdhi përgjigja: "Prandaj është e drejtë që gjithkush bën mëkatet për të cilin do të ndëshkohesh tani, duhet të vuajë të njëjtin ndëshkim si i yti dhe të silltet tek ty. Dhimbja jote do të shtohet sa herë që vjen dikush që ka kopjuar sjelljet e tua."

Pas këtyre fjalëve, m'u duk sikur ia lidhën dhe shtrënguan kokën fort me zinxhir e koka iu bë petë. Sytë i dolën kallup dhe iu varën nëpër faqe. Flokët dukej sikur t'i ishin përcëlluar nga flakët dhe trutë e copëtuara i rridhnin nga hundët dhe veshët.

Gjuha iu var jashtë dhe dhëmbët i kërcisnin. Krahët iu përdrohdën si litarë dhe kockat iu thërrmuan. Duart e rrjepura i ishin ngjitur në fyt. Gjoksi dhe barku i ishin ngjitur aq fort me shpinën sa që brinjët iu thyen e i dolën jashtë zemra me gjithë të brendshmet; kofshët i tundeshin tek ijet dhe kockat dilnin prej tyre si pe nga vrima e gjilpërës.

Pas kësaj skene, Etiopasi u përgjigj: "O Gjykatës, mëkatet e shpirtit tani e morën dënimin që meritojnë. Tani na bashko bashkë, këtë shpirt dhe mua, që të mos ndahemi kurrë!" Por ushtari i armatosur u përgjigj: "Dëgjo, Gjykatës, ti di gjithçka! Të takon të dëgjosh mendimin dhe ndjenjën e fundit që ky shpirt pati në fund të jetës. Taman në çastin e mbramë atij i regëti ky mendim: 'O, sikur Hyji të më jepte kohë, me kënaqësi do të bëja pendesë për mëkatet e mia dhe do t'i shërbeja gjithë jetën e nuk do ta fyeja më.' O Gjykatës, të tilla ishin mendimet dhe dëshirat e tij të fundit. Kujto, gjithashtu, o Hyj, se ky njeri nuk jetoi aq gjatë sa të bëhej plotësisht i vetëdijshëm për veprimet e veta. Prandaj, Zot, ki parasysh moshën e tij të re dhe trajtoje me mëshirë!"

Një përgjigje erdhi pastaj nga libri i drejtësisë: "Mendime të mbrame si këto nuk e meritojnë ferrin." Pastaj Gjykatësi tha: "Për hir të mundimeve të Mia, le t'i hapet qielli këtij shpirti pasi të pastrohet në Purgator për mëkatet e kryera për aq kohë sa i takon të vuajë, nëse nuk i shkurtohet qëndrimi nga veprat e mira të atyre që janë ende gjallë."

SQARIM

Ky ishte shpirti i një gruaje që pati bërë premtim virgjërie në prani të një prifti dhe më vonë u martua. Ajo vdiq në lindje e sipër.

Nusja sheh në vegim një burrë dhe një grua dhe një engjëll i tregon kuptimin shpirtëror të vegimit.

Kapitulli 52

M'u shfaq një burrë që i kishin dalë sytë kallup e i vareshin nëpër faqe nga muskujt. Kishte veshë qeni, flegra kali, gojë prej ujku të tërbuar, duar si thundra kau të madh dhe shputa prej shpendi grabitqar. Pranë tij qëndronte një grua me flokë si kaçube, me sytë mbrapa koke, me veshë të prerë, me hund plot qelb e gjak të mpiksur, me buzë si dhëmbë gjarpri e me një thumb helmues në gjuhë, me duar si bisht dhelpre, me këmbë si dy akrepa.

Isha zgjuar, nuk po flija kur pashë këtë dhe thashë: "Oh, ç'është kjo?" Menjëherë një zë i ëmbël më foli aq butësisht saqë gjithë frika më iku. Ai tha: "Ti që po e sheh këtë, çfarë mendon se është?" Unë u përgjigja: "Nuk di nëse qeniet që po shoh janë djaj apo ndonjë lloj bishe apo njerëz të krijuar kështu nga Hyji." Zëri ma priti: "Nuk janë djaj pasi djajtë nuk kanë trup siç kanë këta, e as janë bisha sepse kanë lindur nga raca e Adamit edhe pse nuk u krijuan me këtë formë nga Hyji. Para Hyjit paraqiten të shëmtuar në shpirt nga djalli. Këtë po e sheh me forma trupore, por unë do të të tregoj kuptimin shpirtëror të kësaj.

Ti sheh sytë e atij burrit që duket se i kanë dalë kallup e i varen nëpër faqe nga muskujt. Me dy muskujt duhet të kuptosh dy gjëra. E para se ai besonte se Hyji jeton përjetësisht. E dyta se ai besonte se shpirti i tij do të jetonte në përjetësi i lumtur ose i dëshpëruar pas vdekjes së trupit. Dy gjëra duhet të kuptosh nga dy sytë. E para se ai duhej të kishte reflektuar si ta shmangte mëkatit dhe e dyta si mund të kishte kryer vepra të mira. Këto dy sy i kanë dalë në kuptimin që ai nuk bëri vepra të mira nga dëshira për lavdi qiellore dhe nuk i largohej mëkatit nga frika e ndëshkimit në Xhehena. Ka veshë qeni sepse ashtu si qenit nuk i bëhet vonë ta dijë emrin e të zotit apo të ndonjë qeni tjetër aq sa të tijin, edhe ky shpirt nuk kujdesej për nderin e emrit të Hyjit siç kujdesej për nderin e emrit të vet.

Ka edhe flegra kali sepse ashtu sikurse kur kali lirohet nga bajgat e veta i pëlqen ta fusë hundën në to, po ashtu edhe ky njeri. Kur bën mëkat, që para Hyjit është i neveritshëm si bajgë, atij i pëlqen të mendojë për erën e tij të qelbur. Ka gojë prej ujku

të tërbuar që edhe pse e ka plot gojën dhe barkun me gjërat tashmë të para, prapë dëshiron të përlejë çdo gjë që i kapin veshët.

Ai ka dhe duar si thundra kau të stërmadh. Një ka i zemëruar e zgërlaq një kafshë më të dobët me forcën e tërbimit të vet, duke e shtypur me thundra ku të mundet, në trup, zorrë dhe gjithçka, derisa t'i dalë shpirti. Po kështu edhe ky njeri. Kur zemërohet, ai nuk di ç'bën me armikun, i vërsulet pa menduar fare se shpirti i njeriut mund të përfundojë në ferr apo se dhimbjet mund t'i shkaktojnë vdekjen. Ka shputa prej shpendi grabitqar. Kur një grabitqar mbërthen ndonjë gjë me kthetrat e veta, e shtrëngon aq fort saqë nuk e mbajnë më këmbët nga dhimbja dhe e lëshon pa e kuptuar ç'ka kapur. Kështu edhe ky njeri. Ai dëshiron t'i mbajë të mirat padrejtësisht të fituara derisa të vdesë, por do të detyrohet t'i lërë kur të mos ketë më takat.

Flokët e së shoqes janë si kaçube. Flokët që e hijeshojnë fytyrën e njeriut simbolizojnë vullnetin që digjet nga dëshira t'i pëlqejë Hyjit të tejetlartë. Kjo e hijeshon shpirtin në sytë e Hyjit. Meqenëse vullneti i kësaj gruaje digjej t'i pëlqente botës dhe jo Hyjit të tejetlartë, flokët e saj duken si kaçub. Sytë i duken mbrapa kokës pasi i largonte sytë e mendjes nga mirësia e Hyjit që e kish krijuar dhe shëlbuar dhe kujdesej për nevojat e saj. Ajo i përkushtohet gjërave kalimtare edhe pse ato i largohen dita-ditës derisa do t'i humbasë fare. Veshët duken të prerë në kuptim shpirtëror pasi nuk do t'ia dijë fort për doktrinën e Ungjillit të Shenjtë apo për të dëgjuar predikime.

Hundën e ka plot me gjak të mpiksuar, sepse ashtu si një aromë e mirë këndshëm kalon në tru nga hunda për ta kënaqur, edhe ajo gjen gëzim atëherë kur bën gjithçka i pëlqente trupit të saj. Buzët i ka si dhëmbë gjarpri dhe në gjuhë ka një thumb helmatisës. Edhe kur gjarpri i mban dhëmbët shtrënguar për të ruajtur thumbin se mos i thyhet, fëlliqësia e gojës prapë i del nga hapësirat mes dhëmbëve. Edhe ajo i mbyll buzët e nuk rrëfëhet sinqerisht që të mos heqë dorë nga kënaqësitë e mëkatit që është si dhëmb helmatisës për shpirtin, e megjithatë fëlliqësia e mëkatit të saj është njëlloj e dukshme në sytë e Hyjit dhe të shenjtërve të Tij."

SQARIM

"Më parë të tregova për gjykimin dhe anulimin e një martese të lidhur në kundërshtim me rregulloret e kishës. Tani do të ta shpjegoj më qartë. Pe që duart e gruas ishin si bishta dhelpre dhe këmbët si akrepa. Kjo sepse ashtu siç ishte e padisiplinuar në trup dhe pasione, po ashtu me butësinë e duarve dhe mënyrën e të ecurit ajo e eksitonte të shoqin dhe ia pickonte shpirtin më keq se akrepi."

Taman në atë çast u shfaq një etiopas me cfurk në dorë dhe tre kthetra të mprehta. Ai tha me zë të lartë: "Gjykatës, tani erdhi koha ime. Unë kam pritur dhe heshtur. Tani

është koha për veprim!" Menjëherë pashë një burrë dhe grua lakuriq para gjykatësit tek Ai qëndronte atje që bashku me ushtrinë e tij të panumërt.

Gjykatësi u tha atyre: "Edhe pse Unë di gjithçka, na tregoni ç'keni bërë!" Burri u përgjigj: "Ne ishin në dijeni të ekzistencës së lidhjes kishtare, por nuk i vumë rëndësi dhe e përbuzëm." Gjykatësi u përgjigj: "Meqenëse refuzuat ta ndiqnit Hyjin, drejtësia e lyp që të përjetoni ligësinë e xhelatit." Menjëherë etiopasi ua nguli kthetrat në zemër dhe i shtrëngoi fort sikur donte t'i shtrydhte. Dhe gjykatësi tha: "Shiko, bijë, kjo është çka meritojnë njerëzit kur me vetëdije largohen nga Krijuesi për hir të krijesave."

Gjykatësi u foli përsëri të dyve: "Ju dhashë një thes që ta mbushnit me frute që më pëlqejnë. E atëherë ç'më keni sjellë?" Gruaja u përgjigj: "O Gjykatës, ne ishim të dhënë pas gëzimeve ta barkut e s'kemi sjellë tjetër veç turpit." Pastaj gjykatësi i tha xhelatit: "Le të marrin ç'meritojnë!" Dhe ai menjëherë ua nguli kthetrën e dytë në bark dhe i katandisi aq keq saqë zorrët iu çpuan tejpertej. Gjykatësi tha: "Shiko, bijë, këtë meritojnë njerëzit kur shkelin ligjin dhe dëshirojnë helmin sikur të ishte ilaç."

Gjykatësi u foli prapë të dyve: "Ku është thesari Im që ju pata besuar?" Që të dy u përgjigjën: "E shkelëm me këmbë pasi dëshironim thesar tokësor dhe jo të përjetshëm." Pastaj gjykatësi i tha xhelatit: "Bëju gjithçka meritojnë!" Menjëherë ai ua nguli kthetrën e tretë në zemër, bark dhe këmbë e i bëri lëmsh sa dukeshin si një top i madh. Etiopasi tha: "Zot, ku të shkoj me ta?" Gjykatësi u përgjigj: "Nuk ju takon të lartësoheni e të gëzoni." Atëherë burri dhe grua u larguan nga prania e gjykatësit duke qarë me të madhe. Gjykatësi foli përsëri: "Gëzohu, bijë, që nuk ke patur të bësh me krijesa të tilla."

Virgjëra i tregon nuses se ajo është e gatshme të ndihmojë çdo të ve, virgjër apo grua të martuar që ka synime të drejta dhe e do Birin e saj mbi gjithçka.

Kapitulli 53

Dëgjo," tha Nëna e Hyjit, "ti që po i lutesh Hyjit me gjithë zemër që bijtë e tu t'i pëlqejnë Atij. Një lutje e tillë vërtet i pëlqen Hyjit. Kur një nënë e do Birin tim mbi gjithçka dhe i lutet si ty Hyjit për bijtë e saj, unë jam gati menjëherë ta ndihmoj të realizojë atë për çka lutet. Kur një e ve vendosmërisht i lutet Hyjit ta ndihmojë të jetojë për lavdi të Hyjit në vejani derisa të vdesë, unë jam menjëherë e gatshme ta kryej vullnetin e saj bashkë me të. Unë vetë isha si e ve pasi kisha një djalë në tokë që nuk kishte baba biologjik. E kur një virgjër dëshiron ta ruajë virgjërinë për Hyjin deri një vdekje, unë nuk jam gati ta mbroj dhe ngushëlloj, pasi unë vetë me të vërtetë jam virgjër.

Çuditësh pse po them kështu? Ti e di se është shkruar se Davidi dëshiroi të bijën e Saulit kur ajo ishte virgjër. Pastaj mori gruan e Urias kur i shoqi ishte ende gjallë. Kënaqësia e Davidit ishte mëkatore, por kënaqësia shpirtërore e Birit tim, Zotit të Davidit, ishte krejtësisht pa mëkat.

Ashtu sikurse këto tre mënyra jetese – virgjëria, vejania dhe martesë – i dhanë kënaqësi fizike Davidit, edhe Birit tim i japin kënaqësi shpirtërore. Prandaj nuk është për t'u çuditur që unë përpiqem t'i sjell tim Biri kënaqësitë shpirtërore që japin këto mënyra jetese, pasi Atij i pëlqejnë ato."

Nëna i tregon bijës për lindjen shpirtërore të dikujt që ish rritur duke mëkatuar rëndë dhe si kjo gjë u realizua në sajë të lutjeve dhe lotëve të shërbëtorëve të Hyjit.

Kapitulli 54

Shiko birin e lotëve që ka lindur shpirtërisht! Fillimisht ai lindi nga e ëma në botë. Ashtu sikurse gruaja që e nxorri nga barku i nënës në fillim i tërhoqi kokën, pastaj duart, pastaj gjithë trupin derisa ra përtokë, ashtu kam bërë unë me të për hir të lotëve dhe uratave të miqve të mi. E tërhoqa nga bota e tani ai është një bebe shpirtërore e sapolindur. Prandaj i duhet të rritet shpirtërisht dhe fizikisht.

Personi tek i cili të dërgova duhet ta rrisë dhe mbrojë me lutje, vepra të mira dhe këshilla. Gruaja për të cilën t'u tregua do të lutet për të dhe do ta mbrojë shpirtërisht e do të kujdeset edhe për nevojat materiale që mund të ketë, pasi ai ishte zhytur aq thellë në mëkat mortor sa që gjithë djajtë në ferr thonin për të: 'Kur të vijë do hapim gojën që ta përhlajmë e kullufisim. Do zgjasim duart që ta kapim e bëjmë fërtele. Le të bëjmë këmbët gati për ta shtypur e mbytur me shqelma.'

Prandaj t'u tha se ai kishte lindur shpirtërisht, sepse ishte çliruar nga pushteti i djajve, siç mund ta kuptojë nga fjalët që dëgjove në lidhje me dashurinë e tij për Hyjin që ai e do mbi gjithçka me gjithë zemër e trup."

Nëna i tregon bijës si, në sajë të lutjeve të shërbëtorëve të Hyjit, ajo dëshiron të kujdeset për një djalë dhe ta armatosë me armë shpirtërore.

Kapitulli 55

Kujto ç'është shkruar për Mojsiun: Bija e mbretit e gjeti në ujë dhe e deshi si birin e vet. Gjithashtu në Historinë Skolastike shkruhet se Mojsiu e shtiu në dorë tokën e vet me ndihmën e zogjve që i hëngrën të gjithë gjarpërinjtë helmues. Unë jam bijë mbreti nga familja e Davidit dhe dua të kujdesem për këtë djalë që e kam gjetur në një det lotësh të derdhur për shpëtimin e shpirtit të tij. Shpirtin gjendet në arkën e trupit që do të rritet prej atyre që të tregova derisa të arrijë moshën në të cilën dua ta armatos dhe ta dërgoj që të shtjerë në dorë tokën e mbretit të qiellit. Si do të ndodhë kjo, ti nuk e di, por unë e di. Do ta edukoj në atë mënyrë sa për të do të thuhet: 'Jetoj si burrë dhe vdiq si kampion. Erdhi në gjykim si ushtar i mirë.' "

SHTOJCË

Biri i Hyjit thotë: "Kur një kafshë të uritur e përzënë nga preja e saj, ajo pret larg derisa të gjejë rastin për t'u kthyer tek preja. Kur nuk e gjen, kthehet në shpellë. Unë e kam trajtuar prijësin e këtij vendi në mënyrë të ngjashme. E paralajmërova me mirësitë e mia, e paralajmërova me fjalë dhe me goditje. E sa më e urtë dhe e butë tregohesha me të, aq më mosmirënjohës dhe neglizhent ai bëhej. Prandaj tani do ta zbrez nga fronti pasi refuzon të qëndrojë i kurorëzuar. Mbi të dhe ata që e miratojnë sjellë e tij do të vë një malukat të tmerrshëm të lindur nga një nepërkë dhe një nga një dhëlpër dinake që do e keqtrajtojë kombin dhe ia shkulë puplat mendjelehtëve. Ai do të ngjitet në majë të kombeve dhe do t'i rrëzojë dhe shtypë mendjemëdhenjtë. Por këtë djalë që miqtë e mi do ta edukojnë unë do ta udhëheq, përgjatë një rruge tjetër derisa të arrijë në një vend më të lavdishëm."

Biri i Hyjit tha përsëri: "Për këtë djalë do të thuhet se meqenëse jetoj si burrë dhe luftoi si ushtar i shquar, ai do të kurorëzohet si mik i Hyjit. O, bijë, ç'u shkon ndërmend grave kur krenohen për përparimin e bijve të tyre kryelartë?"

Ky përparim nuk është lavd por turp, pasi ata po imitojnë mbretin e krenarisë.

Ushtari duhet të krenohet atëherë kur e nderon Hyjin me gjithë fuqitë e veta dhe është gati të durojë gjithçka që Zoti dëshiron që ai të durojë. Një i tillë është ushtar i Hyjit dhe si i tillë do të kurorëzohet së bashku me ushtarët e qiellit."

Nëna i thotë bijës për dikë që ai të mos mërzhitet pse e kanë korigjuar.

Kapitulli 56

Nëna thotë: "Pse është mërziur ai njeri? Babai ndonjëherë e godet të birin. Nuk ka përse të trishtohet."

Nëna i flet bijës për Romën që fillimisht duhet pastruar nga egjrat me një drapër të mprehtë hekuri, pastaj me zjarr, e pastaj me një palë qe.

Kapitulli 57

Nëna thotë: "Roma është si fushë ku kanë mbirë egjra. Fillimisht duhet pastruar me një drapër të mprehtë hekuri, pastaj me zjarr dhe më pas të plugohet me një palë qe. Do të sillem me ju si dikush që i transferon bimët gjetkë. Një ndëshkim po përgatitet për këtë qytet, sikur gjykatësi të kish thënë: 'Rripjani lëkurën, kullojani gjithë gjakun, bëjani copë-copë mishin dhe thërrmojani kockat sa t'i dalë palca.' "

Krishti i flet nuses figurativisht duke e krahasuar veten me një sundimtar në shtegtim, trupin e Vet me një thesar, kishën me një shtëpi dhe priftërinjtë si rojtarë. Hyji i vërtetë i ka nderuar këta priftërinj me nder të shtatëfishit. Hyji ankohet për priftërinjtë e këqinj që e keqtrajtojnë shtatëfish dhe i shndërrojnë shtatë veshjet që duhet të kenë në shtatë vese.

Kapitulli 58

Biri thotë: "Unë jam si sundimtar i cili luftoi besnikërisht në tokën ku kish shtegtuar dhe u kthye me gëzim në vendlindje. Ky sundimtar kishte një thesar shumë të çmuar. Përballë tij symjegulluarve u qartësohej shikimi, të trishtuarit gjenin gëzim, të sëmurit shëroheshin, të vdekurit ngjallehin. Për ta ruajtur këtë thesar u ndërtua një shtëpi e mrekullueshme dhe madhështore me lartësinë e duhur dhe me shtatë shkallë që të çonin tek thesari. Sundimtari ua besoi thesarin shërbëtorëve të vet që të kujdeseshin, ta administrojnë dhe ta ruanin besnikërisht dhe me pastërti.

Kjo u bë me qëllim që të dilte në pah dashuria e sundimtarit për shërbëtorët e tij dhe që të shihej besnikëria e shërbëtorëve ndaj sundimtarit.

Me kalimin e kohës thesari filloi të përçmohej dhe shtëpia ku ai ndodhej vizitohej rrallë, rojtarët u ftohën në dashurinë e tyre për sundimtarin. Pastaj sundimtari u konsultua me këshilltarët e tij të ngushtë se ç' duhej bërë përballë kësaj mosmirënjohjeje dhe njëri prej tyre iu përgjigj: 'Është shkruar se gjykatësit dhe rojtarët

neglizhentë u urdhërua që të vareshin nën diell. Megjithatë, mëshira dhe drejtësia janë natyra Jote; Ti je i butë me të gjithë, pasi gjithçka është e Jotja dhe je i mëshirshëm ndaj të gjithëve.'

Unë jam sundimtari i shëmbëlltyrës. U shfaqta si shtegtar në tokë duke u bërë njeri edhe pse isha i fuqishëm në qiell dhe në tokë në sajë të hyjnisë Sime. Luftova aq shumë në tokë sa që më ranë duart dhe këmbët nga zelli për shpëtimin e shpirtarve. Kur isha gati për ta lënë botën dhe për t'u ngjitur në qiell, i lashë asaj një memorial të denjë, trupin Tim tejet të shenjtë, në mënyrë që ashtu si Besëlidhja e Vjetër mund të krenohej me arkën, me manën dhe pllakat e besëlidhjes dhe ceremonitë e tjera, ashtu edhe njeriu i ri të gjente gëzim në Ligjin e Ri – jo, si dikur, në simbol, por në trupin Tim të kryqëzuar që ishte parakallëzuar në ligj. Që trupit Tim t'i jepej nder dhe lavdi, Unë themelova shtëpinë e Kishës së Shenjtë ku duhet të mbahej dhe të ruhej, caktova edhe priftërinjtë që duhej të ishin rojtarët e tij të posaçëm e që, në një farë mënyre, ua kalojnë engjëjve për shkak të postit të tyre. Atë që engjëjt kanë frikë ta prekin prej respektit, priftërinjtë e prekin me duar dhe gojë.

Unë i nderova priftërinjtë me një nder të shtatëfishtë, si mbi shtatë shkallë.

Në shkallën e parë ata duhej të ishin flamurtarët e Mi dhe miq të veçantë në sajë të pastërtisë së mendjes dhe trupit, pasi pastërtia është posti më pranë Hyjit të Cilin asgjë e ndyrë s'mund të prekë. Nuk është për t'u çuditur që marrëdhëniet bashkëshortore u lejoheshin priftërinjve të ligjit gjatë kohës që ata nuk ofronin fli, pasi ata kishin lëvozhgën, jo arrën vetë. Por tani, me ardhjen e së vërtetës dhe zhdukjen e figurës, njeriu duhet të përpiqet akoma më tepër që të jetë i pastër, pasi arra është më e mirë se lëvozhga. Si shenjë e kësaj pastërtie, fillimisht flokët duhen tonsuruar pasi dëshira për kënaqësi nuk duhet të ngadhënjë mbi shpirtin apo trupin. Në shkallën e dytë klerikët shugurohen në mënyrë që ata, në përvujtëri të plotë, të bëhen si engjëj, pasi qielli fitohet dhe krenaria e djallit mposhtet me anë të përvujtërisë së mendjes dhe trupit. Në këtë shkallë klerikët autorizohen të dëbojnë djajtë pasi të përvuajturit ngrihen në qiell nga ku ra djalli mendjemadh për shkak të krenarisë së tij.

Në shkallën e tretë klerikët shugurohen me qëllim që të jenë dishepuj të Hyjit nëpërmjet leximit të vazhdueshëm të Shkrimit të Shenjtë. Për këtë arsye, ipeshkvinjtë u dorëzojnë një libër, ashtu si kalorësve u dorëzohet shpata, që ata ta kuptojnë çfarë duhet të bëjnë dhe të përpiqen me lutje dhe meditim ta fashisin zemërimin e Hyjit. Në shkallën e katërt klerikët shugurohen si rojtarë të tempullit të Hyjit dhe mbrojtës të shpirtarve. Për këtë arsye ipeshkvinjtë u japin atyre çelësat me qëllim që ata t'u përkushtohen seriozisht shpëtimit të vëllezërve të tyre dhe t'i inkurajojnë ata me fjalë dhe vepra e t'i shtyjnë të dobët drejt një përsosmërie më të madhe.

Në shkallën e pestë ata shugurohen si kujdestarë të altarëve, që t'i përbuzin gjërat tokësore e të shërbejnë në altar, të jetojnë prej altarit dhe të përzihen me çështje

tokësore vetëm aq sa i takon pozitës së tyre. Në shkallën e gjashtë ata shugurohen për të qenë apostuj që predikojnë të vërtetën e ungjillit dhe për t'u sjellë ashtu siç predikojnë. Në shkallën e shtatë ata shugurohen për të qenë ndërmjetës mes Hyjit dhe njeriut me anë të ofrimit të trupit Tim. Në një farë mënyre, në këtë shkallë, priftërinjtë kanë dinjitet më të lartë se engjëjt.

Por tani më vjen keq që këto shkallë janë shkatërruar. Krenarinë e duan më tepër se përvujtërinë, praktikojnë papastërtinë në vend të pastërtisë, nuk lexojnë mësimet hyjnore por librin e botës, në altare vërehet neglizhencë, urtia e Hyjit konsiderohet si marrëzi, shpëtimi i shpirtit nuk i merakos. Dhe sikur të mos mjaftonte kjo, ata i flakin tej edhe veshjet e Mia dhe qeshin me armët e Mia. Në mal Unë i tregova Mojsiut veshjet që priftërinjtë e ligjit duhej të përdornin. Kjo nuk do të thotë se kishte ndonjë gjë materiale në banesën e Hyjit, por thjesht që gjërat shpirtërore nuk mund të kuptohen përveçse me anë të simboleve fizikë. Prandaj Unë tregova të vërteta shpirtërore me anë të gjërave fizike që njerëzit të mund ta kuptonin sa respekt dhe pastërti duhet të kenë ata që kanë të Vërtetën Vetë - trupin Tim - duke parë që ata që mbanin veç një simbol dhe figurë kishin aq shumë pastërti dhe respekt.

Pse ia zbulova Mojsiut një madhështi të tillë veshjesh materiale? Kjo patjetër për të bërë të qartë dhe për të simbolizuar madhësinë dhe bukurinë e shpirtit. Ashtu si veshjet e priftit ishin shtatë në numër, edhe shpirti që i afrohet trupit të Hyjit duhet të ketë shtatë virtyte pa të cilat nuk ka shpëtim. Prandaj veshje e parë e shpirtit është pendesa dhe rrëfimi. Këto mbulojnë kokën. E dyta është dëshira për Hyjin dhe dëshira për pastërti. E treta është puna në nder të Hyjit si dhe durimi në vështirësi. E katërta është mosmerakosja as për lëvdatat e as për qortimet e botës, por vetëm për nderin e Hyjit. E pesta është vetëpërmbytja me përvujtëri. E gjashta është sjellja ndërmend e favoreve të Hyjit si dhe frika nga gjykimi i Tij. E shtata është dashuria për Hyjin mbi gjithçka dhe këmbëngulja në kryerjen e veprave të mira.

Këto veshje tani kanë ndryshuar dhe përçmohen. Njerëzve u pëlqen t'i justifikojnë dhe t'i zbusin fajet e veta në vend që të shkojnë në rrëfim. Atyre u pëlqejnë fëlliqësitë në vend të pastërtisë. Atyre u pëlqen puna në dobi të trupit në vend të punës për shpëtimin e shpirtit. Ata duan ambicjet tokësore dhe krenarinë në vend të nderit dhe dashurisë së Hyjit. Duan çdo lloj teprish në vend të thjeshtësisë së lavdërueshme, kritikimin e gjykimeve të Hyjit në vend të frikës nga Hyji, mosmirënjohjen e klerit ndaj të gjithëve në vend të dashurisë Sime për të gjithë. Prandaj, siç thashë me anë të profetit, do të vij me zemërim dhe ndëshkimi do t'i sjellë në vete."

Pastaj Nëna e Mëshirës, e pranishme aty, tha: "I bekuar je Ti, Biri im, për drejtësinë Tënde. Unë po të flas Ty që di gjithçka për hir të nuses. Ti do që ajo t'i kuptojë të vërtetat shpirtërore, por ajo nuk është në gjendje ta kapë kuptimin shpirtëror përveçse me anë të imazheve. Para se të merrje natyrë njerëzore prej meje, Ti dikur

fole si Hyj duke thënë se nëse në një qytet gjendeshin dhjetë të drejtë, Ti do të ishe gati t'i tregojë mëshirë gjithë qytetit për hir të atyre të dhjetëve

Ka ende priftërinj të panumërt që të zbusin duke ofruar trupin Tënd. Prandaj, për hir të këtyre priftërinjve, ki mëshirë për ata që nuk kanë veçse pak mirësi. Këtë të kërkoj unë që të linda me natyrën Tënde njerëzore. Të gjithë të zgjedhurit e Tu e kërkojnë këtë bashkë me mua."

Biri u përgjigj: "E bekuar je ti dhe e bekuar fjala e gojës sate! Ti e sheh se Unë fal në tre mënyra për shkak të së mirës së trefishtë që vjen nga ofrimi i trupit Tim. Tre të mira dolën në pah në Mua nga pafytyrësia e Judës. Po ashtu tre të mira u erdhën shpirtrave nga ofrimi i kësaj flije. E para, durimi Im duhet lëvduar sepse, edhe pse e dija cili ishte trathtari Im, nuk e refuzova shoqërinë e tij. E dyta, fuqia Ime i shfaq kur në prani të trathtarit Tim, të gjithë ata që ishin me të ranë përdhe nga një fjalë e vetme e Imja. E treta, urtia dhe dashuria hyjnore u shfaqën sepse Unë bëra që ligësia e Judës dhe e djallit të shërbente për shpëtimin e shpirtrave.

Po ashtu tre të mira vijnë nga oferta e priftërinjve. E para, durimi Im lëvdohet nga e gjithë ushtria qiellore sepse Unë mbetem po Ai si në duart e priftërinjve të mirë ashtu edhe në ato të këqinjve dhe jam i paanshëm e ky sakrament realizohet jo për meritë të njerëzve por në sajë të fjalëve të Mia. E dyta, kjo ofertë është në dobi të gjithkujt, pavarësisht se cili prift e ofron. E treta, ajo është në dobi edhe të atyre që e ofrojnë, sado të këqinj qofshin. Ashtu sikurse fraza e vetme 'Unë jam' i bëri armiqtë e Mi të plandosen shuk përdhe, po ashtu kur fjalët e Mia 'Ky është trupi Im' thuhet, djajtë pushojnë së tunduari shpirtrat e ministrave dhe ia mbathin dhe nuk do të guxonin të ktheheshin nëse nuk do të gjenin tek ta dëshirën për të mëkatuar.

Kështu mëshira Ime i fal të gjithë e i duron të gjithë. Por drejtësia kërkon shpagim, pasi Unë thërras çdo ditë e ti e sheh sa janë ata që ma vënë veshin. Pavarësisht nga kjo, prapë do t'i dërgoj fjalët e gojës Sime. Ata që i dëgjojnë, do t'i përfundojnë ditët e tyre në atë gëzim që as mund të shprehet e as mund të imagjinohet, aq i madh është. Por atyre që nuk u vënë veshin do t'u vijnë, siç është shkruar, shtatë plagë në shpirt dhe shtatë plagë në trup. Do ta zbulojnë këtë nëse mendojnë dhe lexojnë çfarë ka ndodhur. Përndryshe do të dridhen dhe ngjethen kur ta provojnë."

Krishti i tregon nuses për tre detyrat që ka prifti: e para, të shugurojë trupin e Krishtit; e dyta, të ketë pastërti trupi dhe shpirti; e treta, të kujdeset për bashkësinë e tij. Ai duhet të ketë edhe një libër dhe vaj; prifti është engjëll i Hyjit pasi ofiqi i tij është më i lartë se ai i engjëjve.

Kapitulli 59

Biri thotë: "Tre detyra ka prifti: e para, të shugurojë trupin e Hyjit; e dyta, të jetë i pastër në trup dhe shpirt; e treta, të kujdeset për bashkësinë e tij. Por ti mund të pyesësh: 'Ç' dobi ka kur ai ka kishë por jo bashkësi?' Unë të përgjigjem: Kur prifti synon t'i bëjë mirë gjithkujt dhe të predikojë nga dashuria për Hyjin, atëherë është sikur ai të kishte një bashkësi të madhe sa bota mbarë pasi, nëse do të mund t'i fliste gjithë botës, ai nuk do ta kursente veten. Prandaj synimi i mirë i llogaritet si vepër. Në fakt, për shkak të mosmirënjohjes së dëgjuesve, Hyji shpesh ua kursen të zgjedhurve të Tij lodhjen e predikimit e ata nuk e humbasin shpërblimin.

Prifti duhet të ketë gjithashtu një libër dhe vaji. Libri shërben për të udhëzuar ata që janë të papërsosur dhe vaji për vajosjen e të sëmurëve. Ashtu si një libër përmban mësimet shpirtërore dhe fizike, po ashtu prifti duhet të ketë njohuri për mbajtjen nën kontroll të trupit të vet që të mos rrënohet nga mungesa e vetëpërmbytjes, gjë që do t'i skandalizonte anëtarët e famullisë. Ai duhet të dijë si t'i largohet lakmisë që ia prish bukurinë e kishës dhe si të shmangë sjelljet vulgare që e çnderojnë dinjitetin e klerikut. Dijet shpirtërore nevojiten për të mësuar të paditurit, për të korigjuar të shtururit, për të nxitur të përparuarit. Vaji simbolizon ëmbëlsinë e lutjes dhe të shembullit të një jete të mirë. Ashtu si vaji ka më shije se buka, po ashtu shembulli i lutjes dhe i një jete të mire i tërheqin më shumë njerëzit dhe e zbusin më shumë Hyjin.

Me të vërtetë po të them, bija Ime, se është gjë e madhe të quhesh prift. Edhe një engjëll i Hyjit është ndërmjetës, por ofiqi i priftit është më i lartë sepse ai prek Hyjin dhe në duart e tij gjërat më të ulta bashkohen me gjërat qiellore."

Fjalët e nuses drejtuar Hyjit për një mënyrë të luturi që është e pëlqyeshme në sytë e Hyjit.

Kapitulli 60

I bekuar je Ti, Krijuesi dhe Shëlbuesi im. Mos u zemëro nëse të flas si një pacient i plagosur flet me mjekun, si një shpirt i trazuar flet me atë që ngushëllon, si një i varfër me një të pasur dhe bujar. I plagosuri thotë: 'O doktor, më shëro nga dhimbjet, sepse ti je vëllai im!' Shpirti i trazuar thotë: 'O më i madhi ngushëllues, mos më përçmo, më ka kapluar ankthi, prandaj jepi paqe mendjes dhe zemrës sime!' I varfri thotë: 'O ti që je i pasur e nuk të mungon asgjë, shikomë, jam shumë i uritur. Shikoje lakuriqësinë time dhe me jep rroba që të më mbajnë ngrohtë!'

Njëllor unë them tani: O Zot i plotfuqishëm dhe i tejetlartë, unë i vështroj plagët e mëkateve të mia që më kanë lënduar qysh nga fëmijëria dhe më vjen keq që e kam keqpërdorur kohën. Nuk kam forcë të mjaftueshme për të realizuar detyrat që më takon të bëj pasi e kam shpërdoruar atë me kotësira. Dhe meqenëse Ti je burimi i çdo mirësie dhe mëshire, unë të lutem: Ki mëshirë për mua; prekma zemrën me dorën Tënde, pasi Ti je më i miri i mjekëve; ngushëlloje shpirtin Tim, pasi Ti je ngushëlluesi i mirë!"

Djalli iu shfaq nuses gjatë ngritjes së trupit të Krishtit e i foli asaj duke u përpjekur ta bindë se çka po ngrihej nuk ishte trupi i Krishtit. Menjëherë asai iu shfaq një engjëll i Hyjit për ta ngushëlluar dhe për t'i thënë që të mos i zinte besë djallit. Krishti shfaqet dhe e detyron djallin t'i tregojë asaj të vërtetën. Me trupin e Krishtit kungohen të këqinjët dhe të mirët. Masat e duhura në rast tundimesh në lidhje me trupin e Krishtit.

Kapitulli 61

Një krijesë e përbindshme iu shfaq nuses gjatë ngritjes së trupit të Krishtit dhe i tha: "Vërtetë beson, o budallaçkë, se kjo copë buke është Hyji? Edhe mal sikur të kishte qenë, do të ishte konsumuar prej kohësh tani. Asnjë prej Judenjve të urtë të cilëve Hyji u ka dhënë urti nuk e beson këtë, e askush nuk mund ta besojë se Hyji do të lejonte që ta prekte e ta donte një prift i fëlliqur me zemër qeni. Nëse e verifikon çka të them, do ta shohësh se ky prift është i imi e kur të dua – dhe ai ka arritur në këtë pikë tani – do ta kap e do ta marr me vete."

Taman në atë çast u shfaq një engjëll i mirë dhe tha: "O, bijë, mos i vër mend të marrit! Kush t'u shfaq është ati i gënjeshtreve. Por bëhu gati se dhëndri ynë është afër." Dhëndri Jezus erdhi dhe i tha djallit: "Përse i bie në qafë bijës dhe nuses Sime? E quaj bijë sepse e kam krijuar dhe e quaj nuse sepse e kam shëlbuar dhe jam bërë një me të me anë të dashurisë." Djalli u përgjigj: "I flas me qëllim që ajo të ftohet ndaj Teje, kam leje ta bëj një gjë të tillë."

Zoti tha: "Ajo e provoi këtë natën e kaluar kur i shtype sytë dhe gjithë trupin e do ta kishte katandisur më keq po të të ishte lejuar. Por sa herë që ajo i bën ballë sulmeve të tua, shpërblimi i saj do të dyfishohet. Megjithatë, djall, meqenëse po thoje se Unë do të isha konsumuar shumë kohë më parë, m'u përgjigj ndërsa ajo po dëgjon me shqisën e saj fizike të të dëgjuarit. Shkrimi thotë se kur populli filloi të vdiste prej gjarpërinjve, u lartësua një gjarpër prej bronxi dhe kushdo që ishte kafshuar shërohej po ta shikonte. Thuamë nëse kjo forcë shëruese ishte veti e bronxit apo e llojit të gjarpërit, virtyt i Mojsiut apo forcë e fshehtë hyjnore?" Djalli u përgjigj: "Forca shëruese nuk erdhi nga gjë tjetër përveçse nga pushteti i Hyjit dhe nga feja e njerëzve besimtarë dhe të bindur

që besuan se Hyji, që kish bërë gjithçka nga hiçi, ishte në gjendje të bënte edhe gjithçka tjetër që nuk ishte bërë më parë."

Hyji tha përsëri: "Thuamë, djall, shkopi kthehej në gjarpër për meritë të Mojsiut apo sepse kështu urdhëronte Hyji?"

Bëhej i tillë ngaqë Mojsiu ishte i shenjtë apo pse ashtu thoshte fjala e Hyjit?" Djalli i tha atij: "Ç' ishte Mojsiu përveçse një njeri i dobët në vetvete e që Hyji e bëri të drejtë? Me fjalën e tij, meqenëse Hyji e urdhëronte dhe lejonte, shkopi bëhej gjarpër pasi Hyji me të vërtetë e urdhëronte këtë dhe Mojsiu ishte shërbëtori i Tij i bindur. Përpara urdhrit dhe fjalës së Hyjit shkopi qëndronte shkop. Kur Hyji i vërtetë e urdhëronte, shkopi me të vërtetë bëhej gjarpër saqë edhe Mojsiu vetë trembej."

Zoti i tha nuses që po e ndiqte gjithë këtë: "Kjo ndodh tani në altar. Përpara fjalëve shuguruese, buka në altar është bukë. Kur thuhet fjalët 'Ky është trupi Im' buka bëhet trupi i Krishtit që marrin njerëzit, si të mirët ashtu edhe të këqinjët, si një ashtu edhe njëmijë vetë, sipas së njëjtës së vërtetë por jo me të njëjtin ndikim, pasi për të mirët është jetë ndërsa për të këqinjët është dënim. Nuk është aspak e vërtetë ajo që tha djalli se Hyji ndotet nga papastërtia e meshtarit që thotë meshën. Është njëllë sikur një shërbëtor i gërbulur t'i jepte çelësat të zotit, apo sikur një i sëmurë të ofronte përzierje barnash të bërë nga bimë të fuqishme, gjendja e tyre nuk do të përbënte pengesë për marrësin e shërbimit pasi objektet kanë në vetvete po ato veti, pavarësisht se kush i sjell. Po ashtu Hyji nuk bëhet i keq prej ligësisë së një ministri të keq e as nuk bëhet më i mirë për shkak të një ministri të mirë, pasi Hyji është gjithmonë i pandryshueshëm dhe gjithnjë i njëjti. Djalli foli të vërtetën kur tha se ky njeri do të vdesë së shpejti, këtë ai e kupton sepse është i mprehtë nga natyra dhe prej shenjave të jashtme, por ai nuk do të mund ta rrëmbejë pa lejen Time.

Megjithatë prifti i takon atij nëse nuk bën kthesë. Tre janë arsëyet për këtë. Djalli foli taman kur tha se ai ka gjymtyrë erëkeqe dhe zemër qeni. Ai me të vërtetë bie erë dhe është i sëmurë me ethe, pasi së jashtmi ka zjarrmi por brenda është akull, ka etje të padurueshme, debulesë gjymtyrësh, nuk i shijon buka dhe ka neveri nga gjithçka e ëmbël. Ai në fakt digjet zjarr për botën dhe është i ftohtë ndaj Hyjit. Ka etje për kënaqësi fizike por ka neveri nga bukuria e virtytit. Nuk i shijonë urdhëresat e Hyjit por është gjithë zell për gjithçka fizike. Prandaj nuk është për t'u çuditur që trupi Im nuk i shijon më tepër se buka e pjekur në furrë, pasi ai nuk mediton e as nuk e ndjen shijen veprave shpirtërore, por vetëm atë të trupit.

Pasi thuhet 'O Qengji i Hyjit' dhe trupi Im hyn në të tijn, fuqia e Atit e braktis dhe prania e ëmbël e Birit zhduket. Pasi i heq veshjet liturgjike, ai nuk gëzon më mbrotjen e Shpirtit Shenjt që është lidhje bashkimi. Vetëm forma dhe kujtesa e bukës i mbeten atij. Megjithatë ti nuk duhet të mendosh se ai apo dikush tjetër është pa Hyjin,

pavarësisht sa i lig është. Hyji largohet prej tij në kuptimin që nuk i jep ngushëllim më të madh, por qëndron me të duke u treguar i durueshëm dhe duke e mbrojtur nga djalli.

Sa për djallin që tha se asnjë prej judenjve të urtë nuk pranon ta besojë këtë, përgjigja Ime është: Këta Judenj janë në kushtet e një njeriu që ka humbur syrin e djathtë. Ata çalojnë nga të dyja këmbët e tyre shpirtërore e prandaj nuk kanë urti e të tillë do të mbesin deri në fund. Prandaj nuk është për t'u çuditur që djalli i verbon dhe e ngurtëson zemrën e tyre dhe i shtyn në paturpësi dhe veprime që bien ndesh me besimin. Prandaj sa herë që të të vijë në mendje ndonjë mendim i tillë në lidhje me trupin e Krishtit, kërko ndihmën e miqve të tu shpirtërorë dhe qëndro e fortë në fe, të jesh plotësisht e sigurt se trupi që Unë mora nga Virgjëra, që u kryqëzua dhe tani mbretëron në qiell, po ai trup është në altar dhe se si i miri ashtu dhe i keqi kungohen me të.

Ashtu siç iu shfaqta në formë ndryshe dishepujve në rrugën për në Emaus dhe edhe pse isha Hyj i vërtetë dhe njeri i vërtetë kur erdha tek dishepujt përmes dyerve të mbyllura, po ashtu e tregoj Vetën me formë tjetër nëpërmjet priftit në mënyrë që besimi të shpërblehet dhe mosmirënjohja njerëzore të dalë sheshit. Nuk ka për t'u çuditur: Unë jam tani po Ai që isha kur e shfaqta fuqinë dhe hyjninë Time me shenja dhe mrekulli të frikshme e prapë njerëzit thanë atëherë, "Le të bëjmë zotër që të na prijnë." Unë u tregova edhe natyrën Time njerëzore judenjve dhe ata e kryqëzuan. Unë jam po Ai çdo ditë në Altar dhe ata thonë: "Na e shpifi e na mërzi ky ushqim."

Ç'mosmirënjohje më të madhe mund të ketë se të përpiqesh ta rrokësh Hyjin me arësye dhe të guxosh të gjykosh vendimet dhe misteret e fshehta që janë në pushtet dhe zotërim të Hyjit? Prandaj me anë të një ndikimi të padukshëm dhe të një forme të dukshme, Unë dëshiroj t'i tregoj të paditurit dhe të përvujatit se ç'është forma e dukshme e bukës pa substancën e bukës, ç'substancë ka në formën e saj, ç'është ndarja në formë pa substancë dhe pse Unë i duroj çnderime dhe fyerje të tilla ndaj trupit Tim. Këtë e bëj për të lartësuar të përvuajturin dhe për të turpëruar krenarin."

Në prani të nuses, Krishti qorton një prift që po varros dikë që kish vdekur duke vuajtur me durim. Si Krishti do t'u vijë të ligëve me shtatë plagë shpirtërore dhe shtatë trupore dhe si ai shpirt fitoi lavdi qiellore në sajë të durimit të treguar gjatë vuajtjeve dhe meritave të tjera.

Kur një prift po varroste dikë që ishte dergjur në shtrat për tre vjet e gjysëm, nusja dëgjoji Shpirtin që tha: "Miku im, ç'po bën? Si guxon ta prekësh të vdekurin me duart e tua të përgjakura? Pse i lutesh fort të Gjithëpushtetshmit për këtë njeri me zë bretkoce? Si të shkon mendja se mund ta zbutësh Gjykatësin ndaj këtij njeriu kur morali dhe sjellja jote i përngjajnë më tepër atyre të një palaçoje sesa një prifti të devotshëm? Është fuqia e fjalëve të Mia, dhe jo çka ti bën, që i sjell dobi të vdekurit. Janë feja dhe vuajtjet e tij të gjata që do t'i sjellin shpërblimin."

Pastaj Shpirti i tha nuses: "Duart e këtij njeriu janë të përgjakura në kuptimin që të gjitha veprat e tij janë të një natyre sensuale. Duart e tij nuk e meritojnë ta prekin të vdekurin në kuptimin që ai i sjell dobi atij jo prej meritave të veta por për shkak të fisnikërisë së sakramentit. Priftërinjtë e mirë u sjellin dobi shpirtarve kryesisht në dy mënyra: e para me fuqinë e trupit të Hyjit dhe e dyta me dashurinë që digjet në ta. Zëri i tij duket si zë bretkoce në kuptimin që ai është plot me vepra të ndyra dhe kënaqësi sensuale. Sjellja e tij morale është si ajo e një palaçoje. Ç'bën palaçoja përveçse i përshtatet moralitetit të botës? Ç'tjetër këngë këndon përveçse 'Lë të hamë e të pimë e të bëjmë qejf'? Kështu vepron ky njeri. Me veshje dhe sjellje i përshtatet të gjithëve për t'u bërë qejf. Ai i shtyn ata drejt ekseseve me shembullin dhe ekstravagancën e vet, duke thënë: 'Lë të hamë dhe të pimë, pasi gëzimi i Hyjit është fuqia jonë. Mjaft që të arrijmë tek portat e lavdisë. Edhe po nuk m'u lejua të hyj, më mjafton të rri jashtë portave. Nuk dua të jem i përsosur.'

Ky zë dhe kjo mënyrë jetese janë vërtet serioze. Askush nuk do të arrijë tek portat e lavdisë përveç të përsosurve ose atyre që janë pastruar përsosshmërisht. Askush nuk do ta ketë lavdinë Time përveç atyre që e dëshirojnë përsosshmërisht dhe përpiqen përsosshmërisht ta fitojnë ndërsa kanë kohë. Megjithatë prapë Unë, Zoti i gjithësisë, hyj tek ky prift edhe pse nuk bllokohe brenda tij e as më ndot. Unë hyj si dhëndër, largohem si gjykatës i ardhshëm, i tallur prej tij. Prandaj Unë, siç kam thënë, do të vij tek priftërinjtë duke sjellë shtatë plagë. Do t'u merret gjithçka që e duan me shpirt. Do të dëbohen nga prania e Hyjit dhe do të dënohen nga zemërimi i Tij.

Do t'ju dorëzohen djajve që të vuajnë papushim, të tallur prej të gjithëve, nuk do të kenë asgjë të mirë e do të kenë me bollëk çdo të keqe.

Do të ndëshkohen me shtatë plagë trupore, siç ndodhi me Izraelin. Prandaj nuk duhet të çuditësh që jam tolerant me të keqin apo kur më çnderojnë në sakramentin Tim. Unë duroj deri në fund që të nxjerr në pah durimin Tim dhe mosmirënjohjen e njerëzve. Dhe as duhet të shqetësohesh kur e nëpërkëmbin trupin Tim, si në rastin kur more vesh se e kishin pështyrë. Kjo tregon mosmirënjohjen e njerëzve dhe sa fajtorë dhe të padenjë ata janë për të marrë kungimin e shenjtë."

Shpirti i foli shpirtit të të vdekurit: "O, shpirt, gëzohu dhe galdo sepse besimi yt të shpëtoi nga djalli. Thjeshtësia ta shkurtoi rrugën përmes Purgatorit. Durimi të sollti në dyert e lavdisë ku mëshira Ime do të të prijë dhe do të të kurorëzojë."

Djalli iu shfaq nuses me qëllim që ta mashtronte me arësytetime të gabuara në lidhje me sakramentin e trupit të Krishtit. Krishti i erdhi asaj në ndihmë dhe e detyroi djallin të thoshte të vërtetën. Krishti e siguron dhe udhëzon nusen në lidhje me trupin e Tij të lavdishëm në sakrament.

Kapitulli 63

Një djall me një alamet barku iu shfaq nuses dhe i tha: "Grua, ç'beson ti? Për ç'gjëra të mëdha po mendon? Edhe unë di shumë gjëra dhe dua të ta vërtetoj çka them me arësytim të kthjellët e të këshilloj të mos mendosh për gjëra të pabesueshme dhe t'u besosh shqisave të tua. A nuk sheh me sy dhe nuk dëgjon me veshë tingullin e thyerjes së bukës materiale të Hosties? Ti ke parë që e kanë pështyrë, e kanë prekur, e kanë përdhosur duke e hedhur përdhe dhe e kanë çnderuar edhe në shumë mënyra të tjera, gjëra që unë nuk do të lejoja të m'i bënin. Edhe nëse ka mundësi që Hyji të gjendet në gojën e të drejtit, si mund ta ulë veten Ai e të vijë tek i padrejti lakmia e të cilit nuk njeh kufi apo masë?"

Ajo iu drejtua Krishtit që u shfaq në formë njerëzore menjëherë pas tundimeve. Ajo tha: "O Zoti Jezu Krisht, të falenderoj për gjithçka, veçanërisht për këto tre gjëra. Së pari, që e ke veshur shpirtin tim me frymëzimin e pendesës dhe veprave pendestare me anë të të cilave çdo mëkat pastrohet, pavarësisht sa serioz mund të jetë. Së dyti, që e ushqen shpirtin tim me dashurinë Tënde dhe kujtimin e mundimeve të Tua të cilat e ripërtërijnë shpirtin si ushqimi më i mirë. Së treti, që Ti i ngushëllon të gjithë ata që të thërrasin mes vështirësive. Prandaj, Zot, ki mëshirë për mua dhe forcoje fenë time pasi edhe pse e meritoj të bëhem pre e mashtrimeve të djallit, prapë unë besoj se ai nuk mund të bëjë asgjë pa lejen Tënde dhe se Ti nuk jep leje kurrë pa e shoqëruar atë me ngushëllim."

Pastaj Krishti i tha djallit: "Pse i flet nuses Sime të re?" Djalli u përgjigj: "Sepse ajo është e lidhur me mua dhe unë ende shpresoj ta zë në grackë. Ajo është lidhur me mua atëherë kur ma ka vënë veshin dhe është përpjekur të më pëlqejë dhe më ka pëlqyer më tepër se Ty, Krijuesit të saj. I kam studiuar sjelljet e saj dhe ende s'më janë fshirë nga kujtesa." Zoti u përgjigj: "Mos vallë spiunon në çdo skutë? Djalli u përgjigj: "Po, unë spiunoj, por në errësirë. Ti më verbove." Hyji u përgjigj: "Kur ke parë ti dhe si u verbove?"

Djalli tha, "Unë mund të shihja kur më krijove shumë të bukur, por meqenëse iu kundërvura shkëlqimit Tënd, ai më verboi. Unë mund të të shihja kur dëshiroja

bukurinë Tënde. Unë mund të të shihja dhe të njihja në ndërgjegjen time kur më zbove. Unë të njoha edhe kur u mishërove dhe bëra çka më dhe leje të bëja. Të njoha kur më rrëmbeve robërit. Çdo ditë unë e shoh fuqinë me të cilën më përqesh dhe më turpëron."

Zoti tha: "Nëse ti e di dhe e kupton të vërtetën rreth Meje, përse i gënjen të zgjedhurit e Mi? A nuk thashë Unë se ai që ha trupin Tim do të ketë jetë të përjetshme? Ndërsa ti thua se është gënjeshtër dhe se asnjë nuk e ha trupin Tim. Po të ishte kështu, atëherë të Mitë do të ishin më idhujtarë se ata që adhurojnë gurët dhe pemët. Edhe pse Unë di gjithçka, prapë m'u përgjigj ndërsa kjo grua po dëgjon, pasi ajo nuk është në gjendje t'i kuptojë të vërtetat shpirtërore përveçse me anë të imazheve. Trupi Im, që Toma preku pasi u ringjalla, ishte trup shpirtëror apo fizik? Nëse ishte fizik, si kaloi përmes dyerve të mbyllura? Por nëse ishte shpirtëror, si mund të shihej me sytë e trupit?"

Djalli u përgjigj: "Është e vështirë të flasësh kur të gjithë të shohin me dyshim dhe të detyrojnë me pahir të thuash të vërtetën. Megjithatë, meqenëse s'kam nga t'ia mbaj, unë pohoj se pasi u ngjalle nga të vdekurit Ti ishe edhe trupor edhe shpirtëror. Në sajë të fuqisë së përjetshme të hyjnisë Sate dhe për një privilegj të posaçëm të trupit Tënd të përlëvdur, Ti mund të hysh kudo dhe të jesh i pranishëm gjithandej." Zoti shtoi: "Thuamë, kur shkopi i Mojsiut kthehej në gjarpër, ishte thjesht imazhi i një gjarpri apo ishte krejtësisht gjarpër brenda dhe jashtë? Thuamë edhe nëse tepricat e bukës në ato shporta ishin vërtet dhe krejtësisht bukë apo thjesht një imazh buke?" Djalli u përgjigj: "I gjithë shkopi bëhej gjarpër, çka ishte në shporta ishte taman bukë dhe gjithçka u bë nga pushteti dhe forca Jote."

Zoti tha: "Mos vallë tani e kam më të vështirë se atëherë që të bëj mrekulli, në rast se dua? Nëse trupi Im i përlëvdur mund të kalonte përmes dyerve të mbyllura atëherë, përse tani nuk mundeshka të jetë në duart e priftërinjve? Mos ndoshta hyjnia Ime e ka të vështirë të bashkojë çka është e ulët me çka është qiellore, tokësoren me sublimen? Patjetër që jo. Por, o atë i gënjeshtër, ashtu si ti shkëlqen në ligësi, po ashtu dashuria Ime është dhe gjithmonë do të jetë mbi të gjitha krijesat. Edhe nëse duket që dikush e djeg sakramentin me zjarr, apo një tjetër e shkel me këmbë, vetëm Unë e njoh besimin e gjithkujt dhe i rregulloj siç duhet dhe me durim. Unë i krijoj gjërat nga hiçi dhe të dukshmet nga të padukshmet. Unë mund të tregoj gjëra me anë të shenjave ose formave të dukshme dhe sido që ta ketë pamjen diçka, prapë ajo shihet si diçka tjetër."

Djalli u përgjigj: "Këtë të vërtetë e përjetoj çdo ditë kur njerëz që janë miqtë e mi ikin prej meje dhe bëhen miqtë e Tu. Por ç'të them tjetër? Skllavi e shpreh fare mirë me dëshira çfarë do të bënte me vepra nëse do t'i lejohej." Pastaj Biri i Hyjit foli edhe një herë:

"Bija Ime, beso se Unë jam Krishti, rikthyesi i jetës dhe jo trathtari, i vërteti, vetë e vërteta dhe jo gënjeshtar, fuqia e përjetshme pa të cilën asgjë nuk ka qenë dhe nuk do

të jetë. Nëse beson se Unë jam në duart e priftit, edhe sikur prifti vetë të ketë dyshim për këtë, atëherë Unë jam vërtet në duart e Tij për shkak të fesë së besimtarëve dhe të të pranishmëve, si edhe në sajë të fjalëve që Unë vetë caktova dhe shqiptova. Kushdo që më merr Mua, merr natyrat e Mia hyjnore dhe njerëzore si edhe formën e bukës.

Çështë Hyji përveçse jetë dhe ëmbëlsi, dritë ndriçuese, mirësi e këndshme, drejtësi e urtë, mëshirë shpëtimtare? Ç'është natyra Ime njerëzore përveçse një trup aktiv, bashkimi i Hyjit dhe njeriut, koka e gjithë të Krishterëve?

Prandaj ata që besojnë në Hyjin dhe marrin trupin e Tij, marrin edhe natyrën hyjnore, pasi ata marrin jetë. Ata marrin edhe natyrën njerëzore me të cilën Hyji dhe njeriu janë bashkuar. Marrin gjithashtu edhe formën e bukës sepse Ai që e fsheh formën e Vet, merret në një formë tjetër për të provuar besimin e njeriut. Në të njëjtën mënyrë të këqinjte marrin po atë hyjni, por si gjykatës të rreptë dhe jo mik të dashur. Marrin edhe natyrën e Tij njerëzore, por jo të zbutur. Gjithashtu marrin formën e bukës pasi marrin të vërtetën të fshehur në formën e dukshme, por nuk është e ëmbël për ta.

Pasi më fusin në gojë dhe më përtypin, sakramenti realizohet por Unë largohem prej tyre edhe si Hyj edhe si njeri dhe atyre u mbetet vetëm forma e bukës. Kjo jo sepse nuk jam vërtet i pranishëm si tek i keqi ashtu edhe tek i ligu, por sepse sakramenti nuk ka të njëtin ndikim tek miri dhe i keqi. Vetë Jeta, Hyji, i ofrohet njeriut në këtë flijim. Prandaj jeta hyn tek të këqinjte por nuk qëndron me ta, pasi ata nuk heqin dorë nga ligësia. E kështu vetëm forma e bukës, që ata e perceptojnë me shqisa, mbetet për ta. Kjo nuk do të thotë se forma e bukës që fsheh substancën ka ndonjë ndikim tek ta, por që ata nuk e kosiderojnë çka kanë marrë më tepër se bukë dhe verë, siç I shohin. Është sikur një zotëri i fuqishëm të hynte në shtëpinë e dikujt dhe të shihej pamja e tij por të mos njihej mirësia e tij."

Nëna i flet bijës duke e krahasuar Birin e saj me një fshatar të varfër dhe si hallet dhe përndjekjet u ndodhin si të mirëve ashtu edhe të ligëve, edhe pse të mirët ato i shtyjnë, në sajë të durimit, drejt pastrimit dhe shpërblimit.

Kapitulli 64

Nëna thotë: "Im Bir është si një fshatar i varfër që nuk ka as qe as gomar por i sjell vetë drutë nga pylli bashkë me veglat e tjera që nevojiten për të përfunduar punën. Mes veglave ai ka thupra. Ato i nevojiten për dy arsye: për të rrahur fëmijët e pabindur dhe për të ngrohur ata që kanë ftohtë. Im Bir, Zoti dhe Krijuesi i gjithësisë, u bë shumë i varfër për t'i pasuar të gjithë jo me pasuri kalimtare por të përjetshme. Duke mbajtur mbi shpinë peshën e rëndë të kryqit të mundimshëm, ai i pastroi dhe

fshiu mëkatet e gjithkujt me gjakun e Vet. Mes veprave të Tij të ndryshme, ai zgjodhi veglat e virtytit, domethënë njerëzit e virtytshëm në sajë të të cilëve zemrat e shumë vetëve janë ndezur me dashurinë për Hyjin me ndikimin e Shpirtit Shenjt, duke shpallur udhën e së vërtetës.

Ai zgjodhi edhe thuprat që simbolizojnë dashamirësit e kësaj bote me anë të të cilëve fshikullohen fëmijët dhe miqtë e Hyjit që të përmirësohen dhe pastrohen dhe që të tregohen të vëmendshëm dhe të meritojnë shpërblim më të madh. Këto thupra ngrohin edhe fëmijët që mërdhijnë dhe edhe Hyji vetë ngrohet nga zjarri i tyre. Si ndodh kjo? E mirë, kur bijtë e kësaj bote u hapin telashe miqve të Hyjit dhe atyre që e duan Hyjin gati vetëm nga frika, këta, nga e keqja që po heqin, kthehen më me zell nga Hyji kur shohin zbrazëtinë e botës. E pastaj Hyji ndjen keqardhje për ta dhe u jep kurajo dhe dashuri.

Ç'do të bëhet me thuprat pasi fëmijët të jenë fshikulluar? Patjetër që do të flaken në zjarrin përvëlues. Hyji natyrisht që nuk tallet me të Tijët kur i lë në duart e të pafeve. Përkundrazi, Ai është si një baba që edukon të bijtë dhe shfrytëzon ligësinë e të pafeve si mjet për t'i shpërblyer."

Nëna e mëson bijën me një shëmbëlltyrë se miqtë e Hyjit nuk duhet të lodhen e as të heqin dorë nga predikimi; dhe për shpërblimin e madh që i pret këta predikues.

Kapitulli 65

Nëna thotë: "Ti duhet të jesh si një enë bosh, gati për t'u mbushur, jo aq e gjërë sa nuk mban çka zbrazet në të, as aq e thellë sa mos t'i gjendet fundi. Kjo enë është trupi yt që është bosh atëherë kur është i huaj ndaj dëshirave. Ai ka gjerësinë e duhur kur mishi disiplinohet me maturi në mënyrë që shpirti të jetë në gjendje t'i kuptojë gjërat shpirtërore dhe trupi të jetë në gjendje të punojë. Ena nuk ka fund kur mishi nuk kufizohet me asnjë lloj vetëmohimi dhe nuk trupit nuk i kursehet por i jepet gjithçka që i shkon nëpër mendje.

Tani dëgjo se ç'dua të them: Shërbëtori im foli pa u menduar kur tha: 'Ç'më duhet të flas për gjëra që s'i takojnë pozicionit tim?' Fjalë të tilla nuk i shkojnë për shtat një shërbëtori të Hyjit. Kush e dëgjon dhe e di të vërtetën dhe hesht rreth saj, ai meriton e pakta ndëshkim, në mos refuzim total.

Një sundimtar kishtë një kështjellë të fortë ku gjendeshin katër të mira: ushqim që nuk prishej dhe shuante çdo uri, ujë i shëndetshëm që shuante çdo etje, një aromë e

këndshme që i largonte gjithë avujt e dëmshëm, armët e nevojshme për të bërë zap çdo armik. Ndërsa sundimtari po merrej me punë të tjera, erdhi dita dhe kështjella u rrethua. Kur e mori vesh sundimtari, ai i tha lajmëtarit të tij: 'Shko dhe shpallu me zë të lartë ushtarëve të mi: Unë, sundimtari juaj, do ta çliroj kështjellën. Kushdo që më ndjek me vullnet të mirë do të jetë me mua në lavdinë time dhe do të nderohet. Nëse dikush bie në betejë, do ta ngjall në një jetë pa nevoja apo ankth. Do t'i jap nder të përjetshëm dhe bollëk të pafund.' Shërbëtori mori urdhrat dhe bëri shpalljen, por nuk u tregua shumë i kujdesshëm dhe shpallja nuk arriti në veshët e ushtarit më të guximshëm. E kështu ky ushtar nuk u angazhua në betejë.

Çdo t'i bëjë sundimtari këtij ushtari që do të kishte qenë i gatshëm të luftonte port ë kishte dëgjuar fjalët e lajmëtarit? Në të vërtetë ai do të shpërblehet për hir të vullnetit të tij të mirë, ndërsa lajmëtarit neglizhent nuk do t'i shpëtojë ndëshkimit.

Kjo kështjellë është Kisha e Shenjtë e themeluar me gjakun e tim Biri. Në kishë gjendet trupi i Tij që e largon urinë. Në të gjendet uji i urtisë ungjillore, aroma e shembujve të mirë dhe armët e mundimeve të Tij. Kjo kështjellë tani është rrethuar nga armiqtë, pasi ka shumë në Kishën e Shenjtë që predikojnë Birin tim me gojë por jo me sjellje. Çfarë thonë me gojë e kundërshtojnë me synimet e tyre, pasi ata nuk duan t'ia dinë për ardheun e tyre qiellor por vetëm për qejfet e tyre. Po ashtu, në mënyrë që armiqtë e Hyjit të reduktohen në numër, miqtë e Hyjit duhet të jenë të palodhur në përpjekjet e tyre pasi shpërblim i tyre nuk do të jetë i përkohshëm por i një lloji që nuk ka fund."

Nëna i tregon bijës si zotërimi i të mirave materiale nuk i bën keq njeriut kur ato nuk zotërohen me dëshirë të çrregullt.

Kapitulli 66

Nëna thotë: "Ç'e keqe i vjen dikujt nëse ia çpojnë rrobat me gjilpërë apo majë hekuri, kur ai vetë nuk lëndohet? Në të njëjtën mënyrë pasja e të mirave të përkohshme nuk i bën keq njeriut kur ai nuk i zotëron ato me dëshirë të çrregullt. Prandaj shqyrtoje zemrën tënde për të parë a ke synime të mira, pasi fjalët e Hyjit u duhen dërguar të tjerëve nëpërmjet teje.

Ashtu si saraçineska e mullirit e bllokton dhe e lë të rrjedhë ujin sipas nevojës, edhe ti duhet t'i shqyrtosh me kujdes mendimet dhe tundimet e ndryshme që përjeton e t'i largosh idetë e kota dhe tokësore dhe të mbash ngulitur në mendje ato hyjnore. Është shkruar, ti e di, se ujrat e poshtëm rrodhën tatëpjetë, ndërsa ujrat e sipërm qëndruan ngritur si mur.

Ujrat e poshtëm simbolizojnë mendimet dhe dëshirat e kota. Këto duhen lënë të kalojnë pu u kushtuar vëmendje. Ujrat e sipërme simbolizojnë frymëzimet e Hyjit dhe mësimet e shenjtërve. Ato duhet të rrënjosen fort në zemrën tënde si mure që asnjë tundim nuk mund t'i shembë."

Krishti i dëfton nuses madhështinë e Vet dhe si gjithçka ecën në përkim me planin e Tij, me përjashtim të mëkatarëve. Në lidhje me këtë sillen shembuj figurativë. Njeriu duhet të jetë i kujdesshëm në veprimet e tij.

Kapitulli 67

Biri i thotë nuses: "Unë jam një Hyj së bashku me Atin dhe Shpirtin Shenjt. Të gjitha gjërat janë parashikuar dhe paracaktuar nga provania Ime hyjnore qysh nga fillimi, përpara çdo kohe. Të gjitha gjërat, si trupore ashtu edhe shpirtërore, kanë një farë rregulli dhe rendi dhe ekzistojnë dhe lëvizin ashtu si paradija Ime ka caktuar dhe paraditur. Tre shembuj do të të ndihmojnë ta kuptosh këtë. Së pari mund ta kuptosh nga gjallesat si edhe nga fakti që gruaja, jo burri, lind fëmijë.

Së dyti mund ta shohësh nga fakti se pemët e ëmbra bëjnë fruta të ëmbra dhe pemët e tharta bëjnë fruta të tharta. Së treti mund të shihet nga yjet, domethënë si dielli, hëna dhe të gjithë trupat qiellorë përshkojnë trajektoren e paracaktuar nga Unë. Edhe shpirtrat racionalë Unë i paranjoh. Unë e di qysh përpara çfarë do të bëhen ata, por paradija Ime nuk është aspak pengesë për ta, pasi Unë u kam dhënë atyre lëvizje të lirë, domethënë vullnet të lirë dhe pushtet për të zgjedhur ç'u pëlqen.

Për pasojë, ashtu si gruaja, jo burri, lind fëmijë, po ashtu shpirti i mirë, gruaja e Hyjit, duhet të lindë me ndihmën e Hyjit, pasi shpirti është krijuar për të përparuar në virtyt dhe për t'u bërë i frytshëm me anë të farës së virtyteve e për t'u mbështjellë në krahët e dashurisë hyjnore. Shpirti që largohet nga madhështia fillestare dhe nga Krijuesi i vet vepron në kundërshtim me planin e Hyjit dhe për këtë nuk e meriton ëmbëlsinë e Hyjit.

E dyta, plani i pandryshueshëm i Hyjit del qartë në pah tek pemët, pasi pemët e ëmbra bëjnë fruta të ëmbra dhe pemët e tharta bëjnë të kundërtën. Hurma ka edhe tul të ëmbël edhe bërthamë të fortë. Në të njëjtën mënyrë qysh nga përjetësia është paracaktuar që aty ku banon Shpirti Shenjt, gëzimet tokësore ngjallin neveri dhe gjithë nderet e botës janë barrë. Në zemrën ku banon Shpirt Shenjt ka aq shumë fuqi dhe fortësi që vjen prej Tij sa që ajo nuk mposhtet nga asnjë vështirësi e as merr kot nga

sukseset. Po ashtu është paracaktuar nga përjetësia se kudo që banon djalli, fruti do të jetë i kuq nga jashtë por plot papastërti e gjemba brenda. Prandaj, ndërsa në dukje ka ëmbëlsi kalimtare në gëzimet që sjell djalli, ato janë plot gjemba e hidhërimi sepse sa më shumë njeriu përzihet me botën, aq më e madhe llogaria që do të japë. Dhe kështu, ashtu si çdo pemë prodhon fryt sipas llojit të rrënjës dhe trungut që ka, po ashtu çdo njeri do gjykohet nga synimi me të cilin i ka kryer veprat.

Në radhë të tretë, të gjithë elementët u përmbahen rregullave të paracaktuara nga përjetësia dhe vazhdojnë të ekzistojnë sipas vullnetit të Krijuesit të tyre. Kur një qenie e arësyeshme bën të kundërtën, është e qartë se ajo e shpërdoron lirinë. Kështu, ndërsa krijesat e paarësyeshme u përmbahen limiteve të tyre, qeniet e arësyeshme njerëzore e ulin veten nga madhështia fillestare dhe e rëndojnë fajin e vet duke mos e vënë në përdorim arësyeshmë.

Prandaj duhet të ketë kujdes si sillet. Unë nuk i bëj keq djallit më tepër se ç'u bëj engjëjve të Mi. Ashtu si Hyji kërkon ëmbëlsi të pastër dhe të pamatë nga nusja e Tij, po ashtu edhe djalli kërkon gjemba dhe ferra nga nusja e vet. Porse djalli në asnjë mënyrë nuk mund të ngadhënjë po nuk u shtur vullneti i njeriut."

Nëna i flet bijës për një dhelpër dhe për djallin që, si dhelpër e zgjuar, i mashtron njerëzit me tundime të shumta, sidomos ata që sheh se po përparojnë në virtyt.

Kapitulli 68

Nëna thotë: "Kafshëza e quajtur dhelpër është shumë punëtore dhe e shkathët për sigurimin e gjërave që i nevojiten. Ndonjëherë hiqet sikur po fle ose sikur ka ngordhur në mënyrë që zogjtë të mos rrinë syhapur dhe të ulen taman mbi të e kështu dhelpëra lehtësisht të mund t'i kapë dhe shqyejë zogjtë e pakujdesshëm. Ajo vëzhgon si zogjtë fluturojnë dhe i kap e i përllan ato që sheh se ulen për t'u çlodhur përdhe ose nën ndonjë pemë. Por ata zogj që fluturojnë me të dyja flatrat, e pështjellojnë atë dhe e bëjnë të dështojë në përpjekjet e saj.

Dhelpëra simbolizon djallin. Ai është gjithnjë në ndjekje të miqve të Hyjit dhe veçanërisht të atyre që nuk janë vrer e helm si ai. Ai hiqet sikur po fle apo sikur ka vdekur në kuptimin që ndonjëherë e lë njeriun pa tundime serioze në mënyrë që ta mashtrorë e kur të mos e ketë mendjen ta fusë në kurth më lehtësisht me tundime më të lehta. Ndonjëherë ai e paraqet vesin si virtyt dhe virtytin si ves që njeriu të bjerë në kurth e të rrënohet, nëse nuk është i kujdesshëm. Një shembull do të të ndihmojë ta kuptosh këtë.

Ndonjëherë mëshira mund të jetë ves, konkretisht në rastin kur ajo shfaqet vetëm për t'u bërë qejfin njerëzve. Drejtësia e rreptë mund të jetë padrejtësi kur ushtrohet për lakmi ose padurim. Përvujtëria mund të jetë krenari kur njeriu përpiqet ta tregojë në sytë e njerëzve për të tërhequr vëmendjen e tyre. Durimi është virtyt por jo atëherë kur njeriu do të merrte hak po të kishte mundësi dhe e duron fyerjen vetëm se nuk ka si merr hak. Gjithashtu djalli ndonjëherë i zhyt njerëzit në prova dhe vështirësi për t'i mposhtur me anë të trishtimit të tepruar. Ka edhe raste kur djalli e mbush zemrën e njeriut me ankth dhe shqetësim që ai të ftohet në shërbimin ndaj Hyjit ose për ta shtyrë të kalojë nga pakujdesitë e vogla që tregojnë në disa drejtime në pakujdesi edhe më të mëdha.

Kështu e mashtroi dhelpra personin për të cilin po flas. Kur u plak dhe kishte gjithçka që donte dhe tha se ishte i lumtur e donte të jetonte ende, atëherë u rrëmbye nga jeta pa sakramente dhe i pa i shlyer fajet. Si milingonë ai grumbullonte rezerva natë e ditë, edhe pse jo në depon e Hyjit. Por kur po arrinte në hyrje të folesë për të sjellë kokrrën e grurit, ai vdiq dhe ua la punën të tjerëve. Ai që nuk grumbullon frytshëm në kohë korrjesh nuk do t'u gëzohet të korrave.

Lum zogjtë e Zotit që nuk flenë nën pemët e gëzimeve tokësore por në pemët e dëshirave qiellore. Edhe nëse i mbërthen ndonjë tundim i dhelprës së ligë, ata menjëherë i ikin nga duart me flatrat e rrëfimit të përvuajtur dhe shpresën e ndihmës qiellore."

SQARIM

Krishti, Biri i Hyjit, thotë: " Kush dëshiron të hypë në pemën që bën fruta të ëmbla, duhet të lirohet nga çdo barrë, i gatshëm për të vjelur, i pajisur me një enë të pastër ku të fusë frutat. Duhet të përpiqet me zell për ta zbukuruar trupin e tij me virtyte. Trupit duhet t'i japë çka i nevojitet, por jo gjëra të tepërta. Ky person duhet t'i largohet rasteve ku rrezikon të tregohet i papërmbytur ose lakmitar dhe të japë shembull të mirë për të papërsosurit. Përndryshe do ta pësojë keq, do të vdesë papritur i goditur prej dorës Sime."

Dhe kështu ndodhi.

Krishti i flet nuses dhe i krahason sjelljen dhe veprat e mira të klerikëve me ujin e pastër dhe sjelljen dhe veprat e tyre të këqija me ujin e ndotur.

Biri thotë: "Tre gjëra tregojnë se uji i një burimi nuk është i mirë. E para, uji nuk ka ngjyrën e duhur; e dyta, ka baltë; nuk lëviz dhe në të bien papastërti që nuk eliminohen.

Me këto ujra Unë kam parasysh sjelljen dhe zemrat e klerikëve. Me sjelljen e tyre të mirë ata duhet të jenë si ujë burimi që ka ujë të ëmbël për t'u pirë e nuk pranon asnjë lloj vesi. Prandaj ngjyra e duhur e priftit është përvujtëria e vërtetë. Sa më tepër e sheh veten të detyruar të punojë për Hyjin, aq më tepër ai duhet të përvujtërohet me mendje dhe zemër. Ngjyra e djallit gjendet kudo që ka krenari. Krenaria është si dorë e gërbulur që nxjerr ujë nga një burim dhe e bën edhe vetë ujin t'u duket i neveritshëm atyre që e shohin. Kështu krenaria e priftit i tregon veprat e tij të ndotura.

Uji është me baltë nëse prifti është lakmitar dhe nuk kënaqet me gjërat e nevojshme. Kur ka ankth ai është i padobishëm për veten dhe i dëmshëm për të tjerët me shembullim e lakmisë. E treta, uji është i papastër kur grumbullon pisllëqe por nuk i eliminon ato. Kjo vjen ngaqë ka grykëderdhje të mbyllur dhe nuk lëviz. Prifti është i papastër atëherë kur do kënaqësi fizike me zemër dhe trup dhe nuk çlirohet nga papastërtitë me të cilat ndotet. Njollat janë të shëmtuara kudo në trup, por sidomos në fytyrë. Njëlloj papastërtinë duhet ta urrejnë të gjithë, por veçanërisht ata që janë thirrur për gjëra më të larta. Për shërbimin Tim nuk duhen zgjedhur priftërinjtë e fryrë me llafollogji, por ata që kanë përvujtëri dhe pastërti e që sillen mirë dhe i mësojnë të tjerët me fjalë dhe shembull. Edhe një dorë e gërbulur është e dobishme për punën Time kur mendja është e pastër dhe nuk mungon dora shpirtërore."

Nëna i tregon bijës për mundimet e Birit të saj të bekuar dhe i përshkruan bukurinë e Tij.

Kapitulli 70

Nëna thotë: "Kur po afrohej Pasioni i Birit ti m, sytë iu mbushëm me lotë dhe djersa i mbuloi trupin nga frika e vuajtjeve. Pastaj më humbi nga sytë dhe nuk e pashë më deri kur e çuan për ta fshikulluar.

Pastaj e tërhoqën zvarrë dhe e përplasën aq mizorisht dhe dhunshëm saqë i u thyen dhëmbët. E goditën në zverk dhe faqe aq fort saqë zhurma e goditjeve arriti deri në veshët e mi.

Me urdhër të xhelati t, ai u zhvesh dhe vetë e përqafoi shtyllën. E lidhën me litar dhe e fshikulluan me kamzhikë me kunja. Kunjat i nguleshin në trup dhe pastaj dilnin jo vetëm duke e shpuar dhe çarë e u mbush gjithë plagë në trup.

Në goditjen e parë m'u duk sikur ma shpuan zemrën dhe humba ndjenjat. Kur e mora veten, trupi i ish mbushur me plagë – pasi gjatë fshi kullimit ishte i zhveshur. Pastaj një prej armiqve të Tij u tha xhelatëve: 'Doni ta vrisni pa gjyq dhe t'i shkatoni vdekjen ju vetë?' E ndërsa fliste, preu litarët. Pasi e zgjidhën nga shtylla, im Bir deshi të vishej por nuk i lanë kohë të vishej dhe e larguan prej aty ndërsa po fuste krahët në mëngë. Nga gjurmët e gjakosura kuptohej lehtë se nga kishte kaluar. Dhe me tunikë Ai fshi u fytyrën e përgjakur.

Pasi e gjykuan, e nxorrën jashtë e i ngarkuan mbi shpinë kryqin, por në rrugë e sipër dikush tjetër e mbajti atë në vend të Tij. Kur arriti tek vendi ku do të kryqëzohej, atje i shin gati një çekiç dhe katër gozhdë të mprehta. U zhvesh kur e urdhëruan dhe i mbuloi pjesët inti me me një copë të vogël. Nisi ta lidhë sikur kjo ta ngushëllonte disi. Kryqi u ngul fort dhe trau horizontal u vendos në mënyrë të tillë që xhunto i binte në mes të shpatullave. Në kryq nuk kishte vend ku mund të mbështetej koka. Shenja ku shkruhej dënimi iu vu mbi kokë.

Kur e urdhëruan, ai u shtri mbi kryq e në fillim shtriu dorën e djathtë. Pastaj, meqenëse dora e majtë nuk arrinte dot në ekstremin tjetër të kryqit, ia tërhoqën. Edhe këmbët ia tërhoqën që të arrinin tek vrimat e gozhdëve dhe ia fiksuan në drurin e kryqit me dy gozhdë të ngulura në kockë të fortë, siç ishte vepruar me duart. Në goditjen e parë të çekiçit, unë u lebetita nga dhimbja dhe kur e mora veten e pashë tim Bir të mbërthyer në Kryq. Dëgjova njerëzit tek i thoshin njëri -tjetri: 'Ç'ka bërë ky njeri – ka vjedhur, ka plaçkitur apo ka mashtruar?' Disa u përgjigjën se ishte mashtrues. Pastaj i zhytën me aq forcë në kokë kurorën me ferra saqë i zbriti në mes të ballit. I kulloi gjak prej gjembave e ia mbuloi fytyrën, flokët, sytë dhe mjekrrën e nuk shihej gati asgjë tjetër përveç gjakut. E as nuk më shikonte dot nga kryqi po të mos shkunte sytë për të larguar gjakun.

Pasi më la amanet tek dishepulli i Tij, ai ngriti kokën, i drejtoi sytë e përbotur nga qielli dhe më një zë që i dilte nga thellësia e shpirti, thirri : 'Hyji Im, Hyji Im, përse më ke braktisur?' Kurrë nuk arrita ta harroj atë thirrje deri sa erdha në qiell, ajo thirrje që i doli më tepër nga dhimbja për vuajtjet e mia se për të Tijat. Në pjesët e trupit që i dukeshin nën gjak, iu shfaq hija e vdekjes. Faqet iu ngjitën me dhëmbët. Mund t'i numëroheshin brinjët. Stomaku, i zbrazur nga çdo lëng, i ishte ngjitur me shpinën, madje edhe flegrat e hundës i dukeshin të ngushta tani. Kur zemra po i pushonte, iu drodh i gjithë trupi dhe mjekrra i takoi gjoksin. Në atë moment unë rashë pa ndjenja. Goja i mbeti hapur pasi dha shpirt. Gjuhën, dhëmbët dhe gjakun mund t'i shihnin të gjithë të pranishmit, si dhe sytë gjysëm të mbyllur. Trupi i Tij i pajetë u përkul drejt tokës. Gjunjët i ishin përkulur anash dhe këmbët i vareshin në gozhdë si mentesha.

Ndërkaq, të tjerë që ishin aty rrotull, thanë gati si me qesëndi , 'O, Mari , yt Bir vdiq.' Të tjerë, më të fisshëm, po thoshin: 'Zonjë, vuajtjet e tët Biri mbaruan e tani

është në lavdinë e përjetshme.' Pak më vonë, pasi i shpuan krahërorin, heshta doli prej aty me gjak ngjyrë kafe në majë, që donte të thoshte se heshta i kishte shpuar zemrën. Heshtën e ndjeva të shponte edhe zemrën time dhe është çudi si nuk vdiqa. Edhe pse të tjerët po largoheshin, unë nuk mund të largohesha. U ngushëllova disi kur preka trupin e Tij të zbritur nga kryqi dhe e mora në krahë e i pashë plagët dhe i fshiva gjakun. Ia mbylla gojën me gishtat e mi dhe i mbylla edhe sytë. Nuk munda t'ia përkulja krahët e ngrira mbi gjoks, por vetëm mbi bark. Nuk mund t'i drejtoheshin gjunjët por i rrinin nga jashtë siç kishin ngrirë në kryq."

Nëna thotë përsëri: "Edhe pse ti nuk mund ta shohësh tim Bir siç është në qiell, dëgjo të paktën si ishte fizikisht në tokë. Kishte fytyrë aq të bukur sa askush, edhe sikur të ishte shumë i trishtuar në zemër, nuk mund ta shihte pa u ngazëllyer nga pamja e Tij. Të drejtët ngazëlleshin shpirtërisht, por edhe të këqinjët gjenin lehtësim nga andrallat e botës kur e shihnin. Për këtë arsye, ata që ishin të trishtuar thonin: 'Ejani të shkojmë të shikojmë djalin e Marisë që të kënaqemi.'

Në vitin e njëzet të jetës, Ai ishte i përsosur në shtat dhe burrëror në forcë, i gjatë në krahasim në krahasim me të tjerët, jo i shëndoshë por me konstrukt të mirë përsa i përket muskujve dhe kockave. Flokët, qerpikët dhe mjekrrën i kishte të kuqërremta. Mjekrrën e kishte një pëllëmbë të gjatë. Ballin e kish të drejtë. Kish hundë të rregullt, as shumë të vogël as shumë të madhe.

Kishte sy aq të kthjellët sa edhe armiqtë kishin qejf ta shikonin. Nuk kishte buzë shumë të trasha, ato kishin ngjyrë të kuqe të lehtë. Nuk kishte mjekërr të dalë e as shumë të gjatë, por tërheqëse dhe të gjatë me lezet. Kishte faqe me rrumbullakësi të këndshme. Ishte lëkurëbardhë, faqekuq, shpinëdrejt. Nuk kishte as edhe një difekt të vetëm në trup, siç mund ta vërtetojnë xhelatët që e panë krejtësisht të zhveshur kur ish lidhur në shtyllë. Flokët e Tij kurrë nuk patën parazitë, nyje apo papastërti."

Krishti i bën disa pyetje nuses dhe ajo i përgjigjet dhe si Krishti i tha të zgjedhë në mes tre gjendjesh të lavdërueshme jetese: jetën si virgjër, e martuar ose e ve.

Kapitulli 71

Biri i Hyjit i thotë nuses së Tij: "M'u përgjigj për këto katër pyetje. Nëse dikush i jep mikut të vet një hardhi të frytshme por e mban afër shtëpisë që të ketë kënaqësinë ta shohë dhe t'i marrë erë, ç'do të thotë dhuruesi nëse pronari i ri kërkon ta transplantojë diku tjetër ku ajo mund të japë edhe më shumë fryt?" Ajo përgjigjet: "Nëse ia dhuron nga dashuria dhe është i ndjeshëm dhe ia dëshiron të mirën shokut, atëherë me siguri do ta lejojë të bëjë ç'të dojë me hardhinë e do t'i thotë: 'Miku im,

edhe pse do të më pëlqente ta kisha afër hardhinë, prapë ajo nuk më jep aq shumë fryt, prandaj jam dakord që ti ta transferosh, nëse dëshiron, në një vend më pjellor."

Zoti pyeti për herë të dytë: "Nëse prindërit do t'ua jepnin vajzën e tyre një të riu dhe ajo do të pranonte, por djali, kur prindërit e pyesin nëse do ta marrë atë apo jo, nuk përgjigjet, a quhet vajza e fejuar me të?" Ajo u përgjigj: "Mua më duket se meqenëse djali nuk e jep pëlqimin e vet, vajza nuk është e fejuar."

Zoti foli për herë të tretë: "Një i ri fisnik në shoqërinë e tre vajzave u propozon atyre se kush prej tyre do të shprehet në mënyrë të tillë që ta ndezë dashurinë e tij më shumë, do të ketë çka do më fort. Vajza e parë përgjigjet: 'Unë e dua këtë djalë kaq shumë sa më mirë vdes sesa e humb nderin me një burrë tjetër.' Vajza e dytë thotë: 'Do të isha gati të duroja gjithçka sesa të thoja qoftë edhe një fjalë të vetme që atij nuk i pëlqen.' E treta u përgjigj: 'Unë do të isha gati t'i nënshtrohesha çdo vuajtjeje apo dënimi sesa të shihja ta tallnin apo ta dënonin sadopak.' " Zoti tha: "Thuamë, cila prej këtyre tre vajzave e do më shumë djalin dhe meriton dashuri më të madhe prej tij?" Ajo u përgjigj: "Më duket se të treja e duan njëlloj pasi të gjitha janë të të njëtit mendim në lidhje me të dhe që të treja e meritojnë njëlloj dashurinë e tij."

Zoti foli për të katërtën herë: "Dikush u këshillua njëherë me mikun e tij dhe tha: 'Kam grurë shumë pjellor. Nëse mbillet, jep shumë fryt.

Por unë jam shumë i uritur, prandaj çfarë më këshillon: ta ha apo ta mbjell?' Miku i përgjigjet: 'Mund ta shuash urinë herë tjetër. Tani të leverdis ta mbjellësh.' " Pastaj Zoti shtoi: "Bija, ime, nuk mendon edhe ti kështu – a nuk duhet personi që ka uri të bëjë durim dhe ta mbjellë grurin që ai të bëhet i dobishëm për shumë vetë?"

Zoti tha përsëri: "Këto katër shembuj vlejné për ty. Bija jote është si hardhi që ti ma kë premtuar dhe ma ke dhënë Mua. Por tani, meqenëse Unë di një vend më të përshtatshëm për të, dua ta çoj ku më pëlqen dhe ti nuk duhet të shqetësohesh nga kjo pasi ti vetë re dakord për transferimin e saj."

Zoti tha përsëri: "Ti më dhe tët bijë, por Unë nuk të tregova çfarë më pëlqen më tepër, virgjëria apo martesë e saj dhe as të tregova nëse nëse sakrifica jote më pëlqente apo jo. Prandaj gjërat e bëra me mëdyshje mund të ndryshohen ose të korigjohen tani që dihen me siguri." Zoti tha përsëri: "Virgjëria është e mirë dhe madhështore pasi i përngjan gjendjes engjëllore kur ruhet me urti dhe virtyt.

Por nëse një prej këtyre mungon, domethënë nëse ka virgjëri trupore por jo mendore, atëherë kjo virgjëri është deformuar. Një grua e martuar e devotshme dhe e përvuajtur është më e pranueshme për Mua se një virgjër krenare dhe jomodeste. Një grua e martuar që i trembet Hyjit, që vetëpërmbahet dhe jeton sipas rregullit të gjendjes së saj, mund të fitojë meritë të barabartë me atë të një virgjëre të përvuajtur dhe modeste. Edhe pse është gjë e madhe ta kalosh provën e zjarrit pa u djegur, është

njëlloj gjë e madhe të qëndrosh jashtë zjarrit të gjendjes fetare por të dëshirosh të jesh brenda zjarrit dhe të digjesh me zell më madh jashtë zjarrit se ai që është brenda në zjarr.

Po të sjell shembullin e tre grave – Suzanës, Juditës dhe Teklës virgjër. E para ishte e martuar, e dyta e ve, e treta virgjër. Kishin mënyra të ndryshme jetese dhe bënë zgjedhje të ndryshme, por fituan shpërblim të ngjashëm në sajë të veprave të tyre të denja. Kur priftërinjtë i ranë kot në qafë Suzanës, ajo preferoi të vdiste, nga dashuria për Hyjin, sesa të turpërohej. Meqenëse ajo më trembej Mua që jam kudo i pranishëm, ajo meritoi të shpëtohet dhe të përlëvdohet. Kur Judita pa çderimin që më bënë Mua dhe popullin që po humbiste, ajo u shqetësua aq shumë saqë jo vetëm iu ekspozua qortimit dhe dënimit për hir të dashurisë për Hyjin, por ishte gati të ndëshkohej për hatrin Tim. Së fundi, Tekla që ishte virgjër, preferoi të hiqte vuajtje të tmerrshme sesa të thoshte edhe një fjalë të vetme kundër Meje. Këto tre gra, edhe pse nuk vepruan njëlloj, prapë se prapë ishin të barabarta në meritë. Prandaj qoftë i virgjër apo i ve, njeriu mund të më pëlqejë njëlloj, mjaft që e gjithë dëshira e tij të jetë drejtuar kah Unë dhe që jeta e tij të jetë e virtytshme."

Zoti tha përsëri: "Për Mua është njëlloj e pranueshme si nëse bija jote qëndron virgjër ashtu edhe nëse martohet, mjaft që kjo gjë të bëhet sipas vullnetit Tim. Ç'dobi do të kishte për të nëse mbyllet në klauzurë me trup por mbetet përtej mureve me mendje? Apo ç'do të ishte më e lavdishme: të jetonte për vete apo për të mirën e të tjerëve? Unë i di dhe i prashikoj të gjithçka dhe nuk bëj asgjë pa ndonjë arsye. Prandaj ajo nuk do të arrijë në destinacionin e vet me frutin e parë, pasi ky do të ishte fryt i frikës, as me frutin e dytë, pasi ky do të buronte nga vakësia.

Por do të arrijë në gjendjen e ndërmjetme pasi kjo ka nxehtësinë e duhur të dashurisë dhe frytin e virtytit. Por ai që do ta marrë duhet të ketë këto tre gjëra – shtëpi, veshje dhe ushqim të mjaftueshëm."

SQARIM

Biri thotë: "Ti po vret mendjen përse kjo virgjër nuk u martua ashtu siç kishe shpresuar ti. Po të përgjigjem me një shembëlltyrë. Një fisnik vendoi t'ia japë të bijën për nuse një varfanjaku. Personi që duhej të ish fejuar me vajzën i shkeli ligjet e qytetit dhe u dëbua me turp nga banorët dhe nuk mori vajzën që dëshironte. Unë veprova në të njëjtën mënyrë me sundimtarin e këtij vendi. Premtova se do të bëja gjëra të mëdha për të, por ai u bashkua me armiqtë e Mi e prandaj nuk i mori gjërat që i premtova.

Por ti mund të pyesësh: A nuk mund ta parashikoj Unë të ardhmen? Patjetër, Unë e parashikova njëlloj si në rastin e Mojsiut dhe të popullit të tij. Unë kam treguar dhe tregoj shumë gjëra që njerëzit të përgatiten për gjëra të mira dhe të dinë çfarë të bëjnë dhe të presin me durim. Por ta dish se një mallkim kaloi dhe një tjetër do të kalojë mbi mosmirënjohësit e kësaj mbretërie në mënyrë që bekimi Im të vijë pastaj mbi të

përvuajturit që kërkojnë mëshirën Time. Ta dish edhe se do të ishte më mirë për virgjërën të ndiqte këshillën e të urtëve dhe Timen."

Virgjëra mendohet se është Zonja Sesilia, vajza e Shën Brixhidës. Në lidhje me të, shih jetëshkrimin e Shën Brixhidës.

Fjalët e Krishtit në lidhje me motrat e Lazrit të ngjallur të cilat (siç besoj unë) simbolizojnë nusen dhe bijën e saj, Lazri shpirtin, Judenjtë ziliqarët. Si Hyji u ka shfaqur këtyre të fundit mëshirë më të madhe se ç'u shfaqti motrave të Lazrit dhe si njerëzit që flasin shumë e bëjnë pak indinjohen me ata që bëjnë vepra të mira.

Kapitulli 72

Biri thotë: "Ishin dy motra, Marta dhe Maria, vëllain e të cilave Unë e ngjalla nga të vdekurit. Pas ringjalljes ai më shërbeu më shumë se më parë. Edhe motrat e tij, edhe pse më kishin shërbyer dhe kishin qenë të zellshme në përkujdesjet ndaj Meje edhe përpara ringjalljes së vëllait të tyre, u treguan shumë më të zellshme dhe të devotshme më pas. Kështu e ringjalla Unë vëllain tuaj, domethënë shpirtin tuaj që – kutërbues siç ish katër ditë pas vdekjes – ish ndarë prej Meje duke shkelur urdhëresat e Mia e duke u dhënë pas dëshirave të ulta dhe kënaqësive të botës dhe të mëkateve.

Katër ishin arsëyet që më shtynë ta ringjallja Lazrin. E para ishte se ai kishte qenë miku im. E dyta ishte dashuria e motrave të tij. E treta ishte se Maria me përvujtërinë e vet kishte merituar një shpërblim të tillë kur më lau lëmbët. Ajo meritoi të gëzohej dhe të nderohej në atë masë që e kish ulur veten për hatrin Tim në sytë e të ftuarve. Arsëyeja e katërt ishte për të treguar lavdinë e natyrës Sime njerëzore. Por këto katër arsëye nuk vlejnë për ju pasi ju e doni botën më tepër se ç'e donin ato. Prandaj mëshira Ime ndaj jush është më e madhe se mëshira që tregova ndaj motrave. Padyshim është kështu, sepse vdekja shpirtërore është më e rrezikshme se vdekja trupore dhe ngjallja e shpirtit është më e lavdishme se ngjallja e trupit.

Pra meqenëse mëshira Ime ua kalon veprave tuaja, më mirëprisni, siç bënë ato motra, në shtëpinë e mendjes tuaj, me dashuri të flaktë, duke mos dashur askënd e asgjë mbi Mua, duke patur besim të plotë tek Unë, duke u përvujtëruar çdo ditë me Marinë, duke vajtuar për mëkatet tuaja, duke mos patur turp të jetoni të përvuajtur mes krenarëve, të pastër mes të papastërve, duke u treguar të tjerëve me vepra sa më doni me zemër. Gjithashtu, si ato motra, ju duhet të jeni një mendje dhe zemër, të fortë për të përbuzur botën dhe të shpejtë për të lëvduar Hyjin. Po vepruat kështu, Unë do ta ngjall vëllain tuaj – shpirtin tuaj – për ju dhe do ta mbroj që të mos e vrasin judenjtë.

Ç'dobi do të kishte patur Lazri nga ngjallja prej së vdekurish nëse nuk do të kish jetuar më virtytshëm që të ngjallej më i lavdishëm në jetën e përjetshme? Cilët janë judenjtë që kërkonin ta vrisnin Lazrin në mos ata që indinjohen ngaqë ju silleni më mirë se ata që kanë mësuar të flasin me fjalë të mëdha por nuk kanë vepra, që kërkojnë t'u pëlqejnë të tjerëve, i përqeshin veprat e pararendësve të tyre e i tallin sa më shumë nuk arrijnë t'i kapin të vërtetat sublime?

Ka shumë njerëz të tillë. Ata dinë si të flasin për virtytet por jo të jetojnë virtytshëm. Prandaj shpirtat e tyre janë në rrezik, pasi kanë shumë fjalë por u shihen pak vepra. A vepronin kështu predikuesit e Mi? Në asnjë mënyrë! Ata sigurisht nuk i paralajmëronin mëkatarët me fjalë të mëdha, por me pak fjalë të përzemërta dhe ishin gati të jepnin shpirtin për shpirtin e mëkatarëve. Prej mirësisë së tyre të tjerët fituan mirësi pasi zelli i mësuesit e formon mendjen e dëgjuesit më tepër se fjalët. Shumë predikues sot thonë gjëra të koklavitura rreth Meje pa patur fryt, pasi druri nuk merr zjarr thjesht duke i fryrë por ka nevojë për shkëndija zjarri.

Unë do të të ruaj dhe mbroj nga këta judenj që ti të mos më lësh për çka ata bëjnë apo thonë. Por kjo nuk do të thotë që Unë do të të mbroj për të të ruajtur nga çdo vuajtje, por do të të ruaj që të mos mëkatosh nga paaftësia për të qëndruar. Ji këmbëngulëse dhe Unë do ta ndez vullnetin tënd me dashurinë Time."

Nëna i thotë nuses se ajo nuk duhet të trazohet për kalorësin që u deklarua se kish vdekur dhe iu tregua asaj si i vdekur.

Kapitulli 73

Një kalorës që ishte gjallë u deklarua se kishte vdekur. Në një vegim shpirtëror ai iu tregua nuses sikur kish vdekur e po kërkonte ndihmë. Meqenëse kjo zonjë u trishtua nga vdekja e tij, Nëna e mëshirës i tha asaj: "Bijë, kur t'i vijë koha, do ta marrësh vesh nëse kalorësi ka vdekur apo është gjallë, por ne ende duam të përpiqemi që ai të përmirësohet."

Fjalët e Krishtit për nusen; fjalët e Gjon Pagëzorit në lëvdim të Krishtit dhe lutjet e devotshme që ai bën në prani të Krishtit në emër të të krishterëve dhe veçanërisht të një kalorësi. Me anë të lutjeve të Gjonit, kalorësi me duart e veta dhe me duart ndihmëtare të Virgjërës së lavdishme, të Pjetrit dhe Palit armatoset dhe zbukurohet me

armë shpirtërore, domethënë me virtyte. Domethënia e këtyre armëve trupore dhe mënyra për t'u lutur mirë.

Kapitulli 74

Biri i Hyjit po i thoshte nuses: "Ti e kuptove sot se është më mirë të paraprih se të të paraprijnë. Në fakt Unë të paraprija me hirin Tim të ëmbël që djalli të mos merrte nën kontroll shpirtin tënd."

Papritmas u shfaq Gjon Pagëzori dhe tha: "I bekuar je Ti, Hyj! Ti ke ekzistuar para gjithçkaje. Kurrë nuk ka patur zot tjetër bashkë me Ty ose përveç Teje dhe kurrë nuk do të ketë pas Teje, pasi Ti je dhe ishe një Hyj përgjithmonë. Ti je e vërteta e premtuar nga profetët. Ende pa lindur, unë u gëzova prej Teje. Të njoha më mirë kur të dëftova. Ti je gëzimi ynë dhe lavdia jonë, dëshira jonë dhe kënaqësia jonë. Pamja Jote na mbush me gëzim të papërshekrueshëm që nuk mund ta kuptojë asnjë përveç atij që e ka provuar. Ti je dashuria jonë e vetme. S'ka gjë për t'u çuditur që ne të duam, pasi Ti je dashuria vetë dhe Ti do jo vetëm ata që të duan por, duke qenë Krijuesi i gjithçkaje, je i mirë edhe me ata që nuk marrin mundimin të të njohin. E atëherë, Zoti im, meqenëse ne jemi të pasur nëpër Ty dhe në Ty, të lutemi t'i japësh nga pasuritë tona shpirtërore atyre që nuk kanë pasuri e kështu të shtohen radhët e atyre që kanë pjesë në fatin tonë të mirë, ashtu si ne galdojmë jo për meritat tonë por në Ty."

Krishti përgjigjet: "Ti me të vërtetë je gjymtyrë shumë e rëndësishme krahas kokës dhe pranë saj. Por qafa është më afër dhe më e rëndësishme. Ashtu si Unë jam koka e të gjithëve, ashtu edhe Nëna Ime është qafa e të gjithëve dhe pastaj vijnë engjëjt. Ti dhe apostujt e Mi jeni si nyjet e shtyllës kurrizore pasi ju jo vetëm më doni por edhe më nderoni duke ndihmuar ata që më duan. Prandaj ç'kam thënë mbetet e pandryshuar: Veprat që bëj Unë do t'i bëni edhe ju dhe vullneti juaj është vullneti Im. Ashtu si koka e trupit nuk lëviz pa gjymtyrët, po ashtu, në lidhjen dhe bashkimin tuaj shpirtëror me Mua, dëshira nuk është një gjë dhe mundësia për të bërë diçka tjetër, përkundrazi ju keni aftësinë për të bërë ç'të dëshironi. Prandaj kërkesa jote do të realizohet."

Pasi u thanë këto fjalë, Gjoni solli një kalorës gati gjysëm të vdekur në mes tyre dhe tha: "Ja, Zot, një njeri që ta ka përkushtuar kalorësinë e vet Ty. Ai po përpiqet të luftojë, por nuk është i fortë sa duhet pasi është i paarmatosur dhe i dobët. Më takon ta ndihmoj për një arsye të dyfishtë, për meritat e prindërve të tij dhe për dashurinë që ai ushqen për mua. Prandaj për lavdinë Tënde, jepi një uniformë kalorësi që të mbulojë turpin e lakuriqësisë së vet."

Zoti u përgjigj: "Jepi ç'të duash dhe rregulloje si të duash!" Pastaj Gjoni tha: "Eja, biri im, dhe merr prej meje veshjen e parë të kalorësisë sate. Pasi ta marrësh do ta kesh

më të lehtë të marrësh dhe të mbash pjesën tjetër të pajimeve të tua kalorsiake. Është mirë që kalorësi të ketë një tunikë të butë dhe të lëmuar ngjitur me lëkurën. Tunika trupore është e butë dhe e lëmuar dhe po ashtu për tunikë shpirtërore duhe të kesh dashurinë për Hyjin dhe gjetjen e gëzimit në të.

Gëzimi në Hyjin vjen nga dy gjëra: meditimi mbi mirësinë e Tij dhe sjellja ndërmend e mëkateve të kryera. Qysh fëmijë unë i kisha këto të dyja. Unë meditoja ç'hir Hyji kish përgatitur për mua qysh përpara se të lindja dhe ç'bekim më kishte dhënë pasi kisha lindur. Unë përpiquesha të gjeja si mund t'ia shpërbljeja denjësisht Hyjit tim. Mendoja edhe për paqëndrueshmërinë e botës, prandaj u largova në shkretëtirë ku Zoti im Jezus u bë aq i ëmbël për mua sa kujtimi i gjithë kënaqësive të botës më lodhte dhe edhe thjesht dëshira për to m'u bë barrë. Eja, pra, vishe këtë tunikë pasi të tjerat do të të jepen në kohën e volitshme."

Pastaj u shfaq i lumi Apostulli Pjetër dhe tha: "Gjoni të dha një tunikë, por unë, që rashë por u ngrita si burrë, do të të siguroj një parzmore, domethënë dashurinë hyjnore. Ashtu si parzmorja është thurur me shumë unaza të hekurta, po ashtu dashuria e mbron njeriun nga goditjet e armikut dhe e bën më të durueshëm në përballimin e të këqijave që i kanosen, më të shkathët për të nderuar Hyjin dhe më të zellshëm në kryerjen e veprave hyjnore, të qetë në shpresë dhe këmbëngulës në detyrat që merr përsipër. Kjo parzmore hekuri duhet të shndërrisë si ar dhe të jetë e fortë si çelik dhe hekur, pasi kushdo që ka dashuri duhet të jetë elastik në përballimin e vështirësive dhe i shndritshëm në urti dhe inteligjencë sa të mos e marrë herezinë për fe të drejtë dhe as të mos vërë në dyshim të vërtetat e sigurta.

Parzmorja duhet të jetë e fortë si hekuri. Ashtu si hekuri mposht gjithçka, edhe njeriu që ka dashuri duhet të jetë i zellshëm për të përvujtëruar gjithçka qëndron në rrugën e fesë dhe të moralit të mirë, pa u tutur nga fjalët fyese. Nuk duhet të përkulet për shkak të miqësive as të bëhet neglizhent për shkak të interesave materiale. Nuk duhet të fshihet për hir të rehatisë trupore, as të ketë frikë të vdesë, pasi askush nuk mund t'ia marrë jetën një tjetri pa lejen e Hyjit. Tani, edhe pse parzmorja përbëhet nga shumë unaza, prapë se prapë, parzmorja e dashurisë endet me dy unaza kryesore. Unaza e parë e dashurisë është njohja e Hyjit dhe meditimi i vazhdueshëm i mirësive dhe këshillave hyjnore.

Kjo e bën njeriun ta kuptojë si duhet të sillet ndaj Hyjit, ndaj të afërmit dhe ndaj botës. Unaza e dytë është mbajtja nën kontroll e vullnetit vetjak për hir të Hyjit. Çdo njeri me dashuri të përsosur dhe të plotë për Hyjin nuk mban asgjë për vete nëse ajo nuk i pëlqen Hyjit. Ja pra, biri im, Hyji të jep këtë parzmore që unë e kam fituar për ty siç ishte parashikuar nga hiri i Hyjit."

Pastaj u shfaq i lumi Pal dhe tha: "O, biri im, Pjetri, kryebariu i deleve, të dha një parzmore. Nga dashuria për Hyjin sot po të jap atë mburojë që është dashuria për të afërmin, gatishmëria të vdesësh për shpëtimin e të afërmit me ndihmën e hirit të Hyjit. Ashtu si shumë pllaka kombinohen në mburojë dhe bashkohen me gozhda, po kështu ka shumë virtyte që bashkohen në dashurinë për të afërmin. Kush e do të afërmin duhet para së gjithash të ndjejë keqardhje, pasi jo të gjithë ata që janë shëlbuar nga gjaku i Jezu Krishtit ia shpërblejnë Atij duke dashur Hyjin. Në radhë të dytë duhet t'i vijë keq sepse Kisha e Shenjtë, nusja e Hyjit, nuk është në kushtet më të lavdërueshme. E treta, sepse ka shumë pak që i kujtojnë vuajtjet e Hyjit me ankth dhe dashuri. E katërta, duhet të ketë kujdes që të mos e shturë të afërmin duke i dhënë atij shembull të keq. E pesta, ai duhet t'i japë të mirat e veta të afërmit me gëzim dhe t'i lutet Hyjit për të që të përparojë dhe të bëhet i përsosur në çdo mirësi.

Gozhdat që i mbajnë bashkë pllakat janë fjalët e përsipirtshme. Kur një njeri i mirë e sheh të afërmin në hall, ai duhet ta ngushëllojë me fjalë dashurie; ai duhet ta mbrojë kur e sulmojnë padrejtësisht; duhet të vizitojë të sëmurët, të lirojë robërit dhe t'i vijë keq për të varfërit. Ai duhet ta dojë gjithmonë të vërtetën, të mos vërë asgjë mbi dashurinë e Hyjit dhe kurrë të mos devijojë nga rruga e drejtësisë. Unë vetë isha pajisur me këtë mburojë pasi isha i dobët me të dobëtit, nuk kisha turp të thoja të vërtetën para mbretërve dhe princave dhe isha gati të vdisja për shpëtimin e të afërmit."

Pastaj u shfaq Nëna e Hyjit dhe i tha kalorësit: "Biri im, ç'të nevojitet akoma?" Dhe ai tha: "Nuk kam helmetë për kokën." Nëna e mëshirës i tha atëherë engjëllit mbrojtës të shpirtit të tij: "Ç'dobi i ka sjellë mbrojtja jote këtij shpirti dhe ç'ke për t'i paraqitur Hyjit?" Engjëlli u përgjigj: "Kam diçka për t'i paraqitur, por nuk është ndonjë gjë e madhe. Ndonjëherë ai jepte lëmosha dhe ndonjëherë thoshte lutje. Ndonjëherë e mohonte vullnetin e vet për hir të Hyjit duke i kërkuar Hyjit me sinqeritet që të arrinte të ndjente neveri për botën dhe ta donte Hyjin mbi gjithçka."

Nëna u përgjigj: "Është gjë e mirë që ke diçka për të sjellë. Atëherë do të bëjmë çka bën një argjendar i zoti kur dëshiron të bëjë ndonjë objekt të çmueshëm me ar. Nëse i duhet ar dhe nuk ka, ai u kërkon ndihmë miqve që kanë. Miqtë që kanë ar e ndihmojnë ta përfundojë veprën e tij. Nëse dikush po bën një objekt argjile, kush do t'i japë ar? Nuk është e udhës të përzihet ari me argjilën. Prandaj të gjithë shenjtërit, të pasur me ar, bashkë me mua do të sigurojnë një helmetë për ty. Helmeta është synimi për t'i pëlqyer vetëm Hyjit. Ashtu si helmeta e mbron kokën nga shigjetat dhe goditjet, po ashtu një synim i mirë që priret vetëm kah Hyji e mbron shpirtin që të mos e mposhtin tundimet e djallit dhe fut Hyjin në shpirt.

Kalorësi i mirë Gjergj kishte këtë synim, siç e kish edhe Maurici dhe shumë të tjerë, përfshirë cubin që u kryqëzua. Pa të askush nuk mund të hedhë themele të forta apo të fitojë shpërblimin. Helmeta duhet të ketë dy të hapura para syve që njeriu të

shikojë përpara gjithçka që i afrohet. Këto të hapura janë dija mbi gjërat që duhet bërë dhe kujdesi për gjërat që duhen shmangur, pasi pa dije dhe meditim shumë gjëra që duken të mira në fillim rezultojnë të këqija në fund."

Nëna e pyeti përsëri kalorësin: "Ç'të nevojitet tjetër, biri im?" Dhe ai u përgjigj: "Duart i kam zhveshur e nuk kam mburojë." Nëna tha: "Do të të ndihmoj që të mos i kesh duart zbuluar. Ashtu siç ke dy duar trupore, po ashtu ke edhe dy shpirtërore. Dora e djathtë me të cilën mbahet shpata simbolizon veprat e drejtësisë. Ajo duhet të ketë pesë virtyte si pesë gishta. Gishti i parë nënkupton që njeriu së pari duhet të jetë i drejtë me vetveten. Kjo arrihet duke treguar kujdes në çdo fjalë, veprim apo shembull që mund të ofendojë të tjerët apo mund t'i shturë ata. Gishti i dytë nënkupton se nuk duhet bërë drejtësi apo vepra drejtësie për interesa njerëzore apo nga lakmia tokësore, por vetëm nga dashuria për Hyjin. I treti nënkupton që nuk duhet të kesh frikë nga askush, as të bësh një sy qorr për hir të miqësisë e as të shkelësh drejtësinë për hir të dikujt, qoftë i pasur apo i varfër, mik apo armik.

I katërti do të thotë të jesh gati të vdesësh për hir të drejtësisë. I pesti do të thotë jo vetëm të bësh drejtësi por edhe ta duash drejtësinë me urti. Gjykimi bëhet me mëshirë dhe drejtësi, ai që bën mëkat më të vogël korigjohet në një mënyrë dhe ai që bën mëkat më të madh korigjohet në mënyrë tjetër dhe ndryshe ai që mëkaton nga padija e ndryshe ai që mëkaton me paramendim ose nga ligësia. Kushdo që i ka këta pesë gishta duhet të tregohet i kujdesshëm që të mos e mprehë shpatën nga padurimi e as mos ta çmprehë me kënaqësi tokësore apo ta hedhë nga pakujdesia ose ta nxijë nga kotësia.

Dora e majtë simbolizon lutjen e drejtë. Edhe kjo ka pesë gishta. I pari është besimi i palëkundur në nenet e fesë në lidhje me natyrat hyjnore dhe njerëzore, duke e vënë gjithçka në zbatim dhe duke besuar gjithçka që Kisha e Shenjtë, nusja e Hyjit, mëson. E dyta është refuzimi për të mëkatuar me dashje kundër Hyjit, krahas dëshirës për të shlyer të gjitha mëkatet e kryera me anë të pendesës dhe veprave pendestare. I treti është t'i lutesh Hyjit që ta shndërrojë dashurinë për trupin në dashuri shpirtërore. I katërti është që të mos jetosh për asgjë tjetër në botë përveçse për t'i dhënë lavdi Hyjit dhe për të reduktuar morinë e mëkateve. I pesti është të mos besosh kurrë në forcat e tua por gjithmonë të kesh frikën e Hyjit dhe të presësh vdekjen në çdo çast. Ja, biri im, këto janë dy duart që ti duhet të kesh. Me dorën e djathtë vringëllo shpatën e drejtësisë kundër shkelësve të drejtësisë. Me dorën e majtë të lutjes kërko ndihmën e Hyjit që të mos i besosh kurrë drejtësisë sate as të tregohesh i pafytyrë ndaj Hyjit."

E bekuara Mari u shfaq përsëri dhe i tha kalorësit: "Ç'gjë tjetër të nevojitet, biri im?" Ai u përgjigj: "Mburoja këmbësh." Dhe ajo tha: "Dëgjomë, o kalorës, që dikur i përkisje botës por që tani je i imi. Hyji krijoi gjithçka në qiell dhe në tokë, por më i bukuri dhe më i denji mes krijesave të ulta është shpirti, i ngjashëm, në planet e veta, me vullnetin e mirë. Ashtu si shumë sythe çelin nga një pemë, po kështu çdo

përsosshmëri e virtytshme buron nga shpirti me anë të veprave shpirtërore. Prandaj, për të patur mburojë shpirtërore këmbësh, ti duhet, me hirin e Hyjit, të fillosh me vullnet të mirë.

Një meditim i dyfishtë duhet ta mbështesë vullnetin tënd si dy këmbë që qëndrojnë në baza të arta. Këmba e parë e shpirtit të përsosur është meditimi që vijon: që ti nuk do të mëkatoje edhe sikur të mos kishte ndëshkim për mëkatin. Këmba e dytë konsiston në kryerjen e veprave të mira me durim të madh dhe dashuri për Hyjin, qoftë edhe sikur të mallkohesh. Gjunjët e shpirtit janë gëzimi dhe forca e synimit të mirë. Ashtu si gjunjët mbledhen e përkulen me përdorimin e këmbëve, edhe synimi i shpirtit duhet të përkulet dhe ndalojë në bindje për të arësyetuar sipas vullnetit të Hyjit.

Është shkruar se shpirti dhe mishi janë në kundërshtim me njëri-tjetrin. Prandaj edhe Pali thotë: 'Nuk bëj të mirën që dua.' Është sikur të thoshte: 'Dua të bëj mirë sipas shpirtit, por nuk jam i aftë për shkak të dobësisë së mishit. Por çfarë ndodh kur ndonjëherë jam në gjendje t'i bëj ato por pa gëzim?' A do t'i mohohet shpërblimi Apostullit ngaqë pati vullnet por jo aftësi, apo pse bëri vepra të mira por jo me gëzim? Patjetër që jo!

Përkundrazi, shpërblimi i tij do të dyfishohet: e para sepse, përsa i përket njeriut të jashtëm, veprimi ishte i vështirë për të për shkak të rezistencës së mishit për të bërë mirë; e dyta sepse, përsa i përket njeriut të brendshëm, ai nuk mori gjithmonë ngushëllim shpirtëror. Po ashtu shumë laikë punojnë në botë por nuk marrin shpërblim për këtë pasi veprojnë për motive materiale. Nëse do t'i kish urdhëruar Hyji të punonin, ata nuk do të ishin aq të zellshëm. Këto dy këmbë të shpirtit atëherë, refuzimi për të mëkatuar kundër Hyjit dhe synimi për të bërë vepra të mira edhe sikur të çonin në mallkim, duhen pajisur me një mburojë të dyfishtë, konkretisht përdorimin me inteligjencë të të mirave të përkohshme dhe dëshirën inteligjente për të kërkuar ato qiellore. Përdorimi inteligjent i të mirave kalimtare do të thotë t'i zotërosh për qëllimin e një jetese të thjeshtë dhe jo për salltanete. Dëshira inteligjente për të mira qiellore nënkupton synimin për të fituar qiellin me anë të veprave të mira. Njeriu është larguar nga Hyji me anë të mosmirënjohjes dhe plogështisë, prandaj ai duhet të kthehet tek Hyji me vepra dhe përvujtëri. Prandaj, biri im, meqenëse ti nuk i ke këto, le t'u drejtohem martirëve dhe dëshmitarëve të shenjtë që ishin të kamur me pasuri të tilla dhe t'u kërkojmë ndihmë për ty."

Pastaj u shfaqën shenjtërit dhe thanë: "O, e Lumja Zonjë, ti mbajte Zotin e jetës dhe ti je Zoja e gjithë krijimit. Ka gjë që ti nuk mund ta bësh? Ti do dhe bëhet. Vullneti yt është gjithmonë vullneti ynë. Ti je vërtet Nëna e dashurisë pasi ti kujdesesh për të gjithë me dashuri." Nëna u shfaq përsëri dhe i tha kalorësit: "Bir, ende na mungon mburoja. Mburoja ka nevojë për dy gjëra: nga njëra anë fuqinë nga ana tjetër emblemën e zotërisë të cilit dikush i shërben si ushtar. Mburoja shpirtërore simbolizon

meditimin për pasionin e mundimshëm të Hyjit. Kjo duhet të jetë në krahun tënd të majtë, pranë zemrës, kështu sa herë që kënaqësia e mishit të josh mendjen ti mund të sjellësh ndërmend plagët e Jezu Krishtit. Sa herë që përbuzja e botës dhe kundërshtimet ta ngacmojnë dhe trishtojnë mendjen, ti duhet të kujtosh varfërinë dhe poshtërimin e Krishtit. Sa herë që nderet dhe një jetë e gjatë trupore të tundojnë, ti duhet të sjellësh ndërmend vuajtjet dhe vdekjen e Krishtit.

Një mburojë e tillë duhet të ketë forcën e këmbënguljes në mirësi dhe zemërgjerësinë e dashurisë. Emblema në mburojë duhet të ketë dy ngjyra, pasi asgjë nuk shihet më qartë në largësi se diçka e përbërë nga dy ngjyra të ndezura. Ngjyrat që e zbukurojnë mburojën e meditimit mbi vuajtjet hyjnore janë, nga njëra anë, vetëkontrolli mbi emocionet e çrregullta dhe, nga ana tjetër, pastërtia dhe mbajtja nën kontroll e dëshirave trupore.

Në të vërtetë qielli ndriçohet nga këto dy ngjyra dhe engjëjt i shohin ato dhe brohorasin me gëzim duke thënë: 'Ja shenja e pastërtisë dhe simboli i miqësisë! Ne duhet ta ndihmojmë këtë kalorës.' Dajtë e shohin kalorësin të zbukuruar me këto simbole në mburojë dhe bërtasin: 'Si t'ia bëjmë? Këtë kalorës është e frikshme ta takosh dhe është i armatosur mirë. Anash ka armët e virtytit, mbrapa tij është një ushtri engjëjsh, në të majtë ka një rojtar të kujdesshëm, Hyjin vetë, dhe rreth e rrotull tij ka shumë sy të kujdesshëm ndaj ligësisë sonë. Po të ndeshemi me të do të turpërohemi pasi nuk mund të fitojmë në asnjë mënyrë.' Lum ai kalorës të cilin engjëjt e nderojnë dhe nga i cili dajtë tremben! Por, biri im, meqenëse ende s'e ke këtë mburojë, le t'u lutemi engjëjve të shenjtë, të cilët shkëlqejnë me pastërti shpirtërore, që të të ndihmojnë."

Nëna thotë përsëri: "Biri im, na mungon edhe shpata. Shpata duhet të ketë dy cilësi: e para, duhet të ketë tehe të mprehtë dhe e dyta duhet të mprehet mirë. Shpata shpirtërore është besimi tek Hyji për të luftuar për drejtësi. Ky besim duhet të ketë dy tehe: drejtësi në begati, si të thuash, në tehun e djathtë dhe falenderim në fatkeqësi, si të thuash, në tehun e majtë. Jobi i mirë kishte një shpatë të tillë. Kur ishte në begati ai ofronte fli për bijtë e tij dhe ishte si baba për të varfërit dhe dera e tij qëndronte hapur për shtegtarin. Nuk ecte në udhën e kotësisë dhe as dëshironte të mirat e të tjerëve, por i trembej Hyjit si Atij që qëndron në valët e detit. Edhe në fatkeqësi ai falenderoi. Kur humbi fëmijët, kur e shoqja e qortoi dhe i munduar nga plagë të tmerrshme, ai duroi gjithçka me durim, duke thënë: 'Zoti dha, Zoti mori. Bekuar qoftë Zoti.' Kjo shpatë duhet mbajtur e mprehur mirë duke i shpartalluar sulmuesit e drejtësisë siç bënë Mojsiu dhe Davidi, duke treguar zell për ligjin si Fineasi, duke folur me vendosmëri si Elia dhe Gjoni. O sa shumë vetë sot kanë shpatë jo të mprehtë! Edhe pse flasin me fjalë, nuk ngrenë as edhe një gisht e nuk i vënë mend lavdisë së Hyjit por kërkojnë për përfitime njerëzore. Dhe kështu, pasi ti nuk e ke një shpatë të tillë, le t'u lutemi

patriarkëve dhe profetëve që kishin besim aq të madh në Hyjin dhe do të na jepet një shpatë."

Nëna u shfaq përsëri dhe i tha kalorësit: "Biri im, të nevojitet edhe diçka tjetër për të mbuluar armët e për t'i mbrojtur nga ndryshku dhe shiu. Kjo mbulesë është dashuria, gatishmëria për të dhënë jetën për Hyjin, madje edhe – nëse do të ishte e mundur – ndarja nga Hyji për hir të shpëtimit të vëllezërve. Kjo lloj dashurie i mbulon të gjitha mëkatet, i ruan virtytet, e fashit zemërimin e Hyjit, i bën të gjitha gjërat të mundshme, i tremb e i largon djajtë dhe është gëzimi i engjëjve. Kjo mbulesë duhet të jetë e bardhë nga brenda dhe të shndritë si ar së jashtmi, pasi kudo që gjendet zelli i dashurisë hyjnore, nuk neglizhohet asnjë lloj pastërtie. Apostujt ishin plot me këtë dashuri. Duhet t'u lutemi që të të ndihmojmë."

Nëna u shfaq përsëri dhe tha: "Biri im, ende të nevojitet një kalë dhe një shalë. Kuptimi shpirtëror i kalit është pagëzimi. Ashtu si kali ka katër këmbë dhe e mban njeriun në udhëtimin që ai duhet të kryejë, ashtu edhe pagëzimi, i simbolizuar nga kali, e mban njeriun në sytë e Hyjit dhe ka katër ndikime shpirtërore. Ndikimi i parë është që të pagëzuarit lirohen nga djalli dhe duhet zbatojnë urdhëresat e Hyjit e t'i shërbejnë Atij. Ndikimi i dytë është se ata pastrohen nga mëkati i rrjedhshëm. I treti është se ata bëhen fëmijë të Hyjit dhe bashkëtrashëgimtarë. I katërti është që atyre u hapet qielli.

E megjithatë sa të shumtë janë sot ata që kur arrijnë moshën e arësyes ia lëshojnë frenat kalit të pagëzimit dhe kalërojnë në rrugë të gabuar! Rruga e pagëzimit është e vërtetë dhe ndiqet taman atëherë kur njerëzit mësohen dhe mbështeten me zakone të mira morale përpara se të arrijnë moshën e arësyes dhe pasi arrijnë moshën e arësyes dhe duke medituar me kujdes për premtimin e bërë në pagëzimore ata e mbajnë të paprekur fenë dhe dahurinë e tyre për Hyjin. Megjithatë ata kalërojnë jashtë rrugës së drejtë dhe i tërheqin kapistrat kalit kur preferojnë botën dhe trupin në vend të Hyjit.

Shala e kalit ose e pagëzimit është efekt i mundimeve dhe vdekjes së Jezu Krishtit që i dha pagëzimit efikasitet. Ç'është uji përveçse një element? Sapo gjaku i Hyjit u derdh, fjala e Hyjit dhe fuqia e gjakut të derdhur të Hyjit hynë tek elementi. Prandaj me fjalën e Hyjit uji i pagëzimit u bë mjete i pajtimit mes njerëzimit dhe Hyjit, porta e mëshirës, dëbimi i djajve, rruga për në qiell dhe falja e mëkateve. Kështu ata që duan të krenohen me fuqinë e pagëzimit duhet të konsiderojnë së pari si efekti i pagëzimit u themelua me dhimbje të madhe. Kur mendja e tyre fryhet me krenari kundër Hyjit, le të reflektojnë sa i hidhur ka qenë shëlbimi i tyre, sa herë i kanë shkelur premtimet pagëzimore dhe ç' meritojnë për kthimet në mëkat.

Për të qëndruar pa u lëkundur në shalën e efektit pagëzimor, dy yzengji nevojiten, domethënë dy meditime në lutje. Së pari njeriu duhet të lutet në këtë mënyrë: Zot Hyj i gjithpushtetshëm, bekuar qofsh Ti që më ke krijuar dhe shëlbuar. Edhe pse meritoj të

mallkohem, Ti u tregove tolerant me mëkatet e mia dhe më ktheve me pendesë. Zot, në prani të madhërisë Sate unë pranoj se kam shkapërderdhur kot dhe me faj gjithçka që më ke dhënë për shëlbimin tim. E kam humbur kohën që më është dhënë për pendesë në kotësira, trupin ia kam lëshuar teprive dhe e kam harxhuar hirin e pagëzimit me anë të krenarisë. Të gjitha këto i kam dashur më shumë se Ty, Krijuesin dhe Shëlbuesin im, ushqyesin dhe mbrojtësin tim. Prandaj unë lutem për mëshirën tënde, pasi në vetvete unë jam fatkeq. Meqenëse nuk e njihja durimin Tënd të mirë ndaj meje e as I trembesha gjykimit Tënd të tmerrshëm, nuk mendoja si duhej për t'i shpërblyer dhuratat e Tua të mira të panumërta. Përkundrazi, ditë pas dite unë kërkoja të të provokoja me ligësinë time. Kështu që kam vetëm një gjë për të të thënë: Ki mëshirë për mua, o Hyj, sipas mëshirës Sate të madhe!"

Lutja e dytë është kështu: 'Zot Hyj i gjithpushtetshëm, e di se gjithçka që kam vjen prej Teje dhe se jam një hiç pa Ty dhe se nuk mund të bëj asgjë pa Ty përveçse asaj çka vetë kam kryer e që nuk është tjetër veç mëkat. Prandaj përvujtërisht kërkoj mëshirën tënde. Mos u sill me mua sipas mëkateve të mia por sipas mëshirës Sate të madhe. Dërgo Shpirtin Tënd Shenjt që ta ndriçojë zemrën time dhe të më forcojë në udhën e urdhëresave të Tua që të jem në gjendje të qëndroj deri në fund në atë që kam mësuar nëpërmjet frymëzimit Tënd dhe kurrë tundimet të mos më ndajnë prej Teje.'

Prandaj, biri im, meqenëse ty të mungon kjo, le t'u lutemi atyre të cilët e ngulitën Pasionin e Hyjit në zemër me keqardhjen më të madhe që ta bashkëndajnë dashurinë e tyre me ty."

Kur u tha kjo, u shfaq papritur një kalë me zbukurime të praruara. Dhe Nëna tha: "Zbukurimet e kalit simbolizojnë dhuratat e Shpirtit Shenjt që jepen në pagëzim. Pavarësisht nëse administrohen nga një ministër i mirë ose i keq, pagëzimi fshin fajin stërgjyshor, rrit hirin, flak çdo mëkat, e jep Shpirtin Shenjt si peng, engjëjt si mbrojtës dhe qiellin si trashëgimi.

Ja, biri im, këto janë pajimet e kalorësit shpirtëror. Kalorësi që i vesh ato, merr pagën e pashprehshme me të cilën mund të blejë gëzim të pasosur, nder tejet të paqtë, bollëk të përjetshëm dhe jetë të amshuar."

Kalorësi ishte zotëri Karli, i biri i Shën Brixhidës.

Nusja lëvdon Krishtin dhe Virgjërën. Përgjigja ngushëlluese që Virgjëra i jep bijës duke i thënë se Hyji shpesh e bën më të dukshëm pushtetin e Vet me anë të gënjeshtreve të djallit. Dhe si provat kanë dobi shpirtërore.

I bekuar je Ti, Hyji im, Krijuesi dhe Shëlbuesi im. Ti je haraçi i paguar për të na çliruar nga robëria e në sajë të të cilit ne shpëtohemi dhe bëhemi një me Njësinë dhe Trininë. Prandaj, edhe pse skuqem nga shëmnia ime, prapë unë galdoj në sajën Tënd që ke vdekur dikur për të na shpëtuar dhe nuk do të vdesësh më kurrë. Ti je vërtet Ai që ekzistonte përpara çdo kohe, Ai që ka pushtet mbi jetën dhe vdekjen. Vetëm ti je Hyj, i gjithpushtetshëm dhe i mrekullueshëm. Qofsh bekuar përgjithmonë!

Por ç'të them për ty, o e lumja Mari, shpëtimi i botës mbarë? Ti je si dikush që ka një mik të trishtuar për diçka të humbur dhe ia vë atij papritur para syve sendin e humbur, duke ia lehtësuar kështu dhimbjen, duke i shtuar gëzimin dhe duke ia ndezur gjithë shpirtin me ngazëllim. Ti, tejet e ëmbla Nënë, i tregove botës Hyjin që ajo kish humbur. Ti linde Atë që kish lindur para kohës dhe për lindjen e të Cilit u gëzua qielli dhe toka. Prandaj, e ëmbla Nënë, po të lutem të më ndihmosh që armiku të mos ketë pse të gëzohet prej meje e as të më mposhtë me dredhitë e tij."

Nëna u përgjigj: "Unë do të të ndihmoj. Përse trazohesh që diçka e pe shpirtërisht dhe diçka tjetër e dëgjove fizikisht – domethënë për kalorësin e gjallë fizikisht por që t'u tregua si i vdekur shpirtërisht, nevojtar për ndihmë shpirtërore? Dëgjo tani diçka që është e sigurtë. Çdo e vërtetë vjen nga Hyji dhe çdo gënjeshtër nga djalli që është ati i gënjeshtreve. Por edhe pse e vërteta vjen nga Hyji, prapë, nga ligësia dhe fallsiteti i djallit, që Hyji ndonjëherë e lejon sipas vendimeve të Tij të fshehta, fuqia e Hyjit del më qartë në pah, siç do ta tregoj me anë të një krahasimi.

Na ishte njëherë një vajzë që e donte shumë dhëndrin dhe ai e donte atë po aq shumë. Hyji përlëvdohej nga dashuria e tyre dhe prindërit e të dyve ishin të lumtur. Armiku i tyre e pa këtë dhe mendoi me vete: 'E di se nusja dhe dhëndri bashkohen në tre mënyra – me anë të letrave, me anë të bisedave mes tyre dhe fizikisht. Prandaj unë do t'i mbush rrugët me hunj, driza dhe ferra që t'ua bllokoj kalimin lajmëtarëve dhe postierëve. Për t'i penguar të bisedojnë do të bëj zhurmë e shamatë që t'i shpërqëndroj. Për t'i penguar të rrinë bashkë të zhveshur në shtrat, do të caktoj roje në çdo cep e qoshe që të mos kenë mundësi të bashkohen.'

Dhëndri, më i mprehtë se armiku i tij, i kuptoi këto gjëra dhe u tha shërbëtorëve të tij: 'Armiku im po më ngre kurthe në filan dhe filan vend. Hapni sytë atje dhe nëse e zbuloni, lëreni derisa t'i ngrejë kurthet, pastaj suljuni por mos e vrisni. Bërtisni që shërbëtorët e tjerë t'i shohin kurthet e armikut e të tregohen më të kujdesshëm.' Diçka e ngjashme ndodh për gjërat shpirtërore. Letrat me anë të të cilave dhëndri dhe nusja, domethënë Hyji dhe shpirti i mirë bashkohen, janë thjesht lutjet dhe aspiratat e njerëzve të mirë. Ashtu si letrat fizike janë shenjë e ndjenjave dhe synimeve të dërguesit, po ashtu lutjet e të mirëve hyjnë në zemrën e Hyjit dhe e bashkojnë shpirtin me Hyjin në një lidhje të vetme dashurie. Por djalli ndonjëherë e pengon zemrën e njeriut që të kërkojë atë çka i bën mirë shpëtimin të shpirtit apo që është kundër

kënaqësië së mishit. Gjithashtu ai nuk lejon që të dëgjoen ata që luten për mëkatarë të tjerë pasi, duke qenë mëkatarë, ata nuk kërkojnë përmirësimin e shpirtit të vet e as ndonjë gjë me vlerë të përjetshme.

Bisedat me anë të të cilave dhëndri dhe nusja bëhen një zemër dhe një shpirt nuk simbolizojnë gjë tjetër përveç rrëfimit dhe pendesës. Ndonjëherë djalli bën aq zhurmë mes tyre sa që ata nuk arrijnë ta dëgjojnë njëri-tjetrin. Kjo zhurmë nuk simbolizon gjë tjetër përveç sugjerimeve të ulta që djalli i bën zemrës që dëshiron të bëjë pendesë të frytshme. Ai i thotë kështu me ngacmimet e tij: 'O, shpirti im sqimatar, a nuk është e vështirë të zbatosh praktika të pazakonta? A mendon se gjithkush mund të bëhet i përsosur? Mjaft e ke të jesh një mes të shumtëve? Pse përpiqesh të bësh gjëra më të mëdha? Pse bën gjëra që asnjë tjetër nuk i bën? Nuk do të jesh në gjendje t'i çosh deri në fund. Të gjithë do të gajasen me ty nëse e tepron duke e ulur veten.'

I mashtruar nga sugjerime të tilla, shpirti mendon me vete: 'Është e vështirë të heqësh dorë nga praktikat e zakonshme. Thjesht do të rrëfhem për mëkatet e kaluara. Boll e kam të bëj ashtu siç bën shumica. Nuk jam në gjendje të bëhem i përsosur. Me siguri që Hyji është i mëshirshëm. Ai nuk do të na kishte shëlbuar nëse do të donte që të humbisnim.' Me këtë zhurmë djalli e pengon Hyjin ta dëgjojë shpirtin. Kjo nuk do të thotë se Hyji nuk dëgjon gjithçka, por që Atij nuk i pëlqen të dëgjojë biseda ku shpirti i bindet më tepër tundimit se arsyes.

Bashkimi lakuriq mes Hyjit dhe shpirtit nuk simbolizon tjetër përveç dëshirës qiellore dhe dashurisë së pastër me të cilën shpirti duhet të digjet çdo orë. Kjo dashuri pengohet në katër mënyra. E para, djalli e shtyn shpirtin të bëjë ndonjë gjë kundër Hyjit që, edhe pse nuk është diçka serioze, prapë i jep kënaqësi mendjes së tij. Gëzimi i këtij lloji, meqenëse ai e merr lehtë dhe nuk shqetësohet për të, është i neveritshëm për Hyjin. E dyta, djalli i frymëzon shpirtit të bëjë vepra të mira për t'u pëlqyer të tjerëve dhe herë të tjera nga frika ose për interesa tokësore, e shtyn të lërë pa bërë vepra të mira që ai mund t'i bëjë. E treta, djalli i shkakton harresë dhe apati në shpirt në lidhje me veprat e mira që ai duhet të kryejë dhe mërzitet së bëri mirë. E katërta, djalli e bën shpirtin ta lëshojë veten kokë e këmbë në çështje tokësore, trishtime dhe gëzime të kota ose frikëra të ekzagjeruara.

Gjëra të tilla i pengojnë letrat, domethënë lutjet e të drejtit si edhe bisedat reciproke të dhëndrit dhe nuses. Megjithatë, edhe pse djalli është dinak, Hyji është akoma më i mençur e më i fortë e i shkatërron kurthet e armikut të Tij në mënyrë që letrat e dërguara t'i mbërrijnë dhëndrit.

Kurthet shkatërrohen atëherë kur Hyji frymëzon mendime të mira dhe kur zemra dëshiron t'i largohet veprave të ulta dhe të bëjë vepra që i pëlqejnë Hyjit. Poterja e

armikut bëhet zap kur shpirti bën pendesë me maturi dhe është i vendosur të mos i përsërisë mëkatet e rrëfyera.

Ta dish se djalli nuk bën shamatë e potere vetëm për ata që janë armiqësorë ndaj Hyjit por edhe për miqtë e Hyjit. Këtë mund ta kuptosh më mirë me anë të një krahasimi. Njëherë, ndërsa një vajzë po fliste me një burrë, në mes tyre u shfaq një perde. Burri e pa, por vajza jo. Në fund të bisedës, vajza ngriti sytë dhe e pa perden. E frikësuar, ajo tha me vete: 'Hyji më ndihmoftë që të mos mashtrohem nga kurthet e djallit!' Kur dhëndri e pa trishtimin e vajzës, ai e hoqi perden dhe i tregoi të vërtetën mbi gjithçka. Po ashtu të përsosurit mund të marrin frymëzime hyjnore por djalli pastaj fillon potere sa herë që ata krekosen nga krenaria ose deprimohen nga frika e tepruar ose i tolerojnë mëkatet e të tjerëve lehtësisht ose dobësohen nga gëzimi ose trishtimi i tepërt.

Diçka e ngjashme të ka ndodhur ty. Djalli i shtyu disa persona që të të shkruajnë se ai që ishte gjallë kish vdekur dhe ty të pushtoi një trishtimi madh. Por Hyji të tregoi vdekjen e tij shpirtërore dhe kështu, për ngushëllimin tënd, Hyji provoi të vërtetë në kuptim shpirtëror atë që ishte e rremë në kuptim fizik. Ti e sheh se është e vërtetë çka ata thonë për provat që çojnë në përfitime shpirtërore. Po të mos ishte trishtuar për shkak të gënjeshtërisë që dëgjove, një fuqi kaq e madhe dhe bukuri shpirtërore nuk do të të ishte treguar. Për këtë arsye dhe që ti të mund ta kuptosh planin e fshehtë të Hyjit, një lloj perdeje u ul mes shpirtit tënd dhe Hyjit ndërsa Ai fliste, pasi shpirti i atij njeriu u shfaq në formën e një nevojtarit dhe Hyji e bëri këtë vëzhgim në fund të çdo lokucioni: 'Kur t'i vijë koha do ta marrësh vesh nëse ai ka vdekur apo është gjallë.' Sapo t'u tregua bukuria dhe zbukurimi shpirtëror që një shpirt duhet të ketë për të hyrë në qiell, perdja u hoq dhe t'u tregua e vërteta, konkretisht se ai njeri ishte i gjallë fizikisht por i vdekur shpirtërisht dhe se kushdo që hyn në atdheun qiellor duhet të jetë i armatosur me virtyte të tilla.

Sidoqoftë, synimi i djallit ishte të të tundonte me gënjeshtër dhe të të trazonte në mënyrë që të të shpërqëndronte nga dashuria e Hyjit me trishtimin për humbjen e një njeriu kaq të dashur. Por sapo the 'Hyj më ndihmo nëse ky është iluzion!' perdja u hoq dhe t'u treguan e vërteta fizike dhe shpirtërore. Pra djallit i lejohet të mendojë edhe të drejtët në mënyrë që shpërblimi i tyre të rritet."

Virgjëra i flet bijës për t'i treguar kush janë miqtë e Hyjit. Edhe për numrin e paktë të tyre në kohët e sotme si mes laikëve ashtu edhe mes klerikëve. Dhe përse Hyji që është i pasur e do varfërinë, përse Ai zgjodhi të varfërit dhe jo të pasurit dhe për ç'arsye kishës iu lejua të ketë pasuri.

Kapitulli 76

Nëna i flet nuses për Krishtin: "Përse je shqetësuar, bija ime?" Ajo përgjigjet: "Sepse kam frikë mos më çojnë mes mëkatarëve kokëfortë." Dhe Nëna tha: "Si mund ta dish a janë kokëfortë apo miq të Hyjit?" Ajo tha: "Nuk di nga ta kuptoj këtë. Patjetër që nuk guxoj të gjykoj askënd pasi m'u treguan dy vetë. i pari ishte shumë i përvuajtur dhe i shenjtë në sytë e njerëzve, kurse tjetri ishte plangprishës dhe ambicioz. Megjithatë synimet dhe vullneti i tyre nuk përkonin me veprat që kryenin. U tremba pa masë."

Nëna u përgjigj: "Njeriut i lejohet të gjykojë kur ligësia duket qartë me qëllim që të shprehë keqardhje ose për të korigjuar. Por nuk është mirë të gjykojë në raste të dyshimta. Për këtë dëshiroj të të tregoj se cilët janë miqtë e Hyjit. Ta dish se miqtë e Hyjit janë ata që i pranojnë dhuratat e Hyjit me frikë të përsëritshme, që e falenderojnë gjithnjë Atë për to dhe nuk dëshirojnë gjëra të panevojshme por kënaqen me çka u është dhënë."

Po ku mund të gjenden njerëz të tillë? Le të kërkojmë fillimisht mes njerëzve të thjeshtë. Kush prej tyre thotë, 'Kam boll, nuk dua më shumë'? Le të shohim mes kalorësve dhe zotërinjve të tjerë. Kush prej tyre mendon si vijon: 'Të mirat që kam i kam trashëguar dhe prej tyre dua aq sa më nevojitet të jetoj siç duhet para Hyjit dhe njerëzve. Të tjerat do t'i ndaj me Hyjin dhe të varfërit. Por nëse zbuloj se në trashëgiminë time ka gjëra të fituara padrejtësisht, atëherë ose do t'i kthej ose do t'ia parashtoj çështjen shërbëtorëve të zgjedhur të Hyjit.' Mendime të tilla, bija ime, janë të rralla këtu në tokë.

Le të shohim edhe mes mbretërve dhe gjeneralëve. Kush prej tyre e meriton të lavdërohet? Është mbret ai që është si Jobi në karakter, si Davidi në përvujtëri, si Fineasi në zellin për ligjin, si Mojsiu në butësi dhe durim. Është general ai që udhëheq ushtrinë e mbretit dhe e rreshton për betejë; që, si Jozueu, ka besim tej Hyji dhe frikë të përsëritshme; që, si Joabi, përpiket për interesin e të zotit dhe jo për të vetin; që, si Juda Makabeu, tregon zell për ligjin dhe i dëshiron të mirën të afërmit. Një gjeneral i tillë është si njëbrirësh me bri të mprehtë në ballë dhe një gur të çmuar nën bri. Ç'symbolizon briri i gjeneralit përveç zemrës së tij burrërore me të cilën ai duhet të luftojë trimërisht dhe t'i godasë armiqtë e fesë? Xhevahiri nën bri është dashuria hyjnore e gjeneralit që mbetet e palëkundur në zemrën e tij dhe e bën të shkathët e të pamposhtur në çdo sipërmarrje. Por tashmë gjeneralët janë më tepër si drerë të tërbuar se si njëbrirësh, pasi kudo luftojnë për hir të mishit, jo për hir të shpirtit apo për Hyjin.

Le të shohim atëherë mes mbretërve. Kush prej tyre nuk e rëndon barrën e shtetasve me krenarinë e vet? Kush prej tyre jeton me të ardhurat e kurorës? Kush e

kthen pronën që kurora mban padrejtësisht? Kush harxhon kohë për të bërë drejtësi për hir të Hyjit? Bija ime, ah sikur të kishte mbretër të tillë në botë që t'i jepnin lavdi Hyjit!

Le të shohim edhe në radhët e klerikëve që janë të detyruar ta duan vetëpërmbajtjen, varfërinë dhe përshpirtshmërinë. Ç'është e vërteta edhe ata kanë shkuar në udhë të shtrembër. Ç'janë priftërinjtë përveçse lypsarë të gjorë të Hyjit? Duke qenë se jetojnë me ofertat hyjnore, ata duhet të jenë edhe më të përvuajtur dhe të zellshëm ndaj Hyjit pasi i kanë lënë pas interesat tokësore. Kisha u ngrit mes vështirësish dhe varfërisë në fillim në mënyrë që Hyji të ishte trashëgimia e tyre e që ata të mos krenoheshin me botën apo mishin por me Hyjin.

Por, bija ime, a nuk mund të kishte zgjedhur Hyji mbretër dhe sundimtarë si apostuj e kështu kisha të pasurohej me trashëgimitë e tyre tokësore? Patjetër që mund ta kishte bërë këtë, por Hyji, që është i pasur, erdhi në botë si i varfër për të treguar se gjërat tokësore janë kalimtare e kështu njerëzit të mësonin nga shembulli i Hyjit të mos turpëroheshin nga varfëria por të rendnin drejt pasurive të vërteta qiellore. Kështu Ai themeloi organizatën e bukur të kishës mbështetur tek një peshkatar dhe e vuri atë në vend të vet të jetonte në botë me provaninë hyjnore dhe jo me trashëgimi.

Pra kisha nisi me tre të mira: e para, me fe të zellshme; e dyta, me varfëri; e treta, me pushtetin e virtyteve dhe të mrekullive. Këto tre gjëra i kish i lumi apostull Pjetër. Ai pati fe të zellshme kur shpalli haptazi Hyjin dhe nuk ngurroi të vdiste për të. Pasi gjithashtu edhe varfëri kur dilte për të lypur dhe ushqeje me punën e duarve të veta. Por ai e tregoi veten të pasur me të mira shpirtërore, gjë që ka më shumë rëndësi, kur, për shembull, i dha të çalit aftësinë për të ecur (gjë që asnjë princ nuk mund ta bënte), edhe pse nuk kishte argjend apo ar për t'i dhënë.

Por a nuk mundej Pjetri, që kishte ngjallur të vdekurit, të kishte ar nëse donte? Patjetër që po, por ai e liroi veten nga barra e pasurisë që ajo të mos e pengonte të hynte në qiell dhe në mënyrë që i zoti i deleve t'u jepte atyre shembullin e përvujtërisë duke treguar se përvujtëria dhe varfëria (qoftë shpirtërore apo fizike) hapin rrugën për në qiell. E treta, ai kishte pushtetin e mrekullive, të sëmurët madje shëroheshin edhe kur hija e tij binte mbi ta. Duke qenë se Pjetri zotëronte përsosmërinë e virtyteve, gjuha e tij u bë çelësi për në qiell dhe emri i tij bekohet në qiell dhe në tokë.

Sidoqoftë, ata që lartësojnë emrat e tyre në tokë dhe duan fëlliqësitë, domethënë gjërat tokësore, harrohen në tokë dhe marrin vlerësim të tmerrshmëm në librin e drejtësisë.

Por Hyji deshi të tregojë se varfëria e Pjetrit dhe e shenjtërve të tjerë nuk ishte e imponuar por e vullnetshme. Për pasojë Ai frymëzoi shumë shpirta t'u jepnin bujarisht atyre. Megjithatë vetë shenjtërit krenoheshin më tepër në varfëri se në gjembat e

pasurisë. Kështu sa më e madhe vërfëria në të cilën jetonin, aq më tepër rritej devotshmëria e tyre. Ka për t'u çuditur këtu?

Si mundeshin ata që e kishin zgjedhur Hyjin për fatin dhe gëzimin e vet të ishin pa Të? Apo si mundeshin ata që kërkonin gëzimet e botës të gjenin ndonjë gëzim tek Hyji? Përkundrazi ai ishte shtegtar i varfër në sytë e tyre. Por me kalimin e kohës, në mënyrë që miqtë e Hyjit të ishin më të zellshëm dhe të gatshëm për të predikuar fjalën e Hyjit dhe që njerëzit ta kuptonin se nuk janë pasuritë që janë të këqija por shpërdorimi i tyre, kishës iu dhanë të mira të përkohshme gjatë papatit të Silvestrit dhe të papëve të tjerë. Këto për një kohë të gjatë u përdorën nga njerëzit e shenjtë vetëm për nevojat e tyre, të miqve të Hyjit dhe për të ndihmuar të varfërit.

Prandaj miq të Hyjit janë ata që kënaqen me provaninë e Hyjit. Edhe nëse nuk i njeh, im Bir i njeh fort mirë. Në të vërtetë Hyji gjendet shpesh në metal të fortë dhe nga stralli mund të nxirret një shkëndijë zjarri. Pra shko e mos u shqetëso. As Biri im kur ishte në trup nuk e ktheu gjithë Judenë menjëherë, as apostujt nuk i kthyen paganët njëherë e përgjithmonë. Jo, puna e Hyjit kërkon kohë më të gjatë për t'u realizuar."

Nusja i drejtohet Krishtit duke shpallur mëshirën e madhe që Ai ka treguar për të. Krishti i përgjigjet duke konfirmuar mëshirën e Tij të ëmbël ndaj saj. Ai e ka zgjedhur atë si enë për ta mbushur me verë nga e cilaj pastaj të pinë shërbëtorët e Hyjit.

Kapitulli 77

Nder Hyjit të plotfuqishëm për gjithë krijesat e Tij! Lavdi Atij për virtytet që ka! I ofrofshin shërbim të lavdishëm për dashurinë e Tij! Unë, njeri i padenjë, që kam mëkatuar kaq shumë kundër Teje, Hyji im, qysh nga rinia, të falenderoj tejet i ëmbli Hyji im, sidomos sepse nuk ka asnjë aq kriminel sa Ti t'i mohosh mëshirën, mjaft që ai të të kërkojë mëshirë me dashuri dhe përvujtëri të vërtetë dhe me vendosmërinë për të bërë kthesë.

O më i dashuri dhe më i ëmbli Hyj! Çka ke bërë për mua është e mrekullueshme në sytë e të gjithë atyre që e marrin vesh. Sa herë që të pëlqen, Ti ma vë trupin në gjumë – por jo në gjumë trupor por në pushim shpirtëror. Pastaj e ngre shpirtin tim në jetë sikur të zgjohej nga gjumi që ai të dëgjojë dhe ndjejë në mënyrë shpirtërore. O, Zot, sa të ëmbla janë fjalët e gojës Sate! Me të vërtetë më duket, sa herë dëgjoj fjalët e Shpirtit Tënd, sikur shpirti im brenda meje i përpin ato me kënaqësi të papërshtueshme si t'ishin ushqimi më i ëmbël që duket sikur zbret në zemër e jep gëzim të madh dhe ngushëllim të papërshtueshëm. Më duket e mrekullueshme që

ndërsa dëgjoj fjalët e Tua, unë jam krejtësisht e ngopur dhe prapë se prapë e uritur. Ndjem e ngopur sepse asgjë tjetër nuk më pëlqen sa fjalët e Tua. Por ndjem edhe e uritur sepse oreksi im për to rritet vazhdimisht. Pra, i bekuar je Ti, Hyji im, Jezu Krisht! Më ndihmo, Zot, që në të gjitha ditët e jetës sime të bëj çka të pëlqen Ty!"

Krishti u përgjigj duke thënë: "Unë nuk kam as fillim as fund. Gjithë gjërat janë krijuar nga pushteti Im dhe sistemuar nga urtia Ime. Gjithçka e drejtoj Unë dhe asgjë nuk është e pamundur për Mua dhe të gjitha veprat e Mia i kam kryer me dashuri. Për këtë arsye, është jashtëzakonisht zemërgur ai që nuk më do apo nuk ka frikë prej Meje sepse Unë jam edhe kujdestari dhe gjykatësi i të gjithëve. E megjithatë njerëzit bëjnë vullnetin e djallit, vrasësit Tim dhe trathtarit të njerëzimit. U ka dhënë të pijnë helm aq vdekjeprurës në këtë botë sa që shpirti, kur e provon njëherë me kënaqësi, nuk mund të jetojë por bie i vdekur në ferr dhe jeton përgjithmonë në mjerim. Ky është helmi i mëkatit që shumë vetëve u duket i ëmbël por në fund rezulton të jetë shumë i hidhur. Ky helm padyshim pihet me kënaqësi gjithë kohën nga dora e djallit. Kush ka dëgjuar ndonjëherë për një gjë kaq të çuditshme? Njerëzve u ofrohet jeta, por ata zgjedhin dhe përqafojnë vullnetarisht vdekjen.

Megjithatë, Unë, qenia më e fuqishme nga të gjitha, pata mëshirë për mjerimin dhe ankthin e tyre të madh. Veprova si një mbret i pasur dhe zemërmirë që i dërgoi verë të çmueshme shërbëtorëve të vet të ngushtë duke u thënë: 'Pini ju dhe jepuni të pijnë edhe shumë të tjerëve, pasi i bën mirë shëndetit. I jep shëndet të sëmurëve, ngushëllim të trishtuarve dhe zemër të guximshme atyre që janë të shëndetshëm.

Vera gjithashtu nuk dërgohet pa faqore. Këtë kam bërë në të vërtetë në këtë mbretëri. Shërbëtorëve të Mi u dërgova fjalët e Mia që mund të krahasohen me verën më të mirë dhe ata do t'ua përcjellin ato të tjerëve sepse fjalët e Mia bëjnë mirë për shëndetin.

Me faqoren të kam parasysh ty që po dëgjon fjalët e Mia. Ti i ke bërë të dyja gjërat, sepse i ke dëgjuar dhe transmetuar fjalët e Mia. Ti je faqorja Ime. Do të të mbush sa herë që dua dhe do të të zbraz sa herë që dua. Kështu Shpirti Im do të të tregojë ku duhet të shkosh dhe çfarë duhet të thuash. Mos iu tremb askujt përveç Meje. Duhet të shkosh me gëzim kudo që Unë dëshiroj dhe të thuash me guxim gjithçka që të urdhëroj, pasi asgjë nuk mund të më bëjë ballë. Do të jem me ty."

Pastaj nusja tha: "Dëgjova këtë zë, dhe u përgjigja me lotë: O, Zot Hyji im, unë që jam si liliput para madhërisë Sate, të kërkoj leje për t'u përgjigjur." Zëri u përgjigj duke thënë: "E dija përgjigjen tënde qysh përpara se ta mendoje. Por të jap leje të flasësh." Atëherë nusja tha: "Unë u përgjigja: Mbret i çdo lavdie, dhurues i çdo urtie, krijues i çdo virtyti, madje virtyti vetë, përse më për zgjedh mua për një mision të tillë, mua që ia kam lëshuar trupin mëkatit, që nuk jam më e mençur se një gomar dhe e paaftë për

vepra të virtytshme? Të lutem mos u zemëro me mua, i ëmbli Zoti Jezu Krisht, për pyetjen që po të bëj. Njeriu nuk duhet të çuditet për asgjë që vjen prej Teje, pasi Ti mundesh të bësh gjithçka, por unë çuditem me veten time, pasi të kam fyer në mënyra të ndryshme dhe pak i kam ndrequr mëkatet e mia."

Zëri u përgjigj duke thënë: "Do të të përgjigjem me një krahasim. Nëse monedha të ndryshme i jepen një mbreti të pasur dhe të fuqishëm dhe pastaj mbreti i shkrin dhe u jep formën që dëshiron, duke bërë për shembull kurora apo unaza nga monedhat e arta, pjata dhe gota prej monedhave të argjendit, vazo dhe tasa nga monedhat e bakrit, të cilat pastaj mbreti mund t'i përdorë për nevojat e tij apo për zbulurim, përse çuditësh që Unë bëj të njëjtën gjë? Prandaj nuk duhet të çuditësh më nëse marr zemrat e miqve të Mi, që ata lirisht m'i kanë ofruar, dhe bëj ç'të dua me to. Edhe pse disa janë më pak të ndjeshme se të tjerat, prapë se prapë, kur ata më ofrojnë zemrën e vet, disa prej tyre i përdor për një gjë, të tjera për diçka tjetër, por që të gjitha për lavdinë dhe nderin Tim, pasi zemra e singertë është monedhë që më pëlqen shumë."

Pra Unë i përdor gjërat e Mia ashtu si më pëlqen. Dhe meqenëse ti je e Imja, nuk duhet të çuditësh për çka dua të bëj me ty. Përkundrazi, ji e këmbëngulëse dhe e vendosur për të bërë çka urdhëroj. Unë jam mjaft i fuqishëm për të të dhënë kudo që të jesh gjithçka që të nevojitet."

Fjalë që nuses iu rrëfyen nga lart, ose më mirë fjalë nga goja e ëmbël e Virgjërës së lavdishme, të shpallura qartë, drejtpërdrejtë, pa fshehur asgjë e që e udhëzojnë dhe ngushëllojnë nusen dhe që i duhen përcjellë papës, mëkëmbësit të Zotit e që paralajmërojnë për rrënimin e kishës.

Kapitulli 78

I Nderuar Atë, unë, vejushë, deklaroj se shumë rrëfime, tepër të mrekullueshme, i janë bërë një gruaje ndërsa banonte në atdheun e vet. Pasi iu nënshtruan vëzhgimit të kujdesshëm të ipeshkvinjve dhe rregulltarëve të shkolluar dhe priftërinjve laikë, këto rrëfime doli se vijnë nga ndriçimi i shenjtë dhe i mrekullueshëm i Shpirtit Shenjt dhe jo nga ndonjë burim tjetër. Madje edhe mbreti dhe mbretëresha e mbretërisë e pranuan këtë mbi bazën e provave të besueshme. Përveç kësaj, ajo grua udhëtoi jashtë për të shkuar në qytetin e Romës ku, ndërsa po lutej një ditë në kishën Santa Maria Maxhore, ajo u rrëmbye në vegim shpirtëror ndërkohë që trupi i saj dukej sikur kish rënë në topitje, edhe pse jo në topitje gjumi.

Në atë çast asaj iu shfaq tejet e nderuara Virgjër. Gruaja në fjalë u shqetësua nga ky vegim i pazakontë. Duke qenë e vetëdijshme për dobësinë e vet, ajo trembej se mos ky ishte ndonjë rreng i djallit, dhe me mendje kërkoi mëshirën e Hyjit që të mos lejonte që ajo të binte pre e tundimeve djallëzore. Por Virgjëra që iu shfaq i tha: "Mos ki frikë nga gjërat që do të shikosh dhe dëgjosh, mos kujto se vijnë nga shpirti i keq. Ashtu si drita dhe nxehtësia shoqërojnë lindjen e diellit por nuk vijnë pas një reje të errët, po ashtu dy gjëra e shoqërojnë ardhjen e Shpirtit Shenjt në zemër: dashuri e zjarrtë për Hyjin dhe ndriçim i përsosur në lidhje me fenë katolike. Ti po i përjeton që të dyja këto tani: ti e ndjen se nuk do tjetër përveç Hyjit dhe se asnjë pikë e vetme nuk të mungon nga tërësia e fesë katolike. Këto dy gjëra nuk ndodhin kur shfaqet një shpirt i keq të cilin mund ta krahasojmë me një re të errët."

Virgjëra vazhdoi dhe i tha gruas: "Duhet t'i dërgosh një mesazh nga ana ime një prelati." Gruaja u përgjigj me trishtim të madh: "E nderuara Virgjëra ime, ai nuk do të më besojë por them se do të qeshë me fjalët e mia e s'do t'i marrë për të vërtetë hyjnore." Virgjëra iu përgjigj duke thënë: "Edhe pse e di predispozitën e zemrës së tij fare mirë dhe si do të vonohet për t'u përgjigjur, si edhe si do ta përfundojë jetën, prapë se prapë duhet t'i dërgosh mesazhin që vijon."

Dua që ta dijë se themeli i Kishës së Shenjtë është dëmtuar aq shumë në të djathtë sa kupola ka shumë të çara në majë dhe kjo bën që gurë të bien rrezikshëm e shumë që kalojnë poshtë humbasin jetën. Disa kollona, që duhej të qëndronin drejt, gati janë rrëzuar dhe dyshemeja ka aq shumë gropa sa të verbërit që hyjnë rrëzohen rrezikshëm. Ndonjëherë ndodh edhe që bashkë me të verbërit bien keq edhe ata që kanë sy të fortë, për shkak të gropave të rrezikshme në dysheme. Për këto arsye, kisha e Hyjit po lëkundet rrezikshëm. Pasojat e kësaj do të shihen shpejt. Të siguroj se ajo do të rrënohet nëse nuk bëhen riparime.

Dhe rrënimi i saj do të jetë aq i bujshëm sa do ta marrë vesh gjithë bota e krishterë. Gjithë kjo duhet marrë në kuptim shpirtëror.

Unë jam Virgjëra në kraharorin e së cilës denjoi të hyjë Biri i Hyjit, pa as edhe më të voglën kënaqësi trupore. Biri i Hyjit lindi nga krahërori im i mbyllur, duke më dhënë ngushëllim dhe aspak dhimbje. Unë isha pranë kryqit kur Ai triumfoi mbi ferrin me anë të mundimeve dhe hapi qiellin me gjakun e zemrës së Tij. Unë isha edhe në mal kur Biri i Hyjit, që është edhe Biri im, u ngjiti në qiell. Kam njohuri të plota mbi fenë katolike që Ai i predikoi dhe mësoi kujtdo që dëshironte të shkonte në qiell. Tani unë lutem vazhdimisht për botën si një ylber mbi re që duket sikur përkulet mbi tokë dhe e prek me skajet e tij.

E shoh veten, me anë të lutjeve të mia të vazhdueshme, si ylber të përkulur si mbi banorët e mirë të tokës ashtu dhe mbi ata të këqinj. Përkulem drejt të mirëve që ata të qëndrojnë në urdhëresat e Kishës së Shenjtë dhe përkulem drejt të këqinjve që ata të

mos i shtojnë ligësitë e tyre dhe të përkeqësohen. Dua që ai të cilit po i dërgoj këtë mesazh ta dijë se re të ndotura dhe të tmerrshme po ngrihen nga një anë kundër ylberit vezullues. Me këto re kam parasysh ata që jetojnë të zhytur në kënaqësi trupore, ata që janë të pangopur si hone oqeanike në lakminë e tyre për para. Ata me arrogancë dhe në mënyrë të paarësyeshme i shpenzojnë të mirat që kanë si ujë përroi të rrëmbyer. Shumë nga mbikqyrësit e kishës janë fajtorë për këto tre gjëra dhe mëkatet e tyre të neveritshme dhe të fëlliqura ngrihen në qiell para syve të Hyjit duke iu kundërvënë lutjeve të mia ashtu si retë e ndotura i kundërvihen ylberit vezullues. Në vend që ta zbutin zemërimin e Hyjit bashkë me mua, përkundrazi po e ndezin atë kundër atyre vetë. Njerëz të tillë nuk duhen ngritur në pozitë por duhen dëbuar nga kisha e Hyjit.

Si Mbretëreshë e Qiellit unë do t'i vij në ndihmë kujtdo që, duke qenë i ndërgjegjshëm për pamjaftueshmërinë e vet, ka dëshirë të marrë përsipër detyrën e përforcimit të themelit dhe të dyshemesë së kishës dhe dëshiron të ripërtërijë vreshtën e bekuar që Hyji themeloi me gjakun e Vet. Bashkë me engjëjt, unë do t'i shkul rrënjët e dobëta dhe do të flak në zjarr çdo pemë pa kokërr dhe do të mbjell filiza të frytshëm në vend të tyre. Me këtë vresht kam parasysh Kishën e Shenjtë të Hyjit në të cilën duhen rikthyer dy virtytet e përvujtërisë dhe dashurisë hyjnore."

Virgjëra e lavdishme, që iu shfaq gruas, urdhëroi që gjithë këto t'u dërgohen ju, Atë i Nderuar. Unë që po ju dërgoj këtë letër betohem në emër të Jezusit, Hyj i vërtetë dhe i plotfuqishëm, dhe në emër të Marisë, Nënës së tij tejet të denjë, se nuk po e dërgoj këtë letër për hir të ndereve dhe përfitimeve tokësore! Po e dërgoj sepse gruas në fjalë, të cilës i janë thënë edhe shumë fjalë të tjera në vegime shpirtërore, iu udhërua që këto t'i bëhen të ditura Shkëlqesisë suaj.

Parathënie e rëndësishme për udhëzimet që Krishti i diktoi nuses për një prift e që përmban shumë gjëra të dobishme.

Kapitulli 79

Nder dhe lavdi Hyjit të Gjithëpushtetshëm për të gjitha veprat e Tij! Nder i pafund për të që e ka nisur veprën e hirit në ju. Kur toka mbulohet nga bora dhe ngrica, vërejmë se farërat e mbjellura në të nuk mund të mbijnë përveçse në ato vende të pakëta që ngrohen nga rrezet e diellit e ku bimët dhe lulet çelin në sajë të veprimit të diellit. Natyra dhe virtyti i brendshëm i farërave mund të dallohen nga këto.

Njëlloj e gjithë bota më duket e mbuluar tani aq shumë me ngricën e acartë të krenarisë, lakmisë dhe epshit saqë, fatkeqësisht, janë të paktë ata njerëz në zemrat e të

cilëve mund të banojë dashuria e përsosur e Hyjit, duke gjykuar nga fjalët dhe veprat e tyre. Padyshim që ashtu si dikur miqtë e Hyjit u gëzuan kur panë Lazrin të ngjallej nga të vdekurit për lavdinë e Hyjit, po ashtu tani miqtë e Hyjit gëzohen sa herë që shohin dikë të ngrihet nga tre veset e sipër-përmendura që çojnë në vdekje të përjetshme.

Është për t'u theksuar se ashtu si Lazri hasi armiqësi të dyfishtë pas ringjalljes (pasi ai kishte armiq fizikë, domethënë ata që ishin armiq të Hyjit dhe që e urrenin Lazrin në mënyrë fizike, dhe armiq shpirtërorë, domethënë djajtë që nuk duan kurrë të jenë miq të Hyjit, që e urren në mënyrë shpirtërore), po ashtu tani të gjithë ata që ngrihen nga mëkatet e rënda me dëshirën për të bërë jetë të përkorë, pa krenari dhe lakmi, hasin armiqësi të dyfishtë.

Armiqtë njerëzorë të Hyjit duan t'u shkaktojnë dëm fizik të dyfishtë. Edhe djajtë përpiqen t'i lëndojnë dhe t'i dëmtojnë shpirtërisht në mënyrë të dyfishtë. Para së gjithash njerëzit e botës i qortojnë me fjalë. Së dyti, nëse munden, i trazojnë me vepra, duke u përpjekur t'i bëjnë si vetja në vepra dhe sjellje dhe t'i largojnë nga udha e drejtë. Megjithatë, njeriu i Hyjit, i sapokthyer në jetën shpirtërore, mund t'i mposhtë lehtë këta njerëz të ligj, nëse nuk e humbet durimin për fjalët që i thonë dhe nëse më pas kryen vepra të mira të një natyre shpirtërore dhe hyjnore edhe më shpesh dhe më me zell në sytë e tyre.

Djajtë përdorin dy metoda të tjera për ta mposhtur. Dëshira e tyre e madhe, para së gjithash, është që ta bëjnë shërbëtorin e ri të Hyjit të bjerë përsëri në mëkat. Nëse nuk e arrijnë këtë, atëherë mundohen ta shtyjnë t'i kryejë veprat e mira në mënyrë të paarësyeshme dhe të pamatur ose duke ndenjur zgjuar jashtë çdo limiti. Synimi i tyre është që ai të lodhet dhe të mos ketë më fuqi për t'i shërbyer Hyjit. Ilaçi më i mirë për rrezikun e parë është rrëfimi i shpeshtë dhe i sinqertë i mëkateve dhe pendesa e thellë me gjithë zemër për fajet. Ilaçi më i mirë për rrezikun e dytë është një përvujtëri e tillë që e bën njeriun t'i bindet ndonjë drejtuesi shpirtëror me përvojë sesa të vendosë vetë çfarë të bëjë dhe çfarë veprash pendestare të kryejë. Ky ilaç është me të vërtetë aq i mirë dhe i mrekullueshëm, edhe nëse këshilluesi është më pak i denjë se i këshilluari, sa njeriu mund të ketë shpresën e sigurtë se urtia hyjnore, domethënë Hyji vetë, do të kujdeset që t'i japë këshilluesit këshillën më të dobishme për të këshilluarin, me kusht që të dy të kenë dëshirën e përsosur për të vepruar për nder dhe lavdi të Hyjit.

Prandaj, miqtë e mi të shtrenjtë, meqenëse bashkë jemi ngritur nga mëkatet, le t'i kërkojmë Hyjit të denjojë të na ndihmojë – mua për të folur, ju për t'u bindur. Duhet të kërkojmë ndihmën e Hyjit sidomos për ju, që jeni të pasur, të urtë dhe fisnikë dhe që keni denjuar të më kërkoni këshillë mua që jam e padenjë, e paditur dhe jo shumë inteligjente. Shpresoj sinqerisht se Hyji do ta marrë parasysh përvujtërinë tuaj dhe do ta bëjë të dobishme për trupin dhe shpirtin tuaj çka unë po ju shkruaj në nder të Tij.

Mësim i dobishëm që nusja e Krishtit, e frymëzuar nga Hyji, i jep një prifti në lidhje me mënyrën si ai duhet të sillet shpirtërisht dhe fizikisht Hyjit.

Kapitulli 80

Së pari të këshilloj të rrish në banesën tënde pranë kishës të Shenjtes Virgjër Mari. Duhet të mbash vetëm një shërbyes. Pasi të kesh zbritur shpenzimet e nevojshme nga të ardhurat, ktheja çfarë të tepron kreditorëve dhe shlyeji të gjitha borxhet. Nuk është e drejtë dhe as e arësyeshme t'u japësh një grusht me para të varfërve apo miqve të kamur dhe kushërinjve pa paguar më parë borxhet. Kur t'i lash plotësisht borxhet, atëherë – pasi të kesh mbajtur shpenzimet për vete dhe për shërbyesin – jepja çka mbetet të varfërve dhe nevojtarëve.

Duhet të mbash veshje klerikale të mirë dhe praktike e të kesh kujdes që cilësinë e copës dhe modelin të mos i zgjedhësh për t'u dukur por që të kesh pamje të rregullt dhe të ndjehesh rehat. Mjaft i ke dy palë rroba – një palë për raste festash, një palë për ditë të zakonshme – dhe mos mbaj më tepër se dy palë këpucë dhe dy palë çorape. Rrobat e tjera që ke përdori për ndonjë gjë tjetër ose përdori për të shlyer borxhet. Sivjet mos përdor fare tesha të linjta as natën as gjatë ditës.

Këtë vit konsiderojë kishën tënde të Shën Marisë si kishë klauzure për tre arsye që vijojnë. E para që, nëse më parë ke ndenjtur atje për ndonjë motiv krenaria, në të ardhmen të qëndrosh për shkak të bindjes hyjnore, në nder të tejet së përvuajturës Virgjërës Mari. Dhe nëse kanonikët dhe ata që kanë peshë në këtë kishë të kanë përzënë ndonjëherë me fjalë të turpshme nga shërbimi i Hyjit dhe të kanë shtyrë drejt dëshirave të liga, tani duhet të përpiqesh me ndihmën e Hyjit dhe duke përdorur fjalë hyjnore dhe shpirtërore t'i largosh njerëzit nga dëshirat e këqija dhe t'i shtysh drejt dashurisë së Hyjit. Nëse më parë ka ndodhur që i ke dhënë shembull të keq ndonjërit që të ka parë duke u sjellë në mënyrë të palejueshme, tani duhet të kujdesesh që të japësh shembuj të mirë me vepra të mira dhe sjellje të drejtë.

Tjetër gjë, miku im, është që ta planifikosh ditën dhe natën urtisht dhe me efikasitet për lavdinë e Hyjit. Unë kam vënë re se këmbanat e kishës tënde bien taman në orët e caktuara. Sapo t'i dëgjosh në mbrëmje, unë të këshilloj të ngrihesh menjëherë nga vendi dhe të kujtosh pesë plagët e Jezu Krishtit dhe dhimbjet e Nënës së Tij të tejet të denjë me pesë gjunjézime dhe pesë Ati Ynë dhe pesë Të falemi Mari. Pastaj duhet të fillosh mëngjesoret e së Lumes Virgjër dhe të thuash lutje të tjera që të pëlqejnë derisa kanonikët të mblidhen në kor për të kënduar. Është mirë që në kishë të vish me të parët, jo me të fundit. Duhet t'i këndosh mëngjesoret me devotshmëri, duke qëndruar në

këmbë deri në fund dhe duke u ulur kur është me vend të bëhet kështu, por pa folur fare nëse nuk të pyesin për ndonjë gjë dhe, në një rast të tillë, të përgjigjesh vetëm me pak fjalë dhe pa dhënë shenja zemërimi apo padurimi. Ti do të silleshe me kujdes nëse do të ishe në prani të ndonjë zotërie të përkohshëm apo tokësor. Aq më tepër duhet të sillesh me kujdes, modesti dhe respekt të përvuajtur, të brendshëm dhe të jashtëm, në prani të Mbretit të përjetshëm të qiellit që është gjithnjë dhe gjithkund i pranishëm.

Nëse të ndodh që je i detyruar nga nevoja që të flasësh për çështje të rëndësishme që kanë të bëjnë me ty apo dikë tjetër gjatë këtyre gjysëm-orëshve, dil nga kori dhe jepe mendimin tënd me pak fjalë e me zë të ulët dhe pastaj kthehu pa vonesë tek vendi yt në kor. Nëse është e mundur, shtyje trajtimin e çështjes për më vonë dhe për diku tjetër në mënyrë që të mos pengosh adhurimin hyjnor dhe lavdinë që i jepet Hyjit. Ki kujdes që të mos sillesh nëpër kishë sikur po bën shëtitje, duke shkuar sa andej-këtej ndërkohë që këndohen orët. Një sjellje e tillë i takon një mendjeje të paqëndrueshme dhe të papërqëndruar dhe një shpirti të vakët me pak dashuri dhe devotshmëri.

Në kohën e ndërmjetme, midis këndimit të orëve, përkushtojtu lutjes apo lexo diçka të devotshme ose të dobishme për mendjen tënde ose për të tjerët, duke u kujdesur, qysh se ngrihesh nga shtrati për mëngjesoren e derisa të ketë mbaruar mesha solemne, që të mos i përkushtohesh me dashje asgjëje tjetër përveçse këngës, leximit, lutjes apo studimit, me përjashtim të rastit kur ndodh që të duhet të diskutosh apo të merresh me çështje të kapitullit tënd që lidhen me interesat e kishës, qoftë këto përmirësime apo organizime. Pas meshës solemne mund të flitet ose të bisedohet për nevoja të ndryshme apo të bëhen veprimtari të mira dhe të virtutshme.

Kur ulesh në tryezë, duhet të thuash falenderimin. Qoftë kur je i ftuar ose ke të ftuar, gjatë ngrënies, për të mirën e të pranishmëve në tryezë dhe të atyre që shërbejnë ushqimin, së pari flit për Hyjin dhe Nënë e Tij tejet të denjë apo ndonjë shenjt– të paktën një ose dy fjalë ose pyeti të tjerët për ndonjë gjë që ka të bëjë me Hyjin ose me Nënë e Tij ose shenjtërit e Hyjit. Njëlloj vepro edhe kur je vetëm në tryezë dhe po shërbehesh prej shërbyesit tënd dhe leximi le të bëhet praktikë kur vëllezërit hanë bashkë në manastir. Pasi të keni ngrëni dhe të keni falenderuar Hyjin dhe bamirësit tuaj, mund të flisni ca me këdo person të drejtë që dëshironi për çështje që kanë të bëjnë me ju. Pastaj shkoni drejt e në dhomë, gjunjëzohuni pesë herë dhe thoni pesë Ati Ynë dhe pesë Të Falemi Mari në kujtim të plagëve të Zotit tonë Jezu Krisht dhe të dhimbjeve të Nënës së Tij. Përdore gjysmën e kohës që mbetet deri në mbrëmësore për të studiuar ose lexuar apo për ndonjë lloj pushimi, nëse nuk të pengojnë ta bësh këtë nga miqtë e tu për çështje që kanë të bëjnë me ta. Gjysmën tjetër të kohës përdore për të shëtitur që të çlodhësh trupin në mënyrë që të forcohesh për lavdinë e Hyjit.

Kur bie zilja për mbrëmësoren, shko drejt e në kor të kishës për të kënduar oficin në mënyrën e përshkruar më sipër. Pas pasmbrëmësore, thuaj lutjet për të vdekurit

bashkë me tre leximet para vaktit të darkës. Pas darkës, kryej të njëjtat praktika që bëhen pas drekës. Pasi të thuash falenderimin, bëj një shëtitje dhe kaloje kohën me ndonjë bisedë të dobishme dhe të këndshme deri sa të të vijë gjumi. Edhe atëherë, para se të flesh, qëndro para shtratit dhe thuaj devotshmërisht pesë Ati ynë dhe pesë Të Falemi Mari në kujtim të vuajtjeve të Jezu Krishtit. Pastaj futu në shtrat dhe fli e pusho që të të mos përgjumesht gjatë kohës së vigjiljes nga gjumi i pakët apo pushimi i pamjaftueshëm. Çdo të premtë thuaj shtatë psalmet dhe litaninë me devotshmëri dhe jepu pesë monedha të argjendta pesë personave të varfër dhe nevojtarë në nderim të pesë plagëve të Jezu Krishtit.

Gjithashtu, vëlla dhe mik i dashur, këtë vit, si pendesë për mëkatet e tua, të këshilloj të mbash abstinencë në mënyrën që vijon. Çdo ditë gjatë Kreshmes dhe gjatë Ardhjes agjërimi yt duhet të konsistojë vetëm në një vakt me peshk. Në prag të festave të Shën Marisë ha një vakt me bukë dhe ujë; në prag të festive të apostujve, një vakt me peshk. Çdo të mërkurë ha vakt me djathë, vezë dhe peshk. Çdo të premtë vakti të jetë vetëm me bukë dhe verë – dhe nëse preferon të pish ujë në vend të verës, nuk kam kundërshtim – dhe çdo të shtunë ha peshk dhe vaj për vaktin tënd të vetëm të mesditës. Të dielave, të hënave, të martave dhe të mërkurave ha dy vakte me mish nëse kisha nuk ka parashikuar agjërim.

Të lutem ki parasysh, vëlla i dashur, se kam vendosur të ta jap këtë këshillë dhe të të shkruaj gjithë këtë për tre arsye. Para së gjithash që zilia dhe dinakëria e djallit të mos të të shtyjnë ta rraskapitësh veten aq shpejt sa fuqia dhe mendja të fillojnë të dobësohen shpejt dhe ta bëjnë jetën tënde më pak të dobishme për Hyjin se ç’duhet të jetë. E dyta, nëse njerëzit e botës shohin ndonjë mungesë kthjelltësie mendimi apo force tek ti për shkak të punës së tepërt, apo nëse të shohin që lodhesh nga puna e nisur, atëherë ata mund të frikësohen dhe të mos u përkushtohen veprave të Hyjit. E treta, sepse kam besim se puna jote do t’i pëlqejë më tepër Hyjit sa më tepër që ti e zbaton me përvujtëri këshillën e një tjetri dhe nuk vepron sipas mendjes tënde.

Përgjigja e Virgjërës, me sa duket, për nusen në lidhje me tre vetë për të cilët po lutej nusja para Hyjit. Lotët e vlefshëm dhe ata të pavlefshëm. Si dashuria për Hyjin rritet me anë të meditimit mbi përvujtërinë e Krishtit. Dhe si frika (jo birnore apo fillestare) mund të jetë e mirë.

Kapitulli 81

Ai njeri është si një thes me grurë nga i cili hiqet një kokërr por shtohen dhjetë. Personi për të cilin po lutesh është taman kështu. Ai nga frika heq dorë nga një mëkat,

por bën dhjetë të tjerë për hatër të botës. Sa për të dytin për të cilin po lutesh, unë të përgjigjem se nuk është normale t'i shtosh erëza të kushtueshme mishit të prishur. Ti mund të lutesh për të që t'i jepen mundime trupore për të mirën e shpirtit të tij, por vullneti i tij është kundër asaj çka ti kërkon. Ai dëshiron nderet e botës, ti e sheh, dhe dëshiron pasuri të mëdha dhe jo varfëri shpirtërore dhe kënaqësitë sensuale janë të ëmbla për të. Prandaj shpirtit i tij është i prishur dhe bie erë në sytë e mi. Për këtë ai nuk i meriton provat dhe mundimet që janë erëza të kushtueshme.

Ndërsa në lidhje me personin e tretë në sytë e të cilit sheh lotë, përgjigja ime është se ti i sheh trupin por Unë i shoh zemrën. Ndonjëherë ti sheh ndonjë re të zezë tek ngrihet nga toka dhe qëndron pezull në qiell nën diell e që sjell reshjet e trefishta të shiut, borës dhe breshërit. Pastaj reja zhduket pasi është formuar nga papastërtia e tokës. Çdo njeri që ushqehet me mëkat dhe kënaqësi sensuale deri në pleqëri i përngjan një reje të tillë. Kur vjen pleqëria, ai fillon t'i trembet vdekjes dhe të mendojë për rrezikun, por papë provon gëzim në mendje.

Kështu ashtu si reja ngjitet në qiell nga papastërtia e tokës, po kështu ndërgjegja e këtij njeriu ngjitet nga papastërtia e trupit (papastërtia, domethënë mëkati) në vetë-shqyrtim dhe lëshon tre lloj lotësh për vete. Lotët e parë mund të krahasohem me ujin. Ato janë për gjërat që njeriu ka dashur fizikisht, si për shembull kur humbet miqtë ose të mira të përkohshme apo shëndetin. Ngaqë hidhërohet prej planeve të Hyjit dhe nga gjërat që Ai lejon të ndodhin, ai derdh shumë lotë të pamend. Lloji i dytë i lotëve mund të krahasohet me borën.

Kur njeriu nis të mendojë për rrezikun që i kanoset trupit të tij dhe dhimbjen e vdekjes dhe mjerimin e ferrit, atëherë ai zë të qajë – jo nga dashuria por nga frika. Dhe kështu, ashti si bora shpejt shkrin, edhe lotë të tillë shkrijnë shpejt. Lloji i tretë i lotëve mund të krahasohet me breshërin. Kur njeriu kujton sa e ëmbël ka qenë dhe ende është kënaqësia sensuale për të, se do ta humbasë dhe sa ngushëllim të madh ka në qiell, atëherë ai fillon të qajë për mallkimin që e pret. Nuk i shkon ndërmend të qajë për çnderimin që i bëhet Hyjit sa herë Hyji humbet një shpirt të shëlbuar me gjakun e Tij e as i bëhet vonë nëse do ta shohë apo jo Hyjin pas vdekjes. Ai do vetëm të sigurojë ndonjë banesë në qiell ose në tokë ku të mos ndjejë asnjë dhimbje po të ketë kënaqësinë e tij përgjithmonë. Lotë të tillë krahasohen me të drejtë me breshërin, pasi zemra e një njeriu të tillë është jashtë mase e ngurtë dhe nuk ka ngrohtësinë e dashurisë së Hyjit. Lotë të tillë nuk e sjellin shpirtin në qiell.

Ndërsa tani do të të tregoj lotët që e sjellin një shpirt në qiell. Ata mund të krahasohen me vesën. Avulli ndonjëherë ngrihet nga ëmbëlsia e tokës dhe ngrihet në qiell duke u ngjitur nën diell. Ai kthehet në lagështirë nga nxehësia e diellit dhe zbret përsëri në tokë duke i bërë të frytshme gjithë gjërat që rriten në tokë. Këtë ju e quani vesë dhe mund të shihet në petalet e trëndafilave që kur i ekspozohen nxehëtisë në

fillim nxjerrin lagështi dhe pastaj pikojnë. Kjo ndodh edhe në rastin e një njeriu shpirtëror. Kur njeriu mediton mbi atë tokë të bekuar, domëthenë për trupin e Krishtit dhe për ato fjalë që Krishti vetë shqiptoi, si dhe për hirin e madh që Ai i dha botës dhe dhimbjen e madhe që duroi i nxitur nga zjarri i dashurisë së Tij për shpirtrat, atëherë dashria e tij për Hyjin ngrihet me ëmbëlsi të madhe në trurin e tij që mund të krahasohet me qiellin. Zemra e tij që mund të krahasohet me diellin fillon të mbushet me ngrohtësi hyjnore dhe sytë me lotë duke vajtuar për fyerjet që i ka bërë këtij Hyji pafundësisht të mirë, duke preferuar të vuajë çdo lloj dhimbjeje për lavdinë e Hyjit se të ketë çdo lloj gëzimi pa Hyjin.

Lotë të tillë mund të krahasohen fare mirë me vesën që bie pasi ato i japin forcë të kryejë vepra të mira dhe të japë fryt në sytë e Hyjit. Ashtu si lulet që rriten tërheqin vesën që bie dhe lulja përqafohet nga vesa, ashtu edhe lotët e derdhur nga dashuria për Hyjin e fusin Hyjin në shpirt dhe Hyji e tërheq shpirtin tek Vetja. Megjithatë është mirë të kihet frikë për dy arsye. Para së gjithash, duke qenë se vepra të tilla të mira të kryera nga frika më vonë mund të fusin një shkëndijë hiri në zemër dhe kështu ai fitonë mirësi. Këtë mund të kuptosh me anë të një krahasimi. Është si atëherë kur një argjendar vendos ar të pastër në peshore dhe vjen qymyrxhiu dhe thotë: 'Zotëri, unë kam qymyrin që të nevojitet për punën tënde. Më paguaj çmimin që vlen.' Argjendari përgjigjet: 'Qymyri ka çmim fiks.' E argjendari e pague çmimin me ar dhe e përdor qymyrin që i nevojitet për punën e tij, ndërsa qymyrxhiu merr arin si mjet për të jetuar.

Kështu ndodh me çështjet shpirtërore. Veprat e bëra pa dashuri janë si qymyri dhe dashuria është si ari. Njerëzit që kryejnë vepra të mira nga frika por me dëshirën për të fituar shpëtimin e shpirtit me anë të tyre, edhe pse nuk e dëshirojnë Hyjon në qiell por vetëm kanë frikë se mos përfundojnë në ferr, prapë kanë vepra që janë të mira edhe pse të ftohta dhe si qymyr në sytë e Hyjit. Por Hyji mund të krahasohet me argjendarin. Ai di si t'i shpërblejë veprat e mira me drejtësi shpirtërore dhe se me ç' lloj drejtësie mund të fitohet mirësia e Hyjit. Sipas provanisë së Tij, nga veprat e mira të bëra nga frika njerëzit mund të fitojnë mirësinë që vlen për shpëtimin e shpirtave të tyre. Ashtu si argjendari zemërmirë përdor qymyr në punën e tij, edhe Hyji i përdor veprat e ftohta për lavdinë e Tij.

Arësyeja e dytë përse është mirë të kihet frikë është se njerëzit do të lirohen nga ndëshkimi i ferrit për të gjitha mëkatet që, nga frika, nuk i kanë kryer. Megjithatë, duke qenë se nuk kanë dashuri, ata nuk kanë drejtësinë e nevojshme për t'u ngjitur në qiell. Një person vullneti i të cilit është i tillë që po të mundej do të donte të jetonte përgjithmonë në botë, nuk ka fare dashuri për Hyjin. Veprat e Hyjit janë si errësirë për të. Prandaj ai mëkaton rëndë dhe do të dënohet me ferr. Por nuk është i destinuar të digjet me vuajtje dhe do të qëndrojë në hije, pasi nga frika nuk mëkatoi. Por nuk do ta njohë gëzimin e qiellit pasi nuk e dëshiroi sa jetoj. Për këtë arsye ai do të rrijë si një i

verbër dhe shurdh dhe si njeri pa duar dhe këmbë pasi shpirti i tij e kupton të keqen e ferrit dhe shumë pak gëzimin e qiellit."

SQARIM

Ky rrëfim ka të bëjë me tre kalorës. i pari ishte nga Skåneja. Zbulimi që vijon u dha në lidhje me të: Zonja Brixhidë pa një shpirt me veshje si t'ish lyer dy herë me të kuqe por të spërkatur me ca njolla të zeza. Sapo ajo e pa shpirtin, ai iu zhduk nga sytë. Prapë pas tre ditësh ajo pa po të njëjtin shpirt krejtësisht të kuq dhe që shkëlqente me xhevahirë si ar vezullues. Ndërsa po mendonte për sa kish parë, Shpirti i Hyjit tha: "Ky shpirt pengohet nga përkudesjet tokësore por kish fe të vërtetë. Ai erdhi për ndjesat që fitohen në Romë me synimin për të fituar mirësinë dhe favorin hyjnor dhe me dëshirën për të mos mëkatuar më me dashje.

Vegimi yt për shpirtin e veshur me copë dy herë të lyer me të kuq do të thotë se para vdekjes trupore ai fitoi favorin hyjnor, por jo në mënyrë të përsosur. Që shpirtin e kish të spërkatur me njolla të zeza do të thotë se ai ndjente tërheqjen e afeksioneve fizike për prindërit e tij dhe të dëshirës për të parë atdheun e vet. Megjithatë ai ma besoi gjithë vullnetin e vet Mua. Prandaj shpirti i tij meritoi të pastrohet dhe të përgatitet për gjëra më sublime. Xhevahirët që vezullonin përkundrejt ngjyrës së kuqe tregojnë se shpirti po i afrohej shpërblimit të dëshiruar në sajë të vullnetit të tij të mirë si edhe falë ndjesave.

Shih dhe reflekto pra, bija Ime, ç'të mirë ndjesat e këtij qyteti bëjnë për ata që vijnë këtu me synimin e shenjtë për të marrë ndjesë. Edhe sikur dikujt t'i jepeshin një milion vjet – si në fakt jepen për shkak të fesë dhe devotshmërisë së atyre që vijnë këtu – prapë nuk do t'i mjaftonin për të fituar mirësinë hyjnore pa hirin e Hyjit. Por kjo mirësi jepet me të vërtetë dhe fitohet në sajë të ndjesave që shenjtërit e Mi kanë merituar me gjakun e tyre."

Përsa i përket personit të dytë në të njëjtin rrëfim, që ishte nga Hallandi, Biri i Hyjit thotë: "Ç'të tha ai llafazan i krekosur? A nuk është e vërtetë se shumë njerëz kanë dyshime për vërtetësinë e relikes së mbulesës së fytyrës Sime? Përgjigjju prerazi atij me katër gjërat që po të them tani. E para është se shumë njerëz grumbullojnë pasuri por pa e ditur për kë. E dyta është se çdo person të cilit i është besuar talenti i Hyjit dhe nuk e shpenzon atë me gëzim do të dënohet. E treta është se ai që do tokën dhe trupin më shumë se Hyjin nuk do të bashkohet në shoqërinë e atyre që kanë uri dhe etje për drejtësi. E katërta është se çdo person që nuk i dëgjon të tjerët, do të bërtasë vetë e nuk do të dëgjohet. Përsa i përket relikes së mbulesës së fytyrës Sime, le ta dije se ashtu si Unë djersita gjak kur vuajtjet po afroreshin dhe iu luta Atit, po ashtu djersa kulloi nga fytyra Ime në mbulesë për hatër të gruas që m'u lut dhe për ngushëllimin e e brezave të ardhshëm."

Kalorësi i tretë në rrëfim ishte nga Suedia. Rrëfimi që vijon ka të bëjë me të: "Është shkruar se burri i pafe shpëtohet nga gruaja që beson. Gruaja e këtij burri nxitoi dhe e shqiti të shoqin nga nofullat e djallit me dy duart e saj. E shqiti nga djalli me një rën nga duart, domethënë me lotët, lutjet dhe veprat e mëshirës. E shqiti me dorën tjetër me paralajmërimet, shembullin dhe udhëzimet e si pasojë ai tashmë po i afrohet udhës së shpëtimit. Po ashtu ai duhet të meditojë tre gjëra që shkruhen në ligj. Në të gjenden tre seksione. Njëri titullohet 'për pronësinë,' një tjetër titullohet 'për shitjet,' i treti është 'për blerjet.'

Në seksionin e parë mbi pronësinë thuhet se asgjë nuk zotërohet me të drejtë nëse nuk është fituar me të drejtë. Çdo gjë e përvetësuar me mashtrim ose ligësi ose me çmim shumë të lirë nuk i pëlqen Hyjit. Seksioni i dytë quhet 'mbi shitjet.' Ka raste kur ndonjë gjë shitet nga varfëria ose frika, ndonjëherë nga dhuna ose marrëveshje të padrejta. Njeriu duhet të shqyrtojë ndërgjegjen për të parë nëse ka keqardhje dhe mëshirë në zemrën e tij. Seksioni i tretë quhet 'mbi blerjet.' Kushdo që dëshiron të blejë diçka duhet të interesohet nëse malli që po shitet është fituar me të drejtë. Nuk është ligjshme e pranueshme kur diçka është fituar me anë të zhvatjes. Prandaj ky njeri le t'i reflektojë këto tre gjëra në mendjen e tij.

Le ta dijë se do të më japë llogari për gjithçka dhe veçanërisht për zotërimet që i janë lënë nga prindërit, se mos ndoshta e ka tepruar apo i ka përdorur ato më tepër për hatër të botës se për nder të Hyjit. Shpjegoji se do të më japë llogari për kalorësinë e vet – synimin pse e pranoi, mënyrën si e jetoi dhe mënyrën si e zbatoi betimin që bëri para Meje."

Krishti i flet nuses dhe i tregon asaj se shpirti i devotshëm duhet që si një nuse të ketë gojë të bukur, veshë të pastër, sy modestë dhe zemër të palëkundur. Ai jep një shpjegim shumë të bukur shpirtëror të të gjithave pjesëve trupore të përmendura.

Kapitulli 82

Biri thotë: "Si nuse ti duhet të kesh gojë të bukur, veshë të pastër, sy modestë dhe zemër të palëkundur. Edhe shpirti duhet të ketë të njëjtat cilësi. Goja është mendja e tij e pastër ku nuk mund të hyjë asgjë përveç asaj që Mua më pëlqen. Goja e tij, domethënë mendja, le të zbukurohet nga aroma e mendimeve të mira që vijnë nga meditimi mbi Pasionin Tim. Mendja e tij le të jetë si gojë e përskuqur nga zelli i dashurisë hyjnore për të vënë në praktikë çfarë kupton. Ashtu si askush nuk dëshiron të puthë një gojë të pabojë, as Mua nuk më pëlqen fare një shpirt nëse ai nuk kryen

vullnetarisht vepra të mira. Ashtu si goja, mendja e tij duhet të ketë dy buzë, domethënë dy veti: dëshirë për gjërat qiellore dhe përçmim për gjithë gjërat tokësore. Qiellza e poshtme duhet të jetë frika nga vdekja që e ndan shpirtin nga trupi dhe frika nga gjendja në të cilën do ta gjejë veten pastaj. Qiellza e sipërme duhet të jetë frika nga gjykimi i tmerrshëm.

Gjuha e shpirtit duhet të qëndrojë në mes këtyre dy qiellzave. Ç'është gjuha e shpirtit në mos meditimi i vazhdueshëm për mëshirën Time? Prandaj, kur mediton për mëshirën Time dhe si të kam krijuar dhe të kam shëlbuar dhe sa i durueshëm jam me ty, mendo edhe sa gjykatës i rreptë jam dhe si Unë nuk lë asgjë pa ndëshkuar dhe mendo edhe sa e pasigurtë është ora e vdekjes. Sytë e shpirtit duhet të jenë të pafajshëm si sytë e pëllumbit që sheh një fajkua pranë ujrave. Me fjalë të tjera, mendimet e tua le të jenë gjithnjë për dashurinë Time dhe për vuajtjet e Mia dhe për veprat dhe fjalët e të zgjedhurve të Mi. Me ndihmën e tyre ti do ta kuptosh si djalli është i aftë të të mashtrrojë e prandaj ti nuk mund të jesh kurrë e sigurtë për veten. Veshët e tu duhet të jenë të pastër që ti mos të dëshirosh të dëgjosh vulgaritete dhe biseda të kota. Zemra jote duhet të jetë e palëkundur që ti mos t'i trembesh vdekjes për hir të fesë dhe as të mos skuqesh nga qortimet e botës apo për humbjen e trupit për hatrin Tim, Hyjin tënd."

Krishti i flet nuses dhe i tregon asaj se ajo duhet ta dojë Atë ashtu si shërbëtori i mirë do të zotin, si biri i mirë do të atin dhe si gruaja besnike do të shoqin nga ai cili ajo nuk duhet të ndahet kurrë. Ai jep një shpjegim shpirtëror dhe të dobishëm për gjithë këtë.

Kapitulli 83

Biri thotë: "Të dua ashtu si një zotëri i mirë do shërbëtorin e vet, si një baba të birin, si një burrë gruan. Zotëria i thotë shërbëtorit: 'Do të të jap veshje, ushqim të përshtatshëm dhe punë me masë. Babai i thotë të birit: 'Gjithçka kam është e jotja. Burri i thotë gruas: 'Çlodhja jote është çlodhje për mua, rehatia jote është rehatia ime.'

Si do i përgjigjen këta të tre një dashurie kaq të madhe? Shërbëtori, nëse është i mirë, me siguri do t'i thotë të zotit: 'Gjendja ime është ajo e një shërbëtori, prandaj preferoj të të shërbej ty dhe jo një tjetri.' Biri do t'i thotë të atit: 'Kam çdo të mirë prej teje, prandaj nuk dua të ndahem nga ty.' Gruaja do t'i thotë burrit: 'Puna jote më mban; kam ngrohtësinë e gjoksit tënd dhe ëmbëlsinë e fjalëve të tua, prandaj më mirë vdes se ndahem prej teje.'

Unë, Hyji, jam burri. Shpirti me të vërtetë është nusja Ime dhe ai duhet të gjejë prehje në gjoksin Tim dhe të ripërtërohet me ushqimin e hyjnisë Sime. Nga ana e tij ai duhet të durojë çdo torturë për të mos u ndarë prej Meje, pasi ai nuk mund të ketë as paqe as nder larg Meje. Dy gjëra ka martesë: e para, mjetet që i nevojiten çiftit për të jetuar; e dyta, një fëmi për të marrë trashëgiminë – mund të kenë edhe një shërbëtor që të kujdeset për ta – pasi është shkruar se Abrahami shqetësohej që nuk kishte një fëmi.

Shpirti i ka mjetet e jetesës kur është plot me virtyte. Ai ka fëmi kur ka maturi që arrin të dallojë virtytet nga veset. Ka shërbëtor, domethënë emocione fizike. Ky shërbëtor nuk jeton sipas orekseve trupore por për të mirën e trupit dhe përsosjen e shpirtit.

Pra Unë të dua ashtu si burri e do gruan, pasi prehja jote është prehja Ime. Prandaj ty të takon të durosh vullnetarisht çdo vështirësi sesa të më zemërosh. Të dua edhe si një baba do të birin pasi të kam dhënë inteligjencë dhe vullnet të lirë. Por të dua edhe si një zotëri do shërbëtorin e vet dhe të kam urdhëruar të mbash me masë të mira të nevojshme dhe të punosh me masë. Por shërbëtori, trupi, është aq i marrë sa i pëlqen më mirë t'i shërbejë djallit se Mua dhe djalli kurrë nuk e lë të prehet nga meraqet për botën."

Krishti i flet nuses dhe i përshkruan tre burra që ranë për shkak të grave. I pari krahasohet me një gomar të kurorëzuar. I dyti kish zemër lepuri dhe i treti krahasohet me një kuçedër. Prandaj gruaja duhet t'i nënshtrohet burrit.

Kapitulli 84

Biri thotë: "Tre burra thuhet se kanë rënë për shkak të grave. I pari ishte mbreti të cilin e dashura e goditi në fytyrë kur ai nuk i buzëqeshi asaj. Kjo sepse ai ishte i marrë dhe nuk mund ta pengonte atë e as i bëhej vonë për nderin e vet. Ai ishte si gomar me kurorë në kokë – gomar prej marrëzisë, kurorë prej rangut. I dyti ishte Samsoni i cili, edhe pse më i forti nga të gjithë, u mund nga një grua. I treti ishte Salomoni që ishte si kuçedër që vret me një shikim por vritet me një pasqyrë. E kështu urtia e Salomonit ia kalonte gjithçkaje, por pamja e një gruaje e munda. Prandaj gruaja duhet t'i nënshtrohet burrit."

Krishti i flet nuses dhe i tregon asaj për dy faqe të një libri të hapur para Tij. Tre herë është shkruar mëshirë në një të një faqe, drejtësi tek tjetra. Ai e këshillon t'i kthehet mëshirës sa ka ende kohë në mënyrë që të mos ndëshkohet më pas nga drejtësia.

Kapitulli 85

Biri i thotë nuses: "Unë jam Krijuesi i gjithësisë. Dy faqe si të thuash ndodhen hapur para Meje. Në një të është shkruajtur mëshira, në tjetrën drejtësia.

Mëshira shqiptohet për këdo që pendohet për mëkatet e veta dhe vendos të mos mëkatojë më, pasi Shpirti Im do ta frymëzojë të kryejë vepra të mira. Ai që lirisht dëshiron të largohet nga kotësitë e botës bëhet më i zellshëm nga Shpirti Im. Kush është gati të vdesë për Mua do të ndizet aq shumë nga Shpirti Im sa që do të jetë plotësisht në Mua dhe Unë në të.

Në faqen tjetër është shkruajtur drejtësia. Kjo thotë: 'Ati nuk do ta mbrojë, as Biri nuk do të falë, as Shpirti Shenjt nuk do ta ndezë flakë kë nuk bën kthesë sa ka kohë por me dashje i kthen shpinën Hyjit.' Prandaj, sa ka ende kohë, medito me kujdes për faqen e mëshirës, pasi të gjithë ata që shpëtohen do të pastrohen ose nga uji ose nga zjarri, domethënë ose me një sasi të vogël pendese në të tashmen ose me zjrrin e purgatorit në të ardhmen derisa të pastrohen.

Ta dish se këto dy faqe të librit të Mëshirës dhe Drejtësisë ia tregova dikujt që ti e njeh. Por ai e përqesh faqen e mëshirës Sime dhe ngatërron të majtën me të djathtën. Si çafka mbi trumacakët ai përpiqet të ngrihet mbi këdo tjetër. Prandaj duhet të ketë frikë për veten pasi nëse nuk bën kujdes, ai do të vdesë në përqeshjen e vet dhe do të merret nga kjo botë bashke me pijanecët dhe përqeshësit."

Kështu ndodhi më pas. Ai u ngrit i kënaqur nga tryeza por u vra në mbrëmje nga armiqtë e tij.

Nëna e Hyjit thotë se ajo është si lule nga e cila bletët mbledhin mjalt të ëmbël. Bletët janë shërbëtorët dhe të zgjedhurit e Hyjit që vazhdimisht mbledhin nektarin e hirit prej saj dhe kanë flatra shpirtërore, këmbë shpirtërore dhe një thumb shpirtëror.

Kapitulli 86

Nëna thotë: "Unë jam Mbretëresha dhe Nëna e mëshirës. Biri im, Krijuesi i gjithësisë, ndjen aq shumë dashuri për mua sa që më ka dhënë inteligjencë shpirtërore më tepër se çdo krijese. Prandaj unë jam si lule nga e cila bletët mbledhin nektar të

ëmbël me bollëk. Pavarësisht sa shumë mbledhin, prapë mbetet nektar në të. Po ashtu unë jam në gjendje të fitoj hir për këdo dhe prapë se prapë gjithmonë kam hir me bollëk.

Të zgjedhurit e mi janë vërtet si bletë pasi më duan dhe më nderojnë. Si bletët ata kanë dy këmbë, pasi ata kanë dëshirë të vazhdueshme ta rrisin nderin tim dhe përpiqen me ngulm për këtë, duke bërë gjithçka munden. Kanë edhe dy flatra pasi e konsiderojnë veten të padenjë për të më lëvduar dhe janë edhe të dëgjueshëm për gjithçka që ka të bëjë me nderin tim. Madje kanë edhe një thumb dhe vdesin nëse e humbasin.

Po, miqtë e Hyjit kanë mundime në botë që, me qëllim ruajtjen e virtyteve, nuk do të largohen prej tyre deri në fund të jetës. Por unë që kam ngushëllim me bollëk, do t'i ngushëlloj."

Krishti i flet nuses dhe i tregon asaj se ajo duhet ta ruajë trupin të bukur dhe të panjollë. Ai i krahason të gjitha pjesët e trupit nga ana shpirtërore me dashurinë e përsosur për Hyjin dhe të afërmin, veçanërisht për miqtë e Hyjit. Ai shton se ajo duhet të bëjë shpirtërisht çka feniksi bën fizikisht, pra të mbledhë dru dhe të vetëdigjet.

Kapitulli 87

Biri i thotë nuses "Të thashë më parë se ti duhet të kesh sy te kthjellët që të shohësh të këqijat që ke bërë dhe të mirat që ke neglizhuar t'i bësh. Goja jote, domethënë mendja jote le të pastrohet nga çdo e keqe. Buzët e saj janë dy dëshirat që ti duhet të kesh: dëshira për të hequr dorë nga gjithçka për hatrin Tim dhe vullneti për të qëndruar me Mua. Këto buzë duhet të jenë të kuqe, pasi e kuqja është ngjyra më e bukur dhe bie në sy nga larg. Ngjyra simbolizon bukurinë dhe gjithë bukuria gjendet tek virtytet pasi Hyjit i pëlqen kur dikush ofron çka ka më për zemër dhe çka është më e dobishme shpirtërisht për të tjerët. Prandaj ose me afeksione ose me vepra, njeriu duhet t'i japë Hyjit atë çka ka më të shtrenjtë. Shkruhet se Hyji u gëzua kur e përfundoi veprën e Tij. Hyji gëzon edhe sa herë dikush i dhuron Atij tërë vetveten me synimin për të jetuar sipas vullnetit të Hyjit si në vuajtje ashtu në gëzim.

Krahët e tu duhet të jenë fleksibël dhe të shkathët për nder të Hyjit. Krahu i majtë simbolizon meditimin mbi favoret të Mia dhe të mirat që kam bërë për ty duke të krijuar dhe shëlbuar, si edhe mbi mosmirënjohjen që ke treguar ndaj Meje. Krahu i djathtë është dashuria aq e flaktë për Mua sa do të pranoje më mirë të të torturonin sesa të më humbisje apo të më zemëroje. Me kënaqësi Unë çlodhem në këto dy krahë dhe

zemra jote do të jetë zemra Ime pasi Unë jam zjarr dashurie hyjnore dhe dua që të më duash me pasion aty në krahët e tu. Brinjët që të mbrojnë zemrën janë prindërit e tu – jo prindërit biologjikë por të zgjedhurit e Mi që duhet t'i duash si Mua dhe më tepër se ç' i do prindërit. Ata janë vërtet prindërit e tu pasi të kanë sjellë në jetën e pasosur.

Lëkura e shpirtit duhet të jetë aq e bukur sa mos të ketë as edhe një njollë. Lëkura simbolizon çdo të afërm që, kur e do si vetveten, ti ruan të paprekur dashurinë për Mua dhe dashurinë për shenjtërit e Mi. Por nëse e urren, atëherë zemra jote plagoset dhe brinjët të shkulen, domethënë dashuria për shenjtërit e Mi do të pakësohet në ty. Lëkura jote duhet të jetë pa njollë pasi ti nuk duhet ta urresh të afërmin por ta duash këdo sipas vullnetit të Hyjit, sepse atëherë e gjithë zemra Ime do të jetë me zemrën tënde.

Më parë po të thoja se Unë dua dashuri të zjarrtë pasi jam si zjarr dashurie hyjnore. Zjarri Im ka tre gjëra të mrekullueshme. E para, ai digjet por kurrë nuk ndizet; e dyta, nuk shuhet kurrë; e treta, digjet por nuk konsumohet kurrë. Kështu pra dashuria Ime për njerëzit ekzistonte qysh nga fillimi në natyrën Time hyjnore. Kur mora natyrë njerëzore, ajo digjej edhe më shumë. Digjet kaq fort sa kurrë nuk shuhet por e bën shpirtin më të flaktë pa e konsumuar dhe duke e forcuar gjithnjë e më tepër. Këtë mund ta kuptosh nga shembulli i feniksit. Kur plaket ai mbledh dru lart në mal. Pasi druri merr zjarr nga nxehtësia e diellit, ai hidhet në zjarr dhe kur vdes kthehet në jetë me anë të po atij zjarri. Po ashtu edhe shpirti i ndezur nga zjarri i dashurisë hyjnore del prej tij si feniksi më i mirë e më i fortë se më parë."

Krishti i flet nuses dhe i tregon asaj se gjithë krijimi është sipas vullnetit të Tij me përjashtim të njerëzve. Thotë edhe se ka tre lloj njerëzish në këtë botë. Ata mund të krahasohen me tre anije që lundrojnë në det, e para prej të cilave has në rrezik dhe mbytet, e dyta lëkundet mes dallgëve, e treta drejtohet mirë.

Kapitulli 88

Biri thotë: "Unë jam Krijuesi i gjithë shpirtëve të mirë dhe të këqinj. Unë jam edhe sundimtari dhe timonieri i tyre. Gjithashtu Unë jam Krijuesi i të gjitha kafshëve dhe i gjithçkaje që ekziston dhe ka jetë, si edhe gjithçkaje që ekziston dhe nuk ka jetë. Prandaj gjithçka që është në qiell, në tokë apo në det është sipas vullnetit Tim, me përjashtim të njerëzve. Ta dish pra se disa njerëz janë si anije që ka humbur timonin dhe direkun dhe përplasen sa andej këtej mes dallgëve të detit derisa ndeshet me shkëmbinj të ishullit të vdekjes. Në këtë anije janë ata që, në dëshpërim, e lëshojnë mendjen në kënaqësi sensuale.

Të tjerët janë si anije që ende e ka direkun dhe timonin si dhe një spirancë me dy kablllo. Por spiranca kryesore është thyer dhe timoni gati copëtohet sa herë që forca e dallgëve përplasat mes anijes dhe timonit. Prandaj duhet patur kujdes sepse, ndërsa timoni dhe anija janë ende të lidhura, ato kanë, si të thuash, ngrohtësi reciproke mes tyre në sajë të kësaj lidhjeje.

Anija e tretë i ka të gjitha kavot dhe pajisjet dhe është gati për lundrim sa herë që vjen koha. Spiranca e parë, spiranca kryesore që përmenda më parë, është disiplina fetare që ulet dhe lehtësohet me durimin dhe zellin e dashurisë hyjnore. Kjo spirancë është dërrmuar pasi çka etërit paracaktuan tani shkelet me këmbë dhe secili e konsideron si pjesë të rregullit fetar gjithçka që i pëlqen. E kështu lëkundën si anije mes dallgësh. Spiranca e dytë që, siç thashë, është ende një cope, është synimi për t'i shërbyer Hyjit. Kjo është e lidhur me dy kavo, konkretisht besimin dhe shpresën pasi ata besojnë që Unë jam Hyj dhe e varin shpresën në vullnetin Tim për t'i shpëtuar. Unë jam timoni i tyre dhe sa kohë jam në anije, dallgët nuk hyjnë në të dhe ekziston një lloj ngrohtësie mes tyre dhe Meje.

Unë mbetem lidhur me anijen e tyre kur ata nuk duan asgjë sa më duan Mua. Unë jam bashkuar me ta me tre gozhdat e frikës hyjnore, përvujtërisë dhe meditimit mbi veprat e Mia. Por nëse duan diçka më tepër se Mua, atëherë hyn uji i shkatërrimit e pastaj tre gozhdat e frikës, përvujtërisë dhe meditimit hyjnor copëtohen, spiranca e vullnetit të mirë shkatërrohet dhe kavot e besimit dhe shpresës këputen. Njerëzit në këto anije janë në gjendje pasigurie të madhe dhe shkojnë drejt vendeve të rrezikshme.

Miqte e Mi gjenden në anijen e tretë sepse, siç thashë, ajo është gati për udhëtim."

Krishti i flet nuses dhe i tregon asaj për mënyrën si kalorësi shpirtëror duhet të sillet në luftë, konkretisht të besojë në Hyjin dhe jo në forcat e veta. Ai jep dy lutje të shkurtra që kalorësi duhet t'i thotë çdo ditë. Ai gjithashtu thotë se kalorësi duhet të armatoset me armët shpirtërore të përshkruara këtu.

Kapitulli 89

Biri thotë: "Kushdo dëshiron të jetë luftëtar duhet të jetë fisnik në shpirt dhe të ngrihet përsëri nëse bie, duke mos besuar në forcën e vet por në mëshirën Time. Ai që nuk beson në mirësinë Time ka mendimet që vijojnë: 'Nëse përpiqem t'i vë fre trupit me agjërim apo duke qëndruar zgjuar, nuk do të jem në gjendje as të qëndroj as ta frenoj veten nga veset, pasi Hyji nuk më ndihmon' – ky person meriton të bjerë.

Prandaj ai që dëshiron të jetë luftëtar shpirtëror më beson Mua dhe ka besim se do të arrijë t'ia dalë mbanë me ndihmën e hirit Tim. Kështu ai duhet të ketë synimin të bëjë mirë dhe ta shmangë të keqen dhe të ngrihet sa herë që bie. Ai duhet të thotë këtë lutje: 'Zot Hyj i Plotfuqishëm, Ti që i udhëheq gjithë shpirtrat drejt së mirës, unë jam mëkatar i larguar prej Teje me veprat e mia të këqija. Të falenderoj që po më kthen në udhën e drejtë dhe të kërkoj, o Jezus Imirë, që të varën në kryq të gjakosur dhe të trishtuar, të kesh mëshirë për mua. Të përgjërohem për pesë plagët e Tua dhe për dhimbjen që të kaloi nga damarët e plasur në zemër. Më ruaj tani që të mos bie në mëkat. Më jep forcë t'u bëj ballë heshtave të armikut dhe ngrihem përsëri burrisht nëse ndodh që bie në mëkat.'

Përveç kësaj, në mënyrë që luftëtari të jetë në gjendje të këmbëngulë në kryerjen e së mirës, le të lutet në këtë mënyrë: 'O, Zot Hyj, për të cilin asgjë nuk është e pamundur dhe mund të bësh gjithçka, më jep forcë të bëj vepra të mira dhe të jem në gjendje të vazhdoj deri në fund kështu.'

Pasta ai duhet të marrë shpatën në dorë, domethënë duhet të bëjë një rrëfim të mirë që duhet të jetë i ilustruar dhe i shndritshëm. Duhet ilustruar me një shqyrtim të kujdesshëm të ndërgjegjes në lidhje me si dhe sa dhe ku ka gabuar dhe pse. Duhet të jetë i shndritshëm në kuptimin që ai nuk duhet të ketë turp nga asgjë dhe të mos fshehë asgjë dhe as mos ta përshkruajë mëkatin ndryshe nga ç'e ka kryer në të vërtetë. Kjo shpatë duhet të ketë dy tehe të mprehtë, konkretisht synimin për të mos mëkatuar më dhe synimin për të shlyer mëkatet e kryera. Maja e shpatës duhet të jetë pendesa. Ajo e vret djallin sa herë që njeriu që më parë gjente gëzim në mëkat ndjen pendesë dhe keqardhje që ka ka ndezur zemërimin e Hyjit. Shpata duhet të ketë dorezën e meditimit mbi mëshirën e madhe të Hyjit. Mëshira e Tij është aq e madhe sa nuk ka mëkatar që nuk mund të fitojë falje kur ai e kërkon atë me vullnetin për t'u përmirësuar.

Pra shpata e rrëfimit duhet mbajtur me bindjen se Hyji ka mëshirë për të gjithë. Megjithatë, për të mbrojtur dorën nga tehet, midis tehut dhe dorezës vendoset një copë hekuri. Kapësja nuk e lë shpatën të bjerë nga dora. Po ashtu kush mban shpatën e rrëfimit dhe shpreson në mëshirën e Hyjit për falje dhe pastrim nga mëkati duhet të ketë kujdes që ajo mos t'i bjerë duke e marrë për të mirëqenë faljen e Hyjit. Për ta penguar këtë shërben shuli i frikës së Hyjit që ngulit frikën se mos Hyji e largon hirin dhe zemërohet për shkak të mendjemadhësisë së njeriut. Me qëllim që dora vepruese të mos pritët apo të lëndohet, një copë hekur vendoset mes dorës dhe tehut. Kjo është meditimi mbi mirësinë e Hyjit pasi edhe pse drejtësia Ime është kaq e madhe sa nuk lë asgjë pa shqyrtuar apo pa ndëshkuar, prapë Unë jam aq i mëshirshëm dhe i drejtë sa që nuk kërkoj asgjë përtej asaj çka natyra mund të durojë. Gjithashtu Unë fal ndëshkime të mëdha për hatër të një synimi të mirë dhe mëkate të mëdha në sajë të një shlyerje të vogël.

Parzmorja e kalorësit simbolizon abstinencën. Ashtu si parzmorja bëhet me unaza të vogla të lidhura zinxhir, po ashtu abstinenca përbëhet nga shumë virtyte, për shembull, abstinenca nga pamje të pamoralshme apo gjëra që ndikojnë tek shqisat e tjera, abstinenca nga grykësia, epshi dhe salltanetet dhe shumë gjëra të tjera që Shën Benedikti i përshkroi si të ndaluara. Njeriu nuk mund ta veshë parzmoren vetë pa ndihmën e një tjetri. Prandaj, Nëna Ime, Virgjëra Mari, duket lutur dhe nderuar, pasi çdo shembull i mirë dhe çdo virtyt gjenden tek ajo. Nëse ajo thërritet me ngulm, ajo do t'i tregojë shpirtit të gjitha llojet e përsosura të abstinencës.

Helmata simbolizon shpresën e përsosur. Ajo ka dy të hapura, si të thuash, nga të cilat mund të shikojë kalorësi. E hapura e parë është meditimi mbi gjërat që duhen bërë dhe e dyta mbi ato që duhen shmangur. Gjithkush që shpreson tek Hyji duhet të mendojë gjithnjë ç' duhet bërë ose shmangur në përputhje me vullnetin e Hyjit. Mburoja simbolizon durimin me anë të të cilit njeriu mund t'i bëjë ballë me gëzim gjithçkaje që ndodh."

Krishti flet dhe thotë se miqtë e Tij janë si krahu i Tij pasi si doktor i mirë ai heq mishin e kalbur apo elementë të dëmshëm prej tyre dhe vë mish të shëndetshëm duke i shndërruar ata në Vetën e Tij.

Kapitulli 90

Biri thotë: "Miqtë e Mi janë si krahu Im. Krahu ka pesë gjëra: lëkurën, mishin, gjakun, kockat dhe palcën. Unë jam si doktor i mençur që heq gjithë pjesët e padobishme, pastaj bashkon mishin me mishin dhe kockën me kockën dhe më pas vë ilaç shërues.

Kështu i kam trajtuar miqtë e Mi. Së pari hoqa prej tyre gjithë pasionet tokësore dhe dëshirat e paligjshme trupore. Pastaj bashkova palcën Time me palcën e tyre. Ç'është palca Ime përveçse fuqia e hyjnisë Sime? Ashtu si njeriu pa palcë është i vdekur, po ashtu vdes ai që nuk është i bashkuar me hyjninë Time. Unë e bashkoj hyjninë Time me dobësinë e tyre kur ata shijojnë urtinë Time dhe ajo jep fryt në ta, kur shpirti i tyre kupton ç' duhet të bëjë dhe çfarë duhet të shmangë.

Kockat simbolizojnë forcën Time. Unë e bashkoj atë me forcën e tyre kur i bëj të fortë për të bërë mirë. Gjaku simbolizon vullnetin Tim. E bashkoj atë me vullnetin e tyre kur vullneti i tyre përkon me çka Unë dëshiroj dhe kur nuk kërkojnë e as dëshirojnë tjetër gjë veç Meje. Mishin simbolizon durimin Tim të palodhur. Unë e bashkoj atë me durimin e tyre kur janë po aq të durueshëm sa ç' isha Unë kur nuk kisha

asnjë vend të shëndoshë nga shputa e këmbës tek maja e kokës. Lëkura simbolizon dashurinë. E bashkoj atë me Mua Vetën kur nuk duan asgjë sa Mua dhe kur vullnetarisht dhe me ndihmën Time dëshirojnë të vdesin për Mua”.

Krishti e këshillon nusen të përvujtërohet në katër mënyra, konkretisht para atyre që kanë pushtet në botë, para mëkatarëve, para miqve shpirtërorë të Hyjit dhe para atyre që janë të varfër në botë.

Kapitulli 91

Biri i flet nuses: "Ti duhet ta përvujtërosh veten në katër mënyra; para së gjithash, përpara atyre që kanë pushtet në botë. Njeriu duhet t'u bindet autoriteteve sepse njerëzimi nuk deshi t'u bindet Hyjit dhe sepse njerëzit kanë nevojë për dikë që t'i udhëheqë.

E dyta, përvujtërohu përpara atyre që jetojnë në varfëri shpirtërore, domethënë përpara mëkatarëve, duke u lutur për ta dhe duke e falenderuar Hyjin që, për fat të mirë, as ke qenë as je ndonjë prej tyre. E tretë, përvujtërohu para atyre që jetojnë në bollëk shpirtëror, domethënë para miqve të Hyjit, duke e konsideruar veten të padenjë t'u shërbesh dhe të jesh në shoqërinë e tyre. E katërta, përvujtërohu para atyre që janë të vërfër në botë, duke i ndihmuar dhe veshur ata dhe duke u larë këmbët."

Krishti e këshillon nusen të përparojë dhe të qëndrojë në virtyte duke imituar jetën e shenjtërve dhe, në këtë mënyrë, të bëhet krahu i Tij. Ai tregon si shenjtërit bëhen krahu i Krishtit.

Kapitulli 92

Biri thotë: "Më parë të thashë se miqtë e Mi janë krahu Im. Kjo është e vërtetë pasi Ati, Biri, Shpirti Shenjt, Nëna ime dhe gjithë ushtria qiellore janë në ta. Natyra Ime hyjnore është si palca pa të cilën nuk mund të jetojë askush. Kockat janë natyra Ime njerëzore u tregua e fortë në vuajtje. Shpirti Shenjt është si gjaku pasi ai mbush dhe gëzon gjithësinë. Nëna Ime është si mish i ku gjendeshin natyrat e Mia hyjnore dhe njerëzore dhe Shpirti Shenjt. Lëkura është gjithë ushtria qiellore.

Ashti si lëkura mbulon mishin, po ashtu Nëna ime ia kalonte gjithë shenjtërve në virtyt. Edhe pse engjëjt janë të pastër, ajo është edhe më e pastër. Edhe pse profetët ishin të mbushur me Shpirtin e Hyjit, edhe pse martirët vuajtën shumë, prapë Shpirti Im ishte më i plotë dhe më i flaktë në Nënë Time pasi ajo ishte më e madhe se çdo martir. Dëshmitarët padyshim praktikuan abstinencë të plotë, por Nëna Ime kish abstinencë edhe më të përsosur pasi në të ishte natyra Ime hyjnore dhe njerëzore.

Prandaj kur miqtë e Mi më kanë Mua, në ta është natyra Ime hyjnore që e gjallëron shpirtin. Në ta është natyra Ime njerëzore që i forcon deri në vdekje. Në ta gjendet gjaku i Shpirtit Tim që e bën vullnetin e tyre të gatshëm për kryerjen e çdo vepre të mirë. Mishi i tyre mbushet me mishin dhe gjakun Tim atëherë kur refuzojnë të mëkatojnë dhe e ruajnë veten në pastërti me ndihmën e hirit Tim. Lëkura Ime bashkohet me lëkurën e tyre kur ata imitojnë jetën dhe sjelljen e shenjtërve të Mi.

Në këtë mënyrë shenjtërit e Mi quhen me të drejtë krahu Im. Ti duhet të bëhesh një prej gjymtyrëve të tyre me anë të synimit për të përparuar në virtyt dhe për t'i imituar ata aq sa mundesh. Ashtu siç i bashkoj ata me Mua me anë të trupit Tim, edhe ti duhet të bashkohesh me ta dhe me Mua nëpërmjet trupit Tim."

Krishti i flet nuses dhe i jep tre rregulla, konkretisht që të mos dëshirojë tjetër përveç ushqimit dhe veshjeve, mos të dëshirojë përfitime shpirtërore përveçse sipas vullnetit të Hyjit dhe të mos trishtohet për asgjë përveç mëkateve të veta dhe të të tjerëve. I thotë edhe se ata që nuk dëgjojnë të kthehen dhe t'i shlyejnë mëkatet me pendesë të rreptë në këtë jetë, do të gjykohen rreptësisht në gjykimin hyjnor.

Kapitulli 93

Biri thotë: "Po të jap tre rregulla: e para, të mos dëshirosh asgjë përveç ushqimit dhe veshjeve; e dyta, të mos dëshirosh gjëra shpirtërore përveçse sipas vullnetit Tim; e treta, të mos të të vijë keq për asgjë përveçse për mëkatet e tua dhe të të tjerëve. Nëse të vjen keq, sill ndërmend gjykimin Tim të rreptë të cilit duhet t'i trembesh dhe mendo për kë tashmë është gjykuar. Ai hyri në manastir me tre synime në mendje. Nuk donte të punonte dhe nuk donte që të shqetësohej për ushqimin. Në radhë të tretë, ai mendoi me vete si vijon: 'Nëse më pushton tundimi i mishit, do të jem në gjendje në një farë mënyre t'i shpëtoj pa marrëdhënie fizike.' Për gjithë këtë ai vuante në tre mënyra. Meqenëse nuk donte të punonte, ai u detyrua të punonte me kërcënime dhe goditje. Për synimin e dytë ai vuajti lakuriqësinë dhe mungesën e ushqimit. E treta, ai u përçmua nga të gjithë aq shumë sa nuk ishte në gjendje të përjetonte asnjë kënaqësi në sensulitetin e vet.

Kur erdhi koha të bënte premtimin, ai mendoi me vete kështu: 'Meqenëse nuk mund të jetoj në botë pa punuar, më leverdis të jetoj në manastir dhe të punoj për Hyjin.' Për shkak të vullnetit të tij bashkëpunues, mëshira dhe drejtësia Ime erdhën tek ai për ta pastruar dhe për ta sjellë në lavdinë Time të pasosur. Pasi bëri premtimin, ai u godit nga një sëmundje e rëndë dhe vuajti aq shumë sa i ikën sytë nga dhimbja, veshët nuk mund t'i dëgjonin gjë dhe s'kishte gjymtyrë që nuk i dhimbte, dhe gjithë kjo ngaqë nuk kish dashur të punonte. Vuajti lakuriqësi më të madhe se ajo që kish vuajtur në botë. Kur kishte ushqime të mira, nuk mund t'i hante. Kur kishte uri, nuk i kishte. Ishte aq i dërrmuar fizikisht përpara se të vdiste sa dukej si i mbaruar.

Kur vdiq ai erdhi si hajdut në gjykim pasi kish dashur të jetonte jetë rregulltare sipas dëshirave të veta dhe jo për t'u përmirësuar. Por prapë nuk e meritonte të dënohej si hajdut pasi edhe pse ishte si fëmi dhe i cekët në arësyetim dhe ndërgjegje, prapë ai kishte besim dhe shpresë në Mua, Hyjin e tij, prandaj u gjykua me mëshirë. Meqenëse mëkati i tij nuk mund të pastrohej plotësisht me ndëshkim fizik, shpirti i tij po ndëshkohet tani rreptësisht në purgatory, është sikur t'i jetë rrjepur lëkura dhe kockat t'i jenë futur në mulli për t'i nxjerrë sa më mirë palcën.

Sa do të vuajnë ata njerëz që e kanë kaluar gjithë jetën në mëkat dhe kurrë nuk bënë apo dëshiruan gjë tjetër! Mjerë ata, sepse ata më thonë: 'Përse vdiq Hyji apo ç'dobi kish vdekja e Tij?' Kështu ma shpërblejnë Mua që i shëlbova dhe u dhashë shëndet dhe gjithçka u nevojitet. Prandaj do t'u kërkoj llogari pasi nuk e kanë ruajtur fenë që më premtuan në pagëzim dhe sepse veprojnë keq çdo ditë dhe i përqeshin urdhëresat e Mia. Nuk do të lë pa ndëshkuar as edhe më të voglën neglizhencë që kanë treguar në detyrat e tyre fetare."

SQARIM

Ky vëlla kish një mëkat të fshehtë dhe kurrë nuk kish dëshiruar ta rrëfente. Me urdhër të Krishtit, Zonja Brixhidë shkoi tek ai dhe i tha: "Shqyrtoje veten më me kujdes pasi ka diçka të fshehur në zemrën tënde dhe po nuk e the nuk do të vdesësh dot." Ai iu përgjigj se nuk kishte asgjë që të mos e kishte thënë në rrëfim. Por ajo tha: "Sill ndërmend arësyen pse hyre në manastir dhe me ç'synim ke jetuar deri tani dhe do ta gjesh të vërtetën në zemër."

Pastaj ai shpërtheu në lotë dhe tha: "Qoftë bekuar Hyji që të dërgoi tek unë! Tani që fole për të fshehtën time, dëshiroj t'u them të vërtetën atyre që po dëgjojnë. Kam diçka që ndryej në zemër që kurrë nuk kam guxuar ta nxjerr. Sa herë që pendohesha në rrëfim për mëkatet e tjera të mia, gjuha më lidhej gjithmonë në lidhje me këtë. Më kapte një ndjenjë turpi shumë e madhe dhe nuk arrija ta rrëfeja pengun e fshehtë të zemrës sime. Sa herë që bëja rrëfim të zemrës, shpikja ndonjë fjali të re përmbyllëse.

Thoja: 'Atë, e rrëfej fajin tim për të gjitha mëkatet që thashë, madje dhe për çdo mëkat tjetër që nuk kam përmendur.' Mendoja që në këtë mënyrë të gjitha mëkatet e mia të fshehta do të faleshin. Por tani, Zonja ime, në do Hyji, jam gati t'i tregoj botës mbarë gjithçka kam fshehur në zemër për kaq kohë."

U thirr një rrëfyes dhe ai me lotë në sy rrëfu të gjitha mëkatet e tij. Vdiq po atë natë.

Krishti i mëson nuses lutje të bukura për kur vishet, kur ulet në tryezë dhe kur shkon në shtrat. Ai e këshillon të jetë e përvuajtur në veshje dhe e virtytshme dhe e vetëkontrolluar në përdorimin e trupit të vet.

Kapitulli 94

Biri i Hyjit i flet nuses dhe thotë: "Bukuria e jashtme simbolizon bukurinë e brendshme që duhet të ketë njeriu. Prandaj kur ti vë vellon për të mbledhur flokët, ti duhet të thuash: 'Zot Hyj, të falenderoj se më mbështete kur mëkatova. Për shkak të jetës së jetuar pa vetëpërmbytje, nuk jam e denjë të të shikoj, prandaj po i mbuloj flokët me vello.' " Zoti shtoi: "Kam aq neveri nga mungesa e vetëpërmbytjes sa edhe një virgjër që ka synim t'i gëzohet kënaqësive epike nuk është virgjër e pastër në sytë e Mi nëse ajo nuk e korigjon synimin me anë të pendesës.

Kur e mbulon ballin me vello, ti duhet të thuash: 'Zot Hyj, Ti që i ke krijuar mirë të gjitha krijesat dhe e ke krijuar njeriun sipas imazhit Tënd duke ia kaluar gjithë krijesave të tjera, ki mëshirë për mua! Meqenëse nuk e kam përdorur bukurinë e fytyrës sime për lavdinë Tënde, po e mbuloj ballin me vello.' Kur vesh këpucët, thuaj: 'I bekuar je Ti, Hyji im, që më urdhëron të vesh këpucë në mënyrë që të jem e fortë dhe jo e ngathët në shërbimin Tënd. Më forco pra që të ec në udhën e urdhëresave të Tua.' Ti duhet të tregosh përvujtëri në të gjitha veshjet e tua dhe të jesh e virtytshme dhe ta kontrollosh veten në përdorimin e gjithë trupit tënd.

Kur të ulesh në tryezë, thuaj: 'Zot Hyj, po deshe, pasi Ti mundesh ta bësh këtë, të kërkoj të më lejosh të jetojmë pa ushqim. Megjithatë, meqenëse na ke urdhëruar të hamë me masë, të kërkoj të më japësh vetëpërmbytje në të ushqyer kështu që, me hirin Tënd, të ha aq sa natyra ime ka nevojë dhe jo sipas tekave të trupit.'

Kur shkon në shtrat, thuaj: 'I bekuar je Ti, Hyji im, që na ke dhënë kohë për çlodhjen e shpirtit dhe të trupit! Të lutem t'i japësh trupit tim pushim këtë natë dhe ruamë nga fuqia dhe mashtrim i armikut.' "

Krishti i tregon nuses ç'lloj armësh kanë të ligjtë. Ai i shpjegon asaj që nëse ata mburren me mëkatet e tyre me synimin për të qëndruar në të, ata do të zhbihen nga shpata e tmerrshme e gjykimit të rreptë të Hyjit.

Kapitulli 95

Biri thotë: "Unë qëndroj këtu si mbret që e sfidojnë të shkojë në betejë. Djalli më qëndron përballë me ushtrinë e vet. Në të vërtetë, synimi dhe qëllimi Im i papërkulur është i tillë sa më parë do të zhdukeshin qielli dhe toka dhe gjithçka është në to se Unë të shmangem qoftë edhe fare pak nga drejtësia. Kurse synimi i djallit është i tillë sa do të dontë të vuante aq ferre sa janë atomet në diell sesa ta përvujtërojnë veten. Disa prej armiqve tashmë i janë afruar gjykimit Tim dhe nuk na ndan më tepër se një distancë prej dy pëllëmbësh. Flamurin e kanë ngritur, mburojën në krah, dorën tek shpata, por ende nuk e kanë nxjerrë. Durimi Im është aq i madh sa nuk do t'i godas po nuk goditën ata të parët.

Flamuri i armikut tregon tre gjëra: grykësi, lakmi, epsh. Për helmetë kanë ngurtësinë e zemrës pasi nuk duan t'ia dinë për vuajtjet e ferrit dhe as sa i neveritshëm është mëkati për Mua. Pjesët e hapura të helmetës janë epshi trupor dhe dëshira për t'i pëlqyer botës. Nëpërmjet tyre ata shkojnë gjithandej dhe shohin gjëra që nuk duhen parë. Për mburojë kanë pandershmërinë me të cilën i justifikojnë mëkatet dhe ia hedhin fajin për to dobësisë së mishit. E kështu nuk e kanë për gjë të kërkojnë falje për mëkatet. Për shpatë kanë synimin për të qëndruar në mëkat. Nuk e kanë nxjerrë ende sepse ligësia e tyre ende nuk është realizuar.

Shpatën e nxjerrin sa herë që dëshirojnë të mëkatojnë sa janë gjallë. Ata godasin sa herë që mburren kur mëkatojnë dhe dëshirojnë të qëndrojnë në mëkat. Kur ligësia e tyre ta mbushë kupën, atëherë një zë nga ushtria Ime do të thërrasë dhe thotë: 'Godit tani!' pastaj shpata e rreptësisë Sime do t'i shfarosë dhe secili do të vuajë në përpjestim me armatimet e tij. Shpirtrat e tyre do të rrëmbehen nga djajtë që janë si shpendë grabitqarë dhe nuk kërkojnë përfitime kalimtare por vetëm shpirtra që mund t'i bëjnë pafund copë e çikë."

Dhëndri i shpjegon nuses kuptimin e distancës prej dy pëllëmbësh dhe nxjerrjen e shpatës së përmendur në kapitullin e mëparshëm.

Kapitulli 96

Biri thotë: "Më parë të thashë se distanca mes Meje dhe armiqve të Mi nuk është më tepër se dy pëllëmbë. Në fakt ata po i afrohen një pëllëmbë më afër gjykimit. Njëra prej këtyre pëllëmbëve simbolizon shpërblimin për veprat e mira që ata kanë kryer për Mua. Për pasojë, këtej e tutje çnderimi i tyre do të rritet, kënaqësia e tyre do të kthehet në vrer, gëzimi do t'u merret, andrallat dhe mërziçtjet do të rriten. Pëllëmba e dytë është ligësia e tyre që ende nuk e ka mbushur kupën. Ashtu siç thuhet kupa u mbush e po derdhet, po ashtu kur shpirti dhe trupi i tyre të ndahen ata do të dënohen nga gjykatësi.

Shpata e tyre është synimi që kanë për të mëkatuar. E kanë nxjerrë përgjysëm sepse, kur marrin të tatëpjetën dhe u ndodhin fatkeqësira, të ligjtë vuajnë më shumë por prapë dëshirojnë të mëkatojnë. Fama dhe fati nuk i lënë të mendojnë shumë për mëkatin. Në këtë gjendje dëshirojnë të jetojnë gjatë që të plotësojnë dëshirat e shpirtit dhe mëkatojnë pa teklif. Mjerë ata që veprojnë kështu sepse, po nuk bënë kthesë, i pret mallkimi!"

Krishti i flet nuses për një prelat. Ai i thotë asaj se një shpirt i devotshëm që e humbet nxehtësinë e devotshmërisë dhe të meditimit të shenjtë për shkak të krenarisë dhe ambicjes dhe përzierjes në punët e botës, mund ta rifitojnë ngrohtësinë dhe dritën hyjnore dhe të përjetojë ëmbëlsinë hyjnore duke e përvujtëruar veten përsosshmërisht para Hyjit.

Kapitulli 97

Biri me anë të nuses i flet një prelati dhe i thotë: "Ti je si rrotë mulliri e palëvizshme. Kur ajo qëndron në vend dhe nuk lëviz, atëherë gruri nuk bluhet në mulli. Kjo rrotë simbolizon vullnetin tënd. Ajo duhet të lëvizë jo me anë të vullnetit tënd por Timit dhe ti duhet ta lëshosh veten krejtësisht në duart e Mia. Por kjo rrotë nuk vihet në lëvizje nga vullneti Im pasi uji i interesave tokësore po e shqetëson shumë mendjen tënde. Suditja e veprave dhe vuajtjeve të Mia gati ka vdekur në zemrën tënde dhe prandaj nuk e ndjen apo shijon ushqimin e shpirtit.

Pra hiqe pengesën që e bllokoi kalimin e ujit! Le të rrjedhe uji që ta rrotullojë rrotën dhe ta vërë përsëri në lëvizje që gruri të bluhet lehtësisht. Pengesa që e bllokoi ujin është krenaria e mendjes dhe ambicja. Këto e bllokojnë hirin e Shpirtit Shenjt dhe i pengojnë të gjitha frytet e mira që duhet të prodhojë shpirti. Prano në mendje përvujtërinë e vërtetë nëpërmjet së cilës ëmbëlsia e Shpirtit Tim do të rrjedhë në shpirtin tënd dhe uji do t'i marrë me vete interesat tokësore. Përvujtëria do të të bëjë

përsosshmërisht të lëvizshëm sipas vullnetit Tim e pastaj do të fillosh t'i konsiderosh vepra e tua si kokrra gruri dhe veprat e Mia të mëdha.

Ç'është përvujtëria e vërtetë? Është mosmerakosja për opinionin e mirë apo të keq që njerëzit kanë për ty. Është të ecësh në udhën Time të harruar dhe të lënë pas dore e të mos kërkosh të mira të tepërta por të kënaqesh me gjëra të thjeshta. Nëse e do këtë udhë, atëherë do të të pëlqejë jeta shpirtërore. Atëherë mundimet dhe udha e shenjtërve të Mi do t'i duken të ëmbla mendjes sate dhe do ta kuptosh sa shumë u detyrohesh shpirtëve që ke marrë përsipër t'i udhëheqësh.

Tani që je ngjitur në majë të rrotës me dy këmbët e pushtetit dhe nderit, je bërë lakmitar për shkak të pushtetit dhe krenar për shkak të nderit. Prandaj zbrit duke e përvujtëruar veten dhe duke u kërkuar të përvuajturve të luten për ty. Patjetër që do të dërgoj mbi ty rrymën e rrëmbyer të drejtësisë Sime e do të të kërkoj llogari edhe për qindarkën më të fundit, përfshirë afeksionet e tua, mendimet, fjalët dhe veprat. Do të të kërkoj llogari edhe për shpirtat që i kam lënë nën kujdesin tënd, ata që Unë vetë i kam shëlbuar me gjakun Tim."

Krishti i flet nuses dhe thotë se mëkatarët dhe indiferentët do të qëllohen me katër shigjeta, domethënë me katër qortimet që gjenden këtu në mënyrë që ata të pendohen dhe të bëjnë kthesë.

Kapitulli 98

Biri thotë: "Miqve të Mi do t'u jap katër shigjeta. Me të parën do të goditet ai që është i verbër nga njëri sy; me të dytën ai që është i çalë nga njëra këmbë; me të tretën ai që është shurdh nga njëri vesh; me të katërtën ai që është i shtrirë përdhe.

Njeriu i verbër nga njëri sy simbolizon ata që i shohin urdhëresat e Hyjit dhe veprat e shenjtërve por nuk u kushtojnë vëmendje. Por ama shohin kënaqësitë e botës dhe i dëshirojnë. Njerëz të tillë duhen goditur duke u thënë kështu: 'Ju jeni si Luciferi i cili e pa bukurinë e pashoqe të Hyjit por, duke qenë se padrejtësisht dëshiroi çka nuk duhet të kishte dëshiruar, përfundoi në ferr. Edhe ju do të përfundoni atje nëse nuk vini në vete, pasi ju i kuptoni urdhrat e Hyjit dhe natyrën kalimtare të gjithçkaje në botë. Këshilla më e mirë për ju atëherë është që të shtrëngoni çfarë është e sigurtë dhe të lëshoni çka është kalimtare e kështu nuk do të përfundoni në ferr.'

Njeriu i çalë nga njëra këmbë simbolizon ata që pendohen dhe u vjen keq për mëkatet që kanë kryer, por që përpiqen për të mirat e kësaj bote. Njerëz të tillë duhen

goditur në këtë mënyrë: 'Ju përpiqeni për të mirën e trupit që shpejt krimbat do ta hanë. Më mirë përpiquni për të mirën e shpirtit që do të jetojë përgjithmonë.'

Njeriu shurdh nga njëri vesh simbolizon ata që dëshirojnë t'i dëgjojnë fjalët e Mia dhe të shenjtërve të Mi por e mbajnë veshin tjetër hapur për biseda banale dhe tokësore. Thuaju kështu: 'Ju jeni si Juda që i dëgjonte fjalët e Hyjit me njërin vesh dhe i dilnin nga veshi tjetër. Çka dëgjoji nuk i solli atij asnjë të mirë. Mbyllini veshët para fjalëve boshe që të dëgjoni këngën ëngjëllore.'

Njeriu i shtrirë përdhe simbolizon ata që janë të dhënë pas interesave tokësore por prapë mendojnë dhe dëshirojnë të dinë mënyrën si të bëjnë kthesë. Thuaju kështu: 'Koha është e shkurtër. Është vetëm një çast. Ndërsa ndëshkimi i feriit është i pasosur dhe lavdia e shenjtërve e përjetshme. Prandaj, që të fitoni jetën e vërtetë, mos kini frikë të merrni përsipër një barrë të rëndë dhe të vështirë pasi Hyji është i drejtë po aq sa është i mirë.'

Nëse shigjeta del e gjakosur nga zemra e ndonjërit prej atyre që goditen kështu, domethënë nëse ai pendohet dhe vendos të bëjë kthesë, atëherë Unë do të derdh mbi të vajin e hirit Tim me të cilin gjithë trupi i tij do të ripërtërihet."

Krishti i flet nuses dhe ankohet për Judenjtë që e kryqëzuan. Ai ankohet edhe për të Krishterët që tallen me Të dhe dashurinë dhe drejtësinë e Tij duke mëkatuar me mendjemadhësi dhe me dashje kundër urdhëresave të Tij dhe duke i shpërfillur vendimet e kishës për çkishërim me pretekstin se Hyji është i mëshirshëm. Prandaj Ai i kërcënon me furinë dhe zemërimin e drejtësisë së Tij.

Kapitulli 99

Nëna thotë: "Në kohën e vuajtjeve të tim Biri, kur u afrua Juda, trathtari i Tij, Ai u përkul –pasi Juda ishte shtatvogël- i dha një të puthur dhe i tha: 'Mik, për çfarë ke ardhur?' Dhe disa prej atyre atje e kapën menjëherë, të tjerë e tërhoqën nga flokët apo e ndotën me pështyma."

Pastaj Biri tha: "Më konsiderojnë si krimb që qëndron si i vdekur në dimër. Kalimtarët e pështynë dhe e shkelin. Judenjtë më trajtuan si krimb pasi më çmuan si krijesën më të ulët dhe më të padenjë. Kështu tallen me mua edhe të krishterët, pasi ata e konsiderojnë si të pakuptimtë gjithçka që kam bërë dhe duruar për ta nga dashuria. Ata më shkelin sa herë që kanë frikë dhe nderojnë njerëzit më tepër Mua, Hyjin e tyre,

sa herë që e mbajnë gjykimin Tim për hiç dhe i caktojnë kohë dhe masë mëshirës Sime sipas mendjes së vet.

Ata më godasin dhëmbët sa herë që, duke dëgjuar për urdhërimet dhe vuajtjet e Mia, thonë: 'Le të bëjmë ç'na pëlqen tani se, sido që të jetë, do të shkojmë në qiell. Nëse Hyji do të donte që ne të zhdukeshim apo të dënoheshim përjetësisht, Ai nuk do të na kishte krijuar dhe shëlbuar me një çmim kaq të mundimshëm.' Prandaj drejtësia Ime do të bjerë mbi ta. Ashtu sikurse edhe e mira më e vogël nuk do të mbesë pa shpërblim, ashtu edhe e keqja më e vogël nuk do të mbesë pa u ndëshkuar. Ata më trajtojnë me tallje, sikur të më shtypnin me këmbë, sa herë që e shpërfillin vendimin e kishës për çkishërim. Ashtu si njerëzit i shmangin të çkishëruarit, edhe këta do të ndahen prej Meje, pasi çkishërimi, kur njihet por nuk merret seriozisht, plagos më rëndë se shpata fizike.

E atëherë, meqenëse u dukem si krimb, do të vij në jetë përsëri me anë të gjykimit Tim të tmerrshëm. Ardhja Ime do të jetë aq e tmerrshme sa ata që e shohin do t'u thonë maleve: 'Bini mbi ne, fshihnani nga fytyra e zemëruar e Hyjit!' "

Krishti i flet nuses dhe i tregon asaj se ajo është si pipëz e Shpirtit Shenjt me të cilën Ai krijon muzikë të këndshme në botë për lavdinë e Tij dhe për të mirën e njerëzve. Për këtë arsye, Ai dëshiron ta veshë atë me argjendin e një sjelljeje dhe urtie të virtytshme nga jashtë dhe me arin e përvujtërisë dhe pastërtisë së zemrës nga brenda.

Kapitulli 100

Biri i thotë nuses: "Ti duhet të jesh si pipëz me të cilën instrumentisti luan muzikë të këndshme. i zoti i pipëzës e vesh atë me argjend nga jashtë që të duket më e çmueshme, por me ar të fortë nga brenda. Edhe ti duhet të vishesh me argjendin e një sjelljeje të virtytshme dhe urti njerëzore me qëllim që të kuptosh çfarë i detyrohesh Hyjit dhe të afërmit si dhe çfarë nevojitet për shpëtimin e përjetshëm të trupit dhe shpirtit. Nga brenda duhet të vishesh me arin e përvujtërisë që të dëshirosh të më pëlqesh vetëm Mua dhe askujt tjetër dhe të mos kesh frikë kur për hirin Tim nuk u pëlqen të tjerëve.

Instrumentisti bën edhe tre gjëra të tjera për pipëzën e vet. Së pari e mbështjell me mëndafsh që të mos ndotet. Së dyti bën një kuti për ta mbajtur. Së treti bën një dry për kutinë që mos ta vjedhin. Edhe ti duhet të mbështillesh me pastërti që të mos dëshirosh më të ndotesh nga epshi apo dëshira.

Përkundrazi, duhet të përpiqesh të rrih vetëm pasi shoqërimi me njerëz të këqinj e prish sjelljen e virtytshme. Dryni simbolizon ruajtjen me kujdes të të gjitha shqisave dhe aftësive të tua të brendshme që të mbrohesh nga mashtrimet e djallit në të gjitha veprimet e tua. Ndërsa çelësi është Shpirti Shenjt. Ai e hap zemrën tënde, taman siç dëshiroj Unë, për lavdinë Time dhe për të mirën e njerëzve."

Nëna e Hyjit thotë se zemra e Birit të saj është tejet e ëmbël, tejet e pastër dhe tejet e mirë, aq e mirë sa edhe sikur një mëkatar të gjendej buzë ferrit, po të kërkonte ndihmë, ai menjëherë do të shpëtohej, mjaft që të jetë i vendosur për të bërë kthesë. Njeriu i hyj Hyjit në zemër me anë të pendesës së vërtetë dhe soditjes së shpeshtë të mundimeve të Tij.

Kapitulli 101

Nëna e Hyjit thotë: "Zemra e tim Biri është e ëmbël si më i ëmbli mjalt dhe e pastër si burimi më i kulluar, pasi gjithçka që i përket virtytit dhe mirësisë buron prej saj si prej një burimi. Zemra e Tij është edhe tejet e mirë. Ç'ka gjë më të mirë për njeriun e ndjeshëm se të sodisë dashurinë që Hyji ka shfaqur në krijim dhe shëlbim, në jetën e Tij prej punëtori dhe mësuesi, në hirin dhe durimin e Tij? Dashuria e Tij nuk është e paqëndrueshme si uji, por qëndron përherë, pasi ajo nuk e braktis njeriun deri në fund; edhe sikur mëkatarin të gjendej buzë ferrit, edhe atëherë do të shpëtohej nëse do të thërriste i vendosur për të bërë kthesë.

Ka dy mënyra për t'i hyrë Hyjit në zemër. E para është përvujtëria e pendesës së vërtetë. Kjo i hap njeriut dyert e zemrës së Hyjit dhe të dialogut shpirtëror. Mënyra e dytë është soditja e vuajtjeve të tim Biri. Kjo ia largon njeriut ngurtësinë e zemrës dhe e bën të rendë drejt zemrës së Hyjit me gëzim."

Nusja sheh gjykimin e shpirtit të një murgu para Krishtit gjykatës. Virgjëra e Bekuar ndërmjetëson për të dhe djalli e akuzon ashpër për mëkate të rënda.

Kapitulli 102

Nëna e Hyjit i drejtohet të Birit duke thënë: "Dua të të kërkoj një nder të madh. Edhe pse Ti di gjithçka, po e them për hir të asaj që ndodhet e pranishme këtu." Biri përgjigjet: "Çdo gjykim më është dhënë Mua dhe më duhet të gjykoj gjithçka. I drejti

ka nëntë karakteristika të mira. Së pari, dëgjon me vëmendje; së dyti, di t'i dallojë akuzat; së treti, synon të gjykojë drejt; së katërti, shqyrton shkaqet e çështjes gjyqësore; së pesti, shqyrton sa kohë ka zgjatur problemi, pasi sa më tepër vonon drejtësia aq më i madh është dëmi; së gjashti, shqyrton cilësitë e dëshmitarëve, nëse ata janë të besueshëm, nëse dëshmitë përkojnë me njëra-tjetrën, nëse njëra nga palët në gjyq ka më tepër dëshmitarë se tjetra; së shtati, nuk është as i rrëmbyer as i avashtë në gjykim, as trembet nga i forti e as ka frikë se mos humbet nderin për shkak të së vërtetës; së teti, nuk do t'ia dijë për lutjet dhe rryshfetet e askujt; së nënti, është i drejtë në gjykim dhe e gjykon të varfrin njëlloj si të pasurin, vëllain apo të birin njëlloj si të huajin, e nuk e shkel të vërtetën për interesa personale. Prandaj, Nënë e dashur, thuaj ç'ke për të thënë!"

Nëna u përgjigj: "Dy vetë përleshën me njëri-tjetri dhe dy shpirtra janë në ta, një shpirt i mirë tek njëri dhe një i keq tek tjetri. Ata luftojnë për çka Ti ke fituar me gjakun Tënd, njëri për të vrarë dhe tjetri për të dhënë jetë. Bindja dhe dashuria gjenden tek njëri, urretja dhe krenaria tek tjetri. Vendos pra ashtu siç duhet!" Biri u përgjigj: "Sa dëshmitarë ka miku yt dhe sa tjetri?" Nëna u përgjigj: "Miku im ka pak dëshmitarë, ndërsa tjetri ka shumë dëshmitarë." Biri u përgjigj: "Do të gjykoj me drejtësi." Nëna tha: "Miku im nuk kërkon asgjë. Po Unë, Zoja e tij, kërkoj që të mos ngadhënjë e keqja." Biri u përgjigj: "Do të bëj siç do ti. Megjithatë, siç e di, vendimi fizik i paraprin atij shpirtëror dhe askush nuk dënohet nëse nuk ka kryer mëkat."

Nëna: "Biri im, edhe pse ne dimë gjithçka, unë po pyes në emër të asaj që është e pranishme se cili është vendimi fizik dhe cili vendimi shpirtëror në këtë rast?" Biri: "Vendimi fizik është që shpirti i tij duhet të ndahet shpejt nga trupi dhe shkaktare të vdekjes do të ketë dorën e vet. Vendimi shpirtëror është që shpirti i tij duhet varur në trekëmbëshin e ferrit që nuk është prej litarësh por prej flakësh përvëluese, pasi ai është dele e padenjë që është larguar nga tufa."

Pastaj një prej murgjërve agustinianë iu drejtua gjykatësit dhe tha: "Zot, ky njeri s'ka të bëjë fare me Ty. Ti e thirre për të bërë jetë të veçuar dhe ai e harroi këtë. E ka shkelur premtimin e bindjes. Emri i tij është fshirë. Veprat e tij janë hiç." Gjykatësi u përgjigj: "Shpirti i tij nuk është i pranishëm në sallën e gjyqit që të mund të përgjigjet." Djalli i tha: "Përgjigjem unë. Ti vërtet e thirre nga stuhitë e botës në një jetë të veçuar, por unë e thirra nga maja më e lartë në honin më të thellë. Ai m'u bind menjëherë. Emri i tij është i lavdishëm në sytë e mi."

Gjykatësi: "Shpjego ç'di për të." Djalli tha: "Patjetër, edhe pse këtë e bëj pa dëshirë. Ti e thirre nga andrallat e stuhishme të botës në limanin e qetë të jetës shpirtërore, por ai nuk e çmoi këtë e u dha edhe më shumë pas interesave tokësore. Maja më e lartë është pendesa dhe rrëfimi i singertë. Kush gjendet në këtë majë bisedon me Ty, të Plotfuqishmin, dhe përjeton mëdhësinë Tënde. Unë e hodha

kokëposhtë nga maja më e lartë në çastin kur vendosi të mëkatonte deri në fund, në çastin kur nuk iu duk gjë të mëkatonte dhe nuk deshi t'ia dijë për drejtësinë Tënde.

Honi më i thellë janë grykësia dhe lakmia sepse, si hone të pamatë, nuk ngopen. Aq e pangopur ishte lakmia e tij! Kish emrin e murgut dhe të jesh murg do të thotë të jesh i vetëpërmbajtur edhe në gjërat e ligjshme. Por ky emër u fshi prej tij dhe tani ai quhet Saul. Ashtu sikurse Sauli u largua nga udha e bindjes, ashtu ka vepruar edhe ai. E ka shkelur premtimin e bindjes. Ashtu si buzët e një dërrase të thyer nuk mund të puthiten kur druri kalbet, ashtu edhe dëshira e këtij njeriu për qiellin dhe dashuria e tij për Hyjin, që janë si dy buzët apo pikat e bashkimit të bindjes, nuk u puqën bashkë në bindjen e tij, pasi ai bindej vetëm për hir të përfitimeve tokësore dhe të vullnetit të vet. Edhe veprat e tij ishin si të miat. Edhe pse unë nuk them meshë e as këndoj e nuk bëj gjëra të tjera që bën ai, prapë se prapë kur ai i bën të gjitha ato sipas vullnetit tim, atëherë ai bën veprat e mia, pasi mund të thuhet se veprat e tij janë të miat. Kur ai mban meshë, ai të afrohet Ty me mendjemadhësi dhe ajo mendjemadhësi e mbush edhe më shumë me ligësinë time. Ai këndon për hir të lëvdatave njerëzore. Kur i kthej shpinën, ai më kthen shpinën. Sa herë që dua, ai e kthen barkun nga barku im, domethënë ai i kënaq dëshirat e tij sensuale siç dua unë. Gjithçka që bën, e bën për jetën e tanishme dhe për për shkak të vullnetit të tij. Prandaj veprat e tij janë veprat e mia."

SQARIM

Më pas u shfaq shpirti i verbër dhe duke u dridhur. Një etiopas e ndoqi derisa arriti tek gjykatësi i ulur në një fron të madh pranë të cilit gjendej një turmë e madhe. Etiopasi tha: "O Gjykatës, merr vendim për këtë shpirt. Tani shpirti i tij është vetë i pranishëm dhe vendimi fizik tashmë është ekzekutuar." Etiopasi tha: "Ti the se dora e tij duhej të ishte vdekja e tij. Kjo gjë tashmë ndodhi." Gjykatësi: "Kjo mund të kuptohet në dy mënyra. Ose një veprim i keq u bë shkak për vdekjen e tij ose dora e tij fizike ia mori jetën trupit të tij fizik." Etiopasi u përgjigj: "Është e vërtetë. Mënyra e turpshme e jetesës ia vrau shpirtin dhe padurimi i hapi në trup plagën nga e cila vdiq." Gjykatësi i tha: "Ti the më parë se ky shpirt i ka ndjekur dëshirat e tua deri më një, se je përpjekur ta hedhësh poshtë nga maja më e lartë dhe se ai e ktheu barkun nga ty. Prandaj le të dëgjojmë ç'ka për të thënë shpirti!"

Pastaj Gjykatësi u kthye nga shpirti dhe i tha: "Shpirt, ti pate aftësi mendore për të dalluar të mirën nga e keqja. Përse e nëpërkëmbe nderin tënd priftëror?" Shpirti u përgjigj: "Pata aftësi mendore por preferova të ndiqja vullnetin tim sepse nuk besoja se diçka kaq e madhe mund të fshihej pas gjërave aq të thjeshta në dukje." Gjykatësi pastaj tha: "Ti e dije se mënyra rregulltare e jetesës së përsosur kërkonte përvujtëri dhe bindje. Përse iu fute asaj si ujë i maskuar si dele?" Shpirti tha: "Për t'i shpëtuar qortimit të botës dhe për të patur një jetë të qetë." Gjykatësi u përgjigj për herë të tretë:

"Vëlla – por jo vëllai im – nëse e shihje shembullin e vëllezërve të tu të shenjtë dhe i dëgjoje fjalët e shenjtërve, përse nuk i ndoqe?" Shpirti u përgjigj: "Gjithçka e mirë që dëgjova dhe pashë ishte e neveritshme dhe e rëndë për mua sepse me vete pata vendosur të ndiqja vullnetin tim dhe të bëja siç doja vetë dhe jo siç kishin bërë shenjtërit."

Gjykatësi foli për herë të katërt: "A nuk agjëroje dhe luteshe e shkoje shpesh në rrëfim?" Shpirti: "Shpesh agjëroja dhe lutesha e në rrëfim pranoja gjërat më të vogla që të bëja figurë të mirë, por fshihja më të mëdhatë për të mos bërë figurë të keqe." Gjykatësi: "A nuk pate lexuar se çdo njeri duhet të japë llogari deri në fund, domethënë deri edhe për gjënë më të vogël?" Pastaj, sikur të ishte duke vajtuar me të madhe, shpirti tha: "Me të vërtetë, Zot, pata lexuar dhe thellë-thellë e dija këtë, por mendoja se mëshira Jote ishte aq e madhe sa nuk do të ndëshkoje askënd përjetësisht. Pastaj unë dëshiroja të pendohesha në moshë të thyer, por dhimbja dhe vdekja erdhën aq papritur sa kur desha të shkoj në rrëfim më kish ikur kujtesa dhe më ishte lidhur gjuha si me zinxhir."

Djalli bërtiti: "Gjykatës, kjo është e pabesueshme! Shoh që ky shpirt po e dënon vetë veten e tij. Pra kot që vazhdon ta rrëfejë ligësinë e vet. Gjithsesi nuk guxoj të vë dorë mbi të pa vendosur Ti." Gjykatësi u përgjigj: "Çështja u mbyll." Atëherë etiopasi dhe shpirti u zhdukën sikur të ishin lidhur bashkë. Ikën poshtë me një kërcitje të fortë shkrepetime.

Pastaj Gjykatësi tha: "Gjithë kjo ndodhi brenda një çasti por, që ti ta kuptoje, u duk sikur zgjati ca që ti të mund të shihje, të kuptoje dhe t'i trembesh drejtësisë së Hyjit."

Ndërsa po lutej, nusja e Krishtit pati një vegim ku pa të lumin Denis që i lutej Virgjërës Mari për mbretërinë e Francës.

Kapitulli 103

Ndërsa po lutesha, pashë si i Lumi Denis iu drejtua Virgjërës Mari duke thënë: "Ti je Mbretëresha e Mëshirës. Gjithë Mëshira të është dhënë ty. Ti u bërë Nëna e Hyjit për hir të shpëtimit tonë, mëkatarëve të shkretë. Prandaj ki mëshirë për mbretërinë e Francës, Francës tënde dhe times. Është e jotja sepse banorët e saj të nderojnë aq sa munden. Është e imja, pasi jam pajtori i tyre dhe kanë besim tek unë. Ti e sheh sa të shumtë janë shpirtrat që gjenden në rrezik çdo orë, si njerëzit vriten si të ishin kafshë dhe, ç'është më e keqja, sa shumë shpirtra bien si flokë dëbore në ferr. Prandaj ngushëlloji dhe lutu për ta, pasi ti je Zoja dhe Ndihmëtarja e të gjithëve." Nëna e Hyjit

u përgjigj: "Paraqitu para tim Biri dhe le të dëgjojmë – për hir të kësaj gruaje – si do të përgjigjet."

Bashkë me të lumin Denis dhe shenjtër të tjerë, Nëna e Hyjit i lutet të Birit për Francën për shkak të luftës mes dy mbretërve që krahasohen me dy bisha të egra.

Kapitulli 104

Nëna i flet të Birit duke thënë: "Ti je i bekuar, Biri im. Shkruhet se mua më quajtën të bekuar sepse të mbajta në krahëror. Ti u përgjigje se i bekuar është ai që i dëgjon dhe i mban fjalët e tua. Bir, unë jam ajo që i mbajti fjalët e tua në zemër dhe kujtesë. Prandaj, po të kujtoj si iu përgjigje pyetjes së Pjetrit për faljen e mëkatarit deri në shtatë herë. Ti the se mëkatarit duhet falur deri në shtatëdhjetë here shtatë herë, duke nënkuptuar me këtë se je i gatshëm të tregosh mëshirë sa herë që njeriu e përvujtëron veten me dëshirën për t'u përmirësuar." Biri u përgjigj: "Unë dëshmoj se fjalët e Mia ishin rrënjësor thellë në ty njëllor si fara e mbjellë në tokë pjellore që jep fryt njëqindfish e veprat e tua të virtytshme japin fryt të mirë. Pra kërko ç'të duash!"

Nëna u përgjigj: "Bashkë me Denisin dhe shenjtër të tjerë trupat e të cilëve prehen në tokën e Francës, edhe pse shpirtat e tyre janë në qiell, të kërkoj: ki mëshirë për këtë mbretëri! Po flas figurativisht për hir të kësaj gruaje të pranishme në shpirt. Më duket sikur shoh dy bisha tepër të egra, secila në llojin e vet. Njëra bishë është jashtëzakonisht grykëse dhe kullifit ç'të mundet. Sa më tepër ha, aq më tepër ndjehet e uritur dhe lakmia e saj nuk ngopet kurrë. Bisha tjetër përpiket të ngrihet mbi gjithë të tjerat. Këto bisha kanë tre tipare të shëmtuara. Së pari një ulërimë të llahtarshme; së dyti, janë plot zjarr të rrezikshëm; së treti, çdonjëra dëshiron t'ia kullufisë zemrën tjetrës. Njëra prej tyre, me dhëmbët në kurrizin e tjetrës, po përpiket t'ia gllabërojë zemrën duke e kafshuar për vdekje. Tjetra e ka gojën në gjoksin e tjetrës dhe prej aty don t'ia kapë zemrën. Ulërima e tmerrshme e këtyre bishave dëgjohet shumë larg dhe të gjitha bishat e tjera që vijnë gojëhapur do të digjen nga zjarri që nxjerrin këto dy bisha e do të gjejnë vdekjen. Bishave që vijnë gojëmbyllur do t'u rripet lëkura e do të mbesin lakuriq.

Këto dy bisha simbolizojnë mbretërit e Francës dhe të Anglisë. Njëri mbret nuk ngopet kurrë, pasi nis luftëra nga lakmia. Mbreti tjetër përpiket të ngrihet mbi të tjerët. Kështu që të dy janë plot me zjarrmi zemërimi dhe lakmie. Ulërima e bishave thotë këtë: 'Prano arin dhe pasuritë tokësore e mos e kurse gjakun e të Krishterëve!' Secila bishë ia dëshiron vdekjen tjetrës, prandaj çdonjëra po kërkon ndonjë vend ku mund ta lëndojë tjetrën. Njëra po përpiket ta plagosë tjetrën në shpinë, pasi dëshiron që

pretendimi i saj i padrejtë të konsiderohet i drejtë dhe pretendimi i drejtë i tjetrës të konsiderohet i padrejtë. E dyta po përpiket t'ia plagosë zemrën tjetrës nga gjoksi, pasi e di se çështja e saj është e drejtë dhe prandaj po shkakton shumë dëme pa dashur t'ia dijë për humbjet dhe mjerimin e të tjerëve dhe pa shfaqur asnjë fije dashurie hyjnore në drejtësinë e vet. Përpiket të depërtojë tek bisha meqenëse pretendimi që ajo ka për mbretërinë është më i drejtë, por ka krenari dhe zemërim krahas drejtësisë së pretendimit të vet. Tjetra ka pretendim më pak të drejtë e prandaj digjet nga lakmia.

Bishat e tjera që vijne gojën hapur janë ato që vijnë të shtyra nga lakmia. Njerëz që janë mbretër me emër, por që në të vërtetë janë trathtarë, ua mbushin gojët e hapura. Ata u hedhin në gojë para dhe dhurata të shumta dhe i bëjnë të digjen për luftë e kështu gjejnë vdekjen. Pronat e tyre i lënë pas, trupat përfundojnë në tokë dhe krimbat e djallit ua brejnë shpirtrat. Kështu që këta dy mbretër po trathtojnë shumë prej shpirtave që Im Bir ka shpëtuar me gjakun e Vet. Bishat të cilave u rripet lëkura janë ata njerëz të thjeshtë që kënaqen me çka kanë. Ata shkojnë në luftë me synimin dhe besimin se e drejta është me ta dhe se po bëjnë luftë të drejtë. Ata humbasin lëkurën, domethënë trupat, nga vdekja, por shpirtrat e tyre hyjnë në qiell. Prandaj, Biri im, ki mëshirë!"

Biri u përgjigj: "Meqenëse ti sheh gjithçka në Mua, shpjego, ndërsa gruaja e pranishme po dëgjon, për ç'arësye duhen dëgjuar këta mbretër." Nëna u përgjigj: "Unë dëgjoj tre zëra. I pari është ai i këtyre mbretërve. Njëri prej tyre po mendon me vete kështu: 'Nëse marr çka më takon, nuk dua çka u përket të tjerëve, por kam frikë se do humbas gjithçka.' Për shkak të kësaj frike, pra frikës nga qortimet e njerëzve, ai më drejtohet me lutje dhe më thotë: 'Mari, lutu për mua!' Mbreti tjetër po mendon kështu: 'Ah sikur të isha si dikur! Jam i marrë fund.' Kështu që edhe ai kthehet nga unë. Zëri i dytë është i njerëzve të thjeshtë që më luten çdo ditë për paqe. Zëri i tretë është i të zgjedhurve të Tu që thërrasin dhe thonë: 'Nuk qajmë për të vdekurit, as për humbjet, as për varfërinë, por për shpirtrat që gjenden në rrezik të vazhdueshëm. Prandaj, Zoja jonë, lutju Birit tënd që shpirtrat të shpëtohen!' Për këto arësye, Biri im, ki mëshirë për ta!"

Biri u përgjigj: "Është shkruar se atij që troket do t'i hapet, ai që thërret do të marrë përgjigje dhe atij që kërkon do t'i jepet. Por ashtu sikurse kushdo që troket ndodhet jashtë, edhe këta mbretër janë jashtë pasi nuk më kanë brenda vetes. Prapë se prapë, për hatrin tënd, do t'u hapet atyre që luten."

*Krishti i flet nuses për paqen që duhet vendosur mes mbretërve të Francës dhe Anglisë.
Nëse mbretërit e bëjnë veshin shurdh, ata do të ndëshkohen rreptë.*

Kapitulli 105

Biri thotë: "Unë jam mbreti nga i cili duhet patur frikë dhe që duhet nderuar. Unë po u dërgoj atyre fjalët e Mia për hir të lutjeve të Nënës Sime. Unë jam paqja e vërtetë. Kudo që ka paqe, aty patjetër jam Unë. Nëse këta dy mbretër të Francës dhe Anglisë dëshirojnë të kenë paqe, Unë do t'u jap paqe të qëndrueshme. Por paqja e vërtetë nuk mund të kihet pa dashur të vërtetën dhe drejtësinë. Prandaj, meqenëse njëri prej mbretërve ka pretendim të drejtë, dëshiroj që paqja të arrihet me anë të një martese. Në këtë mënyrë mbretëria do të ketë pasardhës të ligjshëm. Së dyti, Unë dua që ata të jenë një mendje dhe një zemër në përhapjen e fesë së krishterë kudo që kjo mund të bëhet në nderin Tim. Së treti, ata duhet të heqin taksat e papërbalueshme dhe skemat mashtruese dhe t'i duan shpirtrat e bashkëkombasve të tyre.

Nëse mbreti që tani mbretëron refuzon të bindet, le ta dijë me siguri se nuk do t'ia dalë mbanë në përpjekjet e tij por do ta përfundojë jetën me trishtim dhe do ta humbasë mbretërinë mes mundimesh të mëdha. I biri dhe familja e tij do të mbeten në hasmëri, qortime dhe çnderim të tillë sa do çuditet gjithë bota. Nëse mbreti që ka pretendim të drejtë bindet, atëherë Unë do ta ndihmoj dhe do të luftoj përkrah tij. Nëse nuk do të bindet, atëherë as ai nuk do t'i realizojë dëshirat e veta, do të humbasë çfarë ka dhe fundi i trishtë do ta bëjë t'i harrojë kohët e lumtura. Sidoqoftë, nëse populli francez tregon përvujtëri të vërtetë, atëherë mbretëria do të ketë një pasardhës të ligjshëm dhe paqe."

Krishti i thotë nuses të mos ketë frikë ta ndërpresë agjërimin për t'iu bindur atit të saj shpirtëror, pasi kjo gjë nuk përbën mëkat. Ai e këshillon të tregohet e qëndrueshme, t'i bëjë ballë vazhdimisht tundimeve dhe të synojë të ndjekë shembullin e Virgjërës Mari, të Davidit dhe të Abrahamit.

Kapitulli 106

Biri thotë: "Përse trembesh? Edhe sikur të haje katër herë në ditë, kjo nuk do të të llogaritej si mëkat nëse vepron kështu me lejen e personit të cilit je e detyruar t'i bindesh. Pra mos ki frikë. Duhet të jesh si një ushtar që, edhe pse ka marrë plagë të ndryshme në betejë, u shkakton plagë edhe më të rënda armiqve dhe bëhet edhe më i zellshëm për të luftuar sa më tepër përndiqet nga armiqtë. Edhe ti duhet t'i kundërpërgjigjesh armikut dhe të qëndrosh e palëkundur. Duhet të kesh edhe synim të drejtë për të qëndruar në të mirën.

Ti i kundërpërgjigjesh djallit sa herë që nuk e lëshon veten në tundim dhe i bën ballë trimërisht, kur i kundërvë përvujtërinë krenarisë, vetëpërmbajtjen grykësisë. Ti je e qëndrueshme kur nuk mërmërit kundër Hyjit kur gjendesh në tundim por, përkundrazi, i je mirënjohëse Hyjit dhe duron me gëzim gjithçka e ia vë gjithë fajin mëkateve të tua. Ti ke synim të drejtë atëherë kur dëshiron shpërblim vetëm kur ky është në përputhje me vullnetin Tim, kur e braktisesh tërësisht në duart e Mia.

Luçiferi nuk pati virtytin e parë, pra nuk iu kundërpërgjigj armikut, pasi menjëherë iu dorëzua mendimeve të veta. Për këtë nuk e përmbajti veten dhe ra. Meqë askush nuk e shtyu në ligësinë e tij, nuk do të ketë se kush të ndreqë çka bëri. Juda nuk pati virtytin e dytë, atë të qëndrueshmërisë. Përkundrazi, ai u dëshpërua dhe vari veten. Pilati nuk pati virtytin e tretë, pra nuk pati synim të drejtë, pasi zgjodhi t'u pëlqejë Judenjtë dhe të ruante nderin e vet dhe jo të më lironte Mua.

Ndërsa Nëna Ime pati virtytin e parë, kundërpërgjigjen ndaj armikut, pasi për çdo tundim që pati, ajo u kundërpërgjigj me virtytin përkatës. Davidi pati virtytin e dytë, pasi u tregua i durueshëm në vështirësi dhe nuk u dëshpërua kur ra në mëkat. Abrahami pati virtytin e tretë, synim të përsosur, sepse, pasi u largua nga atdheu i vet, ishte gati edhe të sakrifikonte birin e tij të vetëm. Ti duhet të ndjekësh shembullin e këtyre të treve aq sa mundesh!"

Krishti e nxiti nusen, domethënë shpirtin, që gjithmonë dhe me dashuri të qëndrojnë në pendesë të sinqertë, dashuri hyjnore dhe bindje të palëkundur. Ai i dënon ata që e përbuzin bindjen, abstinençën dhe durimin. Ai gjithashtu e paralajmëron njeriun e përsipirtshëm që të mos lejojë që ndërjegja t'i ashpërsohet dhe verbohet.

Kapitulli 107

U shfaq një engjëll me shkëlqim të mrekullueshëm. Engjëj të tjerë u shfaqën tek i flisnin dhe thonin: "Mik, përse po i ofron një arrë boshe Hyjit tonë?" Engjëlli u përgjigj: "Edhe pse tashmë ju dini gjithçka, do ta shpjegoj këtë për hir të gruas këtu të pranishme. Unë kurrë nuk trishtohem në praninë e Hyjit tonë kur bëj vullnetin e Tij për të mirën e shpirtit, pasi kurrë nuk jam larg pranisë së Tij. Edhe pse nuk po i ofroj një arrë të ëmbël, po i ofroj diçka të pëlqyeshme, një çelës prej ari të kulluar, një vazo të artë dhe një kurorë me gurë të çmuar.

Çelësi simbolizon pendesën e sinqertë për mëkatet. Pendesa e hap zemrën e Hyjit dhe e lë mëkatarin të hyjë. Vazo simbolizon kënaqësinë dhe dashurinë hyjnore. Hyji

pushon aty me shpirtin. Kurora simbolizon bindje të hareshme, të palëkundur. Këto janë tre gjërat që Hyji im kërkon në një shpirt të shenjtë.

Edhe pse shpirti që më është besuar i ka shpërfillur këto tre gjëra, prapë se prapë po i jap Hyjit çka ky shpirt i ka ofruar dhe lavdia e Hyjit nuk do të jetë më e pakët. Çelësi i pendesës është aq i rëndë për këtë njeri sa nuk do fare të mendojë për të. Vazo e dashurisë hyjnore është aq e padurueshme për të sa nuk e duron fare erën e saj. Si mund të duket i këndshëm gëzimi hyjnor aty ku epshi i trupit ka zënë rrënjë? Dy të kundërta nuk mund të rrinë bashkë në të njëjtën vazo. Edhe kurorën e bindjes ky njeri e ka të rëndë ta mbajë, pasi vullneti i vet i pëlqen aq shumë sa i duket më mirë të bëjë vullnetin e vet se vullnetin e Hyjit.

Engjëlli pastaj iu drejtua Hyjit dhe tha: "Ja, Zot, vazo, çelësi dhe kurora të cilat ky shpirt nuk i meritoi. Ja, po të thyesh lëvozhgën, brenda gjen shumë pisqëlle dhe jo mjalt të ëmbël. Përkundrazi, në qendër të lëvozhgës gjendet një gjarpër. Lëvozhga simbolizon zemrën. Kur vdekja e thyen, është plot me dëshira për botën dhe këto janë si pisllëqe. Gjarpri është shpirti. Shpirti duhet të jetë më i shndritshëm se drita e diellit, më i nxehtë se flaka, por është shndërruar në gjarpër helmues që nuk helmon tjetër përveç vetes, për të keqen e vet."

Pastaj Zoti i foli nuses dhe tha: "Do të ta tregoj gjendjen në të cilën ndodhet ky njeri me anë të një krahasimi. Është sikur dikush të ishte duke ndenjtur në këmbë dhe dikush t'i afrohej. Kur gjenden ballë për ballë, ai që po ecte thotë: 'Zotëri, mes nesh ka një hendek. Më trego rrugën nga duhet të kaloj, pasi shoh se je pakrahasimisht i fuqishëm, i këndshëm përtej çdo imagjinate, dhe i mirë si ai nga i cili vjen çdo mirësi dhe pa të cilin askush nuk është i mirë.' Tjetri përgjigjet: 'Mik, do të të tregoj një rrugë të trefishtë por që çon në të njëjtin drejtim. Kur i futesh është shkëmbore në fillim por e butë në fund, e errët në fillim të udhëtimit por e shndritshme ndërsa përparon, e vështirë për ca kohë por e këndshme në fund.' Tjetri u përgjigj: 'Vetëm ma trego rrugën dhe do t'i futem me kënaqësi. Me ç'shoh ka rrezik nëse vonohem dhe gabimet janë të dëmshme, por nëse e përshkoj është në interesin tim. Pra ma plotëso dëshirën dhe tregomë udhën e vërtetë.'

Unë jam krijuesi i gjithësisë, Unë nuk ndryshoj dhe jam gjithnjë i palëkundur. Ai që po më afrohej kur kish rënë në dashuri me Mua dhe nuk donte tjetër sa ç'më donte Mua. I dola përballë atëherë kur e ngushëllova hyjnisht shpirtin e tij dhe gëzimet e botës dhe epshet iu bënë të neveritshme. I tregova një rrugë të trefishtë jo duke i folur më zë fizik por duke e frymëzuar shpirtin e tij në fshehtësi, ashtu sikurse tani po e frymëzoj shpirtin tënd haptazi.

Së pari i tregova se duhet të më bindet Mua, Hyjit të vet, dhe eprorëve. Por ai m'u përgjigj duke menduar me vete: 'Nuk do të bindem. Eprori im është njeri i vështirë dhe

pa shpirt prandaj nuk mund t'i bindem me gëzim.' I tregova edhe një rrugë të dytë, largimin nga epshi i trupit dhe ndjekjen e vullnetit Tim, lënien e pijes dhe ushtrimin e abstinencës. Këto dy rrugë çojnë në bindje të vërtetë. Por ai m'u përgjigj: 'Kurrë! Unë jam i dobët si natyrë. Prandaj do të ha e fle boll. Do të merrem me fjalë që të mos mërzitem dhe do të bëj shaka që të jem në formë.' I tregova edhe një rrugë të tretë, durimin, pasi durimi çon në abstinencë dhe bindje të shenjtë. Por ai m'u përgjigj: 'Kurrësesi. Nëse nuk kundërveproj ndaj fyerjeve, do të më marrin për të marrë. Nëse vishem më keq se të tjerët, do të turpërohem para të gjithëve. Nëse kam ndonjë të metë fizike, duhet ta kompensoj duke u kujdesur për të tjerët.' "

"Në këtë mënyrë," tha Zoti, "ndërgjegja e tij dhe Unë u përleshëm derisa në fund ai u largua nga Unë dhe më ktheu shpinën në vend të fytyrës. Në ç'kuptim ma ktheu? Duke dashur të bindej vetëm në çka i pëlqente dhe duke dashur të tregohej i bindur vetëm nëse kjo nuk i dëmtonte aspak miqësinë me botën. Tani djalli po përpiqet ta bejë krejtësisht të verbër dhe memec. Ai po përpiqet t'i lidhë duart dhe t'i lidhë këmbët dhe ta çojë në terrin e ferrit. E verbon kur ai mendon si vijon: 'Hyji më shëlboi me mundimet e Veta. Ai nuk do të lejojë që të përfundoj në ferr pasi Ai është i mëshirshëm. Hyji nuk i vë shumë mend mëkateve sepse njerëzit e fyejnë gjithë kohën.' Kjo tregon se besimi i tij është i paqëndrueshëm. Por le të lexojë ungjillin Tim për të parë ç'llogari do të kërkoj për fjalët dhe sa më shumë do të jem kërkues për veprat. Le të kërkojë e do të shohë se i pasuri nuk u varros në ferr për vjedhje por për shpërdorim të pasurisë që i ishte dhënë. Djalli e bën memec kur ai i merr vesh shembullin dhe fjalët e miqve të Mi dhe pastaj thotë: 'Askush nuk mund të jetojë kështu në ditët e sotme.' Kjo tregon se ai ka shumë pak shpresë. Unë padyshim jam Ai që u ka dhënë miqve të Vet aftësinë për të jetuar ndershëm. Edhe atij mund t'i jap një aftësi të tillë, mjaft që ta vërë shpresën tek Unë.

Djalli ia lidh duart sa herë që ai do diçka më shumë se Mua, kur bëhet më i zellshëm për çka i përket botës dhe jo për lavdinë Time. Prandaj le të tregohet i kujdesshëm që të mos bjerë në kurthin e djallit ndërsa i përkushtohet botës, pasi djalli ngre kurthe kur njeriu është më pak i vëmendshëm. Djalli ia lidh këmbët kur ai nuk i kushton vëmendje mendimeve dhe dëshirave të veta, kur nuk i kushton vëmendje tundimeve, kur përpiqet t'i bëjë qejfin të afërmit dhe trupit të vet më tepër seç i kushton vëmendje shpëtimit të shpirtit të vet. Prandaj le të reflektojë se Unë kam thënë në Ungjill se kush vë dorën në parmendë nuk duhet të shikojë prapa dhe se ai që i ka hyrë një mënyrë të lavdërueshme jetese nuk duhet të kthehet prapa.

Djalli ia prangos zemrën sa herë që ai e prir vullnetin drejt së keqes e mendon vetëm për nderet tokësore dhe rreket t'i fitojë dhe ruajë ato. Djalli e çon në errësirë sa herë që ai mendon kështu: 'Pak më intereson nëse shpëtohem apo humbas.' Mjerë ai që katandiset në këtë pikë!

Megjithatë Unë do të rend ta takoj si baba nëse kthehet tek Unë. Si? Duke synuar të bëjë sa më shumë që mundet. Ashtu sikurse biri i njeriut nuk martohet me një grua kundër vullnetit të saj, po ashtu nuk është e ligjshme për Birin e Virgjërës. Vullneti njerëzor është mjet me anë të të cilës dashuria hyjnore futet në shpirt. Ashtu si një gurëthyes që do të thërrojë gurë fillimisht gjen të çara ku mund të fusë veglat më të vogla dhe më pas ato më të mëdha derisa sa gurët të thyhen, po kështu edhe Unë së pari shikoj për vullnetin e mirë e pastaj derdh hirin Tim në të dhe më pas, sa më shumë njeriu vepron dhe bën përparime me vullnetin e tij, aq më shumë shtohet hiri Im në të dhe zemra prej guri i shndërrohet në zemër mishi dhe zemra prej mishi bëhet zemër shpirtërore."

SHPJEGIM

Ky ishte prior në rajonin e Siçilisë afër një mali vullkanik. Edhe zbulesa e mëposhtme ka të bëjë me të.

SHTOJCË

Biri i Hyjit thotë: "Ky vëlla habitet përse apostujt e Mi, Pjetri dhe Pali, janë harruar për një kohë kaq të gjatë në katakombe. Unë përgjigjem: Shkrimi i Artë thotë se Izraeli qëndroi në shkretëtirë për një kohë të gjatë për shkak se ligësia e Paganëve, tokat e të cilëve Izraeli do të merrte nuk e kishte mbushur ende kupën. Kjo vlen edhe për apostujt e Mi. Koha e hirit nuk kishte arritur ende që trupat e apostujve të mi të nderoheshin; më parë lypsej të kalohej një kohë prove dhe pastaj të vinte kurorëzimi dhe gjithashtu sepse nuk kishin lindur ende ata persona që do të kishin nderin të nderonin apostujt.

Tani ti mund të pyesësh nëse trupat e tyre morën ndonjë nderim gjatë kohës që ishin në varr. Përgjigja Ime është se engjëjt e Mi u kujdesën dhe i nderuan trupat e bekuar. Zona e katakombave ishte si një vend ku do të mbillen trëndafila dhe bimë të tjera dhe që punohet me kujdes paraprakisht. Njëlloj u përgatitën dhe nderuan paraprakisht katakombat që më pas engjëjt dhe njerëzit do t'i nderonin. Ju siguroj se ka shumë vende në botë ku prehen trupa shenjtërisht, po asnjë vend nuk është si ky. Nëse do të numëroheshin të gjithë shenjtërit trupat e të cilëve prehen këtu, zor se do të besohej se janë aq të shumtë. Ashtu si një i sëmurë forcohet nga aroma dhe shija e një ushqimi të mirë, po ashtu ata që vijnë tek ky vend me synim të drejtë gjallërohen shpirtërisht dhe marrin falje të vërtetë për mëkatet, secili sipas besimit dhe mënyrës së jetesës."

Ky vëlla u prek thellë nga fjalët e Zonjës Brixhidë dhe u pendua. Ai për tre netë dëgjoi një zë që i thoshte: "Nxito, nxito! Eja, eja!" Ditën e katërt ai u sëmur dhe vdiq në Romë pasi mori Sakramentet.

Krishti i flet nuses dhe i thotë se tre shenjtër i pëlqenin në mënyrë të veçantë. Këta ishin Virgjëra Mari, i Lumi Gjon Pagëzori dhe Maria Magdalena.

Kapitulli 108

Biri flet: "Tre shenjtër më kanë pëlqyer në mënyrë të veçantë. Këta ishin Nëna ime, Gjon Pagëzori dhe Maria Magdalena. Nëna ime edhe kur lindi edhe para se të lindte ishte aq e bukur sa nuk kishte njollë në të. Djajtë e kuptuan këtë dhe provuan siklet të tillë sa – për t'u shprehur figurativisht – u duk sikur zërat e tyre kumbonin nga ferri duke thënë: 'Ka lindur një virgjër aq virtytshmerisht dhe mrekullisht sa shkëlqen mbi këdo në tokë dhe qiell dhe arrin deri në fronin e Hyjit. Edhe nëse e sulmojmë me tërë grackat tona, ajo i shkatërron të gjitha – ato shkatërrohen si fill liri e copëtohen si litarë të vjetër. Nëse vijmë kundër saj me gjithë ligësinë dhe fëlliqësinë tonë, ajo i përplas përtokë si kallamishte të prera me drapër. Nëse mbjellim sensualitet dhe dëshira tokësore në të, ato shuhet si një shkëndijë e fikur nga një përrua.'

Kur lindi Gjon Pagëzori, kjo shkaktoi pakënaqësi të tillë tek djajtë sa u duk sikur një zë kumbonte nga ferri duke thënë: 'Ka lindur një fëmijë i mrekullueshëm. Si t'ia bëjmë? Nëse e sulmojmë me krenari, ai nuk na e vë veshin dhe aq më pak dëshiron t'i bindet sugjerimit tonë. Nëse i ofrojmë pasuri, ai na kthen shpinën dhe refuzon të shikojë dhe nëse i ofrojmë kënaqësi sensuale, ai sillet si i vdekur dhe nuk e ndjen fare.'

Kur Maria Magdalena u kthye tek Hyji, djajtë thanë: 'Si mund ta shtiem prapë në dorë? Kemi humbur një goxha pre. Është larë aq shumë me ujin e lotëve të vet sa nuk guxojmë t'i hedhim sytë mbi të. Është mbuluar me aq shumë vepra të mira sa asnjë njollë mëkati nuk mund t'i ngjitet. Është aq e flaktë dhe e zellshme në shërbimin e Hyjit dhe në shenjtëri sa nuk guxojmë t'i afrohem.'

Këta shenjtër e konsideronin shpirtin si sundimtar dhe trupin si skllav. Shpirti i secilit prej tyre kishte tre tipare: Së pari, nuk donte tjetër veç Meje; së dyti, nuk vepronte kundër vullnetit Tim; së treti, nuk neglizhohnin asgjë që kishte të bënte me Mua. Edhe pse kishin shpirt të tillë, prapë se prapë nuk e përçmonin trupin e as nuk i jepnin helm në vend të ushqimit apo ferra në vend të veshjeve e as nuk shtriheshin të pushonin mbi ndonjë fole milingonash. Jo, ushqeheshin me masë për lavdinë Time dhe për të mirën e shpirtit, visheshin për të mbuluar trupin dhe jo për t'u krekosur, flinin në shtrat për të pushuar.

Megjithatë, nëse do e dinin se Mua do të më pëlqente dhe nëse do t'u kisha dhënë hirin Tim, ata do të ishin mëse të lumtur të pranonin substancat më të hidhura për ushqim dhe ferra për rroba e do të ishin shtrirë mbi fole milingonash. Por duke patur parasysh se Unë jam i drejtë dhe i mëshirshëm në çdo drejtim, ata u treguan të drejtë me trupat e vet duke i vënë fre impulsive të paligjshme, por tregoheshin edhe të mëshirshëm me trupin duke i plotësuar nevojat që ai të mos vdiste prej stërmundimeve.

Ti mund të pyesësh: Meqenëse heremitëve dhe etërve të shenjtë u dhashë aq shumë hir sa u mjaftonte të hanin vetëm një herë në javë dhe të tjerë janë ushqyer e shërbyer nga engjëjt, përse nuk u dhashë këtyre të treve një hir të tillë? Përgjegjem: Etërve të shenjtë iu mundësua një agjërime i tillë për tre arsye. E para për të vënë në dukje hirin dhe fuqinë Time, që njerëzit ta merrnin vesh se, nëse Mua më pëlqen, Unë mund ta mbaj trupin në jetë pa ushqim njëlloj siç e mbaj shpirtin në jetë pa ushqim trupor. Arsyeja e dytë ishte për të dhënë shembull që njerëzit ta mësonin se mundimet trupore dhe vështirësitë e çojnë shpirtin në qiell. Arsyeja e tretë ishte shmangia e mëkatit, pasi dëshirat sensuale të papërmbajtura çojnë në ndëshkim. Prandaj, me qëllim që njerëzit të mësonin vetëpërmbajtjen dhe moderimin, vetë Unë, Hyj dhe njeri – edhe pse mund të kisha jetuar në tokë pa ushqim – përdora ushqime dhe gjëra të tjera që i nevojiteshin trupit, që njerëzimi të më jetë mirënjohës Mua, Hyjit të vet, dhe të zotërojë të mira me masë në tokë dhe liri të përsosur me shenjtërit në qiell."

Nëna thotë se njerëzit e përshpirtshëm, pasi kthehen tek Hyji me pendesë dhe dashuri, duhet të kompensojnë gjithë kohën që kanë humbur më parë, në mënyrë që të mos i ofrojnë Hyjit arra bosh.

Kapitulli 109

Nëna thotë: "Ndonjëherë kur ndonjë zotërie i jepen arra, disa prej tyre dalin bosh dhe këto duhet mbushur që t'i pëlqejnë atij. Kështu ndodh edhe me veprat shpirtërore. Shumë njerëz kryejnë shumë vepra të mira dhe pësia e mëkateve u lëhtësohet në sajë të tyre e kështu nuk përfundojnë në ferr. Por ata mund të kenë kaluar shumë momente të zbrazta përpara kryerjes së veprave të mira dhe mes një veprë të mirë dhe një tjetre, kështu që ato duhen mbushur nëse ka ende kohë për të punuar. Në rast të kundërt, pendesa dhe dashuria kompensojnë çdo mangësi.

Kështu Maria e Magdalës i dha arra – domethënë vepra të mira - Hyjit. Mes tyre kishte disa bosh, pasi për një kohë të gjatë ajo kishte mëkatuar. Megjithatë ajo e plotësoi gjithçka që mungonte me ndihmën e kohës, durimit dhe përpjekjeve. Gjon Pagëzori i dha arra të mbushura Hyjit pasi i pati shërbyer Hyjit qysh në rini dhe ia kish

ofruar Atij gjithë kohën. Apostujt i ofruan Hyjit arra gjysëm të mbushura, pasi një pjesë të mirë të kohës para se të ktheheshin tek Hyji ata e kishin kaluar në mënyrë jo të përsosur. Unë, Nëna e Hyjit, i ofrova Atij arra të mbushura dhe më të ëmbla se mjalti, pasi isha plot me hir dhe ndenja në hirin e Tij gjithmonë. Prandaj po të them se edhe pse mëkatet mund t'u falen njerëzve, ata duhet që, sa ende kanë kohë, të ndreqin kohët e zbraza që kanë jetuar me anë të durimit dhe veprave të dashurisë."

Krishti e mëson nusen si ta dallojë shpirtin e mirë nga i keqi dhe si duhet t'i përgjigjet njeriu secilit prej tyre.

Kapitulli 110

Biri flet: "Si mund ta dallojë njeriu shpirtin Tim kur ka dy shpirtra, një të mirë dhe një të keq? Ta them Unë: Shpirti im është i nxehtë dhe ka dy ndikime. Së pari e bën njeriun të mos dëshirojë tjetër gjë veç Hyjit; së dyti, jep përvujtëri të skajshme dhe përbuzje për botën. Shpirti i keq është edhe i ftohtë edhe i nxehtë: i ftohtë pasi e bën të papëlqyeshme gjithka që ka të bëjë me Hyjin; i nxehtë pasi i bën njerëzit të prirën drejt epshit trupor dhe krenarisë tokësore dhe u nxit atyre dëshirën për lëvdata. Vjen si një mik gojë-ëmbël, por në të vërtetë është si qen që kafshon. Duket magjepsës por është grabitqari më i keq.

Kur të vijë, thuaji: 'Unë nuk të dua pasi synimet e tua janë të këqija.' Por kur të vijë shpirti i mirë, thuaji: 'Eja si zjarr dhe ndize zemrën time flakë! Edhe pse jam e padenjë që të vish tek unë, unë kam nevojë për ty.

Ti nuk ke ndonjë të mirë nga unë e as ke nevojë për çka kam unë, por unë do të përmirësohem në sajën tënd dhe pa ty nuk jam asgjë.' "

Krishti i flet nuses për tre lloje ligjesh, konkretisht ligjin kishtar, ligjin perandorak dhe ligjin civil. Ai e këshillon të jetojë sipas një lloji të katërt ligj: ligjit hyjnor, shpirtëror, domethënë të jetojë me përvujtëri, me fe katolike të palëkundur dhe të përsosur dhe me dashuri hyjnore, duke e vënë Hyjin mbi gjithçka. Kështu fitohen nderet shpirtërore dhe pasuritë qiellore në lavdinë e përjetësisë.

Kapitulli 111

Biri i flet nuses dhe i thotë: "Ka tre ligje. I pari është ligji kishtar. I dyti është ligji perandorak. I treti është ligji civil. Të gjitha këto lloje ligjesh janë shkruar në lëkurë kafshësh të ngordhura. Sidoqoftë, ka edhe një ligj shpirtëror që nuk është shkruar në lëkurë por në librin e jetës. Ky ligj nuk humbet kurrë e as nuk shkatërrohet nga vjetërimi. Nuk është i zorshëm për t'u mbajtur e as është e vështirë ta zotërosh. Çdo ligj i mirë duhet të ketë si synim shpëtimin e shpirtit, respektimin e urdhërimeve të Hyjit, shmangien e së keqes dhe përfitimin e atyre të mirave që duhen dëshiruar me maturi. Ka një frazë në ligjin e shkruar në lëkurë që thotë 'me qëllim përfitimin e kësaj apo asaj gjëje.' Prandaj, për të përfituar diçka, një nga katër kushtet është i nevojshëm: të jetë dhuratë që dikush e bën nga dashuria ose afrimiteti, ose të jetë trashëgimi, ose të jetë pjesë që na takon nga ndarja, ose të jetë shpërblim për vepra të përvuajtura shërbimi.

Kështu ndodh edhe me ligjin shpirtëror. Ligji shpirtëror kërkon që njeriu ta njohë dhe ta dojë Hyjin dhe të gjejë gëzim në të. Në sajë të këtij ligji njeriu fiton nderet dhe pasuritë shpirtërore kur i lë të gjitha krijesat për hir të Krijuesit, e braktis veten në duart e Hyjit, i do virtytet dhe i kthen shpinën botës për hir të qiellit. Këto pasuri fitohen në katër mënyra. Së pari, nëpërmjet dashurisë: Ashtu si një sundimtar tokësor i bën dikujt dhurata i shtyrë nga dashuria, edhe pa meritë nga ana atij të cilit i bëhen dhuratat, po kështu Unë e krijova dhe shëlbova, e ruaj dhe nderoj çdo ditë njerëzimin pavarësisht nga mosmirënjohja e tij. Përveç kësaj, të gjithë ata që me gjithë zemër më duan dhe nuk dëshirojnë tjetër përveç Meje, do të kenë në tokë virtytin e shkruar në zemër nga gishti i Hyjit dhe në qiell do të kenë nderin e shkruar në librin e jetës, domethënë jetën e përjetshme.

Së dyti, nderi shpirtëror fitohet nëpërmjet trashëgimisë. Duke marrë natyrë njerëzore dhe me anë të mundimeve të Mia, Unë bleva qiellin për njerëzimin dhe e hapa për ta me të drejtë trashëgimie. Njeriu ia shiti trashëgiminë hyjnore djallit, e këmbëu gëzimin e përjetshëm me një frut të vockël, pemën e jetës me një frut të ndaluar, të vërtetën me gënjeshtren. Në bindje ndaj Atit, Unë e grisa letrën e padëgjësës. i ridhashë ëmbëlsi frutit me anë të vuajtjeve të hidhura të zemrës Sime. Fitova pemën e jetës për njerëzimin me vdekjen Time. E rifitova njerëzimin dhe e bazova gjithë të vërtetën tek besimi në natyrën Time njerëzore. Prandaj kushdo që beson në fjalët e të vërtetës Sime dhe ndjek shembullin Tim, do të trashëgojë pasuritë shpirtërore dhe hirin Tim.

Së treti, nderi shpirtëror fitohet nëpërmjet ndarjes. Kjo ndodh kur dikush ndahet nga kënaqësitë e mishit, e në vend të epshit trupor praktikon abstinencë, këmben pasurinë me varfërinë, famën me bindjen e përvuajtur, të afërmit tokësorë me miqtë e Hyjit, kundrimin e botës me kundrimin e Hyjit. Së katërti, nderi shpirtëror fitohet nëpërmjet veprave të përvuajtura të shërbimit. Kjo ndodh kur dikush i shërben Hyjit me durim si ushtar i guximshëm në betejë, i shërben me përvujtëri dhe besim si

shërbëtor, i administron të mirat që i janë besuar me mëshirë dhe drejtësi si administrator i mirë, tregohet syhapur ndaj tundimeve si roje e mirë. Një njeri i tillë është i denjë për nderet dhe pasuritë shpirtërore që nuk janë shkruar në lëkurë kafshësh por në shpirt. Tre ligjet e shkruara janë vërtet të dobishme përsa i përket zbatimit të drejtësisë, por ligji shpirtëror është më i mirë kur vjen puna për të fituar shpërblim.

Prandaj, bija Ime, përpiku të fitosh nder shpirtëror nëpërmjet dashurisë, duke mos dashur askënd dhe asgjë sa Mua. Kërkoje me trashëgimi duke besuar fort çka mëson Kisha. Kërkoje me vepra përvujtërie duke bërë gjithçka për lavdinë Time. Ti je thirrur në ligjin Tim. Prandaj je e detyruar ta mbash ligjin Tim. Ligji Im kërkon që të jetosh sipas vullnetit Tim. Ashtu si një prift i mirë jeton sipas ligjit kishtar, edhe ti duhet të jetosh në përputhje me ligjin e përvujtërisë Sime duke imituar miqtë e Mi. Çdo ligj i përkohshëm pritet pjesërisht ndaj nderimit të botës dhe pjesërisht ndaj përbuzjes së saj. Ndërsa ligji Im pritet vetëm drejt qiellit, pasi askush përveç Meje dhe atyre që kam dashur t'ua tregoj nuk e ka kuptuar plotësisht sa i lavdishëm është gëzimi i mbretërisë qiellore."

Krishti i flet nuses dhe i thotë të ruhet veçanërisht nga vesi i krenarisë, mos t'i rritet mendja prej bukurisë, pasurive apo familjes së saj. Njeriu krenar krahasohet me një flutur me flatra të gjera dhe trup të vogël.

Kapitulli 112

Biri i thotë nuses: "Mos u shqetëso për krenarinë e tyre sepse shpejt do të marrë fund. Mes llojeve të insekteve ka një që quhet flutur. Ajo ka flatra të gjera dhe trup të vogël. Ka edhe shumë ngjyra. Së pari, ajo mund të fluturojë lart për shkak të peshës së lehtë, por kur ngjitet lart zbret shpejt duke zbarkuar në vendin më të afërt, qoftë shkëmb apo dru, pasi ka pak fuqi fizike.

Ky lloj insekti simbolizon njerëzit krenarë. Ata kanë flatra të gjera dhe trup të vogël, pasi mendja e tyre është fryrë nga krenaria ashtu si kaceku i fryrë nga ajri. Kujtojnë se kanë çka kanë për shkak të meritave të veta. E vënë veten mbi të tjerët dhe kujtojnë se janë më të vlefshëm se të tjerët. Po të mundeshin, do të donin të bëheshin të njohur në mbarë botën. Por ulen dhe rrëzohen pasi nuk e kuptojnë se jeta e tyre është e shkurtër dhe kalimtare. Së dyti, krenarët kanë shumë ngjyra si flutura, pasi janë krenarë për bukurinë e tyre fizike, pasuritë dhe familjen dhe nuk lënë gjë pa bërë që të ngrihen në shoqëri. Por kur vdesin nuk janë veçse pluhur. Së treti, kur krenarët arrijnë pikën më të lartë në krenari, zbresin me shpejtësi dhe plandosen rrezikshëm në vdekje.

Prandaj ruaju nga krenaria, pasi ajo e bën Hyjin ta largojë fytyrën e Vet prej njeriut dhe hiri Im nuk mund të hyjë në askënd që krenohet."

Krishti e këshillon nusen të jetojë me përvujtëri dhe të mos mundohet për të bërë emër apo famë, pasi Ai nuk zgjodhi të diturit për të predikuar ungjillin por peshkatarë të përvuajtur.

Kapitulli 113

Biri thotë: "Kushdo që dëshiron, le të lexojë shkrimet dhe do të shohë se Unë bëra profet bariun dhe i mbusha të rinjtë dhe njerëzit e thjeshtë me shpirtin e profecisë. Është e vërtetë se jo të gjithë i kanë dëgjuar fjalët e Mia shpëtimtare, megjithatë për të bërë të njohur dashurinë Time, fjalët e Mia u kanë arritur shumicës së njerëzve. Po kështu, unë nuk zgjodha njerëz të shkolluar për të predikuar ungjillin por peshkatarë. Në këtë mënyrë ata nuk mund të mburrehin me urtinë e vet. Kështu çdo njeri do ta merrte vesh se ashtu si Hyji është i mrekullueshëm dhe i pakonceptueshëm, po ashtu edhe veprat e Tij janë të pashqyrtueshme dhe Ai i bën mrekullitë më të mëdha me mjetet më të vogla. E ngarkon veten rëndë kush i përkushtohet botës për të fituar lavdi dhe për të realizuar dëshirat e veta.

Do të të sjell shembullin e dikujt. Ai ishte dhënë i tëri pas botës, fitoi famë në botë dhe e ngarkoi veten me një barrë të rëndë mëkatesh. Kështu që tani ai ka fituar famë në ferr, një barrë tejet të rëndë në vend të shpërblimit dhe një vend më të lartë ndëshkimi. Disa zbritën në atë vend përpara tij, disa bashkë me të, të tjerë pas tij. Ata që zbritën para tij janë ata që, me ndihmën dhe këshillat e tyre, e nxitën të përhapë ligësinë e vet. Shpagimi për veprat që kish kryer zbriti bashkë me të. Ata që do të zbresin pas tij janë ata që ndjekin shembullin e tij.

Të parët i drejtohen si prej një fushe beteje. Ata thonë: 'Meqenëse u vure veshin këshillave tona, ne digjemi më fort prej pranisë sate. Prandaj qofsh mallkuar dhe përfundofsh në litar që nuk këputet dhe zjarr që nuk shuhet kurrë. Për krenarinë dhe ambicjen tënde të mbuloftë turpi më i madh.' Veprat e tij bërtasin dhe thonë: 'O derëzi, toka nuk qe në gjendje të të ngopë me frytet e saj pasi ti i doje të gjitha. Ari dhe argjendi nuk të kënaqnin dhe prandaj mbete fare pa gjë. Për këtë arsye, sorrat do të ta shqyejnë shpirtin – ka për të t' u sakatosur por nuk do të asgjësohet, do të të kalbet por do të vazhdojë të jetojë.'

Ata që zbresin pas tij bërtasin: 'Medet që linde! Dëshira jote sensuale do të bëhet për ty një urrejtje e tillë për Hyjin sa nuk do të dëshirosh të flasësh qoftë edhe një fjalë

të vetme që do të mund ta zbuste Hyjin. Në dashurinë e Hyjit gjendet çdo paqe dhe kënaqësi e fisshme dhe gëzim i papërshkrueshëm – asnjë prej të cilave nuk meritua për shkak se ndoqëm shembullin tënd – prandaj paç trishtimin dhe grindjet e shoqërisë së djajve, çnderim në vend të nderit, zjarr për epshet, ftohtësi në vend të dashurisë, siklet si shpagim për rehatitë që kërkoje. Në vend të famës që e mbajte aq padenjësisht, paç poshtërime. Në vend të fronit të lavdishëm, paç vendin më të përçmuar!"

Historia tregon se ç'fat meritojnë ata që nuk u binden urdhrave të Hyjit."

SHTOJCË

Një kalorës rrekej gjithmonë të sajonte moda të reja dhe bëri që shumë vetë të përfundojnë në ferr për shkak të fjalëve dhe veprave të tij. Kishte antipati për Zonjën Brixhidë dhe meqenëse nuk guxonte vetë të fliste kundër saj, nxiti dikë tjetër t'i thoshte asaj fjalë fyese duke u hequr si i pirë. Ndërkohë që ajo po hante drekë dhe njerëz me pozitë dëgjonin, ky njeri tha: "Zonjë, ti ëndërron shumë. Rri shumë kohë pa gjumë. Do të ishte më mirë për ty të pije më shumë dhe të flije më shumë. Mos vallë i ka braktisur Hyji rregulltarët që tani bisedonka me krenarët dhe mondanët? Nuk ia vlen t'u zësh besë fjalëve të tua."

Tek fliste kështu, të pranishmit deshën ta ndëshkonin, por Brixhida nuk i lejoi dhe tha: "Lëreni të flasë pasi Hyji vetë e ka dërguar. Gjithë jetën jam përpjekur për famë dhe kam blasfemuar Hyjin, përse u dashka të mos dëgjoj çka është e vërtetë? Ai po më thotë të vërtetën."

Kur kalorësi e mori vesh këtë gjë, ai u pendua dhe u pajtua me zonjën. Shkoi në Romë dhe atje ndërroi jetë si njeri i drejtë.

Krishti e këshillon nusen të ruhet nga kontaktet me njerëzit mondanë. Këta i quan rosto të djallit. Virgjëra Mari e mëson që të ketë synim të drejtë në çdo veprim të virtytshëm, në mënyrë që t'i japë Hyjit më shumë lavdi, pasi ka shumë vetë që i shërbejnë Hyjit me veprat e tyre, por synimi i tyre i gabuar hedh hije mbi të mirat që bëjnë.

Kapitulli 114

Biri thotë: "Ki kujdes nga rostoja e djallit, ajo që gatuhet në zjarret e epshit dhe dëshirës. Kur në zjarr hidhet dhjam, ai fillon të rrjedhë. Kështu rrjedhin edhe mëkatet nga kontaktet dhe shoqëria me botën. Edhe pse nuk mund ta dish çka ndryen ndërgjegja e dikujt, shenja të jashtme tregojnë çka fshihet në ndërgjegjen e tij."

Nëna thotë: "Çdo veprim i yti duhet të jetë racional dhe synimi yt duhet të jetë i drejtë. Kjo do të thotë se ti duhet ta bësh gjithçka që bën me synimin për t'i dhënë lavdi Hyjit, duke preferuar të mirat shpirtërore para kënaqësive trupore. Ka shumë njerëz që i shërbejnë Hyjit me veprat e veta, por synimi i tyre i gabuar hedh hije mbi të mirën që bëjnë. Një krahasim do të të ndihmojë ta kuptosh këtë. Ki parasysh kafshën e quajtur ari. Tek po vdes urije dhe i zë syri prenë e dëshiruar, një këmbë e vë mbi prenë dhe sheh se ku mund ta vërë këmbën tjetër që të mos i ikë preja apo t'ia marrin, dhe kështu qëndron derisa ta ketë ngrënë të tërën dhe ta ketë katandisur si t'ia dojë qejfi. Ariu e ruan pandërprerë prenë dhe nuk sheh rrotull për ar apo bimë aromatike ose pemë, por sheh vetëm për ndonjë pikëmbështetje të sigurt apo diçka ku të kapet që ta mbajë prenë e të mos i ikë.

Shumë vetë më shërbejnë me lutje dhe agjërime për shkak të një farë frike, pasi kanë parasysh ndëshkimin e tmerrshëm dhe gjithashtu mëshirën time të madhe. Më kërkojnë me disa vepra të jashtme, por me synimet e veta shkojnë kundër urdhërimeve të tim Biri. Ashtu si ariu, ata janë dhënë pas epshit trupor dhe dëshirave tokësore, por duke qenë se kanë frikë se mos humbasin jetën dhe i tremben vuajtjeve të ardhshme, ata më shërbejnë për të mos humbur hirin apo që të mos ndëshkohen. Kjo është fare e qartë, pasi ata kurrë nuk meditojnë për mundimet e tim Biri që janë si ari më i çmuar e as nuk ndjekin shembujt e shenjtërve që janë si xhevahirë dhe as që duan t'ia dinë për dhuratat e Shpirtit Shenjt që janë si bimë aromatike. Ata nuk heqin dorë nga dëshira e tyre e nuk kryejnë vullnetin e tim Biri, por duan thjesht diçka ku të mbështeten për të mëkatuar pa teklif dhe për t'u bërë të suksesshëm në botë.

Shpërblimi i tyre do të jetë i vogël, pasi veprimet e tyre rrjedhin prej zemrash të ftohta. Ashtu sikurse ariu pasi e kullufit prenë nuk do t'ia dijë më për një vend të sigurtë ku të vërë këmbët, po ashtu kur për ta vjen ora e fundit dhe epshet e tyre sensuale marrin fund, pikëmbështetja e sigurtë tek unë do t'u vlejë pak, pasi nuk hoqën dorë nga vullneti i vet për të kryer vullnetin tim, dhe as më kërkuan të shtyrë nga dashuria por nga frika. Por nëse e ndreqin synimin e vet në mënyrë të përsosur, veprat e tyre do të gjallërohen shpejt dhe nëse u mungon ndonjë vepër, synimi i mirë do t'u llogaritet si vepër."

SHTOJCË

Ky njeri ishte rektor që jetonte siç ia kish qejfi. Kur shkoi në Romë, ai bëri kthesë. Kur vizitoi Monte Garganon dhe shenjtëroren e Shën Nikollës dhe u kthye tek Zonja Brixhidë, këshillat e së cilës i ndiqte me përpikmëri, ai tha se çuditej përse qyteti i madh dhe i famshëm i Sipontes, ku preheshin trupat e aq shumë shenjtërve, ishte shkatërruar.

Të nesërmen Biri i Hyjit iu shfaq zonjës dhe i tha: "Miku yt çuditet pse u shkatërrua qyteti. Ç'është e vërteta, bijë, mëkatet e banorëve të tij e meritonin këtë. Edhe qytete të tjera e kanë merituar një gjë të tillë, por atje jetonte një miku Im. Ai më donte me dashuri të përsosur dhe i qortonte dhe ngrinte zërin kundër moralit të tyre vazhdimisht. Kur pa kokëfortësinë e tyre, ai me lotë m'u lut që më mirë ta shkretoja vendin sesa të lejoja që aq shumë shpirta të rrezikoheshin çdo ditë. I pashë lotët e tij dhe meqenëse askush nuk u përpoq ta fashiste plotësisht zemërimin Tim, lejoja që të ndodhin ato gjëra për të cilat po flasim tani."

Ajo i tha: "O Zot, është trishtueshme që trupat dhe reliket e shumë njerëzve të mirë gjenden atje si të ishin të papastër dhe të pambrojtur." Krishti u përgjigj: "Ashtu siç mbaj brenda Meje shpirtat e të zgjedhurve, po ashtu Unë kujdesem për reliket e miqve të Mi – të cilët janë thesari Im – derisa ata të marrin shpërblimin e dyfishtë që u është premtuar."

Zonja foli përsëri. "I dashur Zoti im, besoj se shumë hire dhe indulgjenca janë akorduar nga papët në Siponte. Tani që janë shkatërruar muret, a janë zhvlerësuar hiret?" Krishti u përgjigj: "Ku ka vend më të shenjtë se Jeruzalemi ku Unë, Hyji vetë, lashë gjurmët e Mia? A ka vend tani që përbuzet më shumë se Jeruzalemi, i banuar dhe shtypur nga të pafetë? E megjithatë kushdo që shkon në Jeruzalem do të fitojë të gjitha hiret dhe indulgjenca të fitoheshin edhe më parë. E njëjta gjë vlen për Siponten: Kushdo që shtegton atje i shtyrë nga dashuria dhe me synim të drejtë, do të fitojë hirin dhe bekimin që qyteti kishte në kohën e lavdisë së tij në sajë të besimit dhe dashurisë së tij."

Krishti e mëson nusen sesi një i djalloshur mund të lirohet nga djalli. Ai i tregon asaj se shpirti ka gjymtyrë të brendshme shpirtërore ashtu sikurse trupi ka gjymtyrë të jashtme trupore. Këtë Hyji e shpjegon bukur me anë të një shembulli.

Kapitulli 115

Biri thotë: "Ti je si rrotë që ndjek çka shkon para saj. Prandaj ti duhet të ndjekësh vullnetin Tim. Më parë të tregova për një person shpirti i të cilit zotërohet nga djalli. Tani do të të tregoj se cila pjesë e trupit të tij ka rënë në grackë. Unë jam si ai njeri që i thotë rojes së vet: 'Në shtëpinë tënde janë tre vende për t'u ruajtur. Në të parin gjenden ata që do të dënohen me vdekje. Në të dytin gjenden ata që do të humbasin një prej gjymtyrëve. Në të tretin gjenden ata që do të fshikullohen dhe do të humbasin lëkurën.' Roja i thotë: 'Zot, nëse disa duhen dënuar me vdekje, të tjerë duhen gjymtuar dhe të

tjerë duhen fshikulluar, përse u dashka shtyrë gjykimi i tyre? Nëse ndëshkohen shpejt, ata do t'i harrojnë vuajtjet.'

Hyji u përgjigj: 'Nuk bëj çka bëj pa ndonjë shkak. Ata që do të dënohen me vdekje duhet të presin ca kohë në mënyrë që të mirët ta shohin mjerimin e tyre dhe të përmirësohen dhe që të këqinjët të kenë frikë dhe të tregohen më të kujdesshëm në të ardhmen. Nevojitet që ata që do të gjymtohen fillimisht të provojnë ankth që të pendohen me zemër për të këqijat që kanë bërë dhe t'u vijë keq për krimet që kanë kryer. Ata që do të fshikullohen duhet edhe të sprovohen me trishtime në mënyrë që zhyturit në kënaqësira të mund të arrijnë ta njohin vetveten në trishtim dhe sa më shumë e shohin të vështirë fitimin e lirisë aq më shumë të tregohen të kujdesshëm për të mos kryer më krime të tilla.'

Unë jam Zoti që ka, si të thuash, djallin për roje me qëllim që ai të ndëshkojë të këqinjët siç e meritojnë. I është dhënë pushtet mbi këtë shpirt, por tani do të të shpjegoj në cilën pjesë të trupit. Pasi ashtu si trupi është i organizuar në gjymtyrë të jashtme, po ashtu ai duhet të jetë i organizuar edhe nga ana shpirtërore. Ashtu si trupi ka palcë, kocka dhe mish, dhe gjak në mish dhe mish në gjak, po ashtu shpirti duhet të ketë tre aftësitë e kujtesës, ndërgjegjes dhe intelektit. Ka disa njerëz që arrijnë të kuptojnë çështje të thella por nuk kanë arësye. Atyre u mungon një gjymtyrë. Ka të tjerë që kanë vetëdije racionale por nuk kanë inteligjencë. Ka të tjerë që kanë intelekt por nuk kanë kujtesë. Këta janë të sëmurë rëndë. Ata që janë të shëndetshëm në shpirt i kanë të shëndetshme arësyen, kujtesën dhe intelektin.

Trupi ka tre depo. E para është zemra. Një membranë e hollë e mbështjell zemrën si mburojë nga çdo papastërti. Edhe sikur njolla fare të vogla ta preknin zemrën, personi do të vdiste menjëherë. Depoja e dytë është stomaku. E treta janë zorrët nëpërmjet të cilave nxirren jashtë substancat e dëmshme. Edhe nga ana shpirtërore shpirti duhet të ketë tre depo. E para është dashuria për Hyjin. Kjo është si zemra. Kjo do të thotë që shpirti të mos dëshirojë tjetër veç Meje, Hyjit të vet. Përndryshe, nëse ndonjë dëshirë e ulët, sado e vogël, hyn brenda, atëherë shpirti njolloset menjëherë. Depoja e dytë është stomaku, domethënë organizimi me urti i kohës dhe i punës. Ashtu sikurse çdo ushqim shpërbëhet dhe tretet në stomak, po ashtu koha dhe çdo mendim e vepër duhen organizuar sipas planit të Hyjit në mënyrë të rregullt, të dobishme dhe të kujdesshme. Depoja e tretë janë zorrët, domethënë pendesa me anë të së cilës papastërtitë eliminohen dhe ushqimi i urtisë hyjnore shijon më shumë.

Trupi ka tre gjymtyrë me anë të të cilave ecën: kokën, duart dhe këmbët. Koka simbolizon dashurinë hyjnore. Ashtu sikurse pesë shqisat gjenden në kokë, po ashtu në dashurinë hyjnore shpirti shijon ëmbëlsisht gjithçka që vjen nga Hyji dhe gjithçka që Ai urdhëron e zbaton gjithmonë. Ashtu sikurse njeriu pa kokë është i vdekur, po ashtu, pa dashuri, shpirti, jeta e të cilit është Hyji, është i vdekur para Hyjit. Duart

simbolizojnë fenë. Ashtu sikurse dora ka gishta të ndryshëm, po ashtu ka shumë nene feje edhe pse feja është një. Me anë të besimit përmbushet çdo synim hyjnor dhe feja duhet të shoqërojë çdo veprim të mirë. Ashtu si puna e jashtme kryhet me anë të duarve, po ashtu Shpirti Shenjt vepron nga brenda me anë të fesë. Feja i ruan të gjitha virtytet, pasi ku nuk ka fe, dashuria dhe veprat e mira çbëhen.

Shpresa është si këmbë për shpirtin. Me anë të shpresës shpirti vjen tek Hyji. Ashtu si trupi ecën me anë të këmbëve, po ashtu shpirti i afrohet Hyji me hapat e dashurisë dhe shpresës. Lëkura që mbështjell të gjithë trupin simbolizon ngushëllimin hyjnor që i jep paqe shpirtit të ndjeshëm. Edhe pse ka raste kur djalli lejohet ta turbullojë kujtesën dhe t'u krijojë shqetësime duarve dhe këmbëve, prapë se prapë Hyji e mbron shpirtin si luftëtar dhe e ngushëllon si baba zemërmirë dhe e shëron si mjek e ai nuk vdes.

Shpirti i personit për të cilin të fola ra në kurth kur meritoi t'i humbiste duart për shkak të fesë së paqëndrueshme, pasi nuk pati fe të drejtë. Por tani ka ardhur koha për të treguar mëshirë për një arësye të dyfishtë: së pari, për shkak të zemërmirësisë Sime; së dyti, për shkak të lutjeve të të zgjedhurve të Mi. Prandaj miku Im le të lexojë fjalët e mësipërme që kanë të bëjnë me të. Ai duhet të bëjë tre gjëra. Së pari, duhet të kthejë gjërat e marra padrejtësisht; së dyti, duhet të kërkojë falje nga Kuria Romake për padëgjuesën e vet; së treti, nuk duhet ta marrë trupin Tim në sakramentin e Kungimit pa marrë më parë falje."

Krishti i ankohet nuses për paganët dhe hebrenjtë, por sidomos për të krishterët e këqinj sepse ata nuk i marrin sakramentet e shenjtja me devotshmërinë dhe pastërtinë e duhur dhe sepse nuk duan t'ia dinë për krijimin, shëlbimin dhe ngushëllimin hyjnor.

Kapitulli 116

Biri thotë: "Do të të bëj një përshkrim figurativ të tre vetëve.

I pari thotë: 'Nuk besoj në ty as si Hyj as si njeri.' I tillë është pagani. I dyti, që është Hebre, më beson si Hyj por jo njeri. I treti, i krishterë, më beson si Hyj dhe njeri, por nuk u zë besë fjalëve të Mia.

Unë jam Ai mbi të cilin u dëgjua zëri i Atit tek thoshte: 'Ky është Biri Im.' Me natyrën Time hyjnore ankohem që njerëzit nuk duan të më dëgjojnë. Unë thirra dhe thashë: 'Unë jam fillimi: Nëse besoni në Mua, do të keni jetën e përjetshme,' por njerëzit u tallën me Mua. Ata ishin dëshmitarë të fuqisë Sime hyjnore kur ngjalla të vdekurit dhe bëra shumë gjëra të tjera, por nuk u vunë mend veprave.

Edhe me natyrën njerëzore ankohe me që askush nuk do t'ia dijë për çka kam bërë në Kishën e Shenjtë. Në kishë kam vendosur si të thuash shtatë enë për pastrimin e njeriut. Caktova pagëzimin për pastrimin e mëkatit të rrjedhshëm; krezmimin si shenjtë të pajtimit hyjnor; vajosjen e shenjtë për forcë në prag të vdekjes; rrëfimin për faljen e të gjitha mëkateve; fjalët e shenjta me të cilat shugurohen ofertat e shenjta; meshtarinë si vlerësim, njohje dhe kujtim të dashurisë hyjnore; martesën si bashkim zemrash. Këto duhen pranuar me përvujtëri, duhen mbajtur me pastërti, duhen kremtuar pa kurrnacëri. Porse sot ato merren me krenari, mbahen në enë të papastra, kremtohen me kopraci.

Gjithashtu Unë ankohe sepse linda dhe vdiqa për shëlbimin e njerëzimit në mënyrë që edhe nëse njerëzit nuk do të më donin pse i krijova, të paktën të më donin pse i shëlbova. Porse tani ata më zbojnë nga zemra sikur të isha i gërbulur dhe më shmangin sikur të isha një rreckë e pisët. Me hyjninë Time ankohe gjithashtu që ata e refuzojnë ngushëllimin e hyjnisë Sime dhe nuk i vënë mend dashurisë së saj."

Hyji vetë rend për t'i takuar ata që vërtet e dëshirojnë Atë; Ai i ngushëllon si baba zemërmirë dhe gjërat e vështira i bën të lehta për ta.

Kapitulli 117

Ndërsa dikush po thoshte "Ati ynë", nusja dëgjoi Shpirtin që tha: "Mik, po të them në emër të natyrës Sime hyjnore se trashëgimia jote do të jetë Ati yt dhe, së dyti, në emër të natyrës Sime njerëzore, se do ti të jesh tempulli Im. Së treti, në emër të Shpirtit, po të them se nuk do të kesh tundime që nuk i përballon dot. Ati do të të mbrojë, natyra Ime njerëzore do të të ndihmojë, Shpirti do të të ndezë flakë.

Ashtu si kur një nënë dëgjon zërin e të birit rend me gëzim për ta takuar dhe ashtu si një atë sheh të birin të lodhur dhe i del përpara për ta ndihmuar, ashtu edhe Unë rend për t'ia takuar miqtë e Mi dhe i bëj për ta të lehtë dhe të këndshme gjërat e vështira. Ashtu si kur dikush sheh diçka të bukur dhe nuk gjen prehje derisa t'ia afrohet, po ashtu Unë u afrohem atyre që më dëshirojnë."

SHTOJÇË

Ky murg pa në duart e priftit, në çastin e ngritjes së trupit të Krishtit, Zotin tonë Jezu Krisht në formën e një fëmije që i tha: "Unë jam Biri i Hyjit dhe Biri i Virgjërës."

Madje ai parapa edhe si do të vdiste dhe se do të vdiste brenda një viti, gjë për të cilën mund të lexohet në disa kapituj në legjendën e Shën Brixhidës. Ky murg quhej Gerekinus.

Krishti i flet nuses dhe i thotë se Ati, duke bërë realitet dëshirën e njerëzve për të bërë mirë, i tërheq drejt Vetes vullnetmirët që dëshirojnë të shlyejnë fajet e kryera.

Kapitulli 118

Biri thotë: "Kushdo që dëshiron të bashkohet me Mua duhet të ketë vullnet të mirë dhe të pendohet për fajet e kryera dhe pastaj Ati Im do ta tërheqë drejt përsosmërisë. Ati tërheq ata që zgjedhin vetë të bëhen vullnetmirë dhe dëshirojnë t'i shlyejnë gabimet.

Si i tërheq Ati? Këtë e bën duke e bërë realitet dëshirën e tyre të mirë për të bërë mirë. Nëse dëshira e tyre nuk do të ishte e mirë, Ati nuk do të kishte ç'të tërhiqte. Ka disa të cilëve Unë u dukem aq i ftohtë saqë mënyra si veprojnë nuk u pëlqen fare. Por ka të tjerë të cilëve u dukem aq i ngrohtë sa duken sikur përflaken sa herë që duhet të kryejnë vepra të mira. Ndërsa të tjerëve u dukem aq i mirë sa nuk duan tjetër përveç Meje. Këtyre do t'u dhuroj lumturi të pafund."

Nëna përshkruan shtatë të mira që ka Krishti dhe shtatë të kundërtat e tyre me të cilat njerëzit ia kthejnë Atij.

Kapitulli 119

Nëna thotë: "Im Biri ka shtatë të mira. Ai është tejet i fuqishëm, si zjarr që përpin gjithçka. Së dyti, Ai është tejet i urtë dhe urtia e Tij është e pamundur të kuptohet, njëlloj siç është e pamundur që të zbrazet një oqean. E treta, Ai është tejet i fortë, si mal i palëkundur. E katërta, ai ishte më i virtytshmi, si bimë aromatike. E pesta, Ai është tejet i bukur, si diell rrezatues. Së gjashti, Ai është tejet i drejtë, si mbret që nuk e fal dikë në kurriz të drejtësisë. Së shtati, Ai është tepër dashamirës, si një zotëri që jep jetën për shërbëtorin e vet.

E megjithatë Ai përjetoj shtatë të kundërtat e tyre. Ishte i fuqishëm por u bë si krimb. Ishte i urtë por u konsiderua si tejet i marrë. Ishte i fortë por e lidhën si fëmijë

në shpërgej. Ishte i bukur por u bë si i gërbulur, ishte i virtytshëm por e zhveshën dhe e lidhën. Ishte i drejtë por e konsideruan gënjeshtar. Ishte zemërmirë por e dënuan me vdekje."

Krishti i tregon nuses se ka dy lloje kënaqësish, shpirtërore dhe trupore; kënaqësia shpirtërore është gëzimi që njeriu gjen në mirësinë e Hyjit.

Kapitulli 120

Biri thotë: "Midis Meje dhe njeriut është sikur të kishte një membranë. Për shkak të saj, ëmbëlsia Ime nuk i jep kënaqësi atij, pasi gjen kënaqësi në diçka tjetër." Nusja e dëgjoji këtë dhe i tha Zotit: "Pra ai nuk duhet të ndiejë kurrë kënaqësi?" Hyji u përgjigj: "Ka dy lloje kënaqësish, shpirtërore dhe trupore. Kënaqësi trupore ose natyrore atëherë kur trupit i jepet çka i nevojitet. Në këto raste njeriu duhet të mendojë kështu: 'O Zot, Ti që na ke urdhëruar që t'i japim trupin vetëm çka i nevojitet, qofsh lëvduar! Më jep hir që mëkati të mos hyjë në mua fshehurazi kur i jap trupit çka i nevojitet.' Nëse fillon të gjejë kënaqësi në gjërat kalimtare, njeriu duhet të mendojë: 'Zot, të gjitha gjërat tokësore janë veç pluhur dhe kalimtare. Prandaj më jep hirin që t'i përdor ato siç duhet.'

Kënaqësia shpirtërore është gëzimi që njeriu gjen në mirësinë e Hyjit e ai i përdor gjërat e përkohshme dhe merret me to pa dëshirë, thjesht i shtyrë nga nevoja. Membrana çahet kur shpirti fillon të gjejë kënaqësi tek Hyji dhe e mban në mendje gjithmonë frikën e Hyjit."

Murgun nuk e bën veshja por virtyti i bindjes dhe respektimi i rregullit. Pendesa e sinqertë me zemër krahas synimit për të bërë kthesë e çliron shpirtin nga duart e djallit edhe në rast se i mungon pendesa e përsosur.

Kapitulli 121

Djalli u shfaq dhe tha: "Shih, ai murg ka ikur dhe vetëm forma i ka mbetur." Dhe Zoti tha: "Shprehu qartë."

Djalli u përgjigj: "Patjetër, edhe pse nuk më pëlqen ta bëj këtë. Murgu i vërtetë është rojtari i vetvetes. Veshja e tij janë bindja dhe respektimi i kushteve të bëra. Ashtu si trupi vishet me rroba, po ashtu shpirti vishet me virtyte. Prandaj veshja e jashtme

nuk ka vlerë nëse nuk mbahet e brendshmeja, pasi është virtyti, jo veshja, që e bën murgun. Ky murg iku atëherë kur mendoi: 'E di se kam mëkatuar dhe do t'i shlyej mëkatet e, me hirin e Hyjit, kurrë nuk do të mëkatoj më.' Me këtë synim u largua prej meje dhe tani është i Yti."

Zoti i tha: "Atherë si mbetet forma e tij?" Djalli tha: "Mbetet kur ai nuk i sjell ndërmend mëkatet e dikurshme dhe nuk pendohet ashtu siç duhet për to."

SHPJEGIM

Ky vëlla pa në duart e priftit, gjatë ngritjes së trupit të Krishtit, Zotin tonë Jezu Krisht në formën e një fëmije që i thoshte: "Unë jam Biri i Hyjit dhe Biri i Virgjërës." Ai madje parapa edhe mënyrën dhe kohën kur do të vdiste, brenda vitit, gjë për të cilën flitet në disa kapituj të legjendës mbi zonjën e përshpirtshme. Murgu quhej Gerekinus. Ai jetoj me pastërti. Kur po vdiste, ai pa tre shkronja të arta: "P," "O," dhe "T." Ndërsa po ua përshkruante murgjërve të tjerë, ai tha: "Eja, Pjetër, Nxitoni Olof dhe Thord." Pasi tha kështu, ndërroi jetë. Të tre murgjërit vdiqën brenda një jave pas tij.

Kapitulli 55 (Libri 9) flet për të njëjtin vëlla: "Një murg me jetë të shenjtë, etj."

Jeta e njeriut të shturur i përngjan një ure të ngushtë e të rrezikshme. Nëse ai nuk largohet shpejt nga ura duke kërcyer brenda anijes së jetës, të pendesës dhe të virtytit, ai do të flaket kokëposhtë nga armiku, domethënë djalli, në humnerë.

Kapitulli 122

Atë njeri e kam armik për vdekje, pasi ai tallet me Mua. Ai i plotëson vetes me sa mundet çdo tekë e dëshirë. I përngjan një njeriu që gjendet në një urë të ngushtë e në të majtë ka një humnerë. Kush bie brenda nuk del dot më prej aty. Në të djathtë ka një anije. Nëse kërcen brenda saj dhe përpiqet t'ia mbathë, ka ende ca shpresë për të mbijetuar. Kjo urë simbolizon jetën e tij të vajtueshme, të trishtueshme. Ai nuk sillet as si luftëtar as si shtegtar që përparon çdo ditë. Përkundrazi, qëndron shtrirë me dembelizëm, duke dëshiruar të rrëkëllejë ujrat e sensualitetit. Dy fate e presin nëse e lë urën. Do të gremiset në humnerë, domethënë në fund të ferrit, nëse kthehet në të majtë, pra nëse bën vepra trupore. Ose, nëse kërcen brenda në anije, do të shpëtojë nëse bën përpjekje, domethënë nëse pranon disiplinën dhe urdhëresat e Kishës së Shenjtë, gjë që kërkon ca përpjekje nga ana e tij por në sajë të tyre do të shpëtohej. Pra le të bëjë kthesë shpejt, përpara se armiku ta flakë kokëposhtë nga ura, pasi atëherë kot do të thërriste sepse nuk do të dëgjohej dhe do të përfundonte në dënim të përjetshëm."

SHTOJÇË

Kur ky njeri pa se mbreti nuk prekej dhe nuk i kushtonte vëmendje si më parë, ai u zemërua me zonjën Brixhidë. Kur ajo po kalonte në një rrugicë, ai i hodhi ujë nga dritarja. Por ajo u tha kalimtarëve, "E faltë Zoti dhe mos t'ia bëjë ta paguajë në jetën tjetër." Krishti iu shfaq zonjës në Meshë dhe i tha: "Ai që prej zemërimit të hodhi ujë nga dritarja ka etje për gjak. Ai ka derdhur gjak. Ai dëshiron tokën dhe jo Mua. Ai ka guxin të flasë kundër Meje. Ai adhuron trupin e vet dhe jo Mua, Hyjin e tij. Më ka dëbuar prej vetes dhe prej zemrës së tij. Të ruhet se mos vdesë në gjakun e vet."

Ky njeri jetoj pak pas kësaj ngjarjeje dhe pastaj vdiq tek i dilte gjak nga hundët, njëlloj siç kishte parakallëzuar ajo.

Krishti e mbron nusen e Vet, Brixhidën, domethënë shpirtin që e ka lënë botën dhe i është futur jetës shpirtërore, shpirt të cilin babai dhe nëna, motra dhe vëllai përpigën ta largojnë nga dashuria dhe pastërtia e martesës.

Kapitulli 123

Biri i thotë nuses: "Unë jam si një dhëndër që është fejuar me një grua të cilës nëna, babai, motra dhe vëllai i kërkojnë të kthehet tek ta. I ati thotë: 'Ma kthe time bijë, pasi ajo ka lindur nga gjaku im.' E ëma thotë: 'Ma kthe time bijë, pasi e kam ushqyer me qumështin tim.' E motra thotë: 'Ma kthe time motër, pasi ajo është rritur me mua.' I vëllai thotë: 'Ma kthe motrën, pasi ajo duhet të më bindet mua.' Dhëndri iu përgjigj atyre: 'Baba, ajo mund të ketë lindur prej gjakut tënd, por tani duhet të mbushet me gjakun tim. Nënë, ti mund ta kesh ushqyer me qumështin tënd, por tani do ta ushqej me gëzimin tim. Motër, ajo mund të jetë rritur duke ndjekur shembullin tënd, por tani do të ndjekë shembullin tim. Vëlla, ajo mund të të jetë bindur ty deri më sot, por tani ajo duhet të më bindet mua.'

Kjo ka ndodhur me ty. Nëse ati yt, domethënë nëse epshe e tua kërkojnë që të kthehesh tek ta, më takon Mua që të të mbush me dashurinë Time. Nëse nëna jote, domethënë qejfet e kësaj bote kërkojnë që të kthehesh tek to, më takon Mua të të ushqej me qumështin e ngushëllimit Tim. Nëse jot motër, domethënë zakonet e shoqërisë kërkojnë të kthehesh tek to, ti duhet të jetosh sipas zakoneve të Mia. Nëse yt vëlla, domethënë vullneti yt kërkon që të kthehesh tek ai, ti je e detyruar të kryesh vullnetin Tim."

E lumja Anjezë i vendos në kokë nuses së Krishtit një kurorë me shtatë xhavahirë.

Kapitulli 124

Anjeza i drejtohet nuses së Krishtit dhe i thotë: "Eja, bijë, ja një kurorë me shtatë xhevahirë për ty. Kurora nuk simbolizon tjetër përveç provës së durimit, farkëtuar me vështirësitë e jetës dhe zbukuruar me lule nga Hyji.

Xhevahiri i parë i kurorës sate është diaspër. E vuri aty ai që me të tallur tha se nuk e dinte se çfarë shpirti të bënte të flisje dhe se do të ishte më mirë për ty të turrje dhe qepje siç bëjnë gratë e tjera dhe jo të flisje për shkrimet e shenjta. Ashtu si diaspri forcon shikimin dhe i sjell gëzim mendjes, po ashtu me anë të vështirësive Hyji i jep gëzim mendjes, ndriçon intelektin për çështje shpirtërore dhe e ruan shpirtin nga impulset e çrregullta.

Xhevahiri i dytë është safiri. E vuri aty ai që foli mirë për ty para teje por të shau mbrapa krahëve. Ashtu si safiri ka ngjyrë të kaltër dhe i ruan të shëndetshme pjesët e trupit, po ashtu ligësia njerëzore e vë në provë të drejtin për ta bërë qiellor dhe i ruan pjesët e shpirtit që të mos marrin kot nga krenaria. Xhevahiri i tretë është smeraldi. E vuri aty ai që tha se ti flet gjëra që as i ke menduar e as nuk i ke thënë. Ashtu si smeraldi është i brishtë në vetvete por ka ngjyrë të blertë të bukur, po ashtu gënjeshtër shpejt del në shesh por e zbukuron shpirtin si shpërblim për durimin e treguar.

Xhevahiri i katërt është perlë. Këtë e vuri ai që e përfoli një mik të Hyjit në praninë tënde. Kjo të preku më tepër se çdo ishe prekur po të të kishte përfolur për ty. Ashtu si perla është e bardhë dhe e bukur dhe e lehtëson vuajtjen e zemrës, po ashtu trishtimi i dashurisë e fut Hyjin në shpirt dhe i zbut pasionet e zemërimit dhe të padurimit. Xhevahiri i pestë është topazi. Këtë e vuri ai që të foli ashpër, por të cilit ti iu përgjigje butësisht. Ashtu si topazi ka ngjyrë ari dhe e ruan pastëritinë dhe bukurinë, po ashtu nuk ka gjë më të bukur dhe të pranueshme për Hyjin se kur njeriu e do atë që e lëndon dhe lutet për atë që e përndjek.

Xhevahiri i gjashtë është diamanti. Këtë e vuri ai që të lëndoi fizikisht por që ti e durove me durim dhe nuk i dëshirove të keqen. Ashtu si diamanti nuk mund të thyhet me goditje por vetëm me gjak dhie, po kështu Hyjit i pëlqen kur njeriu nuk merakoset dhe, për hatër të Hyjit nuk shqetësohet për lëndimet fizike por sjell gjithnjë ndërmend çka Hyji ka bërë për hir të njerëzimit. Xhevahiri i shtatë është rubini. Këtë e vuri ai që të solli lajmin e rremë se yt bir Karli kishte vdekur. Ashtu si rubini shkëlqen në një shtëpi dhe duket shumë bukur në unazë, po ashtu ai që tregohet i durueshëm kur humbet diçka që ka për zemër, tërheq dashurinë e Hyjit dhe shkëlqen në sytë e shenjtërve dhe është i bukur si xhevahir. Prandaj bija ime tregojë e qëndrueshme pasi kurorës sate i nevojiten edhe xhevahirë të tjerë. Ki parasysh se Abrahami dhe Jobi u

përmirësuan dhe u bënë më të njohur në sajë të provave dhe se Gjoni u bë më i shenjtë duke dëshmuar të vërtetën."

Nëna e Hyjit i flet bijës, nuses së Krishtit, me anë të një alegorie të bukur ku shtatë kafshë simbolizojnë katër njerëz të pamoralshëm dhe tre të virtytshëm.

Kapitulli 125/144

Nëna tha: "Janë shtatë kafshë. E para ka brirë shumë të mëdha dhe është krenare për to. U vërsulet kafshëve të tjera por nuk e ka të gjatë sepse, duke patur brirë të mëdha, nuk vrapon dot shpejt pasi pengohet nëpër ferra e degë. Kafsha e dytë është e vogël dhe ka vetëm një bri nën të cilin gjendet një xhevahir. Vetëm ndonjë vajzë mund ta kapë këtë kafshë. Nëse sheh ndonjë vajzë, kafsha i kërcen në prehër dhe vajza e vret. Kafsha e tretë nuk ka kyçe, prandaj pushon duke u mbështetur fort pas ndonjë peme. Një gjahtar i kujdesshëm e pret pemën në mes kështu që kur kafsha përpiqet të pushojë siç e ka zakon, pema rrëzohet dhe kafsha bie në grackë.

Kafsha e katërt duket e butë e nuk sulmon njeri me këmbë apo brirë. Por kushdo që thith frymën e saj gërbulet sepse kjo kafshë prej natyre është krejtësisht e gërbulur nga brenda. Kafsha e pestë është frikacake dhe parasheh e dyshon çdo grackë. Kafsha e gjashtë i trembet vetëm vetes së vet. Nëse sheh hijen e vet, ajo i largohet si vdekjes. Gjithnjë dëshiron të banojë dhe jetojë e veçuar. Kafsha e shtatë nuk i trembet asgjëje, madje as vdekjes, pasi ajo nuk e parashikon vdekjen. Kjo kafshë ka katër tipare të mrekullueshme. Së pari, provon një vetmi të brendshme të pabesueshme. Së dyti, nuk shqetësohet për ushqimin sepse ushqehet me gjërat më të fëlliqura që ekzistojnë. Së treti nuk rri kurrë në një vend por gjithnjë vrapon. Së kartërti, ajo pushon edhe kur ecën dhe bën përpara me masë.

Kafsha e parë i përngjan njeriut që mburret me postin e vet. Duke qenë se është i ngathët në kryerjen e veprave të mira, bie lehtë në kurth kur nuk tregohet i kujdesshëm. Kafsha e dytë që krenohet për xhevahirin që ka nën bri simbolizon njeriun që ka vetëbesim dhe mburret me xhevahirin e pastërtisë, që nuk u vë vesh këshillave dhe e mban veten për më të mirë se të tjerët. Ai duhet të ketë shumë kujdes që të mos bjerë në kurthin e krenarisë që ka fytyrën e një vajze por ka thumb tepër të fuqishëm. Kafsha e tretë, pa kyçe, i përngjan njeriut të cilit i mungojnë kyçet e ndjenjave shpirtërore dhe bie në kurthin e gjërave që i pëlqejnë taman kur po përpiqej të pushonte i sigurt. Kafsha e katërt që është krejtësisht e gërbulur brenda, simbolizon njeriun e gërbulur nga krenaria. Ndotet kushdo që pajtohet me të.

Tre kafshët e tjera do të sqarohen kur t'i vijë koha. Kafsha e parë është si një Tomë i përsjirtshëm që dyshon dhe si gur i latuar dhe i skuadruar. E dyta është si ar në zjarr dhe si një llullë e artë që mbahet në një kuti të bukur. E treta është si pikturë që dëmtohet edhe nga bojrat më të bukura. Nëse këta katër njerëz të pamoralshëm kthehen tek unë, do të dal t'i pres dhe do ta lehtësoj barrën e tyre. Përndryshe do t'u dërgoj një kafshë më të shpejtë se tigri që t'i përlejë. Siç është shkruar, ditët e tyre do të jenë të pakta, fëmijët e tyre jetimë, gratë e tyre të veja dhe në vend të nderit do t'i mbulojë turpi."

SQARIM

Kafsha e parë, domethënë ipeshkvi i parë që krenohej me origjinën e vet fisnike, bëri kthesë në sajë të fjalëve të Shpirtit Shenjt. Ai shkoi në Romë dhe e shoqëroi zonjën Brixhidë në Napoli. Ndërsa gjendeshin në Benevento, ai po vuante shumë nga një gur në veshkë. Shpirti i Shenjtë i foli me anë të zonjës ndërsa dergjej i sëmurë: "Mbreti i Izraelit mori urdhër të vendoste pomadë mbi plagë. Po kështu le të veprojnë ky njeri: Le të pranohet me zemër dashurinë e përsosur për Hyjin, gjë që është ilaçi më i mirë dhe mënjëherë do të shërohet." Kur e dëgjoi këtë, ai bëri një kusht dhe rifitoi shëndetin mendor dhe fizik. Për këtë ipeshkëv mund të lexohet në Librin 3, Kapitulli 12.

Kafsha e dytë, domethënë ipeshkvi i dytë, ishte njeri shumë i përkorë për të cilin flitet në Librin 3, Kapitulli 13.

Kafsha e tretë, domethënë ipeshkvi i tretë, që u krahasua me një elefant, ndryshoi për mirë. Krishti flet përsëri: "Çfarë këshilloi elefanti? A nuk tha që martesë të celebrimet jo ligjrisht për të mos çuar dëm shpenzimet e bëra, duke thënë se leja mund të merret lehtë nga papa? Dëgjo tani se ç'them Unë. Ai që me vullnet të plotë mëkaton kundër Hyjit, po nuk tregoi pendesë të thellë, do të përballet me gjykimin e Hyjit dhe trishtim në botë. Ai që merr mbi vete barrën mëkatore të një tjetri mëkaton më rëndë pasi as nuk i trembet Hyjit e as kërkon shpëtimin e shpirtit. Ç'pafytyrësi! Ç'mungesë dashurie të kesh çelësat e drejtësisë në dorë dhe të veprosh kundër tyre për hir të ndonjë interesi të vogël! Prandaj le të nxitojnë të bëjnë paqe me Hyjin dhe ta nxisë çiftin të bëjnë pendesë të frytshme dhe të rrëfëhet për faljen e mëkateve! Përndryshe ditët do t'i shkurtohen dhe do të dalë për t'u gjykuar para Meje dhe rrënimi i kishës së tij do të jetë aq i madh sa do të rindërtohet me vështirësi, klerikët e tij do të vuajnë, dëshirat e tyre nuk do të realizohen dhe edhe ata do të përbuzen. Por ti, bija Ime, do t'i shkruash çiftit që ti e njeh dhe do t'i thuash se nëse nuk bëjnë kthesë dhe nuk bëjnë diçka për të merituar faljen, nuk do të kenë fryt jetëgjatë dhe fëmijët e tyre nuk do të jetojnë shumë dhe gjërat që do të kenë grumbulluar do t'u mbesin të tjerëve."

Prapë për të njëjtin ipeshkëv: "Ky ipeshkëv u kthye tek Unë me po atë përvujtëri që biri plangprishës që kish ngrënë lëvozhga u kthye tek i ati. Me të vërtetë, bijë, përkujdesjet tokësore janë si lëvozhga kur fruti brenda tyre, domethënë Hyji, dëbohet

nga zemra, kur njeriu bën vepra të pakuptimta dhe të pafrytshme dhe preferon botën para Hyjit. Por meqenëse ky ipeshkëv po fillon të më njohë Mua dhe veten, do të jem si baba i dashur për të dhe do ta harroj të shkuarën. Do t'i dal përpara e do t'i jap një unazë për gishtin dhe këpucë për këmbët dhe një viç të majmë për të ngrënë. Këtej e tutje dashuria Ime do të jetë më e flaktë në veprat e tij, durimi dhe urtia hyjnore do të shihen më qartë në të e do t'i bëjnë për vete njerëzit dhe ai do ta marrë dhe nderojë më shpesh dhe më me kujdes trupin Tim. Këtë dhuratë e ka nga Nëna Ime e shtrenjtë, pajtorja e kishës së tij." Për këtë njeri mund të lexohet edhe në fillim të kapitullit 130, Libri 4.

Kafsha e kartët, që vazhdoi të qëndronte e gërbulur, u thirr nga kjo jetë papritmas dhe pa i marrë sakramentet. Për këtë njeri shkruhet në Librin 6, Kapitulli 97.

Kafsha e pestë ishte si gur i skuadruar, njeri i matur dhe i kujdesshëm në çdo drejtim. Për të shih Librin 3, Kapitulli 33.

Kafsha e gjashtë, domethënë ipeshkvi i gjashtë ishte njeri që i trembej Hyjit, ai e shqyrtonte ndërgjegjen e vet, e drejtonte kishën me urti dhe siguroi për të përjashtim nga shumë detyrime. Kur ai vdiq, Krishti tha: "Shkrimi i artë thotë se frika e Hyjit është fillimi i urtisë. Kjo është e vërtetë, por Unë them se frika e Hyjit është edhe synimi për t'u përsosur. Ky ipeshkëv e kishte këtë dhe erdhi në udhën e shpëtimit nëpërmjet një rruge të shkurtër."

Kafsha e shtatë, domethënë ipeshkvi i shtatë, ishte e njohur për abstinencën. Ai kishte zell për Hyjin dhe nuk heshte mbi të vërtetën as nga frika as nga dashuria e as nga humbjet që mund t'i vinin. Ai dha shpirt ndërsa po lutej. Ka disa rrëfime për këtë ipeshkëv në jetën e Shën Brixhidës. Ai ishte Shkëlqesia Lord Heming, Ipeshkëv i Åbos dhe mik i Virgjërës së Bekuar, siç del qartë nga Libri 9, Kapitulli 104.

Një zbulesë për ipeshkvin që pasoi kafshën e dytë. Biri i Hyjit thotë: "Shkruaji ipeshkvit dhe thuaji se zogj grabitqarë kanë hyrë në vend për të ndërtuar fole në të. Prandaj ky ipeshkëv duhet që bashkë më miqtë e tij t'ua presë kthetrat që të mos shtien në dorë majat e larta në vend e as mos t'i shtrijnë flatrat mes njerëzve. Në rast të kundërt ata do të përdorin sqepat dhe kthetrat për të shkretuar zonat e begata dhe do të fluturojnë mbi maja e male e do ta rrënojnë vendin."

Informacion për ne dhe misionin tonë.

www.ProphecyFilm.com

Website zyrtar i

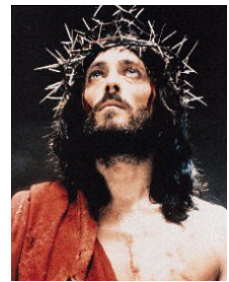
Profecive dhe Rrëfimeve të Shën Brixhidës së Suedisë

Zoti të Bekoftë!

Ne jemi tre shërbëtorë të padenjë të Hyjit dhe Zotit tonë Jezu Krisht dhe me hirin e Hyjit jetojmë si murgjër, në pastërti dhe përvujtëri; ia kemi përkushtuar jetën Hyjit dhe e duam atë mbi gjithcka, ndërkohë që përhapim fjalët e Jezusit në mbarë botën. Misioni ynë është të mbledhim vëllezër dhe motra që kanë vullnetin e mirë për t'u predikuar dhe për t'u mësuar këto Rrëfime të Shenjta vëllezërve dhe motrave tona në botë. Vendos një link me faqen tonë të internetit dhe tregoji për të dhe fjalët e mrekullueshme të Zotit tonë për shpëtimin e shpirtave të gjithë miqve të tu, të afërmeve dhe kujtdo që njeh. Nëse je predikues, ne shpresojmë dhe lutemi se do t'ia predikosh këto fjalë të Shpirtit Shenjt bashkësisë sate.

Mateu 12:30 “Kush nuk është me mua, është kundër meje, dhe kush nuk mbledh me mua, shkapërderdh.”

Ky varg tregon qartë se për të shpëtuar ti duhet të shpëtosh veten dhe të tjerët nga ferri. Ky varg tregon edhe që nëse nuk përpiqesh të shpëtosh shpirta, po u bën keq atyre dhe po i shkapërderdh. Dhe Krishti thotë se ata që nuk përpiqen të shpëtojnë shpirta, janë armiq të tij. Vallë pra, a po bën gjithçka mundesh?

Të lutemi t'i printosh këto libra së bashku me link-un për tek siti ynë dhe t'ua shpërndash ato falas të gjithë vëllezërve dhe motrave të tua. Shko nëpër kisha dhe shpërndajua të tjerëve ose vendosi në makinat e parkuara në kishë. Të këshillojmë edhe që të pyesësh drejtuesin e bashkësisë sate nëse ai dëshiron t'i blejë Profecitë dhe Rrëfimet e Shën Brixhidës së Suedisë për të gjithë bashkësinë me çmim shumice. Të lutemi të lësh kopje të këtyre rrëfimeve kudo: në dyer, pemë dhe vende të tjera që bien në sy për të shpëtuar sa më shumë shpirta për Zotin tonë Jezu Krisht!

Neve na nevojiten përkthyes vullnetarë që janë në gjendje të përkthejnë mirë në gjuhë të ndryshme. Kërkojmë edhe dikë që mund të bëjë ndonjë libër-audio në mp3. Dëshirojmë që me ndihmën e lexuesve të arrijmë të bëjmë përkthime në të paktën 50 gjuhë. Të lutemi na ndihmo që të kemi sa më shumë libra të Rrëfimeve të Shën Brixhidës në gjuhë të tjera.

Do të shpërblehesh shumë nga Zoti ynë Jezu Krisht nëse përpiqesh ta përhapësh fjalën e Hyjit në mënyra të ndryshme: për shembull, duke shkruar për websitin tonë dhe duke

cituar Rrëfimet e Shën Brixhidës apo gjëra të tjera që thuhet në videot tona, duke shënuar linkun apo hiperlinkun tonë nëpër tekstet e forumeve apo blogjeve dhe të të ngjashme në mënyrë që njerëzit të arrijnë të gjejnë fjalët e mrekullueshme të Zotit tonë dhe të Nënës së Tij dhe videot tona. Mund t'i vendosësh videot tona në site videosh, mund t'i vendosësh adresat e tyre në site, forume dhe të ngjashme, t'i bashkëndash me miqtë e tu, madje edhe me armiqtë, në mënyrë që ata të gjejnë fenë e vërtetë dhe të vijnë në fenë e vërtetë. Mund të kontaktosh edhe me shitës dhe botues librash për t'u kërkuar që t'i blejnë këto libra prej nesh ose t'i botojnë ato për ne. Të lutemi t'i japësh librat dhe DVD-të tona falas dhe njoftoji të tjerët me e-mail rreth sitit tonë. Të lutemi të thuash Ruazaren për ta dhe t'u lutesh edhe atyre që të thonë Ruazaren. Pasi zemra e ngurtë do të zbutet nga recitimi i vazhdueshëm i Ruazares. Nuk ka lutje më të fuqishme se Ruazarja e Shenjtë! Nëse mundesh dhe dëshiron të na ndihmosh për shpëtimin e shpirtit, na kontakto dhe ne do të të japim udhëzime të mëtejshme. Kush ndihmon të tjerët, ndihmon veten!

Shën Brixhida u kanunizua nga Papa Bonifaci IX në vitin 1391 dhe u konfirmua nga Papa Martini V në Koncilin e Konstancës në vitin 1415.

Rrëfimeve të Shën Brixhidës u është njohur një shkallë jashtëzakonisht e lartë autenticiteti, autoriteti dhe rëndësie prej kohësh. Papa Gregori XI (1370-78) i miratoi dhe i konfirmoi ato dhe i gjykoj shumë pozitivisht, ashtu siç bëri Bonifaci IX (1389-1404) në Urdhrin Panor Ab origine mundi, par. 39 (7 Tetor 1391). Më pas ato u shqyrtuan nga Koncili i Konstancës (1414-18) dhe Koncili i Bazelit (1431-49) dhe që të dy i gjykuan në pajtim me fenë Katolike; Rrëfimet janë mbështetur fuqimisht edhe nga teologë të shumtë, përfshirë Zhan Gersonin (1363-1429), Kancelar i Universitetit të Parisit dhe kardinali Huan de Torquemada (1388-1468).

Shën Brixhida lindi në një familje fisnike dhe të pasur. Familja e saj dallohej për besimin tek Zoti ynë Jezu Krisht dhe jepte nga pasuria e vet për ngritjen e kishave dhe manastireve si dhe në ndihmë të të varfërve. Njëherë, kur ishte dhjetë vjeç, ajo pa Zotin e kryqëzuar dhe Zoti Jezu Krisht tha: “Shiko sa vuaj!” Ajo mendoi se kjo po ndodhte në atë çast dhe e pyeti: “O Zot, kush të bën të vuash kështu?” Zoti u përgjigj: “Ata që më përçmojnë dhe e harrojnë dashurinë Time të madhe.” Kur i vdiq i shoqi, ajo u bë murgeshë dhe i fali të tëra pasuritë. Të gjitha profecitë e saj janë realizuar dhe vetëm disa kanë mbetur ende për t'u përmbushur.

Mos harro t'i lexosh këto shkrime dhe shkrime të tjera të Hyjit për t'u rritur në shpirt dhe virtyt, pasi djalli do të bëjë ç'të mundet që ta lësh leximin e fjalës së Hyjit në mënyrë që t'i harrosh e të biesh në mëkat. Mos harro të printosh kopje të këtyre rrëfimeve që t'i kesh gati kur të ndodhin rrënimet për të cilat paralajmëron Bibla e Shenjtë e kur s'do të ketë (për shembull) energji elektrike.

Ky libër është një pasqyrë ku shpirti mund të shohë njollat e veta dhe të mësojë ç’i pëlqen e çfarë nuk i pëlqen Hyjit. Lexoje e rilexoje këtë libër dhe do të mësosh si duhet dashur Hyji dhe i afërmi, si të përçmosh gjërat tokësore dhe kalimtare, duke u përpjekur për ato të përjetshmet dhe qielloret, duke duruar për hir të Krishtit vështirësitë e kësaj bote dhe duke përçmuar begatitë dhe tërheqjet e saj, duke e falenderuar Hyjin në sëmundje, duke mos u krenuar në shëndet të mirë, duke mos marrë kot kur të ecën mbarë e as duke u dëshpëruar në prova.

Shën Luiz De Montfort (+1710): “Të Lumit Alan de la Rosh, njeri shumë i devotshëm ndaj Virgjërës së Bekuar, ajo i rrëfeu shumë gjëra dhe ne e dimë se ai e konfirmoi të vërtetën e këtyre rrëfimeve me përbetim. Tre rrëfime ia vlen të përmenden në mënyrë të veçantë: së pari, që nëse njerëzit nuk thonë 'Të falem Mari' (Përshëndetja Engjëllore që shpëtoi botën – Luka 1:28) prej pakujdesisë apo pse janë të pandjeshëm apo pse s’e durojnë dot, kjo është shenjë se ka mundësi, madje shpejt, që të dënohen me ndëshkim të përjetshëm.”

Rekomandojmë fuqimisht që të 15 dhjetëshet e Ruazares të recitohen çdo ditë. Zoja e ka theksuar në mënyrë të përsëritur rëndësinë e recitimit ditor të Ruazares në mesazhet e saj në Fatima. Ajo madje tha se Francisko duhet të thoshte ‘shumë ruazare’ përpara se të mund të shkonte në Qiell. I duhet dhënë përparësi mbi gjithçka tjetër leximit të fjalës së Hyjit dhe lutjes me qëllim që të rritemi shpirtërisht. Recitimi i përditshëm i 15 dhjetësheve të Ruazares mund të kryhet në mënyra të ndryshme. Për shumicën e njerëzve është mire të kryhet duke e thënë Ruazaren me pjesë, për shembull misteret e gëzimit në mëngjes, misteret e trishta në mesditë, misteret e lavdishme në mbrëmje. ‘Salve Regina’ mjafton të thuhet vetëm në përfundim të pjesës së fundit të Ruazares. Pjesë esenciale e Ruazares është meditimi i mistereve që janë episode të jetës së Zotit tonë dhe të Zojës. Kjo do të thotë që t’i mendojmë e t’i imagjinojmë, duke kujtuar hiret dhe meritat e shfaqura në ta dhe duke u frymëzuar prej tyre që ta njohim dhe duam më shumë Hyjin. Është i zakonshëm edhe përqëndrimi në një virtyt të veçantë në çdo mister.

Zoja Shën Dominikut (1214): “Dominik, a e di se ç’armë dëshiron të përdorë Trinia e Bekuar për të ndrequr botën? ‘O, Zojë’ u përgjigj Shën Dominiku, ‘ti e di shumë më mirë se unë...’ Dhe Zoja iu përgjigj: ‘Dua që ta dish se në këtë lloj luftimi, dashi ka qenë gjithmonë Psalteri Engjëllor (Ruazarja) që është guri themeltar i Besëlidhjes së Re. Prandaj nëse dëshiron të depërtosh tek këta shpirtra të ngurtë dhe t’i fitosh për Hyjin, prediko Psalterin tim (Ruazaren).’ (Sekreti i Ruazares, par. 18.)

“Qëkurse i Lumi Alan de la Rosh rivendosi këtë praktikë përsheptshmërie, zëri i popullit, që është zëri i Hyjit, e quajti “Ruazare”. Fjala Ruazare do të thotë "Kurorë me Trëndafila," gjë që do të thotë se sa herë njerëzit thonë Ruazaren devotshmërisht ata vendosin një kurorë me njëqindpesëdhjetëtre trëndafila të kuq dhe gjashtëmbëdhjetë trëndafila të bardhë në kokën e Jezusit dhe të Marisë. Duke qenë lule qiellore, këta trëndafila nuk do të vyshken kurrë e as do ta humbasin bukurinë e mahnitshme. Ata vërtet do të qëndrojnë para teje përjetësisht e do të të sjellin lumturi dhe gëzim! Zoja e ka shfaqur pëlqimin e saj të plotë për emrin Ruazare; ajo i pati treguar disa vetëve se sa herë që thoshin një të falemi Mari ata i jepnin asaj një trëndafil të bukur dhe se çdo Ruazare e plotë shndërrohet për të në një kurorë trëndafilash.

Jezuiti i mirënjohur, Fra Alfonsus Rodriguez, e thoshte Ruazaren me aq zell sa shpesh shihte t’i dilte një trëndafil i kuq nga goja në çdo Ati Ynë dhe një trëndafil i bardhë në çdo Të Falemi Mari. Trëndafilat e kuq dhe të bardhë ishin njëlloj në bukuri dhe aromë dhe ndryshonin vetëm nga ngjyra.

Kronikat e Shën Franceskut tregojnë për një frat të ri që kishte zakonin e lavdërueshëm të thoshte një Kurorë të Zojës (Ruazaren) çdo ditë para se të hante darkë. Një ditë, për një arsye, ai nuk arriti ta thoshte. Zilja për të shkuar në mensë kishte rënë kur ai i kërkoi Eprorit ta lejonte të thonte Ruazaren përpara se të hante dhe pasi mori leje shkoi në qelë për ta thënë.

Duke qenë se u vonua gjatë, Eprori dërgoi një Frat tjetër që ta merrte dhe ai e gjeti në dhomë mes një drite qiellore tek shikonte Zojën dhe dy engjëj që e shoqëronin. Nga goja i dilnin trëndafilë të bukur në çdo Të Falemi Mari; engjëjt i merrnin një nga një dhe i vendosnin në kokën e Zojës dhe ajo i pranonte duke buzëqeshur.

Edhe dy fretër të tjerë që u dërguan të shihnin ç’u kishte ndodhur dy të parëve e panë këtë skenë të bukur dhe Zoja nuk u largua derisa përfundoi Ruazarja e plotë.”

Sekreti i Ruazares nga Shën Luiz De Montfort

“Tregomëni një udhë të re për tek Zoti ynë, shtrojëni me të gjitha meritat e shenjtërve, zbukurojeni me të gjitha virtytet e tyre heroike, ndriçojëni dhe zgjerojeni me shkëlqimin dhe bukurinë e engjëjve dhe shenjtërve, të gjithë engjëjt dhe shenjtërit atje le t’u prijnë dhe mbrojnë ata që dëshirojnë ta përshkojnë atë. Ma jepni një rrugë të tillë dhe vërtet, vërtet, kam guximin të them—dhe po them të vërtetën—që në vend të kësaj rruge, edhe pse e përsosur, unë prapë se prapë do të zgjidhja rrugën e panjollë të Marisë. Është një udhë, një rrugë e panjollë, pa mëkat të rrjedhshëm dhe pa mëkat personal, pa hije dhe errësirë”.

Devotshmëria e vërtetë ndaj Marisë nga Shën Luiz De Montfort

Gjithashtu të rekomandojmë të lexosh Fjalën e Hyjit të paktën dy orë në ditë sa të jesh gjallë, nëse mundesh. Nëse nuk lexon mjaftueshëm çdo ditë, lutja jotej do të bëhet boshe pasi ai që është injorant nuk di se çfarë virtytësh dhe bekimesh shpirtërore të kërkojë me lutje. Nëse nuk je në gjendje ta bëni këtë menjëherë, duhet që me ngadalë por me vendosmëri të bësh hapa për të mbërritur në këtë pikë duke vendosur me zemër të që kurrë mos të lexosh apo të lutesh më pak se ç'ke vendosur. Kur të jesh mësuar me ndoshta një orë lexim dhe një orë lutje në ditë, gradualisht mund ta shtosh kohën e leximit dhe të lutjes derisa të arrish qëllimin e caktuar. Është më mirë të veprohet kështu pasi qëllimin arrihet më lehtë. Pasi ushtrimet shpirtërore janë si shumica e aktiviteteve në botë: sa më shumë njeriu ushtrohet, aq më i aftë bëhet në to. Koha më e mirë për lutje është mëngjesi, pasi mendja është më e lirë nga mendimet dhe diskutimet e botës, prandaj të këshillojmë që gjithmonë t'i kushtosh kohë në mëngjes Ruazares. Ruazarja është arma më e fuqishme që ekziston kundër djallit dhe ata që e lënë pas dore do të pendohen përjetë që kanë refuzuar ta nderojnë Zojën ashtu siç e meriton! Mendo dhe reflekto sa madhështore është të kesh mundësi të flasësh me Hyjin e gjithësisë dhe Nënë e Tij sa herë që dëshiron. Është gati e pamundur për njeriun që të flasë me një mbret apo mbretëreshë të kësaj bote, kurse Mbreti i mbretërve dhe Nëna e Tij e shenjtë dëgjojnë çdo fjalë tënden. Madje pot ë themi se edhe një fjale e vetme lutjeje ka më shumë vlerë se gjithë ari dhe xhevahirët dhe një pafundësi gjithësisë, pasi ato të gjitha do të marrin fund ndërsa fjalët e Hyjit kurrë nuk do të kalojnë. Djajtë përpiqen jashtëzakonisht që ta shtyjnë njeriun ta përçmojë lutjen në këto mënyra: ose përpiqen që t'ia mërzhitin lutjen, ose t'ia vështirësojnë përqëndrimin gjatë lutjes, ose që të lutet pak; pasi ata e dinë se lutja është rruga e vetme për t'u shpëtuar. Kurthet që djalli përdor për të të shpërqëndruar dhe për të të çuar në ferr në këtë epokë janë padyshim media mondane dhe e pafe, lojërat kompjuterike dhe të tjera gjëra të kësaj natyre, por mëkate të tilla si epshi trupor, kotësia, veshjet e pacipa, grykësia, lakmia e të tjera u japin atyre më shumë pushtet ndaj mendjes pasi njeriu kërkon të mira tokësore dhe jo qiellore.

Shën Alfonsi (1760): “Për jetën shpirtërore leximi i librave të shenjtë është ndoshta jo më pak i dobishëm se lutja mendore. Shën Bernardi thotë se leximi na mëson njëkohësisht lutjen dhe praktikimin e virtytetve, kështu që ai arriti në përfundimin se leximi shpirtëror dhe lutja janë armët me të cilat mposhtet ferri dhe fitohet parajsja ... Prandaj Shën Athanasi thoshte se nuk ka asnjë nga ata që i janë përkushtuar shërbimit të Hyjit që të mos ketë praktikuar leximet shpirtërore.” (T.S., p. 513)

'Prandaj, fëmijë, le të zbatojmë disiplinën dhe të mos tregohemi të pakujdesshëm. Pasi në të, Zoti është bashkëpunëtori ynë, siç është shkruar, "me të gjithë ata që zgjedhin të

mirën, Zoti punon me ta përgjithmonë." Për të shmangur çkujdesjen është mirë të kihet parasysh fjala e Apostullit, "Unë vdes çdo ditë. Pasi nëse edhe ne do të jetonim sikur do të vdisnim çdo ditë, nuk do të mëkatonim. Dhe kuptimi i kësaj thënie është: kur çohemi në mëngjes duhet të mendojmë se nuk do të jetojmë deri në mbrëmje; dhe gjithashtu, kur përgatitemi të biem të flemë, duhet të mendojmë se nuk do të çohemi. Pasi jeta jonë është nga natyra e pasigurtë dhe Provania na e jep ditë pas dite. Por nëse e organizojmë kështu jetën, ne as do të biem në mëkat, as do të kemi epsh për ndonjë gjë, as do të ndryejmë zemërim për ndokënd, e as do të grumbullojmë thesare përmbi në tokë. Por nëse e presim vdekjen çdo ditë, do të jetojmë pa pasuri, do t'i falim të gjithë njerëzit, e as do të kultivojmë dëshirën për femra apo ndonjë kënaqësi tjetër të mbrapshtë. Por do t'u kthejmë shpinën gjithë këtyre gjërave e do të shikojmë përpara drejt ditës së Gjykimit. Pasi frika dhe rreziku i mundimeve e shkatërron dëshirën për kënaqësi dhe e forcon shpirtin nëse rrezikon të bjerë. Prandaj, duke iu qenë futur udhës së virtytit, le të përpiqemi edhe më shumë që të fitojmë gjërat që gjenden përpara. Dhe askush të mos kthehet tek gjërat mbrapa, si gruaja e Lotit, aq më tepër që Zoti ka thënë, "Kush e vë dorën në parmendë dhe shikon prapa, nuk është i denjë për mbretërinë e qiellit. – Sh. Athanasi, Jeta e Antonit

Katolikët duhet ta dijnë se të paktë janë ata që shpëtohen. Zoti ynë Jezu Krisht tregoi se rruga për në Qiell është e drejtë dhe e ngushtë dhe se të paktë janë ata që e gjejnë, ndërsa rruga për në ferr është e gjërë dhe përshkohet nga shumica (Mt. 7:13).

Mateu 7:13- "Hyni nëpër derën e ngushtë: pasi e gjërë është dera dhe e gjërë është rruga që çon në rrënim dhe janë të shumtë ata që përfundojnë aty. Sa e ngushtë është dera dhe sa e ngushtë udha që çon në jetë dhe sa të paktë ata që e gjejnë!"

Luka 13:24- "Përpiquni të hyni nga dera e ngushtë; pasi shumë, po them, do do të përpiqen të hyjnë dhe nuk do të munden."

Bibla na mëson se gati e tërë bota dergjet në errësirë, kaq e vërtetë është kjo sa Satani madje quhet "princ" (Gjoni 12:31) dhe "hyj" (2 Kor. 4:3) i kësaj bote.

1 Gjoni 5:19- "Ne e dimë se jemi prej Hyjit dhe se e gjithë bota dergjet në ligësi."

Është fakt se shumica e njerëzve kanë vullnet të mbrapshtë dhe nuk e duan të vërtetën. Kjo është arsyeja që gati e tërë bota dergjet në errësirë dhe gjendet në rrugën e ferrit. Kështu ka ndodhur qysh nga fillimi. Kështu ndodhi kur vetëm tetë shpirtra nga e gjithë popullsia e botës (Noeu dhe familja e tij) i shpëtuan zemërimit të Hyjit në përmbytjen që mbuloi të gjithë tokën dhe kur izraelitët e refuzuan ligjin e Hyjit dhe ranë në idhujtari plot herë. Vetëm dy vetë nga e gjithë popullata e izraelitëve (Joshuai dhe Kalebi) arritën të futeshin në Tokën e Premtuar pasi populli e refuzoi Hyjin shumë herë edhe pse kishin parë mrekulli që bota s'i kish parë kurrë!

Shën Leonardi nga Port Maurisi [1676-1751 P.K.], mbi numrin e paktë të të shëlbuarve: “Pasi iu referua të gjithë teologëve dhe pasi e shqyrtoi çështjen me kujdes, ai [Suarezi] shkroi, ‘Opinionimi më i përhapur mes Katolikëve është se janë më të shumtë ata që humbasin se ata që shpëtohen.’ Shtoji edhe autoritetin e Etërve Grekë dhe Latinë atij të teologëve dhe do të shikosh se të gjithë thonë të njëjtën gjë. Ky ishte opinionimi i Shën Theodorit, Shën Vasilit, Shën Efremit, Shën Gjon Gojartit. Sipas Baroniusit ishte një opinion i përhapur mes Etërve Grekë se kjo e vërtetë i ishte rrëfyer Shën Simeon Stilitesit dhe se pas kësaj zbuluese, për të siguruar shpëtimin e vet, ai vendosi të jetonte duke qëndruar majë një shtylle për dyzet vjet, pavarësisht se ç’ mot bënte, një shembull pendese dhe shenjtërie për këdo. Tani le t’i referohemi Etërve Latinë. Shën Gregori e thotë qartë, "Shumë arrijnë të besojnë, por pak arrijnë në mbretërinë qiellore." Shën Anselmi thotë, "Janë të paktë ata që shpëtohen." Shën Agustini shprehet edhe më qartë, "Pra pak shpëtohen në krahasim më ata që përfundojnë në ferr." Por më i tmerrshmi është Shën Zheromi. Në fund të jetës në prani të dishepujve të vet, ai tha këto fjalë të tmerrshme: "Mes njëqindmijë njerëzve që kanë jetuar gjithnjë keq, zor se do të gjeni edhe një të vetëm që e meriton të falet."

Vegim i Kryediakonit të Lionit i cili vdiq në të njëjtën ditë me Shën Bernardin (1153): "Ta dish, Imzot, se në çastin që vdiqa unë, vdiqën edhe tridhjetëetremijë vetë. Nga këta, Bernardi dhe unë shkuan pa vonesë në Qiell, tre shkuan në Purgator dhe gjithë të tjerët u plandosën në Ferr." (Treguar Shën Vincens Ferrerit)

“Nikolasi nga Nica, duke folur për flakët e ferrit, thotë se asgjë në tokë nuk mund të japë një ide sesi janë ato. Ai shton se nëse të gjitha pemët e pyjeve do të priteshin e të viheshin të gjitha bashkë në një turrë e t’u jepej flakë, kjo turrë e llahtarshme nuk do të ishte baraz as edhe me një shkëndijë të Ferrit.”

Shën Patriku (450): “Në mbretërinë e Hyjit nuk mungon asgjë nga ato që dëshirohen: por në ferr nuk ka asgjë nga ato që dëshirohen. Në mbretërinë e Hyjit nuk ka asgjë që nuk jep gëzim dhe kënaqësi; ndërsa në atë liqen të thellë mjerimi të pafund nuk shihet asgjë, nuk ndjehet asgjë që nuk jep pakënaqësi, që nuk jep mundim.”

Shën Cipriani (252): “Një Xhehena gjithnjë në flakë dhe ndëshkimi i përcëllimit prej flakëve do t’i konsumojë të dënuarit; e as do të ketë mundësi që mundimet të pushojnë për një çast apo të marrin fund... të qarët do të jetë i kotë dhe lutja pa dobi.”

“Pasi edhe për mëkatim më të vogël, kur njeriu e dëshiron atë, ai nuk do të hyjë në mbretërinë e Qiellit, nëse nuk pendohet.” (Profecitë & Rrëfimet e Shën Brixhidës, Libri 1 Kapitulli 32)

“Të krishterët e tjerë besojnë se ka ferr sepse Krishti e ka theksuar disa herë se Ferri ekziston, por Jacinta e ka parë atë; dhe kur e kuptoi se drejtësia e Hyjit qëndron krah për krah me mëshirën e Tij, dhe se duhet të ketë Ferr përderisa ka Parajsë, asgjë nuk i

dukej më e rëndësishme përveç shpëtimit të sa më shumë shpirtave nga tmerret që ajo kish parë poshtë duarve të shndritshme të Mbretëreshës së Qiellit.” (Zoja e Fatimës, p. 89)

Shën Benedikti (kap. 520): “Pra shkalla e parë e përvujtërisë është që njeriu të ketë gjithnjë parasysh frikën e Hyjit, duke mos e harruar dhe duke mbajtur gjithnjë në mendje çka Hyji ka urdhëruar, të reflektojë se ata që e përçmojnë Hyjin do të digjen në ferr për mëkatet e veta dhe se ata që i tremben Hyjit i pret jeta e përjetshme.”

Më poshtë është një pjesë nga Shën Alfonsi në lidhje me kthimin në Besimin Katolik në fund të jetës. Edhe pse kthime të tilla mund të ndodhin, ato janë jashtëzakonisht të rralla. Shën Alfonsi thotë se këto lloj kthimesh janë fryt i nevojës dhe se do të jetë shumë e vështirë për Hyjin që ta falë një njeri të tillë:

Kush jeton në mëkat do të vdesë në mëkat. “Do të vdesësh në mëkatin tënd.” (Gjoni viii. 21.) Është e vërtetë se pavarësisht se kur kthehet mëkatari, Hyji premton ta falë; por asnjë mëkatari Hyji nuk i ka premtuar hirin e kthimit në çastin e vdekjes.

“Kërkojeni Zotin sa ende mund të gjendet.” (Isa. Iv. 6.) Prandaj do të vijë koha për disa mëkatarë kur do ta kërkojnë Hyjin dhe nuk do ta gjejnë. “Do të më kërkoni dhe nuk do të më gjeni.” (John vii. 34.) Të gjorët do të shkojnë në rrëfim në çastin e vdekjes; ata do të premtojnë e qajnë dhe do të kërkojnë mëshirë nga Hyji, por pa ditur çfarë bëjnë. Ai që e sheh veten nën këmbën e armikut që i mban një thikë në fyt, do të derdhë lotë, do të kërkojë falje dhe do të kërkojë t’i shërbejë armikut si skllav sa të jetë gjallë. Po a do t’i besojë armiku? Jo; ai e di mirë se fjalët e tij nuk janë të sinqerta—se ka për t’i shpëtuar nga duart dhe nëse e fal do t’i bëhet edhe më shumë armik. Po kështu, si mund ta falë Hyji mëkatarin në prag të vdekjes kur sheh se të gjitha veprat e tij pendestare dhe të gjitha premtimet e tij nuk vijnë nga zemra por nga frika e vdekjes dhe afrimi i mallkimit.” (Sermoni XXXVIII Mbi Vdekjen e Mëkatarit, paragrafi 8)

Ka shumë sot që nuk kujdesen për shpëtimin e shpirtave të tjerëve. Ata e shpërdorojnë kohën duke ndjekur TV, serialë, filma, duke luajtur video-games dhe jepen vetëm pas kënaqësive tokësore dhe jo pas shpëtimit të shpirtit të vet dhe të shpirtave të tjerëve. Nuk kalojnë as edhe një orë në ditë duke u përpjekur të shpëtojnë veten dhe të tjerët

nga zjarri i përjetshëm i ferrit. Këta mëkatarë të pashpirt nuk do të hyjnë në qiell sepse nuk u kujdesën për shpirtat e tjerëve por vetëm për një të kënaqësi pas tjetrës. (Mat 12:30) Me siguri Zoti ynë do t’i plandosë ata në zjarrin e përjetshëm të ferrit për shkak të mungesës së dashurisë! Imagjino sikur të shohësh një mik apo pjesëtar të familjes sate tek torturohet pamëshirshëm dhe ti nuk je në gjendje ta ndihmosh. Shumë njerëz do të bënin gjithçka për të penguar që një gjë e tillë të ndodhë. Por pikërisht kështu do të ndodhë nëse ti nuk bën përpjekje për ta shpëtuar mikun tënd. (Mat 7:13-14) Prandaj nëse vërtet i do familjen dhe miqtë e tu, të lutemi t’u tregosh atyre për Fjalën e Hyjit

dhe Rrëfimet e Shën Brixhidës. Shpirti i njeriut është më i çmueshën se një pafundësi gjithësisht, pasi gjithësia materiale do të pushojë së ekzistuari, ndërsa shpirti i mikut tënd kurrë nuk do të pushojë së ekzistuari. Kije parasysh gjithmonë: Mik i vërtetë është ai që tregon të vërtetën. Katoliku ka për detyrim të përpiqet t'i kthejë miqtë dhe anëtarët e familjes. Prandaj nëse dikush nuk e ka fare idenë se çfarë beson miku i vet, atëherë ky person nuk po ungjillizon siç duhet. Prandaj le t'i ftojme njerëzit në dasmën e Zotit tonë siç na ka urdhëruar Ai! Nëse mjaftohemi me besimin tonë dhe nuk përpiqemi t'ua transmetojmë fenë të tjerëve, si mund të shpresojmë se do të shpëtohem?

Nëse mundesh, të lutemi të japësh një kontribut në emër të Zotit tonë Jezu Krisht për të na ndihmuar të përhapim Profecitë & Rrëfimet e Shën Brixhidës së Suedisë dhe Fenë e vërtetë të krishterë në mbarë botën për të shpëtuar shpirtrat e vëllezërve dhe motrave tona të dashura. Për të arritur këtë qëllim me ndihmën tënde, na nevojitet ndihmë financiare për të arritur tek të tjerët, për të publikuar këto libra në gjuhë të ndryshme dhe shumë të tjera gjëra. Përvujtërisht të kërkojmë të japësh nga të mirat e tua për të shpëtuar shpirtrat nga zjarri i përjetshëm i ferrit. Mbështetja jote financiare mund të jetë vendimtare për fatin e përjetshëm të ndonjë personi.

Apostulli Gjon thotë në 1 GJONI 3:17 “Nëse dikush ka të mira materiale dhe sheh të afërmin në nevojë dhe e bën zemrën gur: si mund të banojë dashuria e Hyjit në të?” Ndërsa Shën Jakobi në JAKOBI 4:17 thotë: “Ai që mund të bëjë mirë dhe nuk bën mirë, bën keq.”

[Kemi nevojë për ndihmën tënde, prandaj të lutemi të kontribuosh.](#)

Na nevojiten edhe lutjet e tua! Lutemi që Hyji të të bekojë dhe ta forcojë jetën tënde shpirtërore me anë të fjalëve të Tij të çmueshme që gjenden në Rrëfimet e Shën Brixhidës!

Nëse dëshiron të kontaktoni me ne, na shkruaj në:

<http://www.prophecyfilm.com/contact/>

www.ProphecyFilm.com

Website Zyrtar i Profecive dhe Rrëfimeve të Shën Brixhidës së Suedisë

We are looking for translators. Please contact us [here](#).

[Google translator: Ne jemi duke kërkuar për përkthyes. Ju lutem na kontaktoni këtu.](#)

The Virgin Mary spoke with the bride of her Son about a certain bishop for whom the bride was praying devoutly. Here she gives noteworthy instructions and offers a virtuous model according to which true bishops should live and govern themselves and their subjects spiritually and devoutly.

Book 4 - Chapter 126

The Mother of mercy was speaking with the bride of Christ: "What are we to do with this blind bishop? He has three characteristics. He works to please men more than God. He loves not the treasure guarded by angels but that which thieves can steal. He also loves himself more than his neighbor and more than his God." Right then the bride saw six pans of a balance, three of which were very heavy, pressed down by the weight. The other three pans were so light that they were raised up all the way to the top, because nothing was to be seen in them but a weight as light as a feather.

The Mother said: "Look at this bishop. Though he does have the three aforementioned vices, still he is ever fearful. Because of his fear, which is conducive to charity, it was given to you to see his condition. Those three heavy scale-pans symbolize his deeds against God that weigh down his soul. They appear as three to you, because he is sinking like a scale toward the world in his feelings, words, and actions. The three other lightly loaded scale-pans are rising up to God. However, his worldly affairs outweigh his spiritual ones, since he has a greater and more zealous interest in them, so much so that the devil is already pulling him by the feet, and his snare lies ready."

The bride answered: "O good Mother, put something on the scales!" The Mother said to her: "Agnes and I have been waiting to see if the bishop might perhaps recollect our love, but he does not pay much attention to our solicitude for him. However, we will do with him as would three friends sitting on the wayside who know the way and would point it out to their friend. The first would say: 'My friend, the way you have taken is neither straight nor safe. If you continue along that path, robbers will harm you

and, just when you think you are safe, you will die.' The second would say: 'The way you have taken seems to be pleasant, but what good will that do you if there is mental anguish in the end?' The third would say: 'My friend, I see your infirmity. Do not be displeased, if I offer you some advice, and do not be ungrateful if I do you a special favor.' Agnes and I want to act in this way with this bishop. If he will listen to the first friend, the second will show him the way, and the third will lead him to the region of light."

The bride was then shown the instructions that would be divinely sent to the aforementioned bishop, as follows. The Mother speaks: "Say thus to the bishop: Though God can do all things, personal cooperation is needed in order to avoid sin and obtain divine charity. Three things lead to the avoidance of sin and three things work together for the obtainment of charity. The three things by which sin is avoided are these: faithfully repenting everything that nags one's conscience, not wanting to commit them again voluntarily, and steadfastly making amends for the offenses committed and confessed following the advice of those who live in contempt of the world.

The three things that work together for obtaining charity are these: first, asking for God's help to get rid of base pleasure and to be given the will to do what God wants. Divine charity is not obtained unless it is desired, and the desire will not be rational unless it is founded on God's charity. Thus, a person has three things before charity enters, while three other things enter after the infusion of divine charity. Before the infusion of God's charity, a man worries about the coming of death, about the loss of honor and friends, about worldly setbacks and physical illness. Once charity has been obtained, the soul experiences joy in the hardships she suffers in the world, while the mind is uneasy about worldly possessions and finds joy in giving honor to God and in suffering for the sake of God's honor. The second thing that leads to charity is giving alms from one's superfluous means. When a bishop has the housewares and clothes appropriate for the needs of a humble prelate and not for ostentation and superfluity, then he should be content with them and distribute alms from what is left over. When the poor household servants of prelates become rich and live luxuriously on the temporal goods and possessions of other souls, then other, truly poor people will cry out profusely for vengeance upon them. The third thing that leads to charity is charitable work. For whoever would not pray even a single Our Father to obtain charity might thus please God, and divine charity would soon come to him."

Again the Mother said to Christ her Son: "Blessed are you, Jesus Christ, best of champions, swiftest in running your course and strongest in waging battle. It is written that David was a great and powerful champion, but he was nothing like you. David threw a stone at his enemy running up at a distance. You approached your enemy on foot and broke his back. David took his enemy's sword and cut off his head while he

lay prostrate on the ground. You took away your enemy's sword while he was standing. Your patience overcame him while he was alive; you crushed the might of the mighty with your humility. You are, therefore, the warrior of warriors. No one was ever or ever will be like you. From a mighty father, a stalwart son has arisen who has freed his father and brothers. Hence, most loving champion, I ask that you may deign to grant to this bishop the knowledge of how to fight and the strength to run the course of warriors so that he may take his seat with the true champions who have given their lives for your life and offered their blood for your blood.”

The Son answered: ”A charitable prayer is not to be neglected. Scripture says that no one comes to me unless the Father draws him. If he who draws something is strong but the thing drawn too heavy, his effort is soon wasted and comes to naught. Besides, if the object drawn is tied up, then it can neither help itself nor the person drawing it, should that person fall. If the object drawn is unclean, then it is loathsome to draw it. For this reason, it is necessary that the thing that must be drawn and wants to be drawn should first be cleansed and properly prepared, so that it becomes easy and pleasing to draw along by hand. Due to my Mother's prayers, however, whenever this bishop starts looking for the way, the right way will be pointed out to him.”

Then the Mother spoke some additional words to the bride: ”Hear, daughter, you to whom it has been given to hear spiritual truths. I told you earlier that if the bishop looks for the way, it will be pointed out to him. I shall now explain the way to him. If this bishop proposes to walk along the path spoken of in the gospel, and to be one of the few, he should first have three things before starting out on it. He should first put off the burden that besets him and weighs him down - I mean his worldly desires and money bags - by not loving worldly superfluity and pride but by getting from it only the needs consistent with the decent and humble sustenance of a bishop and by putting everything else to use for the glory of God. This is what that good man Matthew did. He left behind the heavy burden of the world, which he had not understood to be burdensome until he had found a light and pleasant burden.

In the second place, the bishop should be girded for the journey, to use the words of scripture. When Tobias was sent by his father to get the money, he found the angel standing there girded. What does the angel symbolize if not the priest and bishop of the Lord? He must be pure in body and affections, for, next to a prophet, a priest is the angel of the Lord of hosts, for God, whom the angels see and adore, has received him and consecrated him. The angel appeared to Tobias girded for the journey because every priest and bishop should be girded with the belt of divine justice, ready to give his life for his sheep, ready to speak the truth in his words, ready to point out the way of justice in himself, ready to suffer for the sake of justice and truth, not neglecting it due to threats and taunts, neither keeping silent out of false friendship nor practicing dissimulation on the advice of others. To each bishop thus girded with righteousness

and trusting not in himself but in God, Tobias, that is, the righteous man, shall come, and righteous men shall follow after him, for good example and good deeds are worth more than naked words.

In the third place, he should eat bread and water, just as we read about Elijah, who found bread and water at his head and was urged by the angel to eat, for a long journey awaited him. What is the bread eaten by Elijah from which he derived such strength, if not the material and spiritual goods given to him? For material bread was given to him as a lesson to others, so that people might understand it to be God's wish that they have a moderate amount of necessities for strengthening of the body. Moreover, spiritual strength and inspiration was given to the prophet by which he was able to labor on for forty days so that people might know that man does not live by bread alone but by God's every word. For, if God had not given such consolation to the prophet, he would certainly have given up out of weakness, for man is weak in himself but strong in God. Everyone who stands firm and strong is strong and brave by reason of God. Therefore, because this bishop is weak, we lay down that he should take the morsel of bread, that is, to love God above all things, with order, and purely, truly, perfectly. With order, so as to love the world without any superfluity. Purely, so as not to love any sin in himself or his neighbor or desire to imitate any base habits.

Truly, so as to allow no sin due to trusting to his own good works but so as to govern himself wisely in order not to succumb by being overzealous or to tend perhaps toward sin due to cowardice or the imitation of base men or nonchalance about guilt. Perfectly, so that nothing tastes as sweet to him as God. We bid him also to take some water along with the bread of charity. What is this water if not to think continually on the bitterness of Christ's passion? Who is able to meditate worthily enough on the agony of Christ's human nature, the agony that he was undergoing at the moment when he prayed for the chalice of his passion to be taken from him and when drops of his blood came from his body? That sweat was bloody indeed, because the blood of God's human nature was consumed with the natural fear he was suffering in order to show that he was true man, not a phantasm nor immune to suffering. So, have the bishop drink this water by considering how God stood before Herod and Pilate, what pain and scorn he experienced on the cross and how a lance opened his side from which flew blood and water.

Once the bishop has these three things, then it is useful for him to know how to order his time from the beginning of the day until night. When the bishop first awakens after nighttime, he should immediately give thanks for God's love in creation, for his sufferings in the redemption, for the patience with which he has for so long endured his own sins and habits. Then, when he has got out of bed and put on his clothes, he should say this: 'Ashes must with ashes be, dust with dust. Yet, since I hold the office of bishop in others' sight by the providence of God, I am clothing an ass, you, my body,

ashes and dust, not for the sake of ostentation but as a covering, so that you do not appear naked. Nor do I care whether your clothing be better or worse, but only that the bishop's habit be acknowledged out of reverence for God, and that through this habit others may recognize the bishop's authority for the correction and instruction of the weak.

And so, kind God, I beg you to give me steadfastness of mind so that I do not take pride in my precious ashes nor foolishly glory in my colors. Grant me strength so that, just as a bishop's garb is more respectable than that of others due to his divine authority, the garb of my soul may be more virtuous before you, lest I be thrust down all the deeper for having held authority in an unwise manner or lest I be ignominiously stripped for having foolishly worn my venerable garb to my own damnation.' After that he should read or sing the hours, if he can. The higher the rank to which a person rises, the more he is obliged to give glory to God. However, a pure and humble heart pleases God as much in silence as in singing. After Mass has been said, or beforehand, he should fulfill his episcopal duties, whether of a material or spiritual nature, and show mercy in all his works, considering the glory of God, so that he may not be thought by the weak to care more about temporal than spiritual goods.

When he comes to the dinner table, this should be his prayer: 'O Lord Jesus Christ, you will that this corruptible body should be sustained with material food, I ask you to help me to give my body what it needs in such a way that it does not grow sluggish from too much food nor weak from too much frugality. Inspire in me a suitable moderation so that when this man of earth lives on the things of the earth, the Lord of the earth may not be provoked to anger by his creature of earth.' While at table, he may enjoy moderate comfort with his fellow diners, but in such a way as to avoid detraction and frivolity. Above all, he must avoid saying anything that might confirm others in their vices or be an occasion of sin.

A person who is to be a light for others must consider what is fitting and proper before God, how to edify them, and what is profitable for their salvation. If bread and wine are missing from the material table, everything loses its taste. It is likewise at the spiritual table: Everything will be tasteless for the soul if the wine of spiritual joy and the bread of God's doctrine are missing. Thus, the bishop should say something to the glory of God while at table in order to strengthen his fellow diners spiritually, or else he should see to it that something edifying is read, so that at one and the same bodily meal both the body may be refreshed and the soul may be instructed.

When the meal is ended and grace has been said, the bishop should make any expedient announcements or fulfill his episcopal agenda, or catch some sleep if he needs it for his health, or else peruse books of spiritual guidance. After dinner, though, he may entertain himself with the companions of his household in a respectable way,

and comfort them, for if the bow is too tightly drawn, it is soon broken. In this way, moderate enjoyment for the sake of the weakness of the flesh is pleasing to God. However, the wise bishop should behave toward his companions as a mother nursing her child does, for she anoints her nipples with ashes or some other bitter substance until the child becomes used to more solid foods. He should make sure that he observes moderation in his enjoyments as well as gentleness in his restraint so as to attract his companions to God through God-fearing and humble speech. Hence, he should teach them to revere and love God, becoming in this way both their father through the divine authority in him and their mother and nurse through the well-meaning formation he gives them. If he knows that anyone in his household is in the state of mortal sin and has not repented despite both lenient and strong admonishments, then he should separate himself from him and disown him. Otherwise, if he retains him out of convenience and worldly partiality, he will not be immune from the other's sin.

When he goes to bed, he should turn his heart to God and think over what his thoughts and affections have been that day, along with his deeds and decisions, and implore God's help and mercy with a firm purpose of improving when he can. When he gets into bed, he should pray as follows: 'Lord God, Creator of my body, look on me in your mercy. Grant me your help, so that I do not grow lazy in your service by oversleeping nor weak in your service due to lack of sleep. Give me that measure of sleep that you have prescribed for the temporal relief of the body. May the enemy not harm my body nor be allowed in your hidden judgment to get mastery of my soul.'

When he gets up out of bed, he should wash away in confession any illicit things that might have happened during the night, so that the sleep of the following night might not begin with the sins of the previous. As is written: 'Do not let the sun go down on your anger' - nor on your thoughts and illusions, for sometimes a minor, venial sin can turn into a mortal one through negligence and contempt. I advise him, too, every Friday to do penance for his sins by making a humble confession to a priest with the purpose of amendment. Otherwise, his confession is worthless."

Again, the Mother of God added: "If the bishop sets out on this holy path, I warn him of three difficulties. The first is that it is a narrow path; the second, that it is thorny and sharp; the third, that it is uneven and rocky. I will give him three remedies for this. The first is for him to put on clothes. The second is to keep his ten fingers in front of his eyes and look through them as through bars so that the thorns do not easily or suddenly scratch his uncovered eyes. The third is that he should step cautiously and test each and every step he takes to see if his foot gets a firm hold, and he should not hastily set down both feet at the same time unless he has first assured himself of the path, whether it is slippery or level.

This narrow path symbolizes nothing other than the malice of wicked people and the hardships of the world that hinder and disturb the righteous on the path of righteousness. Against these things, the bishop should clothe himself in the garment of steadfast patience, for it is glorious to suffer insults on behalf of justice and truth. The ten fingers held before the eyes symbolize nothing other than the ten commandments. The righteous should reflect on them everyday so as to hold God's love in view whenever the thorns of insult make themselves felt. Whenever one feels the thorns of malice, one should react with love of neighbor. Whenever one feels drawn to worldly and carnal love, one should look to the scriptural injunction, 'You shall not covet,' and put a brake on concupiscence and live moderation.

Where charity is divine, patience is there in hardships, and joy in sickness, and sorrow over superfluity, fear of honor, humility in power, and the desire of withdrawing from the world. That the bishop should test each step to see if he has a firm foothold means that he should everywhere have an attitude of intelligent fear. A righteous person should have two feet. One foot is a longing for eternity. The other is a distaste for worldliness. His longing for eternity should be circumspect, in the sense that he must not long for eternal things for his own honor more than for God. His distaste for the world should be cautious, in the sense that it must not be the irrational result of impatience with life and his adverse fortune nor because of weariness in divine work. Caution is thus needed so that this distaste should only be the result of his longing for a better life and his abhorrence of sin.

Once the bishop has both these feet, fearful even that those faults he has corrected have not been fully corrected, and if he proceeds along this narrow and thorny path, then I would warn him about three enemies along the way. You see, the first enemy tries to whistle in his ears, while the second stands in front of him in order to scratch out his eyes, and the third enemy is at his feet, shouting loudly and holding a noose in order to ensnare the bishop's feet when he jumps up at his enemy's shout.

The first are those people or those diabolic impulses that make such suggestions to the bishop as these: 'Why are you making your way with such humility on so narrow a path? Why do you take so much work on yourself? Can it be that you want to be holier than other people so that you achieve what no one else has? Go off instead to the verdant path where many others are walking, so that you do not make a miserable failure of yourself. What does it matter to you whether people behave well or badly? What good does it do you to offend those people who could honor and appreciate you, if they do not offend you or yours? What concern is it of yours if they are offending God? It is better to exchange gifts! Make use of your position and of human friendships so as to win praise and to obtain heaven alike.' You see, this kind of enemy is whistling and has whistled in the ears of many persons. This is why many lamps that

should be shining in the darkness have themselves become darkness, and much fine gold has been turned into mud.

The second enemy that tries to scratch out his eyes is worldly beauty and possessions, human privileges and favors. When such things are offered and desired, the eyes of the soul and of reason are blinded, because it seems more pleasant to stand around with Samson at the millstone of worldly care than to stay with the bridal church and be disposed for pastoral care. Moreover, even love for God, if there was any, grows lukewarm then, and sin is committed with confidence, and the committed offense is taken lightly because of this confidence in one's power. Therefore, when the bishop has what he needs for his household, the size of which is determined so as to maintain his honor and authority, he should be content. This agrees with the scriptural passage: 'Let your manners be without covetousness, contented with moderate possessions,' for no wholehearted soldier of God gets involved in worldly affairs, except only reluctantly and for the glory of God.

The third enemy carries a noose and shouts loudly as follows: 'Why do you humble yourself so much, you who could be honored above many people? Make an effort to go up to a higher position. Then you will have plenty and can give more away. Become a priest so that you may take your place among those of the first rank. Become a bishop and then an archbishop or even higher, so that you may obtain more relaxation, better service, and greater privilege. Then you will be able to help others and be more respected by others and receive many people's encouragement.' When the heart is deceived by such suggestions, a foot is soon incautiously extended toward avarice, and one looks for a way to rise to a higher position. Then the heart becomes so entangled in the noose of worldly care that it can scarcely rise up. Nor is this surprising, since scripture says that whoever aspires to the office of bishop desires a noble task. And what is that noble task? It is to work for souls and for the glory of God, to work for an eternal reward and not a perishable one.

Now, instead, many desire the honors but not the work, and yet these are not an honor but an affliction. Where the burden of divine work is not found, there follows no honor for the soul in God's sight. This is why the bishop should not seek a higher rank other than the one he holds, for there is a noose lying hidden on the ground that is a trap for one who walks along the path. It is therefore beneficial to remain in his position, until either it pleases God to provide otherwise or an ecclesiastical superior decides something else for the glory of God. This has been said as advice and as a loving warning.

We will now explain what the bishop should do for God. He must hold his miter tightly in his arms. He must not sell it for money nor give it up to others for the sake of friendship nor lose it through negligence and lukewarmness. The bishop's crown or

miter signifies nothing other than the bishop's power to ordain priests, to correct those who go astray, and to instruct the ignorant by his word and example. To hold his miter tightly in his arms means that the bishop should reflect carefully on how and why he received his episcopal power, how he wields it, and what its reward will be.

If the bishop would examine how he received his power, he should first examine whether he desired the episcopate for his own sake or for God's. If it was for his own sake, then he has reason to fear; if it was for God's sake, then his desire was meritorious and spiritual. If the bishop would consider for what purpose he has received his rank and power, let me tell him. It was in order that he might become a consoler and liberator of souls by reason of his merit. He lives on almsgiving so that he might nourish the poor and be like a father for the rich, to assist God in spiritual errands and be zealous on behalf of God. If he wants to know the reward for his office, Paul says it well: He who has carried out his ministry well will be esteemed worthy of twofold honor. It is twofold in the sense of being both corporal and spiritual. Everyone who wears the episcopal garb but does not follow the episcopal way of life, who seeks the honor but neglects the work, will merit a double disgrace.

That the bishop's power is not to be sold means that the bishop should not knowingly commit simony nor tolerate it in others if he finds out about it, nor ordain or promote anyone for the sake of money and human favor, nor advance anyone whom he knows to be unworthy and of bad character because the worldly minded petition him to do so. That he should not give up his power to others on account of human friendship means that the bishop should not disguise the sins of the negligent out of false compassion, nor keep quiet out of friendship, nor, for any worldly reason, take on his own back the sins of others when he can, as he ought, correct them.

The bishop is God's sentinel. The blood of the dead is the sentinel's responsibility, if the sentinel saw the danger and did not cry out or if he fell asleep or did not care. That the bishop should not lose his crown or miter through negligence means that the bishop should not delegate to others what he should and can do himself. Nor should he, for the sake of his own lukewarm ease, transfer to others what he himself is better able to carry out. Nor should the bishop be ignorant of the life and conduct of those to whom he delegates his tasks. Instead, he should inquire both privately and openly about their conduct and their manner of observing justice, for the bishop's duty is not to rest but to work with solicitude.

In addition to taking good care of his miter as I have described, the bishop also ought to carry a bouquet of flowers under his arms in order to attract sheep far and near. A good shepherd entices his sheep to follow him by means of flowers and hay. This bouquet of flowers signifies the godly preaching that pertains to a bishop. His two arms are two kinds of works, namely, good works in public for the sake of alluring

others and good works in secret out of fear of God and as an example to one's neighbors. If his preaching is joined to these two good works, the bouquet of flowers will be most beautiful, and the nearby sheep in his diocese will gladly run after him. Likewise, the faraway sheep, hearing of his reputation, will want to get to know him, both because of his words and because of the charitable works that accompany them. These are the sweetest flowers for attracting sheep: doing deeds of virtue and teaching others, not with learned rhetoric but in few words full of charity. It is not right for a preacher of God to be mute nor for the sentinel of God's house to be blind.

The bishop still lacks one thing. When the bishop reaches the gate, he must present a gift to the high king. We advise him to present to the king a vessel that is dear to him, an empty and ornate vessel. The empty vessel to be presented is his own heart. May he offer it to God all adorned with virtue yet empty of self-will and carnal love. When this bishop reaches the gate, the shining host of heaven will come out to meet him. The true God and man will receive him, and the angels will then say: 'Lord God, this bishop was clean in body, pure in his priesthood, apostolic in his preaching, a bishop vigilant in his duties, manly in his conduct, humble in his office. Behold him whom we have longed to meet for his purity's sake, and so we present him to you, for he longed for you for the sake of your charity!'

Then all the saints in heaven will say: 'Lord our God! We have our joy in you. Yet, our joy is heightened by this bishop. He carried flowers on his lips and used them to call out to many sheep. He carried flowers in his hands to give refreshment to the sheep that came to him. He sent flowers to those that lived afar and so roused sheep who were sleeping. Thus, because the flowers of his words increased our chorus, we rejoice over him. Rejoice with us, Lord God, over this man and his honor, for he longed for you above all things.'

Then the Lord, the giver of glory, shall say to him: 'Friend, you came to present to me the vessel of your heart emptied of yourself, and you longed to be filled with me. Therefore, come, I will fill you with myself. Be in me and I shall be in you. Your glory and happiness will have no end.' ”

The Virgin Mary tells the bride while she is praying for a hermit, a friend of hers, who had died, that, before his body is buried beneath the earth, his soul will be brought into heaven.

While the bride was praying for an old priest, a friend of hers, who had been a most excellent and virtuous hermit but who had already departed from this life and lay now in an open coffin in the church before being buried, the Virgin Mary appeared to her and said: "Listen, my daughter, and know that the soul of this hermit and friend of yours would have entered into heaven as soon as his soul had left the body, if he had possessed a perfect desire at his death of coming into the presence and sight of God. As it is, he will now be held in the purgatory of longing, where there is no pain other than the sole longing of coming to God. Know, too, that, before his body enters the earth, his soul will be brought into glory."

EXPLANATION

"Tell that aged monk: For a long time you remained in the desert and bore fruit that pleased me, turning wild beasts into sheep and lions into lambs. Remain now steadfast in the city whose streets are strewn with the blood of saints, for you shall be heard at the court of judgment and behold your retribution."

Immediately after hearing this, he fell sick and went to his rest in peace not long after.

This Benedictine monk had asked Lady Bridget to inquire of God how he could be certain about which habit to wear, since he was much troubled concerning the many abuses of the religious habit in the order of St. Benedict. So, when the lady was caught up in the Spirit, the Son of God said to her: "I told you earlier (in Book 3 Chapters 20 and 22) that my servant Benedict regarded his body as a sack.

He had five garments. The first was a rough shirt with which he tamed the flesh and its disorderly impulses in order that they might not run riot and exceed their bounds. The second garment was a simple cowl, neither elaborate nor full of folds, which was to cover, adorn, and warm the flesh, so as not to scare anyone seeing him. The third was a scapular by which he would be found more prompt and ready for manual labor. The fourth garment was protective covering for the feet so that he might be more agile and humble in walking the path of God. The fifth was the belt of humility, girded with which he would cut down on superfluous items and carry out more expeditiously the customary work enjoined upon him.

Nowadays, however, his monks want luxurious clothes and abhor asperity. They want garments that please others and that excite carnal thoughts. Instead of a cowl, they put on a cape that has so many folds and is so wide and long that they seem more like conceited show-offs than humble religious. Instead of a scapular, they have a small cloth in the back and front, and they cover their heads with a hood after worldly fashion in order to be like people in the world. And yet they are neither like people in the world nor do they work together with God's humble servants. They cover their feet

and put on a belt as though they were ready for a wedding, not for running in the stadium of toil.

A monk who wants to be saved must, therefore, observe that my Benedict's rule allows him to have a moderate amount of necessities, useful, not superfluous items, honest and suitable possessions, all of it in humility and not in pride. What does the cowl symbolize if not being more humble than others? What does the cowl's poor hood symbolize if not the rejection of worldly ways? Why are the monks adopting a fashionable hood, unless because they are ashamed of humble ways and so that they can be like people living in the world? What decoration or usefulness is there in a hood with a tail if not mere ostentation and fastidiousness that go against the beautiful rule of their religious order? What more does a plaited cape do than a cowl, except to make a wandering friar seem grander and more stylish to others? However, if a humble and plain cape were worn for some needful and adequate reason, it would not be improper, though a humble cowl would be more suitable so that the religious order in which a monk has made his profession could be recognized from his habit. However, if the monk has a headache or suffers from the cold, he does not sin if he wears a suitable and humble covering beneath the hood of his cowl - not on the outside, for that would be proof of frivolity and vanity."

The lady answered: "My Lord, do not be angry with me if I ask something. Do the monks sin when they wear such a habit by permission of their superiors or because of a custom established by their predecessors?" God said to her: "An exemption is valid if it proceeds from an upright intention. Some grant exemptions out of zeal for justice, others out of false compassion and unwise permissiveness, and others, again, out of their own moral frivolity and obsequiousness. Others feign justice, being empty of divine charity. However, an exemption is pleasing to me if it is not opposed to humility, and the permission is valid only when it prudently allows for necessities but condemns superfluities even in small things."

The lady asked again: "Lord, my God, what if some of them do not know what is better or more suitable according to the rule? Do they sin as well?" Christ answered: "How can a professed member of a religious order not know the rule that is read and heard every day? It is laid down in the rule that a monk should be humble and obedient and wear a habit made from rough rather than softer materials, an exemplary kind of habit and not a pompous one. Who is so obtuse of conscience that he does not understand that he has taken vows of humility and total poverty? The true Benedictine is one who obeys the rule rather than his flesh, who does not want to please anyone but God in his habit or customs, who daily longs to die and prepares himself for his exit from this world, and who is concerned about the account he must render concerning the rule of Benedict."

The Virgin Mother's answer to the question of her Son's bride who was praying for a certain monk in a position of doubt as to whether it would be more acceptable to God for him to enjoy the sweetness of mental consolation by never leaving his place of hermitage, or to come down from time to time in order to instruct the souls of his neighbors.

Chapter 128

The Mother speaks: "Speak to that priest and hermit who is my friend, the one who, against his own desires and the peace of his own soul, moved by faith and devotion to his neighbor, leaving his solitary cell and quiet contemplation behind, from time to time comes down from his place of hermitage in order to be with people and give them spiritual counsels, whose example and saving counsel bring about the conversion of many souls and the advancement in virtue of the already converted. He requested your advice with humility, humble about doubts caused by the cunning and fraudulent tricks of the devil. He asked you to pray for him in regard to the matter of whether it would please God more for him to enjoy the sweetness of his contemplation alone or whether such charitable work on behalf of his neighbors would be more acceptable to God.

Tell him, then, from me that it is altogether more pleasing to God, as has been said, that he should sometimes come down from his place of hermitage and go to carry out such works of charity among his neighbors, sharing with them the virtues and graces that he receives from God, in order that by this work they might be converted and attach themselves with greater fervor to God and become sharers in his glory, than that he should enjoy spiritual consolation alone in his solitary cell in the hermitage.

Tell him, too, that he will earn a greater reward in heaven for such charitable work, provided that he always carries it out in accordance with the advice and permission of a senior spiritual father. Tell him, again, that I want him to receive as spiritual children to be directed under his guidance all those hermits, including nuns and female recluses, who were once the spiritual children of my other friend, the hermit who has died. He should direct them all with loving guidance in a spiritual and virtuous manner, just as that man guided and directed them when he was alive, for it pleases God to have it so.

If they accept him as their father and obey him humbly according to the spiritual life of a hermit, he will be a father for them and I will be for them a Mother. If, however, anyone of them does not want to accept or obey him as a spiritual father, then it will be better for one not practicing obedience to leave them immediately than to

remain any longer with them. My friend, then, may go to them and return to his cell as often as it seems good to him, but always with the advice and permission of his senior.”

Two years after the bride had the vision about the beast and the fish contained in Book 4 Chapter 2 above, Christ appeared to her and gave a most clear and notable explanation of the very obscure vision: The beast and fish stand for sinners and heathen; those that catch it, for righteous and virtuous people.

Chapter 129

The Son speaks to the bride: "I told you earlier that I desire the heart of the animal and the blood of the fish. The heart of this animal stands for nothing other than the beloved and immortal souls of Christians, which appeal to me more than anything else that seems desirable in the world. The blood of the fish is nothing other than perfect love for God. The heart should be presented to me with the pure hands, and the blood in an ornate glass vessel, for purity is pleasing to God and to angels. Purity is most fitting for every spiritual work, like a jewel on a ring. The love for God should be presented in an ornamented vessel, because the heathen soul should shine like a glass vessel and burn with an ardent love for God, a love that unites faithful and infidel as in a single body with its head, that is, with God.

The heart of a Christian hardened in sin is like an animal without the hardness of obedience that runs about in vices and lives by its pleasures. Those who want to present me with the heart of such a one should make a hole in their hands with a sharp bore, for then neither swords nor arrows will prevail against them. The hands of the righteous are nothing other than their actions, both physical and spiritual. The physical hand, that is, working and sustaining the body, is necessary indeed. The spiritual hand is fasting and praying and the like. In order, therefore, for human activity to be sober and wise, one must bore through it with the fear of God.

A person must recall at all times that God is always present. He should also be afraid of losing the grace given to him, for no one can accomplish anything without God's help, yet one can do all things with God's love. Just as a drill prepares the holes in which something is to be placed, so too fear of God solidifies all one's actions and both prepares the way for divine love and attracts God's help. One must therefore be fearful and prudent in all one's actions, for, although both spiritual and physical work are necessary, yet without fear and prudence, work is not useful. Imprudence and presumption ruin and confuse everything and take away the goodness of perseverance. Accordingly, a person who wants to overcome the hardness of the animal should be unbending in acts of prudence and constant in godly fear and in the hope of divine aid,

making as great an effort as possible. God will then offer his assistance and break through that hardened heart.

My friend should also use strong pitch to fortify his own eyes with the eyelids of a whale so as not to be killed at the sight of the basilisk. What are the eyes of the righteous man if not a twofold consideration he should make each day, namely, the consideration of God's blessings and self-examination? In thinking of God's mercy and blessings, he should examine his own usefulness and his ingratitude toward God's blessings. When he feels at heart that he deserves to be condemned, he should fortify his eyes with the consideration symbolized by the eyelid of the whale, that is, with hope and faith in God's goodness, so as not to grow soft in considering God's mercy nor despair in considering his judgment. In the same way as the eyelids of a whale are neither soft like flesh nor hard like bone, so too a person must be balanced between God's mercy and his judgment, steadfastly hoping for mercy and prudently fearing his judgment. He should rejoice in God's mercy and advance from virtue to virtue because of God's justice. Hence, those people who stay between mercy and justice each day, in hope and in fear, have no reason to fear the eyes of the animal.

What do the eyes of the animal symbolize if not worldly wisdom and temporal prosperity? Worldly wisdom, which is here compared to the animal's first eye, is like the sight of the basilisk: It hopes for what it sees and is promptly rewarded, for it desires things that will perish. Divine wisdom, on the other hand, hopes for that which is unseen; it pays no attention to worldly prosperity but loves humility and patience; it seeks only an eternal reward. The animal's second eye is worldly prosperity that is sought after by bad people who forget the things of heaven while they pursue it, becoming thus hardened against God.

Everyone desirous of his neighbor's salvation should with prudence connect his eyes to the eyes of the animal, that is, of his neighbor, by proposing to him God's blessed mercy and his judgment, withstanding worldly words with the words of God's wisdom, displaying a life of persevering continence to incontinent people, eschewing the riches and honors of the present life for the sake of divine charity, preaching firmly and putting the preaching into practice, for a spiritual life gives proof of one's words, and holy example accomplishes more than can wordy eloquence without efficacious deeds.

Those who keep God's blessings and judgment always in mind are those who have God's words continually on their lips and put them into practice and place their hope firmly in God's goodness, who are not harmed by the sting of the swords of their enemies, that is, by the treacherous devices of worldly people, but, rather, make progress and for charity's sake convert the erring to God's true charity. Those, however,

that grow proud of the grace given them and seek profit from their eloquence are dead, though they live.

A plate of steel should be tied to one's heart in the sense that one should always keep God's love in sight through thinking about how God humbled himself by becoming man, how he endured hunger and thirst and toil during his preaching, how he hung upon the cross and rose again after his death and ascended into heaven. This steel plate of love gets length and width when the mind is ready to endure freely any sufferings that come, when one does not grumble about God's decisions nor become upset about hardships but, instead, puts one's whole mind and body into God's mind and plan. O, daughter, I was like the strongest steel when I was stretched out upon the cross, praying for my enemies, practically oblivious of my own suffering and wounds.

You have to close your nostrils and run toward the beast with your mouth shut because, just as breath enters and exits through the nostrils, so too life and death enter into the soul through a person's desires. Therefore, you must guard yourself against desire as against death, so that they do not enter into your soul or, having entered, remain there. Anyone who proposes to take on arduous tasks ought to examine his temptations and be on guard against any lack of divine zeal due to inordinate desires. Accordingly, you must run toward the sinner with all your desire, with divine zeal and complete patience, both in season and out of season, so that the sinner may be converted. Where the righteous man makes no progress through speech or admonishments, there he must exercise zeal and persevere in earnest prayer.

The animal should be grasped on top with both your hands. Now, it has two ears: one ear to hear the pleasant things it likes; another, which it blocks up, so as not to hear anything profitable to its soul. It is useful for the friend of God to have two spiritual hands, just as before he had physical hands. However, he should have holes in them. One hand is the divine wisdom with which he shows to the sinner that all the things of this world are fleeting and slippery, that one who delights in them is deceived and unsafe, for they were all given for one's needs and not for excess. The other hand is good example and good action, for the good person ought to do as he teaches in order to strengthen his listeners by his example. Many teach but without setting an example. They are the ones who, in the coldness of their minds, build up a stone structure without using cement so that it quickly falls apart when the storm dashes upon it.

The animal's hide is like flint and must be assailed with hammer and fire. The hide denotes the show and simulation of justice. Wicked people, who do not want to be good, do desire to seem to be what they are not. Because they want to be called praiseworthy but not to live in a praiseworthy way, they make an outward show of holiness and feign justice, although they never give justice a thought. This is how they

become so proud and hard as flint in their appearance of simulated holiness that they are not softened by rebukes or clear reasoning.

Accordingly, God's servant must use the hammer of harsh rebuke and the fire of divine prayer on such as these in order to convince the wicked with the word of truth and gradually soften them up from their hardness and warm them through their prayers and enkindle them with respect to knowledge of God and of themselves, just as Stephen did. He did not speak pleasing words but true ones, not soft words but hard ones. Moreover, he prayed to God for them, and this is why he achieved what he did, and many persons improved because of him. Thus, whoever perforates the work of his hands with the fear of God and protects the eyes of contemplation with temperance and covers his heart with a plate of steel, closing his nostrils, and in this way presents the animal's heart to me, then I, God, shall give to him a most delightful treasure. The eye does not grow weary of its delight, nor does the ear tire of its pleasure, nor can one get enough of tasting its enjoyment, nor is any pain ever felt at its touch. No, rather, the soul enjoys happiness and everlasting plenty.

The fish symbolizes the heathen whose scales are very powerful, being hardened by sin and malice. Just as closely packed scales are a defense and prevent the wind from getting in, so too the heathen, glorying in their sins and living on false hopes, protect themselves with defenses against my friends. They prefer their own cults, multiply terrors, threaten punishments. So, anyone who wants to present me with the fish's blood should cast the net of preaching over it, not the kind consisting in the rotten strings of elaborately eloquent philosophers and orators, but in simplicity of speech and in humble deeds. The simple preaching of God's word is as sonorous as bronze in God's sight and powerfully attracts sinners to God. My church began and developed not through eloquent teachers but through humble and ordinary people.

The preacher should be careful not to enter the water above his knees or to step anywhere where the sand is not solid, so that he does not lose his footing if the waves rise above his knees. What is the present life if not, as it were, water in constant and unstable motion? In such water, one must not bend down on the knee of spiritual fortitude except only when necessary. One should set the foot of human affection on solid sand, that is, on the solidity of divine charity and the contemplation of the life to come. Those people who stretch out the feet of their affections and use their fortitude for temporal ends are not steadfast in winning souls but sink beneath the waves of temporal cares.

The righteous man should also pluck out his eye and turn it toward the fish, for the eye is twofold, human and spiritual. The human eye instills fear when it sees the power and cruelty of tyrants but when the spirit, considering its own weakness, is afraid to speak out. This eye of fear should be put out and plucked away from the soul

through the contemplation of divine goodness, by considering and firmly believing that every person, who puts his or her trust in God and seeks to win over a sinner for the sake of God, shall have God himself as a protector. The sinner, or any convert to God, should be examined with the spiritual eye of insight with careful attention as to how he might be tempted and how he stands up in tribulations, so that he does not become overwhelmed by the exertion of adopting unaccustomed exercises, and so that tribulation does not make him regret having adopted a more austere way of life.

The righteous person, whoever he or she may be, should also consider the material sustenance of the infidels converted to the faith so that they do not have to beg or be oppressed in slavery or be deprived of their corresponding rights. He should also take diligent care that such a convert should be continually instructed in the holy Catholic faith and in holy examples of virtue. It is indeed pleasing to me that pagan converts should see habits of holiness and hear words of charity. Many Christians come to the pagans undisciplined and in a state of moral disorder, boasting that they kill the pagans' bodies and gain their temporal possessions. This pleases me about as much as those who sacrificed to the molten calf in the desert. Therefore, anyone who desires to please me by going to the pagans, let him first pluck out his eye of avarice and worldly fear. But he should keep his eye of compassion open along with his understanding so as to win their souls, desiring nothing but to die for God's sake and to live for God.

The righteous man should, moreover, have a shield of steel, that is, true patience and perseverance, in order not to be separated from God's love by either words or deeds nor, worn out due to various mishaps, complain in any way about God's decisions. As a shield both protects and takes the striking blows, so too true patience is a defense in temptations. It also makes hardship easier and outfits people for every good deed. The shield of patience should not be formed out of fragile materials but out of the strongest bronze. True patience must obviously be formed and tested by contemplating my own patience. I was like the strongest steel when I preferred to suffer death rather than to lose souls and preferred to hear insults rather than to come down from the cross. Hence, anyone who desires patience must imitate my constancy. For, if I, who was innocent suffered, what wonder is it that a person who deserves his sentence should suffer?

A person thus fortified with patience should spread out his net over the fish and hold it for ten hours above the waters. Then he shall get the blood of the fish. These ten hours represent nothing other than ten counsels that should be given to the convert. The first is to believe in the ten commandments that I gave to the people of Israel. The second is to receive and venerate the sacraments of my church. The third is to feel sorrow for past sins and to have the perfect intention of no longer committing them. The fourth is to obey my friends as often as they tell the convert to do something that goes against his own will.

The fifth is to despise all his base habits that go against God and good morals. The sixth is to have the desire of bringing as many people as possible to God. The seventh is to display true humility in his actions, avoiding giving bad example. The eighth is to have patience in adversity and not to complain about God's decisions. The ninth is not to listen to or keep company with those who set themselves against the holy Christian faith. The tenth is to ask God for the strength to persevere in love and to make a personal effort to do so. Anyone converted from evil ways who observes and keeps these ten counsels will die away from love of the world and become alive to the love of God.

When the fish, that is, the sinner rescued from the waters of lustful pleasure, resolves to keep these ten counsels, he should be opened at his backbone where the blood is most plentiful. What does the backbone symbolize if not upright actions and a good intention? His will should incline to God's pleasure. Oftentimes, indeed, an action seems good in the sight of men but the agent's intention and will are not good. Thus, the just man, who seeks to convert a sinner, should examine the other's intention in undertaking a good work as well as the intention with which he aims to persevere in it. If he should discover some carnal affection in a spiritual work, whether toward relatives or with a regard to acquiring temporal gains, then he should hasten to cut it out of his heart. Just as bad blood brings on disease, obstructs movement, tightens the access to the heart, and impairs one's appetite for food, so too a bad will and a corrupt intention destroy love for God, provoke spiritual torpor, close the heart toward God, and make every spiritual good abhorrent to him.

However, the blood that I desire is fresh blood that gives life to the limbs. This means: a good intention and love directed toward God. This prepares the way for the faith, equips the senses for understanding and the limbs for action, and attracts the help of God. This intention is preceded and infused by my grace. It is increased through prayers and through own goodness. It is perfected through good actions and through delight in me.

That is how the blood of the fish should be presented to me. Anyone who presents it to me in this way shall have the best of rewards. A river of every delight will flow into his mouth, perpetual splendor will light up his soul, and his salvation will be renewed without end.”

ADDITION

Note that Christ begins to speak of the fish and the animal in Book 4 Chapter 2 of the Revelations and explains what they mean in this chapter 129.

ADDITION

The following revelation was made in Amalfi where St. Matthew lies buried. “Blessed are you, holy apostle Matthew! You were the best of money-changers. That is to say, you exchanged something earthly and found something eternal. You scorned yourself and obtained God. You put away false prudence, despised physical rest, and took up hard labor. This is why you are now deservingly glorified in God's sight.”

St. Matthew answered: ”Blessed be God who inspired this greeting in you! Indeed, so please God, I want to show you what kind of man I was when I wrote the Gospel and what state of reward I find myself in now. I did indeed hold a public office, which I could not carry out without a public income. However, my intention at the time was such that I did not want to defraud anyone. Rather, I longed to find a way to separate myself from that office and devote myself wholeheartedly to God alone. At the preaching of my lover, Jesus Christ, his calling to me burned like fire in my heart. His words were so sweet to me that I could no more think of wealth and honor than of chaff. No, indeed, I wanted to weep and to rejoice, because my God wished to call so insignificant and so great a sinner to his grace. As I clung to my Lord, I began to fix his words in my heart ever more ardently and meditate on them, savoring them night and day like the most delicious food.

When my Lord's passion was accomplished, I wrote the Gospel according to what I had seen and heard and experienced - not for my own fame but for the glory of my Redeemer and for the good of souls. While I was writing it, such a fire of divine flame continued burning in me that, even had I wanted to keep silent, I would have been completely unable because of its intensity. Now, however, many are trying to subvert and maliciously interpret what I wrote out of love and humility. They boast about having lofty, celestial knowledge whenever they encounter discrepancies. They prefer to argue about the Gospel rather than live according to its meaning.

The humble and lowly shall therefore enter into heaven, while the proud and clever remain outside. Why do the proud and presumptuous think that the God of such great wisdom was unable so to arrange his words that people would not be scandalized at them? Yet it is only just that scandals come, and that those who feel an aversion for heavenly things should become attached to earthly things. However, with regard to my reward, rest assured that what scripture says is true: The heart cannot conceive it nor the tongue describe it.”

Many years after the bride had the vision about the seven animals in this same book (Chapter 125), Christ explained certain things that were missing in the explanation of that vision, as follows.

Chapter 130

The Son speaks: "I told you earlier about seven animals, one of which was like an elephant that leaned against a tree without noticing the tree's fragility nor the brevity of time, which is why it fell down along with the tree precisely when it thought it could remain standing. The walls of his church were to be so ruined by heat and water that there would be no one to rebuild them, because they had been built out of wicked people. The ground was to be torn asunder, and those that dwell there would seek death, but it would evade them, and the ungodly would rule over the righteous. All this has come to pass.

Know, too, that the second animal, which was proud of the jewel of its chastity, has now assumed the horns of a lamb. I shall therefore teach him how he must leap over the walls and continue in his honorable state. The humility of this animal pleases me, and therefore I say to him that his church has already risen to its highest position and has long been in a state of pride. Accordingly, this man should strive to make the clergy live more continent lives, reduce their lack of moderation in drink, put off greed, and put on humility and fear. Otherwise, they will be felled by hardships, and their fall will be so heavy and so great that people in other countries will hear of it."

After the death of the bishop mentioned and the creation of his successor, the Lord spoke to me, saying: "Know that this bishop (the successor of the aforesaid bishop) who has now risen to episcopal rank was one of the five servants whom the king would not heed, unless they acquired clearer eyesight. This bishop has now ascended, but let him make a good examination, and he shall see how he has ascended with respect to my judgment. I warn him of the fate of Joab. Joab felt envy toward his betters and relied on his own counsels. He had great audacity and, hence, was presumptuous beyond his capacity. He preferred his own chosen one to the one God had chosen. One piece of advice, however, is useful to a bishop. He should put a check on his own prudence and always pay attention not to what is possible but to what is honorable."

When he was in doubt as to whether or not it would be good for him to go to Rome for the remission of his sins, he sought my advice. When I was praying, the Mother of God answered in this way: "If this bishop feels in his soul that he needs the help of the saints, let him come to Rome for the indulgences, for there will come a time when it will be good for him. Let him also attend to cutting back the claws of the rapacious birds that have already entered so that they do not settle down on the highest cliffs, because they will hurt the common folk more than, and he himself will not be immune from hardship.

Know, furthermore, that the animal that, as I told you, feels fear at seeing its own shadow and benefits itself by running, is the one who has zeal for souls and does not become dejected at heart by derogatory words spoken to him, nor elated over words of assent and adulation. He is prepared to leave the world by dying and is also prepared to go on living for the sake of my glory, if it should so please me. Therefore, I shall run out to meet him halfway, like a father with his son, and I shall take him out of custody, like a merciful judge, so that he does not have to see the evils to come. However, the one who continued in his leprosy will die along with those who have their bellies full. He will be buried and sentenced along with the lepers, and he will not be seated among those who will judge the world.”

This is the end of the fourth book according to Alfonso.

A revelation given on Monte Gargano concerning the excellence of the angels.

Chapter 131

Lady Bridget saw a multitude of angels singing praises on Monte Gargano and saying: ”Blessed are you, our God, who are and shall be and ever were without beginning or end! You created us spirits to minister to you and to comfort and protect humankind, We are sent to them for their benefit and yet are never deprived of the sweet consolation of the beatific vision. Because we were as though unknown to humankind, you wished on this spot to reveal this your blessing and the dignity given to us, in order that people might learn both to love you and to desire our help. This place, which long was held in honor by many, is now neglected, The inhabitants of the land turn more to unclean spirits than to us, inasmuch as they follow their suggestions more eagerly.”

The lady answered: ”My Lord, my Creator and Redeemer, help them to cease from sinning and to desire you with all their heart!” God said to her: ”They have grown accustomed to filth, and will not learn except by force. Would that they would get to know themselves through discipline and recover their senses again!”

Christ speaks about the five good gifts given to priests and their five opposites that bad priests do.

Chapter 132

“I am like a man about to depart from this world who entrusts his greatest possessions to his dearest friends. When I was about to depart from this world, I accordingly entrusted the thing dearest to me, my own body, to priests whom I chose to be above all the angels and above all other men. I gave to them these five good gifts: first, my faith; second, the two keys to hell and heaven; third, the ability to make an angel out of an enemy; fourth, the ability to consecrate my body, which none of the angels can do; fifth, the gift of handling my most pure body with their own hands. Now, however, they treat me just as the Jews did who denied that I had raised Lazarus and performed other miracles, who instead spread the rumor that I wanted to be made king, that I had prohibited paying the tribute tax, and that I would rebuild the temple in three days.

In similar fashion, priests do not speak of my miracles or teach my doctrine but teach rather the love of the world. They preach their own pleasure and think nothing of what I did for them. Second, they have lost the key with which they were to open heaven for the wretched. They love, however, the key that opens hell and keep it wrapped away in fine clean linen. Third, they make a wicked man out of a righteous one, a devil out of the simple-hearted, a wounded man out of a healthy one - anyone who turns to them with three wounds receives a fourth from them. If someone comes to them with four wounds, then he leaves them with five. Once a sinner has seen the immoral example of priests, he grows confident in sinning and begins to boast of the sin that he earlier considered shameful. This is why their condemnation will be greater than that of others, because they go astray in their conduct and hurt others by their example.

Fourth, they sell me, though they should be sanctifying me with their lips. They are worse than Judas. At least Judas recognized his sin and experienced remorse, however unprofitably. These, however, call themselves just and make a show of it. Judas returned the price for his services to the buyers. These, instead, keep it for their own use. Judas sold me prior to the world's redemption. These sell me after I have already redeemed the world. They feel no compassion about the blood I lost, which cries out for vengeance more than the blood of Abel. Judas sold me for money alone. These, however, sell me for any kind of merchandise, since they do not approach me unless they hope to gain something for themselves. Fifth, they treat me like the Jews. What did the Jews do? They put me on the wood of the cross, but these put me in an oil-press and press down hard upon it.

You might ask: How does this happen, given that my divine nature is impassible as well as my human nature? I will tell you. My divine and human natures are impassible, nor can sorrow or adversity affect God. However, the intention of these

priests to remain in sin is so adverse and bitter to me that it is as if I were placed in an oil-press, if that were possible. These priests have two sins, namely, lust and greed, and they press me between the two.

They may, perhaps, do penance for these sins, but, then, after having carried out their priestly office, they have the firm intention to sin again, and so it is as though they press down hard upon me in an oil-press. Of course, they provide for women of ill repute and put them in a safe place so they can fulfill their lust and cast me out. They fawn on them and delight in them, but have no desire to see me who am the cause of their existence.

See, my friends, what sort of priests they are! See, my angels, the ones whom you serve! If I lay before you as I lie on the altar before them, none of you would dare to touch me. You would be afraid to do so. These men, however, betray me like thieves and traitors. Like whores they touch me. They are filthier than tar, yet they do not feel ashamed to approach me, who am the God and Lord of glory. Accordingly, as it was said to Israel, 'seven plagues shall come upon you.' Those seven plagues shall surely come upon the priests!"

Christ compares himself to Moses leading Israel through the Red Sea where the waters stood like walls to right and left, and about how Israel, that is, bad priests, neglect Christ and select the golden calf, that is, the world, and about how Christ honored priests by means of seven orders, from which they have turned away in seven ways.

Chapter 133

The Mother spoke: "The enemies of my Son were so eager for his blood that they even inflicted wounds on him when he was dead. Get yourself ready, for my Son is coming with his great host to speak to you!" Then he himself came and said: "Earlier, I likened myself to Moses when he was leading the people, when the water stood like a wall to right and left. I am indeed like Moses, figuratively speaking. I led the Christian people, that is, I opened heaven up for them and showed them the way to walk, freeing them from their oppressor, the devil, as though from pharaoh.

They walked, as it were, between the two walls of the sea to right and left. One of these walls no longer was not meant to proceed; the other of them was not meant to recede; yet both were to stand firmly. These two walls were the two covenants. The first was the old law, the one not meant to proceed. The second was the new law, the one that was not to recede. Between these two, firmly standing walls, I went to the cross as though through the Red Sea, for my whole body was made red with my blood,

and red was the once white wood, red the lance. I redeemed my captive people in order to win their love.

Now, however, Israel, that is, the priests, neglect me, and they select another god to love. In their passion for the world, as I said before, they love the golden calf. It becomes desirable to them because of their lust and burns in them because of their passions, standing strong on its feet with its head and throat of gluttony. Besides that, they treat me like an idol and lock me in so that I cannot go. They offer incense to me, yet do not please me by it, because they are not doing it for my sake but for themselves. They bend their knee of voluntary obedience to me only as it suits their desires, in order that I may buy them some temporal gain. They call out to me, but my ears do not hear them, because it is not from devotion, and they do not really mean it.

Hear me, my heavenly host and all my angels! I chose priests in preference to all the angels and other righteous people. To them alone I gave the power of handling my body. If I had liked, I could have chosen an angel for such an office. Instead, I had so much love for my priests that I granted them this great honor, and I appointed them to stand before me in as it were in seven ranks. They should be as patient as sheep, as steadfast as a solidly based wall, as courageous as soldiers, as wise as serpents, as modest as a virgin, as pure as an angel, as burning with longing as a bride for the marriage bed of her groom.

Now, however, they have turned from me in the worst way. They are as wild as predatory wolves that yield to none in their hunger and covetousness, that give honor to none, that have no shame. Second, they are as unsteady as a stone in a weak wall. They lack confidence in their base, that is, in God, in his ability to give them what they need and in his desire to sustain them. Third, like thieves walking in the dark, they find themselves in the darkness of vice. They do not have the daring of soldiers to fight for the glory of God or to undertake a manly task. Fourth, they stand about like asses with their heads to the ground, so stupid and foolish, always thinking about earthly and present conditions and never about what is to come. Fifth, they are as immodest as whores and approach me dressed like whores, keeping their bodies for lustful indulgence. Sixth, they are hideously stained with tar; everyone who comes close to them gets dirty. Seventh, they are as disgusting as vomit. It would be milder and better for me to approach vomit than to spend my pleasure with them. They are so disgusting that the whole heavenly host is disgusted with them. What would be more repulsive than a naked man bringing his mouth down to his lower limbs and eating his own excrement and drinking his own urine? That is how repulsive they are in my sight.

When they clothe themselves in priestly vestments, which can be compared to the clothing of the soul, for those vestments denote how the soul should be, then they clothe themselves as genuine traitors. When a man who has given his pledge to the

enemy of his lord has to fight together with his lord against that enemy, he blunts his weapons so as not to injure him. In the same way, when these men clothe themselves in priestly vestments, which are the clothing of the soul, figuratively speaking, with which they should protect themselves against the devil, they keep everything blunted so as not to injure the devil and so that he need not fear them.

One might ask: How does that happen? Well, when they clothe themselves with the weapons of continence, they blunt them through lust and thus do not vex the devil. When they clothe themselves with the weapons of charity, the weapons do no harm, because they have been blunted through malice. The weapons, that is, the vestments, in which they clothe themselves, are not for their Lord's protection but are only for show, just like traitors who act in one way but put on a different appearance.

O my friends, thus do these accursed, dissembling priests approach me like traitors. Yet I come to them all the same, I who am your God and the God of every creature in heaven and on earth, and I lie there before them on the altar, true God and true man. As soon as they have pronounced those words 'This is my body,' I come to them like a bridegroom to share the delight of my divine nature with them, but I encounter the devil in them. So when they put me to their mouths, I take my divine and human natures and go away, and the devil, who had fled in terror at the presence of the Lord, returns then with pleasure.

Hear again, my friends, what dignity I conferred upon priests, beyond that of the angels and other men. I gave them five privileges. First, the power of binding and loosing in heaven and on earth. Second, I gave them the ability to turn my worst enemy into a friend, a devil into an angel of mine. Third, I gave them the power of preaching my words. Fourth, the power of consecrating and offering my body, something that none of the angels can do. Fifth, the privilege of handling my body, something that none of you would dare to do, if I were lying before you.

I make five accusations against them now. First, that they open hell and close heaven to those trying to enter. Second, that they make an enemy out of a friend and deal two wounds to the person coming to them with only one, who sees the shameful life of priests and thinks to himself: 'If he can do it, even more so can I.' Third, they make nothing of my words and assert their own lies while denying my truth. Fourth, they sell me with their lips, though they should be sanctifying me. Fifth, they crucify my body more painfully than the Jews did.

My friends, see how those whom I have chosen and loved so much repay me. I joined them to myself with my own body, and they dissolve the bond between us. This is why they shall be sentenced as traitors and not as priests, unless they reform themselves.”

Christ says that he has given more honor to priests than to all the angels and other men, but that they provoke him more than all the others. Their damnation is illustrated in the soul of one priest eternally damned.

Chapter 134

Mary said: "Remember my Son's passion! He is coming now." And there appeared St. John the Baptist who said to the Blessed Virgin Mary: "God's anger at the world has not been so great for a thousand years." When the Son came, he said to the bride: "To me it is but an hour from the beginning, and how much time is that to you? All this time is to me but as a single hour. Regarding priests, I told you before that I chose them from among all angels and men, yet now they are more vexing to me than any others." Then there appeared demons carrying a soul in their hands. They said to the Judge: "Behold the warrior!" The Judge answered: "Though corporal beings cannot hear things of the spirit nor can the corporal eye see spiritual beings, yet for the sake of this woman standing here, the eyes of whose understanding I am opening, tell us, by what right do you own this soul?"

They answered: "We possess him by nine rights or, rather, transgressions. First, he was beneath us in three ways, equal to us in three ways, above us in three ways. Our first right to him lies in the fact that he was good on the outside but bad within. The second is that he was at times full of covetousness and gluttony but at other times fasted only for the good of the body or because of illness. Third, at times he was severe in word and deed, but at other times his wicked severity was suppressed for the sake of some advantage to himself. We do not have these defects, for we are on the outside just what we are within, and we are always wickedly severe and always equally covetous of evil.

He was our peer in three ways, inasmuch as we fell through the three sins of pride, covetousness, and envy, and he has these three himself. He was above and surpassed us in wickedness in three ways, as being a priest who handled your body. The first was that he did not guard his mouth with which he was to proclaim your words. Instead, like a barking dog, he barked out your words. When he proclaimed your words, we felt the same kind of fear as someone hearing some terrible sound, and we fled from him in terror at once. However, he stayed on without any fear or shame. Second, he did not guard his hands with which he handled your most pure body, but stained them in every kind of pleasure. Whenever he handled your body, which was the same body as that in the Virgin's womb and on the cross, after the words of consecration had been spoken, then we felt the same kind of fear as a man whose

whole body is convulsed with fear, though our motive was not divine charity but fear at your power and your great might. He, however, stood there unafraid and did not care. When he put you to his mouth, which was like a filthy dirty vessel, we were like men who had lost all their might, like one lacking all strength, dead from fear even though we are immortal. Yet he felt no fear and did not tremble to touch you. However, since it was not fitting that the Lord of majesty should enter into so shameful a vessel, you would take your divine and human natures and leave him, and he would remain alone, and we, who fled in fear each and every time, would return to him in a fury.

In all these ways he excelled us in evil, and this is why we rightfully own him. Therefore, since you are the just Judge, render judgment for us concerning him.” The Judge answered: ”I hear your demands, but you, wretched soul, while this woman is present, tell us what intention you had at the end of your life, while you still had the use of reason and bodily strength.”

The soul answered: ”My intention was to sin unceasingly and never desist. However, because I knew that I would not live forever, I decided to sin up until the very last moment and that was my intention when I was separated from my body.” Then the Judge said: ”Your conscience is your judge. Therefore, say in conscience what sentence you deserve!” The soul answered: ”My sentence is the most bitter, wretched suffering to endure without end and with no mercy.” Then the devils went off with the soul after hearing his sentence.

Then the Lord said to the bride: ”My bride, see how priests treat me! I chose them from among all the angels and other men, and honored them above them all. However, they provoke me more than all the Jews and Gentiles and more than all the demons.”

Christ shows how much kindness he has shown to priests. Yet they, as ungrateful as an adulterous bride, scorn Christ and love three other lovers, namely, the world, the flesh, and the devil. He demonstrates this with the example of a priest who had recently died and was eternally damned.

Chapter 135

“I am like a bridegroom who leads his bride lovingly into his home. Thus did I join priests to myself with my own body, so that they might be in me and I in them. However, they respond to me like an adulteress to her bridegroom: 'Your words displease me. Your wealth is meaningless. Your desire is like poison. There are three others I prefer to love and follow.' Her gentle husband answered: 'My bride, listen to me, wait a little longer, for your words should be my words, your will my will, your

wealth my wealth, your desire my desire!' However, she was not at all willing to listen but went off to those other three. When she had gone far enough off so that the bridegroom could no longer be seen, the first of them, that is, the world, said: 'Here the road divides and I can no longer accompany her, so I want to have all her wealth.' The second, that is, the body, said: 'I am mortal and will become food for worms. She, however, is immortal, so I will leave her here.' The third, that is, the devil, said: 'I am immortal and endure forever. Because she did not want to stay with her man, she will follow me forever.'

This is how these accursed priests treat me. They should be my limbs and be as outstanding among others as a finger on the hand, but they are worse than the devil. So, they will sink down lower in hell than all the devils, unless they reform themselves. I call to them like a bridegroom. I do all I can for them, but the more I call, the farther off they go. My words displease them; my wealth is a burden; they detest my sweet words like poison. I run after them, warning them like a kind father. I show them the forbearance of a gentle lord. I coax them with gifts like a good bridegroom. However, the more I call, the more they turn away from me. They love their three friends more than me, the world and the body, and the third, the devil, who will take them in and never let them go. Woe to them, that they ever became priests and the limbs of my body!

That priest who died recently possessed three qualities. First, he had pride, for he dressed like a bishop. Second, he was celebrated for his wisdom. Third, he inclined his will to whatever he wanted and to whatever was pleasing to his body. He practiced fasting for the sake of bodily health, and did whatever pleased his body, not what was according to my will. But what good has it done him now? As a reward for his pride, he stands before me like a man broken in two, stinking, covered with wounds and broken skin. Because of his celebrity, he stands forgotten before me, and he will be forgotten by men. As a reward for his self-will, worms will take over his body, and demons will torture his soul without end.

Look at what the wretches love and how they act! Where are his friends, where are his possessions, his honor and glory? In return for them all, he will now have everlasting shame. They purchase something small, worldly honor, and they lose something great, eternal joy. Alas for such as these, woe to them that they were ever born! They sink deeper into hell than anyone else."

The pious handmaid of Christ, Lady Bridget of blessed memory, received the following revelations in a divinely inspired vision while she was at prayer. They are addressed to the Roman pontiffs Clement VI, Innocent VI, Urban V, and Gregory XI. They deal with the return of the Apostolic See and the Roman Curia to Rome and the reformation of

the church by command of almighty God. Two years before the Jubilee Year, Christ gives the bride the words contained here and orders her to send them to Pope Clement in order that he should establish peace between the kings of France and England and come to Italy and proclaim the Jubilee Year. The Reverend Lord Hemming, bishop of Åbo, and Brother Peter, prior of the Cistercian monastery of Alvastra in the kingdom of Sweden.

Chapter 136

The Son of God speaks to the bride, saying: "Write these words from me to Pope Clement: I exalted you and let you ascend through all the ranks of honor. Rise up and establish peace between the kings of France and England, who are like dangerous beasts, betrayers of souls. Then come to Italy and preach the word there and proclaim a year of salvation and divine love! Look on the streets paved with the blood of my saints, and I shall give you an everlasting reward. Think of times past when you had the audacity to provoke my anger, and I kept silent, when you did what you wanted and what you should not have done, and I was patient, as though I did not hear.

Indeed, my time approaches, and I shall require an account of you for the negligence and audacity of your time. In the same way as I let you ascend through the ranks, you will descend through other ranks that you will truly experience in soul and body, unless you obey my words. Your grandiloquent tongue will be silent. The name by which you are called on earth will be held in oblivion and reproach before me and my saints. I shall also require an account of you as to how unworthily you rose through the ranks, though it was with my permission, which I, God, know better than your negligent conscience can recall.

I shall seek an account from you with regard to your lukewarmness in reestablishing peace between the kings and your preferential treatment of one of the two parties. Moreover, it shall not be forgotten how greed and ambition flourished and increased in the church during your time, or that you could have reformed and set many things right but that you, lover of the flesh, were unwilling. Get up, therefore, before your fast approaching final hour arrives, and extinguish the negligence of your past by being zealous in your nearly final hour! If you are in doubt about to which spirit these words belong, that kingdom and that person are well known in which amazement and wonders have been wrought.

The justice and mercy of which I speak are drawing near everywhere on earth. Your own conscience tells you that my exhortation is rational and my proposal charitable. Had you not been saved by my patience, you should have descended lower

than all your predecessors. Examine, then, the book of your conscience and see if I am telling the truth!”

Christ's words to the bride making mention of Pope Innocent the sixth who was pope after Clement.

The Son speaks to the bride and says: ”This Pope Innocent is of better metal than his predecessor and is a fit canvas to receive the finest colors. However, the wickedness of humankind demands that he should soon be taken from their midst. His good intention will be taken into account for his greater reward and glorification. Nevertheless, if he listens to my words given to you and written down in books, he will become better, and those who bring those words to him will receive a more lofty reward.”

A revelation touching on Pope Urban, received by the bride of Christ in Rome and concerning the confirmation of the Rule of the Holy Savior and the indulgences of St. Peter in Chains granted by Christ to the cloister of the Blessed Virgin in Vadstena.

Chapter 137

The Son of God speaks to the bride: ”A person who has a ball of yarn containing fine gold inside does not stop unwinding it until he finds the gold. Once it is found, the owner uses it for his own comfort and honor. This Pope Urban is gold that is malleable for good ends but is surrounded by worldly cares. Go, therefore, and tell him this from me: Your time is short. Rise up and consider how the souls entrusted to you can obtain salvation. I gave you as coming from my very own lips the rule of an order that should be founded and begun in Vadstena, Sweden.

Now I want you not only to confirm it by your authority but also to give it the strength of your blessing, for you are my vicar on earth. I dictated it and endowed it with a spiritual endowment by granting it the indulgences attracted to the Roman church of St. Peter in Chains. Approve, therefore, in the sight of men that which has been sanctioned in the sight of my heavenly host. If you seek a sign that it is I who am saying this, I have already showed you that, when you first heard my words, your soul was spiritually comforted at the coming of my messenger. If you seek a further sign, none shall be given you but that of the prophet Jonah.

You, my bride, to whom I showed this grace, if you cannot get the letter and favor of the pope and his seal upon the concession of the indulgences without payment in advance, my blessing is enough for you. I shall approve and confirm my words and all

the saints shall be your witnesses, and let my Mother be your seal, my Father your guarantor, and the Holy Spirit the comforter of those who come to your cloister.”

This is a revelation that the bride of Christ received in Rome concerning the same Pope Urban before his return to Avignon in the year of the Lord 1370. She presented it to him herself in Montefiascone.

Chapter 138

While the aforesaid person was at prayer during a night vigil, it appeared to her as if a voice came to her out of a ring of splendor like the sun. The voice spoke the following words to her. ”I am the Mother of God, because thus it was pleasing to him. I am also the Mother of all those who live in heavenly joy. Even though infant babies get what they need as they wish, still their joy grows with an increase of happiness when they see their mother's gentle face. So it pleases God to give all those in the heavenly court the joy and exultation of the purity of my virginity and the beauty of my virtues, even though they possess every good thing through the divine power in an incomprehensible way. I am also the Mother of all those in purgatory, for all the pains they must suffer for the purification of their sins are in some way mitigated because of my prayers at any time. Thus it pleases God to decrease some of the punishments due them according to the strictness of divine justice.

I am also the Mother of all the justice that is in the world - the justice my Son loved with a most perfect love. As a motherly hand is always ready to ward off dangers in defense of her child's heart should someone try to injure it, so too I am constantly ready to defend just people in the world and free them from every spiritual danger. I am also like a mother to all sinners who want to reform and have the intention of not sinning anymore against God. I am willing to take such a sinner into my protection, just like a loving mother who sees her naked son encountering enemies armed with sharp swords. Does she not then bravely step in the way of danger to free her son from the hands of his enemies and snatch him away and hold him joyfully in her arms? This is what I do and what I shall do for all sinners who pray for my Son's mercy with true contrition and love for God.

Listen and pay close attention to what I want to tell you concerning two sons of mine whose names I will mention to you. The first one I mean is my Son Jesus Christ, who was born from my virginal flesh in order to manifest his love and redeem souls. Accordingly, he did not spare his body toil and bloodshed or disdain to hear insults and endure the pain of his death. He is God himself, almighty in eternal happiness. The

second whom I count as my son is he who occupies the papal See, God's see in the world, provided he obeys God's precepts and loves him with perfect charity.

Now I want to say something about this pope named Urban. Thanks to my prayers, he received the inspiration of the Holy Spirit that he should go back to Rome and Italy for no other purpose than to carry out mercy and justice, strengthen the catholic faith, reestablish the peace and, in this way, renew the Holy Church. As a mother carries her child to the place she likes before uncovering her breasts for him, so I led Pope Urban by my prayer and the work of the Holy Spirit from Avignon to Rome without any physical danger whatever. What did he do to me? He turns his back on me rather than face me, and he intends to go away from me. An evil spirit has brought him to this by deceiving him. He is weary of his divine work and wants his own physical comfort. Moreover, the devil is attracting him with worldly pleasure, for he longs too much for his native country after worldly fashion. Likewise, he is led on by the advice of carnal-minded friends who think more of his likes and pleasure than he does of God's likes and glory and the good and salvation of his soul.

If it does happen that he returns to the country where he was elected pope, within a short time he shall be struck with a blow that will knock his teeth out. His sight will become cloudy and darkened, and he will tremble in every limb of his body. The fire of the Holy Spirit will gradually cool in him and depart, and the prayers of all the friends of God, who had decided to pray for him with tearful sighs, will grow sluggish, and their hearts will grow cold to his love. He will render an account concerning two things before God: first, what he did while occupying the papal See; second, what he omitted among the things he could have done for the glory of God by means of his great authority.”

The following is the first revelation sent to Pope Gregory XI through his Lordship Latinus Orsini.

Chapter 139

A person, who was watching in vigil, not sleeping but persevering in prayer, was carried off in spirit. At that moment, all the strength of her body seemed to fail, but her heart was inflamed and felt the exultation of burning love. Her soul was consoled, while her spirit was comforted with divine strength, and her whole conscience was filled with spiritual understanding.

The following vision occurred to this person. She heard a sweet-sounding voice speaking to her as follows: ”I am she who gave birth to God's Son, true God, Jesus

Christ. I told you some things previously that were to be announced to Pope Urban. Now I am giving you a message to send to Pope Gregory. However, in order that it may be better understood, I will tell you it by means of a parable. If a loving mother saw her own beloved son lying naked and cold on the ground, having no strength to raise himself up, but, from a longing for her motherly attention and milk, wailing and weeping with mournful sounds, she would then quickly run to her son with tender love and compassion and lift him up off the ground with her kind, motherly hands, caressing him gently and warming him soothingly with the motherly warmth of her bosom, and she would feed him sweetly with the milk of her breasts.

This is how I, the Mother of mercy, will treat Pope Gregory, if he would only return to Rome and Italy with a mind to stay there and with the good shepherd's intention of bewailing with sighful tears the eternal loss and damnation of the souls of the sheep entrusted to him, and if he would decide to renew the state of the church with humility and due pastoral charity.

Then, indeed, like a loving mother, I will lift him up off the ground as a cold and naked son, that is, I will take him and his whole heart away from all the earthly desire and worldly love that go against God's will, and I shall warm him sweetly with motherly warmth, that is, with the love in my bosom. I will fill him with my milk, that is, with my prayer, which is like milk. O, how countless are those who are sustained and sweetly sated with the milk of my prayer! I will sate him with the milk of the prayers I pray for him to my Lord and God, who is my Son, so that he may deign to share and unite his Holy Spirit with the inner blood of the heart of Pope Gregory. He will then be sated with a true and perfect satiety to such an extent that he will no longer want to live for anything else in this world than to add to God's glory with all his might.

See, I have now shown him the motherly love with which I will treat him, if he obeys, because it is God's will, and transfers his see to Rome with humility. Now again, in order that he may not later use ignorance as an excuse, I caution him with a mother's love and tell him what will follow if he is not obedient to what has been said. Without a doubt, he will feel the rod of justice, that is, the anger of my Son. His life will be cut short, and he will be called to God's judgment. No might of worldly lords will then help him, nor will the wisdom and knowledge of medical doctors avail him, nor will the fresh air of his native country do him any good for the prolongation of his life.”

This means that if he comes to Rome and does not carry out the aforesaid things, his life will be cut short, and medical doctors will not do him any good nor will he return to Avignon where the air of his native country might be of benefit to him. Rather, he will die.

Note the following four instructions to the pope: that he should come to Rome with humility, that he should have a mind to stay, that he should bewail the perdition of souls, that he should try to renew the church, etc. If he does not do all these things, his life will be cut short, as stated above after the words "Now again." Thus, it is not enough for the pope merely to come to Rome, but he must carry out all four of the instructions above. Here follows the second vision brought by his Lordship De Nola to the same Pope Gregory XI.

Chapter 140

Praise and service to God for all his love, honor to the most holy and dear Virgin Mary, his Mother, for the compassion she shows to all those whom her Son has redeemed with his precious blood! Holy Father, it happened to a person well known to you that, while she continued in a vigil of prayer, she felt her heart to be all aflame through the fire of divine charity and the visitation of the Holy Spirit.

This person heard a voice saying to her: "Hear, you who see spiritual visions, and speak what you are now taught, and write the words you now hear to the Roman pontiff Gregory. I who now speak to you am the one whom it pleased God to choose as his Mother, and so he took his human body from my flesh. My Son did a great work of mercy for Pope Gregory when he had me explain to you his most holy will, which I intimated more fully to him when it was transmitted to him in the earlier revelation. This work was done more because of the prayers and tears of God's friends than of any earlier merit on his part.

The devil, his enemy, and I fought a great battle over him. I admonished the same Pope Gregory in the other letter to hasten with humility and divine charity to Rome or Italy and there establish his See and altogether to remain there until his death. However, the devil and the pope's other advisors counseled him to delay and to stay on in the regions where he is as yet, being motivated by earthly affections and the mundane delight and solace of his natural relatives and friends. So the devil now has a greater right and opportunity to tempt him, since he chose to obey the advice of the devil and his worldly friends rather than God's and my own will.

It is true that the pope wants to be ascertained of God's will still further. Therefore, it is right that his desire be fulfilled. He shall know it with certainty to be God's will that he himself should come without any delay to Italy or Rome, and that he should make his way and altogether hasten to come with such speed that he arrives personally in the city or in the province of Italy by next March or as soon as possible, by April at the latest, that is, if he still wants me for his mother. If he disobeys this, let

him truly know that he shall never again enjoy any such consolation - any other visitation or revelation from me - in this world but shall, after his death, make an answer before the court of divine justice as to why he refused to obey God's commands. If he does obey, however, then I will fulfill what I promised in the revelation that was originally delivered to him.

I also inform the pope that there will never be a peace in France so stable and serene that its inhabitants can enjoy complete security and concord until the people of that kingdom placate God my Son by means of great works of piety and humility, having hitherto provoked him to anger and indignation at their many immoral deeds and offenses. Accordingly, he must understand that the journey of those squires from the iniquitous societies of iniquitous men, which they intend to make to the Holy Sepulcher of my Son, is no more pleasing to my Son, the true God, than the gold that the people of Israel cast into the fire out of which the devil welded the molten calf, and this is because of their pride and greed. If they intend to go to the famous Sepulcher, it is more for the sake of pride and greed for money than for the love and honor of God." At these words, the vision faded.

God's Mother later gave me the following additional message: "Tell my bishop, the hermit, to close and seal the letter. He should then make another copy of it later on another piece of paper and show this unsealed copy to the abbot, the papal nuncio, and to Count de Nola, so that they may read it and know its contents. Once they have read it, he should give them the closed and sealed letter to send to Pope Gregory without delay. However, he should not give the unsealed letter to them. Instead, I want him to tear it up and shred it to pieces before their eyes. Just as the one letter will be torn into many small pieces, so too, if the pope does not come to Italy at the appointed time and year, the lands of the church, which now obey him in united obedience and submission, will be divided in many parts at the hands of tyrants.

Know most assuredly that, by the increase of this very pope's trials, he will not only hear but also see with his own eyes that what I say is true. Not even with all the authority of his hand will he be able to return those lands of the church to their earlier state of obedience and peace. What I am telling you now is not to be said or written to that abbot, for the seed lies hidden in the earth until it brings forth grain."

A revelation for the same pope given to the bride in Naples when she had returned from Jerusalem. She did not send this revelation to the pope, because no divine command was given to her.

Chapter 141

Christ appeared to Lady Bridget while she was praying for Pope Gregory XI. He said to her: "Listen carefully, my daughter, to what I tell you. Understand that this Pope Gregory is like a paralytic who cannot use his hands for working or his feet for walking. The disease of paralysis is produced by corrupt blood and humor and by cold. In the same way, an immoderate love of his own blood and the coldness of his tepid mind toward me keep this pope encumbered, as it were. Understand, however, that, by the help of the Virgin Mary, my Mother, he is already beginning to move his hands and feet, that is, to act after my will and for my honor by coming to Rome. Be thus assured that he will come to Rome and initiate the way to future good there but will not finish it."

Lady Bridget then answered: "The Lord, my God, the queen of Naples and many others tell me that it is impossible for him to come to Rome, because the king of France and the cardinals and others are putting as many obstacles as they can in his way. I have heard that many people have arisen there saying that they have God's Spirit and receive divine revelations and visions that they use as a pretext to dissuade him from coming. Therefore I am very much afraid that his coming will be prevented."

God answered: "You have heard it read about how Jeremiah lived in Israel in those days and had God's Spirit for prophecy, and how there were many at the time who had the spirit of dreams and lies. The wicked king put his trust in them, which is why both the king himself and his people fell into captivity. If the king had put his trust in Jeremiah alone, my anger would have been withdrawn from him. So it is now as well. Sages arise or dreamers or friends not of the spirit but of the flesh, and they use their persuasion on Pope Gregory and dissuade him from the opposite course of action. Nevertheless, I, the Lord, shall still prevail over them and bring the pope to Rome against their encouragement. However, whether you will see him come or not, that is not permitted for you to know."

A revelation for the same Pope Gregory given to the bride in Naples and delivered to him by a hermit who had renounced the episcopacy.

Chapter 142

Holy Father, that person whom Your Holiness knows well was praying in vigil when she fell into a spiritual rapture and fell into contemplation. She saw in spirit the likeness of a throne on which was seated the likeness of a man of inestimable beauty, a lord of unfathomable might. A great multitude of saints and a countless host of angels

stood around the throne. A bishop dressed in pontifical regalia stood at some distance before the throne.

The lord who was seated on the throne spoke to me and said: "All power in heaven and on earth has been given to me by my Father. Although I seem to be speaking to you with one mouth, I do not speak alone, for the Father and the Holy Spirit speak with me. We three persons are one in the substance of the divinity."

Then he addressed the bishop and said: "Listen, Pope Gregory, to the eleven points I say to you, and attend carefully to what I tell you! Why do you hate me so? For what reason is your audacity and presumption so great against me? Your worldly court is plundering my heavenly court. In your pride you are robbing me of my sheep. You unjustly extort and filch the ecclesiastical property that belongs to me as well as the possessions of the subjects of my church, and you give them to your temporal friends. You snatch and unjustly receive goods from my poor and distribute them dishonorably to your rich. Accordingly, your audacity and presumption are exceedingly great, for you enter into my court so rashly and show no consideration for what is mine.

What have I done to you, Gregory? I patiently allowed you to rise to the pontificate. I explained my will to you beforehand by means of letters transmitted to you by divine revelation from Rome. I admonished you through them for the sake of your soul's salvation, and I warned you in them about your great losses. How have you repaid me for all these benefits? What are you doing about the fact that great pride rules in your court, and insatiable greed and detestable luxury and even the evil ruin of horrible simony?

Furthermore, you are stealing and plundering countless souls away from me. You cast into the fire of Gehenna nearly all those who come to your court, simply because you do not take diligent care of the things pertaining to my court, though you are the prelate and shepherd of my sheep. It is therefore your fault, because you do not prudently consider what must be done or corrected for their spiritual salvation.

Though I could justly condemn you for all the aforesaid, yet I am again admonishing you out of mercy for the salvation of your soul to come to your see in Rome as soon as you can. I leave the time up to you. Know that the more you delay, the greater will be the decrease in your spiritual and moral development. The sooner you come to Rome, the sooner you will experience an increase of virtue and of the gifts of the Holy Spirit and the more you will be inflamed with the divine fire of my love. Come, then, and do not delay! Come not with your customary pride and worldly pomp, but with all humility and ardent love!

As soon as you have thus come, uproot, pluck out and destroy all the vices of your court! Separate yourself from the counsel of carnal-minded and worldly friends and follow humbly the spiritual counsel of my friends. Approach, then, and be not afraid. Get up like a man and clothe yourself confidently in strength!

Start to reform the church that I purchased with my own blood in order that it may be reformed and led back spiritually to its pristine state of holiness, for nowadays more veneration is shown to a brothel than to my Holy Church.

If you do not obey this my will, then you can be quite sure that you are going to be condemned by me before all my heavenly court with the same kind of sentence and spiritual justice with which one condemns and punishes a worldly prelate that is to be stripped of his rank. He is publicly divested of his sacred, pontifical garb, defeated, and accursed. He is filled with ignominy and shame. This is what I will do to you. I shall send you away from the glory of heaven. Everything that now gives you peace and honor will then be turned into a curse and your eternal shame. Every demon in hell will snatch a piece of your soul, immortal and indestructible as it is, and you will be filled with an everlasting curse instead of a blessing. For as long as I still tolerate your disobedience, you will still prosper.

However, Gregory, my son, I admonish you again to convert to me with humility. Heed my counsel. I am your Father and Creator. If you obey me in what I told you, I will welcome you mercifully like a loving father. Bravely approach the way of justice and you shall prosper. Do not despise the one who loves you. If you obey, I will show you mercy and bless and dress you and adorn you with the precious pontifical regalia of a true pope. I shall clothe you with myself in such a way that you will be in me and I in you, and you shall be glorified in eternity.”

After this had been seen and heard, the vision faded.

The fourth revelation sent by Blessed Bridget to the pope in the month of July in the year of our Lord 1373. She wrote this to a certain hermit who had once been bishop and who was then with the pope in Avignon.

Chapter 143

Our Lord Jesus Christ told me, Reverend Bishop, to write you the following words for you to show to the pope. ”The Pope seeks a sign. Tell him that the pharisees sought a sign and that I answered them that just as Jonah was in the belly of the whale for three days and nights, so I, the Virgin's Son, was dead in the earth for three days and nights. After the promised sign, I, God's Son, suffered, died, and was buried and

rose again and ascended into my glory. Thus, Pope Gregory has received the sign of my exhortation to save souls. Let him do with deeds what belongs to my honor. Let him struggle to save souls and return my church to its pristine state and to a better condition. Then he will experience the sign and reward of eternal consolation. He will also have a second sign. If he does not obey my words and come to Italy, he will lose not only temporal goods but also spiritual ones, and he will feel troubled at heart so long as he lives. Though his heart may sometimes seem to have some relief, the remorse of his conscience and his inner troubles will stay with him. The third sign is that I, God, speak miraculously to a woman. What is the purpose of this? What is the benefit of it, if not the salvation and good of souls and the reformation of the wicked and the improvement of the good?

Concerning the dispute between the pope and Barnabò, I answer that it is loathsome to me beyond measure, for numberless souls are in peril because of it. It is therefore my will that they should reach an agreement. Even if the pope were to be expelled from his papacy, it would be better for him to humble himself and come to an agreement, should the occasion present itself, than to allow so many souls to perish in eternal damnation. Concerning the betterment of the kingdom of France, it will not be made known until the pope himself arrives in Italy.

It is as though there were a gibbet from which hung a rope that a numberless crowd was pulling to one side while only one man was pulling it to the other. So it obviously is with the damnation of souls. A great many are working on it. This pope should gaze on me alone, though everyone else is dissuading him from coming to Rome and resisting it as much as they can. He should trust in me alone, and I will help him, and none of them will prevail over him. As chicks in a nest raise themselves up and clamor and rejoice when their mother comes, so I shall joyfully run out to meet him and raise him up and honor him in both soul and body.”

The Lord spoke again: ”Because the pope is in doubt as to whether he should come to Rome for sake of the reestablishment of the peace and of my church, I will that he should come next autumn. Let him know that he can do nothing more pleasing to me than to come to Italy.”

The vision received by the bride of Christ concerning the judgment of the soul of a deceased pope.

The bride saw a person dressed in a pontifical scapular standing in a house spattered with mud from the streets. The roof the house was almost pressing down on the person's skull. Black Ethiopians with hooks and other instruments of torture were surrounding the house but were unable to touch the said person, though they filled him with the greatest of terror.

Then I heard a voice saying to me: "This is the soul of that pope whom you knew. This house is his spiritual reward. He dealt in worldly affairs, and his reward, therefore, is not yet a shining one, not until he has been cleansed in purgatory and made brighter with spiritual prayers and God's love. The roof is pressing down upon him. This is a mystical sign, for the roof symbolizes love for God. The wider and higher it is in respect to spiritual things and divine fervor, the greater love one has. Because the love of this soul was ardent for certain worldly affairs and preferred to follow her self-will, the roof, which is bright and high in the case of God's elect, is too low for her, until it is enlarged by the blood of God's Son and the intervention of the heavenly court. The soul is dressed in a scapular. This is a sign that he was eager to follow the religious life and his vocation, but his efforts were not great enough to be an example for advanced souls or a model for the perfect.

Now, however, you are permitted to know three of the works that he did in his life on account of which he is now being punished. The first was that he was disobedient toward God and his own conscience, for which his conscience felt contrition and remorse. The second is that he gave dispensations in some cases for the sake of carnal affection due to following his own self-will. The third is that he ignored some things that he might have corrected in order not to offend those he loved. Know, however, that this soul is not in the company of those that descend into hell, nor with those that come to the more painful trials of purgatory. Instead, he finds himself with those who day by day hasten nearer to the grace and vision of the majesty of almighty God."

Book 5 "The Book of Questions"

Prologue

Book Five of the Heavenly Revelations of Christ to blessed Bridget of the kingdom of Sweden is rightly entitled the Book of Questions because it proceeds by way of questions to which Christ the Lord gives wonderful answers. It was revealed to the lady in a singular manner, as she and her confessors have often testified explicitly. Once it happened that she was going by horse one day to her castle in Vadstena along with several of her household who were also on horseback. While she was riding, she began to lift up her mind to God in prayer. Immediately, she fell into a spiritual rapture and continued on as though somehow outside herself and separated from her bodily senses, suspended in an ecstasy of mental contemplation.

She saw in spirit a ladder fixed firmly in the earth, the top of which was touching heaven. At its top in heaven she saw the Lord Jesus Christ sitting on a wonderful throne like a Judge in the act of judgment. At his feet stood the Virgin Mary, and surrounding the throne was a countless host of angels and a vast multitude of saints. Lady Bridget saw a certain monk midway up the ladder, a man whom she recognized and who was still alive, a learned scholar in the science of theology but full of guile and devilish wickedness. With his most impatient and agitated bearing he seemed more like a devil than a humble monk. For the lady could see all the inner thoughts and feelings of the monk's heart and how he disclosed them to Christ the Judge seated on the throne through his uncontrolled and agitated way of questioning, as follows below.

Lady Bridget then saw and heard in spirit how Christ the Judge, with a meek and gentle bearing, responded to those questions briefly one by one with utmost wisdom, and how the Virgin Mary, our Lady, spoke a few words now and then to Lady Bridget, as this book will explain below in greater detail.

In that one moment Lady Bridget received this whole book in her mind in one and the same revelation. As she was now approaching the castle, her servants took hold of the horse's bridle and then began to shake her gently and to waken her, as it were, from

her rapture. When she came to herself again, she felt terribly sad over the loss of such divine sweetness.

The Book of Questions remained thus effectively fixed in her heart and memory, as though it had all been carved on a marble tablet. She wrote it down in her own language straightaway, and then her confessor translated it into the literary language, just as he had been accustomed to translating the other books of revelations.

Interrogation 1

I saw a throne in heaven on which sat the Lord Jesus Christ as Judge. At his feet sat the Virgin Mary. Surrounding the throne was a host of angels and a countless multitude of saints. A certain monk, a great scholar of theology, stood high up on a rung of a ladder that was fixed in the earth and whose top reached up to heaven. With an impatient and agitated bearing, as though full of wickedness and guile, he put questions to the Judge:

First question. "O Judge, I ask you: You gave me a mouth. May I not say what I please?"

Second question. "You gave me eyes. May I not look at what I like with them?"

Third question. "You gave me ears. Why should I not listen to what I please with them?"

Fourth question. "You gave me hands. Why should I not do what I want with them?"

Fifth question. "You gave me feet. Why should I not walk where I wish with them?"

Christ's answer to the first question. Seated on the throne, the Judge, whose bearing was meek and gentle, answered him, saying: "Friend, I gave you a mouth in

order rationally to speak words beneficial to your soul and body as well as words for my glory.”

Answer to the second question. ”Second, I gave you eyes that you might see the evils you must flee and the healthful things you must preserve.”

Answer to the third question. ”Third, I gave you ears that you might hear that which pertains to truth and goodness.”

Answer to the fourth question. ”Fourth, I gave you hands that you might use them to do that which is necessary for the body but not harmful for the soul.”

Answer to the fifth question. ”Fifth, I gave you feet that you might leave behind the love of the world and go toward your soul's rest and love and toward me, your Creator and Redeemer.”

Interrogation 2

First question. Again the monk appeared on his ladder as before, saying: ”O Christ the Judge, you bore the most painful suffering by your own free will. Why then should I not possess honor and be proud in the world?”

Second question. ”You gave me temporal goods. Why then should I not own what I want?”

Third question. ”Why did you give me the limbs of my body, if I may not move and exercise them at will?”

Fourth question. ”Why did you give law and justice if not for seeking revenge?”

Fifth question. ”You let us have quiet and rest, but why did you arrange for us to experience weariness and tribulation?”

Answer to the first question. The Judge answered: "Friend, human pride is so long endured as to exalt humility and show forth my goodness. And since pride was not created by me but invented by the devil, it must be shunned, because it leads to hell. But humility must be kept, because it leads to heaven. I, God, taught this by my word and example."

Answer to the second question. "I have given and conceded temporal goods to people in order that they might make rational use of them and exchange created goods for something uncreated, that is, for me, their Lord and Creator, by praising and honoring me for my good creation and by not living in accordance with the desires of the flesh."

Answer to the third question. "A person is given the limbs of the body in order that the soul might see in them a certain likeness of the virtues and so that they might be the soul's instruments for duty and virtue."

Answer to the fourth question. "Justice and law were indeed established by me so that they might be fulfilled with supernatural charity and compassion and so that godly unity and harmony might be cemented among humans."

Answer to the fifth question. "I gave people bodily rest and quiet in order to strengthen the weakness of the flesh and to endow the soul with fortitude and virtue. But because the flesh sometimes grows thoughtlessly insolent, one must cheerfully endure tribulations and all other such corrective measures."

Interrogation 3

First question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: "O Judge, I ask you: Why did you give us the bodily senses, if we are not to move and live according to carnal feelings?"

Second question. "And why did you give us the means of carnal sustenance, such as food and other delectable things, if we are not to live in order to sate the carnal appetite?"

Third question. "Why did you give us free will, if we are not to follow our own wishes?"

Fourth question. "Why did you give men and women the seed of intercourse and a sexual nature, if the seed is not to be spilled according to the carnal appetite?"

Fifth question. "Why did you give us a heart and a will, if not to choose that which tastes sweetest and to love the more enjoyable delights?"

Answer to the first question. The Judge answered: "Friend, I gave humans sense and understanding in order that they might meditate on and imitate the ways of life and shun the ways of death."

Answer to the second question. "I gave food and other carnal necessities for the moderate sustenance of the body and so that people might exercise the virtues of the soul with greater strength without growing weak from excessive consumption."

Answer to the third question. "I gave humans free will so that they might give up their own will for me, their God, and thus obtain a greater reward."

Answer to the fourth question. "I gave them the seed of intercourse so that it might germinate at the right place and in the right way and bear fruit for a just and rational cause."

Answer to the fifth question. "I gave humans a heart so that they might keep within it me, their God, who am everywhere and incomprehensible, and so that the thought of me should be their delight."

The first revelation in the Book of Questions made to Lady Bridget by the Virgin Mary, in which the Virgin Mary informs her of five virtues that she ought to have within herself and of five others without.

Revelation 1

The Mother speaks: "Daughter, you should have five attributes within you and five without. First without: a mouth pure from backbiting, ears closed to vain speech, chaste eyes, hands busy with good works, and the avoidance of dealings with the world. Within you should have these five: loving God fervently, desiring him wisely, distributing temporal goods reasonably with a just and upright intention, fleeing from the world humbly, and awaiting my promises steadfastly and patiently."

Interrogation 4

First question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: "O Judge, why should I seek the wisdom of God when I have the wisdom of the world?"

Second question. "Why should I mourn and weep when I have worldly joy and honor in plenty?"

Third question. "Tell me: why or in what way should I rejoice in the affliction of the flesh?"

Fourth question. "Why should I be afraid, when I have the strength of my own power?"

Fifth question. "Why should I obey others, if I have control over my own will?"

Answer to the first question. The Judge answered: "Friend, whoever is wise concerning the world is blind concerning me, his God. Therefore, in order to obtain my divine wisdom, one must seek it diligently and humbly."

Answer to the second question. "Whoever has worldly honors and joy is troubled by various cares and gets entangled in bitter situations that lead to hell. In order not to be turned aside from heaven's way, one must be piously solicitous and pray and weep."

Answer to the third question. "It is also very profitable to rejoice in the affliction and infirmity of the body, because my mercy comes to those who are afflicted in body, and by my mercy they approach eternal life more easily."

Answer to the fourth question. "Furthermore, whosoever is strong is strong because of me, and I am stronger than he. Therefore one must be ever fearful lest strength be taken away."

Answer to the fifth question. "Whosoever holds his free choice in his hands should be fearful and should realize in truth that nothing so easily leads to eternal punishment as self-will without a leader. Accordingly, anyone who relinquishes his or her own will to me, his God, in obedience to me, shall have heaven without punishment."

Interrogation 5

First question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: "O Judge, why did you create worms that are harmful and useless?"

Second question. "Why did you create wild beasts that are also harmful to humankind?"

Third question. "Why do you let sickness and pain into bodies?"

Fourth question. "Why do you endure the wickedness of wicked judges who scourge and harass their underlings like purchased slaves?"

Fifth question. "Why is the human body afflicted even at the point of death?"

Answer to the first question. The Judge answered: "Friend, as God and Judge I have created heaven and earth and all that are in them, and yet nothing without cause nor without some likeness to spiritual things. Just as the souls of holy people resemble the holy angels who live and are happy, so too the souls of the unrighteous become like the demons who are eternally dying. Therefore, since you asked why I created worms, I

answer you that I created them in order to show forth the manifold power of my wisdom and goodness. For, although they can be harmful, nevertheless they do no harm without my permission and only when sin demands it, so that man, who scorns to submit to his superior, may bemoan his capacity to be afflicted by lesser creatures, and also in order that he may know himself to be nothing without me - whom even the irrational creatures serve and they all stand at my beck and call.”

Answer to the second question. ”As to why I created wild beasts, I answer: All things that I have created are not only good but very good and have been created either for the use or trial of humankind or for the use of other creatures and in order that humans might so much the more humbly serve their God inasmuch as they are more blessed than all the rest. However, beasts do harm in the temporal world for a twofold reason. First, so that the wicked may be corrected and beware, and so that wicked people might come to understand through their torments that they must obey me, their superior. Second, they also do harm to good people with a view to their advancement in virtue and for their purification. And because the human race rebelled against me, their God, through sin, all those creatures that had been subject to humans have consequently rebelled against them.”

Answer to the third question. ”As to why sickness comes upon the body, I answer that this happens both as a strong warning and because of the vice of incontinence and excess, in order that people may learn spiritual moderation and patience by restraining the flesh.”

Answer to the fourth question. ”As to why wicked judges are tolerated, this is for the purification of others and also because of my patience, in order that, just as gold is purified by fire, so too, by the evil of scoundrels, souls may be purified and instructed and held back from doing what they should not do. Furthermore, I patiently tolerate the wicked so as to separate the devil's chaff from the wheat of the good, and in order to fulfill their wishes according to my hidden, divine justice.”

Answer to the fifth question. ”As to why the body suffers pain in death, it is just that a person should be punished by means of that in which she or he has sinned. If she sins through inordinate lust, it is right for her to be punished with proportionate bitterness and pain. For that reason, death begins for some people on earth and will last

without end in hell, while death ends for others in purgatory and everlasting joy commences.”

The second revelation in the Book of Questions, in which the Virgin Mary speaks to blessed Bridget and tells her that a person who wishes to taste divine sweetness must first endure bitterness.

Revelation 2

The Mother speaks: ”Which of the saints had the sweetness of the Spirit without first experiencing bitterness? Therefore, a person who longs for sweetness should not run away from things that are bitter.”

Interrogation 6

First question. Again he appeared on his ladder as before, saying: ”O Judge, I ask you: Why does one infant emerge alive from the mother's womb and obtain baptism, while another, having received a soul, dies in the mother's belly?”

Second question. ”Why do many setbacks occur to a righteous person, while an unrighteous gets everything he or she wishes?”

Third question. ”Why do disease, hunger, and other bodily afflictions occur?”

Fourth question. ”Why does death come so unexpectedly that it can very rarely be foreseen?”

Fifth question. ”Why do you allow men full of deliberate wrath and envy to go to war in a spirit of vengeance?”

Answer to the first question. The Judge answered: ”Friend, your inquiries are not made out of love but are made through my permission. So I answer you through the

likeness of words. You ask why one infant dies in the mother's belly while another emerges alive. There is a reason. All the strength of the child's body comes, of course, from the seed of its father and mother; however, if it is conceived without due strength, because of some weakness of its father or mother, it dies quickly. As a result of the negligence or carelessness of the parents as well as of my divine justice, many times it happens that what was joined together comes apart quickly.

Yet a soul is not brought to the harshest punishment for this reason, however little time it had for giving life to the body, but, rather, it comes to the mercy that is known to me. Just as the sun shining into a house is not seen as it is in its beauty - only those who look into the sky see its rays - so too the souls of such children, though they do not see my face for lack of baptism, are nevertheless closer to my mercy than to punishment, but not in the same way as my elect.”

Answer to the second question. ”As to why do setbacks occur to the righteous, I answer: My righteousness is such that each righteous person obtains what he or she desires. However, that person is not righteous who does not desire to suffer setbacks for the sake of obedience and for the perfection of righteousness, and who does not do good deeds for his or her neighbor in godly love. My friends, reflecting on the things that I, their God and Redeemer, have done and promised to them, and observing what evil there is in the world willingly pray for worldly setbacks rather than for success as an act of prudence and for the sake of my honor and their own salvation and as a precaution against sin. So I let trouble befall them. Although some people endure it less patiently than others, still I do not let it happen without a reason, and I stand by them in their trouble.

It is like a son who is chastised by a loving mother in boyhood and little knows how to thank her, since he does not understand the reason for the reproof. However, when he reaches the age of discretion he thanks his mother because, due to her disciplining him, he was led away from evil ways and grew accustomed to good manners and discipline.

I treat my chosen ones similarly. They commit their will to me and love me above all things. Then they experience troubles for a time and, although they may not fully understand my blessings at present, I am doing what is best for them in the future. On the contrary, because they do not care about righteousness and are not afraid to inflict injury on others, and because they pray for transient things and love earthly delights,

the impious prosper for a time and are free from distress due to my justice so that they may not commit further sin should setbacks befall them. However, not all bad people get the things they desire, and this is in order that they may realize that it is in my power to give good things to whomever I want, even to the ungrateful, though they do not deserve it.”

Answer to third question. ”As to why disease and hunger come, I answer: It is written in the law that one who commits theft should repay more than he has taken. Since ungrateful people receive my gifts and misuse them and do not pay me my due honor, I therefore exact more bodily affliction in the present in order that their souls may be spared in the future. At times I also spare the body but punish people in and by means of that which they love, so that the person who would not acknowledge me when glad may receive knowledge indeed and understanding when afflicted.”

Answer to the fourth question. ”As to why death comes so unexpectedly, I answer: If someone were to know the time of his or her death, he or she would serve me out of fear and would succumb out of sorrow. Accordingly, in order that people may serve me out of love and always be anxious about themselves but sure of me, the hour of their departure is uncertain, and rightly so. When humankind forsook that which was certain and true, it was needful and right for them to be afflicted by uncertainty.”

Answer to the fifth question. ”As to why I permit men to go to war full of wrath, I answer: Anyone who is wholly bent on harming his neighbor is like the devil and is a limb and instrument of the devil. I would do the devil wrong if I took his servant from him unjustly. Therefore, even as I make use of my instrument for whatever I please, so too it is right that the devil should act through the person who wants to be his limb rather than mine and should do what is in his right, either for the purgation of others or for the perfection of his own wickedness - yet only insofar as I permit it and as sin requires.”

First question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: "O Judge, I ask you: Why are the words ugly and beautiful used in the world?"

Second question. "Why must I hate the beauty of the world, seeing that I am beautiful and of noble ancestry?"

Third question. "Why should I not exalt myself over others, seeing that I am rich?"

Fourth question. "Why should I not put myself ahead of others, seeing that I am more honorable than others?"

Fifth question. "Why should I not seek my own praise, seeing that I am good and praiseworthy?"

Sixth question. "If I do other people favors, why should I not demand remuneration?"

Answer to the first question. The Judge answered: "Friend, ugly and beautiful in the world are like bitter and sweet. Ugliness of the world, which is adversity and contempt of the world, is like a kind of bitterness conducive to the health of the righteous. Beautiful to the world is its prosperity, which is like a kind of ingratiating sweetness, false and seductive. Whoever, therefore, flees the beauty of the world and spits out its sweetness will not come to the ugliness of hell or taste its bitterness but will instead ascend to my joy. Thus, in order to escape the ugliness of hell and attain the sweetness of heaven, it is necessary to pursue the ugliness of the world rather than its beauty. Although I made all things well, and all created things are very good, great caution should be used toward the things that could present an occasion of damage to the soul for those who make irrational use of my gifts."

Answer to the second question. "As to why you must not boast about your ancestry, I answer: From your father you received the ugliest filth and rot; in the womb of your mother you were as though dead and all unclean. It was not in your power to be born of noble or ignoble parents. Rather, my tenderness and goodness brought you forth into this light. So, you, who call yourself noble, humble yourself under me, your God, who let you be born of noble parents. Live in harmony with your neighbor, who

is made of the same stuff as you, though by my providence you are of noble birth, as the world sees it, while he is of humble birth. In fact, O nobleman, you should be more fearful than the man of low birth, for the nobler and wealthier you are, the stricter will be the account demanded of you and the greater the judgment, inasmuch as you have received more.”

Answer to the third question. ”As to why you must not take pride in riches, I answer: The riches of the world only belong to you insofar as you need them for food and clothing. The world was made for this: that man, having sustenance for his body, might through work and humility return to me, his God, whom he scorned in his disobedience and neglected in his pride. However, if you claim that the temporal goods belong to you, I assure you that you are in effect forcibly usurping for yourself all that you possess beyond your needs. All temporal goods ought to belong to the community and be equally accessible to the needy out of charity.

You usurp for your own superfluous possession things that should be given to others out of compassion. However, many people do own much more than others but in a rational way, and they distribute it in discreet fashion. Therefore, in order not to be accused more severely at the judgment because you received more than others, it is advisable for you not to put yourself ahead of others by acting haughtily and hoarding possessions. As pleasant as it is in the world to have more temporal goods than others and to have them in abundance, it will likewise be terrible and painful beyond measure at the judgment not to have administered in reasonable fashion even licitly held goods.”

Answer to the fourth and fifth questions. ”As to why self-praise should not be sought, I answer: No one is good in himself, except for me alone, God, and anyone who is good is good through me alone. Therefore, if you who are nothing seek praise for yourself and not for me from whom comes every perfect gift, then your praise is false and you do me, your Creator, an injustice. As all the good things that you have come from me, so all praise should be given to me. And just as I, your God, bestow on you all worldly goods - strength, health, knowledge, and discernment for considering what is to your advantage, and time and life - so too I alone should be glorified in everything, that is, if you make good and rational use of the things given you. However, if you make bad use of them, then the fault is yours and the ingratitude is yours.”

Answer to the sixth question. "As to why temporal remuneration should not be sought for good works in the present, I answer you: Whenever someone does good to others with the intention of caring not for a human reward but only for such a reward as I, God, may wish to grant, then he or she will gain much in exchange for little, something eternal for something temporal. But a person who seeks earthly in exchange for temporal goods will get what he or she desires and will lose the everlasting good. Therefore, in order to obtain an eternal good for a fleeting one, it is more advantageous not to seek a human reward but one that comes from me."

Interrogation 8

First question. Again the monk appeared on his rung as before, saying: "O Judge, I ask you: Why do you permit gods to be placed in temples and receive honor as yourself, even though your kingdom is nobler beyond all else?"

Second question. "Why do you not let people see your glory in this life, so that they may desire it more fervently?"

Third question. "Since your saints and angels are nobler and holier above all other creatures, why are they not seen by people in this life?"

Fourth question. "Since the punishments of hell are horrible beyond compare, why do you not let people see them in this life so that they may flee from them?"

Fifth question. "Since the devils are ugly and misshapen beyond compare, why are they not visible to humans, for then nobody would follow them or give them their consent?"

Answer to the first question. The Judge answered: "My friend, I am God, the creator of all, who does no more injustice to the wicked than to the good, because I am justice itself. It is in accord with my justice that entry into heaven must be gained through steadfast faith, rational hope, and fervent love. A person ponders more frequently and adores more lovingly that which the heart loves more and loves with

greater fervor. So it is with the gods that are placed in temples - though they are not gods nor creators, since there is but one sole creator, I myself, God, Father, Son, and Holy Spirit. But the owners of temples and people in general love the gods more than they love me, seeking to achieve worldly success rather than to live with me.

If I were to destroy the things that people love more than me, and make the people adore me against their will, then I would certainly do them an injustice by taking away their free will and desire from them. Since they have no faith in me, and there is in their hearts something more delightful than me, I reasonably permit them to produce externally what they love and long for in their minds. Because they love creation more than me, the Creator, whom they can know by probable signs and deeds, if only they would make use of their reason, and because they are blind, accursed is their creation and accursed are their idols. They themselves shall stand in shame and be sentenced for their folly, because they refuse to understand how sweet I am, their God, who created and redeemed humankind out of fervent love.”

Answer to the second question. ”As to why my glory is not seen, I answer: My glory is ineffable and cannot be compared to anything in sweetness and goodness. If my glory were to be seen as it is, the corruptible human body would grow weak and fail as did the senses of those who saw my glory on the mount. Besides, because of the soul's joy, the body would leave off working and be incapable of physical activity. Since there is no entry into heaven without the labor of love, and in order that faith might have its reward and the body be able to work, my glory is therefore hidden for a time, so that through desire and faith it may be seen more fully with greater happiness forever.”

Answer to the third question. ”As to why the saints are not seen as they are, I answer: If my saints were openly visible and seen to speak, then honor would be given to them as to myself, and faith would have not merit. Besides, weak flesh would not be capable of seeing them, and it does not accord with my justice that such great weakness should behold so splendid a sight. Consequently, my saints are neither heard nor seen as they are, in order that I should receive all the honor and so that people may know that no one is to be loved more than me. If my saints do at times appear, however, it is not in that form of glory in which they truly live, but rather in that form in which they can be seen without any confusion of the physical intelligence, with their full power remaining hidden.”

Answer to the fourth question. "As to why the punishments of hell are not seen, I answer: If the punishments of hell were visibly to be seen such as they are, people would be completely frozen with fear and would seek heaven out of fear rather than love. Since nobody should desire the joy of heaven out of fear of punishment but out of divine love, the punishments therefore remain hidden for now. Of course, just as good and holy people may not experience exactly that kind of indescribable joy prior to the separation of body and soul, nor can the wicked experience their punishments. But once the soul is separated from the body, then they discover those experiences they were unwilling to probe with their intelligence while they were still able."

Answer to the fifth question. "As to why devils make no visible appearance, I answer: If their horrible ugliness were seen such as it is, the soul of the person seeing it would lose her wits at the very sight, and her whole body would quake and quail like someone trembling with fear, and her whole heart would fail and die of fright, and her feet would not be able to sustain the weight of her limbs. In order that the soul should remain steady in her senses and her heart watchful in my love and her body capable of laboring in my service, the ugliness of devils is therefore hidden - also in order to check their evil purposes."

The third revelation in which Christ speaks to his bride, blessed Bridget, and teaches her through a parable about a true doctor who is a healer and a false doctor who is a killer, and about a man who only has an opinion. He tells her that a man who takes in sinners and gives them help or an opportunity for sinning, should they die in their sin, then God will exact the death of their souls at his hand. However, if he takes them in and they cease from sinning and are instructed by him in the virtues and improved by his teaching, both they and he will receive a great reward from God.

Revelation 3

The Son of God speaks: "If there is a sick man in the house and an experienced doctor visits him, the doctor soon determines the nature of the sickness from the external symptoms. However, if he recognizes the patient's sickness but gives him medicine that results in death, then he is denounced as a murderer and not a true doctor.

A person who knows how to cure but practices medicine for the sake of worldly remuneration will get no wages from me. But if he practices medicine for love of me and for my honor, then I am bound to give him his wages. If a person is not an expert in medicine but is confident that, in his opinion, this or that would be good for the patient, and gives him it with a kindly intention, he should not be denounced as a murderer if the patient dies, but only as a foolish and presumptuous man. If the patient improves from the fool's medicine, then he should not get the wages of an expert but only of an opiner, since he gave the medicine according to his opinion, rather than knowledge.

Now I will tell you what these things mean. Those people you know are spiritually sick and inclined to pride and cupidity by following their own will. Therefore, if their friend, whom I compare to a doctor, gives them help and advice by which they grow in pride and ambition and die spiritually, I shall surely exact their death at his hand. Although they die from their own iniquity, yet he is the agent and cause of their death, and he will most assuredly not be immune from punishment. If, led by a natural love, he supports them and helps them to advance in the world for the sake of his own convenience and worldly honor, let him not expect any wages from me!

On the other hand, if he considers their situation like a good doctor and says to himself: 'These people are sick and need medicine. Therefore, although my medicine seems bitter to them, yet it is healthy and I will still give it to them so that they will not die a harsher death. Accordingly, while restraining them, I shall also give them food, so that they do not faint from hunger; I shall give them clothing, so that they can make a suitable appearance according to their state; I shall hold them to my treatment, so that they do not grow haughty; I shall also provide for their other needs, so that they do not become proud and perish in their presumption or have occasion to do harm to others.' Such a doctor as this will receive a great reward from me, for this kind of corrective treatment pleases me.

But if their friend thinks to himself in this way: 'I shall give them what is necessary, although I do not know whether it is beneficial for them or not. Nonetheless I do not think I am displeasing God or harming their health. Then if they die, or rather transgress, from what he gives them, their friend will not be declared a murderer. However, due to his good will and kindly affection, though their friend will not get a

full recompense, insofar as he shows love for their souls, the sick will find relief and make progress toward health, which they would have obtained only with difficulty without the aid of his charity. However, one piece of advice is necessary here.

According to a popular proverb, a dangerous animal is not dangerous when caged in. If it is in a cage and has its needs met, then it grows just as strong and fat as an animal that roams free. Now, because these people are of the kind whose heart and blood seek lofty things, and because the more their will grows thirstier, the more it drinks, their friend should not give them any occasion for transgression, since they desire to inflame their appetites but are not strong enough to extinguish them.”

Interrogation 9

First question. After this was said, the monk appeared on his rung as before saying: ”O Judge, I ask you: Why do you seem unfair in your gifts and graces in that you gave preference to Mary your Mother before every creature and exalted her above the angels?”

Second question. ”Why did you give to the angels a spirit without a body and the state of heavenly joy, while to humankind you gave a spirit in an earthly vessel, a tearful birth, a toilsome life and a painful death?”

Third question. ”Why did you give humankind a rational intellect and sense, but did not give reason to the animals?”

Fourth question. ”Why did you give life to animals and not to other insensate creatures?”

Fifth question. ”Why is there not light at night as during day?”

Answer to the first question. The Judge answered: ”Friend, in my deity are contained all future things and everything that will be done as well as everything that has been done, all of them being foreseen and foreknown from the start. Just as the fall of humankind was something foreknown and permitted by God's justice but not

accomplished through God nor something that had to happen due to God's foreknowledge, so too it was foreknown from eternity that the liberation of humankind would be accomplished through God's mercy.

You ask why I preferred my mother Mary above all others and loved her above every creature. This is because a special mark of virtue was found in her. As when several logs are piled up and a fire is kindled, that log which is most capable and fit for burning is more quickly set aflame and starts burning. It was the same with Mary. When the fire of divine love, which in itself is immutable and eternal, began to kindle and be seen, and the deity wished to become incarnate, there was no creature more capable and fitter to receive this fire of love than the Virgin Mary, for no creature burned with such divine charity as she. And although her love has been shown and revealed in the last age, yet it was foreseen before the beginning of the world. Thus it was predetermined in the deity from all eternity that just as no one was found like her in charity, so too no one would be equal to her in grace and blessing.”

Answer to the second question. ”As to why I gave the angel a spirit without a body, I answer: I created spirits in the beginning, before times and ages, so that they might rejoice in my goodness and glory according to my will and of their own free choice. Some of them became proud and turned good into evil for themselves, making disordered use of their free will. They fell accordingly, because there was nothing evil in nature or creation except the disorder of self-will. Other spirits chose to remain in humility under me their God; accordingly, they earned a state of everlasting stability, for it is right and just that I, God, who am uncreated spirit and creator and Lord of all things, should have spirits serving me that are more subtle and swift than other creatures.

Since it was surely not suitable for me to have my heavenly host diminished, in order to take the place of the fallen angels, I created human beings who, by their free choice and good will, could win that same rank which the angels had abandoned. And so, if they had a soul without a body, they would not be able to win so great a good or to struggle for it. The attainment of eternal glory is the reason why the soul is joined to the body. Hardships also accrue to them so that they might make trial of their power of choice as well as of their weaknesses so as not to grow proud. Likewise, divine justice has also granted them a tearful entry and departure as well as a toilsome life, so that

they might desire the glory for which they were created and make amends for their voluntary disobedience.”

Answer to the third question. ”As to why animals do not have a rational intellect as humans do, I answer you: All things, whatsoever have been created, are for the use of humankind, either for their needs and upkeep or for their formation and correction or for their comfort and humiliation. If brute beasts had a human intellect, they would surely cause trouble to men, and would be of harm rather than of benefit. Therefore, in order that all things might be subject to humankind, for whose sake all things were made, and in order that all things might fear them but that they might fear none but me, their God, for this reason a rational intellect was not given to animals.”

Answer to the fourth question. ”As to why insensate things do not have life, I answer: Everything that lives will die, and every living thing is in motion unless impeded by some obstacle. If insensate things had life, they would move themselves more against humankind than for it. Therefore, in order that all things should be a comfort to humankind, the higher beings or angels were given to be their guardians with whom they share reason and immortality of soul. Lower beings, both sensate and insensate creatures, were given to them for their use and upkeep as well as for their education and exercise.”

Answer to the fifth question. ”As to why it is not always daylight, I answer with a comparison. There are wheels under every cart or wagon so that the load can be more easily moved forward, and the back wheels follow the front wheels. It is similar in spiritual matters. The world is a great load, burdening humankind with trouble and strife. This is no wonder, for when humans disdained the place of rest, so it was only right that they should experience the place of toil. In order that they might more easily bear the burden of this world, an alternation and change of times, that is, day and night, summer and winter, was given for their rest and exercise. When contraries meet, such as strong and weak, it is reasonable to condescend to the weak part so that it can stand with the help of the strong; otherwise the weak would be destroyed.

So it is also with humankind. Although by virtue of their immortal souls, they could continue in contemplation and labor, they would nevertheless falter by virtue of their weak body. Light was made so that humans, who partake of both higher and lower natures, might be able to maintain themselves, laboring by day and recalling the

sweetness of the eternal light that they had lost. Night was made for the sake of bodily rest, so that they might have the desire of reaching the place where there is neither night nor labor but perpetual day and everlasting glory.”

The fourth revelation in the Book of Questions, in which Christ beautifully praises every limb of the Virgin Mary his Mother, giving them a spiritual and allegorical meaning by comparing them to virtues; he also declares the Virgin to be most worthy of a queenly crown.

Revelation 4

The Son speaks: ”I am crowned king in my divinity without beginning and without end. A crown has neither beginning nor end; thus it is a symbol of my power, which had no beginning and will have no end. I had another crown, too, in my keeping: I myself, God, am that crown. It was prepared for the person who had the greatest love for me. And you, my most sweet Mother, won this crown and drew it to yourself through righteousness and love. The angels and other saints bear witness that your love for me was more ardent and your chastity more pure than that of any other, and that it was more pleasing to me than all else.

Your head was like gleaming gold and your hair like sunbeams, because your most pure virginity, which is like the head of all your virtues, as well as your control over every illicit desire pleased me and shone in my sight with all humility. You are rightly called the crowned queen over all creation - ”queen” for the sake of your purity, ”crowned” for your excellent worth. Your brow was incomparably white, a symbol of the delicacy of your conscience, in which lies the fullness of human knowledge, and where the sweetness of divine wisdom shines on all. Your eyes were so bright and clear in my Father's sight that he could see himself in them, for in your spiritual eyes and in your soul's intellect the Father saw your entire will, namely, that you desired nothing but him and wished for nothing except as according to his will.

Your ears were as pure and open as the most beautiful windows when Gabriel laid my will before you and when I, God, became flesh in you. Your cheeks were of the fairest hue, white and red, for the fame of your praiseworthy deeds and the beauty of

your character, which burned within you each day, were pleasing to me. Truly, God my Father rejoiced in the beauty of your character and never took his eyes away from you. By your love, all have obtained love. Your mouth was like a lamp, inwardly burning and outwardly shedding light, for the words and affections of your soul were inwardly on fire with divine understanding and shone outwardly in the graceful carriage of your body and the lovely harmony of your virtues. Truly, most dear Mother, the word of your mouth somehow drew my divinity to you, and the fervor of your divine sweetness never separated me from you, since your words were sweeter than honey and honeycomb.

Your neck is nobly erect and beautifully held high, because the righteousness of your whole soul is directed to me and sways with my will, since it was never inclined to any sin of pride. Just as the neck inclines with the head, so too your every intention and act bends to my will. Your breast was so full of every virtuous charm that there is no good in me that is not in you as well, for you drew every good thing to yourself by the sweetness of your character, at the moment when it both pleased my divinity to enter into you and my humanity to live with you and drink the milk from your nipples. Your arms were beautiful through true obedience and endurance of toil. Your bodily hands touched my humanity, and I rested in your arms with my divinity.

Your womb was as pure as ivory and was like a space made out of gems of virtue, for your constancy of conscience and faith never grew lukewarm and could not be damaged by tribulation. The walls of your womb, that is, of your faith, were like gleaming gold, and on them the strength of your virtues was recorded, your prudence and justice and temperance along with perfect perseverance, for all your virtues were perfected with divine charity. Your feet were washed full clean as though with fragrant herbs, for the hope and the affections of your soul were directed toward me, your God, and were fragrant as an example for others to imitate. Your womb was a spiritual and physical space so desirable to me and your soul was so pleasing to me that I did not disdain to come down to you from the highest heaven and to dwell in you. No, rather, I was most pleased and delighted. Therefore, dear Mother, the crown that was held in my keeping, that crown that is I, myself, God, who was to become incarnate, should be placed on no one but you, for you are truly Mother and Virgin.”

Interrogation 10

First question. Again the monk appeared on his rung as before saying: "O Judge, I ask you: Given that you are most powerful and beautiful and virtuous, why did you cover your divinity, which is incomparably brighter than the sun, with such a sack - I mean your human nature?"

Second question. "How does your divinity encompass all things in itself yet is encompassed by none, and contains all things yet is contained by none?"

Third question. "Why did you wish to lie in the Virgin's womb so long and did not emerge as soon as you were conceived?"

Fourth question. "Given that you can do all things and are present everywhere, why did you not immediately appear with the stature that you had when you were thirty years old?"

Fifth question. "Given that you were not born of Abraham's seed through a father, why did you wish to be circumcised?"

Sixth question. "Given that you were conceived and born without sin, why did you wish to be baptized?"

Answer to the first question. The Judge answered him: "Friend, I will answer you with a comparison. There is a variety of grapes whose wine is so strong that it comes out of the grapes without the contact of man. The owner waits for it to ripen and then just puts a glass under it. The wine does not wait for the glass but the glass for the wine. If several glasses are placed under it, the wine runs into the glass that is nearest. This grapevine represents my divinity, which is so full of the wine of godly love that all the choirs of angels are filled up with it and all things, no matter what, partake of it. But the human race became unworthy of it through disobedience.

When God my Father wanted to manifest his love at a point in time foreseen from eternity, he sent his wine, that is, he sent me, his Son, into the nearest glass awaiting the coming of the wine, namely, into the womb of the Virgin, whose love for me was

more fervent than that of any other creature. This Virgin loved me and longed for me so much that there was no hour in which she did not seek me, yearning to become my handmaid. This is why she obtained the choicest wine, and this has three qualities. First it has strength, because I emerged without the contact of a man; second, a most beautiful color, for I came down in beauty from heaven on high ready to do battle; third, an excellent taste, intoxicating with the highest of blessings.

This wine, then, which I myself am, was poured inside the Virgin, so that I, the invisible God, might become visible in order to liberate the lost human race. I could well have assumed another form, but it would not have been God's justice, if form had not been given for form, nature for nature, a mode of satisfaction adapted to the mode of the offense. Which of the wise could have believed or thought that I, God almighty, would want to lower myself to such an extent I should wear the sack of human nature, but for that unfathomable love of mine because of which I wished to live visibly among men?

And because I saw the Virgin burning with such fervent love, my divine severity was overcome, and my love was shown in order to reconcile humankind with myself. Why are you surprised? I, God, who am love itself, and who hate none of the things I have made, arranged to give humankind not only the best of gifts, but even my very self as a ransom and reward so that all proud sinners and all the devils might be confounded.”

Answer to the second question. ”As to how my divinity can encompass all things in itself, I answer: I, God, am spirit. I speak, and it is done. I command, and all obey me. I am truly he who gives being and life to all, who, before making the sky and the mountains and the earth, exist in myself, who am above and beyond all things, who am within all things, and all things are in me, and without me there is nothing. And since my Spirit blows where and when it will, and can do all things, and knows all things, and is swifter and more agile than all other spirits, possessing every power and seeing beforehand all things present, past, and future, accordingly, my Spirit, that is my divinity, is rightly incomprehensible, yet comprehends all things.”

Answer to the third question. ”As to why I lay so long in the womb of the Virgin, I answer: I am the founder of all nature and have arranged for each and every nature a due measure and time and order of birth. If I, the founder of nature, had emerged from

the womb as soon as I had been conceived, then I would have acted against the natural arrangement, and my taking on a human nature would have then been fantastic and unreal. Therefore, I wished to remain in the womb as long as other children, so that I, too, might fulfill my own wise arrangements of the natural order in my own case.”

Answer to the fourth question. ”As to why I did not immediately assume the same stature at birth as I had in my thirtieth year, I answer: If I had done this, everyone would have been full of wonder and fear, following me more out of fear and because of the miracles they had seen rather than from love. And how then would the sayings of the prophets have been fulfilled? They foretold that I would be placed in a manger among animals, and adored by kings, and presented in the temple, and pursued by enemies. Therefore, in order to show that my human nature was real and that the prophecies were fulfilled in me, my limbs grew over intervals of time, although I was as full of wisdom at the start of my birth as at the end.”

Answer to the fifth question. ”As to the question of why I was circumcised, I answer: Although I did not descend from Abraham through my father, yet I did so through my mother, although without sin. Therefore, because I established the law in my divine nature, I also wanted to endure it in my human nature, so that my enemies might not slander me by saying that I commanded what I myself was unwilling to fulfill.”

Answer to the sixth question. ”As to why I wanted to be baptized, I answer: Anyone who wants to found or start a new way, must lead the way for others. The ancient people were given a way of the flesh, circumcision, as a sign of obedience and future purgation. Among the faithful observers of the law, this brought about a certain effect of future grace and a promise before the coming of the promised truth, that is, before I, the Son of God, came.

With the coming of the truth, however, since the law was but a shadow, it had been eternally determined that the ancient way should fade and lose its effect. In order that the truth might appear, the shadow recede, and the way to heaven be more easily seen, I, God and man, born without sin, wished to be baptized as an example of humility for others and so that I might open up heaven for believers. As a sign of this, heaven was opened when I myself was baptized, and the voice of the Father was heard, and the Holy Spirit appeared in the likeness of a dove, and I, the Son of God, was

revealed in my true humanity, so that all the faithful might know and believe that the Father opens heaven for the baptized faithful.

The Holy Spirit is present with the baptizing minister and my human nature is virtually present in the material element, but the action and the will are one and belong to the Father and to myself and to the Holy Spirit together. On the coming of the truth, that is, when I, who am Truth, came into the world, the shadow immediately disappeared, the shell of the law was broken, and the kernel appeared; circumcision ceased, and I myself established baptism by means of which heaven is opened to young and old and the children of wrath become children of grace and eternal life.”

The fifth revelation in the Book of Questions in which Christ speaks to his bride, blessed Bridget, and instructs her not to be anxious about the care of earthly riches and teaches her to be patient in times of trouble and to have perfect self-denial and humility.

Revelation 5

The Son of God speaks to the bride saying: ”Be sure to be on your guard!” And she answers: ”Why?” The Lord says to her: ”Because the world is sending to you four servants who want to deceive you. The first is anxiety about riches. Tell him when he comes: 'Riches are transitory, and the more they abound, the greater the account must be given concerning them. Therefore I do not care about them, since they do not follow their owner but abandon him.'

The second servant is the loss of riches and the forfeiture of privileges conceded. Answer this servant thus: 'He who gave riches has also taken them away. He knows what is best for me. May his will be done!'

The third servant is the tribulation of this world. Tell him this: 'Blessed be you, my God, who allow me to suffer tribulation. By tribulations I know that I am yours, for you permit tribulations in the present in order that you may spare me them in the future. Grant me, then, the patience and strength to endure.'

The fourth servant is contempt and reproach. Answer them in this way: 'God alone is good and all honor is due to him. Why should there be any honor for me who have committed all kinds of bad and vile deeds? Instead I am worthy of all kinds of reproach, since my whole life has been a blasphemy to God. Or in what way is honor worth more to me than reproach? It only stirs up pride and lessens humility, and God is forgotten. Therefore may all praise and honor be given to God.'

So stand firm against the servants of the world, and love me your God with all your heart."

Interrogation 11

First question. Again the monk appeared on his rung as before saying: "O Judge, I ask you: Since you are God and man, why did you not reveal your divine as well as your human nature, and then everyone would have believed in you?"

Second question. "Why did you not let all your words be heard in an instant, and then it would not have been necessary for them to be preached over intervals of time?"

Third question. "Why did you not perform all your works in a single hour?"

Fourth question. "Why did your body grow over intervals of time and not in an instant?"

Fifth question. "As your death was approaching, why did you not reveal yourself in your divine power, and why did you not show your severity to your enemies, when you said: 'All is accomplished'?"

Answer to the first question. The Judge answered: "O friend, I respond to you and yet not to you. I respond to you in order that the evil of your thoughts may be made known to others. Yet I do not respond to you, because these things are not revealed for your benefit but for the profit and warning of present and future generations. Since you do not intend to change your obstinate attitude, you will not pass from your death into my life, because, while still alive, you hate true life. Others, however, who have heard about your life, or rather your death, will pass over and fly on to my life. Indeed, it is

written that, for saints, all things work together unto the good; and God permits nothing to happen without cause. So I answer you, but not as those do who speak in a human manner, because we are discussing spiritual things, but in such a way that your thoughts and feelings may be communicated to others by way of similes.

You ask, then, why I did not show my divine nature openly as I did with my human. The reason is that my divine nature is spiritual but my human nature is bodily. Yet the divine and human natures are and were inseparable ever since they were first joined together. My divinity is uncreated, and all things that exist are made in it and through it, and every perfection and beauty is found in it. If such beauty and perfection were visibly revealed to eyes of clay, who would be able to bear the sight? Who could look upon the physical sun in all its brightness? Who would not be terrified by the sight of lightning and the sound of thunder? How much greater the terror would be if the Lord of lightning and the Creator of all things were seen in his splendor!

My divinity was not openly revealed for two reasons. The first reason is the weakness of the human body, whose substance is earthly. If any human body were to see the divinity, it would melt like wax before fire, and the soul would rejoice with such exultation that the body would be reduced, as it were, to ashes. The second reason is the immutability of divine goodness. If I were to show bodily eyes my divinity, which is incomparably more radiant than fire and sun, I would then be contradicting myself. For I have said: 'No one shall see me and live.' Not even the prophets themselves saw me as I am in my divine nature. Those who did hear the voice of my divinity and saw the burning mountain were terrified and said: 'Let Moses speak to us, and we shall listen to him.' This is why I, merciful God, in order to be understandable to humankind, revealed myself to them in a human form similar to theirs, which they could see and touch and in which the divine nature is concealed, so that people might not be terrified by a form unlike their own. Insofar as I am God, I am not bodily and cannot be portrayed in a bodily manner, but people can endure to see and hear me in my human nature."

Answer to the second question. "As to why I did not utter all my words in a single hour, I answer you: Just as it is materially impossible for the body to take in as much food in one hour as it could manage in a large number of years, so too it goes against the divine disposition for my words, which are the food of the soul, to be spoken all in a single hour. As the food of the body is taken in a small amount at a time so that it can

be chewed and then ingested, so too my words had to be uttered not in one hour but over intervals of time in proportion to the understanding of those who were to profit from them, so that the hungry might have something to fill them and then be stirred to higher things.”

Answer to the third question. ”As to why I did not perform all my works in an instant, I answer: Some of those who saw me in the flesh came to belief in me, others did not. It was accordingly necessary for those who did believe to be taught by words over intervals of time and to be stirred at times by example and strengthened by works. For those who did not believe, however, it was right and just that their wicked disposition be disclosed and tolerated, as far as my divine justice could permit it. If I had performed all my works in an instant, everyone would have followed me from fear rather than from love, and, in that case, how would the mystery of human redemption have been fulfilled?

Just as in the beginnings of the world's creation all things were accomplished at different times and in different ways - although all the things to be made were immutably present together in my divine foreknowledge - so too in my human nature everything was accomplished rationally and distinctly for the salvation and edification of all.”

Answer to the fourth question. ”As to why my body grew over a number of years and not instantaneously, I answer: The Holy Spirit, who is eternally in the Father and in me, the Son, revealed to the prophets what I would do and suffer when I came in the flesh. Accordingly, it pleased God that I should take such a body in which I could labor from morning to evening and from year to year until the last moment of death. Therefore, in order not to make the words of the prophets seem meaningless, I, the Son of God, took a body like Adam's but without sin so that I would be like those whom I was to redeem. In this way, man, who had turned away from me, might by means of love be led back and, having died, might be raised up, and having been sold might be redeemed.”

Answer to the fifth question. ”As to why I did not reveal my divine power and my true divine nature to everyone, when I said on the cross: 'It is accomplished,' I answer: It was necessary that everything that had been written about me should be fulfilled. Accordingly, I fulfilled them all down to the last detail. Since many things had also

been predicted about my resurrection and ascension, it was necessary that they, too, should be brought about.

If my divine power had been revealed at my death, who would have dared to take me down from the cross and bury me? And it would have been a small thing for me then to come down from the cross and lay low my crucifiers - but how then would the prophecy have been fulfilled or where then would my virtue of patience have been? And if I had come down from the cross, would everyone have believed then? Would they not have said that I had done it all by evil art?

Given that they had been indignant when I raised the dead and cured the sick, they would have said much more had I come down from the cross! Therefore, in order to set the captive free, I, who was free, made myself captive; and in order to save the guilty, I, who was guiltless, stood steadfast on the cross. By my steadfastness I steadied the unsteady and strengthened the strengthless.”

The sixth revelation in the Book of Questions in which Christ speaks to his bride, blessed Bridget, and instructs her, saying that in the spiritual life peace of mind and eternal glory are won through vigorous struggle and perseverance and humble acquiescence in the advice of an elder and by bravely resisting temptations. He offers the example of Jacob who became a servant in order to win Rachel. He says that some people experience the greatest temptations at the beginning of a conversion to the spiritual life, others in the middle or toward the end. It is therefore necessary to have a holy fear and humble perseverance in the virtues and in the struggle until the very end.

Revelation 6

The Son speaks: ”It is written that Jacob became a servant for the sake of Rachel, and the days seemed short to him due to his great love, for the greatness of his love made his work easier. True, when Jacob thought he had obtained his desire, he was defrauded. Yet he went on working, because love does not make excuses for itself until it has got its wish. It is the same way in spiritual matters. Many people struggle on bravely in prayer and deeds of piety in order to gain heaven. However, just when they think they have reached the peace of contemplation, then they get entangled in

temptations, and their troubles multiply, and they find themselves to be quite imperfect precisely on those points where they had thought themselves to be almost perfect. But this is nothing strange, because temptations exist that put people to the test in order to cleanse and perfect them.

Temptations accrue for some of them at the start of their conversion to the spiritual life, and such people are rendered completely sound and stable in the end. Others are more gravely tempted in the middle or toward the end, and such people should carefully examine themselves and never be presumptuous but struggle all the more vigorously. It is as Laban said: 'It is the custom to wed the older sister first,' which is to say: 'Toil and struggle first and then you will have the rest you desire.'

Therefore, my daughter, do not be surprised if temptations accrue in your old age. While you still live, you can be tempted, because the devil never sleeps and because temptation is an opportunity for perfection and keeps you from presumption. Look, I show you the example of two men. One was tempted at the beginning of his conversion but he persevered and went ahead and attained what he sought. The other experienced grave temptations in his old age that he scarcely had known in his youth. He became so entangled in these that he almost forgot everything he had known before. However, he persevered in his resolution and kept on struggling, despite feeling cold and lukewarm. Because of that, he gained his desire and peace of mind, realizing that God's judgments are hidden and just, and that, if it had not been for those temptations, he would hardly have gained eternal salvation."

Interrogation 12

First question. Again the monk appeared standing on his rung as before and saying: "O Judge, I ask you: Why did you prefer to be born of a virgin rather than of another woman who was not a virgin?"

Second question. "Why did you not show with a visible sign that she was a mother and a pure virgin?"

Third question. "Why did you hide your birth so that it was known only to a very few?"

Fourth question. "Why did you flee to Egypt because of Herod and why did you permit the innocent boys to be killed?"

Fifth question. "Why do you permit yourself to be blasphemed and falsehood to prevail over truth?"

Answer to the first question. The Judge answered: "O friend, I preferred to be born of a virgin rather than of a woman who was not a virgin, because that which is purest befits me who am God most pure. While it remained in the order of its creation, human nature had no deformity. But once the commandment was transgressed, there immediately arose a sense of shame, just as happens to people who sin against their temporal lord, who are even ashamed of the very limbs with which they have sinned. Along with shame over the transgression, there also sprang up a disordered impulse, especially in the reproductive organs. Yet, in order that this impulse might not be unproductive, it was by God's goodness turned to good, and the act of carnal union was established by divine commandment in order that nature might bear its fruits.

However, since it brings greater glory to act above and beyond the commandment, adding whatever good one is led by love to make, it pleased God to choose for his work the institution tending to greater purity and love, and that is virginity. For it is more virtuous and generous to be in the fire of tribulation and not to burn than to be without fire and still want to be crowned.

Now, since virginity is like the fairest path to heaven while marriage is more like a road, it befitted me, God most pure, to rest in a virgin most pure. Just as the first man was created from the virgin earth, not yet polluted by blood, and because Adam and Eve committed their sin while they were still in a sound state of nature, so too I, God, wished to be received in the purest vessel so as to transform everything by my goodness."

Answer to the second question. "As to why I did not show by open signs that my mother was mother and virgin, I answer: I intimated all the mysteries of my incarnation to the prophets, so that these mysteries might the more firmly be believed the longer

ago they had been foretold. To prove that my mother was truly a virgin before and after childbirth, Joseph's testimony was sufficient, inasmuch as he was the guardian and witness of her virginity.

Even if her chasteness had been shown by a more evident miracle, unbelievers would not out of wickedness have yielded in their blasphemy. Such people do not believe that a virgin could conceive by divine power, because they do not realize that it is easier for me, God, to do this than for the sun to penetrate glass. And, of course, divine justice kept the mystery of God's incarnation hidden from the devil and from men to be revealed in the time of grace. Now, in fact, I affirm that my mother is truly mother and virgin. Just as wonderful as the divine power was in forming Adam and Eve, and just as their dwelling together was delightful and virtuous, so too there was wonderful goodness in the coming of my divinity to the virgin, for my incomprehensible divinity descended into a closed vessel without its violation. And there was a delightful cohabitation with me there, inasmuch as I, God, who am everywhere in my divinity, was there enclosed in humanity.

Wonderful, too, was the power shown there, for I, unembodied God, left the womb embodied, yet her virginity remained intact. Therefore, since humankind is difficult about believing, while my mother is a friend to all humility, it pleased me accordingly to conceal her beauty and perfection for a time in order that my mother might deserve to be more perfectly rewarded and so that I, God, might be glorified all the more at that time when I should wish to fulfill my promises to reward the good and to punish the wicked.”

Answer to the third question. ”As to why I did not disclose my birth to people in general, I answer: Although the devil lost the dignity of his first state, still he did not lose his cunning, which belongs to him for the trial of the good and for his own shame. In order that my human form might grow and reach its determined age, it was necessary to hide the mystery of my religion from the devil, because I wanted to enter hidden into combat with the devil, and because I resolved to be despised in order to overthrow human pride.

Indeed, the very teachers of the law, which they read about in their books, despised me because I came as a humble man, and, because they were proud, they did not want to hear about true justice, which comes from the faith of my redemption. They

shall therefore be confounded when the 'son of perdition' comes in his pride. If I had come in the greatest power and glory, would the proud then have been humbled? Will the proud now enter heaven? Certainly not! I came as a humble man in order that the people might learn humility. And I hid myself from the proud, because they wished to understand neither my justice nor their very selves.”

Answer to the fourth question. ”As to why I fled to Egypt, I answer: Before the commandment was transgressed, there was just one road to heaven, broad and bright. It was broad in the abundance of virtues and bright in divine wisdom and in the obedience of a good will. Once that will was changed, two roads came into being. One led to heaven, the other led away from it. Obedience led to heaven, disobedience led astray. And as the choice between good and evil lay in the human will, that is, to obey or not to obey, people sinned whenever they willed something other than what I wanted them to will.

In order to save humankind, it was just and right that someone should come who was able to redeem them, someone who also was perfectly obedient and innocent, someone towards whom those who wished could show love and those who wished could show malice. However, it was not right for an angel to be sent to redeem humankind, because I, God, do not give my glory to others. Nor could any human person be found to appease me for his or her own sake, let alone for others. So I, God, the only Just One, came to make all just. My flight to Egypt revealed the frailty of my human nature and fulfilled a prophecy. I also set an example for those to come, because persecution should at times be avoided for God's greater glory in the future. My escape from my pursuers shows that my divine plan surpassed human plans, for it is not easy to fight against God. Furthermore, the slaying of the infants was a sign of my future passion, and a mystery of vocation and divine charity.

Although the infants themselves did not bear witness to me with their voice and mouth, yet they bore it by their death, as befitted my own infancy. Indeed it had been foreseen that the praise of God would be fulfilled even by the blood of innocents. And although the malice of the unjust fell upon them, yet my divine permission, which is always just and kind, did not expose them to it with injustice but so as to disclose human malice and the incomprehensible purpose and kindness of God. Thus, where unjust malice erupted against the boys, there merit and grace justly abounded, and

where there was no verbal testimony or proper age, there bloodshed brought them the highest good.”

Answer to the fifth question. ”As to why I permit myself to be blasphemed, I answer: It is written that when King David was avoiding his son's persecution, a certain man cursed him along the way. When his servants wanted to kill the man, David forbade them for two reasons: first, because he had a hope of returning; second, because he was mindful of his own weakness and sin and of the ignorance of him who had cursed him as well as of the patience and goodness of God. I am David, figuratively speaking.

People persecute me with their wicked deeds, like a slave who chases his master, and they throw me out of my own kingdom, that is, out of the soul that I created and that is my kingdom. Then they find fault with me, like a criminal finds fault with his sentence, and they even blaspheme against me, because I am patient. Because I am mild, I suffer their foolishness. Because I am the Judge, I wait for them to convert until the very last moment. Finally, since people in general believe more in falsehood than in truth, and love the world more than me, their God, it is no wonder if the wicked are tolerated in their wickedness, for they wish neither to seek the truth nor to recover from their wickedness.”

The seventh revelation in the Book of Questions, in which Christ speaks to his bride, blessed Bridget, and praises frequent confession, in order that people may not lose the grace of God that they have.

Revelation 7

The Son of God speaks: ”When there is fire in a house, a venthole is needed to let out the smoke and allow the inhabitant to enjoy the heat. Likewise, for anyone who desires to keep my spirit and my grace, habitual confession is useful in order to let out the smoke of sin. Although my divine spirit is in itself unchangeable, nevertheless it quickly withdraws from the heart that is not protected by the humility of confession.”

The eighth revelation in the Book of Questions in which Christ speaks to his bride and says that the prayer of people who take their pleasure in carnal and earthly delights, neglecting heavenly desires, charity, and the memory of his passion and of eternal judgment, is like the sound of colliding stones, and they will be thrust away with loathing from God's sight like an abortion or an unclean menstrual cloth.

Revelation 8

“That man was singing: 'Deliver me, O Lord, from the unrighteous man!' His voice is in my ears like the sound of two stones struck together. His heart calls to me as if with three voices. The first says: 'I want to have my will in my own control, to sleep and to rise and to talk of pleasant things. I shall give to nature what it craves. I want money in my purse, soft clothes on my back. When I get these and similar things, I count them a greater happiness than all other gifts and the spiritual virtues of the soul.'

His second voice says: 'Death is not too hard, and the judgment is not so severe as is written; harsh threats are made as a warning, but mild punishments are given out of mercy. Therefore, so long as I can have my will in the present, let my soul make its passage as best it can in the future.'

The third voice says: 'God would not have redeemed us, if he had not wanted to give us heavenly things, nor would he have suffered, if he had not wanted to bring us back to our fatherland. Indeed, why did he suffer? Or who compelled him to suffer? Of course, I do not understand heavenly things except by hearsay, and I do not know for sure whether I should trust the Scriptures. If I could only have my will, I would have it instead of the heavenly kingdom.' You can see what that man's will is like and why his voice is like the sound of stones in my ears.

But, o friend, I answer your first voice: Your way does not tend toward heaven, nor is the passion of my love to your taste. Therefore hell lies open for you, and, because you love the low things of the earth, you will go to the regions below. I answer your second voice: Son, death will be hard for you, judgment unbearable, and flight impossible, unless you mend your ways. I tell your third voice: Brother, I did all my works out of love in order that you might become like me and so that, after having been turned away from me, you might return to me. But now my works are dead in

you, my words are burdensome, and my way is neglected. What awaits you, therefore, is the torment and company of demons, because you turn your back on me, you trample underfoot the signs of my humility, and you do not consider how I stood on the cross in your sight and for your sake.

I stood there in three ways for your sake. First as a man, whose eye a dagger would penetrate; second, as a man whose heart would be pierced by a sword; third, as a man whose every limb would shake with the pain of pressing affliction. My passion indeed was more bitter to me than a puncture in the eye; yet I suffered it out of love. My mother's sorrow moved my heart more than my own, yet I bore it. All my inner and outer parts, too, shook for a long time from pressing pain and suffering, yet I did not give up nor retreat. Thus I stood in your sight, but you forget and neglect and scorn it all. You will therefore be thrust away like an abortion and a menstrual cloth."

Interrogation 13

First question. Again the monk appeared on his rung as before saying: "O Judge, I ask you: Why is your grace withdrawn quickly from some people while others are tolerated in their wickedness for a long time?"

Second question. "Why is grace given to some people in youth, while others are deprived of it in old age?"

Third question. "Why do some people suffer excessive hardship, while others live more or less free from hardship?"

Fourth question. "Why is intelligence and an extremely quick mind given to some people, while others are like mindless asses?"

Fifth question. "Why are some people exceedingly hardened, while others enjoy wonderful consolation?"

Sixth question. "Why is more worldly success given to the wicked than to the good?"

Seventh question. "Why does one person receive his or her calling at the beginning, while another toward the end?"

Answer to the first question. The Judge answered: "Friend, all my works are from the start in my foreknowledge, and everything that has been made was created for the comfort and solace of humankind. However, since people in general prefer their own will to my will, the good things gratuitously given them are therefore justly taken away from them, so that they may know that everything concerning God is rational and just. And because many people are ungrateful for my grace and grow less devout the more gifts are given to them, the gifts are therefore soon taken away from them so as to reveal my divine purpose more quickly and so that people may not abuse my grace and receive a harsher sentence.

The reason why some people are tolerated in their wickedness for a long time is that many of them do have something tolerable to show in the midst of their evildoings. They act either as a benefit or a warning to others. Saul, for example, when he was reproached by Samuel seemed only to have sinned slightly in human eyes while David seemed to have sinned more. Yet, in that test, Saul turned disobediently from me, his God, and consulted the sorceress, whereas David grew more faithful in temptation, patiently enduring what happened and thinking it to have befallen him in return for his sins. Both Saul's ingratitude and my divine patience were revealed in my patient forbearance with him. Both my foreknowledge and David's future humility and contrition were revealed through my election of him."

Answer to the second question. "As to why grace is taken away from some people in old age, I answer: Grace is given to all in order that the giver of grace might be loved by all. Because many people are ungrateful for my divine grace toward life's end, just as Solomon was, it is right that the gifts that have not been carefully maintained before the end should be taken away at the end. The gift of my divine grace is taken away sometimes due to the recipient's negligence, because he does not consider the greatness of the gift nor what he should give in return, and sometimes as a warning to others, so that everyone in a state of grace may be ever on guard and fearful about the fall of others. Even the wise have fallen through negligence, and even those who seemed to be my friends have been brought low because of their ingratitude."

Answer to the third question. "As to why greater hardships are given to some, I answer: I am the maker of all things. Thus, no hardship comes without my permission, as it is written: 'I am God creating woe,' that is, permitting hardship. Hardship does not befall the heathen without me and without a reasonable cause. Indeed, my prophets made many predictions about the adversities of the heathen in order that those who had neglected and abused reason might be taught by suffering, and in order that I, God, who permitted it all, should be known and glorified by every nation. Therefore, if I, God, do not spare pagans from suffering, even less will I spare those who have tasted the sweetness of my divine grace more plentifully.

There is indeed less hardship for some and more for others in order to turn people away from sin and so that those who suffer hardships in the present might be comforted in the future. All those who are judged and who judge themselves in this age will not come into future judgment. As it is written: 'They shall pass from death into life.' There are also some that are protected from suffering, but this happens so that they do not incur a harsher judgment by grumbling at their sufferings. Many there are who do not deserve to suffer in this world.

There are also some people in this life who are afflicted neither in body nor in spirit. They pass their lives as carefree as though God did not exist, or as though God is sparing them for the sake of their righteous works. Such people should be filled with dread for fear that I, God, who spare them in the present, come suddenly and condemn them more harshly as being without contrition.

There are also those who enjoy health of body but are troubled in their soul about the contempt of God, while others enjoy neither health of body nor inner consolation of soul and yet persevere as far as they are able in my service and honor. There are others, too, who are always sick, from their mother's womb up until their death. I, the God of all of these, regulate their sufferings so that nothing happens without cause or reward, for many people, who were asleep before their trials, have their eyes opened by suffering."

Answer to the fourth question. "As to why some people are more intelligent, I answer: With regard to eternal salvation, abundant wisdom does not benefit the soul, unless she also shines with goodness of life. It is in fact more useful to have less knowledge but a better way of life. Accordingly, reason is measured out to all persons

in such a way that they can gain heaven, if they lead godly lives. Yet the reasoning faculty differs in many people according to their natural and spiritual dispositions.

Just as one person succeeds through virtue and Godsent zeal in perfecting the virtues, another can likewise fall into vanities through bad will and nature's bad disposition as well as an immoral upbringing. One's nature is often damaged when one sins and struggles against nature. Therefore, it is not without cause that some people have a greater reasoning faculty but to no use, as in the case of those who have knowledge but not a corresponding way of life. Other people have less knowledge but make better use of it. In some people, moreover, there is harmony between their knowledge and way of living, while still others display neither reasoning nor a decent way of life. This variation derives at times from my ordinary divine permission (either for people's benefit or humiliation and edification), but at times it is the result of ingratitude and temptation or of a natural defect or of secret sin. Sometimes, too, it occurs in order to avoid the occasion of a greater sin or because of limited natural capacity.

Whoever, then, has the grace of greater understanding should beware of the danger of a harsher judgment if he or she is negligent. Whoever lacks understanding and intellectual brilliance should take advantage of the little he has and do what he can - for he has been saved from many occasions of sin. In youth even Peter the Apostle was forgetful, and John unlearned. Yet they grasped true wisdom in old age, for they sought the source of wisdom. Solomon was quick to learn when young, and Aristotle had a subtle mind. However, they did not grasp the origin of wisdom, for they neither glorified the giver of wisdom, as they should have, nor put into practice what they knew and taught, nor studied in order to improve themselves but to improve others.

Balaam, too, had knowledge but did not practice it, which was why the she-ass rebuked him for foolishness. And young Daniel was the judge of his elders. Since, therefore, it is not scholarship that is pleasing to me but a good way of life, it is necessary to correct those who abuse their reasoning faculty, for I, the God and Lord of all, give knowledge to humankind, and I correct both wise and unwise."

Answer to the fifth question. "As to why some people are hardened, I answer: Pharaoh's hardness of heart was his own fault, not mine, because he did not want to conform himself to my divine will. Hardness of heart is nothing other than the

withdrawal of my divine grace, which is withdrawn when people do not give me, their God, their free possession, namely, their will.

You can understand this by means of a parable. There was a man who owned two fields, one of which lay fallow, while the other bore fruit at certain times. A friend of his said to him: 'I wonder why, although you are wise and rich, you do not take more care to cultivate your fields or why you do not give them to others to cultivate.' The man answered: 'One of the fields, no matter how much care I take, does not produce anything but the most useless plants that are seized by noxious animals that ruin the place.' If I fertilize it with manure, it only insults me by growing wild because, though it does produce a small amount of grain, even more weeds spring up, which I refuse to gather in, since I only want pure grain. The better plan, then, is to leave a field like that uncultivated, since then the animals do not occupy the place or hide in the grass, and, if any bitter herbs do sprout, they are useful for the sheep, because, after tasting them, the sheep learn not to be fastidious about sweeter fodder.

The other field is managed according to the nature of the seasons. Some parts of it are stony and need fertilizer; other parts are wet and need warmth, while still others are dry and need watering. Thus I organize my work according to the different conditions of the field.' I, God, am like this man. The first field represents the free activity of the will given to man, which he uses more against me than for me. Even if man does do some things that please me, yet he provokes me in more ways, since man's will and my will are not in harmony. Pharaoh also acted in this way when, although he knew my power by means of sure signs, nevertheless he set his mind against me and continued on in his wickedness. Therefore, he experienced my justice, because it is only just that a person who does not make good use of small things should not be allowed to rejoice proudly in greater ones.

The second field represents the obedience of a good mind and the denial of self-will. If such a mind is dry in devotion, it should wait for the rain of my divine grace. If it is stony through impatience and hardheartedness, it should bear chastening and correction with equanimity. If it is wet through carnal lust, it should embrace abstinence and be like an animal alert to its owner's will. I, God, can proudly rejoice in a mind like that. The human will acting in opposition to me causes people to be hardhearted. I desire the salvation of everyone, but this cannot come about without the personal cooperation of each and every person in conforming his or her will to mine.

Furthermore, as to why grace and progress are not granted equally to all - that belongs to my hidden judgment. I know and measure out what is beneficial and appropriate to each one, and I hold people back in their designs so that they do not fall more deeply. Many people have received the talent of grace and are capable of working but refuse to do so. Others keep themselves from sin out of fear of punishment, or because they do not have the possibility of sinning, or because sin does not attract them. Thus, some are not given greater gifts, because I alone understand the human mind and know how to distribute my gifts.”

Answer to the sixth question. ”As to why the wicked sometimes have greater worldly success than the good, I answer: This is an indication of my great patience and love and a testing of the righteous. If I were to give temporal goods to my friends alone, then the wicked would despair and the good would grow proud. Instead, temporal goods are granted to all, so that I, God, the giver and Creator of all things, may be loved by all and so that good people who become proud may be taught righteousness by means of the wicked. It is also in order that everyone may realize that temporal things are not to be loved or preferred to me, God, but are only to be possessed for the sake of sustenance, and in order that they may be all the more zealous in my service the less they rely on temporal possessions.”

Answer to the seventh question. ”As to why one person is called at the beginning and another toward the end, I answer: I am like a mother who, seeing the hope of life in her children, gives stronger medicine to some and lighter medicine to others. And to those for whom there is no hope, she also shows compassion and does as much as she can. But if the children just get worse from her medicine, why should she take further pains? This is the way I treat my human children. The person who is foreseen to be more fervent in resolution of will and more steadfast in humility and perseverance receives grace in the beginning, and it continues to the end. A person who struggles against vice and yearns to be better deserves to be called toward the end of life. An ungrateful person, however, does not deserve to be admitted to his mother's breast.”

The ninth revelation in the Book of Questions in which Christ speaks to his bride, blessed Bridget, and shows her how she has already been rescued and delivered from the house of the world and of vices, and that she has already been brought to live in the

mansion of the Holy Spirit. And he warns her to conform herself to that same Spirit by ever persevering in purity, humility, and devotion.

Revelation 9

The Son speaks to the bride: "You are a woman who was raised in a poor home and entered the company of the great. In a poor home there are three things: stained walls, harmful smoke, and soot everywhere. But you have been brought to a home where there is beauty without stain, heat without smoke, charm that is everywhere and never fails to please. The poor home represents the world. Its walls are pride, forgetfulness of God, abundance of sin, lack of forethought for the future.

These walls leave a stain, because they ruin good works and hide God's face from humankind. The smoke represents the love of this world. It harms the eyes, because it darkens the understanding of the soul and makes her anxious about trifling vanities. The soot represents lustful pleasure, because, though it may provide temporary enjoyment, it never satisfies or fills anyone up with the everlasting good. You have been taken away from these things and brought to the mansion of the Holy Spirit, who is in me and I in him, and who also encloses you within himself. It is he who is purest and fairest and most stable, for he upholds all things. Conform yourself, therefore, to the inhabitant of the house by remaining pure, humble, and devout."

Interrogation 14

First question. Again the monk appeared on his rung as before, saying: "O Judge, I ask you: Why do animals suffer disease, though they will not obtain eternal life nor have the use of reason?"

Second question. "Why is everything born in pain, though sin is not involved in every birth?"

Third question. "Why does an infant carry the sin of its father, though it does not know how to sin?"

Fourth question. "Why do unforeseen events happen so often?"

Fifth question. "Why does a bad person die in a good death like the righteous while a righteous person sometimes dies a bad death like the unrighteous?"

Answer to the first question. The Judge answered: "Friend, your questioning does not come from love; however I answer you for the love of others. You ask why animals suffer infirmities. This is because there exists a disorder in them as in the rest of creation. I am the maker of every nature and have given to each its own temperament and order in which each one moves and lives. However, after man, for whose sake all things were made, set himself against his lover, that is, against me his God, then disorder entered all the rest of creation, and all the things that should have been afraid of man began to set themselves against him and oppose him. Because of this defective disorder many troubles and difficulties befall humankind as well as animals.

Besides, sometimes animals also suffer because of their own natural immoderation or as a curb to their ferocity, or as a cleansing of nature itself, or sometimes because of human sins in order that human beings, who have a greater use of reason, might consider how much punishment they deserve, when the creatures they love are plagued and taken away. But if human sins did not demand it, animals, which are under human charge, would not suffer in so singular a manner.

But not even they suffer without great justice. Their suffering occurs either to put a quicker end to their lives and lessen their wretched toils that consume their strength or on account of a change in seasons or out of human carelessness during the process of work. People should therefore fear me, their God, above all things, and treat my creatures and animals more mildly, having mercy on them for the sake of me, their Creator. I, God, accordingly decreed the Sabbath rest, because I care for all my creation."

Answer to the second question. "As to why everything is born in pain, I answer: When humankind rejected the fairest pleasure, they immediately incurred a life of toil. And because the disorder began in and through humankind, my justice causes there to be some bitterness even for other creatures, which exist for the sake of humans, so as to temper their pleasure and foster their means of nourishment. For this reason, people are

born with pain and make toilsome progress in order to render them eager to hurry to their true rest. They die naked and poor in order to make them restrain their disorderly behavior and fear the coming examination.

Likewise animals, too, give birth in pain in order for bitterness to temper their excesses, and so that they may be participants in human toil and sorrow. For this reason, insofar as humankind is so much nobler than are animals, people should love me, the Lord God, their Creator, all that much more fervently.”

Answer to the third question. ”As to why a child carries the sins of his father, I answer: Can anything clean come from that which is unclean? When he lost the beauty of innocence due to disobedience, the first man was thrown out of the paradise of joy and was enveloped in unclean things. There is no one to be found who can regain this innocence by himself. For this reason, I, merciful God, appeared in the flesh and instituted baptism, by means of which a child is freed from perverse uncleanness and sin. Because of this, a son shall not carry the weight of his father's sin, but each shall die in his own sin.

However it often happens that children imitate the sins of their parents. Sometimes, too, the fathers' sins are punished in their children, not because their fathers' sins go unpunished in the fathers themselves, although the punishment for sins may be put off for a time. Rather, each shall die in and be punished for his own sin. As it is written, the sins of fathers are also sometimes visited upon the fourth generation, because it is my divine justice that, when sons do not try to placate my wrath either for themselves or for their fathers, they should be punished along with their fathers whom they followed against me.”

Answer to the fourth question. ”As to why unforeseen events often happen, I answer: It is written that a man shall be punished by the very things in which he has sinned. Who can fathom God's purpose? Given that many people seek me not in accordance with knowledge but for the sake of the world, some of them having more fear than is right, others taking too much for granted, still others being proud in their own counsel, I, God, working for the salvation of all, sometimes bring about that which people fear most. At times that which is loved more than is right is taken away, while at other times things that are sought and desired overanxiously are delayed, so that people may fear, love, and acknowledge me as their God always and above all things.”

Answer to the fifth question. "As to why a bad person dies a good death like the righteous, I answer: The wicked sometimes have some good to them and perform some works of justice, and for these they must be rewarded in the present life. Likewise, the righteous do bad things at times, and for these they must receive punishment in the present or they must expect it. As everything in the present life is uncertain, and all things are left to the future, and as there is only one entrance for everyone, so there must also be only one exit for everyone, though it is not the manner of their exit but that of their life that makes people blessed.

When wicked people make the same kind of exit as the righteous, it is because of my divine justice, because they themselves desired that exit. Sometimes the devil, foreseeing the exit of his friends, announces to them beforehand the time of their death with a view to their vainglory and presumption and deception (as one finds in the so-called apocryphal books) so that they may receive the fame of righteousness after death.

On the other hand, a sorrowful death sometimes occurs to the righteous with a view to their greater reward in order that those who were always concerned about virtue in their lifetime might be free to fly to heaven through an ignominious death, inasmuch as no offscourings to cleanse can be found in them.

It is written that the lion killed the disobedient prophet but guarded the corpse without eating it. That the lion kills the body - what else does it imply if not my divine permission that allows the disobedience of the prophet to be punished? The fact that the lion did not eat the body was a proof of the good works of the prophet, so that, purged in the present, he would be found righteous in the life to come. Let everyone therefore be wary of analyzing my decisions. For, even as I am incomprehensible in virtue and power, so too I am terrible in my judgments and counsels. And, indeed, some people, wishing to comprehend me in their wisdom, have been cut off from their hope."

The tenth revelation in the Book of Questions, in which Christ speaks to the bride and warns her not to be disturbed if the divine words he has given her in revelations sometimes seem obscure or doubtful or uncertain. This is due to certain reasons

explained here or because of God's hidden justice. He advises her, however, always to await the results and promises of his words with patience and fear and perseverance in humility, in order not to lose the promised grace because of ingratitude. He also says that many things have been expressed in a corporeal fashion that will not be effected corporally but spiritually.

Revelation 10

The Son speaks to the bride: "Do not be disturbed if I express one thing more obscurely, and another more plainly; or if I now call someone my servant or son and friend and then he turns out to be the opposite. My words can be interpreted in diverse ways: just as I told you of one man, that his hand would be his death, or of another, that he would no longer approach my table. These things are said either because I am going to tell you why I said it or because you will see how the truth turns out in actual fact, as is clear from the two cases just mentioned. Sometimes I also say things in an obscure way, so that you may feel both fear and joy - fear in case they should turn out differently because of my divine patience (for I know how hearts change) but also joy because my will is always fulfilled.

So too, in the Old Law, I said many things that should be understood spiritually rather than corporally, for example, concerning the temple and David and Jerusalem - in order that carnal men might learn to desire spiritual things. In order to test the constancy of faith and conscientiousness of my friends, I said and promised many things that could - according to the different effects of my Spirit - be understood in different ways by good and bad.

This was also done so that individuals in different states of life might have occasion to be trained and tested and formed by me. It is due to my justice that some things have been said in an obscure way, in order that my plan might remain hidden and so that each person might patiently await my grace and avoid becoming lukewarm while waiting - which might have happened if my plan had always been indicated with a definite date. I have also promised many things that have been taken back because of human ingratitude. Many things, too, have been expressed corporeally but effected spiritually, for example, concerning Jerusalem and Zion. For, as it is written, the Jews are the blind and deaf People of the Lord."

Interrogation 15

First question. Again the monk appeared on his rung as before, saying: "O Judge, I ask you: Why are many things created that seem to be of no use?"

Second question. "Why are souls not commonly seen either remaining in the body or going out of it?"

Third question. "Why are the prayers of your friends not always heard?"

Fourth question. "Why are many people who want to do evil not allowed to do it?"

Fifth question. "Why does evil happen to some people who do not deserve it?"

Sixth question. "Why do those who have God's Spirit sin?"

Seventh question. "Why does the devil stay close to some people and is continuously with them but never with others?"

Answer to the first question. The Judge answered: "Friend, just as my works are many, so they are also wonderful and unfathomable. Yet none of them, many though they are, is without a purpose. Truly, humankind is like a child brought up in a dark prison. If he were told of the existence of light and stars, he would not believe it, because he has never seen it. Likewise, after the human race had abandoned the true light, it did not delight in anything but darkness, as the saying goes: 'a person who grows accustomed to evil learns to like it.' Therefore, while human intellect may be darkened, yet there is no shadow or change in me. I arranged and continue to arrange all things in so orderly, wise, and honest a fashion that nothing has been made without cause or use - not the highest mountain nor the desert or the lakes, nor even beasts or poisonous reptiles.

Just as I provide for humanity, so I provide for the needs of other creatures. I am like a man who reserves some places for strolling, others for the storage of utensils and tools, others for keeping both tame and wild animals, others for fortifications and secret councils, others adapted for the proper use of land, still others for the correction of humankind. Thus I, God, have arranged all things in a rational way, some for human use and enjoyment, others for the various haunts of wild beasts and birds, some to discipline and curb human greed, others for the meeting of the elements, some for the admiration of my works, others for the punishment of sinners and the meeting of higher and lower beings, and still others for a cause known and reserved to me alone.

Look, a small, puny bee knows how to draw on many sources for the making of honey; so too other tiny or large creatures surpass human beings in cleverness both in recognizing herbs and in considering their own advantage; and there are many things that are useful for them but harmful for humans. What wonder is it then that man's wits are slow to discern and understand my wonders, when he is surpassed even by the least of creatures? Look, what is nastier than a frog or snake, or what is more contemptible than a burr or a stinging nettle or the like? And yet those things are very good for those who can understand my works. And so whatever exists has some usefulness in it, and every thing that has motion understands how its nature can survive and grow strong.

Therefore, given the wonder of my works and how all things praise me, human beings, who are so much more beautiful and so much more highly placed than other creatures, should accordingly realize that they are that much more obliged to honor me. If the onrush of the waters were not repressed by the mountain boundaries, where would people dwell in safety? And if animals had no place of refuge, how would they escape insatiable human greed? And if people got all their wishes, would they then yearn for heaven? If animals did not toil or live in fear, they would grow weak and perish. Thus, most of my work is hidden, so that people will recognize and honor me, God, wonderful and unfathomable, out of wonderment at my wisdom in creating so many creatures.”

Answer to the second question. ”As to why one cannot see souls, I answer: The soul is far better by nature than the body, because it is of my divine power and is immortal, having fellowship with the angels and being more excellent than all the planets and nobler than the whole world. And because the soul is of a most noble and

fiery nature, giving life and warmth to the body, and because it is spiritual, it can in no way be seen by bodies except through bodily images.”

Answer to the third question. ”As to why my friends who ask me for something in prayer are not always heard by me, I answer: I am like a mother who sees her son asking for something against his health and puts off granting his request, checking his tears with a display of indignation. This indignation is not anger but great mercy. In the same way I, God, do not always hear my friends, because I see what is needful to their health better than they do themselves.

Did not Paul and others pray efficaciously and yet were not heard? But why? It is because my friends have defects in the midst of an abundance of virtues and aspects that need to be cleansed, and, therefore, their prayers are not heard. This is in order that they might grow all the more humble and zealous toward me the more lovingly they are kept unharmed and are defended by me in temptations of sin. It is therefore a great sign of love that my friends are not always heard in their prayers, since it is for the sake of their greater reward and as a test of their perseverance.

Just as the devil tries, if he can, to spoil the life of the righteous through sin or an ignominious death, in order to weaken the perseverance of the faithful, so too it is not without cause that I permit the righteous to be tested, in order that their steadfastness may become known to others and so that they may receive a more sublime crown. And just as the devil is not ashamed to tempt his own people, when he sees that they are very quick to sin, so too, for a time, I do not spare my chosen people when I see that they are ready for every good action.”

Answer to the fourth question. ”As to why some who wish to do evil are not allowed, I answer: If a father has two sons, one obedient and the other disobedient, he opposes his disobedient son as much as he can so that his son does not sin in his wickedness. He tests the obedient son, however, and encourages him on to greater things in such a way as to encourage even the disobedient son by the example of the other son's readiness. And so I often do not allow the wicked to sin, because, in between their wicked acts, they do some good, and either benefit themselves or others. Justice accordingly demands that they should not be immediately handed over to the devil nor always be allowed to carry out their wishes.”

Answer to the fifth question. "As to why bad things happen to people who do not deserve them, I answer: I alone, God, know all who are good and what each one deserves. Many things seem indeed to be beautiful but are not. Moreover, gold is tested by fire. Consequently, the righteous sometimes experience difficulties so that they may give good example to others and earn their crown. Job was tested in this way, for he was good before his afflictions, but during and after his afflictions he was recognized as even more so. Yet, as to why I afflicted him, who can examine it? Who can know it but I myself, who blessed him early on and kept him from sin and sustained him in his trials? Just as I blessed him beforehand with my grace without any merits of his own, so too I tested him with justice and mercy, for no one is made just in my sight except by my grace."

Answer to the sixth question. "As to why those who have my Spirit sin, I answer: The Spirit of my divinity is not tied down but blows where it will and withdraws when it will. It does not dwell in a vessel that is subject to sin but only in one that has love. I, God, am love and where I am, there is freedom. Accordingly, those who receive my spirit can still sin, if they want, for every human being has free will. And when people set their will against me, my Spirit, which is in them, withdraws from them, or otherwise they are rebuked in order that they may correct their will.

Balaam wished to curse my people but I did not let him. Although he was a bad and greedy prophet, yet sometimes he said something good, not of himself but through my Spirit. Often the gift of my Spirit is given to both the good and the wicked. Otherwise, those great and eloquent teachers would not have been able to dispute of such high things if they had not had my Spirit; and they would not have raved on so foolishly, if they had not turned their senses against me and fell into pride, wanting to know more than they should."

Answer to the seventh question. "As to why the devil stays closer and is always with some people, I answer: The devil is like an executioner and a tester of the righteous. By my permission he torments some people's souls, darkens the conscience of others, and torments even the bodies of others. He torments the souls of those who, sinning against reason, subject themselves to every kind of impurity and infidelity. He disturbs the consciences and bodies of those who are tormented and cleansed for certain sins in this world. These torments also occur to children of either sex, both to pagans and Christians, either due to the carelessness of the parents or to a defect of

nature or to instill fear and humility in certain people or because of certain sins. But my justice mercifully disposes that such as these who do not have occasion to sin either are not harshly punished or receive a more sublime crown.

Many such things also occur to brute beasts either for the punishment of others or for a sooner end to their lives or because of some imbalance in their nature. Therefore it is by my permission that the devil sticks closer to some people and is nearer to them, either for their greater humility and as a warning, or because of their greater crown and their solicitude in seeking me, or in order to purge sins in the present life, or because some people deserve a punishment that begins in the present and lasts forever.”

The eleventh revelation in the Book of Questions in which Christ speaks to his bride, blessed Bridget, and tells her why and when he began to give her and pour into her the words of the divine revelations in spiritual vision. And he tells her that these words of the revelations, which are contained in these books, have principally these four virtues: they are spiritually satisfying to anyone thirsting for true love, they warm the cold, they cheer the troubled, and they heal sick souls.

Revelation 11

The Son of God speaks: ”A wholesome drink can be made with natural means, such as cold iron and hard stone, a dry tree and a bitter herb. But how? Well, if steel were to fall heavily upon a sulfurous mountain, then fire would come out of the steel and ignite the mountain. Its heat would cause an olive tree planted nearby, which is dry on the outside but is full of oil inside, to begin to flow so abundantly that even bitter herbs planted at the foot of the olive tree would grow sweet, and then a wholesome drink could be made from them.

This is a spiritual allegory of what I have done for you. Your heart was as cold as steel toward my love, and yet a small spark of love for me was stirred up in it when you began to think of me as worthy of all love and honor. But that heart of yours then fell upon a sulfurous mountain, when the glory and delight of the world turned against you and when your husband, whom you loved above all others in the flesh, was taken away from you in death.

In truth, lusty pleasure and worldly delight are well compared to a sulfurous mountain, since they have within themselves the swelling of the spirit and the stench of concupiscence and the fire of punishment. And when your soul was gravely pierced with disturbance at the death of your husband, then the spark of my love, which lay as though hidden and enclosed, began to go forth, for, having considered the vanity of the world, you surrendered your whole will to me and desired me above all things. Because of that spark of love, you developed a taste for the dry olive tree, that is, for the words of the Gospels and the discourse of those learned men of mine, and abstinence so pleased you that everything that previously seemed bitter began to become sweet for you.

And when the olive tree began to flow and the words of my revelations came down upon you in Spirit, somebody standing on the mountain cried out, saying: 'By this drink thirst is slaked, the cold are warmed, the troubled are cheered, the infirm recover.' I myself, God, am the one who cries out. My words, which you hear from me frequently in spiritual vision, are like a good drink satisfying to those who thirst for true love; second, they warm the cold; third, they cheer the troubled; fourth, they heal those who are weak in soul."

Interrogation 16

First question. Again the monk appeared as before standing on his rung and saying: "O Judge, I ask you: Why does the gospel say that the goats are placed on your left, the sheep on your right? Do you really delight in such things?"

Second question. "Since you are the Son of God, equal to the Father, why is it written that neither you nor the angels knows the hour of judgment?"

Third question. "If your Holy Spirit has spoken through the evangelists, why is there so much variance in the Gospels?"

Fourth question. "Since your incarnation was so important for the salvation of the human race, why did you delay so long in becoming incarnate?"

Fifth question. "Since the human soul is so much better than the world, why do you not send your friends and preachers always and everywhere?"

Answer to the first question. The Judge answered: "Friend, you do not ask in order to know but so as to let your wickedness be known. There is surely nothing of flesh or represented by flesh in my divinity, for my divinity is Spirit. Nor can the good and the wicked live together in me, no more than light can coexist with darkness. There is neither right and left in my divinity, as the physical image portrays it, nor are those on my right happier than those on the left, but this is all said figuratively.

By 'right hand' is understood the sublimity of my divine glory, by 'left hand' the lack and privation of all good. Furthermore, sheep or goats are not to be found in that wondrous glory of mine, where nothing is found that is bodily and soiled or changeable. Rather, human characters are often described by means of comparisons and by symbols of animals; for example, innocence is signified by sheep, impurity by goats. In other words, the incontinent man is signified as placed on the left, where there is a lack of all good. You should understand that I, God, sometimes make use of human words and similes so that the little child may have something to suck on, and so that the perfect may become more perfect. It is also to fulfill the Scripture that says that the Virgin's Son has been placed as a sign of contradiction so that the thoughts of many hearts might be revealed."

Answer to the second question. "As to why I, the Son of God, said that I do not know the hour of judgment, I answer: It is written that Jesus progressed in age and wisdom. Anything that progresses and regresses is changeable; but the deity is unchangeable. Thus I, the Son of God, coeternal with the Father, progressed in the sense that I did so in my human nature. What I did not know was what my humanity did not know, but, according to my divine nature, I both knew and know all things. For the Father does nothing unless I, the Son, also do it. Can the Father know anything unknown to me, the Son, and the Holy Spirit? Of course not. But the Father alone, with whom I, the Son, and the Holy Spirit are one substance, one deity, and one will, knows the hour of the judgment, and not the angels nor any other creature."

Answer to the third question. "As to why, if the Holy Spirit has spoken through them, there is so much variance among the evangelists, I answer: It is written that the

Holy Spirit is various in his operations in that he distributes his gifts to his chosen people in varied ways. Indeed, the Holy Spirit is like a man with a balance in his hand, measuring and balancing the scales until the balance reaches equilibrium and comes to rest. A balance is handled in different ways by a person who is used to it and by one who is unused to it, by one who is strong and by one who is weak.

So the Holy Spirit now rises like a balance in human hearts, and then sinks again. He rises when he uplifts the mind through keenness of understanding and through the soul's devotion and through the inflaming of spiritual desire. He sinks when he allows the mind to fall into difficulties and to be anxious about trifling vanities and upset by tribulation. Therefore, just as the balance cannot reach equilibrium unless the weights are adjusted, and it is controlled by a guiding hand, so too measure and a good life, a simple intention, and discretion in works and virtues are necessary for the operation of the Holy Spirit.

When I, the Son of God, visible in the flesh, preached different things in different places, I had different kinds of followers and listeners. Some followed me out of love, others in order to have an occasion for fault finding or out of curiosity. Some of my followers had a keener intellect, others a simpler. Accordingly, I spoke simply to instruct the simple. I also spoke deeply to awaken the wonder of the wise. Sometimes I spoke darkly in parables, which gave some people an occasion for commenting. At other times I repeated things said earlier and sometimes added to or simplified them. So it is no wonder that those who arranged the gospel narrative recorded different but still true things, for some of them wrote it down word for word, others captured the sense but not the exact words. Some wrote things they had heard but not seen; others placed earlier events later; others wrote more about my divinity; yet all of them as the Spirit gave them to speak.

However, I want you to know that only those evangelists are to be accepted whom the church accepts. Many people attempted to write who had zeal but not in accordance with my knowledge. Recall what I said in today's reading: 'Destroy this temple and I shall rebuild it.' Those who testified to what they heard were truthful regarding the words they heard, but they were false witnesses because they did not consider the sense of my words, for I spoke concerning my body. Likewise when I said: 'Unless you eat my flesh, you shall not have life.' Many hearers went away, because they did not consider the conclusion that I added: 'My words are spirit and life, that is, they have a

spiritual meaning and force. It is not remarkable that they went astray, inasmuch as they did not follow me out of love. Thus the Holy Spirit rises in human hearts like a balance, at one time speaking corporeally, at another spiritually. And he sinks when the human heart is hardened against God or falls into heresies or worldliness and is darkened.”

At that moment the Judge said to the monk who sat questioning him on the rung of the ladder: ”Friend, you have posed subtle questions to me several times already. Now, for the sake of my bride who is standing here, I ask you: Why does your soul, which can understand and distinguish between good and bad, love perishable things rather than heavenly ones and does not live in accord with its understanding?” The monk replied: ”Because I act against reason and allow my bodily senses to prevail over reason.” And Christ said: ”Then your conscience shall be your judge.”

Then Christ said to the bride: ”See, daughter, how great the effects in the man are not only of the malice of the devil but also of a deformed conscience! And this comes about because he does not struggle against temptation as he ought. But the master known to you did not act in this way. Indeed the Spirit sank in him, tempting him to such an extent that it seemed as if all the heresies stood before him and said with one mouth: 'We are the truth: But he did not trust his thoughts and did not think beyond himself. For that reason he was rescued and became knowledgeable all the way from 'In the beginning' to the 'alpha and omega: just as it was promised to him.'”

Answer to the fourth question. ”As to why I delayed so long in becoming incarnate, I answer: My incarnation was indeed necessary, for through it the curse was lifted and all things were reconciled in heaven and on earth. Yet it was necessary for people to be instructed first by natural law, and then by written law. Through natural law it became clear what human love was and how much it was worth. Through the written law humankind understood its weakness and wretchedness and began to seek medicine.

It was right for the doctor to come just when the sickness was raging, so that where disease abounded, the medicine might even more abound. There were also many righteous people under the dispensations of natural law and of written law, and many who had the Holy Spirit and made many predictions and instructed others in all virtue, and awaited me, the Savior. These approached my mercy, not everlasting punishment.”

Answer to the fifth question. "As to why, given that the human soul is better than the world, preachers are not sent always and everywhere, I answer: The soul is indeed worthier and nobler than all the world, and more lasting than all things. The soul is more worthy, because she is a spiritual creature like the angels and made for eternal joy. She is more noble because she was made in the image of my divinity, both immortal and eternal. Because humankind is worthier and nobler than all creatures, the human race should live more nobly as having been endowed with reason beyond all the rest. If they abuse their reason and my divine gifts, what wonder is it if, at the time of judgment, I punish that which had been overlooked in the time of mercy?"

So preachers are not sent always and everywhere, because I, God, foreseeing the hardness of many hearts, spare my chosen ones the trouble, so that they need not work in vain. And because many, deliberately sinning with full knowledge, decide to persevere in sin rather than to be converted, they are not worthy to hear the messengers of salvation.

But now, my friend, I shall end my response to your thoughts here and you shall end your life. Now you shall see what good your wordy eloquence and human favor can do for you. O how happy you would have been if you had attended to your profession and vow!"

Then the Spirit said to the bride: "Daughter, this man, whom you saw asking so many questions - and such questions - still lives in the flesh but will not remain alive for one day more. The thoughts and affections of his heart were revealed to you in likenesses, not for his greater disgrace, but for the salvation of other souls. And now his hope and life shall be ended together with his thoughts and affections."

The twelfth revelation in the Book of Questions in which Christ speaks to his bride, blessed Bridget, and tells her that she should not be troubled by the fact that he does not immediately do justice in the case of a man who is a great sinner. For he defers the sentence of justice in order that the justice to be done in this case might be manifested to others. He also says that his divine words in this book of the Heavenly Revelations must first grow to full ripeness and bear fruit and, afterward, produce their effect and force in the world. These words are like oil in a lamp, that is, in a virtuous soul, in

which the soul is steeped and made to burn and shine with a wonderful splendor with the coming of the Holy Spirit. He also adds that the words of the revelations shall first rise up and bear fruit elsewhere than in the kingdom of Sweden, which is where they began to be divinely revealed to the same bride.

Revelation 12

The Son of God speaks: "Why are you troubled because I put up with that man so patiently? Do you not know that it is a grave thing to burn eternally? I put up with him therefore to the very last moment so that through him my justice might be manifested to others. Wherever dye-plants are sown, if they are cut down before their time, they cannot be used for dyeing as well as when they are cut at the proper time. My words, which are to be manifested with justice and mercy, should in the same way grow and bear fruit until they are fully ripe, and then they will suit the object to which they are applied better and will color my virtue suitably.

But why are you troubled because that man does not put trust in my words without having the evidence of clearer signs? Did you give birth to him or do you know his inner life as I do? This man is indeed like a lamp that burns and shines. As soon as tallow is added to it, the wick joins and sticks to it. He is thus a lamp of virtues, a lamp fit to receive my divine grace. As soon as my words are poured into him, they liquefy fully and penetrate into his inmost heart. Is it any wonder that the tallow liquefies when there is a fire burning in the lamp that liquefies it and keeps the lamp burning?

This is truly the fire of my Spirit, which is within you and speaks to you, and this same Spirit is also within him and speaks to him, although in a more hidden and, for him, more useful way. This fire kindles the lamp of his heart to labor in my honor. It also kindles his soul so as to receive the suet of my grace and my words that sweetly sustain and more fully fatten the soul when it comes to deeds.

Therefore, do not fear but persevere steadfast in faith! If these words came from your own spirit or the spirit of this world, then you would be right to tremble. But because they are from my Spirit, the same as the holy prophets had, you should not fear

but rejoice, unless you are more afraid of a vain worldly reputation than you are of the postponement of my divine words.

Listen further to what I say. This kingdom is mingled with great and long unpunished sin. This is why my words cannot yet shoot up and bear fruit here, as I will explain to you by means of a comparison. If the kernel of a nut were planted in the earth and a heavy object were placed on top that prevented it from shooting up, then the nut, being of a good and fresh nature and unable to shoot up because of the weight on top that presses down on it, searches about in the earth for a less heavily weighed-down place where it can shoot up.

There it takes deep and stable root so as not only to produce the fairest fruit but also to break through every impediment with the strength of the trunk that grows up, spreading itself over everything that was weighing it down. This kernel symbolizes my words that cannot yet shoot up properly in this kingdom on account of the pressure of sin. They shall shoot up and bear fruit first elsewhere, until the hardness of the earth in this kingdom is broken up and mercy uncovered.”

The thirteenth revelation in the Book of Questions in which God the Father speaks to blessed Bridget and instructs her deeply concerning the power of the five sacred places in Jerusalem and Bethlehem, and about the grace received by pilgrims visiting those places with devout humility and true love. He says that in these places there was a vessel that was closed and not closed, a lion born that was seen and was not seen, a lamb shorn and not shorn, a snake placed that lay and did not lay, and where there was also an eagle that flew and did not fly. He explains all these images. There follows an explanation and clarification of the meaning of the imagery.

Revelation 13

God the Father speaks: ”There was a lord whose servant said to him: 'See, your fallow-land has been plowed and the roots have been pulled out. When will the wheat be sown?' The lord answers him: 'Although the roots look like they have been pulled out, there still remain some old stubble and stumps that will be loosened in the spring by rain and wind. Therefore wait patiently until sowing time comes!' The servant

answers: 'What shall I do then between spring and harvest?' The lord says: 'I know five places. All those who go to them receive fivefold fruit, if they come pure and empty of pride and burning with love.

In the first place there was a vessel closed and not closed, a vessel small and not small, a vessel bright and not bright, a vessel empty and not empty, a vessel clean and not clean. In the second place a lion was born that was seen and not seen, heard and not heard, touched and not touched, acknowledged and unknown, held and not held. In the third place there was a lamb that was shorn and not shorn, a lamb wounded and not wounded, a lamb crying and not crying, a lamb suffering and not suffering, a lamb dying and not dying.

In the fourth place a snake was placed that lay and did not lay, moved and did not move, heard and did not hear, saw and did not see, sensed and did not sense. In the fifth place there was an eagle that flew and did not fly, came to a place from which it had never departed, rested and did not rest, was renewed and was not renewed, rejoiced and did not rejoice, was honored and was not honored.”

Explanation and clarification of the above images. The Father speaks: ”That vessel about which I told you was Mary, daughter of Joachim, mother of Christ's humanity. She was a vessel closed and not closed: closed to the devil but not to God. Just as a stream desiring but unable to enter a vessel that stands in its way seeks other entries and outlets, so the devil, like a stream of vices, desired with all his stratagems to get near the heart of Mary. But he was never able to incline her spirit to the least little sin, for she was closed for his temptation, since the stream of my Spirit had flowed into her heart and filled her with a special grace.

Second, Mary, the mother of my Son, was a vessel small and not small: small and modest in the humility of her lowliness, but great and not small in my divine love. Third, Mary was a vessel empty and not empty: empty of every lust and sin, not empty but full of heavenly sweetness and every goodness. Fourth, Mary was a vessel bright and not bright: bright, since every soul is created beautiful by me, but the soul of Mary grew to such a perfection of light that my Son settled down in her soul, in the beauty of which heaven and earth rejoiced. But this vessel was not bright among men in that she scorned the honors and riches of the world.

Fifth, Mary was a vessel clean and not clean: truly clean because she is all beautiful, and there was not so much uncleanness in her as to fit on the point of a needle. But the vessel was not clean in the sense that she came from the race of Adam and was born of sinners, though she herself was conceived without sin in order that my Son might be born of her without sin. So whoever comes to that place where Mary was born and reared will not only be cleansed but will become a vessel for my honor.

The second place is Bethlehem where my Son was born like a lion. He was seen and held in his human nature, but was invisible and unknown in his divine nature.

The third place is Calvary where my Son was wounded and died like an innocent lamb according to his human nature, but remained impassible and immortal according to his divine nature.

The fourth place was the garden where my Son's grave was, and where his human nature was placed like a contemptible snake and lay there, though he was everywhere according to his divine nature.

The fifth place was the Mount of Olives from which my Son flew in his human nature like an eagle to heaven where he ever was according to his divine nature. He was renewed and rested according to his human nature although he was always at rest and always the same according to his divine nature.

Therefore, whoever comes clean and with a good and perfect intention to these places will see and taste the sweetness and goodness of me, God.

And when you come to these places I will show you more.”

Book 6

We don't have all chapters in Book 6 yet.

Our Lord tells Saint Bride by example that nothing pleases God so much as that he be loved above all things.

Chapter 50

The Mother of God speaks to the spouse of Christ, Saint Bride, and says:

”Nothing pleases God so much as that man love him above all things. See, I shall tell you by the example of a heathen woman who knew nothing of the Christian faith; but she thought thus to herself: 'I know', she says, 'of what matter I am, and how I came to be in my mother's womb. I believe also that it is impossible for me to have a body, joints, bowels, and senses, unless someone had given these to me. And therefore there is some creator and maker who made me so fair a person of mankind, and would not make me as foul as worms and serpents.

Therefore it seems to me that though I had many husbands, if they all called me, I should rather go at one call from my maker than at the calling of them all. I have also many sons and daughters, yet if I see them with food in their hands and I know that my maker was hungry, truly I would take away the food from my children's hands and gladly give it to my maker. I have also many possessions which I dispose of at my own will. Yet if I knew the will of my maker, I would most desire to leave my own will and dispose of them according to his praise'.

But see, daughter, what God did with this heathen woman. Truly, he sent his friend to her, who informed her in the holy faith. And God himself visited her heart, and you may well understand by the woman's words, for when that man of God preached to her that there was one God without beginning and end who is the Creator

of all things, she answered: 'It is well to be believed, that he who made me and all things has no maker above him. And it is likely true that his life is everlasting who could give me life'.

When this woman heard that the same Creator took mankind of a Virgin and preached with his own mouth, she answered: 'It is well to believe all virtuous works are of God. But, Friend of God, tell me what are the words that come from my Creator? For I will leave my own will and obey his according to all his words'.

Then, the Friend of God preaching to her of his Passion, Crucifixion and Resurrection, she answered with weeping eyes and said: 'Blessed is that God who so patiently showed his charity on earth that he had for us in heaven. Therefore if I have loved him first, for he made me, now I am much more bound to love him, for he showed me the right way and bought me with his holy blood. I am also bound to serve him with all my might and all my limbs, for he bought me with all his limbs. And furthermore, I am bound to put away from me all my own will and desire that I previously had for my goods, possessions, children, family relations and friends, and only to desire my Creator in his bliss and in that life that never ends' ”.

Then said the Mother of God: ”See, daughter, this woman obtained a many fold reward for her love, and so is each day reward given to each one after that time that God had lived in this world”.

This is a revelation sent to the holy spouse of Christ, Saint Bridget, in which our Lady Saint Mary reproached the pride of women in their stance, bearing, speech, dress, and other behavior, with the example of three wretched women: of which one was in Hell, another in Purgatory, and the third, alive.

The holy spouse of Christ, Saint Bridget, spoke to our Lord Jesus Christ words of love and praise for the great grace that he shaped with her, and said: "Praise to you, almighty God, for all the things that have been made, and praise for all your virtues. Service be rendered to you by all creatures for your great love and charity. I, therefore, always unworthy and sinful from my childhood, thank you, my God, that you do not deny grace to any sinner who asks for it. But you spare and have mercy for all. O my sweetest God, it is truly marvelous that you work with me; for when it pleases you, you bring my body into a spiritual sleep, and then you excite and raise up my soul to see and hear and feel spiritual things.

O my most sweet God, how sweet have been your words to my soul, which swallows them as the most sweet food. And then enter with joy into my heart, for when I hear your words, I am both full and hungry; full, because nothing delights me except your words; hungry, because the more I hear them the more fervently I want them. Therefore, blissful God, give me help always to do your will".

Our Lord Jesus Christ answered and said: "I am without beginning and without end. And all things which are made by my power; all things are disposed by my wisdom and all things are governed by my judgement and will; and all my works are ordered by charity. Therefore for me there is nothing that is impossible. But that heart is over-hard which neither loves me nor fears me, since I am ruler of all things and Judge. And yet man fulfills the will rather of the devil, who is my tormentor and a deceiver, who gives out venom largely through the world, for which souls may not live, but they are drowned down into the death of Hell. This venomous sin, which, though it is bitter to the soul, yet to many tastes sweet, and each day it is drawn out of the devil's hand upon many people.

But who ever heard any such things, that life is offered to all, and they choose death rather than life. Nevertheless I, God of all, am patient and have compassion on their wretchedness. For I do as a king who sends wine to his servants and says: 'Pour it forth to many, for it is wholesome. It gives health to the sick, mirth to them who are depressed, and a courageous heart to those who are whole.' But yet the wine is not sent but by an appropriate vessel. So I have sent my words, which are like wine, to my

servants by you, who are my vessel, which I will fill and draw out after my own will. My Holy Spirit shall teach you where you will go and what you shall say. Therefore speak joyfully and without fear the things that I order; for there is no one who shall prevail against me”.

Then answered the spouse, Saint Bridget: ”O king of all glory and bliss, giver of all wisdom and granter of all virtues, why do you choose me for such work, who has wasted my body in sins? I am like a donkey, unlearned and unwise and defective in virtues; and I have trespassed in all things and amended nothing”.

Our Lord Jesus Christ answered: ”If money or other metal were presented to a lord, who should marvel, though he made of it for himself crowns or rings or coins to his own profit. So it is no marvel though I receive the hearts of my friends presented to me and do my will in them. And just as much as one has less understanding and another more, so do I use the conscience of each as is expedient to my praise. For the heart of a rightful man is my money; therefore be firm and ready to do my will”.

Then spoke the Mother of God to Saint Bridget, saying: ”What do the proud women say in your kingdom?” Saint Bridget answered: ”O Lady, I am one of them, and therefore I am ashamed to speak in your presence”. ”Though I know it better than you, yet I would hear it from you”.

Saint Bridget answered: ”When”, she said, ”true humility was preached to us, we said that our ancestors willed to us and gave us in heritage great possessions and a good education as to behavior and class. Why therefore should I not follow them? My mother sat with the first and the highest and was clad and arrayed nobly, having many servants and educating them with praise. Why should I not also pass on such things to my daughter, who has learned to bear herself nobly and to live with bodily joy and to die with great praise from the world?”

The Mother of God answered: ”Each woman who has these words and follows them in deed goes by the true way to Hell. And therefore such an answer is very difficult. What does it profit to have such words, when the Creator of all things

suffered his body to live and dwell on earth in all humility from the time of his birth until his death, and never wore upon himself the clothing of pride. Truly, such women do not consider his face, how he stood living and dead upon the cross, bloody and pale from pain; nor those who reckon nothing of the criticism which he heard, nor of his despicable death which he chose; neither have they in mind the place where he gave up the spirit, for where thieves and robbers had received many wounds, there was my Son wounded.

And I, who before all creatures, am most dear to him, and in me is all humility, was present there. And therefore they who did such proud and pompous things, and given other occasion to follow them, are like a sprinkler, which, when it is filled with a burning liquid, burns and befouls all of them whom it sprinkles. Right so do the proud give examples of pride and very grievously they burn souls by evil examples.

And therefore I will now do like a good mother, who, fearing for her children, makes them see the rod, which the servants also see. But the children, seeing the rod, fear to offend their mother, thanking her for threatening them but not beating them. The servants fear to be beaten if they trespass. And so from dreading the mother the children do more good deeds than they did before, and the servants do less evil.

So truly, because I am the mother of mercy, therefore I will show you the reward of sin, that the friends of God may be more fervent in the charity of God. And sinners, knowing their peril, flee from sin, at least, from fear. And in this way I have mercy on both good and evil; on the good people, that they may obtain and get more crowns and rewards in heaven, on the wicked, that they suffer less pain. And there is none who is so great a sinner, but I am ready to help him; and my Son to give him grace, if he ask mercy with charity”.

After this, there appeared three women: that is to say, the mother, and the daughter, and the niece, that is, that daughter's daughter. But the mother and the granddaughter appeared dead, and the daughter appeared to be alive. The said dead mother seemed to come creeping out of a foul and dark clay ditch; her heart was drawn out of her body, her lips cut off, and her chin trembled; her teeth, shining, white and

long, ground and chattered together; her nostrils were all gnawn; her eyes were put out, hanging down on her cheeks between sinews; her forehead was hollow; and instead of her forehead there was a great and dark depth.

In her head the head pan failed and had fallen away, and the brain boiled up as if it had been lead, and flowed out like black pitch. Her neck turned about like wood that is turned in the instrument of a joiner, against which was set a blade of the sharpest iron, cutting and shaving away without any comfort. Her breast was open and full of worms long and short; and each of them wallowed hither and thither upon each other. Her arms were like the hafts or handles of a grinding stone. Her hands were like keys full of knots and long. The chines or vertebrae of her back were all dissolved, each from the other; and one going up, another going down, they never ceased moving. A long and large serpent came forth from the nether part of her stomach to the other parts; and joining the head and tail together as a round bow, went round about her bowels continually, like a wheel. Her hips and her legs seemed like two rough staves of thorns full of most sharp prickles. Her feet were like toads.

Then this dead mother spoke to her daughter who was alive saying: "Hear you, altogether my tom and venomous daughter. Woe is me that I was ever your mother. I am she who set you in the nest of pride, in which you, made hot, grew until you came of age. And then it was pleasing to you that you had spent your time in that nest. Therefore I say to you that as often as you turn your eyes to look at, or see pride, which I taught you, so often cast you boiling venom in my eyes with insufferable burning heat. As often as you speak words of pride which you learned from me, so often swallow I most bitter drink. As often as your ears are filled with the wind of pride which the waves of arrogance and pride excite and stir up in you, that is to say, to hear praise of your own body and to desire praise from the world, which you learned from me, so often comes to my ears a fearful and dreadful sound, with blowing and burning wind.

Woe, therefore, to me, who am poor and wretched; poor because I have nor feel anything of good, and wretched because I have abundance and plenty of evil. But you, daughter, are like the tail of a cow which, going in foul clay, as often as she moves her

tail, as often does she befoul and sprinkles those near her. So you, daughter, are like a cow; for you have no goodly wisdom, and you go after the works and impulses of your body.

Therefore as often as you follow the works of my custom, that is to say, those sins which I taught you, so often is my pain renewed, and the more grievously it burns upon me. Therefore, my daughter, why are you proud of your generation and parentage? For it would be honor and respect to you that the uncleanness of my bowels was your pillow, my shameful member was your birthing, and the uncleanness of my blood was your clothing when you were born? Therefore, now, my womb, in which you lay, is altogether eaten by worms.

But why, daughter, do I complain to you, when I ought more to complain about myself? Because there are three things which torment me most grievously in my heart. The first is that I, made by God for heavenly joy, misused my conscience and have disposed myself to the sorrows of Hell. The second is that while God made me fair as an angel, I deformed and misshaped myself so that I am more like the devil than an angel of God. The third is that in the time given to me, I made a very evil change. For I received a little thing, short and transitory, that is to say, delight in sin, for which now I feel endless evil, that is, the pain of Hell”.

Then said this dead mother to the spouse of Christ, Saint Bridget: ”You”, she said, ”who see me, see me not but by bodily likeness. For if you should see me in that form in which I am, you would die from fear; and all my members are devils. And therefore the Scripture is true which says that as rightful men are members of God, so sinners are members of the devil. Right so I now experience the devil's arms fastened into my soul; for the will of my heart has disposed me to so much filth, deformity and misshapeness.

But hear now more. It seems to you that my feet are toads. That is because I stood firmly in sin; therefore now fiends stand firmly in me. And always biting and gnawing at me, they are never full. My legs and my thighs are as staves full of prickly thorns, for I had a will after fleshly delight and my own lust.

That each chine of my back is loose, and each of them moves against the other; that is therefore because the joy of my lust sometimes went too much upward for worldly solace and comfort, and sometimes too much downward because of too much depression, gouching, and wrath because of the adversity and disease of the world. And there as the back is moved and stirred after the motions of the head, so ought I to have been stable and moveable according to God's will, who is the head of all good. But because I did not do so, therefore I justly suffer these pains which you now see.

That a serpent creeps forth from the lower parts of my stomach to the higher parts, and standing like a bow turned about as a wheel, is because my lust and delight were inordinate; and my will would have had all the world's goods in its possession; and in many ways to have spent them, and indiscreetly. Therefore the serpent now searches about in my entrails without comfort, gnawing and biting without mercy.

That my breast is open and altogether gnawn with worms, shows the true justice of God, for I loved foul and rotten things more than God; and the love of my heart was all given to transitory and passing things of the flesh and of the world. And therefore as from small worms are brought longer worms, right so is my soul; for the foul stinking things which I loved are filled with devils. My arms seem as if they are beams; that is because I had my desire like two arms; that is to say, because I desired a long life, that I might have lived longer in sin.

I would also and desired that the Judgement of God had been easier than the Scripture said. Nevertheless, my conscience told me very well that my time was short and the Judgement of God insufferable. But again my desire and delight that I had in sinning stirred me to think that my life should be long and the Judgement of God bearable. And of such suggestions my conscience was subverted and turned upside down, and my will and reason followed lust and delectation. And therefore the devil is now lodged in my soul against my will, and my conscience understands and feels that the Judgement of God is right.

My hands are like long keys. And that is because the precepts and commandments were not pleasing to me; and therefore my hands are now to me a great burden, and

lack any use. My neck is turned like wood which is placed against a sharp blade; that is because the words of God were not sweet to me to swallow and taste them in the charity and love of my heart; but they were too bitter, for they argued and criticized the delight and will of my heart; and therefore now a sharp blade stands at my throat.

My lips are cut off, for they were ready with vain, joking, and dishonest words of pride; but they failed and found it irksome to speak the words of God. My chin appears to be trembling, and my teeth grind and beat together; that is because I was wilfull in giving food to my body, so that I might seem fair and desirable, whole and strong to all the delights and pleasures of the body. And therefore now my chin trembles and quakes without comfort, and my teeth beat together; for all that they wasted was but unprofitable work as far as being fruit for the soul.

My nose is cut off; because amongst you it is done to them who trespass in such a case to their greater shaming, right so is the mark of my shame set upon me for ever. That my eyes hang down by sinews upon my cheeks is correct for, just as the eyes joyed in the fairness of my cheeks for ostentation and showing-off from pride, so now from much weeping they are put out and hang down to my cheeks with shame and confusion. And right so is my forehead hollow, and instead of it there is a great darkness. For about my forehead was set the veil and array of pride; and I would appear glorious, and be seen of fairness, and seem fair. And therefore is my forehead now dark and foul, deformed and misshapen. That my brain boils up and flows out like lead and pitch, is well deserved. For as lead is soft and may be bent according to the will of him who uses it, so was my conscience, which lay in my brain, bowed to the will of my heart, although I understood well the things that I should have done.

And the Passion also of the Son of God was in no way fastened in my heart, but it flowed out like a thing that I knew well and took no heed of. And furthermore, of that holy blood which flowed out of the members of the Son of God, I took no more heed than of pitch, and fled, as if they were pitch, from the words of charity and of the love of God, lest they should convert me or trouble me from the delights of the body. Nevertheless, sometimes I heard the words of God to the shame of man; but as quickly as they entered, so quickly went they out of my heart again. And therefore now my

brain flows out like burning pitch, with extremely hot boiling. My ears are stopped with hard stones, for words of pride entered in them joyfully, and softly and sweetly they went down into the heart, for the charity of God was closed out of my heart. And because I did all that I could for pride and for the world, therefore now joyful words have been shut out from my ears.

But you may ask if I did any meritorious or good deeds. And I answer you I did as does a money changer, who clips and cuts the money; and then reassigns or takes it again to the lord to whom it belongs. So I fasted and made alms and such other good works; but I did them for fear of Hell, and to escape the adversities and disease of the body. But because the charity and the love of God was cut off from my deeds, therefore such deeds were not valuable to me for obtaining Heaven, although they were not without reward. You might also ask how I am within in my will, when so much foulness and distortion is without. I answer: My will is as the will of a manslayer or of him who would gladly slay his own mother. So I covet and desire the worst evil to God, my Creator, who has been to me the best and most sweet”.

Then the dead granddaughter, that is, the daughter's daughter of the same dead Beldame, spoke to her own mother who was still alive, saying: ”Hear, you scorpion, my mother, woe is me, because you have evilly deceived me. For you showed me your merry face, but you pricked me very grievously in my heart. Three counsels you gave me of your mouth, three things I learned of your works. And three ways you showed me in your process and going out. The first counsel was to love bodily in order to get carnal love and fleshly friendship. The second was to spend temporal goods over abundantly for praise from the world. The third was to have rest for the delectation and delight of the body.

These counsels were very harmful to me and a great hindrance. For I loved carnally, therefore I now have shame and spiritual envy. And because I spent temporal goods wastefully, therefore was I deprived of grace and the gifts of God in my life, and after my death I have obtained great confusion and shame. For I delighted in the quest and rest of the flesh in my life, therefore in the hour of my death began the unrest of my soul without comfort.

Three things also I learned of your works. The first was to do some good deeds, and nevertheless use them and not to leave that sin which delighted me: as a man should do who mixed honey with venom, and offered it to a Judge; and he, moved by that to anger, dropped it on him who offered it. So am I now expert in many fold anguish and tribulation.

The second is that I learned from you a marvelous manner of clothing myself; that was to conceal my eyes with a kerchief, to have sandals on my feet, gloves on my hands and the neck all naked in front. This kerchief concealing my eyes means the fairness of my body, which so obscured my spiritual eyes that I took no heed nor saw not the fairness of my soul. The sandals, which protect the feet underneath and not above, mean the holy faith of the Church, which I held faithfully, but there followed no fruitful works. For as sandals furthered my feet, right so my conscience, standing in the faith, promoted my soul. But because good works did not follow, therefore my soul was naked.

The gloves on the hands mean a vain hope I had; for I extended my works which are meant by the hands, into so great and large mercy of God, which is signified in the gloves, that, when I groped for the justice of God, I felt it not nor took any heed of it. Therefore I was overbold in sinning. But when death came, then the kerchief fell down from my eyes upon the earth, that is to say, upon my body. And then the soul saw and knew itself as naked, for few of my deeds were good, and my sins were many. And for shame I might not stand in the palace of the eternal king of bliss, because I was shamefully clothed. But then devils drove me into hard punishment, where I was scorned with shame and confusion.

The third thing, mother, that I learned of was to clothe the servant in the lord's clothes, and to set him in the lord's seat, and to praise him as a lord, and to minister to the lord the reliefs of the servant and all things that were despicable. This lord is charity and the love of God. The servant is a will to sin. Truly in my heart where ought to have reigned godly charity was set the servant, that is, delight and lust of sin, whom I clothed then when I turned my will to all temporal things that are made. And the

reliefs and parings and the most abject things I gave to God, not out of charity, but out of fear. So therefore was my heart glad of fulfilling and delight of my own will, for the charity and love of God was excluded from me, and the good Lord cast out and the evil servant closed within. See, mother, these three things I learned from your doings.

Three ways you showed me also in your going out. The first was bright. But when I entered in it, I was blinded by its brightness. The second was compendious and slippery as ice, in which, when I went one step forward, I slid again backward a whole step. The third was very long, in which, when I went forth, there came after me a sudden rushing flood and bore me over a hill into a deep ditch.

In the first way is noted the going forth of my pride, which was too much; for the ostentation and showing which proceeded from my pride shone so much in my eyes that I did not think about the consequences of it, and therefore I was blind.

In the second way is noted that disobedience in this life is not long; for after death a man is compelled to obey. Nevertheless, to me it was long, for when I went one step forward in meekness of confession, I slid backward a step. Because I would that the sin confessed have been forgiven, but after making confession, I would not flee from the sin. And therefore I did not stand firmly in the step of obedience, but I slid again into sin, as does he who slides upon ice; because my will was cold and would not get up and flee from the things which delighted me. So therefore when I went a step forward, confessing my sins, I slid a step backward; because I would fall again to those sins and delectations that delighted me, of which I had made confession.

The third way was that I hoped for a thing which was impossible; that is to do more sin and not have lengthy pain; also to live longer, and the hour of death not be near. And when I went forth by this way, there came after me a hasty rushing flood; that is to say, death, which from one year to another caught me and turned my feet upside down with pain of illness.

What were these feet, but when sickness comes about, I might take little heed of the profit of the body and less to the health of the soul? Therefore I fell into a deep

ditch, when my heart that was high in pride and hard in sin burst, and the soul fell down low into the ditch of pain for sin. And therefore this way was long; for after the life of the body was ended, soon there began a great pain. Woe, therefore, to me, my mother; for all those things that I learned from you with joy, now I wail about them with weeping and sorrow”.

Then spoke this same dead daughter to the spouse of Christ, Saint Bridget, who saw all these things, saying: ”Hear, you who see me. To you it seems that my head and my face as like thunder, thundering and lightning within and without; and my neck and my breast as it were put into a hard press, with long sharp pricks; my arms and my feet are as it were long serpents; and my womb is smitten with hard hammers; my thighs and my legs are as it were flowing water out of the gutters of a roof, and my feet are frozen together.

But yet there is one pain within that is more bitter to me than all these. Right as if there were any person of whom all the breaths of his living spirits were stopped and all the veins, filled with wind, pressed up to the heart, which for violence and strength of those winds should begin to burst; so am I disposed within very wretchedly for the wind of my pride, which was to me much cherished. Nevertheless, yet I am in the way of mercy, for in my most grievous sickness I was confessed in the best manner I could, for fear of pain. But when death came near, than came to my mind the consideration and vision of the Passion of my God, how that was much more grievous and more bitter than all that I was worthy to suffer for my sins and demerits. And with such consideration, I became tearful and wept and wailed that the charity and the love of God was so much to me and mine so little to him.

Then I beheld him with the eyes of my conscience and said: 'O Lord, I believe you, my God. O you Son of the Virgin, have mercy upon me for your bitter Passion; for now from henceforth would I amend my life, if I had time, very willingly'. And in that point of time was there lit and kindled in my heart a spark of charity, by which the Passion of Christ seemed more bitter to me than my own death. And so then burst my heart, and my soul come into the hands and power of devils to be presented to the Judgement of God.

Therefore it came into the hands of devils, because it was not worthy that the angels of fairness should come near the soul of so much foulness. But in the Judgement of God, when the devils cried and asked that my soul should be judged and damned to Hell, the Judge answered: 'I see', he said, 'a spark of charity in the heart which ought not to be quenched, but it must be in my sight. Therefore I judge the soul to Purgatory, until the time that it be so worthily purged and made clean that it deserve and have forgiveness'.

But now you might ask if I shall have part of all the goods and good deeds that were done for me. I answer you with a parable. Just as if you saw two balances hanging, and in that one were naturally bearing downward and in the other were some light thing going upward, the greater things and fair that were put in the empty balance, so much the rather should they lift up the other balance that is heavy and of great weight. It is so with me; for the deeper that I was in sin, the more grievously am I gone down into pain. And therefore what ever is done to the praise of God for me, it lifts me up from pain; and specially that prayer and good that is done by rightful men and the friends of God, and benefits that are done by well-gotten goods and deeds of charity. Such things, truly, they were that make me each day become closer to God”.

After this spoke the holy Mother of God to the spouse of Christ, Saint Bridget, and said: ”You marvel how I, who am Queen of Heaven, and you who live in the world, and that soul which is in Purgatory, and that other which is in Hell, speak together. This I shall tell you. I, truly, never go from Heaven, for I shall never be departed from the sight of God. Nor that soul which is in Hell shall not be separated from pain. Nor that soul which is in Purgatory, neither, until it is purged clean. Nor shall you come to us before the departure of your bodily life.

But your soul with your understanding, by virtue of the spirit of God, is lifted up to hear the words of God in Heaven: and you are allowed to know some pains in Hell and in Purgatory, for warning and amendment of evil livers and to the comfort and profit of them who are good. Nevertheless, know that your body and your soul are

joined together on earth, but the Holy Spirit who is in Heaven gives you understanding to understand his will”.

EXPLANATION

After this, the third woman who was alive left all the world and entered into the religious life, and lived all her life after in great perfection and holiness.

Our Lord Jesus Christ teaches Saint Bride how active life and contemplative ought to be kept through the example of Mary and Martha; and first, of contemplative life.

Chapter 65

The Son of God says: ”Bride, there are two lives which are compared to Mary and Martha; which lives, if a man or a woman would follow he must first make clean confession of all his sins, being himself truly sorry for them, having the desire never to sin again. The first life, as the Lord bears witness, Mary chose; and it leads to the contemplation of heavenly things; and this is the best part and day's journey to everlasting health. Therefore every man and woman who desires to take and hold to the life of Mary, it is enough for him to have two things that are necessary to the body; that is, clothing without vanity or showing of pride, and food and drink in scarceness and not in superfluity.

He must also have charity without any evil delight, and reasonable fasting after the rules of holy Church. And in his fasting he must take heed that he not become ill from unreasonable abstinence, unless by such sickness his prayers or preaching or other good deeds thereby are lessened, by which he might profit both his neighbour and himself. He must also carefully examine himself, that by his fasting he is neither made dull nor hasty to the rigor of justice or slow to the works of pity, to punish those who are rebellious, and to make unfaithful men subject to the yoke of faith, It is necessary to have bodily strength as well as spiritual. Therefore anyone who is sick or

feeble, who would rather fast to my praise than eat, he shall have as great reward for his good will as does he who fasts reasonably for charity. And in the same way he who eats out of holy obedience, willing rather to fast than to eat, shall have the same reward as he who fasts.

Second, Mary ought not to delight in the praise of the world nor of its prosperity; nor ought he to sorrow at its adversity, except in that he ought to delight when wicked men are made devout and that lovers of the world are made lovers of God, and when good men profit in goodness and, by labouring in the service of God, are made more devout. Of this also ought he who is Mary to sorrow; that sinners fall into worse sin, and that God is not loved by his creature, and that God's commandments are despised and not kept.

Third, Mary ought not to be idle any more than is Martha; but after he takes his necessary sleep, he ought to rise, and with inward attentiveness of heart thank God who of his charity and love made everything from nothing; and of that same charity, taking the body of man, he made all things again; showing by his Passion and death his love for man, more than you who might not be. Mary must also thank God for all those who are saved; and for all who are in Purgatory, and for them who are in the world, praying God humbly that he suffered them not to be tempted beyond their strength.

Mary must also be discreet in prayer, and orderly in the praising of God, for if he has the necessities of life without business, he ought to make longer prayers. And if he grows bored with praying, and temptations grow upon him, then he may labour with his hands at some honest and profitable work, either to his own profit if he have need, or else to the profit of others. And if he is weary and bored both in prayer and in labour, then he may have some honest occupation, or hear words of others' edification with all seriousness, and without dissolution and vanity, until the body and soul be made more able and quick to the service of God.

If he who is Mary be such that he has not bodily sustenance but of his own labour, then he must make his prayer shorter for such needful work; and that same labour shall be profiting and increasing of prayer. If Mary can not work, or may not, then be not too

ashamed or despairing about begging, but rather joyful; for then he follows me, the Son of God; for I made myself poor that man should become rich. And if he who is Mary be subject to obedience, he should live in obedience to his prelate, and the crown of reward shall be double the more than he was at his own liberty.

Fourth, Mary ought not to be covetous, no more than was Martha. But he ought to be truly generous; for Martha gives temporal goods for God, so ought Mary to give spiritual goods. And therefore, if Mary has loved God entirely in his heart, he should be careful of that word that many have in their mouths, saying: 'It is nothing to me, if I may help my own soul, What do I care about the works of my neighbours?' Or this: 'I am good: why should I care about how other men live?'

O daughter, they who say and think such words, if they see their friend troubled or dishonestly treated, they should risk their deaths to deliver their friend from tribulation. So must Mary do; he ought to sorrow that his God is offended, and that his brother, or his neighbour, is hurt; or if any fall into sin, Mary ought to labour as much as he may that he be delivered - nevertheless, with discretion. And if for that Mary is persecuted, he must seek another more secure place. For I myself who am God have said so: 'Si vos persecuti fuerint in una civitate fugite in aliam'; that is, if they persecute you in one city, flee to another. And so did Paul, for it became necessary at one time; and therefore he was let down over the wall in a basket.

Therefore, that Mary be generous and merciful, five things are necessary to her: first, a house in which guests can sleep; second, clothes to cloth the naked; third, food to feed the hungry; fourth, fire to make the cold hot and warm; fifth, medicine for the sick.

The house of Mary is his heart, whose wicked guests are all the things that come to him and trouble his heart, such as anger, despair, sloth, greed, pride, and many others, which enter in by the five senses. Therefore all these vices, when they come, ought to lie as guests who sleep at rest. For as an innkeeper receives guests both good and bad with patience, so ought Mary to suffer all things for God by the virtue of patience, and not consent to sin nor delight in it, but remove it from his heart as much

as he may little by little with the help of God's grace; and if he may not remove them and put them away, let him endure them patiently against his will, as guests knowing certainly that they will reap him more rewards, and in no ways to damnation.

Second, Mary ought to have clothes to clothe his guests, that is, humility, inward and outward, and compassion of heart for the disease of one's fellow Christian. And if Mary is despised by men, then he should think how I, God, was despised, taunted and suffered it patiently: how I was judged and spoke not; how I was scourged and crowned with thorns, and did not complain. Mary must also take heed that he show no tokens of wrath or impatience to them who taunt him or despise him; but he ought to bless them who persecute him, so that they who see it may bless God, whom Mary follows; and God himself shall return blessings for curses.

Mary also must beware that he neither backbite nor criticize those who burden him or trouble him. For it is damnable to backbite and to hear a backbiter and to criticize his neighbour impatiently; and therefore, that Mary may have the gift of meekness perfectly, he must study to admonish and to warn them of the perils for backbiting others, exhorting them with charity by speech and example to true humility. Also the cloth of Mary ought to be compassion; for if he sees his fellow Christian sin, he ought to have compassion on him, and to pray to God to have mercy on him. And if he sees his neighbour suffer wrong or harm or be taunted, he ought to be sorry for that, and to help him with his prayers and other help and actions. Yes, against the great men of the world; for true compassion seeks not what he wants for himself, but for his fellow Christian.

But if Mary is such who is not heard amongst princes and great men and at leaving his cell gains nothing, then he should pray to God carefully for those who are in pain; and God, beholder of the heart, shall for the charity of him who prays turn the hearts of men to peace which are diseased. And either he shall be delivered of his tribulation, or else God shall give him patience, so that his reward in heaven shall be doubled. Therefore such a cloth of humility or of compassion ought to be in Mary's heart. For there is nothing which draws God so into a soul as humility and compassion for his fellow Christian.

Third, Mary must have food and drink for guests. For grievous guests are lodged in Mary's heart, when the heart is ravished out of itself and desires to see delectable things in this world and to have temporal possessions; when his ear desires to hear his own praises; when the flesh seeks to delight in fleshly things; when the spirit pretends to be frail and excuses sin; when there is tardiness to do good and forgetfulness of things that are to come; when good deeds are considered to be many and the evil thought to be few and forgotten.

Against such guests Mary has need of counsel, that he dissemble not nor fall asleep. Therefore Mary, heartened with faith, must rise firmly and answer thus to these guests: 'I will not have any temporal things, except those which are necessary to sustain the body. I will not spend the best hour or time, except to praise God. Nor will I take heed of fair or foul, nor what is profitable or unprofitable to the flesh, nor what is savory or unsavory to the taste, except only the pleasure of God and profitable to the soul; for I do not wish to live hour by hour, except to praise God'. Such a will is food to guests who may come, and such an answer quenches inordinate delights.

Fourth, Mary must have a fire to make her guests warm, and to give them light. This fire is the heat of the Holy Spirit; for it is impossible for any man to forsake his own will or the carnal affection of his friends or the love of riches, but by the working inspiration and heat of the Holy Spirit. Neither may Mary himself, be he never so perfect, begin nor continue any good life without sweetness and information of the same Holy Spirit. Therefore, that Mary illumines and lights the guests that come first, he must think thus: 'God made me for that skill that I should praise him, love him and dread him above all things; and he was born of a Virgin to teach the way to heaven, which I should follow with humility. And after, with his death, he opened heaven, that by desiring and advancing I should haste there'.

Mary must also examine all his works and thoughts and desires, and how he has offended God, and how patiently God suffered man, and how in many ways God calls man to him. For such thoughts and others like them are the guests of Mary, which are all in darkness; but if they are lightened with the fire of the Holy Spirit, which fire

comes to the heart when Mary thinks it is reasonable to serve God, and when he would rather suffer all pain than wittingly provoke God to anger, by whose goodness his soul is made and bought again with his blessed blood. The heart also is lit by this good fire, when reason thinks and discerns by what intent each guest, that is, each thought, comes, when the heart examines if the thought goes to everlasting joy or to transitory joy; if it leave no thought undiscussed, none unpunished, none without dread.

Therefore, that this fire may be got, and kept when it is obtained, it is necessary for Mary to gather together dry wood, by which this fire is fed; that is, that he be concerned about the stirrings of the flesh, that the flesh begin not to be wanton; and that he put to all diligence, that the works of pity and devout prayer be enlarged and increased, in which the Holy Spirit delights. But above all it is to know and see that where fire is kindled in a close vessel and has no ash, the fire is soon quenched and the container becomes cold. And so is it with Mary; for if Mary desires to live only to praise God, then it is necessary for him that his mouth be opened and the fame of his charity to go out. Then is the mouth opened, when by speaking in fervent charity he gets spiritual sons for God.

But Mary must be very careful that he open the mouth of his preaching when they who are good may be made more fervent, and they who are wicked may be amended, where righteousness may be increased and evil habits removed. For my Apostle Paul would sometimes have spoken; but he was forbidden by my Spirit, and therefore at the right time he was still, and at the convenient time he spoke; and sometimes he used soft words, and sometimes sharp; and all his words and deeds were to the praise of God and to strengthen faith.

But if Mary may not preach, and has the desire and the knowledge how to preach, he must do so as a fox that goes about seeking many places with his feet; and when he finds the best and most suitable places, there he makes a den to rest in. So Mary must with words, examples, and prayers try the hearts of many; and when he finds hearts more able to receive the word of God, there must he stay and rest, admonishing and stirring whom he may. Mary must also work that a fitting show be given to his flame of fire: for the greater the flame is, the more people are illumined and enflamed by it. The

flame has then a fitting show, where Mary neither dreads criticism nor shame, nor seeks his own praise, when he dreads neither contrarious things, nor delights in wealth and prosperity. And then it is more acceptable to God that Mary do his good deeds in the open rather than in private, to that extent that they who see them may praise and worship God.

Also, Mary ought to give out two flames, one in private, another openly: that is, to have double humility; the first in the heart, inwardly, the other outwardly. The first is that Mary thinks himself unworthy and unprofitable in all goodness, and that he prefers not nor exhorts himself in his own conceit above any person; and that he does not desire to be seen and praised, but that he flees from all pride and haughtiness, desiring God above all things and following his words. If Mary send out such a flame in his deeds, then shall his heart be lit with charity, and all contrary things that come to him shall be overcome and easily endured.

The second flame must be in the open; for if true humility is in the heart, it ought to appear in clothing and to be heard in the mouth and to be fulfilled in deeds. True humility is in the clothing when Mary chooses cloth of less price, from which he may gain warmth and profit, rather than cloth of more value, of which he might be proud and show off. For cloth which is cheap and is called by men vile and abject is truly fair to God because it provokes humility. But that cloth which is bought with great price and is called fair is foul to God; for it takes away the fairness of angels, which is humility. Nevertheless, if Mary is compelled by any reasonable cause to have better clothing than he would want, be not troubled therefore; for by that shall his reward be greater.

Also Mary ought to be meek in mouth, speaking humble words; fleeing from vain words and such as cause laughter; being careful of much speech; not using subtle nor pretty words; nor professing his own will or words before the comprehension and feeling of those who are better. And if Mary is praised for any good deed, he should not be exalted thereby with pride, but should answer thus: 'Laus sit deo qui dedit omnia', that is, praising God who gave all goodness. For what am I but dust before the face of the wind; or what good comes of me, earth without water? And if he is criticized, he

should not be downcast but answer thus: 'It is appropriate; for I have so often offended in the sight of God and not done penance for which I should earn greater torment. Therefore pray for me that by enduring temporal reprimands, I may escape everlasting ones'.

If Mary is provoked by wrath to any misjudgment of his fellow Christian, he must be prudently careful of any indiscreet answer; for pride is often associated with wrath, and therefore it is wholesome advice that when wrath and pride come about, that he hold his lips tightly together until he can ask for help from God for endurance and patience; and until he may be advised what and how to answer; or until he may overcome himself. For then wrath is quenched in the heart and men may answer wisely to those who are unwise.

You know also that the devil is greatly envious of Mary; and therefore if he may not stop him by breaking God's commandments, then he stirs him to be easily moved with great wrath, or else to the dissoluteness of vain mirth, or else to dissolute and playful words. Therefore Mary must ask for help from God that all his words and deeds may be governed by God and addressed to God. Also Mary must have meekness in his actions, that he does the right not because of earthly praise; that he attempt nothing new, that he be not ashamed of being humble; that he flee singularity in his works, that he respect all; and that in all things he consider himself unworthy.

Also Mary ought rather to sit with the poor than with the rich; rather he should obey than be obeyed; rather to be silent than to speak; rather to be alone solitary than be constantly amongst the great of the world and among his worldly friends. Mary must hate his own will and think always on his death. Mary ought not to be idle, nor complain, nor be forgetful of the justice of God and of his own affections. Mary must be fervent in confession, careful concerning temptations, desiring to live for the right and for nothing else but the praise of God and that the health of souls be increased and enlarged.

Therefore, if Mary, who is thus disposed as I have now said, be chosen by Martha, and obeying, for the love of God takes the rule of many souls, there shall be given to

him a double crown of reward, as I show you in a parable. There was a certain lord of great power who had a ship filled with precious merchandise, and said to his servants: 'Go to such a harbour, and you shall gain much for me, and glorious fruit. If the wind rises against you, work hard and do not become weary; for your reward shall be great'. Then the servants sailed away.

And the wind became strong, and tempests arose, and the ship was grievously battered. Because of this the ship's captain was exhausted and all despaired of their lives. And then they agreed to come to any harbour that the wind could blow them to, and not to the haven that the lord had assigned to them. When one of the servants who was more loyal than the others heard this, he wailed and out of fervent love and zeal that he had for his lord, he violently seized hold of the steering board of the ship and with great strength he brought the ship to the harbour the lord desired. Therefore this man who thus manfully brought the ship to the harbour is to be rewarded with more singular rewards than any other.

It is the same with a good priest who for love of God and salvation of souls takes charge of the steering, not paying heed to fame, for he shall be doubly rewarded: first, because he shall be partner of all the good deeds of those whom he has brought to the haven; second, because his joy and bliss shall be increased without end. And so shall it be against those who desire fame and responsibility; for they shall be partner to all the pains and sins of those that they have chosen to govern. Second, for their confusion shall be without end.

For the priests who desire fame are more like whores than priests. For they deceive souls with their evil words and examples; and they are unworthy to be called either Mary or Martha, unless they make amends with penance.

Fifth, Mary ought to give his guests medicine; that is, delight and comfort them with God's words. For to all things that ever happen to him, whether they be joyful or burdensome, he ought to say: 'I will this; whatever God wills, I will do; and to his will I am readily obedient; though I should go to Hell'. For such a will is medicine against evil things that occur to the heart, and this will is delight in tribulation and a good

restraint in prosperity. But because Mary has many enemies he must therefore make his confession frequently. For as long as he remains in a state of sin and could have confessed and is negligent and takes no heed, then is he rather to be called an apostate before God than Mary”.

Of the deeds of the active life which are understood by Martha.

”You must know also that though the part of Mary is best, yet the part of Martha is not evil, but praiseworthy and very pleasing to God. Therefore I shall tell you how Martha ought to be governed. For he ought to have five good things as well as Mary. First, the right faith regarding God's Church. Second, to know the commandments of the Godhead and the counsels of the truth of the Gospel; and these he ought perfectly to keep in thought and deed. Third, he ought to keep his tongue from evil words that are against God and his neighbour, and his hand from all dishonest and unlawful actions, and his heart from too much greed and pleasure. He ought also to be content with the goods God has given him, and not to desire superfluous things.

Fourth, he ought to fulfill the deeds of mercy reasonably and modestly, that in doing those deeds he offends in no way. Fifth, he ought to love God above all things and more than himself. So did Martha, for he gave joyfully of himself, following my words and deeds; and after she gave all her goods for my love. And therefore she loathed temporal things, and sought heavenly things, and suffered heavenly things patiently, and took heed and care of others as of herself. And therefore she thought always on my charity and Passion; and she was glad in tribulation and loved all as a mother.

The same Martha also followed me every day, desiring nothing but to hear words of life. She had compassion on those who were grieving; she comforted the sick; she neither cursed nor said evil to any. But she did not imitate the pushiness of her neighbour and prayed for all. Therefore every man who desires charity actively ought to follow Martha in loving his neighbour, to bring him to heaven, but not in favoring and nourishing his vices and sins. He ought also to flee his own vanity, pride and doubleness. Also he ought not to use wrath or envy.

But mark well that Martha, praying for her brother Lazarus when he was dead, came first to me. But her brother was not yet raised until Mary came after, when she was called. And then for both sisters their brother was raised from the dead to life. So in spiritual life he who perfectly desires to be Mary must first be Martha, labouring physically to my praise. And he ought first to learn how to withstand the desires of the flesh and the temptation of the fiend and afterwards he may with deliberation ascend up the height of Mary. For he who is unproved and tempted, and he who has not overcome the lusts of his flesh, how may he continually heed and choose heavenly things?

Who is the dead brother of Mary and Martha, but an unperfect work? For often a good work is done with an indiscreet intent and with an ill advised heart, and therefore it is done dully and slowly. But for the working of good deeds to be acceptable to me, it must be raised and quickened by Martha and Mary; that is, when the neighbour is clearly loved for God and to God, and God alone is desired above all things. And then every good work of man is pleasing to God. Therefore I said in the Gospel that Mary chose the better part; for then the part of Martha is also good, when he grieves for the sins of his fellow Christians; and then is the part of Martha better, when he labours that men may continue in the good life wisely and honestly, and that only for the love of God.

But the part of Mary is best when he beholds only heavenly things and the profit of souls. And the Lord enters into the house of Martha and Mary when the heart is fulfilled with good affections; and at peace away from the noise of worldly things; and thinking of God as always present; and not only contemplating and meditating on his love, but labouring in that day and night”.

How our Lady and Saint Peter kept a woman from falling into sin, by whose counsel she changed her life, and of special grace she fell ill, and so was purged and went to Heaven.

Chapter 93

The spouse of Christ, Saint Bride, saw spiritually a woman sitting in a rope whose one end a fair man held up, and a virgin of great beauty held up the other end.

Then our Lady appeared and said: "This lady whom you know is wound up in much business of the flesh and the world, and it is miraculous that she has balanced herself so well that she has not fallen. For she has often desired to sin, but never had the place nor the time to do so. And that caused the prayer of the Apostle Peter to be made by my Son, whom this woman loved. Sometimes she had time and space, but not the will; and that was made by the love of me who am the Mother of God.

And therefore now because her time draws near, Saint Peter counseled her to take upon her some harshness in clothing and wearing, putting away soft garments. For he was the chief Apostle; and yet he endured nakedness, prison and hunger, although he was mighty in heaven and on earth. I also, Mother of God, who never passed an hour on earth without tribulation and discomfort of heart, counsel her that she not be ashamed to be meek and to obey the friends of God".

After this soon Saint Peter the Apostle appeared and said to Saint Bride: "You, now, spouse of our lord God, go and ask of this woman whom I have loved and preserved, if she will wholly be my daughter".

When Saint Bride had asked, and she consenting, said, "I will, with all my heart", Saint Peter answered: "I shall arrange for her as for my daughter, Peronell, and take her into my charge". Then, as soon as this lady heard this, she changed her life. And not long after, she fell ill, which continued for the rest of her life, until she was purged and with very great devotion gave up her spirit. For, when she came to the end of her life, she saw Saint Peter arrayed like a bishop, and Saint Peter Martyr in the habit of the Friars Preachers, for he was of that Order, both of whom she had loved entirely during her life.

And then she said openly: "Who are these lords?" When the ladies and women who stood about her asked her what she saw, she answered: "I see", she said, "marvelous things. For I see my lords, Peter the Apostle dressed pontifically and Peter the Martyr in the habit of the Preachers, whom I have always loved and always hoped for their help". And then, crying: "Blessed be God. See: I come", she passed to our Lord.

Book 7

A revelation which Lady Bridget had in Rome after the year of jubilee and in which the Virgin Mary foretells to her that she will go to Jerusalem and Bethlehem when it pleases God; and Mary promises her that she will then show her the manner in which she gave birth to her blessed Son.

Chapter 1

When Lady Bridget, the bride of Christ, was in Rome and was once absorbed in prayer, she began to think about the Virgin Birth and about the very great goodness of God who willed to choose such a very pure mother for himself. And her heart then became so greatly inflamed with love for the Virgin that she said within herself: "O my Lady, Queen of Heaven, my heart so rejoices over the fact that the most high God forechose you as his mother and deigned to confer upon you so great a dignity that I would rather choose for myself eternal excruciation in hell than that you should lack one smallest point of this surpassing glory or of your heavenly dignity."

And so, inebriated with the sweetness of love, she was above herself, alienated from her senses and suspended in an ecstasy of mental contemplation. The Virgin appeared then to her and said to her, "Be attentive, O daughter: I am the Queen of Heaven. Because you love me with a love so immense, I therefore announce to you that you will go on a pilgrimage to the holy city of Jerusalem at the time when it pleases my Son. From there you will go to Bethlehem; and there I shall show you, at the very spot, the whole manner in which I gave birth to that same Son of mine, Jesus Christ; for so it has pleased him."

In Rome Lady Bridget had this revelation which speaks about the glorious sword of sorrow that pierced the soul of the Blessed Virgin Mary and which the just man Simeon foretold to her in the temple.

Chapter 2

While Lady Bridget, the bride of Christ, was in Rome, in the church called Saint Mary Major, on the feast of the Purification of the Blessed Virgin Mary, she was caught up into a spiritual vision, and saw that in heaven, as it were, all things were being prepared for a great feast. And then she saw, as it were, a temple of wondrous beauty; and there too was that venerable and just old man, Simeon, ready to receive the Child Jesus in his arms with supreme longing and gladness. She also saw the Blessed Virgin most honorably enter, carrying her young Son to offer him in the temple according to the law of the Lord.

And then she saw a countless multitude of angels and of the various ranks of the saintly men of God and of his saintly virgins and ladies, all going before the Blessed Virgin-Mother of God and surrounding her with all joy and devotion. Before her an angel carried a long, very broad, and bloody sword which signified those very great sorrows which Mary suffered at the death of her most loving Son and which were prefigured by that sword which the just man Simeon prophesied would pierce her soul. And while all the heavenly court exulted, this was said to the bride: "See with what great honor and glory the Queen of Heaven is, on this feast, recompensed for the sword of sorrows which she endured at the passion of her beloved Son." And then this vision disappeared.

A revelation which blessed Francis showed to Lady Bridget wherein he invited her to his chamber to eat and to drink and explained to her spiritually that his chamber was obedience and that his food was to convert souls to God and that his drink was to see his converts loving God with all their strength and fervently absorbed in prayer and in the other virtues.

Chapter 3

On the feast of Saint Francis in his church in Trastevere in Rome, Saint Francis appeared to the same bride of Christ and said to her, "Come into my chamber to eat and to drink with me." When she heard this, she at once prepared for a journey in order to visit him in Assisi. After she had stayed there five days, she decided to return to Rome and entered the church to recommend herself and her loved ones to Saint Francis. He then appeared to her and said: "Welcome! For I invited you into my chamber to eat and to drink with me. Know now that this building is not the chamber that I mentioned to you. No, my chamber is true obedience, to which I always so held that I never endured to be without an instructor. For I continually had with me a priest whose every instruction I humbly obeyed, and this was my chamber. Therefore do likewise, for this is pleasing to God.

My food, however, whereby I was refreshed with delight, was the fact that I most willingly drew my neighbors away from the vanities of worldly life to serve God with the whole of their hearts; and I then swallowed that joy as if it were the sweetest morsels. My drink, however, was that joy I had while I saw some whom I had converted loving God, devoting themselves with all their strength to prayer and contemplation, teaching others to live good lives, and imitating true poverty. Behold, daughter: that drink so gladdened my soul that, for me, all things in the world lost their taste. Enter, therefore, into this chamber of mine; and eat this, my food; and drink this drink with me. Drink it so that you may be refreshed with God eternally."

Lady Bridget had this revelation in the city of Ortona, in the kingdom of Naples. Christ speaks to her and assures her that there are relics of the body of Saint Thomas the Apostle on the altar there and that he takes a most sweet delight in these relics and in those of his other saints, counting such relics as his precious treasure on earth and promising great merit and reward to those who honor them with due devotion.

Chapter 4

To a person who was wide awake and at prayer, it seemed as if her heart were on fire with divine charity and entirely full of spiritual joy so that her body itself seemed to fail in its strength. She then heard a voice that said to her: "I am the Creator and Redeemer of all. Know therefore that such a joy, as you now feel in your soul, is a treasure of mine. For it is written that 'the Spirit breathes where he will, and you hear his voice, but you know not whence he comes or whither he goes.'

This treasure I bestow on my friends in many ways and by many means and through many gifts. However, I wish to tell you about another treasure, which is not yet in heaven but is with you on earth. This treasure is the relics and bodies of my friends. For, in truth, whether they are fresh or moldering, whether they have turned into dust and ashes or not, the bodies of my saints are most certainly my treasure.

But, you may ask, since Scripture says, 'Where your treasure is, there your heart is,' how then is my heart with that treasure, namely, with the relics of the saints? I answer you: my heart's supreme delight is to bestow - according to their will, their faith, and the toils of their journey - everlasting rewards on all those who visit the places and honor the relics of my saints, namely, of those who had been glorified by miracles and canonized by the supreme pontiffs. Thus my heart is with my treasure. Therefore, I want you to know for certain that in this place is my most choice treasure, namely, the relics of my apostle Thomas, which are not found elsewhere in such quantity as they are on this altar, where they are unspoiled and undivided.

For when that city where my apostle's body was first buried was destroyed, then with my permission this treasure was translated by certain of my friends to this city and was placed on this altar. But now it lies here as if concealed, for before the apostle's body came here, the princes of this land were of the disposition described in the Scriptures: 'They have mouths and will not speak. They have eyes and will not see. They have ears and will not hear. They have hands and will not touch. They have feet and will not walk,' etc. How could such people then, with such an attitude toward me, their God, be able to pay due honor to such a treasure?

Therefore, anyone who loves me and my friends above all, and who would rather die than offend me in the least and who also has the will and the authority to honor me and to instruct others, such a one, whoever it be, will exalt and honor my treasure, namely, the relics of this my apostle whom I chose and forechose. Therefore, it should be said and preached for very certain that, just as the bodies of the apostles Peter and Paul are in Rome, the relics of Saint Thomas, my apostle, are in Ortona.”

The bride, however, answered and said: ”O Lord, did not the princes of this kingdom have churches built; and did they not practice great almsgiving?” The Lord said to her: ”They have done many things and have offered me much money to appease me. Yet the alms of many of them were to me less pleasing and acceptable because of the marriages that they had contracted contrary to the statutes of the holy fathers. And even though those marriages that the supreme pontiffs permitted were ratified and to be upheld, nevertheless the will of those people was corrupt and was striving against the statutes of the Church. Therefore, at my divine judgment, this must be examined and judged.”

ADDITION

When the lady had gone to Ortona, it happened that she and her companions had to spend a whole night under God's open sky, in the cold and in a heavy rain. Then toward dawn, Christ said to her: ”For three reasons, tribulation comes to human beings: either for greater humility - as when King David was troubled; or for greater fear and caution - as when Sarah, Abraham's wife, was taken away by the King; or for a human being's greater consolation and honor. And so it has happened to you. For I gave those who met you the impulse to proceed no farther that day. But you would not believe them, and so you suffered as you have. Therefore go now into the city, and my servant Thomas will give you what you desire.”

Item concerning the same thing. Christ appeared in Ortona and said: ”I told you earlier that Saint Thomas, my apostle, was my treasure. This is certainly true. For

Thomas himself is truly a light of the world. But human beings love darkness more than light.”

Then Saint Thomas also appeared and said: ”I will give to you a treasure that you have long since desired.” And in the same moment, a tiny splinter of a bone of blessed Thomas came forth from the very case of Saint Thomas's relics without anyone's touch. The lady received it with joy and reverently saved it.

Lady Bridget had this revelation in Naples at the request of Lord Elzear, son of the countess of Ariano and, at that time, a young scholar of good disposition. He had then asked Lady Bridget to pray to God for him. While she was at prayer, the Virgin Mary appeared to her and gave to her this revelation, by means of which she informs him about the measures to be maintained in his life and very beautifully says that reason must be the doorkeeper and guardian of the soul, to expel all temptations and resist them manfully lest they enter one's inner house.

Chapter 5

To almighty God, from whom all good things proceed, be praise and honor, especially for these things that he has done for you in the time of your youth! Of his grace one must ask that the love you have for him may increase in you daily even until death.

A mighty and magnificent king constructed a house, in which he placed his beloved daughter, assigning her to the custody of a man and saying this: ”My daughter has mortal enemies and therefore you must guard her with all care. There are four things that you must beware with diligent premeditation and constant concern: first, that no one undermine the foundation of the house; second, that no one climb over the top of the outer walls; third, that no one breach the walls of the house; fourth, that no enemy enter through the gates.”

My Lord, this parable that I write for you out of divine charity - God, the searcher of all hearts being my witness - must be understood spiritually. Therefore, by the house I mean your body, which the King of heaven formed out of the earth. By the king's daughter I mean your soul, created by the power of the Most High and placed in your heart. By the guardian I mean human reason, which will guard your soul according to the will of the eternal King. By the foundation I mean a good, firm, and stable will. For on it must be built all good works, by which the soul is best defended.

Therefore, since your will is such that you wish to live for nothing else but to follow God's will, showing him by word and deed all the honor you can, and also serving him with your body and your goods and all your strength, as long as you live, in order that you may be able to commend your soul, preserved from all impurity of the flesh, to its Creator, then, oh how vigilantly must you guard this foundation, i.e., your will, by means of the guardian, i.e., your reason, so that no one may be able to undermine it with his siege-engines to the soul's harm.

By those who strive to undermine this type of foundation I mean those who speak to you thus and say: "My Lord, be a layman and take to yourself a charming, noble, and wealthy wife so that you may rejoice in your offspring and heirs and no be weighed down by the tribulation of the flesh." And others perhaps reply in this manner: "If you want to become a cleric, then also learn the liberal arts, to the end that you may be called 'master' while procuring for yourself, by prayers or gifts, as much as you can of the goods and revenues of the Church.

Then you will have worldly honor for your knowledge; and by your worldly friends and your many servants, you will be glorified for the abundance of your riches." Behold: if perhaps anyone should offer you such persuasion, immediately make the guardian, i.e., reason, answer him and say that you would be willing to endure all the tribulation of the flesh rather than lose your chastity. Answer also that you want to acquire knowledge and the arts for the honor of God and the defense of the Catholic faith, for the strengthening of good people and for the correction of the erring and of all who need your advice and teaching; and say that you do not wish to desire

anything in this life beyond sustenance for your body and for the household truly necessary to you and not overly enlarged for the sake of vainglory.

Say also that, if perchance divine providence were to confer on you some added dignity, you desire to order all things wisely for the benefit of your neighbor and for the honor of God. And so indeed the guardian, i.e., reason, will be able to expel those who are exerting themselves to undermine the foundation, i.e., your good will. Reason must also constantly and diligently beware lest anyone climb over the top of the walls. By this top of the walls I mean charity, which is more sublime than all the virtues. Know therefore most certainly that the devil desires nothing more than to leap over that wall. And so he incessantly tries as much as he can that mundane charity and carnal love may surpass divine charity.

Wherefore, my Lord, as often as worldly love attempts to advance itself in your heart in preference to divine charity, immediately send the guardian, i.e., reason, out to meet it with the commandments of God and saying that you would rather endure death in soul and body than live to such an end that you would, by word or deed, provoke a God so kind, and, indeed, that you would not in any way spare your own life, your goods or possessions, or the favorable opinions of your relatives and friends provided that you might be able to please God alone in every respect and honor him in all things, and that you choose to submit voluntarily to all tribulations rather than cause any harm, scandal, or trouble to any of your neighbors - whether higher or lower than yourself - and that, in accord with the precept of the Lord, you wish instead to love all your neighbors thoroughly and in a brotherly way.

And if you do this, my Lord, you are proved to love God more than yourself, and your neighbor as yourself. Then, therefore, the guardian, i.e., reason, can rest securely because no rival of your soul is able to climb over the top of the walls.

By the house walls, in truth, I mean four delights of the heavenly court, which a human being ought to long for interiorly with attentive meditation. The first is a fervent longing in the heart to see God himself in his eternal glory and those unfailing riches that are never taken away from one who has acquired them. The second is an incessant

wish to hear those sweet-sounding voices of the angels in which, without tiring and without end, they praise God and unceasingly adore him.

The third is a whole-hearted and fervently longing desire eternally to praise God even as the very angels do. The fourth is longing to possess the everlasting consolations of the angels and of the holy souls in heaven. Hence it is to be noted that, just as one who is inside a house is always surrounded by walls wherever one turns, so it is with everyone who, day and night, with supreme longing, desires those four things - namely, to see God in his glory, to hear the angels praising God, to praise God together with them, and to possess their consolations. Truly, wherever such a one turns or whatever work he is intent upon, he is then always preserved unharmed inside firm walls so that, as a result, by dwelling among the very angels in this life, he may be said to enjoy the company of God.

Oh how much, my Lord, your enemy longs to dig through walls of this sort and to take such inner delights away from the heart and to introduce and entangle into your desire others contrary to them, which could gravely harm your soul. On which account, the guardian, i.e., reason, must have diligent precaution about the two ways by which the enemy usually comes. The first way is the hearing; the second, sight. He comes indeed through the hearing when he introduces into the heart the delights of secular songs and of various sweet-sounding instruments, of useless tales and of narrations of the praises of one's own person. The more these things raise one up through pride in oneself, the more distantly one is separated from the humble Christ.

Therefore the guardian, i.e., reason, must resist such delight and say this: "Just as the devil has hatred for all the humility that the Holy Spirit breathes into the hearts of human beings, so I, by the working of God's help, will have hatred for all the pomp and worldly pride that the evil spirit, with his pestilent inflammation, pours into hearts; and it shall be to me as hateful as the stench of rotten corpses, which immediately suffocates those who catch it in their nostrils." Through sight also the enemy is accustomed to come, as if by a second way, to dig through the aforementioned house walls; and he brings with him many tools: namely, all sorts of metals wrought into

various objects and forms, precious stones, prestigious clothing, lordly palaces, castles, estates, ponds, forests, vineyards, and all other sorts of costly and lucrative things.

For if all these things are fervently desired, they are a proven means of dissipating the aforementioned house walls, i.e., the heavenly delights. Therefore the guardian, i.e., reason, must run out quickly, before such things come into the heart's delight and love, and must say: "If I shall have in my power any of the possessions of this sort, I will lay it away in that chest where thieves or moth are not feared; and with divine grace helping me, I will not offend my God through coveting others' possessions; nor, through ambition for the things of others, will I separate myself in any way from the company of those who serve Christ."

By the gates of the said house I mean, in fact, all the body's needs, which indeed the body cannot decline: namely, eating, drinking, sleep, wakefulness, and even occasional distresses and joys. Therefore the guardian, i.e., reason, must stand by these gates, i.e., the body's needs, with concern and, with divine fear, must resist enemies wisely and persistently lest they enter toward the soul.

Therefore, just as in taking food and drink one must beware lest the enemy enter through overindulgence, which makes the soul slothful in serving God, so too one must beware lest the foe gain entrance through excessive abstinence, which makes the body weak in doing all things. Let the guardian, i.e., reason, also take note lest, either when you are alone with your household or when guests arrive, for the sake of worldly honor and the favorable opinion of human beings, there be an uninterrupted succession of too many courses; but, out of divine charity, treat each one well while excluding a multiplicity of foods and also extravagant delicacies.

Next, the guardian, i.e., reason, must with vigilance and attention consider the fact that, just as food and drink must be moderated, so too must sleep be moderated with fear in such a way that the body may be nimble and in better order for accomplishing all the honor of God so that every waking moment may be usefully spent on the divine offices and on honest labors, with all the heaviness of sleep far removed.

Moreover, at the approach of any distress or rancor, the guardian, i.e., reason, accompanied by his companion, namely, fear of God, must swiftly run forth lest, through anger or impatience, it happen that you forfeit divine grace and gravely provoke God against yourself. What is more, when some consolation or joy fills your heart, let the guardian, i.e., reason, imprint the heart more deeply with the fear of God which, with the help of the grace of Jesus Christ, will moderate that consolation or joy in a way that will be of more use to you.

ADDITION

When Lady Bridget was in Naples, there were revealed to her the innermost secrets of the heart of Elzear - later, a cardinal - and certain wonderful things that were going to happen to him. When he heard these things, he was stunned; and he changed for the better.

In the year of our Lord, 1371, in the month of May, on the day of blessed Urban, pope and martyr, when Lady Bridget had been living in Rome for many years, after she had returned from pilgrimages in the kingdom of Naples, while she was at prayer on the day and in the month given above, Christ appeared to her and said that she should prepare herself to make a pilgrimage to Jerusalem in order to visit the Holy Sepulchre.

Chapter 6

While Lady Bridget was living continuously in Rome, she was one day at prayer and her mind was lifted up. Christ then appeared to her and spoke to her, saying this: "Prepare yourselves now to make a pilgrimage to Jerusalem to visit my sepulchre and the other holy places that are to be found there. You will leave Rome when I tell you."

In Rome before Lady Bridget went overseas a certain devout Friar Minor consulted the said lady concerning some doubts in his conscience. As this lady prayed, the Virgin

Mary appeared to her and gave her complete answers to those doubts and, moreover, said that no matter how sinful the pope or the priests might be - provided that they are not heretics - the pope has the keys of the Church and the true power of binding and loosing and that at the altar the priests fully confect and handle the Blessed Sacrament of the Body of Christ even though they are unworthy of heavenly glory.

Chapter 7

Honor and thanks be given to almighty God and to the Blessed Virgin Mary, his most worthy Mother! It seemed to me, unworthy person that I am, that while I was absorbed in prayer, the Mother of God spoke to me, a sinner, these following words: "Say to my friend the friar, who through you sent his supplication to me, that it is the true faith and the perfect truth that if a person, at the devil's instigation, had committed every sin against God and then, with true contrition and the purpose of amendment, truly repented these sins and humbly, with burning love, asked God for mercy, there is no doubt that the kind and merciful God himself would immediately be as ready to receive that person back into his grace with great joy and happiness as would be a loving father who saw returning to him his only, dearly beloved son, now freed from a great scandal and a most shameful death.

Yes, much more willingly than any fleshly father, the loving God himself forgives his servants all their sins if they assiduously repent and humbly ask him for mercy and they fear to go on committing sins, and, with all the longing of their hearts, desire God's friendship above all things.

Therefore say to that same friar, on my behalf, that because of his good will and my prayer, God in his goodness has already forgiven him all the sins that he ever committed in all the days of his life. Tell him also that because of my prayer the love that he has for God will always increase in him right up to his death and will in no way diminish.

Likewise, say to him that it pleases God my Son that he stay in Rome, preaching, giving good advice to those who ask, hearing confessions, and imposing salutary penances, unless his superior should send him sometimes out of the city for some lawful necessity. For their transgressions, the same friar should charitably reprove his other brothers with good words, with salutary teachings, and, when he might be able to correct them, even with just rebukes, to the end that they may keep the rule and humbly amend their lives.

Furthermore, I now make known to him that his Masses and his reading and his prayers are acceptable and pleasing to God. And therefore tell him that, just as he guards himself against any excess in food and drink and sleep, so he must diligently guard himself against too much abstinence, in order that he may not suffer any faintness in performing divine labors and services. Also, he is not to have an overabundance of clothing but only necessary things, according to the Rule of Saint Francis, so that pride and cupidity may not ensue; for the less costly and valuable his clothes have been, the more lavish shall be his reward. And let him humbly obey all of his superior's instructions that are not contrary to God and that the friar's own ability permits him to perform.

Tell him also, on my behalf, what he will answer to those who say that the pope is not the true pope and that it is not the true Body of Jesus Christ my Son that the priests confect on the altar. He should answer those heretics in this way: 'You have turned the backs of your heads to God, and thus you do not see him. Turn therefore to him your faces, and then you will be able to see him.'

For it is the true and Catholic faith that a pope who is without heresy is - no matter how stained he be with other sins - never so wicked as a result of these sins and his other bad deeds that there would not always be in him full authority and complete power to bind and loose souls. He possesses this authority through blessed Peter and has acquired it from God. For before Pope John, there were many supreme pontiffs who are now in hell. Nevertheless, the just and reasonable judgments that they made in the world are standing and approved in God's sight.

For a similar reason, I also say that all those priests who are not heretical - although otherwise full of many other sins - are true priests and truly confect the Body of Christ my Son and that truly they touch God in their hands on the altar and administer the other sacraments even though, because of their sins and evil deeds, they are unworthy of heavenly glory in God's sight.”

After the abovesaid friar had received from Lady Bridget the last revelation above, he asked her to pray to God concerning the matter of Christ's private property, and also concerning the authority of the supreme pontiff and of the celebrating priests. As the lady was praying, the Virgin Mary appeared to her and answered all these points as follows.

Chapter 8

“Say to my friend the friar that it is not licit for you to know whether the soul of Pope John XXII is in hell or in heaven. Nor indeed is it licit for you to know anything about the sins that the same pope took with him when, after his death, he came before God's judgment. But tell the same friar that those decretals that the same Pope John made or established concerning Christ's private property contain no error in the Catholic faith nor any heresy.

I, indeed, who gave birth to the true God himself, bear witness to the fact that the same Jesus Christ, my Son, had one personal possession and that he alone possessed it. This was that tunic that I made with my own hands. And the prophet witnesses to this fact, saying in the person of my Son: 'Over my garment, they cast lots.' Behold and be attentive to the fact that he did not say 'our garment' but 'my garment.'

Know too that, as often as I dressed him in that tunic for the use of his most holy body, my eyes then filled at once with tears and my whole heart was wrung with trouble and grief and was afflicted with intense bitterness. For I well knew the manner in which that tunic would in future be separated from my Son, namely, at the time of

his passion when, naked and innocent, he would be crucified by the Jews. And this tunic was that garment over which his crucifiers cast lots. No one had that same tunic while he lived, but only he alone.

Know too that all those who say that the pope is not the true pope and that the priests are not true priests or rightly ordained and that what is consecrated by the priests in the celebration of Masses is not the true Body of my blessed Son, yes, all those who assert such errors are puffed up with the spirit of the devil in hell.

For truly these same heretics have committed such serious acts of malice and frightful sins against God that, because of their very great demerits, they are damnably filled with diabolic wickedness, and, through their heresy, they are cut off and cast out from the number of the whole flock of Christianity in the just judgment of the divine majesty, just as Judas was shut out and cut off from the sacred number of the apostles because of his wicked demerits: for he betrayed Christ my Son. Know that, even so, all those who want to amend their lives will obtain mercy from God.”

How Christ, speaking to Lady Bridget during prayer, instructs her to go now to Jerusalem and promises to her bodily strength and the necessary expenses.

Chapter 9

The Son of God speaks to blessed Bridget his bride and says: ”Go now and depart from Rome for Jerusalem. Why do you plead your age? I am the Creator of nature; I can weaken or strengthen nature as it pleases me. I will be with you. I will direct your way. I will guide you and lead you back to Rome; and I will procure for you everything necessary, more adequately than you have ever had before.”

The Virgin Mary, speaking to Lady Bridget, says that in no way is it God's will that clerics should have wives or be contaminated by carnal vice - prohibiting any pope from allowing this marriage of clerics to take place or be established in God's Church.

Chapter 10

Rejoice eternally, O blessed Body of God, in perpetual honor and in perennial victory and in your everlasting omnipotence together with your Father and the Holy Spirit and also with your blessed and most worthy Mother and with all your glorious heavenly court. To you be praise indeed, O eternal God, and endless thanksgiving for the fact that you deigned to become a human being and that for us in the world you willed to consecrate your venerable Body out of material bread and lovingly bestowed it on us as food for the salvation of our souls!

It happened that a person who was absorbed in prayer heard then a voice saying to her: "O you to whom it has been given to hear and see spiritually, hear now the things that I want to reveal to you: namely, concerning that archbishop who said that if he were pope, he would give leave for all clerics and priests to contract marriages in the flesh. He thought and believed that this would be more acceptable to God than that clerics should live dissolutely, as they now do. For he believed that through such marriage the greater carnal sins might be avoided; and even though he did not rightly understand God's will in this matter, nonetheless that same archbishop was still a friend of God.

But now I shall tell you God's will in this matter; for I gave birth to God himself. You will make these things known to my bishop and say to him that circumcision was given to Abraham long before the law was given to Moses and that, in that time of Abraham, all human beings whatsoever were guided according to their own intellect and according to the choice of their own will and that, nevertheless, many of them were then friends of God. But after the law was given to Moses, it then pleased God more that human beings should live under the law and according to the law rather than

follow their own human understanding and choice. It was the same with my Son's blessed Body.

For after he instituted in the world this new sacrament of the eucharist and ascended into heaven, the ancient law was then still kept: namely, that Christian priests lived in carnal matrimony. And, nonetheless, many of them were still friends of God because they believed with simple purity that this was pleasing to God: namely, that Christian priests should have wives and live in wedlock just as, in the ancient times of the Jews, this had pleased him in the case of Jewish priests. And so, this was the observance of Christian priests for many years.

But that observance and ancient custom seemed very abominable and hateful to all the heavenly court and to me, who gave birth to his body: namely, because it was being thus observed by Christian priests who, with their hands, touch and handle this new and immaculate Sacrament of the most holy Body of my Son. For the Jews had, in the ancient law of the Old Testament, a shadow, i.e., a figure, of this Sacrament; but Christians now have the truth itself - namely, him who is true God and man - in that blessed and consecrated bread.

After those earlier Christian priests had observed these practices for a time, God himself, through the infusion of his Holy Spirit, put into the heart of the pope then guiding the Church another law more acceptable and pleasing to him in this matter: namely, by pouring this infusion into the heart of the pope so that he established a statute in the universal Church that Christian priests, who have so holy and so worthy an office, namely, of consecrating this precious Sacrament, should by no means live in the easily contaminated, carnal delight of marriage.

And therefore, through God's preordination and his judgment, it has been justly ordained that priests who do not live in chastity and continence of the flesh are cursed and excommunicated before God and deserve to be deprived of their priestly office. But still, if they truthfully amend their lives with the true purpose of not sinning further, they will obtain mercy from God.

Know this too: that if some pope concedes to priests a license to contract carnal marriage, God will condemn him to a sentence as great, in a spiritual way, as that which the law justly inflicts in a corporeal way on a man who has transgressed so gravely that he must have his eyes gouged out, his tongue and lips, nose and ears cut off, his hands and feet amputated, all his body's blood spilled out to grow completely cold, and finally, his whole bloodless corpse cast out to be devoured by dogs and other wild beasts. Similar things would truly happen in a spiritual way to that pope who were to go against the aforementioned preordinance and will of God and concede to priests such a license to contract marriage.

For that same pope would be totally deprived by God of his spiritual sight and hearing, and of his spiritual words and deeds. All his spiritual wisdom would grow completely cold; and finally, after his death, his soul would be cast out to be tortured eternally in hell so that there it might become the food of demons everlastingly and without end. Yes, even if Saint Gregory the Pope had made this statute, in the aforesaid sentence he would never have obtained mercy from God if he had not humbly revoked his statute before his death.”

This is the beginning of a revelation that Lady Bridget had in Naples for the lady queen of the same city. But other things contained therein are not set down here because they are secrets that pertain to the status and person of the said lady queen.

Chapter 11

“I am God, the Creator of all. I gave to angels and to humans free decision so that those who willed to do my will might remain with me forever and so that those who thought things contrary to me might be separated from me. And so, certain of the angels became demons because they did not will to love me or to obey me. Then when man had been created and the devil saw my love for man, the devil not only became my enemy but also promoted war against me by inciting Adam to violate my commandments. The devil prevailed on that occasion by my permission and as a result

of my justice; and ever since that time, the devil and I are in discord and strife because I want man to live according to my will while the devil exerts himself to make man follow his own desires.

Therefore at that moment when I opened heaven with my heart's blood, the devil was deprived of that justice which he seemed to have; and those souls that were worthy were saved and freed. Then indeed the law was established that it should be in man's decision to follow me, his God, in order to obtain the everlasting crown. But if he follows the devil's desires, he will have everlasting punishment. Thus the devil and I do struggle, in that we both desire souls as bridegrooms desire their brides. For I desire souls in order to give them eternal joy and honor; but the devil desires to give them eternal horror and sorrow. Hear what the queen had done to me. I allowed the raising of her to a kingship, etc.”

ADDITION

Christ speaks: ”Write to her that she should make a clean confession of all that she had done from her youth and that she should have a firm purpose of amendment according to the advice of her confessor. Second, she should diligently recall the manner and the quality of her life during her marriage and during her rule; for she is going to render an account of everything to me. Third, she must have the intention of paying her debts and of restoring that which she knows was wrongly acquired. For the soul is in peril as long as such things are kept; and it does no good to give lavish gifts if debts go unpaid. Fourth, she is not to burden the community with her new inventions, but instead should lighten the burdens which have grown customary. For God will hear the sigh and the crying of those in misery.

Fifth, she must have councilors who are just and not covetous; and she must entrust her judgments to such men as love truth and do not fawn upon factions or seek to grow rich but know how to be content with what is necessary. Sixth, every day, at fixed times, she should remember God's wounds and his passion, for by this means the love of God is renewed in the heart. Seventh, at fixed times she should collect the poor, wash their feet, and refresh them. She should love all her subjects with sincere charity,

bringing all those at strife to accord and consoling those who are unjustly offended. Eighth, she should grant her gifts with discretion and according to her means, not oppressing some while making others rich, but wisely relieving some without burdening anyone.

Ninth, she is not to be more attentive to the money of criminals than to justice; but setting aside all greed, she is to weigh the quality of the crimes and show more compassion where she sees greater humility. Tenth, during her lifetime, she is to apply all her diligence to ensure that her kingdom can be in a calm state after her death, for I predict to her that henceforth she will not have offspring from her womb. Eleventh, she should be content with the colors and beauty by which God has adorned her face; for extraneous color is very displeasing to God. Twelfth, she is to acquire greater humility and contrition for her sins because, in my eyes, she is a predator of many souls, a prodigal squanderer of my goods, and a rod of tribulation to my friends. Thirteenth, she must have continual fear in her heart because in all the time she has had, she has led the life of a lascivious woman rather than that of a queen.

Fourteenth, let her put aside worldly customs and those women who flatter her. The short time that she has left, she should spend in honoring me, for up to now she has treated me as if I were a human being without recollection of her sins. Let her now fear and live in such a way that she may not feel my judgment. Otherwise, if she does not listen to me, I will judge her not as a queen but as an ungrateful apostate; and I will scourge her from head to heel; and she will be a disgrace before me and my angels and my saints.”

Item, a revelation. Christ speaks: ”Write those things with fewer and gentler words, just as the Holy Spirit will inflame you, and send them through my bishop to the queen.”

Item, concerning a certain queen. A lady was seen standing in a shift spattered with sperm and mud. And a voice was heard: ”This woman is a monkey that sniffs at its own stinking posterior. She has poison in her heart and she is harmful to herself and she hastens into snares that throw her down.” And again she was seen wearing a crown

of twigs spattered with human excrement and with mud from the streets and sitting naked on a tottering beam. At once there appeared a most beautiful virgin who said: "This is that insolent and audacious woman who is reputed by mankind to be a lady of the world, but in God's eyes, she has been cast off, as you see." And the virgin added: "O woman, think of your entrance and be attentive to your end; and open the eyes of your heart and see that your councilors are those who hate your soul!"

Item, concerning a certain queen. A woman was seen sitting on a golden seat; and two Ethiopians stood before her - one, as it were, on the right and the other on the left. The one standing on the right called out and said: "O lionlike woman, I bring blood. Take and pour out! For it is a mark of the lioness to thirst after blood." The one on the left said: "O woman, I bring to you fire in a vessel. Take - for you are of a fiery nature - and pour out into the waters in order that your memory may last in the waters as well as on the land."

Then a virgin of wondrous beauty appeared, and the Ethiopians fled from her sight. She said: "This woman is in a perilous state. If she prospers in accordance with her will, the result will be tribulation for many. But if she suffers tribulation, the result will be more useful to her for obtaining eternal life. She herself does not wish to give up her own will or to suffer tribulation in compliance with God. Therefore, if she is left to her own will, she will not be the cause of consolation for herself or for others."

Item, a revelation. The Son appeared and said: "This woman had done some things that did please me. Therefore, because of the prayers of my friends, I am willing to point out to her how she may escape the scorn of mankind and the squandering of her own soul if, indeed, she obeys well; if not, she would not escape the justice of the Judge; for she did not will to hear the Father's voice."

Concerning Lord Gomez. The Mother of God speaks: "Advise him to do justice wherever he can. If he knows that he has goods that were wrongly acquired, he must not delay in making restitution. He must also be careful not to impose unusual burdens on his subjects, and he must be content with the things that he has because they are sufficient for him if he manages them discreetly and with moderation. Women other

than his own wife, he must avoid like poison; and he must not lead out the army against anyone nor take part in the action himself unless he fully knows that justice is on his side and that the war is just. He must also be zealous in making frequent use of confession and in receiving the Body of Christ more frequently and in occupying himself, at fixed times in the day, with the remembrance of Christ's passion and his wounds.”

Concerning Anthony of Carleto. Christ speaks: ”Tell the queen to let him stay in his position. If he rises up to greater things, it will be at the cost of his soul; and neither he himself nor his friends will have any joy out of his promotion.” And so it all turned out.

This revelation was given by God to Lady Bridget in Naples at the request of Lord Bernard, the Neapolitan archbishop. He asked her to pray to God concerning some doubts he had in his conscience. When she was at prayer, Christ appeared to her, answered all the archbishop's doubts, and gave him instruction and the measures he should maintain in governing his own house and in governing his subjects in his diocese.

Chapter 12

Christ speaks to his bride and says: ”Tell him that if he wishes to be called a bishop in the justice of the divine judgment, he must not imitate me manners and customs of many who are now rulers of the Church. I took on a human body from a virgin in order that by words and deeds I might fulfill the law which, from eternity, had been ordained in the Godhead. I opened the gate of heaven with my heart's blood, and I so illumined the way by my words and deeds that all might use my example in order to merit eternal life. But truly, the words that I said and the deeds that I did in the world are now almost completely forgotten and neglected. For this, no one is as much a cause as the prelates of the churches. They are full of pride, greed, and the rottenness of bodily pleasure.

All of these things are contrary to my commandments and to Holy Church's honorable statutes, which my friends established out of great devotion after my ascension and after I had accomplished my will in the world. For those wicked prelates of the churches, who are filled with the malignity of an evil spirit, have left to mankind examples that are exceedingly harmful to souls; and therefore it is necessary for me to exact full justice from them by doing judgment on them, abolishing them from the book of life in heaven and placing them beside my enemy Lucifer in hell, in hellish seas that shall be the seat of their perpetual excruciation. Nevertheless, you ought to know that if anyone is willing to amend himself before death by loving me with all his heart and if he abstains from sins, then I will be prompt in showing my mercy.

Tell him also, as if on your own part, these words that follow: 'My Lord, it sometimes happens that, from a black furnace, there goes forth a beautiful flame that is useful and quite necessary for fashioning works of beauty. But that does not mean that the furnace must then be praised for its black color. The praise and honor and thanks are owed to the artist and master of those works.

It is a similar situation with me, unworthy woman that I am, if you find something useful in my advice; for then you ought continually to show infinite thanks and willing service, not to me, but to God himself, who made and makes all things and who has a perfect will to do good. My Lord, I begin by first speaking to you of those things that touch the salvation of many souls. I advise you that, if you would have God's friendship, neither you, nor any other bishop acting on your behalf, should be willing to promote anyone to sacred orders unless he has first been diligently examined by good clerics and has been found to be so suitable in his life and character that, by the testimony of wise and truthful men, he is declared worthy to receive such an office.

With diligent attention, see to it that all the bishops under you and all the suffragans of your archbishopric do the same. For no one could believe how great God's indignation is against those bishops who do not take care to know and diligently to examine the quality of those whom they promote to orders of such dignity in their bishoprics. Whether they do this at the supplication of others or out of negligence and

laziness or because of fear, they shall indeed render a most strict account of this at God's judgment.

I also advise you to inquire about the number and the identities of those holders of benefices in your diocese who have the care of souls. Summon them to your presence at least once a year to discuss then with them their own welfare and that of the souls of those under them. And if, by chance, they could not all come together on the same day, then definite dates are to be set on which they may come to you individually during the year so that none of them may be able to excuse himself in any way from consulting you for a whole year.

And you are to preach to them about the kind of life to be led by those who have an office of such great dignity. Know too that priests who have concubines and celebrate Mass are as acceptable and pleasing to God as were the inhabitants of Sodom whom God submersed in hell.

And even though the Mass, in itself, always is the same and has the same power and efficacy, nevertheless, the kiss of peace that such fornicating priests give in the Mass is as pleasing to God as the kiss by which Judas handed over the Savior of all. Therefore constantly try as much as possible, with words and deeds, by enticing or rebuking or threatening, to work together with them so that they may endeavor to lead a chaste life, especially since they must touch so very holy a Sacrament and, with their hands, administer it to other faithful Christians.

Furthermore, for their salvation you should advise all the clergy, both the higher ranks made up of prelates or canons and also the minor clerics - all, that is, who are subject to your rule and have ecclesiastical incomes - that they should correct their lives in every respect. And let no one believe that, for the sake of avoiding sodomy, fornication is at all permissible for clerics; nor, for that reason, is it to be endured that they should defile themselves with women. For every Christian who has the use of intellect and who does not care about eternal life while he is living, will undoubtedly endure after death the most severe punishments of hell for eternity.

I also advise you that your household should not be too large out of pride, but that it should be well proportioned to the needs of your office as a ruler and to the requirements of your status. Those clerics, therefore, who are called your companions, you should keep with you wherever you may be, for the good of your reputation rather than for vainglory or for pomp; and they are to be few in number rather than many. But of those clerics whom you maintain for no other reason than to sing the divine office or to pursue studies or to teach others or to do writing, you may have as many as you please. And nevertheless it is to your advantage to take diligent care, as best you can, for their correction and for the salvation of their souls.

Be attentive to the rest of your servants so that each has his own task; and if some of them are superfluous, do not keep them out of vainglory lest your heart be elated at having a larger household than your peers. It is also expedient that you always have in mind those truly necessary members of your household whom you keep with you; painstakingly scrutinize their lives like a true householder, correcting their actions, lives, and characters and, with good formation, encouraging and admonishing them in a fatherly way so that they learn to flee from sins and vices and to love God above all things. It is indeed more acceptable to God and more useful to yourself that you keep with you no member of the household who is unwilling to comply with sound advice and humbly amend his transgressions.

Of your clothing, I advise you never to have in your possession more than three pairs at one time; everything beyond this, you should immediately give to God himself. Of bed covers, towels, and tablecloths, keep for yourself only what is necessary and useful to you; and give the rest to God. Of silver vessels, reserve for yourself just enough for your own person and for the guests who eat at your own table; donate the superfluous pieces to God with a cheerful mind. For the rest of your household and the guests who sit at other tables certainly can, without any embarrassment, eat and drink using vessels of tin, clay, wood, or glass. For that custom which now prevails in the houses of bishops and lords of having an overly excessive abundance of gold and silver is quite harmful to souls and very repulsive to God himself, who, for our sake, subjected himself to all poverty.

Beware, also, of having too many courses and extravagant delicacies. Nor should you have overly large and expensive horses, but rather those that are moderate in size and price. For such large horses are needed by those who expose themselves to the dangers of war for the defense of justice and the protection of life and not for pride. Indeed, I tell you that as often as prelates, out of pride and vainglory, mount big horses, the devil mounts the prelates' necks. For I know a person who, when the prelates and cardinals proudly lifted their feet to ride on the backs of their big horses, saw demons as Ethiopians who then lifted their feet and mounted the necks of the prelates and sat there laughing.

As often as the prelates pompously spurred their horses, the Ethiopians lifted their heads in their glee and kicked their heels into the breasts of those horsemen. Again, I advise you to have your vicars promise under oath that, while carrying out your business, they will not presume to do anything contrary to justice. And if they later do the opposite, you are to have them rebuked in accordance with justice. If you do as I have said, you can be confident that your conscience is quite sound.

And now I give advice for the consolation of the souls of your departed, about whom you asked me whether or not they were in purgatory and what almsdeeds ought to be done for them, etc. I answer and say that every day for one year you are to have two Masses celebrated for them and every day you are to feed two paupers, and every week take care to distribute one florin in coins to the poor.

Say also to the parish priests that they are to correct their parishioners and to rebuke them for their open sins in cases that pertain to them in order that they may be able to live better lives. Those parishioners who are unwilling to be rebuked should then be rebuked by you. If, however, you know that some are openly sinning against God and justice, and if they are such great tyrants that you cannot pass judgment on them, then tell them in sweet and gentle words to correct themselves.

If they do not wish to obey, you may leave them to God's judgment; and God will see that your intention is good. One must not throw the meek lamb into a wolf's ferocious teeth because this will make the wolf more ravenous. Nevertheless, it is

fitting for you to forewarn them charitably about the peril of their souls, as a father does with his children when they oppose him. Nor are you bound to forego rebukes out of fear for your body unless, by chance, some danger to souls could come from them.' ”

This revelation, made to Lady Bridget, began in Naples immediately after the death of her son Lord Charles, a knight. The vision continued, with certain breaks, during her Jerusalem voyage until she arrived at Jerusalem; and there it ended in the Church of the Holy Sepulchre of the Lord. It contains in itself allegations made by the Virgin Mary and by an angel on behalf of the said knight's soul at the divine judgment in the presence of Christ the Judge and allegations made on the devil's part against that very soul and Christ the Judge's verdict for its liberation.

Chapter 13

The Virgin Mary speaks to Lady Bridget and says: ”I want to tell you what I did for the soul of your son Charles when it was being separated from his body. I acted like a woman standing by another woman who is giving birth, in order that she might help the infant, lest it die in the flow of blood or suffocate in that narrow place through which an infant exits and so that, by her watchful care, the infant's enemies, who are in the same house, might not be able to kill it. I acted in the same way.

Indeed I stood near your same son Charles, shortly before he sent forth his spirit, in order that he might not have such thoughts of carnal love in his memory that, for the sake of this love, he would think or say anything against God or will to omit anything pleasing to God or will to perform, to his soul's harm, those things that could be in any way contrary to the divine will.

I also helped him in that narrow space, i.e., at his soul's exit from his body, so that in dying he would not endure pain so hard as to cause him to become at all inconstant through despair, and so that in dying he might not forget God. I also guarded his soul from its deadly enemies, i.e., the demons, so that none of them could touch it. As soon

as it had left his body, I took custody of it and defended it. This action quickly routed and dispersed that whole throng of demons who, in their malice, yearned to swallow it and torture it for eternity. But as to how, after the death of Charles, judgment was passed on his soul, this will be shown to you completely when it pleases me.”

SECOND REVELATION ON THE SAME MATTER

After an interval of some days, the same Virgin Mary herself again appeared to the same Lady Bridget, who was wide awake and at prayer and said: ”Through God's goodness, it is now permitted for you to see and hear how judgment was passed on the aforesaid soul when it had left the body. That which then happened in one moment before God's incomprehensible majesty will be shown to you in painstaking detail at intervals by means of corporeal likenesses so that your understanding may be able to grasp it.”

In the same hour, therefore, Lady Bridget saw herself caught up to a certain large and beautiful palace where, upon the tribunal, the Lord Jesus Christ sat as if crowned as an emperor in the company of an infinite host of attendant angels and saints. She saw standing near him his most worthy Mother, who listened carefully to the judgment. Also in the presence of the Judge, a soul was seen standing in great fear and panic, naked as a newborn infant, and, as it were, entirely blind so that it could see nothing; but in its consciousness, it understood what was being said and done in the palace. An angel stood on the Judge's right side near the soul and a devil on his left. But neither of them touched the soul or handled it.

Then, at last, the devil cried out and said: ”Hearken, O most almighty Judge! I complain in your sight about a woman who is both my Lady and your Mother and whom you love so much that you have given to her power over heaven and earth and over all of us demons of hell. She has indeed done me an injustice regarding that soul which now stands here. According to justice, as soon as this soul had left the body, I ought to have taken it to myself and presented it in my company before your court of judgment. And behold, O just Judge: that woman, your Mother, seized this soul with

her own hands, almost before it exited from the man's mouth; and in her powerful ward she has brought it to your judgment.”

Then Mary, the Virgin Mother of God, answered thus: ”Hearken, you devil, to my reply! When you were created, you understood the justice that was in God from eternity and without beginning. You also had free choice to do what most pleased you. And even though you have chosen to hate God rather than love him, nevertheless you still understand quite well what, according to justice, ought to be done. I tell you, therefore, that it was my business, rather than yours, to present that soul before God, the true judge.

For while this soul was in the body it had a great love for me, and in its heart frequently pondered the fact that God had deigned to make me his mother and that he willed to exalt me on high above all created things. As a result he began to love God with such great charity that in his heart he used to say this: 'I so rejoice because God holds the Virgin Mary his Mother most dear above all things, that there is in the world no creature and no bodily delight that I would take in exchange for that joy. No, I would prefer that joy to all earthly delights.

And if it were possible that God could remove her, in the smallest point, from that dignity in which she stands, I would rather choose for myself, in exchange, eternal torture in the depth of hell. Therefore, to God himself be endless thanksgiving and everlasting glory for that blessed grace and that glory immeasurable that he has given to his most worthy Mother!' Therefore, O devil, see now with what sort of will he passed away. Which now seems to you more just: that his soul come to God's judgment defended by me or that it come into your hands to be tortured without pity?”

The devil answered: ”I have no right to expect that this soul, which loves you more than itself, would come into my hands before judgment be passed. But even though, at the bidding of justice, you did him this favor before the judgment, nevertheless, after the judgment his works will condemn him to be punished at my hands. Now, O Queen, I ask you why you drove all of us demons from the presence of

his body at his soul's exit so that none of us could cause any horror there or strike any fear into him.”

The Virgin Mary answered: ”I did this in return for the ardent charity that he had toward my body and in return for the joy that he had from the fact that I am the Mother of God. Therefore I obtained from my Son the favor that, wherever he was and even where he now is, no evil spirit might approach his body.”

After this, the devil speaks to the Judge and says: ”I know that you are justice and power itself. You do not judge less justly for the devil than for an angel. Therefore adjudge that soul to me! Using the wisdom that I had when you created me, I had written all his sins. Indeed, I had kept watch over all his sins with that malice of mine that I had when I fell from heaven. For when that soul first came to the age of reason and really understood that what it was doing was sinful, its own will then drew it to live in worldly pride and carnal pleasure, rather than resist such things.”

The angel answered: ”When his mother first understood that his will was wavering toward sin, she immediately rushed to his aid with works of mercy and daily prayers that God might deign to have mercy on him lest he withdraw himself from him. Because of those works of his mother, he finally obtained a godly fear so that, as often as he fell into sin, he immediately hurried to make his confession.”

The devil answered, ”I must tell his sins.” And at the very moment he intended to begin, he immediately started to exclaim and lament and carefully search himself, including his head and all the limbs that he seemed to have; and he was seen to tremble all over; and with great confusion he cried out: ”Woe to me in my misery! How have I wasted my long labor? Not only is the text blotted out and ruined, but even the material on which everything was written has burnt up completely. Moreover, the material indicates the times that he sinned. And I do not recall the times any more than the sins written down in connection with them.” The angel answered: ”This was done by his mother's tears and long labors and many prayers. God sympathized with her sighs and gave to her son this grace: namely, that for every sin he committed, he obtained

contrition, making a humble confession out of love for God. Therefore those sins have been blotted out and are unheeded by your memory.”

The devil answered, asserting that he still had a sack full of those writings according to which the abovesaid knight had purposed to make amends for his sins but did not take care [to do so and asserting that the writings gave grounds on which] to torture him until, through punishment, satisfaction had been made. And indeed that same knight had not yet taken care to amend those sins during his lifetime. The angel answered: ”Open the sack and seek a judgment on those sins for which you must chastise him.” At those words, the devil cried out like a madman, saying: ”I have been plundered in my power. Not only my sack has been taken, but also the sins that filled it! The sack in which I put all the reasons that I had to punish him was his laziness; for, because of his laziness, he omitted many good things.”

The angel answered: ”His mother's tears have plundered you and have burst the sack and have destroyed the writing. So greatly did her tears please God!” The devil answered: ”I still have here a few things to bring forth: namely, his venial sins.”

The angel answered: ”He had the intention to make a pilgrimage from his fatherland, leaving his goods and his friends and visiting, by many labors, the holy places. He complemented these things, furthermore, by so preparing himself that he was worthy to gain an indulgence from Holy Church. Moreover, he desired, by making amends for his sins, to appease God his Creator. As a result, all those charges, which you just said that you had written down, have been pardoned.”

The devil answered: ”Nevertheless, I still must punish him for all those venial sins that he committed; and therefore, through indulgences, they have not been deleted at all. For there are thousands upon thousands of them, and they have all been written on my tongue.” The angel answered: ”Extend your tongue and show the writing.” The devil answered with loud howling and clamor like a maniac; and he said: ”Woe is me. I have not one word to say; for my tongue has been cut off at the root together with its strength!”

The angel answered: "His mother did this with her continual prayers and her labor; for she loved his soul with her whole heart. Therefore, for the sake of her love, it pleased God to pardon all the venial sins that he committed from his infancy right up to his death; and therefore your tongue is said to have lost its strength."

The devil answered: "I still have one thing carefully stored in my heart, and no one can abolish it. This thing is the fact that he acquired some things unjustly and never attended to their restoration." The angel answered: "His mother made satisfaction for such things with her alms, her prayers, and her works of mercy so that the rigor of justice inclined toward the mildness of mercy; and God gave him the perfect intention of making full satisfaction - according to his opportunities and without sparing any of his own goods - to all those from whom he had taken anything unjustly. God accepted that intention in place of its effect because he was not well enough to live any longer. Therefore, his heirs must make satisfaction for such things to the extent that they can."

The devil answered: "If I therefore do not have the power to punish him for sins, I must nevertheless chastise him because he did not practice good deeds and virtues according to his ability while he had his full senses and a healthy body. For virtues and good deeds are those treasures that he ought to bring with him to such a kingdom, namely, to the glorious kingdom of God. Permit me therefore, by means of punishment, to supply what he lacks in virtuous deeds."

The angel answered: "It is written that, to one who asks, it shall be given and, to one who knocks with perseverance, it shall be opened. Listen then, you devil! By her charitable prayers and pious works his mother has perseveringly knocked at the gate of mercy on his behalf; and, for more than thirty years, she has shed many thousands of tears that God might deign to pour the Holy into his heart so that this same son of hers might willingly offer his goods, his body, and his soul to God's service. And God did so, for that knight became so fervent that it pleased him to live for nothing other than to follow God's will. And behold: God, who had been petitioned for so long a time, did pour his blessed Spirit into his heart.

And the Virgin Mother of God has given to him, out of her own virtue whatever he lacks in those spiritual weapons and garments that are proper for knights who must, in the kingdom of heaven, enter the presence of the highest Emperor. Those saints too, who now have a place in the heavenly kingdom and whom this knight loved during his life in the world, added to his consolation out of their merits. For he himself truly did assemble a treasure as those pilgrims do who daily exchange perishable goods for eternal riches.

And because he did so, he will therefore obtain everlasting joy and honor, especially for his burning desire to make a pilgrimage to the holy city of Jerusalem, and for the fact that he fervently longed to risk his life willingly in warfare so that if he had been a match for so great a work, the Holy Land might be restored to the dominion of Christians to the end that the glorious sepulchre of God might be held in due reverence. Therefore you, O devil, have no right to supply those things that he did not personally accomplish.”

The devil answered: ”Still, he lacks a crown. For if I could devise anything to spoil its perfection, I would willingly do so.” The angel answered: ”It is entirely certain that all who will themselves from hell by truly repenting their sins, by voluntarily conforming themselves to the divine will, and by loving God himself with all their heart, will obtain his grace. And it pleases God himself to give them a crown out of the triumphal crown of his blessed human body if they have been purged according to strict justice. Therefore, it is not at all suitable for you, O devil, to devise anything related to his crown.”

When the devil heard this, he cried out impatiently, roaring, and said: ”Woe is me. For all my memory has been taken from me! I do not now recall in what respect that knight followed my will; and - what is more amazing - I have even forgotten what name he was called by while he lived.”

The angel answered: ”Know that now, in heaven, he is called 'Son of Tears.' ” The devil cried out loudly and answered: ”Oh, what a cursed sow his mother, that she-pig, is, who had a belly so expansive that so much water poured into her that her belly's

every space was filled with liquid for tears! Cursed be she by me and by all my company!”

The angel answered: ”Your curse is God's honor and the blessing of all his friends.” Then, however, Christ the Judge spoke, saying this: ”Depart, O devil, my enemy!” Then he said to the knight: ”Come, O my chosen one!” And so, at once, the devil fled.

When the bride saw these things, she said: ”O Power eternal and incomprehensible, you yourself, God and Lord, Jesus Christ! You pour into hearts all good thoughts and prayers and tears. You conceal your gracious gifts; and for them you confer eternal rewards in glory. Therefore, to you be honor and service and thanks for all that you have created! O my sweetest God, you are most dear to me and truly to me dearer than my body and soul!”

The angel also then spoke to that same bride of Christ and said: ”You ought to know that this vision has been shown to you by God not only for your own consolation but also in order that God's friends may be able to understand how much he deigns to do in answer to the prayers, tears, and labors of his friends who charitably pray and labor for others with perseverance and good will. You also ought to know that this knight, your son, would not have had such a grace if he had not, since infancy, had the will to love God and his friends and to amend his life willingly after every fall into sin.”

Lady Bridget had this revelation in the holy city of Jerusalem, the first time that she was in the Church of the Holy Sepulchre. In it, Christ declares the pardon and grace that good pilgrims have in the said church when they come there with a right intention and a holy purpose.

Chapter 14

The Son spoke to the bride: "When you people entered my temple, which was dedicated with my blood, you were as cleansed of all your sins as if you had at that moment been lifted from the font of baptism. And because of your labors and devotion, some souls of your relatives that were in purgatory have this day been liberated and have entered into heaven in my glory. For all who come to this place with a perfect will to amend their lives in accord with their better conscience, and who are not willing to fall back into their former sins, will have all their former sins completely forgiven; and they will have an increase of grace to make progress."

This vision Lady Bridget saw in Jerusalem in the Church of the Holy Sepulchre in the chapel of Mount Calvary, on the Friday after the octave of the Ascension of the Lord, when, caught up in spirit, she saw the whole passion of the Lord in painstaking detail, as it is here contained at greater length.

Chapter 15

While I was at Mount Calvary, most mournfully weeping, I saw that my Lord, who was naked and scourged, had been led by the Jews to his crucifixion. He was being guarded by them diligently. I then saw too that a certain hole had been cut into the mount and that the crucifiers were round about and ready to work their cruelty. The Lord, however, turned toward me and said to me: "Be attentive; for in this hole in the rock the foot of the cross was fixed at the time of my passion." And at once I saw how the Jews were there fixing and fastening his cross firmly in the hole in the rock of the mount with bits of wood strongly hammered in on every side in order that the cross might stand more solidly and not fall.

Then, when the cross had been so solidly fastened there, at once wooden planks were fitted around the trunk of the cross to form steps up to the place where his feet were to be crucified, in order that both he and his crucifiers might be able to ascend by those plank steps and stand atop the planks in a way more convenient for crucifying him. After this, they then ascended by those steps, leading him with the greatest of

mockery and scolding. He ascended gladly, like a meek lamb led to the slaughter. When he was finally on top of those planks, he at once, willingly and without coercion, extended his arm and opened his right hand and placed it on the cross. Those savage torturers monstrously crucified it, piercing it with a nail through that part where the bone was more solid.

And then, with a rope, they pulled violently on his left hand and fastened it to the cross in the same manner. Finally, they extended his body on the cross beyond all measure; and placing one of his shins on top of the other, they fastened to the cross his feet, thus joined, with two nails. And they violently extended those glorious limbs so far on the cross that nearly all of his veins and sinews were bursting.

Then the crown of thorns, which they had removed from his head when he was being crucified, they now put back, fitting it onto his most holy head. It pricked his awesome head with such force that then and there his eyes were filled with flowing blood and his ears were obstructed. And his face and beard were covered as if they had been dipped in that rose-red blood. And at once those crucifiers and soldiers quickly removed all the planks that abutted the cross, and then the cross remained alone and lofty, and my Lord was crucified upon it.

And as I, filled with sorrow, gazed at their cruelty, I then saw his most mournful Mother lying on the earth, as if trembling and halfdead. She was being consoled by John and by those others, her sisters, who were then standing not far from the cross on its right side. Then the new sorrow of the compassion of that most holy Mother so transfixed me that I felt, as it were, that a sharp sword of unbearable bitterness was piercing my heart. Then at last his sorrowful Mother arose; and, as it were, in a state of physical exhaustion, she looked at her Son. Thus, supported by her sisters, she stood there all dazed and in suspense, as though dead yet living, transfixed by the sword of sorrow. When her Son saw her and his other friends weeping, with a tearful voice he commended her to John. It was quite discernible in his bearing and voice that out of compassion for his Mother, his own heart was being penetrated by a most sharp arrow of sorrow beyond all measure.

Then too, his fine and lovely eyes appeared half dead; his mouth was open and bloody; his face was pale and sunken, all livid and stained with blood; and his whole body was as if black and blue and pale and very weak from the constant downward flow of blood. Indeed, his skin and the virginal flesh of his most holy body were so delicate and tender that, after the infliction of a slight blow, a black and blue mark appeared on the surface. At times, however, he tried to make stretching motions on the cross because of the exceeding bitterness of the intense and most acute pain that he felt. For at times the pain from his pierced limbs and veins ascended to his heart and battered him cruelly with an intense martyrdom; and thus his death was prolonged and delayed amidst grave torment and great bitterness.

Then, therefore, in distress from the exceeding anguish of his pain and already near to death, he cried to the Father in a loud and tearful voice, saying: "O Father, why have you forsaken me?" He then had pale lips, a bloody tongue, and a sunken abdomen that adhered to his back as if he had no viscera within. A second time also, he cried out again in the greatest of pain and anxiety: "O Father, into your hands I commend my spirit." Then his head, raising itself a little, immediately bowed; and thus he sent forth his spirit. When his Mother then saw these things, she trembled at that immense bitterness and would have fallen onto the earth if she had not been supported by the other women. Then, in that hour, his hands retracted slightly from the place of the nail holes because of the exceeding weight of his body; and thus his body was as if supported by the nails with which his feet had been crucified. Moreover, his fingers and hands and arms were now more extended than before; his shoulder blades, in fact, and his back were as if pressed tightly to the cross.

Then at last the Jews standing around cried out in mockery against his Mother, saying many things. For some said: "Mary, now your Son is dead"; but others said other mocking words. And while the crowds were thus standing about, one man came running with the greatest of fury and fixed a lance in his right side with such violence and force that the lance would have passed almost through the other side of the body. Thus, when the lance was extracted from the body, at once a stream, as it were, of blood spurted out of that wound in abundance; in fact, the iron blade of the lance and a part of the shaft came out of the body red and stained with the blood. Seeing these

things, his Mother so violently trembled with bitter sighing that it was quite discernible in her face and bearing that her soul was then being penetrated by the sharp sword of sorrow.

When all these things had been accomplished and when the large crowds were receding, certain of the Lord's friends took him down. Then, with pity, his Mother received him into her most holy arms; and sitting, she laid him on her knee, all torn as he was and wounded and black and blue. With tears, she and John and those others, the weeping women, washed him. And then, with her linen cloth, his most mournful Mother wiped his whole body and its wounds. And she closed his eyes and kissed them; and she wrapped him in a clean cloth of fine linen. And thus they escorted him with lamentation and very great sorrow and placed him in the sepulchre.

Christ complains to the bride about all the earth's princes and prelates because they will not keep in their memory and recall in their heart these his sorrows and his passion and because they will not consider those sacred places of the Holy Land; and he threatens them if they do not amend themselves.

Chapter 16

After this, in that same hour, Christ spoke to his same bride, Lady Bridget, saying: "To these things that you have now seen and to the other things that I endured, the world's princes are not attentive; nor do they consider the places in which I was born and I suffered. For they are like a man who has a place designated for wild and untamed beasts and where he sets loose his hunting dogs and takes delight in gazing at the dogs and the wild things as they run.

It is a similar case with the princes of the earth and the prelates of the churches and all states of the world. They gaze at earthly delights with greater eagerness and pleasure than at my death and my passion and my wounds. Therefore, I shall now send them my words through you; and, if they do not change their hearts and turn them

toward me, they will be condemned along with those who divided my clothing and, over my garment, cast lots.”

ADDITION

Here follows a revelation made to blessed Bridget in Famagusta. The Son speaks: ”This city is Gomorrah, burning with the fire of lust and of superfluity and of ambition. Therefore its structures shall fall, and it shall be desolated and diminished, and its inhabitants shall depart, and they shall groan in sorrow and tribulation, and they shall die out, and their shame shall be mentioned in many lands because I am angered at them.”

Concerning the duke, who was privy to his brother's death. Christ speaks: ”This man boldly expands his pride. He boasts of his incontinence and is not attentive to the things that he has done to his neighbor. Therefore, if he does not humble himself, I will act in accord with the common proverb: 'No lighter wails he who afterward weeps than he who wailed afore.' For he shall have a death no lighter than his brother's - no, a death more bitter - unless he quickly amends himself.”

Concerning the duke's confessor. Christ speaks: ”What did that friar say to you? Did he not say that the duke is good and cannot live in a better way? Did he not excuse the duke's incontinence? Such men are not confessors but deceivers. They go about like simple sheep, but they are more truly foxes and flatterers. Such are those friends who see and propose 'assumptions and dejections' to human beings for the sake of some temporal trifle. Therefore if that friar had sat in his convent, he would have obtained less punishment and a greater crown. Now, however, he will not escape the hand of one who rebukes and afflicts.”

Certain people advised the lady to change clothes and blacken faces because of the Saracens. Christ speaks: ”What advice are they giving you? Is it not to disguise your clothes and blacken your faces? Would I, God, who instruct you, truly be like someone who does not know the future or like someone powerless who fears all things? Not in the least! But I am wisdom itself and power itself, and I foreknow all and can do

all. Therefore retain your accustomed manner of clothing and faces, and entrust your wills to me. For I, who saved Sarah from the hands of her captors, will also save all of you on land and sea and will provide for you in a way that is to your advantage.”

Concerning a bishop. The Mother speaks: ”My friend ought to love you as a mother, as a lady, as a daughter, and as a sister. As a mother, because of your age and because of the advice that he must seek. Second, as a lady, because of the grace given to you by God, who through you has shown the secrets of his wisdom. Third, as a daughter, by teaching and by consoling and by providing you with more useful things. Fourth, as a sister, by reproof - when this would be opportune - and by admonishing and by inciting to more perfect things through words and examples. Also, tell him that he ought to be like one who carries the best of flowers.

These flowers are my words, which are sweeter than honey to those who savor them, sharper and more penetrating than arrows, and more effective in remuneration. It is therefore the duty of the bearer to protect the flowers from the wind, the rain, and the heat: namely, from the wind of worldly talk; from the rain of carnal delights; from the heat of worldly favor. For one who glories in such things causes the flowers to become worthless and shows himself unsuitable to carry them.”

Concerning the queen of Cyprus. The Son speaks: ”Advise the queen not to return to her native land for this is not to her advantage. But let her stay in the place in which she has been set, serving God with all her heart. Second, she is not to marry, taking a second husband, for it is more acceptable to God to weep for the things that have been done and, by penance, to make up for time that has been uselessly spent. Third, she should guide the people of her kingdom toward mutual concord and charity; and she should labor that justice and good morals be laudably maintained and that the community not be weighed down with unusual burdens. Fourth, for God's sake, she should forget the evils that were committed against her husband and not burn for revenge.

For I am the Judge, and I shall judge for her. Fifth, she should nurture her son with divine charity and appoint as his councilors men who are just and not covetous,

and as members of his household, men who are modest, composed, and wise, from whom he may learn to fear God, to rule justly, to sympathize with the unfortunate, to flee from flatterers and sycophants like poison, and to seek the advice of just men, even if they are poor, lowly, or despised. Sixth, she is to put down the shameful custom of women involving tight clothing, display of the breasts, unguents, and many other vanities; for these are things entirely hateful to God.

Seventh, she should have a confessor who, having left the world, loves souls more than gifts and who neither glosses over sins nor fears to reprove them. And, in those things that pertain to the salvation of the soul, she is to obey him just as she obeys God. Eighth, she should seek out and be attentive to the lives of holy queens and saintly women; and she is to labor for the increase of God's honor. Ninth, she should be reasonable in her gifts, avoiding both debts and the praises of men, for it is more acceptable to God to give little or even nothing than to contract debts and to defraud one's neighbor."

On the crowning of the new king. The Son speaks: "It is a great burden to be a king, but also a great honor and a very great enjoyment. It is fitting, therefore, that a king be mature, experienced, prudent, just, and a hard worker who loves his neighbors' welfare more than his own will. Therefore, in ancient times, kingdoms were well ruled when such a man was elected as king - one who had the will and the knowledge and the ability to rule with justice. Now kingdoms are not kingdoms but scenes of childishness, folly, and brigandage. For just as the brigand searches for ways and times to lay his ambush in order to acquire lucre without being marked, so kings now search for inventions by which to elevate their offspring, fill their purses with money, and discreetly burden their subjects. And they all the more gladly do justice in order to obtain temporal good, but they do not love justice in order to obtain everlasting reward.

Therefore, a wise man wisely said: 'Woe to that kingdom whose king is a child who lives daintily and has dainty flatterers but feels no anguish at all about the advancement of the community.' But because this boy will not bear his father's iniquity, therefore, if he wishes to make progress and to fulfill the dignity of his kingly name, let him obey my words that I have already spoken concerning Cyprus.

And let him not imitate the behavior of his predecessors, but let him lay aside childish levity and lead a kingly life, having assistants of the sort who fear and who do not love his gifts more than his soul and his honor, who hate flatteries, and who are not afraid to speak the truth and to follow it and to assert it. Otherwise, the boy will have no joy in his people, and his people no joy in the one elected.”

When Lady Bridget was in Jerusalem, she was doubtful as to whether it were better for her to lodge in the monastery of the Friars Minor on Mount Zion or in the pilgrims' hostel in Jerusalem; and then the Virgin Mary appeared to her at prayer and told her that she should lodge in the hostel as a good example to others.

Chapter 17

The Mother of God speaks: ”In that place on Mount Zion there are two kinds of human beings. Some love God with all their heart. Others want to have God, but the world is sweeter to them than God is. And therefore, so that the good may not be scandalized and so that you may not give an occasion to the lukewarm or an example to the future, it is therefore better to reside in the place appointed for pilgrims. For my Son will provide for you in all things as it pleases him.”

In the kingdom of Cyprus, Lady Bridget was asked by Lady Eleanor, the queen of the said kingdom, to pray to God for her son the king and for that kingdom. Lady Bridget then crossed over to Jerusalem; and there one day, while she was at prayer, Christ appeared to her and spoke to her these counsels, which she was to write to the said king and to his paternal uncle, the prince of Antioch. And he instructed her to write those things to them as if from herself and not from the part of Christ.

Chapter 18

The bride writes to the king of Cyprus and to the prince of Antioch: "The first counsel is that each of you, in the presence of his confessor, is to make a clean and complete confession of all the things that he has done against the will of God; and thus you are to receive the blessed Body of our Lord Jesus Christ with fear and love of God. The second counsel is that both of you are to be united in true love so that you may be one heart toward God and his honor, ruling the kingdom for the honor of God and the good of your subjects.

The third counsel is that both of you are to be united in true charity with your subjects and that, solely out of reverence for the passion and death of Jesus Christ, you are to forgive and spare all who, by advice, deed, or approbation, cooperated in the death of your father King Peter. Include them in your charity with all your heart in order that God may deign to include you in his mercy and also that he may will to strengthen you to rule the kingdom for his honor.

The fourth counsel is that, since divine providence has appointed you the governors of the kingdom, you should use all possible diligence in speaking to all the prelates, both of the churches and of the religious orders, effectively but charitably advising them that they and their subjects should all correct themselves in all those matters in which they have in any way deviated spiritually or temporally from the holy state of their predecessors, the holy fathers of earlier times, and that they should quickly return to living purely in the pristine state of their predecessors, so that their state may be totally reformed in order that they and their subjects, having thus truly amended their lives, may obtain God's friendship and be made worthy to pray that God may mercifully deign to renew in holiness of virtues the state of the universal Church.

The fifth counsel is that, for the sake of that great charity with which God has loved your souls, you should will to love the souls of your subjects, advising your military people that all who have in any way offended God should quickly and humbly correct themselves, and that all who are under obedience to the Roman Church and who have reached the age of reason should humbly exercise the practice of confession;

that they should reconcile themselves to those neighbors they have offended and establish a concord with them; and that, having amended their lives, they should receive the awesome Body of Christ.

Thereafter, moreover, they are to lead a Catholic life: namely, living faithfully in marriage or in widowhood or even in the state of praiseworthy virginity; observing all that Holy Church teaches; leading, with loving heart, the members of their household and their domestics and their subjects and all others possible, by their good example and by word and deed, to do the same; and strengthening those in such states by their good admonitions. And know for very certain that all who are not willing to obey in these matters will suffer the cost in body and soul.

The sixth counsel is that you should tell all prelates that they must effectively and frequently admonish all their clerics, namely, the rectors of churches, that each of them is to inquire diligently in his parish as to whether there be any of his parishioners who persist in living wickedly in public sins, causing offense to God and contempt for Holy Mother Church.

Any such people whom they find living impudently in their public sins, they are to forewarn with effective admonishments concerning the peril of their souls; and they are to teach them such measures and spiritual remedies by means of which they can and must humbly amend their lives. If, however, some of those who live in public sins will not humbly obey, then the same rectors must not delay in reporting to their superiors and the bishops in order that the prelates may juridically correct the forwardness of such obstinate persons by means of an ecclesiastical censure.

If, in fact, because of the sinners' stubbornness and pride or because of their temporal power, the aforesaid bishops and prelates are unable to correct or punish them, then you, my lords, are advised to be, with your powerful hands, co-workers with the lord prelates so that by your help the said sinners may be brought to correct themselves and that having amended their lives they may attain God's mercy."

A revelation made to Lady Bridget in the holy city of Jerusalem concerning the kingdom of Cyprus and its reformation, which she her self transmitted to the lord king and to the prince of Antioch that they might publish it to the whole kingdom. And because the aforesaid prince did not put complete faith in that revelation, therefore the said lady, on her return trip from Jerusalem, published it in the city of Famagusta on the eighth day of October, in the presence of the said lord king and the queen and the said prince and all the royal council.

Chapter 19

It happened to a person who was wide awake and absorbed in prayer that while she was suspended in an ecstasy of contemplation, she saw herself caught up in spirit to a palace that was of incomprehensible size and indescribable beauty. And it seemed to her that Jesus Christ was sitting among his saints on the imperial seat of majesty. He opened his blessed mouth and uttered these words that are noted down below:

"I truly am supreme charity itself; for all things that I have done from eternity, I have done out of charity; and, in the same way, all things that I do and shall do in the future proceed entirely from my charity. For charity is as incomprehensible and intense in me now as it was at the time of my passion when, through my death and out of exceeding charity, I freed from hell all the elect who were worthy of this redemption and liberation. For if it were still possible that I might die as many times as there are souls in hell so that for each of them I might again endure such a death as I then endured for all, my body would still be ready to undergo all these things with a glad will and most perfect charity. But, in fact, it is now impossible that my body could once more die or suffer any pain or tribulation. And it is also just as impossible that any soul that after my death has been or will be condemned to hell would ever again be freed from there, or would enjoy the heavenly gladness that my saints and chosen ones enjoy at the glorious sight of my body.

No, the damned will feel the pains of hell in an everlasting death because they did not will to enjoy the benefit of my death and passion and did not will to follow my will

while they lived in the world. However, because no one is judge over the offenses done to me except myself, and, for this reason, my charity that I have ever shown to human beings makes its complaint in the presence of my justice, it therefore pertains to justice to render judgment on this in accord with my will.

Now I make my complaint about the inhabitants of the kingdom of Cyprus as if about one human being. But I do not complain about my friends who dwell there and who love me with all their heart and follow my will in all things; but I speak in complaint, as if to one person, to all those who scorn me and always resist my will and so very greatly oppose me. And therefore I now begin to speak to them all as if to one.

O people of Cyprus, my adversary, listen and be diligently attentive to what I say to you! I have loved you as a father loves his only son, whom he has willed to exalt to all honor. I conferred on you a land in which you could have in abundance all things necessary for the sustenance of your body. I sent to you the warmth and light of the Holy Spirit that you might understand the right Christian faith to which you faithfully bound yourself, humbly subjugating yourself to the sacred statutes and to the obedience of Holy Church.

Indeed, I placed you in a place that would be quite fitting for a faithful servant, namely, among my enemies, so that in return for your earthly labors and for the physical struggle of battles you would obtain in my heavenly kingdom an even more precious crown. I also carried you for a long time in my heart, i.e., in the charity of my Godhead, and kept you as the apple of my eye in all your adversities and tribulations. And as long as you observed my precepts and faithfully kept obedience and the statutes of Holy Church, then, of a certainty, did an almost infinite number of souls come from the kingdom of Cyprus to my heavenly kingdom to enjoy eternal glory with me for ever.

But because you now do your own will and all those things that delight your heart, without fearing me who am your Judge and without loving me who am your Creator and who also redeemed you through my very hard death; and because you spat me out of your mouth like some foul and unsavory thing; and, indeed, because you

have enclosed the devil together with your soul in the chamber of your heart; and because you have driven me thence as if I were a thief and a robber; and because you were no more ashamed to sin in my sight than irrational animals are in their mating, it is therefore a fitting justice and a just judgment that you should be driven out from all my friends in heaven and be placed forever in hell amidst my enemies.

And know this without a doubt: that my Father - who is in me, and I am in him, and the Holy Spirit is in us both - is himself my witness that nothing but truth has ever gone forth from my mouth. Wherefore know for a truth that if anyone has been so disposed as you now are and if he will not amend his life, his soul will go the same way along which went Lucifer because of his pride, and Judas, who sold me because of his greed, and Zimri, whom Phinehas killed because of his lust. For Zimri sinned with a woman against my precept; and therefore, after his death, his soul was condemned to hell.

Wherefore, O people of Cyprus, I now announce to you that if you will not correct yourself and amend your life, then I shall so destroy your generation and progeny in the kingdom of Cyprus that I shall spare neither the poor person nor the rich. Indeed, I shall so destroy this same generation of yours that in a short time, your memory will thus slip away from the hearts of human beings as if you had never been born in this world. Afterward, however, it is my pleasure to, plant new plants in this kingdom of Cyprus that will carry out my precepts and will love me with all their heart.

But, nevertheless, know for a certainty that if anyone of you wills to correct himself, amend his life, and humbly turn back to me, then like a loving shepherd, I shall joyfully run out to meet him, lifting him onto my shoulders and personally carrying him back to my sheep. For by my shoulders I mean that if anyone amends his life, he will share in the benefit of my passion and death, which I endured in my body and shoulders; and he will receive with me eternal consolation in the kingdom of heaven.

You should also know for very certain that you, my enemies who dwell in this said kingdom, were not worthy that such a vision or divine revelation of mine should be sent to you. But some friends of mine who live in the same kingdom and faithfully serve me and love me with their whole heart have, by their labors and tearful prayers, inclined me to make you understand, by means of this my revelation, the grave peril of your souls. For, to some of my said friends there, it has been divinely shown by me how many countless souls from this said kingdom of Cyprus are being excluded from heavenly glory and are being eternally doomed to the death of Gehenna.

However, the above words I speak to those Latin Christians subject to the obedience of the Roman Church, and who, at baptism, vowed to me right Roman Catholic faith, and who, through works contrary to me, have totally withdrawn from me. Greeks, however, who know that all Christians must hold only one Catholic Christian faith and be under only one Church, namely, the Roman, and have, as spiritual pastor over them, only my sole vicar general in the world, namely, the supreme Roman pontiff, and who, nevertheless, will not spiritually subject and humbly subjugate themselves to that same Roman Church and to my vicar because of their stubborn pride or because of greed or because of the wantonness of the flesh or because of some other thing that pertains to the world, are unworthy to obtain pardon and mercy from me after death.

But the other Greeks, who would desirously wish to know the Roman Catholic faith, but cannot, and who nevertheless, if they knew it and had the ability, would willingly and devoutly receive it and would humbly subjugate themselves to the Roman Church and who, nonetheless, following their conscience in their state and faith in which they are, do abstain from sin and live piously - to such as these, after their death, I must show my mercy in the matter of punishment when they are called to my judgment.

Let the Greeks also know that their empire and kingdoms or domains will never stand secure and tranquil in peace, but that they themselves will always be subject to their enemies from whom they will always sustain the gravest of losses and daily miseries until, with true humility and charity, they devoutly subject themselves to the

Church and faith of Rome, totally conforming themselves to the sacred constitutions and rites of that same Church.”

When, however, these things had thus been seen and heard in spirit as reported above, the said vision disappeared; and the said person remained at prayer, suspended in no little fear and wonder.

In the kingdom of Cyprus, a certain Friar Minor asked the said lady to advise him as to what he ought to do about some doubts in his conscience, especially concerning the observance of the Rule of his order. When indeed the lady was praying for the abovesaid friar one day in the holy city of Jerusalem, Christ appeared to her and spoke to her, saying many things about the Order of Friars Minor. And at the end he threatens all property-owning religious with everlasting death.

Chapter 20

Infinite thanksgiving and humble service, praise, and honor be to God in his power and everlasting majesty - to him who is one God in three persons! It pleased his immense goodness that his most worthy humanity should speak to a person at prayer, saying this:

”Hear, O you to whom it has been given to hear and see spiritual things; and diligently hold in your memory these my words. There was a man named Francis. When he turned away from worldly pride and covetousness and from the flawed delight of the flesh and turned toward a spiritual life of penance and perfection, he then obtained true contrition for all his sins and a perfect intention of amendment, saying: 'There is nothing in this world that I am not willing to give up gladly for the sake of the love and honor of my Lord Jesus Christ. There is also nothing so hard in this life that I am not willing to endure it with gladness because of his love, doing all that I can for the sake of his honor, according to my strength in body and soul. And I want to lead and strengthen all others that I can to love God above all with the whole of their heart.'

The Rule of this Francis, which he himself began, was not dictated and composed by his human understanding and prudence, but by me in accord with my will. For every word that is written in it was breathed into him by my Spirit; and afterwards, he brought that Rule forth and held it out to others. So too, all other Rules that my friends began and themselves personally kept and observed and effectively taught and held out to others were not dictated and composed by their own understanding and human wisdom, but by the breathing of that same Holy Spirit. For a number of years, the brothers of this Francis - who are called Friars Minor - held and kept that Rule of his well and very spiritually and devoutly, in whole accordance with my will.

As a result, the devil, the ancient fiend, felt great envy and unrest because he had not the strength to conquer the said friars by his temptations and deceits. Therefore, the devil sought diligently that he might find a man whose human will he could mix together with his own malign spirit. At last he found a cleric who inwardly thought thus: 'I would like to be in a state where I could have worldly honor and my bodily pleasure and where I could amass so much money that I would lack nothing at all that pertains to my needs and pleasures. Therefore, I wish to enter the Order of Francis; and I will pretend to be very humble and obedient.' And so, with that intention and will, the aforementioned cleric entered the said order; and at once the devil entered into his heart. And thus the said cleric became a friar in the said order.

Inwardly, however, the devil considered in this manner: 'Just as Francis with his humble obedience wishes to draw many from the world to receive great rewards in heaven, so this my friar - who will be named 'Adversary' because he will be the adversary of the Rule of Francis - will draw many in the Order of Francis from humility to pride, from rational poverty to covetousness, from true obedience to the doing of one's own will and to the pursuit of bodily pleasure.'

And when the aforesaid Brother Adversary entered the Order of Francis, at once, at the devil's instigation, he began to think inwardly thus: 'I will show myself so humble and obedient that all will reckon me a saint. When the others are fasting and keeping silence, then I, with special companions, shall do the contrary: namely, by eating and drinking and talking so secretly that none of the others will know or

understand this. Also, according to the said Rule, I cannot lawfully touch money or possess gold or silver; therefore I will have some special friend to keep my money and gold secretly with him on my behalf so that I may use that money as I will.

I also want to learn the liberal arts and science, so that from them I may be able to have some honor and dignity in the order, having horses and silver vessels and handsome clothes and costly ornaments. And if anyone reproves me for these things, I shall answer that I do it for the honor of my order, if besides, I could work further and do so much that I would be made a bishop, then I would truly be happy and blessed in such a life as I then could lead, for then I would enjoy my personal freedom and I would have all my bodily pleasure.'

Now hear what the devil had done in the aforesaid Order of Francis. For it is truly so that in the world the friars who, either in action or in will and desire, hold the aforesaid Rule that the devil taught to Brother Adversary, are more numerous than those who keep the Rule that I myself taught to Brother Francis. You should nevertheless know that however much those friars - namely, those of Francis and those of Brother Adversary - are mixed together as long as they live in the world, I will nevertheless separate them after death, for I am their Judge. And I shall judge that those friars of the Rule of Francis are to remain with me, together with Francis, in everlasting joy. But those who belong to Brother Adversary's Rule will be doomed to eternal punishments in the depth of hell if before death they would not will to correct themselves and humbly amend their lives.

Nor is this to be wondered at, for those who ought to give examples of humility and sanctity to worldly human beings actually furnish them with vile and ribald examples through their pride and covetousness. And therefore both the said friars themselves and all other religious who are prohibited by rule from having private property and yet have some property against their Rule, and who wish to appease me by conferring upon me a part of it, should know for very certain that their gifts are abominable to me and hateful and unworthy of any good gift in return. For it is more agreeable and pleasing to me that they diligently observe the blessed poverty that they

professed according to their Rules, than that they might present to me all the gold and silver and even all the metals that there are in the world.

You, O woman who hear my words, should also know that it would not have been permitted for you to know this aforespoken vision if it had not been for a good servant of mine who sincerely petitioned me with all his heart on behalf of that Friar Minor, and who, out of divine charity, desired to give to that same friar some advice useful to his soul.”

When, however, these things had been seen and heard, this vision disappeared.

A vision that Lady Bridget had in Bethlehem, where the Virgin Mary showed to her the whole manner of her childbearing and how she gave birth to her glorious Son just as the Virgin herself had promised the same Lady Bridget in Rome fifteen years before she went to Bethlehem as can be seen in the first chapter of this book.

Chapter 21

When I was at the manger of the Lord in Bethlehem, I saw a Virgin, pregnant and most very beautiful, clothed in a white mantle and a finely woven tunic through which from without I could clearly discern her virginal flesh. Her womb was full and much swollen, for she was now ready to give birth. With her there was a very dignified old man; and with them they had both an ox and an ass. When they had entered the cave, and after the ox and the ass had been tied to the manger, the old man went outside and brought to the Virgin a lighted candle and fixed it in the wall and went outside in order not to be personally present at the birth.

And so the Virgin then took the shoes from her feet, put off the white mantle that covered her, removed the veil from her head, and laid these things beside her, remaining in only her tunic, with her most beautiful hair - as if of gold - spread out upon her shoulder blades. She then drew out two small cloths of linen and two of wool, very clean and finely woven, which she carried with her to wrap the infant that was to

be born, and two other small linens to cover and bind his head; and she laid these cloths beside her that she might use them in due time.

And when all these things had thus been prepared, then the Virgin knelt with great reverence, putting herself at prayer; and she kept her back toward the manger and her face lifted to heaven toward the east. And so, with raised hands and with her eyes intent on heaven, she was as if suspended in an ecstasy of contemplation, inebriated with divine sweetness. And while she was thus in prayer, I saw the One lying in her womb then move; and then and there, in a moment and the twinkling of an eye, she gave birth to a Son, from whom there went out such great and ineffable light and splendor that the sun could not be compared to it. Nor did that candle that the old man had put in place give light at all because that divine splendor totally annihilated the material splendor of the candle.

And so sudden and momentary was that manner of giving birth that I was unable to notice or discern how or in what member she was giving birth. But yet, at once, I saw that glorious infant lying on the earth, naked and glowing in the greatest of neatness. His flesh was most clean of all filth and uncleanness. I saw also the afterbirth, lying wrapped very neatly beside him. And then I heard the wonderfully sweet and most dulcet songs of the angels. And the Virgin's womb, which before the birth had been very swollen, at once retracted; and her body then looked wonderfully beautiful and delicate.

When therefore the Virgin felt that she had now given birth, at once, having bowed her head and joined her hands, with great dignity and reverence she adored the boy and said to him: "Welcome, my God, my Lord, and my Son!" And then the boy, crying and, as it were, trembling from the cold and the hardness of the pavement where he lay, rolled a little and extended his limbs, seeking to find refreshment and his Mother's favor. Then his Mother took him in her hands and pressed him to her breast, and with cheek and breast she warmed him with great joy and tender maternal compassion.

Then, sitting on the earth, she put her Son in her lap and deftly caught his umbilical cord with her fingers. At once it was cut off, and from it no liquid or blood went out. And at once she began to wrap him carefully, first in the linen cloths and then in the woolen, binding his little body, legs, and arms with a ribbon that had been sewn into four parts of the outer wollen cloth. And afterward she wrapped and tied on the boy's head those two small linen cloths that she had prepared for this purpose.

When these things therefore were accomplished, the old man entered; and prostrating on the earth, he adored him on bended knee and wept for joy. Not even at the birth was that Virgin changed in color or by infirmity. Nor was there in her any such failure of bodily strength as usually happens in other women giving birth, except that her swollen womb retracted to the prior state in which it had been before she conceived the boy. Then, however, she arose, holding the boy in her arms; and together both of them, namely, she and Joseph, put him in the manger, and on bended knee they continued to adore him with gladness and immense joy.

A revelation in Bethlehem at the manger of the Lord, on the same matter as above.

Chapter 22

Afterwards again in the same place, the Virgin Mary appeared to me and said: "My daughter, it is a long time ago that I promised you in Rome that I would show to you here in Bethlehem the manner of my childbearing. And even though I showed to you in Naples something about this - namely, what state I was in when I gave birth to my Son - nevertheless, know for very certain that I was in such a state and gave birth in such a manner as you have now seen: on bended knee, praying alone in the stable. For I gave birth to him with such great exultation and joy of soul that I felt no discomfort when he went out of my body, and no pain. But at once I wrapped him in the small clean cloths that I had prepared long before.

When Joseph saw these things, he marveled with great gladness and the joy from the fact that I had thus, without help, given birth. But because the great multitude of people in Bethlehem were busy about the census, they were therefore so attentive to it that the wonders of God could not be published among them. And therefore know for a truth that however much human beings, following their human perception, try to assert that my Son was born in the common manner, it is nevertheless more true and beyond any doubt that he was born just as I elsewhere told you and just as you now have seen.”

It was at the manger of the Lord that this revelation was made to the same lady in Bethlehem: how the shepherds came to the manger to adore the newborn Christ.

Chapter 23

I saw also in the same place, while the Virgin Mary and Joseph were adoring the boy in the manger, that shepherds and guardians of the flock then came to see and adore the infant. When they had seen it, they first wished to inquire whether it were male or female because the angels announced to them that the Savior of the world had been born and had not said ”savioress.” Therefore the Virgin Mother then showed to them the infant's natural parts and male sex; and at once they adored him with great reverence and joy; and afterward they returned praising and glorifying God for all these things that they had heard and seen.

This revelation she had in Bethlehem, in the chapel where Christ was born. In it, Mary tells her how the three magi kings adored Christ, her Son.

Chapter 24

The same Mother of the Lord also said to me: ”My daughter, know that when the three magi kings came into the stable to adore my Son, I had foreknown their coming

well in advance. And when they entered and adored him, then my Son exulted, and for joy he had then a more cheerful face. I too rejoiced exceedingly; and I was gladdened by the wonderful joy of exultation in my mind, while being attentive to their words and actions, keeping those things and reflecting on them in my heart.”

The Mother of God, speaking to Lady Bridget, tells her some things about her own humility and that of her Son; and she says that just as she and her Son were humble while they were in the world, so too are they humble now although they are in heaven.

Chapter 25

The Mother speaks: ”There is the same humility in my Son now in the power of his Godhead as there was then, when he was laid in the manger. Although he knew all things in accordance with his Godhead, nevertheless, while lying between two animals, he spoke nothing at all, in accordance with his humanity. So too now, sitting at the right hand of the Father, he hears all who speak to him with love; and he answers through infusions of the Holy Spirit. To some he speaks with words and thoughts, to others as if from mouth to mouth, just as it pleases him.

Similarly, I, who am his Mother, am, in my body which has been raised on high above all things created, now as humble as I then was when I was betrothed to Joseph. Moreover, you ought to know for very certain that before Joseph betrothed me, he understood, in the Holy Spirit, that I had vowed my virginity to God and that I was immaculate in thought, word, and deed. He betrothed me with the intention that he might serve me, treating me as his lady, not as his wife.

I too in the Holy Spirit knew for very certain that my virginity would remain forever unharmed even though, as a result of God's hidden plan, I was being betrothed to a husband. But after I gave my consent to the messenger of God, Joseph, seeing my womb swell by virtue of the Holy Spirit, feared very greatly. Not suspecting me of anything sinister, but mindful of the sayings of the prophets who had foretold that the

Son of God would be born of a virgin, he reckoned himself unworthy to serve such a mother until the angel instructed him in his sleep not to be afraid but to serve me with charity.

But of our riches, Joseph and I reserved nothing for ourselves except the necessities of life, for the honor of God. The rest we let go, for the love of God. When my Son's hour of birth was at hand - an hour that I very well knew beforehand - I came, in accord with God's foreknowledge, to Bethlehem, bringing with me, for my Son, clean clothing and cloths that no one had ever used before. In them I wrapped, for the first time, him who was born from me in all purity.

And even though from eternity it was foreseen that I would sit in honor on a most sublime seat above all creatures and above all human beings, yet nonetheless, in my humility, I did not disdain to prepare and serve the things that were necessary for Joseph and myself. Similarly also, my Son was subject to Joseph and to me. Therefore, just as I was humble in the world - known to God alone and to Joseph - so too am I humble now as I sit on a most sublime throne, ready to present to God the rational prayers of all. But some I answer by means of divine outpourings. To others, however, I speak more secretly as is well pleasing to God.”

When Lady Bridget now wished to return from Jerusalem to Rome, she went on the birthday of the Virgin Mary to visit her sepulchre and the other shrines that are there near the city of Jerusalem. As she prayed at the said sepulchre, that same Virgin appeared to her, assuring her about the time of her death and assumption and testifying that this was literally her sepulchre.

Chapter 26

When I was in the Valley of Jehoshaphat, praying at the sepulchre of the glorious Virgin, that same Virgin appeared to me, shining with exceeding splendor, and said: ”Be attentive, daughter! After my Son ascended to heaven, I lived in the world for

fifteen years and as much time more as there is from the feast of the ascension of that same Son of mine until my death. And then I lay dead in this sepulchre for fifteen days.

Thereupon I was assumed into heaven with infinite honor and joy. However, my garments with which I was buried then remained in this sepulchre; and I was then clothed in such garments as those that clothe my Son and my Lord, Jesus Christ. Know also that there is no human body in heaven except the glorious body of my Son and my own body. "Therefore go now, all of you, back to the lands of Christians; ever amend your lives for the better; and in future, live with the greatest of care and attention now that you have visited these holy places, where my Son and I lived in the body and died and were buried."

When Lady Bridget, in returning from Jerusalem, passed through the city of Naples, at the request of the lady queen and of the archbishop of the said city she prayed to God for that same city's inhabitants. And Christ, speaking to her, reprov'd the aforesaid inhabitants for their too many sins, showing to them the means by which sinners might reconcile themselves to him, promising them mercy if they would be reconciled and would amend their lives. He also threatens them with the severity of justice if they will not correct themselves but rather persevere in sin. Lady Bridget published this revelation herself in the presence of the said Lord Bernard the archbishop and three masters of theology and two doctors of canon and civil law and some knights and citizens of the said city.

Chapter 27

To a person who was wide awake at prayer and absorbed in contemplation - and while she was in a rapture of mental elevation - Jesus Christ appeared; and he said to her this: "Hear, O you to whom it has been given to hear and see spiritual things; and be diligently attentive; and in your mind beware in regard to those things that you now will hear and that in my behalf you will announce to the nations, lest you speak them to acquire for yourself honor or human praise. Nor indeed are you to be silent about these

things from any fear of human reproach and contempt; for these things that you are now going to hear are being shown to you not only for your own sake, but also because of the prayers of my friends.

For some of my chosen friends in the Neapolitan citizenry have for many years asked me with their whole heart - in their prayers and in their labors on behalf of my enemies living in the same city - to show them some grace through which they could be withdrawn and savingly recalled from their sins and abuses. Swayed by their prayers, I give to you now these words of mine; and therefore diligently hear the things that I speak.

I am the Creator of all and Lord over the devils as well as over the angels, and no one will escape my judgment. The devil, in fact, sinned in a threefold manner against me: namely, through pride; through envy; and through arrogance, i.e., through love of his own will. He was so proud indeed that he wished to be lord over me and that I should be subject to him. He also envied me so much that if it were possible, he would gladly have killed me in order to be lord himself and sit on my throne. Indeed, his own will was so dear to him that he cared nothing at all about my will so long as he could perform his own will. Because of this, he fell from heaven; and, no longer an angel, he became a devil in the depth of hell.

Afterward, however, I, seeing his malice and the great envy that he had toward humankind, showed my will and gave my commandments to human beings that by doing them they could please me and displease the devil. Finally, because of the charity that I have toward human beings, I came into the world and took flesh of a virgin. Indeed, I personally taught them the true way of salvation by work and by word; and to show them perfect charity and love, I opened heaven for them by my own blood.

But what are those human beings who are my enemies doing to me now? In truth, they have contempt for my precepts; they cast me out of their hearts like a loathsome poison; indeed, they spit me out of their mouths like something rotten; and they abhor the sight of me as if I were a leper with the worst of stench. But the devil and his works they embrace in their every affection and deed. For they bring him into their

hearts, doing his will with delight and gladness and following his evil suggestions. Therefore, by my just judgment they shall have their reward in hell with the devil eternally without end.

For in place of the pride that they practice, they will have confusion and eternal shame to such a degree that angels and demons will say of them: 'They are filled with confusion to the very utmost!' And for their insatiable greed, each devil in hell will so fill them with his deadly venom that in their souls there will remain no place that is not filled with diabolic venom. And for the lust with which they burn like senseless animals, they will never be admitted to the sight of my face but will be separated from me and deprived of their inordinate will.

Moreover, know that just as all mortal sins are very serious, so too a venial sin is made mortal if a human being delights in it with the intention of persevering. Wherefore, know that two sins, which I now name to you, are being practiced and that they draw after them other sins that all seem as if venial. But because the people delight in them with the intention of persevering, they are therefore made mortal, and the people in the city of Naples commit many other abominable sins that I do not wish to name to you.

The first of the two sins is that the faces of rational human creatures are being painted with the various colors with which insensible images and statues of idols are colored so that to others, these faces may seem more beautiful than I made them. The second sin is that the bodies of men and women are being deformed from their natural state by the unseemly forms of clothing that the people are using. And the people are doing this because of pride and so that in their bodies they may seem more beautiful and more lascivious than I, God, created them.

And indeed they do this so that those who thus see them may be more quickly provoked and inflamed toward carnal desire. Therefore, know for very certain that as often as they daub their faces with antimony and other extraneous coloring, some of the infusion of the Holy Spirit is diminished in them and the devil draws nearer to them. In fact, as often as they adorn themselves in disorderly and indecent clothing and

so deform their bodies, the adornment of their souls is diminished and the devil's power is increased.

O my enemies, who do such things and with effrontery commit other sins contrary to my will, why have you neglected my passion; and why do you not attend in your hearts to how I stood naked at the pillar, bound and cruelly scourged with hard whips, and to how I stood naked on the cross and cried out, full of wounds and clothed in blood? And when you paint and anoint your faces, why do you not look at my face and see how it was full of blood? You are not even attentive to my eyes and how they grew dark and were covered with blood and tears, and how my eyelids turned blue.

Why too do you, not look at my mouth or gaze at my ears and my beard and see how they were aggrieved and were stained with blood? You do not look at the rest of my limbs, monstrously wounded by various punishments, and see how I hung black and blue on the cross and dead for your sake. And there, derided and rejected, I was despised by all in order that, by recalling these things and attentively remembering them, you might love me, your God, and thus escape the devil's snares, in which you have been horribly bound.

However, in your eyes and hearts, all these things have been forgotten and neglected. And so you behave like prostitutes, who love the pleasure and delight of the flesh, but not its offspring. For when they feel a living infant in their womb, at once they procure an abortion by means of herbs and other things so that without losing their fleshly pleasure and further wicked delight, they may thus be always absorbed in their lust and their foul carnal intercourse. This is how you behave. For I, God, your Creator and Redeemer, visit all with my grace, knocking, namely, at your hearts, because I love all.

But when you feel, in your hearts, any knock of an inpouring - namely of my Spirit - or any compunction; or when, through hearing my words, you conceive any good intention, at once you procure spiritually, as it were, an abortion, namely, by excusing your sins and by delighting in them and even by damnably willing to persevere in them. For that reason, you do the devil's will, enclosing him in your hearts

and expelling me in this contemptible way. Therefore, you are without me, and I am not with you. And you are not in me but in the devil, for it is his will and his suggestions that you obey.

And so, because I have just spoken my judgment, I shall also now speak my mercy. My mercy, however, is this: namely, that none of my very enemies is so thorough or so great a sinner that my mercy would be denied him if he were to ask for it humbly and wholeheartedly. Wherefore, my enemies must do three things if they wish reconcile themselves to my grace and friendship. The first is that with all their heart they repent and have contrition because they have offended me, their Creator and Redeemer. The second thing is confession - clean, frequent, and humble - which they must make before their confessor.

And thus let them amend all their sins by doing penance and making satisfaction in accord with that same confessor's council and discretion. For then I shall draw close to them, and the devil will be kept far away from them. The third thing is that after they have thus performed these things with devotion and perfect charity, they are to go to communion and receive and consume my Body with the intention of never falling back into former sins but of persevering in good even to the end.

If anyone, therefore, amends his life in this manner, at once I will run out to meet him as a loving father runs to meet his wayward son; and I will receive him into my grace more gladly than he himself could have asked or thought. And then I will be in him, and he in me; and he shall live with me and rejoice forever. But upon him who perseveres in his sins and malice my justice shall indubitably come. For when the fisherman sees the fish in the water playing in their delight and merriment, even then he drops his hook into the sea and draws it out, catching the fish in turn and then putting them to death - not all at once, but a few at a time - until he has taken them all.

This is indeed what I shall do to my enemies who persevere in sin. For I shall bring them a few at a time to the consummation of the worldly life of this age in which they take temporal and carnal delight. And at an hour that they do not believe and are living in even greater delight, I shall then snatch them away from earthly life and put

them to eternal death in a place where they will nevermore see my face because they loved to do and accomplish their inordinate and corrupted will rather than perform my will and my commandments.” However, after these things had thus been seen and heard, this vision disappeared.

A revelation of the Virgin Mary which Lady Bridget had in the city of Naples. And she directs it to Lord Bernard, the Neapolitan archbishop. The revelation reproaches those who do not instruct their servants or infidel slaves, newly converted to the faith, in that same Catholic faith and Christian law. The Virgin Mary also reproves those masters who maltreat these said servants of theirs and exasperate them beyond measure. She also threatens with great punishment fortune-tellers and enchanters and diviners and also those who support them and put faith in them.

Chapter 28

The bride of Christ writes to Lord Bernard, archbishop of Naples, saying:
”Reverend Father and Lord! When that person, whom you know well, was praying suspended in a rapture of contemplation, the Virgin Mary appeared to her and said to her this:

I, who speak to you, am the Queen of heaven. I am, as it were, a gardener of this world. For when a gardener sees the rise of a strong wind harmful to the little plants and the trees of his garden, at once he runs to them quickly and binds them fast with sturdy stakes as well as he can. And thus he comes to their aid, in various ways according to his ability, lest they be broken by the rushing wind or wretchedly uprooted.

I, the Mother of mercy, do the same in the garden of this world. For when I see blowing on the hearts of human beings the dangerous winds of the devil's temptations and wicked suggestions, at once I have recourse to my Lord and my God, my Son Jesus Christ, helping them with my prayers and obtaining from him his outpouring of some holy infusions of the Holy Spirit into their hearts to prop them up and savingly

confirm them that they may be kept spiritually uninjured by the diabolic wind of temptations lest the devil prevail against human beings, breaking their souls and plucking them up by the stem in accord with his wicked desire.

And thus when, with humility of heart and active compliance, human beings receive these said stakes of mine and my assistance, at once they are defended against the diabolic onslaught of temptations; and remaining firm in the state of grace, they bear for God and for me the fruit of sweetness in due season. But as for those who scorn the aforesaid spiritual stakes of my Son and me and are swayed by the wind of temptations through consent to the devil and through action, they are uprooted from the state of grace and, through illicit desires and deeds, are led by the devil even to the profound and eternal pains and darkness of hell.

Now, however, know that in the Neapolitan citizenry many different horrible and secret sins are being committed which I am not relating to you. But instead I am speaking to you now about two kinds of open sins that greatly displease my Son and me and all the heavenly court.

The first sin is the fact that in this said city many buy pagans and infidels to be their slaves and that some masters of those slaves do not bother to baptize them and do not want to convert them to the Christian faith. And even if some of them are baptized, their masters bother no more, after the slaves' baptism, to have them instructed and trained in the Christian faith or to train them in the reception of the Church's sacraments than they did before the slaves' baptism and conversion. And so it results that the said convert slaves, after accepting the faith, commit many sins and do not know how to return to the sacraments of penance and communion or how to be restored in the state of salvation and of reconciliation with God and of grace.

Moreover, some keep their female servants and slaves in extreme abjection and ignominy, as if they were dogs - selling them and, what is worse, frequently exposing them in a brothel to earn money that is a disgrace and an abomination. Others, in fact, keep them in their own houses as prostitutes both for themselves and for others; and this is extremely abominable and hateful to God and to me and also to the whole heavenly court.

Some other masters so grieve and exasperate these said servants of theirs with abusive words and blows that some of the said servants come to a state of despair and want to kill themselves. Indeed these sins and acts of negligence much displease God and all the heavenly court.

For God himself loves them because he created them; and to save all, he came into the world, taking flesh from me, and endured suffering and death on the cross. Know too that if anyone buys such pagans and infidels with the intention of making them Christians and wants to instruct and train them in the Christian faith and virtues and intends, during his life or at his death, to set these slaves at liberty so that the said slaves may not pass to his heirs, such a master of slaves merits much by this and is acceptable in the sight of God. But know for very certain that those who do the contrary will be heavily punished by God.

The second kind of sin is that many men and women, with various inordinate marks of respect, keep about them and consult wicked fortune-tellers and diviners and the most evil of enchantresses. For sometimes they ask them to perform witchcraft and incantations in order that they may be able to conceive and beget children. Others require them to perform incantations and to make fetishes that will cause certain men and women, or even their temporal lords, to be enamored of them to the point of distraction and to love them with all their heart. Others, in fact, beg foreknowledge of the future from these same accursed witches.

Many others ask them to give them health in their infirmities through their art of enchantment and witchcraft. All indeed who keep these same warlock diviners or enchantresses in their households and at their own expense and all who seek from such people such wicked advice and diabolic remedies, and, indeed, all those same warlock diviners and enchantresses who promise the things mentioned above - all are cursed and hateful in the sight of God.

As long as they persevere in such a state and purpose, no infusion or grace of the Holy Spirit will ever descend or enter into their hearts. But nevertheless, if they repent

and humbly amend their lives with the true purpose of not falling back again, they will obtain grace and mercy from my Son.' ”

However, when these things had thus been heard, this vision disappeared.

A certain bishop, who was the ruler of the March of Ancona on behalf of the holy Roman Church, asked Lady Bridget about the fact that he was pricked in conscience on the grounds that he was absent and too remote from his diocese because of his aforesaid office in the marquisate where he resided, and thus could not attend to the sheep entrusted to him in his diocese. And he wondered, therefore, whether it would be more pleasing to God that he reside in his office in the marquisate or that he return to rule the sheep entrusted to him in his diocese. And when at this request the abovesaid lady prayed for the aforementioned bishop, then Christ appeared to her and said to her the words that are contained below.

Chapter 29

Blessed be God forever for all his bounties! Amen. My Lord, most reverend Father, first of all I humbly recommend myself to you. You have written to me with humility that I, a woman unknown to you, should humbly pray to God for you. To this I reply and tell you truthfully, according to my conscience, that I am inadequate for such a task: being a sinner, alas, and unworthy. You have also written to me that I should write to you some spiritual advice for the salvation of your soul. And therefore God, attending to your faith and humility, willed with devoted fatherly love to satisfy your desires and faith and was attentive, not to my sins, but to the heartfelt affection of his humble petitioner.

For when I, a sinner unworthy of doing so, was praying for you on the preceding day to my Lord Jesus Christ, he then appeared to me in spirit and spoke with me, using a similitude and saying this: ”O you, to whom it has been given to hear spiritually and to see, be attentive now and know for very certain that all bishops and abbots and also all the other ecclesiastical prelates and benefice-holders who have the care of souls and

who leave their churches and my sheep, which have been entrusted to them, and who receive and hold other offices and positions of rulership with the intention and purpose that in these offices they may be more honored by human beings and may be exalted and raised to a higher status in the world, then, even though in those offices these rulers neither steal nor plunder anything nor commit any other injustice, nevertheless, because they glory and delight in those offices and honors and, for this reason, leave my sheep and their churches, they are, in doing such things, to my eyes like pigs dressed in pontifical or sacerdotal ornaments.

This situation might be expressed by means of the following similitude: There was a great lord who had invited his friends to supper. And at the hour of the supper, those pigs - dressed as above - entered into the palace in the sight of that lord and in the sight of the banqueters who sat at the table. The lord, however, wished to give to them some of those precious foods on his table; but then the aforesaid pigs cried out with a loud sound, grunting their opposition with their pig voices and refusing to eat those precious foods, although they were avidly eager to eat, in their usual way, the cheap husks meant for pigs.

Then, however, when that lord saw and understood this, he loathed their vileness and filth; and at once he said to his servants with great wrath and indignation: 'Expel them from my palace and cast them forth to be refreshed and sordidly sated with the pigs' husks of which they are worthy! For they are neither willing nor worthy to eat of my foods, which have been prepared for my friends.' ”

By these things, my most reverend Father and Lord, I then understood in spirit that this is what you must do: namely, that you must decide in your own conscience whether or not those sheep of Christ, namely, those entrusted to you in your bishopric, are being well and spiritually ruled in your absence. If in your absence they are being well ruled in accord with what is spiritually appropriate to their souls' advantage and benefit, and if furthermore you see that by ruling the March you can do God greater honor and be more useful to souls than in your own bishopric, then indeed I say that you can quite lawfully stay in your office as ruler of the March in accord with the will

of God, provided that it is neither desire for honor nor empty glorying in that office that seduces you into staying there.

If, in fact, your conscience dictates to you the contrary, then I advise you to leave that office of the marquisate and go back to reside personally in your own church and in the bishopric entrusted to you: namely, in order to rule those sheep of yours, or rather, of Christ, specially entrusted to you and to feed them by word, example, and work, not negligently and faultily like a wicked hireling, but carefully and virtuously like a true and good shepherd.

Be forbearing with me, my Lord, in that I, although an ignorant woman and an unworthy sinner, write such things to you. I ask of him, our true and good Shepherd, who deigned to die for his sheep, that he may bestow on you the Holy Spirit's grace, by which you may worthily rule his sheep and always do his glorious and most holy will, even till death.

The Judge complains to the bride about the universal number of sinners of all states and conditions, narrating the good deeds that he did for them and their ingratitude. He also threatens them with the terrible sentence of his wrath. Nevertheless, he admonishes them to be converted to him; and he will receive them with mercy, like a father.

Chapter 30

I saw a grand palace like the serene sky. In it was the host of the heavenly army, innumerable as the atoms of the sun and having a gleam as of the sun's rays. But in the palace, on a wonderful throne there sat, as it were, the person of a human being, a Lord of incomprehensible beauty and immense power; his clothes were wonderful and of inexpressible brightness. And before him who sat on the throne there stood a Virgin who was more radiant than the sun.

All those of the heavenly host, who stood nearby, reverently honored her as the queen of heaven. But then he who sat on the throne opened his mouth and said: "Hearken, all you my enemies who live in the world; for to my friends who follow my will, I am not speaking. Hearken, all you clerics: archbishops and bishops and all of lower rank in the Church! Hearken, all you religious, of whatever order you are! Hearken, you kings and princes and judges of the earth and all you who serve!

Hearken, you women: princesses and all ladies and maidservants! All you inhabitants of the world, of whatever condition or rank you are, whether great or small, hearken to these words that I myself, who created you, now speak to you! I complain because you have withdrawn from me and have put faith in the devil, my enemy. You have abandoned my commandments and you follow the will of the devil and you obey his suggestions.

You do not attend to the fact that I, the unchanging and eternal God, your Creator, came down from heaven to a Virgin and took flesh from her and lived with you. Through my own self, I opened the way for you and showed the counsels by which you might go to heaven. I was stripped and scourged and crowned with thorns and so forcefully extended on the cross that, as it were, all the sinews and joints of my body were being undone. I heard all insults and endured a most contemptible death and most bitter heartache for the sake of your salvation.

To all these things, O my enemies, you are not attentive because you have been deceived. Therefore you bear the yoke and burden of the devil with false sweetness and neither know nor feel them before the approach of sorrow over the interminable burden. Nor is this enough for you; for your pride is so great that if you could ascend above me, you would gladly do it. And the pleasure of the flesh is so important to you that you would more gladly forfeit me than give up your inordinate delight.

Moreover, your greed is as insatiable as a sack with a hole in it; for there is nothing that can satisfy your greed. Therefore, I swear by my Godhead that if you are to die in the state in which you now are, you shall never see my face; but for your pride you shall sink so deeply into hell that all the devils will be above you, afflicting you

beyond all consolation. Indeed, for your lust you shall be filled with horrible diabolic venom; and for your greed you shall be filled with sorrow and anguish; and you shall be partakers of all the evil that there is in hell.

O my enemies - abominable and ungrateful and degenerate - I seem to you, as it were, a worm dead in winter. Therefore, you do whatever things you will, and you prosper. Therefore, I will arise in summer and then you shall be silent, and you shall not escape my hand. But nevertheless, O my enemies, because I have redeemed you with my blood and because I am in quest of naught but your souls, therefore return to me even now with humility and I will gladly receive you as my children. Shake off from you the devil's heavy yoke and recall my charity and you shall see in your conscience that I am sweet and meek.”

In Rome Christ speaks to his bride, blessed Bridget, foretelling to her the day and manner of her death and ordering what should be done with the books of revelations. He also says that when he so pleases, there will be many in the world who will receive them with devotion and who will obtain his grace. The Lord also makes arrangements concerning the body of his bride and where it ought to be buried.

Chapter 31

It happened five days before the day of the passing of Lady Bridget, the often-mentioned bride of Christ, that our Lord Jesus Christ appeared to her in front of the altar that stood in her chamber. He showed himself with a joyful face and said to her: ”I have done to you what a bridegroom usually does, concealing himself from his bride so that he may be more ardently desired by her. Thus I have not visited you with consolations during this time; for it was the time of your testing.

Therefore, now that you have already been tested, go forward and prepare yourself; for now is the time for the fulfillment of that which I promised you: namely, that before my altar you shall be clothed and consecrated as a nun. And henceforth you

shall be counted, not only as my bride, but also as a nun and a mother in Vadstena. Nevertheless, know that you will lay down your body here in Rome until it comes to the place prepared for it. For it pleases me to spare you from your labors and to accept your will in place of the completed action.”

And having turned toward Rome, he said as if making a complaint: ”O my Rome, O my Rome, the pope scorns you and does not attend to my words but accepts the doubtful in place of the certain. Therefore he shall hear my pipe no more; for he makes the time of my mercy dependent on his own choice.”

Then he said to the bride: ”As for you, however: tell the prior to hand over all these words of mine, in all the revelations, to the brothers and to my bishop, to whom I shall give the fervor of my Spirit and whom I shall fill with my grace. And know that when it so pleases me, those human beings will come who, with sweetness and joy, will receive those words of the heavenly revelations that up until now have been made to you; and all the things that have been said to you will be accomplished.

And although my grace has been withdrawn from many because of their ingratitude, nevertheless others will come who will arise in lieu of them and who will obtain my grace. But among the very last words of the revelations made to you, put that common and universal revelation that I gave to you in Naples. For my judgment shall be carried out on all the nations who do not humbly return to me, as it has there been shown to you.”

However, after these and many other things not written here had been said, the bride of Christ made mention of and arrangements for some persons living with her and whom, before death, she said she had seen in God's presence.

After those things had been heard, the Lord added these words: ”On the morning of the fifth day, after you have received the sacraments, call together one by one the persons who are present and living with you and whom I have just now named to you and tell them the things that they must do. And thus, amidst these words and their

hands, you will come to your monastery, i.e., into my joy; and your body will be placed in Vadstena.”

Then, as the fifth day approached, at the moment of dawn, Christ appeared to her again and consoled her. But when Mass had been said and after she had received the sacraments with very great devotion and reverence, in the hands of the aforesaid persons she sent forth her spirit.

Book 8

We don't have all chapters in Book 8 yet.

After our Lady had sent many revelations to a king, at last she sent him one and said that it should be the last letter that should be sent to him. But in this revelation following, our Lady spoke again to the same king and declared her first statement and informed Saint Bridget why the words of God are spoken so darkly that they may have diverse ways of being understood. Here is also shown the blessed Trinity under the likeness of a pulpit; and of three beams of three diverse colors; and of the judgement of three kings, of which one was alive, another was in Hell, and the third in Purgatory.

Chapter 48

The Mother of God speaks to the Bride and says: "Daughter, I told you before that that should be my last letter that should be sent to the king, my friend; that is to be understood of those things which touch his singular person and mine. For if a man heard a useful thing sung about his friend, and he sat and heard it in order to tell it to him, whether it were a song of mirth or a letter of wholesome criticism, both he who wrote it and he who sung it would be worthily rewarded. Right so the Justice of God, judging in justice and justifying in mercy, will sing of justice and mercy. And therefore whoever will hear, let him hear.

For it is no letter of criticism, but a song of justice and charity. Sometimes when a letter was sent to someone, it contained warnings and criticism; for it blamed unkindness of benefits and warned and stirred to conversion and the amending of manners. But now the justice of God sings a fair song, that belongs to those whoever hear it, believe it, and receive it indeed, that he shall find fruit of health and fruit of endless life.

But you might ask why the words of God are said so darkly that they may be diversely understood and sometimes they are otherwise understood of God and other times of men. I answer: God is like to a man who makes burning wine. For this man has many pipes, some going up and some down, by which the wine runs now up and now down through the working of the heat of the fire until it is made perfectly. Right so does God in his words, for sometimes he goes up by justice, and sometimes he comes down by mercy; as it is shown in King Isaac, to whom, I say, the prophet said out of justice that he should die, and yet afterwards mercy gave him many years of life.

Sometimes also God comes down by simple showing of words bodily expressed, but he goes up again by spiritual understanding; as it was in David, to whom many things were said under the name of Solomon which were understood and fulfilled in the Son of God. Sometimes also God speaks of things to come as if they were things past, and touches both things present and things to come; for all things, both present, past, and to come, are in God as one point. And you ought not to marvel though God speaks in diverse ways, for it is done for five reasons.

First, that God should show his great mercy, that no man hearing the justice of God should despair of his mercy. For when a man changes the will of sin, then God changes the strictness of his sentence. The second cause is that they who give faith to the justice and to the promises of God should be crowned and rewarded the more largely for faith and constancy. The third cause is that if the counsel of God were known in a certain time, some should be greatly troubled by that, knowing of contrary cases, and others for weariness should cease in their fervor and desire.

And therefore when I write any words to anyone, it is not expressed to you in the conclusion whether the words shall be received and be believed with the effect of them or not. Nor is it declared to you whether he shall believe and fulfill the words in deed or not, for it is not lawful to you to know it. The fourth cause is that no one should presume bodily to discuss the words of God, because he makes him low who is high, and of one he makes a second. The fifth cause is that he who seeks occasion to depart from God may find it, and those who are foul will be more foul, and the good be made more knowledgeable".

After this, the Son of God spoke to Saint Bridget and said: "If a man spoke by a pipe that had three holes and said to the hearer, you shall never hear my voice by this hole, he would not be blamed though he spoke afterwards by the other two holes. So it is now in our speech; for though the Virgin my Mother said that should be the last letter to be sent to the king, that is to be understood of his person. But now I, God, who am in the Mother and the Mother in me, send my messenger to the king, as well as for them who are now at present alive as for them who are not yet born.

For justice and mercy are endless in God, for eternally this justice was in God, that while God was, before Lucifer, full of wisdom of goodness and of power, he would that many should be partners in his goodness. And therefore he made angels; of which some, beholding their fairness, desired to be above God: And therefore they fell and are made under the feet of God wicked fiends. And yet in them God in a manner has mercy; for when the fiend by the justice and permission of God fulfilled the evil that he wanted, he is as it were in a manner comforted by the prosperity of his malice.

Not that the pain of the fiend is lessened thereby; but as a sick man who has a most strong enemy is comforted by hearing of his death, though the pain of his sickness is not lessened by that hearing, so the fiend of envy, wherein he is hotly burning, rejoices and is glad when God does justice against men; for the thrust of his malice is in a manner refreshed and eased. But after the fall of the fiends, God, seeing the lack in his army, made man, that he should obey his precepts and bring forth fruit, until as many men and women were ascended into heaven as angels fell out of heaven.

Therefore man was made perfect; who, when he had taken the commandment of life, paid no heed to God nor to his power. But consenting to the suggestion of the fiend, he trespassed, saying, 'Let us eat of the Tree of Life, and we shall know all things, good and evil'. Thus Adam and Eve would not harm God, as would the fiend; neither would they be above God, but they would be as wise as God. And they fell, but not as did the fiend; for the fiend had envy of God, and his wretchedness shall never end. But man would other than God would that he should will, and therefore he deserved and suffered justice with mercy.

Then felt they justice when they had nakedness for clothing of glory, and hunger for plenty, stirring of the flesh for virginity, dread for security, and labour for rest. But soon they obtained mercy; that is to say, clothing against nakedness, food against hunger, security through coming together for the increasing of mankind. Truly, Adam was of most honest life, in that he had no wife but Eve, nor other woman but her alone. Also, God has showed justice and mercy to the beasts, for God has made three worthy things: first, angels who have spirit but no body, second, man who has a soul and a body; third, beasts which have bodies but no souls as man has.

Therefore an angel, because he is spirit, cleaves continually to God and needs no man's help. But man, because he is flesh, may not cleave continually to God, until the mortal body be separated from the soul. And therefore, that man may live, God has made to his help unreasonable beasts to obey and serve him better. And upon these unreasonable beasts God has great mercy, for they have no shame of their members nor sorrow of death until it comes. And they are content with simple living.

Also after the Flood of Noah was passed, God did justice with mercy. For God might well have brought well the people of Israel into the Land of Promise in a short while. But it was right that the vessels that might hold the best drink should first be proved and purged and afterwards sanctified. To whom also God did great mercy, for by the prayers of one man, who was Moses, their sin was taken away and the grace of God given to them. In the same way, after my Incarnation, justice is never used without mercy nor mercy without justice”.

Then there followed a voice on high, saying; ”O Mother of mercy, Mother of the eternal king, purchase your mercy; for to you are come the prayers and tears of your servant, the king. We know very well that it is rightful that his sins are punished, but be merciful so that he maybe converted and do penance and reverence to God”.

Then answered our Lord Jesus Christ and said: ”There is fourfold justice in God. The first is that he who is made and is without end shall be worshipped above all things; for of him and in him all things live and have their being. The second justice is that to him who always was and is and was born in time, in time before prophesied, to

do service to all; and for that he is loved in all cleanness. The third justice is that he who of himself may not suffer but of his manhood was made able to suffer; and in the mortality that he took upon himself has earned for man immortality, to be desired by man above all things that may be desired or are to be desired. The fourth justice is that they who are unstable should seek true stability, and they who are in darkness desire light, that is, the Holy Spirit, asking his help with contrition and true meekness.

But of this king, the servant of my Mother, for whom mercy is now asked, justice says that his time is not sufficient to purge worthily, as justice demands, the sins that he has done against God's mercy, so that his body might not suffer the pain that he has deserved for his sins. Nevertheless the mercy of the Mother of God has deserved and obtained mercy for the same, her servant, that he shall hear what he has done and how he may make amends, if he will in time be concerned and converted”.

”Then after that”, said Saint Bride, ”I see in Heaven a house of marvelous fairness and greatness. And in that house was a pulpit and in the pulpit a Book. And I see two standing before the pulpit; that is to say, an angel and the fiend.

Of which the one, that is, the fiend, spoke and said: 'My name', he said, 'is Wailaway. For this angel and I follow one thing that is desirable to us; for we see the Lord's most mighty plans to build a great thing. And therefore we labour; the angel for the perfection of the thing, and I to the destruction of the same. But it happens that when that desirable thing comes sometimes into my hands, it is so fervent and hot that I may not hold it; and when it comes into the hands of the angel, it is so cold and slippery that soon it slides out of his hands'.

And when I, said Saint Bridget, behold carefully with all consideration of my mind the same pulpit, my understanding is not allowed to conceive it as it was, that my soul might not comprehend the fairness of it, nor my tongue express it. For the appearance of the pulpit was as if it had been the sunbeam, having a red color and a white color and a shining color of gold. The golden color was as the bright sun. The white color was as snow, most white. And the red color was as a rose. And each color was seen in the other. For when I beheld the gold color, I see within it the white and red

color. And when I see the white color, I see in it the other two colors. And when I behold the red color, I see in it the white and golden color. So that each color was seen in the other, and yet each was distinct from the others and by itself; and no color was before the other, nor after the other, nor less than the other, nor more than the other; but over all and in all things they seemed even.

And when I looked upwards, I might not comprehend the length and the breadth of the pulpit; and looking downward, I might not see nor comprehend the greatness nor the deepness of it, for all was incomprehensible to the consideration. After this I see a Book in the same pulpit, shining like most bright gold, that had the shape of a book. Which Book, and the Scripture of it, was not written with ink, but each word in the book was alive and spoke itself, as if a man should say, do this or that, and soon it was done with speaking of the Word. No man read the Scripture of that Book, but whatever that Scripture contained, all was seen in the pulpit and in the three colors.

Before this pulpit I see a king who was alive in the world; and on the left side of the pulpit I see another king who was dead and in Hell; and on the right side I see the third king who was in Purgatory. The said king who was alive sat crowned as if it had been a vessel of glass closed about. Above that glass hung a horrible sword with three edges, continually drawing nearer to that glass as does a gnomon in a sun dial draw near to its mark. On the right side of the same king stood an angel who had a vessel of gold and his lap open. And on his left side stood a fiend who had a pair of tongs and a hammer. And both the angel and the fiend strove which of their hands should be nearer the vessel of glass when the three-edged sword should touch and break it.

'Then I heard the horrible voice of the fiend, saying: 'How long shall this be? For we both follow one prayer, and do not know who shall overcome'.

Then soon the Justice of God spoke to me and said: 'These things that are shown to you are not physical but spiritual. For neither angel nor fiend have bodies; but they are shown to you in such a manner, because you may not understand spiritual things but through a physical likeness. This living king appears to you as if in as it were a vessel of glass, for his life is but as it were frail glass and suddenly to be ended; the three-edged sword is death, for when it comes it does three things.

It enfeebles the body, it changes the conscience, and it departs it from all strength, separating as by a sword the soul from the body. That the angel and the fiend seem to strive about the glass means that either of them desires to have the king's soul, which shall be accorded to him to whose counsel he is most obedient. That the angel has a vessel and a lap means that just as a child rests in his mother's lap, so does the angel labour that the soul be presented to God as if it were in a vessel and rest in the lap of endless comfort.

That the fiend has tongs and a hammer means that the fiend draws the soul to him with the tongs of wicked delight and breaks it asunder with the hammer; that is, with the consent and commission of sin. That the vessel of glass is sometimes very hot and sometimes very cold and slippery means the inconstancy and instability of the king; for when he is tempted he thinks thus: 'Though I know well that I offend God, if I fulfill now the conceit of my heart, yet at this time I shall fulfill my conceit in deed'. And so knowingly he sins against his God, for as he sins so knowingly he comes into the hands of the fiend. Afterwards the king makes his confession contritely, and so he escapes the hands of the fiend and comes into the power of the good angel. And therefore, unless the king leave his inconstancy, he stands in great peril, for he has a feeble foundation'.

After this I saw on the left side of the pulpit the dead king who was damned to Hell clad in kingly array and sitting as if on a throne. But he was dead and pale and very fearful to look upon. Before his face was as if it were a wheel that had four lines to the outermost part; and this wheel turned about at the breathing and blowing of the king. And each of the four lines went upward and downward as the king would, for the moving of the wheel was in the king's power.

The three lines had writing but in the fourth line was written nothing. On the right side of this king I saw an angel as if like a most beautiful man, whose hands were empty; but he served the pulpit. On the left side of the king appeared a fiend whose head was like a dog's; his womb might not be filled, his navel was open and boiled out venom, colored with all manner of venomous colors. And on each foot he had three claws, great, strong and sharp.

Then there was one who shone more brightly than the sun, that for brightness was marvelous to see. And he said to me: 'This king whom you see is full of wretchedness, whose conscience is now shown to you as he was in his kingdom, and what state he was in when he died. What his conscience was or how he came to his kingdom you do not need to know. Nevertheless, know that his soul is not before your eyes, but his conscience. And for the soul and the fiend are not physical but spiritual, therefore the fiend's temptations and torments are shown you through physical aspects'.

Then soon that dead king began to speak, not of his mouth, but as if it had been from his brain, and said: 'O you, my counsellors, this is my will, that whatever is subject to the crown of my realm, I will hold it and keep it. I will also labour that the things that I have be increased and not lessened. But in what wise those things were obtained, that I hold, what is it to me to inquire? It is enough to me if I may defend and increase the things that I have'.

Then cried the fiend and said: 'See, it is throughout. What shall my hook do?' Justice answered out of the Book that was in the pulpit, saying to the fiend: 'Put your hook into the hole and draw it towards yourself'. And as soon as the Word of Justice was spoken, the hook was put in. But with it at the same moment a hammer of mercy came before the king with which the king could have smitten away the hook, if he would have inquired into the truth of all things and fruitfully have changed his will. Then spoke the same king again and said: 'O, my counselors and my men, you have me as your lord, and I have taken you as my counselors. Therefore I tell you that there is a man in my realm who is a traitor to my worship and of my life, who lies in wait to hinder my realm and to disturb the peace and the common people of the realm'. In this, said the king, 'there has been given proof from both learned and unlearned, both lords and common people, believing the words that I said to them, in so much that that man whom I defamed of treason took great harm and shame, and sentence of exile was passed against him.

Nevertheless, my conscience knows well what the truth was in all this deed, and I know well that I said many things against that man out of ambitiousness for the kingdom and for dread of losing it, and that my fame should be spread abroad, and that

the realm should cleave more surely to me and to my successors. I thought also myself that though I knew the truth as to how the kingdom was obtained, and what wrong was done to him, yet if I receive him again into favor and tell the truth, then all reproach and harm shall fall upon myself. And therefore I firmly set my heart that I would rather die than tell the truth or revoke my wrong words and deeds'.

Then said the fiend: 'O Judge, see how the king gives me his tongue'.

'The Justice of God answered: 'Put down your snare'. And when the fiend had done so, soon there hung before the king's mouth a most sharp blade, with which he might if he would have cut away the snare and entirely broken it. Then spoke the same king and said: 'O my counselors, I have counseled with clerks and learned men of the state of the realm, and they say to me that if I should resign the realm into other men's hands I should do harm to many, and be a traitor to their lives and goods and a breaker of the law of justice; and therefore that I might keep the kingdom and defend it from enemies, we must think of and imagine some new things, for the old rents of the exchequer are not sufficient to govern and to defend this realm.

And thus I thought of new impositions of taxes and of guileful exactions to be imposed upon the realm, both to the harm of them dwelling in it and of innocent people traveling through it and merchants. And in these devices I planned to continue until my death, although my conscience told me that they were against God, against all justice, and against common honesty'.

Then cried the fiend and said: 'O Judge, see how this king has bowed both his hands under my vessel of water. What shall I do?'

Justice answered out of the Book: 'Put your venom on it'. And soon as the venom of the fiend was put on his hands, there came before the king a vessel of ointment with which the king might well have halted that venom.

Then the fiend cried out loudly and said: 'I see a marvelous thing that passes my ability to understand. For my hook is put to the heart of the king, and then there is given a hammer to his bosom. My snare is put into his mouth, and there is offered to

him a most sharp blade. My venom is poured on his hands, and there is given to him a vessel of ointment'.

Justice answered out of the Book of the pulpit and said: 'All things have their time; and Mercy and Justice shall meet together'.

After this the Mother of God spoke to me and said: 'Come, daughter, and hear and See what the good Spirit does, and what the evil; for every man has infusions and visitations some time of the good Spirit and sometimes of the evil. For there is not one but that he is visited by God as long as he lives'.

And soon there appeared again the same dead king, whose soul the Holy Spirit inspired while he lived, in this wise: 'O friend, you ought to serve God with all your strength, for he gave life, conscience and understanding, health and power; and yet he suffers you in your sins'. The king's conscience answered, speaking by a resemblance: 'It is true', he said, 'that I am required to serve God, by whose power I am made and bought, and through whose mercy I live and have my being'.

But here the wicked spirit stirred against the king and said: 'Brother, I give you good counsel. Do as he does who pares an apple, for the parings and the core he throws away, and the inside and the best he keeps to himself. So do you. God is meek and merciful and patient and needs nothing. Therefore give him of your goods such as you may easily part with, and other goods that are more profitable and desirable keep to yourself. Do also what you desire according to your flesh, for that may lightly be amended. And what you do not desire to do, though you are bound to do it, leave it; and instead with it give alms. For by this many may be helped'.

The king's conscience answered: 'This', he said, 'is a profitable counsel. For I may give some things that I have without any great harm to me, and yet God sets much store with that. And other things I shall keep to my own use and to obtain friendship with many others'.

After this the good angel who was given to guard the king spoke to him through inspiration, saying: 'O friend, think that you, a mortal, shall die. Think also that this life

is short and that God is a rightful and patient Judge who examines all your thoughts, words and deeds from the beginning of your age of understanding unto the end, who also judges all your desires and intentions and leaves none undiscussed. Therefore, use your time and your strength reasonably and govern your members to the profit of your soul. Live soberly, not fulfilling the lust of your flesh in desires, for those who live according to the flesh and after their own will shall not come to the kingdom of God'.

But here again the fiend with his suggestions stirred the king and said: 'O brother, if you will give a reckoning to God of all your times and moments, when shall you then have pleasure? But hear my counsel. God is merciful and may easily be pleased, for he would not have redeemed you if he would have lost you. Therefore the Scripture of God says that all sins are forgiven by contrition. Do you therefore as did he who owed another twenty pounds of gold. And when he lacked the amount of the payment, he went to his friend and asked his counsel.

And he advised him to take twenty pounds of copper and gild it with one pound of gold, and with that false money pay his creditor. And he did after the counsel given him and paid his creditor twenty pounds of copper gilded over; and nineteen pounds of pure gold he kept to himself. Do so likewise. Spend nineteen hours to your delight, lust and joy; and one hour is sufficient for you to be sorry and repent of your sins. Therefore do what delights you both before and after confession; for as copper that is gilded seems gold, so the works of sins that are meant by the copper, when they are gilded over with contrition, shall be removed, and all your works shall shine like gold'. Then the king's conscience answered: 'This counsel seems to me delightful and reasonable. For if I do this I shall have more time for my own delight'.

The good angel spoke again to the king through his inspiration, saying: 'O friend, think first with what skill God brought you out of the narrow womb of your mother. Second, think with what great patience God suffered you to live. Third, think with what great bitterness God has redeemed you from endless death'.

But again the fiend stirred the king, saying: 'O brother, if God has brought you out of the narrow womb of your mother into the breadth of the world, think also how he shall lead you again out of the world through bitter death. And if God lets you live

long, think also that you have had in your life many diseases and sorrows against your will. If God has bought you with his harsh death, who compelled him? Did you pray to him?'

Then the king answered as if through speaking within his conscience: 'It is true', he said, 'what you say. For I grieve more that I shall die than that I was born from my mother's womb, It is also more grievous to me to bear the adversities of the world and the things that are contrary to my will than any other thing. For I would, if I could choose, rather live in the world without tribulation and to stay in comfort there, than to depart from the world. And I would rather desire to have endless life in the world with worldly happiness than that Christ had bought me with his blood. And I care not if I never get to Heaven, if I might have the world at my will on earth'.

Then I heard a Word from the pulpit, saying this: 'Now take away from the king the vessel of ointment, because he has sinned against God the Father. For God the Father who is endless in the Son and in the Holy Spirit gave a true and right law by Moses. But this king has made an evil and a contrary law. Nevertheless, because this king has done some good deeds, although he did not do them with good intent, therefore he shall be allowed to have possession of the kingdom while he lives, and so be rewarded in this world'.

A second time the Word spoke out of the pulpit and said this: 'Take away the most sharp blade from this king's eyes. For he has sinned against the Son. For he said in his new law that judgement shall be done without mercy to them who do no mercy. But this king would not do mercy to him who was unrighteously vexed nor amend his error nor change his evil will. Nevertheless, for some good deeds that he has done, be it given to him as a reward that he have words of wisdom in his mouth and that he be held to be wise by many people'.

The third time the Word of Justice spoke from the pulpit and said: 'Let the hammer be taken away from the king, because he has sinned against the Holy Spirit. For the Holy Spirit forgives sins to all those who repent, but this king intends to persevere in his sin to the end.

Nevertheless, because he has done some good deeds, therefore let that thing be given to him that he desires most to the delight of his body, that is, that woman whom he desires to be his wife, the delight of his eye, and that he have a fair and desirable end after that world'.

After this, when the end of his life drew near, the fiend cried and said: 'See, the vessel of ointment is borne away. Therefore shall I now make his hands heave, that he shall do no fruitful goods'. And as soon as the word of the fiend was said, the king was deprived of his strength and health. And then soon the fiend cried and said: 'See, the sharp blade is taken away; therefore I shall increase my snare upon him'.

And then the king was deprived of his speech. And in the moment of his privation, Justice spoke to the good angel who was given to the king to be his keeper, and said: 'Seek in the wheel and see what line of it goes up, and read the writing on it'.

The angel looked and the fourth line went up, in which that nothing was written, for all of it had been erased. Then said Justice: 'Because this soul has loved what is void, therefore he now goes to the delight of his reward'. And soon the soul of the king was separated from the body. And as soon as the soul was gone out, the fiend cried and said: 'Now I shall break and tear apart the heart of this king, because I possess his soul'.

And then I see how the king was all changed from the top of his head to the soul of the foot, and he seemed as horrible as a flayed beast. His eyes were removed and his flesh all clumped together. Then his voice was heard, saying: 'Woe to me, for I am made as blind as a whelp that is born blind, seeking the hind parts of the mother. For, through my unkindness, I cannot see the mother's teats. Woe to me, for I see in my blindness that I shall never see God, for my conscience understands now from where I fell, and what I ought to have done and did not do. Woe to me, for by the providence of God I was born into the world and born again by baptism. And yet I was negligent and forgot God.

And because I would not drink the milk of the sweetness of God, therefore am I now more like a blind dog than to a living and a seeing child. But now against my will,

though I were a king, I am compelled to say the truth. For I was bound as if it had been with three ropes to serve God: that is to say, through baptism; through wedlock; and through the crown of the kingdom. But the first I despised when I turned my affection and will to the vanity of the world. Of the second I took no heed when I desired another man's wife. The third I despised when I was proud of earthly power and thought not of the power of heaven. Therefore, though I am now blind, I see in my conscience that for the contempt of my baptism I ought to be bound to the hatefulness of the fiend. And for the inordinate stirring of the flesh I ought to suffer the fiend's lust. And for my pride I ought to be bound to the fiend's feet'.

Then the fiend answered: 'O brother, now it is time that I speak and with my speaking I shall work. Therefore come to me, not with charity but with hate; for I was the fairest of the angels, and you were a mortal man. And God most mighty gave me free choice of will. But because I used it inordinately and would rather hate God and surpass him in praise than love him, therefore I fell as he who has his head downward and his feet upward. But you, as each other man, were made after my fall and given a special privilege above me, in as much as you were bought with the blood of the Son of God. Therefore, because you have despised the charity of God, turn your head to my feet and I shall take your feet into my mouth; and so we can be joined together as they are where the one has a sword in the other's heart, and the other has a knife in his innards.

And because I had a head, that is to say, understanding, to worship God if I would, and you had feet, that is to say, strength to go to God and would not, therefore my fiery head shall consume your cold feet, and you shall be devoured without ceasing, but not consumed, for you shall be revived again to the same punishment. We shall also be joined together with three ropes, of which the first shall be in the middle, with which your navel and mine shall be bound together; so that when I breathe, you shall draw my venom into yourself, and when you breathe, I shall draw your entrails into myself. And worthily, for you love yourself more than your redeemer, as I loved myself more than my maker. Your head shall be bound to my feet with the second rope, and with the third rope my head shall be bound to your feet'.

After this, I see the same fiend having three sharp claws in each foot, saying to the king: 'Because you, brother, had eyes to see the way of life and conscience to discern between good and evil, therefore my two claws shall enter and claw your eyes; and the third claw shall enter your brain, with which you shall be so strangled that you shall be all under my feet. For you were made to have been my lord, and I the sole of your foot. You also had ears to hear the way of life, and a mouth to speak to the profit of your soul. But because you despised to hear and speak to the health of your soul, therefore two claws of my other foot shall enter into your ears, and the third into your mouth, where you shall be so tormented that all things shall be to you the most bitter that seemed to you before most sweet, when you offend God'.

When these things were said, soon the head and the feet and the navel of the king were joined in this manner with the head and feet and navel of the fiend, and so both bound together fell down into Hell. And then I heard a voice crying, saying: 'O, O what has the king got now of all his wealth? Certainly nothing but harm. And what has he now of all his power? Certainly, nothing but shame. And what has he now of his avarice, through which he desired so much from his kingdom? Truly, nothing but pain. Because he was anointed with holy and sacred oil and consecrated with holy words and crowned with a king's crown, that he should worship the words and deeds of God, and defend and govern the people of God, knowing himself under the feet of God, and God his rewarder. But he despised being under the feet of God; therefore he is now under the feet of the fiend. And because he would not redeem his time with fruitful works when he could, therefore from henceforth he shall have no fruitful time'.

After this spoke Justice out of the Book that was in the pulpit, saying to me: 'All the things that are thus seriously shown are done against God in a moment. But because you are bodily, therefore it is necessary that spiritual things be shown to you through a bodily likeness. Because the king and the angel and the fiend seemed to speak together is nothing else but the inspirations of the good and evil spirits made by them to the soul of the king, or by his counselors or friends. That the fiend cried and said: 'It is truth', it is to mean that when the king said that he would hold and keep all that belonged to the crown, however it was obtained, and not to heed justice, then the king's conscience was bored through with the iron of the fiend, that is to say, with the

hardness of sin, when he would not speak and discuss which were the things that belonged rightfully to the realm, and which not, and when he cared not to examine what right he had to the crown.

And then was the hook put to the king's soul, when the fiend's temptation prevailed so much in his soul that he would abide in his injustice until death. But because there came a hammer to the king's bosom after the hook, means the time of contrition given to the king; because if the king had had such a thought, saying, 'I have sinned; I will no longer knowingly own ill-gotten goods, but I will amend me from henceforth', then the hook of righteousness would be broken with the hammer of contrition, and the king would have come to the good life and the good way. That the fiend cried, 'See, the king gives me his tongue', and then the snare was put on it, which was when the king would not do grace to the man whom he had defrauded.

This is to understand, that whoever wittingly blames and defames his neighbour to increase his own fame, is governed with the spirit of the fiend, and snared with the snare of a thief. But because there came a sharp iron before the king after the snare means the time of changing and of correction of his will and work. Because when a man corrects his trespass with amendment and with good will, such a will is a most sharp blade, with which the snare of the fiend is cut asunder and remission of sins is obtained. Therefore if this king had changed his will and done grace to the man who had been wronged and slandered, then the snare of the fiend would have been cut away. But because he formed his will for an evil purpose, therefore the justice of God was that he should be more hardened in sin.

And that when the king thought to put new exactions of taxes upon his realm, you saw the venom poured upon his hands, meaning that his works were governed by the spirit of the fiend and by evil suggestions. For as venom makes the body cold and sick, so was the king troubled and restless with wicked suggestions and thoughts, seeking means how he might obtain goods and possession of other men and gold from them who went by the way. For then wayfaring men slept and trusted that their gold would be in their purse, but when they awoke, they found that it was in the king's power.

But because the vessel of ointment came after the venom means the blood of Jesus Christ, by which the sick soul is raised to life. For if the king had weighed his works in consideration of the blood of Christ and prayed God to be his help and said: 'I Lord God, who has made and bought me; I know that by your permission I can come to the kingdom and crown, therefore beware the enemies who war against me, and pay you my debts; for the goods of the realm are not sufficient'. I truly should have made his works and his burden easier to bear. But because he desired other men's goods and would be seen as just when he knew very well that he was wrong, therefore the fiend governed his heart and stirred him against the ordinance of the Church, and to wage war and defraud innocents, until Justice out of the pulpit of God's majesty cried for judgement and justice.

The wheel which was moved at the king's breathing means his conscience, which was stirred in the manner of a wheel, now to mirth, now to sadness. The four lines that were in the wheel mean the fourfold will that each man ought to have; that is to say, a perfect will, a strong will, a right will and a reasonable will. The perfect will is to love God and have him above all things; and this will ought to be in the first line above. The second line is to desire and to do good to his neighbour and to himself for God. This will must be so strong that it be neither broken with hate nor with greed. The third will is to abstain from fleshly desires and to desire eternal things. And this will must be right that it not be done to the pleasure of man, but of God. The fourth will is not to will to have the world, but reasonably and only to your need.

Therefore when the wheel was turned, there appeared in the last line going upward that the king loved the delights of the world, and set at nought the love of God. In the second line was written that he loved the men of the world. In the third line was written the love that he had inordinately for worldly riches and possessions. In the fourth line was written nothing, but all was void in which ought to have been written the love of God. Above all things, therefore, the blankness of the fourth line means the absence of love and fear of God; for by fear God is drawn into the soul, and by love God is fastened in a good soul.

Because if a man had never loved God in all his lifetime, and at his last end might say or think in his heart, 'O God, I think with all my heart that I have sinned against you; give me your love and I shall repent me from this time', a man of such love may not nor shall go to Hell. But because the king loved him not whom he ought to have loved, therefore he has now the reward of his love'.

After this, I see the other king on the right side of Justice, who was in Purgatory, who was like a newborn child that might not move himself about, but only open his eyes. And I see that the fiend stood on the king's left side, whose head was like a pair of bellows with a long pipe, his arms were like two serpents, and his knees like a press, and his feet like a long hook. On the right side of the king stood a most fair angel, ready to help him.

And then I heard a voice saying: 'This king appears now such as his soul was disposed when it departed from the body'. And then the fiend cried to the Book in the pulpit, saying: 'Here is seen a marvelous thing. This angel and I have waited for the birth of this child, he with his cleanliness, and I with my filth. But now the child is born, not in the body, but from the body, uncleanness in him appears which the angel, loathing, might not touch the child. But I torment him, for he is fallen into my hands. But I do not know where to lead him; for my dark eyes do not see him, for the light of a clearness that comes out of his breast. The angel sees him and knows where to lead him, but he may not touch him. Therefore you, who are the rightful Judge, separate us from our strife'.

The Word answered out of the Book which was in the pulpit and said: 'Tell, you who speak, from what cause this soul comes into your hands'. The fiend answered: 'You are righteous, and you said that no one shall enter Heaven who does not first make restitution of things which are unrightfully obtained. But this soul is all befouled with ill-gotten goods. Second, you said that treasures should not be hoarded which rust and moths destroy, but those which last without end. But in this soul that place was empty where heavenly treasure should have been gathered and that place was full where worms and frogs were nourished. Third, you say that a man's neighbour should be loved like God. But this soul loved his body more than God, and of the love of his

neighbour he cared not at all; for he, while in the body, rejoiced when his neighbour's goods were taken away. He wounded the hearts of his subjects, not taking heed of the harm to others, as long as he himself had plenty, and he did whatever he desired, and commanded whatever he would, and took little heed of justice. These are the principal causes, after which follow others without number'.

Then answered the Word out of the Book of Justice, saying to the angel: 'O you angel, keeper of the soul, who are in light and see light, what right or power have you to help this soul?'

The angel answered: 'This soul', he said, 'had holy faith, and believed and hoped that all of which he had sinned should be done away by contrition and confession. And he feared you, his God, though less than he ought to have'.

Then Justice spoke again and said: 'O you, my angel, now it is granted to you to touch the soul and to you, you fiend, to see the light of the soul. Inquire therefore both what this soul loved when it lived in the body and had all his members intact'. The angel and the fiend both answered: 'He loved men and wealth'.

Then said Justice again out of the Book: 'What did he love when he was in agony with the pain of death?' Then both answered: 'He loved himself, for he was more agonized with the sickness of his body and of the tribulation of his heart, than he was of the Passion of his Redeemer'. Then spoke Justice again and said: 'Still seek and look for what he loved and thought in the last moment of his life, while he still had a whole conscience and understanding'.

Only the good angel answered: 'The soul thought thus. 'Woe', he said, 'to me, for I have been overbold against my Redeemer. Would God I now had time in which I might thank God for his benefits. Because it grieves me more that I have sinned against God than the pain of my body; and though I should never attain heaven, yet would I serve my God'.

Justice answered out of the Book: 'For as much as you, fiend, may not see the soul for the brightness of his light, and you, my angel, may not touch the soul for his uncleanness, therefore this is the judgement; that you, fiend, purge it; and you, angel, comfort it until it be brought into the brightness of bliss. And to you, you soul, it is granted to look to the good angel and to have comfort from him; and you shall obtain the blood of Christ and the prayers of his Mother and of his Church'.

'Then said the fiend to the soul: 'Because you have come to my hands filled with food and ill-gotten goods, I shall now therefore empty you with my press'.

And then the fiend put the brains of the king between his knees, like a press, and strained it strongly in length and breadth, till all the marrow was as thin as the leaf of a tree. Second, the fiend said to the soul: 'Because the place is empty where virtues should be, I shall therefore fill it'. And then he put the pipe of his bellows in the king's mouth, and blew strongly, and filled him very full of horrible wind; so much so that all the king's being and sinews were wretchedly broken and burst asunder.

The third time, the fiend said again to the king's soul: 'Because you were cruel and without mercy towards your subjects, who ought to have been to you as if your sons, my arms therefore shall bitingly grip you together; that as much as you grieved your subjects, so shall my arms, as if serpents, rend you with the most grievous horror and sorrow'.

After these three pains, that is to say, of the press, of the bellows, and of the serpents, when the fiend would have accumulated these same pains again, beginning at the first, then I saw the angel of God put out his hands upon the fiend's hands, that he should not make the pains so great as they were the first time. And so each time, the angel of God eased the pains; and after each pain, the soul lifted up his eyes to the angel, saying nothing but showing in his bearing that he was comforted by him; and that he should quickly be saved.

Then said the Word out of the pulpit to me: 'All these things which are thus seriously shown to you are done with God in a moment; but because you are bodily, they are shown to you in bodily likeness. But this king, though he were greedy to have

the world's praise and to obtain goods that were not his, yet, because he fears God and left for that dread some things that were pleasurable to him, therefore that dread drew him to the love and charity of God. For you know well that many who are involved with many heavy sins become very contrite before their death, whose contrition may be so perfect that not only their sin is forgiven them, but also the pain of Purgatory, if they die in the same contrition.

But the king obtained no charity until the last moment of his life; for then his strength and his conscience were failing, yet he obtained of my grace godly inspiration, by which he sorrowed more of not worshipping God than of his own sorrow and harm. And this sorrow means that light by which the fiend was blinded and knew not where to lead the soul. Yet he said not that he was so blinded for lack of spiritual understanding, but because he marveled how that in that soul should be such clearness of light and so much uncleanness. The angel knew well enough whether to lead the soul, but he could not touch it until it was purged. As it is written, 'No man shall see the face of God but he be first made clean.'

Then the Word out of the pulpit spoke again to me and said: 'That you see the angel put out his hands upon the soul and of the fiend that he should not increase the pains means the power of the angel above the power of the fiend by which he restrains the fiend's malice. For the fiend should have no measure nor order in punishing unless he were restrained by the virtue of God. And therefore God does mercy in Hell; for though there be no redemption, remission nor comfort to them who are damned, yet inasmuch as they are not punished but after their deserts and after justice, therefore in that is shown God's great mercy. Otherwise the fiend should have no temperance nor measure in his malice. That the king was seen as a child just born means that those who will be born out of the vanity of the world to the life of heaven, must be innocent and by the grace of God grow in virtues to perfection.

That the king lifted up his eyes to the angel means that by the angel, his guardian, he had his comfort; and of hope he had joy, inasmuch as he hoped to come to endless life. And these are spiritual things understood by bodily likeness; for neither fiends nor

angels have such members nor such speaking together, for they are spirits. But by such likeness their goodness or wickedness are shown to bodily eyes'.

Also the Word spoke out of the pulpit, saying to me: 'The pulpit which you see means the Godhead's self; that is to say, Father and Son and Holy Spirit. That you might not understand the length, breadth, depth, and height of the pulpit means that in God is not found either beginning or end. For God is and was without beginning, and shall be without end. And that each color of the three said colors was seen in the others, and yet each color was discerned from the others, means that God the Father is endless in the Son and in the Holy Spirit, and the Son in the Father and in the Holy Spirit, and the Holy Spirit in them both, which are truly one in nature and distinct in property of persons.

That one of the colors seemed to be sanguine and red means the Son, who without hurt of his Godhead took man's nature into her person. The white color means the Holy Spirit, by whom is washing away of sins. The golden color means the Father, who is the beginning and the perfection of all things. Not that any perfection is more in the Father than in the Son, nor that the Father is before the Son; but that you understand that the Father is not the same in person, that is the Son. For the Father is other in person, and other is the Son in person, and other is the Holy Spirit in person; but one in nature. Therefore three colors are shown to you both separated and joined together; separated for distinction of persons, and joined together for union of nature.

And as in each color you see the other colors, and you might not see one without another, and there was nothing in the colors before nor after, more nor less, right so in the Trinity is nothing before nor after, more nor less, separated nor joined; but one will, one eternity, one power and one glory. And though the Son is of the Father, and the Holy Spirit of both, yet the Father was never without the Son and the Holy Spirit, nor the Son and the Holy Spirit without the Father'.

Also the Word spoke to me and said: 'The Book that you see in the pulpit means that in the Godhead is endless justice and wisdom, to which nothing may be added or lessened. And this is the Book of Life, that is not written as the scripture, that is and

was not; but the scripture of this Book is forever. For in the Godhead is endless being and understanding of all things present, past and to come, without any variation or changing. And nothing is invisible to it, for it sees all things.

That the Word spoke itself means that God is the endless Word, from whom are all words, and in whom things have life and being. And this same Word spoke then visibly when the Word was made man and was conversant among men. So, this goodly vision has the Mother of God made to be shown to you; and this is the mercy called to the kingdom of Sweden, that men dwelling there should hear the words that proceed out of the mouth of God. But because few receive and believe these heavenly words given you from God, that is not God's fault, but men's. For they will not leave the cold of their own souls. Nevertheless, the words of the Gospel were not fulfilled with the first kings of our time; but the times shall yet come when they shall be fulfilled' ”.

How the Father of Heaven showed to Saint Bridget a severe judgement upon a king who was unkind and disobedient to the counsels of God. And how they who are in Heaven, on earth, in Purgatory, and in Hell ask wrath upon kings and princes and how our Lady prayed for them.

Chapter 56

God the Father spoke to the spouse, Saint Bridget, and said: ”Listen to the things that I say, and speak of the things that I order you; not for your power, nor for your reproach. But singly and evenly hold in your heart the praiser and the reprovener, so that you may never be moved to ire for reproof, nor raised to pride for praising. For he is worthy of praise who is and was endless in himself, who has made angels and men only to that end, that many should be partners in his glory. I am now he, and the same in power and in will that I was when the Son took man's nature; in which Son I am and was, and he in me, and the Holy Spirit in both.

And though it were secret to the world that he was the Son of God, yet it was known to some, though it were few. And know that the Justice of God which had no beginning nor end, no more than God himself, was first shown to angels as light before they see God; for they fell not from ignorance of the law of the Justice of God, but because they would not hold it or keep it. For they understand that all who love God should see him and abide with him for ever, and they who hated God should be punished endlessly and never see him in his glory.

And yet in their ambition and desire for praise they chose rather to hate God and to have the place where they shall be punished, than to love him that they might rejoice endlessly. And of like justice is that of a man as of angels. For man ought first to love God and afterward see him, that he should more be seen in manhood; for he might not be seen in his Godhead. And free choice is given also to man as to angels, that they should desire heavenly things and despise earthly.

Therefore I, God, visit many in many ways, although my Godhead is not seen. And in many parts of the world I have shown to many persons how the sin of each land might have been amended, and how mercy might have been obtained, before ever I did justice and my righteousness in those places. But men take no heed of these things, nor consider them. This justice is also in God, that all who are upon earth first hope surely for those things that they do not see, and which they believe in relation to the Church of God and to the holy Gospel. And furthermore that they love God above all things, who has given them all things; and he has given himself to death for them, that all should endlessly rejoice with him. Therefore I, myself, God, speak to such as desire me, that it be known how sin ought to be amended, and how pain may be lessened and bliss increased”.

”After this I see”, said Saint Bridget, ”as if all the heavens had been one house, in which sat a Judge on a throne. And the house was full of servants and praisers of the Judge, each of them in his voice. And under this Heaven was seen a kingdom. And soon there was heard a voice that all might hear it, which said: 'Come, both angels and fiends, to the Judgement; that is to say, you angel who are guardian of the king, and you fiend who are governor of the king'.

And as soon as the word was spoken, an angel and a fiend stood before the Judge. The angel seemed like a man troubled, and the fiend like a joyous man.

Then said the Judge: 'O you angel, I put you as the king's guardian, when he made the covenant of peace with me and made confession of all his sins that he had done from his childhood, that you should be nearer to him than the fiend. How is he now therefore so far from you?'

The angel answered, 'O Judge, I am burning in the fire of your charity, with which the king was warmed for a time. But when the king loathed and despised those things that your friends said to him, and it was tedious to him to do the things that you counseled to him, then the king went according as his own lust drew him, away from me, and nearer each hour to the enemy'.

The fiend answered, 'I am the self which is cold, and you are the self which is hot with godly fire. Therefore such as who comes closer to you is more fervent to good works, so likewise the king, drawing near to me, is made more cold towards your charity and hot towards my works'.

Then answered the Judge: 'The king was stirred to love God above all things, and his neighbour as himself. Why, therefore, have you taken from me the man whom I bought with my own blood, and made him to deny to his neighbour, not only his temporal goods but even his life?'

The fiend answered: 'O Judge, now it is for me to speak and the angel to keep silence. For when the king went from you and from your counsels and came to me, then I counseled him to love himself more than his neighbour; and that he should not care for the health of souls, if he had the power of the world; and that he should not take heed of those who were needy or defrauded, if his friends had plenty'.

Then said the Judge to the fiend: 'Who so will go from you, they may; for you may hold none with violence. Therefore I shall yet send some of my friends to the king, who will warn him of his peril'.

The fiend answered: 'Justice is that who ever will obey me, he ought to be governed by me; and therefore I shall send my counselors also to the king, and it shall be seen to whose counsel he would rather give audience'.

Then said the Judge: 'Go, for my justice is to judge to the tormenter what is his, as well as to him who has action of what is due to him in his cause'.

After this, said Saint Bridget, when certain years were past, I see again the same Judge with his heavenly host, more moved than he was wont to be, and as though he were angry. And then he said to the angel and to the fiend: 'Tell', he said, 'which of you has overcome'.

The angel answered: 'When I came to the king with godly inspiration, and your friends with spiritual words, soon the messengers of the fiend whispered in his ears and said: 'Will you spare temporal goods or your praise or souls or bodies, that your friends whom you love more than yourself may have praise and prosperity?' To this stirring the king assented and to the stirring of the friends he, saying, answered: 'I am sufficient enough and wise enough from counsel without you. Go your way from me with shame'. And so the king turned his back to them, and his face to the enemy, and put from him friends with dishonest reproof and the scorn of the friends of the world.'

Then cried the fiend and said: 'Judge, see, now it is for me to govern the king and to give him counsel by my friends'. The Judge answered: 'Go, and as much as you are allowed, punish the king. Because he has provoked me to indignation against him'.

Two years after this, the Judge appeared again, and the angel and the fiend before him. Then said the fiend: 'O Judge, decide now whether I shall pronounce judgement. You are truly the essence of charity, and therefore it is not fitting to you to be in the heart of him where envy and anger are rooted. You are also true wisdom and therefore

you ought not to be in the heart of him who desires to deny the life of his neighbours, their goods, and their praise. You are also the true truth, and therefore it is not proper to dwell with that man who has bound himself with oaths to do treason and deceit. Therefore because this king has spit you out from him as that thing is spit out that is abominable, therefore allow me to stir him and oppress him, that he be all out of his mind and actions. For my counsels he holds as wisdom, and your counsel he takes for scorn. And with such reward I desire to reward him, for he has done my will. Nevertheless I may not harm him without your permission'.

And when this was heard, the Judge seemed to have a marvelous changing; for then he appeared as bright as the sun, and in the sun were seen three words: that is, Virtue, Truth and Justice. Virtue spoke and said: 'I have made all things without merit beforehand. And therefore I am worthy to be praised by my creature and not to be despised. I am also worthy of being praised by my friends for my charity. I ought also to be praised and feared by my enemies, for I support them patiently without their merits, where they have worthily deserved damnation. And therefore, you fiend, it is fitting to me to decide all after my justice and not after your malice'.

Then soon Truth spoke also and said: 'I in my Godhead took manhood of a Virgin, in which manhood I spoke and preached to people. I sent also the Holy Spirit to the Apostles, and I spoke by their tongues. As I spoke each day by spiritual infusion to such as I chose, therefore my friends must know that I myself who am Truth have sent my words to a king, which he has despised. Therefore, you fiend, hear now; for I will speak that it be known whether the king has obeyed my counsel or my stirrings. For I will tell all the counsel I gave to the king, rehearsing now in a few words what I expressed earlier at greater length.

For the king was stirred and counseled to beware of all sins forbidden by holy Church and to have moderate fastings, so that he might hear and answer his subjects' complaints, and be ready to do right to rich and poor who asked it; so that for much abstinence the good of the community of the people of the realm and the governance of the common profit not be lessened, nor that he should not be the more slothful from overmuch excess to give audience to all. Also the king was counseled and stirred how

he should serve God and pray, and which days and times he should leave other occupations and purposes for the common profit of his realm. Also the king was counseled which days he should treat all his counsels with men who loved Truth and with the friends of God; and that he should never knowingly pass over truth nor law; and that he should not put any unwanted grievance to the common people of his realm but for the defence of the same, and for war against the pagans.

Also the king was counseled to have a number of servants in his household, according to the faculty of livelihood and rents of the exchequer of his realm. And all that was left over, he should share with his knights and friends. Also the king was counseled wisely to admonish them who were insolent and lewd with charitable words, and manfully to correct them; and that he love in goodly charity those who were prudent and sober; and that he should defend the people dwelling in his realm and give his gifts with discretion; and all those things that belong to the crown he should not diminish nor alienate; and he should judge rightfully both men of the land and strangers; that he should love the clergy, and charitably gather to him his chivalry, and nourish in peace the common people of his realm'.

When these things were heard, the fiend answered to the Judge and said: 'And I counseled the king to do some sins privately which he dared not do in the open. I counseled him also to say long and many prayers and psalms without attention and devotion of heart, so that he should prolong and occupy the time in vain, and not hear any who would complain, nor do any right to such as had suffered wrong. Also I stirred the king to leave and despise other good men of the realm; and to lift up and prefer one man above all others; and to love him with all his heart, more than himself; and to hate his own son; and to grieve the common people of the realm with his exactions; and to slay men and spoil churches.

I stirred the king also to simulate justice; and to permit each man to deny others, that he should alienate and give lands belonging to his crown to a great prince of another realm, my sworn brother; and this I counseled to that end that treason and war should come about; that good men and rightful should be cast down; wicked people should be drowned the deeper in Hell; and they who shall be purged in Purgatory

should be the more grievously tormented; women should be defiled; ships in the sea should be robbed; sacraments of the Church should be despised; lecherous lives should the more boldly be continued; and all my will more freely fulfilled. And thus, Judge, by these sins, and many others, which I do and which are fulfilled by the king, it may be proved and known whether the king has obeyed your counsel or mine'.

At this spoke Justice, answering, and said: 'Because the king has hated Virtue and despised Truth, therefore it is now proper for you to increase some of your counsel given to the king. And I ought according to justice to lessen and withdraw from him some of my graces I gave to him'.

The fiend answered: 'O Judge, I shall multiply and increase my gifts to the king. And first, I shall send him negligence, that he take no heed of the works of God in his heart, and that he think not on the works and examples of your friends'.

Justice answered: 'And I shall diminish for him the inspirations of the Holy Spirit, and I shall withdraw from him the good thoughts and comfort that he had before'.

Then said the fiend: 'I shall send him boldness to think and to do deadly sins and venial without embarrassment or shame'.

Justice answered: 'I shall lessen his reason and discretion that he discern not nor discuss the rewards and judgements of deadly and venial sins'. The fiend said: 'I shall give him dread that he dare not speak nor do right against the enemies of God'.

Justice answered: 'I shall lessen his prudence and knowledge of things to be done so lewdly, that he shall seem more like a fool and clown in words and deeds than a wise man'. Then said the fiend: 'I shall bring him anguish and tribulations of heart, because he has not prosperity after his will'.

Justice answered: 'I shall lessen for him ghostly comforts, which he had sometimes in prayers and in his actions'.

The fiend said: 'I shall put to him evil to think subtle inventions, by which he may beguile and deceive those whom he wishes to destroy'.

Justice answered: 'I shall lessen his understanding so much that he shall take no heed of his own praise nor of his own profit'. The fiend said: 'I shall put to him such joy of heart that he shall not heed his own shame, nor of the harm and peril of his soul, while he may have temporal prosperity after his will'.

Justice answered: 'I shall lessen his thinking beforehand and that consideration that wise men have in their words and deeds'.

Then said the fiend: 'I shall give him a woman's boldness, and an unseemly fear, and such a bearing that he shall seem more like a ribald or a harlot than a crowned king'.

Justice answered: 'Of such a judgement is he worthy, that separates him from God. For he ought to be despised by his friends, and to be hated by the community of his people, and to be cast down of God's enemies; for he has misused the gifts of God's charity, both spiritual and physical'.

Then spoke Truth again and said: 'These things that are shown to you are not for the merits of the king, whose soul is not yet judged; but it shall be judged in the last moment of his life'.

After these things were said, I saw that the three, that is to say, Virtue, Truth and Justice, were like the Judge who spoke before.

And then I heard the voice, as if of a beadle saying, 'O you, all heavens with all planets, be silent; and all you fiends who are in darkness, listen; and all you others that are in darkness, hear; for the sovereign emperor proposes to hear judgement upon the princes of the earth'.

And then the kings whom I saw were not bodily but spiritual. And my ghostly ears and eyes were opened to hear and to see. And then I saw Abraham come with all the saints who were born of his generation. Then came all Patriarchs and Prophets. And afterwards I saw the four Evangelists, whose shape was like to four beasts, as they are painted upon walls in the world, except that they appeared to be living and not dead.

After this, I saw twelve seats, and in them the twelve Apostles, waiting for the coming of the power. Then came Adam and Eve with Martyrs and Confessors and all other saints that came from them. But the manhood of Christ was not yet seen, nor the body of his blessed Mother; but all waited for her arrival. The earth and the water seemed to be lifted up to Heaven, and all things that were in them humbled themselves, and with reverence bowed themselves to the power.

Then after this, I saw an altar that was in the seat of the majesty, and a chalice with wine and water and bread in the likeness of a host offered up upon the altar; and then I saw how in a church of the world a priest began mass, arrayed in a priest's vestments. And when he had done all that belonged to the Mass, and came to the words with which he should bless the host, I saw as if the sun and the moon and the stars with all the other planets, and all the heavens with their courses and moving spheres, sounded with the sweetest note and with sundry voices. And all the song and melody was heard, and seemed as if it had been innumerable manners of music, whose most sweet sound was impossible to comprehend by man's wit or to be spoken about. They who were in the light beheld the priest and bowed themselves to the power with reverence and worship, and they who were in darkness shuddered and were afraid.

But when the words of God were said by the priest upon the host, it seemed to me that the same sacred host was in the seat of the majesty in three figures, staying nevertheless in the hand of the priest. And the same holy host was made a living Lamb, and in the Lamb appeared the face of a man. And a burning flame was seen within and without the Lamb and the face. And when I fastened my eyes intently to behold the face, I saw the same face in the Lamb. And the Virgin sat crowned by the Lamb, and all angels served them, who were of so great a multitude as the beams of the sun. And a marvelous shining proceeded from the Lamb.

There was also so great a multitude of holy souls, that my sight could not behold them in length, breadth, height and deepness. I see also some places being empty, that are yet to be fulfilled to the worship of God. Then I heard a voice out of the earth, of innumerable thousands, crying and saying: 'O Lord God, rightful Judge, give your judgement upon our kings and princes, and take heed to the shedding of our blood, and

behold the sorrows and weeping of our wife and children. Behold our hunger and shame, our wounds and our imprisonments, the burning of our houses, and the violation of the chaste maidens and women. Behold the wrong done to churches and all the clergy. And see the false promises and deceits of kings and of princes, and the pillage that they wreak to them with violence and anger. For they heed not how many thousands die, so that they may spread abroad their pride'.

Then cried there out of Hell as it had been innumerable thousands, saying: 'O Judge, we know that you are maker of all things. Give judgement therefore upon the lords whom we served on earth. For they have drowned us in Hell deeper than we should have been, and though we will you harm, yet justice compels us to complain and say the truth. For our earthly lords loved us without charity; for they cared no more about our souls than about those of dogs. And it was alone to them whether we loved you, our Creator, or no, desiring ever to be beloved and served by us. Therefore they are unworthy of Heaven; for they care not for you. And they are worthy of Hell, unless your grace help them. For they have deserved us; and therefore we would suffer more grievous pains than suffer that their pain should never have end'.

Afterward, they who were in Purgatory, speaking by likenesses, cried and said: 'O Judge, we are condemned to Purgatory for contrition and good will that we had at the end of our life. And therefore we complain upon the lords who yet live on the earth. For they ought to have governed us, and to have warned us with words and criticism, and to have taught us with wholesome counsels and examples. But they comforted us rather, and provoked us rather to evil deeds and sins. And therefore our pain is now the more grievous for them; and the time of pain is the larger; and our shame and tribulation is greater'.

Then spoke Abraham with all the Patriarchs, and said: 'O Lord, among all things desirable, we desire that your Son should be born of our lineage, which is now despised by the princes of the earth. Therefore we ask judgement upon them, for they take no heed of your mercy, nor do they dread your judgement'.

Then spoke the Prophets and said: 'We prophesied the coming of the Son of God; and we said that for the deliverance of the people it was necessary that he should be born of a Virgin and endure treason and be taken and be scourged and be crowned with thorns and at last die on the cross, that Heaven should be opened and sin taken away. Wherefore those things are now fulfilled of which we said; therefore we ask judgement upon the princes of the earth who despise your Son who of your charity died for them'.

Then spoke the Evangelists and said: 'We are witnesses that your Son has fulfilled in himself all things which were prophesied of him'.

Also the Apostles spoke and said: 'We are Judges, therefore it belongs to us to judge according to the truth. Wherefore he who despises the body of God and his precepts, we judge to perdition'.

After all this, the Virgin who sat by the Lamb said: 'O most sweet Lord, have mercy upon them'. To her the Judge answered: 'It is not right', he said, 'to deny you any thing. Therefore they who cease from sin and do worthy penance shall find mercy; and judgement shall be turned away from them'.

After this I saw that the face that was seen in the Lamb spoke to the king and said: 'I have done grace with you, for I have shown you my will: how you should bear and demean yourself in your governing, and how you should govern yourself honestly and worthily. I cherished you also with sweet words of charity like a mother, and I frightened you with warnings like a piteous father. But you, obeying the fiend, have cast me from yourself, as a mother casts away a stillborn child whom she does not touch nor put her teats to his mouth. And therefore all the good that is promised you shall be taken from you and given to one who shall come after you'.

After this the Virgin who sat with the Lamb spoke to me and said: 'I will tell you how understanding of spiritual visions is given to you; for the saints of God receive the Holy Spirit in different ways. For some of them know before the time when those things should happen which were shown to them, such as holy Prophets. Others knew before what end any battle should have, before they who should fight entered battle.

Others knew in spirit what they should answer to persons who came to them when any thing was asked of them.

Others knew whether they were dead or alive who were far from them. But it is not lawful to you to know other things, but to hear and see ghostly things, and to write the things which you see, and to tell and say them to such people as you are ordered. And it is not lawful to you to know whether they be alive or dead, to whom you are asked to write; or whether they will obey or not the counsels of your writing given to you from God in spiritual visions from him. But though this king has despised my words; yet shall there come another who shall receive them with reverence and praise and use them to his health.' ”

Book 9

We don't have all chapters in Book 9 yet.

Christ, in giving these revelations, likens himself to a carpenter; and afterward he sent them to Lord Alphonsus, a bishop and at that time a hermit, to be elucidated, telling how the Holy Spirit sometimes leaves the elect to themselves.

Chapter 49

The Son of God spoke to the bride, saying: "I am like a carpenter who, cutting wood from the forest, carries it off into his house and of it fashions a beautiful image and adorns it with colors and lineaments. And his friends, seeing the image and that it could be adorned with colors still more beautiful, themselves applied their colors too, painting upon it. Thus I, God, have cut from the forest of my Godhead my words that I have put into your heart. My friends, in fact, have redacted them into books, in accord with the grace given to them, and have colored and adorned them.

Now, therefore, that they may be serviceable to more tongues, give over all the books of the revelations of these same words of mine to my bishop, the hermit, who is to write them together and to elucidate the obscure things and to hold to the Catholic sense of my Spirit.

Because my Spirit sometimes leaves my elect to themselves in order that they, in the manner of a pair of scales, may judge and examine my words in their heart, and, after much thought, may expound them more clearly and elicit the better things.

For just as your heart is not always capable and warm for uttering and writing those things that you sense, but now you turn and turn them again in your soul, now you write and rewrite them, until you come to the proper sense of my words, thus with

the Evangelists and Doctors my Spirit ascended and descended because now they put some things that had to be emended, now some things that had to be retracted, now they were judged and reprehended by others.

And nevertheless others afterward came, who more subtly examined and more lucidly explained their words. But nevertheless it was from my Spirit, through infusion, that all my Evangelists had the words that they spoke and wrote. Likewise say to the same hermit that he is to do and to fill the office of an evangelist.”

Book 10

We don't have Book 10 yet.

Book 11 "The Sermon of the Angel"

Chapter 1

Sunday - First Reading

When John in his Gospel speaks of the Word, that is he who is, and has ever been, with the Father and the Holy Spirit, one God, In this one God, there are truly Three Persons; yet not three Gods, for in the Three Persons is only one divinity, the one, perfect Godhead, belonging equally to each; and in the Three Persons, only one will, one wisdom, one power, one beauty, one strength, one love, one joy.

The Word, then, being for ever one with the Father and the Holy Spirit, is truly God. A familiar word like ONE can help us, perhaps, to understand - for each of the three letters is necessary to the whole, and we cannot take away one letter without destroying the meaning. So in God, there must ever be the Three Persons, equal in all things, with all things equally in each, for there can be no dividing of God. There was no dividing when the Word, the Son of God, took a human nature; he was not separated, by this, from the Father and the Holy Spirit. He took our human nature, yet remained ever the Word of God. His human nature was necessary for him, to achieve our salvation. It can help us to understand this if we consider how our thoughts and our words are not things we can see or touch, except in so far as writing gives them a more material existence.

The Word of God, the Son of God, could not have come as one of us, or lived with us, for our salvation, unless he had taken on our human nature. A written word can be seen and read, then understood, then spoken. The Son of God can be seen, in that flesh he took to himself, and so we can understand and have no doubt that he is one with the Father and the Holy Spirit. Truly then, there are Three Persons, undivided, unchanging and unchangeable, eternally in all things equal, Three, yet but one God. Since God is eternal and timeless, all things were eternally known to him, before their existence in time.

Then, when he willed them to be, they came to be with that exact perfection which suited their purpose. The divine wisdom of God willed all things to be what they are for his own honour and glory. He had no need of them; it was not to make up for any deficiency in himself - something wanting to his goodness or joy - there can be no defect or deficiency in God. It was his love, and his love alone, which led him to create; that there might be beings, apart from himself, whose existence should be an existence of joy, deriving from his own being an joy. All things, then, foreseen by God, and present to him eternally, though as yet uncreated, had already that design and perfection which they would possess when his creating brought them to be.

One thing excelled all others, designed and perfected by God with a special joy. This was Mary, the Virgin who was a Mother, the Mother who was ever a Virgin.

It has been said that all created things are made up of four elements - fire, air, water and earth. If so, then in Mary's pure body, these elements were to have a special perfection: the air should be fittingly an image of the Holy Spirit; the earth should be rich and fruitful, for the growth of useful things, to supply every need; the water should be calm and unmenacing, unruffled by every wind; and the fire so strong and bright that all the earth should be warmed by it, and the heavens themselves.

Virgin Mary, we know that in you the design and perfection willed by God have come to be. As he foresaw you, so he has perfectly created you. And of all his creation, you most please him. The Father rejoiced that he would do so much through you: the Son rejoiced in your holiness and love: the Holy Spirit rejoiced in your lowliness and obedience. The Father's joy is that of the Son and the Holy Spirit: the Son's joy is that of the Father and Spirit: and the Holy Spirit's joy is that of the Father and the Son.

Father, Son and Holy Spirit rejoice in you, the one joy of Three who are One. Father, Son and Holy Spirit love you, Mary, the love of the Three Persons, One God.

Chapter 2

Sunday - Second Reading

Mary, we know that you were ever in the mind of God, before his creating brought you to be - the most perfect of all his creatures. He knew you as Noe, before the flood, knew the Ark he was to build, and the way he was to build it. The design of the Ark had been made known to him, and he waited for the time when God would command him to set to work. The design and perfection, Mary, of your glorious body, the Ark of God, was known to God before all time. And he knew the time when he would bring it into being by his creating. As Noe rejoiced at the thought of the Ark he was to build, so God rejoiced, Mary, at the thought of you. Noe's Ark would withstand the storms; you, Mary, the Ark of God, would withstand, in the strength of your holiness, every attack of the hatred and sin of hell.

Noah's Ark was so built that no water could seep in - a ship whose timbers were carefully protected both inside and out. You, Mary, the Ark of God, would be so strong in God's grace, anointed and protected by his Holy Spirit, that no desire would ever enter your heart, either for your own glory or for the possession of earthly things. Such desires, we know, are as displeasing to God as the water which seeps into the keel of a ship, and collecting there becomes stank and offensive.

Noe was pleased at the size and capacity of his Ark. God rejoiced, Mary, in that holiness which would be yours, in your love which would embrace all creatures, and in your gentleness which would look with pity on sinners, and hate only what was hateful to him. But most of all, he rejoiced in that ever increasing grace which would fit you to bear in your womb that which heaven and earth could not contain, the Person of God the Son, to hold him and be truly his Mother.

Noe took pride, as every captain of a ship takes pride, in the cleanliness and tidiness and brightness of the Ark. God rejoiced, Mary, in your virginity, for in you there would be no sin, nor slightest stain of sin, to taint your perfection. Noe provided for himself and those with him, all that was needed to survive the days ahead. God chose you, Mary, for his Son, that your body should provide for him a perfect human

body. Noe came from the Ark unchanged. But from you, Mary, the Ark of God, the Son of God came forth, clothed with that pure flesh and blood which he had taken from you.

When Noe left the Ark, its purpose was served - it was empty and useless. But when Christ came forth from your womb, you were filled with every gift of the Holy Spirit, growing ever in holiness, not further now from Christ, but nearer to him, and dearer even than before, united to him on earth and in heaven for ever.

Chapter 3

Sunday - Third Reading

From the moment of God's promise, through the long years of waiting, Abraham loved the son who was to be his, the child who would be called Isaac. How much more did God love you, Virgin Mary, whom he had foreseen from eternity, and knew before your creating, for he knew also the joy your birth would be to him. Abraham did not know how his love for God would be tested and proved through his promised son.

But God knew with his divine knowledge how through you, Mary, his great love for man would be made known. Abraham knew that Isaac would be born of his union with Sarah, a child conceived unexpectedly in their old age. God knew that his Son would be conceived in you, Virgin Mary, without the intervention of man, and be born of you, true Mother yet ever a Virgin. Abraham knew that his son once conceived would grow without his help to become a person, independent of his father. God knew that the sacred body of his Son, formed in your womb, would in a special way, be for ever most intimately united with the Godhead. This must be so, since the Son is ever in the Father, the Father in the Son, equal yet one.

Abraham knew that he and his son must return to dust in the corruption of death. God would not allow your pure body, Mary, to see corruption, for it was the flesh and blood of your body which had been given to form the body of his Son. Abraham built a

house for the son who was to be born to him. But God himself, the Blessed Trinity, is the dwelling in which you, Mary, will abide for ever. In a wonderful way, then, your dwelling, Mary, was in God, who surrounded you with his protecting love. Yet God dwelt ever in you, leading you to the highest holiness by his presence. For his promised son, Abraham prepared wheat, wine and oil, three kinds of essential nourishment.

For you, Virgin Mary, God himself was to be your eternal meal, Father, Son and Holy Spirit, Three yet One. And through you he was to give himself to men as the food of life. So we may attribute this food of life in a way, to you, Mary, since it is by you that it has come to us. The three things which Abraham prepared can be thought of as a sign of the action of the Three Persons. Oil cannot burn without a wick. This can suggest to us That the love of God the Father could not be made known on earth without the humanity of the Son, that humanity which he took from you, his Virgin Mother.

Wheat was to be made into flour, and then bread, for our daily use. The Son of God, though he is truly the food of Angels, could not be our food without that flesh and blood which he took from your loving womb. Wine cannot refresh us unless it is in something we can drink from. The Holy Spirit could not be poured out upon us without the humanity of your Son. For the salvation which Christ's Passion and Death accomplished is the fount of all the delights and graces bestowed by God on Angels and on men.

Chapter 4

Monday - First Reading

It was love that led God to create. There could be nothing lacking in God, nothing wanting to his goodness or his joy.

It was out of love alone that he willed creation, that there might be beings, apart from himself, who would partake of his infinite goodness and joy. So the Angels came

to be, created by God in countless numbers. To them he gave free will, freedom to act, in accordance with their nature, as they willed. As he himself is under no necessity but has created out of love alone, he will that the Angels, whom he designed for eternal happiness with him, should likewise be under no necessity.

He looked for love in response to his love, obedience to his offer of eternal joy.

Yet in the first moment of their creation, there were Angels who chose, freely and deliberately against their Creator, in spite of his infinite love, which called them to love in return. Justly they fell, fixed in their evil will, from an eternal joy into an eternal misery. But not all fell. To those Angels who chose love for love, there was given the contemplation of God in all his glory, power and holiness. From this contemplation, they came to know the eternity of God, that he has no beginning and no end; they learnt what it meant to have him for their Creator; and they saw most clearly how everything they possessed had come to them from his love and his power.

They learnt too that his wisdom had given them a wisdom of their own, but which he allowed them to foresee the future. And it was a joy and consolation to them to know that God in his mercy and love wished to replace, in his own way, those Angels who had forfeited by pride and envy their place in heaven.

In their contemplation of God, the Angels saw with wonder a throne placed next to that of God himself. They knew that the one for whom this throne had been prepared had not yet been created. Yet already they loved this chosen one, and rejoiced as they waited. Their love for each other was born of their love for God. But between these two loves they saw one who was more lovable than themselves, one whom God loves with great joy more than all his creatures. Virgin Mary, you were the chosen one, destined for that throne near to the throne of God.

It was you whom the Angels loved, after God, from the first moment of their creation, seeing in the contemplation of God, how beautiful he had made themselves, but how much more beautiful he would make you. They saw that in you there would be a love and a joy far greater than their own. They saw too the crown that awaited you, a crown of glory and beauty surpassed only by the majesty of God. They knew how God

their Creator was glorified by themselves and they rejoiced. They knew how much more he would be glorified by you, and they rejoiced still more.

Before ever you were created, Mary, God and Angels together rejoiced in you.

Chapter 5

Monday - Second Reading

God's creation of the world and all it contains took place in the instant of his will's expression; and with that design and perfection foreseen by him. Yet there remained still uncreated another work of creation which would surpass what he had already done. You, Mary, are, as it were, another world, a world which God foresaw with greater joy, a world the Angels were more pleased to contemplate, a world of more benefit to those of good will than the whole earth and all it contains.

Mary, we may see in God's act of creation and in all created things an image of your creating. We read that it pleased God to separate the darkness from the light when he created the earth. How much more it pleased him to enlighten you from childhood. The darkness, the time of your infancy, was made light by your knowledge of God, your understanding of God, and the will to love for God which day by day led you on to a love surpassed only by the love of God.

The mental darkness of childhood, without knowledge of God, without reasoning power to guide, is for us a time of defencelessness and danger. But we know that for you, exempt from sin, it was a time of purest innocence. We read that it pleased God to make, together with the stars, two lights - the sun for daytime, the moon for the night. It pleased God still more, Mary, to set in you two heavenly lights, brighter and more beautiful than the sun or the moon: the first - perfect obedience, a radiant light for Angels and men to admire, guiding all who saw it to God himself, who is the light of eternal day; the second - a most complete and trusting faith, the light to men in the darkness of despair and unbelief when your Son chose suffering and death, a light to cast out all shadow of doubt and uncertainty when he rose from the dead. We read that

it pleased God to create the stars. The thoughts of your heart, Mary, were more pleasing to him.

We read that it pleased God to create the birds, whose flight and song are a delight to men. All the words which you spoke, Mary, heard also in heaven to the joy of the Angels, were more pleasing still. We read that God created the earth itself, the dry land and the soul; and flowering and fruit-bearing trees of many kinds. Your life, Mary, your occupations and work, were more pleasing to him, for you would give nourishment, and life itself, to all, and your love would make each act of your life more beautiful to God and the Angels than the fairest of flowers are to men. God created the plants, flowers, trees, and fruits, minerals, metals, and precious stones - he has made the earth rich with these things.

Yet he saw in you, Mary, even before your creating, more qualities and virtues than in all earthly things. We read that God's creation was pleasing to him, and that he looked with joy on all he had done. It pleased him still more to create you, Mary, and he looked with greater joy on you, even before your creating, than on this earth and all earthly things. That world and everything in it, - all would be destroyed. Though created before you, Mary, it would not endure. But you, by God's eternal decree, were created to be for ever, and to be for ever united to him in deepest love, created in fullest grace, responding to his grace in all things, and so growing to the perfection of holiness.

Chapter 6

Monday - Third Reading

God is the Creator of all beings, and he is Being itself. Nothing can be or come to be without God. Therefore, this world and all things in it owe their existence to him alone. He is the Creator of all. And Creator, last of all, of Man. To mankind he gave, as he had given to the Angels, the gift of free will. He wished that be free choice man

would cling to what was good, and so avoid a just punishment and earn a just reward. Among men, little regard is paid to work done unwillingly, under threat of punishment.

We honour work done willingly out of love, and it is such work that deserves reward. It pleased God rather to leave them free, making known what a reward obedience would win, and what punishment pride and disobedience would incur. God created man, forming him from the dust of the earth. He looked for man's love and obedient service, that so the the places of those Angels who had disobeyed in their pride, and fallen from joy into misery, might be filled once more. They should have received a crown of joy for their love and obedience. Instead, they lost their reward, hating not only the joy they had forfeited but also those virtues which would have assured it to them.

A king is given a crown of gold, calling all to honour him who wears it. But there is a heavenly crown for each virtue, calling even to men on earth to honour one who loves God, calling to Angels in heaven to rejoice, calling to God to reward. What of the crown of God himself? In him all virtues reside, surpassing in every way every other possible good. In him all is virtue. Yet three special virtues stand out in what we know of God, three crowns of incomparable glory. First, that he created the Angels. (It was the envy of such glory that led some of them into their pride and fall.) Second, that he created Man. (The loss of God's glory was man's most grievous loss, when in his folly he let himself be led into sin.) Third, that he created you, Virgin Mary.

The fall of Angels and of man did not lessen the virtue of God, or take from his crown of glory. They were created for God's honour, and they refused it, it is true, just as they were created for their own desire, and yet forfeited it by sin. The wisdom of God turned their sin into an even greater glory for himself. For your creation, Mary, gave such glory to God, that what was refused him by Angels and men was made good a thousand times over. Virgin Mary, our Queen and our hope of salvation, you may truly be called the crown of God's honour. Through you he showed his divine virtue.

From you he won honour and glory greater than from all other creatures. The Angels knew, even before your creating, that by your holiness and humility you would

overcome the pride of the Devil and his hatred for man. They had seen how man had fallen into misery, but in their contemplation of God, they still rejoiced, knowing well what great things God would do, Mary, through your lowliness, when his creating brought you to be.

Chapter 7

Tuesday - First Reading

We read in the Bible of Adam's original state of happiness. Then of his disobedience to God, which brought so much suffering and sorrow. We are not told that he continued in disobedience. From his conduct after Cain had killed Abel, his refraining from intercourse with Eve until he knew that this was no longer the will of God, we may judge that the love and service of God was his first thought. His sorrow was not so much the unhappiness he had brought on himself, but rather the offence he had committed against God.

Created by God, owing his existence and his happiness to God, he had turned against God, and so justly deserved God's anger. This was true sorrow, bringing with it repentance and humility. And with this true sorrow came also consolation from God. One thing, and one thing only, could have fully consoled him - the promise that God himself should come as man, of Adam's own race, and by love and humility redeem that race which his pride had deprived of life.

That God should be born as men are born was unthinkable. Adam and Eve owed their beginning in some way to a special creation by God. Even this would not be fitting for the coming of God to earth. It would seem that Adam understood from God's words something of what was to be. At least, we may picture him foreseeing the future, foreseeing a woman, like Eve in womanhood, but lovelier and holier than all of his race, a virgin and mother, bringing God himself to this world. We may think of him grieving at the words spoken to Eve by the Devil.

But rejoicing, his sorrow turned to joy, at the thought, Mary, of your words to the Angel. We may think of him grieving that Eve his wife, created by God from his body, had deceived him and drawn him on to eternal death. But rejoicing that you, Virgin Mary, would bear in all purity Christ, the Son of God, to restore man to life. Grieving that Eve's first act was of disobedience; rejoicing that you, Mary, would be a daughter of God, most dear to him in all things, ever obedient to his will.

Grieving that Eve had been tempted, in the sight of God and all the Angels, by the false promise of being made like to God; rejoicing that in the sight of God and the Angels, you, Mary, would acknowledge yourself the Handmaid of God. Grieving that Eve had offended God, and brought about the condemnation of man; rejoicing that your word to God should bring such joy to yourself and to all men. Grieving that Eve had closed to man the gate of heaven; rejoicing that your word had opened that gate again to yourself and to all who sought to enter. So we may think of Adam rejoicing with great joy at the thought, Mary, of your coming, as we know the Angels rejoiced, before the creation of the world, foreseeing your creation by God.

Chapter 8

Tuesday - Second Reading

Adam's punishment made him see the justice and mercy of God. Throughout his life he feared to offend God and was guided in all things by love for God. This way of life he handed on to those who came after him. With time they forgot God's justice and mercy. With time they forgot God himself, and that he was their Creator. They believed only what pleased them, immersing themselves in pleasure and sin.

So came the flood, when God destroyed all men on earth, saving only Noe and those with him in the Ark, through whom he willed to people the earth again. Once again men multiplied on the earth, and once again they fell, tempted away from God, turning to the worship of false gods and idols. God's mercy and fatherly love led him to intervene, and he chose one who was a faithful follower of his law, Abraham, to make a

covenant with him and his descendants. He fulfilled his desire for a son, and Isaac was born. And he promised that from his descendants, Christ, his son, would come.

It is possible that Abraham, by God's permission, foresaw many things. We may think of him as having foreseen Mary, the Mother of Christ. We may think of him rejoicing in her, and loving her more than Isaac his son.

It was not greed or ambition that led Abraham to acquire lands and wealth. It was not for his own sake that he desired a son. He was like a gardener of some great lord's estate. He had planted a vine, and planned to make cuttings from that vine, and so in time make for his master a vineyard of great worth. Like a good gardener, he knew that each plant needed careful attention, and proper feeding, if it was to bear good fruit. One plant in particular he cherished, watching its growth with great delight. He knew that it would be the choicest of all the trees in his vineyard.

His master would love to rest in the shade beneath it, praising its beauty and the sweetness of its fruit. If Abraham was the gardener, then the vine which he first planted was Isaac; the cuttings of that vine his descendants; the feeding of each plant the goods of this world which Abraham acquired for the sake of Isaac and his race; the most cherished tree, that tree of beauty and sweetness, was the Virgin Mary; and the Master for whom Abraham the gardener worked, the owner of the vineyard, was God himself, who waited till the vineyard (the race of Isaac) was established, and then, coming, saw with content, the perfect vine in the midst of his vineyard, the Virgin Mother of God. The beauty of this tree was the perfect and sinless life of Mary; the sweetness of the fruit, the acts of her life; the shade of that tree, her virginal womb, overshadowed by the Spirit of God.

If Abraham then foresaw what was to be, he rejoiced in his many descendants, but most of all in that one of his descendants who, as Virgin Mother, was to bear the Son of God. This faith and holy desire Abraham handed on to Isaac, his son: your oath, he had said to the servant sent for Isaac's wife, must be sworn on the One who is to come of my race. Isaac too handed on this same faith and desire, when he blessed his son Jacob.

And Jacob in blessing his twelve sons, handed on this same faith and desire in his turn to Judah. God so loved Mary, the Mother of his Son, even before the creation of the world, and before her creating, that he gave to those he had specially chosen as his friends some foreknowledge of her, for their consolation. First to the Angels, then to Adam, and then to the Patriarchs, the creation of Mary was a thing of wonder and joy.

Chapter 9

Tuesday - Third Reading

God is all love, and all loving; infinite in love, and infinite in loving. We may truly say - God is love. He makes known his love to those who love, and all things speak to them of the love of God. See how great was his love for his People, the People of Israel. He delivered them from the Egyptians, and led them out from captivity, into a fruitful land, that they might live there in peace and prosperity. It was this prosperity that was envied by the Devil, and in his hatred for all that was loved by God, he tempted God's People, and by his deceits, led them time and again into sin.

They had the Law of Moses; they were the People whom God had made his own, through his covenant with Abraham; yet they fell into idolatry and worshipped false gods. God looked on them and found there among them some who still served him with true faith and love, following his law. To strengthen these followers of his, amid the dangers that surrounded them, to confirm them in their faith and love, he raised up among them the Prophets, men who came not only for the help of God's own, but also to rescue those who had made themselves enemies of God.

In time, like the mountain streams which join, and then join to other streams as they descend, increasing ever in volume and power, carrying all before them, down at last to meet other waters and in the lower lands form into the great rivers, the Holy Spirit filled the hearts of his Prophets, and first one, then another, then more raised their voices, to speak as he inspired them, till their sound filled the ears of many, to comfort and console, to call back and restore. The sweetest sound of their voices was

that news of joy - that God himself would be born of a Virgin, to make amends for the evil which Satan, through Adam, had caused to man; that he would redeem man, and rescue him from his misery, restoring to him eternal life.

Joy too, that God the Father so willed this redemption of man that he would not spare even his only-begotten Son: that the Son so willed to obey the Father, that he would take to himself our human flesh: that the Holy Spirit, though inseparable from the Father, willed to be sent by the Son. The Prophets knew that the Son of God would come into this world, to be light in our darkness, brighter than the sun at dawn, to proclaim God's justice and love. But they knew he would not come unheralded. As the morning star heralds the sun, they foresaw that a star would rise in Israel, fairest of all the stars, in brightness and beauty surpassed only by the sun itself. This star with the Virgin Mary, who would be Mother of Christ, her love surpassed only by the love of God, her heart ever responding to the will of God.

This news was given by God to his Prophets, to console them in their labour of teaching, and encourage them in their trials.

For they grieved at the pride and sinfulness of the People, who neglected the Law of Moses, rejected God's love, and incurred his anger. But they rejoiced, Mary, in you, foreseeing that God, that giver of all law, would receive back to his grace those who had sinned, for the sake of your humility and holiness of life. They grieved to see the Temple empty and desolate, and the worship of God neglected.

They rejoiced, Mary, to foresee the creation of that holy temple, your pure body, where God himself would love to reside. They grieved at the destruction of the gates and the walls of the holy city, broken by armies, invaded by sin. They rejoiced, Mary, to foresee how you would stand firm, against all attack, a strong citadel where Christ would arm himself, the gate through which he would come forth to his conflict with the Devil and his own. To the Prophets, as to the Patriarchs, your coming, Mary, was a thing of wonder and joy.

Chapter 10

Wednesday - First Reading

Before God made known his law to Moses, man had to live without a rule of life. Those who loved God, did what they thought was God's will. Those who rejected his love, and did not fear to do so, acted as they chose. To dispel their ignorance, God in his goodness made known his law, teaching first the love of God, then love for others, then his will concerning marriage, its holiness and binding force, its purpose in his plan - the growth of his people. The union of man and woman in a holy marriage was most pleasing to God, for he willed to choose the child of such a union as the Mother of Christ. The eagle, flying above the earth, looks down at the trees, and choosing with its sharp eyes the tallest tree, one firmly rooted to withstand the storms, one that cannot be climbed, one that nothing can fall on, builds there its nest, God sees, with penetrating gaze, all things, both present and future.

He looked therefore among all men and women, from the beginning to the end of time, for a husband and wife fit for the bearing of the child of his choice. He found none so worthy as Joachim and Anne, who lived together in holiness and a love for each other born of their love for him. It was to them he entrusted the one who was to be Mother of his Son. She was to be, as it were, the eagle's nest, in which he could find protection and shelter. Joachim and Anne were the tall tree in which this nest would be built, firmly rooted in a union based on the love and honour of God; the branches of this tree their lifelong thought for the will of God, and their desire for a child, not for their own sake, but to beget one who would grow to love God and serve him as they themselves did.

The tallness of this tree, beyond the reach of the winds, and higher than all around, was the height of holiness which Joachim and Anne had attained, beyond the attacks of Satan, untroubled, except by the thought that God's honour was many times assailed by the sins of many, with no thought of honour or worldly possessions, no pride or ambition to move them from their selfless love of God.

God knew that for the birth of the Mother of Christ, none holier could be found than Joachim and Anne. What a treasure you held, blessed Anne, while she who was to be Mother of God rested in your womb. How precious to God that seed of Mary's life in your womb, more precious than the offspring of all men on earth. Anne became God's treasure-house, keeping safe this most precious thing, this seed of so precious a life.

God saw it and watched over it, for as his Son was to say - where one's treasure is, there is one's heart. The Angels looked on this treasure with joy, knowing how precious it was to God their Creator. It was a holy and blessed day, to be honoured by all, the day when this precious seed was first sown. God himself and the Angels greeted that day with great rejoicing.

Chapter 11

Wednesday - Second Reading

That seed of life was ready, and at God's chosen moment, life began as he infused into it a living soul. We see the bees in summer, busy making flowers for honey; led by instinct to their sweetness, they seem often to wait for the buds to open. God foresaw, as he foresees all things, the birth of Mary, and he waited with joy as she lay hidden in her mother's womb, for he knew that none ever of those to be born would equal her in holiness. None would so make known to men his infinite love.

The infusing of Mary's soul in the womb of Blessed Anne was more beautiful than the dawn of the most beautiful day. As we so often long for the dawn, so Angels and men longed for her birth. Where the nights are short in summer, so that there is little darkness, people do not notice the dawn; they wait for the sun itself, thinking of their crops and their fruits. Where the nights are quite long, even in summer, the dawn is watched for and welcomed, not only for the coming of the sun to the fields, but because men weary of the night and the darkness.

The Angels in heaven did not await the coming of Mary that they might see Christ, for they were ever in the light of his presence; they longed for her, so that the love of God might be made known in the world, so that men who loved God might be strengthened in their love, and then they, the Angels, could go out to gather them as an everlasting harvest for God. But men, living in this world of sorrow and hardship, desired the coming of Mary that they might see Christ their Saviour. They longed for her coming, that they might learn from her perfect life how man should live. The Virgin Mary is foretold as the branch which would grow from the root of the father of David, to bear a flower on which the Spirit of God would rest. In her mother's womb - how light Anne's burden! - Mary was the tender branch which would soon come forth. The flower that branch would bear was Christ.

He himself, from the moment of her assent to God's message, was a richer and infinitely sweeter nourishment than blessed Anne had given to her. Though Mary was to him the food of life, giving her own flesh and blood to be his, that he might appear in true humanity, he was to Mary her heavenly food, that she might bear him as her child, though he was truly the Son of God. They were Mother and Son, Son and Mother, yet this Son was truly the Son of God, the only-begotten Son of the Father, eternally with him, eternally united with him and the Holy Spirit, eternally the Person of the Son of God, who with the Father and the Spirit lives in glory, eternally One.

Chapter 12

Wednesday - Third Reading

In Father, Son and Holy Ghost, there is only the one Divinity. There is ever the one divine will. A fire with three flames is but the one fire. The three flames of love in God are the one love of his will, burning to fulfil his one divine purpose. The love of the Father was seen most brightly by the Angels when they knew his will to give his Son for the redemption of man. The love of the Son proceeding from the Father was seen most brightly when the son willed to deprive himself of his glory and take the form of a slave.

The love of the Holy Spirit was seen most brightly in that readiness to make known in many ways the one will of the Three. All heaven was ablaze with these flames of God's love, to the delight of the Angels. Yet all heaven must wait; must wait for the coming of Mary. The redemption of man, willed and foreseen by God, could not take place without her. A flame of divine love was to be kindled in Mary which would rise up to God and return so filled with his love that no corner of this world would be left cold and in darkness.

When Mary was born, she was like a new lamp, all ready to be lit; to be lit by God with a light burning like the three-fold flame of his own love. The first flame of her love was her choice, for God's glory, to be ever a virgin. So pleasing was this to the Father that he willed to entrust to her his beloved Son, that Son who is inseparable from the Divinity of himself and the Holy Spirit. The second flame of her love was her humility, so pleasing to the Son that he willed to take from her a true human body, and that humanity which was destined to be honoured in heaven above all things. The third flame of her love was her obedience, which brought to her from the Holy Spirit the fullness of grace.

It is true that these flames of Mary's love were not lit at the moment of her birth. She was still, as other children, only a little one, unaware of God's will. Yet God took more pleasure in her than in all other beings. She was like a sweet-sounding harp, not yet in tune; but he whose treasure she was knew how lovely the music he would make with her.

It may be believed that Christ's knowledge was not lacking in anything due when he was conceived in Mary's womb. We may believe too that Mary developed in understanding earlier than others. Since the coming of Mary was such joy to God and the Angels, men too must rejoice, and give glory and honour to God, who chose her from all his creation by eternal decree and willed that she should be born among sinners, to bring forth in sinlessness the Saviour of the world.

Chapter 13

Thursday - First Reading

Speaking of the beauty of Mary, we think of lovely things: her sacred body is like a vase of purest crystal; her soul like a lantern of clearest light; her mind like a fountain of water rising up into the air, then falling in cool streams to the deep valley. Passing from infancy to childhood, to the age when she was able to understand, she began to think of the existence of God, and how he made all things, and especially man, for his own eternal glory, and how his justice embraces all things.

Her thoughts reached out to God, as the waters of the fountain rise into the air; then, like those waters flowing down to the valley, her thoughts returned to herself and brought her a most profound humility. The Church sings of Christ leaving and returning to the Father, though he was ever with the Father and the Father ever with him. Mary's thoughts reached up to heaven in contemplation and grasped God by faith. Then in the love with which God possessed her, she turned her mind again to God and to herself, never losing her thought of God. Together with hope and trust, and with holy fear, the fire of this love inflamed her heart, as the flame is the brightness of the lantern.

She understood the perfect subjection of body to soul, and no discord ever troubled her, so that in body she was purer than purest crystal. How soon she learnt to appreciate God's love, and treasure it with all her being! Think of this love as a lily which God had planted, with a threefold root, bearing three flowers of great beauty. The three roots are three most powerful virtues, protecting her body. The three flowers, three adornments of her soul, which gave great joy to God and the Angels.

The first of the three virtues was her abstinence, her right use of God's gifts of food and drink - no over-indulgence to make her slow in the service of God, no unwise austerity to impair her health. The second was her wakefulness, so that she rested no longer than was necessary - not wasting God's time in laziness, but not fatiguing herself to the detriment of her work. The third was her command over her will, so that she was not easily wearied in body, and never over-anxious or over-excited.

The first adornment of her soul was her love for the things of God rather than the things of earth, no matter how beautiful these might seem to be. The things men so often prize, possessions and wealth, were utterly distasteful to her. The second adornment was her appreciation of the infinite distance between worldly honours and spiritual glory. This world's praises were as abhorrent to her as the poisoning air of corruption. The third adornment was her love for all that God loves, her repugnance for all that was hateful and displeasing to him. She sought in all things the true sweetness of God, and no taste of bitterness was permitted to endure in her after her death.

With such beauty of soul, Mary surpassed all other created things. God willed that only through her should his promise be fulfilled. Her love left no blemish or defect, not even the smallest. In nothing could the enemy claim victory over her. If then she was so pleasing in the sight of God and the Angels, may we not think that she had also great earthly beauty? Those who saw her looked with delight, and knew that her loveliness was born of her love for God. They saw her, and loved to see her, and were led to a new love for God.

They watched her, and loved to be with her, and knew that no evil could touch them, nothing sinful attract them, in the presence of her beauty and holiness.

Chapter 14

Thursday - Second Reading

With our slow and clouded minds, it is hard for us to appreciate that moment when Mary first knew God and gave herself to him. His will became her one desire and her joy. She saw how she owed everything to his creating; but she knew that according to his plan, her will was free, to choose or refuse his will and his way. She saw the blessings which God had already bestowed, and for these alone she chose to love him in return, and to love him for ever.

Soon she was to understand how much more he would do, She learnt that he who created all would not rest content, but would himself come to his creation as redeemer of his creatures. And this out of love alone. She learnt that man's will, free to choose good or evil, could make satisfaction to God for sin, or incur his anger by sin. In that moment of understanding, she chose once for all her course through life.

The captain of a ship knows what dangers lie ahead, and he charts his voyage to avoid the storms. He watches the ship's course, and works out the distance sailed, and the distance still to sail before arriving in port. Every rope, every piece of equipment is in place and ready for use. The cargo he carries must reach port as quickly as possible. Every detail of the voyage must be worked out ahead. Mary was like the captain of a ship.

As soon as she had understood God's will, she set her course according to his commandments. She was watchful at all times that her attention should never be distracted from God. She took care, when those around her spoke of their ambitions, their successes or failures, not to let herself become less devout in her service of God. Anything contrary to God's law she knew at once as a danger to be avoided at all cost.

With this self-training and discipline, all that she did was good. All that she said, all that she listened to, all that she gave her attention to, was sensible and wise.

Her work was useful to herself and to others, and each journey she made had some good reason. The trials of life she accepted with patience and joy. Her one thought was God. Her one desire was to be for ever with him, to offer to him in return for all he had done for her all her love and her praise. So perfect a life won her from God, who is the giver of all good things, the highest holiness and glory. It is no wonder that God loved her more than all other creatures.

She alone of all men and women was ever sinless and immune from sin. How near she was to heaven at that moment when the Angel Gabriel greeted her - Hail, full of grace! How pure, how holy she was, at that moment when the Father entrusted to her his only Son, at her assenting - Be it done unto me, according to thy word! At that

moment of time, Divinity was united with humanity, humanity with Divinity; the Son of God was made man; the Son of the Father become the Son of Mary.

Chapter 15

Thursday - Third Reading

This union between God and man, between Christ and the Virgin Mary, only God can comprehend. The Son of God, truly God, all present and present to all, whose eternal dwelling in heaven is the Blessed Trinity itself, made for himself on earth a dwelling-place in the womb of the Virgin Mary. The Holy Spirit, who is ever in the Father and in the Son, rested in Mary, filling her, both body and soul, with his presence. The Son, who is ever with the Father and the Holy Spirit in heaven, acquired for himself as man a new dwelling on earth. The Father too, with the Holy Spirit, dwelt in a new way on earth, in the humanity of the Son, for the Father with the Holy Spirit must be ever in the Son. The Son alone took flesh.

He alone took our humanity. True God, he came as man to men, withholding from the eyes of men his Divinity seen ever by the Angels in heaven. All who hold the true faith must rejoice unceasingly at this union achieved through Mary. The Son of God took in her womb true flesh and blood, and true humanity, not losing his Divinity: in divinity was humanity, in humanity Divinity. Christ did not lose his Divinity, nor Mary her virginity.

It would be utterly wrong to think that God could not have done such a thing, for all things are possible to God. It would be equally wrong to think that he would not have done such a thing for his own, for this would deny the goodness of God. If we believe then that God could and would do such a thing, why do not all men love God with all their love?

Picture some king, honoured by all, with great power and possessions, and someone dear to him suffering great insult and injury; if the king took on himself the

burden of his friend, if he gave all his wealth to save him from poverty, still more, if he offered his life for his friend, would not this be the greatest love he could show? But no love of men on earth could equal the love of God in heaven. No love could equal that love which led God to condescend to our need, and entrust himself to the womb of the Virgin Mary and take there our humanity.

Mary is like that bush which Moses saw, burning yet never consumed by the fire. God himself was there, till Moses knew and obeyed his word. And to him he made known his name - I am who am, the name of the eternal. The Son of God dwelt in Mary, till the span of time between conception and birth was completed. At conception, he had taken, by his Divinity, full possession of Mary's pure body. At birth he came forth, with his Divinity united for ever to true humanity. But as the sweet perfume of the rose leaves the rose still as lovely, his coming forth was no lessening, but truly a glorification of the virginity of Mary.

To God, to the Angels, to Adam, to the Patriarchs and the Prophets, and to countless servants of God, this Burning Bush, which was Mary, brought joy beyond words - Mary, in the fire of her love, conceiving the Son of God - the Son of God in obedience to the Father, resting in her, to be born, true man, true God, of a Mother and Virgin, a Virgin-Mother. To ourselves also, and to all our race, this must bring great rejoicing and consolation. The Son of God, he who with the Father and the Spirit is the eternal God, has taken our humanity, through the love of the Virgin Mary.

Her love embraces all things that belong to God. We then may claim, and be sure of her intercession. We can say truly than man who deserved eternal death through sin can acquire eternal life only through her. From Mary, the Son of God came in perfect humanity, to fight as man with Satan who had subjugated man. To Mary, men must resort for strength against Satan's temptings. Mary is the gateway by which Christ entered into this world, to open to man the gate of heaven. Pray then, pray then to Mary, that at death she may come to us, to secure for us entry into the eternal kingdom of Christ, her Son.

Chapter 16

Friday - First Reading

We are told that Mary was afraid when the Angel appeared and spoke to her. It was not fear of any bodily harm to herself, but dismay at the thought that this might be a trick of Satan, to lead her into sin. At the moment when her mind first knew God and his holy will, she had chosen for herself a life of love, and this brought with it a wise and holy fear of God.

It is our delight to call Mary a rose of great beauty. We know that the lovelier and healthier the rose, the stronger and sharper are the thorns which surround it. If Mary is a rose of beauty, she will not be untouched by the sharp thorns or trial and sorrow. Indeed, as the days of her life went by, her sorrows increased in bitterness and pressed more heavily upon her. Her first sorrow was that fear of God which her knowledge of his existence and his will had brought her. It was a sorrow to her that in all she did, she must keep in mind the thought and threat of sin. She directed each thought, word and work to God, but there was always the fear that some defect might creep in to lessen its value in his eyes. How foolish are those who deliberately and without fear throw themselves into all kinds of sin, bringing on themselves suffering and sorrow.

Mary was sinless, and immune from sin. Everything she did pleased God. In every way she was entirely pleasing to him. Yet she never allowed herself to be free from the fear of displeasing him. A greater sorrow still was in her heart, for she knew from the writings of the Prophets that God willed to come as man, and suffer as man. In her love for God, this caused her great grief, though she did not yet know that she was to be the Mother of God. When that moment arrived, the moment when she knew that the Son of God had become her Son, to take in her womb that human body which was to suffer as the Prophets had foretold - who could measure her joy?

Who could measure her sorrow? Like the rose, she had grown in beauty, but the thorns had grown too, stronger and sharper and more piercing. To Mary it was joy beyond words that her son should come in humility to lead man to heaven, saving him from the penalty which Adam's pride had incurred, the misery of hell. It was great

sorrow that the sin of Adam by which man rebelled in both body and soul should require the redeeming death of her Son in such agony of body and soul.

It was great joy to her to conceive her Son in sinlessness and purity. It was great sorrow to her that this so loved son was born to suffer a shameful death, and that she herself would be there to stand and see. Great joy to know that he would rise from death, and win in return for his Passion an everlasting honour and glory; great sorrow to know that this glory would not be won except by the agony and shame of the Cross. The perfect rose blooms in beauty on its stem, and our delight is not spoiled by the sharp thorns around it.

The sharp thorns of Mary's sorrow piercing her heart could not change her or weaken her will, and in her suffering she accepted whatever God's will should demand of her. We call her a Rose of Jericho, for men say that nowhere can so lovely a rose be found. In her holiness, Mary is more beautiful than all mankind, surpassed only by her Son. To God and the Angels in heaven, her patience and willing endurance brought joy. To all on earth, it must be a joy to meditate on her sufferings so willingly accepted, and on that consolation she had ever in her heart, that all was the will of God.

Chapter 17

Friday - Second Reading

The Prophets foretold many things about Christ. They spoke of the death of the Innocent One and the pains he would suffer to win for men on earth an eternal life with him in heaven. They foretold and set in writing that the Son of God, to save all men, would be bound, scourged, mocked, led out to be crucified, and reviled as he hung on the Cross. They knew that the immortal God would take man's mortal form. They knew that he willed to suffer as man for man.

If the Prophets foresaw these things, would not Mary foresee them, even more clearly? She was the Mother predestined for the Son of God. How could she not have

foreseen his sufferings when he took flesh in her womb for this very purpose? The presence of the Holy Spirit would enlighten her, so that she knew better than the Prophets that things which they, through the Holy Spirit, foretold.

At the moment of Christ's birth, as she held him for the first time in her arms, Mary foresaw the fulfilment of prophecy. As she wrapped him in swaddling-clothes, she foresaw the scourging of his flesh which would make him a leper in the eyes of men. The hands and feet of her Child brought the thought of the nails which would pierce them. The face of her Son, beautiful beyond the beauty of men, was the face men would spit on. His cheeks would feel the blows of their hatred. His ears would hear the curses of their defiance.

His eyes would be blinded by the blood from the wounds in his head. His mouth would taste the bitterness of gall. His arms would be bound, then stretched in agony on the Cross; and his heart, empty at last of blood, would shrink in death. No part of that sacred body would escape the bitterness of that most bitter death. And when all breathing ceased, there would still be the soldier's sharp spear to pierce his lifeless heart. Mary rejoiced as no mother ever rejoiced when her Son, the Son of God, was born, true God, true man, mortal in his humanity, immortal in his Divinity.

But Mary knew sorrow deeper than the sorrows of all mothers, foreseeing the Passion of her Son. Her joy was beyond words, but her joy brought with it a sorrow deeper than all the sorrows of this world.

A mother's joy is complete when her child is born and she sees it healthy and perfectly formed. Her pain and anxiety are over. Mary rejoiced at Christ's birth, but she knew that no moment of her life would be free of sorrow. The Prophets foretold, long before the coming of Christ, his sufferings and death. Simeon foretold, in the presence of Mary and her Child, the piercing of her heart by a sword of sorrow. We know that the mind is more sensitive to pain even than the body.

We know that the soul of Mary, even before the death of her Son, would feel that sword of sorrow more sharply than all women on earth would feel the suffering of childbearing. Each day brought nearer the sufferings of Christ. Each day brought

nearer the piercing of Mary's heart. It was the compassion of Christ alone which enabled her, by his presence and his words, to bear day by day such piercing sorrow.

Chapter 18

Friday - Third Reading

You shall seek me and shall not find me'. These words of Christ were the sharp point of the sword of sorrow, entering Mary's heart. That sword pierced deeper at the betrayal of Judas, and at the arrest of Christ, when he willed to be taken by the enemies of justice and truth. Deeper still at each insult offered to Christ, with each suffering inflicted on him. The sorrow of her heart overflowed into all the members of her body. She saw how cruelly Christ was struck, and more cruelly beaten and scourged. She heard the sentence of death passed by the Jews. She heard the cries of the people - Crucify him, away with him.

She saw him led out, bound as a criminal, to a traitor's death. She saw him struggling to carry his Cross, dragged forward and whipped as he stumbled, led like some wild beast rather than a lamb to the slaughter. As Isaias had foretold, he went meekly to his death; like the lamb that is led to the slaughter house, like the sheep that is dumb before its shearers.

Christ was patient in his sufferings. Mary endured patiently the sorrow of his sufferings. She followed him, even to the place of death. She saw the wounds of his scourging, the crown of thorns, his cheeks disfigured with blows, his face covered with blood, and she wept in sorrow.

She saw him stretched on the Cross, and heard the blows of the hammer as the nails pierced his hands and feet. So great was her suffering and sorrow that her strength almost failed her as she stood by and watched. She saw the vinegar and gall offered for his lips to taste. and her own lips could not move in prayer. She heard his cry - My God, My God, why hast thou forsaken me?, and saw his head fall forward and his body become rigid as he breathed forth his spirit. She stood and saw how he died. Then truly

was her heart quite pierced by the sword of sorrow. It was the strength God gave that alone saved her from dying in such sorrow. To see her Son, stripped and bleeding, dying, pierced by a lance, mocked by those who stood by, jeered at by soldiers, deserted by all but a few of his chosen ones, abandoned by so many whom he had won to justice and truth, to see this most bitter death - could there be sorrow so deep as her?

We read that once, when the Ark of God fell into the hands of enemies, the wife of one of God's priests died for sorrow. How much greater was the sorrow of Mary, for she saw the body of her Son, which the Ark prefigured, nailed to the wood of the Cross. Her love for her Son was love for the Son of God, greater than the loves of all men. If the loss of the Ark could cause sorrow and death, the death of Christ would have brought Mary to death but for God's gift to support so grievous a sorrow. By his death, Christ opened the gateway to heaven, and won for his own their entry into joy. Mary looked up from the depths of her sorrow, as one coming back from the gates of death.

Her faith never faltered that Christ would rise again, and in this faith she could comfort many whose faith had failed. They took him down from the Cross, and wrapped him in fine linen with spices, and laid him in the tomb. Then all left. Few still had faith that he would rise. Little by little, the sorrows of Mary's heart lightened, and she felt the first sweetness of consolation. The sufferings of her Son were at an end. She knew that on the third day he would rise, would rise with his humanity united again to his Divinity, would rise to everlasting honour and glory, to suffer, to die no more.

Chapter 19

Saturday - First Reading

We read that the Queen of Sheba made the long journey from her own lands in the south to visit Solomon the King. Her journey was not wasted, for she found great delight in his words. No gifts were too precious for her to give, no praise too high, and

she departed in admiration of such great wisdom. The Virgin Mary spent long hours in thought, considering the course of events in this world, and all the things that this world holds dear. Nothing delighted or attracted her, except the wisdom she had learned from God. This was her desire and her search, and she did not rest till she had found it in Christ.

In the Son of God she found wisdom infinitely greater than Solomon's. The Queen of Sheba was overcome with wonder as she contemplated the wisdom of Solomon. Mary was overcome with sorrow as she pondered the loving wisdom of Christ, who saw salvation in suffering, and willed to save man from subjection to Satan by his sufferings and cross. When at last the sufferings of Christ were over, Mary looked up from the depths of her sorrow, ever offering herself and her will to God for his glory, gifts most precious to him. Gifts too of another kind, for many were led to the truth of God by her faith.

No words or works of men were so powerful to bring men to God. Many lost faith when they saw Christ die. She alone withstood the unbelief of men, seeing in Christ her Son the Son of God, over whose Godhead death could have no dominion.

When the third day came, it brought bewilderment and anxiety to the Disciples. The women going to the tomb to anoint the body of Jesus sought him and could not find him. The Apostles were gathered together in their fear, guarding the doors. Then, surely, though we are not told of this in the Gospels, Mary spoke of the resurrection of her Son, that he had truly risen from death, that he was alive again in all his humanity, no more subject to death, risen to an eternal glory. We read that Mary Magdalen and the Apostles were first to see the risen Christ. But we may believe that Mary his Mother knew of his rising before all others, and that she was the first to see him.

It was Mary in her lowliness who first gave praise and adoration to the risen Christ. When Christ ascended to the glory of his kingdom, the Virgin Mary remained on earth. We cannot know what her presence meant to so many. Those who loved God were strengthened in their love; those who had turned from him were brought back to his love. The Apostles looked to her for guidance and counsel. The Martyrs found in

her, courage to face suffering and death. The Confessors of the Faith were strengthened in their believing. Virgins were drawn to her purity. Widows were consoled by her sorrows. Husbands and wives found in her a pattern of perfection. All who heard and obeyed the word of God found in Mary great comfort and help.

Whenever the Apostles came to her, she was able to teach them about Christ, and help them to understand. The Martyrs rejoiced to suffer for Christ, for he had suffered for all. They remembered the long years of sorrow borne so patiently by Mary his Mother, and they bore their martyrdom even more readily. The Confessors, meditating on Mary, learnt many things about the truths of the Faith. From her example, they learnt too the wise use of earthly things, food, drink and sleep, work and rest.

And how to order their lives in all things to the honour and glory of God. Virgins learnt from Mary's example true chastity in virtue. They learnt too the wise use of their time, how to avoid vanity and foolish talk, and see all things in the light of true holiness. Widows learnt from her, consolation in sorrow, strength against temptation, and humble submission to God's will. With a mother's love, Mary could never have wished for the death of her Son, still less for the death of the Son of God. Yet she willed in all things the will of God. She chose for God's sake the humble acceptance of suffering and sorrow.

Husbands and wives learnt from Mary true love for each other, in body and in soul, and the union of their wills, as of their flesh, in all that the will of God demanded. They learnt how she had united herself for ever with God by faith, and never in any way shown resistance to his divine will.

Chapter 20

Saturday - Second Reading

We read in the Gospels these words of Christ - the measure you give shall be the measure you receive. No one on earth can know the glory of Mary, the Mother of God.

She who on earth gave so much receives now in heaven a measure of glory beyond the whole of creation. When it pleased Christ to call her from this earth, there awaited her all whom her holiness had helped. God himself, whose love had been made known only through her, awaited her coming to adorn her with a glory surpassed only by his own. She was raised to the highest place in heaven, to be Queen, not only of his earthly creation, but Queen over the Angels for ever.

The Angels rejoiced in this Queen, made for ever obedient to her by their love for her. Those Angels too who had fallen from God were made subject to her; not temptation of theirs could withstand her; no one calling with love for her help would be left unprotected; the tempters would choose rather an increase of their misery than the opposing of her power. Of all creatures the most humble, Mary is now the most glorious, the most perfect in beauty, and nearest to God himself. As gold surpassed all other metals, Angels and men surpass all the creatures of God. Gold needs the fire and the work of the goldsmith before it can be fashioned into a work of beauty.

Mary, more perfect than all Angels and men, was fashioned by her own will, in the fire of the Holy Spirit, into a thing of the highest beauty. A work of art wrought in gold needs the light to be seen; in the light of the sun, it will be seen in all its perfection. All that the Virgin Mary accomplished, and the beauty of her soul, could not be seen while she was living on earth. Lit by the light of God himself in heaven, she appeared in the fulness of beauty. All heaven gave praise to her, and to that beauty of soul with which her will had adorned her, a beauty beyond the beauty of all creation, near even to God's own perfection. Mary is enthroned for ever, on that throne placed near to the throne of God.

No one is nearer than she to the Father, the Son and the Holy Spirit. The Father is in the Son, the Son is in the Father, the Holy Spirit is in the Father and the Son. The Son, when he became man in the Virgin's womb, was not thereby divided from the Father and the Holy Spirit. He took our humanity, not losing his Divinity, as Mary acquired Motherhood without loss to her Virginitv. God gave to Mary, therefore, a place near to himself, so that she is ever with the Father, the Son and the Holy Spirit, and ever associated with this Blessed Trinity in all things.

Who could measure the joy in heaven when God raised Mary from this earth? Who will measure our joy when, seeing God face to face, we see too the glory of Mary? The Angels rejoicing in Mary glorify God. The death of Christ has filled again the places made vacant in heaven. The raising of Mary to heaven has increased even the blessedness of heaven. To Adam and Eve, to the Patriarchs and Prophets, to all who died before Christ and were released by his death, to all who have died since Christ's death and been taken to heaven, Mary's entry into heaven is an everlasting joy and delight.

They praise God for her glory, for the honour he has bestowed on her as the one who bore in holiness Christ, their Redeemer and Lord. We may picture the Apostles and many holy ones around Mary as her last hour approached. We know the reverence and honour they paid to her at the moment of her death. We believe that she died, as all others die. We believe that her Son, the Son of God, took her to himself, and raised her, body and soul, to live for ever in heaven.

Chapter 21

Saturday - Third Reading

The Son of God, the Son of Mary, Christ who is Truth itself, has said to us - return not evil for evil, but return good for evil. Will not he himself therefore, for he is God, return good for good, and give great reward even for little? He promises in the Gospel that for every good work he will repay a hundredfold. What then will be Mary's reward? Her life was a life of countless good works, a life entirely pleasing to God, a life ever free from defect and unmarred by sin. In all things she will chose, and every member of her body responded gladly to that command. The justice of God has willed that we must rise, body and soul, at the last day, to be repaid for our works.

Body and soul we shall stand before God, for in all things, body and soul act as one. Christ's sinless body rose from the dead, and is now and for ever united in glory

with his Divinity. The sinless body of Mary, together with her soul, was taken up by God after her death into heaven, and she is honoured there, body and soul, for ever. No mind of ours can comprehend the perfection and glory which is Christ's as reward for his sufferings. No mind of ours can comprehend the glory which is Mary's, in body and soul, for her perfect obedience to God.

The holiness of Mary, those virtues adorning her soul, glorified God her Creator, and she is crowned now in heaven with his reward for those virtues.

The good works of Mary, accomplished by her perfect subjection of body to soul, proclaim for ever her praise. She has done all things as God willed, and omitted nothing that God desired, to win an eternal heavenly glory of both body and soul. No soul, except Christ's, was so filled with holiness and merit as the pure soul of Mary. No body, except the sacred body of her Son, was so worthy to be glorified for its purity and perfection as the pure body of Mary. The justice of God flashed forth when he drove Adam from the garden of Paradise for tasting the forbidden fruit of the tree of knowledge. The mercy of God entered sweetly into this world when the Virgin Mary was born, whom we may fittingly name the tree of life.

The justice of God drove out Adam and Eve into instant exile and misery, for their disobeying. The mercy of God gently invites and attracts to the glory of heaven, all who seek life in obeying. Mary, the tree of life, grew up in this world, to the joy of the Angels in heaven. They longed for the fruit of this tree, which was Christ, and they rejoiced, as they rejoiced in their own eternal happiness, that the great love of God would be made known among men, and their own heavenly ranks increased in number.

The Angel Gabriel rejoiced to be sent with God's message to Mary, and his greeting was spoken with great love for her. When Mary, in the perfection of her holiness and humility, assented, he rejoiced still more that the desire of all the Angels was soon to be fulfilled. We believe and we know, that Mary was assumed body and soul into heaven. We and all our race should ever think of her, and pray to her. In the trials and sorrows of our days, in the sinfulness of our hearts, in the bitterness of life, overshadowed by the certain approach of death. we should look to her, and draw near to her with true sorrow for sin.

We have called her the tree of life. To taste the fruit of the tree, we must first part its branches, and stretch out our hands through the leaves. The tree of life is Mary, the sweet fruit of this tree, Christ her Son. We reach through the branches to pluck the fruit when we greet Mary, as Gabriel did, with great love. She offers us her sweet fruit to taste when she sees our hearts no longer in sin, but willing in all things the will of God. Her intercession and prayer help us to receive the most holy Body of Christ, consecrated for us by the hands of men. This is the Food of true Life, the bread of Angels, and the nourishment of sinful men.

We, though we are sinful and sinning - we are the desire of Christ. His own blood has redeemed us, and he has destined us for heaven, to increase there the numbers of his loved ones. With wise thought, therefore, and with care, with all reverence and love, take him and eat. Let Christ fulfil in you this desire of his heart.

May the wondrous intercession of the Virgin whose name is Mary win for you this joy from her Son, Jesus Christ, who, with the Father and the Holy Spirit, lives and reigns, God for ever. Amen.

Book 12 "Four Prayers"

Proem

to the prayers written below, which were divinely revealed to the blessed Bridget of the kingdom of Sweden.

Since blessed Bridget always petitioned and asked God to pour into her some acceptable manner of praying, it happened one day, while she was praying, that in a wonderful manner she was lifted up in spirit by an elevation of mind. And then were poured into her from God certain most beautiful prayers concerning the life and passion and praise of Christ and concerning the life, compassion, and praise of the most Blessed Virgin Mary.

Afterward she so kept them in memory that every day she would read them devoutly. Wherefore the Blessed Virgin Mary, on a later occasion appearing to her at prayer, said: "I merited for you those prayers. Therefore, when you read them devoutly, you shall be visited with the consolation of my Son."

In this prayer revealed by God to blessed Bridget, the glorious Virgin Mary is devoutly and beautifully praised for her holy conception and infancy, for all her virtuous acts and labors, for the great sorrows of her whole life, for her most holy death and assumption, etc.

Prayer 1

Blessed and revered may you be, my Lady, O Virgin Mary, most holy Mother of God. You are, in truth, his best creation; and no one has ever loved him so intimately as you, O glorious Lady. Glory be to you, my Lady, O Virgin Mary, Mother of God. That

same angel by whom Christ was announced to you announced you yourself to your own father and mother; and of their honest wedlock you were conceived and begotten.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. In your most holy infancy, immediately after your weaning, you were borne by your parents to the temple of God and were, with other virgins, entrusted to the keeping of the devout high priest.

Praise be to you, my Lady, O Virgin Mary. When you reached that age at which you understood that God was your Creator, you forthwith began to love him intimately above all things. Then too you most discreetly ordered your time, both day and night, by means of various offices and exercises in honor of God. Your sleep, too, and the food for your glorious body were so temperately regulated by you that you were always fit for God's service.

Infinite glory be to you, my Lady, O Virgin Mary, who humbly vowed your virginity to God himself and therefore had no concern about who would betroth you, for you knew that he to whom you had first given your faith was more mighty and more good than all others combined.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. You were alone and ablaze with ardent love for God and - all your mind and all the strength of your powers being lifted up - you were, with ardor and diligence, contemplating the most high God to whom you had offered your virginity, when the angel was sent to you from God and, in greeting you, announced to you God's will. To him you replied most humbly, professing yourself God's handmaid; and then and there the Holy Spirit wonderfully filled you with all power and virtue. To you, God the Father sent his coeternal and coequal Son, who came into you then and, of your flesh and blood, took for himself a human body. Thus, at that blessed hour, the Son of God became, in you, your son, alive in his every limb and without loss of his divine majesty.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. Of your own blessed body, the body of Christ had now been created; and in your womb, you felt his body ever growing and moving even to the time of his glorious nativity. Before anyone else, you

yourself touched him with your holy hands; you wrapped him in cloths; and, in accord with the prophet's oracle, you laid him in a manger. With exultant joy, in motherly fashion, you used the most sacred milk of your breasts to nurture him.

Glory be to you, O my Lady, O Virgin Mary. While still dwelling in a contemptible house, i.e., the stable, you saw mighty kings coming to your Son from afar and humbly offering to him, with the greatest reverence, their royal guest-gifts. Afterward, with your own precious hands, you presented him in the temple; and, in your blessed heart, you diligently preserved all that you heard from him or saw during his infancy.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. With your most holy offspring, you fled into Egypt; and afterward, in joy, you bore him back to Nazareth. During his physical growth, you saw him, your Son, humble and obedient to yourself and to Joseph. Blessed may you be, O Lady Virgin Mary. You saw your Son preaching, doing miracles, and choosing the apostles, who, being enlightened by his examples, his miracles, and his teachings, became witnesses of truth that your Jesus is also truly the Son of God: publishing to all nations that it was he who, through himself, had fulfilled the writings of the prophets when on behalf of the human race he had patiently endured a most hard death.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary, who knew beforehand that your Son must be made captive. Later your blessed eyes with sorrow saw him bound and scourged and crowned with thorns and fixed naked to the cross with nails. You saw many despising him and calling him a traitor.

Honor be to you, my Lady, O Virgin Mary. In sorrow, you gazed at your Son as he spoke to you from the cross; and with your blessed ears, you dolefully heard him, in the agony of death, crying to the Father and commending his own soul into his hands.

Praise be to you, my Lady, O Virgin Mary. With bitter sorrow, you saw your Son hanging on the cross: from the top of his head to the soles of his feet, all black and blue and marked with the red of his own blood, and so cruelly dead. You also gazed at the

bitter sight of the holes - in his feet, in his hands, and even in his glorious side. You gazed at his skin, all lacerated without any mercy.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. With tears in your eyes, you saw your Son taken down, wrapped in cloths, buried in a monument, and there guarded by soldiers.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. To the grave intensification of your heart's deep sorrow, you parted from the sepulchre of your Son and, all full of grief, were brought by his friends to the house of John. But there, at once, you felt a relief of your great sorrow because you most surely foreknew that your Son would quickly rise.

Rejoice, my most worthy Lady, O Virgin Mary, for in the same instant that your Son arose from death he willed to make this same fact known to you, his most Blessed Mother. Then and there he appeared to you by himself, and later he showed to other persons that he was the one who had been raised from death after having endured death in his own living body.

Rejoice therefore, my most worthy Lady, O Virgin Mary. When death had been conquered and death's instigator had been overthrown, and heaven's entry had been opened wide through your Son, you saw him rising and triumphant with the crown of victory. And on the fortieth day after his resurrection, you saw him, in the sight of many, ascend with honor to his kingdom in heaven as himself a king accompanied by angels.

Exult, my most worthy Lady, O Virgin Mary. You merited to see how, after his ascension, your Son suddenly transmitted to his apostles and disciples the Holy Spirit with which he had previously filled you to the full. By increasing the fervor of their charity and the rightness of their Catholic belief, he wonderfully enlightened their hearts.

Rejoice still more, my Lady, O Virgin Mary; and at your joy, let all the world rejoice. For many years after his ascension your Son permitted you to remain in this world for the consolation of his friends and for the strengthening of the faith, for the

relief of the poor and for the sound counseling of the apostles. Then, through your prudent words, your seemly behavior, and your virtuous deeds, your Son converted countless Jews and infidel pagans to the Catholic faith; and by wondrously illuminating them, he enlightened them to confess that you are a virgin-mother and that he, your Son, is God with a true human nature.

Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. In your ardent charity and maternal love, you unceasingly desired at every moment to come to your so well-loved Son now sitting in heaven. While dwelling in this world and sighing after the things of heaven, you humbly conformed to the will of God; wherefore, by the dictates of divine justice, you ineffably increased your eternal glory. To you, O my Lady, O Virgin Mary, be eternal honor and glory. When it pleased God to rescue you from the exile of this world and to honor your soul in his kingdom forever, he then deigned to announce this to you through his angel; and he willed that your venerable body, when dead, be entombed by his apostles in a sepulchre with all reverence.

Be glad, my Lady, O Virgin Mary. For in that most light death of yours, your soul was embraced by the power of God; and he, as a watchful father, protected it from all adversity. Then it was that God the Father subjected to your power all things created. With honor, God the Son placed you, his most worthy Mother, beside himself on a most lofty seat. And the Holy Spirit, in bringing you to his glorious kingdom as a virgin betrothed to himself, did wonderfully exalt you.

Rejoice eternally, my Lady, O Virgin Mary. For some days after your death, your body lay entombed in its sepulchre until, with honor and through the power of God, it stood linked anew to your soul. Exult to the full, O Mother of God, O glorious Lady, O Virgin Mary. You merited to see your body revived after your death and assumed with your soul into heaven amidst honor from the angels. You acknowledged that your glorious Son was God with a human nature; and with exultant joy, you saw that he is the most just judge of all and the rewarder of good works.

Rejoice again, my Lady, O Virgin Mary. For your body's most holy flesh knows that it now exists in heaven as both virgin and mother. It sees itself in no way stained

by any mortal or venial crime. No, it knows that it did all the works of virtue with such charity that God, in justice, had to revere it with highest honor. Your flesh then understood that the more ardently that anyone loves God in this world, the nearer to himself will God place that person in heaven. For it was manifestly clear to the whole court of heaven that no angel and no human loved God with such charity as you did; and therefore it was right and just that with honor God himself placed you, body and soul, on the highest seat of glory.

Blessed may you be, O my Lady, O Virgin Mary. Every faithful creature praises the Holy Trinity for you because you are the Trinity's most worthy creature. For wretched souls you obtain prompt pardon, and for all sinners you stand forth as a most faithful advocate and proxy. Praised therefore be God, the most high Emperor and Lord, who created you for such great honor that you yourself became both Empress and Lady everlastingly in the kingdom of heaven, forever to reign with him unto ages of ages. Amen.

This prayer was revealed by God to blessed Bridget. In it, by means of a painstakingly detailed narrative, Christ is beautifully and devoutly praised for his glorious incarnation; for all the actions, labors, and sorrows of his life and of his holy death; for his ascension into heaven; for the sending of the Holy Spirit upon the disciples; etc.

Prayer 2

Blessed may you be, my Lord, my God, and my Love most beloved of my soul: O you who are one God in three Persons. Glory and praise be to you, my Lord Jesus Christ. You were sent by the Father into the body of a virgin; and yet you ever remain with the Father in heaven, while the Father, in his divinity, inseparably remained with you in your human nature in this world.

Honor and glory be to you, my Lord Jesus Christ. After having been conceived by the power of the Holy Spirit, you physically grew in the Virgin's womb; and in it you

humbly dwelt until the time of your birth. After your delightful nativity, you deigned to be touched by the most clean hands of your Mother, to be wrapped in cloths, and to be laid in a manger.

Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. You willed that your immaculate flesh be circumcised and that you be called Jesus. You willed to be offered by your Mother in the temple. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. You had yourself baptized in the Jordan by your servant John. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. With your bless mouth, you preached to human beings the words of life; and in the sight, through yourself, within your actual presence, you worked many miracles. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. By fulfilling the writings of the prophets, you manifested to the world in a rational way that you are the true God.

Blessing and glory be to you, my Lord Jesus Christ. For forty days, you wonderfully fasted in the desert. You permitted yourself to be tempted by your enemy, the devil, whom - when it so pleased you - you drove from yourself with a single word. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. You foretold your death ahead of time. At the last supper, of material bread you wonderfully consecrated your precious Body and charitably bestowed it on your apostles in memory of your most worthy passion. By washing their feet with your own precious and holy hands, you humbly showed your very great humility.

Honor be to you, my Lord Jesus Christ. In fear of suffering and death, you gave forth from your innocent body blood in place of sweat. Nonetheless, you accomplished for us the redemption that you had willed to perform; and thus you manifestly showed the charity that you had toward the human race.

Glory be to you, my Lord Jesus Christ. Sold by your disciple and bought by the Jews, you were made a captive for our sake. Solely by your word, you cast your enemies to the earth; and then of your own will you gave yourself over as a captive to their unclean an grasping hands.

Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. You were led to Caiaphas, and you, who are the Judge of all, humbly permitted yourself to be given over to the judgment of Pilate. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. From Pilate the judge, you were sent to Herod; and you permitted yourself to be mocked and scorned by him; and you consented again to be remitted to that same Pilate as judge.

Glory be to you, my Lord Jesus Christ, for the derision that you endured while you stood invested with purple and crowned with the sharpest thorns. With great patience you endured the spitting on your glorious face, the veiling of your eyes, and, on your cheek and neck, the grave and cutting blows of the deadly hands of the wicked.

Praise be to you, my Lord Jesus Christ. Like an innocent lamb, you most patiently permitted yourself to be tied to the column and monstrously scourged; to be led, all bloody, to Pilate's judgment and there be gazed at.

Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. Most patiently, in Pilate's presence, with your own blessed ears you willed to hear abuse and lies hurled at you and the voices of the people asking that the guilty robber be acquitted and that you, the innocent, be condemned.

Honor be to you, my Lord Jesus Christ. With your glorious body covered in gore, the judgment on you was the death of the cross. The cross you bore in pain on your sacred shoulders; and, amidst frenzy, you were led to the place of your passion. Despoiled of your garments, thus you willed to be fixed to the wood of the cross.

Glory unmeasured be to you, my Lord Jesus Christ. For us you humbly endured that the Jews stretched out your venerable hands and feet with rope, that they cruelly fixed them with iron nails to the wood of the cross, that they called you a traitor, that in manifold ways they derided you with unspeakable words while above you was inscribed that title of confusion.

Eternal praise and thanksgiving be to you, my Lord Jesus Christ. With what great meekness you suffered for us such cruel sorrows! On the cross your blessed body was

emptied of all its strength; your kindly eyes grew dark; as your blood decreased, a pallor covered all your comely face; your blessed tongue grew swollen, hot, and dry; your mouth dripped from the bitter drink; your hair and beard were filled with blood from the wounds of your most holy head; the bones of your hands, of your feet, and of all your precious body were dislocated from their sockets to your great and intense grief; the veins and nerves of all your blessed body were cruelly broken; you were so monstrously scourged and so injured with painful wounds that your most innocent flesh and skin were all intolerably lacerated. Thus afflicted and aggrieved, you, O my most sweet Lord, stood on the cross, and, with patience and humility, awaited in extreme pain the hour of your death.

Perpetual honor be to you, Lord Jesus Christ. Placed in this your anguish, with your kind and charitable eyes you humbly looked upon your most worthy Mother, who never sinned nor ever gave to the slightest sin any consent. While consoling her who was your own, you committed her to the faithful keeping of your disciple.

Eternal blessing be to you, my Lord Jesus Christ. In the agony of death, you gave to all sinners the hope of forgiveness when, to the robber who had turned to you, you mercifully promised the glory of paradise. Eternal praise be to you, my Lord Jesus Christ, for each and every hour that you endured such great bitterness and anguish on the cross for us sinners. For the most acute pains proceeding from your wounds direly penetrated your happy soul and cruelly passed through your most sacred heart until your heart cracked and you happily sent forth your spirit, and, with bowed head, humbly commended it into the hands of God your Father. Then, having died in the body, you remained there all cold.

Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. By your precious blood and by your most sacred death, you redeemed souls and mercifully led them back from exile to eternal life. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. You hung dead on the wood of the cross, and straightway you mightily liberated your friends from the prison of hell. Blessed may you be, my Lord Jesus Christ. For our salvation, you permitted your side and your heart to be perforated with a lance, and from that same side you sent forth, in a rich flow, water and your precious blood in order to redeem us. Before the judge's

leave had been given, you willed that your most sacred body not be taken down from the cross.

Glory be to you, my Lord Jesus Christ. You willed that your blessed body be taken down from the cross by your friends and that it be laid in the hands of your most unhappy Mother. You permitted that it be wrapped in cloths by her and be buried in a monument and that it be guarded there by soldiers.

Sempiternal honor be to you, my Lord Jesus Christ. On the third day, you rose from the dead, and you showed yourself alive to such others as it so pleased you. After forty days, while many watched, you ascended to the heavens; and there, in honor, you placed your friends whom you had delivered from Tartarus.

Jubilation and praise eternal be to you, Lord Jesus Christ. You sent the Holy Spirit to the hearts of your disciples; and in their spirits, you immeasurably increased divine love.

Blessed may you be, and praiseworthy and glorious unto the ages, my Lord Jesus. You sit upon the throne in your kingdom of heaven, in the glory of your divinity, corporeally alive, with all your most holy limbs that you took from the flesh of the Virgin. Even thus shall you come on the day of judgment to judge the souls of all the living and the dead: you, who live and reign with the Father and the Holy Spirit unto ages of ages. Amen.

In this prayer, revealed by God to blessed Bridget, praise is given in a beautiful way to all the members of the most holy body of our Lord Jesus Christ and to his body's most virtuous actions.

Prayer 3

My Lord Jesus Christ, although I know well that your blessed body is unceasingly praised and glorified by the harmonious jubilee of the citizens of heaven above, and yet, because I am bound by a debt to render to you infinite thanksgiving, therefore I, although a person unwise and unworthy, desire nevertheless with all my heart and with all my mouth to offer to all the members of your precious body such thanks as I can and praise and honor.

My Lord Jesus Christ, you are truly the High Priest and Pontiff who first and before all others wondrously consecrated of material bread your true and blessed Body that you might satisfy us with the bread of angels. Therefore, may your glorious priestly seat at the right hand of God your Father, in your divinity, be happy and blessed unto eternity. Amen.

My Lord Jesus Christ, you truly are the head of all men and angels, the worthy King of kings and Lord of lords; and you do all your works out of true and ineffable charity. You humbly permitted your blessed head to be crowned with a crown of thorns. Blessed, therefore, be your head and hair; and may they be gloriously adorned with an imperial diadem. May heaven and earth and sea and all things created be subject and obedient to your empire and your power unto eternity. Amen.

My Lord Jesus Christ, your splendid forehead never turned away from right justice and truth. Blessed, therefore, be that same forehead of yours, and, with royal and triumphant glory, may it be perpetually praised by all creatures together. Amen.

My Lord Jesus Christ, with your bright eyes of pity you look kindly upon all who with true charity ask of you grace and mercy. Blessed, therefore, be your eyes, your eyelids, and your glorious eyebrows; and may all your fair and lovely sight be unceasingly glorified by the whole heavenly army of citizens on high. Amen.

My Lord Jesus Christ, with your kindly ears you gladly hear and hearken to all who humbly address you. Blessed, therefore, be those ears of yours; and may they be eternally filled with all honor. Amen.

My Lord Jesus Christ, your most sweet and blessed nostrils did not shrink from the stench of the putrid cadaver of the dead Lazarus or even from the horrid smell that spiritually proceeded from the traitor Judas when he kissed you. Blessed, therefore, be your precious nostrils; and may all expend on them the odor of sweetness and praise forever. Amen.

My Lord Jesus Christ, for our bodily and spiritual health and salvation and for our instruction in faith, you, with your own blessed mouth and lips, very often preached the words of life and of doctrine. Blessed, therefore, be your venerable mouth and your lips for every word that proceeded from them. Amen.

My Lord Jesus Christ, with your most clean teeth, you most moderately chewed physical food for the sustenance of your blessed body. Blessed, therefore, and honored be your teeth by all your creatures. Amen.

My Lord Jesus Christ, your tongue never moved to speak and never kept silence, except with justice and utility and to the extent that such action had been foreordained in your divinity. Blessed, therefore, be that same tongue of yours. Amen.

My Lord Jesus Christ, in accordance with your age, you fittingly wore a fine beard on your handsome face. May your venerable beard, therefore, be everlastingly revered and adored. Amen.

My Lord Jesus Christ, blessed be your throat, your stomach, and your viscera; and may all your sacred inwards be perpetually honored for the fact that they decently nourished your precious body in due order and perfectly sustained your bodily life for the redemption of souls and to the joy of the angels. Amen.

My Lord Jesus Christ, you are worthily called a leader by all because you bore on your holy shoulders and neck the burdensome bulk of the cross before you mightily shattered the gates of hell and led the souls of the elect back to heaven. Therefore, to your blessed neck and shoulders that so endured, be honor and glory eternally without end. Amen.

My Lord Jesus Christ, your blessed, royal, and magnificent heart could never, by torments or terrors or blandishments, be swayed from the defense of your kingdom of truth and justice. You did not spare your most worthy blood in any way; but rather, with your magnificent heart, you faithfully strove for justice and the law and intrepidly preached to your friends and to your enemies the law's precepts and the counsels of perfection. By dying in battle to defend these things, you - and your holy followers with you - have obtained the victory. Therefore, it is right that your unconquered heart be ever magnified in heaven and on earth and be unceasingly praised with triumphal honor by all creatures and soldiers. Amen.

My Lord Jesus Christ, the strenuous soldiers and faithful servants of this world gladly expose their own lives to death in war in order that their lords may enjoy safety of life; but you, O my good Lord, quickly hastened to the death of the cross in order that your servants might not miserably perish. Wherefore it is just that your glorious and intrepid breast be eternally adored by all your servants, whom you have thus delivered, and by all others and that it be humbly praised even by the angelic choirs. Amen.

My Lord Jesus Christ, with your venerable hands and arms you surpassed the strength of Samson in a wonderful way as you patiently endured that they be fixed to the wood of the cross and thus, with violence, snatched your friends from hell. Therefore to these same limbs of yours, from all whom you have redeemed, may there be shown unceasing reverence, eternal praise, and everlasting glory. Amen.

My Lord Jesus Christ, may your precious ribs and your back be blessed and honored unto eternity by all human beings who sweat over labors spiritual and earthly. For from your infancy even to your death, you labored unceasingly for our redemption; and with great pain and burdensomeness, you bore our sins on your back. Amen.

My Lord Jesus Christ, supreme purity and true cleanness, may your most innocent loins be blessed and praised above all the angels' cleanness which is in heaven and above the purity of all who have preserved their chastity and virginity in the world; for

the chastity and virginity of them all cannot be compared to your cleanness and your purity. Amen.

My Lord Jesus Christ, may your knees, with their hams and your shins, be revered and humbly honored by all creatures in heaven and on earth above all who show reverence and honor by kneeling in the presence of their lords and masters; for you, the Lord of all, in all humility knelt before your own disciples. Amen.

My Lord Jesus Christ, good Teacher, may your most blessed feet be blessed and perennially adored; for, in this world, to your great sorrow, you walked with unshod feet along the harsher way that you taught to others, and at the end, for our sake, you permitted them to be fixed with hard nails to the cross - you who live and reign with God the Father in the unity of the Holy Spirit through all ages of ages. Amen.

In this prayer, which was divinely revealed to blessed Bridget, most devout and beautiful praise is given to all the members of the glorious body of the Virgin Mary and to all her body's virtuous actions.

Prayer 4

O my Lady, my life, O Queen of heaven, O Mother of God, although I am certain that your glorious body is unceasingly praised in heaven with melodious jubilee by all the heavenly court, still I, although an unworthy person, desire with all my heart to render here on earth such praise and thanks as I can to all your precious limbs.

Therefore, O my Lady, O Virgin Mary, praised be your hair with all its strands, now decorated with a diadem of glory; for your hair is brighter than the radiance of the sun. Just as the hairs of the head cannot be computed, even so are your virtues innumerable.

O my Lady, O Virgin Mary, may your forehead and your most honest face be together praised above the whiteness of the moon, for none of the faithful in this dark world ever looked to you without feeling some spiritual consolation poured into himself at the sight of you. Blessed may you be, my Lady, O Virgin Mary. Your eyebrows and your eyelids exceed in the brightness of their splendor the rays of the sun. Blessed be your most chaste eyes, O my Lady, O Virgin Mary. They coveted none of the transitory things that they saw in this world. As often as you lifted up your eyes, their appearance excelled the splendor of the stars in the sight of the whole heavenly court.

O my Lady, O Virgin Mary, may both your most blessed cheeks be praised above the beauty of the dawn, which so beautifully rises with its colors white and red. Even thus, while you were in the world, did your lovely cheeks shine with bright splendor in the sight of God and the angels because you never displayed them for worldly pomp or vanity.

O my Lady, O Virgin Mary, revered and honored be your most honest ears above all the forces of the sea and above the motion of all the waters; for your ears ever manfully militated against all the unclean flux of worldly hearing. O Virgin Mary, my Mistress, may your most sweet nose glory! By the power of the Holy Spirit, it never drew or sent forth a breath without all your thought being ever in the presence of the most High. Although at times you slept, you never turned your will from him. Therefore, to that same nose of yours and to your most blessed nostrils be ever given an odor of sweetness, praise, and honor above the mingled odor of all the spices and all the herbs that habitually send forth a delightful fragrance.

O my Lady, O Virgin Mary, praised be your tongue - so pleasing to God and to the angels - above all fruitful trees. Every word that your tongue uttered never harmed any person but always came forth to someone's advantage. Your tongue was very prudent, and all found it sweeter to hear than the sweetest fruit is sweet to taste. O my Queen and my Lady, O Virgin Mary, may your blessed mouth and your lips be praised above the loveliness of roses and all other flowers and especially for that your blessed and most humble word in which, with this same precious mouth of yours, you responded to

God's angel when through you God willed to fulfill in the world his will, which he had foretold through the prophets. By virtue of that word, you diminished the power of the demons in hell and honorably restored the choirs of angels in heaven.

O Virgin Mary, my Lady and my consolation, may your neck, your shoulders, and your back be perpetually honored above the charm of all lilies, for you never bent these members of yours and never straightened them again, except for some useful purpose or for the honor of God. Just as the lily moves and bends at the blowing of the winds, so all your members moved at the infusion of the Holy Spirit. O my Lady, my strength and my sweetness, may your most holy arms, your hands, and your fingers be blessed and eternally honored above all precious gems, which are comparable to your virtuous works. Just as your virtuous works allured the Son of God to you, even so did your arms and hands sweetly bind him in a maternal embrace of love.

O my Lady and my enlightenment, blessed be your most sacred breasts above all the sweetest springs of healing waters. Just as their welling water supplies solace and refreshment for the thirsty, your sacred breasts, in giving milk to the Son of God, supplied us in our need with medicine and consolation.

O my Lady, O Virgin Mary, blessed be your most precious bosom above the purest gold. When you stood all sorrowful beneath the cross of your Son, then - at the sound of the hammers - you felt your glorious bosom most sharply constricted as if in a hard press. Although you heartily loved your Son, you nevertheless preferred him to endure that most bitter punishment in order that he might die for the redemption of souls, rather than that he avoid this death to their loss. Thus too did you stand most firm in the virtue of constancy when in every adversity you totally conformed yourself to the divine will.

O my Lady, O joy of my heart, O Virgin Mary, may your most venerable heart be glorified and revered. It was so afire for the honor of God - more so than all other creatures of heaven and earth - that the flame of its charity ascended the heights of heaven to God the Father, and, because of this, God's Son descended from the Father into your glorious womb with the fervor of the Holy Spirit. Nevertheless, the Son was

not separated from the Father even though, in accordance with the Father's foreordination, he was most honestly made human in your virginal womb.

O my Lady, most fertile and most virginal Virgin Mary, blessed be your most blessed womb above all fruitfully sprouting fields. Just as the seed that has fallen upon good ground brings forth for its owner fruit a hundredfold, even so your womb, a virgin-womb and yet most fertile, brought forth for God the Father blessed fruit, more than a thousandfold. Just as the lord of a field glories in its fertile abundance of fruit and just as the little birds and the animals feed in it with delight, even so did the blessed and fertile fruit of the little field of your womb cause high honor for God in heaven, rejoicing for the angels, and, for humans on earth, a lavish flow of sustenance and life.

O my Lady, Virgin most prudent, may your most sacred feet be eternally praised above all roots that unceasingly bear fruit. May your feet be thus blessed because they carried the glorious Son of God enclosed in your body as its sweetest fruit while your body itself was inviolate and your virginity remained uninjured forever. Oh with what honesty your most sacred feet went their way! Truly, at each of their prints, the King of heaven stood consoled and all the court of heaven rejoiced and was very glad.

O my Lady, O Virgin Mary, O Mother of all, may God the Father, together with the Son and the Holy Spirit, be eternally praised in his incomprehensible majesty for that most sacred cell of your whole body in which God's Son so sweetly rested - he whom the whole army of angels praises in heaven and whom the whole Church reverently adores on earth.

And you, my Lord, my King, and my God, to you be perpetual honor, perennial praise, blessing, and glory, and infinite thanksgiving. For you created this Virgin so worthy and so honest; and you chose her for yourself as your Mother for the sake of all who in any way have been consoled in heaven and on earth and for the sake of those in purgatory who have had, through her, assistance and solace. You live and reign with God the Father in the unity of the Holy Spirit, one God, through all ages of ages. Amen.

The Life of Saint Bridget by Prior Peter and Master Peter

One should know that this most humble handmaid of God never presumed to call herself or to have herself called the bride of Christ, or his channel, because of vainglory or transitory honor or any temporal advantage, but at the instruction of Christ and of blessed Mary, his most worthy Mother, who both called her so. And it was not from presumption, but out of humble obedience to them, that she thus called herself in her writings.

Of what parents Christ's bride, Lady Bridget, was born.

As we read about blessed John the Baptist and about Saint Nicholas, the merits of parents many times cooperate to produce in their children an even greater grace, which perseveres to the end. So Lady Bridget of holy memory, the princess of Närke in the kingdom of Sweden, the bride of Christ, came forth from just and devout parents, who were noble according to the flesh because they were of the noble race of the kings of the Goths, but more noble according to God. For her father was a devout and just man and was called Lord Birger of Upper Sweden. Every Friday, he humbly confessed his sins; and he used to say this: "On Fridays, I want to prepare myself so well for God that on the other days I may be ready to bear whatever God may give."

He also visited, with great labor, the places of the saints - namely, of James and of others - imitating the footsteps of his predecessors. For his father had been a Jerusalem pilgrim and so had his grandfather and his great-grandfather and his great-great-grandfather. And it is unheard of that men so magnificent and of such great wealth and glory from the ends of the world - namely, from the kingdom of Sweden - should undertake such a laborious journey - namely, to see the places of Saint James and of Jerusalem, where Jesus Christ became incarnate and suffered.

Wherefore Christ later, among other words of the revelations, spoke to his aforesaid bride: "I tell you," he said, "but not for your praise, that your generation has

come forth from a lineage of holy kings. And they themselves earned, by their merits, that my divine grace be made manifest with you.” And similarly the mother of this same bride of Christ - her name was Lady Ingeborg - was very noble and very devout.

Her father, named Lord Benedict, a man sprung of kingly seed, founded and endowed many churches and monasteries. The wife of this Benedict hid her devotion of mind and walked ways in accord with her noble rank and the customs of the nobility. One time when she and her household were passing through a certain monastery of nuns, she was looked down upon by a certain nun. And indeed this nun began, with force, to disparage this same grandmother of the said Lady Bridget and to murmur with the other nuns. And when, on the following night, the said nun had fallen asleep, a person of wonderful beauty appeared to her and said with angry countenance: ”Why have you disparaged my handmaid by saying that she is haughty, which is not true? For from her offspring I shall cause a daughter to come forth, with whom I shall do my great deeds in the world; and I shall pour such great grace into her that all the nations will be astonished.”

However, when the time came that this bride of Christ, Lady Bridget, was still in her mother's womb, it happened that her mother suffered shipwreck in an inlet of the sea. And when many of either sex had already drowned, a duke of the kingdom, Lord Eric, the king of Sweden's brother, who was there at the time, saw her in peril, and, by every means in his power, brought her alive to the shore. Then that very night, a person in shining garments stood by that same mother of Lady Bridget and said: ”You have been saved for the sake of the good that you have in your womb. Therefore nourish it with the love of God because it is God who has given it to you.”

How the birth of Christ's bride appeared to a priest.

And so, with the coming of the time at which the girl Bridget was born, a certain parish priest of a nearby church - a man of proven life and advanced age - while awake and praying, saw in the night a shining cloud, and, in the cloud, a virgin sitting with a

book in her hand. To the wondering priest the same virgin said: "To Birger has been born a daughter whose wonderful voice will be heard throughout the world."

How she was as if tongueless for three years.

And so, as the girl Bridget advanced in age, she was as if tongueless for three years and did not have the use of speech. Her parents were in much doubt about this, believing that she was mute; but at the end of the third year, she so fully obtained the use of speech that she did not speak in the babbling manner of infants, but, contrary to what is natural at such an age, she sounded the words perfectly.

How Bridget's mother dies.

In the meantime her mother, a woman virtuous in all things, was growing infirm. Several days in advance, she foreknew and foretold her own passing; and when she was just about to go forth from her body and saw her husband and the others sorrowing, she said: "Why do you sorrow? It is enough to have lived this long. We must rejoice because I am now called to a mightier Lord." And having called her children, she blessed them all and fell asleep in the Lord.

How, while still a girl, she saw wonderful things.

And so, when the girl Bridget, the bride of Christ, had now attained the seventh year of her age, she once saw, while wide awake, an altar just opposite her bed and a certain lady in shining garments sitting above the altar. The lady had a precious crown in her hand and said to her: "O Bridget, come!"

And hearing this, she arose from bed, running to the altar. The lady said to her: "Do you want to have this crown?" She nodded, and the said lady put the crown on her

head so that Bridget then felt, as it were, the circle of the crown touching her head. But when she returned to bed, the vision disappeared; and yet she could never forget it.

How she saw Christ crucified.

Round about her tenth year, on a certain occasion she heard a sermon preached in church about the passion of our Lord Jesus Christ. The following night she saw, in a dream, Christ as if he had been crucified in that same hour, and he said to her: "In such a way was I wounded." And she thought that this had happened at that hour and answered in her sleep: "O Lord, who has done this to you?"

Jesus Christ answered: "Those who scorn me and neglect my love: they have done this to me." Then she came to herself; and from that day, she felt such affection for the passion of Christ that she could rarely recall the memory of it without tears.

How an unknown girl was seen sitting beside her.

Moreover, on a day in her twelfth year, she was intent upon some handiwork involving silk and gold in the company of other girls of her own age; and she felt much anxiety of soul because she could not do her work as she wished. Then her maternal aunt - a very devout and praiseworthy lady into whose keeping Bridget had come after her mother's death - walked into the house and saw an unknown maiden sitting beside Bridget and doing that same piece of work with her. And since, at her entrance, that unknown girl had disappeared, the aunt then asked Bridget who the girl was that had been working with her.

Bridget answered that she had seen no one. Her aunt, however, inspected the work and found that it was so finely done that anyone looking at it would be given to understand that it was not the work of a girl of such a tender age but was something divine. Therefore this lady herself used to hold it in regard among her relics as something from God.

How the aunt found Bridget praying at night.

One night, the aforesaid aunt secretly entered the bedroom of the maidens and found Bridget kneeling naked before her bed and praying with tears. The aunt, suspicious of maidenly levity, ordered someone to bring a switch. But when she had begun to extend the switch to strike Bridget, at once it broke into tiny pieces so that the said aunt, seeing this, wondered greatly and said: "What have you done, Bridget? Have the women taught you some fallacious prayers?" The maiden answered with tears: "No, my lady; but I arose from bed to praise him whose custom is ever to help me." And her aunt said: "Who is he?" To which the maiden said: "The Crucified One whom I saw." And because of this, from that day her aunt began to love and venerate her more fervently.

How she saw the devil.

Not long after, when Bridget was wide awake and playing with girls, she saw the devil, as it were, having a hundred hands and feet and most deformed in every way. Thoroughly terrified, she ran to her bed, where the devil appeared to her again and said to her: "I can do nothing unless the Crucified were to permit." Since the women had seen and were asking what it was that had befallen her and why she was so thoroughly terrified, she answered: "A certain heartache seized upon me." And those women asked nothing more of her. But after some years, her aunt came and heard from her the whole truth and instructed her to cover her visions in silence and to be of good hope and to love God intimately and to beware of all levity.

How she came to marriage and how she lived in her marriage.

In the meantime, Lady Bridget was betrothed to a rich young man, a noble and prudent knight who was called Lord Ulf of Ulvåsa, prince of Närke. Between them

they had so very honorable a marriage that both spouses lived in virginity for one year, devoutly asking God that if they ought to come together he, the Creator of all, would from them create an offspring that would be at his service. She truly loved God and was most highly wary of herself so that no one might speak badly of her and that she might not give occasion for anyone to disparage her. Therefore she fled levities and places or persons for which she could be branded; and she had in her company honest handmaids and well-mannered companions. Indeed, together with the members of her household, she was intent upon work for divine worship or for the welfare of her neighbors.

How she prayed and how a prayer was poured into her.

In truth, the bride of Christ was so very fervent in prayer and tears that when her husband was away, she passed almost whole nights in vigil and did not spare her body many genuflexions and cruel disciplining. In fact, some time passed during which she constantly kept asking God in her prayers that some suitable manner of praying might be poured into her. One day, in a wonderful manner, she was elevated in mind; and then there was poured into her a most beautiful prayer concerning the passion of Christ and concerning the life and the praise of the most Blessed Virgin Mary. She kept this prayer in her memory so that afterward she might read it every day. And so one time when blessed Mary appeared to her afterward, she said: "I merited that prayer for you; therefore when you read it, you will be visited with the consolation of my Son."

About confession.

She continuously frequented confession; and for her confessor, she had a very expert and devout master of theology, called Master Matthias, who wrote an excellent gloss on the whole Bible and composed many volumes of books. And it was he who composed the prologue for the books of the Heavenly Revelations of the aforesaid Lady Bridget; and it was him that she obeyed in all her difficulties. wherefore, this same confessor used to say familiarly to his friends: "In Lady Bridget, it is a sign of

some future grace that she so laments light matters as others lament things very serious and that she leaves nothing in her words or behavior unexamined.”

About fasting.

When she could, she multiplied her great fasts and other acts of abstinence; and she very often abstained from delicacies in a hidden way so that it would not be noticed by her husband or by others.

About reading.

Indeed, when she was not occupied with manual labor, she was continually rereading the lives of the saints and the Bible, which she had caused to be written out for herself in her own language; and when she could hear the sermons of upright men, she did not spare herself the labor of going to hear those same sermons.

About almsdeeds.

Right up to her death, she did very large almsdeeds. In Sweden, she had a house set aside for the poor; and she served them in person when she could. She washed their feet and clothed them and visited them when they were infirm and handled their wounds and bodies with tender compassion and the greatest of maternal charity.

How blessed Mary helped her in childbirth.

Now at one time Lady Bridget was imperiled during childbirth, and her life was despaired of. That night, the women who were present to watch over her were awake; and as they looked, a person dressed in white silk was seen to enter and stand before the bed and handle each one of Lady Bridget's members as she lay there - to the fear of

all the women who were present. When, however, that person had gone out, Lady Bridget gave birth so easily that it was a thing of wonder and not to be doubted that the Blessed Virgin, who gave birth without pain, was that person who mitigated the labors, the pains, and the peril of her handmaid, just as that same Virgin afterwards told her in a vision when she spoke this revelation:

A revelation.

”When you,” she said, ”had difficulty in childbirth, I, Mary, entered unto you. For that reason, you are an ingrate if you do not love me. Labor, therefore, that your children may also be my children.”

How she virtuously educated and nurtured her children.

The bride of Christ, therefore, with great concern and diligence, virtuously educated and nurtured her sons and daughters, handing them over to teachers by whom they were instructed in discipline and good behavior. She wept daily over her children's sins, fearing that they would offend their God. And so one time when Saint John the Baptist appeared to her, he said: ”Because you wept over the fact that your son offended me by not fasting on my vigil, and because you would prefer him to serve me rather than be a king, I shall therefore help him and shall arm him with my arms.” Mention is made of this more clearly at the end of the fourth book of the Heavenly Revelations given to the aforesaid lady.

How she gained her husband for God and they both went to Saint James.

When, however, Lady Bridget had for a long time been making progress in the virtues, she also gained her husband for God. For even though he was a vigorous man and an important member of the king of Sweden's council, he occupied himself - at his wife's advice and admonishment - in learning to read the Hours of the most Blessed

Virgin Mary and the books containing the laws and legal judgments; and he studied to fulfill what belongs to justice and the law. And so, both of them - namely, this husband and wife - being fervent in their love for God and that they might more freely disengage themselves from the vanities of the world, went forth from their fatherland and from their kindred after Abraham's example, and, with great labors and expenses, proceeded into Spain to Saint James in Compostella.

After they had made their pilgrimage to many places of the saints and while they were on the way back, her husband took sick in the city that is called Arras, near Flanders. As the sickness grew worse, the bride of Christ, being in a state of great anxiety of soul, merited to be consoled by Saint Denis, who appeared and spoke to her at prayer: "I," he said, "am Denis, who came from Rome to these parts of France to proclaim God's word in my life. And so, because you love me with special devotion, I therefore proclaim to you that through you, God wills to be made known to the world and that you have been handed over to my guardianship and protection. Wherefore I shall help you always; and I give to you this sign: your husband will not die now of this sickness." And many other times, this same blessed Denis visited her in revelations and consoled her.

A vision of future things.

After some days, there in that same city of Arras, she again saw certain wonderful things in prophetic vision: namely, how she was going to travel to Rome and to the holy city of Jerusalem, and how she was going to depart from this world, and how a very handsome youth led her then in spirit through all the said places. All these things were thus fulfilled after much time.

How, with her husband convalescing, she returned to her fatherland.

However, after his long illness, her husband was convalescing; and they both returned to their fatherland. Between them, they maintained a mutual continence and

decided to enter a monastery. And after all their affairs and goods had been set in order to this end, her husband - still having the same purpose - died in the year of our Lord, 1344.

How she was sent to a teacher and how, after her husband's death, she was visited by the Spirit.

After some days, when the bride of Christ was worried about the change in her status and its bearing on her service of God, and while she was praying about this in her chapel, then she was caught up in spirit; and while she was in ecstasy, she saw a bright cloud; and from the cloud, she heard a voice saying to her: "Woman, hear me." And thoroughly terrified, fearing that it was an illusion, she fled to her chamber; and at once she confessed and then received the Body of Christ.

When at last, after several days, she was at prayer in the same chapel, again that bright cloud appeared to her; and from the cloud, she heard again a voice uttering words like those before, namely: "Woman, hear me." And then that lady, again thoroughly terrified, fled to her chamber; and having confessed, she communicated as before, fearing that the voice was an illusion.

Finally, after several days, when she was praying again in the same place, she was indeed caught up in spirit and again saw the bright cloud, and, in it, the likeness of a human being, who said this: "Woman, hear me; I am your God, who wish to speak with you." Terrified, therefore, and thinking it was an illusion, she heard again: "Fear not," he said; "for I am the Creator of all, and not a deceiver. For I do not speak to you for your sake alone, but for the sake of the salvation of others.

Hear the things that I speak; and go to Master Matthias, your confessor, who has experience in discerning the two types of spirit. Say to him on my behalf what I now say to you: you shall be my bride and my channel, and you shall hear and see spiritual things, and my Spirit shall remain with you even to your death." After this, he added: "For three reasons, Lucifer fell," etc., as is more fully contained in the revelations of the Heavenly Book.

And this is the first revelation in the prologue, etc. Therefore in the year of our Lord 1345, the first divine revelations were made to Lady Bridget not in sleep but while she was awake and at prayer, with her body remaining alive in its vigor, but while she was caught up from her bodily senses in ecstasy and in visions, either spiritual or imaginary, with the coming of a vision or a supernatural and divine illumination of her intellect, for she saw and heard spiritual things and felt them in spirit. Indeed, in the manner mentioned, she saw and heard corporeal images and similitudes; in fact, in her heart she felt something, as it were, alive, which moved more actively and more fervently in response to greater inflammations and infusions, but less when the infusions were less. Many times, indeed, the movement in her heart was so vehement that motion could be seen and felt even on the outside.

How, even before her husband's passing, she saw certain things.

In the fourth year before her husband's passing, a saint of our land of Sweden, Botvid by name, appeared to her, as it were, in an ecstasy of mind, and said: "I have, with other saints, merited for you God's grace - namely, to hear and to see and to feel spiritual things - and the Spirit of God will inflame your soul."

In the third year before her husband's passing, the most Blessed Virgin Mary appeared to her and said: "I am the Queen of those in misery. I want to show you what my Son was like in his humanity and what he was like when he suffered on the cross. And this will be a sign to you, that you will come to the places in Jerusalem where I lived in the body and there, with your spiritual eyes, you will see my Son." After twenty-eight years, all of this was thus accomplished, as it is more clearly recorded in the book of revelations that she had in Jerusalem and in Bethlehem.

How, at the beginning of the revelations, she was instructed to stay in a certain monastery.

And so at the beginning of the revelations, she was at once instructed to obey that same Matthias, a master of theology, and to stay in a monastery of Cistercian monks, namely, Saint Mary's in Alvastra, which is in Sweden, in the diocese of Linköping. The Spirit said to her in a vision: "If it should please the mighty Lord to do a work that is singular, general works must not therefore be despised but must be loved all the more and with greater fervor. So I, the God of all, who am above all rules, permit you to reside at the present time near the monastery - not to abolish the Rule, nor to introduce a new custom, but rather to display my wonderful work in a holy place. For David, in a time of need, ate the hallowed loaves - an act that is nevertheless forbidden to some in a normal time."

There was a lay brother with the name Gerekin in this same monastery of the Cistercian order at Alvastra. For forty years he never went outside the monastery; but day and night, he was absorbed in prayers; and he had this grace: that, during prayer, he almost continually saw the nine choirs of angels; and at the elevation of the Body of Christ, he merited frequently to see Christ in the appearance of a child. When Lady Bridget had come to the monastery and was residing there, this brother wondered in his heart and said:

"Why does that lady settle here in a monastery of monks, introducing a new custom against our Rule?" Then this same brother was caught up in an ecstasy of mind and clearly heard a voice saying to him: "Do not wonder. This woman is a friend of God; and she has come in order that at the foot of this mountain she may gather flowers from which all people, even overseas and beyond the world's ends, shall receive medicine."

Again, on a second occasion, this same brother saw her raised from the earth, and, as it were, lightning going forth from her mouth. And then he heard in spirit: "This is the woman who, coming from the ends of the earth, shall give countless nations wisdom to drink. And this will be a sign to you: that she, from the mouth of God, is going to tell you the end of your life. And you will exult at her words and at her coming; and your desire will be fulfilled more quickly lest you see the evils that God is going to bring down upon this house."

Lord Hemming, bishop of Åbo, performed her divine embassy in France and England and saw that the kings were less than willing to receive the words of God - namely, those revelations touching the kings and the war between the kingdoms of France and England. These revelations are contained in the fourth book of the Heavenly Revelations, nearly at the end of the chapter "Disturbed in heart," etc. As he slept, Lady Bridget appeared to him and said: "Why are you disturbed? You will return to your fatherland successfully, and you will bear the fruit of souls. But know that the plague upon those to whom you were sent shall not yet end, for their hearts are hardened against God, and they shall be troubled yet a while until they are humbled."

There was a nun named Katharine in the monastery of Mount Saint Mary, in the kingdom of Sweden. She received this grace: blessed Mary appeared to her, and, among other words, said: "I shall show to you that I am the Mother of God, and I shall present you to my Son." When this lady had seen Lady Bridget and they were talking together familiarly, she replied: "O you happy lady! For I am not speaking so that either you or I would be boasting, because I have heard for very certain a voice that said this: 'Know that Bridget shall yet be called happy because, if she is scorned on earth, she will be honored in heaven and those to be born will proclaim her name.' Therefore stand firm because without doubt it will thus be accomplished, even as I have heard."

When Master Matthias, her confessor - of whom mention was made above - was stricken with a certain temptation, it was said to Lady Bridget in spirit: "He will be knowledgeable from 'In the beginning,' i.e., from the beginning of the Bible and of the book of Genesis, which thus commences: 'In the beginning, God created heaven and earth,' right through to 'Alpha and O,' i.e., right through to the Apocalypse, where 'Alpha and O' is thus written. And he will be liberated from his temptations, and I shall give to him the fervor of my Spirit." And at once he felt himself liberated and given rest from his temptation. Also, on the same day that this Master Matthias died in his fatherland, Lady Bridget, who was staying in Rome, heard in spirit: "Happy are you, Master Matthias, because of the crown that was fashioned for you in Sweden. Come now to wisdom that will never end!"

When, in old age, Brother Algot of the Order of Preachers, a master of theology and a most familiar friend of Lady Bridget, for three years experienced blindness and suffered violently from calculi, he asked the said Lady Bridget to offer prayer to God for him. When, in compliance with his request, she asked for him to be healed, this answer came to her in spirit: "He is a gleaming star. It is not expedient that his soul be blackened by his body's health. Now he has competed and he has reached the finish. Nothing remains save that he be crowned. This will be a sign to him: now, from this hour, the pains of his flesh will be alleviated; now all of his soul will be inflamed with my charity." And not many days afterward, he expired.

The aforementioned Lady Bridget also had, from God, these special graces of great virtue and wonder: the first is that when she was saying anything that would be an offense to God, at once she felt in her mouth a very great bitterness, as it were, of sulphur. And by this she knew at once that she had offended God; and, bringing that word back into her memory, at once and without delay she confessed it to her confessor with great sorrow and tears. Also, when anyone spoke to her any sly or vicious words that would offend God, at once she felt in her nostrils a horrible stench of sulphur, which she could hardly tolerate. And this was a sign that God had then been offended by the words of that person - a thing that we proved almost an infinite number of times.

Moreover, when any person asked her about some doubt in his conscience and sought from her advice and a special remedy that would be very good, she then used to answer him: "Pray to God about this. And we too shall think, and we shall do what we can for you - although I am an unworthy sinner." In fact, after three days or so and sometimes on the very same day, she would answer that same person - if the person were spiritual and honest - having first lifted her hands toward heaven and saying this: "I am a sinner unworthy to say such things; nevertheless, know that Jesus Christ appeared to me at prayer and told me what reply I might make to the fact that you asked such and such, etc."

And then she gave him the words that she had had from Christ or from the Blessed Virgin Mary as the response to this matter. Or else when she was well, she wrote down with her own hand and in her mother tongue the words divinely given to

her; and she had them most faithfully translated into the Latin tongue by us, her confessors. And afterward, she listened to the translation together with her own writing that she herself had written, so that there might be not one word more added there or missing but only what she herself had divinely heard and seen in the vision.

If, in fact, she was ill, she called her confessor and her writer - a secretary specially assigned to this - and then, with great devotion and fear of God and sometimes with tears, she reported to him those words in her own vernacular and with a certain attentive elevation of mind, as if she were reading them in a book. And then the confessor said these words in the Latin tongue for the writer, and he wrote them down right there in her presence. And afterward, when the words had been written out, she wanted to listen to them; and she listened very diligently and attentively. And so she gave or sent this writing to those who were making the inquiry. This has often - yes, very often - been proven in experience by the lady queen and the archbishop of Naples; also by the queen and the king and the princes and many others from the kingdom of Cyprus and from the kingdom of Sicily; and by men, and by women too, from Italy, from Sweden, and even from Spain.

Moreover, it also happened very often that to the same Lady Bridget were revealed the most secret thoughts and doubts of those who came to her and even of certain other persons who were absent - things that they themselves had never at all made public by word or by writing or by sign. Witnesses to this are: Lord Nicholas of Nola, rector of the Patrimony; Lord Gomez de Albornoz, rector of the duchy of Spoleto; the lord count of Fondi; and many others, both religious and secular, to whom she told or wrote the innermost things of their hearts.

One also had to wonder at another grace that the aforesaid lady had from her bridegroom, Jesus Christ. For very often it happened that with devotion and charity, various persons asked her to pray to God for certain souls of some of their departed. And if it seemed to her that they were in purgatory - a place where they would need intercessory prayers - they asked her to tell this to them, the living questioners, and to make known to them by what alms and sacrifices or by what intercessory prayers of the living the dead could be freed from those pains.

Indeed, she received in writing the names of the departed; and with utmost charity and compassion, she prayed to God for them. And then, in prayer, she obtained answers from God as to whether those souls were in purgatory - and even about the manner of that purgatory and of those pains where they were - or whether they were in hell or in heaven. She was also given to know, clearly and distinctly, the manners of intercessory prayer and of alms giving through which those souls could be freed.

Good proof of this was experienced by some of the aforesaid living persons who were named above and who devoutly asked her about such things, and, concerning this, had divine answers from her in writing. Indeed when she herself, or any of us in her house, was anxious or doubtful about anything, at once and without great delay, through the revelations divinely given to her, she humbly brought back from Christ, her glorious bridegroom, or from our Lady, the Virgin Mary, a most precious answer explaining that business.

What more is there? For the testimony to so many virtues, to such great holiness and excellence, to such flowing and abundant grace divinely shining in her is all disclosed in the books of the Heavenly Revelations, which were divinely given to her, and in the Book of Questions, which was also given to her divinely, through an infusion from the Holy Spirit, in a wonderful manner and, as it were, in a single hour, while she was riding her horse and journeying to her villa in Vadstena, as is more fully recorded at the beginning of that same Book of Questions.

Testimony is also provided by visual experiences, for very often these things were seen by us ourselves and by many others in various parts of the world. For we have often seen that things that she had prophetically foretold many years ahead of time, afterwards actually came about in our experience. This is something that many others also saw and experienced. From them it may be clearly gathered (and it can be tested by the sayings of the saints) that she had from God the true spirit of prophecy and that intellectual vision had been divinely given to her.

The miracles too that since her death are happening through her merits and intercession bear now, and will in future bear, the clear witness of truth to the great graces that divinely sparkled in her. Indeed, after this lady had been called into the Spirit of God, she prophesied not only about the future - as did the prophets - but also about the present and the past; and she also clarified many things concerning certain doubtful matters in Sacred Scripture.

Moreover, like the apostles, she relinquished all that she owned; and, at God's instruction, she sent letters to the major personages of the whole of Christendom: namely, to the supreme pontiffs; to the emperors; to the kings and queens of France and of England, of Sicily and of Cyprus; to princes and princesses; to various prelates; to seculars and to religious; to kingdoms, and to lands and to cities. She also visited many lands personally, showing God's will to great and small alike for the good of their souls, redeemed by Christ's blood.

Like the holy evangelists, she wrote also about the birth of Christ and about his glorious life, and, in a similar way, about his death and about his resurrection and about his eternal glory, as is shown clearly enough in her revelations.

In truth, she was not without experience of martyrdom; for she mortified her body by living in toil and abstinence, by exposing herself to dangers on land and on sea, and by patiently enduring, for the sake of Christ's name, the reproaches and affronts of many, whether she was in grave physical infirmity or in health. From her innermost heart, she continually returned thanks to her bridegroom, Jesus Christ, for all adversities; and she prayed suppliantly to God for those who offended her.

How a certain lady who had died appeared to her and foretold to her the future.

Now, during the first month that Lady Bridget came to the said monastery of Cistercian monks - namely, Saint Mary's of Alvastra - a certain lady, already dead and very well known to her, appeared to her at prayer and said: "To you shall be given

understanding of spiritual things; in all things, therefore, humble yourself. And that you may know this with greater certainty, behold, I give to you a threefold sign.

The first is that I have been gravely purged for the stubbornness of my conscience. The second: that my husband, who is not my husband, now seeks something carnal - namely, carnal intercourse with another woman in opposition to God - and it will be, for him and his posterity, a cause of tribulation. The third is that you will cross the sea; and you will die in a glorious place, in Rome.”

Moreover, the lady appeared to her a second time and said: ”I want to inform you of my situation; for it thus pleases God that as we have loved each other while both living in the flesh, so we should now love each other in spirit. I - to speak using a similitude - have been put, as it were, in thick glass and can hear, but not yet reach, the things that I wish for. Thus, I can understand and desire and hope for those everlasting joys; but I have not yet attained to the full until the glass, by God's will, becomes more thin and sheer.

And this has been because two things weighed me down in the world: namely, a facility of anger; and the fact that I was not content with the things that I had, but wanted always to have more. Therefore induce those who were my friends to have chalices made for me, in which the sacrifice of my Lord Jesus Christ may be offered; and second, to have remembrance of me made during the year by those who are the friends of God. For by such means I shall, without a doubt, be more quickly freed from this punishment.”

What sort of things happened during life to that aforesaid lady who was the sister of Lady Bridget's husband and who thus appeared to her.

That said lady who after death appeared to Lady Bridget was very famous for her fasts and prayers. And one time, when she was seriously ill, the devil appeared to her in a most hideous form, intending as if to snatch her as she lay there. In fact, violently terrified, she called out: ”For eternity,” she said, ”I shall be damned!” As she many

times repeated these words, her confessor spoke to her: "Why," he said, "do you speak these words, my Lady, when you have always loved God with all your heart?"

She, however, could make no answer save as before: "I shall be damned for eternity!" Finally, she fell silent in the hands of those who held her; in a wonderful way, her face began to change and to take on colors and to be, in color, now white and now a rosy red. While those present were wondering, she said in a loud voice: "Blessed are you, my God, who have created and have freed me. I confess you and I bless you."

But when she had regained her breath and was returning to herself, she called her confessor and other virtuous men and said to them: "I saw the devil in a most vile form. Taking fright at his appearance, I believed that I would be damned. And while I was in this terrible anxiety, I saw Christ, as it were, standing on the cross. As the devil fled away, Christ said: 'When a year has rolled by, you will see the same vision, but not the devil. And this will be a sign to you, when you see it, that at once your life will be at an end.' " And so it happened; for when the year had rolled by, on that very same date she saw Christ; and then her soul was loosed from the flesh after long purgation.

How this lady appeared a third time to Christ's bride, Lady Bridget.

This said lady also appeared a third time after her death to that same Lady Bridget and said: "What I longed for, I now have. My former torments have been consigned to oblivion, and my love is now perfect. But as for you: be obedient! For you are going to come into the society of the great."

How, after the death of her husband, Lady Bridget distributed her goods.

With her husband dead, at once Lady Bridget distributed all her goods among her children and the poor. She changed her way of living and dressing; and she would have done even greater things but for the obstacle of the fact that she had been instructed in a revelation to make a pilgrimage to Rome. And when she was scorned by the nobles for the sudden change and the cheapness of her clothing, she answered: "It is neither

for you that I start, nor for you that I stop. For I have determined in my heart to tolerate injurious words. Pray, therefore, for me that I may be able to persevere.”

How she was divinely instructed to go to the king of Sweden.

And so, when she had been instructed in spirit to go to the king of Sweden, and when she pleaded the excuse that she did not know what to say to him, this answer was made to her by God: ”When you arrive,” he said, ”open your mouth; and I will fill it.” Therefore, when she arrived, divine words were at once poured into her - not only words that pertained to the king, but also many that were about the future.

How she was sent to a bishop and he acknowledged her coming.

This same Lady Bridget also came to a certain bishop of proven life and devotion and said to him some words divinely revealed to her. When he heard those words, he, in his own conscience, discovered - right down to the last point - what she herself had understood in spirit: namely, things that, except for God and himself, no human at all had ever known. For the said lord bishop had certain less rational desires, and, in some things, a zeal at variance with knowledge; and he practiced fasts that went beyond nature. Therefore, he more willingly accepted her charitable admonitions, corrected everything by the standard of charity, and spoke to her: ”Last night,” he said, ”I definitely saw you entering toward me and removing from my heart very great burdens. Therefore, not only do I believe your words, but I also see in my soul that God is doing wonderful things with you.”

How she prohibited the king from imposing unjust imposts and tributes.

When the king of Sweden was hard pressed to pay a certain sum of money and was arranging to put the burden on the community of the realm contrary to the statutes and his oaths, Lady Bridget replied to him: ”My Lord, do not do this; for you will not

be immune from the wrath of God. But take instead my two sons; and pawn them as hostages until you can pay; and do not offend your God.” Then, on that very day, there came to her the following vision in which Christ spoke to Lady Bridget and said this: ”Just as a kingdom has sometimes been saved because of the charity of one human being, so some kingdoms have been lost because of one person's new inventions and burdensome taxes.

I give you an example of this in the case of the following kingdom. For its king himself trusted in money - exacted by fraud or feigned justice from his people and from travelers - more than he trusted in me. Therefore, he lost his life and left his kingdom in trouble.

Others who succeeded him turned his crooked inventions into custom, and, as it were, into law. But if a king trusts in me, his God, and the community of the realm is petitioned for assistance with charity, then I am able to save and to restore to peace more quickly because of that charity. Therefore, if the king desires to prosper, let him keep his promise to me and keep truth with the community of his realm; and let him especially beware of introducing new inventions or tributes or technicalities. In his difficulties, let him follow the advice of those who fear God, and not the advice of the covetous; for it is better to suffer some adversity in this world than to sin knowingly against me and against his own soul.”

How the devil wanted to deceive her.

One day, when Lady Bridget was going, at the Spirit's instruction, to visit a certain man obsessed by the devil, the horse on which she was accustomed to ride, and which had previously been very gentle, suddenly so reared up from the ground that the horseshoes on its hooves could all be seen. As a result of this rearing, that same lady suffered pain in her back for a long time, whereby she was given to understand that the devil begrudged this sinner's conversion. In fact that man being visited - a man noble, by the world's standards, and great - was vexed by the devil; and especially in her presence, he was disturbed, as it were, more gravely than usual.

Then that same man spoke many horrible things against God and said to her: "Oh, how unlike are your spirit in you and my spirit in me! But when it pleases the Spirit who is in you, I shall be perfectly healed; for he himself, because of my disbelief and my hidden demerits, has given me over into the hands of a cruel exactor." She answered him: "I promise you that you shall be quickly healed, but I ask why you speak such great abominations against God." And he said: "I do not rule myself." When he had said this word, he began to speak, as it were, more bitterly against God and to blaspheme him, saying: "Him who created heaven and earth, I worship; about your new God Christ, be silent!" Then the bride of Christ said: "Be silent, wretched devil, in your speech against God; for even if you are this creature's punisher, nevertheless you shall not be his eternal owner." And at once that man, as if drowsing, fell silent; but after several days, he was cured.

Still another miracle took place. In a revelation, it had been divinely told to the aforementioned Lady Bridget that on God's behalf she should instruct a certain Brother Peter - the prior of the Cistercian order's monastery of Saint Mary of Alvastra in Sweden - to write the books of the revelations that had been divinely given to that same Lady Bridget in spiritual vision. This same prior was a very simple man; and he would for no reason set his hand to writing; for he reckoned himself, because of his ignorance, less than suitable for so great a work. Then he was driven by Christ with the fear of death - and almost died - until he consented. And when his consent was given, he was suddenly cured without any lapse or interval of time.

So too a demoniac in East Gothland. In the presence of two trustworthy witnesses, at words from the mouth of the aforesaid religious - words whose form this lady heard from Christ and which the brother said to the demon according to Christ's instruction - then indeed the demoniac was cleansed.

Moreover, another demoniac in Sweden was cleansed in the same manner by the same religious, in the presence of trustworthy witnesses, at the instruction of the aforesaid Lady Bridget.

Moreover, through the intervention of the Blessed Virgin Mary, who with Christ appeared to the said Lady Bridget, a certain public prostitute was converted through the prayer of that same Lady Bridget. Moreover, many magnates in the kingdom of Sweden were converted when at one and the same time and place - with the exception of those ungrateful to Christ - they experienced a movement of their hearts for the better: a movement caused by him at the words of the same Lady Bridget and which they confessed had been sent by him.

How Lady Bridget was judged by a certain bishop in his heart, and what things came to her.

One time, at a banquet, when the bride of Christ was sitting at table with a certain devout bishop and, in God's honor, was making use of the delicacies that had been served, she was judged by the bishop interiorly in his mind; for he said in his heart: "Why does this lady of such great spirit not abstain from delicate foods?" Then, toward vespers, she herself, knowing nothing of such thoughts, heard these things in spirit: "Say to the bishop, 'I am he who filled the shepherd with my Spirit. Was this because of the shepherd's fasting? I am he who made married men prophets. What had they done to merit this? I commanded a prophet to take an adulteress as his wife. Did he not obey? I am he who spoke as well to Job in his delights as when he sat upon the dunghill.

Therefore, because I am wonderful, I do all things that please me without dependence on preceding merits.' " And so, hearing this, the bishop recognized himself and now humbled asked the same Lady Bridget to pray for him. And then, on the third day, the most Blessed Virgin Mary appeared to that same bride of Christ and said to her: "Say to that same bishop that because he is accustomed to begin all his sermons with praise of me and because his judgment was made with charity rather than envy, his charity thus merits consolation. Tell him, therefore, that I want to be a mother to him and that I want to present his soul to God. And now I shall expound to you how he is the seventh animal of the animals shown to you and how he will carry my words into

the presence of kings and pontiffs.” This revelation of the seven animals is more fully recorded in the book of the revelations.

How Lady Bridget returned from the king of Sweden and how her son died.

And so, when Lady Bridget returned from the king of Sweden to the monastery of Alvastra, she found that a son of hers - who, when she left, had long been infirm - was now in extremis. And she wept much over his long infirmity and reckoned that it was happening because of the sins of his parents. Then the devil appeared to her and said: ”Why, woman, with all this water of tears, are you weakening your sight and laboring in vain? Could water ascend to heaven?” In the same hour, Christ appeared to his bride in his human form and said: ”This boy's infirmity has not been caused by constellations of stars - as the foolish say - nor by his sins. He has become infirm because of his physical condition and so that his crown will be greater.

Therefore, if he has hitherto been called by his own name, Benedict, Ulf's son, from now on he shall be called the son of tears and prayers; and I shall put an end to his distress. In fact, on the fifth day afterward, there was heard a most sweet singing, as it were, of birds between the boy's bed and the wall; and, behold, then the boy's soul went forth; and the Holy Spirit said to that same Lady Bridget: ”Behold what tears accomplish! Now the son of waters has passed over to his rest. Therefore the devil hates the tears of good people, which proceed from divine charity.”

About a brother who lay in his infirmity for three years and more.

In the said monastery of Alvastra, a certain lay brother of holy life was infirm for three years and more. At Christ's command, his bride visited the brother and said to him: ”Repent with greater attention because there is something hidden in your heart. As long as you keep it hidden, you will not be able to die.” When he answered that he had nothing that had not been disclosed in penance, she said: ”Ask with what intention you entered the monastery and with what intention you have lived up to now.” Then he

dissolved in tears and said: "Blessed be God who has sent you to me. Now that you have spoken, I want to tell the truth; for I do have something hidden that I never dared to betray because, as often as I repented, my tongue was always, as it were, tied and indeed excessive shame invaded me so that I did not open the matter.

Therefore, as often as I made my confession, I invented for myself a new conclusion to my words, saying at the end: 'I declare to God and to all God's saints that I am culpable of all the crimes that I have told to you, Father, and of all those that I have not told.' I believed that through this conclusion, all was forgiven. But now, if it should please God, I would gladly tell the whole world." And when a confessor had been called, he fully explained everything with tears; and he did not survive long afterward.

About a temptation to gluttony with which Lady Bridget was tempted.

Now at one time, Lady Bridget was so gravely tempted with gluttony that for hunger, she could scarcely think of anything else. Finally, in spirit, she saw an Ethiopian holding in his hand, as it were, a morsel of bread and a certain very handsome youth holding a gilded vessel. And the youth said: "Why do you solicit that woman who has been given over into my custody?" The Ethiopian responded: "Because she glories in an abstinence that she has not had; for she does not cease to fill her belly until it is full of delicate dung. I therefore hold forth my morsel that grosser things may, for her, become sweet."

The youth responded: "You know quite well that she does not have an immaterial nature as we do but, rather, a sack made of earth. Since earth is slippery and restless, she needs continual re-creation." The Ethiopian said: "Your Christ fasted, eating nothing; and the prophets ate bread and drank water in moderation. Therefore they merited lofty things.

And how will that woman merit when she always feels a satiety?" The youth responded: "Is Christ not yours too as well as ours?" To which the other said: "By no

means at all! For I will never humble myself to him but will rather act in opposition to him because I shall not return to his glory!" The youth responded: "Our Christ taught us to fast, not so that the body would be weakened beyond measure, but so that it would be humbled and not grow insolent in opposition to its soul. Our Christ does not ask for things impossible to nature but for moderation; he does not ask the quality or the quantity of what one eats but, rather, the quality of the eater's intention and charity."

To which the Ethiopian said: "It is just that what that woman did not experience in youth, she should feel in old age." In rebuttal, the youth said: "The praiseworthy thing is abstinence from sin. There is no obstacle to heaven in purple dye or in delicate flesh when these things are possessed together with the love of God. Sometimes the customs of one's upbringing must be maintained well, with thanksgiving, lest the flesh be too seriously weakened." After this, at that same hour, the Virgin Mary appeared to her - wearing a crown - and said to the Ethiopian: "Be silent, you negotiator; look askance, because she has been assigned to me!" And the Ethiopian spoke: "If I cannot do anything else," he said, "I will cast a bramble of the Christ's-thorn plant onto the hem of her garments." To which the Virgin said: "I will help her. And as often as you cast it on, it shall be cast back into your face; and her crown will be doubled." Not long after this vision, the whole temptation to gluttony was taken away.

How she was tempted at prayer.

During her prayers, the bride of Christ was sometimes tempted even with unclean thoughts. Blessed Mary appeared to her and said: "The devil is like an envious spy, seeking to accuse and impede the good. Therefore try and pray as long as you are being tempted because your desire and good effort will count for you as prayer; and if you cannot cast out of your mind the sordid matters that come to it, those efforts will count for you as merit provided that you not consent and as these things are against your will."

How the prayer of the bride of God was of profit to someone.

A certain religious was tempted for twelve years concerning the Sacrament of the Body of Christ and concerning the name of blessed Mary, whom he could never name without sordid thought and blasphemy. And so for a long time he omitted even the Angelic Salutation. With tears, he asked Lady Bridget, the bride of Christ, to pray for him; and, obtaining her prayers, he was so freed that, afterward, he rarely pronounced the name of blessed Mary without great joy; and the Body of Christ became so sweet to him that he could not rest on a day when he did not celebrate Mass.

For a long time, this same man had a desire to visit the holy places in Jerusalem; but, out of obedience and because of his profession, he was not permitted to do so. When he was in extremis, he was enraptured and saw all those places in spirit just as did those who have seen them in body; and when he had shown the arrangement of those places to those who had previously visited them, he passed away, exulting in the Lord.

How the bride of Christ was instructed to go to Rome and to testify to the grace of God.

However, after the passage of almost two years in the Cistercian order's aforesaid monastery of Saint Mary of Alvastra, Christ instructed her to go to Rome, even as it is recorded in the following revelation.

A revelation concerning the same thing.

Our Lord Jesus Christ once spoke to this same Bridget and said: "Go to Rome, where the streets are paved with gold and reddened with the blood of saints and where there is a compendium - i.e., a shorter way - to heaven because of the indulgences that the holy pontiffs have merited by their prayers. Moreover, you shall stay there in Rome

until you see the supreme pontiff and the emperor there at the same time in Rome, and to them you shall announce my words.”

What she did on the way to Rome.

After she had gone forth from her fatherland, she was divinely instructed in a vision to give up her customary reading and learn grammar. This was when she was given blessed Agnes for her solace and Master Peter, her confessor, for a teacher to instruct her and that she might obey him. Moreover, the said lady, in a brief time, made so much progress in grammatical knowledge that she knew in part how to read, to understand, and to utter Latin speech.

How she was divinely instructed to go to Naples and visit there the places of saints.

After she had stayed a long time in Rome, Christ spoke to her thus and said: ”Permission is given you to visit the holy places in Sicily because in that place are the bodies of many who loved me with all their heart. Outstanding among them is Thomas, my apostle. When you arrive there, I am going to show you certain secrets.” And since she hesitated somewhat lest her money for expenses chance to fail on the way, the Lord answered: ”One who possesses a meadow does not spare the meadow in preference to his laboring horse. So I, the Lord, provide for my friends when their own providence fails; and I stir up the souls of others to do good to them.” Look in the Book of Heavenly Revelations for a certain vision that was given to Lady Bridget by Christ in the city of Ortona and which speaks about the praise of blessed Thomas and about that kingdom.

How in Rome she was divinely instructed to go to Jerusalem although the instruction did not determine the time.

Christ once spoke to her and said: "I am like an eagle that foresees those flying in the air who want to harm its young and forestalls them by its own flight lest they do the harm; so I foresee the times and the ways and the ways' difficulties and the dispositions of souls. And so I say to you: sometimes, 'Stand and wait'; now, 'Go and hurry.' Therefore, because it is already the time, go now to the places previously shown to you: where there was a vessel, clean and not clean; and where there was a lamb, shorn and not shorn; where a lion roared and did not roar; where a serpent moved and did not move; where an eagle flew to a place from which it has never withdrawn."

See in the Book of Questions, in the last and the next-to-last chapters, where these things are recorded and divinely clarified. And when she complained of bodily infirmity and of decrepit age, then an answer came to her from Christ: "Who is the Establisher of nature? Is it not I? Therefore I will increase your strength. I will provide for the way. I will guide you and lead you back to this place in Rome."

On a certain occasion - fifteen years before the incident that we last mentioned above - when Lady Bridget was praying in Rome, the Virgin Mary appeared to her and said: "Because of the exceeding love that you have for me, I tell you that you will go to Jerusalem when it pleases my Son; and then you will go also to Bethlehem; and I then will show to you how I gave birth to my Son, Jesus Christ." This promise the Virgin Mary fulfilled sixteen years later, when Lady Bridget was in these said places - as is more amply recorded in the books of revelations, in a certain revelation made to her in Bethlehem that speaks of the Virgin Mary's childbearing.

How she was divinely commanded, while she was in Jerusalem, to return again to Rome.

On a certain occasion, while Lady Bridget was praying in Jerusalem, Christ appeared to her and said: "All the places that other pilgrims visit, you too will visit. For there are still other places where I was in the body and which should be visited; but it is sufficient for you to seek out the nearer ones because of your infirmity and because it is not yet the time of that mercy of which mention has been made; for there are very

few who reflect upon the charity of my passion and of my patience. But when you have come back from the Jordan, prepare yourselves for your journey; for there are still some things to be sent to the supreme princes of the earth." Look for the many and beautiful revelations that are contained in the Heavenly Book and which were made to that same Lady Bridget in Jerusalem and in Bethlehem.

About a special sign of the Spirit.

One should also know that from the first time that the bride of God was visited by the Spirit of God she had this sign: that, when she was approached by human beings full of diabolic spirit or who were averse to goodness, she felt so great a stench in her nostrils and so bitter a taste in her mouth that she could hardly bear it. Wherefore, when a certain man - who had undergone a change away from goodness and had returned to his earlier sins - had sat down with the bride of God and was speaking with her, he said to her: "What is this about a spirit that you are said to have? Is it from you or from someone else or from a demon?"

To this she - who scarcely had the strength to bear his stench - responded: "You have a fetid indweller, and fetid things proceed from your mouth. Repent, therefore, lest there come upon you the vengeance of God!" The man went away angry; and, when he had gone to sleep, he heard voices without number saying: "Let us drag the pig to the places for pigs because he has spurned the warnings of salvation." Returning to himself, he perfectly corrected his life; and his odor was perceived by the said lady to have changed into sweetness.

A similar thing, as it were, happened to the same Lady Bridget in Famagusta, in the kingdom of Cyprus, with a certain religious to whom she was speaking; and with many other people, this similarly happened to her.

Item concerning the same thing.

The bride of God had also this special trait: that, in the twenty-eight years from the time she began to have the Spirit of God, she never went or made any change to other cities nor ever tarried in any place except in accord with the infusion and instruction of the Holy Spirit.

About the city of Milan.

When she was in Milan, she stayed there a long time; and there, amidst other words, the Blessed Virgin Mary responded to the words of a certain great master of theology, as is recorded in the Book of Heavenly Revelations.

About Rome.

In truth, the said Lady Bridget stayed in Rome a rather long time, not only because of the indulgences but also because of the promises to be fulfilled. There, in manifold ways, she experienced visitations both concerning the state of the City and concerning the reparation of all states. There too, she was informed with certainty about many things in the future, as is shown in the revelations made to her, which are more amply recorded in her books. There also in Rome the promise was fulfilled that had been made to her in a revelation in Sweden many years before: namely, that she, would go to Rome and would stay there until she saw there the pope and the emperor.

Moreover, when the lord pope, Urban V, wanted to return from Italy to Avignon, the Virgin Mary appeared to the said Lady Bridget and said to her some words in a vision, saying that this same lord pope should not return from Rome, nor from Italy, to Avignon; otherwise, the outcome would be to his loss in a brief time - as is more amply recorded in that revelation which the same Lady Bridget, with her own hand, presented to that same lord pope in Montefiascone. And present there, on that occasion, was our lord pope, Gregory XI, who was then called Cardinal Beaufort.

Moreover there, on that occasion in Montefiascone, the Virgin Mary instructed her to tell, on her own behalf, a certain hermit-priest Alphonsus, a friend and acquaintance of hers, to write down and copy the books of the revelations that had been divinely given to her and which indeed until then had been kept secret. At the death of this same lady, Christ confirmed this by instructing the same Lady Bridget to tell her confessors to hand over to the said hermit all the secret revelations and all others that they had not yet handed over in order that this same hermit might have them written out and that he might publish them to the nations for the honor and glory of God.

Moreover, in Naples and in Jerusalem too, she stayed for a long time; and there she saw some visions concerning the state and the tribulation of kingdoms and concerning the nativity and the passion of Jesus Christ and concerning the calling of the nations. Wherefore, in Jerusalem, Christ spoke to her: "My words," he said, "must for a long time be heard and proclaimed; works and signs will come afterward.

Therefore, know that there are many not yet born who are going to receive my words sweetly. Wherefore, as it says in my gospel: 'Blessed are they who hear the words of God'; so I say now: 'Blessed are they who now hear my words and will perform them in deed.' Nevertheless, know that after your passing more will receive my words and will follow them with sweetness, for they are not like a flower that will fall but like a fruit that lasts for eternity." One should know also that although during her husband's life Lady Bridget had done some penance in a hidden way, nevertheless after his death she was not content with this penance. Indeed, for thirty years she used no linen garments except the veils for her head.

Also, before her bed, she had them put on the pavement a coverlet and a little cushion for under her head; and thus she used to sleep there, having over her a single garment or a mantle. When questioned as to how she could rest there in the very intense cold that prevails in those parts of Sweden, she spoke in answer: "I feel," she said, "within myself so great a warmth from divine grace that the cold that is without does not much urge me toward a softer bed."

Day and night, however, she was accustomed to perform so many genuflections, bows, and prostrations that it was a wonder that so tender a person could endure such great labors.

It was her custom too, on Fridays, to pour on her bare flesh flaming drops from a burning candle so that they left wounds remaining; and if at any time before the next Friday these wounds healed somewhat by themselves, she then at once put her nails in and plowed them so that her body would not be without the suffering of wounds; and this she did for the sake of the memory of the passion of Christ. She also had knotty bands of cord with which she girded herself right against her flesh and which she never removed, day or night, whether she was ill or well.

When, however, she came to these parts of Rome and of Italy, she visited the holy places with devotion and great frequency; and with sufficiently great toil to herself, she observed the practice of not speaking voluntarily with anyone on the way unless she happened to have been asked a question - in which case she replied with very few words to the one speaking to her. And whenever she uttered any unconsidered word, then at once, on the cord that hung upon her breast for saying the paternoster, she diligently noted that word by which she had offended God, in order that she might not neglect to confess it and make satisfaction for it by means of penance.

Similarly too, when she visited shrines, she held her eyes in check so as not to look voluntarily at the faces of human beings. When, however, it happened that she had suddenly looked into someone's face, at once, on that same chaplet that hung at her neck, she kept a token, until, through penance, satisfaction for it had been made.

From her infancy, she was accustomed to confess every Friday. But nevertheless, she was not content with this; no, she also confessed more than once on every day of the year concerning light words and thoughts. For in her there was fear of God together with great love of him.

On Fridays, indeed, because of Christ's passion and the bitterness of the drink of gall proffered to him before his death, she was accustomed to hold in her mouth a

certain very bitter herb, which is called genciana. She also did this on other days when she had uttered some unconsidered or incautious word.

In making her confession, she was very humble and very prompt in fulfilling whatever things were enjoined upon her. Moreover, she so loved true humility that in no place did she wish to be without an instructor whom she humbly obeyed in all things. Moreover, she so loved poverty that everything that she had in her possession she put into the hands of another; and when she wished to have something, she asked her confessor the master for it in the name of Jesus Christ as humbly as if she had never possessed it.

She attended to the welfare of the persons living with her even more than she did to her own. For sometimes she was actually concealing her own ruined shoes even while asking for new ones to be given to others; and she acted similarly concerning other necessary things. Indeed, she very patiently endured everything that came; and the Blessed Virgin once spoke to her thus in a vision: "You," she said, should be like a mirror, clear and clean, and like a sharp thorn - a mirror through honest and godly behavior and through good example, but a thorn through denunciation of sinners.

In fact, Lady Bridget well demonstrated the latter point; for, wherever she was, she did this to the best of her ability. She showed it well in Famagusta while, in the presence of the king and the queen and the princes and the other magnates of the kingdom of Cyprus, she seriously and boldly narrated a revelation made to her in Jerusalem concerning the kingdom of Cyprus - despite the fact that at that time she was physically weak and infirm. This revelation too is contained in the books of the Heavenly Revelations.

Moreover, in Naples too she did not keep silent about a revelation made to her concerning the people of that same city but related it in the presence of the archbishop and three masters of theology and other doctors of canon and civil law and the other lords and prudent men, both clerical and lay. She intrepidly reproved the sins of the city and showed how they might amend their lives - just as Jesus Christ had instructed

her in a revelation and as it is more clearly and more amply recorded in the books of revelations.

Furthermore, while she was in Jerusalem, she began to weaken; and this infirmity of hers lasted for a whole year. And both at sea and on land, she most patiently endured fatigue and pain; and it was of this infirmity that she died in Rome.

It happened, finally, in Rome - five days before the day of her passing - that our Lord Jesus Christ appeared to her in front of the altar that stood in her chamber. He showed himself with a joyful face and said to her: "I had done to you what a bridegroom usually does, concealing himself from his bride so that he may be more ardently desired. Thus I have not visited you with consolations during this time; for it was the time of your testing. Therefore, now that you have been tested, go forward and prepare yourself; for now is the time when - as I had promised you - before my altar, you shall be clothed and consecrated as a nun. And henceforth you shall be counted not only as my bride, but also as a nun and a mother in Vadstena."

This is a certain villa that is called by this name; and there stands that monastery of nuns and brothers whose construction was revealed to her by God and where the said lady was to be buried. Finally Christ said to her: "Nevertheless, know that you will lay down your body in Rome until it come to the place prepared for it. For it pleases me to spare you from your labors and to accept your will in place of the completed action."

After these and many other things had been said, she made mention of and arrangements for some persons living with her and whom, before death, she said she had seen standing in God's presence.

After those things had been heard, the Lord added these words: "On the morning of the fifth day, after receiving the sacraments, call together one by one all those whom I named above; and to them tell the things to be done. And thus, amidst these words and their hands, you will come to your monastery - i.e., into my joy; and your body will be placed in Vadstena." Then, as the fifth day approached, at the moment of dawn,

Christ appeared to her again and consoled her. But when Mass had been said and after she had received the sacraments, in the hands of the aforesaid persons she sent forth her spirit.

Prayers

How to prepare before prayer

Mental prayer contains three parts: the preparation, the meditation, and the conclusion.

1. In the PREPARATION there are three acts: an act of faith, of the presence of God, and of adoration; 2, an act of humility and of sorrow for our sins, and, 3, a petition for light. They may be made in the following manner: My God, I believe Thee present within me; I adore Thee with my whole soul.

Be careful to make this act with a lively faith, for a lively remembrance of the divine presence contributes greatly to remove distractions. Cardinal Caracciolo, Bishop of Aversa, used to say that when a person is distracted in meditation there is reason to think that he has not made a lively act of faith.

2. Lord, I should now be in hell in punishment of the offences I have offered to Thee. I am sorry for them from the bottom of my heart; have mercy on me.

3. Eternal Father, for the sake of Jesus and Mary, give me light in this meditation, that I may draw fruit from it.

We must, then, recommend ourselves to the Blessed Virgin by saying a Hail Mary, to St. Joseph, to our guardian angel, and to our holy patron. These acts, says St. Francis de Sales, ought to be made with fervor, but should be short, that we may pass immediately to the meditation.

II. On entering on the meditation we must take leave of all extraneous thoughts, saying with St. Bernard, "O my thoughts! wait here;" after prayer we shall speak on other matters. Be careful not to allow the mind to wander where it wishes; but should a distracting thought enter, we must not be disturbed, nor seek to banish it with a violent effort, but let us remove it calmly and return to God. Let us remember that the devil labors hard to disturb us in the time of meditation in order to make us abandon it. Let him, then, who omits mental prayer on account of distractions, be persuaded that he gives delight to the devil. It is impossible, says Cassian, that our minds should be free

from all distractions during prayer. Let us, then, never give up meditation, however great our distractions may be. St. Francis de Sales says that if in mental prayer we should do nothing else than continually banish distractions and temptations, the meditation is well made. And before him St. Thomas taught that involuntary distractions do not take away the fruit of mental prayer. When we perceive that we are deliberately distracted, let us desist from the voluntary defect, and banish the distraction, but let us be careful not to discontinue our meditation.

The Fifteen Prayers of Saint Bridget to our Suffering Lord Jesus Christ

For a long time, St. Bridget wanted to know the number of wounds Our Lord received during His Passion. He one day appeared to her and said, "I received 5480 blows on My Body. If you wish to honor them in some way, say 15 Our Fathers and 15 Hail Marys with the following Prayers (which He taught her) for a whole year. When the year is up, you will have honored each one of My Wounds."

First Prayer

1 Our Father...

(Our Father, Who art in heaven, Hallowed be Thy Name. Thy Kingdom come. Thy Will be done, on earth as it is in Heaven. Give us this day our daily bread. And forgive us our trespasses, as we forgive those who trespass against us. And lead us not into temptation, but deliver us from evil. Amen.)

1 Hail Mary...

(Hail Mary, Full of Grace, The Lord is with thee. Blessed art thou among women, and blessed is the fruit of thy womb, Jesus. Holy Mary, Mother of God, pray for us sinners now, and at the hour of death. Amen.)

O Jesus Christ! Eternal Sweetness to those who love Thee. Joy surpassing all joy and all desire. Salvation and Hope of all sinners. Who hast proved that Thou hast no greater desire than to be among men, even assuming human nature at the fullness of time for the love of men, recall all the sufferings Thou hast endured from the instant of Thy Conception and especially during Thy Passion, as it was decreed and ordained from all Eternity in the Divine Plan. Remember, O Lord, that during the Last Supper with Thy disciples, having washed their feet, Thou gavest them Thy Most Precious Body and Blood and while at the same time Thou didst sweetly console them, Thou didst foretell them Thy coming Passion.

Remember the sadness and bitterness which Thou didst experience in Thy Soul as Thou Thyself bore witness saying, "My soul is sorrowful even unto death." Remember the fear, anguish and pain that Thou didst suffer in Thy Delicate Body before the torment of the Crucifixion, when, after having prayed three times, bathed in a sweat of

blood. Thou wast betrayed by Judas, Thy disciple. Arrested by the people of a nation Thou hadst chosen and elevated. Accused by false witnesses. Unjustly judged by three judges during the Flower of Thy Youth and during the Solemn Paschal Season. Remember that Thou wast despoiled of Thy Garments and clothed in those of derision. That Thy Face and Eyes were veiled. That Thou wast buffeted, crowned with thorns and a reed placed in Thy Hands. That Thou was crushed with blows and overwhelmed with affronts and outrages. In memory of all these pains and sufferings which Thou didst endure before Thy Passion on the Cross, grant me before my death, true contrition, a sincere and entire confession worthy satisfaction and the remission of all my sins. Amen.

Second Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! True Liberty of Angels, Paradise of Delights, remember the horror and sadness which Thou didst endure when Thy enemies, like furious lions, surrounded Thee and by thousands of insults, spits, blows, lacerations and other unheard of cruelties, tormented Thee at will. In consideration of these torments and insulting words, I beseech Thee, O My Savior, to deliver me from all my enemies, visible and invisible and to bring me under Thy Protection to the perfection of Eternal Salvation. Amen.

Third Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Creator of Heaven and earth. Whom nothing can encompass or limit. Thou who dost enfold and hold all under Thy Loving Power, remember the very bitter pain Thou didst suffer when the Jews nailed Thy Sacred Hands and Feet to the Cross by blow after blow with big blunt nails and not finding Thee in a pitiable enough state to satisfy their rage, they enlarged Thy Wounds and added pain to pain and with

indescribable cruelty, stretched Thy Body on the Cross, pulled Thee from all sides thus dislocating Thy Limbs. I beg of Thee, O Jesus, by the memory of this most Loving Suffering of the Cross, to grant me the Grace to fear Thee and to love Thee. Amen.

Fourth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Heavenly Physician, raised aloft on the Cross to heal our wounds with Thine. Remember the bruises which Thou didst suffer and the weakness of all Thy Members which were distended to such a degree that never was there pain like unto Thine. From the Crown of Thy Head to the Soles of Thy Feet, there was not one spot on Thy Body that was not in torment and yet, forgetting all Thy Sufferings, Thou didst not cease to pray to Thy Heavenly Father for Thy enemies saying, "Father, forgive them, for they know not what they do." Through this Great Mercy and in memory of this suffering, grant that the remembrance of Thy Most Bitter Passion may effect in us, a perfect contrition and the remission of all our sins. Amen.

Fifth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Mirror of Eternal Splendor, remember the sadness which Thou experienced when contemplating in the Light of Thy Divinity, the predestination of those who would be saved by the Merits of Thy Sacred Passion, Thou didst see at the same time, the great multitude of reprobates who would be damned for their sins and Thou didst complain bitterly of those hopeless lost and unfortunate sinners. Through this Abyss of Compassion and Pity, and especially through the Goodness which Thou displayed to the good thief when Thou didst say to him, "This day, thou shalt be with Me in Paradise." I beg of Thee, O Sweet Jesus, that at the hour of my death, Thou wilt show me Mercy. Amen.

Sixth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Beloved and Most Desirable King, remember the grief Thou didst suffer, when naked and like a common criminal, Thou was fastened and raised on the Cross. When all Thy friends abandoned Thee, except Thy Beloved Mother, who remained close to Thee during Thy Agony and whom Thou didst entrust to Thy faithful disciple when Thou saidst to Mary, "Woman, behold thy son!" and to St. John, "Son, behold thy Mother!" I beg of Thee, O My Savior, by the sword of sorrow which pierced the soul of Thy Holy Mother, to have compassion on me in all my trials and tribulations, both corporal and spiritual, and to assist me in all my trials, and especially at the hour of my death. Amen

Seventh Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Inexhaustible Fountain of Compassion. Who by a profound gesture of Love, said from the Cross, "I thirst!" Suffered from the thirst for the salvation of the human race. I beg of Thee, O My Savior, to inflame in our hearts the desire to tend toward perfection in all our acts and to extinguish in us the concupiscence of the flesh and the ardor of worldly desires. Amen.

Eighth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Sweetness of Hearts, Delight of The Spirit, by the bitterness of the vinegar and gall which Thou didst taste on the Cross for Love of us, grant us the grace

to receive worthily, Thy Precious Body and Blood during our life and at the hour of our death, that They may serve as a remedy and consolation for our souls. Amen.

Ninth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Royal Virtue, Joy of the Mind, recall the pain Thou didst endure when, plunged in an ocean of bitterness at the approach of death, insulted, outraged by the Jews, Thou didst cry out in a loud voice that Thou wast abandoned by Thy Father, saying, “ My God, My God, why hast Thou forsaken Me?” Through this anguish, I beg of Thee, O My Savior, not to abandon me in the terrors and pains of my death. Amen.

Tenth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Who art the beginning and end of all things, life and virtue, remember that for our sakes, Thou was plunged in an abyss of suffering from the Soles of Thy Feet to the Crown of Thy Head. In consideration of the enormity of Thy Wounds, teach me to keep, through pure love, Thy Commandments, whose way is wide and easy for those who love Thee. Amen.

Eleventh Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Deep Abyss of Mercy. I beg of Thee, in memory of Thy Wounds which penetrated to the very Marrow of Thy Bones and to the Depth of Thy Being, to draw

me, a miserable sinner, overwhelmed by my offenses, away from sin and to hide me in Thy Wounds until Thy anger and just indignation shall have passed away. Amen.

Twelfth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Mirror of Truth, Symbol of Unity, Link of Charity, remember the multitude of wounds with which Thou wast covered from head to foot, torn and reddened by the spilling of Thy Adorable Blood. O Great and Universal Pain which Thou didst suffer in Thy Virginal Flesh for the love of us! Sweetest Jesus! What is there that Thou couldst have done for us that Thou hast not done?! May the Fruit of Thy Sufferings be renewed in my soul by the faithful remembrance of Thy Passion, and may Thy Love increase in my heart each day until I see Thee in Eternity. Thou who art the treasury of every real good and every joy, which I beg Thee to grant me, O Sweetest Jesus, in Heaven. Amen.

Thirteenth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Strong Lion, Immortal and Invincible King, remember the pain which Thou didst endure when all Thy Strength both moral and physical, was entirely exhausted, Thou didst bow Thy Head saying, "It is consummated!" Through this anguish and grief, I beg of Thee Lord Jesus, to have mercy on me at the hour of my death when my mind will be greatly troubled and my soul will be in anguish. Amen.

Fourteenth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! Only Son of the Father, Splendor and Figure of His Substance, remember the simple and humble recommendation Thou didst make of Thy Soul to Thy Heavenly Father saying, "Father, into Thy Hands, I commend My Spirit!" And with Thy Body all torn, Thy Heart broken and the Bowels of Thy Mercy open to redeem us, Thou didst expire. By this Precious Death, I beg of Thee, O King of Saints, comfort me and help me to resist the devil, the flesh and the world, so that being dead to the world, I may live to Thee alone. I beg of Thee, at the hour of my death, to receive me, a pilgrim and an exile returning to Thee. Amen.

Fifteenth Prayer

1 Our Father...

1 Hail Mary...

O Jesus! True and Fruitful Vine, remember the abundant outpouring of Blood which Thou didst so generously shed from Thy Sacred Body as juice from grapes in a wine press. From Thy Side, pierced with a lance by a soldier, Blood and Water issued forth until there was not left in Thy Body a single drop and finally, like a bundle of myrrh, lifted to the top of the Cross, Thy Delicate Flesh was destroyed, the very Substance of Thy Body withered and the Marrow of Thy Bones dried up. Through this bitter Passion and through the outpouring of Thy Precious Blood, I beg of Thee, O Sweet Jesus, to receive my soul when I am in my death agony. Amen.

Conclusion

O Sweet Jesus! Pierce my heart so that my tears on penitence will be my bread day and night. May I be converted entirely to Thee. May my heart be Thy perpetual habitation. May my conversation be pleasing to Thee and may the end of my life be so praiseworthy, that I may merit Heaven and there with Thy saints, praise Thee forever. Amen.

The Rosary

We highly recommend that all 15 decades of the Rosary be prayed daily. Our Lady repeatedly emphasized the importance of praying the Rosary each day in her messages at Fatima. She even said that Francisco would have to pray “many rosaries” before he could go to Heaven. Praying all 15 decades of the Rosary each day can be accomplished in a variety of ways. However, for many it is best accomplished by praying a part of the Rosary at different times of the day, for example, the joyful mysteries in the morning, sorrowful mysteries at midday, and glorious mysteries in the evening. The Hail, Holy Queen only needs to be prayed at the end of the entire day’s rosary.

St. Louis De Montfort (+1710): “Blessed Alan de la Roche who was so deeply devoted to the Blessed Virgin had many revelations from her and we know that he confirmed the truth of these revelations by a solemn oath. Three of them stand out with special emphasis: the first, that if people fail to say the Hail Mary (the Angelic Salutation which has saved the world – Luke 1:28) out of carelessness, or because they are lukewarm, or because they hate it, this is a sign that they will probably and indeed shortly be condemned to eternal punishment.”

An essential part of the Rosary is meditation on the mysteries, episodes in the life of Our Lord and Our Lady. This means thinking about them, visualizing them, considering the graces and merits displayed in them, and using them for inspiration to better know and love God. It is also common to focus on a particular virtue with each mystery.

THE SIGN OF THE CROSS

With your right hand, trace a cross by touching your forehead, then chest, left shoulder and right shoulder while saying: “In the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit. Amen.”

APOSTLE'S CREED

I believe in God, the Father Almighty, creator of heaven and earth. I believe in Jesus Christ, his only son, our Lord. He was conceived by the power of the Holy Spirit, was born of the Virgin Mary. He suffered under Pontius Pilate, was crucified, died and was buried. He went down to the dead. On the third day, he rose again. He ascended into heaven, and is seated at the right hand of the Father. He will come again in glory to judge the living and the dead. I believe in the Holy Spirit, the Holy Catholic Church, the communion of saints, the forgiveness of sins, the resurrection of the body, and life everlasting. Amen.

OUR FATHER

Our Father, Who art in Heaven, hallowed be Thy name; Thy Kingdom come, Thy will be done on earth as it is in Heaven. Give us this day our daily bread; and forgive us our trespasses as we forgive those who trespass against us; and lead us not into temptation, but deliver us from evil. Amen.

SAY THREE "HAIL MARY" PRAYERS

Hail Mary, full of grace, the Lord is with thee; blessed art thou among women, and blessed is the fruit of thy womb, Jesus. Holy Mary, Mother of God, pray for us sinners, now and at the hour of our death. Amen.

* At the first "Hail Mary" you add after the word "Jesus" 'who increases our faith'.

* At the second "Hail Mary" you add after the word "Jesus" 'who increases our hope'.

* At the third "Hail Mary" you add after the word "Jesus" 'who increases us in love'.

GLORY BE

Glory be to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit. As it was in the beginning, is now, and ever shall be, world without end. Amen.

- ANNOUNCE THE MYSTERY (JOYFUL, SORROWFUL OR THE GLORIOUS MYSTERIES)

* First Joyful Mystery – The Annunciation (Prayer about: Humility)

* Second Joyful Mystery – The Visitation (Prayer about: Love of Neighbor)

* Third Joyful Mystery - The Nativity (Prayer about: Poverty of Spirit)

* Fourth Joyful Mystery - The Presentation (Prayer about: Purity of mind and body)

* Fifth Joyful Mystery - The Finding of the Child Jesus In the Temple (Prayer about: Obedience)

* First Sorrowful Mystery - The Agony In the Garden (Prayer about: God's Will be done)

* Second Sorrowful Mystery - Scourging At the Pillar (Prayer about: Mortification of the senses)

* Third Sorrowful Mystery - The Crowning With Thorns (Prayer about: Reign of Christ in our heart)

* Fourth Sorrowful Mystery - The Carrying of the Cross (Prayer about: Patient bearing of trials)

* Fifth Sorrowful Mystery – The Crucifixion (Prayer about: Pardoning of Injuries)

* First Glorious Mystery – The Resurrection (Prayer about: Faith)

* Second Glorious Mystery – The Ascension (Prayer about: Christian Hope)

* Third Glorious Mystery - The Descent of the Holy Spirit (Prayer about: Gifts of the Holy Spirit)

* Fourth Glorious Mystery – The Assumption (Prayer about: To Jesus through Mary)

* Fifth Glorious Mystery - The Coronation (Prayer about: Grace of Final Perseverance)

- SAY ONE "OUR FATHER"

- SAY TEN "HAIL MARY" PRAYERS WHILE MEDITATING ON THE FIRST ROSARY MYSTERY (AFTER EVERY "HAIL MARY, FULL OF GRACE, THE LORD IS WITH THEE, BLESSED ART THOU AMONGST WOMEN AND BLESSED IS THE FRUIT OF THY WOMB, JESUS" ADD:

Joyful Mysteries

- * 'who you, o Virgin, has received through the Holy Spirit' ...
- * 'who you, o Virgin, has carried to Elisabeth' ...
- * 'who you, o Virgin, has given birth to' ...
- * 'who you, o Virgin, has carried to the temple' ...
- * 'who you, o Virgin, has recovered in the temple' ...

Sorrowful Mysteries

- * 'who for us has sweated blood' ...
- * 'who for us has been scourged' ...
- * 'who for us has been crowned with thorns' ...
- * 'who for us has carried the cross' ...
- * 'who for us has been crucified' ...

Glorious Mysteries

- * 'who has risen from the dead' ...
- * 'who has ascended into heaven' ...
- * 'who has sent us the Holy Spirit' ...
- * 'who has taken you up, o Virgin, into heaven' ...
- * 'who has crowned you, o Virgin, in heaven' ...

- SAY ONE "GLORY BE"

- SAY THE "FATIMA PRAYER"

O my Jesus, forgive us our sins, save us from the fires of hell. Lead all souls into heaven, especially those who are in most need of thy mercy. Amen.

- REPEAT THIS SEQUENCE FOR REMAINING MYSTERIES

SALVE REGINA

Hail, Holy Queen, Mother of mercy, our life, our sweetness and our hope. To thee do we cry, poor banished children of Eve. To thee do we send up our sighs, mourning and weeping in this valley of tears. Turn then, most gracious advocate, thine eyes of mercy toward us, and after this our exile, show unto us the blessed fruit of thy womb, Jesus. O clement, O loving, O sweet Virgin Mary.

Pray for us, O holy Mother of God.

That we may be made worthy of the promises of Christ.

Let us pray. O God, whose only begotten Son, by His life, death, and resurrection, has purchased for us the rewards of eternal life, grant, we beseech Thee, that meditating upon these mysteries of the most holy Rosary of the Blessed Virgin Mary, we may imitate what they contain, and obtain what they promise, through the same Christ our Lord. Amen.

- FINISH WITH THE "SIGN OF THE CROSS"

With your right hand, trace a cross by touching your forehead, then chest, left shoulder and right shoulder while saying: "In the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit. Amen."

The Prayer of St. Ephram

O Lord and Master of my life,
take from me the spirit of sloth, despondency, lust for power and idle talk.
(Prostration)

But grant unto me, Thy servant,
a spirit of chastity, humility, patience and love.
(Prostration)

Yea, O Lord and King,
grant me to see mine own faults
and not to judge my brothers and sisters.
For blessed art Thou unto ages of ages.
Amen.
(Prostration)

O God, cleanse Thou me a sinner. (Repeat 12 times, with as many bows, and then again the whole prayer from the beginning throughout, and after that one great prostration.)

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET

Free DVDs and Books

Listing of Sections (CLICK ON ANY SECTION BELOW TO GO DIRECTLY TO IT)

- [Important Spiritual Information You Must Know to be Saved \(Introduction\)](#)
- [Natural Family Planning \(NFP\), the Marital Sexual Act, and Procreation](#)
 - [Sexual Pleasure, Lust, and the Various Sexual Acts in Marriage](#)
 - [Chastity: The Angelic Virtue](#)
 - [The Biblical and Apostolic Foundation for Priestly Chastity](#)
- [Important Christian Dogma You Must Believe to be Saved \(Introduction\)](#)
- [About Receiving the Sacraments From Heretics and Prayer in Communion With Heretics \(Introduction\)](#)

IMPORTANT SPIRITUAL INFORMATION YOU MUST KNOW TO BE SAVED

MORTALLY SINFUL MEDIA!

“Know also this, that, in the last days, shall come dangerous times. Men shall be lovers of themselves, covetous, haughty, proud, blasphemers, disobedient to parents, ungrateful, wicked, without affection, without peace, slanderers, incontinent, unmerciful, without kindness, Traitors, stubborn, puffed up, and lovers of pleasures more than of God: Having an appearance indeed of godliness, but denying the power thereof. Now these avoid.” (2 Timothy 3:1-5)

Most people of this generation, even those who profess themselves Christian, are so fallen away in morals that even the debauched people who lived a hundred years ago would be ashamed of the many things people today enjoy. And this is exactly what the devil had planned from the start, to step by step lowering the standard of

morality in the world through the media until, in fact, one cannot escape to sin mortally by watching it with the intention of enjoying oneself. Yes to watch ungodly media only for enjoyment or pleasure or for to waste time (which could be used for God), as most people do, is mortally sinful.

54 years ago (1956), Elvis Presley had to be filmed above the waist up on a tv-show because of a hip-swiveling movement. Not that it was an acceptable performance, everything tending towards sensuality is an abomination, but still it serves to prove how much the decline has come since then, when even the secular press deemed inappropriate what today would be looked upon as nothing. But even at that time, in major Hollywood films like *The Ten Commandments*, could be seen both women and men that are incredibly immodestly dressed. The fall and decline of morals have been in progress ever since the invention of motion picture. God allowed this deceit to be invented because of people's sins, especially for sins of the flesh. The media have such power that it preconditions peoples mind in such a way - since people look at TV as reality - that what was shameful yesterday will be the norm today! So if the media shows immodesty as norm, norm it will become!

TV-SERIES, FILMS, CARTOONS

We already know that almost everything on television will have the most abominable impurities and abominations presented in them so that a parent should be appalled by it and refuse his children to even take part of it, but this, sadly, is not the case for most. You will be amazed at how far this goes. Even children cartoons which one could think was acceptable and modest, is far from acceptable or modest but even many times worse then the general media broadcasted for older viewers, which will be dealt with shortly.

Firstly, you will almost always see fornication and adultery or other sexual impurities and sins of the flesh presented throughout the godless media as the norm to live, along with a rejection of the traditional way that people lived in before the beginning of 19th century. The sexual suggestions and perversions are endless in these shows. To sit and watch such shows or to allow your children to watch such shows is not only insanity but a clear mortal sin.

Secondly, there is a comedic part on almost every show which seems to hold no sin, but when examined closely will be revealed for what it really is. For gloating (also

called disability humor) which is a most abominable and uncharitable sin will most certainly be impossible to escape if you watch TV-series! This odious sin of gloating prevails in every kind of media such as cartoons, films and shows, where people are beating each other or laughing at the different calamities or stupidities that another person will experience. Think about how evil this is: to laugh at another person's calamity or sorrow! Yet, you cannot escape seeing this when you watch TV! Do to others as you would have them do to you, was one of the commandments of our Lord! (Matthew 7:12) - You would not want someone laughing or making fun of your calamities and miss-happenings, yet we laugh and approve it when sad things happen to others? Then we have the constant jokes about the Christian religion with countless of derogatory words uttered in a most blasphemous spirit by the media when it tries to depict how utterly stupid, foolish, and out of date it is to be a firm Bible believing Christian. The constant ridicule and mockery of God and the Christian religion should be sufficient cause for rejecting this mortally sinful filth entirely! Again, you would not approve of a show that blasphemed you, a friend, child or wife, yet you watch shows making a mockery of God and religion which is worth infinitely more than weak human beings.

Thirdly, we have the specifically evil sin of immodest clothing and make-up which every show holds as law to be followed, and there is no exception in cartoons for children. Most women-characters are half dressed or half naked in these cartoons showing off their whole body in a sexually suggestive way. This, in fact, is what the devil wants, for he preconditions children's sexuality to grow at a young age. The little mermaid for example, the main character in the Disney movie called "The Little Mermaid", is completely naked from the waist up except for a small covering of sea shells over her breasts which is outrageous to say the least! Sadly, this is how most characters dress! The woman-character in Aladdin the movie is immodestly dressed showing most parts of her body. She even sexually seduces one of the males in a scene for whatever reason, and this is what our kids are watching and learning, from Satan himself! If you have allowed your children to watch such things, you should be ashamed of yourself!

There is a perfect reason why young children become sexually active at a young age. Young children watching such films and shows imitates the behavior, movements and way of acting by the characters; for example: the eye-rollings, the seducing of men or of women, the hip-swirlings and the seducing way of moving the body and the seducing way of walking, etc.

Tinker bell, a character featured in many Disney shows, is considered to be one of the most important branding icons of Disney, (according to Wikipedia sources).

“Tinker Bell is illustrated as a young (sexy), blonde haired, big blue eyed, white female, with an exaggerated hour-glass (model-shaped) figure. She is clad in a short lime-green (ultra revealing miniskirt) dress with a rigid trim, and green slippers with white puffs. She is trailed by small amounts of pixie dust when she moves, and this dust can help humans fly if they 'believe' it will (we will see more of the magic fairy tale crap and 'belief' in the occult, all for our children to watch as we move along). Some critics have complained that Tinker Bell is too sexually suggestive.” (And this is supposed to be a character for children movies. Outrageous to say the least, even the secular world agrees!)

These are just some of the examples I can come to think of, and my knowledge about children shows is very limited. One with more knowledge could easily fill a number of volumes on the same subject.

The sin of immodest clothing and make-up brings up innumerable impure and lustful thoughts, which is just what the devil wants when he incites people to commit these sins of immodest clothing and painting the face with makeup, as only harlots and heathens did until recently when “Catholics” started to follow this trend. Those who do these things, do them for the sole reason of making others lust at them, or for to make themselves seem more attractive to others. This is sinful to say the least and very displeasing to God.

Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they were tempted to sexual impurities in their thoughts by the media they watched! Will you follow them or let your children follow them and be the cause of your greater sorrow, when on top of being condemned, you must endure to be tormented forevermore by your own child? Absolute madness! You must hinder your child to use makeup and immodest clothing at any cost! You can only hope to save yourself from hell if you do everything in your power to prevent your children going there. Are you? If they refuse to obey you, throw them out! If they are youngsters, why then don't they obey you? There is a perfect reason why sacred scripture commands chastisement in the education of our children!

“He that loveth his son, frequently chastiseth him, that he may rejoice in his

latter end... Give thy son his way, and he shall make thee afraid: play with him, and he shall make thee sorrowful. Laugh not with him, lest thou have sorrow, and at the last thy teeth be set on edge. Give him not liberty in his youth, and wink not at his devices. Bow down his neck while he is young, and beat his sides while he is a child, lest he grow stubborn, and regard thee not, and so be a sorrow of heart to thee. Instruct thy son, and labour about him, lest his lewd behaviour be an offence to thee.” (Ecclesiasticus 30:1-13)

Don't be fooled by the world. You do no sin whatsoever before God if you chastise your children in the education of righteousness. The world, or in truth, Satan, who rule this world, has made laws that says chastisement of children are wrong. This is one of many reasons he has succeeded to achieve the downfall of society! Remember that rebellious and ungodly children were one of the end times prophecies that the Bible mentioned (2 Timothy 3:1-5).

Fourthly, there is the abominable and mortal sin of blasphemy which is uttered in almost every TV- show, even going so far as to exchange the name of God, Jesus or Christ for curse words. A few hundred years ago, people would have been horrified to commit this sin since it was then rightly punished by execution. But now, people commit this sin constantly and without fear, without anyone raising an eyebrow. Yet, when death comes, all blasphemers will open their eyes and find that they are in a sea of fire to burn and be tormented for all eternity. If you watch things which contain blasphemy, which would be almost every film or show in this age, then you are literally sick and despicable and Hell will be long for you unless you repent immediately and resolve to never do so again. Death will come and grab you whether you like it or not.

Fifthly, there is the universal acceptance of false religions, magic and occultism which was rightly punishable by death earlier in our history but which now is norm in the media. You will see the horrible sin of magic and occultism in every kind of TV-show; for example, in animated cartoons it's almost 'always' the norm; it is also a frequent occurrence on other shows broadcasted for the general public such as Buffy the vampire slayer, Charmed, Sabrina the Teenage Witch, etc! Many famous comedies are also making this evil filth seem fun and acceptable. But then again, the norm of comedian shows is to make fun of things that are abominable and sinful. A person cannot watch comedy-shows without being guilty of grave sin, for how can a person take delight and laugh about things which displease God?

Just to show you how far the sin of idolatry, magic, new age and occultism have come in the media, the following will be presented about the major blockbuster movie hit, Avatar.

This article will prove that a person watching media will be forced to agree or disagree with a number of events that unfolds throughout the storyline, and every time a person agrees with or fails to disagree with that which is against God, he in fact commits a grave sin. This is what makes the watching of media so deadly. People nowadays don't fathom the severity of this crime but it is easily understood to be a most evil crime when one realizes that God will judge our every thought as a deed.

“James Cameron's, Avatar, is a movie where worshipping a tree and communing with spirits are not only acceptable; they are attractive. Avatar is also markedly pantheistic and essentially, the gospel according to James Cameron. This pantheistic theme that equates God with the forces and laws of the universe is outwardly depicted by the heroes and heroine in the movie who all worship Eywa, the "All Mother" Goddess, who is described as "a network of energy" that "flows through all living things.”

“Overall, the movie is strewn with ritualistic magic, communion with spirits, shamanism, and blatant idolatry as it conditions the audience to believe these pagan occult lies. In addition, the audience is led to sympathize with the Avatar and even ends up pulling for him as he is initiated into pagan rituals. Even the lead scientist becomes a pagan in the end, proclaiming that she is "with Eywa, she's real," and goes to be with her upon her death.”

People nowadays don't fathom the severity of this crime of magic, idolatry and paganism but it is easily understood to be a most evil crime when one realizes that magicians and occultists are communing with the devil when they do their magical rituals or offerings, whether it be worshipping a tree or stone, or something made by human hand. We are constantly being bombarded throughout the media to accept, magic, paganism, spiritualism, occultists, etc, in other words, false religions, which clearly shows that Satan is involved here.

Psalms 95:5- "For all the gods of the Gentiles are devils..."

1 Cor. 10:20- "But the things which the heathens sacrifice, they sacrifice to devils,

and not to God. And I would not that you should be made partakers with devils.”

If someone were to make a show that presented child perversion paedophilia as a good and normal thing to do, everyone would be appalled, but now the worldly media present the communing with demons as something good and allowable and no one raises an eyebrow. To watch such filth is mortally sinful and your torment in hell will be eternal if you watch such things or allow your children to watch such things.

Sixthly, there is the most evil sin of greed and love of possessions which is showed universally on TV as something good and praiseworthy to follow. You will see the most extravagant displays of worldly excesses! This is abominable first off, since every kind of excess is an affront against the many poor people who don't have enough money to even feed themselves with, and secondly since it tempts people to seek these useless and unnecessary things such as expensive cars, houses, and golden necklaces etc... instead of being content with food, clothing and shelter as the Apostle tells us to be. If God judges even every thought that you will have, how much more will He not judge deeds which is what watching ungodly media is!

It should also be understood that media gives the person who watches it a drug-like experience, an experience of false and unholy fire. The most dangerous effect from media is the dream state it puts a person into. After watching something worldly which made an impression, this is what will occupy your mind and your feelings for most part of the day or even weeks to come. From the blockbuster movie Avatar, this demonstration can be seen clearer. A news article published in the Economic Times reads as following:

'Avatar' driving us to suicide, say fans

LOS ANGELES: 'Avatar' may have enthralled worldwide audiences with its imagery of an utopian alien world but movie-goers have complained of depression and even suicidal thoughts after watching the sci-fi hit.

Fans of James Cameron's 3D magnum opus are seemingly finding it hard to separate fact from fiction and Internet forums have been flooded with posts by movie-goers plagued with suicidal thoughts about not being able to visit the planet Pandora, reported CNN online.

North American fan site 'Avatar Forums' has received 2,000 posts under a

thread entitled 'Ways to cope with the depression of the dream of Pandora being intangible'.

Forum administrator Philippe Baghdassarian said, "The movie was so beautiful and it showed something we don't have here on earth. I think people saw we could be living in a completely different world and that caused them to be depressed."

Forum user 'Okoi' writes, "After I watched 'Avatar' at the first time, I truly felt depressed as I 'wake' up in this world again."

It should be understood that this depression arise from a lack of faith in God. The world they really long for is not a fairy tale dream world as depicted in the movie Avatar, but in fact the realm of Heaven and the eternal vision of God – for this is where all humanity were destined to come to had they abstained from sinning and loving the world through their five senses. No one can be happy without God, for God is happiness. Depression arises from a guilty conscience when a person refuses to do what he should to achieve salvation and the eternal vision of God. Satan is exchanging a longing of the real Heaven in people's minds for a longing of fairy-tale-dreams in the media. Saddening to say the least!

A Christian should be spending his time on growing in his faith by praying, reading, and other good works, but most people do instead the contrary, and wastes most of their time on useless tales and fables, which will occupy their minds instead of God. That is why evil media leads countless souls to eternal damnation and the torments of hell. And this is also a clear fulfillment of end times prophecies, which said many would turn from God unto fables and fairy tales. Are you one of those prophesied about?

“For there shall be a time, when they will not endure sound doctrine; but, according to their own desires, they will heap to themselves teachers, having itching ears: And will indeed turn away their hearing from the truth, but will be turned unto fables.” (2 Timothy 4:3-4)

This prophecy also predicted the false theory of evolution which a Christian, of course, cannot believe in since it contradicts the biblical story of creation, with death entering into the world first after sin.

CARTOONS

The second greatest evil after the sexuality and immodesty in children's shows is the constant bullying and fun making of the weaker characters, and the violence in both magazines, shows, films (and video games of course). Even the secular press acknowledges that children's shows oftentimes are more violent than other programs broadcasted for the general public! This article below was taken from the Daily Mail and clearly proves this point further.

“High levels of violence in cartoons such as Scooby-Doo can make children more aggressive, researchers claimed yesterday. They found that animated shows aimed at youngsters often have more brutality than programs broadcast for general audiences. And they said children copied and identified with fantasy characters just as much as they would with screen actors.

The study also found that youngsters tended to mimic the negative behaviour they saw on TV such as rumour-spreading, gossiping and eye-rolling. The U.S. psychologists quizzed 95 girls aged ten and 11 about their favourite TV shows, rating them for violent content and verbal and indirect aggression. The shows included Lost, Buffy the Vampire Slayer, American Idol, Scooby-Doo and Pokemon.

The researchers found that output aimed at children as young as seven, which included a number of cartoons, had the highest levels of violence. They recorded 26 acts of aggression an hour compared with just five in shows aimed at general audiences and nine in programmes deemed unsuitable for under-14s. 'Results indicated that there are higher levels of physical aggression in children's programmes than in programmes for general audiences,' the study said.”

The following story was taken from a Chinese newspaper further proving the point on how bullying, rebellion, disobedience, etc. is taught to children through anime/cartoons/magazines.

Educators Worry About Influence of Cartoons on Children

“Like many other eight-year-olds, Liu Yimin's favorite heroes aren't great

scientists, or the national soccer team, or popular Chinese icons like Lei Feng. (According to the worldly norm, one should idolize weak human beings.)

His heroes are two Japanese animated characters who defy their parents and teachers. Local educators are worried and say that some of characters may be a bad influence on youngsters.

Xin San, an arrogant kindergarten student, bullies the weak, battles the strong, and constantly lusts after women - lots of women.

"I think the content of these shows is too mature for children," said Zhang Jinlian, director of the Shanghai Children and Juvenile Psychological Guidance Center. She said many students like to imitate the actions of these cartoon kids, causing trouble in the classroom and at home. Zhang would like to see steps taken to prevent children from reading books and watching videos and VCDs about Xin San, but the cartoon kid is just too popular to be avoided.

But today's kids don't want to be instructed, they want innovative cartoons with characters who are rebellious, Xu pointed out. Sales of books and VCDs of the two cartoon series, plus viewer ship levels of the "Chibi Maruko Chan" on Shanghai TV prove that rebellion is very popular with local youngsters.

Unfortunately, children are picking up those rebellious attitudes. Zhang said that many children now bully their parents into buying them a new toy - a trick that they picked up from Chibi Maruko Chan (undoubtedly they also bully their weaker classmates as they have been taught). Even worse, she said, some young boys lustfully gaze at their girl classmates."

A while ago, when the Catholic Church had a great impact on morality in the Christian society, people looked up to and adored our divine savior Jesus Christ, the blessed Virgin Mary, and the fame and virtues of the Saints. Every Catholic child had a patron Saint of his choosing to look up to and follow. What better examples in virtues and good manners can there possibly be?

Satan has in fact exchanged an adoration of God for man through the media. This is why children nowadays look up to actors, artists, heroes or characters mainly found in media. What child today would not want to be as Superman, Spiderman or any other Superhero, who is depicted in the media as invincible, adored, and beloved by

all? Why are both grownups and children nowadays so prideful and violent, unloving, disobedient, lustful and arrogant, etc., if not because we through media have been conditioned to act and behave in this way? With the devil as an example through his debauched actors and animated characters, it will always end badly.

With holy examples, such as of our Savior himself and of the Saints, virtues such as humility, patience, charity and love flourish and is found. Therefore, learn to educate your children in the knowledge of Christ and of His Saints, give them Catholic books about Saints so that they can learn about virtues, and good Catholic films about the Saints. You can find a lot of different Catholic books from Saints at this site below, and more is added frequently!

<http://www.catholic-saints.net/>

You cannot allow your children to watch anything unless you are 100% certain that the film, show or audio, they are viewing, have nothing in it that are against God's law. Unless you keep this standard, you will have your children tormenting you for all eternity in hell since you allowed evil influences and sins to effect them at an early age. You are responsible for their spiritual well being as long as they live under your roof. This, of course, should make every parent very nervous. For if you had a real live tiger in your bedroom, you would never allow your child in there since the animal could kill them and eat them. The TV, Internet or media is far more dangerous than a tiger ever will be since it kills the immortal soul of your precious child! Yet, most people allow their children to watch TV without any supervision. If you say that you cannot supervise their viewing of media, then throw out the TV and other media appliances that they use to access sinful things or prepare yourself to suffer the eternal consequences in the fire of Hell for your actions!

Now a further examination will be made on the different kinds of programs that are presented throughout the media.

Now, you might ask: "So are you forbidding all media as wrong and sinful to watch?" The answer is no. Not all media is bad, but almost everything on television is however. You might have to watch less at what the box has to offer for you. There are for example numerous great religious films and series which is totally acceptable and good for the Spirit to watch (even though, in many films, especially newer ones, there will be immodest scenes or scenes of impurity. A Christian must not look on films or series which they know have bad scenes that will tempt them). Religious

films are the best since they direct your mind toward spiritual things and God, which cannot be said of worldly films. When I am talking about Religious films, I am not referring to these worldly films disguised as religious films, which really has nothing at all to do about spirituality but really about the world, for example, stories about a man falling in love with a woman or a woman falling in love with a man, or other worldly motives, with jokes, much vain talk, etc. This is complete and utter nonsense and serves nothing at all for the edifying of soul, mind or body, and should be totally avoided as the trash it really is!

Most documentaries for example, (regarding on what documentaries you watch) can be watched even if most of them aren't good or edifying to the soul.

Documentaries on prophecies, end times or doomsday, is acceptable since it draws your mind toward the end, death and coming judgment. Documentaries on animals, nature, space, history, etc. are in themselves not evil or sinful or contrary to God, and can be watched. However, they will many times be the beginning of great evil and sin. Whatever you watch or listen to, it is always a danger if you get too attached to it and allow too much time to be spent on it every day. As a rule, if you cannot stand a single day without visual and audible media, (television and music) this is a clear sign that you are addicted to media. So if you must watch something and if you can't abstain, you need to learn to watch programs that are not against God or Christian morals. But, the danger still of watching these are the same as with other bad shows since they will direct your mind towards worldly things, but at least it draws your mind towards God's creation or history which one may contemplate and draw fruit from, which cannot be said of fables and fairy-tale, pro-evolution anti-God films.

People however, that always prioritize worldly activities before spiritual ones will most assuredly lose their souls. A person must be able to make a resolution to leave worldly activities for hours per day and offer up those hours for God in solitude by praying and reading his words. Many people have time, but they spend it badly and chose to watch media or doing other fruitless works of damnation.

You would be a Saint if you had the same desire and longing for God as you have for worldly things. You can only receive a desire, love and longing for God as you have for worldly things when He is whom you desire and strive for above all other things. This will not happen as long as you are over-attached to worldly things. You must also be able - or at least have a desire to be able to - to come to the point were you want to give up watching media completely. For if a person doesn't even desire the

better part, how then can he grow? God is the better and best part!

All films and series that leads your mind toward fantasies and fables such as Lord of the rings, Heroes, Smallville, Avatar, etc, even if we were to say, for the sake of argument, that they have nothing in them against God (which is not true), should still be avoided, since they direct our minds from God, from the natural world we live in, toward fantasies and all kinds of thoughts referring thereto. This is the main cause for it being so dangerous and the reason why so many persons watching these shows have unwholesome unrealistic desires or depressions. For a person that spends much time on finding God, will evidently dream and long much for God and come close to Him. In contrast, a person that spends much time on the world, is far from God and dead before God!

Now you might ask: “May I then watch other worldly films or series if the story is fixed on realistic things or the creation of God?” The answer to this question is that it depends on what movie or show you want to watch. I would say that one can watch movies and series about the end of the world, the afterlife and the paranormal, etc, since it leads your mind toward the judgment and the death of the body to come which is a good thing. From this can be understood that it depends on what fruit can be drawn out from it to begin with. *“Every tree therefore that bringeth not forth good fruit, shall be cut down and cast into the fire.” (Luke 3:9)*

You will without a doubt bring forth bad fruit if you spend much time on bad things. So if the film or show is about worldly and vain things, then one should not watch such shows since the fruit thereof is empty and vain. This point can be further proved from sacred scripture.

“Beware lest any man cheat you by philosophy, and vain deceit; according to the tradition of men, according to the elements of the world, and not according to Christ...” (Colossians 2:8)

This pretty much rules out all the films, shows and series (anime series and video games as well) that has ever been made in the entire world.

News in itself isn't evil or contrary to God or morals, but most newspapers today have totally unacceptable pictures which make them extremely unsuitable to read. To read newspapers which you know will contain many unchaste, immodest and sexual pictures and useless stories about sex, etc., is complete idiocy and will lead to

sins of the flesh if you cannot guard yourself. For example, I have gone to numerous mainstream news websites just to read news, and it has become so bad that I never go to them unless I first have all the images blocked. ([Ad block Plus](#) extension for Firefox or Google Chrome webbrowser is also a good tool to get rid of all ads, immoral or otherwise.) We advice you to never watch news on television or the like since it is so filled with sins that it is almost impossible to watch without seeing things that will injure your virtue like immodesty, make-up, blasphemy, gloating, lust, adultery etc... continuing in infinity. However, to watch news daily is hardly necessary and St. Alphonsus clearly rebukes people for this in his most excellent work, *The True Spouse of Christ*.

“St. Dorotheus says: "Beware of too much speaking, for it banishes from the soul holy thoughts and recollection with God." Speaking of religious that cannot abstain from inquiring after worldly news, St. Joseph Calasanctius said: "The curious religious shows that he has forgotten himself." It is certain that he who speaks too much with men converses but little with God, for the Lord says: I will lead her into the wilderness, and I will speak to her heart. If, then, the soul wishes that God speak to its heart, it must seek after solitude; but this solitude will never be found by religious who do not love silence." If," said the Venerable Margaret of the Cross, "we remain silent, we shall find solitude." And how will the Lord ever condescend to speak to the religious, who, by seeking after the conversation of creatures, shows that the conversation of God is not sufficient to make her happy? Hence, for a nun that delights in receiving visits and letters, in reading the newspapers, and in speaking frequently of the things of the world, it is impossible to be a good religious. Every time that she unnecessarily holds intercourse with seculars, she will suffer a diminution of fervor.”

You might ask: “Could not this way of viewing media then be applied to all shows?” The answer is no! Most shows are evil in themselves whether or not you fix your eyes on bad scenes. And the objects of discussion on those shows are often the cause of it being sinful; for it is vain, foolish or against God. News on the other hand is not unless you deliberately choose to delve in bad news or shows, such as celebrity news or celebrity shows such as 'Idol' and the like which is mortally sinful and complete and utter foolishness to watch and take delight in. For it is idol making of weak human beings. It's truly sickening to behold how people worship worldly fame along with sinful and weak human beings!

We will not make much mention of films or shows like Prison break, Heroes, 24, Matrix, Terminator, 300, X-men, Transformers, Spiderman and the like, etc. For there should be no need of explanation about these shows. They are all against God, they are all based on breaking God's commandments and doing evil or violence, or enjoying others doing evil or violence. Whether or not the world or you claim it's about good vs evil doesn't matter, for these shows in themselves are totally fruitless, often extremely violent, condoning crimes and sins, and often compels the viewer to agree or disagree with the actions of the characters, which more then often are more bad actions then 'good' if it is even possible to call them good. Every time you agree with or fail to disagree with something which obviously is against God, you committed sin! When you watch films or shows for pleasure which have the characters doing crimes and sins, you do in fact agree with them by your continual deed of watching and by your failure in renouncing it in the very same way a politician that is speaking against abortion would be a pro-abortionist when continually voting for allowing abortion. Thus, you are in fact in favor of evil by not denouncing and renouncing it completely!

Ask yourself, is it fitting for a child of God to take delight in such nonsense? Would God approve of these evil shows? Watching shows like this will only serve to stir you up towards wanting to watch more worldly and ungodly shows. Shows with much violence, superpowers, magic and fighting are the most dangerous since they excite our flesh and body in a false sensation or thrill exceedingly much. A person who does not cut this off from himself will lose his soul!

There are so much blasphemy, adultery, lust, pride, vanity, immodest clothing, idol-making of mortal human beings, greed, gluttony and sinful deeds and speech among countless other sins in today's media, that it is a real abomination and sickening to behold! It is in fact a real and eternal spiritual slaughter of billions of people – which is far more horrifying and lamentable than any physical slaughter will ever be – which we observe happening in real time without anyone lifting an eyebrow! However, their laughter will turn into an eternal sorrow after the very moment their death will come! Then every word of mockery and blasphemy will have its special torment in hell for all eternity to come. Learn to meditate on Hell daily and you will not hesitate one second to quit watching evil and ungodly media!

HOW TO CONTROL YOUR EYES

The learning and controlling of your sight will be most necessary for salvation. You cannot fool God! Every time you look willfully with lust in your heart at an unchaste, enticing or unsuitable object, you have most assuredly committed a mortal sin! Therefore, whenever you come across something sinful (or even something licit but which is very beautiful) with your eyes, you must make a habit to look down or away – for the sin of lust will not be far away – making the sign of the cross and saying a Hail Mary, which is highly recommended and helps against impurities. Countless of Saints have rebuked people for the great error of failing to controlling their eyes. St. Ignatius Loyola for example rebuked a brother for looking at his face more than a brief moment. St. Bridget made a specific confession for every single face she saw during each day! This is true wisdom, for the world tells you to always watch the person you are with in the face. This will many times lead to sins and impure thoughts.

MODESTY OF THE EYES IS ABSOLUTELY NECESSARY FOR SALVATION

Question: Is it a sin to willfully look at persons or things that one are sexually attracted to and that arouse one's sexual desire? Is it permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor?

Answer: Yes, it is a sin to willfully look at, and to continue to look at, things that arouse one's sexual desire. In addition, the Church also condemns even putting oneself in "the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor" (Pope Innocent XI) which shows us that one is not even allowed to watch or listen to things like dangerous and worldly media or remain in situations where one can become tempted to commit a sin. This, of course, proves that the Church abhors every act of the will where we unnecessarily allow ourselves to be tempted, or to be in a place or situation where we know that there is a great chance that something will tempt us, or be against God.

Custody of the eyes is always necessary for obtaining salvation, and so it is clearly sinful to fix one's eyes on a person or an object that one knows will arouse sinful thoughts and desires. "Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that **when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord**, and easily fall into some grievous transgressions." (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

Our enemy, the Devil, first and foremost comes to us and enter our hearts through our

eyes. No other sense is more potent in tempting man. Learning to control what you look at is absolutely crucial in order to be saved, for every time you look willfully with lust in your heart at an unchaste, enticing or unsuitable object, or any object at all for that matter, even if modest, you have most assuredly committed a mortal sin! Therefore, whenever you come across something sinful with your eyes (or even something licit but which is very beautiful) you must make a habit to look down or away – for the sin of lust will not be far away – making the sign of the cross and saying 1 or 3 Hail Mary's, which is highly recommended since it helps against impurities.

Countless of Saints have rebuked people for the great error of failing to control their eyes. St. Ignatius of Loyola for example rebuked a brother for looking at his face for more than a brief moment. St. Bridget made a specific confession for every single face she saw during each day! This is true wisdom, but the world and current custom and habit tells you to always watch the person you are with, or looking at, in the face, **even if they are on the Television!** This is a bad custom or habit to say the least. This will many times lead to sins and impure thoughts and temptations of the Devil. Modesty and purity requires us to not stare people in the face, and especially the eyes, even at all, or only for a very short moment, even when we talk to them directly. In former times, this was common knowledge.

St. Alphonsus Liguori writes the following concerning this: **“But I do not see how looks at young persons of a different sex can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal consent. "It is not lawful," says [Pope] St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." The evil thought which proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul.”** (*The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

This virtue may indeed be hard to put into practice for many in the beginning, but overtime and with practice, it will become easier.

The above quote from St. Alphonsus also shows why most of the things broadcasted on the media are totally unsuitable to watch or read. News in itself isn't evil or contrary to God or morals but most newspapers or news-channels today have totally unacceptable pictures or immodestly dressed or very beautiful tv-hosts, which make them extremely unsuitable to read or watch, or at least to fix one's eye on. Remember, "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." To read newspapers which you know will contain many unchaste, immodest and sexual pictures and useless stories about sex, etc., is complete idiocy and will lead to sins of the flesh if you cannot guard yourself. Therefore, if

you care for your salvation, you must not read any newspaper or magazine or watch any show or film that contains immodesty of people tempting you.

St. Alphonsus, On Avoiding the Occasion of Sin: “**Now, no one can receive absolution unless he purpose firmly to avoid the occasion of sin; because to expose himself to such occasions, though sometimes he should not fall into sin, is for him a grievous sin.** And when the occasion is voluntary and is actually existing at the present time, the penitent cannot be absolved until he has actually removed the occasion of sin. For penitents find it very difficult to remove the occasion; and if they do not take it away before they receive absolution they will scarcely remove it after they have been absolved.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 543)

For example, in the past I have gone to numerous mainstream news websites just to read news, and it has become so bad that I never go to them unless I first have all the images blocked (on my web-browser). In fact, I have even made a habit of surfing the web without any images or JavaScript enabled at all, or at least without images on depending on the browser and the work I do. Almost all sites works perfectly fine without images and JavaScript enabled anyway. And on the few sites that don't work without JavaScript or images enabled, one can always allow an exception for that site.

It is highly important for one's salvation to block and not allow images to be shown when surfing the internet because without a doubt, almost all sites without exception will have some form or another of immodestly dressed women displayed; and, in the cases they are not immodest, they are still very beautiful or sensual looking. It's unavoidable, even if the article may seem sound. In truth, I have seen and learned that from personal experience too many times.

Adblock or Adblock Plus extension for Firefox or Google Chrome web-browsers are also good tools to **get rid of all internet ads, immoral or otherwise.** And so if people don't use a web-browser that can use extensions (or if they don't have an Adblock installed) they must change internet browser and install an Adblock by virtue of obedience to God's law that demands modesty and the avoidance of occasions of falling into sin when it is possible to do so.

That one must avoid the proximate occasion of sin in order to be *Saved* and receive *Forgiveness of one's sins* from God is a certain fact of the Natural and Divine law that has always been taught by the Church and Her Saints. For instance, Blessed Pope Innocent XI during his papacy, condemned three propositions that denied this truth:

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: “**He can sometimes be absolved**, who remains in a proximate occasion of sinning, which he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: “The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: “It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Here we see that the Church confirms that the opinion that “It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” **is directly condemned**. And this condemnation is about those who “seek directly the proximate occasion for sinning” for a good cause, rather than for a selfish cause. But most people in this world do not even watch or listen to evil and ungodly media for a good cause but rather for the sake of pleasure or for other unnecessary reasons, and it is certainly *not* necessary “for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor.” This shows us that the Church and the Natural Law absolutely abhors and condemns the opinion that one can watch or listen to media that can tempt a person to sin. Indeed, not only the occasions of sin, like evil, worldly and ungodly media, but also the “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” must be totally rejected and shunned if one wants to attain salvation.

People who reject this advice and continue to put themselves in a proximate or near occasion of sin will undoubtedly lose their souls, since God will allow the devil to fool them in some way since they rejected the Word of God, and chose to put themselves in the way of temptation. Many there are, indeed, who presumptuously claim that they won’t get tempted by watching or listening to worldly media, or that they will be able to control it, but here we see in the condemnations of Blessed Pope Innocent XI that one may not even put oneself in “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor”. God will undoubtedly leave a person who is presumptuous and prideful, and the Church and Her Saints have always condemned such individuals that trusts in their own strength. As a matter of fact, one can even understand from the light of

natural reason that one is not allowed to put oneself in the occasion of sin, so those who do this act will have no excuse whatsoever on the day of judgment. In addition, a person who watches bad, worldly or ungodly media, tempts his fellow man to watch these evil things also, and thus, by his bad example, puts both himself and others in the way of damnation by his selfishness and presumption. So in addition to damning himself *if he obstinately continues in such a course of life*, such a person also actually tries to damn others by his bad example, trying to drag others with him into the eternal darkness and fire of hell. This is a kind of evil that is breathtaking to behold! It is thus a fact “that **when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.**” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

The pitiful and unreasonable addiction to media by so many “Catholics” or “Christians” today is something new, and almost no one before the 20th century was so miserably addicted to it as the weak and bad willed population of our own times! The amount of pitiful and pathetic excuses that we have had to hear from bad willed people who try to excuse their act of putting themselves in the proximate or near occasion of sin is, simply said, almost endless. Even though they understand that they are not allowed to endanger their souls, they just couldn’t care since they are hooked on the media, just like a drug addict, who need his daily “fix” to endure the day. For about a hundred years ago, almost no media existed as compared to today, and people thrived and the crime rates was as nothing when compared to today. So the unreasonable addiction to media cannot be excused, for man does not need media at all to survive, and putting oneself in the near or “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” is directly condemned by the Church.

Concerning music, it is just a fact that all kinds of popular music are mortally sinful trash that is made by the Devil for the sole reason to drag your soul to an eternal hell fire. There will be countless of impure suggestions toward sin along with a rejection of any kind of morality and decency. Popular music praises sin, and oftentimes speak against God and morality. In short, it contains the same errors and sins that worldly media have, such as: immodest clothing, adultery, blasphemy, foul language and cursing, greed, fornication, make-up, vanity, gloating, magic, occultism, acceptance of false religions, idol-making of mortal humans etc... and are many times even worse. Popular songs that doesn’t praise the idolatry and worship of man is hard to find today, and it’s even harder today to find popular songs which does not praise or worship sin and worldliness as norm. But worse still are the music-videos. A person cannot even listen to these songs without grave sin, but how much more then does a person sin when watching these sinful music-videos with half naked women/men worshiping sin and the occult by deed and example? This is sadly what

many of your children are watching daily on the TV you have given them! You must reject this evil music entirely and not accept this to be played in your home.

Not all music are bad or sinful, you can, for example, listen to religious music, instrumental music, classical music or other music in line with decency and morals. But the highest good is of course not to listen to music at all. Giving up one's own will is always the highest good.

The best music which one may listen to is of course religious music, since it draws your mind and heart toward our Lord Jesus Christ, Mary, the joy of Heaven, etc.

The next best music which one may listen to is classical music and instrumental music where no singing is involved, for this will not affect your mind toward worldly things as worldly songs always otherwise do.

The worst kind of music one could listen to is music which sings about worldly affairs. A person that listens much to music should avoid listening to worldly songs, otherwise he or she will be drawn toward these worldly things and affairs which are sung about. It is also very necessary to test yourself if you are addicted to music in any way, even totally acceptable music. This is easily done by going a few days without music so that you can test if some withdrawal symptoms effect you. All addictions of earthly things are evil and effect the soul in a harmful way. Just because you don't see or understand the effect doesn't mean that it isn't happening. Spiritual sloth and depression among other things are common attributes of an addiction to media or music.

The effects from the wrong kind of music, and secular songs are very dangerous. There are numerous quotes from the secular world that can be brought forth to prove this point.

"Music directly represents the passions of states of the soul-gentleness, anger, courage, temperance... if one listens to the wrong kind of music he will become the wrong kind of person..." (Quote from Aristotle)

Brain specialists, Dr. Richard Pellegrino declared that music has the uncanny power to "...trigger a flood of human emotions and images that have the ability to instantaneously produce very powerful changes in emotional states." He went on to say: "Take it from a brain guy. In 25 years of working with the brain, I still cannot affect a person's state of mind the way that one simple song can."

Dr. Allan Bloom is quite correct when he asserts that "popular music has one appeal only, a

barbaric appeal, to sexual desire... but sexual desire undeveloped and untutored... popular music gives children, on a silver plate, with all the public authority of the entertainment industry, everything their parents always used to tell them they had to wait for until they grew up... Young people know that rock and popular music has the beat of sexual intercourse... Never was there such an art form directed so exclusively to children... [Every Catholic must of course understand that masturbation is a clear mortal sin!] The words implicitly and explicitly describe bodily acts that satisfy sexual desire and treat them as its only natural and routine culmination for children who do not yet have the slightest imagination of marriage or family." (Dr. Allan Bloom, Closing of the American Mind, pp. 73-74).

Dr. Allan Bloom: "Today, a very large proportion of young people between the ages of 10 and 20 live for music. It is their passion; nothing else excites them as it does; they cannot take seriously anything alien to music. When they are in school and with their families, they are longing to plug themselves back into their music. Nothing surrounding them - school, family, church - has anything to do with their musical world. At best that ordinary life is neutral, but mostly it is an impediment, drained of vital..."

Dr. Paul King, medical director of the adolescent program at Charter Lakeside Hospital, in Memphis, TN, says more than 80% of his teen patients are there because of rock music. Dr. King says, "the lyrics become a philosophy of life, a religion."

To allow yourself or your children to have any kind of evil or ungodly music like rock, pop, rap, techno, trance, or any kind of music that is even remotely similar to this is mortally sinful and really idiotic when presented with these facts. Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they refused to stop listening to bad and sinful music! You will have your children eating your heart out for all eternity in hell because of the violent hatred they will have against you, since you could have hindered them in their sin, but refused to do so. In short, just like with all bad or worldly media, God will abandon a person who listens to such worldly music since they chose to put themselves in the proximate occasion for sinning.

In conclusion: We advice all people to use the internet in this safe way as described above, and always have images blocked. And we want to warn people not be deceived by the Devil or their **evil attachment to images on this point.** Again, remember what St. Alphonsus says: "when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions."

Attachment to images made me delay using the internet in this safe way for way too long. If there are images you want to view, then you can always open another web-browser (with an ad-block installed!) where images are enabled, or enable them quickly on the web-browser you're currently on. (Or you can just right click on the image and press "view image" on Firefox so that the image can be seen.) Most of the time there are no **real reason or necessity to see any images anyway**. Only curiosity makes us want to see them. Of course, when images are necessary or needed, then it is lawful to surf with them on for as long as it is necessary, provided it is not a danger to one's soul and the site is not bad. But how often do we need to see images at all times? Never. Only at a particular time or occasion, such as for a work, or for curiosity when reading some article, but other than that we have no reason or necessity to have them on, and therefore, they must be off.

The best and easiest user experience in using the internet in this safe way is using Google Chrome or Firefox web-browser with an add-on or extension installed that manually blocks and unblocks all images easily with just one click of a button, which means that you will not have to enter settings all the time to do this. By using extension to block images, you can just click on the icon visible on the top-right side of the web-browser, thus manually blocking and unblocking all images.

For an ad-block for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock/gighmmpiobklfepjocnamgkkbiglidom?hl=en>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock-plus/cfhdojbkjhnklbpkdaibdccddilifddb>

For an ad-block for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-plus/>

(The above adblock is the most popular for Firefox. However, this adblock allows non-intrusive ads (usually text ads only) by default but this option can be disabled in settings.)

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-edge/>

(Adblock Edge is a fork of the Adblock Plus extension for blocking advertisements on the web, without sponsored ads whitelist or showing non-intrusive ads.)

For an image blocker for Google Chrome web-browser, visit this link:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/block-image/pehaalcefcjfccdpbckoablngfkfgfj>

For an image blocker for Firefox web-browser, visit this link:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-block/>

For a flash block (it blocks videos and other flash related objects from automatically playing or showing themselves without your authorization) for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashblock/gofhjkmkpinhpoiabjplobcainabnl>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashcontrol/mfidmkgnfgnkihnejklbekckimkipmoe>

For a flash block (java block; image block etc.) for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/flashblock/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/noscript/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-and-flash-blocker/>

If you don't use an add-on (which you should be doing) the best browser to use is the Google Chrome web-browser since it allows you the option to disable both images and JavaScript on all specific internet sites (Firefox doesn't allow this option with Java or Images at all unless one first download extensions); and it is best since it allows you (after you have disabled images and Java in settings) an option to enable the images or java on the site you're currently on—without having to enter settings all the time to do this. The bad thing with this option, however, is that it perpetually enables and allows all images to be shown on that domain and not just temporarily. So do not allow images to be shown in this way on all sites or bad sites but only on trustworthy sites you go to often. **It is idiocy to perpetually allow images on various websites just because you are curious of the pictures in one article.** (You can also remove sites manually from “allow images” exceptions in settings afterwards if you made a mistake.)

Also, on Firefox, the images displayed by Google is not blocked by image blockers. I don't know why this is. On Chrome however all images get's blocked. (That is why we recommend users to use Google chrome instead of Firefox.) So when you search for

something on this browser, you will not risk seeing something bad being displayed by Google against your will. The only option for Firefox is to block these images manually through adblock filters. If anyone want help with this, just contact us and we can give you the information and code needed.

Always surf without images on. Don't be a fool by rejecting this advice of the Popes and Saints of the Church concerning the unlawfulness of putting oneself in the proximate occasion for sinning and of looking on things that are unlawful to covet or behold and that are a danger to one's salvation. If you want to see images on some site, then allow the images only temporarily and afterwards block it again so that you do not continue surfing the internet with images on.

And yes, it is a sin to refuse to follow this advice since it's virtually impossible to escape bad and immodest images and commercials of men or women tempting you every day when surfing the internet (and the same of course applies to watching most media too, which is why we recommend people never to watch movable images and that they only listen to the audio). Only a *condemned person* not fearing God or sin at all would refuse to follow this good advice that helps him avoid falling into sexual temptations and sins everyday.

St. Alphonus, **On Avoiding the Occasions of Sin:** "We find in this day's gospel that after his resurrection Jesus Christ entered, though the doors were closed, into the house in which the apostles were assembled, and stood in the midst of them. St. Thomas says that the mystical meaning of this miracle is that the Lord does not enter into our souls unless we keep the door of the senses shut. (On John, 20, 4) If, then, we wish Jesus Christ to dwell within us, we must keep the doors of our senses closed against dangerous occasions, otherwise the devil will make us his slaves. I will show today the great danger of perdition to which they who do not avoid the occasions of sin expose themselves.

"1. We read in the Scriptures that Christ and Lazarus arose from the dead. Christ rose to die no more: "Christ rising from the dead, dies no more." (Rom. 6. 9); but Lazarus arose and died again. The Abbot Gueric remarks that Christ arose free and unbound; "but Lazarus came forth bound feet and hands." (John 11.44) Miserable the man, adds this author, who rises from sin bound by any dangerous occasion: he will die again by losing the divine grace. He, then, who wishes to save his soul, must not only abandon sin, but also the occasions of sin: that is, he must renounce such an intimacy, such a house; he must renounce those wicked companions, and all similar occasions that incite him to sin.

“2. In consequence of original sin, we all have an inclination to do what is forbidden. Hence St. Paul complained that he experienced in himself a law opposed to reason: "But I see another law in my members, fighting against the law of my mind, and captivating me in the law of sin." (Rom. 7.23) Now, when a dangerous occasion is present, it violently excites our corrupt desires, **so that it is then very difficult to resist them: because God withholds efficacious helps from those who voluntarily expose themselves to the occasion of sin.** "He that loves danger shall perish in it." (Ecclus. 3.27) "When," says St. Thomas, in his comment on this passage, "we expose ourselves to danger, God abandons us in it." St. Bernardine of Siena teaches that the counsel of avoiding the occasions of sin is the best of all counsel, and as it were the foundation of religion.

“3. St. Peter says that "the devil goes about seeking whom he may devour." (1 Pet. 5.8) He is constantly going about our souls, endeavoring to enter and take possession of them. Hence, he seeks to place before us the occasions of sin, by which he enters the soul. "Explorat," says St. Cyprian, "an sit pars cujus aditu penetret." When the soul yields to the suggestions of the devil, and exposes itself to the occasions of sin, he easily enters and devours it. The ruin of our first parents arose from their not flying from the occasions of sin. God had prohibited them not only to eat, but even to touch the forbidden apple. In answer to the serpent tempting her, Eve said: "God has commanded us that we should not eat, and that we should not touch it." (Gen. 3.3) But "she saw, took, and ate" the forbidden fruit: she first looked at it, she then took it into her hands, and afterwards ate it. This is what ordinarily happens to all who expose themselves to the occasions of sin. **Hence, being once compelled by exorcisms to tell the sermon which displeased him most, the devil confessed that it was the sermon on avoiding the occasions of sin.** As long as we expose ourselves to the occasions of sin, the devil laughs at all our good purposes and promises made to God. **The greatest care of the enemy is to induce us not to avoid evil occasions; for these occasions, like a veil placed before the eyes, prevent us from seeing either the lights received from God, or the eternal truths, or the resolutions we have made: in a word, they make us forget all, and as it were force us into sin.**

“4. "Know it to be a communication with death; for you are going in the midst of snares." (Ecclus. 9.20) Everyone born in this world enters into the midst of snares. Hence, the Wise Man advises those who wish to be secure to guard themselves against the snares of the world, and to withdraw from them. "He that is aware of the snares shall be secure." (Prov. 11.15) But if, instead of withdrawing from them, a Christian approaches them, how can he avoid being caught by them? Hence, after having with so much loss learned the danger of exposing himself to the danger of sin, David said that, to continue faithful to God, he kept at a distance from every occasion which could lead him to relapse. "I have restrained my feet from

every evil way, that I may keep your words." (Ps. 118.101) He does not say from every sin, but from every evil way which conducts to sin. The devil is careful to find pretexts to make us believe that certain occasions to which we expose ourselves are not voluntary, but necessary. When the occasion in which we are placed is really necessary, the Lord always helps us to avoid sin; but we sometimes imagine certain necessities which are not sufficient to excuse us. "A treasure is never safe," says St. Cyprian, "as long as a robber is harbored within; nor is a lamb secure while it dwells in the same den with a wolf." (Lib. de Sing. Cler.) The saint speaks against those who do not wish to remove the occasions of sin, and still say: "I am not afraid that I shall fall." As no one can be secure of his treasure if he keeps a thief in his house, and as a lamb cannot be sure of its life if it remain in the den of a wolf, so likewise no one can be secure of the treasure of divine grace if he is resolved to continue in the occasion of sin. St. James teaches that every man has within himself a powerful enemy, that is, his own evil inclinations, which tempt him to sin. "Every man is tempted by his own concupiscence, drawn away, and allured." (James 1.14) **If, then, we do not fly from the external occasions, how can we resist temptation and avoid sin?** Let us, therefore, place before our eyes the general remedy which Jesus has prescribed for conquering temptations and saving our souls. "If your right eye scandalize you, pluck it out and cast it from you." (Matt. 5.29) If you find that your right eye is to you a cause of damnation, you must pull it out and cast it far from you; that is, when there is danger of losing your soul, you must fly from all evil occasions. St. Francis of Assisi used to say, as I have stated in another sermon, that the devil does not seek, in the beginning, to bind timorous souls with the chain of mortal sin; because they would be alarmed at the thought of committing mortal sin, and would fly from it with horror: **he endeavors to bind them by a single hair, which does not excite much fear; because by this means he will succeed more easily in strengthening their bonds, till he makes them his slaves. Hence he who wishes to be free from the danger of being the slave of hell must break all the hairs by which the enemy attempts to bind him; that is, he must avoid all occasions of sin,** such as certain manners of speech, places, little presents, and words of affection. With regard to those who have had a habit of impurity, it will not be sufficient to avoid proximate (near) occasions; if they do not fly from remote occasions, they will very easily relapse into their former sins.

"5. Impurity, says St. Augustine, is a vice which makes war on all, and which few conquer. "The fight is common, but the victory rare." How many miserable souls have entered the contest with this vice, and have been defeated! But to induce you to expose yourselves to occasions of this sin, the devil will tell you not to be afraid of being overcome by the temptation. "I do not wish," says St. Jerome, "to fight with the hope of victory, lest I should sometimes lose the victory." I will not expose myself to the combat with the hope of conquering; because, by voluntarily engaging

in the fight, I shall lose my soul and my God. **To escape defeat in this struggle, a great grace of God is necessary; and to render ourselves worthy of this grace, we must, on our part, avoid the occasions of sin.** To practice the virtue of chastity, it is necessary to recommend ourselves continually to God: we have not strength to preserve it; that strength must be the gift of God. "And as I knew," says the Wise Man, "that I could not otherwise be continent, except God gave it, ... I went to the Lord, and besought him." (Wis. 8.21) But if we expose ourselves to the occasions of sin, we ourselves shall provide our rebellious flesh with arms to make war against the soul. "Neither," says the Apostle, "yield your members as instruments of sin unto iniquity." (Rom. 6.13) In explaining this passage, St. Cyril of Alexandria says: "You stimulate the flesh; you arm it, and make it powerful against the spirit." St. Philip Neri used to say that in the war against the vice of impurity, the victory is gained by cowards -- that is, by those who fly from the occasions of this sin. But the man who exposes himself to it, arms his flesh, and renders it so powerful, that it will be morally impossible for him to resist its attacks.

"6. "Cry out," says the Lord to Isaiah, "all flesh is grass." (Isa. 40.6) Now, says St. John Chrysostom, **if all flesh is grass, it is as foolish for a man who exposes himself to the occasion of sin to hope to preserve the virtue of purity, as to expect that hay, into which a torch has been thrown, will not catch fire.** "Put a torch into hay, and then dare to deny that the hay will burn." No, says St. Cyprian; it is impossible to stand in the midst of flames, and not to burn. "Impossibile est flammis circumdari et non ardere." (De Sing. Cler.) "Can a man," says the Holy Spirit, "hide fire in his bosom, and his garments not burn? or can he walk upon hot coals, and his feet not be burnt?" (Prov. 6.27, 28) Not to be burnt in such circumstances would be a miracle. St. Bernard teaches that **to preserve chastity, and, at the same time, to expose oneself to the proximate occasion of sin, "is a greater miracle than to raise a dead man to life."**

"7. In explaining the fifth Psalm, **St. Augustine says that "he who is unwilling to fly from danger, wishes to perish in it."** Hence, in another place, he exhorts those who wish to conquer, and not to perish, to avoid dangerous occasions. "In the occasion of falling into sin, take flight, if you desire to gain the victory." (Serm. 250 de temp.) Some foolishly trust in their own strength, and do not see that their strength is like that of flax placed in the fire. "And your strength shall be as the ashes of tow." (Isa. 1.31) Others, trusting in the change which has taken place in their life, in their confessions, and in the promises they have made to God, say: Through the grace of the Lord, I have now no bad motive in seeking the company of such a person; her presence is not even an occasion of temptations: Listen, all you who speak in this manner. In Mauritania there are bears that go in quest of the apes, to feed upon them: as soon as a bear appears, the apes run up the

trees, and thus save themselves. But what does the bear do? He stretches himself on the ground as if dead, and waits till the apes descend from the trees. The moment he sees that they have descended, he springs up, seizes on them, and devours them. **It is thus the devil acts: he makes the temptation appear to be dead; but when a soul descends, and exposes itself to the occasion of sin, he stirs up temptation, and devours it. Oh! how many miserable souls, devoted to spiritual things, to mental prayer, to frequent communion, and to a life of holiness have, by exposing themselves to the occasion of sin, become the slaves of the devil!** We find in ecclesiastical history that a holy woman, who employed herself in the pious office of burying the martyrs, once found among them one who was not as yet dead. She brought him into her own house, and procured a physician and medicine for him, till he recovered. But, what happened? These two saints (as they might be called -- one of them on the point of being a martyr, the other devoting her time to works of mercy with so much risk of being persecuted by the tyrants) first fell into sin and lost the grace of God, and, becoming weaker by sin, afterwards denied the faith. St. Macarius relates a similar fact regarding an old man who suffered to be half-burned in defense of the faith; but, being brought back into prison he, unfortunately for himself, formed an intimacy with a devout woman who served the martyrs, and fell into sin.

"8. The Holy Spirit tells us that we must fly from sin as from a serpent. "Flee from sin as from the face of a serpent." (Ecclus. 21.2) Hence, as we not only avoid the bite of a serpent, but are careful neither to touch nor approach it, **so we must fly not only from sin, but also from the occasion of sin -- that is, from the house, the conversation, the person that would lead us to sin.** St. Isidore says that he who wishes to remain near a serpent, will not remain long unhurt. "Juxta serpentem positus non erit sin illaesus." (Solit., Bk. 2) Hence, if any person is likely to prove an occasion of your ruin, the admonition of the Wise Man is, "Remove your way far from her, and come not near the doors of her house." (Prov. 5.8) He not only tells you not to enter the house which has been to you a road to hell ("Her house is the way to hell." Prov. 7.27); but he also cautions you not to approach it, and even to keep at a distance from it. "Remove your way far from her." But, you will say, if I abandon that house, my temporal affairs shall suffer. It is better that you should suffer a temporal loss, than that you should lose your soul and your God. **You must be persuaded that, in whatever regards chastity, there cannot be too great caution. If we wish to save our souls from sin and hell, we must always fear and tremble. "With fear and trembling work out your salvation." (Phil. 2.12) He who is not fearful, but exposes himself to occasions of sin, shall scarcely be saved.** Hence, in our prayers we ought to say every day, and several times in the day, that petition of the Our Father, "and lead us not into temptation." Lord, do not permit me to be attacked by those temptations

which would deprive me of your grace. We cannot merit the grace of perseverance; but, according to St. Augustine, God grants it to every one that asks it, because he has promised to hear all who pray to him. Hence, the holy doctor says that the Lord, "by his promises has made himself a debtor" (cf. Romans 4:25)." (*Hell's Widest Gate: Impurity*, by St. Alphonsus Liguori, Sermons (nn. 2-4) taken from *Ascetical Works, Volume XVI: Sermons for all Sundays in the Year* (1882) pp. 152-173)

We also advice you to never watch news on television or the like since it is so filled with sins that it's almost impossible to watch without seeing things that will injure your virtue like immodesty, make-up, sensuality, blasphemy, gloating, useless and unnecessary stories, lust, adultery, fornication... continuing in infinity. However, to watch news daily is hardly necessary and St. Alphonsus clearly rebukes people for this in his most excellent work, *The True Spouse of Christ*.

We ourselves do not watch any videos anymore except exclusively when for the sake of making videos. Now we only listen to audio, having all the movable images blocked. On YouTube, when we still watched YouTube (we now have it blocked), we did not watch the videos but only listened to them by downloading them as audio (or video) and listened to them only in audio, or at least, by avoiding watching at the screen if we were watching it on youtube, or on other video sites. Anyone who cares about virtue and about their eternal salvation and for those who fear not to offend God by viewing or seeing bad scenes or images, will of course do the same thing, since it's almost impossible to watch anything today that does not contain immodesty or that will harm one's virtue. Even purely Christian films, whether on tv or youtube, have many bad and unacceptable scenes, statues or images in them. What then could be said about more secular media, documentaries, or series?

That so much naked religious images have been made, spread and depicted even in churches! during the last 700 years or so is undoubtedly a sign of the gradual falling away from God and the corruption of morals within and without the Church by the people, and indicates why God ultimately abandoned the Church to what it is has become today.

Also consider that it is very easy to sin in one's thought. In fact, **one consent to an evil thought is enough to damn a person to burn in Hell for all eternity!** and all the bad scenes one sees in all the films, television, movies, series etc. tempts one to commit exactly this sin against God.

St. Alphonsus: "**Listen to this example:** A boy used often to go to confession; and every one took him to be a saint. One night he had a hemorrhage, and he was found

dead. His parents went at once to his confessor, and crying begged him to recommend him to God; and he said to them: "Rejoice; your son, I know, was a little angel; God wished to take him from this world, and he must now be in heaven; should he, however, be still in purgatory, I will go to say Mass for him." He put on his vestments to go to the altar; but before leaving the sacristy, he saw himself in the presence of a frightful spectre, whom he asked in the name of God who he was. The phantom answered that he was the soul of him that had just died. Oh! is it you? exclaimed the priest; if you are in need of prayers, I am just going to say Mass for you. Alas! Mass! I am damned, I am in hell! And why? "Hear," said the soul: "***I had never yet committed a mortal sin; but last night a bad thought came to my mind; I gave consent to it, and God made me die at once, and condemned me to hell as I have deserved to be. Do not say Mass for me; it would only increase my sufferings.***" Having spoken thus, the phantom disappeared." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 167)

"O eternity, eternity! The saints tremble at the mere thought of eternity; and ye sinners, who are in disgrace with God, you do not fear? You do not tremble? It is of faith that he who dies in the state of sin goes to burn in the fire of hell for all eternity!" (Ibid, p. 108)

Scripture teaches that few are saved (Mt. 7:13) and that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the "prince" (John 12:31) and "god" (2 Cor. 4:3) of this world. "We know that we are of God, and the whole world is seated in wickedness." (1 John 5:19)

Why are most people damned? Most people are damned because they don't care enough about God nor fear Him enough **to avoid all sin and the occasions of falling into obvious sin**, nor do they love Him more than they love their own perverse will or self-love —*which is the direct reason for their indifferent lifestyle*; neither do they care enough about God so as to avoid even what they obviously know will lead them into possible sin. The great St. Ambrose said concerning this: "**True repentance [and thus love of God] is to cease to sin [all sin, however small].**"

That of course means that one must do all in one's power to avoid not only mortal sin, but also venial sin. It also means to in fact never even have a will to commit even the slightest sin that one knows to be a sin culpably or with full consent against the all good God — **and now we may deduce already why most people in fact are damned.**

Hence that most people are damned and always have been. So the only reason it would be hard for someone to be forgiven his sins and be saved is if he don't love God enough, fear

God enough, nor trust God enough with his whole heart—trust and love, such as believing in Him and that He will forgive you if you do what you must—and that He hears all your prayers and grants all your prayers that are good for you, such as all prayers for the grace of attaining forgiveness and salvation. Therefore, it is only hard to be saved for the bad — and not for the good souls.

Also see: [About the sacrament of penance and contrition and about receiving forgiveness without an absolution](#)

Generally, one of course cannot know whether a film, documentary or show that one watches or desires to watch will have any bad images or scenes in them—*before having already watched it*. (There are some sites that offers warnings of immodesty, bad language, nudity etc., but their warnings probably are not enough, nor will they, in all likelihood, include a warning against the so-called modern day women’s fashion in which women show of their womanly figure by pants or revealing and tight clothing since this is how every one dress today (which in itself would be bad enough to forbid watching these shows entirely), and of course, the modern day “Catholic” or “Christian” standard of modesty is not enough and is even evil in many cases.) Therefore, it is playing with fire to watch movable images and risk one’s soul; and as we have seen, God will ultimately abandon a person that willfully put himself in danger of falling. Again, remember what St. Alphonsus said: “WHEN MEN AVOID THE OCCASIONS OF SIN, GOD PRESERVES THEM; BUT WHEN THEY EXPOSE THEMSELVES TO DANGER, THEY ARE JUSTLY ABANDONED BY THE LORD, AND EASILY FALL INTO SOME GRIEVOUS TRANSGRESSIONS.”

We recommend that no one watch videos or even audios at all (unless perhaps strictly religious things), but if you want to watch more secular things (such as news clips, documentaries or whatever else, even religious films) then listen to audio only. This means that you should turn the television around or put something over the screen. If on the internet, it means that you should avoid watching the video that is playing; or download vlc player and disable video in preferences, and download the videos instead of watching them on the internet, and listen to them only as audio through vlc player or some other video player. You can also download videos and convert them to mp3 or download an extension or program that does it automatically for you. This is a good youtube video downloader that we recommend:

<http://www.imtoo.com/download-youtube-video.html>

You can set settings 360P and mp4 for easiest configuration that takes not too much space

and yet is good quality, and just download the video you want to hear instead of watching it on youtube. If you enter youtube videos, you should disable auto play so that videos do not play automatically for the same reason (the flashblock addons linked to above does the trick). You can also disable youtube comments in channel settings. Many of them are pure evil, filthy and spiritually distracting anyway. But the comments vary in badness depending on the video you are watching or entering. But just so you know, it is possible to disable seeing them.

Images must also be blocked when surfing on youtube! The number of bad, immodest and mortally sinful inducing images I myself have seen on youtube, and especially in the related videos while watching a video, or after it ended, is almost innumerable! (and no, I don't watch sensual material and anyone who has spent any time on youtube will know from experience that related thumbnails can be pure evil and filthy regardless of what videos you are watching, be it a news clip or a religious video, and the latter example is especially true if it concerns a moral subject). Having images blocked goes for all websites that have any bad images in them, even wikipedia, unless the article is deemed safe. (For the same reason, it is evil and a sin to link to articles that one knows contains any bad images. Yet many people, even traditional so-called Catholics, frequently, and without any scruple, link to such articles all the time just as if they thought they will not receive a judgment for every person that has becomes affected or aroused sensually by what they posted, linked to or were personally responsible for.) Also, on Firefox, **never watch a youtube video to the end**, or, if you do, scroll down before the film ends, **since the related video images on Firefox—that are shown in the video screen—sadly doesn't get blocked by having images disabled**. I have seen not a few evil images because of that, sadly. Now I know better, and that one must avoid seeing this and falling into this devilish trap (but happily, we don't even watch videos anymore and we encourage all to follow this same advice).

St. Alphonsus, **On avoiding the occasions of sin**: “Some also believe that it is only a venial sin to expose themselves to the proximate occasion of sin. **The catechist must explain that those who do not abstain from voluntary proximate occasions of grievous sin are guilty of a mortal sin**, even though they have the intention of not committing the bad act, to the danger of which they expose themselves. ... It is necessary to inculcate frequently the necessity of avoiding dangerous occasions; for, if proximate occasions, especially of carnal sins, are not avoided, all other means will be useless for our salvation.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 351-355)

Considering the quotes of St. Alphonsus on avoiding occasions of sin and about how God

demands more of certain souls that He has given more graces: it is highly important for one's salvation to not watch media or expose oneself to dangerous occasions (such as by surfing the internet with images on).

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: "**He can sometimes be absolved**, who remains in a proximate occasion of sinning, which he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: "The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: "It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

St. Alphonsus Maria de Liguori describes in his masterpiece book "*The True Spouse of Jesus Christ*" how *Modesty of the Eyes* is absolutely crucial for all people to have in order to save their souls:

St. Alphonsus: "**On the mortification of the eyes, and on modesty in general.** Almost all our rebellious passions spring from unguarded looks; for, generally speaking, it is by the sight that all inordinate affections and desires are excited. Hence, holy Job "made a covenant with his eyes, that he would not so much as think upon a virgin." (Job xxxi. 1) Why did he say that he would not so much as think upon a virgin? Should he not have said that he made a covenant with his eyes not to look at a virgin? **No; he very properly said that he would not think upon a virgin; because thoughts are so connected with looks, that the former cannot be separated from the latter, and therefore, to escape the molestation of evil imaginations, he resolved never to fix his eyes on a woman.**

"St. Augustine says: "The thought follows the look; delight comes after the thought; and consent after delight." From the look proceeds the thought; from the thought the desire; for, as St. Francis de Sales says, what is not seen is not desired, and to the desire succeeds the consent.

"If Eve had not looked at the forbidden apple, she should not have fallen; but

because "she saw that it was good to eat, and fair to the eyes, and beautiful to behold, she took of the fruit thereof, and did eat." (Gen. iii. 6) The devil first tempts us to look, then to desire, and afterwards to consent.

"St. Jerome says that Satan requires "only a beginning on our part." If we begin, he will complete our destruction. **A deliberate glance at a person of a different sex often enkindles an infernal spark, which consumes the soul.** "Through the eyes," says St. Bernard, "the deadly arrows of love enters." The first dart that wounds and frequently robs chaste souls of life finds admission through the eyes. By them David, the beloved of God, fell. By them was Solomon, once the inspired of the Holy Ghost, drawn into the greatest abominations. Oh! how many are lost by indulging their sight!

"The eyes must be carefully guarded by all who expect not to be obliged to join in the lamentation of Jeremiah: "My eye hath wasted my soul." (Jer. iii. 51) By the introduction of sinful affections my eyes have destroyed my soul. Hence St. Gregory says, that **"the eyes, because they draw us to sin, must be depressed." If not restrained, they will become instruments of hell, to force the soul to sin almost against its will. "He that looks at a dangerous object, continues the saint, "begins to will what he wills not."** It was this the inspired writer intended to express when he said of Holofernes, that "the beauty of Judith made his soul captive." (Jud. xvi 11)

"Seneca says that "blindness is a part of innocence;" and Tertullian relates that a certain pagan philosopher, to free himself from impurity, plucked out his eyes. Such an act would be unlawful in us: but he that desires to preserve chastity must avoid the sight of objects that are apt to excite unchaste thoughts. "Gaze not about," says the Holy Ghost, "upon another's beauty; . . . hereby lust is enkindled as a fire." (Ecc. ix. 8, 9) Gaze not upon another's beauty; for from looks arise evil imaginations, by which an impure fire is lighted up. Hence St. Francis de Sales used to say, that "they who wish to exclude an enemy from the city must keep the gates locked."

"Hence, to avoid the sight of dangerous objects, the saints were accustomed to keep their eyes almost continually fixed on the earth, and to abstain even from looking at innocent objects. After being a novice for a year, St. Bernard could not tell whether his cell was vaulted. In consequence of never raising his eyes from the ground, he never knew that there were but three windows to the church of the monastery, in which he spent his novitiate. He once, without perceiving a lake, walked along its banks for nearly an entire day; and hearing his companions speak about it, he asked when they had seen it. St. Peter of Alcantara kept his eyes constantly cast down, so that he did not know the brothers with whom he conversed. It was by the voice, and not by the countenance, that he was able to recognize them.

“The saints were particularly cautious not to look at persons of a different sex. St. Hugh, bishop, when compelled to speak with women, never looked at them in the face. St. Clare would never fix her eyes on the face of a man. She was greatly afflicted because, when raising her eyes at the elevation to see the consecrated host, she once involuntarily saw the countenance of the priest. St. Aloysius never looked at his own mother in the face. It is related of St. Arsenius, that a noble lady went to visit him in the desert, to beg of him to recommend her to God. When the saint perceived that his visitor was a woman, he turned away from her. She then said to him: "Arsenius, since you will neither see nor hear me, at least remember me in your prayers." "No," replied the saint, "but I will beg of God to make me forget you, and never more to think of you."

“From these examples may be seen the folly and temerity of some religious who, though they have not the sanctity of a St. Clare, still gaze around from the terrace, in the parlour, and in the church, upon every object that presents itself, even on persons of a different sex. And notwithstanding their unguarded looks, they expect to be free from temptations and from the danger of sin. For having once looked deliberately at a woman who was gathering ears of corn, the Abbot Pastor was tormented for forty years by temptations against chastity. St. Gregory states that the temptation, to conquer which St. Benedict rolled himself in thorns, arose from one incautious glance at a woman. St. Jerome, though living in a cave at Bethlehem, in continual prayer and macerations of the flesh, was terribly molested by the remembrance of ladies whom he had long before seen in Rome. Why should not similar molestations be the lot of the religious who willfully and without reserve fixes her eyes on persons of a different sex? "It is not," says St. Francis de Sales, "the seeing of objects so much as the fixing of our eyes upon them that proves most pernicious."

“If," says St. Augustine, "our eyes should by chance fall upon others, let us take care never to fix them upon any one." Father Manareo, when taking leave of St. Ignatius for a distant place, looked steadfastly in his face: for this look he was corrected by the saint. **From the conduct of St. Ignatius on this occasion, we learn that it was not becoming in religious to fix their eyes on the countenance of a person even of the same sex, particularly if the person is young. But I do not see how looks at young persons of a different sex can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal consent. "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet."** The evil thought that proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul. Brother Roger, a Franciscan of

singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.

“The indulgence of the eyes, if not productive of any other evil, at least destroys recollection during the time of prayer. For, the images and impressions caused by the objects seen before, or by the wandering of the eyes, during prayer, will occasion a thousand distractions, and banish all recollection from the soul. It is certain that without recollection a religious can pay but little attention to the practice of humility, patience, mortification, or of the other virtues. Hence it is her duty to abstain from all looks of curiosity, which distract her mind from holy thoughts. Let her eyes be directed only to objects which raise the soul to God.

“St. Bernard used to say, that to fix the eyes upon the earth contributes to keep the heart in heaven. "Where," says St. Gregory, "Christ is, there modesty is found." Wherever Jesus Christ dwells by love, there modesty is practiced. However, I do not mean to say that the eyes should never be raised or never fixed on any object. No; but they ought to be directed only to what inspires devotion, to sacred images, and to the beauty of creation, which elevate the soul to the contemplation of the divinity. Except in looking at such objects, a religious should in general keep the eyes cast down, and particularly in places where they may fall upon dangerous objects. In conversing with men, she should never roll the eyes about to look at them, and much less to look at them a second time.

“To practice modesty of the eyes is the duty of a religious, not only because it is necessary for her own improvement in virtue, but also because it is necessary for the edification of others. God only knows the human heart: man sees only the exterior actions, and by them he is edified or scandalized. "A man," says the Holy Ghost, "is known by his look." (Ecc. xix. 26) By the countenance the interior is known. Hence, like St. John the Baptist, a religious should be "a burning and shining light." (John, v. 35) She ought to be a torch burning with charity, and shining resplendent by her modesty, to all who behold her. To religious the following words of the Apostle are particularly applicable: "We are made a spectacle to the world, and to angels, and to men." (1 Cor. iv. 9) And again: "Let your modesty be known to all men: the Lord is nigh." (Phil. iv. 5)

“Religious are attentively observed by the angels and by men; and therefore their modesty should be made manifest before all; **if they do not practice modesty, terrible shall be the account which they must render to God on the day of judgment. Oh! what devotion does a modest religious inspire, what edification does she give, by keeping her eyes always cast down!** St. Francis of Assisi once said to his companion, that he was going out to preach. After

walking through the town, with his eyes fixed on the ground, he returned to the convent. His companion asked him when he would preach the sermon. We have, replied the saint, by the modesty of our looks, given an excellent instruction to all who saw us. It is related of St. Aloysius, that when he walked through Rome the students would stand in the streets to observe and admire his great modesty.

“St. Ambrose says, that to men of the world the modesty of the saints is a powerful exhortation to amendment of life. "The look of a just man is an admonition to many." The saint adds: "How delightful it is to do good to others by your appearance!" It is related of St. Bernardine of Sienna, that even when a secular, his presence was sufficient to restrain the licentiousness of his young companions, who, as soon as they saw him, were accustomed to give to one another notice that he was coming. On his arrival they became silent or changed the subject of their conversation. It is also related of St. Gregory of Nyssa, and of St. Ephrem, that their very appearance inspired piety, and that the sanctity and modesty of their exterior edified and improved all that beheld them. When Innocent II visited St. Bernard at Clairvaux, such was the exterior modesty of the saint and of his monks, that the Pope and his cardinals were moved to tears of devotion. Surius relates a very extraordinary fact of St. Lucian, a monk and martyr. By his modesty he induced so many pagans to embrace the faith, that the Emperor Maximian, fearing that he should be converted to Christianity by the appearance of the saint, would not allow the holy man to be brought within his view, but spoke to him from behind a screen.

“That our Redeemer was the first who taught, by his example, modesty of the eyes, may, as a learned author remarks, be inferred from the holy evangelists, who say that on some occasion he raised his eyes. "And he, lifting up his eyes on his disciples." (Luke, vi. 20) "When Jesus therefore had lifted up his eyes." (John, vi. 5.) From these passages we may conclude that the Redeemer ordinarily kept his eyes cast down. Hence the Apostle, praising the modesty of the Saviour, says: "I beseech you, by the mildness and modesty of Christ." (2 Cor. x. 1)

“I shall conclude this subject with what St. Basil said to his monks: "If, my children, we desire to raise the soul towards heaven, let us direct the eyes towards the earth." From the moment we awake in the morning, let us pray continually in the words of holy David: "Turn away my eyes, that they may not behold vanity" (Ps. cxviii. 37).” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Modesty of the Eyes, pp. 252-261)

St. Francis of Assisi used to exhort his brethren frequently to guard and mortify their senses with the utmost care. He especially insisted on the custody of the eyes, and he used this parable of a King's two messengers to demonstrate how the purity of the eyes reveals

the chastity of the soul:

“A certain pious King sent two messengers successively to the Queen with a communication from himself. The first messenger returned and brought an answer from the Queen, which he delivered exactly. But of the Queen herself he said nothing because he had always kept his eyes modestly cast down and had not raised them to look at her.

The second messenger also returned. But after delivering in a few words the answer of the Queen, he began to speak warmly of her beauty. “Truly, my lord,” he said, “the Queen is the most fair and lovely woman I have ever seen, and thou art indeed happy and blessed to have her for thy spouse.”

At this the King was angry and said: “Wicked servant, how did you dare to cast your eyes upon my royal spouse? I believe that you may covet what you have so curiously gazed upon.”

Then he commanded the other messenger to be recalled, and said to him: “What do you think of the Queen?”

He replied, “She listened very willingly and humbly to the message of the King and replied most prudently.”

But the Monarch again asked him, “But what do you think of her countenance? Did she not seem to you very fair and beautiful, more so than any other woman?”

The servant replied, “My lord, I know nothing of the Queen’s beauty. Whether she be fair or not, it is for thee alone to know and judge. My duty was only to convey thy message to her.”

The King rejoined, “You have answered well and wisely. You who have such chaste and modest eyes shall be my chamberlain. From the purity of your eyes I see the chastity of your soul. You are worthy to have the care of the royal apartments confided to you.”

Then, turning to the other messenger, he said: “But you, who have such unmortified eyes, depart from the palace. You shall not remain in my house, for I have no confidence in your virtue.” (*The Works of the Seraphic Father St. Francis of Assisi*, London: R. Washbourne, 1882, pp. 254-255)

Concerning modesty of the eyes and related virtues, St. Hippolytus of Rome (c. 170-236

A.D.), *From the Commentary of St. Hippolytus on Proverbs*, writes:

“[Proverbs 4:25 “Let thy eyes look straight on, and let thy eyelids go before thy steps.”] He “looks right on” who has thoughts free of passion; and he has true judgments, who is not in a state of excitement about external appearances.

....

“[Proverbs 6:27 “Can a man hide fire in his bosom, and his garments not burn?”] That thou mayest not say, What harm is there in the eyes, when there is no necessity that he should be perverted who looks? he shows thee that desire is a fire, and the flesh is like a garment. The latter is an easy prey, and the former is a tyrant. And when anything harmful is not only taken within, but also held fast, it will not go forth again until it has made an exit for itself. For he who looks upon a woman, even though he escape the temptation, does not come away pure of all lust. And why should one have trouble, if he can be chaste and free of trouble? ... And, figuratively speaking, he keeps a fire in his breast who permits an impure thought to dwell in his heart. And he walks upon coals who, by sinning in act, destroys his own soul.

“[Proverbs 7:21-25 “[21] She entangled him with many words, and drew him away with the flattery of her lips. [22] Immediately he followeth her as an ox led to be a victim, and as a lamb playing the wanton, and not knowing that he is drawn like a fool to bonds, [23] Till the arrow pierce his liver: as if a bird should make haste to the snare, and knoweth not that his life is in danger. [24] Now therefore, my son, hear me, and attend to the words of my mouth. [25] Let not thy mind be drawn away in her ways: neither be thou deceived with her paths.”] The “cemphus” [the fool] is a kind of wild sea-bird, which has so immoderate an impulse to sexual enjoyment, that its eyes seem to fill with blood in coition; and it often blindly falls into snares, or into the hands of men [Footnote: “The cemphus is said to be a sea-bird “driven about by every wind,” so that it is equal to a fool.” [Proverbs 7:22]]. To this, therefore, he [Solomon] compares the man who gives himself up to the harlot on account of his immoderate lust; or else on account of the insensate folly of the creature, for he, too, pursues his object like one senseless. And they say that this bird is so much pleased with foam, that if one should hold foam in his hand as he sails, it will sit upon his hand. And it also brings forth with pain.

“[Proverbs 7:26 “For she hath cast down many wounded, and the strongest have been slain by her.”] You have seen her mischief. Wait not to admit the rising of lust; for her death is everlasting. And for the rest, by her words, her arguments in sooth, she wounds, and by her sins she kills those who yield to her. For many are the forms of wickedness that lead the foolish down to hell. And the

chambers of death mean either its depths or its treasure. How, then, is escape possible?" (The Extant Works and Fragments of Hippolytus, "On Proverbs," by St. Hippolytus of Rome, 170-236 A.D., vol. 5, Ante-Nicene Fathers)

HOW TO CONTROL YOUR SPEECH

*"But shun profane and vain babblings: for they grow much towards ungodliness."
(2 Timothy 2:16)*

To talk overmuch of worldly and unnecessary things is also considered vain babblings and should be totally avoided. If you have nothing good to say, referring to God or the edification of the soul, then one should keep quiet. Vain babbling will lead to ungodliness as stated above, for that which a person talks much about, that he is full of in his heart. If God is not in the heart of man, then Satan must occupy that place, and you cannot serve both God and man!

VIDEO GAMES

Almost every kind of game that exists in our sad time has numerous mortally sinful things in them which make them impossible to play without going to hell. The younger generation especially, but also older people, is so perverted and drugged by these new games that they seem to live for nothing else!

Firstly, there are the countless games who have a person going around killing or hurting other humans or creatures for fun; for example, Counter-Strike, Halo, Grand Theft Auto, Starcraft, Modern Warfare, Gears of Wars, Tekken, etc. To play such a game is not only sick but abominable. Think about it: to play a game for fun or pleasure which is constituted of the murder or hurt of another being!

God solemnly declares that he will judge our every thought, how much more then will he judge our deeds? When we in our mind take delight and enjoy killing or hurting other beings, God takes this as an act in the very same way as he judges us as murderers if we hate our brother, or, as an adulterer if we look at a woman with lust in our heart. What then will God judge you to be when you in your heart love abominable things?

Secondly, there is the constant danger of hate, uncontrollable wrath, and pride in games when it doesn't go as people would like it to go, and this is more true when playing games online. For when people think of themselves that they are good in the game they play, they are puffed up and deceived into thinking that this victory in a worthless game actually makes them someone. This is truly pathetic! But if someone then beats them, their pride and arrogance gets hurt, and they get mad, angry and wroth. Who have not had experience of this in online-gaming? Sure, these things happen on single player games as well but it isn't as common. Online games are by far the worst and sinful of all the games, since they not only affects you, but the others you play with as well. Do you understand now why online games are the most dangerous of all the games? Do you realize now that every person you have affected by your gaming will demand just vengeance over you, unless you blot these sins out by penance, repentance and confession? Giving others a bad example and being the cause or accessory of another person's damnation is the worst of all the sins one can be guilty of in this life. Every single thought, word, and deed will be carefully judged and avenged the moment you die. You cannot hide from death.

Thirdly, there are countless of games who try to display magic and the occult as not only acceptable but even good and praiseworthy; for example, World of Warcraft, Diablo, Oblivion, etc. Yes in those games, one is even awarded by magic and occult themes for murdering or hurting the opponent. Eternal Hell will be the home of all you who plays such games, for they are all against God, they are all based on breaking God's commandments and doing evil and violence, or enjoying others doing evil and violence. Whether or not you or the world say its good vs evil, or whether it be humans or monsters you are murdering or hurting, does not change the fact that the games in themselves are totally evil and fruitless, often extremely violent, and as with movies, often compels the player to take actions, agree or disagree with occurrences, which in godly terms are unacceptable and abominable. Playing these games will only serve to stir you up towards wanting to play more. Games with much violence and fighting, or with the ability of sinning in pride by show-offs, or with much usage of magic-powers of the occult, or with the ability to achieve personal fame in a fantasy land, or the show-off with skills, as with online-games, are all the most dangerous since they serve to stir up the flesh and body the most in a false and unholy fire of pleasure and thrill. A person that doesn't cut this off from himself will in fact lose his soul!

PRO-SPORTS

Pro-sports may seem to have no sin in it, but countless of mortal sins will be exposed when one examines it carefully.

First, almost every kind of pro-sports supports the mortal sin of gambling, and it is just a fact that these teams or players get a large portion of their pay-check from gambling. Pro-sports is in fact one of the biggest, if not the biggest generator of the mortal sin of gambling, which has destroyed countless of families and lead millions of poor souls to despair, suicide and hell. Thus, those who watch these games, watch people who are getting paid for supporting and making the mortal sin of gambling exist. To enjoy the eternal soul killing of other human beings is a clear cut mortal sin.

Second, almost every kind of pro-sport is played on Sundays which is a clear mortal sin since it is a work for these players and they get a pay-check from it. Therefore, they are breaking one of God's Ten Commandments, and there is no excuse for such things. It is a clear mortal sin to enjoy someone committing mortal sin.

Third, as we can see from the Book of the Machabees, the Jewish people neglected the divine worship in order to attend to different sport festivities at the arena. This is now prophetically fulfilled in many people who call themselves Catholic. For instead of praying the Rosary, reading the word of God and playing with and educating their children in good Christian morals as the Sunday is intended for, they watch these sinful games while placing their children in front of another TV set, neglecting their spiritual well being. Many saints teach that sports in of itself is no sin - which it of course isn't - but when it becomes too serious and more than a fun game between friends or when one take too much delight in it or makes too big thing of that which has no value, then they unanimously teach that it becomes sinful.

St. Francis de Sales- "Sports, plays, festivities, etc, are not in themselves evil, but rather indifferent matters, capable of being used for good or ill; but nevertheless they are dangerous, and it is still more dangerous to take great delight in them."

St. Francis de Sales- "Walking, harmless games, music, instrumental or vocal, field sports, etc., are such entirely lawful recreations that they need no rules beyond those of ordinary discretion, which keep every thing within due limits

of time, place, and degree. So again games of skill, which exercise and strengthen body or mind, such as tennis, rackets, running at the ring, chess, and the like, are in themselves both lawful and good. Only one must avoid excess, either in the time given to them, or the amount of interest they absorb; for if too much time be given up to such things, they cease to be a recreation and become an occupation; and so far from resting and restoring mind or body, they have precisely the contrary effect. After five or six hours spent over chess, one's mind is spent and weary, and too long a time given to tennis results in physical exhaustion; or if people play for a high stake, they get anxious and discomposed, and such unimportant objects are unworthy of so much care and thought. But, above all, beware of setting your heart upon any of these things, for however lawful an amusement may be, it is wrong to give one's heart up to it. Not that I would not have you take pleasure in what you are doing,—it were no recreation else,—but I would not have you engrossed by it, or become eager or over fond of any of these things.”

Fourthly, people are spending billions of dollars on something that is supposed to be a game of fun. They have made a worthless game which holds no significance whatsoever, to become something serious. Think about it. People say: This or that person runs so and so fast or won this or that game. And people think about it as though it is some kind of achievement worthy of praise, when it in fact is saddening and abominable since it leads souls to hell. It is grown people valuing a worthless game or sport as something that holds significance or value: it is truly pathetic. They waste their money and time on this filth when they could be trying to help souls that are falling daily to the eternal fire in hell.

“And so the human heart which is cumbered with useless, superfluous, dangerous clingings becomes incapacitated for that earnest following after God which is the true life of devotion. No one blames children for running after butterflies, because they are children, but is it not ridiculous and pitiful to see full-grown men eager about such worthless trifles as the worldly amusements before named, (SPORTS, balls, plays, festivities, pomps), which are likely to throw them off their balance and disturb their spiritual life.” (St. Francis de Sales, *Introduction into the Devout Life*)

Fifthly, most of the different athletes or players are very immodestly dressed in clothes that are absolutely abominable for God since they are tight and reveal so much flesh. Only a few hundred years ago, women would have been arrested and

jailed for wearing the clothes that athletes or players wear now. To watch any game or sport that supports or condones the five reasons mentioned above is totally sinful and any honest person who has not refused to meditate on hell and who realizes that it is possible that he or she may go to hell will agree as long as he thinks about this issue in a rational and calm manner. Don't allow your dependency on sports to trivialize clear cut mortal sins that are acted out in front of everyone. Repent before it is too late!

PRO-SPORTS AND GAMBLING - ADDENDUM

Objection: "I see... watching professional sports constitutes a mortal sin because professional sports leads to gambling and peoples lives have been ruined from gambling... but professional sports aren't made FOR gambling, by their logic they would have to be for gun control to stay logical, and we all know that gun control is evil."

Answer: What we said was that pro-sports supports the mortal sin of gambling; that their activities makes it exist; and that the players get a paycheck for this activity and for their support of gambling and other mortal sins – and that they thus are a part of all of this. We also said that **it is a mortal sin to enjoy people committing mortal sin**. The same truth of course applies to venial sins as well. For example, one cannot actually "enjoy" someone committing a mortal sin (or even venial sin), such as "enjoying" or "laughing" at someone committing adultery. For that is totally evil.

We will add some new thoughts in addition to the above:

1. Everyone knows that they play pro-sport matches on Sundays, and therefore it would be wrong to watch them play sports on Sundays by default. I think everyone can agree with that, since they get a paycheck for playing their games and it is a work for them.
2. Having guns have a necessity. So if judging things by necessity, having or buying guns is nothing wrong. So this argument is clearly false and the Church condemns gambling and vain games of chance but not self-defense. **That is also why the Church (since the beginning) outlawed the Olympics and it is only recently – prior to the Great Apostasy – that this useless activity started to be promoted again by the World and by Satan.** It is very interesting to

consider this fact, for it proves that the Church disapproves of such vain, useless and harmful activities which makes one forget about God and neglect one's duties. In truth, the Church undoubtedly understood this truth about pro-sports in part from the example of the Old Testament and the books of the Maccabees which shows us that these kinds of vain games deceives people (as is proved by the example of the Jews during the time of the Maccabees who neglected God and their duties because of the sports arena that had been built there, in the Kingdom of Judah).

Apostolic Constitutions, Book II, Section 7:62, A.D. 380: **“That Christians Must Abstain From All The Impious Practices Of The Heathens -** Take heed, therefore, not to join yourselves... with those that favour the things of the devil, [for you] will be esteemed one of them, and will inherit a woe... lest by uniting ourselves to them we bring snares upon our own souls; that we may not by joining in their feasts... be partakers with them in their impiety. You are also to avoid their public meetings, and those sports which are celebrated in them. For a believer ought not to go to any of those public meetings, unless to purchase a slave, and save a soul? and at the same time to buy such other things as suit their necessities. Abstain, therefore, from all idolatrous pomp and state, all their public meetings, banquets, duels, and all shows belonging to demons.” (*Apostolic Constitutions, Treatises on Early Christian Discipline*)

3. And one could indeed say that today's professional sport is in a large part made for and supported by gambling, and evil commercials, since this is what much of their income comes from. And obviously, sports today have become “Pro” for a reason; and that is that there is great profit to make from it.

4. Many professional sports teams and games also promote cheerleaders which is a damnable mortal sin similar to prostitution since they incite people to commit sins of impurity and adultery in their hearts (Matthew 5:28). One can truly say that the abominable activities of cheerleaders of today are very similar to striptease since they are not only half naked, showing almost every part of their body either directly or indirectly by tight clothes, but also because they dance and move in a sensual way in accordance to the match times. Thus, those who are watching these games are taking enjoyment in mortal sins that are integral to the game, and which would not exist but for this special game there and that are so evil that it screams to heaven for vengeance.

One can only shudder in amazement, trembling and fear over how many billions of impure thoughts that have been directly incited by these games, and how many millions or billions of people that have been damned because of them. Indeed, if we could see all those lost people right now as we speak burning in Hell, we would immediately cease watching these accursed games or have a liking for their evil activities, and would repent in sackcloth and ashes, never daring to open our eyes or mouth in contradiction to Our Lord's Holy Will. But for the most part of humanity, the time of repentance will never come or come too late when they are already dead and judged to an eternal torment in Hell; but then it is sadly too late for them. For they all chose to do and enjoy things that their conscience knew was opposed to God's Holy Law.

Objection: "You are blaming football players for scantily-clad cheerleaders. There's no connection, they don't make the rules or set the program about what the cheerleaders are wearing. This isn't even material participation."

Answer: **The cheerleaders are part of the same team, and wouldn't be there unless their team played the game. Hence that the players themselves are the direct cause of this problem.** They are there and a part of the game. They are not excluded from it, but known by all. They are part of the game and attraction. They dance and move in accordance to the match times. They are part of the whole thing. To deny this is just simply to be a mortal sinner and an outrageous liar.

The players are obviously not unaware of the fact that millions of people are watching their games and thus see these whorish women half naked dancing there for the exact cause of their deed of approving of and consenting to playing these games. In fact, none of this would happen unless they (the players, their team, their supporters, and their viewers) all approved of this and supported this activity by their continual presence at these games or by their support of them, whether materially or directly. If someone were really opposed to the fact that this sin should take place, he would be obliged to stop participating in these matches and stop support the evil team that allows this to happen. If they don't, they become a partner in the sin.

Catechism Question: "In how many ways may we either cause or share in the guilt of another's sin?" **Answer: "We may either cause or share the**

guilt of another's sin in nine ways: 1. By counsel. 2. By command. 3. By consent. 4. By provocation. 5. By praise or flattery. 6. By concealment. 7. By being a partner in the sin. 8. By silence. 9. By defending the ill done."

They are thus guilty in every way possible. Even more so when one considers that their games or work constitutes non-necessities. Their work is completely unnecessary and serves no real purpose except for a useless entertainment for vain people. It is also the greatest waste of money possibly on earth, billions or trillions of dollars are wasted on absolutely nothing.

Behold a perfect comparison of the evilness of cheerleaders and tacit consent: If there were a game like a gladiator game where people took amusement in other people killing each other - like in the old roman time - this would of course be a mortal sin to view and enjoy. Now, if there was a football game as the main attraction beside the gladiator game, and the gladiators (that is, the soul murdering cheerleaders in this comparison) were killing souls as a side attraction that is part of the main game, would it then be allowed for the players to be a part of this game or the viewers to view this game, if they knew that this game contained these things? Of course not! Now the cheerleaders are perhaps worse in killing souls than the gladiators since they tempt billions of people into sin and eternal death in Hell. They murder souls, yet the people who make this objection above sadly don't seem to care one bit about this fact. Hell, however, will make all of them confess the truth the moment or second after they die.

Instead of excusing the players from culpability when they so obviously are all in on this together – and are a direct part of this problem – concerned people should rather tell these people to stop playing and supporting these evil, vain and useless matches and sports-teams that promotes such evil, soul slaying activities.

5. If you don't enjoy any of the above mentioned things that are evil, then there is no reason for why you would even want to watch professional sports at all, or care that much about it. For if one considers this matter seriously, that is, that those people who take part in pro-sports activities are totally deceived by their vanity, vainglory, pride, fame, and by the praise and idolization of themselves by other weak human beings, then one would mourn for their sake rather than seek a useless, unprofitable enjoyment from them. For why would anyone want to enjoy people commit or

support mortal sin and worldliness or be happy about that they are totally deceived by the world and that they are headed for Hell? It is totally evil.

Indeed, the enjoyment derived from such pro-sports games is completely useless anyway. One doesn't even learn anything from it as one does from watching a documentary, an educational program or a good Christian film. And that is why some media can be excused while pro-sports that have any sin connected to it must be avoided. All one learns from pro-sport today essentially consists in this: vainglory, pride, vanity and lasciviousness (from the cheerleaders); bad, ungodly, sensual, superfluous and vain commercials; idolization and praise of weak human beings; and useless cares and worries for certain teams or players that will not help a person one bit in any way to get to Heaven, **and what is worse, one may even start to secretly idolize or like them and what they do** (and this last point undoubtedly often happens if one frequently watch or follows this useless activity).

Indeed, St. Francis de Sales' words about the evil occupation of gambling applies *perfectly* to those who take vain pleasure in pro-sports matches, games and teams:

“Moreover, though such games may be called a recreation, and are intended as such, they are practically an intense occupation. Is it not an occupation, when a man's mind is kept on the stretch of close attention, and disturbed by endless anxieties, fears and agitations? Who exercises a more dismal, painful attention than the [person obsessed by his beloved sports team, player, or superstar]? No one must speak [against them, their team, or idols] or laugh [or defeat them],—if you do but cough you will annoy [or sadden] him and his companions. The only pleasure in [these games] is to win, and this cannot be a satisfactory pleasure, since it can only be enjoyed at the expense of your antagonist.” (St Francis de Sales, writing “On Gambling”, but this could as well have been written directly with pro-sports in mind!)

All of this will thus lead to that one will become sad or happy based on the fact whether or not those whom one *avored* lost or won; and this is totally evil since this means one enjoys their deeds in their worldliness and ungodly lifestyle that is leading them to Hell. One is thus becoming worried, happy or sad about all of this – the evil they do and the deceived, unhappy lifestyle they lead – and the sadness, anxiety or attention about what they do in this case is not even about the right thing (that is, for their spiritual blindness and that they are deceived

and are headed for Hell) but rather about the evil attachment for a vain pleasure and because one's self-love was hurt; and because they lost a useless game – and because one cares for all of this! It is totally evil, useless and vain.

6. It is evil to be happy about musicians, sports players or other people living an ungodly lifestyle just because one likes what they do, and in this way, enjoy what they do. For example, it is evil to want Madonna to continue making music because she is committing mortal sin while she is doing so. One can enjoy a lawful moral song, **but one cannot enjoy mortal sin or venial sin being committed or be happy about them or that their life is such; nor can one want them to continue in such a state or career or have a mindset to be obsessed by such** (as many people sadly are today by being totally obsessed with pro-sports, players, artists, actors, musicians, and so called “superstars”). And even if one likes the song (a moral, lawful song), one must be sad and mournful for the person's soul and spiritual state when thinking about their spiritual state, and wish that they will stop doing whatever they are doing that are leading them to Hell.

Objection: “Even if cheerleaders is wrong, modest gambling is not wrong, nor is it a sin. Neither does the Church forbid it. And one cannot really say that watching sports would be wrong because it supports gambling.”

7. Several councils as well as saints and holy people in addition to tradition have condemned and disapproved of gambling since the very beginning (as we will see below). Therefore, it is clear that God and the Church condemned *and still condemns* these activities as evil and forbidden.

So since the players get a paycheck for directly supporting evil and forbidden activities against the Church's laws—such as gambling—as well as the cheerleaders—it is utterly unlawful, condemned and sinful to watch these sinful games and find enjoyment in them. Again, since all their pro-sport matches revolves around supporting and promoting condemned activities, mortal sins and non-necessities, it is clearly sinful and evil to watch and find enjoyment in their criminal activities.

SOME QUOTES CONDEMNING GAMBLING

Council of Elvira, Canon 79 (A.D. 306): “**Christians who play dice for money are to be excluded from receiving communion.** If they amend their ways and

cease, they may receive communion after one year.”

Apostolic Constitutions of the Holy Apostles, Canon 42: “Let a bishop, or presbyter, or deacon **who indulges himself in dice** or drinking, **either leave off those practices, or let him be deprived.**” Canon 43: “**If a sub-deacon, a reader, or a singer does the like, either let him leave off, or let him be suspended; and so for one of the laity.**” (The Apostolic Constitutions, Treatises on Early Christian Discipline)

St. Thomas Aquinas (1225-1274 A.D.), who is regarded as one of the most important Doctors of the Church, writes the following concerning the above two canons: “We read in the Canons of the apostles (Can. xli, xlii): ‘A bishop, priest or deacon **who is given to drunkenness or gambling, or incites others thereto**, must either cease or be deposed; a subdeacon, reader or precentor who does these things must either give them up or be excommunicated; the same applies to the laity.’ **Now such punishments are not inflicted save for mortal sins.** Therefore drunkenness [and gambling] is a mortal sin.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 150, A. II. Whether drunkenness is a mortal sin?)

St. Clement of Alexandria, echoing the Church’s constant tradition from the beginning against gambling, and the pursuit of gain caused by the evil desire for riches “apart from the truth”, wrote in the second century A.D.: “**The game of dice is to be prohibited, and the pursuit of gain, especially by dicing [and other such games of gambling]**, which many keenly follow. Such things the prodigality of luxury invents for the idle. For the cause is idleness, and a love for frivolities apart from the truth. For it is not possible otherwise to obtain enjoyment without injury; and each man’s preference of a mode of life is a counterpart of his disposition.” (Ante-Nicene Fathers, Vol 2, p. 485)

The venerated Dominican friar and preacher Girolamo Savonarola (1452-1498) expounds on gambling and related activities at some length, but more frequently inveighs against the corrupt manners of the age, denouncing in turn every vice that was then prevalent. This, for instance, is how he speaks against gambling: “If you see persons engaged in gambling in these days, believe them to be no Christians, since they are worse than infidels, are ministers of the evil one, and celebrate his rites. They are avaricious men, blasphemers, slanderers, detractors of others’ fame, fault-finders, they are hateful to God, are thieves, murderers, and full of all iniquity. I cannot permit ye to share in these amusements; ye must be

steadfast in prayer, continually rendering thanks to the Almighty in the name of our Lord Jesus Christ. He that gambles shall be accursed, and accursed he that suffers others to gamble; shun ye their conversation, for the father that gambles before his son shall be accursed, and accursed the mother that gambles in her daughter's presence. Therefore, whoever thou art, thou shalt be accursed if thou dost gamble or allow others to gamble;" (*Life and Times of Girolamo Savonarola*, chapter VIII, p. 105)

The Catholic Encyclopedia adds that: "From very early times gambling was forbidden by canon law. Two of the oldest (41, 42) among the so-called canons of the Apostles **forbade games of chance under pain of excommunication** to clergy and laity alike. The 79th canon of the Council of Elvira (306) decreed that one of the faithful who had **been guilty of gambling might be, on amendment, restored to communion after the lapse of a year**. A homily (the famous "De Aleatoribus") long ascribed by St. Cyprian, but by modern scholars variously attributed to Popes Victor I, Callistus I, and Melchiades, and which undoubtedly is a very early and interesting monument of Christian antiquity, **is a vigorous denunciation of gambling**. *The Fourth Lateran Council* (1215), by a decree subsequently inserted in the "Corpus Juris", **forbade clerics to play or to be present at games of chance**. Some authorities, such as Aubespine, have attempted to explain the severity of the ancient canons against gambling by supposing that idolatry was often connected with it in practice. The pieces that were played with were small-sized idols, or images of the gods, which were invoked by the players for good luck. However, as Benedict XIV remarks, **this can hardly be true, as in that case the penalties would have been still more severe.**" [Notice how a modernistic scholar tried to explain away the ancient Church teaching against gambling. However, this false theory of him (and of others like him) was of course refuted by Pope Benedict XIV]. (*The Catholic Encyclopedia*, Vol. 6, "Gambling", A.D. 1909)

Wikipedia relates a little history of gambling and says the following concerning this evil activity: "Though lotteries were common in the United States and some other countries during the 19th century, by the beginning of the 20th century, **most forms of gambling, including lotteries and sweepstakes, were illegal in the U.S. and most of Europe as well as many other countries.**"

St. Francis de Sales, *Doctor of the Church*, in the section "Of Forbidden Amusements" in his book *Introduction to the Devout Life*, clearly shows us the

inherent evil, unlawfulness and unreasonableness of gambling and how both civil and ecclesiastical law outlawed gambling in the past: “Dice, cards, and the like games of hazard, are not merely dangerous amusements, like dancing, but they are plainly bad and harmful, and therefore they are forbidden by the civil as by the ecclesiastical law [thus showing us that Catholic states banned or outlawed gambling totally]. What harm is there in them? you ask. Such games are unreasonable:—the winner often has neither skill nor industry to boast of, which is contrary to reason. You reply that this is understood by those who play. But though that may prove that you are not wronging anybody, it does not prove that the game is in accordance with reason, as victory ought to be the reward of skill or labour, which it cannot be in mere games of chance. Moreover, though such games may be called a recreation, and are intended as such, they are practically an intense occupation. Is it not an occupation, when a man’s mind is kept on the stretch of close attention, and disturbed by endless anxieties, fears and agitations? Who exercises a more dismal, painful attention than the gambler? No one must speak or laugh,—if you do but cough you will annoy him and his companions. The only pleasure in gambling is to win, and this cannot be a satisfactory pleasure, since it can only be enjoyed at the expense of your antagonist. Once, when he was very ill, St. Louis [IX, King of France] heard that his brother the Comte d’Anjou and Messire Gautier de Nemours were gambling, and in spite of his weakness the King tottered into the room where they were, and threw dice and money and everything out of the window, in great indignation. And the pure and pious Sara, in her appeal to God, declared that she had never had dealings with gamblers. "I beg, O Lord, that thou loose me from the bond of this reproach, or else take me away from the earth. Thou knowest, O Lord, that I never coveted a husband, and have kept my soul clean from all lust. Never have I joined myself with them that play: neither have I made myself partaker with them that walk in lightness" [Tobias 3:15-17].” (St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, Chapter XXXII, Of Forbidden Amusements)

St. Francis de Sales also explains that we must confess all our motives in Confession when we have sinned, and he mentions gambling as a sin: “Again, do not be satisfied with mentioning the bare fact of your venial sins, but accuse yourself of the motive cause which led to them. For instance, do not be content with saying that you told an untruth which injured no one; but say whether it was out of vanity, in order to win praise or avoid blame, out of heedlessness, or from obstinacy. If you have exceeded in society, say whether it was from the love of talking, or gambling for the sake of money, and so on.” (St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, p. 63)

As with the use of alcohol, gambling can soon get out of hand and even become addictive, and this type of problem definitely has moral and religious overtones. An English proverb says, “The best throw of the dice is to throw them away” — and in light of the harm gambling can cause to one’s career, family life, and other relationships, such an approach is of course the wisest one. The examples from the lives of the saints that address this issue suggest a need for great prudence and restraint when gambling is involved. They also teach us to shun and avoid getting involved in gambling at all cost. St. Augustine stated very simply and bluntly that, “The Devil invented gambling,” and in one of his homilies, St. Basil the Great told his people that, “If I let you go, and if I dismiss this assembly, some will run to the dice, where they will find bad language, sad quarrels and the pangs of avarice. There stands the devil, inflaming the fury of the players with the dotted bones, transporting the same sums of money from one side of the table to the other, now exalting one with victory and throwing the other into despair, now swelling the first with boasting and covering his rival with confusion. Of what use is bodily fasting and filling the soul with innumerable evils? He who does not play spends his leisure elsewhere. What frivolities come from his mouth! What follies strike his ears! Leisure without the fear of the Lord is, for those who do not know the value of time, a school of vice. I hope that my words will be profitable; at least by occupying you here they have prevented you from sinning. Thus the longer I keep you, the longer you are out of the way of evil.” (St. Basil the Great, Hexaameron, Homily 8:8)

As should be absolutely clear by now, the Catholic Church and Her Saints and Tradition condemns gambling and the evil pursuit of gain.

8. Instead of gambling for money you do not need to survive, you should instead use it to save another persons life from starvation, or their soul from eternal death in Hell, which is the only really absolutely important thing to do in this world. As a matter of fact, those who gamble truly mock those who starve physically or spiritually on this earth, since for the sake of materialism and greed, they waste money on things that are utterly worthless, unnecessary and devoid of godliness.

Consider very carefully how you would feel if you were starving or in need of a little money for something important, such as a medical treatment, and someone you knew just went and squandered it on something totally unnecessary without caring one bit that you were starving before his face. In truth, this is very similar to what gamblers are doing. They refuse to see that many people on this earth would only

dream of having the money they themselves thoughtlessly squander for the purpose of superfluity, love of riches and materialism; but in Hell, the poor and those who had almost nothing in this life will indeed be thankful that they were not rich or had more possessions since everything we own, as well as every single word we utter in this life, will have to be accounted for in the day of judgment. All other things being equal on earth, the torment in the hellfire of all those who were poor on this earth will undoubtedly be less severe than for those who had much more money and squandered it on unnecessary things.

Consider that most of the world's poor population in the developing world lives on less than \$1 dollar a day. It's shocking to learn how many hundred of millions of people live on less or a little more than \$1 dollar a day—and yet people who gamble and waste money on nothing squander much more than that—the money those poor people could live on to survive.

9. Our Lord Jesus Christ's words in *The Revelations of St. Bridget* clearly shows us that a person who does not use his possessions for His sake “will incur a judgment” and “that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard”, which means that he who does not have charity with others, using his time, money and effort to help and save them from Hell, or their temporal and spiritual necessities, “will himself cry out [to God] and not be heard” both in this life when he seeks to be relieved from his own troubles on this earth, as well as in the eternal fire of Hell in the next, which is the eternal abode of all who lack charity and love for their fellow human beings.

Our Lord Jesus Christ spoke, saying: “Reply firmly to him with the four things I tell you now. The first is that **many people lay up treasure but do not know for whom. The second is that every person entrusted with the Lords talent who does not spend it cheerfully will incur a judgment.** The third is that a person who loves land and flesh more than God will not join the company of those who hunger and thirst for justice. The fourth is that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard.” (In *The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 81)

10. One argument that wicked people use to try to defend the sin of gambling is that one may do whatever one wants with one's money. But is this really true? May one do whatever one wants with one's money? Of course not. It should go without

saying that one may only use one's money **in accordance to the laws of God!**

11. And if you think this moral truth of God and of His Church is "strict," what do you think most critics, heretics and lax people throughout the ages have thought of the very teachings of the greatest amongst the Popes, Fathers and the Saints themselves?

It is indeed a characteristic of the saints and of holiness and zealousness to be strict and condemn and forbid useless, vain, and dangerous activities, teachings or things. That is also why the Church forbids and still forbids these things. Yet, it is not infrequently one hears or reads about how some people impiously claims that the Fathers, Saints, Popes and Councils were "wrong" or "too harsh" on many of the things they taught or wrote about. Some even go so far as to claim that they wrote for monks and similar ascetics or for the benefit of the people of their own time, and that as such, their writings or admonitions does not really apply to us, just as if they thought that the sinner in this world and age of ours will be judged by another judgment than the monk or the spiritual man of former times! Well, they will not! St. John Chrysostom writes concerning this, "You certainly deceive yourself and are greatly mistaken if you think that there is one set of requirements for the person in the world and another for the monk. The difference between them is that one is married [and cares for the vanities of the world] and the other is not: in all other respects they will have to render the same account." (*Oppugn.*, III; PG 47.372; Harkins (1977), p. 156.)

So all of their criticisms and excuses solely stems from their own personal, biased opinions rather than the truth **that the Church has always taught**, since they obviously want to excuse themselves and follow their own indulgent, worldly, selfish, and sensual lifestyle rather than the safer, stricter, and narrower way.

St. Anselm, Archbishop and Doctor of the Church: "**If thou wouldst be certain of being in the number of the elect, strive to be one of the few, not of the many. And if thou wouldst be quite sure of thy salvation, strive to be among the fewest of the few; that is to say: Do not follow the great majority of mankind, but follow those who enter upon the narrow way, who renounce the world, who give themselves to prayer, and who never relax their efforts by day or by night, that they may attain everlasting blessedness.**" (Fr. Martin Von Cochem, *The Four Last Things*, p. 221)

Few are saved from being judged to Hell for all eternity according to God's Holy and Infallible word in the Bible (Mt. 7:14). That means that most people are damned and always have been. Yet most people seem totally oblivious to this fact and ignores it, and therefore choose to live their lives accordingly, as if nothing really was required of them - just as in the days of Noah!

“And as in the days of Noe, so shall also the coming of the Son of man be. For as in the days before the flood, they were eating and drinking, marrying and giving in marriage [*and living as bad as always as if nothing really was required of them in order to be saved*], even till that day in which Noe entered into the ark, And they knew not till the flood came, and took them all away [*that is, all the bad people, which was the whole world!*]...” (Matthew 24:37-39)

Look at the world today, does anyone even care anything about penances, mortifications, and prayer? No. That is also why most people choose to ignore the Church's constant teaching and tradition from the beginning, and why they despise the harsher, stricter and narrower way and advice of those few saints and Catholic writers who actually have managed to save themselves from the eternal hellfire. For as we have seen already, the saints and Councils of the Church are unanimous in teaching that pro-sports and gambling are completely evil and vain, and indeed, many more quotes from them on this issue could be quoted in addition to the ones already quoted, if one just looked for them.

It is thus clear that this is not only the “opinions” of mere men, but the teaching tradition of the Church and of the Bible, as well as of the Popes, Fathers and Saints of the Catholic Church, in addition to reason and logic – which all can understand – that all proves that gambling and modern day pro-sports with all its evils are completely forbidden to take part in, support and enjoy. The unreasonableness and inherent evil of gambling and pro-sports have thus been abundantly proven both from the teachings of the Church, as well as from the teaching of the Divine and Natural Law.

ON MUSIC

It is just a fact that all kinds of popular music are mortally sinful trash that is made

by the Devil for the sole reason to drag your soul to an eternal hell fire. There will be countless of impure suggestions toward sin along with a rejection of any kind of morality and decency. Popular music praises sin, and oftentimes speak against God and morality. In short, it contains the same errors and sins that worldly media have, such as: immodest clothing, adultery, blasphemy, foul language and cursing, greed, fornication, make-up, vanity, gloating, magic, occultism, acceptance of false religions, idol-making of mortal humans etc... and are many times even worse. Popular songs that doesn't praise the idolatry and worship of man is hard to find today, and its even harder today to find popular songs which does not praise or worship sin and worldliness as norm. But worse still are the music-videos. A person cannot even listen to these songs without grave sin, but how much more then does a person sin when watching these sinful music-videos with half naked women/men worshiping sin and the occult by deed and example? This is sadly what many of your children are watching daily on the TV you have given them! You must reject this evil music entirely and not accept this to be played in your home.

Not all music are bad or sinful, you can for example listen to religious music, instrumental music, classical music or other music in line with decency and morals. But the highest good is of course not to listen to music at all. Giving up one's own will is always the highest good.

The best music which one may listen to is of course religious music, since it draws your mind and heart toward our Lord Jesus Christ, Mary, the joy of Heaven, etc. The next best music which one may listen to is classical music and instrumental music where no singing is involved, for this will not affect your mind toward worldly things as worldly songs always otherwise do.

The worst kind of music one could listen to is music which sings about worldly affairs. A person that listens much to music should avoid listening to worldly songs, otherwise he or she will be drawn toward these worldly things and affairs which are sung about. It is also very necessary to test yourself if you are addicted to music in any way, even totally acceptable music. This is easily done by going a few days without music so that you can test if some withdrawal symptoms effect you. All addictions of earthly things are evil and effect the soul in a harmful way. Just because you don't see or understand the effect doesn't mean that it isn't happening. Spiritual sloth and depression among other things are common attributes of an addiction to media or music.

The effects from the wrong kind of music, and secular songs are very dangerous.

There are numerous quotes from the secular world that can be brought forth to prove this point.

"Music directly represents the passions of states of the soul-gentleness, anger, courage, temperance...if one listens to the wrong kind of music he will become the wrong kind of person..." (Quote from Aristotle)

Brain specialists, Dr. Richard Pellegrino declared that music has the uncanny power to "...trigger a flood of human emotions and images that have the ability to instantaneously produce very powerful changes in emotional states." He went on to say: "Take it from a brain guy. In 25 years of working with the brain, I still cannot affect a person's state of mind the way that one simple song can."

Dr. Allan Bloom is quite correct when he asserts that "popular music has one appeal only, a barbaric appeal, to sexual desire... but sexual desire undeveloped and untutored ... popular music gives children, on a silver plate, with all the public authority of the entertainment industry, everything their parents always used to tell them they had to wait for until they grew up ... Young people know that rock and popular music has the beat of sexual intercourse ... Never was there such an art form directed so exclusively to children...(Every Catholic should understand that masturbation is a clear mortal sin!) The words implicitly and explicitly describe bodily acts that satisfy sexual desire and treat them as its only natural and routine culmination for children who do not yet have the slightest imagination of marriage or family." (Dr. Allan Bloom, *Closing of the American Mind*, pp. 73-74).

Dr. Allan Bloom: "Today, a very large proportion of young people between the ages of 10 and 20 live for music. It is their passion; nothing else excites them as it does; they cannot take seriously anything alien to music. When they are in school and with their families, they are longing to plug themselves back into their music. Nothing surrounding them - school, family, church - has anything to do with their musical world. At best that ordinary life is neutral, but mostly it is an impediment, drained of vital..."

Dr. Paul King, medical director of the adolescent program at Charter Lakeside Hospital, in Memphis, TN, says more than 80% of his teen patients are there

because of rock music. Dr. King says, "the lyrics become a philosophy of life, a religion."

To allow yourself or your children to have any kind of music like rock, pop, rap, techno, trance, or any kind of music that is even remotely similar to this is mortally sinful and really idiotic when presented with these facts. Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they refused to stop listening to bad and sinful music! You will have your children eating your heart out for all eternity in hell, because of the violent hatred they will have against you, since you could have hindered them in their sin, but refused to do so.

ON BOOKS

"Bad books will abound over the earth, and the spirits of darkness will everywhere spread universal relaxation in everything concerning God's service..." (Prophecy of La Salette, 19th of September 1846)

According to Catholic Prophecy, bad books would dominate in the end, and we can now see this happening right in front of our eyes with the worldly school system and with worldly evil books like the Harry Potter series which teaches kids that magic and the occult is something good and praiseworthy to do or enjoy. Magic is an abominable mortal sin which was rightly punished by execution when the Catholic Faith was in control of Europe and South America. But now, blinded "Catholics" not only tell their kids that being a magician or an occultist is fine, they also buy these books to their kids. Think about it: If someone made a game on how to make contact with demons and on top of this sold this for your children to play with in stores, then every Christian would be appalled, for every Christian know that making contact with demonic spirits are possible. Yet, many parents let their children read filth or watch movies which portray magic and channeling with demonic spirits as normal and good.

Believe it or not, the example used has now in fact become a reality because of parents as yourself, whom says that bad is good and good is bad. Satan has no limit, he would do even worse if the world or God would allow him. Sadly, as time goes on however, worse things will become a norm.

Ouija board a controversial toy for tots

Toys R Us is selling Ouija boards, promoting them as acceptable for children as young as eight years old.

The pink edition of the Ouija board is listed for girls eight-years-old and up while the regular version is designated for all children eight and up. Stephen Phelan, communications manager of Human Life International, checked the website and reports that the findings are disturbing.

"It is just troubling that these things are treated as casually as any other game, like Monopoly or anything else on this Toys R Us site -- and I think it's something Christians should be aware of and really not support," he states.

"If you go to the comments section on the Toys R Us [web]site, you'll read comments from people who talk about being obsessed with it, talk about missing school for it, talk about the spirits they spoke to on the other side and how creepy it was," Phelan describes.

The communications manager adds that the primary groups that deny the evils of the Ouija board are the ones who deny the spirit world entirely. He goes on to say Christians have a biblical mandate.

"We're supposed to deal with the truth only," he notes. "We're supposed to have nothing to do with dark spirits. We're not supposed to dabble in anything that would compromise our souls, and that's exactly what this does." The manufacturer of the product is Hasbro.

Lord of the Rings is another famous book series which presents magic, occultism, fairy tales and fables as something good and praiseworthy but is in reality just another abomination before the Lord. Sadly, many "Catholics" refuses to accept these facts and still believes that Lord of the Rings is good or even Catholic. You can fool yourself, but you cannot fool God!

"For there shall be a time, when they will not endure sound doctrine; but, according to their own desires, they will heap to themselves teachers, having itching ears: And will indeed turn away their hearing from the truth, but will be turned unto fables." (2 Timothy 4:3-4)

St. Teresa even confessed that reading books which in themselves was not evil, was still a beginning of great harm and lukewarmness on her part. What then are one to say about evil media, evil video games and sinful stinking books? A person cannot do these things without becoming completely lukewarm and cold in the service of God exactly as it also happened to the glorious St. Theresa, for those who always seek after worldly things are in fact diminishing in the fervor of God!

The following quote further proving this point was taken from the Life of St. Teresa- "What I shall now speak of was, I believe, the beginning of great harm to me. I contracted a habit of reading books; and this little fault which I observed was the beginning of lukewarmness in my good desires, and the occasion of my falling away in other respects. I thought there was no harm in it when I wasted many hours night and day in so vain an occupation, even when I kept it a secret from my father. So completely was I mastered by this passion, that I thought I could never be happy without a new book."

Doesn't this sound familiar? Don't we all think as Teresa did, that we cannot be happy without our daily media, our evil movies and series, our bad video games or bad books? If the effect on this Saint was the start of a great harm, what then will it be for you, when what you do in comparison with her is infinitely more damaging and dangerous to your soul? How utterly stupid and foolish is it not to spend one's time reading bad worldly books, when one can spend time reading good Catholic books about virtue that would edify soul, mind and body? You will find innumerable good Catholic books if you just look for them, one good place to start is here:

<http://www.catholic-saints.net/>

"To a spiritual life the reading of holy books is perhaps not less useful than mental prayer. St. Bernard says reading instructs us at once in prayer, and in the practice of virtue. Hence he concluded that spiritual reading and prayer are the arms by which hell is conquered and paradise won..." St. Alphonsus

Burn every book, film or music album immediately which can be accounted to be sinful, and repent, do penance, and confess of this evil. As you would throw away poison in order that it may not be able to hurt yourself or your child, do the same here. Think about pleasing God first and not yourself or your child. Life is too short and Hell is too long and painful to refuse to follow God's law.

HOME-SCHOOLING

For the Love of God, keep your children away from public school, (if that option is available for you) and the company of other bad men. You must do everything in your power to hinder the worldly school-system from indoctrinating your children, even going so far as moving from your country if your country forces public school on children. The responsibility of an eternal soul that is greater than the universe must not be lightly dealt with. If you can home-school your kids but doesn't do it, then you really don't care for the spiritual well being of your children. How can a Catholic parent with good conscience let his kids go to public school where he know they will be exposed to bad influences by other children, and brainwashed by teachings such as evolution and sexual education? Most of the things we learn in school is superfluous anyway and will never be needed. We are bombarded with unnecessary teachings that will occupy much of our time. This will lead souls to forget God and their own spiritual well being! The school system before was very different from today, for back then most states was Christian, and God and the Bible was not banned from school.

Will you allow your children to go to public school and go out with worldly or ungodly friends? Then sadly, you will in fact lose them to the world! God does not tell us as much as to be on guard against demons as with men (Matthew 10:17), for men are oftentimes more harmful to us then the devils are, for demons can be expelled by invoking the most holy names of Jesus and Mary, but man on the other hand cannot be expelled in the same way. And if a man tries to change his life, he will be reviled, despised, and called a most miserable fool, a good for nothing and a man of no education. Many weak souls sadly turn back to the vomit from such and like reproaches out of fear for the loss of human respect!

ON MASTURBATION

Since so many are coming out of mortal sin and are convincing themselves that certain things are not sins, we must preach against those sins with some specificity lest people perish in their ignorance.

Masturbation is definitely a mortal sin. There are about three places where St. Paul gives a list of some of the main mortal sins which exclude people from Heaven. These lists do not comprise every mortal sin, of course, but some of the main ones.

Well, it always puzzled many people exactly what is being referred to in the following passages by the sin of “uncleanness” and “effeminacy.” St. Paul says that these sins exclude people from Heaven. Does “effeminacy” refer to acting like a homosexual? What does “uncleanness” refer to?

Galatians 5:19-21- “Now the works of the flesh are manifest, which are these; Adultery, fornication, **uncleanness**, lasciviousness, Idolatry, witchcraft, hatred, variance, emulations, wrath, strife, seditions, heresies, Envyings, murders, drunkenness, revellings, and such like: of the which I tell you before, as I have also told you in time past, that **they which do such things shall not inherit the kingdom of God.**”

1 Corinthians 6:9-11- “Know ye not that the unrighteous shall not inherit the kingdom of God? Be not deceived: neither fornicators, nor idolaters, nor adulterers, **nor effeminate**, nor abusers of themselves with mankind, Nor thieves, nor covetous, nor drunkards, nor revilers, nor extortioners, **shall inherit the kingdom of God.** And such were some of you: but ye are washed, but ye are sanctified, but ye are justified in the name of the Lord Jesus, and by the Spirit of our God.”

Ephesians 5:5-8- “For this ye know, that no whoremonger, **nor unclean person**, nor covetous man, who is an idolater, **hath any inheritance in the kingdom of Christ and of God.** Let no man deceive you with vain words: for because of these things cometh the wrath of God upon the children of disobedience. Be not ye therefore partakers with them. For ye were sometimes darkness, but now are ye light in the Lord: walk as children of light:”

St. Thomas Aquinas identifies masturbation as the biblical “uncleanness” and “effeminacy.”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologiae*, Pt. II-II, Q. 154, A. 11: “I answer that, As stated above (A6,9) wherever there occurs a special kind of deformity whereby the venereal act is rendered unbecoming, there is a determinate species of lust. This may occur in two ways: First, through being contrary to right reason, and this is common to all lustful vices; secondly, because, in addition, it is contrary to the natural order of the venereal act as becoming to the human race: and this is called "the unnatural vice." This may happen in

several ways. **First, by procuring pollution, without any copulation, for the sake of venereal pleasure: this pertains to the sin of "uncleanness" which some call "effeminacy."** Secondly, by copulation with a thing of undue species, and this is called "bestiality." Thirdly, by copulation with an undue sex, male with male, or female with female, as the Apostle states (Romans 1:27): and this is called the "vice of sodomy." Fourthly, by not observing the natural manner of copulation, either as to undue means, or as to other monstrous and bestial manners of copulation."

Thus, not only is masturbation a mortal sin, but it's a mortal sin which is identified in three different places in Scripture as one which excludes from the Kingdom of God. It's also classified by St. Thomas as one of the sins against nature, for it corrupts the order intended by God. That's probably why it's called "effeminacy." Though it's not the same as the abomination of Sodomy, it's disordered and unnatural. We believe that this sin – since it's contrary to nature and is classified as "effeminacy" and "the unnatural vice" – is the cause of some people being given over to unnatural lusts (homosexuality).

Therefore, people who are committing this sin need to cease the evil immediately and, when prepared, make a good confession. If people are really struggling in this area, then they are not near the spiritual level where they need to be. God's grace is there for them; but they need to pray more, pray better, avoid the occasions one of sin (bad media being one of them) and exercise their wills. They need to consistently pray the 15-decade Rosary (i.e. daily). They need to put out more effort spiritually and then it shouldn't be a problem.

For the full article on masturbation and all the information, questions, objections, help & how to overcome, etc., please see: <http://www.catholic-saints.net/masturbation/>

VANITY, IMMODEST DRESSING, AND MAKEUP

Our Lady of Fatima: "The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always the same. Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God."

"Your beauty should not come from outward adornment, such as braided hair and the wearing of gold jewelry and fine clothes. Instead, it should be that of your inner self, the unfading beauty of a gentle and quiet spirit, which is of great worth in God's sight. For this is the way the holy women [and men] of the past who put their hope in God used to make themselves beautiful." (1 Peter 3:3-6)

The divine authority of God's word demands that you always dress humbly by not wearing tight clothes that show your breasts or your behind or by showing too much skin that leads to temptation, and that you also abstain from using any kind of makeup, jewelry, and accessories (except for Rosaries or Brown Scapulars and the like which is a very great way to protect oneself against the devil) in order not to give a bad example or tempt your neighbor into carnal lust and sin. For every single person you have tempted with your immodest appearance will demand that God executes his righteous vengeance on you since you tempted them into lustful thoughts!

Our Lord Jesus Christ teaches in St. Bridget's revelations, that all who uses make-up or immodest clothing will be especially tormented for every single person that have seen them in their entire life unless they amend before the moment of their death, which is, sad to say, impossible to know when it will be. That can be thousands and thousands of people executing vengeance on you in hell for all eternity! What a horror! That of course means you cannot go and bathe in public since that would be even more immodest and immoral! The world has indeed changed very much the last 100-200 years; yet, no one should think that he could do these things just because they are universally accepted. Do you want to go with the majority? Then, sadly, Hell awaits you for all eternity!

"A woman shall not wear anything that pertains to a man, nor shall a man put on a woman's garment; for whoever does these things is an abomination to the LORD your God." (Deut 22:5).

Women should not dress or act like men, for this is an abomination in God's eyes. God created the human race with two genders, intending each to have his and her proper place in Creation. Men and women are not meant to behave or dress the same manner. Part of the beauty of the human race is found in the differences between men and women.

We each live within a larger society. We are each influenced by the culture around us. Yet society and culture often teach us false things, which lead us away from God. Most women (at least in Western society and culture) dress and act very much like men. They seek the same roles in society, the family, and the Church. They are following a popular teaching of our culture today, that women and men are meant to have the same roles, and especially that women are meant to take up roles formerly held only or mainly by men. They are displaying their adherence to this teaching by dressing like men. This teaching of our culture is contrary to the teaching of Christ.

God wants men and women to act and dress according to their gender and the place God has given each one in Creation. Clothing and hairstyles are expressions of one's thoughts, behavior, and attitude. Women are not meant to behave like men, nor to have the same roles as men, therefore they should not dress or groom themselves like men. And vice versa.

"Think not that I have come to abolish the law and the prophets; I have not come to abolish them but to fulfil them. For truly, I say to you, till heaven and earth pass away, not an iota, not a dot, will pass from the law until all is accomplished. Whoever then relaxes one of the least of these commandments and teaches men so, shall be called least in the kingdom of heaven; but he who does them and teaches them shall be called great in the kingdom of heaven." (Mt 5:17-19).

Padre Pio used to refuse to hear the confession of women who were wearing pants or an immodest dress.

PADRE PIO ON MODERN-DAY FASHIONS

1 Timothy 2:9: "In like manner I wish women also in decent apparel: adorning themselves with modesty and sobriety..."

Galatians 5:19: "Now the works of the flesh are manifest, which are fornication, uncleanness, immodesty..."

Padre Pio had strong views on female fashions in dress. When the mini-skirt craze started, no one dared to come to Padre Pio's monastery dressed in such an inappropriate fashion. Other women came not in mini skirts, but in skirts that were

shortish. Padre Pio got very upset about this as well.

Padre Pio tolerated neither tight skirts nor short or low-necked dresses. He also forbade his spiritual daughters to wear transparent stockings. He would dismiss women from the confessional, even before they got inside, if he discerned their dress to be inappropriate. Many mornings he drove one out after another – ending up hearing only very few confessions. He also had a sign fastened to the church door, declaring: “By Padre Pio’s explicit wish, women must enter his confessional wearing skirts at least eight inches (20 cm) below the knees. It is forbidden to borrow longer dresses in church and to wear them for the confessional.”

Padre Pio would rebuke some women with the words, “Go and get dressed.” He would at times add: “Clowns!” He wouldn’t give anyone a pass, whether they were people he met or saw the first time, or long-time spiritual daughters. In many cases, the skirts were many inches below the knees, but still weren’t long enough for Padre Pio! Boys and men also had to wear long trousers, if they didn’t want to be kicked out of the church.

The immodest have in truth a special place in hell waiting for them since they are the source of the most abominable sins of the flesh, as St. Paul teaches us in First Corinthians, *“Fly fornication. Every sin that a man doth, is without the body; but he that committeth fornication, sinneth against his own body!”* (1 Cor 18)

This should of course be understood in the sense of literal fornication as well as fornication in the mind which also is a mortal and damnable sin! You will be held accountable for every eye that have seen you if you use make-up or immodest clothing. That can account for thousands and thousands of people executing vengeance on you in hell for all eternity! Even if you don't use any make-up or dress vainly, God will still judge you to hell if you take delight in vain thoughts or have vain opinions of yourself. If a single thought can damn a person, how much more should tempters with immodest clothing and makeup be damned! This accounts for all kinds of makeup a person may use for vanity. How abominable to want to be accepted for your appearance rather than for your opinions! Oh, vanity, you shall soon rot in the grave, but your soul shall burn for ever more in hell since you thought to make your exterior beautiful, and, in so doing, perverted your interior.

ON BAD THOUGHTS

“But I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.” (Matthew 5:28)

God solemnly declares that he will judge our every thought, how much more then will he judge our deeds? When we in our mind take delight in sinful thoughts, God takes this as an act in the very same way as he judges us as murderers if we hate our brother, or, as an adulterer if we look at a woman with lust in our heart. What then will God judge you to be when you in your heart love abominable things?

No one can escape to have bad thoughts, for we are not yet angels but mere men. We cannot escape these bad thoughts, but we can refuse to enjoy them. Don't be surprised if you have all kinds of abominable thoughts. Many people are unlearned and do not understand that this is Satan tempting and giving them these thoughts. Sure, many bad thoughts arise from various bad occasions you have put yourself in during the course of the day or life, but still, if you do not think about these thoughts willfully and it still assail you, then it must be Satan tempting you!

Every time you get bad thoughts against your own will, and you resist them, you have not committed any sin.

When you get bad thoughts against your will and you enjoy them a little, and repents almost immediately, you have still committed sin.

If you however, willfully delve in bad thoughts and enjoy them, you have without a doubt committed mortal sin! A clearer demonstration of this can be seen in St. Bridget's revelations:

The Son of God speaks to the bride (St. Bridget): ““What are you worried and anxious about?” She answered: "I am afflicted by various useless thoughts that I cannot get rid of, and hearing about your terrible judgment upsets me." The Son answered: "This is truly just. Earlier you found pleasure in worldly desires against my will, but now different thoughts are allowed to come to you against your will.

“But have a prudent fear of God, and put great trust in me, your God, knowing for certain that when your mind does not take pleasure in sinful thoughts but struggles against them by detesting them, then they become a purgation and a crown for the soul. But if you take pleasure in committing even a slight sin, which you know to be a sin, and you do so trusting to your own abstinence and presuming on grace, without doing penance and

reparation for it, know that it can become a mortal sin. Accordingly, if some sinful pleasure of any kind comes into your mind, you should right away think about where it is heading and repent.

“... God hates nothing so much as when you know you have sinned but do not care, trusting to your other meritorious actions, as if, because of them, God would put up with your sin, as if he could not be glorified without you, or as if he would let you do something evil with his permission, seeing all the good deeds you have done, since, even if you did a hundred good deeds for each wicked one, you still would not be able to pay God back for his goodness and love. So, then, maintain a rational fear of God and, even if you cannot prevent these thoughts, then at least bear them patiently and use your will to struggle against them. You will not be condemned because of their entering your head, unless you take pleasure in them, since it is not within your power to prevent them.

“Again, maintain your fear of God in order not to fall through pride, even though you do not consent to the thoughts. Anyone who stands firm stands by the power of God alone. Thus fear of God is like the gateway into heaven. Many there are who have fallen headlong to their deaths, because they cast off the fear of God and were then ashamed to make a confession before men, although they had not been ashamed to sin before God. Therefore, I shall refuse to absolve the sin of a person who has not cared enough to ask my pardon for a small sin. In this manner, sins are increased through habitual practice, and a venial sin that could have been pardoned through contrition becomes a serious one through a person's negligence and scorn, as you can deduce from the case of this soul who has already been condemned.

“After having committed a venial and pardonable sin, he augmented it through habitual practice, trusting to his other good works, without thinking that I might take lesser sins into account. Caught in a net of habitual and inordinate pleasure, his soul neither corrected nor curbed his sinful intention, until the time for his sentencing stood at the gates and his final moment was approaching. This is why, as the end approached, his conscience was suddenly agitated and painfully afflicted because he was soon to die and he was afraid to lose the little, temporary good he had loved. Up until a sinner's final moment God abides him, waiting to see if he is going to direct his free will away from his attachment to sin.

“However, if a soul's will is not corrected, that soul is then confined by an end without end. What happens is that the devil, knowing that each person will be judged according to his conscience and intention, labors mightily at

the end of life to distract the soul and turn it away from rectitude of intention, and God allows it to happen, since the soul refused to remain vigilant when it ought to have..." (*The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Book 3, Chapter 19)

DANCES, PUBS, BALLS

"There is not a commandment of God which dancing does not cause men to break! Mothers may indeed say: 'Oh, I keep an eye on their dress; you cannot keep guard over their heart.' Go, you wicked parents, go down to Hell where the wrath of God awaits you, because of your conduct when you gave free scope to your children; GO! It will not be long before they join you, seeing that you have shown them the way so well! **Then you will see whether your pastor was right in forbidding those Hellish amusements."** (*The Curé D'Ars, St. Jean-Marie-Baptiste Vianney*, p. 146)

St. Alphonsus (c. 1755): "In the year 1611, in the celebrated sanctuary of Mary in Montevergine, **it happened that on the vigil of Pentecost the people who thronged there profaned that feast with balls, excesses, and immodest conduct, when a fire was suddenly discovered bursting forth from the house of entertainment** where they were feasting, so that in less than an hour and a half it was consumed, and **more than one thousand five hundred persons were killed. Five persons who remained alive affirmed upon oath, that they had seen the Mother of God herself, with two lighted torches set fire to the inn.**" (*The Glories of Mary*, p. 659.)

From these quotes, everyone can see how evil dances are. Dancing causes thousands of tempting and lascivious thoughts that leads countless of lost souls to hell. To obstinately defend dances between boys and girls or between men and women is absolutely despicable, and those parents who allow their children to go to such events or those who even at times force their children to such events, will experience the most excruciating torment in hell unless they amend immediately. To go to pubs which only sell alcohol or which propagate gambling or other mortal sins is absolutely unacceptable and sinful. These places were fervently preached against by St. John Vianney, and he called them real hell holes and the cause of

countless of mortal sins!

KEEP HOLY THY SABBATH DAY OR SUNDAY

Since many people who are reading this have not been taught these concepts by modernist heretics, we must point out a few other things in this regard: servile works are forbidden on Sundays; people should not do laundry on Sundays; people should not do yard work (such as mowing the lawn, etc.) on Sundays; people should not shop food on Sundays unless they are starving etc... Exceptions to this would be work that absolutely must be done. For example, making a fire in your home so that you can be warm and survive is works that are completely acceptable. If you are able to make your food for the whole family before the Sunday, you must do so. One should not spend the Sunday on preparing food for the family which may take several hours of the day. You may of course (if you don't have any prepared food) take time to make something small for you or the family which does not require much of your time or take some food that you already have and warm it up. You cannot cut wood on Sundays and you must restrict yourself to only do things that are absolutely necessary for survival. If you must shovel out your driveway after a heavy snowfall, so that you can get to work, then you could do so on a Sunday. This, of course, implies some preplanning, but no one should refuse to obey the divine commandments since this action will undoubtedly lead to eternal damnation. An obedient person will see the beauty of God forcing man to rest from physical works.

To do unnecessary works on Sundays is completely unacceptable unless you starve and don't have the means necessary to support your family. In the richer countries, even going so far as begging or receiving social welfare checks every month is far better than to do unnecessary work on Sundays, since this not only damns yourself, but also damns your employer (unless ignorance excuse him). Your employer will in fact be punished for every single person he has allowed or forced (by threatening with layoffs) to work on Sundays. That can be thousands and thousands of people attacking one man for all eternity! What a horror!

People should of course also try to arrange with their employers that they don't have to work on Sundays. Likewise, other work that should or must be done on Sundays, due to one's work, occupation or state (such as tending the sick), can be done. If you have exhausted all the options for not working on Sundays or for receiving an income, for example: looking for another job or moving to another place, or any

other lawful means of receiving an income, (like receiving social welfare checks for the support of the necessities for you or your family, as long as this do not imply that you have to compromise your faith or safety in any way,) then you are not obligated to stay away from work and can safely work on Sundays as long as it is your last option. Below are some examples of acceptable reasons of why you can work on Sundays.

If you cannot continue home-schooling your children for example, this would be an acceptable reason with continuing to work on Sundays. Another example would be if you had to move to a bad neighbourhood with much drugs, violence or lasciviousness that would influence you or your family in a sinful way, or if by quitting your work, you may be forced to take another work that is sinful or immoral. This would be another reason to continue to work on Sundays until you have found another work where you are not forced to work on Sundays or forced to put your family's spiritual wellbeing in jeopardy.

This goes to say if the work you do is acceptable before God. If you sin against God or your neighbour by the specific work you do, such as selling, packing or stocking contraception, porn, bad newspapers with immodest images or stories about sex or other sins etc, then you cannot go to that work even if you starve or don't have the means to support yourself or your family. In such cases you have to put your entire trust in God. You cannot be the cause of your brothers mortal sins without yourself being guilty of mortal sin!

“Therefore I say to you: Be not solicitous for your life, what you shall eat, nor for your body, what you shall put on. The life is more than the meat: and the body is more than the raiment... seek ye first the kingdom of God and his justice: and all these things shall be added unto you.” (Lk. 12:22-24, 27-28, 31)

However, in the poorer countries where there is no chance of getting social welfare or income in any other way, it is totally acceptable to work on Sundays as long as the person must do it in order to survive. Many people do not operate under these conditions but work on Sundays in order to have more money than they need to survive. Yes, many people have the means necessary to stay away from work on Sundays, but only go to work to receive more abundance in riches. This is a clear mortal sin!

The following example on this can be seen clearer from St. Bridget's revelations, in

the book rightly entitled the Book of Questions. It is composed of questions which Our Lord and Judge give wonderful answers to:

“Third question. Again the monk appeared on his ladder as before saying:
"Why should I not exalt myself over others, seeing that I am rich?"

Answer to the third question. The Judge answered: "As to why you must not take pride in riches, I answer: The riches of the world only belong to you insofar as you need them for food and clothing. The world was made for this: that man, having sustenance for his body, might through work and humility return to me, his God, whom he scorned in his disobedience and neglected in his pride. However, if you claim that the temporal goods belong to you, I assure you that you are in effect forcibly usurping for yourself all that you possess beyond your needs. All temporal goods ought to belong to the community and be equally accessible to the needy out of charity.

You usurp for your own superfluous possession things that should be given to others out of compassion. However, many people do own much more than others but in a rational way, and they distribute it in discreet fashion. Therefore, in order not to be accused more severely at the judgment because you received more than others, it is advisable for you not to put yourself ahead of others by acting haughtily and hoarding possessions. As pleasant as it is in the world to have more temporal goods than others and to have them in abundance, it will likewise be terrible and painful beyond measure at the judgment not to have administered in reasonable fashion even licitly held goods."

<http://www.catholic-saints.net/saints/st-bridget/st-bridget-book5.php>

“The third commandment is that thou have mind and remember that thou hallow and keep holy thy Sabbath day or Sunday. That is to say, that thou shalt do no work nor operation on the Sunday or holy day, but thou shalt rest from all worldly labour and intend to prayer, and to serve God thy maker, which rested the seventh day of the works that he made in the six days before, in which he made and ordained the world. This commandment accomplish he that keep to his power the peace of his conscience for to serve God more holily. Then this day that the Jews called Sabbath is as much to say as rest. This commandment may no man keep spiritually that is encumbered in his conscience with deadly sin, such a conscience can not be in rest

nor in peace as long as he is in such a state. In the stead of the Sabbath day which was straightly kept in the old law, holy church hath established the Sunday in the new law. For our Lord arose from death to life on the Sunday, and therefore we ought to keep it holily, and be in rest from the works of the week before, and to cease of the work of sin, and to intend to do spiritual works, and to follow our Lord beseeching him of mercy and to thank him for his benefits, for they that break the Sunday and the other solemn feasts that be established to be hallowed in holy church, they sin deadly, for they do directly against the commandment of God aforesaid and holy church, but if it be for some necessity that holy church admitteth and granteth. But they sin much more then, that employ the Sunday and the feasts in sins, in lechery, in going to taverns in the service time, in gluttony and drinking drunk, and in other sins, outrages against God. For alas for sorrow I trow there is more sin committed on the Sunday and holy days and feasts than in the other work days. For then be they drunk, fight and slay, and be not occupied virtuously in God's service as they ought to do. And as God command us to remember and have in mind to keep and hallow the holy day, they that so do sin deadly and observe and keep not this third commandment." (From the Golden legend or the Lives of the Saints, volume 1, page 122-123)

From the above quote can be learned that man should not do the things on a Sunday as he would do on the other days. The Sunday is intended for God to be kept in holiness. Thus, if the only difference for you on Sundays is that you keep away from servile work, and do not give any of your time to God and the well-being your family, what profit is there for you? (It is nothing wrong with walking the dog on a Sunday, or to have sporting activities with friends and family.)

God commanded at least one day off for man so that man could rest from the world and use it for his and his family's spiritual wellbeing, in praying, reading, picnicking and doing other good works for the soul of oneself and the family. You should thus spend the Sunday in abstaining from your own will, such as watching the tv, playing games, listening to music or the radio, etc, and instead strive to know God in solitude, prayer and meditation.

SMOKING AND DRUGS

We don't know if smoking in very small amounts once in a while is a sin. But we believe that smoking habitually or regularly is a sin, and it definitely cuts out graces

from people's lives. We don't see how those who smoke habitually, for example throughout the day, would be any different from people who eat candy all day and thus try to constantly gratify themselves in that way. This is not even to get into the issue that we know it's horrible for health and leads to death. If you are smoking, you are giving a horrible example to people, tempting them to start smoking which is highly addictive and lethal. Smoking is so addictive that medical scientists have compared the addiction to Heroin addiction. Most people who get addicted to cigarettes will never be able to stop and will be life long slaves under a most filthy, evil and grace diminishing habit.

The same can be said of all addictive substances that you don't need to survive, such as: coffee, candy, chips, cookies, soda, good meats etc... If you can't abstain from these substances for even a few days, then you are addicted to them and need to learn to abstain from them. Good days for learning to abstain from one's own desires are Wednesdays, Fridays and Saturdays. Fridays has always been a day of abstinence in the Catholic Church – since Our Lord suffered and died on that day – which means that one cannot eat anything containing meat under pain of mortal sin (there is no obligation of fast or abstinence on a holy day of obligation such as Christmas, even if it falls on a Friday). One should of course also abstain from other superfluous substances. While some substances may appear to be harmless, grace is highly diminished in people who always uses things which are superfluous.

St. Francis of Assisi was well aware of the truth that seeking pleasure corrupts the soul. St. Francis even used to put ashes in his food in order to make it taste bad since he understood that the five senses and the search to gratify them made the soul weaker. Someone might ask: “Does that mean that eating good things is a sin?” The answer is of course that eating good things in itself is no sin. However, one should definitely try to avoid all things that are tasty and addictive, such as superfluous and tasty foods, meats, beverages, cigarettes, candy, chips, cakes, spices, sauces, dressings, etc. The reason why man should do his utmost to avoid pleasurable things is because the five senses of man, after the fall, was corrupted by self-love and self-gratification. That's precisely why countless saints have refused to eat food that taste good. However, no one should get the idea that it's sinful to eat tasty foods, but understand that people who always want to eat these foods will fall into sin, for gluttony and lack of moderation is certainly sinful.

Everyone of course knows that the consuming of mind altering drugs such as smoking marijuana or taking LSD or ecstasy is a mortal sin, just like getting drunk

is a mortal sin, because when “a man willingly and knowingly deprives himself of the use of reason, whereby he performs virtuous deeds and avoids sin... he sins mortally by running the risk of falling into sin. For [Saint] Ambrose says (De Patriarch. [De Abraham i.]): "We learn that we should shun drunkenness, which prevents us from avoiding grievous sins. For the things we avoid when sober, we unknowingly [or knowingly] commit through drunkenness." Therefore drunkenness, properly speaking, is a mortal sin. ” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Question 150, Article 2. Whether drunkenness is a mortal sin?)

A person who uses a drug that makes him intoxicated needs an absolutely necessary reason (such as a grave illness) to excuse his usage of the drug from being a sin, and when he does not have such an absolutely necessary excuse to excuse his drug usage, he commits the sin of drug abuse. A sick person is allowed by God’s permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated and for mere pleasure, or continues to use the drug after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who use drugs for the mere sake of pleasure. They are gluttonous or overindulgent in their sensual appetite, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For “the sin of lust [or pleasure seeking] consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...” and “lust there signifies any kind of excess.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

St. Alphonsus Liguori, one of the most well known doctors of the Church, in his masterpiece “The True Spouse of Jesus Christ”, shows us the inherent evil of acting in accordance to our sensual desires: “Pope Innocent XI Odescalchi has condemned the proposition which asserts that it is not a sin to eat or to drink from the sole motive of satisfying the palate. However, it is not a fault to feel pleasure in eating: for it is, generally speaking, impossible to eat without experiencing the delight which food naturally produces. But it is a defect to eat, like beasts, through the sole motive of sensual gratification, and without any reasonable object. Hence, the most delicious meats may be eaten without sin, if the motive be good and worthy of a rational creature; and, in taking the coarsest food through attachment to pleasure, there may be a fault.” ([*The True Spouse of Jesus Christ*](#), p. 282)

ON FALSE JUDGMENTS AND SLANDER

Since almost the whole world today have fallen into this mortal vice of judging falsely, it is necessary to speak briefly about it in order to make people aware of that evil thoughts, judgments or conclusions about other people – thinking negatively, evil or bad about them, calumniating their intentions, character or meanings with slight or no proof – **is a mortal sin.**

This means that you are not to presume why or what other people are or what their intentions or motives are when they do or say certain things **with slight or no proof other than your own evil presumptions.** To do otherwise is to slander them and think evil of them. Evil men usually judge others by themselves and hence conclude that others must be evil as themselves and therefore, they do not think good of others or try to excuse them first since they are evil and would have, or think they could have, done evil in the same or a similar situation.

However, and the sad thing is, the very same people who so easily judge and condemn their neighbor at the slightest apprehension of evil, would many times instantly have tried to excuse their own friend, child, family, or wife in the same situation, but whenever their neighbor is involved, or someone they don't like or know about, then this just and right thought process that they would have had towards their own family members or friend is instantly abandoned. So while many of them want to excuse their own loved ones as much as possible and not think evil of them without some proof or reason – however much their actions or deeds seem to have been evil at first – they cannot stand and, in most cases never have, the same just thought process towards other people they don't know about or like. This is clearly an injustice!

For example, some people presume that just because someone is homeless, this means he must be a bum, a thief, a lazy person or a drug and alcohol addict without even considering the circumstances that led him to become homeless. Others still imagine that one can conclude calumniating, slanderous or evil things about others just because they don't speak about a specific subject or are silent about it or because they behave in a certain way. In truth, what would you think if people always judged you evilly based on what you did or did not say or because of how you behaved in certain citations?

In contrast to this, others still presume to conclude that just because someone spoke favorably of some subject, this means he himself must do this or be guilty of

it, such as practicing contraception, performing abortions, or be a homosexual! No, just because someone spoke favorably of homosexuality, abortion or contraception, doesn't mean he or she himself is a practicing homosexual, use contraception, or perform abortions. That is common sense. Sure, those people who speak favorably of these evil things are themselves evil and damned people and heretics against the natural law, but just because they are evil, doesn't mean one can leave of justice and presume unjustified, additional evils about them concerning what they do or do not do.

So many people fall into these deadly errors all the time today. To presume things about others have sadly become the norm. That is mostly due to the media, magazines and the internet where one is exposed to this evil behavior or attitude almost daily by evil, judgmental, presumptuous and prideful people that think they can presume things about other people's intentions without having to render a strict account of every word, thought or deed that they have ever said or thought of their neighbor – whether it be true or false. *“For with what judgment you judge, you shall be judged: and with what measure you mete, it shall be measured to you again.”* (Matthew 7:2)

Innumerable more examples could be given. St. John Vianney in the [Sermons of the Cure of Ars](#), explains this vice further and gives some additional examples demonstrating the evil of Rash Judgments:

ST. NICHOLAS AND THE THREE GIRLS

Tell me, now, my brethren, **on what foundation are rash judgments and sentences based? Alas! They are based upon very slight evidence only, and most often upon what “someone said.”** But perhaps you are going to tell me that you have seen and heard this and that. Unfortunately, you could be mistaken in the testimony of both your sight and hearing, as you are going to see.... Here is an example which will show you, better than anything else can, how easily we can be mistaken and how we are nearly always wrong.

What would you have said, my dear brethren, if you had been living during the time of St. Nicholas and you had seen him coming in the middle of the night, walking around the house of three young girls, watching carefully and taking good care that no one saw him. Just look at that bishop, you would have thought at once, degrading and dishonouring his calling; he is a dreadful hypocrite. He seems to be a

saint when he is in church, and look at him now, in the middle of the night, at the door of three girls who do not have a very good reputation! And yet, my dear brethren, this bishop, who would certainly have been condemned by you, was indeed a very great saint and most dear to God. What he was doing was the best deed in the world. In order to spare these young persons the shame of begging, he came in the night and threw money in to them through their window because he feared that it was poverty which had made them abandon themselves to sin.

This should teach us never to judge the actions of our neighbour without having reflected very well beforehand. ... Yes indeed, my brethren, **I have seen people making wrong judgments about the intentions of their neighbour when I have known perfectly well that these intentions were good** [Vianney was a confessor and heard peoples confessions]. I have tried in vain to make them understand, but it was no good. Oh! Cursed pride, what evil you do and how many souls do you lead to Hell!

YOUR HEART IS BUT A MASS OF PRIDE

You will tell me, perhaps, that you never judge people except by what you see or after you have actually heard or been the witness of some action: “I saw him doing this action, so I am sure. I heard what he said with my own ears. After that, I could not be mistaken.”

But I shall reply by telling you to begin by entering into your own heart, which is but a mass of pride wherein everything is dried up. You will find yourself infinitely more guilty than the person whom you are so boldly judging, and you have plenty of room for fear, lest one day you will see him going to Heaven while you are being dragged down to Hell by the demons. “Oh, unfortunate pride,” says St. Augustine to us, **“you dare to judge your brother on the slightest appearance of evil, and how do you know that he has not repented of his fault and that he is not numbered among God’s friends? Take care rather that he does not take the place which your pride is putting you in great danger of losing.”**

Yes, my dear brethren, **all these rash judgments and all these interpretations come only from a person who has a secret pride**, who does not know himself, and who dares to wish to know the interior life of his neighbour, something which is known to God alone. **If only, my dear children, we were able to arrive at the stage of eradicating this first of the capital**

sins from our hearts [envy and pride], our neighbour would never do any wrong according to us. We should never amuse ourselves by examining his conduct. We should be content to do nothing else save weep for our own sins and work as hard as we could to correct them.

THE TONGUE OF THE SCANDAL-MONGER

Anyone who is unfortunate enough to come under the tongue of the scandalmonger is like a grain of corn under the grinding stone in a mill: he is torn, crushed, entirely destroyed. **People like these will fasten onto you intentions that you never had;** they will poison all your actions and your movements. If you have enough piety to wish to fulfill your religious duties, you are only a hypocrite, an angel in the church and a demon in the house. If you do any good or charitable works, they will think that this is just through pride and so that you may gain notice. If you are not worldly and not interested in worldly affairs, you are said to be odd and singular and to have no spirit. If you look after your own affairs carefully, you are nothing but a miser. Let me go further, my dear brethren, and say that the tongue of **the scandalmonger is like the worm which gnaws at the good fruit – that is, the best actions that people do – and tries to turn all to bad account.** The tongue of the scandalmonger is a grub which taints the most beautiful of the flowers and upon them leaves behind it the disgusting trace of its own slime.

THE EVIL TONGUES

There are some who, through envy, for that is what it amounts to, belittle and slander others, especially those in the same business or profession as their own, in order to draw business to themselves. They will say such evil things as “their merchandise is worthless” or “they cheat”; that they have nothing at home and that it would be impossible to give goods away at such a price; that there have been many complaints about these goods; that they will give no value or wear or whatever it is, or even that it is short weight, or not the right length, and so on.

A workman will say that another man is not a good worker, that he is always changing his job, that people are not satisfied with him, or that he does no work, that he only puts in his time, or perhaps that he does not know how to work. “What I was telling you there,” they will then add, “it would be better to say nothing about it. He might lose by it, you know.” “Is that so?” you answer. **“It would have been better if you yourself had said nothing. That would have been the thing**

to do.”

A farmer will observe that his neighbour’s property is doing better than his own. This makes him very angry so he will speak evil of him. There are others who slander their neighbours from motives of vengeance. If you do or say something to help someone, even through reasons of duty or of charity, they will then look for opportunities to decry you, to think up things which will harm you, in order to revenge themselves. **If their neighbour is well spoken of, they will be very annoyed and will tell you: “He is just like everyone else. He has his own faults. He has done this, he has said that. You didn’t know that? Ah, that is because you have never had anything to do with him.”**

A great many people slander others because of pride. They think that by depreciating others they will increase their own worth. They want to make the most of their own alleged good qualities. Everything they say and do will be good, and everything that others say and do will be wrong. But the great bulk of malicious talk is done by people who are simply irresponsible, **who have an itch to chatter about others without feeling any need to discover whether what they are saying is true or false.** They just have to talk. Yet, although these latter are less guilty than the others – that is to say, than those who slander and backbite through hatred or envy or revenge – yet they are not free from sin. Whatever the motive that prompts them, they should not sully the reputation of their neighbour. ... perhaps, my friend, you are mistaken [in your judgments], and although everything may have been exactly as you have said, perhaps he is already in Heaven, perhaps God has pardoned him. But, in the meantime, where is your charity?

ON ENVY AND PRIDE

From St. John Vianney’s [Sermons of the Cure of Ars](#)

NOT LIKE THE OTHERS

“I am not like the others!” That, my dear brethren, is the usual tone of false virtue and the attitude of those proud people who, always quite satisfied with themselves, are at all times ready to censure and to criticize the conduct of others. That, too, is the attitude of the rich, who look upon the poor as if they were of a different race or nature from them and who behave towards them accordingly.

Let us go one better, my dear brethren, and admit that it is the attitude of most of the world. **There are very few people, even in the lowliest conditions, who do not have a good opinion of themselves.** They regard themselves as far superior to their equals, and their detestable pride urges them to believe that they are indeed worth a great deal more than most other people. **From this I conclude that pride is the source of all the vices and the cause of all the evils which have occurred, and which are still to come, in the course of the centuries.** We carry our blindness so far that often we even glorify ourselves on account of things which really ought to cover us with confusion. **Some derive a great deal of pride because they believe that they have more intelligence than others; others because they have a few more inches of land or some money, when in fact they should be in dread of the formidable account which God will demand of them one day.** Oh, my dear brethren, if only some of them felt the need to say the prayer that St. Augustine addressed to God: “My God, teach me to know myself for what I am and I shall have no need of anything else to cover me with confusion and scorn for myself.”

We could say that this sin is found everywhere, that it accompanies man in what he does and says. It is like a kind of seasoning or flavouring which can be tasted in every portion of a dish. Listen to me for a moment and you can see this for yourselves. Our Lord gives us an example in the Gospel when He tells us of the Pharisee who went up into the temple to pray and, standing up where all could see him, said in a loud voice: “O God, I give thee thanks that I am not as the rest of men steeped in sin. I spend my life doing good and pleasing you.” Herein consists the very nature of the proud man: **instead of thanking God for condescending to make use of him for a good purpose and for giving him grace, he looks upon whatever good he does as something which comes from himself, not from God.** Let us go into a few details and you will see that **there are hardly any exceptions to this general *sin of pride*.** **The old and the young, the rich and the poor, all suffer from it. Each and everyone congratulates himself and flatters himself because of what he is or of what he does – or rather because of what he is *not* and what he *does not*.** **Everyone applauds himself and loves also to be applauded. Everyone rushes to solicit the praises of the rest of the world, and everyone strives to draw them to himself.** In this way are the lives of the great majority of people passed.

The door by which pride enters with the greatest ease and strength is the door of

wealth. Just as soon as someone improves his possessions and his sources of wealth, you will observe him change his mode of life. He will act as Jesus Christ told us the Pharisees liked to act: **these people love to be called master and to have people saluting them. They like the first places. They begin to appear in better clothes. They leave behind their air of simplicity.** ... Take a young woman who has a shapely figure or who, at any rate, thinks she has. **You see her walking along, picking her steps, full of affectation, with a pride which seems colossal enough to reach the clouds! If she has plenty of clothes, she will leave her wardrobe open [or be sure to display them to others in some way] so that they can be seen [and this vice applies to any material possessions, deeds, or even body parts that people are sure to display to others through vanity and pride].**

People take pride in their animals and in their households. They take pride in knowing how to go to Confession properly, in saying their prayers, in behaving modestly and decorously in the church. A mother takes pride from her children. You will hear a landowner whose fields are in better condition than those of his neighbours criticising these and applauding his own superior knowledge. **Or it may be a young man with a watch, or perhaps only the chain, and a couple of coins in his pocket, and you will hear him saying, “I did not know that it was so late,” so that people will see him looking at the watch or will know that he has one.** ... No, my dear brethren, there is nothing that is quite as ridiculous or stupid as to be forever talking about what we have or what we do. Just listen to the father of a family when his children are of an age to get married; in all the places and gatherings where he is to be found you will hear him saying: “I have so many thousand francs ready; my business will give me so many thousands, etc.” But if later he is asked for a few coppers for the poor, he has nothing.

If a tailor or a dressmaker has made a success of a coat or a frock and someone seeing the wearer pass says, “That looks very well. I wonder who made it?” **they will make very sure to observe: “Oh, I made that.” Why? So that everyone may know how skilful they are.** But if the garment had not been such a success, they would, of course, take good care to say nothing, for fear of being humiliated. ... And I will add this to what I have just said. **This sin is even more to be feared in people who put on a good show of piety and religion.**

A PUBLIC PLAGUE

As you know my dear brethren, we are bound as fellow creatures to have human sympathy and feelings for one another. Yet one envious person would like, if he possibly could, to destroy everything good and profitable belonging to his neighbour. You know, too, that as Christians we must have boundless charity for our fellow men. But the envious person is far removed indeed from such virtues. He would be happy to see his fellow man ruin himself. Every mark of God's generosity towards his neighbour is like a knife thrust that pierces his heart and causes him to die in secret. Since we are all members of the same Body of which Jesus Christ is the Head, we should so strive that unity, charity, love, and zeal can be seen in one and all. To make us all happy, we should rejoice, as St. Paul tells, in the happiness of our fellow men and mourn with those who have cares or troubles. But, very far from experiencing such feelings, the envious are forever uttering scandals and calumnies against their neighbours. It appears to them that in this way they can do something to assuage and sweeten their vexation. ...

We can see that this sin makes its first appearance among children. You will notice the petty jealousies they will feel against one another if they observe any preferences on the part of the parents. **A young man would like to be the only one considered to have intelligence, or learning, or a good character. A girl would like to be the only one who is loved, the only one well dressed, the only one sought after; if others are more popular than she, you will see her fretting and upsetting herself, even weeping, perhaps,** instead of thanking God for being neglected by creatures so that she may be attached to Him alone. What a blind passion envy is, my dear brethren! Who could hope to understand it?... This is surely a cursed sin which puts a barrier between brothers and sisters, too. **The very moment that a father or a mother gives more to one member of the family than the others, you will see the birth of this jealous hatred against the parent or against the favoured brother or sister – a hatred which may last for years, and sometimes even for a lifetime.** There are children who keep a watchful eye upon their parents just to insure that they will not give any sort of gift or privilege to one member of the family. If this should occur in spite of them, there is nothing bad enough that they will not say.

Unfortunately, this vice can be noted even among those in whom it should never be encountered – that is to say, among those who profess to practice their religion. They will take note of how many times such a person remains to go to Confession or

of how So-and-So kneels or sits when she is saying her prayers. They will talk of these things and criticise the people concerned, for they think that such prayers or good works are done only so that they may be seen, or in other words, that they are purely an affectation. You may tire yourself out telling them that their neighbour's actions concern him alone. They are irritated and offended if the conduct of others is thought to be superior to their own....

Take another example. Here is a merchant who wants to have all the business for himself and to leave nothing at all for anyone else. If someone leaves his store to go elsewhere, he will do his best to say all the evil he can, either about the rival businessman himself or else about the quality of what he sells. He will take all possible means to ruin his rival's reputation, saying that the other's goods are not of the same quality as his own or that the other man gives short weight. You will notice, too, than an envious man like this has a diabolical trick to add to all this: "It would not do," he will tell you, "for you to say this to anyone else; it might do harm and that would upset me very much. I am only telling you because I would not like to see you being cheated."

A workman may discover that someone else is now going to work in a house where previously he was always employed. This angers him greatly, and he will do everything in his power to run down this "interloper" so that he will not be employed there after all. Look at the father of a family and see how angry he becomes if his next-door neighbour prospers more than he or if the neighbour's land produces more. Look at a mother: she would like it if people spoke well of no children except hers. If anyone praises the children of some other family to her and does not say something good of hers, she will reply, "They are not perfect," and she will become quite upset. How foolish you are, poor mother! The praise given to others will take nothing from your children. ... You will see this even among the poor. If some kindly person gives a little bit extra to one of them, they will make sure to speak ill of him to their benefactor in the hope of preventing him from benefiting on any further occasion. Dear Lord, what a detestable vice this is! It attacks all that is good, spiritual as well as temporal.

We have already said that this vice indicates a mean and petty spirit. That is so true that no one will admit to feeling envy, or at least no one wants to believe that he has been attacked by it. People will employ a hundred and one devices to conceal their envy from others. If someone speaks well of another in our presence, we keep silence: we are upset and annoyed. If we must say something, we do so in the

coldest and most unenthusiastic fashion. No, my dear children, there is not a particle of charity in the envious heart. St. Paul has told us that we must rejoice in the good which befalls our neighbour. Joy, my dear brethren, is what Christian charity should inspire in us for one another. But the sentiments of the envious are vastly different.

I do not believe that there is a more ugly and dangerous sin than envy because it is hidden and is often covered by the attractive mantle of virtue or of friendship. Let us go further and compare it to a lion which we thought was muzzled, to a serpent covered by a handful of leaves which will bite us without our noticing it. Envy is a public plague which spares no one. We are leading ourselves to Hell without realising it.

But how are we then to cure ourselves of this vice if we do not think we are guilty of it? I am quite certain that of the thousands of envious souls honestly examining their consciences, there would not be one ready to believe himself belonging to that company. It is the least recognised of sins.

Some people are so profoundly ignorant that they do not recognise a quarter of their ordinary sins. And since the sin of envy is more difficult to know, it is not surprising that so few confess it and correct it. Because they are not guilty of the big public sins committed by coarse and brutalised people, **they think that the sins of envy are only little defects in charity, when, in fact, for the most part, these are serious and deadly sins which they are harbouring and tending in their hearts, often without fully recognising them.** “But,” you may be thinking in your own minds, “if I really recognised them, I would do my best to correct them.”

If you want to be able to recognise them, my dear brethren, you must ask the Holy Ghost for His light. He alone will give you this grace. No one could, with impunity, point out these sins to you; you would not wish to agree nor to accept them; you would always find something which would convince you that you had made no mistake in thinking and acting in the way you did. Do you know yet what will help to make you know the state of your soul and to uncover this evil sin hidden in the secret recesses of your heart? It is humility. Just as pride will hide it from you, so will humility reveal it to you.

From St. Francis de Sales' [Introduction to the Devout Life](#)

CHAPTER IV.

OF EXTERIOR HUMILITY.

Some become proud and insolent, either by riding a good horse, wearing a feather in their hat, or by being dressed in a fine suit of clothes; but who does not see the folly of this? for if there be any glory in such things, the glory belongs to the horse, the bird, and the tailor; and **what a meanness of heart must it be, to borrow esteem from a horse, from a feather, or some ridiculous new fashion!** Others value themselves for a **well-trimmed beard, for curled locks, or soft hands; or because they can dance, sing, or play;** but are not these effeminate men, who seek to raise their reputation by so frivolous and foolish things? **Others, for a little learning, would be honored and respected by the whole world, as if everyone ought to become their pupil, and account them his masters. These are called pedants. Others strut like peacocks, contemplating their beauty and think themselves admired by every one.** All this is extremely vain, foolish, and impertinent; and the glory which is raised on so weak foundations is justly esteemed vain and frivolous. ... Honors, rank, and dignities, are like saffron, which thrives best, and grows most plentifully, when trodden under foot. It is no honor to be beautiful when a man prizes himself for it: beauty, to have a good grace, should be neglected; and learning is a disgrace to us when it degenerates into pedantry. If we stand upon the punctilio for places, precedence, and titles, besides exposing our qualities to be examined, tried, and contradicted, we render them vile and contemptible; for as honor is beautiful when freely given, so it becomes base when exacted or sought after.

CHAPTER V.

OF MORE INTERNAL HUMILITY.

We often confess ourselves to be nothing, nay, misery itself, and the refuse of the world; **but would be very sorry that any one should believe us, or tell others that we are really so miserable wretches.** On the contrary, we pretend to retire, and hide ourselves, so that the world may run after us, and seek us out. We feign to wish ourselves considered as the last in the company, and sit down at the lowest end of the table; but it is with a view that we may be desired to pass to the

upper end. True humility never makes a show of herself... A man that is truly humble would rather another should say to him that he is miserable, and that he is nothing, than to say it himself; at least, if he knows that any man says so he does not contradict it [or feels sad or angry or seek to excuse himself], but heartily agrees to it; for, believing it himself firmly, he is pleased that others entertain the same opinion.

The Secret of Sanctity of St. John of the Cross, by Fr. Lucas of St. Joseph, O.C.D., Bruce, Milwaukee, 1962. (Fr. Lucas was martyred by the Communists in Spain in 1936.)

EXPLAINING THE LAWS OF FAST AND ABSTINENCE, FOR DAYS OF FAST AND ABSTINENCE

On days of fast, only one full meal is allowed, at which meat may be taken. Two other meatless meals, which together are less than the full meal, are also permitted. Only liquids may be taken between meals. The law of fast must be observed by all between the ages of 21 and 59 inclusive under pain of mortal sin.

If fasting poses a serious risk to health or impedes the ability to do necessary work, it does not oblige.

There are also certain days of abstinence.

On days of complete abstinence (such as all Fridays), meat and soup or gravy made from meat (or anything made from meat) may not be taken at all under pain of mortal sin.

On days of partial abstinence, meat (and soup or gravy made from meat) can be eaten only once. The law of abstinence must be observed by everyone age 7 and older under pain of mortal sin.

There is no obligation of fast or abstinence on a holy day of obligation, even if it falls on a Friday (such as Christmas).

Eucharistic Fast

1. Priests and faithful before Mass or Holy Communion – whether it is the morning, afternoon, evening, or Midnight Mass – must abstain for three hours from solid foods and alcoholic beverages, and for one hour from non-alcoholic beverages. Water does not break the fast.

2. The infirm, even if not bedridden, may take non-alcoholic beverages and that which is really and properly medicine, either in liquid or solid form, before Mass or Holy Communion without any time limit.

Priests and faithful who are able to do so are exhorted to observe the old and venerable form of the Eucharistic fast (from foods and liquids from midnight). All those who will make use of these concessions must compensate for the good received by becoming shining examples of a Christian life and principally with works of penance, self-denial and charity (and fervent prayer).

(Pope Pius XII, *Sacram Communionem*, 1957)

The Old and Venerable Form of Fasting

Priests and faithful who are able to do so are exhorted to observe the old and venerable form of fasting (see Black Fast below). However, since this strictness may not be suitable for most people a compensation may be made, and that is that only one full meal a day or two smaller meals that is about the same (or a little more than the full meal per day) be taken. So either one of these per day and not both as the modern day weak and pathetic fast permits. Most people should be able to do this on regular fasts. However, this fast is much harder to practice during Lent. In general, the less one eats the better, and if the above fast is too much for a person, then he should try to eat three smaller meals a day instead and skipping the full meal or eating a full meal and one smaller meal and skipping the second small meal. All those who will make use of these concessions must compensate for the good received by becoming shining examples of a Christian life and principally with works of penance, self-denial and charity (and fervent prayer).

See the: [Traditional Catholic Calendar and for the Laws of fast and Abstinence, for Days of Fast and Abstinence](#)

The Black Fast (from Catholic Encyclopedia)

This form of fasting, the most rigorous in the history of church legislation, was marked by austerity regarding the quantity and quality of food permitted on fasting days as well as the time wherein such food might be legitimately taken.

In the first place more than one meal was strictly prohibited. At this meal flesh meat, eggs, butter, cheese, and milk were interdicted (Gregory I, Decretals IV, cap. vi; Trullan Synod, Canon 56). Besides these restrictions abstinence from wine, specially during Lent, was enjoined (Thomassin, *Traité des jeûnes de l'Église*, II, vii). **Furthermore, during Holy Week the fare consisted of bread, salt, herbs, and water** (Laymann, *Theologia Moralis*, Tr. VIII; *De observatione jejuniarum*, i). **Finally, this meal was not allowed until sunset [for most people, a 4 hour wait period (at least) before the meal may be more suitable]**. St. Ambrose (*De Elia et jejuniis*, sermo vii, in Psalm CXVIII), St. Chrysostom (*Homil. iv in Genesim*), St. Basil (*Oratio i, De jejuniis*) furnish unequivocal testimony concerning the three characteristics of the black fast. The keynote of their teaching is sounded by St. Bernard (*Sermo. iii, no. 1, De Quadragesima*), when he says "hitherto we have fasted only until none" (3 p.m.) "whereas, now" (during Lent) "kings and princes, clergy and laity, rich and poor will fast until evening". It is quite certain that the days of Lent (Muller, *Theologia Moralis*, II, Lib. II, Tr. ii, sect. 165, no. 11) as well as those preceding ordination were marked by the black fast. **This regime continued until the tenth century when the custom of taking the only meal of the day at three o'clock was introduced** (Thomassin, *loc. cit.*). **In the fourteenth century the hour of taking this meal was changed to noon-day** (Muller, *loc. cit.*). Shortly afterwards the practice of taking a collation in the evening began to gain ground (Thomassin, *op. cit.*, II, xi). Finally, the custom of taking a crust of bread and some coffee in the morning was introduced in the early part of the nineteenth century. **During the past fifty years, owing to ever changing circumstances of time and place, the Church has gradually relaxed the severity of penitential requirements, so that now little more than a vestige of former rigour obtains.**

ON RASH JUDGMENTS AND SLANDER [CONTINUED]

RASH JUDGMENT

St. John [of the Cross] repeats the admonition relative to judgment of one's neighbor in the first of his *Four Maxims to a Religious*. As he says: "Those who fail in charity toward their neighbor fail likewise to profit by any other works of virtue they may perform, and they continually go from bad to worse."

It is sad to think that after many years in religious life one has lost not only the merit of his virtuous actions but has actually fallen into the dangerous state of sin. Let us consider in logical order the evils which may result from a neglect of this important admonition. There is, first of all, a tendency to judge one's neighbor unfavorably, and this is termed "rash judgment." This is equally serious, whether interior or exterior. St. John says that this consists in mental criticism and murmuring resulting in rash statements against one's neighbor. This is corroborated in the celebrated passage of St. James: "If any man think himself to be religious, not bridling his tongue, this man's religion is vain."

In every order, religious, social, or moral, there are certain truths which are fundamental because everyone agrees to them. In secondary truths and the appreciation of details and concrete acts, each one sees them according to his own dispositions. Thus in the actions of our neighbor we see only the external action and know little or nothing of the motives which prompted him to do this act. **In order to judge correctly whether a person is worthy of praise or blame, knowledge is a principal requisite. Usually we are ignorant of the true principle of morality guiding the actions of others, therefore it is inevitable that when we judge according to our own light we are often guilty of error.**

In every rank of life there are narrow-minded individuals whose horizon is limited to the private and public life of their neighbor. This is not only deplorable but it is a genuine spiritual infirmity.

According to St. Thomas Aquinas, the tendency to judge one's neighbor proceeds from two causes: "...**either the person is evil-minded and unconsciously judges others by his own evil dispositions or he harbors such envy, hatred, or contempt for his neighbor that he experiences a secret delight in thinking evil of him and readily believes any misconception of his neighbor's actions.**" This teaching of St. Thomas should teach us to restrain

our judgment of our neighbor, because suspicious and unfavorable judgments are a revelation of the infirmities of our own souls. When we are caught by a keen observer in a merciless judgment against our neighbor we should blush at the portrayal of a quality in ourselves which even natural pride would prompt us to conceal. It was St. Bonaventure who said, “When you perceive anything reprehensible in your neighbor, turn your eyes on yourself; before you cast any judgment, examine yourself well, and condemn in yourself that which you would have condemned in him.”...

St. Paul is even more severe when he says, “thou art inexcusable O man, whosoever thou art, that judgest. For wherein thou judgest another, thou condemnest thyself.” To the Corinthians he adds, “Therefore judge not... until the Lord come, who will bring to light the hidden things of darkness.” The same exhortation is found in St. Luke: “Condemn not and you shall not be condemned. Forgive and you shall be forgiven. ... For with the same measure that you shall mete, it shall be measured out to you.” **Such words are indicative of the fact that on the day of final judgment the same standards will be applied to us personally as we have applied to our fellow men. ...**

Only when man possesses a deep self-knowledge and a broader knowledge of men will he find himself mild in his judgment of others. Yet this is the goal we must strive for, first in our thoughts, since charitable thoughts transform material actions into acts of supernatural value, and this only when we are completely imbued with the spirit of divine love and mercy. ... **Regardless of the actions of our fellow men we must always view them in the spirit of charity and in the realization that “judgment is the Lord’s, not man’s.” ...**

Our judgments are usually based on personal antagonism, ignorance, and perhaps a clash of personalities; yet it is not expedient that we rely on such excuses for judging our neighbor. ... we are bound to regulate our charity and justice toward our neighbor in accordance with God’s law of charity. This regulation must begin in the interior since it is our thoughts which govern our speech and our actions. **Charitable thoughts will beget charitable words; likewise envious and uncharitable thoughts dispose us to hideous sins against charity and justice.**

Everyone is aware from personal experience that rash judgment is moral poisoning. **Once the imagination is given free reign then we find evil in others. The**

insidious poison which we have administered to ourselves increases with each uncharitable thought. We soon find it difficult to be amiable and indulgent toward our fellow religious and as the poison spreads we become more and more intolerant of any weakness, until even the smallest fault becomes magnified to alarming proportions. We can no longer remain master of our speech when we have arrived at this stage because it is always true, “Out of the abundance of the heart the mouth speaketh.”

The evils resulting from lack of interior silence and uncharitable speech are without number and God alone knows the damage caused both in the cloister and out of it once this evil has been indulged in. If a rock is dislodged from the top of the mountain, we cannot measure the destruction it will cause until it finally comes to rest in the valley below. This is an apt picture of the slanderous tongue which is a weight from the heart. As it breaks from the sanctuary in which it has been nurtured it hurtles into an abyss which becomes fathomless, leaving bitterness and disaster in its wake. Such words may be filled with resentment and anger, envy and jealousy, but they are always weighted with selfishness, mirroring the narrow soul from which they emerged. They are as arrows shot from one heart to another, communicating to each new victim poison and bitterness. Innocent and pure aspirations become dissipated; souls which have lived in happiness are filled with discontent; but those who have harbored mutual distrust are filled with malice and hatred. What, then, shall stop these icy waves of uncharitableness launched forth by a cold and restless heart in a moment of imprudent confidence? God alone knows, as He alone reads the depths of a human heart.

It is not our intention to study the sins of the tongue in their various forms since volumes are written on this subject. We need only to say that all the evil aspects related to rash judgment are applicable to slander and faultfinding, which evils cover a vaster field than the subject treated here. Rash judgment is self-toxic, whereas slander and faultfinding serve to poison all whom it contacts. Thus a single slanderous word, imprudently uttered, can be more destructive than a drop of poison assimilated by the system, destroying the vital principles of an organic being. Such words cool charity, destroy the most prudent sensibility, and poison the finest sentiments. Each one can study for himself the disastrous effects of backbiting, especially when he hears a person whom he had hitherto esteemed being the subject of such insidious slander. As a result he finds himself becoming suspicious and distrustful, even of his friend, carefully watching for evidences of the evil report.

Distrust magnifies the defects of those under observation making it very difficult for us to be outwardly charitable toward them. These sins of the tongue are the worst of all enemies against charity since they ruin peace and confidence. Therefore the Holy Ghost warns us: “A wicked word shall change the heart, making what is good, evil — what is life, death — and the tongue is the ruler of them.”

Another danger which threatens those occupied in observing the defects of their neighbors is the consequence of these actions. In speaking about this St. John cites the example of Lot’s wife being changed into a pillar of salt, claiming that the wretched souls occupied with other people’s actions likewise acquire saline qualities themselves. Just as salt becomes hard, so too, the soul which indulges in meddling in another’s affairs, becomes hardened and unkind toward those around him. His haughtiness and intolerance serve to build a wall of separation between the offender and the offended, causing numerous unreasonable and illogical judgments to be passed. Salt is likewise a sign of barrenness; life cannot develop near rocks of salt. Neither can a soul engaged in uncharitableness do otherwise than render barren all that they may contact. Their skill in revealing another’s weakness and their hard and merciless criticisms cause generous hearts to feel completely depressed and insecure in their company. Near them there is only barrenness, there is no joy; there is no life.

It is impossible for simplicity and confidence to exist where restless and uncharitable souls are continually observing others for the sole pleasure of malicious criticism. Such a spirit is bound to breed discontent and an attitude of reserve which soon degenerates into jealousy and suspicion. Eventually the charm of religious life, which is love and mutual confidence, is destroyed and a rigid formalism replaces the original spirit of peace. Nothing remains but the letter of the law, that letter, which, according to St. Paul “...kills, instead of quickening.”

It is certain that while we live among men we shall have to bear with their weaknesses and they, in turn, will have to bear with ours; but we must try to live oblivious of the faults which are ever present in human nature. It is with this in mind that St. John of the Cross admonishes us to refrain from interfering in the affairs of our neighbor, to detach ourselves from created objects, and to regulate our affections toward our fellow men.

Never should the faults of our neighbor be discussed with our fellow men, unless with one who has the authority to correct the situation, and then only in the spirit of

the greatest charity. This is insisted on by St. John of the Cross when he says: “Never under the pretext of zeal, or of charity, reveal what we know about our neighbor save to the person who has a right to hear of this, and then with great charity, and at the proper time.”

If those who are afflicted with undue curiosity about their neighbor’s welfare would thus assiduously make reparation for the faults they observe in others, then they would be less inclined to notice the trivial actions of those around them. Doing this would further the plans of Divine Providence to make religious houses the delightful garden where the tree of love would be preserved in its full luxuriance. It is here that Christ meant the great commandment to grow and bear much fruit: “Love one another as I have loved you....”

St. John of the Cross shows us clearly that to be just to God and to fulfill His command of mutual love and understanding we must be merciful to men in thought and deed. Our fraternal charity is then but the fulfillment of our filial piety toward God. Not only in fact, but in reality, Christ has identified Himself with each one of our neighbors so intimately that charity toward our neighbor is but a means of serving Christ Himself. Thus, whether we are living in the cloister or in the world, as long as our hearts remain a garden of delight for Christ through the spirit and practice of charity then “...we are the good odor of Christ unto God, ...to others the odor of life unto life....”

St. Francis de Sales in his *Introduction to the Devout Life*, Part III, Chapter 28, explains the vice of Hasty Judgments:

“Judge not, and ye shall not be judged,” said the Saviour of our souls; “condemn not, and ye shall not be condemned:” and the Apostle Saint Paul, “Judge nothing before the time, until the Lord come, Who both will bring to light the hidden things of darkness, and will make manifest the counsels of the hearts.” Of a truth, hasty judgments are most displeasing to God, and men’s judgments are hasty, because we are not judges one of another, and by judging we usurp our Lord’s own office.

Man’s judgment is hasty, because the chief malice of sin lies in the intention and counsel of the heart, which is shrouded in darkness to us.

Moreover, man’s judgments are hasty, because each one has enough to do in judging himself, without undertaking to judge his neighbour. If we would not be judged, it behoves us alike not to judge others, and to judge ourselves. Our Lord forbids the one, His Apostle enjoins the other, saying, “If we would judge ourselves,

we should not be judged.” But alas! for the most part we precisely reverse these precepts, judging our neighbour, which is forbidden on all sides, while rarely judging ourselves, as we are told to do.

We must proceed to rectify rash judgments, according to their cause. Some hearts there are so bitter and harsh by nature, that everything turns bitter under their touch; men who, in the Prophet’s words, “turn judgment to wormwood, and leave off righteousness in the earth.” Such as these greatly need to be dealt with by some wise spiritual physician, for this bitterness being natural to them, it is hard to conquer; and... it is very dangerous, because it gives rise to and fosters rash judgments and slander within the heart. **Others there are who are guilty of rash judgments less out of a bitter spirit than from pride, supposing to exalt their own credit by disparaging that of others. These are self-sufficient, presumptuous people, who stand so high in their own conceit that they despise all else as mean and worthless.** It was the foolish Pharisee who said, “I am not as other men are.” Others, again, have not quite such overt pride, **but rather a lurking little satisfaction in beholding what is wrong in others, in order to appreciate more fully what they believe to be their own superiority.** This satisfaction is so well concealed, so nearly imperceptible, that it requires a clear sight to discover it, and those who experience it need that it be pointed out to them. **Some there are who seek to excuse and justify themselves to their own conscience, by assuming readily that others are guilty of the same faults, or as great ones, vainly imagining that the sin becomes less culpable when shared by many.** Others, again, give way to rash judgments merely because they take pleasure in a philosophic analysis and dissection of their neighbours’ characters; **and if by ill luck they chance now and then to be right, their presumption and love of criticism strengthens almost incurably.**

Then there are people whose judgment is solely formed by inclination; who always think well of those they like, and ill of those they dislike. To this, however, there is one rare exception, which nevertheless we do sometimes meet, when an excessive love provokes a false judgment concerning its object; the hideous result of a diseased, faulty, restless affection, which is in fact jealousy; an evil passion capable, as everybody knows, of condemning others of perfidy and adultery upon the most trivial and fanciful ground. In like manner, fear, ambition, and other moral infirmities often tend largely to produce suspicion and rash judgments.

What remedy can we apply? They who drink the juice of the Ethiopian herb Ophiusa imagine that they see serpents and horrors everywhere; **and those who drink deep of pride, envy, ambition, hatred, will see harm and shame in every one they look upon.** The first can only be cured by drinking palm wine, and so I say of these latter,—Drink freely of the sacred wine of love, and it will cure you of the evil tempers which lead you to these perverse judgments. **So far from seeking out that which is evil, Love dreads meeting with it, and when such meeting is unavoidable, she shuts her eyes at the first symptom, and then in her holy simplicity she questions whether it were not merely a fantastic shadow which crossed her path rather than sin itself. Or if Love is forced to recognise the fact, she turns aside hastily, and strives to forget what she has seen.** Of a truth, Love is the great healer of all ills, and of this above the rest. Everything looks yellow to a man that has the jaundice; and it is said that the only cure is through the soles of the feet. Most assuredly the sin of rash judgments is a spiritual jaundice, which makes everything look amiss to those who have it; and he who would be cured of this malady must not be content with applying remedies to his eyes or his intellect, he must attack it through the affections, which are as the soul's feet. If your affections are warm and tender, your judgment will not be harsh; if they are loving, your judgment will be the same. Holy Scripture offers us three striking illustrations. **Isaac, when in the Land of Gerar, gave out that Rebecca was his sister, but when Abimelech saw their familiarity, he at once concluded that she was his wife. A malicious mind would rather have supposed that there was some unlawful connection between them, but Abimelech took the most charitable view of the case that was possible. And so ought we always to judge our neighbour as charitably as may be; and if his actions are many-sided, we should accept the best.** Again, when Saint Joseph found that the Blessed Virgin was with child, knowing her to be pure and holy, he could not believe that there was any sin in her, and he left all judgment to God, although there was strong presumptive evidence on which to condemn her. And the Holy Spirit speaks of Saint Joseph as "a just man." When a just man cannot see any excuse for what is done by a person in whose general worth he believes, he still refrains from judging him, and leaves all to God's Judgment. Again, our Crucified Saviour, while He could not wholly ignore the sin of those who Crucified Him, yet made what excuse He might for them, pleading their ignorance. **And so when we cannot find any excuse for sin, let us at least claim what compassion we may for it, and impute it to the least damaging motives we can find, as ignorance**

or infirmity.

... [Many times] We do not necessarily judge because we see or are conscious of something wrong. Rash judgment always presupposes something that is not clear, in spite of which we condemn another. It is not wrong to have doubts concerning a neighbour, **but we ought to be very watchful lest even our doubts or suspicions be rash and hasty.** A malicious person seeing Jacob kiss Rachel at the well-side, or Rebecca accepting jewels from Eleazer, a stranger, might have suspected them of levity, though falsely and unreasonably. **If an action is in itself indifferent, it is a rash suspicion to imagine that it means evil,** unless there is strong circumstantial evidence to prove such to be the case. And it is a rash judgment when we draw condemnatory inferences from an action which may be blameless.

Those who keep careful watch over their conscience are not often liable to form rash judgments, for just as when the clouds lower the bees make for the shelter of their hive, so really good people shrink back into themselves, **and refuse to be mixed up with the clouds and fogs of their neighbour's questionable doings,** and rather than meddle with others, they consecrate their energies on their own improvement and good resolutions.

No surer sign of an unprofitable life than when people give way to censoriousness and inquisitiveness into the lives of other men. Of course exception must be made as to those who are responsible for others, whether in family or public life;—to all such it becomes a matter of conscience to watch over the conduct of their fellows. Let them fulfill their duty lovingly, and let them also give heed to restrain themselves within the bounds of that duty.”

From Spirago-Clark's The Catechism Explained (1899), pp. 402-404.

3. Furthermore, we ought to refrain from everything that may wound our neighbor's honor. **Thus suspicion, detraction, slander, and abuse are forbidden, also listening with pleasure when our neighbor is spoken against.**

Suspicion implies malice of heart; *detraction, slander* (both of which are directed against the absent) and *abuse* (which is directed against one who is present), are sins of the tongue; listening with *gratification* when another is evilly spoken of, is a sin, if it is in the evil speaking that we take pleasure.

1. Suspicion consists in supposing evil of one's neighbor without reasonable grounds.

The Pharisee in the Temple took for granted that the publican was a sinner and how greatly he was mistaken (Luke xviii.)! Job's three friends thought he must needs be ungodly merely because he was afflicted by God. Simon the Pharisee thought the Magdalen, when he saw her at Our Lord's feet, was still a sinner, but he deceived himself; she was then a penitent (Luke vii. 39 seq.). When St. Paul shipwrecked on the island of Malta, lighted a fire, a viper, coming out of the sticks, fastened on his hand; in consequence of this the inhabitants of the island instantly judged him to be a murderer, pursued by divine vengeance (Acts xxviii.). A goldsmith had an apprentice who bore a very good character. One day he found two precious stones concealed in a hole in the wall close to the boy's head. He directly accused him of theft, chastised him soundly, and drove him out of the house. Soon after he again discovered two stones in exactly the same place. He watched, and found they were put there by a magpie which he had in the house, and deeply regretted his rash judgment, when it was too late to repair his fault. If he had detected the boy in dishonesty, he would not have done wrong in suspecting him. **People judge of others by themselves; for the affections are apt to mislead the understanding. He who is not evil himself does not lightly think evil of others, whereas a bad man readily concludes his neighbor to be as bad as himself.** Molten metal takes the shape of the mould into which it is poured; so every man's judgment of what he sees and hears takes its shape from his own feelings. The most wholesome aliments disagree with the man whose digestion is out of order; thus a corrupted mind always takes an evil view of things, while a good man puts the best construction on everything. **"I would far rather err,"** says St. Anselm, **"by thinking good of a bad man than by thinking evil of a good man."** "Charity thinketh no evil" (1 Cor. xiii. 5). **The just man, in whom dwells the spirit of love, even when he sees an action which is unquestionably reprehensible, does not allow his thoughts to dwell on it;** he leaves the judgment of it to God. This is what St. Joseph did, in regard to his spouse, the Blessed Virgin (Matt. i. 19). "Let none of you imagine evil in your heart against his friend" (Zach. viii. 17). Trust others, if you would have others trust you. Trust engenders confidence, and mistrust the want of it.

2. Detraction consists in disclosing the fault committed by another without necessity. ... Some people, like hyenas, who tear from their graves and

devour dead bodies, **deface the memory of the [living and] dead by their malicious words and bring to light faults long since forgotten.** Like insects which alight, not on the sound part of the apple, but on the decayed portion, **detractors do not enlarge on the virtues of the deceased, but they pitilessly dwell upon their faults.** They may be compared to dogs who prefer carrion to fresh meat, **for they pass over the good which they cannot help seeing in their neighbor, and care to keep alive the remembrance of his failings.** The sin of detraction is one most frequently met with. “Rarely,” says St. Jerome, “do we find anyone who is not ready to blame his neighbor’s conduct.” **This comes from pride, for many people imagine they exalt themselves in proportion as they decry others.** Detraction is a hateful sin. It is an ugly and shameless thing to do, if one goes to a stranger’s house and spies into every corner; but how much more so to scrutinize and criticize our neighbor’s course of life!

Mud should be covered over, not stirred up, for no one can touch it without defiling himself. “O fool!” exclaims St. Alphonsus. “Thou dost declaim against the sin of another, and meanwhile, by evil speaking, dost commit a far greater sin than that thou blamest in thy neighbor.” **Besides the detractor in disclosing the faults of another, discloses his own, for he shows that he has no charity.** However, to speak of another man’s sin is *not* wrong, unless one has the intention of lowering him in the eyes of others [without necessity or justice, such as by helping others not to be deceived by evil people or heretics, showing them their evil ways and words that they may not fall into these sins or errors themselves and hence learn from it]; it is not detraction to tell some one else of it in order to prevent a repetition of the sin. One may also blame the fault of another, if this may be useful to a third person; but it must be done from a sense of duty, and the *sin* rather than the *sinner* is to be condemned. The crime of any malefactor who has been brought to justice may be freely spoken of, as it is already made public. **Tale-telling is a form of detraction; it consists in repeating to another what a third person has said of him.** Tale-telling ruins the peace of families, and is a fruitful source of feuds. It is worse than ordinary detraction because it not only destroys the reputation of one’s neighbor, but puts an end to friendly relations and brotherly love. Therefore God says: “The whisperer and double-tongued are accursed” (Ecclus. xxviii. 15).

3. Slander consists in attributing to one’s neighbor faults of which he is not guilty. If the accusation is made publicly it is called a libel.

Slander or calumny is taking away a man's good name. Putiphar's wife accused Joseph to her lord of having attempted to lead her astray (Gen. xxxix.). The Jews accused Our Lord before Pilate of having perverted the nation and forbidden to give tribute to the emperor (Luke xxiii. 2). **Exaggeration of another's fault also comes under the head of calumny. The motives that actuate the slanderer are generally revenge, hatred or ingratitude;** his sin is twofold, for he lies, and at the same time destroys his neighbor's reputation. "He that backbiteth secretly is like a serpent that biteth in silence" (Ecclus. x. 11).

Some slanderers accompany their calumnies with a jest, or accentuate them with a witty or amusing speech [such as irony]. This is the greatest cruelty of all, for the slander which might have passed in at one ear and out at the other, is then firmly lodged in the mind of all who hear it. Again, slanders that are prefaced by words of eulogy make more impression on the hearer, just as an arrow flies with more force and penetrates more deeply if the bow be drawn back first. Of such persons David says: "The poison of asps is under their lips" (Ps. xiii. 3).

4. Abuse consists in making public the low opinion which one has of another.

In evil speaking one makes known a man's fault behind his back, abuse utters it in his presence. Abuse therefore stands in the same relation to detraction as robbery to theft. While detraction and slander undermine the good opinion others have of a man, abuse aims at depriving him of the outward respect that is shown him. Semei reviled King David; he called him a man of Belial, and threw stones at him (2 Kings xvi. 5). The Jews reviled Our Lord; they called Him a Samaritan, and said He had a devil (John viii. 48).

If two men quarrel, the one who is in the wrong [or is overpowered] usually resorts to abuse. The one who is in the right does not need such weapons; truth conquers of itself. Sneers and sarcasms are a form of this sin. Their object is to make a man ridiculous before others and put him to confusion. By such unkind speeches one may deeply wound one's neighbor, and fill him with bitter resentment. "The stroke of a whip maketh a blue mark, but the stroke of the tongue will break the bones" (Ecclus. xxviii. 21).

5. He who takes *pleasure* in listening to detraction commits the same

sin as the speaker to whom he listens.

He who asperses his neighbor's good name kindles a fire, and he who listens to him throws fuel on it. Were it not for the latter, the former would soon be silent. **St. Ignatius says we should not talk about our neighbor's faults did we not find eager listeners. St. Bernard says he cannot decide which is more blameworthy, the man who slanders his neighbor, or he who lends his ear to the slanderer;** the only difference is that one serves the devil with his tongue, the other with his ear. **What do I care to know that such a one is a wicked man? The knowledge only does me harm. How much better to spend one's pains on scrutinizing one's own conduct.** Our Lord exhorts us to do this: "Cast first the beam out of thine own eye, and then thou shalt see clearly to take out the mote from thy brother's eye" (Luke vi. 42). **It is those who are blind to their own faults who are most keenly alive to the faults of others. Never listen to detraction. St. Augustine had these words inscribed upon his dining-table: "There is not place at this table for those who love to defame their neighbor."**

Hedge in thy ears with thorns, hear not a wicked tongue" (Ecclus. xxviii. 28). Slander is a three-edged sword; at one blow it inflicts three wounds; it wounds the slanderer, for he commits a sin; it wounds the slandered, because he is robbed of his good name; it wounds the hearer, for he also falls into sin. And since the slanderer injures the soul of him who listens to his calumny, he imitates the serpent, whose poisoned words were the means of driving Eve out of paradise.

4. He who has injured his neighbor's reputation is strictly bound to restore his good name; either by apologizing, if the offence was committed in private, or by publicly retracting his words, if they were spoken before others.

Any one who has unjustly diminished his neighbor's reputation, is bound to make satisfaction, according to the nature of the offence. It is not enough to draw the arrow out of the wound, the hurt must be healed; nor is it enough to desist from evil-speaking; the injury done must be set right. That is bitter to human nature, for it requires no slight self-humiliation. Moreover, it is almost impossible fully to make amends for calumny; it is easy to break a seal, but difficult to repair it so that no one can perceive that it has been broken. An ink-spot is soon made on a sheet of paper, but no efforts will remove all traces of the blo.

5. Those who do not endeavor to repair the harm they have done by slandering their neighbor, cannot obtain pardon from God, nor absolution from the priest.

What are the Reasons which should Deter us from Injuring our Neighbor's Good Name?

1. He who is severe in his judgment of his neighbor, will in his turn be judged severely by God.

Our Lord says: "Judge not [unjustly], that you may not be judged" (Matt, vii. 1). "For with what measure you mete, it shall be measured to you again" (v. 2). "Condemn not and you shall not be condemned" (Luke vi. 37). [Our Lord tells us to judge righteous judgments instead of rash and unjust judgments: "Judge not according to the appearance, but judge just judgment." (John 7:24)]...

2. To judge one's fellow-man is to commit an offence against God, for it is an usurpation of His rights.

There is one Lawgiver and Judge; but who art thou that [unjustly or rashly] judgest thy neighbor?" (Jas. iv. 12.) "Who art thou that judgest another man's servant?" (Rom. xiv. 4.)...

3. He who robs another of his good name is often severely punished by God upon earth; not unfrequently he is overtaken by the same calamity which he sought to bring on his neighbor.

A man of evil tongue shall not be established upon the earth (Ps. Cxxxix. 12). Jezabel, the wife of King Achab, suborned two wicked men to falsely accuse Naboth, who would not give up his vineyard to the king, of blasphemy. Retribution eventually fell upon her; she was thrown from the palace window, trampled upon by horses and eaten by dogs (3 Kings xxi.)

It is now no uncommon thing for the slanderer to meet with the self-same fate which he prepared for another, as the following story shows: St. Elizabeth, Queen of Portugal, had a favorite page, who used to distribute her alms. One of the king's servants, who was jealous of the large share of the queen's favor enjoyed by that page, calumniated him to the king, one day when he was out hunting. The king believed the calumny; and going up to a lime-kiln which he saw in the forest, he said

to the proprietor: “To-morrow I shall send a young man hither, who will ask you whether you have executed the king’s orders; seize him instantly and cast him into the kiln.” On the following morning the king dispatched the queen’s page to the lime-burner with the message agreed upon. On his way thither the young man passed a church, and as the bell was ringing for Mass, he went in and assisted at the holy sacrifice. Meanwhile the servant who had slandered him, curious to know his fate, followed him, as he thought, to the lime-kiln, and on arriving, eagerly asked if the king’s orders had been executed. Almost before he had uttered the question, he was thrown into the furnace. When the queen’s page shortly made his appearance, he was told that the royal behest had been obeyed, and the workmen expected a reward. On his return to the palace, the king was astonished and horrified, and saw clearly that he had been foully deceived. “He hath opened a pit and dug it, and he is fallen into the hole he made” (Ps. vii. 16).

4. He who indulges a habit of detraction is in danger of losing his soul.

The pulse does not always correctly indicate the progress of a fatal disease, but if the tongue becomes black, it is a sure sign of approaching dissolution. **So many people are assiduous in their prayers, are diligent churchgoers, and are considered to be pious, but their tongue, wherewith they blacken the character of others, infallibly indicates the mortal disease of their soul. To blast a man’s reputation is a great sin, because his good name is better than great riches (Prov. xxii. 1). It is a kind of murder, because it destroys a man’s life as a citizen, i.e., his social standing, which depends on the repute in which he is held. It is also sinful because thereby one causes distress to one’s neighbor. The man of honor values his good name above everything. He would rather part with his money, with all he possesses, with life itself, than lose his honor.**

Hence we may conclude how grievous a sin is detraction. “Railers shall not possess the kingdom of God” (1 Cor. vi. 10). “Detractors . . . are worthy of death” (Rom. i. 32).” Whosoever shall say to his brother, thou fool, shall be in danger of hell fire” (Matt. v. 22).

CHASTITY, HUMILITY, OBEDIENCE, AND LOVE

The word of God proclaims that all who wants to obtain Salvation must strive to live in Chastity (according to one's state in life), Humility, Obedience, and Love of God, in the true Catholic Faith, by renouncing all kinds of heresies and heretics.

Pope Pius IV, *Council of Trent*, Sess 14, Nov. 11, 1563, on Matrimony: **“If anyone says that the married state is to be preferred to the state of virginity or celibacy, and that it is not better and happier to remain in virginity or celibacy than to be united in matrimony (Matt. 19:11; 1 Cor. 7:25): let him be anathema.”** (Denzinger 980)

St. John Chrysostom, A.D. 392: **“That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.** And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.” (*The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116)

You should fast often with moderation and abstain from eating superfluous food and drink in order to crucify your fleshly lusts and desires. Fasting is in truth one of the greatest ways to be victorious against fleshly lusts and desires along with the Rosary and spiritual reading.

Let every man understand that whenever he sins or speaks ungodly words and blasphemy, he murders himself and gives scandal to his brothers and sisters who beholds this behaviour in a spiritual way. To give others occasion of sin is the worst of all sins! Remember this and you will always fear the Lord and remain in humility! No one should think himself better than his neighbour; for all have sinned and fallen short of the glory of God! It is of great importance not to attend any kind of dance, ball, discotheque or the pub. Your eternal soul depends on it.

Be sure to not associate with worldly and ungodly people who refuse to obey the will of God, for they will tempt you with their sinful and ungodly life, and you will not escape punishment for being a friend with an unrepentant sinner, unless for the express purpose of his conversion. As all saints exclaim: most people that go to hell, go there because they sought human approval and friendship rather than friendship with God!

There will be no friendships in hell. In hell everyone will hate one another, and the

more a person knew another, the more will that person hate the other, since that person was the greater cause of his eternal damnation. If this is so with friends, what then, will it be in regards to your own family? Accursed be you my wife, who led me to these sins of lust! Accursed be you my children, who after following my bad examples, fell headlong down to hell to my greater sorrow! Accursed by you my father and mother, for giving me bad advice, and accursed be me, wretched and sad, forever more in this lake of eternal fire!

In hell there will be perfect hatred for one another. One would rather be alone in hell if the option was given him, but this will not be. You will torment each other to the utmost in hell for all eternity, since you led each other down to this place of torments by your bad living and example. How much a person will hate another in hell is indeed impossible for us still living to understand, but that the hatred will be perfect, infinite and eternal, is easy to grasp!

"Most people fail to see that the sin of the Angels was a thought of revolt, and as a result a third part of those glorious spirits lost their thrones in Heaven. It was the eating of a little fruit by our First Mother, Eve, that proved the undoing of the human race. Was it not an act of disobedience that deprived Saul of his throne, and was it not a sinful glance that led holy David to the commission of a heinous crime? An act of vanity too, lost him 70,000 of his subjects. Did not the venerable Eleazar sacrifice his life rather than eat swine's flesh? And what about the death of Oza and Ahio for daring to touch the Ark? You fail to see that it is not the trifling act which is wrong, but the principle involved: the malice of the offence against an infinite God, to whom we owe our love, our gratitude and our allegiance. Surely, if God died on account of sin, sin must be dreadful. If sin is punished by Hell-fire, sin must be enormous. When you make light of sin, you judge not Catholics, but God Himself."

Sadly, only death and hell will serve to wake up the majority of the people reading this! You will read this and then continue in your sloth and worldliness, or you will have a short lived spiritual fervor that will cool as times goes by! The greatest error among those people that are condemned to hell are that they presume that they are in the state of grace and fit for heaven, thus showing of their pride and arrogance in that they do not even consider themselves as great sinners, who really do nothing at all to better themselves and their bad living, and who do not even consider their unworthiness of heaven, and the possibility of them actually being on the road to

destruction. God condemns such presumption. We are sinful creatures who are able to fall into sin at every moment of our life. We must always trust in God and his mercy, not on our own strength. A person who is really humble will never think of himself that he is already saved while still living on earth. He will have death before his eyes and the constant thought of the possibility of losing God through sin. These and like thoughts will make him constant in the prayers to God for help to achieve salvation, and the grace to avoid sin. A person who does not pray to God for help to achieve salvation, is already condemned and will not make it!

INFORMATION ABOUT US AND OUR MISSION

God Bless You!

We are three unworthy servants of our God and Lord Jesus Christ who, by the grace of God, live like monks, in chastity, self-denial and humility and in dedicating our lives to love God above all, while spreading Jesus' words in [St. Bridget's Revelations](#) all over the world. Our mission is to gather brothers and sisters who have the good will to preach, teach and spread these Holy Revelations to our beloved brothers and sisters in the world. Please put a link to our homepage and tell all your friends, relatives and everyone you know about this site and the wonderful words of our Lord for the salvation of souls. If you are a preacher, we hope and pray that you will preach these words from the Holy Spirit to your whole congregation.

Matthew 12:30 "He who is not with me is against me, and he who does not gather with me scatters."

This verse clearly teaches that in order to be saved you need to save yourself and others from hell. It also clearly teaches that if you are not trying to save souls, you are, in fact, damaging and scattering souls. And Christ says that those who do not try to save souls are his enemies. So, are you really doing all you can?

We humbly ask you all to print out copies of these [books](#) with a link to our homepage and give them free of charge to all your brothers and sisters. Go to the churches and hand them out or place them on vehicles parked for church services. We also suggest that you ask your congregation leader if he is willing to buy The Prophecies and Revelations of Saint Bridget of Sweden for his whole congregation at a discounted bulk rate. We also ask you to place copies of these great revelations everywhere: on doors, trees and other places where they can be seen by all in order to save as many souls as possible for our Lord Jesus Christ!

Millions of people are finding the truth every year through the material on our websites, and we need some helpers and co-workers to continue to reach more people. What we need the most right now is helpers who can produce articles about different topics like herbs, medicine, definitions etc. You would not write the article by yourself, but would get the information from other websites and cut and paste the info into a new document. No specific medical or other knowledge is needed for this work, but only a knowledge of the language that one makes the article in. These texts about medicine, health, definitions etc. are great conduits for people to find the truth, and when they read the article, they can see the spiritual material on our websites too, and thus, they can get both spiritual and physical

help! This can help millions of people to find the truth, and is a great way to reach out to the sheep of the world. If you feel inspired to help people find the truth, [please contact us here!](http://www.prophecyfilm.com/contact/) (<http://www.prophecyfilm.com/contact/>)

We are also looking for a webdesigner who can work for us for free. It will often be minor works. Please send an email to us if you're interested.

Matthew 12:30 "He who is not with me is against me, and he who does not gather with me scatters."

Please contact us today and tell us you want to help us with making articles if you want to make a difference in the world and help our beloved brothers and sisters!

We are also looking for willing translators who have the skill to make a good translation of [St. Bridget's Revelations](#) into different languages.

We are also in need of translators of other important articles into different languages for the salvation of souls. If you can help us on this important work, please contact us by [clicking here](http://www.prophecyfilm.com/contact/) (<http://www.prophecyfilm.com/contact/>) We are also looking for someone who can make an audio book in mp3. We wish to have at least 50 translated languages, one day, with the help of you, the reader. Please help us find more books of Saint Bridget's Revelations in other languages. You will be rewarded greatly by our Lord Jesus Christ if you make an effort to spread His divine words to others in any way you can. You can help to spread the word of God in many ways: for example, by writing about our website and quoting the Revelations of St. Bridget or the things said in the videos with our link or our hyperlink added to the text on forums and blogs and the like so that people can find the wonderful words by Our Lord and His Mother and the videos on our site. You can upload the videos to different video sites, embed them on your own site or on forum sites and the like, and share them with your friends and even your enemies so that they may grow in the true faith or come to the true faith. You can also contact book salesmen and book publishers in order to ask them to buy these books from us or print these books for us. Please give out and share the books and DVD's on our website free of charge and send e-mails to people about our site. We also beg you to pray the Rosary for their sake and plead with them to also begin to pray the Rosary (see [How to Pray the Rosary](#)). For a hardened heart will become soft by continuing praying the Rosary. No prayer is as powerful as the Holy Rosary! If you are able and willing to help us with the salvation of souls, please contact us and we will give you further instructions. For by helping other people's souls, you help yourself!

Saint Bridget was canonized by Pope Boniface IX in the year 1391 and confirmed by Pope Martin V in the Council of Constance in the year 1415.

The Revelations of St. Bridget were accorded an exceptionally high degree of authenticity, authority and importance from an early date. Pope Gregory XI (1370-78) approved and confirmed them and judged them favorably, as did Boniface IX (1389-1404) in the papal Bull *Ab origine mundi*, par. 39 (7 Oct 1391). They were later examined at the Council of Constance (1414-18) and at the Council of Basel (1431-49), both judging them to be in conformity with the Catholic faith; The Revelations were also strongly defended by numerous highly regarded theologians, including Jean Gerson (1363-1429), Chancellor of the University of Paris and Cardinal Juan de Torquemada (1388-1468) (not to be confused with the inquisitor Tomas).

Saint Bridget was born of a noble and rich family. Her family was good in their faith according to our Lord Jesus Christ and they gave a lot of their riches to the uprising of churches and monasteries and also a lot to the poor. Once, at the age of ten, she saw the Lord crucified, and the Lord Jesus Christ said: "Look, how I suffer!" She thought it had happened at the same time and answered: "O Lord, who has done this to you?" The Lord answered: "Those, who despise me and forget my great love." When her husband died she became a nun and gave away all of her riches. All of her prophecies have been fulfilled to this day and there are still a few left that shall be fulfilled.

Please do not forget to read these revelations of St. Bridget and other scriptures of God everyday to grow in spirit and virtue, because the devil will be doing everything in his power to make you stop reading God's word so that you will forget them and fall into sin. Do not forget to print out copies of these great revelations so that you always have them in your hand for when the great disasters which the Holy Bible warns about come to pass, and so that you do not rely (for example) on electricity that will not always be available.

This [book](#) is a mirror in which the soul can see its stains and learn what is pleasing to God and what displeases him. Read this book again and again and you will learn how you must love God and your neighbor, despise what is earthly and transient, striving after the everlasting and heavenly, enduring for Christ's sake the adversities of this world and despising its prosperity and enticements, thanking God in sickness, not taking pride in good health, not becoming presumptuous in good fortune nor downcast in trials.

St. Louis De Montfort (+1710): “Blessed Alan de la Roche who was so deeply devoted to the Blessed Virgin had many revelations from her and we know that he confirmed the truth of these revelations by a solemn oath. Three of them stand out with special emphasis: the first, that if people fail to say the 'Hail Mary' (the Angelic Salutation which has saved the world – Luke 1:28) out of carelessness, or because they are lukewarm, or because they hate it, this is a sign that they will probably and indeed shortly be condemned to eternal punishment.”

We highly recommend that all 15 decades of the Rosary be prayed daily. Our Lady repeatedly emphasized the importance of praying the Rosary each day in her messages at Fatima. She even said that Francisco would have to pray ‘many rosaries’ before he could go to Heaven. You should prioritize reading the word of God and praying before other activities to grow in the spirit. Praying all 15 decades of the Rosary each day can be accomplished in a variety of ways. However, for many it is best accomplished by praying a part of the Rosary at different times of the day, for example, the joyful mysteries in the morning, sorrowful mysteries at midday, and glorious mysteries in the evening. ‘Salve Regina’ only needs to be prayed at the end of the entire day’s rosary. An essential part of the Rosary is meditation on the mysteries, episodes in the life of Our Lord and Our Lady. This means thinking about them, visualizing them, considering the graces and merits displayed in them, and using them for inspiration to better know and love God. It is also common to focus on a particular virtue with each mystery.

Our Lady to St. Dominic (1214): “Dominic, do you know which weapon the Blessed Trinity wants to use to reform the world? ‘Oh, my Lady,’ answered St. Dominic, ‘you know far better than I do...’ Then Our Lady replied: ‘I want you to know that, in this kind of warfare, the battering ram has always been the Angelic Psalter (the Rosary) which is the foundation stone of the New Testament. Therefore if you want to reach these hardened souls and win them over to God, preach my Psalter (the Rosary).’” (The Secret of the Rosary, p. 18.)

“Ever since Blessed Alan de la Roche re-established this devotion, the voice of the people, which is the voice of God, called it “The Rosary”. The word Rosary means "Crown of Roses," that is to say that every time people say the Rosary devoutly they place a crown of one hundred and fifty-three red roses and sixteen white roses upon the heads of Jesus and Mary. Being heavenly flowers, these roses will never fade or lose their exquisite beauty. In truth, they will stand before you for all eternity and bring you happiness and delight! Our Lady has shown her thorough approval of the name Rosary; she had revealed to several people that each time they say a Hail

Mary they are giving her a beautiful rose and that each complete Rosary makes her a crown of roses.

The well-known Jesuit, Brother Alphonsus Rodriguez, used to say his Rosary with such fervor that he often saw a red rose come out of his mouth at each Our Father and a white rose at each Hail Mary. The red and white roses were equal in beauty and fragrance, the only difference being in their color.

The chronicles of Saint Francis tell of a young friar who had the praiseworthy habit of saying the Crown of Our Lady (the Rosary) every day before dinner. One day for some reason or other he did not manage to say it. The refectory bell had already been rung when he asked the Superior to allow him to say it before coming to the table, and having obtained the permission he withdrew to his cell to pray.

After he had been gone a long time the Superior sent another Friar to fetch him, and he found him in his room bathed in a heavenly light facing Our Lady who had two angels with her. Beautiful roses kept issuing from his mouth at each Hail Mary; the angels took them one by one, placing them on Our Lady's head, and she smilingly accepted them.

Finally two other friars who had been sent to find out what happened to the first two saw the same lovely scene, and Our Lady did not go away until the whole Rosary had been said.”

(The Secret of the Rosary by St. Louis De Montfort)

“Show me a new road to our Lord, pave it with all the merits of the saints, adorn it with their heroic virtues, illuminate and enhance it with the splendour and beauty of the angels, have all the angels and saints there to guide and protect those who wish to follow it. Give me such a road and truly, truly, I boldly say—and I am telling the truth—that instead of this road, perfect though it be, I would still choose the immaculate way of Mary. It is a way, a road without stain or spot, without original sin or actual sin, without shadow or darkness”.

(True devotion to Mary by St. Louis De Montfort)

We also recommend you read the Word of God ([The Revelations](#), [The Lives of the Saints](#), Good [Catholic Books](#), The [Catholic Bible](#)) at least one to two hours every day until the moment of your death if it is possible. If you do not read enough everyday, your prayer will become empty since an ignorant person does not know what to ask and pray for in virtues and spiritual blessings. If you are unable to accomplish this right away, you should slowly but surely take steps to move to this point by making a resolution in your heart to never read or pray less than you have decided. Then when you have grown accustomed to maybe one hour reading and one hour praying per day, you can slowly try to add to this until you have reached your goal. It is

much wiser to do it in this way and the goal will be reached much easier. For spiritual exercises are like most activities of the world: the more practice you have, the better you get. The best time for prayer is in the morning, since the mind is more clear from the thoughts and discussions of the world, so we advise you to always dedicate time in the morning for the Rosary. The Rosary is the most powerful weapon in existence against the devil and those who neglect it will indeed be eternally sorry for refusing to honor our Lady as she deserves! Think and reflect upon what greatness it is to be able to speak with the God of the whole creation and His Mother whenever we want. It is almost impossible for a man to be able to speak with a king or queen of this world, and yet the King of kings and his beloved Mother hear your every word. In truth, I tell you, that even one good word of prayer has more worth than all gold and jewels and an infinite amount of universes, for they will all perish, but God's words will never perish. Think about how much you would concentrate and fight against distracting thoughts if someone were to tell you that you could have 10,000 dollars or a new car if you prayed a Rosary with full concentration and without yielding to distracting thoughts. This example should shame us all since we humans are, by our very nature, wicked at heart and are inclined to search for filth rather than gold (worldly things rather than heavenly ones). Everyone should try to remember this example, and then we will all be able to pray better which will bring us an everlasting, heavenly reward! The devils concentrate exceedingly much on getting a person to despise prayer in these ways: either they try to make you bored by it, or to have a difficulty in concentrating when praying, or to pray a little; for they know that prayer is the only way to salvation. The devices the devils use to distract you and lead you to hell in this age is are obviously worldly and ungodly media, video games and music and the like, but sins like the lust of the flesh, vanity and immodest clothing, gluttony, greed and pride among others also give them more power over the mind since the person searches for earthly comforts instead of heavenly ones.

St. Alphonsus (1760): "To a spiritual life the reading of holy books is perhaps not less useful than mental prayer. St. Bernard says reading instructs us at once in prayer, and in the practice of virtue. Hence he concluded that spiritual reading and prayer are the arms by which hell is conquered and paradise won... Hence St. Athanasius used to say that we find no one devoted to the service of the Lord that did not practice spiritual reading." (T.S., p. 513)

'Wherefore, children, let us hold fast our discipline, and let us not be careless. For in it the Lord is our fellow-worker, as it is written, "to all that choose the good, God worketh with them for good." But to avoid being heedless, it is good to consider the

word of the Apostle, "I die daily." For if we too live as though dying daily, we shall not sin. And the meaning of that saying is, that as we rise day by day we should think that we shall not abide till evening; and again, when about to lie down to sleep, we should think that we shall not rise up. For our life is naturally uncertain, and Providence allots it to us daily. But thus ordering our daily life, we shall neither fall into sin, nor have a lust for anything, nor cherish wrath against any, nor shall we heap up treasure upon earth. But, as though under the daily expectation of death, we shall be without wealth, and shall forgive all things to all men, nor shall we retain at all the desire of women or of any other foul pleasure. But we shall turn from it as past and gone, ever striving and looking forward to the day of Judgment. For the greater dread and danger of torment ever destroys the ease of pleasure, and sets up the soul if it is like to fall. 'Wherefore having already begun and set out in the way of virtue, let us strive the more that we may attain those things that are before. And let no one turn to the things behind, like Lot's wife, all the more so that the Lord hath said, "No man, having put his hand to the plough, and turning back, is fit for the kingdom of heaven.

(St. Athanasius, The Life of Anthony)

Catholics must also understand that few are saved. Our Lord Jesus Christ revealed that the road to Heaven is straight and narrow and few find it, while the road to Hell is wide and taken by most (Mt. 7:13).

Matthew 7:13- "Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to life, and few there are that find it!"

Luke 13:24- "Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able."

Scripture also teaches that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the "prince" (John 12:31) and "god" (2 Cor. 4:3) of this world.

1 John 5:19- "We know that we are of God, and the whole world is seated in wickedness."

It's the sad fact of history that most people in the world are of bad will and don't want the truth. That's why almost the whole world lies in darkness and on the road to perdition. This has been the case since the beginning. It was the case when only eight souls out of the world's entire population (Noah and his family) escaped God's wrath in the deluge that covered the entire earth, and when the Israelites rejected

God's law and fell into idolatry over and over again. Only two men out of the whole population of Israelites (Joshua and Caleb) made it into the Promised Land since the people opposed God time upon time even though they had seen such miracles as the world had never seen!

Saint Leonard of Port Maurice [A.D. 1676-1751], on the fewness of the saved: "After consulting all the theologians and making a diligent study of the matter, he [Suarez] wrote, 'The most common sentiment which is held is that, among Catholics, there are more damned souls than predestined souls.' Add the authority of the Greek and Latin Fathers to that of the theologians, and you will find that almost all of them say the same thing. This is the sentiment of Saint Theodore, Saint Basil, Saint Ephrem, Saint John Chrysostom. What is more, according to Baronius it was a common opinion among the Greek Fathers that this truth was expressly revealed to Saint Simeon Stylites and that after this revelation, it was to secure his salvation that he decided to live standing on top of a pillar for forty years, exposed to the weather, a model of penance and holiness for everyone. Now let us consult the Latin Fathers. You will hear Saint Gregory saying clearly, "Many attain to faith, but few to the heavenly kingdom." Saint Anselm declares, "There are few who are saved." Saint Augustine states even more clearly, "Therefore, few are saved in comparison to those who are damned." The most terrifying, however, is Saint Jerome. At the end of his life, in the presence of his disciples, he spoke these dreadful words: "Out of one hundred thousand people whose lives have always been bad, you will find barely one who is worthy of indulgence."

Vision of Archdeacon of Lyons, who died the same day as St. Bernard (1153): "Know, Monsignor, that at the very hour I passed away, thirty-three thousand people also died. Out of this number, Bernard and myself went up to heaven without delay, three went to purgatory, and all the others fell into Hell." (Told to St. Vincent Ferrer)

Think about how almost the whole of Europe was fully Catholic and how the kingdoms outlawed false religions at this time, making this moment of time much more spiritually beneficial for souls than we see today! If so few were saved at this moment of time, how many are saved now? One can only shudder and cry at this thought!

Christ speaking about all the monks of the world at the time and the fewness of them being saved from hell: "They are in truth slaves, and there are very few who are different, yea so few that you hardly can find one in a hundred!"
(The Prophecies and Revelations of St. Bridget, Book 6 - Chapter 35)

If Christ says that not even one in a hundred monks will be saved, how many do you think will be saved of normal people who do not even try to renounce the world and its pleasures! Sadly, only [death and hell](#) will serve to wake up the majority of the people reading this! You will read this and then continue in your sloth and worldliness, or you will have a short lived spiritual fervor that will cool as times goes by! We pray with tears that you are not one of these Judases that will suffer for all eternity in hell!

“Hell is so hot inside that if the whole world and everything in it were on fire, it could not compare to that vast furnace. The various voices heard in the furnace all speak against God. They begin and end their speech with laments. The souls look like people whose limbs are forever being stretched without relief or pause.”
(The Prophecies and Revelations of St. Bridget, Book 4 - Chapter 7)

“Nicholas of Nice, speaking of the fire of Hell, says that nothing on earth could give an idea of it. He adds that if all the trees of the forests were cut down, piled into a vast heap and set on fire, this terrible pile would not be a spark of Hell.”

“For the smallest sin, lusted after, is enough to damn anyone from the kingdom of Heaven, who does not repent.”
(The Prophecies & Revelations of St. Bridget, Book 1 - Chapter 32)

“Other Christians accepted Hell on faith, because Christ had said repeatedly and with solemn emphasis that there is a Hell, but Jacinta had seen it; and once she grasped the idea that God’s justice is the counterpart of His mercy, and that there must be a Hell if there is to be a Heaven, nothing seemed so important to her except to save as many souls as possible from the horrors she had glimpsed under the radiant hands of the Queen of heaven. Nothing could be too hard, nothing too small or too great to give up.”
(Our Lady of Fatima, p. 89)

Below is an interesting quote from St. Alphonsus concerning the idea of conversion to the Catholic Faith at the end of one’s life. Although these types of conversions are possible, they are extremely rare. St. Alphonsus states that these types of conversions proceed out of necessity, and that it would be very difficult for God to pardon such a person:

He that lives in sin till death shall die in sin. “You shall die in your sin.” (John 8:21.) It is true that, in whatsoever hour the sinner is converted, God promises to pardon him; but to no sinner has God promised the grace of conversion at the hour of death. “Seek the Lord while he may be found.” (Isaiah 55:6.) Then, there is for some

sinners a time when they shall seek God and shall not find him. “You shall seek me, and shall not find me.” (John 7:34.) The unhappy beings will go to confession at the hour of death; they will promise and weep, and ask mercy of God, but without knowing what they do. A man who sees himself under the feet of a foe pointing a dagger to his throat, will shed tears, ask pardon, and promise to serve his enemy as a slave during the remainder of his life. But, will the enemy believe him? No; he will feel convinced that his words are not sincere—that his object is to escape from his hands, and that, should he be pardoned, he will become more hostile than ever. In like manner, how can God pardon the dying sinner, when he sees that all his acts of sorrow, and all his promises, proceed not from the heart, but from a dread of death and of approaching damnation.”

(Sermon 38: On the death of the sinner, par. 8)

Many people today do not care about helping other souls. They waste their time watching worldly tv, series, movies, playing video games and only searching for earthly pleasures rather than saving their own and other people’s souls. They do not spend even an hour a day on trying to save their own selves and others from the eternal hellfire. These heartless sinners will not enter into heaven for they did not really care about other people’s souls but only about what their next pleasure or enjoyment would be. (Mt. 12:30) Our Lord will surely cast them into an eternal hell fire for their lack of charity!

Imagine seeing your friend or family member being mercilessly tortured and you not being able to prevent this. Most people would do almost anything to prevent this situation from happening. Yet, this is exactly what will happen unless you make an effort to save your friend. (Mt. 7:13-14) So, if you really care about your family and friends, please tell them about the Word of God and the great Revelations of St. Bridget. A single soul has more worth than an infinite amount of universes, for the material universe will cease to exist, but your friend's soul will never cease to exist. Always remember: A true friend is the one who tells the truth. As a Catholic, one has an obligation to attempt to convert friends and family members. Thus, if one is completely unaware of what his or her friend believes, then that person is not evangelizing the way he or she must evangelize. Therefore, let us all invite people to the marriage feast of our Lord as we have been bidden to do by Him! If we are satisfied that we have the faith, and are not zealous to spread it to others, how can we ever expect to be saved?

If you are able to do so, please make a donation in the name of our Lord Jesus Christ to help us spread the Prophecies & Revelations of Saint Bridget of Sweden and the true Christian Faith all over the world to save our beloved brothers’ and

sisters' souls. To be able to reach this goal with your help, we need financial help to reach out to people, publish these books in different languages, and much more. We humbly ask you all to give from your abundance to help us save souls from the eternal hellfire. Your financial support could possibly make part of the difference where a person will spend eternity.

It is written: "And whosoever shall give to drink to one of these little ones a cup of cold water only in the name of a disciple, amen I say to you, he shall not lose his reward." (Matthew 10:42)

[We need your help, make a donation here please.](#)

We also need your prayers! We pray that God will bless you all and strengthen your spiritual life through his precious words found in the [Revelations of St. Bridget!](#)

Contact us here: <http://www.prophecyfilm.com/contact/>

More important information will be added soon!

We are looking for translators. Please contact us

<http://www.prophecyfilm.com/contact/>

SEXUAL PLEASURE, THE VARIOUS SEXUAL ACTS, AND PROCREATION

Listing of Sections ([CLICK ON ANY SECTION BELOW TO GO DIRECTLY TO IT](#))

[Part 1. Natural Family Planning \(NFP\), The Marital Sexual Act, and Procreation](#)

[Part 2. Sexual Pleasure, Lust, and the Various Sexual Acts in Marriage](#)

[Part 3. Chastity: The Angelic Virtue](#)

[Part 4. The Biblical and Apostolic Foundation for Priestly Chastity](#)

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET

Free DVDs and Books

PART 1. NATURAL FAMILY PLANNING, THE MARITAL SEXUAL ACT, AND PROCREATION

1. WHAT IS NATURAL FAMILY PLANNING?

Natural Family Planning (NFP) is the practice of deliberately restricting the marital act exclusively to those times when the wife is infertile so as to avoid the conception of a child. NFP is used for the same reasons that people use artificial contraception: to deliberately avoid the conception of a child while carrying out the marital act.

2. WHY IS NFP WRONG?

NFP is wrong because it's birth control; it's *against* conception. It's a refusal on the part of those who use it to be open to the children that God planned to send them. **It's no different in its purpose from artificial contraception**, and therefore it's a moral evil just like artificial contraception. **Contraception** (Latin: *against conception*) generally refers to various methods of preventing pregnancy (**birth control**). The Catholic Church is officially opposed to contraception, but the great majority of self-professed Catholics ignore the prohibition. The Catholic Church officially condemns all forms of contraception as a heinous sin against God and life.

3. PROCREATION IS THE PRIMARY PURPOSE OF MARRIAGE

It is a divine law, a dogma of the faith (*de fide*), that the primary end of marriage is procreation (bearing children) and the education of children. Pope Pius XI decrees it "is beyond the power of any human law" to teach otherwise.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 8), Dec. 31, 1930: "To take away from man the natural and primeval right of marriage, to circumscribe in any way the principal ends of marriage laid down in the beginning by God Himself in the words 'Increase and multiply,' is beyond the power of any human law. ... This is also expressed succinctly in the [1917] Code of Canon Law [Canon 1013]: 'The primary end [or purpose] of marriage is the procreation and the education of children.'"

A Practical Commentary on Canon 1013 explains that: "there can be no controversy over the primary object of marriage. The perpetuation of the human race is willed by the Creator, who from the creation of mankind appointed the means for this purpose... The

Holy Office condemned the opinion defended by some recent authors who deny that the procreation of children is the primary end of matrimony, and regard its secondary ends not subordinate to its primary end but independent of it.” (April 1, 1944; *Acta Ap. Sedis*, XXXVI, 103.)

It could not be more clear from both the Natural Law as well as the teachings of the Church that: “The primary purpose of marriage is the procreation and education of children.” (*The 1917 Code of Canon Law*, Canon 1013) Therefore, it is heresy to teach that procreation and education of children is not the only primary end of marriage. Any deliberate plan by man to frustrate the marital act by attempting to make conception impossible is a grave sin against this primary purpose of marriage.

The 1917 Code of Canon Law, Canon 1081: “The matrimonial consent is an act of will by which each party gives and accepts the perpetual and exclusive right to the body for the performance of actions that of their nature pertain to the procreation of children.”

A Practical Commentary on Canon 1081 explains that: “The Canon, in specifying the purpose for which the right to the body exchanged, also indicates what is lawful and what is unlawful in this matter for married persons. Whatever contributes to the procreation of children is licit, while whatever use of each other’s body impedes procreations is illicit.” Any plan by spouses to prevent conception when they engage in the marital act is illicit. Since it impedes procreation, it does not contribute to the procreation of children, but works against it.

4. THE TEACHING OF THE SOLEMN AND INFALLIBLE MAGISTERIUM OF THE CATHOLIC CHURCH CONDEMNS ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AS WELL AS THE INTENTION THAT IS OPPOSED TO PROCREATING CHILDREN AS A MORTAL SIN AGAINST NATURE

A pope can teach infallibly, not just in matters of faith, but also in matters of morals.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Session 4, Chapter 4. **Definition of infallibility:** “... we teach and define as a divinely revealed **dogma** that when the Roman pontiff speaks **EX CATHEDRA**, that is, when, **1. in the exercise of his office as shepherd and teacher of *all Christians*, 2. in virtue of his *supreme apostolic authority*, 3. he defines a doctrine concerning faith or morals to be held by the whole church, he possesses, by the divine**

assistance promised to him in blessed Peter, that infallibility which the divine Redeemer willed his church to enjoy in defining doctrine concerning faith or morals. Therefore, such definitions of the Roman pontiff are of themselves, and not by the consent of the church, **irreformable**. So then, should anyone, which God forbid, have the temerity to reject this definition of ours: **let him be anathema.**”

A doctrine of faith or morals becomes part of the Solemn (Extraordinary) Magisterium when a pope infallibly defines it and hence makes it a dogma of faith or morals. Not only the Ordinary Magisterium (non-infallibly defined doctrines) but also the Solemn Magisterium (dogmas of faith), by an infallible definition from Pope Pius XI’s encyclical *Casti Connubii* in 1930, condemns the contraceptive intent and hence any method used to carry out that intent (which includes any new methods that science and medicine had not yet invented, such as birth control pills that were introduced to the public in the early 1960’s.)

Casti Connubii is an encyclical addressed to the **entire Church**. In this encyclical, Pius XI plainly states what the **Faith of the Church is on Christian Marriage**. When a Pope **plainly and authoritatively states what the Faith of the Church is** in an encyclical to **the entire Church**, that represents the teaching of the **Ordinary and Universal Magisterium**, to which a Catholic is **bound**. His teaching shows that **all forms of birth prevention are evil**. (We quote a long excerpt from his encyclical which sums up the issue below.) **In addition, there is solemn language used by Pope Pius XI in *Casti Connubii* which constitutes a solemn and infallible (ex cathedra) pronouncement. Note the bolded and underlined portions.**

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 53-56), Dec. 31, 1930: “And now, Venerable Brethren, we shall explain in detail the evils opposed to each of the benefits of matrimony. First consideration is due to the offspring, which many have the boldness to call the disagreeable burden of matrimony and which they say is to be carefully avoided by married people not through virtuous continence (which Christian law permits in matrimony when both parties consent) but by frustrating the marriage act. Some justify this criminal abuse on the ground that they are weary of children and wish to gratify their desires without their consequent burden. Others say that they cannot on the one hand remain continent nor on the other can they have children because of the difficulties whether on the part of the mother or on the part of the family circumstances.

“But no reason, however grave, may be put forward by which

anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good. Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children, those who in *exercising it deliberately* frustrate its natural powers and *purpose sin* against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.

“Small wonder, therefore, if Holy Writ bears witness that the Divine Majesty regards with greatest detestation this horrible crime and at times has punished it with death. As St. Augustine notes, ‘**Intercourse even with one’s legitimate wife is unlawful and wicked where the conception of offspring is prevented.** Onan, the son of Judah, did this and the Lord killed him for it (Gen. 38:8-10).’

“Since, therefore, openly departing from the uninterrupted Christian tradition some recently have judged it possible solemnly to declare another doctrine regarding this question, THE CATHOLIC CHURCH, TO WHOM GOD HAS ENTRUSTED THE DEFENSE OF THE INTEGRITY AND PURITY OF MORALS, standing erect in the midst of the moral ruin which surrounds her, in order that she may preserve the chastity of the nuptial union from being defiled by this foul stain, raises her voice in token of her divine ambassadorship and through Our mouth proclaims anew: ANY USE WHATSOEVER OF MATRIMONY EXERCISED IN SUCH A WAY THAT THE ACT IS DELIBERATELY FRUSTRATED IN ITS NATURAL POWER TO GENERATE LIFE IS AN OFFENSE AGAINST THE LAW OF GOD AND OF NATURE, AND THOSE WHO INDULGE IN SUCH ARE BRANDED WITH THE GUILT OF A GRAVE SIN.”

These sentences fulfill the conditions of an infallible teaching regarding a doctrine of morals. The Pope is addressing the *Universal Church*, “the Catholic Church.” He makes it clear he is *proclaiming a truth*, “Our mouth proclaims.” The topic deals with *morals*, “the Catholic Church, to whom God has entrusted the defense of the integrity and the purity of morals.” And lastly, he *binds Catholics to this teaching under pain of grave sin*, “those who indulge in such are branded with the guilt of a grave sin.” **This is infallible, ex cathedra language**; anyone who denies this simply doesn’t know what he is talking about. This also serves to refute those many voices today who say things such as: “there have only been two infallible statements in Church history, the Assumption and the Immaculate Conception.” That is complete nonsense, of course, but one hears it quite frequently.

One can see that Pope Pius XI condemns all forms of contraception as mortally sinful because they frustrate the marriage act. Does this condemn NFP? Yes it does, but the defenders of Natural Family Planning say “no.” They argue that in using Natural Family Planning to avoid conception they are not *deliberately frustrating* the marriage act or designedly depriving it of its natural *power* to procreate life, as is done with artificial contraceptives. They argue that NFP is “natural.”

Common sense should tell those who deeply consider this topic that these arguments are specious because NFP has as its entire purpose the avoidance of conception. However, the attempted justification for NFP – the claim that it doesn’t interfere with the marriage act *itself* and is therefore permissible – must be specifically refuted. This claim is specifically refuted by a careful look at the teaching of the Catholic Church on marriage and ITS PRIMARY PURPOSE. It is the teaching of the Catholic Church on the primary purpose of marriage (and the marriage act) which condemns NFP.

Catholic dogma teaches us that the primary purpose of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 17), Dec. 31, 1930: “**The primary end of marriage is the procreation and the education of children.**”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “Since, therefore, **the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**, those who in exercising it deliberately frustrate its natural powers and *purpose* sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

Besides this primary purpose, there are also secondary purposes for marriage, such as mutual aid, the quieting of concupiscence and the cultivating of mutual love. **But these secondary purposes must always remain subordinate to the primary purpose of marriage (the procreation and education of children).** This is the key point to remember in the discussion on NFP.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and

so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Therefore, even though NFP does not directly interfere with the marriage *act itself*, as its defenders love to stress, it makes no difference. **NFP is condemned because it subordinates the primary end (or purpose) of marriage and the marriage act (the procreation and education of children) to the secondary ends.**

NFP subordinates the primary end of marriage to other things, by deliberately attempting to avoid children (i.e., to avoid the primary end) while having marital relations. NFP therefore inverts the order established by God Himself. It does the very thing that Pope Pius XI solemnly teaches may not lawfully be done. And this point **crushes** all of the arguments made by those who defend NFP; because all of the arguments made by those who defend NFP focus on the marriage act itself, while they blindly ignore the fact that it makes no difference if a couple does not interfere with the act itself *if they subordinate and thwart the primary PURPOSE of marriage*.

To summarize, therefore, the only difference between artificial contraception and NFP is that artificial contraception frustrates the power of the marriage *act itself*, while NFP frustrates its primary purpose (by subordinating the procreation of children to other things).

5. THE HOLY BIBLE INFALLIBLY CONDEMNS ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AND TEACHES THAT BOTH THE INTENTION AS WELL THE ACT AGAINST PROCREATION OF CHILDREN IS DAMNABLE AND A MORTAL SIN

The best example of God’s utter hatred and detestation of all those who perform the marital act while trying to thwart the procreation of the children that God wanted to bless them with is found in *The Book of Genesis* where God Himself directly killed a man named Onan for practicing contraception. The reason Onan in *The Book of Genesis* was killed was because “*He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother’s wife, spilled his seed upon the ground, lest children should be born in his brother’s name.*” Notice how clearly the biblical text shows that the reason he did this “detestable thing” was “lest children should be born in his brother’s name”, thus showing us that the act of performing the marital act while taking steps to hinder procreation is hated by God. This absolutely proves that the act of trying to hinder conception (in action or thought) is condemned and sinful according to God’s Holy Law.

Genesis 38:8-10 “Juda, therefore said to Onan his son: ‘Go in to thy brother’s wife

and marry her, that thou mayst raise seed to thy brother.’ He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother’s wife, spilled his seed upon the ground, **lest children should be born in his brother’s name.** And therefore the Lord slew him, because he did a detestable thing.”

What deed was Onan killed for by God? Obviously, **he was killed for the wicked and selfish deed of having sexual relations while practicing contraception; and for being against conception; for,** “As St. Augustine notes, ‘**Intercourse even with one’s legitimate wife is unlawful and wicked where the conception of offspring is prevented. Onan, the son of Judah, did this and the Lord killed him for it** (Gen. 38:8-10).’” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* # 55; St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, Book II, Chapter 12)

Since Onan wanted to selfishly and lustfully enjoy the sex act without intending having children as God’s holy law requires, the evil angel Asmodeus that kills lustful and wicked people, was permitted by God to slay him (cf. Tobias 3:8). Haydock commentary explains: “[Genesis 38] Ver. 10. *Slew him*, perhaps by the hand of *evil angels*, Psalm lxxvii. 49. Asmodeus, &c., who slew the libidinous husbands of Sara. (Tobias iii. 7[8].) (Menochius)”

In addition to this irrefutable biblical example from *The Book of Genesis* that shows that contraceptive marital sexual acts are hated by God, we read in the biblical *Book of Tobias* or *Tobit* (which not surprisingly is missing from most protestant “bible” versions; whereas in the few versions they are included, these verses shown below are nevertheless missing) that the holy youth Tobias was commanded by almighty God through the Archangel Raphael to never perform the marital act for the sake of lust and that he shall be “**moved rather for love of children than for lust,**” so “**that in the seed of Abraham**” he “**mayest obtain a blessing in children**”. Tobias who was a holy and virtuous person consented to this admonishment by the holy angel and answered God in his prayer that “**not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**”.

The Holy Bible, Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

The holy youth Tobias approached his bride Sara after three days of prayer, not for fleshly lust but only for the love of posterity, having been instructed by the Archangel Raphael that to engage in the marital act he shall “be moved rather for love of children than for lust”.

According to God’s will, spouses are to engage in the marital act for the “love of posterity” (children), not for lust. No, contrary to what most people today say, the Holy Bible is clear that spouses are to come together “**only for the love of posterity**” if they want to please Our Lord Jesus Christ. The Holy Word of God in the Bible is indeed true when it says that, “**the devil has power**” over all spouses who come together for the purpose of gratifying their fleshly pleasures, giving “**themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding**”.

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.**”

Haydock Commentary adds about: “**Verse 17.** *Mule*, which are very libidinous, [Showing excessive sexual drive; lustful.] Psalm xiii.”

The interesting thing about the sexual connection of a horse and a mule is that they cannot produce offspring, thus making their sexual relations completely sterile and unproductive. So what does this mean for marriage? It means that this verse alone proves that God’s Holy Word in the Bible condemns as sinful and unlawful all human sexual relations or acts that (1) are performed for the sole sake of lust; (2) that cannot produce offspring naturally (not referring to natural infertility or defects); and (3) that are done with an intention or mindset opposed to procreating offspring. St. Paul in the New Testament also connects the will to bear children to salvation, teaching that a woman: “**shall be saved through child-bearing**; *if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.*” (1 Timothy 2:15)

We also see in *The Book of Tobit* that the Holy Bible teaches that both the intention as well as the act against procreation of children is damnable and a mortal sin since we see described in the Bible that the devil is able to both gain control and prevail over those vile and wretched people who commit lustful acts of birth control either in thought or deed. And so, it is certain that all spouses who are opposed to procreation while at the same time desiring to perform the marital act are committing a mortal sin. In truth, “I will show thee

who they are, over whom the devil can prevail” and who “give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding” that the “the devil hath power” over. **“For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.”** (Tobias 6:16-17)

Origen (c. 184-254), in his *Homilies on Genesis*, comments on a similar passage of *The Book of Tobias* found in Psalm 31:9 (Psalm 32:9), and he says that people who have marital relations for any other purpose than the procreation of children are even worse than “dumb beasts”. Therefore, “Let the married women examine themselves and seek if they approach their husbands for this reason alone, that they might receive children, and after conception desist. For those women... when they have attained conception, do not later assent to copulation with a man. But some women, for we do not censure all equally, but there are some who serve passion incessantly, like animals without any distinction, whom I would not even compare to the dumb beasts. For even the beasts themselves know, when they have conceived, not to further grant opportunity to their males. The divine Scriptures also censures such when it says: "Do not become like the horse and the mule who have no understanding," [Ps. 31:9 (Ps. 32:9)] and again, "They have become stallions." [Jer. 5:8] But, O people of God, "who love Christ in incorruption," [Eph. 6:24] understand the word of the Apostle in which he says: "Whether you eat or drink or whatever else you do, do all to the glory of God." [1 Cor. 10:31] For his remark after eating and drinking, "whatever else you do," has designated with a modest word the immodest affairs of marriage, showing that even these acts themselves are performed to the glory of God if they are attended to with a view to posterity alone.” (Origen, *Homilies on Genesis*, Homily V, Section 4, On Lot And His Daughters)

God’s words are clear. Spouses are to engage in the marital act moved rather for love of children than for lust. So when a married couple goes out of its way to avoid children by deliberately avoiding the fertile times and restricting the marriage act exclusively to infertile times, they are committing a sin against nature – they are sinning against the God whom they know sends life. NFP is therefore a sin against God and nature, since God is the author of life, and NFP thwarts His designs. **This is so obvious that one can only marvel at how utterly unreasonable and stupid all those NFP defenders are who claim that one can practice birth control in one way, but not in another; and that by doing it in one way (which they deem lawful) one is not committing a sin, but while doing it in another way (which they deem unlawful) one is committing a sin! But is not the motive, purpose or intention**

exactly the same in both cases? Of course they are! How then can one be lawful and the other not lawful? Greater stupidity and unreasonable thinking is hard to imagine!

It is not a complicated matter to understand that using Natural Family Planning to avoid pregnancy is wrong. It is written on man's heart that such activity is wrong. It is also clear from the infallible word of God and the Bible that all forms of birth control are inherently evil and against nature.

Genesis 30:1-2 "And Rachel seeing herself without children, envied her sister, and said to her husband: 'Give me children, otherwise I shall die.' **And Jacob being angry with her, answered: 'Am I as God, who hath deprived thee of the fruit of thy womb?'**"

We all know that God is the One who opens the womb, the One who killeth and maketh alive. "*The Lord also remembering Rachel, heard her, **and opened her womb.***" (Genesis 30:22) In truth, "*The Lord killeth and maketh alive, he bringeth down to hell, and bringeth back again.*" (1 Kings 2:6)

So why would a woman who desires to fulfill the will of God make a systematic effort to avoid God sending her a new life? What excuse could such a person possibly make for going out of her way to calculate how to have marital relations without getting pregnant with the child God was going to send? Why would a woman (or a man) who believes that God opens the womb try to avoid His opening of the womb by a meticulous and organized effort, involving charts, cycles and thermometers? The answer is that those who engage in such behavior as NFP selfishly turn from God (which is the essence of sin) and refuse to be open to His will.

God, and not man, is the only one that can lawfully decide whether a couple shall receive a child or not. Can you imagine what Jacob would have said to Rachel if she had discovered a new way to avoid "the Lord opening her womb?" He would probably have rebuked her as an infidel.

Contrary to the many heretics of our times, *The Holy Bible* does have quite a lot to say about the greatness and blessing of receiving children from God. The Bible presents children as a gift from God (Genesis 4:1; Genesis 33:5), a heritage from the Lord (Psalm 127:3-5), a blessing from God (Luke 1:42), and a crown to the aged (Proverbs 17:6). God sometimes blesses barren women with children (Psalm 113:9; Genesis 21:1-3; 25:21-22;

30:1-2; 1 Samuel 1:6-8; Luke 1:7, 24-25). God forms children in the womb (Psalm 139:13-16). God knows children before their birth (Jeremiah 1:5; Galatians 1:15).”

The first thing we must recognize is that children are a gift from God (Psalm 127:3-5). They are not burdens to bear, but blessings to receive with joy. From a biblical perspective, every married couple should "expect" to have children and at least be prepared for the possibility. The inability to have children was considered a curse, and the ability to conceive a joy. No one was ever recorded in the Bible as being unhappy about bearing children.

6. THE TEACHING OF THE ORDINARY MAGISTERIUM AND THE HOLY FATHERS AND SAINTS OF THE CATHOLIC CHURCH INFALLIBLY AND UNANIMOUSLY CONDEMNS NFP AND ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AS WELL AS THE INTENTION AGAINST PROCREATION AS MORTALLY SINFUL

A doctrine of faith or morals that is taught by the *unanimous* consent of the Fathers is part of the Ordinary Magisterium. The Catholic Church infallibly teaches that all biblical doctrines that have been held by the *unanimous* consensus of the Church Fathers are true and hence, binds all Catholics to believe them also.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Session 2, January 6th, 1870, *ex cathedra*: “I, Pius, bishop of the Catholic Church, with firm faith... **accept Sacred Scripture according to that sense which Holy mother Church held and holds**, since it is her right to judge of the true sense and interpretation of the Holy Scriptures; **nor will I ever receive and interpret them except according to the unanimous consent of the Fathers.**”

The Council of Trent in the 16th century was the first to infallibly define that a consensus can indeed make a doctrine part of the Ordinary Magisterium. And it was the first to infallibly define that the only kind of consensus that can do this is the *unanimous* consensus of the Church Fathers.

Pope Paul III, *Council of Trent*, Session 4, AD 1546, *ex cathedra*: “Furthermore, in order to restrain petulant spirits, It decrees, that no one, relying on his own skill, shall, in matters of faith, and of morals pertaining to the edification of Christian doctrine, wresting the sacred Scripture to his own senses, **presume to interpret the said sacred Scripture contrary to that sense which holy mother Church, whose it is to judge of the true sense and interpretation of the holy Scriptures, hath**

held and doth hold; or even contrary to the unanimous consent of the Fathers; even though such interpretations were never (intended) to be at any time published. Contraveners [that is, those who oppose or contradict this] shall be made known by their Ordinaries, and be punished with the penalties by law established.”

As we will see, the unanimous consent of the Fathers, and therefore the Ordinary Magisterium, condemns the contraceptive intent and hence any method used to carry out that intent (which includes the new methods that modern science has invented, such as NFP, foams, and birth control pills).

All the fathers and saints teach that the sin of contraception is committed in thought (intent) as well as in deed. St. Augustine sums it up well: “I am supposing, then, although you are not lying [with your wife] for the sake of procreating offspring, you are not for the sake of lust obstructing their procreation by an evil prayer or an evil deed...” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 1:15:17, A.D. 419)

The intent, plan, deed, desire, or prayer (thought or wish) that conception does not occur during conjugal relations is when and where the mortal sin of contraception is first committed, even if no contraceptive method is used, because “*evil thoughts are an abomination to the Lord.*” (Proverbs 15:26) Spouses who are having marital relations must always desire to beget children (and cannot be against it in their will, thoughts or actions), even if for some reason it is humanly impossible to beget children. **This is the unanimous teaching of the Fathers and of the Saints.**

First, we must learn about the truth that the Holy Fathers of the Church unanimously teaches that one **must** perform every single marital act for the explicit and direct purpose of procreation of children for the act to be lawful and without sin. **This means, according to the Fathers of Church, that spouses must actively think about the fact that they are performing the marital act for the sake of begetting children before they perform the marital act, while also desiring to beget children for the love and glory of God.** The Holy Bible even gives spouses a good example of a short prayer to use before they perform the marital act: “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.***” (Tobias 8:9)

The Holy Fathers, of course, got their teaching from Holy Scripture and Apostolic Tradition. We see this truth being taught to us in the Holy Bible by God when He spoke to Tobias through the Archangel Raphael, saying: “thou **shalt** take [that is, perform the

marital act with] the virgin with the **fear** of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.” (Tobias 6:22; 8:9) Our Lord’s words about “the seed of Abraham” is explained by St. Paul to refer to those who are going to be saved from Hell by Christ’s blood since God says in the New Testament that “if you be Christ’s, then are you the seed of Abraham, heirs according to the promise.” (Galatians 3:29)

It is thus clear that the Holy Bible teaches us that spouses who perform the marital act **must make an explicit act of their will** before they perform every single marital act, desiring to beget children and being “*moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children.*” Notice how insistently and clearly the infallible, Holy Scripture commands spouses to perform the marital act for the explicit purpose and love of begetting children (and not for lust), teaching them that: “thou **shalt** take [that is, perform the marital act with] the virgin with the **fear** of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**”.

The Magisterium of the Church also teaches that one must desire to beget children before one performs every single marital act in order for the act to be lawful and without sin since “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and since “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* # 9, 1679).

Pope Pius XI adds in *Casti Connubii* that the “sacredness of marriage which is intimately connected with religion and all that is holy, arises... **from its purpose which is the begetting and education of children for God**” and that all “Christian parents **must** also understand that they are destined... to propagate and preserve the human race on earth”. Our Lord Jesus Christ in the New Testament of the Bible also connects the will to bear children to salvation, teaching that a woman: “**shall be saved through child-bearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.**” (1 Timothy 2:15) **The Holy Fathers of the Church all agree with the Holy Scriptures and the Magisterium of the Church in this regard.**

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): “**To have coitus other than to procreate children is to do injury to nature.**” (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

St. Caesarius of Arles (c. 468-542): “AS OFTEN AS HE KNOWS HIS WIFE WITHOUT A DESIRE FOR CHILDREN...WITHOUT A DOUBT HE COMMITS SIN.” (W. A. Jurgens, *The Faith of The Early Fathers*, Vol. 3: 2233)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: “**It is one thing not to lie [with one’s wife] except with the sole will of generating [children]: this has no fault.** It is another to seek the pleasure of the flesh in lying, although within the limits of marriage: this has venial fault [that is, venial sin as long as one is not against procreation].” (Book I, Chapter 17.--What is Sinless in the Use of Matrimony? What is Attended With Venial Sin, and What with Mortal?)

St. Jerome, *Against Jovinian*, A.D. 393: “But I wonder why he [the heretic Jovinianus] set Judah and Tamar before us for an example, unless perchance even harlots give him pleasure; or Onan, who was slain because he grudged his brother seed. **Does he imagine that we approve of any sexual intercourse except for the procreation of children?** ... He who is too ardent a lover of his own wife is an adulterer [of his God and of his wife].” (Book 1, Section 20; 40)

St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, A.D. 396: “**Since, therefore, the institution of marriage exists for the sake of generation, for this reason did our forebears enter into the union of wedlock and lawfully take to themselves their wives, only because of the duty to beget children.**” (Book II, Chapter 12)

Pope St. Clement of Rome (1st century A.D.): “**But this kind of chastity is also to be observed, that sexual intercourse must not take place heedlessly and for the sake of mere pleasure, but for the sake of begetting children.** And since this observance is found even amongst some of the lower animals, it were a shame if it be not observed by men, reasonable, and worshiping God.” (*Recognitions of Clement*, Chapter XII, Importance of Chastity)

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): “Therefore, having the hope of eternal life, we despise the things of this life, even to the pleasures of the soul, each of us reckoning her his wife whom he has married according to the laws laid down by us, **and that only for the purpose of having children. For as the husbandman throwing the seed into the ground awaits the harvest, not sowing more upon it, so to us the procreation of children is the measure**

of our indulgence in appetite.” (*A Plea For the Christians*, Chapter XXXIII.-- Chastity of the Christians with Respect to Marriage)

St. Finnian of Clonard (470-549), *The Penitential of Finnian* #46: “We advise and exhort that there be continence in marriage, since marriage without continence is not lawful, but sin, **and [marriage] is permitted by the authority of God not for lust but for the sake of children**, as it is written, ‘And the two shall be in one flesh,’ that is, in unity of the flesh **for the generation of children, not for the lustful concupiscence of the flesh.**”

St. Athanasius the Great (c. 296-373), *On the Moral Life*: “The law of nature recognizes the act of procreation: **have relations with your wife only for the sake of procreation, and keep yourself from relations of pleasure.**”

St. Clement of Alexandria (c. 150-215): “For it [the Holy Scripture] regards it not right that this [sexual intercourse] should take place either in wantonness or for hire like harlots, **but only for the birth of children.**” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XVIII.--The Mosaic Law the Fountain of All Ethics, and the Source from Which the Greeks Drew Theirs)

St. Augustine, *Against Faustus* 22:30, A.D. 400: “For thus the eternal law, that is, the will of God creator of all creatures, taking counsel for the conservation of natural order, not to serve lust, but to see to the preservation of the race, permits the delight of mortal flesh to be released from the control of reason in copulation **only to propagate progeny.**”

Lactantius, *The Divine Institutes* 5:8, A.D. 307: “There would be no adulteries, and debaucheries, and prostitution of women, if it were known to all, that **whatever is sought beyond the desire of procreation is condemned by God.**”

Lactantius, *The Epitome of the Divine Institutes*, A.D. 314: “**Moreover, the passion of lust is implanted and innate in us for the procreation of children**; but they who do not fix its limits in the mind use it for pleasure only. Thence arise unlawful loves, thence adulteries and debaucheries, thence all kinds of corruption. **These passions, therefore, must be kept within their boundaries and directed into their right course [for the procreation of children], in which, even though they should be vehement, they cannot incur blame.**” (Chapter LXI.--Of the Passions)

Lactantius, *The Epitome of the Divine Institutes*, A.D. 314: “**Let lust not go beyond the marriage-bed, but be subservient to the procreation of children.** For a too great eagerness for pleasure both produces danger and generates disgrace, and that which is especially to be avoided, leads to eternal death. Nothing is so hateful to God as an unchaste mind and an impure soul.” (Chapter LXII.--Of Restraining the Pleasures of the Senses)

Apostolic Constitutions of the Holy Apostles, A.D. 375: “And fornication is the destruction of one’s own flesh, **not being made use of for the procreation of children, but entirely for the sake of pleasure, which is a mark of incontinency, and not a sign of virtue. All these things are forbidden by the laws;**” (*The Sacred Writings of Apostolic Teaching and Constitutions*, Book V, Chap. XXVIII)

Apostolic Constitutions of the Holy Apostles, A.D. 375: “When the natural purgations do appear in the wives, let not their husbands approach them, out of regard to the children to be begotten; for the law has forbidden it, for it says: "Thou shalt not come near thy wife when she is in her separation." [Lev. xviii. 19; Ezek. xviii. 6.] Nor, indeed, let them frequent their wives’ company when they are with child. **For they do this not for the begetting of children, but for the sake of pleasure. Now a lover of God ought not to be a lover of pleasure.**” (*The Sacred Writings of Apostolic Teaching and Constitutions*, Book V, Chap. XXVIII)

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): “Marriage in itself merits esteem and the highest approval, for the Lord wished men to "be fruitful and multiply." [Gen. 1:28] **He did not tell them, however, to act like libertines, nor did He intend them to surrender themselves to pleasure as though born only to indulge in sexual relations.** Let the Educator (Christ) put us to shame with the word of Ezekiel: "Put away your fornications." [Eze. 43:9] Why, even unreasoning beasts know enough not to mate at certain times. **To indulge in intercourse without intending children is to outrage nature**, whom we should take as our instructor.” (*The Paedagogus or The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

St. Augustine, *On The Good of Marriage*, Section 11, A.D. 401: “For **necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting**

children] no longer follows reason but lust.”

Pope St. Gregory the Great (c. 540-604): “**The married must be admonished to bear in mind that they are united in wedlock for the purpose of procreation, and when they abandon themselves to immoderate intercourse, they transfer the occasion of procreation to the service of pleasure.** Let them realize that though they do not then pass beyond the bonds of wedlock, yet in wedlock they exceed its rights. Wherefore, it is necessary that they efface by frequent prayer what they befoul in the fair form of conjugal union by the admixture of pleasure.” (St. Gregory the Great, "Pastoral Care," Part 3, Chapter 27, in "Ancient Christian Writers," No. 11, pp. 188-189)

Pope St. Gregory the Great (c. 597 A.D.): “**Lawful copulation of the flesh ought therefore to be for the purpose of offspring, not of pleasure; and intercourse of the flesh should be for the sake of producing children, and not a satisfaction of frailties.**” (*Epistles of St. Gregory the Great*, To Augustine, Bishop of the Angli [English], Book XI, Letter 64)

St. Maximus the Confessor (c. 580-662): “**Again, vice is the wrong use of our conceptual images of things, which leads us to misuse the things themselves. In relation to women, for example, sexual intercourse, rightly used, has as its purpose the begetting of children. He, therefore, who seeks in it only sensual pleasure uses it wrongly, for he reckons as good what is not good. When such a man has intercourse with a woman, he misuses her. And the same is true with regard to other things and one’s conceptual images of them.**” (*Second Century on Love*, 17; *Philokalia* 2:67-68)

St. Maximus the Confessor (c. 580-662): “There are also three things that impel us towards evil: passions, demons, and sinfulness of intention. **Passions impel us when, for example, we desire something beyond what is reasonable, such as food which is unnecessary or untimely, or a woman who is not our wife or for a purpose other than procreation.**” (*Second Century on Love*, 33; *Philokalia* 2:71)

St. John Damascene (c. 675-749): “**The procreation of children is indeed good, enjoined by the law;** and marriage is good on account of fornications, for it does away with these, **and by lawful intercourse does not permit the**

madness of desire to be inflamed into unlawful acts. Marriage is good for those who have no continence; but virginity, which increases the fruitfulness of the soul and offers to God the seasonable fruit of prayer, is better. "Marriage is honourable and the bed undefiled, but fornicators and adulterers God will judge" [Hebrews 13:4]." (St. John of Damascus, also known as St. John Damascene, *Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chap. 24)

Gratian, *Medieval Marriage Law* (c. 1140): "Also, Jerome, [on Ephesians 5:25]: C. 14. **The procreation of children in marriage is praiseworthy, but a prostitute's sensuality is damnable in a wife. So, as we have said, the act is conceded in marriage for the sake of children. But the sensuality found in a prostitute's embraces is damnable in a wife.**"

Venerable Luis de Granada (1505-1588): "Those that be married must examine themselves in particular, if in their mind thinking of other persons, **or with intention not to beget children, but only for carnal delight, or with extraordinary touchings and means, they have sinned against the end, and honesty of marriage.**" (*A Spiritual Doctrine, containing a rule to live well, with divers prayers and meditations*, p. 362)

There are three main reasons for why the Natural Law, the Holy Bible, Apostolic Tradition, as well as the Church and Her Popes and Saints all teach that spouses must always desire to beget children before they perform the marital act for the act to be lawful and without sin.

The first reason is that the Natural Law teaches that "**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**" (Pope Pius XI, *Casti Connubii*) and that "**the act of marriage exercised for pleasure only**" is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI). The Natural Law is rooted in design. God, the Supreme Designer, has imprinted a design on all created things – including the human person, both in his spiritual and physical being – a purpose for which each has been created. Thus, with regard to the human person, the Creator has designed speech for communicating the truth and the mouth to swallow food etc. Likewise, the Creator has designed the sexual organs for something noble, namely, for procreating children.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 60), Dec. 31, 1930: "This sacredness of marriage which is intimately connected with religion and all that is holy, arises from the

divine origin we have just mentioned, **from its purpose which is the begetting and education of children for God**, and the binding of man and wife to God through Christian love and mutual support; and finally it arises from the very nature of wedlock, whose institution is to be sought for in the farseeing Providence of God, whereby it is the means of transmitting life, thus making the parents the ministers, as it were, of the Divine Omnipotence.”

The second reason why spouses must always desire to beget children before they perform the marital act (in order to be able to perform the marital act without any sin) is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are intoxicating and affects the person similar to the effect of a strong drug. In fact, the sexual act is many times more intoxicating than many drugs that are unlawful to abuse. But when people are performing the sexual act, not for the motive of begetting children, but for the sake of lust or for satisfying or quenching their fleshly desires, they are committing an act that is intrinsically sinful, selfish, and unreasonable, and are thus abusing the marital act in a similar way that a drug user abuses drugs, or a glutton abuses food. It is an inherently selfish act that are not founded on reason, but only on their unlawful, unbridled and shameful search for a carnal pleasure, similar to the action of a person that uses drugs in order to get intoxicated or high.

This is also why the Church teaches that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI) and “**that those marriages will have an unhappy end which are entered upon... because of concupiscence alone**, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it.” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos*, #12)

Since the Church and the Natural Law condemns even the normal, natural and procreative marital act exercised for the motive of pleasure only, it is obvious that all sexual acts that is performed without the will to beget children are condemned for the same reason by the Church since they are utterly **unreasonable, shameful, and selfish**.

A sick person is allowed by God’s permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated, or continues to use the drug after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who perform the marital act for the only sake of lust or for pleasing or quenching their sensual desires. They are gluttonous or overindulgent in the marital act, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For “**the sin of**

lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...” and “**lust there signifies any kind of excess.**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

A person who uses a drug that makes him intoxicated needs an absolutely necessary reason (such as a grave illness) to excuse his usage of the drug from being a sin, and when he does not have such an absolutely necessary excuse to excuse his drug usage, he commits the sin of drug abuse. It is exactly the same in the case of married people. When married spouses do not excuse the marital act (which is intoxicating in a way similar to a drug) with the honorable motive of begetting children, they perform an act that is inherently sinful, selfish, unreasonable, and unnatural since “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*) and since “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin by the **Natural Law (Pope Innocent XI)**. And so, the marital act needs an absolutely necessary excuse to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated just like one needs an excuse like a grave illness to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated by a drug.

An inherently evil act must always be excused with an absolutely necessary motive or purpose. Otherwise, it will always be a sin. Two examples that clearly demonstrates this fact of “excusing” an otherwise evil act are found in the case of a man injuring another person, which is excused in the case of self-defense; or as in the case of a man getting intoxicated, which is excused when a man is sick and requires this intoxication in order to get pain relief. All other inherently evil acts than what is absolutely necessary are strictly condemned as sins, since they cannot be excused with an absolutely necessary motive. For example, a man cannot hurt another man if he wants his money, or if he does not like him, and a man cannot get drunk or intoxicated just because he is sad or unhappy, for none of these excuses are absolutely necessary. Thus, these excuses are not enough by themselves to excuse these acts from being sinful. In truth, some evil acts cannot even be excused at all, such as in the case of a man suffering from hunger, but who nevertheless is never allowed to hurt or kill another person in order to get food to survive. It is thus a dogmatic fact of the Natural Law that “the generative [sexual] act is a sin unless it is excused.” (St. Bonaventure, *Commentary on the Four Books of Sentences*, d. 31, a. 2, q. 1) It could not be more clear from the Natural Law as well as the teachings of the Church that “Coitus is reprehensible and evil, unless it be excused” (Peter Lombard, Archbishop of Paris, *Sententiarum*, 3, d. 37, c. 4) and that is also why all who commit the marital act without excusing it, will always commit sin. “**Therefore the marriage act also will always be**

evil unless it be excused...” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica, Supplement*, Q. 49, Art. 5)

Someone might claim (in opposition to the teaching of Pope Innocent XI and the Natural Law) that the marital act for the sole purpose of pleasing or quenching one’s sexual desire or concupiscence is really necessary and allowed and not sinful because it helps people stay away from committing sins like adultery, fornication or other sexual sins, but this argument is false and easily refuted since no one will ever be so tempted that he cannot withstand the sensual temptation of the flesh. It is thus *not absolutely necessary* to perform the marital act for the sole purpose of quenching one’s sexual desire or concupiscence, and that is why this selfish act will always be sinful for all spouses who perform the act for this purpose. Everyone can withstand their sensual temptations with the help of God, and to say otherwise is blasphemous impiety and heresy and against God’s Holy Word, since all the unmarried must do this every day.

James 1:13-15 “Let no man, when he is tempted, say that he is tempted by God. For God is not a tempter of evils, and he tempteth no man. **But every man is tempted by his own concupiscence, being drawn away and allured. Then when concupiscence hath conceived, it bringeth forth sin.** But sin, when it is completed, begetteth death.”

Even the married must be able to resist their sensual temptations every time their spouse is away from them, or when their spouse is sick or unable to perform the marital act for any other reason. In the case of a grave illness, however, the reason why a person needs to take a drug that makes him intoxicated is absolutely necessary. This proves that the act of marriage for the sole reason of sexual pleasure or for the purpose of quenching concupiscence is not absolutely necessary or that this motive by itself can excuse the marital act. All spouses can obviously remain chaste if they want too but they never (or almost never) choose to do so, but this is ultimately their own fault. **The marital act must be excused with the motive of procreation. The secondary motives of the marital act (such as the quenching or quieting of concupiscence) can follow the first motive of procreation, but performing the marital act for the sole motive of quenching concupiscence cannot excuse the sexual act as procreation always must excuse the sexual act.** The secondary ends or motives of the marital act can thus follow after the first motive of procreation, but performing the sexual act for the sole reason of quenching concupiscence cannot excuse the act from being a sin **since procreation is the only motive that always must excuse the act from being a sin, according to the teaching of the Church.**

The third reason why spouses must always desire to beget children before they perform the marital act (in order for the marital act to be without any sin) is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are shameful, which is why people never perform any sexual acts in front of other people. “Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty of marriage, is not devoid of shame... Now man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. Ii, 6).” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art 4)

And so, when people are performing such inherently shameful acts not governed by a will to procreate children, but rather for lustful and selfish reasons, they are sinning against the Natural Law imprinted on their hearts since “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*) and since “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is **condemned as a sin (Pope Innocent XI)**. Since the marital act is shameful by its own nature, it must be excused by a motive that is absolutely necessary – and this purpose is procreation of children.

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one’s pants or being forced to show oneself naked to other people against one’s own will. This objection, however, fails to notice the obvious difference between 1) people committing acts of lust with a desire or longing; and 2) events which are shameful but who are not desired or longed for by a person in a sensual way.

Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are performed with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one’s pants or being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the events of soiling their clothes or naked exhibition against their will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that sexual acts or acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked? Consequently, it is not a mere shameful act or event that is sinful, but the shameful act that is performed with the intention of pleasing oneself sensually—that is sinful.

“For St. Augustine says (Soliloq. i, 10): ‘I consider that nothing so casts down the

manly mind from its height as the fondling of a woman, and those bodily contacts.”
(St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 2)

St. Methodius taught that the marital act was “unseemly,” and St. Ambrose agreed with the Holy Bible that it causes a “defilement” (Leviticus 15:16). St. Augustine agreed with the Holy Bible that “It is good for a man **not** to touch a woman” (1 Corinthians 7:1) and that sexual pleasure, lust or concupiscence for both the married and unmarried people alike are *not* something “good” or “praiseworthy” but are truly the “*evil of concupiscence*” and the “*disease of concupiscence*” that arose as an evil result of the original sin of Adam and Eve.

This is also why the Holy Bible urges people to remain unmarried and in a life of chastity since the married man “**is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided**” (1 Corinthians 7:33). The sexual pleasure is very similar to the effect of a strong drug, and drugs as we all know are very easy to become addicted to by abusing them or overindulging in them. The stronger a drug is, the more is also our spiritual life hindered, and that is why the angelic life of chastity will always be more spiritually fruitful than the marital life according to the Bible and God’s Holy Word. And so, it is clear that Holy Scripture infallibly teaches that marriage and the marital life is an impediment to the spiritual life, while the chaste and pure life “give you power to attend upon the Lord, without impediment.” (1 Corinthians 7:35)

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others, and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is false and easily refuted since no one who is not a complete pervert would have sex in front of other people even though their whole body was covered by sheets or blankets. This proves to us that it is the **sexual pleasure or concupiscence itself that is shameful and evil**, and not only the exhibition of the sexual organ. For “man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof,” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*) and this proves to us that not only the sensual desire is shameful, but also the very sexual act and “also of all the signs thereof”.

St. Jerome: “Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”

The sexual pleasure is always an evil pleasure to experience in itself since it is a **shameful**

and intoxicating pleasure that is very similar to the evil pleasure people experience when they abuse alcohol or drugs, and that is why it is always an evil pleasure to experience even for married couples, even though married spouses do not sin during their normal, natural and procreative marital acts, since “those who use the shameful sex appetite licitly are making good use of evil.” (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*) St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence*, explains this evil thus: “Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence [lust]**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame.” (Book 1, Chapter 27)

St. Augustine’s reference to the lawful use of “the shameful sex appetite” means that spouses are only allowed to engage in marital intercourse as long as they perform the act for the sake of conceiving a child. Spouses who perform the marital act without excusing it with the motive or purpose of procreation are thus “making evil use of evil” according to St. Augustine. “I do not say that the activity in which married persons engage for the purpose of begetting children is evil. As a matter of fact, I assert that it is good, because it makes good use of the evil of lust, and through this good use, human beings, a good work of God, are generated.” (St. Augustine, *Against Julian*, 3.7.15) It is thus obvious that the cause of the shame that is inherent in the sexual act, as we have seen, is “the evil of the sex appetite.” (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*)

Second, we must also learn about the truth about that the Holy Fathers, Popes and Saints of the Catholic Church unanimously condemns all forms of birth control and contraception (in deed as well as in thought) as not only intrinsically evil and mortally sinful, but also as an act worthy of hellfire, since it is of the divine law that “the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*). In truth, some of the Saints and Fathers of the Church even condemn birth control as murder. Thus, anything or any act that is opposed to the primary end of marriage, is a sin against nature.

St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, Book II, Chapter 12, A.D. 396: “... **intercourse, even with one’s lawfully wedded spouse, can take place in an unlawful and shameful manner, whenever the conception of offspring is avoided.** Onan, the son of Juda, did this very thing, and the Lord slew him on that account. **Therefore, the procreation of children is itself the primary, natural, legitimate purpose of marriage.** Whence it follows that

those who marry because of their inability to remain continent ought not to so temper their vice that they preclude the good of marriage, **which is the procreation of children.**”

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “They [certain Egyptian heretics] exercise genital acts, **yet prevent the conceiving of children. Not in order to produce offspring, but to satisfy lust, are they eager for corruption.**” (*Panarion* or *Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:2.--Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “**There are those who when they have intercourse deliberately prevent having children.** They indulge in pleasure not for the sake of offspring but to satisfy their passion. To such an extent has the devil deceived these wretched people that they betray the work of God by perverting it to their own deceits. **Moreover, they are so willing to satisfy their carnal desires as to pollute each other with impure seed, by which offspring is not conceived but by their own will evil desires are satisfied.**” (*Panarion* or *Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:2-3.--Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

St. Clement of Alexandria, *The Paedagogus* (c. 198 A.D.): “Because of its divine institution for the propagation of man, **the seed is not to be vainly ejaculated, nor is it to be damaged, nor is it to be wasted.**” (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

St. John Chrysostom, *Homilies on Matthew* 28:5, A.D. 391: “... **and that which is sweet, and universally desirable, the having of children, they esteem grievous and unwelcome. Many at least with this view have even paid money to be childless, and have mutilated nature, not only killing the newborn, but even acting to prevent their beginning to live [by birth control methods such as NFP or contraception].**”

St. John Chrysostom, *Homilies on Romans* 24, A.D. 391: “**Why do you sow where the field is eager to destroy the fruit [NFP], where there are medicines of sterility [oral contraceptives], where there is murder before birth? [birth prevention] You do not even let a harlot remain only a harlot, but you make her a murderess as well... Indeed, it is something worse than murder, and I do not know what to call it; for she does not**

kill what is formed but prevents its formation. What then? Do you condemn the gift of God and fight with his [natural] laws, and follow after what is a curse as if a blessing, and make the chamber of procreation a chamber for murder...

St. Caesarius of Arles [A.D. 468-542], *Sermon* 51:4: “They sin still more grievously when they kill the children who are already conceived or born, **and when by taking impious drugs to prevent conception they condemn in themselves the nature which God wanted to be fruitful. Let them not doubt that they have committed as many murders as the number of the children they might have begotten.** ... As many as they kill after they are already conceived or born, before the tribunal of the eternal Judge they will be held guilty of so many murders. If women attempt to kill the children within them by evil medicines, and themselves die in the act, they become guilty of three crimes on their own: suicide, spiritual adultery, and murder of the unborn child.”

St. Caesarius of Arles, *Sermon* 1:12, A.D. 522: “Who is he who cannot warn that no woman may take a potion so that she is unable to conceive or condemns in herself the nature which God willed to be fecund? **As often as she could have conceived or given birth, of that many homicides she will be held guilty, and, unless she undergoes suitable penance, she will be damned by eternal death in Hell.** If a woman does not wish to have children, let her enter into a religious agreement with her husband; for chastity is the sole sterility of a Christian woman.”

St. Hippolytus, *Refutation of All Heresies* 9:7, A.D. 225: “**Whence women, reputed believers, began to resort to drugs for producing sterility,** and to gird themselves round, so to expel what was being conceived **on account of their not wishing to have a child** either by a slave or by any paltry fellow, for the sake of their family and excessive wealth. **Behold, into how great impiety that lawless one has proceeded, by inculcating adultery and murder at the same time!**”

St. Hippolytus, *Refutation of All Heresies* 9:12, A.D. 225: “... **the so-called faithful want no children [but want to have sexual relations]**... [so] they use drugs of sterility or bind themselves tightly in order to expel a fetus which has already been engendered.”

John the Faster, Patriarch John IV of Constantinople (6th century): “If someone to satisfy his lust or in **deliberate** hatred does something to a man or woman **so that no children be born** of him or her, or gives them to drink (pharmakon), **so that he cannot generate or she conceive, let it be held as homicide.**”

(Penitential of John IV Nesteutes)

St. John Climacus (c. 525-606): “God neither caused nor created evil and, therefore, those who assert that certain passions come naturally to the soul are quite wrong. What they fail to realize is that we have taken natural attributes of our own and turned them into passions. **For instance, the seed which we have for the sake of procreating children [which is the natural attribute of the sexual act] is abused by us for the sake of fornication [or by any sexual act without intending having children].**” (*The Ladder of Divine Ascent*, "Step 26: On Discernment," by St. John Climacus, p. 251)

Lactantius, *Divine Institutes*, Book VI, Chapter 23, A.D. 307: “God gave us eyes not to see and desire pleasure, but to see acts to be performed for the needs of life; so too, the genital [generating] part of the body, as the name itself teaches, has been received by us for **no other purpose than the generation of offspring.**”

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “The like of this fornication and licentiousness may be seen in the extremely dreadful snake the ancients called the painless viper. For the nature of such a viper is similar to the wickedness of these people. **In performing their filthy act** either with men or with women **they forbear insemination, rendering impossible the procreation God has given his creatures**—as the apostle says, "receiving in themselves the recompense of their error which was meet" [Rom. 1:27], and so on.” (*Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:19:2-3.-- Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

St. Epiphanius, *Medicine Chest Against Heresies*, A.D. 375: “**But if the apostle says to bear children [1 Tim. 5:11; 14], but they decline procreation, it is the enterprise of a serpent and of false doctrine.** Because they are mastered by the pleasure of fornication [fornication is often mentioned by the Fathers as the desire for sexual relations but without desiring or intending having offspring] they invent excuses for their uncleanness, so that their licentiousness may appear to fulfill Paul’s commandment. Really these things should neither be said nor considered worth mentioning in treatises, but buried like a foul corpse exuding a

pestilent vapour, to protect people from injury even through their sense of hearing. **And if a sect of this kind [which teaches the heresy that non-procreative sexual acts are moral or that they are without sin] had passed away and no longer existed, it would be better to bury it and say nothing about it at all. But since it does exist and has practitioners, and I have been urged by your Honors to speak of all the sects, I have been forced to describe parts of it, in order, in all frankness, not to pass them over but describe them, for the protection of the hearers—but for the banishment of the practitioners.”** (*Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:14:3-5.--Epiphanius Against the Gnostics, or Borborites)

Third, we must also learn about the truth that the Fathers, Popes and Saints of the Catholic Church all teach that people who choose to get married (and that desire to have sexual relations) must also desire to beget children for the glory and honor of God, as well as educating them in the Catholic religion, since it is of the Divine Law and the teaching of the Church and of Pope Pius XI that **“Christian parents *must* also understand that they are destined not only to propagate and preserve the human race on earth, indeed not only to educate any kind of worshippers of the true God, but children who are to become members of the Church of Christ, to raise up fellow-citizens of the Saints, and members of God’s household, that the worshipers of God and Our Savior may daily increase.”** (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 13) This is also expressed succinctly in the 1917 Code of Canon Law: “The primary purpose of marriage is the procreation and education of children.” (Canon 1013)

The following Fathers and Saints of the Church teach the same as Pope Pius XI and *The 1917 Code of Canon Law*:

St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:22: **“The [marriage] contract is read... in the presence of all the attesting witnesses... that they marry "for the procreation of children;" and this is called the marriage contract. If it was not for this that wives were given and taken to wife, what father could without blushing give up his daughter to the lust of any man? But now, that the parents may not blush, and that they may give their daughters in honorable marriage, not to shame, the contract is read out. **And what is read from it?--the clause, "for the sake of the procreation of children."** And when this is heard, the brow of the parent is cleared up and calmed. Let us consider again the feelings of the husband who takes his wife. The husband himself would blush to receive her with any other view, if the father would**

blush with any other view to give her.”

St. Justin Martyr, *First Apology*, Chapter 29 (c. 160 A.D.): “We **Christians either marry only to produce children**, or, if we refuse to marry, are completely continent.”

St. Ignatius of Antioch, *Epistle to the Philadelphians*, Chapter IV, A.D. 107: “For I pray that, being found worthy of God, I may be found at their feet in the kingdom, as at the feet of Abraham, and Isaac, and Jacob; as of Joseph, and Isaiah, and the rest of the prophets; as of Peter, and Paul, and the rest of the apostles, that were married men. **For they entered into these marriages not for the sake of appetite, but out of regard for the propagation of mankind.**”

St. Robert Bellarmine, *The Art of Dying Well*, Chapter XV, On Matrimony, A.D. 1619: “There are three blessings arising from Matrimony, if it be made a good use of, viz: Children, fidelity, and the grace of the sacrament. **The generation of children, together with their proper education, must be had in view, if we would make a good use of matrimony; but on the contrary, he commits a most grievous sin, who seeks only carnal pleasure in it.**”

St. John Damascene, On Marriage: “**Marriage was devised that the race of men may be preserved through the procreation of children.**” (*An Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chapter XXIV)

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 6, A.D. 401: “Therefore **married persons owe one another not only the faith of their sexual intercourse itself for the begetting of children**, which is the first fellowship of the human kind in this mortal state; but also, in a way, a mutual service of sustaining one another’s weakness, [that is, paying the marital debt when it is asked for] in order to shun unlawful intercourse.”

St. Irenaeus, *Against Heresies* (c. 180 A.D.): “**God made the male and female for the propagation of the human race.**” (Book I, Chapter XXVIII, Section 1)

St. Clement of Alexandria, On Marriage (c. 199 A.D.): “**Marriage is the first union of man and woman for the procreation of legitimate children.**” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

St. Clement of Alexandria, On Marriage (c. 199 A.D.): “**For every one is not to marry, nor always.** But there is a time in which it is suitable, and a person for whom it is suitable, and an age up to which it is suitable. **Neither ought every one to take a wife,** nor is it every woman one is to take, nor always, nor in every way, nor inconsiderately. **But only he who is in certain circumstances, and such an one and at such time as is requisite, and for the sake of children,** and one who is in every respect similar, and who does not by force or compulsion love the husband who loves her.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

St. John Chrysostom [A.D. 347-407], *Homilies on Timothy*: “**Shall not women then be saved? Yes, by means of children.** For it is not of Eve that he says, "If they continue in faith and charity and holiness with sobriety." [1 Tim. 2:15] What faith? what charity? what holiness with sobriety? It is as if he had said, "Ye women, be not cast down, because your sex has incurred blame. **God has granted you another opportunity of salvation, by the bringing up of children,** so that you are saved, not only by yourselves, but by others" [cf. 1 Tim. 2:15].” (*Homilies on the First Epistle of St. Paul to Timothy*, Homily IX, 1 Timothy 2:11-15)

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 19 & 32, A.D. 401: “**Marriage itself indeed in all nations is for the same cause of begetting sons, and of what character soever these may be afterward, yet was marriage for this purpose instituted,** that they may be born in due and honest order... Therefore the good of marriage throughout all nations and all men stands in the occasion of begetting [children], and faith of chastity: but, so far as pertains unto the People of God, also in the sanctity of the Sacrament, by reason of which it is unlawful for one who leaves her husband, even when she has been put away, to be married to another, so long as her husband lives, no not even **for the sake of bearing children: and, whereas this is the alone cause, wherefore marriage takes place...**”

The main reason why the Church and Her Popes and Saints all teach that a man and a woman who intends to marry **and have sexual relations** must also desire to beget children and educate them in the Catholic religion for the glory and honor of God, is that a “marriage” without this desire would be similar to the cohabitation of unmarried people who only live with each other for the motive of gratifying their sensual desires. In truth, **“the aforesaid [marital sexual] act does not differ from the act of fornication... But the act of fornication is always evil. Therefore the marriage act also will**

always be evil unless it be excused..." (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica, Supplement*, Q. 49, Art. 5) Thus, what separates fornication from a true marriage is the active wish to beget and educate children for the love and honor of Our Lord Jesus Christ. This is also why St. Augustine writes that **"the [marriage] contract is read... in the presence of all the attesting witnesses... that they marry 'for the procreation of children'"** (*On the New Testament 1:22*).

The necessity to beget and educate one's offspring in the true Catholic Faith cannot be understated; and especially so today since almost all people reject the true Catholic Faith, which is also why the world has been allowed to fall into such degradation. Pope Leo XIII in his encyclical *Arcanum (on Christian Marriage)* teaches that: "the Christian perfection and completeness of marriage are not comprised in those points only which have been mentioned. For, first, there has been vouchsafed to the marriage union a higher and nobler purpose than was ever previously given to it. By the command of Christ, **it not only looks to the propagation of the human race, but to the bringing forth of children for the Church, 'fellow citizens with the saints, and the domestics of God'; so that 'a people might be born and brought up for the worship and religion of the true God and our Saviour Jesus Christ.'**" St. Clement of Alexandria further explains that, "for the married He [the Lord] goes on to say, "My elect shall not labour in vain nor bear children to be accursed; for they are a seed blessed by the Lord." [Isaiah 65:23] For him who begets children and brings them up and educates them in the Lord, just as for him who begets children by means of the true teaching, a reward is laid up, as also for the elect seed. ... Those who are in truth the Lord's elect neither teach doctrines nor beget children to be accursed, as the [heretical] sects do." (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XV, Section 98)

If we take upon us the heavy burden of Matrimony, we are obligated under pain of mortal sin to educate our children in the Catholic Faith. "For a person does not become a father simply because he helped to bring about the birth of a child, but by raising the child correctly." (St. Chrysostom, *Sermon regarding Anna, Homily 1*, PG 54, 636) In truth, St. Chrysostom is completely right in saying that those who refuse to educate their children in the true Catholic Faith are the very reason for all kinds of evils in society. "The reason for the overturning of all things is that we aren't caring for our own children. We take care of their bodies, but we ignore the upbringing of their souls." Chrysostom goes on to ask, "Do you want a child that is obedient? From their first steps, feed them on the wisdom and counsels of the Lord." If we showed the same interest in the spiritual education of children as we do in their education in other spheres, we would forestall many evils. "When the father of a very gentle child only gives him sweets, refreshments, and whatever he likes

when he's ill, but not what he actually needs for his sickness; or if a doctor checks him out and confesses, "What can I do? I can't stand to see the child cry." Poor, foolish traitor! The only name I can't give such a person is that of father. How much better it would be for you if you upset your child a little bit so that he might be healthy for all time, rather than making this fleeting pleasure the foundation for continuous sorrow." (St. Chrysostom, *On the Acts of the Apostles, Homily 30*, PG 60, 226) With the satisfaction of the child's every desire, we make him egocentric, and with such a character, he will be unhappy in the world. The Saint encourages us to "be like sculptors and make every effort to make your children wonderful sculptures that look like God. It will happen if you take away everything that is unnecessary, if you add whatever is necessary, and if you check daily to see what physical defects they have that you can fix." (St. John Chrysostom, *On Vanity and the Upbringing of Children*)

The Constitutions of the Holy Apostles also teaches us that all parents who disregard correcting and educating their child in the Lord "will be guilty of their souls", thus showing us that educating our children in the Lord is not something we choose to do, but something we are obligated to do under pain of mortal sin:

"Ye fathers, educate your children in the Lord, bringing them up in the nurture and admonition of the Lord; and teach them such trades as are agreeable and suitable to the word, lest they by such opportunity become extravagant, and continue without punishment from their parents, and so get relaxation before their time, and go astray from that which is good. Wherefore be not afraid to reprove them, and to teach them wisdom with severity. For your corrections will not kill them, but rather preserve them. As Solomon says somewhere in the book of Wisdom: "Chasten thy son, and he will refresh thee; so wilt thou have good hope of him. Thou verily shalt smite him with the rod, and shall deliver his soul from death." (Prov. 29:17, 19:18, 23:14.) And again, says the same Solomon thus, "He that spareth his rod, hateth his son;" (Prov. 13:24) and afterwards, "Beat his sides whilst he is an infant, lest he be hardened and disobey thee." (Ecclus. 30:12) He, therefore, that neglects to admonish and instruct his own son, hates his own child. Do you therefore teach your children the word of the Lord. Bring them under with cutting stripes, and make them subject from their infancy, teaching them the Holy Scriptures, which are Christian and divine, and delivering to them every sacred writing, "not giving them such liberty that they get the mastery," (Ecclus. 30:11) and act against your opinion, not permitting them to club together for a treat with their equals. For so they will be turned to disorderly courses, and will fall into fornication; and if this happen by the carelessness of their parents, those that begat them will be guilty of their souls. For

if the offending children get into the company of debauched persons by the negligence of those that begat them, they will not be punished alone by themselves; but their parents also will be condemned on their account. For this cause endeavour, at the time when they are of an age fit for marriage, to join them in wedlock, and settle them together, lest in the heat and fervour of their age their course of life become dissolute, and you be required to give an account by the Lord God in the day of judgment.” (*Constitutions of the Holy Apostles*, Book IV, Section II, Chapter XI.-- On Domestic and Social Life Of Parents and Children)

Pope Pius XI also teaches this noble truth in great detail in his marvelous Encyclical called *Casti Connubii*, which means “Chaste Marriage”.

Pope Pius XI *Casti Connubii* (# 10-13), Dec. 31, 1930: “Now when We come to explain, Venerable Brethren, **what are the blessings that God has attached to true matrimony, and how great they are**, there occur to Us the words of that illustrious Doctor of the Church whom We commemorated recently in Our Encyclical *Ad salutem* on the occasion of the fifteenth centenary of his death: “These,” says St. Augustine, “are all **the blessings of matrimony on account of which matrimony itself is a blessing; offspring, conjugal faith and the sacrament.**” And how under these three heads is contained a splendid summary of the whole doctrine of Christian marriage, the holy Doctor himself expressly declares when he said: “By conjugal faith it is provided that there should be no carnal intercourse outside the marriage bond with another man or woman; **with regard to offspring, that children should be begotten of love, tenderly cared for and educated in a religious atmosphere;** finally, in its sacramental aspect that the marriage bond should not be broken and that a husband or wife, if separated, should not be joined to another even for the sake of offspring. This we regard as the law of marriage by which the fruitfulness of nature is adorned and the evil of incontinence is restrained.”

“Thus amongst the blessings of marriage, the child holds the first place. And indeed the Creator of the human race Himself, Who in His goodness wishes to use men as His helpers in the propagation of life, taught this when, instituting marriage in Paradise, He said to our first parents, and through them to all future spouses: “Increase and multiply, and fill the earth.” As St. Augustine admirably deduces from the words of the holy Apostle Saint Paul to Timothy when he says: **“The Apostle himself is therefore a witness that marriage is for the sake of generation:** ‘I wish,’ he says, ‘young girls to marry.’ And, as if someone said to him, ‘Why?,’ he immediately adds: ‘To bear children, to be mothers

of families’.”

“How great a boon of God this is, and how great a blessing of matrimony is clear from a consideration of man’s dignity and of his sublime end. For man surpasses all other visible creatures by the superiority of his rational nature alone. Besides, **God wishes men to be born not only that they should live and fill the earth, but much more that they may be worshippers of God, that they may know Him and love Him and finally enjoy Him for ever in heaven; and this end, since man is raised by God in a marvelous way to the supernatural order, surpasses all that eye hath seen, and ear heard, and all that hath entered into the heart of man. From which it is easily seen how great a gift of divine goodness and how remarkable a fruit of marriage are children born by the omnipotent power of God through the cooperation of those bound in wedlock.**

“But Christian parents ***must*** also understand that they are destined not only to propagate and preserve the human race on earth, indeed not only to educate any kind of worshippers of the true God, but children who are to become members of the Church of Christ, to raise up fellow-citizens of the Saints, and members of God’s household, that the worshippers of God and Our Savior may daily increase.”

The 1917 Code of Canon Law also accurately describes the nature of the Sacrament of Marriage: “Marital consent is an act of the will whereby each party grants and accepts a permanent and exclusive right over the body regarding its acts which are of themselves apt for the generation of offspring.” (*Codex Iuris Cononici*, 1081.2) Thus, marriage is understood as a lawful contract in which the two parties handed over to each other the right to use one another for acts suitable for the generation of children. If two persons were to use the vocabulary of the Church’s canonical definition in their wedding vows, the bride and groom might say to each other, “I understand our marrying as an act in which I hand over to you the right to use my body for acts that are apt for generating children. I want to do this in a contractual context before these gathered witnesses.” Canon 1013 fittingly combined the teachings of both St. Augustine and St. Thomas Aquinas, teaching that: “The primary end of marriage is the procreation and education of children; its secondary end is mutual help and the remedying of concupiscence.” (*Codex Iuris Cononici*, 1013)

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 1, A.D. 401: “The first natural bond of human society is man and wife. Nor did God create these each by himself, and join them together as alien by birth: but He created the one out of the other, setting a sign also of the power of the union in the side, whence she was drawn, was formed. For they are joined one to another side by side, who walk together, and look

together whither they walk. Then follows the connexion of fellowship in children, which is the one alone worthy fruit, not of the union of male and female, but of the sexual intercourse. For it were possible that there should exist in either sex, even without such intercourse, a certain friendly and true union of the one ruling, and the other obeying.”

Pope Gregory XVI in his encyclical *Mirari Vos*, which exposed liberalism and religious indifferentism explains that those marriages that are devoid of the “**thought of the sacrament and of the mysteries signified by it [that is, the procreation and education of children, faithfulness, and mutual love and help]**” or that was entered into because of “***concupiscence alone,***” will have “***an unhappy ending***” since these kinds of selfish, lustful and impious “marriages” in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage, thus firmly contradicting and exposing the modernistic and heretical teachings of certain impious men and women who dared to assert that one could marry for mere selfish, lustful or worldly motives, rather than for pious and good motives that a true and honorable marriage always is based on.

Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* (# 12), Aug. 15, 1832: “Now the **honorable marriage** of Christians, which Paul calls “a great sacrament in Christ and the Church,” [Heb. 13:4, Eph. 5:32] demands our shared concern lest anything contrary to its *sanctity* and *indissolubility* is proposed. Our predecessor Pius VIII would recommend to you his own letters on the subject. However, troublesome efforts against this sacrament still continue to be made. The people therefore must be zealously taught that a marriage rightly entered upon cannot be dissolved; for those joined in matrimony God has ordained a perpetual companionship for life and a knot of necessity which cannot be loosed except by death. Recalling that matrimony is a sacrament and therefore subject to the Church, let them consider and observe the laws of the Church concerning it. Let them take care lest for any reason they permit that which is an obstruction to the teachings of the canons and the decrees of the councils. **They should be aware that those marriages will have an unhappy end which are entered upon contrary to the discipline of the Church or without God’s favor or because of concupiscence alone, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it.**”

In truth, Pope Gregory IX (1145-1241) also affirms the Church’s teaching on the sacrament of marriage, saying that: “As much as the contract of marriage is favored, it lacks effect if conditions are stipulated against the substance of marriage. For example, **if one says to the other, “I contract with you if you will *prevent the conception of children,*”**

or, “until I find another woman more worthy in honor or riches,” or, “if you will sell yourself in adultery for money.”” (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, Case Thirty-Two, Question IV, Conditions Set in Betrothals or Other Contracts)

Pope Gregory IX’s three examples here shows us the three goods of marriage: proles (offspring), sacramentum (indissolubility), and fides (fidelity) without which a marriage contract is invalid. “It seems evident that a woman taken merely to have sex is not a wife, because God instituted marriage for propagation, not merely for satisfying lust. For the nuptial blessing is [Gen. 1:28], “Increase and multiply.”... It is shameful for a woman when her marriage bears no fruit, for this alone is the reason for marrying. ... bearing children is the fruit of marriage and the blessing of matrimony is without doubt the reason that [the Blessed Virgin] Mary’s virginity defeated the Prince of this World [the Devil]. Thus anyone who joins himself to another, not for the sake of procreating offspring, but rather to satisfy lust is less a spouse than a fornicator. ... As no congregation of heretics can be called a Church of Christ because they do not have Christ as their head, so no matrimony, where one has not joined her husband according to Christ’s precept, can properly be called marriage, but is better called adultery.” (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, Case Thirty-Two, Question II)

St. Augustine, *Against Julian*, A.D. 421: “Nevertheless, because human soundness agrees that the motive in taking a wife is the procreation of offspring, regardless of how weakness yields to lust, I note, in addition to the faithfulness which the married owe to each other so that there be no adultery, and the offspring, for whose generation the two sexes are to be united, that a third good, which seems to me to be a sacrament, should exist in the married, above all in those who belong to the people of God, so that there be no divorce from a wife who cannot bear, and that a man not wishing to beget more children give not his wife to another for begetting, as Cato is said to have done [Plutarch, *In vita Catonis*; Lucan 2]. ... I say that there is another way in which marriage is good when offspring can be procreated only through intercourse. If there were another way to procreate, yet the spouses had intercourse, then they evidently must have yielded to lust, and made evil use of evil. But, since the two sexes were purposely instituted, man can be born only from their union, and thus spouses by their union for this purpose [of procreation] make good use of that evil [of lust]...” (Book V, Chapter 12, Section 46)

Thus, Pope St. Gregory the Great (c. 540-604), in his work “*Pastoral Rule*”, which deals with sexual sins from a biblical perspective, could rightly admonish Christians to never marry or perform the marital act for carnal or lustful motives: “**The married must be**

admonished to bear in mind that they are united in wedlock for the purpose of procreation, and when they abandon themselves to immoderate intercourse, they transfer the occasion of procreation to the service of pleasure. Let them realize that though they do not then pass beyond the bonds of wedlock, yet in wedlock they exceed its rights. Wherefore, it is necessary that they efface by frequent prayer what they befool in the fair form of conjugal union by the admixture of pleasure. For hence it is that the Apostle, skilled in heavenly medicine, did not so much lay down a course of life for the whole [of humanity] as point out remedies to the weak when he said, "It is good for a man not to touch a woman: but on account of fornication let every man have his own wife, and let every woman have her own husband" (1 Cor. 7:1-2). For in that he premised the fear of fornication, he surely did not give a precept to such as were standing [in the greater and more blessed life of chastity], but pointed out the bed to such as were falling, lest haply they should tumble to the ground. Whence to such as were still weak he added, "Let the husband render unto the wife her due; and likewise also the wife unto the husband" (1 Cor. 7:3). And, while in the most honorable estate of matrimony allowing to them something of pleasure, he added, "But this I say by way of indulgence, not by way of command" (1 Cor. 7:6). Now where indulgence is spoken of, a fault is implied; but one that is the more readily remitted in that it consists, not in doing what is unlawful, but in not keeping what is lawful under control.

“Which thing Lot expresses well in his own person, when he flies from burning Sodom, and yet, finding Zoar, does not still ascend the mountain heights. For to fly from burning Sodom is to avoid the unlawful fires of the flesh. But the height of the mountains is the purity of the continent. Or, at any rate, they are as it were upon the mountain, who, though cleaving to carnal intercourse, still, beyond the due association for the production of offspring, are not loosely lost in pleasure of the flesh. For to stand on the mountain is to seek nothing in the flesh except the fruit of procreation. To stand on the mountain is not to cleave to the flesh in a fleshly way. But, since there are many who relinquish indeed the sins of the flesh, and yet, when placed in the state of wedlock, do not observe solely the claims of due intercourse, Lot went indeed out of Sodom, but yet did not at once reach the mountain heights; because a damnable life is already relinquished, but still the loftiness of conjugal continence is not thoroughly attained... married life is neither far separated from the world, nor yet alien from the joy of safety... They are therefore to be admonished that, if they suffer from the storms of temptation with risk to their safety, they should seek the port of wedlock. For it is written, "It is better to marry than to burn" (1 Cor. 7:9). They come, in fact, to marriage without blame, if only they have not vowed better things [chastity].” (Pope St. Gregory the Great, *Pastoral Rule*, Book III, Chapter XXVII.--How The Married And The Single Are To Be Admonished.)

In A.D. 191 St. Clement of Alexandria (a Greek theologian of considerable influence in the early Church) referred to Onan's evil act in these words: "He broke the law of coitus." (St. Clement of Alexandria, *Comments on Genesis* 6, PG 69:309) He went on to explain that "Because of its divine institution for the propagation of man, the seed is not to be vainly ejaculated, nor is it to be damaged, nor is it to be wasted." (St. Clement of Alexandria, *Pedagogus*, "The Educator", 2.10.91.2)

St. Clement of Alexandria agrees with the Popes and Saints of the Church in this regard concerning the procreation and education of children, teaching us that: "it remains for us now to consider the restriction of sexual intercourse to those who are joined in wedlock. Begetting children is the goal of those who wed, and the fulfillment of that goal is a large family, just as hope of a crop drives the farmer to sow his seed, while the fulfillment of his hope is the actual harvesting of the crop. But he who sows in a living soil is far superior, for the one tills the land to provide food only for a season, the other to secure the preservation of the whole human race; the one tends his crop for himself, the other, for God. We have received the command: "Be fruitful" [Gen. 1:28], and we must obey. In this role man becomes like God, because he co-operates, in his human way, in the birth of another man." (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X) And so, it should be absolutely clear to all pure servants of Christ that "Marriage is the first conjunction of man and woman for the procreation of legitimate children. Accordingly Menander the comic poet says: "For the begetting of legitimate children, I give thee my daughter.'" (St. Clement of Alexandria, "On Marriage", *The Stromata* or *Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

Origen (a theologian of the early 3rd century Alexandrian Church) considered by many to be the most accomplished biblical scholar of the early church — refuted the teachings of the pagan philosopher Celsus by reference to God's people in the Old Testament: "nor were there among them women who sold their beauty to anyone who wished to have sexual intercourse without offspring, and to cast contempt upon the nature of human generation." (Origen, *Contra Celsum*, Book 5, Chapter 42) In the early Church it was clear that **to have sexual intercourse without wishing to beget offspring was to commit an evil act.**

7. SAINT AUGUSTINE CONDEMNS ALL SPOUSES THAT ARE AGAINST PROCREATION AND THAT PRACTICE A TIME-BASED METHOD OF CONTRACEPTION SIMILAR TO NFP AS ADULTERERS, CALLING THEIR BED-CHAMBER A "BROTHEL"

Arguing against the Manicheans on contraception, St. Augustine appears to refer to a

timing-based method as practiced by the Manicheans. His view on the matter is clear.

St. Augustine, *On the Morals of the Manichaeans* 18:65, A.D. 388: “**Is it not you who used to counsel us to observe as much as possible the time when a woman, after her purification, is most likely to conceive, and to abstain from cohabitation at that time, lest the soul should be entangled in flesh?** This proves that you [Manicheans] approve of having a wife, not for the procreation of children, but for the gratification of passion. **In marriage, as the marriage law declares, the man and woman come together for the procreation of children.** Therefore, whoever makes the procreation of children a greater sin than copulation, forbids marriage and makes the woman not a wife but a mistress, who for some gifts presented to her is joined to the man to gratify his passion. Where there is a wife there must be marriage. **But there is no marriage where motherhood is not in view; therefore neither is there a wife.**”

Here, the exact Manichean method is unknown, though it sounds like a rhythm method similar to NFP. Manicheans disdained any procreation, which is the point of Augustine’s argument. He condemns marriage with permanent or temporary contraceptive intent.

St. Augustine, *Against Faustus* 15:7, A.D. 400: “... [the Manichean heretics] directly opposes the next precept, "Thou shalt not commit adultery"; for those who believe this doctrine, in order that their wives may not conceive, are led to commit adultery even in marriage. They take wives, as the law declares, for the procreation of children; but... their wives is not of a lawful character; **and the production of children, which is the proper end of marriage, they seek to avoid.** As the apostle long ago predicted of thee [the heretic Faustus], thou dost indeed forbid to marry, for thou seekest to destroy the purpose of marriage. **Thy doctrine [against childbearing] turns marriage into an adulterous connection, and the bed-chamber into a brothel.**”

Here we see that the true teaching of the Church and the Holy Saints condemns those who perform sexual acts where conception is hindered, calling their marriage “**an adulterous connection**” and their bed-chamber a “**brothel**”. In truth, “For what gratification is there (except perhaps for lascivious persons, and those who, as the apostle says with prohibition, possess their vessel in the lust of concupiscence [1 Thess. 4:5]) in the mere shedding of seed as the ultimate pleasure of sexual union, unless it is followed by the true and proper fruit of marriage—conception and birth?” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book II, Chapter 19)

The Manicheans and the other gnostic heretics of the early Church that St. Augustine fought against and refuted was one of the greatest haters and rejecters of the goodness of procreation. The Fathers and Saints of the Church, however, fought fearlessly against them in debates and writings and condemned their impious doctrine which turns family life, society and her laws upside down, and that is why this unnatural doctrine was almost completely obliterated until our time—the last days—when this practice again was adopted by the worldly and sensual people of our time. St. Augustine, in his work *Against Faustus*, (A.D. 400) could rightly condemn these unnatural heretics for hating offspring, which is a true blessing of the Lord: **“Moreover, the only honorable kind of marriage, or marriage entered into for its proper and legitimate purpose [that is, for the procreation of children], is precisely that you hate most [since procreation of children is regarded as one of the greatest of evils by the Manichean heretics]. So, though you may not forbid sexual intercourse, you forbid marriage; for the peculiarity of marriage is, that it is not merely for the gratification of passion, but, as is written in the contract, for the procreation of children.”** (*Against Faustus*, Book XXIX, Section 6)

Confirming that only the normal, natural and procreative marital sexual act is allowed to be performed in a marriage, St. Thomas Aquinas, who quotes St. Augustine in his *Summa Theologica*, speaks about chastity, and he explains that the right, proper and pure use of the sexual organs is when one uses them for the sake of procreation, which of course refutes all those lustful perverts of our own day and age that defend non-procreative or unnecessary forms of sexual acts, such as foreplay and sensual kisses and touches, as well as all acts where the spouses deliberately try to hinder the procreation of children. Thus, in contrast to these lustful and impure spouses: “Augustine says (De Perseverantia xx): “We must give praise to purity, that he who has ears to hear, may put to **none** but a lawful use the organs intended for procreation.” Now the use of these organs is the proper matter of chastity. Therefore purity belongs properly to chastity.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4.--Whether purity belongs especially to chastity?)

As we have seen from all the Fathers and Saints of the Catholic Church, contraceptive practices are nothing new. St. Hippolytus, in his book “*Refutation of All Heresies*,” (A.D. 225) describes how wicked people and so-called faithful committed this mortal sin even in the beginning of the third century: “... **the so-called faithful want no children... [so] they use drugs of sterility or bind themselves tightly in order to expel a fetus which has already been engendered.**” (Book IX, Chapter 12) Heretics and mortal

sinners of this kind have always existed, **“For they forbid chaste wedlock and procreation, but are seared in their consciences since they have sex and pollute themselves, and yet hinder procreation.”** (St. Epiphanius, *Panarion* or *Medicine Chest Against Heresies*, Book I, Chapter 26:5:16:4.--Against the Gnostics, or Borborites, A.D. 375)

It should now be clear that marriage was created for chastity, procreation, and partnership. “Thou marriest a wife for chastity and procreation” (Chrysostom, *Hom. XII. in Col.*; PG 62.386; NPNF. p 318). Chrysostom explains that it was in response to Adam’s new fallen condition that the Lord God established marriage as we know it. The establishment of marriage was designed by God for a redemptive purpose: to tame man’s wild and out-of-control nature. “The profit of marriage is to preserve the body pure, and if this be not so, there is no advantage of marriage” (Chrysostom, *Hom. LIX in Mt.*; PG 58.583; NPNF, p. 371). This is contrary to the opinions of many modern scholars who labor in vain to “discover” modern and romantic notions in St. John Chrysostom’s theology of marriage.

St. Augustine, *Adulterous Marriages*, Book II, Chapter 12, A.D. 396: “It is that weakness, namely, incontinence, that the Apostle wished to remedy by the divinity of marriage. He did not say: If he does not have sons, let him marry, but: "If he does not have self-control, let him marry." Indeed, the concessions to incontinence in marriage are compensated for by the procreation of children. Incontinence surely is a vice, while marriage is not. So, through this good [procreation], that evil [concupiscence or sexual pleasure] is rendered pardonable. Since, therefore, the institution of marriage exists for the sake of generation, for this reason did our forebears [ancestors] enter into the union of wedlock and lawfully take to themselves their wives, only because of the duty to beget children. There then was a certain necessity for having children which does not exist now, because "the time to embrace," [Esdras 3:5] as it is written, was in those days, but now is "the time to refrain from embracing." Alluding to the present age, the Apostle says: "But this I say, brethren, the time is short; it remains that those who have wives be as if they had none." [1 Cor. 7:29] Whence, with perfect conviction, the following can be said: "Let him accept it who can," [Matt. 19:12] but "let her marry who cannot control herself." [1 Cor. 7:9] In former times, therefore, even continence was made subordinate to marriage for the sake of propagating children. Now, the marriage bond is a remedy for the vice of incontinence, so that children are begotten by those who do not practice continence, not with a disgraceful display of unbridled lust, but through the sanctioned act of lawfully wedded spouses. Then why did the Apostle not say: If he does not have sons let him marry? Evidently, because in this time of

refraining from embrace it is not necessary to beget children. And why has he said: "If he cannot control himself, let him marry"? Surely, to prevent incontinence from constraining him to adultery. If, then, he practices continence, neither let him marry nor beget children. However, if he does not control himself, let him enter into lawful wedlock, so that he may not beget children in disgrace or avoid having offspring by a more degraded form of intercourse. There are some lawfully wedded couples who resort to this last, for intercourse, even with one's lawfully wedded spouse, can take place in an unlawful and shameful manner, whenever the conception of offspring is avoided. Onan, the son of Juda, did this very thing, and the Lord slew him on that account. [Cf. Gen. 38:8-10] Therefore, the procreation of children is itself the primary, natural, legitimate purpose of marriage. Whence it follows that those who marry because of their inability to remain continent ought not to so temper their vice that they preclude the good of marriage, which is the procreation of children.

"The Apostle was certainly speaking of the incontinent where he said: "I desire, therefore, that younger widows marry, bear children, rule their households, and give the adversary no occasion for abusing us. For already some have turned aside after Satan." [1 Tim. 5:14,15] So, when he said: "I desire that the younger widows marry," [1 Cor. 7:29] he surely gave the advice to bolster their collapsing self-control. Then, lest thought be given only to this weakness of carnal desire, which would only be strengthened by the marital act, while the good of marriage would be either despised or overlooked, he immediately added: "to bear children, rule their households." [1 Tim. 5:14] In fact, those who choose to remain continent certainly choose something better than the good of marriage, which is the procreation of children. Whence, if the choice is continence, so that something better than the good of marriage is embraced, how much more closely is it to be guarded so that adultery may be avoided! For, when the Apostle said: "But if they do not have self-control, let them marry, for it is better to marry than to burn," [1 Cor. 7:9] he did not say that it is better to commit adultery than to burn."

8. THE SECOND COUNCIL OF BRAGA
EXCOMMUNICATES ALL SPOUSES WHO PRACTICE NFP
AND ANY FORM OF BIRTH CONTROL

One of the earliest extant documents of formal Church legislation (that we know of) on the use of contraceptives comes in the sixth century. Its originator in canonical form was St. Martin, Archbishop of Braga in Spain (520-580). Drawing on previous episcopal synods of the East and West, he simplified the existing laws and codified them for the people of Portugal and Spain.

Martin's condemnation of contraception and the contraceptive intent first occurred in the famous collection *Capitula Martini*. It was later incorporated in the laws of the Second Council of Braga (June, 572), at which he presided as the head of twelve bishops.

His reference to *earlier* more severe penalties implies that ecclesiastical authority had condemned the practice long before the sixth century.

St. Martin, Archbishop of Braga, *Second Council of Braga*, Canon 77, June, 572: "If any woman has fornicated and has killed the infant who was born of her; or if she has tried to commit abortion and then slain what she conceived; **or if she contrives to make sure she does not conceive, either in adultery or in legitimate intercourse**—regarding such women the *earlier* canons decreed that *they should not receive communion even at death*. However, we mercifully judge that both such women and their accomplices in these crimes shall do penance for ten years." (Mansi IX, 858)

In truth, "she (the wife) is the only one with whom it is lawful to enjoy the pleasures of the flesh for the purpose of begetting lawful heirs. This is to share in God's own work of procreation, and in such a work the seed ought not to be wasted nor scattered thoughtlessly nor sown in a way it cannot grow." (St. Clement of Alexandria, *The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children, A.D. 198)

9. THE FIRST COUNCIL OF NICAEA EXCOMMUNICATED ALL PRIESTS THAT DELIBERATELY CASTRATED THEMSELVES

The First Council of Nicaea (which is the first Ecumenical Council in Church history) rejected already in the Fourth Century priests who had consented to the act of **castrating themselves**. This teaching is very relevant for our time since many people nowadays perform operations or undergo different procedures castrating themselves.

The First Council of Nicaea, Canon 1, A.D. 325: "[I]f anyone in sound health **has castrated himself**, it behooves that such a one, if enrolled among the clergy, should cease [from his ministry], and that from henceforth no such person should be promoted. **But, as it is evident that this is said of those who willfully do the thing and presume to castrate themselves**, so if any have been made eunuchs by barbarians, or by their masters, and should otherwise be found worthy,

such men this canon admits to the clergy.”

10. SAINT THOMAS AQUINAS CONDEMNS NFP AND BIRTH CONTROL AS A SIN SECOND IN NATURE ONLY TO MURDER

St. Thomas Aquinas (1225-1274), who is considered as one of the most important doctors of the Church, is abundantly clear on that any completed sex act without the proper goal of procreation is sinful.

St. Thomas Aquinas, *Summa Contra Gentiles*, Section 1.3.122: “**Hence it is clear that every emission of the semen is contrary to the good of man, which takes place in a way whereby generation is impossible; and if this is done on purpose, it must be a sin.**” He concludes: “... the inordinate emission of the semen is repugnant to the good of nature, which is the conservation of the species. Hence, after the sin of murder, whereby a human nature already in actual existence is destroyed, this sort of sin seem to hold the second place, whereby the generation of human nature is precluded. The above assertions are confirmed by divine authority. The unlawfulness of any emission of semen, upon which offspring cannot be consequent, is evident from such texts as these: Thou shalt not lie with mankind as with womankind: Thou shalt not lie with any beast (Levit. xviii, 22, 23): Nor the effeminate, nor sodomites, shall possess the kingdom of God (1 Cor. Vi, 10).”

Thus, it is clear that St. Thomas teaches that: “Matrimony was instituted for the begetting of children.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supp., Q. 42, Art. 2) “Therefore, since in matrimony man receives by Divine institution the faculty to use his wife **for the begetting of children**, he also receives the grace without which he cannot becomingly do so.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supp., Q. 42, Art. 3)

11. THE CATECHISM OF THE COUNCIL OF TRENT CONDEMNS ALL FORMS OF BIRTH CONTROL AS A “WICKED CONSPIRACY TO COMMIT MURDER”

We also find some references in the 16th century Roman Catechism of the Council of Trent, designed for parish priests. In the section on the Sacrament of Matrimony, the section on the use of marriage teaches spouses to abstain from the marriage debt before they will receive the Body of Our Lord in the Most Holy Eucharist. For instance, there is to be no marital sexual relations before Communion since, “**The dignity of so great a**

Sacrament also demands that married persons abstain from the marriage debt for some days previous to Communion. This observance is recommended by the example of David, who, when about to receive the showbread from the hands of the priest, declared that he and his servants had been clean from women for three days." (*The Catechism of the Council of Trent*, Preparation Of Body) Married as well as unmarried are also taught to "approach the Holy Table fasting, having neither eaten nor drunk anything at least from the preceding midnight until the moment of Communion." (*The Catechism of the Council of Trent*, Preparation Of Body) The unitive and natural aspect is mentioned, under the **Motives and Ends of Marriage**: "First of all, nature itself by an instinct implanted in both sexes impels them to such companionship." Desire of family and avoiding lust is also mentioned. Though there is a reminder that "**marriage is not to be used for purposes of lust or sensuality**, but that its use is to be restrained within those limits which, as we have already shown, have been fixed by the Lord" and "therefore married persons who, to prevent conception... are guilty of a most heinous crime—**nothing less than wicked conspiracy to commit murder.**" (*The Catechism of the Council of Trent*, The Motives And Ends Of Marriage) Wikipedia also makes the interesting claim that "[all] Canon law until 1917 labeled contraception as murder."

The Catechism of the Council of Trent: "The faithful are moreover to be taught, that there are three advantages of marriage — **offspring**, faith, the sacrament — which alleviate, by compensating for, those disadvantages which the Apostle points out in these words: "Such [that is, married people who perform the sexual act] shall have tribulation of the flesh " (1 Corinthians 7:28); and by which sexual intercourse, which, without marriage, would be deservedly reprobated, becomes an honourable union. **The first advantage, then, is offspring, that is, children begotten from a true and lawful wife; an advantage so highly appreciated by the Apostle, that he says: "The woman shall be saved by bearing children"** (1 Timothy 2:15). This, however, is not to be understood solely of the procreation of children, but also of the education and discipline by which children are reared to piety. Thus the Apostle immediately subjoins: "If she continue in faith;" for the Scripture admonishes: "Hast thou children? Instruct them, and bow down their neck from their childhood" (Ecclesiasticus 7:25). The Apostle teaches the same; and of such an education the Scripture affords the most beautiful examples in the persons of Tobias, Job, and other Patriarchs eminent for holiness. But what are the duties of parents and children shall be more fully explained in the exposition of the fourth commandment.

"... Matrimonial faith also demands, that husband and wife be united by a

certain singular, and holy, and pure love, a love not such as that of adulterers, but such as that which Christ cherishes towards his Church; for this is the model which the Apostle proposed, when he said: "Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church" (Ephesians 5:25); **and very great indeed was the love with which Christ embraced his Church, not a selfish love, but a love that proposed to itself the sole interest of his spouse...**" (*Catechism of Trent – What Are The Advantages Accruing To Married Persons From This Sacrament*)

12. POPE SIXTUS V CONDEMNS BIRTH CONTROL

In the late sixteenth century, Pope Sixtus V (1521-1590) passed a series of laws to curb the immorality of his day. Among these laws was one that simultaneously covered abortion and contraception.

There is nothing new about the legislation, except the added solemnity of its being passed by direct order of the pope. Abortion and contraception are equally called crimes.

Pope Sixtus V, *Bull Effranatum*, Oct. 27, 1588: "Who does not abhor the lustful cruelty or cruel lust of impious men, a lust which goes so far that they procure poisons to extinguish and destroy the conceived fetus within the womb, **even attempting by a wicked crime to destroy their own offspring before it lives**, or, if it lives, to kill it before it is born?"

Pope Sixtus V: "Who, finally, would not condemn with the most severe punishments the crimes of those who by poisons, potions and evil drugs induce sterility in women, **so that they might not conceive** or, by means of evil-working medication, that they might not give birth?" (Quoted in *Bullarium Romanum*, Vol. 1)

13. THE BELGIAN, GERMAN, FRENCH AND AMERICAN BISHOPS UNANIMOUSLY CONDEMN ALL FORMS OF BIRTH-CONTROL

By the early years of the twentieth century the Catholic Church had developed a standard confessional practice regarding the sin of contraception. Catholics who chose to have intercourse while taking steps to avoid the primary purpose of marital intercourse were refused absolution (forgiveness) in the sacrament of Penance or Confession, and were thus considered damned in the eyes of the Church and of God. Considered "habitual sinners," those who "practiced birth control" were also barred from the reception of the sacrament

of the Eucharist (Holy Communion). Addressing their priests in 1909, the Belgian bishops condemned the “most evil sin of Onan” in every form of birth control. The bishops then instructed priests to teach the laity to avoid a materialistic understanding of life. Priests were to remind husbands that “those who have wives should use them as if they had them not.” (1 Cor. 7:29–30) Some married couples attempted to justify limiting their offspring on the grounds that they would have more children than they could feed. Citing the words of Jesus that we should not be anxious about what we would eat or how we would be clothed (Matt. 6:31), the Belgian bishops asked husbands and wives to put their faith in divine Providence. It could be the case that some husbands would fear that further pregnancies would endanger the health of their wives. In such cases, priests were instructed to point out the advantages of modern medical care. However, if another pregnancy was truly a serious danger to the wife’s health or life, the husband and wife, by mutual consent, should courageously abstain from the marital act. (*Instruction des Evêques de Belgique sur l’onanisme*,” the Bishops of Belin in *Nouvelle-Revue Theologique* 41 (1909), 617)

In their 1913 pastoral letter the German bishops declared: “It is serious sin to will to prevent the increase of the number of children, so that marriage is abused for pleasure alone and its principal purpose knowingly and willingly frustrated.” (See Joseph Laurentius, S.J., “*Das Bischofswort zum Schutze der Familie*,” in *Theologisch Praktische Quartalschrift* 67 (1914), 517–28)

The French bishops joined the crusade against birth control in May of 1919. Reminding the married that “the principal end of marriage is the procreation of children,” the bishops of France declared: “It is to sin seriously against nature and against the will of God to frustrate marriage of its end by an egotistic or sensual calculation.” All practices that led to the restriction of births were seen to be “as disastrous as they are criminal.” (*Documentation Catholique* 1 (1919), 578–79)

In September 1919, the American bishops met in Washington, D.C., and produced their first joint pastoral letter since 1884. Referring to *The Catechism of the Council of Trent*, the bishops stated that procreation was the first and most serious obligation of marriage. Using the traditional Catholic teaching of the biblical account of Onan’s sin, the bishops condemned all forms of birth regulation because “the selfishness which leads to race suicide . . . is, in God’s sight, a ‘detestable thing.’” According to the American bishops, the increase of children brought about such good effects as a “fresh stimulus given to thrift” brought about by the virtuous necessity of stretching the family income as well as the “industrious effort” of mother and father who had to work harder. Indeed, more children

necessitates making more “sacrifices,” but sacrifices are “sources of blessing.” (National Council of Catholic Bishops, *The National Pastorals of the American Hierarchy*, 1792–1919, 313)

14. POPE GREGORY IX CONDEMNS CONTRACEPTION AND THE CONTRACEPTIVE INTENT AS A MORTAL SIN OF MURDER AGAINST THE NATURAL LAW

Pope Gregory IX (1148-1241), who was a personal friend of St. Francis of Assisi, ordered St. Raymond of Penafort to collect all the papal decrees published until that time and edit them in systematic form. *The Decretals of Gregory IX* as they are called was published in 1234 by order of the Pope, and were a summary of the Church’s legislation in the lifetime of St. Thomas Aquinas. Like the *Summa Theologica* they synthesize the Church’s whole past tradition. Two things are noteworthy about the decree quoted: 1) it summarily and simply identifies as contraception whatever is taken to prevent generation or conception or birth; 2) it distinguishes between taking a drug out of lust (instead of abstaining from intercourse) and giving a drug from hostile motives; and 3) it calls all of these actions homicidal, in the technical sense of destroying life at any state of the vital process.

The Decretals of Gregory IX, Book V, A.D. 1234: “**If anyone, to satisfy his lust or in meditated hatred, does something to a man or woman or gives them something to drink so that he cannot generate or she conceive, or the offspring be born**—let him be held a homicide.”

A significant principle was also enunciated under Pope Gregory IX on the validity of marriage. Already in the thirteenth century, a marriage was null and void if the couple had agreed (or even if one partner insisted) to marry but avoid having children. It was presumed they would have intercourse, but contraceptively. “If conditions are set against the substance of marriage—for example, if one says to the other, “I contract with you if you avoid offspring”—the matrimonial contract, as much as it is favored, lacks effect.” (*The Decretals of Gregory IX*, Book IV)

15. THE HOLY OFFICE UNDER POPE PIUS IX CONDEMNS CONTRACEPTION AND THE CONTRACEPTIVE INTENT AS A SIN AGAINST THE NATURAL LAW

During the pontificate of Pius IX (1792-1878), at least five decisions were made by the Holy See with regard to contraception in one or another form. The following was made by the

Holy Office and approved by the Pope. It touches on one type of contraception, but in doing so clarifies two important elements: that Onanism is against the Natural Law, and that confessors have a duty to inquire about this practice if they have a good reason to suppose that it is being done.

The question is asked what theological note the following three heretical propositions deserve:

1. It is permissible for spouses to use marriage the way Onan did, if their motives are worthy.
2. It is probable that such use of marriage is not forbidden by the natural law.
3. It is never proper to ask married people of either sex about this matter, even though it is prudently feared that the spouses, whether the wife or the husband abuse matrimony.

The officials of the Holy Office ordered the following to be stated:

1. The first proposition is scandalous, erroneous, and contrary to the natural right of matrimony.
2. The second proposition is scandalous, erroneous, and elsewhere implicitly condemned by Innocent XI: “Voluptuousness is not prohibited by the law of nature. Therefore if God had not forbidden it, it would be good, and sometimes obligatory under pain of mortal sin” [Condemned Statement by Innocent XI] (March 4, 1679).
3. The third proposition, as it stands, is false, very lax, and dangerous in practice (*Decisiones S. Sedis de Usu et Abusu Matrimonii*, Rome, 1944, pp. 19-20; May 21, 1851).

16. THE CHURCH ALWAYS PUNISHED THOSE WHO COMMITTED THE SIN OF BIRTH-CONTROL WITH EXCOMMUNICATION FOR A LONG TIME

From the very beginning of the Catholic Church, anyone who dared to commit the act of birth-control while they chose to perform the marital act had to do penance for a long time since this was considered such an evil act.

Around the year 1000, *The Decretals of Burchard* was compiled by Burchard, (965-1025) Bishop of Worms in Germany. This collection of canon law called the *Decreta* exercised great influence for centuries in the history of the Church. Several features of the following

legislation are significant. The penalty is less severe than it had been, i.e., ten years of penance instead of pardon only at death; abortion and contraception are equally reprehended; and a distinction is made in the culpability (always grave) of a woman who aborts or interferes with conception because she is poor, and a woman who does the same to avoid the humiliation of having a child out of wedlock:

“Have you done what some women are accustomed to doing when they fornicate and wish to kill their offspring; they act with their poisons (*maleficia*) and their herbs to kill or cut out the embryo, or, if they have not yet conceived they contrive not to conceive? If you have done so, or consented to this, or taught it, you must do penance for ten years on legal ferial days. Legislation in former days excommunicated such persons from the Church till the end of their lives. As often as a woman prevented conception, she was guilty of that many homicides. It makes a great deal of difference, however, whether the woman in question is a pauper who acted the way she did for lack of means to nourish (her offspring) or whether she did so to conceal the crime of her fornication.” (*The Decretals of Burchard, Decreta*, num. 19; PL 140, 972)

The evilness of all forms of birth-control cannot be understated, and that is also why the Church from the beginning severely punished all Her children who committed this crime. It is an act that is similar to playing God, an outright mockery of God and His creation and a perversion of nature. Just as we ourselves wish to continue to live, so we have no right to hinder another soul from also living. Thus, “He who does this [that is, he who drinks a contraceptive potion] in order not to have children shall do penance for twelve years. (*Poenitentiale Vigilantium*, num. 79-80 (A.D. 850); PL 129, 1123ff.)

Conclusion

The Fathers as well as the tradition of the early Church are so unanimous in interpreting the Bible as condemning as sinful and forbidden the evil use of birth control that it is unbelievable how some people calling themselves “Christian” or “Catholic” can deny that it is sinful, evil or condemned, and especially so, since *The Councils of Trent* and *Vatican I* infallibly teaches that the Fathers must be obeyed when their teachings unanimously agree with one another. In this context, Saint Jerome condemns all those who see nothing wrong about fornication, or contraception or even abortion. *St. Jerome’s letter to Eustochium* contains a typical patristic condemnation of contraception. It is associated with the defection from the Church of those women who find the Church’s position on chastity too demanding.

First he cites those who have intercourse out of wedlock, but make sure they do not become pregnant by taking appropriate drugs to prevent conception. Others become pregnant and then commit abortion to avoid exposure of their guilt.

Most pertinent is Jerome's quoting such women as saying they see nothing particularly wrong about fornication, or contraception or even abortion. Their conscience approves of what they are doing; so how can these be sins?

The final reference to food and drink points out the fact that these women are critical of those who practice mortification. Consistent with their attitude on sex, they argue that all of this is God's gift—so why not use it?

St. Jerome, *Letter 22:13*, To Eustochium, A.D. 384: "It becomes wearisome to tell how many virgins fall daily; what important personages Mother Church loses from her bosom; over how many stars the proud enemy sets up his throne [Isaiah 14:13]; how many rocks the serpent makes hollow and then enters through their openings. You may see many who were widowed before they were wed, shielding a guilty conscience by a lying garb. Did not a swelling womb or the crying of their infant children betray them, they would go about with head erect and on skipping feet. But others drink potions to ensure sterility and are guilty of murdering a human being not yet conceived. Some when they learn they are with child through sin, practice abortion by the use of drugs. Frequently they die themselves and are brought before the rulers of the lower world guilty of three crimes: suicide, adultery against Christ, and murder of an unborn child. These are the women who are accustomed to say: "Unto the pure all things are pure.' [Titus 1:15] The approval of my conscience is enough for me. A pure heart is what God desires. Why should I abstain from foods which God created to be used with thanksgiving?" [1 Timothy 4:3] And whenever they wish to appear bright and festive, and have drowned themselves in wine, they say—adding sacrilege to drunkenness: "God forbid that I should abstain from the blood of Christ." And whenever they see a woman pale and sad, they call her a poor wretch, a nun, and a Manichean: and with reason, for according to their belief fasting is heresy."

Another good quotation from St. Caesarius of Arles condemns all spouses that are against procreation and that practice abortion and says that "the only sterility of a very pious wife is chastity". The second passage from Caesarius deals with abortion, but of a contraceptive kind. Some women took medication to destroy unborn life already conceived in the womb.

Others took drugs by anticipation; they would not mind becoming pregnant, but provided that the child would not reach viability.

St. Caesarius of Arles, *Sermon 52:4*: “Does not the Devil clearly exercise his deceits still further, dearly beloved, when he persuades some women, after they have had two or three children, to kill either any more or those already born, by taking an abortion draught? Apparently, such women fear that if they have more children they cannot become rich. For, what else must they think when they do this, except that God will not be able to feed or direct those whom He has commanded to be born? Perhaps some are killed who could serve God better or obey those same parents with a perfect love. Instead, by an impious, murderous practice women take poisonous draughts to transmit incomplete life and premature death to their children through their generative organs. By such an exigency they drink a cup of bereavement with the cruel drug. O sad persuasion! They maintain that the poison which has been transmitted through their drinking is unconnected with them. Moreover, they do not realize that they conceive in sterility the child which they receive in death, because it was conceived in their flesh. However, if there is not yet found a tiny infant that could be killed within the womb of its mother, it is no less true that even the natural power (of generation) within the woman is destroyed. Why unhappy mother—or, rather, not even the step-mother of a new-born son—why did you seek, from outside, remedies that would be harmful for eternity? You possess within you more salutary remedies, if you wish. You do not want to have a child? Settle a pious agreement with your husband; let him agree to an end of childbearing in accord with the virtue of chastity. The only the sterility of a very pious wife is chastity.”

All other quotations from the Popes, Fathers and the Saints of the Church unanimously teach the same on the subject of the primary end or purpose of marriage and the marital act. Not a single one of them teaches that God allows spouses to have marital relations while also hindering conception from taking place.

Saint Augustine sums it up as follows: “It is one thing not to lie [with one’s wife] except with the sole will of generating [children]: this has no fault. It is another to seek the pleasure of the flesh in lying, although within the limits of marriage: this has venial fault [that is, venial sin as long as one is not against procreation]. I am supposing that then, although you are not lying for the sake of procreating offspring, you are not for the sake of lust obstructing their procreation by an evil prayer or an evil deed. Those who do this,

although they are called husband and wife, are not [that is, they commit an act equivalent to fornication in their marriage and hence, are guilty of mortal sin]; nor do they retain any reality of marriage, but with a respectable name cover a shame. ... Sometimes this lustful cruelty, or cruel lust, comes to this, that they even procure poisons of sterility, and, if these do not work, extinguish and destroy the fetus in some way in the womb, preferring that their offspring die before it lives, or if it was already alive in the womb to kill it before it was born. Assuredly if both husband and wife are like this, they are not married, and if they were like this from the beginning they come together not joined in matrimony but in seduction [that is, they are like filthy adulterers and fornicators and commit a mortal sin against God, nature and the Holy Sacrament of Marriage]. If both are not like this, I dare to say that either the wife is in a fashion the harlot of her husband or he is an adulterer with his own wife.” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 17.-- What is Sinless in the Use of Matrimony? What is Attended With Venial Sin, and What with Mortal?)

The intention, deed or *desire* of the spouses that conception does not occur during conjugal relations is the crux of the matter, the root of the mortal sin of contraception. Even before conjugal relations, spouses have committed the mortal sin of contraception if they had planned or only desired that conception should not take place during conjugal relations. Jesus teaches that sin is first committed in the heart even before a man carries out his sinful deed. He says, “*You have heard that it was said to them of old: Thou shalt not commit adultery. But I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.*” (Matthew 5:27-28)

Tragically, however (as if the proof wasn’t clear enough already), some bad willed people will indeed try to excuse themselves and object to these clear statements, some perhaps by saying that the Holy Bible and Apostolic Tradition, as well as all the Popes, Fathers and Saints of the Catholic Church couldn’t have referred to the modern practice of NFP (since it was invented by modern science), and hence that their condemnation couldn’t have been about NFP, but about something else, such as Onanism, sterilization, drugs and potions.

However, this objection is easily refuted for just because men have invented new ways to commit murder, such as with modern weapons that didn’t exist in the days of many of the saints and Catholic writers, doesn’t mean that men who commit murder with these weapons are not guilty since the saints or Church tradition did not specifically condemn murder by the use of these new killing methods. (St. Augustine however did condemn a timing-based method of contraception, as we saw before.) It is the same with NFP. Spouses commit the mortal sin of contraception no matter what weapon (method) they use to

attempt to prevent conception during conjugal relations. If people cannot see this, it is because they are like the evil, blind, and obstinate Pharisees during Jesus' first coming who made laws to break God's laws and thus lost all common sense. NFP contradicts reason, the law in our heart, the Word of God (the Bible) and the teachings of the ordinary and solemn magisterium. The gift of many children from the Lord is truly a great blessing, and it is truly vile and unnatural to try to hinder this blessing from Our Lord by selfish and lustful acts inspired by the devil. "Far more excellent, in my opinion, than the seeds of wheat and barley that are sown at appropriate seasons, is man that is sown, for whom all things grow; and those seeds temperate husbandmen ever sow. Every foul and polluting practice must therefore be purged away from marriage; that the intercourse of the irrational animals may not be cast in our teeth, as more accordant with nature than human conjunction in procreation. Some of these, it must be granted, desist at the time in which they are directed, leaving creation to the working of Providence." (St. Clement of Alexandria, "On Marriage", *The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 27, A.D. 393: "Adam was first made, then the woman out of his rib; and that the Devil could not seduce Adam, but did seduce Eve; and that after displeasing God she was immediately subjected to the man, and began to turn to her husband; and he points out that she who was once tied with the bonds of marriage and was reduced to the condition of Eve, might blot out the old transgression by the procreation of children: provided, however, that she bring up the children themselves in the faith and love of Christ, and in sanctification and chastity... For if the woman is saved in child-bearing, and the more the children the greater the safety of the mothers, why did he add "if they continue in faith and love and sanctification with chastity"? [1 Tim. 2:15]"

People Know that NFP is a Sin

Below are a few very interesting testimonies from people who have either used NFP or were taught NFP. Their comments have been taken from "the letters to the editor" section of a publication which carried an article on NFP. (Their names were given in the original letter.) Their letters demonstrate that the women who use NFP, as well as the men who tolerate or cooperate with it, are convicted of its sinfulness by the law written on their hearts. Those who use NFP know that they are thwarting the will of God and practicing contraception.

"Dear Editor... I was a non-religious divorced pagan before I met my husband who was, at the time, a minimal practicing Catholic. I became Catholic in 1993 and we

were married in 1994. I had no idea at that time that Catholics were allowed to do anything to prevent a child. I had never even heard of NFP until the priest we were meeting with during the six months prior to our wedding handed me a packet of papers and basically said, “here, you’ll want to learn this.” When I got home, I briefly thumbed through the papers. I saw calendars, stickers, and charts. To be honest, it was mind-boggling all the effort people would go through just so they could have intimacy without consequence. It was also shocking to me that this was being promoted before I even took the vows on my wedding day! I threw the packet away and have never looked back. I am thankful that I never learned NFP... I wonder which of my children wouldn’t be here had I chosen to keep those papers and learn NFP?”

“Dear Editor... I am a mother to seven children and can share my own experiences. NFP did NOT bring my marriage closer. I struggled with reconciling myself to the fact that scripture states a husband and wife should be submissive and not separate unless for prayer. We were avoiding pregnancy.....plain and simple. There can be nothing spiritual about telling your spouse that you can’t participate in the marital embrace for fear of a child being conceived. Webster’s dictionary defines contraception as: “deliberate prevention of conception or impregnation”. Systematically charting and watching out for those fertile days is the deliberate prevention of conception. I know friends who use it. I’ve talked to them in a very personal way. They do not want any more children. They are using NFP as birth control, which it is. And one friend has been using it for 11 years and “hasn’t had any accidents.”... I can say that St. Augustine was right on target when he wrote in *The Morals of the Manichees*: “Marriage, as the marriage tablets themselves proclaim, joins male and female for the procreation of children. Whoever says that to procreate children is a worse sin than to copulate thereby prohibits the purpose of marriage; and he makes the woman no more a wife than a harlot, who, when she has been given certain gifts, is joined to a man to satisfy his lust. If there is a wife, there is matrimony. But there is no matrimony where motherhood is prevented, for then there is no wife.”... My favorite comment recently was made by another author comparing NFP to a farmer who plants his corn in the dead of winter so as to avoid a plentiful harvest.”

“Dear Editor... Let me put the NFP debate simply: if it is your intention to avoid having children, it really doesn’t matter what method you use. You’ve already committed the sin. If, however, you use contraception as your method of choice, you add to the first sin a second one. As to the oft-repeated mantra of “grave reasons”,

allow me to say this: name one. Look deep into your heart and name one that is really, truly grave... We did the NFP bit for awhile... and have felt revulsion over it ever since. During that time we might have had at least two more children.”

“To the Editor: NFP is one of the chief infiltrations of the new-age sex cult into the Church, along with sex-ed and immodest dress... As modern Catholics have been conditioned to embrace mutually contradictory ideas while defending them as consonant, they have been easily deceived by the notion that NFP, as commonly practiced, is somehow different from birth control. I have no training in moral theology, but even I know that the goal of an action determines its substance. When a couple engages in deliberately sterile relations, this is known as birth control, plain and simple.”

Planned Parenthood and NFP of the same cloth

Have you noticed the similarities between Planned Parenthood (the world’s largest abortion provider) and Natural Family Planning? Artificial contraceptives and abortifacients are found under store aisles marked “Family Planning.” Like abortionists, family planners consider children as something undesirable, at least temporarily; whereas the true faithful have always considered them as an undeniable blessing from God Himself, planned by His providence from all eternity. *“Behold, children are the inheritance of the Lord; the fruit of the womb is a reward... Blessed is the man whose desire is filled with them; he shall not be confounded.”* (Psalm 126:3,5)

In publications promoting NFP, the fertile period of the wife is sometimes classified as “not safe” and “dangerous,” as though generating new life were considered a serious breach of national security and a little infant a treacherous criminal. This is truly abominable.

“However, you say: ‘It is no sin to know one’s wife except with the desire for children.’ So great a sin is it, that the repentant Prophet exclaims: ‘I was conceived in iniquities, and in sins did my mother conceive me.’ [Ps. 50.7]...

Now, since we have all been created interiorly in our soul according to God’s image, as often as we say or do something shameful we defile God’s image. Consider, then, whether this is becoming or proper for you [that is, performing the sexual act for the purpose of concupiscence without a desire for children]. I say truly, brethren, that God does not deserve this of us, that His image in us should suffer insult through evil concupiscence.”

(St. Caesarius of Arles, *Sermon* 44:5,6)

Could it be more clear that those who subscribe to this type of behavior and this method

shut God and children out and replace them with their own selfish agenda? “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive *matrimony*, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.” (Tobias 6:16-17)

The word *Matrimony* means “the office of Motherhood.” Those who use NFP try to avoid Matrimony (the office of Motherhood) and shut out God from themselves. Indeed, “You may see a number of women who are widows before they are wives. Other, indeed, will drink sterility and ***murder*** a man not yet born.” (St. Jerome, *Letter 22:13*, To Eustochium, A.D. 384)

NFP has eternal and infinite consequences

The following facts may be the most incriminating to the practice of “Natural Family Planning.”

If family planners had their way, there would be no St. Bernadette of Lourdes who was born from a jail flat; nor St. Therese of Lisieux, who came from a sickly mother who lost three children in a row; nor St. Ignatius Loyola, who was the thirteenth of thirteen children; **and most certainly not a St. Catherine of Siena, who was the twenty-fourth child in a family of twenty-five children!** Examples of Saints who were the last of many children or second to last could probably be multiplied for pages. St. Catherine of Siena and the rest of the Saints who would have been phased out of existence by NFP will rise in judgment against the NFP generation. Natural Family Planners would have been sure to inform St. Catherine’s mother that there was no need having twenty-five children (let alone five), and that she was wasting her time going through all those pregnancies.

Only in eternity shall we know the immortal souls who have been denied a chance at Heaven because of this selfish behavior. The only thing that can foil the will of the all-powerful God is the will of His puny creatures; for He will not force offspring on anyone, just as He will not violate anyone’s free will. NFP is a crime of incalculable proportions.

If family planners had their way, the appearances of Our Lady of Fatima would not have occurred, as she appeared to Lucia (the 7th of 7 children), Francisco (the 8th of 9 children) and Jacinta (the 9th of 9 children). Family Planners, by their selfish thwarting of the will of

God, **would have erased from human history the entire message of Fatima** as well as: the incredible miracle of the Sun; the extraordinary lives of these three shepherd children; and all the graces of conversion obtained by their heroic sacrifices. How many saints, conversions and miracles have been erased by this abominable birth control practice? Only God knows.

A mother of many children, who was about to be a mother once more, came to Ars (the place where St. John Vianney (1786-1859) resided) to seek courage from him. She said to him, “Oh, I am so advanced in years Father!” St. John Vianney responded: “*Be comforted my child, if you only knew the women who will go to Hell because they did not bring into the world the children they should have given to it!*” These true words of the great St. John Vianney of course agrees perfectly with Holy Scripture which teaches us that a woman “***shall be saved through child-bearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.***” (1 Timothy 2:15)

After reading such words in the Holy Bible itself—that is, in God’s Holy Word—no one who is not a complete liar can deny that Holy Scripture teaches that a woman shall be saved through child-bearing (if she is Catholic and in the state of grace). But NFP advocates, however, would have us believe that a woman is saved through child-avoiding. Moreover, just as a woman who fulfills the will of God and maintains the state of grace in the state of Matrimony is saved by her childbearing, so too are countless women going to be damned for not bearing the children that God wanted them to have. “*Seek first the kingdom of God and His justice and all things will be added unto you.*” (Matthew 6:33)

Sexual intercourse is given for the procreation of children (St. John Chrysostom, *Hom. XXI in Col.*; PG 62.387). The essential unity between sexual intercourse and procreation of children is everywhere upheld by Chrysostom to be the natural end and purpose of marriage. This is evidenced, for example, in St. Chrysostom’s explanation of the sin of Sodom. Rather than focusing only on the functional “unnaturalness” of the sex of the Sodomites, Chrysostom writes, “Sodom devised a barren intercourse, not having for its end the procreation of children, so did God bring on them such a punishment, as made the womb of the land even barren, and destitute of all fruits.” (*Stat. Hom. XIX*; PG 49.191; NPNF, p. 467). Indeed, it should thus be clear now to all of good will that the Church and Her Saints teaches that, “As often as he [the husband] knows his wife without a desire for children... without a doubt he commits sin.” (Saint Caesar of Arles, *The Faith of The Early Fathers*, Vol. 3:2233)

The sin of inflaming concupiscence

As we have seen, the Catholic Church teaches that the marital act cannot be used to inflame concupiscence. If the marital act is used to inflame concupiscence, sin is committed. The goal of a godly couple's marital relations is to put out the fire of lust by committing the act with a sense of shame and acknowledgment of the weakness of the flesh in order "*That... you may be made partakers of the divine nature: flying the corruption of that concupiscence which is in the world.*" (2 Peter 1:4) The sinful goal of inflaming concupiscence is to ignite the fire of lust to greater levels, higher excitement, exalting the flesh while suppressing shame and the weakness of the flesh.

Examples of sinful inflaming of the flesh are fore-or-after play, dressing sensual, striptease, masturbation of self or spouse, touching oneself or the spouse at inappropriate places, taking part in sexual role playing games, inappropriate sexual positions, shaving the genital hair for the sake of enhancing sexual pleasure and the sexual experience, or to kiss each other for the sake of enhancing sexual pleasure or "for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss", and using aphrodisiacs for the evil purpose of enhancing sexual pleasure rather than for a just cause, such as impotence. (In case of impotence, however, a husband should not use the compounds which he knows will increase his pleasure, but should first and foremost use the compounds that will increase his blood flow without necessarily affecting his lust, such as PDE-5 inhibitors.) None of these perverted acts mentioned are necessary for fulfilling the primary purpose of the marital act, that is, the procreation and education of children, but serves only lust, and are therefore considered as mortal sins.

If spouses do not work toward perfection by trying to eliminate concupiscence, then, when one dies, the other is very susceptible to commit mortal sin by illicitly quelling concupiscence. When I told a married man that NFP is a mortal sin, he said that this couldn't be true because he cannot control his lust and he cannot afford to have any more children; therefore, he had to practice NFP. Sad to say, this man mocks and denies God's grace by saying he cannot control his lust, and he has no true faith in God who feeds the birds who neither reap nor sow nor gather into barns. Jesus Christ is the divine physician and healer who can cure any and all faults and sinful conditions. I asked him, "If you cannot control your lust now, what would you do if your wife dies tomorrow?" "How would you fulfill your lust then?" If, as he said, he cannot control his lust, he would commit mortal sin by finding a way to fulfill his lust one way or another.

Take note, however, that what this man said about himself is not really true, that is, that he cannot control his lust, for the fact of the matter is that all people who practice NFP must

control their lust at least at certain periods of time every month in order to avoid the wife's fertile period. Thus, this man is not really unable to control his lust but only chooses to control it on those days of the month that he fears that a child may be conceived. However, even if this man would be unable (or rather unwilling) to control his lust through faithlessness or weakness of the flesh, he should still not be so rash and even more faithless as to claim that he cannot afford more children or provide for them, as if the means to provide for his family really was in his own hands. God is perfectly aware of the needs of the family. He will not burden it with anything it cannot handle, provided it does not incur God's wrath for other purposes, one being contraception, another faithlessness. Through faithlessness, overindulgence and lack of restraint in the marital act, this man has sadly allowed the lust of the flesh to take so much control over his will that he now claims he cannot control it. Truly, if this man had any faith in God, he would not be so faithless as to claim that he cannot control his lust. For him it might be impossible, but for God, all is possible.

Indeed, one of the reasons why so many married couples have such problems restraining themselves is because they want to have marital relations too often or more than what is necessary. The consequence of this is that their overindulgence in sexual pleasure has led them to become controlled by their passions like animals without any reason instead of being able to control their passions like rational human beings. For just as a man can commit gluttony in eating too much and too extravagantly, so too can a man commit gluttony in the marital act by doing it too often, or in an unreasonable manner.

St. Augustine, *On Merit and the Forgiveness of Sins, and the Baptism of Infants* (A.D. 412): "The good, then, of marriage lies not in the passion of desire, but in a certain legitimate and honorable measure in using that passion, appropriate to the propagation of children, not the gratification of lust. ... When, however, it is curbed from unlawful desires, and is permitted only for the orderly propagation and renewal of the human race, this is the good of wedlock, by which man is born in the union that is appointed." (Book I, Chapter 57, XXIX.--The Good of Marriage; Four Different Cases of the Good and the Evil Use of Matrimony)

Paul VI promotes sinful birth control in his encyclical *Humanae Vitae*

Antipope Paul VI, who promulgated the heretical decrees of Vatican II and implemented the New Mass, explained correctly that NFP is birth control when he promoted it in his heretical encyclical *Humanae Vitae*.

Antipope Paul VI, *Humanae Vitae* (# 16), July 25, 1968: "... married people may then take advantage of the natural cycles immanent in the reproductive system and engage in marital intercourse **only during those times that are infertile, thus controlling birth** in a way which does not in the least offend the moral principles which We have just explained."

Even though it's a dogma of Faith (as have been abundantly proved thus far) that (1) procreation and education of children is the primary purpose of marriage and the marital act; and (2) that to deliberately frustrate the natural power or purpose of the marital act to generate life in any way is contrary to nature, most advocates of NFP, however, would like to have us believe the exact opposite. Tragically, these people also seem to be completely ignoring the fact that this new teaching of NFP (if it's used to avoid Children), **was non-existent in the Catholic Church prior to the modern world and the Vatican II revolution.**

What is Vatican II?

Vatican II was a council that took place from 1962-1965. Vatican II was a false council that constituted a revolution against 2000 years of Catholic teaching and Tradition. Vatican II contains many heresies that were directly condemned by past popes and infallible councils. Vatican II attempted to give Catholics a new religion. In the period following Vatican II, massive changes in every aspect of Catholic Faith ensued, including the implementation of a New Mass.

(To learn what really happened to the Catholic Church after the Vatican II revolution, please consult this book: [The Truth about What Really Happened to the Catholic Church after Vatican II](#) - [LINK TO SECTION])

Now, the defenders of NFP couldn't seem to care less that the new "Church" they follow today in fact contradicts 2000 years of Catholic teaching and Tradition. These people actually seem to believe that the Catholic Church and all Her Popes and Saints (prior to the Vatican II revolution) was wrong or ignorant for about 2000 years in condemning such practices as NFP, while naively believing that the Vatican II "Church" (that sprung up in the last days to deceive Catholics) is right in teaching that one is perfectly fine to deliberately avoid children, while only striving to satisfy one's own depraved and damnable lust.

However, both cannot be right at the same time. Either the Vatican II

“Church” and Paul VI is right in teaching that NFP is acceptable, or 2000 years of Catholic Church teaching and Tradition (pre-Vatican II) and Pope Pius XI is right in infallibly condemning it.

Because as any honest person reading this article will be forced to admit, Pope Pius XI was clearly contradicted by Antipope Paul VI on NFP (see below). But the idea that the Catholic Church was wrong for about 2000 years in infallibly condemning evil practices like NFP, and that the new end times church is right in allowing it, thus contradicting what the Catholic Church has previously infallibly taught since ancient times, is not only absurd and ridiculous, but also heretical; and none who is honest with himself would ever dare to make such an outrageous argument.

The Catholic Church (pre-Vatican II) condemns birth-control	The heretical Vatican II “Church” approves of birth-control
<p>Pope Pius XI, <i>Casti Connubii</i> (# 17), Dec. 31, 1930: <u>“THE PRIMARY END OF MARRIAGE IS THE PROCREATION AND THE EDUCATION OF CHILDREN.”</u></p> <p>Pope Pius XI, <i>Casti Connubii</i> (# 54), Dec. 31, 1930: <u>“Since, therefore, THE CONJUGAL ACT IS DESTINED PRIMARILY BY NATURE FOR THE BEGETTING OF CHILDREN, those who in exercising it deliberately frustrate its natural powers and purpose sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”</u></p>	<p>Antipope Paul VI, <i>Humanae Vitae</i> (# 16), July 25, 1968: “... married people may then take advantage of the natural cycles immanent in the reproductive system and engage in marital intercourse <u>ONLY DURING THOSE TIMES THAT ARE INFERTILE, THUS CONTROLLING BIRTH</u> [SO THAT NONE MAY RESULT] in a way which does not in the least offend the moral principles which We have just explained.”</p>

Note the word “purpose” by Pius XI. What is the purpose of the marital act? Obviously, it is the procreation of Children. But what is the purpose of the couple who practice NFP? Is it to fulfill the main “purpose” of marriage and raise holy and godly children? No! Their only “purpose” is selfishness; to satisfy their own selfish agenda while deliberately trying to avoid the children that God wanted to bless them with.

Another keyword is “deliberate” attempt to prevent conception. Pope Pius XI teaches all forms of deliberately frustrating the marital act by depriving it of its natural power and purpose (conception) is a “sin against nature” and is “intrinsically vicious” (intrinsically evil). He does not qualify deliberate frustration by saying, only if physical devices are used during the act, or by withdrawal during the act.

Not only did Paul VI contradict the Church’s teaching on NFP and birth control, but he also contradicted Her on the declared sinfulness of performing the marital act ***exclusively*** for the purpose of satisfying one’s own lust. **Marital relations performed for the sole sake of sexual pleasure is condemned as sinful by the Magisterium of the Church and the Word of God in the Holy Bible (Tobias 6:16-17, 22; 8:9, 1 Thessalonians 4:3-5, Genesis 38:9-10).**

Various Errors on Moral Subjects, Condemned in a decree, March 4, 1679: “THE ACT OF MARRIAGE EXERCISED FOR PLEASURE ONLY IS ENTIRELY FREE OF ALL FAULT AND VENIAL DEFECT.” – Condemned statement by Pope Innocent XI. (Denz. 1159)

Therefore all aspects of NFP or “Natural Family Planning”, both the deed of deliberately avoiding children while having marital relations, and the motive of having marital relations only for the sake of venereal pleasure, **is condemned by the Catholic Church.**

So while Vatican II and Paul VI teaches that the primary purpose (or reason) of marriage and the marital act is to satisfy one’s own shameful and damnable lust (since they even allow for the total exclusion of bearing children by a systematic effort and deliberate plan), the pre-Vatican II Catholic Church and dogmatic teaching teaches us that the primary purpose of marriage (and the marital act) is the procreation and education of children: “However, you say: ‘It is no sin to know one’s wife except with the desire for children.’ So great a sin is it, that the repentant Prophet exclaims: ‘I was conceived in iniquities, and in sins did my mother conceive me.’ [Psalm 50:7] So, too, we read in the Old Testament that, when the Jewish people were about to approach Mount Sinai, it was said to them in the Lord’s teaching: ‘Be sanctified, and be ready against the third day, and come not near your wives,’ [Exodus 19:15] and: ‘if any man be defiled in a dream by night, let him not eat of the flesh of the sacrifice of salvation, lest his soul be cut off from his people.’ [Deuteronomy 23:10; Leviticus 7:20] If after defilement which happens to us even unwillingly we may not communicate [receive the Eucharist] unless compunction and almsgiving come first, and fasting, too, if infirmity does not prevent it, who can say that there is no sin if we do such

things intentionally when we are wide awake?” (St. Caesarius of Arles, *Sermon 44*)

The Great Apostasy in the Bible and the writings of the Catholic Prophets prophesied the almost complete destruction of the Catholic Faith and morals that we are now living through

St. Paul, in his epistles to the Romans and St. Timothy speaks of the prophesied great loss of faith during the Great Apostasy and the accompanying evil fruits (sins of immorality). Dear reader, if you are or have been a defender of NFP, please consider the following inspired and prophetic words from the Bible perfectly applying to our situation today.

2 Timothy 3:1-5 “Know also this, **THAT IN THE LAST DAYS**, shall come dangerous times. Men shall be lovers of themselves, covetous, haughty, proud, blasphemers, disobedient to parents, ungrateful, wicked, without affection, without peace, slanderers, **incontinent**, unmerciful, without kindness, traitors, stubborn, puffed up, and **lovers of pleasure more than of God**: Having an appearance indeed of godliness but denying the power thereof. Now these avoid.”

1 Corinthians 11:16-19 “But if any man seem to be contentious, we have no such custom, nor the church of God. Now this I ordain: not praising you, that you come together not for the better, but for the worse. For first of all I hear that when you come together in the church, there are schisms among you; and in part I believe it. **For there must be also heresies: that they also, who are approved, may be made manifest among you.**”

Douay-Rheims & Haydock Bible Commentaries explains First Corinthians 11: “Ver. 19. *There must be also heresies*: By reason of the pride and perversity of man’s heart; not by God’s will or appointment; who nevertheless draws good out of this evil, **manifesting, by that occasion, who are the good and firm Christians**, [and who are not,] and making their faith more remarkable. (Challoner) --- The providence of God draweth good out of evil, but *woe to the man*, says the Scripture, *by whom scandal cometh*, such as sects and heresies. Hence St. Augustine, chap. viii. de vera relig. says: ‘Let us use heretics not so as to approve their errors, but to make us more wary and vigilant, and more strenuous in defending Catholic doctrine against their deceits.’”

These bible verses are an exact description of modern, wicked and heretical men in these final days and is the end result of an unrepentant, sinful and selfish lifestyle that always ends in sinful practices like contraception, and eventually in the loss of the Catholic Faith.

This is known as the Romans One Curse. “*And as they liked not to have God in their knowledge, God delivered them up to a reprobate sense, to do those things which are not convenient.*” (Romans 1:28) Fallen-away Catholics say they believe in God with their lips and continue with outward actions of worship. They have an appearance of godliness indeed, but in their hearts they deny God by denying His power, making their worship vain. “*Well did Isaias prophesy of you hypocrites, as it is written: This people honoureth me with their lips, but their heart is far from me. And in vain do they worship me, teaching doctrines and precepts of men.*” (Mark 7:6-7) Fallen-away Catholics teach precepts of men, such as NFP, and not of God, making their worship vain and without fruit.

Once faith is lost, sin abounds and spirals out-of-control producing the resultant evil fruits. “*Augustine was wont to say ‘When all restraints are removed by which men are kept on the narrow path of truth, their nature, which is already inclined to evil, propels them to ruin.’*” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #14, 1832)

The reason God honored the Patriarchs and the Prophets of the Old Testament period was because they all performed the marital act for the motive of begetting children

Many Fathers and Saints of the Church taught that the reason God honored and blessed the Patriarchs and the Prophets so exceedingly much was that they all performed the marital act for the sole sake of begetting children, instead of for the motive or purpose of selfishly pleasing their concupiscence or sexual desire that most people through the ages have performed the marital act for. For instance, it could be said of the marital intercourse between the Holy Patriarch Abraham and Righteous Sarah that “their one concern was the heir not their pleasure” (St. John Chrysostom, *Hom. XXXVIII in Gen.*; PG 53.356). St. Chrysostom calls the Patriarch Abraham in this homily a “man of steel” and a “noble athlete of God”. St. Chrysostom calls the bridal-chamber the “chamber of procreation” (*Hom. XXIV in Rom.*; PG 60.626). The necessary end of desire is procreation (St. John Chrysostom, *Hom. XXIV in 2 Cor.*; PG 61.563).

St. Augustine who similarly wrote extensively about procreation and sexuality explains in his “*Sermons on the New Testament*,” that the Patriarchs and the Prophets of old searched for and desired children and purity rather than fulfilling their own selfish and sensual interests, thus living a chaste lifestyle directly opposed to most of the lustful people of today. Augustine writes, “So then, my brethren, give heed. Those famous men who marry wives only for the procreation of children, such as we read the Patriarchs to have been, and

know it, by many proofs, by the clear and unequivocal testimony of the sacred books; whoever, I say, they are who marry wives for this purpose only, if the means could be given them of having children without intercourse with their wives, would they not with joy unspeakable embrace so great a blessing? would they not with great delight accept it? For there are two carnal operations by which mankind is preserved, [eating and sex] to both of which the wise and holy descend as matter of duty, but the unwise rush headlong into them through lust; and these are very different things.” (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:23)

“Hence, my brethren, understand the sense of Scripture concerning those our ancient fathers, whose sole design in their marriage was to have children by their wives. For those even who, according to the custom of their time and nation, had a plurality of wives, lived in such chastity with them, as not to approach their bed, but for the cause I have mentioned, thus treating them indeed with honor. But he who exceeds the limits which this rule prescribes for the fulfillment of this end of marriage, acts contrary to the very contract by which he took his wife. The contract is read in the presence of all the attesting witnesses; and an express clause is there that they marry "for the procreation of children;" and this is called the marriage contract. If it was not for this that wives were given and taken to wife, what father could without blushing give up his daughter to the lust of any man? But now, that the parents may not blush, and that they may give their daughters in honorable marriage, not to shame, the contract is read out. And what is read from it?—the clause, "for the sake of the procreation of children." And when this is heard, the brow of the parent is cleared up and calmed. Let us consider again the feelings of the husband who takes his wife. The husband himself would blush to receive her with any other view, if the father would blush with any other view to give her.

“Nevertheless, if they cannot contain (as I have said on other occasions), let them require what is due, and let them not go to any others than those from whom it is due. Let both the woman and the man seek relief for their infirmity in themselves. Let not the husband go to any other woman, nor the woman to any other man, for from this adultery gets its name, as though it were "a going to another." And if they exceed the bounds of the marriage contract, let them not at least exceed those of conjugal fidelity. Is it not a sin in married persons to exact from one another more than this design of the "procreation of children" renders necessary? It is doubtless a sin... The Apostle saith... "Defraud ye not one the other, except it be with consent for a time, that ye may give yourselves to fasting and prayer; and come together again, that Satan tempt you not for your incontinency." [1 Cor. 7:5] What does this mean? That you do not impose upon yourselves any thing beyond your strength, that you

do not by your mutual continence fall into adultery. "That Satan tempt you not for your incontinency." And that he might not seem to enjoin what he only allowed (for it is one thing to give precepts to strength of virtue, and another to make allowance to infirmity), he immediately subjoined; "But this I speak of allowance, not of commandment. For I would that all men were even as I myself [that is, chaste]." As though he would say, I do not command you to do this; but I pardon you if you do." (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:22)

The Catechism of the Council of Trent in the part about the "Sacrament of Matrimony" confirms that the Patriarchs of old loved God with a pure and chaste love, explaining that: "A second reason for marriage is the desire of family, not so much, however, with a view to leave after us heirs to inherit our property and fortune, as to bring up children in the true faith and in the service of God. That such was the principal object of the holy Patriarchs when they married is clear from Scripture. Hence the Angel, when informing Tobias of the means of repelling the violent assaults of the evil demon, says: "I will show thee who they are over whom the devil can prevail; for they who in such manner receive matrimony as to shut out God from themselves and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule which have not understanding, over them the devil hath power." He then adds: "Thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children." It was also for this reason that God instituted marriage from the beginning; and therefore married persons who, to prevent conception or procure abortion, have recourse to medicine, are guilty of a most heinous crime – nothing less than wicked conspiracy to commit murder." Children, the Catholic Church teaches, are a blessing from God. They are not a curse, neither are they an impediment.

Furthermore, Origen, (c. 184-254) in his "*Homilies on Genesis*," which deals with the topic of the circumcision of Abraham, explains that God's purpose with the circumcision of the foreskin that He commanded in the Old Law (and the Old Testament) symbolizes a person's will to have marital relations only for the motive of procreating offspring, rather than for satisfying their own lusts and desires: "But now let us see how also, according to our promise, circumcision of the flesh ought to be received. There is no one who does not know that this member, in which the foreskin is seen to be, serves the natural functions of coitus and procreation. If anyone, therefore, is not troublesome in respect to impulses of this kind, nor exceeds the bounds set by the laws, **nor has known a woman other than his lawful wife, and, in the case of her also, makes use of her in the determined and lawful times for the sake of posterity alone, that man is to be said to be circumcised in the foreskin of his flesh.** But that man is uncircumcised in

the foreskin of his flesh who fall down in all lasciviousness and everywhere loiters for diverse and illicit caresses, and is carried along unchecked in every whirlpool of lust. But the Church of Christ, strengthened by the grace of him who has been crucified for it, abstains not only from illicit and impious beds but also from those allowed and legitimate, and flourishes like the virgin bride of Christ with pure and chaste virgins in whom true circumcision of the foreskin of the flesh has been performed and truly God's covenant and the eternal covenant is preserved in their flesh." (Origen, *Homilies on Genesis*, Homily III, Section 6)

It is thus clear that married spouses who want to please Our Lord and His Holy Will must follow the holy and pure example of the Patriarchs and the Prophets of the Old Testament time, "For they [that is, the men of the Old Law] had them [their wives] in the work of begetting children, not "in the disease of desire, as the nations which know not God." [1 Thess. 4:5] And this is so great a thing, that many at this day more easily abstain from all sexual intercourse their whole life through, than, if they are joined in marriage, observe the measure of not coming together except for the sake of children." (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 15) Hence, "the case being thus, enough and more than enough answer has been made to the heretics, whether they be Manichees, or whosoever other [heretics] that bring false charges against the Fathers of the Old Testament, on the subject of their having several wives, thinking this a proof whereby to convict them of incontinence... [however the Fathers] used those women not for wantonness, but for the begetting of children" (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 33)

We see the same kind of teaching about Abraham in Augustine's work *Against Faustus*:

"Referring, then, to the eternal law which enjoins the preservation of natural order and forbids the breach of it, let us see how our father Abraham sinned, that is, how he broke this law, in the things which Faustus has charged him with as highly criminal. In his irrational craving to have children, says Faustus, and not believing God, who promised that his wife Sara should have a son, he defiled himself with a mistress. But here Faustus, in his irrational desire to find fault, both discloses the impiety of his heresy, and in his error and ignorance praises Abraham's intercourse with the handmaid. For as the eternal law—that is, the will of God the Creator of all—for the preservation of the natural order, permits the indulgence of the bodily appetite under the guidance of reason in sexual intercourse, not for the gratification of passion, but for the continuance of the race through the procreation of children; so, on the contrary, the unrighteous law of the Manichæans, in order to prevent their god, whom they bewail as confined in all seeds, from suffering still closer

confinement in the womb, requires married people not on any account to have children, their great desire being to liberate their god. Instead, therefore, of an irrational craving in Abraham to have children, we find in Manichæus an irrational fancy against having children. So the one preserved the natural order by seeking in marriage only the production of a child; while the other, influenced by his heretical notions, thought no evil could be greater than the confinement of his god.” (St. Augustine, *Against Faustus*, Book 22, Section 30)

As we can see, for St. Augustine, the purpose of sexual relations is only to produce children. This is also the teaching of all the Fathers on this subject.

St. Augustine, *On the Literal Meaning of Genesis* 9.3.5-6: “If one should ask why it was necessary that a helper be made for man, the answer that seems most probable is that it was for the procreation of children, just as the earth is a helper for the seed in the production of a plant from the union of the two. This purpose was declared in the original creation of the world: “Male and female he made them. And God blessed them and said, ‘Increase and multiply and fill the earth and subdue it.’” This reason for creation and union of male and female, as well as this blessing, was not abrogated after the sin and punishment of man. It is by virtue of this blessing that the earth is now filled with human beings who subdue it. Although it was after the expulsion of the man and woman from paradise that they came together in sexual intercourse and begot children, according to Scripture, nevertheless I do not see what could have prohibited them from honorable nuptial union and “the bed undefiled” even in paradise. God could have granted them this if they had lived in a faithful and just manner in obedient and holy service to him, so that without the tumultuous ardor of passion and without any labor and pain of childbirth, offspring would be born from their seed. In this case, the purpose would not be to have children succeeding parents who die. Rather those who had begotten children would remain in the prime of life and would maintain their physical strength from the tree of life that had been planted in paradise. Those who would be born would develop to the same state and eventually, when the determined number would be complete, if all live just and obedient lives, there would be a transformation. Thus without any death their natural bodies would receive a new quality since they obeyed every command of the spirit that ruled them. With the spirit alone vivifying them, without any help from corporeal nourishment, they would be called spiritual bodies. This could have been if the transgression of God’s command had not merited the punishment of death.”

EVIL FRUITS OF NATURAL FAMILY PLANNING

Abortion is the result of failed contraceptive practices

All sin produces evil fruit according to its quality and quantity. What are the fruits of NFP? They are very evil fruits indeed: small families, unbridled lust, selfishness, materialism, greed, discord, contentions, disobedience in all ranks, alcoholism, drug addiction, also abortion, which is a direct result of failed contraceptive practices.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 65), Dec. 31, 1930: “All of which agrees with the stern words of the Bishop of Hippo in denouncing those wicked parents who seek to remain childless, and failing in this, are not ashamed to put their children to death: ‘Sometimes this lustful cruelty or cruel lust goes so far as to seek to procure a baneful sterility, and if this fails, the foetus conceived in the womb is in one way or another smothered or evacuated, in the desire to destroy the offspring before it has life, or if it already lives in the womb, to kill it before it is born. If both man and woman are party to such practices, they are not spouses at all; and if from the first they have carried on thus they have come together not for honest wedlock, but for impure gratification.’”

If the plan to prevent conception fails then abortion, the murder of the infant in the womb of the mother, is the solution. This is the great cost men pay to fulfill their unbridled and sinful lust. This monstrous, unbridled lust shows its ugly head in many ways such as by sexual abuse of all sorts to sexual harassment and rape, to the carrying out of the act with family members (incest) and others; by viewing pornography and in their children who cannot control their lusts because they were conceived primarily in lust and raised in lust. Greed manifests itself because of the selfish nature that leads spouses to practice contraception. Objects and things that bring them momentary pleasure are more important to them than people, more important than having children. The children they do have are only sentimental ornaments that lend their perverted marriage an air of acceptance. They have no true love or care for their children, because the parents are lovers of themselves more than God. They are more interested in what brings them momentary pleasure. What they do not realize is that true pleasure and peace only comes from obeying all of God’s commandments and raising godly children if God wills they should have children. Parents sit their children in front of a Television to baby-sit them while the parents fulfill, or work to fulfill, their own selfish interests. They drop off their children at day care centers for strangers to care for them. Imagine if our Blessed Mother Mary, after having received the greatest gift that any man can ever receive, the infant Jesus, God and

Man, dropped Him off with godless strangers to care for Him. Parents, due to their selfish, materialistic, and covetous nature, have shirked their duty to bring children into the world and then educate and train them to be pious, faithful and obedient Catholics, so that they may have a hope to save their souls. “The having of children, they esteem grievous and unwelcome. Many at least with this view have even paid money to be childless, and have mutilated nature, not only killing the newborn, but even acting to prevent their beginning to live.” (St. John Chrysostom, *Homilies on Matthew 28:5*, A.D. 391) “Whence women, reputed believers, began to resort to drugs for producing sterility, and to gird themselves round, so to expel what was being conceived on account of their not wishing to have a child either by a slave or by any paltry fellow, for the sake of their family and excessive wealth. Behold, into how great impiety that lawless one [the Devil] has proceeded, by inculcating adultery and murder at the same time!” (St. Hippolytus of Rome, *Refutation of All Heresies*, Book IX, Chapter 7, A.D. 225)

In truth, “No woman should take drugs for purposes of abortion, nor should she kill her children that have been conceived or are already born. If anyone does this, she should know that before Christ’s tribunal she will have to plead her case in the presence of those she has killed. Moreover, women should not take diabolical draughts [contraceptive drugs] with the purpose of not being able to conceive children. A woman who does this ought to realize that she will be guilty of as many murders as the number of children she might have borne. I would like to know whether a woman of nobility who takes deadly drugs to prevent conception wants her maids or tenants to do so. Just as every woman wants slaves born for her so that they may serve her, so she herself should nurse all the children she conceives, or entrust them to others for rearing. Otherwise, she may refuse to conceive children or, what is more serious, be willing to kill souls which might have been good Christians. Now, with what kind of a conscience does she desire slaves to be born of her servants, when she herself refuses to bear children who might become Christians?” (St. Caesarius of Arles, *Sermon 44:2*)

The following question can truly be asked to all those evil and impure people who kill their children or who use any form of birth-control: “Why do you sow where the field is eager to destroy the fruit, where there are medicines of sterility, where there is murder before birth? [NFP and contraception] You do not even let a harlot remain only a harlot, but you make her a murderess as well. . . . Indeed, it is something worse than murder, and I do not know what to call it; for she does not kill what is formed but prevents its formation. What then? Do you condemn the gift of God and fight with his laws? . . . Yet such turpitude. . . . the matter still seems indifferent to many men -- even to many men having wives. In this indifference of the married men there is greater evil filth; for then poisons are prepared,

not against the womb of a prostitute, but against your injured wife. Against her are these innumerable tricks.” (St. John Chrysostom, *Homilies on Romans* 24, A.D. 391)

Also, in *On Marriage and Concupiscence*, by St. Augustine: “Sometimes lustful cruelty, or better cruel lust, leads one to take contraceptive drugs, and, if they do not work, kill the living infant in the womb. Or they abort it before it is born, because they would rather have the child die in the uterus than live. If both spouses subsequently agreed to this they are not really husband and wife. If they intended this from the start, their union was not marriage but debauchery. If only one intended this, I dare say that she or he was merely her husband’s whore or his wife’s paramour.” (Quoted by Gratian, in *Marriage Canons From The Decretum*, Case Thirty-Two, Question II, C.7)

They work harder and are not at peace

Spouses who use contraception to limit the number of children actually increase their burden instead of lessening it. It does not matter if they have small or large families. Even spouses that have large families who then decide to use contraception fall under the same curse from God as those who use contraception and have small families. What the faithless do not see is that God punishes them by making them work much harder than they would if they did not use contraception. They work harder as a result of their sins, which are selfish in nature. All the work they do is for carnal purposes, to support and maintain a gluttonous and extravagant lifestyle, at least that is their goal even if they have not achieved it to their satisfaction. In reality gluttons and materialistic men are never satisfied no matter how much they have, thus they are disquieted most of the time and in many ways. “*The eye of the covetous man is insatiable in his portion of iniquity: he will not be satisfied till he consume his own soul, drying it up.*” (Ecclesiasticus 14:9) “*There is no peace to the wicked.*” (Isaiah 57:21)

The sin of materialism they are afflicted with causes them to covetously desire fancy homes with all the modern conveniences and gadgets, fancy new cars, two vacations or more a year, etc. All this has caused them to work harder than if they had a larger unplanned family and lived frugally. How often do we hear them say, “I have all these things but no time to enjoy them?” They run around like chickens with their heads cut off, every which way, busy about much, with no time to contemplate on what is really important. One of Satan’s main ploys is to keep men so busy that they cannot think about God. Remember Satan’s ploy against the Israelites. Satan, speaking through Pharaoh, increased the workload of the Israelites so they would not have time to worship God. “Moses and Aaron went in, and said to Pharaoh: Thus saith the Lord God of Israel: Let my people go, that

they may sacrifice to me in the desert... The king of Egypt said to them: Why do you Moses and Aaron draw off the people from their works? Get you gone to your burdens. ... Therefore he commanded the same day the overseers of the works, and the task-masters of the people, saying: You shall give straw no more to the people to make brick, as before; but let them go and gather straw. And you shall lay upon them the task of bricks, which they did before; neither shall you diminish any thing thereof, for they are idle, and therefore they cry, saying: Let us go and sacrifice to our God. Let them be oppressed with works, and let them fulfill them.” (Exodus 5:1. 4,6-9)

If men do not have proper time to think about God, not just a fleeting thought, they have no hope of finding Him. Just look around any city and you will see people running hither and thither going about at a mad pace with barely enough time to say hello to anyone. You do not see people talking with one another at leisure anymore on street corners or in parks. *“Take heed to yourselves, lest perhaps your hearts be overcharged with surfeiting and drunkenness and the cares of this life: and that day come upon you suddenly.”* (Luke 21:34-36) It is only when people soberly think, contemplate, and talk that there can be any hope for them to find God. This is not a guarantee that they will find God, but without it there is no hope at all. *“Without faith it is impossible to please God. For he that cometh to God must believe that he is: and is a rewarder to them that seek him.”* (Hebrews 11:6) *“Seek and you shall find.”* (Matthew 7:7) Those who seek God with a true and unfeigned heart will find God and godly peace because they are the elect who are of good will.

Parents do not even have time to spend with their own children, thus they invented the worldly evil slogan, “Quality time over quantity.” This is another tradition of men that has done away with God’s commandment to raise and educate godly children in the Catholic religion. Parents imagine they can spend around one hour a day with their children, heaping on them a false, worldly love, many times bribing them by giving them what ever they want and then ignore them the other 23 hours. If the infant needs his diaper changed outside the quality time limit, then he must sit in his mess until his scheduled visit from his mom, or she could get someone else to do her duty. Children need 24-hour care, not just one, two, three, or twelve hours a day. Raising godly children is a full time job. It means cooking, cleaning, teaching, and vigilance every hour of every day of every year. Yes, it is a duty, and woe to those who shirk it. For surely as God is the God of the Holy Catholic Church, He will abandon you also, just as you have abandoned your own children, by your refusal to raise and educate them in holiness and the Catholic faith. He will let you sit in the mess of your own sins.

St. Augustine, On The Natural Good of Marriage, A.D. 419: “With respect, however,

to what I ascribed to **the nature of marriage, that the male and the female are united together as associates for procreation**, and consequently do not defraud each other (forasmuch as every associated state has a natural abhorrence of a fraudulent companion), although even men without faith possess this palpable blessing of nature, yet, since they use it not in faith, they only turn it to evil and sin. In like manner, therefore, the marriage of believers converts to the use of righteousness that carnal concupiscence by which the flesh lusts against the Spirit. [Gal. 5:17] **For they entertain the firm purpose of generating offspring to be regenerated -- that the children who are born of them as children of the world may be born again and become sons of God.** Wherefore all parents who do not beget children with this intention, this will, this purpose, of transferring them from being members of the first man into being members of Christ, but boast as unbelieving parents over unbelieving children—however circumspect they be in their cohabitation, studiously limiting it to the begetting of children—really have no conjugal chastity in themselves.” (*On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 5)

If a person truly loved his own soul and the souls of his spouse and children, he would first and foremost do whatever he must to procure eternal salvation for himself and his family. If the father and mother have done their duty well, let them say in all humility, “*We are unprofitable servants; we have done that which we ought to do.*” (Luke 17:10) In other words, do not pat yourselves on the back, for you have only done what you must do if you want to have a hope to be saved and enter Heaven. “Undoubtedly, by the eternal law, which requires the preservation of natural order, and forbids the transgression of it, conjugal intercourse should take place only for the procreation of children, and after the celebration of marriage, so as to maintain the bond of peace.” (St. Augustine, *Against Faustus*, Book XXII, Section 61, A.D. 400)

The evil fruit of disobedience

Even when parents and children are home and at rest they sit in front of the Television and get brainwashed. Perverted families look at perverted shows about perverted families, while not even talking with their own family members. They live through the perverted families they see on Television and imitate them. They turn fantasy into reality, thus their lives have become nightmares. They have become robots with no true personalities, who are programmed to sin without the least pang of conscience. God, indeed, punishes these perverted families by the natural consequences of their sins. “*By what things a man sinneth, by the same also he is tormented.*” (Wisdom 11:17) One of these punishments is

disobedient wives and children. Thus you have families in which the natural order of hierarchical submission is turned upside down and the resultant discord that follows. “As for my people, their oppressors have stripped them, and women have ruled over them... I will give children to be their princes, and the effeminate shall rule over them... And the people shall rush one upon another, and every man against his neighbor: the child shall make a tumult against the ancient, and the base against the honorable.” (Isaiah 3:12, 4-5) “And the brother shall betray his brother unto death, and the father his son; and children shall rise up against their parents and shall work their death.” (Mark 13:12)

When wives disobey their husbands and children rise up against their parents, husbands and parents act surprised! But by what right do they have to complain? Have they not fostered rebellion in their homes? Because they have rebelled against God, fallen-away Catholics being the worst of all, rebellion is in the midst of them: “*Because it is like the sin of witchcraft, to rebel: and like the crime of idolatry, to refuse to obey.*” (1 Kings 15:23) Because they would not obey God, obedience is not rendered to them when it is due. Where does it all end? It ends in most cases in adultery, separation, or divorce and sinful second unions that are not marriages (see [The Annulment Fiasco – The Vatican II Sect’s De Facto acceptance of Divorce and Remarriage](#)). In other cases it maintains an illusion of a marriage and family, in which the spouses and children are alienated from one another, each going about their own selfish interests. These perverted families are cold and sterile with happy-faces pasted in front of their true faces of greed, selfishness, pride, envy, hopelessness, despair, melancholy, boredom, restlessness, the root being hatred toward the true God. There is only one remedy, and that is to come to God with one’s whole heart and soul by becoming Catholic in word and deed before it is too late.

Pope Pius XI, *Ingravescentibus Malis* (# 1), On the Rosary, 1937: “There is no remedy for the ever-growing evils of our times except a return to Our Lord Jesus Christ and to His most holy precepts. Truly, only He “hath the words of eternal life” (cf. John 6:69), and individuals and society can only fall into immediate and miserable ruin if they ignore the majesty of God and repudiate His Law.”

St. Pope Pius X, *Communium Rerum* (# 24), 1909: “More bitter shall be the consequences of these threats when the vices of society are being multiplied, when the sin of rulers and of the people consists especially in the exclusion of God and in rebellion against the Church of Christ: that double social apostasy which is the deplorable fount of anarchy, corruption, and endless misery for the individual and for society.”

Honorable continence and chastity

One of the times conception can legally be deferred is if the spouses agree to abstain from marital relations through virtuous chastity for a period of time. They must then abstain altogether from the marital act, both during the infertile periods as well as the fertile periods. This is referred to by Pope Pius XI as “virtuous continence” in *Casti Connubii*, where he discusses the **Vices Opposed To Christian Marriage:**

“And now, Venerable Brethren, We shall explain in detail the evils opposed to each of the benefits of matrimony. **First consideration is due the offspring, which many have the audacity to call the disagreeable burden of matrimony and which they say is to be carefully avoided by married people not through virtuous continence, but by frustrating the marriage act. Some justify this criminal abuse on the ground that they are weary of children and wish to gratify their desires without their consequent burden.**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54)

“Virtuous continence” or abstinence is neither virtuous nor honorable if spouses have marital relations during the infertile period while having deliberately planned to avoid having relations during the fertile period. The intent is not to abstain from marital relations. Rather, the intent is to have marital relations while having planned to prevent conception.

To deliberately remain chaste during the fertile period while having marital relations only during the infertile period is dishonorable continence and is chastity for Satan. It is chastity in the service of lust, and that is not true chastity. Far from honorable is this dark and dastardly deed. The only reason the spouses remain chaste during the fertile period is so they will not have children while at the same time having planned to commit the sexual act as soon as the fertile period is over. This is only pretend chastity; pretend continence. “You do not want to have a child? Settle a pious agreement with your husband; let him agree to an end of childbearing in accord with the virtue of chastity. The only sterility of a very pious wife is chastity.” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 52:4)

Despite this fact, the overwhelming majority of NFP users will actually have the boldness to claim that they are practicing “abstinence” or “continence” while using “Natural Family Planning,” just as if there was something “virtuous” or “good” about their dastardly deed of avoiding the children that God wanted to bless them with. In truth, Pope Pius XI rightly calls these people “criminals” and their evil and filthy action a “criminal abuse” in the

above mentioned encyclical.

Again, the sin of contraception is incurred when two conditions are met, the planning to engage in the marital act while also having planned to prevent conception: “Who is he who cannot warn that no woman may take a potion so that she is unable to conceive or condemns in herself the nature which God willed to be fecund? **As often as she could have conceived or given birth, of that many homicides she will be held guilty,** and, unless she undergoes suitable penance, she will be damned by eternal death in Hell. **If a woman does not wish to have children, let her enter into a religious agreement with her husband; for chastity is the sole sterility of a Christian woman.**” (St. Caesarius of Arles, *Sermon 1:12*, A.D. 522)

Medical condition, danger to the mother or child, does not excuse

Honorable continence can also be practiced if the wife has a medical condition in which pregnancy would endanger her life. If the husband and wife decide to have relations, they must do so with the intention to beget children if God wills they should have children and be prepared to risk the life of the mother; for neither abortion, contraception nor NFP is allowed in case of a medical problem on the part of the mother.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 64), Dec. 31, 1930: “As to the ‘medical and therapeutic indication’ to which, using their own words, we have made reference, Venerable Brethren, however much we may pity the mother whose health and even life is imperiled in the performance of the duty allotted to her by nature, nevertheless, what could ever be a sufficient reason for excusing in any way the direct murder of the innocent? This is precisely what we are dealing with here. Whether inflicted upon the mother or upon the child, it is against the precept of God and the law of nature: “Thou shalt not kill”. The life of each is equally sacred, and no one has the power, not even the public authority, to destroy it... Upright and skillful doctors strive most praiseworthy to guard and preserve the lives of both mother and child; on the contrary, those show themselves most unworthy of the noble medical profession who encompass the death of one or the other, through a pretense at practicing medicine or through motives of misguided pity... Holy Mother Church very well understands and clearly appreciates all that is said regarding the health of the mother and the danger to her life. And who would not grieve to think of these things? **Who is not filled with the greatest admiration when he sees a mother risking her life with heroic fortitude, that she may preserve the life of the offspring which she has conceived?** God alone, all bountiful and all

merciful as He is, can reward her for the fulfillment of the office allotted to her by nature, and will assuredly repay her in a measure full to overflowing.”

If the wife’s life is threatened by bearing children, then either the marital act is abstained from altogether by honorable continence, or it is done with the hope of conception if God wills they should have children, being ready to bear the consequences of the possible death of the mother.

Lack of faith that God can regulate, feed, clothe, and protect families

Fallen-away Catholics exhibit their loss of the Catholic faith by a lack of faith in the God whom they profess to believe in. How does this lack of faith in God exhibit itself with those who practice contraception? They deny God’s power to open and close wombs, to feed, shelter, and provide for all the other necessities of their families. Many verbally profess belief in miracles, while in their hearts they do not really believe. Many do not even profess belief in miracles.

Do the couples who use NFP, or the priests who promote it, possess supernatural faith in the providence of God? Do they believe that God is the one who sends life? Does anyone have a right to have 3 children when God willed them to have 10? God is perfectly aware of each couple’s needs, and he knows precisely what they can handle. Those with the true Catholic faith should be totally unconcerned with charts and calendars. These are all unnatural instruments which frustrate God’s will. Disregard this nonsense and accept the fact that God will not send you any children that you cannot handle. He will not burden anyone with anything too heavy, for His yoke is always easy and His burden always light. “For the virtue of each [good] thing then discovers itself when it is brought to its own fitting work... For instance, wine is given for cheerfulness, not drunkenness, bread for nourishment, **sexual intercourse for the procreation of children.**” (St. John Chrysostom, *Homilies on the Epistle of St. Paul to the Colossians*, Homily XII, Colossians iv. 12-18, Ver. 18)

God feeds the birds which neither reap nor sow

The word of God condemns anyone who attempts to excuse the mortal sin of contraception for any reason, one being the economic excuse. Those who use the economic excuse faithlessly say that if they have too many children they will not be able to feed or clothe them, or provide their other necessities. These fallen-away Catholics do not really believe in the word and power of God.

Regarding the so-called “necessities” and “grave circumstances” that so many people excuse themselves with today, Our Lord Jesus Christ explicitly teaches us in the Holy Gospels how we are to behave on such occasions: “Therefore I say to you: Be not solicitous for your life, what you shall eat, nor for your body, what you shall put on. The life is more than the meat: and the body is more than the raiment. Consider the ravens, for they sow not, neither do they reap, neither have they storehouse nor barn, and God feedeth them. How much are you more valuable than they? . . . Consider the lilies, how they grow: they labour not, neither do they spin. But I say to you, not even Solomon in all his glory was clothed like one of these. Now, if God clothe in this manner the grass that is to-day in the field and to-morrow is cast into the oven: how much more you, O ye of little faith? . . . seek ye first the kingdom of God and his justice: and all these things shall be added unto you.” (Luke 12:22-24, 27-28, 31)

Dear reader, you will either truly believe in the word of God or not. It does no good to say you believe while your actions prove otherwise. “*Let us not love in word nor in tongue, but in deed and in truth.*” (1 John 3:18) Your professed faith is tested when it comes time to put it into action. “*Faith without works is dead.*” (James 2:20) “*Be ye doers of the word and not hearers only, deceiving your own selves.*” (James 1:22) Only those are blessed who hear the word of God and keep it. “*Blessed are they who hear the word of God and keep it.*” (Luke 11:28) Do you really believe God can feed, clothe, and shelter your family no matter how big it is? “[Some] complain of the scantiness of their means, and allege that they have not enough for bringing up more children, as though, in truth, their means were in [their] power... or God did not daily make the rich poor and the poor rich. Wherefore, if any one on any account of poverty shall be unable to bring up children, it is better to abstain from relations with his wife.” (Lactantius, *Divine Institutes* 6:20, A.D. 307)

Woe to faithless fallen-away Catholics who say they cannot feed their families due to difficult economic conditions, implying God cannot provide for them. Nothing is impossible with God.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 60-61), Dec. 31, 1930: “We are deeply touched by the sufferings of those parents who, in extreme want, experience great difficulty in rearing their children. However, they should take care lest the calamitous state of their external affairs should be the occasion for a much more calamitous error. No difficulty can arise that justifies putting aside the law of God which prohibits all acts intrinsically evil. **There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the Grace of God, fulfill faithfully their**

duties and preserve in wedlock their chastity unspotted. This truth of Christian faith is expressed by the teaching of the Council of Trent: ‘Let no one be so rash as to assert that which the Fathers of the Council have placed under anathema, namely that there are precepts of God impossible for the just to observe. God does not ask the impossible, but by His commands, instructs you to do what you are able, to pray for what you are not able that He may help you.’”

Pope Pius XI is crystal clear: not even “in extreme want” may people justify “putting aside the law of God which prohibits all acts intrinsically evil”, thus condemning all forms of contraception and birth control. He then proceeds to give a cure for those who are living “in extreme want” by saying that: “There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the Grace of God, fulfill faithfully their duties and preserve in wedlock their **chastity unspotted**” and **“God does not ask the impossible, but by His commands, instructs you to do what you are able, to pray for what you are not able that He may help you.”**

God will always honor and bless a couple who seeks to please Him first and foremost in this life by doing what He commands. This is an infallible truth found in His Holy Word, and all people who wish to save their own souls – which is the only thing that really matters in this short life – must of course strive to please Our Lord in every way possible. *“And he will love thee and multiply thee, and will bless the fruit of thy womb, and the fruit of thy land, thy corn, and thy vintage, thy oil, and thy herds, and the flocks of thy sheep upon the land, for which he swore to thy fathers that he would give it thee.”* (Deuteronomy 7:13)

If God wills for a couple to have none, few, or many children, He will regulate conception during the marital act so that it will be so. Dear reader, do you believe that? Prove it by condemning contraception and never practice it again. Always desire and hope that conception should take place during every marital act, even if by a miracle. Do not take the place of God. Let God regulate whether or not conception occurs during your marital act. He will not burden you with anything too heavy, for His yoke is always easy and His burden always light.

St. Augustine, *Against Julian*, Book II, Chapter 7:20, A.D. 421: “He [Julian] asserts that woman was given to man only for the purpose of generation, a matter which you thought it necessary to argue so long in vain, as if any of us denied this statement. ... God cares for the universe, you will find that this must please God

more in which there is the cause of the universe... Therefore, because the propagation of the human race could not be from the man alone, God said it is not good for man to be alone. ... [Therefore] He did not permit Cain, guilty of fratricide, to perish before he had generated children. Therefore, woman was given to man for the sake of the generation of human posterity.”

Famine, plague, war, exile, and death are not due to big families

If you cannot feed your family it is not because of the size of your family. If God is not shunned by the deliberate prevention of conception, then God will certainly provide for the family. God will make available all they need, provided the family does not incur God’s wrath for other reasons, or if God sees they should die as persecuted martyrs. To suffer persecution for God, such as martyrdom by starvation, is the greatest provision God can give, by providing the soul with immediate entry into Heaven as a saint. Famine, plague, all sorts of calamity, or martyrdom that befalls families is not due to the number of children, but because of disobedience or obedience to God. When God strikes a land with famine, or similar conditions that make it impossible for families to sustain themselves, they all die, no matter how small or large their families are. The punishment is not due to the size of the family. When God allows persecution and martyrdom to come upon His faithful chosen to test their faith and to witness to unbelievers, they die in obedience to God. Their death has nothing whatsoever to do with the number of children they have. God has demonstrated many times how He protects His faithful while at the same time sending famine and death to obstinate evildoers.

“The Lord will take away from thee all sickness: and the grievous infirmities of Egypt, which thou knowest, he will not bring upon thee, but upon thy enemies.” (Deuteronomy 7:15) “The Lord will make a wonderful difference between the possessions of Israel and the possessions of the Egyptians, that nothing at all shall die of those things that belong to the children of Israel... The Lord therefore did this thing the next day: and all the beasts of the Egyptians died, but of the beasts of the children of Israel there died not one.” (Exodus 9:4, 6) “Moses stretched forth his rod towards heaven, and the Lord sent thunder and hail, and lightning running along the ground: and the Lord rained hail upon the land of Egypt... And the hail destroyed through all the land of Egypt all things that were in the fields, both man and beast: and the hail smote every herb of the field, and it broke every tree of the country. Only in the land of Gessen, where the children of Israel were, the hail fell not.” (Exodus 9:22-26)

What they fear comes upon them in unknown ways

“That which the wicked feareth, shall come upon him.” (Proverbs 10:24) When spouses deliberately plan to prevent conception, taking the place of God, God abandons them and their families. Many times people cry out to God for help when they are in dire straights. When all is well they disobey or ignore Him. If they should appeal to God in a time of need, God says to them, “You abandoned Me by following your own sinful ways, now provide for your needs yourselves!”

Proverbs 1:25-31 “You have despised all my counsel, and have neglected my reprehensions. I also will laugh in your destruction, and will mock when that shall come to you which you feared. When sudden calamity shall fall on you, and destruction, as a tempest, shall be at hand: when tribulation and distress shall come upon you: Then shall they call upon me, and I will not hear: they shall rise in the morning, and shall not find me: Because they have hated instruction, and received not the fear of the Lord, Nor consented to my counsel, but despised all my reproof. Therefore they shall eat the fruit of their own way, and shall be filled with their own devices.”

NFP is a tradition of men that replaces the law of God

NFP is simply a tradition of men. It has eliminated the commandment of God that forbids contraception, by making it seem that NFP is not contraception simply because physical devices or techniques are not used during the marital act. They ignore the very heart of this commandment of God by violating it in a most deceptive manner. The ancestors of the Pharisees that Jesus condemned, the apostate and Talmudic Jews and their false religion of apostate Judaism have carried on these traditions of men to absurd proportions. One such teaching is that it is only murder if one directly kills another, such as by stabbing, shooting, or choking, etc. They teach it is not murder if one locks a man in a room with no food or water and does not give him any. In this case, they teach, the man dies from thirst and starvation, and not by the hands of any man; thus no murder was committed (Babylonian Talmud: Tractate Sanhedrin, Folio 77a). In truth, these apostate Jews are a perfect parallel to those who practice NFP. The tradition of men teaches that as long as a physical device or technique is not used during the marital act, the planning ahead of time by charting cycles to prevent conception is not a crime.

In every case a deliberate plan is made before the act

Married couples that attempt to frustrate conception while engaging in the marital act must formulate a deliberate plan in order to do so. In every case they deliberately formulate a plan to prevent conception before the marital act. Whether they plan to use physical contraceptive devices during the act, or plan to withdraw during the act, or plan to take birth control pills that prevent ovulation before the act, or plan to use NFP by only having relations during the infertile period, or they plan by charting fertile and infertile periods, it is exactly the same plan. In every case the goal of the plan is the same: to prevent conception while engaging in the marital act. In a sense it could be said about NFP that a contraceptive is placed over the fertile period while engaging in the marital act during the infertile period, or, the husband withdraws from the act during the fertile period while engaging in it during the infertile period, or, instead of preventing ovulation with a pill, it is prevented by charting cycles. Dear reader, open your eyes and ears, can you not see that the intention is the same in every case! Can you not see that NFP is contraception! **“Dost thou not know what thou art at? Thou marriest a wife for chastity, and procreation of children...”** (St. John Chrysostom, *Homilies on the Epistle of St. Paul to the Colossians*, Homily XII, Colossians iv. 12-18, Ver. 18)

It is intrinsically evil when spouses plan to have sexual relations while also having planned to hinder the conception of the child that God wanted to bless them with. It does not matter in what way the spouses plan to prevent conception. The principle is the same in all cases: the deliberate prevention of conception (bearing children) by the spouses while engaging in the marital act. Guilt of mortal sin occurs when these two conditions are met, either in the mind or in the act. Our Lord teaches us that all sin proceeds from the heart, and manifests itself in men’s actions. *“The things which proceed out of the mouth, come forth from the heart, and those things defile a man. . . . For from the heart come forth evil thoughts, murders, adulteries, fornications, thefts, false testimonies, blasphemies.”* (Matthew 15:11, 19)

St. Augustine, *City of God* 7:30, A.D. 426: **“And now, to begin to go over those works of the one true God... we worship that God who has appointed... the union of male and female for the propagation of offspring...”**

The natural cycles of a fruit tree

A fruit tree has its natural cycles for fertility and infertility. There is a proper time to fertilize the tree. If a gardener fertilized the tree when it was not fertile nothing will come of it. If he were a good gardener he would only fertilize it during its known fertile cycle in order for it to conceive and thus produce fruit. Now, what is to be said of a gardener who

only fertilizes the tree during its infertile cycle, while deliberately not fertilizing it during its fertile period? He would have made an unnatural use of the natural cycles of the tree, so unnatural that the people would think him either insane or a hater of fruit. Bad enough, would they say he is, if they see him stupidly wasting time and fertilizing material when nothing can come of it, but worse beyond compare is he when he deliberately stops fertilizing the tree just when it is fertile. Indeed, “Dare not to do the deeds of Sodom,” St. John Chrysostom says, “lest ye suffer the lot of Sodom... Even as they devised a barren intercourse, not having for its end the procreation of children, so did God bring on them such a punishment...” (*On the Statues, Hom. XIX*; NPNF, p. 467) Commenting on the sin of Sodom St. John Chrysostom writes, “How great is that sin, to have forced hell to appear even before its time?” (*Hom. IV in Rom.*; NPNF, p. 358)

Now, if for some reason, not in contempt for the fruit and with the good of the tree in mind, the gardener does not want the tree to bear fruit, then he would not fertilize the tree at all. This is equivalent to honorable continence or chastity, and this state is the most honorable for married people. In truth, God loves purity and chastity so much that He often uses His chaste servants to save souls. The chaste or barren husband and wife still conceive and give birth to children, but they are of a spiritual kind, which is infinitely more valuable: **“That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess. And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.”** (St. John Chrysostom, *The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116, A.D. 392)

Man plays stupid, and God will not be mocked

Some, evading the issue, say that when NFP is used, conception can still take place if God grants it. Thus, according to them, the spouses are open to conception. But if it were true that the spouses are open to conception then why all the planning by the spouses to prevent conception by only having relations during the infertile period? The sin resides in the intention of the spouses, not the fact that God may still grant conception in spite of their plan against it. The same can be said of any contraceptive device or technique. None are 100 percent guaranteed to prevent conception. Even those who were sterilized have conceived. Sadly, these are the children that are referred to by these bastard parents as mistakes. The children they bear will be children of fornication whom God will use to torment the parents. Question this not, O blind men, who love evil and love to play stupid. Do you not see the discord in your own families, the rebellion of children against their rebellious parents? Sin begets sin. In that which you sin, you shall be punished. Think not

that God is like sinful men in that He lets sin go unpunished. Open your eyes and observe the history of fallen man. Has God ever allowed sin to go unpunished? Look at the lust that infects the fallen-away priests who promote NFP?

Examine your conscience now, all you who use NFP, and confess your mortal sins before it is too late. Examine your conscience real good and ask yourself if you had **deliberately planned to prevent conception** when you performed the marital act. It does not matter what the lust filled faithless priest tells you. He cannot quell your conscience, because this sin violates the law God has written upon your heart. This priest will not be able to console you when you are both in Hell. Take to heart Pope Pius XI's warning in *Casti Connubii*: "They are blind and leaders of the blind: and if the blind lead the blind, **both fall into the pit.**" The priests and the people they are leading astray will all go to Hell for this sin alone.

A last most important point, there is no remission of sin outside the Catholic Church and that is where most of you readers are. The infallible Catholic dogma which teaches that "*Outside the Church there is no salvation nor remission of sins*" have no exceptions according to the teachings of the Church (Pope Boniface VIII, *Unam Sanctum*, A.D. 1302). You must learn the Catholic Faith and abjure from your heresies or schisms and thus enter the Catholic Church before your sins can be forgiven.

Pope Boniface VIII, *Unam Sanctum*, A.D. 1302: "Urged by faith, we are obliged to believe and to maintain that the Church is one, holy, catholic, and also apostolic. We believe in her firmly and we confess with simplicity that outside of her there is neither salvation nor the remission of sins, as the Spouse in the Canticles [Sgs. 6:8] proclaims: 'One is my dove, my perfect one. She is the only one, the chosen of her who bore her,' and she represents one sole mystical body whose Head is Christ and the head of Christ is God [1 Cor. 11:3]. In her then is one Lord, one faith, one baptism [Eph. 4:5]. There had been at the time of the deluge only one ark of Noah, prefiguring the one Church, which ark, having been finished to a single cubit, had only one pilot and guide, i.e., Noah, and we read that, outside of this ark, all that subsisted on the earth was destroyed."

The root of the whole problem that leads to sins of immorality and sins against the Natural Law and the loss of the Catholic Faith is evil practices like NFP. Bad lives coupled with intentions of persevering in sin always precedes before a person falls into more grievous errors, heresies or schisms. For when man refuses to heed the Natural Law and the conscience that God has imprinted on his heart, God allows him to fall into more grievous

errors and heresies because of his negligence and scorn of God's divine and natural laws.

Please read this text called "[Important Spiritual Information You Must Know About to be Saved](#)" to see if you are living in some mortal or venial sins that you have not yet wished to break free from. This important text addresses some of the most common sins committed by men today that they fall into Hell for.

COMMON OBJECTIONS

Objection: How can you say that the only motive that can excuse the marital act is the procreation of children? It is not against the Natural Law or the Law of the Church to excuse intercourse for the sake of pleasure, health, or love. You are wrong when you say that one must perform the marital act for the purpose or motive of begetting children, and that the procreation of children is the only primary purpose or motive that a couple can use to excuse the marital act. There are many primary purposes or motives of marriage that excuse the marital act from being sinful. One can perform the marital act for many primary reasons such as for the sole purpose or motive of health, satisfying the fleshly lust, quenching concupiscence, mutual help, paying the marital debt, as well as for cultivating mutual love and unitive purposes. Any one of these purposes or motives are enough to perform the marital act in a lawful way, and this proves that spouses can perform sexual acts that are not intended or able to procreate in themselves.

Not so, since the Church and Pope Pius XI, as we have seen, teaches that the primary end or motive of the marital sexual act is the procreation of children, while he describes the other ends or motives of the marital act (if spouses choose to perform the act for these reasons) as secondary ends or motives that are not necessary for the act to be lawful and that are dependent on and which must follow the primary motive of procreation in order for the sexual act to be lawful. The teaching of the Natural Law as well as that of the Church is clear that "***the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children***" (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and this is also why Pope Pius XI teaches that spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage "such as mutual aid, the cultivating of mutual love [unitive purpose], and the quieting of concupiscence... so long as they are subordinated to the primary end [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN] and so long as the intrinsic nature of the act is preserved." This proves that all other motives than the procreation of children are secondary ends or motives.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “**For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence** which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved [that is, all sexual acts must be able to procreate in themselves, which means that no unnatural and non-procreative form of a sexual act can ever be performed without sin].”

This means that the primary end or purpose of procreation (in thought and action) can *not* be made subordinate or subject to the secondary ends or purposes and that the primary end must always exist for the marital act to be lawful while the secondary ends or motives are not needed at all in order to lawfully perform the marital act. The secondary ends “such as mutual aid, the cultivation of mutual love, [unitive purpose] and the quieting of concupiscence” can follow after the primary end or purpose of begetting children if the spouses choose this, but the secondary ends or motives are not absolutely needed to lawfully perform the marital act in the same way as the primary purpose of begetting children, nor is the secondary motive of quieting concupiscence meritorious even though it is allowed. This is also exactly how Our Lord Jesus Christ in the Bible wants us to view the sexual pleasure and the marital act, since it is a higher calling to live for the Spirit than for our own selfish and fleshly desires. “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, **but only for the love of posterity**, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.*” (The Holy Bible, Tobias 8:9)**

While some have erroneously asserted that the motive of paying the marital debt to one’s spouse can be used as a primary motive to excuse the marital act from sin, we see that Pope Pius XI defines *the paying of the marital debt* as a secondary end or motive, by using the words “*mutual aid*” to explain its nature, since according to God’s Law and Saint Paul in the Holy Bible, a spouse must ***help*** his or her spouse by paying the marital debt when the other spouse asks for it in order to not allow the requesting spouse to become tempted to fall into sins of sensuality (1 Corinthians 7).

Many other heretics of our own times also claim that the “unitive” purpose is a primary motive of the marital act along with the motive of procreation, but we can see that Pope Pius XI relegates the unitive purpose, which he calls “the cultivating of mutual love”, to a secondary purpose that are not necessary to exist in order for the act to be lawful.

In fact, the modern day proposition that health, pleasure or love might be the sole object of intercourse is a heresy that has no biblical, apostolic, patristic or medieval authority whatsoever. St. Thomas Aquinas explains in his *Summa* that: “Although it is not evil in itself to intend to keep oneself in good health, this intention becomes evil, if one intend health by means of something that is not naturally ordained for that purpose; for instance if one sought only bodily health by the sacrament of baptism, and the same applies to the marriage act in the question at issue.” (*Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5, Reply to Objection 4)

The Holy Bible confirms the fact that God wants spouses to perform the marital act for the only purpose of procreation. The holy youth Tobias was commanded by almighty God through the Archangel Raphael to never perform the marital act for the sake of lust and that he shall be “**moved rather for love of children than for lust,**” so “**that in the seed of Abraham**” he “**mayest obtain a blessing in children**”. Tobias who was a holy and virtuous person consented to this admonishment by the holy angel and answered God in his prayer that “**not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**”.

The Holy Bible, Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust,** that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

The holy youth Tobias approached his bride Sara after three days of prayer, not for fleshly lust but only for the love of posterity, having been instructed by the Archangel Raphael that to engage in the marital act he shall “be moved rather for love of children than for lust”.

According to God’s will, spouses are to engage in the marital act for the “love of posterity” (children), not for lust. No, contrary to what most people today say, the Holy Bible is clear that spouses are to come together “**only for the love of posterity**” if they want to please Our Lord Jesus Christ. The Holy Word of God in the Bible is indeed true when it says that “**the devil has power**” over all spouses who come together for the purpose of gratifying their fleshly pleasures, giving “**themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding**”.

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.**”

It is a divine law, a dogma of the faith (*de fide*), that the primary end of marriage is procreation (bearing children) and the education of children. Pope Pius XI decrees it “is beyond the power of any human law” to teach otherwise.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 8), Dec. 31, 1930: “To take away from man the natural and primeval right of marriage, to circumscribe in any way the principal ends of marriage laid down in the beginning by God Himself in the words ‘Increase and multiply,’ is beyond the power of any human law. ... This is also expressed succinctly in the [1917] Code of Canon Law [Canon 1013]: ‘The primary end [or purpose] of marriage is the procreation and the education of children.’”

A Practical Commentary on Canon 1013 explains that: “there can be no controversy over the primary object of marriage. The perpetuation of the human race is willed by the Creator, who from the creation of mankind appointed the means for this purpose... **The Holy Office condemned the opinion defended by some recent authors who deny that the procreation of children is the primary end of matrimony, and regard its secondary ends not subordinate to its primary end but independent of it.**” (April 1, 1944; *Acta Ap. Sedis*, XXXVI, 103.)

It could not be more clear from both the Natural Law as well as the teachings of the Church that: “The primary purpose of marriage is the procreation and education of children.” (*The 1917 Code of Canon Law*, Canon 1013) Therefore, it is heresy to teach that procreation and education of children is not the only primary end of marriage.

Objection: The Bible doesn’t condemn birth control. Modern birth control methods were unknown in Bible times, and the Bible is, therefore, silent on the matter. The closest that Scripture comes to condemning birth control is Genesis chapter 38, the account of Judah’s sons Er and Onan. Onan’s motivation was selfish; he used Tamar for his own pleasure, but refused to perform his legal duty (from Deuteronomy 25:5-10) of creating an heir for his deceased brother. This passage (in Genesis 38) is often used as evidence that God does not approve of birth control. However, it was not the act of contraception that caused the Lord to

put Onan to death as you say; it was Onan's selfish motives behind the action. God did not kill Onan for practicing contraception but because he refused to obey the Law from Deuteronomy 25:5-10 that instructed brothers to raise up seed for his dead brother. This fact proves that God doesn't directly condemn contraception in the Bible. Contraception, by definition, is merely the opposite of conception. It is not the use of contraception that is wrong or right. As we learned from Onan, it is the motivation behind the contraception that determines if it is right or wrong. Ultimately, a couple's motives for delaying childbearing, using contraception, or even having numerous children, are between them and God. Therefore, we can find no biblical admonition against the use of birth control in and of itself.

Answer: God's law in the Old Testament *did not even command the death penalty for the person who refused to create heirs to his deceased brother*. **The brother who refused this duty was, as a punishment, only to be publicly disgraced!**

Deuteronomy 25:5-10 "When brethren dwell together, and one of them dieth without children, the wife of the deceased shall not marry to another: but his brother shall take her, and raise up seed for his brother: And the first son he shall have of her, he shall call by his name, that his name be not abolished out of Israel. **But if he will not take his brother's wife, who by law belongeth to him, the woman shall go to the gate of the city, and call upon the ancients, and say: My husband's brother refuseth to raise up his brother's name in Israel: and will not take me to wife.** And they shall cause him to be sent for forthwith, and shall ask him. If he answer: I will not take her to wife: **The woman shall come to him before the ancients, and shall take off his shoe from his foot, and spit in his face, and say: So shall it be done to the man, that will not build up his brother's house: And his name shall be called in Israel, The house of the unshod.**"

This bible verse shows us that disobeying the Law of the Old Testament that directed a man to marry his dead brother's wife in order to raise up seed for his brother, was not something that was a particularly serious infraction in the eyes of the Lord, for if God would have considered this act of disobedience as a great crime, He would have instituted a punishment that was much more severe than being only a little disgraced or mocked, which almost is no punishment at all.

According to *The Book of Genesis*, the reason for why Onan was killed was because: "*He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother's wife, spilled his seed upon the ground, lest children should be born in his brother's name.*" Notice how

clearly this biblical text shows that the reason Onan did this “**detestable thing**” was “**lest children should be born in his brother’s name**”, *thus showing us that the act of performing the marital act while taking steps to hinder procreation is hated by God*. This absolutely proves that a person who performs the marital sexual act with an intention opposed to procreation – is condemned according to God’s Holy Law.

Genesis 38:8-10 “Juda, therefore said to Onan his son: ‘Go in to thy brother’s wife and marry her, that thou mayst raise seed to thy brother.’ He knowing that the children should not be his, when he went in to his brother’s wife, spilled his seed upon the ground, **lest children should be born in his brother’s name**. And therefore the Lord slew him, because he did a detestable thing.”

Therefore, it is abundantly clear from the Bible itself that Onan was not killed for his deed **of refusing to fulfill his duty to create heirs for his deceased brother**, as the protestants claim, since this act was only punished with a public disgrace (Deuteronomy 25:5-10). What deed then was Onan killed for? Obviously, **he was killed for the wicked and selfish deed of having sexual relations while practicing contraception; and for being against conception**. Truly, if Onan did not want to raise up heirs for his deceased brother, he should not have had sexual relations with her while pretending to fulfill the marital duty of procreating children (even though he did not); and obviously, he must not practice coitus interruptus while selfishly indulging in the sex act, since this is an act against nature.

God did not even ordain for a man to die or even be hurt if he refused to raise up seed for his deceased brother according to the Old Testament Law, **but when Onan performed the actual marital sexual act without wishing to beget children, God instantly killed him in order to show us the hatred God have of those who do not excuse the marital sexual act with the absolutely necessary motive of procreation**. Thus, the refusal to not raise up children for one’s brother is not a very grave crime in the eyes of God as long as one does not perform the marital act, but performing the marital sexual act without wanting to have children is a very grave crime according to God’s Holy Law. Since God foresaw the great evil and selfishness of many in the future (and especially in our own time) who were to practice contraceptive sexual acts, and in order to help future generations of Jews and Christians to abstain from all contraceptive acts: it is clear that God killed Onan to set an example for future generations.

Since God utterly detests the act of contraception, God also sometimes allows the evil demons who incite men and women to commit this act, to kill them when they consent to

their temptations, as is recorded in the Book of Tobit, where the seven husbands of Sarah was killed; since they tried to perform the marital act for selfish and lustful reasons. As in the case from Tobit, it seems clear that since Onan wanted to selfishly and lustfully enjoy the sex act without intending having children, as God's holy law requires, that a demon, or the evil angel Asmodeus that kills lustful and wicked people, was permitted by God to slay him (cf. Tobias 3:8). Haydock commentary explains: "[Genesis 38] Ver. 10. *Slew him*, perhaps by the hand of *evil angels*, Psalm lxxvii. 49. Asmodeus, &c., who slew the libidinous husbands of Sara. (Tobias iii. 7[8].) (Menochius)"

The design of this institution of raising up seed for a brother – which was not originated by Moses, but came down from early times (Genesis 38:8) and is to be found amongst other nations than the Jews, and that even in the present day – was to preserve a family from becoming extinct and to secure the property of a family from passing into the hands of a stranger.

Thus, the claim that "*it was not the act of contraception that caused the Lord to put Onan to death; it was Onan's selfish motives behind the action*" is of course ludicrous and false, and is easily refuted not only from the Bible itself as we have seen, but also from the writings of the Fathers. We will quote only St. Augustine:

“As St. Augustine notes, **‘Intercourse even with one's legitimate wife is unlawful and wicked where the conception of offspring is prevented. Onan, the son of Judah, did this and the Lord killed him for it (Gen. 38:8-10).’**”
(Pope Pius XI, *Casti Connubii* # 55; St. Augustine, *De Conjugiis Adulterinis*, Book II, Chapter 12)

Furthermore, this objection of excusing contraception is also condemned by the Holy Word of God in both an explicit and implicit way. Indeed, the Bible does have quite a lot to say about children. The Bible presents children as a gift from God (Genesis 4:1; Genesis 33:5), a heritage from the Lord (Psalm 127:3-5), a blessing from God (Luke 1:42), and a crown to the aged (Proverbs 17:6). God sometimes blesses barren women with children (Psalm 113:9; Genesis 21:1-3; 25:21-22; 30:1-2; 1 Samuel 1:6-8; Luke 1:7, 24-25). God forms children in the womb (Psalm 139:13-16). God knows children before their birth (Jeremiah 1:5; Galatians 1:15).

It's not a couple that decides for themselves whether God should send them new life or not as the biblical verses already provided proves, but this is wholly up to God and His holy will (Matthew 6:10).

Genesis 30:1-2 “And Rachel seeing herself without children, envied her sister, and said to her husband: ‘Give me children, otherwise I shall die.’ **And Jacob being angry with her, answered: ‘Am I as God, who hath deprived thee of the fruit of thy womb?’”**

We all know that God is the One who opens the womb, the One who killeth and maketh alive. “*The Lord also remembering Rachel, heard her, **and opened her womb.**”* (Genesis 30:22) In truth, “*The Lord killeth and maketh alive, he bringeth down to hell, and bringeth back again.*” (1 Kings 2:6)

So why would a woman who desires to fulfill the will of God make a systematic effort to avoid God sending her a new life? What excuse could such a person possibly make for going out of her way to calculate how to have marital relations without getting pregnant with the child God was going to send? Why would a woman (or a man) who believes that God opens the womb try to avoid His opening of the womb by a meticulous and organized effort, involving birth control methods, charts, cycles or thermometers? The answer is that those who engage in such behavior as contraception selfishly turn from God (which is the essence of sin) and refuse to be open to His will.

God, and not man, is the only one that can lawfully decide whether a couple shall receive a child or not. Can you imagine what Jacob would have said to Rachel if she had discovered a new way to avoid “the Lord opening her womb?” He would probably have rebuked her as an infidel.

Objection: Natural Family Planning is a justifiable practice of birth control because it does nothing to obstruct the natural power of procreation.

Answer: Natural Family Planning obstructs the primary end of marriage: the procreation and education of children. This makes the fact that NFP does nothing to obstruct the marital act itself irrelevant.

In order to quickly refute this *most common of all objections in favor of NFP*, it will be necessary to repeat the section from the beginning of this article.

Catholic dogma teaches us that the primary purpose of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 17), Dec. 31, 1930: “**The primary end of marriage is the procreation and the education of children.**”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “Since, therefore, **the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**, those who in exercising it deliberately frustrate its natural powers and *purpose* sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

Besides this primary purpose, there are also secondary purposes for marriage, such as mutual aid, the quieting of concupiscence and the cultivating of mutual love. **But these secondary purposes must always remain subordinate to the primary purpose (or end) of marriage (the procreation and education of children).** This is the key point to remember in the discussion on NFP.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Therefore, even though NFP does not directly interfere with the marital *act itself*, as its defenders love to stress, it makes no difference. **NFP is condemned because it subordinates the primary end (or purpose) of marriage and the marriage act (the procreation and education of children) to the secondary ends.**

NFP subordinates the primary end of marriage to other things, by deliberately attempting **to avoid children** (i.e., to avoid the primary end) while having marital relations. NFP therefore inverts the order established by God Himself. It does the very thing that Pope Pius XI solemnly teaches **may not lawfully be done**. And this point **crushes** all of the arguments made by those who defend NFP; because all of the arguments made by those who defend NFP focus on the marriage act itself, while they blindly ignore the fact that it makes no difference if a couple does not interfere with the act itself *if they subordinate and thwart the primary PURPOSE of marriage*.

To summarize, therefore, the only difference between artificial contraception and NFP is that artificial contraception frustrates the *power* of the marital *act itself*, while NFP

frustrates its primary purpose (by subordinating the procreation of children to other things).

Objection: I know that NFP is always wrong, except for certain reasons, and in those cases it is allowable.

Answer: Pope Pius XI specifically condemns all reasons and all excuses.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “**BUT NO REASON, HOWEVER GRAVE, MAY BE PUT FORWARD by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good.** Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children, **those who in exercising it *deliberately* frustrate its natural powers and purpose sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”**

No reason, however grave it may be, can make something that is intrinsically evil, such as contraception or NFP, to become good. NFP subordinates the primary purpose of the conjugal act (the procreation and education of children) to other things and is therefore evil and against nature and infallibly condemned by the Church, the Bible, and God. **No reason can make it good or lawful.**

And this brings us to another point. If NFP is not a sin – if it is simply “natural,” as they say – then why can’t married couples use NFP during the whole marriage and have zero children? If NFP is not a sin, then all women are perfectly free to use this method of birth control to phase out of existence all children so that not even one is born! But basically all of the defenders of NFP would admit that it would be immoral and gravely sinful to use NFP to avoid all new life. But when they make this admission they are admitting that NFP is a sin; otherwise (which God may forbid) let them confess that it can be used by all couples for any reason to avoid all children.

Objection: Everyone admits that “Natural Family Planning” can be used to help a woman achieve a pregnancy. Therefore, the same method can be used to avoid pregnancy.

Answer: There is nothing wrong with achieving a pregnancy.

If a couple is using Natural Family Planning to gain a pregnancy it is lawful, because in this

case they are trying to fulfill the primary end of marriage (the procreation and education of children). If a couple is using Natural Family Planning to avoid pregnancy it is unlawful, because in this case they are trying to avoid the primary end of marriage (the procreation and education of children) while selfishly engaging in the marital act.

Objection: In *Casti Connubii* itself, Pope Pius XI teaches that spouses can engage in the marital act during known infertile periods and not commit sin. Spouses who use Natural Family Planning attempt to only have marital relations during the known infertile periods, thus they commit no sin.

Pope Pius XI, *Casti Connubii*: “Nor are those considered as acting against nature who, in the married state, use their right in the proper manner, although on account of natural reasons either of time or of certain defects, new life cannot be brought forth. For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider, **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Answer: It’s permissible to engage in the marital act during the known infertile periods, SO LONG AS CONCEPTION IS NOT DELIBERATELY FRUSTRATED BY AN ORGANIZED EFFORT.

Yes, Pope Pius XI taught that married couples could use their marriage right in the infertile periods of the wife (or when there is a defect of nature or age which prevents new life from being conceived). But he did not teach that they could designedly restrict the marital act ONLY to the infertile periods to avoid a pregnancy, as in Natural Family Planning. (Although it is not sinful to have relations during the known infertile periods of the woman, it is still best to remain chaste during this time period in order to nurture virtue and holiness.)

Contraception or NFP does not just subordinate the primary end of childbearing to the quenching of concupiscence, but it eliminates the primary end altogether by the spouses’ refusal to fulfill the primary end or purpose of marriage while they are performing the marital act for purely selfish reasons.

And this is why, in the very passage quoted above, Pope Pius XI reiterates that all use of

the marital right – including when new life cannot be brought forth due to time or nature – must keep the secondary ends of marriage subordinate to the primary end! This teaching is the deathblow to NFP, as NFP itself is the subordination of the primary end of marriage (the procreation and education of children) to other things (lust and the avoiding of children). So, in summary, the passage above does not teach NFP, but merely enunciates the principle that married couples may use their conjugal rights at any time.

It is not a sin of contraception to engage in the marital act during the known infertile period, provided the known fertile period has not been deliberately frustrated in order to prevent conception, either by inhibiting it by the use of birth control pills or some other contraception method or avoiding it by the use of Natural Family Planning. If the spouses know conception cannot take place, and they did not deliberately plan to prevent conception, they can perform the marital act without committing any sin of contraception provided they desire having children. This does not rule out other sins that can occur during the marital act, such as using it to excite or inflame lust instead of quelling lust, or using it in an unnatural and abusive manner. These sins can be committed even when childbearing is a goal of the marital act.

Therefore, even when the spouses engage in the marital act to quell concupiscence during known infertile periods, they must still desire and hope to have children if God wills they should have children. The act must still have as its primary goal the conception of children, which means to desire and be open to all new life and not hindering it from taking place in any way or form, even though the spouses believe conception cannot occur. In this way the quelling of concupiscence is subordinate to the primary end of the act, which is childbearing.

Objection: The sin of contraception is committed when physical devices are used during the marital act so as to prevent conception. NFP does not use a physical device during the marital act to prevent conception, thus the marital act is left open to conception if God so wills it. Therefore, Natural Family Planning is not contraception.

Answer: All methods of contraception are open to conception.

Just as the use of Onanism and Birth Control Pills are no guarantee that conception will not occur, because it does, so also, Natural Family Planning is no guarantee that conception will not occur, because it does. They are all open to conception if God so wills it. **The sin of contraception has thus nothing whatsoever to do with the fact that**

God can make conception happen, in spite of the spouses' deliberate plan not to make it happen. The mortal sin of contraception lies in the intent of the spouses, not whether conception actually happens or not.

All marital acts, no matter what contraception method is used, are open to conception if God so wills it. God opens barren wombs past the childbearing years. If the spouses' Natural Family Planning succeeds according to their desires and careful planning, then, conception will not take place when they engage in the marital act. I say if it succeeds, because no form of contraception is 100 percent guaranteed. Even men who had vasectomies and women who had their tubes tied or hysterectomies still conceive children sometimes. The fact that conception can take place, even after spouses had planned to prevent it, does not allow the spouses the excuse that the act is still open to conception. Because, according to their premeditated plan and intent it is their hope that the marital act is not open to conception, and that is where the mortal sin lies.

For example, is a man who plots to murder another man innocent if an accident prevents him from murdering the man? Even though the murder did not occur, he is guilty because he wanted to murder him. Mortal sin is committed in the intent, even if for some reason the crime cannot be carried out. A married man desires to commit adultery with a woman. He attempts to carry out his plan, but God thwarts it, and he does not succeed. Is this man innocent because his plan and attempted act of adultery failed? No! He is guilty of the mortal sin of adultery because adultery was in his heart. He would have committed it if God did not prevent it. Our Lord Jesus Christ himself taught us this truth many times, "*I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.*" (Matthew 5:28) If after the man failed, he continued to plan and attempt to commit adultery with the woman, he would be guilty of mortal sin every time, whether the plan and attempt succeeds or not.

What is a plan? A plan is the words of a man that proceed from his mouth that come forth from his heart that he seeks to put into action. The root of every plan is in the heart. What is in the heart of spouses who plan to use physical contraceptive devices during the marital act, or plan to withdraw so as to make conception improbable, or plan to have marital relations only during the infertile period? In the heart of these spouses is the desire to have marital relations to satisfy their vile and perverse lust while having deliberately planned to prevent conception. Pope Pius XI in *Casti Connubii* describes what is in their heart, "**Offspring... they say is to be carefully avoided by married people... by frustrating the marriage act... [They] *deliberately* frustrate its natural power and purpose.**" Sin originates from what is in the heart. I ask spouses who practice NFP,

“What is in your heart when you practice NFP?” While engaging in the marital act, after having planned to do so only during the infertile period, ask yourself in the heat of your lust, “Am I not committing this very act with the explicit, deliberate, premeditated, planned intention of preventing conception while fulfilling my lust?” If your wish or prayer is to have relations and that conception does not occur, then you committed the mortal sin of contraception.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 1:17, A.D. 419: “**It is one thing not to lie [with one’s wife] except with the sole will of generating [children]: this has no fault.** It is another to seek the pleasure of the flesh in lying, although within the limits of marriage: this has venial fault [that is, venial sin as long as one is not against procreation]. I am supposing that then, **although you are not lying for the sake of procreating offspring,** you are not for the sake of lust obstructing their procreation by an evil prayer or an evil deed. Those who do this, although they are called husband and wife, are not [since they commit adultery in their marriage and a mortal sin]; nor do they retain any reality of marriage, but with a respectable name cover a shame [of an adulterous connection, which means that they sin mortally against the Sacrament of Marriage]. They give themselves away, indeed, when they go so far as to expose their children who are born to them against their will; for they hate to nourish or to have those whom they feared to bear. Therefore a dark iniquity rages against those whom they have unwillingly borne, and with open iniquity this comes to light; a hidden shame is demonstrated by manifest cruelty. Sometimes this lustful cruelty, or cruel lust, comes to this, that they even procure poisons of sterility, and, if these do not work, extinguish and destroy the fetus in some way in the womb, preferring that their offspring die before it lives, or if it was already alive in the womb to kill it before it was born. Assuredly if both husband and wife are like this, they are not married, [since they commit adultery in their marriage and a mortal sin against God] and if they were like this from the beginning they come together not joined in matrimony but in seduction. If both are not like this, I dare to say that either the wife is in a fashion the harlot of her husband or he is an adulterer with his own wife.”

All one needs to know if the sin of contraception has been committed is to ask oneself while engaging in the marital act, “Do I desire and hope conception takes place if God should grant it?” If you answer no, you committed the mortal sin of contraception. If you answered yes, while having planned by NFP for conception not to take place, you add a mortal sin of lying to the mortal sin of contraception. For if you really wanted conception to take place you would not have planned to prevent it.

It is the unwillingness to conceive a child while engaging in the marital act that constitutes the mortal sin of contraception, and if there was a premeditated plan to prevent conception, then the mortal sin is committed before the act as soon as the plan is consented to.

St. Augustine, *Against Faustus* 15:7, A.D. 400: “You [Manicheans] make your Auditors adulterers of their wives when they take care lest the women with whom they copulate conceive. They take wives according to the laws of matrimony by tablets announcing that the marriage is contracted to procreate children; and then, fearing because of your law [against childbearing]... they copulate in a shameful union only to satisfy lust for their wives. They are unwilling to have children, on whose account alone marriages are made. How is it, then, that you are not those prohibiting marriage, as the Apostle predicted of you so long ago [1 Tim. 4:1-4], when you try to take from marriage what marriage is? When this [childbearing] is taken away [by a deliberate plan], husbands are shameful lovers, wives are harlots, bridal chambers are brothels, fathers-in-law are pimps.”

Objection: Natural Family Planning (NFP) can be both sinful and not sinful. It is sinful if it is used as a method of contraception, which is to stop the chance of conceiving because children are not desired. It is not sinful if it is used because of a medical condition, such as the wife’s reproductive system is damaged placing her and her infant in danger of death if she was to conceive and bear children. In this case NFP is not used to prevent conception because children are not desired, but to prevent the possible death of the wife and infant.

Answer: The medical condition is no excuse.

Natural Family Planning is contraception. Therefore, it cannot be practiced for any reason. Pope Pius XI condemned contraception for any and all reason, no matter how grave, **specifically mentioning the medical excuse** of “difficulties... on the part of the mother” and the excuse of “difficulties... on the part of family circumstances.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 53-54), Dec. 31, 1930: “Others say that they cannot on the one hand remain continent nor on the other can they have children **because of the difficulties**, whether **on the part of the mother** or on the part of family circumstances. But, **no reason, however grave, may be put forward by which anything intrinsically against nature may become conformable**

to nature and morally good. Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children, those who in exercising it deliberately frustrate its natural *power* and *purpose*, sin against nature, and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

The thing that he is talking about that is “intrinsically against nature” is contraception and all the various forms and disguises it takes. If the mother and/or infant would be in danger of death due to pregnancy, and provided the couple doesn’t want to risk the death of the mother and/or infant, then the spouses must refrain from the marital act, not just during the fertile period but also the infertile period. Pope Pius XI refers to this as “virtuous continence.” Or, if they do engage in the marital act, they must not deliberately plan to prevent conception or deliberately plan to have relations only during known infertile periods. They must desire to have children if God wills they should have children, and they must bear the consequences of the wife and infant’s possible death if the wife gets pregnant, while favoring the life of neither if pregnancy occurs; and most importantly of all, they must never perform an abortion or in anyway murder the child in favor of the life of the mother in case a dangerous pregnancy occurs, but must risk the life of both while favoring the life of neither. Pope Pius XI sums this up as follows:

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 64), Dec. 31, 1930: “As to the ‘medical and therapeutic indication’ to which, using their own words, we have made reference, Venerable Brethren, however much we may pity the mother whose health and even life is imperiled in the performance of the duty allotted to her by nature, nevertheless, what could ever be a sufficient reason for excusing in any way the direct murder of the innocent? This is precisely what we are dealing with here. Whether inflicted upon the mother or upon the child, it is against the precept of God and the law of nature: ‘Thou shalt not kill’. The life of each is equally sacred, and no one has the power, not even the public authority, to destroy it... Holy Mother Church very well understands and clearly appreciates all that is said regarding the health of the mother and the danger to her life. And who would not grieve to think of these things? Who is not filled with the greatest admiration when he sees a mother risking her life with heroic fortitude, that she may preserve the life of the offspring which she has conceived? God alone, all bountiful and all merciful as He is, can reward her for the fulfillment of the office allotted to her by nature, and will assuredly repay her in a measure full to overflowing.”

Further, scripture teaches that a woman shall be saved through child-bearing (if she is Catholic and in the state of grace). Therefore, a good Catholic woman has absolutely

nothing to fear from child-bearing, even if her life is threatened: “***Yet she shall be saved through child-bearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.***” (1 Timothy 2:15)

If the mother or infant’s life is threatened by child bearing, then either the marital act is abstained from altogether by virtuous continence, or it is done with the hope of conception if God should grant it, being ready to bear the consequences of the death of the mother or the infant.

Objection: But we simply cannot afford more children, therefore we must use NFP. Our situation is clearly an exception...

Answer: “Difficulties” on the part of “family circumstances” and “sufferings of those parents who, in extreme want, experience great difficulty in rearing their children” are no excuses whatsoever for practicing contraception (Casti Connubii).

In reality, the economic excuse is nothing new; in fact, the Church has had to deal with it for thousands of years. For instance, Lactantius, an early Christian author, wrote in 307 A.D. on this very subject.

Lactantius, *Divine Institutes* 6:20: “[Some] complain of the scantiness of their means, and allege that they have not enough for bringing up more children, as though, in truth, their means were in [their] power... or God did not daily make the rich poor and the poor rich. Wherefore, if any one on any account of poverty shall be unable to bring up children, it is better to abstain from relations with his wife.”

In more recent times, Pope Pius XI specifically mentions the economic excuse and condemns it, along with all people who defend it.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 60-61), Dec. 31, 1930: “We are deeply touched by the sufferings of those parents **who, *in extreme want, experience great difficulty in rearing their children.*** **However,** they should take care lest the calamitous state of their external affairs should be the occasion for a much more calamitous error. **No difficulty can arise that justifies putting aside the law of God which prohibits all acts intrinsically evil.** There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the Grace of God,

fulfill faithfully their duties and preserve in wedlock their chastity unspotted. This truth of Christian faith is expressed by the teaching of the Council of Trent: ‘Let no one be so rash as to assert that which the Fathers of the Council have placed under anathema, namely that there are precepts of God impossible for the just to observe. God does not ask the impossible, but by His commands, instructs you to do what you are able, to pray for what you are not able that He may help you.’”

This condemns the extreme poverty excuse as well as all excuses. Pope Pius XI teaches that spouses who do not desire conception to take place during conjugal relations because of poverty, even if it is extreme, have no faith in God and that He can provide for them and regulate the size of their family, and they have also committed a mortal sin if they tried to prevent, or are against (either by thought or deed) the conception of a child in anyway, which is an intrinsically evil act.

He also warns that God will curse spouses for committing this mortal sin, and thus their problems will only get worse without God to help them. To their calamitous state (for example, extreme poverty), they would have added a calamitous error, mortal sin, and thus bring down God’s wrath upon themselves. For Pope Pius XI warns: “However, they should take care lest the calamitous state of their external affairs should be the occasion for a much more calamitous error.”

Objection: Pope Pius XII taught that NFP is lawful for at least certain grave reasons. So you have no right to condemn it, as he was the Pope.

Answer: Even Popes can be wrong in their fallible capacity.

It is true that Pope Pius XII taught that Natural Family Planning is lawful for certain grave reasons in a series of *fallible* speeches in the 1950’s. However, this does not justify NFP. Pius XII’s speeches were fallible, and were therefore vulnerable to error.

In studying papal errors throughout history in preparation for its declaration of papal infallibility, the theologians at Vatican I found that over 40 popes held wrong theological views. In a notorious case of papal error, Pope John XXII held the false view that the just of the Old Testament don’t receive the Beatific Vision until after the General Judgment (and this false view was later infallibly rejected by the Church and condemned as a heresy after he died, although the Pope was not obstinate nor condemned himself during his life). And many other errors have been held by various Popes, and also great scandals have been

caused by many bad Popes throughout the Church's 2000 year long history, as can be consulted in *The History of the Popes* book series. But none of these errors were taught by popes from the Chair of St. Peter in an infallible manner, just like Pius XII's speech to Italian midwives is not a declaration from the Chair of St. Peter.

One of the most notorious cases of papal error in Church history is the "Synod of the Corpse" of 897. This was where the dead body of Pope Formosus – who by all accounts was a holy and devoted pope – was condemned after his death by Pope Stephen VII for a number of supposed violations of canon law. Pope Sergius III was also in favor of the judgment, while later Popes Theodore II and John IX opposed it. This should show us very clearly that **not every decision, speech, opinion or judgment of a pope is infallible.**

Those who think that they are safe following something simply because it was endorsed by pre-Vatican II theologians or by Pope Pius XII in his fallible capacity are gravely mistaken. Even though the explosion of the Great Apostasy occurred at Vatican II, its momentum by a departure from the Faith was well in motion prior to Vatican II, as is evidenced from many pre-Vatican II books which promoted condemned heresy and modernism. Most of the priests had already fallen into heresy in the 1950's, as is proven by the fact that almost all of them accepted and embraced the new religion of the Vatican II Church when it was imposed.

The bottom-line remains that it is an infallible teaching of the Catholic Church that the primary end of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children. This is a *de fide* teaching of the Catholic Church; it is a dogma. Natural Family Planning subordinates the primary end of marriage and the conjugal act to other things and is therefore gravely sinful and forbidden.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 8), Dec. 31, 1930: "To take away from man the natural and primeval right of marriage, to circumscribe in any way the principal ends of marriage laid down in the beginning by God Himself in the words 'Increase and multiply,' is beyond the power of any human law. ... This is also expressed succinctly in the Code of Canon Law 'The primary end of marriage is the procreation and the education of children.'"

Objection: Pope Paul VI also taught that NFP is lawful in his encyclical *Humanae Vitae*. Surely, two Popes successively teaching the same thing on matters of morals cannot be

wrong. **God would not allow them to teach wrong.** Therefore, NFP is not wrong.

Pope Paul VI, *Humanae Vitae* (# 16), July 25, 1968: "... married people may then take advantage of the natural cycles immanent in the reproductive system **and engage in marital intercourse *only* during those times that are infertile, thus controlling birth** in a way which does not in the least offend the moral principles which We have just explained."

Answer: Yes, Antipope Paul VI explained correctly that NFP is birth control when he promoted it in his encyclical *Humanae Vitae*, as we saw above.

And regarding the objection that God would not allow errors or even heresies to be embraced by men in the Church, we must consider the following prophetic words from the Bible: "*there must be also heresies: that they also, who are approved, may be made manifest among you.*" (1 Corinthians 11:16-19) Haydock Commentary explains: "*There must be also heresies: By reason of the pride and perversity of man's heart; not by God's will or appointment; who nevertheless draws good out of this evil, manifesting, by that occasion, who are the good and firm Christians, [and who are not,] and making their faith more remarkable. (Challoner)*"

Despite the Magisterial teaching which condemns "Natural Family Planning", simple logic will tell Catholics that it's wrong. If the Church has condemned artificial contraception because it prevents the conception of offspring, why would it be permissible to do the same thing by means of a different method? In truth, Holy Scripture itself could not be more clear when it says that: "*thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.*" (Tobias 6:22)

Paul VI's endorsement of "natural" birth control, or NFP (as though there were something *natural* about constantly taking temperatures, consulting charts and jumping through other such hoops to determine the infertile periods), **is not the official position of the Catholic Church, but the official and accepted position of the heretical Vatican II sect.**

The bottom-line remains that it is an infallible teaching of the Catholic Church that the primary end of marriage (and the conjugal act) is the procreation and education of children. This is a *de fide* teaching of the Catholic Church; it is a dogma. **No Pope or law**

can change this dogma because dogmas never change. Dogmas are thus unchangeable, eternal truths revealed by God through scripture, the Natural Law and the Popes through their infallible capacity from the Chair of St. Peter; and they must be believed by all under pain of heresy and mortal sin and no one can ever deviate from these laws and truths without losing his faith.

Pope Pius X, *Lamentabile*, The Errors of the Modernists, July 3, 1907, #22: “**The dogmas which the Church professes as revealed are not truths fallen from heaven**, but they are a kind of interpretation of religious facts, which the human mind by a laborious effort prepared for itself.” – **CONDEMNED STATEMENT by Pope Pius X.**

As we can see here, **dogmas are truths fallen from heaven which cannot possibly contain error**. To better illustrate the point that dogmas can never change, consider the following example: The Catholic Church or a Pope could never officially hold or teach that which is against nature, such as the secular heresy that abortion is a human “right” or that homosexuality is “natural”. Similarly, a Pope could never proclaim as an infallible dogma (a dogma that must be believed by all the faithful under pain of heresy and mortal sin) any doctrine that would contradict an already established dogma of the Catholic Faith, such as a “dogma” that would deny the Divinity of Jesus Christ. That is common sense. Therefore, any “Pope” or so-called “Catholic Church” that would hold to such an error or declare such a “dogma” **would not be Catholic or the Catholic Church, but a heretic (an antipope) and a non-Catholic Church.**

Catholic Prophecy foretold that there would be a Great Apostasy and a counterfeit Church in the Last Days. Catholic prophecy and the New Testament paint a picture of the last days as a massive spiritual deception aimed to deceive those who intend to practice the true faith (the Catholic Faith), and which leaves the Earth with almost no one maintaining the true faith. So it is not at all impossible or strange that God would allow such a deception to occur. In fact, it was specifically predicted to occur. Did not Our Lord Himself prophesy that the true Faith would be almost extinguished when he comes back the second time to judge the living and the dead? Yes he did. “***But yet the Son of man, when he cometh, shall he find, think you, faith on Earth?***” (Luke 18:8)

The exact same message is heard in the *Church approved Revelation and Prophecy of Our Lady of La Salette*, which prophesies the exact same situation, warning us that: “**Rome will lose the Faith and become the seat of the Anti-Christ... the Church will be**

in eclipse [meaning that the Catholic Church will not be visible to most men due to something being in its way (i.e., the Vatican II sect) obscuring its sight].” (*Our Lady of La Salette*, Sept. 19, 1846)

Henry Edward Cardinal Manning, *The Present Crisis of the Holy See*, 1861, London: Burns and Lambert, pp. 88-90: “The apostasy of the city of Rome from the vicar of Christ and its destruction by Antichrist may be thoughts so new to many Catholics, that I think it well to recite the text of theologians of greatest repute. First Malvenda, who writes expressly on the subject, states as the opinion of Ribera, Gaspar Melus, Biegas, Suarez, **Bellarmino** and Bosius that **Rome shall apostatize from the faith, drive away the Vicar of Christ** and return to its ancient paganism. ... Then the Church shall be scattered, driven into the wilderness, and shall be for a time, as it was in the beginning, invisible hidden in catacombs, in dens, in mountains, in lurking places; for a time it shall be swept, as it were from the face of the earth. **Such is the universal testimony of the Fathers of the early Church.**”

Thus, this is the kind of spiritual deception we’re talking about here—that would occur in the last days, in our days. Mortal sins such as NFP (which is no different from artificial contraception in intent), and other sins, especially sexual sins, and immodest dress, are undoubtedly major causes for why most people have been entirely abandoned by God.

2 Peter 2:1-5 “But there were also false prophets among the people, even as there shall be among you lying teachers, who shall bring in sects of perdition, and deny the Lord who bought them: bringing upon themselves swift destruction. And many shall follow their riotousnesses, through whom the way of truth shall be evil spoken of. And through covetousness shall they with feigned words make merchandise of you. Whose judgment now of a long time lingereth not, and their perdition slumbereth not. For if God spared not the angels that sinned, but delivered them, drawn down by infernal ropes to the lower hell, unto torments, to be reserved unto judgment: And spared not the original world, but preserved Noe, the eighth person, the preacher of justice, bringing in the flood upon the world of the ungodly.”

In the Gospel, Jesus Christ not only informs us that in the last days the true faith would hardly be found on the Earth, but that “in the holy place” itself there will be “the abomination of desolation” (Mt. 24:15), and a deception so profound that, if it were possible, even the elect would be deceived (Mt. 24:24). St. Paul says that the man of sin will sit “in the temple of God” (2 Thess. 2:4). The Apocalypse describes in detail the Whore of

Babylon, a false bride (i.e. a Counter Church) which arises in the last days in the city of seven hills (Rome) and which spreads spiritual fornication all over the Earth. The fact that the last days are characterized by a spiritual deception intending to ensnare Catholics proves, rather than disproves, the authenticity of the Catholic Church.

For more information, please consult the texts: [The Great Apostasy and a counterfeit Church predicted in the New Testament and in Catholic Prophecy](#); and: [Is the Vatican II sect the Whore of Babylon prophesied in the Apocalypse?](#)

These articles gives the stunning evidence that the Vatican II sect, a counterfeit Church which opposes the true Catholic Church in the last days, is the Whore of Babylon prophesied in Apocalypse chapters 17 and 18.

Pope Leo XIII's Supernatural Revelation is also a great example and proof that the Vatican II Church is not the Catholic Church: [Pope Leo XIII's supernatural experience and Original Prayer to St. Michael prophesying an apostasy in Rome in the last days](#)

Now, Paul VI was the man who claimed to be the head of the Catholic Church from June 21, 1963 to August 6, 1978. He was the man who promulgated the [Second Vatican Council](#) and the [New Mass](#). Paul VI solemnly ratified all 16 documents of Vatican II. It is not possible for a true Pope of the Catholic Church to solemnly ratify teachings that are heretical. The fact that Paul VI did solemnly ratify the heretical teachings of Vatican II proves that Paul VI was not a true pope, but an antipope.

It's important to keep in mind that Paul VI was the one who gave the world the [New Mass](#), the other new "sacraments," and the heretical teachings of Vatican II (i.e. religious liberty, salvation outside the Church, esteem for false religions, prayer and divine worship with false religions, NFP, etc). If you go to the New Mass or embrace the teachings of Vatican II, **the confidence that you have that these things are legitimate is directly connected to the confidence that you have that Paul VI was a true Catholic Pope.**

You can read an expose of the amazing heresies of Antipope Paul VI in the article: [The Heresies of Paul VI](#). The article will show, from his official speeches and writings, that Paul VI was a complete apostate who was not even remotely Catholic. All of the official speeches and writings of the men who claim to be pope are contained in the Vatican's weekly newspaper, *L' Osservatore Romano*. The Vatican has reprinted issues of their newspaper from April 4, 1968 to the present. From those speeches, one will see that Paul VI was not a

true pope because of the irrefutable and undeniable evidence that he was a complete heretic and an apostate.

Objection: The Pope in his teaching to the universal Church on matters of Faith and morals cannot lead us astray. Pope Pius XII placed the teaching to midwives in the *Acta*, thus making it universal, since it was sent to all the bishops of the world. An honest person would realize that Catholics learn from the Pope, and submit to his judgments. If you refuse to believe Pius XII's authoritative teaching, it is the matter for mortal sin. You should not be quick to judge a bad motive on Catholics who submit to the Pope. It is necessary for one's salvation to submit to the Pope, and you are advocating rebellion. Pope Pius XII's speech to midwives is an authoritative statement. Learn from the Pope, love the Pope, and never dissent from the Pope. There is no holiness where there is dissent from the Pope. The Pope's teaching on the lawful use of the sterile times was not an *ex Cathedra* pronouncement, therefore it is not infallibly true, but it is infallibly safe since he made it universal. All teachings of the Fathers must be understood and interpreted through the teaching of the magisterium. Our Lord commissioned St. Peter and his successors. The Papal office is an office created by God Himself, and it cannot fail and those that sit in that office cannot lead Catholics astray. The office protects the Pope. Pope Pius XI and Pius XII have spoken on this issue, the matter is settled. To rebel against the Pope's teaching is to foster schism. You need to submit and obey by believing what these Pope's have taught. A refusal to assent to Pius XII's teaching is mortally sinful; and it is schism, and therefore you are outside the Church.

Answer: It is an easily proven fact of history that fallible people in the Church as well as fallible statements by the Popes can lead us astray and teach error. Indeed, even the Pope himself is only infallible when speaking from the Chair of St. Peter.

First, Pope Pius XII's statement is not an authoritative statement as this objection falsely claims. In fact, it is not even an encyclical! **Rather, all it is is simply a heretical and fallible *speech to midwives* that also directly contradicts the Holy Bible, Apostolic Tradition, as well as the unanimous teaching of the Popes, Fathers, and Saints of the Catholic Church from the beginning, as we have seen in this article. In truth, nothing more than this should be needed to be said to an honest person than to point out to him *that the Church has always rejected every form of birth-control for 2000 years*.** Furthermore, in contrast to Pope Pius XII's *fallible statement* concerning NFP, Pope Pius XI's encyclical *Casti Connubii* **is an infallible declaration** from the Chair of St. Peter that directly condemns as a mortal sin all kinds of birth control, which of course includes NFP.

Second, a fallible statement cannot be “*infallibly safe*”! That a normal person even makes such a directly contradictory statement in the same sentence makes one question the sanity or honesty of those people who make this argument. Indeed, this perverse and false argument could not be made more false or erroneous even if one tried to.

It is also a known fact that Pope John XXII taught heresy in a sermon, yet this false argument denies that Pope Pius XII could do the same in his speech to midwives, even though his speech to midwives is just as fallible and in no way different from Pope John XXII’s fallible, condemned and heretical sermon. If Pope John XXII could teach heresy in a sermon not intended to be the universal or infallible teaching of the Catholic Church, then so could Pope Pius XII in his speech to midwives that was also not intended to be made universal and infallible even in the first place. It is clearly evil and false to claim otherwise and to give the Pope infallibility outside of infallibility — which obviously is a ridiculous and false argument — and in this way make his statement out to be more than what it really is.

Third, it is claimed that Pope Pius XII placed the teaching to midwives in the *Acta* (the Vatican’s official organ for publishing authentic documents and speeches) thus making it universal, since it was sent to all the bishops of the world. But where is the proof that Pope Pius XII ever did this? We have never seen this proof nor has it ever been provided by anyone so far even though we have asked for it specifically; hence that it is still not even certain or a fact that it was ever put in the *Acta* at all.

But even if it was put in the *Acta*, it is still ***not known that the Pope himself put it there***. Anyone of his subjects with the authority to do so could have put it in the *Acta* themselves without the pope knowing it or even intending it. Indeed, if the heretics who use this false objection cannot even prove that the Pope himself put it in the *Acta*, then their supposed “evidence” is even more worthless.

But even if Pope Pius XII himself did put it in the *Acta*, and this could be proven, **the evidence would still be fallible! That’s the point. It’s fallible.** Indeed, this argument even admits that the evidence is *fallible*, yet, in its sheer stupidity, it perversely makes it out to become “*infallibly safe*”, teaching that: “*The Pope’s teaching on the lawful use of the sterile times was **NOT an ex Cathedra pronouncement, therefore IT IS NOT INFALLIBLY TRUE, but it is infallibly safe since he made it universal.***”

Just because a teaching of a Pope is universal doesn’t make it *infallible* or *infallibly safe*.

Infallibility must also be invoked by the Pope (and the Pope must meet certain requirements) in order for his teaching to become “infallibly safe”. Otherwise it is always liable to error. Thus, since a Pope is only infallible when [speaking from the Chair of St. Peter and when fulfilling certain conditions](#) — and since popes have been allowed to fall into errors in the past by God in their fallible capacity — this proves that it’s entirely possible for a valid Pope to teach grave errors or even heresy on faith or moral matters in his *fallible* capacity, and that it’s possible God could allow such a thing to occur in the last days.

If Pius XII’s speech to midwives is not infallible, then it cannot be “*infallibly safe*”. How can something be “*infallibly safe*” when it **so obviously contradicts 2000 years of Catholic teaching and tradition, in addition to the infallible decree in the encyclical *Casti Connubii* of Pope Pius XI, that condemns as a mortal sin all forms of birth-control, which of course includes NFP?** No heretic has ever been able to answer this question or with any Church teaching. All they ever say is that *it cannot be wrong* and that *God could or would not allow such an error to be taught*. **However, as we have already seen, this can indeed happen and God has allowed it to happen. In fact, it was even foretold that it would happen in the last days, but the heretics just refuse to believe it in this case since they want to believe in and defend this vile doctrine.**

The fact that God would allow the Popes, Fathers and Saints of the Church to teach for about 2000 years that all forms of birth control (which includes NFP) is mortally sinful, and that thus those who are using this false argument about NFP have to hold that the whole Church erred in 2000 years, in addition to having to argue that the infallible decree of Pope Pius XI in *Casti Connubii* is false, or that it doesn’t mean what it actually says when it teaches that no excuse (not even starvation or death) can be used to prevent procreation, does not seem to move these bad willed people one bit, sad to say.

Again, a *fallible* statement (Pope Pius XII’s Speech to midwives) cannot contradict an *infallible* decree of the Catholic Church (*Casti Connubii* and the *unanimous consent of the Fathers*). Yet, this is the most common and dishonest tactic used by the heretics, that is, that they always cling to the *fallible*, presenting it as if it outweighs or precedes the *infallible*. **Only a faithless heretic would even try to argue against the *infallible* dogmas of the Church with *fallible* speeches or texts that prove nothing. But this evil tactic is so common and persistent among the false traditionalist groups that it’s almost impossible to get through to them. Only a condemned person would fail to understand this or refuse to see it when it can be proven that popes in the past have taught heresies and been wrong in many instances. In truth, to**

make *fallible* out to become *infallibly safe* is one of the most perverse, evil and false arguments that we have heard so far in defense of this heresy.

Those people who perversely want to argue that God approves of birth control or of methods that encourages people to try to avoid God sending them new life, are nothing less than sacrilegious blasphemers and mortal enemies to God's Holy and Chaste Word in the Bible: "*And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.*" (The Holy Bible, Tobias 8:9)

Fourth, concerning the statement that: "*The Papal office... cannot fail and those that sit in that office cannot lead Catholics astray. The office protects the Pope.*" It is a fact that God has allowed a Pope (in his fallible capacity) to teach error and to lead Catholics astray in our days—the last days—mainly because people have rejected Him, His dogmas and the Natural Law written in their hearts. And since they love the world and the pleasures of the world more than they love God (2 Timothy 3:1-5), God has rightly rejected them.

Is it reasonable to believe that God would have allowed His Church to be eclipsed like this by the Whore of Babylon (the Vatican II sect) unless the majority of Catholics were already bad or displeasing to Him? Of course not. Indeed, we learn from Jacinta herself – the Prophetess of Fatima – that even before Vatican II, almost all people were in a state of damnation; and it is just a fact that the people of that time were many times more virtuous than the "Catholics" of our own time. "**Jacinta, what are you thinking of?**" Jacinta, the prophetess and seer of Fatima replied: "**About the war which will come. So many people will die, and almost all of them will go to hell!**" Consider that this statement by Jacinta was made *before* the Vatican II revolution. And many Catholic nations participated in the war. Yet almost all Catholics were damned. Are you any better than they were?

Some things that God has permitted to occur in His Church before the Great Apostasy, among other things have been: 1) a universal Arian crisis where about 98% of all bishops became Arian and almost everyone who claimed to be a Catholic became Arian; 2) a Great Western Schism lasting 39 years—Massive confusion, multiple antipopes, antipopes in Rome, an antipope recognized by all the cardinals; and 3) bad priests, bad bishops, bad popes giving bad examples, causing scandal and teaching grave errors and even heresies later condemned by the Church, and other bad people in the Church in general that has led people astray by their evil teachings and bad examples.

In truth, if one doesn't have dogmatic teaching backing up one's assertions, one shouldn't say what God **would** or **would not** allow to happen in the Great Apostasy, or that He would not allow a faithless, godless people that rejects Him, and that loves pleasure more than they love Him, to *receive the fruits of their sins* and their *own evil ways* (Proverbs 1:31; Proverbs 14:14), just as they *desired* (2 Timothy 3:1-5) and in fact *deserves* as a recompense for their evil crimes (Proverbs 1:25).

That most people have rejected the Faith (and the Natural Law) is proven by Our Lord's words in Luke 18:8, where He even questions if anyone will have the faith when He comes back to judge the world: "*But yet the Son of man, when he cometh, shall he find, think you, faith on earth?*"

Fifth, Do not let yourself be deceived by the lie that if you reject Pius XII's *fallible* and *erroneous* speech to midwives (which is in no way different from John XXII's heretical and condemned sermon), **this means you reject the Church and commit mortal sin!** The objection said: "*If you refuse to believe Pius XII's authoritative teaching, it is the matter for mortal sin. ... You need to submit and obey by believing what these Pope's have taught. A refusal to assent to Pius XII's teaching is mortally sinful; and it is schism, and therefore you are outside the Church.*" We have already seen that the Church dogmatically teaches that no one is allowed in anyway to deviate from the Church's infallible and official teachings, and that not even the Pope himself or anyone else can contradict Her teachings. This truth about the Church's dogmatic and unchangeable teachings is so obvious that the Church Herself has declared that *even the Pope himself may* be resisted or contradicted "**if he be found to have deviated from the [Catholic] Faith.**"

Pope Paul IV, *Cum Ex Apostolatus Officio* (# 1), Feb. 15, 1559: "In assessing Our duty and the situation now prevailing, We have been weighed upon by the thought that a matter of this kind [i.e. error in respect of the Faith] is so grave and so dangerous **that the Roman Pontiff, who is the representative upon earth of God and our God and Lord Jesus Christ**, who holds the fulness of power over peoples and kingdoms, who may judge all and be judged by none in this world, **may nonetheless be contradicted if he be found to have deviated from the Faith.**"

This teaching of Pope Paul IV in *Cum Ex Apostolatus Officio* above of course also answers the heretical statement which said that: "*An honest person would realize that Catholics learn from the Pope, and submit to his judgments. ... It is necessary for one's salvation to*

submit to the Pope, and you are advocating rebellion. ... Learn from the Pope, love the Pope, and never dissent from the Pope. There is no holiness where there is dissent from the Pope. ... **To rebel against the Pope's teaching is to foster schism.**" According to the heretics' logic in this objection, since John XXII was the Pope, if his heretical sermon would have been put in something equivalent to the *Acta* at his own time, we would have no right to contradict and rebel against his heretical teaching, and it would have to be considered to "foster schism" to choose to rebel against his heretical teaching, and – according to the heretics – **we would have to believe in and submit to his heretical and condemned teaching.** This is the inescapable and illogical conclusion that the heretics would have to come to if they actually were consistent with their own teaching and followed it to its full extent *as they claim we must do when the pope is making a statement that they deem to be authoritative.*

As we have seen already, to openly disagree with the pope when he teaches manifest error is **not** to advocate rebellion or to commit schism as the heretics make it out to be, but it is in fact the exact opposite, since if you follow and adhere to this new teaching, **you evidently and directly reject and rebel against the infallible definitions of the Church** – *The Council of Trent, Vatican I* and the unanimous consent of the Fathers, in addition to Pope Pius XI's dogmatic encyclical *Casti Connubii* – all of which unanimously condemn Pius XII's fallible and erroneous teaching on NFP, as well as all other heretical teachings on birth control.

It should be clear by now that what has been stated above is absolutely true, and in fact, infallibly safe, and anyone who is honest while reading this will of course agree with it. Indeed, it is very easy to understand that it is infallibly safe to believe what has always been believed unanimously by the whole Church since the beginning. It is **not, as the heretics make it out to be, infallibly safe to believe in a new teaching which not a single Pope, Father or Saint ever has believed in or taught before – until just prior to the Great Apostasy. Anyone with even a little honesty left in his soul will of course understand that this is true.**

Objection: I have read many Catholic books approved by the Church that teach timing-based methods of contraception, or NFP. These Catholic books teaching timing-based methods of contraception also had Nihil Obstat Church imprimaturs -- many of which was obtained *before* Vatican II. This clearly shows that these contraceptive methods were permitted by the Church then as well as now. If NFP or timing-based methods of contraception were not the accepted or official teaching of the Church, these books would never have been approved nor would these theologians have wasted their time writing on

contraception, or NFP.

Answer: Nihil Obstat Church imprimaturs are not infallible; and all heretical so-called theologians' opinions are worthless!

In reality, there are a lot of heretical imprimatured books. It is illogical to presume that a Pope reads and thus personally approves all official decrees and responses from the Roman Congregations, along with all unofficial ones attributed to the Roman Congregations found in the many books that publish them, along with reading all books in the world with imprimaturs, along with ruling the Church spiritually and temporally, along with sanctifying his own soul by prayer and meditation, along with sanctifying Catholics as the chief shepherd, and along with calling non-Catholics to conversion.

Pope St. Pius X testifies to the impossibility of a pope's inspection of every imprimatured book, even with the help of the Holy Office, and also testifies that there were many bad books that were given imprimaturs.

St. Pope Pius X, *Pacendi Dominici Gregis*, A.D. 1907: "51. We bid you do everything in your power to drive out of your dioceses, even by solemn interdict, any pernicious books that may be in circulation there. The Holy See neglects no means to put down writings of this kind, but **the number of them has now grown to such an extent that it is impossible to censure them all**. Hence it happens that the medicine sometimes arrives too late, for the disease has taken root during the delay. We will, therefore, that the Bishops, putting aside all fear and the prudence of the flesh, despising the outcries of the wicked, gently by all means but constantly, do each his own share of this work, remembering the injunctions of Leo XIII in the Apostolic Constitution *Officiorum*: "Let the Ordinaries, acting in this also as Delegates of the Apostolic See, exert themselves to prescribe and to put out of reach of the faithful injurious books or other writings printed or circulated in their dioceses." In this passage the Bishops, it is true, receive a right, but they have also a duty imposed on them. Let no Bishop think that he fulfills this duty by denouncing to us one or two books, while a great many others of the same kind are being published and circulated. Nor are you to be deterred by the fact that a book has obtained the Imprimatur elsewhere, both because this may be merely simulated, and because it may have been granted through carelessness or easiness or excessive confidence in the author as may sometimes happen in religious Orders."

The same logically applies to the official Roman Congregations' decrees and responses, and more so to the unofficial decrees and responses found in the many books that list them.

Also consider our Lady's prophecy in the *Church approved apparition of La Salette*:

“Bad books will abound over the earth, and the spirits of darkness will everywhere spread universal relaxation in everything concerning God’s service...” (Prophecy of La Salette, 19th of September 1846)

Yet many “Natural Family Planning” supporters resort into quoting fallible and heretical theologians who support the contraception heresy of NFP, also known as the Rhythm Method, who lived either before or after the heretical Second Vatican Council. Their opinions are utterly worthless and totally heretical. **God has already spoken by the mouth of Pope Pius XI in *Casti Connubii*, infallibly declaring that all forms of Contraception, including NFP, is heretical and a mortal sin – and nothing can change that fact!** The Great Apostasy—Vatican II, the Conciliar Church, and her apostate antipopes—did not come about overnight.

Objection: But my traditional priest instructed me in NFP...

Answer: **Satan instructs people in NFP.**

When the blind lead the blind they both fall into the pit. Couples who use NFP know that they are committing a sin. It is written on their hearts. They don't need a priest to tell them that it's wrong. Yes, the priests who obstinately instruct people that NFP is okay and defend this birth control method are also guilty, but this does not take away the responsibility of the couples who follow their bad advice.

Pope Pius XI teaches there are no exceptions and no excuses. No excuses, even if your priest or bishop said it can be used.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 57), Dec. 31, 1930: “We admonish, therefore, priests who hear confessions and others who have the care of souls, in virtue of Our Supreme authority and in Our solicitude for the salvation of souls, not to allow the faithful entrusted to them to err regarding this most grave law of God; much more, that they keep themselves immune from such false opinions, in no way conniving in them. If any confessor or pastor of souls, which may God forbid, lead the faithful

entrusted to him into these errors, or should at least confirm them by approval or by guilty silence, let him be mindful of the fact that he must render a strict account to God, the Supreme Judge, for the betrayal of his sacred trust, and let him take to himself the words of Christ: “They are blind and leaders of the blind: and if the blind lead the blind, both fall into the pit.”

This is why we stress that those who are contributing money to or who receive the sacraments from heretical or schismatical priests who promote or accept heresies such as NFP or any other condemned heresy must cease immediately if they don't want to share in their sin and follow them to Hell, since these priests are leading souls to Hell.

This includes the priests of the Vatican II sect, the Society of St. Pius X, the Society of St. Pius V, the C.M.R.I and almost all independent priests in this time of the Great Apostasy.

Objection: Both of the Sacred Penitentiary's Responses of the years 1853 and 1880 taught that NFP is allowed for married spouses, and so, you have no right to reject the Church's teaching on this matter.

Answer: The 1853 and 1880 responses are not only unofficial and fallible, but they are also illogical and heretical, and they do not even defend the current practice of NFP, as we will see.

In this section, we will refute a specific argument in favor of NFP promoted by various heretics and heretical sects posing as “traditional Catholics,” priests, and even bishops. Precisely because these people claim to be traditional Catholic and hold the true Faith, it is especially important to refute their arguments. One such heretical individual bent on murdering and deceiving souls is the heretical so-called Bishop Mark. A. Pivarunas of CMRI, a sedevacantist religious so-called community. However, Mark. A. Pivarunas' “evidence” that defends NFP is neither infallible nor official nor certified as authentic. It is also ambiguous and contradictory.

There was a need in the Church for an organ that contained the official decrees and responses from the Roman Congregations because many decrees and responses were fraudulent or doubtful.

Therefore, the Roman Congregations needed an official organ in which to publish their decrees and responses that would guarantee authenticity. Authentic and official decrees

and responses from the Roman Congregations are found in the *Acta Sanctae Sedis* (ASS) from 1904 to 1908 and in the *Acta Apostolicae Sedis* (AAS) from 1909 onward.

The Catholic Encyclopedia, 1907, *Acta Sanctae Sedis*: “A Roman monthly publication containing the principal public documents issued by the Pope, directly or through the Roman Congregations. It was begun in 1865, under the title of ‘*Acta Sanctae Sedis in compendium redacta, etc.*’, and was declared, 23 May, 1904, an organ of the Holy See to the extent that all documents printed in it are ‘authentic and official.’... On the Roman Congregations: Editors of periodicals on ecclesiastical subjects have been allowed for several years back to publish in their magazines the acts of the Congregations, and one of these periodicals, *Acta Sanctae Sedis*, has received the privilege of being declared ‘authentic and official for publishing the acts of the Apostolic See’ (S.C. de Prop. Fid., 23 May, 1904).”

The 1917 Code of Canon Law, Canon 9: “The laws issued by the Holy See are promulgated by being published in the official organ of the Holy See, the *Acta Apostolicae Sedis*, unless in particular cases another mode of promulgation is prescribed.”

A Practical Commentary: “The publication of the *Acta Apostolicae Sedis* began in January, 1909, and from the very beginning it was declared the official organ of the Holy See. [Footnote: The Constitution ‘Promulgandi’ of Pius X, Sept. 29, 1908; *Acta Ap. Sedis*, I, 5.]”

Consequently, any so-called Holy Office decree or response that exists outside these organs, the *Acta Apostolicae Sedis* (ASS) from 1904 and the AAS from 1909, is not certified as authentic and is not official. (Hereafter I will simply refer to these documents as unofficial while understanding that they are also not certified as authentic.) Hence, Mark. A. Pivarunas’ argument has no credibility because it rests on responses that are not official and cannot be certified as authentic.

Official Roman Congregations’ decrees and responses are also fallible

Even if Mark. A. Pivarunas produced the official Roman Congregations’ decrees or responses defending NFP, that does not help his case because they are also fallible.

The Catholic Encyclopedia, 1913, *Infallibility*: “Proof of Papal Infallibility - The pope, of course, can convert doctrinal decisions of the Holy Office, which are not in

themselves infallible, into ex cathedra papal pronouncements...”

The Catholic Encyclopedia, 1913, *Acts of the Roman Congregations*: “...(b) Authority of doctrinal decrees - Doctrinal decrees are not of themselves infallible; the prerogative of infallibility cannot be communicated to the Congregations by the Pope.”

People that calls themselves Catholic, I believe, would agree with this. Consequently, they would also have to believe that the unofficial evidence that he uses to defend NFP is likewise fallible.

The 1853 response

The source

The 1853 response is one such piece of incredible evidence. The source quoted, a local moral theology book, is not a first hand source for a Sacred Penitentiary (a Roman Congregation) response. Therefore, it is an unofficial and fallible response. And even if it were an official response, it would still be fallible. That is the main point: the evidence is fallible.

The meaning

The meaning of the response is ambiguous. While it has two interpretations, heretical and orthodox, one cannot be certain of either.

Mark A. Pivarunas, *On the Question of Natural Family Planning*: “The very concept of “rhythm” was first considered by the Catholic Church in 1853. The Bishop of Amiens, France, submitted the following question to the Sacred Penitentiary:

“[Q.] Certain married couples, relying on the opinion of learned physicians, are convinced that there are several days each month in which conception cannot occur. Are those who do not use the marriage right except on such days to be disturbed, especially if they have legitimate reasons for abstaining from the conjugal act?”

Mark A. Pivarunas: “On March 2, 1853, the Sacred Penitentiary (during the reign of Pope Pius IX) answered as follows:

“[A.] Those spoken of in the request are not to be disturbed, providing that

they do nothing to impede conception.”

The first part of the response seems to allow for the contraceptive method of NFP, but the second part does not by saying the spouses can “do nothing to impede conception.”

The purpose of NFP is to impede conception when the spouses have conjugal relations. If spouses come together only during the infertile period with the purpose of preventing conception, they are clearly attempting to impede conception. Therefore, the seemingly heretical first part of the response contradicts the orthodox second part.

I will now present a possible orthodox interpretation.

There are non-sinful reasons why spouses cannot have relations during known fertile periods, such as the husband is on a business trip or one spouse is sick, etc. Because they did not deliberately impede the fertile period for the purpose of preventing conception, they can have relations during the known infertile period without sinning, even though they did not have relations during the fertile period. For instance, if a husband is away from home during his wife’s known fertile period and returns to his wife during her known infertile period, he can still have conjugal relations with her without sinning as long as he did not deliberately avoid the fertile period for the purpose of preventing conception. In this case the spouses did not sin, even though they had marital relations only during the wife’s known infertile period. Pope Pius XI specifically refers to this fact in his encyclical, *Casti Connubii*.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “Nor are those considered as acting against nature who, in the married state, use their right in the proper manner, although on account of natural reasons either of time or of certain defects, new life cannot be brought forth. For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider, **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [PROCREATION OF CHILDREN] AND SO LONG AS THE INTRINSIC NATURE OF THE ACT IS PRESERVED.**”

Pope Pius XI says that the “primary end,” that is, bearing children, must be desired and preserved; therefore, the spouses must not do anything that is against the primary end of marriage, that is, the procreation and education of children.

Nowhere does Pius XI teach that spouses can deliberately avoid the wife's fertile period in order to prevent conception when they come together during the infertile period. He is only teaching that spouses can have conjugal relations during the known infertile period or if one of the spouses has a defect, a barren womb or sterile seed. And, he clearly adds that even then they must be "subordinated to the primary end [bearing children]."

The spouses must conform to the intrinsic nature of the act by being open to conception both in mind and deed. If they are not, they are denying the intrinsic nature of the act.

The last part of the 1853 response, "provided they do nothing to impede conception," supports the orthodox interpretation. There can be no act, plan, or desire to impede conception when the marital act takes place. The spouses must always desire to have children if God wills they should have children, even if conception is improbable or impossible (such as in a barren womb). The 1853 response clearly says that no action may be taken by the spouses that would impede conception: "*[A.] Those spoken of in the request are not to be disturbed, providing that they do **nothing** to impede conception.*" All impediments are condemned. The goal of NFP is to impede conception when the spouses engage in the marital act.

The decree does not specify any specific type of impediment. It condemns all impediments. The point of the response is if spouses are going to have relations during known infertile periods, they must still be subordinated to the primary purpose of marriage, the procreation and education of children, and thus cannot do or have done anything that would impede or prevent it.

The 1880 response

The source

No doubt, there were those who interpreted the 1853 response in a heretical way. Yet, NFP defenders knew they needed to be more specific so there would be no doubt that NFP, according to them, is not sinful. The 1853 response did not say anything about the spouses deliberately avoiding the fertile period and only having conjugal relations during the wife's infertile period with the purpose of preventing conception. This motive is not mentioned in the 1853 question and is even condemned in the last sentence, which says, "providing that they [spouses] do nothing to impede conception."

Therefore, the NFP defenders needed a decree or response that specifically mentions and justifies the motive of preventing conception while leaving out the part about spouses not

impeding conception. Digging deep in their hat of tricks, they found what they believe defends their heresy in one response (found in two unofficial sources) that supposedly refers to a response from the Sacred Penitentiary.

The meaning

The NFP defenders have another serious problem with this so-called evidence—this fallible 1880 response. It is ambiguous, confusing, and contradictory, and it even condemns Mark. A. Pivarunas' idea of NFP.

Mark A. Pivarunas, *On the Question of Natural Family Planning*: “Another reference to rhythm appeared in 1880. Fr. Le Conte submitted the following questions to the Sacred Penitentiary:

“[Q.] Whether married couples may have intercourse during such sterile periods without committing mortal or venial sin?”

“Whether the confessor may suggest such a procedure either to the wife who detests the onanism of her husband but cannot correct him, or to either spouse who shrinks from having numerous children?”

Mark. A. Pivarunas: “The response of the Sacred Penitentiary (during the reign of Pope Leo XIII), dated June 16, 1880, was:

“[A.] Married couples who use their marriage right in the aforesaid manner are not to be disturbed, and the confessor may suggest the opinion in question, cautiously, however, to those married people whom he has tried in vain by other means to dissuade from the detestable crime of onanism.”

1) If this fallible response is meant to allow NFP, it only allows it as a substitute for the husband's obstinately sinful Onanism (withdrawal during the marital act by the husband), which presents serious dilemmas.

2) If the husband is not obstinate and repents of his sin of Onanism, then the spouses cannot use NFP, which is how this response has to be interpreted. Let me explain. The first part of the Sacred Penitentiary's response was only addressed to Conte's first question: *“Whether married couples may have intercourse during such sterile periods without **committing mortal or venial sin?**”* As we have seen already, there is no sin in having marital relations during known infertile periods provided conception is not deferred

deliberately. That is why the Sacred Penitentiary answered favorably in their first part of the response: “*Married couples who use their marriage right in the aforesaid manner are not to be disturbed*”. This response, however, was only directed at Conte’s first question, and hence it cannot be used to support NFP.

The second part of the response which supports NFP only allows it in case of Onanism: “... and the confessor **may suggest the opinion in question**, cautiously, however, **to those married people** whom he has tried in vain by other means to dissuade from **the detestable crime of onanism**.” Since the Sacred Penitentiary made no further mention of Conte’s other statement, “*Whether the confessor may suggest such a procedure... to either spouse who shrinks from having numerous children?*” this means that they only allowed the confessor to suggest deliberate sterile relations in case of Onanism. Since they made no mention of those who “shrinks from having numerous children”, one cannot use this response in favor of NFP in any other case than Onanism. So the only non-sinful use of NFP, according to this response, would be if the husband obstinately commits the sin of Onanism. If not, the confessor cannot even suggest the use of NFP. Therefore, according to this response, NFP cannot be used for any other reason put forward by NFP defenders.

3) The 1880 response appeased stiff-necked sinners by rewarding their obstinate disobedience to God and their confessors. If the obstinate sinner does not listen to the confessor, the confessor must pander to the sinner. Instead of punishing him, the confessor rewards him with another sinful contraceptive method. It is like saying that it is better for a single man to fornicate with an unmarried woman than a married woman because there is no additional sin of adultery. Both actions are mortally sinful. It is like a confessor telling an alcoholic who drinks hard liquor that he will not sin if he gets less drunk by using soft liquor, such as beer or wine. The purpose, getting drunk, remains the same in both cases. Since when do God and His representatives compromise faith and morals by appeasing obstinate sinners? The proper action for a good confessor in such a case is to forbid the wife to have relations with her husband under pain of sin until he repents of his sin and thus promises to no longer use Onanism, NFP or artificial contraception. To conclude, this 1880 response is not only unofficial and fallible, but it is also illogical and heretical, and it does not even defend the current practice of NFP.

QUESTIONS AND ANSWERS

Question: Is it sinful to have sterile relations during breast-feeding?

Answer: A natural consequence of breast-feeding is that the mother is infertile while breast-feeding. The only just reason for breast-feeding is for the nourishment of the infant. The sin of contraception is committed if at anytime that just reason – breast-feeding to nourish the infant – is perverted by being replaced with the unjust reason of having relations without the possibility of conception. The fact that conception cannot take place is naturally beyond the control of the spouses during this period of time. The very second spouses use breast-feeding to maintain the infertile period so as to prevent conception when they have relations, they commit the mortal sin of contraception. They have replaced the only just and natural reason for breast-feeding, which is nourishment of the infant, with the unjust and unnatural reason of deliberately using it to maintain the infertile period so conception will not take place when they have sexual relations. Breast-feeding, when perverted in this evil manner, is used as a contraception. It is also best to remain chaste during this period.

Pope St. Gregory the Great, *Epistle To Augustine, Bishop of the English* (c. 597 A.D.): “Further, her husband ought not to cohabit with her till that which is brought forth be weaned. But an evil custom has arisen in the ways of married persons, that women scorn to nurse the children whom they bring forth, and deliver them to other women to be nursed. Which custom appears to have been devised for the sole cause of incontinency, in that, being unwilling to contain themselves, they think scorn to suckle their offspring [and live continent]. Those women therefore who, after an evil custom, deliver their children to others to be nursed ought not to have intercourse with their husbands unless the time of their purification has passed, seeing that, even without the reason of childbirth, they are forbidden to have intercourse with their husbands while held of their accustomed sicknesses [menses]; so much so that the sacred law smites with death any man who shall go into a woman having her sickness [Leviticus 20:18].” (*Epistles of St. Gregory the Great*, Book XI, Letter 64, To Augustine, Bishop of the Angli)

Question: Must a husband or wife refrain from marital relations with a contracepting spouse?

Answer: Yes. The use of contraception is intrinsically evil and always gravely immoral because it deprives the marital act of the procreative meaning. Intrinsically evil acts are not justified by intention or circumstances. So even if the intention of one spouse is good, and the circumstances are very difficult, he or she cannot morally choose to engage in marital relations with a contracepting spouse. To do so would be an objective mortal sin.

The Church's teaching is clear that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54) and that is why it will always be a mortal sin of contraception against the primary purpose of marriage to knowingly perform the marital act with a contracepting spouse.

In one sense, only the contracepting spouse is “using” the contraception (taking the pill, or using a condom, etc.). But in another sense, both spouses are contracepting because both are knowingly choosing to engage in contracepted marital relations. The “non-contracepting” spouse is deliberately choosing to participate in contraceptive marital relations, and so he or she is participating in an act that is deprived of the procreative purpose that must accompany all marital acts. The lack of an intention to use a contraceptive on the part of the one spouse does not change the moral object of the act that he or she has deliberately chosen.

Moreover, if the wife is using an abortifacient contraceptive, such as the birth control pill, and the husband chooses to have relations with her, both spouses are participating in the mortal sin of direct abortion as well as the mortal sin of contraception.

The only lawful action for a good husband or wife to do if one of the spouses is using contraception is to abstain from having marital relations with their spouse until he or she repents of the sin and thus promises to no longer use contraception. If the husband should force himself on his wife (rape her), then that is a reason for separation.

There are times when a spouse cannot prevent the other spouse from sinning during the marital act. In these cases, the spouse sinned against does not sin. For instance, a husband can pretend he repented of his sin of Onanism or of other forms of contraception and can promise his wife he will no longer use it, but he could still use it, and the wife would not be able to prevent it. Or, one spouse may do something immoral previous to, during, or after the marital act, and the other spouse may be helpless to prevent it. In these cases the spouse sinned against does not sin, “*provided that, mindful of the law of charity, he or she does not neglect to seek to dissuade and to **deter** the partner from sin.*” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 59)

Question: Can an unmarried woman, who is not sexually active, use the contraceptive pill for a medical purpose?

Answer: Yes. When the contraceptive pill (the birth control pill) is taken by a woman who is not sexually active for different medical purposes (other than hindering the conception of a child), the pill does not deprive sexual acts of the procreative meaning, because there are no sexual acts. Since the person using the contraceptive pill does not perform the sexual act that always must be excused with the motive of procreation, the moral object is not evil, and the usage of the contraceptive pill is not intrinsically evil.

Question: Can a married woman use the contraceptive pill for a medical purpose, while refraining entirely from marital relations?

Answer: Yes. But when a woman is married, she must have a grave reason to refrain from marital relations with her husband for an extended period of time. The husband and wife have a moral obligation (called the marriage debt) to have natural marital relations if or when one of the spouses wants to have marital relations.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64. Art. 1: “Further, marriage is directed to the avoiding of fornication [adultery, masturbation, etc.] (1 Corinthians 7:2). But this could not be the effect of marriage, if the one were not bound to pay the debt to the other when the latter is troubled with concupiscence. Therefore the payment of the debt is an obligation of precept.”

If a wife has a serious medical problem, which can only be effectively treated with the contraceptive pill, then she is allowed to take the contraceptive pill while refraining from marital relations with her husband, and the husband has no right to ask for the debt. As long as she is not sexually active while taking the pill, the marital act is not deprived of the procreative meaning, and so she avoids committing an intrinsically evil act.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64. Art. 1, Reply to Objection 3: “If the husband be rendered incapable of paying the debt through a cause consequent upon marriage, for instance through having already paid the debt and being unable to pay it, the wife has no right to ask again, and in doing so she behaves as a harlot rather than as a wife. But if he be rendered incapable through some other cause [such as sickness or fatigue], then if this be a lawful cause, he is not bound [to pay the marital debt], and she cannot ask, but if it be an unlawful cause [i.e., he has no grave reason for refusing to pay the marital debt], then he sins, and his wife’s sin, should she fall into fornication [adultery, impure thoughts or masturbation] on this account, is somewhat imputable to him. Hence he should

endeavor to do his best that his wife may remain continent.”

Since the person using the contraceptive pill does not perform the sexual act (that always must be excused with the motive of procreation), the moral object is not evil, and the usage of the contraceptive pill is not intrinsically evil.

Question: On what authority does the protestant sects deny the biblical, Apostolic and Patristic teaching that all marital acts must be excused with the motive of procreation?

Answer: Protestants have no biblical basis whatsoever for practicing contraception and being against conception; neither have they any basis for this teaching from the Early Church or Christian tradition.

It is also a little known fact of history, but the protestants were actually in agreement with the Catholic Church’s teaching on marriage and family life that contraception and birth control methods is sinful and forbidden to use for married people up until the year of 1930. The watershed event that changed this ancient teaching in these apostate “churches” was a conference of Anglican so-called “bishops”.

On August 14, 1930, with 193 favoring and 67 opposing, the leaders of the Anglican Church passed seven resolutions dealing with “marriage and sex.” The “bishops” stated in the fifteenth resolution that: “Where there is a clearly felt moral obligation to limit or to avoid parenthood, the primary and obvious method is complete abstinence from intercourse (as far as may be necessary) in a life of discipline and self-control lived in the power of the Holy Spirit.” But that same fifteenth resolution also stated that, if a couple faced “a clearly felt moral obligation to limit or avoid parenthood” and the couple had “a morally sound reason for avoiding complete abstinence, the conference agrees that other methods may be used.” (*The Lambeth Conferences*, 166) Thus the Anglican sect had taken a position different from any previous teaching of both the Old and New Testament Church. According to their unnatural and novel teaching, married couples could now engage in marital intercourse while taking specific measures to prevent conception. On October 4, 1930, Cardinal Francis Bourne, the Catholic archbishop of Westminster, denounced the decision made by the conference of the Anglican bishops. He declared that they “had forfeited any claim to be ‘authorized organs of Christian morality.’” (Arthur Vermeersch, “*La Conférence de Lambeth et la morale du mariage*,” in *Nouvelle Revue Théologique* 57, A.D. 1930, 850) Arthur Vermeersch, the moral theologian who played a large role in writing the marvelous statement on marriage made by the Belgian bishops in 1909 (that affirmed the biblical teaching that the marital act must be procreative), was

greatly disturbed by the way the Anglican “bishops” had perverted the teaching of St. Alphonsus Liguori on conscience. Vermeersch and other theologians thought that only a “strong papal action” could put an end to the assault on Catholic doctrine regarding the purposes of sexual relations in marriage.

The strong papal action followed swiftly by the promulgation of the encyclical *Casti Connubii*. On December 31, 1930, Pope Pius XI (1922–1939) promulgated *Casti Connubii* (On Chaste Marriage). The pope provided the Catholic Church with “one of the great papal documents of all time.” This encyclical “defined not only the nature of Matrimony but also the moral duties flowing therefrom.” As he gazed out upon the world from “the watchtower” of the Vatican, Pope Pius XI observed that certain “pernicious errors and degraded morals” had spread “even among the faithful.” (*On Chaste Marriage* # 3) The pope wanted to remind everyone that both the Bible and the Council of Trent had declared that **matrimony was created not by human beings but by God. Thus there was little scope for human decision-making when it came to contractual marriage:** “the only function of . . . human freedom is to decide that each of the consenting parties in fact wishes to enter the state of matrimony.” (*On Chaste Marriage* # 6) **Therefore, having consented to marry, the spouses were subject to the way God instituted marriage with its particular “ends, laws and blessings.”** (Pope Pius XI, *On Chaste Marriage* # 9)

Procreation or Abstinence: The Married Couple’s Only Choice

Referring to St. Augustine as the great Christian authority on marriage, Pope Pius XI reminded his readers of the three goods of marriage: “These . . . are the blessings which make matrimony itself a blessing: OFFSPRING, FIDELITY, SACRAMENT.” (*On Chaste Marriage* # 10) These traditional goods provide “the law of marriage, which gives luster to the fruitfulness of nature and sets a curb upon shameful incontinence.” (Ibid) The pope next referred to the summary found in the 1917 Code of Canon Law: “The primary end of matrimony is the procreation and education of offspring.” (Canon 1013) In sum, *Casti Connubii* simply repeated what church leaders and theologians had asserted from the time of Our Lord and the Apostles—namely, that the purpose of marital intercourse was to produce a child. If, at any particular time, husband and wife did not want to conceive a child, **they could avoid conception in only one way—namely, “by means of a virtuous continence.”** (*On Chaste Marriage* # 53) The pope noted that some couples were using a false argument in excusing their birth control, claiming “that they can neither observe continence, nor, for personal reasons or for reasons affecting the mother, or on account of economic difficulties, can they consent to have children.” Since Pope Pius XI

saw the use of birth control devices as a “criminal abuse,” (Ibid) he rejected all the reasons offered for engaging in marital acts while trying to avoid conception. Repeating the traditional teaching of the Bible, the Apostles, and the Church from the beginning, the pope taught that: **“The conjugal act is of its very nature designed for the procreation of offspring; and therefore those who in performing it deliberately deprive it of its natural power and efficacy, act against nature and do something which is shameful and intrinsically immoral.”** (Pope Pius XI, *On Chaste Marriage* # 54)

Condemnation of the Anglican Bishops’ teaching

Referring to the Onan incident in the book of Genesis, the pope repeated his condemnation of contraception: **“The Divine Majesty detests this unspeakable crime with the deepest hatred and has sometimes punished it with death.”** (*On Chaste Marriage* # 55) Again citing Augustine, the bishop of Rome wrote: “Sexual intercourse even with a lawful wife is unlawful and shameful if the conception of offspring is prevented. This is what Onan, the son of Judah, did, and on that account God put him to death.” (Ibid) With his reference to the traditional interpretation of the story of Onan in place, the pope scolded the Anglican “Church” as “openly departing from the Christian teaching which has been handed down uninterruptedly from the beginning.” (*On Chaste Marriage* # 56) Against the unlawful and unnatural teaching of the Anglican “bishops” “the Catholic Church” had to raise “her voice in sign of her divine mission to keep the chastity of the marriage contract unsullied by this ugly stain.” (Ibid)

The Pope’s warning to married spouses against loving “as adulterers love” shows us that the search for selfish sexual pleasure and concupiscence are alien to authentic marital love: “This is the rule prescribed by the Apostle when he says, ‘Husbands, Love your wives as Christ also loved the Church.’ Now Christ certainly loved the Church with a boundless charity, and not for His own personal advantage but solely for the good of His Bride.” (*On Chaste Marriage* # 23) According to various commentators, the high point of this encyclical is the papal declaration that spouses should perfect each other’s “interior life.” Spousal love **“is not confined to mutual help; it must have as its higher and indeed its chief objective that of shaping and perfecting the interior life of husband and wife.”** (Ibid) When the pope speaks of charity, it is not charity “founded on a mere carnal and transitory desire . . . it is a deep-seated devotion of the heart.” (Ibid) Thus, the perfecting of the interior life of one’s partner is good but the enjoyment of “carnal and transitory desire” is not.

Return to the Divine teaching of Matrimony

In part three the pope warned that God might well “punish men for their pride and their audacity” if they dared to tamper with the divine idea of marriage (*On Chaste Marriage* # 95). Relying on St. Augustine’s teaching on sexuality, Pius XI singled out “the violence of rebellious concupiscence” as the chief obstacle to carrying out God’s plan for marriage (*On Chaste Marriage* # 97). Such rebellion of the flesh can only be subdued by obeying the church’s leaders who know “the divine laws in marriage and in married life.” (*On Chaste Marriage* # 100) For this reason married persons must pay special attention to such laws lest they, by reason of their human nature, fall “prey to carnal passion” that so readily deceives and corrupts (*On Chaste Marriage* # 102). Married persons must be ready to sacrifice their sexual desires in order to refrain from marital intercourse: “God’s law sometimes requires of married persons difficult and enduring sacrifices, sacrifices which, as experience shows, the weak man is apt to invoke as so many excuses for not keeping with the divine law.” (Ibid) The pope also warned married couples to keep “as far as possible aloof from all idolatry of the flesh and from the degraded slavery of the passions.” (*On Chaste Marriage* # 107)

Dismissing the “exaggerated physiological education” advocated by “the so-called reformers of our day,” (*On Chaste Marriage* # 108) **the pope firmly rejected the legitimacy of limiting marital intercourse to the sterile period (the rhythm method) in order to avoid pregnancy.** Pope Pius XI accused the “so-called reformers” of teaching the “art of skillful sinning” instead of “the virtue of chastely living.” (Ibid) After husband and wife had given birth to the maximum number of children they could rear, the pope confirmed that they should cease having marital relations: “Whatever the theories sustained and propagated by certain persons, husband and wife must . . . use their matrimonial rights always in a Christian and sacred way, especially in the early days of wedlock, so that should circumstances subsequently require them to observe continence, their habit of self-restraint will help them more easily to do so.” (*On Chaste Marriage* # 110) We can see that this papal teaching relegates sexual feelings to the lowest part of the house of married living. Since the desire for sexual intimacy has always been regarded as a defect that arose from the fall of Adam and Eve, such desire has to be repressed in order to develop restraint and attention to the interior life of one’s partner and oneself.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#’s 106-108), December 31, 1930: “Certainly, if the latter day subverters of marriage are entirely devoted to misleading the minds of men and corrupting their hearts, to making a mockery of matrimonial purity and extolling the filthiest of vices by means of books and pamphlets and other

innumerable methods, much more ought you, Venerable Brethren, whom "the Holy Ghost has placed as bishops, to rule the Church of God, which He hath purchased with His own blood," [Acta, XX, 28] to give yourselves wholly to this, that through yourselves and through the priests subject to you, and, moreover, through the laity welded together by Catholic Action, so much desired and recommended by Us, into a power of hierarchical apostolate, you may, by every fitting means, oppose error by truth, vice by the excellent dignity of chastity, the slavery of covetousness by the liberty of the sons of God, [John, VIII, 32 sqq.; Gal., V, 13] that disastrous ease in obtaining divorce by an enduring love in the bond of marriage and by the inviolate pledge of fidelity given even to death.

“Thus will it come to pass that the faithful will wholeheartedly thank God that they are bound together by His command and led by gentle compulsion to fly as far as possible from every kind of idolatry of the flesh and from the base slavery of the passions. They will, in a great measure, turn and be turned away from these abominable opinions which to the dishonor of man’s dignity are now spread about in speech and in writing and collected under the title of "perfect marriage" and which indeed would make that perfect marriage nothing better than "depraved marriage," as it has been rightly and truly called.

“Such wholesome instruction and religious training in regard to Christian marriage will be quite different from that exaggerated physiological education by means of which, in these times of ours, some reformers of married life make pretense of helping those joined in wedlock, laying much stress on these physiological matters, in which is learned rather the art of sinning in a subtle way than the virtue of living chastely.”

Question: Why are these and other verses from the Book of Tobit or Tobias that you cite not found in my bible?

The Holy Bible, Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

Answer: In the few protestant “bible” versions where the Book of Tobias actually is included, the entire crucial verse found in Tobit 6:22 quoted above is completely missing, and verse 8:9 (Tobit 8:7 in protestant versions) “**but only for the love of posterity**” is

nowhere to be found! The reason why the devil had to exclude these important verses from their bibles is because he knows how important and absolutely necessary it is for one's salvation to follow the Natural Law in all things—such as the Natural Law on sexual morality—because one can never be ignorant about the Natural Law, or be a “material heretic” in its regard. Since the devil foresaw the great damage the exclusions of these books and passages would have on his followers, and since the protestants are impure and lustful in every way, he was permitted by God to inspire their leaders to remove these crucial teachings of Our Lord. This is also why some protestants have told us they are not familiar with the above and related bible verses from the Book of Tobit and why they have told us that they are not found in their bible.

In addition to verse 22 already noted above, the following other important verses found in Chapter 6 in the Book of Tobit, verses 16 to 18, and verse 20, are completely missing from the protestant versions, while verse 21 in most of their versions have been modified to read something like this: “Moreover I *suppose* [or *presume*] that she shall bear thee children”.

Tobias 6:18, 20-21 **“But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her. ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you.”**

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. [17] **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.”**

Furthermore, the differences between the verse numbering in the Protestant and Catholic versions of the Book of Tobit are very great indeed, which makes it highly probable that many other important verses are missing, omitted or changed in the Protestant versions. **In fact, only 2 chapters out of entire 15 had the similar number of verses in the protestant and Catholic version; in all other chapters the Douay-Rheims Catholic Bible had 1 to 10 (or even more) extra verses per chapter than the protestant King James version.** The devil sure does not like this book, teaching purity, virtue and chastity as it does. No wonder Luther so much wanted these books out of his own corrupt bible.

See: ***The Bible Proves the teachings of the Catholic Church***

Question: I want a child, but my spouse does not. What do I do?

Answer: We have already abundantly proved from the Bible and Apostolic Tradition as well as the teaching of the Popes, Fathers and Saints of the Church that spouses must directly wish to beget children if they are to perform the marital sexual act. A spouse who refuses to desire children cannot therefore perform the marital act without sin, which obligates the other spouse who desires children to abstain from performing the marital act with the offending spouse until he or she comes to his senses and repents. The Bible declares children to be a blessing. Psalm 127:3-5 says, “*Behold the inheritance of the Lord are children: the reward, the fruit of the womb. As arrows in the hand of the mighty, so the children of them that have been shaken. Blessed is the man that hath filled the desire with them; he shall not be confounded when he shall speak to his enemies in the gate.*” This is contrary to the way much of the world views children—as a hindrance and a burden. Children cannot be viewed as a liability.

The lack of desire to have children while also wanting to perform the sexual act stems from selfish motives. Some people do not want children because they want to focus on themselves, their careers, and their money. They do not want to be "tied down" or give up their expensive cars, homes, or vacations. Others do not want children because of fears about not being able to parent successfully, not being able to afford to raise the child properly, or fears about childbirth itself—although they want to indulge in the marital act. All of these kinds of so called excuses are directly mortally sinful, unless one abstains from the marital act completely, since the marital act needs to be excused with the motive of procreation: “**Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5) A person who do not want children must therefore stay unmarried until he or she changes his intention. In the case of the married, if a couple does not want to have children, they are obligated to abstain from the marital act under pain of mortal sin.

As Christians, our devotion must first be to God, who says that children are a blessing. If we devote ourselves to prayer, spiritual reading, and meditation, God will reveal His will to us if we put Him first. Romans 12:2 declares, “*And be not conformed to this world; but be reformed in the newness of your mind, that you may prove what is the good, and the acceptable, and the perfect will of God.*”

Question: What is your thought on childbearing today? Is it wise to raise children today? And should husband and wife live a chaste life rather than having children?

Answer: No one must believe that it is a bad thing to want to raise and love children, and especially so, if it is done for godly purposes. However, even though the will of wanting to have and raise children for the love and honor of God is a good and noble thing, the consequences following upon this good thing are many times bad; a few examples being disobedient, evil and mortally sinful children that, sad to say, in most cases are headed for Hell. Scripture also testifies to this most sad truth.

Matthew 7:13 **“Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to life, and few there are that find it!”**

Luke 13:24 **“Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able.”**

The above words has been true for all ages, but it has never been more true than what it is for us today. The Bible prophetically warned of this: *“And woe to them that are with child, and that give suck in those days.”* (Matthew 24:19) Many marriages are also not good and are displeasing to God since many spouses marry for sinful and lustful reasons.

*Our Lady of Fatima: “**The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh!** Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always the same. Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God.”*

And considering some of the “woes” of our days. Unless you will lock up your children in a room without a television, media or contact with other people (except good friends and family members), it is almost guaranteed that they will be exposed to innumerable mortal sins and be lost. Why? Because the world has become so evil, corrupted and sensual today so that one will see even half naked women displayed on billboards in public places! This was totally unheard of before. One look with consent to impure thoughts is enough for a mortal sin to have been committed. And I ask you this: Will you ever let your children go out? If yes, then, can you guard their eyes and their desires? or keep them away from bad

companions?

Gratian, *Medieval Marriage Law*: “Also, [Pope St.] Gregory, [in Moral Reflections, XXI, ix]: C. 13. One commits adultery when one sinfully desires a married or an unmarried woman. **“Anyone who so much as looks with lust at a woman, has already become an adulterer with her in his heart.”** [cf. Mt. 5:28] Now Greek uses the word moechus for adulterer, because it prohibits looking not only at another’s wife but also at any other woman. This shows plainly that, when an unmarried woman is desired with lust, adultery can be committed by sight alone.”

And this is without even considering all other evils of today, such as porn, the media, and the world with all its allurements that are, in truth, too numerous to even mention.

And then we have the public school system, which is mandatory in most western countries, wherein all kinds of ungodly and dangerous teachings are being taught, such as evolution, false religions, and as if that was not enough, sexual education. Will you allow your children to go to public school and be perverted and familiarize with worldly and ungodly friends? Then sadly, you will in fact lose them to the world! **In fact, some statistics show that a large percentage of all children raised in so-called Christian homes who attend public schools will outright and openly reject the Christian faith by the first year of college.** It was Adolf Hitler that once said, “Let me control the textbooks and I will control the state. The state will take youth and give to youth its own education and its own upbringing. Your child belongs to us already... what are you?” Pope Pius XI says concerning this: “By nature parents have a right to the training of their children, but with this added duty that the education and instruction of the child be in accord with the end for which by God’s blessing it was begotten. Therefore it is the duty of parents to make every effort to prevent any invasion of their rights in this matter, and to make absolutely sure that the education of their children remain under their own control in keeping with their Christian duty, **and above all refuse to send them to those schools in which there is danger of imbibing the deadly poison of impiety.**” (*Rappresentanti in terra* #35, Dec. 31, 1929) God does not tell us as much as to be on guard against demons as with men (Matthew 10:17), for men are oftentimes more harmful to us than the devils are, for demons can be expelled by invoking the most holy names of Jesus and Mary, but man on the other hand cannot be expelled in the same way. And if a man tries to change his life, he will be reviled, despised, and called a most miserable fool, a good for nothing and a man of no education. Many weak souls sadly turn back to the vomit from such and like reproaches out of fear for the loss of human respect!

If you are thinking of raising children, then you should first seriously consider if this is God's will for you. No one should be thinking of raising children unless they believe it's God's will that they should have children. After one has entered into the married state, however, one is not allowed to abstain from the marital act if or when the other spouse asks for the marital debt to be payed, unless both the spouses agree to live the more virtuous and meritorious life of chastity and purity; and that is why one must seriously consider the needs of one's future children before entering the state of matrimony.

God naturally wants all spouses to live a chaste life and avoid bad occasions for themselves or their children, and so spouses should only have relations if they believe that God wants them to have children. But how will a couple know if God wants them to have children? They will of course understand this by praying to Him and asking His Holy will in this matter. God will implant a fervent love and longing for children in the spouses' hearts, or reveal to them through some sign or special revelation if He wills they should have children. Thus, a husband and wife should ask God and seriously consider if it's His will that they should have children. For it is certain that if God wills that a couple should have children, that it is for a greater purpose, such as giving birth to a saint.

St. Augustine teaches that the first man and woman were waiting for God's order and commandment to engage in intercourse since God created Adam and Eve without sexual desire for each other. Thus, St. Augustine, with the rest of the Church taught that sexual desire was not an aspect of God's design for the male and the female, since concupiscence is an evil effect of the original sin. "For why should they not await God's authorization for this, since there was no drive of concupiscence coming from rebellious flesh?" Indeed, Augustine concludes that sexual desire is "fundamentally alien to the original definition of humanity." By this we can understand that the biblical teaching in Tobias 6:18 of chaste and humble prayer for three days – before one consummates the marriage by the marital act – comes directly from God's original plan and will for humanity before the fall and original sin of Adam and Eve in the garden of Eden; for before the fall, the human will was infinitely more directed to obeying and following God's perfect will and direction in all things rather than their own reason and judgment, as it sadly is now.

The Word of God and Holy Scripture teaches that one should not consummate the marriage immediately after one has been married, but that one should wait for three days while praying earnestly to God to bless their marriage: "*because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock.*" (Tobias 8:4) The Holy Archangel Raphael, acting as God's messenger, instructs husbands and wives to always wait three days in chastity and in prayer before consummating the

marriage: *“But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.”* (Tobias 6:18)

Indeed, according to God’s Holy Word, those who refuse to practice continence and virtue in their marriage, will undoubtedly fall into all kinds of sins because of their bad will and sensuality: *“Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.**”* (Tobias 6:16-17)

It is thus certain and an established fact by both the Holy Bible and Apostolic Tradition that those spouses who do not practice chastity and prayer for a while before they perform the marital act will much more easily fall into sexual sins of various sorts since they will be more easily controlled by the devil and his demons because of their carelessness and sloth in praying to God and invoking His Holy aid in resisting sinful inclinations and temptations. God’s Word in the Holy Scripture were not written down just for show or because they sounded good or pleasant, but it was explicitly written down for the purpose of saving our souls from sin and the eternal hellfire, and this truth of Sacred Revelation obviously applies to the biblical and Apostolic teaching that spouses – who want to please Our Lord – should pray and observe chastity for a while before having sexual relations.

If spouses wish to honor Our Lord and Our Lady in a perfect way they should always pray to God in chastity for three days every time before they perform the marital act, and God will hear them and keep them from sinning and bless them with good offspring for His Holy Name’s sake for their virtuous and pure love of God, prayer and chastity. In the case that spouses do not receive offspring, however, this is many times God’s sign to them that He wants another way for them and that they should serve Him in total chastity and purity instead, which is a much more virtuous life where they beget spiritual children for the love of God rather than fleshly children.

In truth, “he who neglects prayer in the time of temptation is like a general, who, when surrounded by the enemy, does not ask for reinforcements from his monarch. **Adam fell into sin because when he was tempted he did not look to God for help.** We should say a Hail Mary, or at least devoutly utter the holy names of Jesus and Mary. “These holy names,” St. John Chrysostom declares, “have an intrinsic power over the devil, and are a terror to hell.” At the name of Mary the devils tremble with fear; when she is invoked

their power forsakes them as wax melts before the fire.” (Rev. Francis Spirago, *The Catechism Explained*, A.D. 1899)

St. Ephraim, On Prayer Before Intercourse: “O Blessed Fruit conceived without intercourse, bless our wombs during intercourse. Have pity on our barrenness, Miraculous Child of virginity.” (*Hymns of St. Ephraim: Hymn 7 On the Nativity*)

Question: Should a traditional Catholic be living a single life if no traditional Catholic is available for him or her to marry? I am unsure what God would like my life’s vocation to be (married, single or even a religious). I would prefer to get married and have children but with so few traditional Catholics who are sedevacantists I am not sure where to turn or what to do. I hope to marry a traditional Catholic and sedevacantist or someone who is willing to convert to the true Catholic faith. It would cause too many problems with a Novus Ordo “catholic” when it came to his family/friends concerning weddings/ wakes/ funerals which a Catholic can’t go to. Am I correct on this? So I guess it would be a traditional Catholic and sedevacantist husband or nothing. Any thoughts or recommendations concerning what I could/should do would be greatly appreciated.

In Jesus and Mary

Answer: Yes, you should not pursue marriage with a person who is not in agreement on all the issues. In this apostasy, that means that many people might have to embrace a single life. One should of course pray for the specific intention of fulfilling God’s Will in one’s life.

Question: What is marital modesty? And is it absolutely necessary for two married spouses to be modest towards each other in their dress, conversations and acts?

Answer: Marital modesty is modesty within a marriage and concerns the modesty and purity the husband and wife must have towards each other in order to have a fruitful and good marriage. Modesty within a Christian Marriage is very important.

Ecclesiasticus 7:21 “Depart not from a wise and good wife, whom thou hast gotten in the fear of the Lord: for the grace of her modesty is above gold.”

A wife must be modest even before her husband, and a husband should be modest even before his wife. Whoever teaches immodesty to married couples, leads them away from

Christ, and harms the Sacrament of Marriage. For the relationship between a husband and wife is a reflection of the relationship between Christ and His Church. Should Christ be immodest with His Bride, the Church? Should the Church be immodest before Christ? So then, neither can a husband and wife be immodest with one another, neither in thought, nor in word, nor in deed. For immodesty leads to every sexual sin.

Marriage is not an exception to the eternal moral law. Natural marital relations for the purpose of procreation is morally good only when it is practiced in accord with morality. Lust within marriage is gravely immoral. If the spouses use one another for mere sexual pleasure, apart from love, faith, fidelity, hope, apart from the primary goods of marital relations (found in the procreation and education of children), then they have sinned against the end, and honesty of marriage. And all unnatural sexual acts are intrinsically evil and always gravely immoral, even within marriage.

But lesser, although still grave sins are also possible concerning sexuality within marriage. Even for a husband and wife, it is a sin to speak or act in a licentious manner, to speak or act as if marital relations were base or were merely for pleasure, to speak or act with immodesty and impurity. Even spouses must have respect for the dignity of the body, and a holy fear of God, in order to avoid various misuses of the body and of sexuality.

A just war does not justify all acts of violence within that war. And a holy marriage does not justify all sexual acts within that marriage. The eternal moral law prohibits intrinsically evil and gravely immoral sexual acts, as well as acts that are not intrinsically evil, but are sinful due to intention or circumstances. So the thoughts, words, and deeds of immodesty are not justified by marriage.

Modesty within marriage requires the spouses to treat one another as whole persons, with respect and affection, and with a holy fear of sin. Modesty within marriage requires the spouses to view the marital sexual act as integral to the Sacrament of Marriage, and not as a mere source of entertainment or pleasure. Modesty within marriage requires the spouses to subjugate the lesser and baser motive of sexuality (pleasure and quenching of concupiscence), to the higher motives of sexuality (the procreation and education of children), and to the marriage as a whole. Respect for the human body as a gift from God requires the spouses to act with self-restraint or even self-denial, and to avoid excessive indulgence in even lawful acts.

St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 2, Section 6: “I could not have called good that concupiscence of the flesh which the Apostle John said is not from

the Father, but I call conjugal modesty good which resists the evil of concupiscence lest, when aroused, it draw men to unlawful acts.” (*The Fathers Of The Church A New Translation*, Vol. 35, pp. 170-171)

Question: What is concupiscence and how does it effect us?

Answer: Concupiscence is an ardent, usually sensual, longing. In Christian theology, concupiscence is the selfish human desire for an object, person, or experience. For Christians, concupiscence is what they understand as the orientation, inclination or innate tendency of human beings to long for fleshly appetites, often associated with a desire to do things which are proscribed.

The husband and wife, joined in the holy Sacrament of Matrimony for the purpose of procreation of children and in order to remedy concupiscence, remain nevertheless in the fallen state. Although baptism entirely wipes away original sin, there remains an effect of original sin in the human person called concupiscence, which is a tendency toward personal sin. The Council of Trent explains this inclination to sin inherent in human persons:

Pope Paul III, *Council of Trent*, Session V, Section 5, June 17, 1546: “But this holy council perceives and confesses that **in the one baptized there remains concupiscence or an inclination to sin, which, since it is left for us to wrestle with, cannot injure those who do not acquiesce but resist manfully by the grace of Jesus Christ**; indeed, he who shall have striven lawfully shall be crowned. **This concupiscence, which the Apostle sometimes calls sin, the holy council declares the Catholic Church has never understood to be called sin in the sense that it is truly and properly sin in those born again, but in the sense that it is of sin and inclines to sin.**”

Even the holiest of persons, if they were conceived with original sin, have concupiscence. Only Jesus and the Virgin Mary were conceived without original sin, and never had concupiscence. (Adam and Eve were created without original sin, but they later fell from grace, and as a result they had concupiscence.) We mere weak and mortal sinners must always struggle against this tendency toward selfishness, toward valuing lesser goods over greater goods, toward the disorder of values that is the basis for sin.

As *The Council of Trent* declared, we must “**walk not according to the flesh, but,**

putting off the old man [of sin] and putting on the new one who is created according to God, are made innocent, immaculate, pure, guiltless and beloved of God [through baptism and a holy life], heirs indeed of God, joint heirs with Christ; so that there is nothing whatever to hinder their entrance into heaven.” (Pope Paul III, *Council of Trent*, Session V, Section 5)

Therefore, throughout any marriage, both spouses must continually struggle against the misuse of sexuality. For sexuality has great power to do harm within marriage. There is an intrinsic danger to sexuality. The spouses can be pushed apart by this misuse of sexuality, resulting in disunity. Sin of any kind, mortal or venial, does not cooperate with grace and does not benefit any relationship.

CONCLUSION

Hell will be long and excruciatingly painful for all those who practice or promote NFP or contraception.

We implore, beg and entreat all priests and laymen to accept the Church’s teaching on this point and regain their faith in God’s providence.

Couples who have used NFP but who are resolved to change should not despair. NFP is a great evil, but God is merciful and will forgive those who are firmly resolved to change their life and confess their sin. Those who have used NFP need to be sorry for their sin and confess to a validly ordained non-heretical priest (if one is available) that they have practiced birth control (for however long it may have been used). Both the husband and wife who agreed to the use of NFP need to confess. They should then be open to all of the children that God wishes to bestow upon them – without concern or knowledge of charts or cycles, seeking first the kingdom of God and His justice, letting the King of Heaven plan their family.

PART 2. SEXUAL PLEASURE, LUST, AND THE VARIOUS SEXUAL ACTS IN MARRIAGE

Can spouses sin sexually with each other in their sexual acts?

There are three main reasons for why the Natural Law, The Holy Bible, Apostolic Tradition, as well as the Church and Her Popes and Saints (as we will see) teaches that all spouses who perform unnecessary and non-procreative forms of sexual acts (**such as masturbation of self or of spouse, oral and anal sex, foreplay, and sensual touches and kisses**) either by themselves or in relationship to the marital act before, during or after it, are sinning mortally against their conscience and the Divine and Natural Law instituted by God.

The first reason is that they are a kind of **drug abuse** since they are **selfish, intoxicating and unnecessary just like drug abuse is**; *the second* is that they are **shameful** since the people who commit these unnecessary acts are ashamed to do them in front of other people; and *the third* is that they are **non-procreative** even though God's law teaches that the "**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**". (Pope Pius XI) These three reasons are also why the Church teaches that even **the normal, natural and procreative "act of marriage exercised for pleasure only"** is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Blessed Pope Innocent XI) and why this truth was taught already in the Old Testament by God long before even the New Testament was revealed to us by Our Lord Jesus Christ.

The Holy Bible, Tobias 6:16-17, 22; 8:9 "Then the angel Raphael said to him [Tobias]: **Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.** ... And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust**, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said] And now, Lord, thou knowest, **that not for fleshly lust do I take my sister to wife**, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever."

The first reason for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are intoxicating and affects the person similar to the effect of a drug. In fact, the sexual pleasure is many times more intoxicating than many drugs that are unlawful to abuse. But when people are performing unnatural and non-procreative forms of sexual acts, they are abusing the marital act in a similar way that a drug user abuses drugs, or a glutton abuses food. It is an inherently selfish act that are not founded on reason, but only on their unlawful and shameful search for carnal pleasure, similar to the action of a person that uses drugs in order to get intoxicated or high.

This is also why the Church teaches that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters Condemned in Decree (# 8), March 4, 1679*). Since the Church and the Natural Law condemns even the normal, natural and **procreative** “**act of marriage exercised for pleasure only**”, even though this act is **procreative** in itself, it is obvious that **all non-procreative** and unnecessary forms of sexual acts (such as sensual kisses and touches) are condemned as even worse sins (that is, as mortal sins) – since they are utterly **unnatural, unreasonable, shameful, and selfish**.

A sick person is allowed by God’s permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated, or continues to use the drugs after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who perform non-procreative forms of sexual acts either by themselves or in relationship to the marital act. They are gluttonous or overindulgent in the marital act, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For “**the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...**” and “**lust there signifies any kind of excess.**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

The “excess” that St. Thomas and the Church condemns as a sin are all sexual acts except for what is inherent in the normal, natural and procreative marital act itself. All other sexual acts are by their own nature inexcusable and a sin against the Natural Law, which means that even though a person has never been told or taught that they are sins, they are still committing a mortal sin, just like a person do not have to be told or taught that murder, abortion, stealing, or getting intoxicated or drunk is a sin against the Natural Law in order for this person to be able to commit a mortal sin. As the Haydock Bible and Commentary correctly explains about The Natural Law and Romans 2:14-16: “**these men**

are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful...

In truth, **“We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.”** (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1) Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful **“acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth”** and so it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. This is also why the Natural Law and the Church teaches that even sensual kisses performed **“for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss”** is condemned as a mortal sin for both the married and the unmarried people alike (Pope Alexander VII, *Various Errors on Morals Condemned in Decree #40*, September 24, 1665; Denz. 1140).

Can a sick person who only need one pain killer tablet to ease his pain claim that he can take more tablets in order to get intoxicated or high and escape the sin of drug abuse? Of course not! But this is the kind of unnatural and idiotic logic we have to deal with from those perverse, evil and damned persons who defend such vile sexual acts against God and nature as foreplay, and anal, oral, and manual sexual acts. Not only are these acts in themselves abominable and a kind of drug abuse – and thus a mortal sin – but just like drug addicts they add a lie to their mortal sin of drug abuse when they claim that they need or are entitled to perform such acts and thus derive more sexual pleasure than nature and God allows them to have.

Venerable Luis de Granada (1505-1588): “Those that be married must examine themselves in particular, if in their mind thinking of other persons, **or with intention not to beget children, but only for carnal delight, or with extraordinary touchings and means, they have sinned against the end, and honesty of marriage.**” (*A Spiritual Doctrine, containing a rule to live well, with divers prayers and meditations*, p. 362)

Since all humans knows by instinct and nature that one may not get intoxicated for selfish or unnecessary reasons, it is clear that both the married as well as the unmarried people who perform non-procreative or unnecessary sexual acts are in a state of damnation, since they are sinning mortally against both nature and their own reason. “For **necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children,**

such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but lust.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11)

Just like in the case of the person who use drugs, one must have an absolutely necessary reason for using the drugs, such as an illness, and motives that aren't absolutely necessary such as “love”, “pleasure” or “fun” can never be used as an excuse to excuse the marital act, just like one cannot use such unnecessary and evil excuses for the purpose of excusing one's drug abuse. In this context of speaking about the truth that the vehemence of the marital sexual act is “more oppressive on the reason than the pleasures of the palate”, St. Thomas shows that the sexual act is intoxicating and thus oppressive on the reason just like a drug is, which shows us that it is a fact of the Natural Law and the Law of the Church that the marital sexual act must be excused by the absolutely necessary motive of procreation just like the drug use must be excused with an absolutely necessary motive.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 2: “**Venereal pleasures are more impetuous, and are more oppressive on the reason than the pleasures of the palate**: and therefore they are in greater need of chastisement and restraint, since if one consent to them this increases the force of concupiscence and weakens the strength of the mind. Hence Augustine says (Soliloq. i, 10): ‘I consider that nothing so casts down the manly mind from its heights as the fondling of women, and those bodily contacts which belong to the married state.’”

Here we see the very evident truth from the Natural Law that the sexual act deprives people of the ability to reason, explained in a very eloquent way by *The Angelic Doctor*. In another section of his *Summa*, he explains this truth about the marital sexual act again:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 1: “**Now there is a loss of reason incidental to the union of man and woman, both because the reason is carried away entirely on account of the vehemence of the pleasure, so that it is unable to understand anything at the same time, as the Philosopher says (Ethic. vii, 11); and again because of the tribulation of the flesh which such persons have to suffer from solicitude for temporal things (1 Corinthians 7:28)**. Consequently the choice of this union cannot be made ordinate except by certain compensations whereby that same union is righted, and these are the goods which **excuse** marriage and make it right.”

Therefore, the normal, natural and procreative marital act performed by two married spouses is the only sexual act that can be excused from sin since man knows by nature and instinct that one must excuse an act of intoxication with an absolutely necessary motive. Anything contrary to this is unnatural and evil.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5: “Whether the marriage act can be excused without the marriage goods [sacrament, fidelity, procreation]? On the contrary, If the cause be removed the effect is removed. **Now the marriage goods are the cause of rectitude in the marriage act. Therefore the marriage act cannot be excused without them.** Further, the aforesaid act does not differ from the act of fornication except in the aforesaid goods. But the act of fornication is always evil. Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”

In this context, St. Thomas Aquinas taught the following concerning the vice of sexual intemperance and how the “the reason is absorbed” when one performs unlawful sexual acts: “**Among the vices of intemperance, venereal sins are most deserving of reproach, both on account of the insubordination of the genital organs, and because by these sins especially, the reason is absorbed.**” (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4, Reply to Objection 3, Whether purity belongs especially to chastity?)

When married spouses do not excuse the marital act (which is intoxicating in a way similar to a drug) with the honorable motive of begetting children by only performing the normal, natural and procreative marital act, they perform an act that is inherently sinful, selfish, unreasonable, and unnatural since “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54) and since “**the act of marriage exercised for pleasure only**” is **condemned as a sin by the Natural Law (Pope Innocent XI)**. And so, the marital act needs an absolutely necessary excuse to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated just like one needs an excuse, like a grave illness, to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated by a drug.

An inherently evil act must always be excused with an absolutely necessary motive or purpose. Otherwise, it will always be a sin. Two examples that clearly demonstrates this fact of “excusing” an otherwise evil act are found in the case of a man injuring another person, which is excused in the case of self-defense; or in the case of a man getting intoxicated, which is excused when a man is sick and requires this intoxication in order to

get pain relief. All other inherently evil acts than what is absolutely necessary are strictly condemned as sins, since they cannot be excused by an absolutely necessary motive. For example, a man cannot hurt another man if he wants his money, or if he does not like him; and a man cannot get drunk or intoxicated just because he is sad or unhappy, for none of these excuses are absolutely necessary. Thus, these excuses are not enough by themselves to excuse these acts from being sinful. In truth, some evil acts cannot even be excused at all, such as in the case of a man who is suffering from hunger, but who nevertheless is never allowed to kill another person in order to get food to survive. It is thus a dogmatic fact of the Natural Law that **“the generative [sexual] act is a sin unless it is excused.”** (St. Bonaventure, *Commentary on the Four Books of Sentences*, d. 31, a. 2, q. 1) It could not be more clear from the Natural Law as well as the teachings of the Church that **“Coitus is reprehensible and evil, unless it be excused”** (Peter Lombard, Archbishop of Paris, *Sententiarum*, 3, d. 37, c. 4) and that is also why all who commit the marital act without excusing it, will always commit sin. **“Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5)

The second reason for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are shameful, which is why people never perform any sexual acts in front of other people.

“Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty of marriage, is not devoid of shame... Now man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. II, 6).” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4)

And so, when people are performing such inherently shameful acts for lustful and selfish reasons, they are sinning against the Natural Law imprinted on their hearts.

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one’s pants or being forced to show oneself naked to other people against one’s own will. This objection however fails to notice the obvious difference between 1) people committing acts of lust with a desire or longing; and 2) events which are shameful but who are not desired or longed for by a person in a sensual way.

Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are performed

with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after in a sensual way. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the events of soiling their clothes or naked exhibition against their will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that sexual acts or acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked? Thus, it is not just a mere shameful act or event that is sinful, but the shameful act that is performed with the intention of pleasing oneself sensually, that is sinful.

St. Methodius taught that the marital act was “unseemly,” and St. Ambrose agreed with the Holy Bible that it causes a “defilement” (Leviticus 15:16). St. Augustine agreed with the Holy Bible that “It is good for a man **not** to touch a woman” (1 Corinthians 7:1) and that sexual pleasure, lust or concupiscence for both the married and unmarried people alike are *not* something “good” or “praiseworthy” but are truly “*evil of concupiscence*” and the “*disease of concupiscence*” that arose as an evil result of the original sin of Adam and Eve.

This is also why the Holy Bible urges people to remain unmarried and in a life of chastity since the married man “*is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided*” (1 Corinthians 7:33). St. Paul in the Bible also warns those who would marry as opposed to those who would remain virgins that spouses “shall have tribulation of the flesh”: “*But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, such shall have tribulation of the flesh. But I spare you.*” (1 Corinthians 7:28) It is certain that St. Paul does not refer to the desire to procreate as a tribulation of the flesh. Consequently, he can be referring only to one thing—sexual pleasure. Indeed, sexual pleasure is a tribulation of the flesh that must hence be fought against in thought and deed in some way or the Devil will succeed in tempting a spouse to fall into mortal sins of impurity either with the other spouse, with himself or with someone other than his spouse. “Nothing so casts down the manly mind from its height as the **fondling** of women and those bodily contacts which belong to the married state.” (St. Augustine of Hippo, *The Soliloquies* 1:10; cf *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 3)

The sexual pleasure is very similar to the effect of a strong drug, and drugs as we all know are very easy to become addicted to by abusing them or overindulging in them. The stronger a drug is, the more is also our spiritual life hindered, and that is why the angelic

life of chastity will always be more spiritually fruitful than the marital life according to God's Holy Word in the Bible. And so, it is clear that Holy Scripture infallibly teaches that marriage and the marital life is an impediment to the spiritual life, while a life of chastity and purity "*give you power to attend upon the Lord, without impediment.*" (1 Corinthians 7:35)

St. Maximus the Confessor (c. 580-662): "**Again, vice is the wrong use of our conceptual images of things, which leads us to misuse the things themselves. In relation to women, for example, sexual intercourse, rightly used, has as its purpose the begetting of children. He, therefore, who seeks in it only sensual pleasure uses it wrongly, for he reckons as good what is not good. When such a man has intercourse with a woman, he misuses her. And the same is true with regard to other things and one's conceptual images of them.**" (*Second Century on Love*, 17; *Philokalia* 2: 67-68)

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is false and easily refuted since no one who is not a complete pervert would have sex in front of other people even though their whole body was covered by sheets or blankets. This proves to us that it is the sexual pleasure that is shameful and evil, and not only the exhibition of the sexual organ. For "**man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof,**" (St. Thomas Aquinas) and this proves to us that not only the sensual desire is shameful, but also the very sexual act and "also of all the signs thereof".

St. Jerome: "Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?"

The sexual pleasure is always an evil pleasure to experience in itself since it is a **shameful and intoxicating pleasure** that is very similar to the evil pleasure people experience when they abuse alcohol or drugs, and that is why it is always an evil pleasure to experience even for married couples, even though married spouses do not sin during their normal, natural and procreative marital acts since "**those who use the shameful sex appetite licitly are making good use of evil.**" (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*) St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence*, explains this evil thus: "Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the

good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence [lust]**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame.” (Book 1, Chapter 27)

St. Augustine’s reference to the lawful use of “the shameful sex appetite” means that spouses are only allowed to engage in marital intercourse as long as they perform the act for the sake of conceiving a child. Spouses who perform the marital act without excusing it with the motive or purpose of procreation are thus “making evil use of evil” according to St. Augustine. “I do not say that the activity in which married persons engage for the purpose of begetting children is evil. As a matter of fact, I assert that it is good, because it makes good use of the evil of lust, and through this good use, human beings, a good work of God, are generated.” (St. Augustine, *Against Julian*, 3.7.15) It is thus obvious that the cause of the shame that is inherent in the sexual act, as we have seen, is “the evil of the sex appetite.” (St. Augustine, *Anti-Pelagian Writings*)

The third reason for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that the Natural Law teaches that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters Condemned in Decree* (# 8), March 4, 1679).

The Natural Law is rooted in design. God, the Supreme Designer, has imprinted a design on all created things – including the human person, both in his spiritual and physical being – a purpose for which each has been created. Thus, with regard to the human person, the Creator has designed speech for communicating the truth and the mouth to swallow food etc. Likewise, the Creator has designed the sexual organs for something noble, namely, for procreating children. Because of this, the Church’s teaching has always been clear from the beginning that: “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54).

Any action of the sexual organisms (the private parts) or other acts that are intended to arouse sensuality that is lacking the procreative function, is always sinful and against the Natural Law. An action of the sexual faculties outside of the normal and natural marital act are lacking the procreative dimension and consequently, it would be sexual pleasure sought for itself, isolated from its procreative function – and that is always an unlawful lust. The fact that sinful spouses may engage in the normal, natural and procreative

marital act before, during or after they have engaged in another kind of sinful, non-procreative and unnecessary sexual act (such as masturbation of self or of spouse, oral and anal sex, foreplay, and sensual touches and kisses) does not make these two different acts the same action, just as the fact that a person taking another footstep immediately after he have taken a previous footstep does not make the two footsteps the same action.

“Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is **more grievous** if the abuse regards the ‘vas’ [the vessel or the orifice of a woman] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 12)

The Church teaches that any act which is intrinsically evil cannot be moral, regardless of circumstance or intention. Unnatural sex acts (such as oral, anal and manual sex) are intrinsically evil and therefore cannot become moral by being combined with, preceded by, or followed by, a moral act of natural marital relations performed for the primary purpose of begetting children. “**No difficulty can arise that justifies the putting aside of the law of God which forbids all acts intrinsically evil.** There is no possible circumstance in which husband and wife cannot, strengthened by the grace of God, fulfill faithfully their duties and preserve in wedlock their chastity unspotted.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #61)

Now (in the 20th and the 21st century) there are many ‘teachers’ who are teaching the exact opposite idea, but they have no explanation for how an act that is intrinsically evil can become good by being combined with another act. As an analogy, killing an innocent person in order to steal his money is immoral, and it does not become moral by being combined with or followed by the act of donating the money to charity. “*And should we not do evil, so that good may result? For so we have been slandered, and so some have claimed we said; **their condemnation is just.***” (Romans 3:8)

One of the greatest evidences that proves that non-procreative sexual acts are inherently sinful and that they can never be excused or justified in any circumstance is that not a single Pope or Saint in the 2000 year history of the Church ever taught that they could be done either by themselves or in relationship to the marital act but that, as we have seen, and as we will see, The Holy Bible and all Popes, Church Fathers, and Saints unanimously condemned these acts. Only in the debauched and immoral 20th century did this vile and monstrous teaching spring up from the pit of Hell, directly fulfilling biblical prophecy: “*For there shall be a time, when they will not endure sound doctrine; but, according to*

their **own desires**, they will heap to themselves teachers, having itching ears.” (2 Timothy 4:3)

Unnatural sexual acts are inherently non-procreative; such acts are, by their very nature, not open to the possibility of conceiving a child.

“But no reason, however grave, may be put forward by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good. Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children, those who, in exercising it, deliberately frustrate its natural power and purpose, sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54)

Unnatural sexual acts are intrinsically against nature because the conjugal act is primarily directed toward procreation – the begetting of children. Those persons (married or not) who deliberately choose sexual acts deprived of the natural power and purpose of procreation “sin against nature” and commit a shameful and intrinsically evil act.

“Since, therefore, openly departing from the uninterrupted Christian tradition some recently have judged it possible solemnly to declare another doctrine [that is, a heretical and false doctrine which contradicts the Church’s constant and infallible teaching that the primary end or purpose of the marital act is the procreation of children] regarding this question, the Catholic Church, to whom God has entrusted the defense of the integrity and purity of morals, standing erect in the midst of the moral ruin which surrounds her, in order that she may preserve the chastity of the nuptial union from being defiled by this foul stain, raises her voice in token of her divine ambassadorship and through Our mouth proclaims anew: **any use whatsoever of matrimony exercised in such a way that the act is deliberately frustrated in its natural power to generate life is an offense against the law of God and of nature, and those who indulge in such are branded with the guilt of a grave sin.**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #56)

This infallible teaching of the Church which says that “*any use whatsoever of matrimony in such a way that the act is deliberately frustrated in its natural power to generate life is an offense against the law of God and of nature,*” must be understood to condemn not only contracepted sexual acts, but also any and all non-procreative sexual acts, even within

marriage, including unnatural sexual acts. For all sexual acts are a deliberate use of the sexual faculty, and all unnatural sexual acts are a deliberate choice of an act that are inherently non-procreative. If the Pope had wished to narrow his statements to only contraception, he would not have said “any use whatsoever,” or if he had wished to allow unnatural sexual acts within marriage, he would not have said “any use whatsoever of matrimony.”

Instead, he unequivocally proclaimed the Magisterium’s definitive teaching, which is also found in Holy Scripture, Sacred Tradition and the Natural Law, that each and every marital sexual act must include the procreative meaning. This teaching necessarily prohibits the married couple from engaging in any kind of unnatural sexual act (with or without climax), because all such acts lack the procreative meaning. This is also why Pope Pius XI teaches that spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage **“SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]”** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: “For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved [that is, all sexual acts must be able to procreate in themselves, which means that no unnatural and non-procreative form of a sexual act can ever be performed without sin].”

This means that the primary end or purpose of procreation (in thought and action) can *not* be made subordinate or subject to the secondary ends or purposes and that the primary end must always exist for the marital act to be lawful while the secondary ends or motives are not needed at all in order to lawfully perform the marital act. This is also exactly how Our Lord Jesus Christ in the Bible wants us to view the sexual pleasure and the marital act, since it is a higher calling to live for the Spirit than for our own selfish and fleshly desires. “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust** do I take my sister to wife, **but only for the love of posterity,** [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.” (The Holy Bible, Tobias 8:9)*

Notice how clearly and unambiguously Pope Pius XI teaches that married people are not

even allowed to “**consider**” the secondary ends of marriage *unless they are **subordinated to the primary purpose of marriage (procreation)*** and unless “the intrinsic nature of the act is preserved” **which means that one may never perform anything other than the normal, natural and procreative marital act itself since all other sexual acts are not in conformity to procreation and “the intrinsic nature of the [marital] act”**. It is therefore clear that it is totally “forbidden” and mortally sinful to even consider the secondary ends or motives, much less to perform the sexual act, unless “the intrinsic nature of the act is preserved”. The secondary ends “such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence” can follow after the primary end or purpose of begetting children if the spouses choose this, but the secondary ends or motives are not absolutely needed to lawfully perform the marital act in the same way as the primary purpose of begetting children, nor is the secondary motive of quieting concupiscence meritorious even though it is allowed.

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Chapter 11, 12, A.D. 401: “... nor be changed into that use which is against nature, on which the Apostle could not be silent, when speaking of the excessive corruptions of unclean and impious men. For **necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children] no longer follows reason but lust.** ... they [must] not turn away from them the mercy of God... **by changing the natural use into that which is against nature, which is more damnable when it is done in the case of husband or wife.** Of so great power is the ordinance of the Creator, and the order of creation, that... **when the man shall wish to use a body part of the wife not allowed for this purpose, the wife is more shameful, if she suffer it to take place in her own case, than if in the case of another woman.**”

The expression “*that use which is against nature*” refers to unnatural sexual acts, such as oral, anal, or manual sex (masturbation). St. Augustine condemns such acts unequivocally. He even states that such unnatural sexual acts are more damnable (i.e. even more serious mortal sins) when these take place within marriage. The reason why is that God is even more offended by a sexual mortal sin that takes place within the Sacrament of Marriage, since this offense is not only against nature, but also against a **Holy Sacrament**. “*So then, of all to whom much has been given, much will be required. And of those to whom much has been entrusted, even more will be asked.*” (Luke 12:48)

The Catechism of the Council of Trent: “Matrimonial faith also demands, that

husband and wife be united by a certain singular, and holy, and pure love, **a love not such as that of adulterers**, but such as that which Christ cherishes towards his Church; for this is the model which the Apostle proposed, when he said: "*Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church*" (Ephesians 5:25); and very great indeed was the love with which Christ embraced his Church, **not a selfish love**, but a love that proposed to itself the sole interest of his spouse..." (Question XXIV. — What is Faith in Matrimony, and how it is to be preserved)

Therefore, non-procreative sexual acts cannot be justified by saying that it leads to the marital act; it is by nature a separate action whose object is gravely immoral. Unnatural sexual acts are non-procreative, intrinsically evil, and always gravely immoral, regardless of intention or circumstances, even within marriage. Unnatural sexual acts cannot be justified as a type of foreplay in order to prepare for the natural marital act because the end never justifies the means. And the absence of sexual climax does not change an intrinsically evil, gravely immoral, unnatural sexual act into an act that is good or morally defensible.

Neither can one argue that these kinds of non-procreative sexual acts can be used if necessity requires it for the sexual act to be performed or if there is a problem with performing the marital act without them, for acts that are gravely immoral can never be justified in any circumstance. "But no reason, **however grave**, may be put forward by which anything intrinsically against nature may become conformable to nature and morally good." (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54)

Those who have a problem in performing the marital act should use a lubricant in order to be able to complete the normal, natural and procreative marital act, for this is a lawful and honorable solution to use if there is a problem to perform the marital act. "*May marriage be **honorable** in all, and may the bed be undefiled. For God will judge fornicators and adulterers.*" (Hebrews 13:4)

Further, the consequences of this behavior of deviant sexuality (consequences are a witness as well to the Natural Law), is disease. There is research that shows women's risk of fungal infection increases 10 fold with this type of behavior. There are other risks as well, some mouth cancers, which research is beginning to show may be a result of the sexually transmitted disease. "*Having therefore these promises, dearly beloved, **let us cleanse ourselves from all defilement of the flesh and of the spirit, perfecting sanctification in the fear of God.***" (2 Corinthians 7:1)

The leading cause of mouth and throat cancer is not tobacco smoking or alcohol use. Oral sex is now listed as the leading cause of cancer of the mouth and throat (oropharynx cancer). A new research published in the Journal of Clinical Oncology and authored by Dr. Maura Gillison states that persons who had practiced oral sex are eight times more likely than those who have not had oral sex to develop human papilloma virus (HPV). HPV, the most commonly transmitted sexual disease, is the leading cause of cancer of the oropharynx in the US. The number of people diagnosed with HPV-related oral cancers in the U.S. tripled from 1998 to 2004.

St. Barnabas, *Letter of Barnabas*, Chapter 10:8, A.D. 74: “Moreover, he [Moses] has rightly detested the weasel [Leviticus 11:29]. For he means, “Thou shalt not be like to those whom we hear of as **committing wickedness with the mouth through uncleanness [oral sex]**; nor shalt thou be joined to **those impure women who commit iniquity with the mouth with the body through uncleanness.**” (Chapter X. — Spiritual Significance of the Precepts of Moses Respecting Different Kinds of [Forbidden] Food)

It is clear that the Church and Her Saints rejects the heretical modern-day idea that the mere deposit of semen in the correct location justifies all other sexual acts. Every single sexual act must be marital and procreative, and one is not justified in adding sexual acts (such as oral or anal sex) that are not procreative in themselves. One cannot justify a set or number of non-procreative forms of sexual acts by performing a procreative form of a sexual act before, during or after one has performed these non-procreative forms of sexual acts, because every sexual act must be able to beget children in itself. The sexual act is only allowed to be performed as long as the purpose and ability of the act itself to procreate is present, and when this intention and ability is not there, the sexual act will always be a sin.

Pope St. Clement of Rome (1st century AD): “**But this kind of chastity is also to be observed, that sexual intercourse must not take place heedlessly and for the sake of mere pleasure, but for the sake of begetting children.** And since this observance is found even amongst some of the lower animals, it were a shame if it be not observed by men, reasonable, and worshiping God.”
(*Recognitions of Clement*, Chapter XII, Importance of Chastity)

The Catholic Church and Her Saints have always taught that illicit, non-procreative and unnecessary sexual acts within marriage are equivalent to fornication and adultery.

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 49, A.D. 393: “And it makes no

difference how honorable may be the cause of a man's insanity. Hence Xystus in his Sentences tells us that 'He who too ardently loves his own wife is an adulterer.' It is disgraceful to love another man's wife at all, or one's own too much. A wise man ought to love his wife with judgment, not with passion. Let a man govern his voluptuous impulses, and not rush headlong into intercourse. There is nothing blacker than to love a wife as if she were an adulteress."

Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV: "Also, Jerome, [in *Against Jovinian*, I]: C. 5. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an adulteress. The origins of love are respectable, but its perversion is an enormity. §1. It gives no respectable motive for losing one's self control. Hence, the Sentences of Sixtus says, "He is an adulterer who is too passionate a lover of his wife." Just as all passion for another's wife is sordid, so also is excessive passion for one's own. The wise man should love his wife reasonably, not emotionally. The mere stimulus of lust should not dominate him, nor should he force her to have sex. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an adulteress."

Notice that St. Jerome states that "it makes no difference how honorable may be the cause of a man's insanity." In other words, the intention which motivates a man to sin is irrelevant to the morality of the act. If a sexual act is a sin, it does not matter how honorable the man's intentions are, it is still a serious moral disorder, comparable, as a figure of speech, to the serious mental disorder of insanity. St. Jerome plainly taught that there are sexual sins and excessive passion within marriage and between spouses, just like countless of others Popes and Saints taught. He said: "Let a man govern his voluptuous impulses, and not rush headlong into intercourse." The idea that "nothing is shameful or sinful" in the marital act as long as the marital act occurs at some point in time is plainly rejected by St. Jerome, the Church and the rest of the Saints. It is contrary to wisdom and good judgment for a man to have sexual relations with his wife in an inordinate and excessive manner. The fact of the matter is that all those who have sexual relations with their spouse in an inordinate and excessive manner, or who perform unnatural or non-procreative forms of sexual acts, are guilty of the crucifixion of Our Lord Jesus Christ by their evil, sinful and selfish acts. This truth was expressly revealed by Our Lord Jesus Christ Himself in a revelation to Blessed Angela of Foligno (1248-1309) in the following words:

*Our Lord Jesus Christ spoke, saying: "**For the sins of thy hands and arms, with which thou hast done much wickedness in embraces, touches, and***

other evil deeds, My hands were driven into the wood of the Cross by large nails and torn through bearing the weight of My body in Mine agony.” (Blessed Angela of Foligno, 1248-1309, *The Book of Divine Consolations*, p. 217)

Therefore, unnatural and non-procreative sexual acts do not become permissible when these take place within marriage. Instead, **unnatural sexual acts are made even more sinful when they take place within marriage because they offend not only against nature and a Holy Sacrament, but also against God and the Law written in our hearts.**

“And since the man who is too ardent a lover of his wife acts counter to the good of marriage if he use her indecently, although he be not unfaithful, he may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8)

Notice in the quote above that St. Thomas held sexual sins within marriage **to be worse than adultery**, because the act occurs within marriage. He did not teach that all sexual acts between a husband and wife are moral as many heretical and perverted “Catholics” nowadays do. **“Be not deceived, God is not mocked. For what things a man shall sow, those also shall he reap. For he that soweth in his flesh, of the flesh also shall reap corruption. But he that soweth in the spirit, of the spirit shall reap life everlasting. And in doing good, let us not fail. For in due time we shall reap, not failing. Therefore, whilst we have time, let us work good to all men, but especially to those who are of the household of the faith.”** (Galatians 6:7-10)

The marital act performed for pleasure only is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike

The Catholic Church teaches that the normal, natural and **procreative** marital act when it is performed for the sole sake of pleasure, is at least a venial sin, and many times a mortal sin, **provided one is not against conception or hinder it from taking place in anyway in either deed or thought.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #9, March 4, 1679: **“THE ACT OF MARRIAGE EXERCISED FOR PLEASURE ONLY IS ENTIRELY FREE OF ALL FAULT AND VENIAL DEFECT.”** – **Condemned statement by Pope Innocent**

XI. (Denz. 1159)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 17, A.D. 419: “It is, however, one thing for married persons to have intercourse only for the wish to beget children, which is not sinful: it is another thing for them to desire carnal pleasure in cohabitation, but with the spouse only, which involves venial sin. *For although propagation of offspring is not the motive of the intercourse, there is still no attempt to prevent such propagation, either by wrong desire or evil appliance.*”

As we can see here, it is at least a venial sin to have normal, natural and procreative marital relations merely for lustful motives, provided that the spouses are open to conception (and do not hinder it in anyway) and no other sinful deed or thought is committed during the act of marriage. From this can be understood that a couple must have a reason (other than carnal pleasure) for coming together without sin during the act of marriage. Thus, spouses are not to come together for whatever lustful reason or desire they may come to think of—for that would be, at least (if not more than) a venial sin according to the Catholic Church. All venial sins open up the soul to graver sins, and that is why one must always guard oneself very carefully from falling into venial sins.

Pope St. Gregory the Great (c. 540-604): “**The married must be admonished to bear in mind that they are united in wedlock for the purpose of procreation, and when they abandon themselves to immoderate intercourse, they transfer the occasion of procreation to the service of pleasure.** Let them realize that though they do not then pass beyond the bonds of wedlock, yet in wedlock they exceed its rights. Wherefore, it is necessary that they efface by frequent prayer what they befoul in the fair form of conjugal union by the admixture of pleasure.” (St. Gregory the Great, "Pastoral Care," Part 3, Chapter 27, in "Ancient Christian Writers," No. 11, pp. 188-189)

The Catholic Church’s condemnation of even natural and normal so-called marital relations performed solely for lustful motives shows us that the Catholic Church absolutely abhors and condemns all sexual acts that are unnecessary for conception to occur (such as oral sex or masturbation of self or spouse, before, during or after the marital act). Every unnecessary and non-procreative form of a sexual act (such as sensual kisses, touches and masturbation) are obviously even more evil and depraved than the normal, natural and **procreative** “act of marriage exercised for *pleasure only*,” **which the Church condemns as a sin**. This clearly shows us that Holy Mother Church absolutely condemns

all sexual acts performed for the sake of sensual pleasure that goes above or beyond what is inherent in the marital act itself, and that is necessary for conception to occur.

St. Athanasius the Great (293-373): “Which use [of marriage] are you referring to? That in the Law which God allowed... or that which, while popular, is performed secretly and adulterously [even by married people]? ... Blessed is the man who in his youth having a free yoke employs his natural parts for the purpose of producing children. **But if for licentiousness, the punishment spoken of by the Apostle shall await the immoral and adulterous (Heb. 13:4).**” (First Epistle of Athanasius the Great addressed to the Monk Amun, Quoted in *The Rudder*, pp. 576-77)

The Church teaches that all unnecessary and non-procreative sexual acts are *sinful*, both before, during and after the act of marriage, and that these acts may never be performed in any circumstance or for any reason whatsoever by anyone. For just as it is blameworthy and sinful to have sexual relations only for sensual pleasure for both the married and unmarried people alike, so too is this true with other pleasures as well, such as “eating and drinking even to satiety for pleasure only,” and kissing “for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss”. **This has always been the teaching of the Catholic Church and Her Saints.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #8, March 4, 1679: “Eating and drinking even to satiety for pleasure only, are not sinful, provided this does not stand in the way of health, since any natural appetite can licitly enjoy its own actions.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: “It is a probable opinion which states that a kiss is only venial when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and pollution is excluded.” – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1140)

St. Alphonsus Liguori, one of the most well known doctors of the Church, expounds on this teaching of Pope Innocent XI in his masterpiece “*The True Spouse of Jesus Christ*”, showing us the inherent evilness of acting in accordance to our sensual desires: “Pope Innocent XI Odescalchi has condemned the proposition which asserts that it is not a sin to eat or to drink from the sole motive of satisfying the palate. However, it is not a fault to feel pleasure in eating: for it is, generally speaking, impossible to eat without experiencing the

delight which food naturally produces. **But it is a defect to eat, like beasts, through the sole motive of sensual gratification, and without any reasonable object. Hence, the most delicious meats may be eaten without sin, if the motive be good and worthy of a rational creature; and, in taking the coarsest food through attachment to pleasure, there may be a fault.**” (*The True Spouse of Jesus Christ*, p. 282)

This condemnation of “Eating and drinking even to satiety for pleasure only” and kissing “performed for the sake of the carnal and sensible delight” is not only reasonable, but part of the Natural Law, yet it may come as a surprise to many, but this is only because so many commit sins of this nature. Indeed, all people who fall into these kinds of sins have become slaves to their passions and do not order their acts in accordance with natural reason, but in accordance with their unmortified desires, like beasts, and yet, even worse than beasts.

St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1, Section 24: “Seeing then that... the faithful man descends to both [marriage and food] as matter of duty, and does not fall into them through lust. But how many are there who rush greedily to their eating and drinking, and make their whole life to consist in them, as if they were the very reason for living. For whereas men really eat to live, they think that they live to eat. These will every wise man condemn, and Holy Scripture especially, all gluttons, drunkards, gormandizers, "whose god is their belly." [Phil. 3:19] Nothing but the lust of the flesh, and not the need of refreshment, carries them to the table. ... And so in that other duty of marriage, sensual men seek for wives only to satisfy their sensuality, and therefore at length are scarce contented even with their wives. ... Nevertheless, if you were to say to such a man, "why do you marry?" he would answer perhaps for very shame, "for the sake of children." But if any one in whom he could have unhesitating credit were to say to him, "God is able to give, and yea, and will give you children without your having any intercourse with your wife;" he would assuredly be driven to confess that it was not for the sake of children that he was seeking for a wife. Let him then acknowledge his infirmity, and so receive that which he pretended to receive only as matter of duty.”

The Bible states that a demon of lust “hath power” over all spouses who come together for various lustful reasons in their marital acts

In the Biblical book of Tobit or Tobias, we can read about how a powerful devil or demon of lust that is called Asmodeus kills and deceives lustful people, and that this demon “hath power” over married spouses and individuals who come together for various lustful

reasons in their marital acts.

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust,** as the horse and mule, which have not understanding, **over them the devil hath power.**”

Haydock Commentary adds: “**Verse 17.** *Mule*, which are very libidinous, [Showing excessive sexual drive; lustful.] Psalm xiii.”

The interesting thing about the sexual connection of a horse and a mule is that they cannot produce offspring, thus making their sexual relations completely sterile and unproductive. So what does this mean for marriage? It means that this verse alone proves that God’s word condemns as sinful and unlawful all human sexual relations or acts that (1) are performed for the sole motive of lust; (2) that cannot produce offspring naturally (not referring to natural infertility or defects); (3) and that are done with an intention or mindset opposed to procreating offspring. Our Lord Jesus Christ in the New Testament of the Bible also connects the will to bear children to salvation, teaching us that a woman: “***shall be saved through child-bearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.***” (1 Timothy 2:15)

The biblical book of Tobias describes how the pious and pure virgin “Sara daughter of Raguel” had married seven husbands, but all seven of them had mysteriously died when they first entered the nuptial chamber, that is, when they first tried to perform the marital act: “... *she [Sarah] had been given to seven husbands, and a devil named **Asmodeus** had killed them, at their first going in unto her.*” (Tobias 3:8). Haydock Commentary explains the reason for this: “*God justly suffers the wicked to fall victims to their iniquitous appetites. (St. Gregory, mor. ii.)*”

This specific demon who is allowed to control and kill people who fall into sins of the flesh is named Asmodeus, according to Holy Scripture. Haydock Commentary adds the following about this demon: “*Asmodeus*, “the fire of Media.” Hebrew, “king of the devils,” of that country, exciting people to lust, (Menochius; Serarius, q. 8.) and destroying them. (Worthington) --- *Unto her*. Greek and Hebrew intimate, when they first entered the nuptial chamber, chap. vi. 14.”

The Catholic Encyclopedia gives the interesting explanation that “God allowed the demon

to slay these men because they entered marriage with unholy motives,” and that “the permission given by God to the demon in this history seems to have as a motive to chasten man’s lust and sanctify marriage.” The only reason why the demon Asmodeus was allowed to kill all seven of Sarah’s husbands “at their first going in unto her,” that is, when they first tried to perform the marital act, was because they all intended to perform the sexual act for sinful, selfish, impure and lustful reasons instead of for the love of God and of children that always must be connected to the marital act. Thus, St. Isidore of Seville (c. 560-636), *Doctor of the Church*, could rightly say that in a true marriage “couples seek not pleasure but offspring” and that “therefore when a person is more sexually active than [is] needed for... procreation, he sins.” (St. Isidore, *De Ecclesiasticis Officiis*)

In the same Book of Tobit the holy angel Raphael told Tobias to marry Sarah the Virgin but Tobias was afraid to do this since he knew about the death of Sarah’s seven former husbands. St. Raphael however assured him that only those husbands and wives who are lustful and who seek fleshly pleasures are able to be controlled or killed by the demon, thus reassuring him in his holy motives.

Tobias 6:14-18,22 “Then Tobias answered, and said: I hear that she hath been given to seven husbands, and they all died: moreover I have heard, that a devil killed them. Now I am afraid, lest the same thing should happen to me also: and whereas I am the only child of my parents, I should bring down their old age with sorrow to hell [not the literal Hell, but to the place where the souls of the good were kept before the coming of Christ]. **Then the angel Raphael said to him: Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.** But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her. ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you. **And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.**”

Haydock Commentary explains: “**Ver. 14.** *Died.* Greek, "were destroyed in the nuptial chamber, (*numphe*). ... he was permitted by God to exercise his malice against those who would have gratified their impure desires. (Calmet) --- **Ver. 20.** *Society (copulatione.)* He

then obtained this blessing, though he knew not his wife till the fourth night. (Worthington) --- His marriage resembled that of the patriarchs. (Calmet)”

The archangel Raphael also told Raguel (Sarah’s father) that his daughter Sarah could only be married to a man that feared God, thus showing us the necessity of fearing God in all our actions.

Tobias 7:11-12 “Now when Raguel heard this he was afraid, knowing what had happened to those seven husbands, that went in unto her: and he began to fear lest it might happen to him also in like manner: and as he was in suspense, and gave no answer to his petition, The angel said to him: Be not afraid to give her to this man, for to him who feareth God is thy daughter due to be his wife: therefore another could not have her.”

This shows us that Sarah’s seven former husbands did not fear God; hence that they deserved to die. For Sarah, who was a holy and devout virgin, did not deserve to be united with such impure and unholy men that did not fear God — and especially during the marital act. For this reason, God allowed the demon Asmodeus to kill all seven of her former husbands.

Before Sarah had met with Tobias, she had fervently prayed to God and fasted for three days so as to be delivered from her reproach after she experienced the sad event of the death of her seven husbands. Her words while praying clearly shows that her intention when marrying was not to gratify pleasure (that, sad to say, is the most common reason today of why so many marry), but rather that she may be joined in wedlock in the fear of the Lord and for love of children.

Tobias 3:16 “[Sarah said:] Thou knowest, O Lord, that I never coveted a husband, and have kept my soul clean from all lust. Never have I joined myself with them that play: neither have I made myself partaker with them that walk in lightness. But a husband I consented to take, with thy fear, not with my lust.”

Haydock Commentary explains: “**Verse 16.** *Coveted*, through impure love. Greek, "I am pure from all the sin of a man, and I have not defiled my name, nor the name of my father, in the land of our captivity. I am an only child," &c. (Haydock) --- *Lust*: a very high encomium; which Sara mentions without vanity, placing her confidence in God. (Menochius) (Proverbs xx. 9.) --- **Ver. 17.** *Play*, lasciviously, (Menochius) or dance. (Hugo.) (Exodus xxxii. 1.)”

In contrast to Sarah's seven former husbands, Tobias was spared from being attacked and killed by Asmodeus since he was holy and desired to please God instead of his own flesh.

Tobias 8:9-10 "And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever. Sara also said: Have mercy on us, O Lord, have mercy on us, and let us grow old both together in health."

Haydock Commentary explains: "**Ver. 9. Only.** Greek, "for truth," resolving to be ever faithful to her. (Haydock) --- We cannot read the pure sentiments of Tobias and Sara, brought up in the midst of infidels, without surprise. Nothing more perfect could be required of Christians (Calmet) in the married state. (Haydock) --- St. Augustine (Doct. x. and xviii.) adduces this text to shew the true intent of marriage. --- **Ver. 10. And.** Greek, "Order pity to be shewn me, and that I may grow old with this woman. And she said along with him, Amen. And they both slept the night," probably on separate beds, ver. 15. (Haydock)"

While most people are not physically killed by the demon Asmodeus when performing the sexual act with unholy and sinful motives, this text from the Bible demonstrates that those who are sexually lustful with their spouse, or with other people they are not married with, die a spiritual death through their sins. Most people do not like to think about these facts, but the amount of people today who are controlled and killed bodily, spiritually and eternally by the Devil is, sad to say, far too many. For "*they that commit sin and iniquity, are enemies to their own soul.*" (Tobias 12:10) If lust is not controlled and in some sense fought against, it will almost always end in mortal sin, because all control is lost. "*Go not after thy lusts, but turn away from thy own will.*" (Ecclesiasticus 18:30)

It is thus absolutely clear that the Holy Bible and the Christian Faith teaches us "**that those marriages will have an unhappy end which are entered upon... because of concupiscence alone, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it**" since those kinds of sinful, selfish, and lustful "marriages" in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #12).

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): "Marriage in itself merits esteem and the highest approval, for the Lord wished men to "be fruitful and multiply." [Gen. 1:28] He did not tell them, however, to act like libertines, nor did He intend them to surrender themselves to pleasure as though born only to indulge in sexual relations.

Let the Educator (Christ) put us to shame with the word of Ezekiel: "Put away your fornications." [Eze. 43:9] Why, even unreasoning beasts know enough not to mate at certain times. To indulge in intercourse without intending children is to outrage nature, whom we should take as our instructor." (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children)

In conclusion, it should be totally clear that "***the devil hath power***" over all people who shut God out from themselves and their hearts, "as the horse and mule," and who do things such as masturbation, oral sex, or any other act that are completely shameful, unnecessary, non-procreative and selfish (both before, during, or after the marital act) that they normally wouldn't do if they really believed that God was present with them. Good and virtuous spouses always remember that God is present with them, and that is also why they do not stoop to the evil and unnatural sexual sins that so plague humanity today. "The activities of marriage itself, if they are not modest and do not take place under the eyes of God as it were, so that the only intention is children, are filth and lust." (St. Jerome, *Commentary on the Epistle to the Galatians*, Book III, Chapter 5:21, A.D. 387)

In truth, "filth" is the most suitable word that sums up the worth of every marital act that lacks a procreative purpose. While most people looks upon carnal lust as something good or normal, God, on the other hand, views it as "filthiness" and "unclean stench". *The Son of God spoke to Saint Bridget, saying, "The evil spirit fills and incites those in the worldly marriage to carnal lust where there is nothing but unclean stench, but those in the spiritual marriage are filled with my Spirit and inflamed with the fire of my love that will never fail them."* (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26) In another part of the same book, Christ explains that "**lust** pleasure and worldly delight are well compared to a sulfurous mountain" because of "**the stench of concupiscence and the fire of punishment**" that all who perform unlawful sexual acts have within themselves. "**In truth, lust** pleasure and worldly delight are well compared to a sulfurous mountain, since they have within themselves the swelling of the spirit **and the stench of concupiscence and the fire of punishment.**" (*The Revelations of St. Bridget*, Book 5, Revelation 11)

Thus, "... when it [the sexual act] is from lust or for the sake of pleasure, then the coition is a mortal sin and the man sins mortally. ... **And these dicta assume that the man and his wife have sex according to the order of nature, for anyone who goes against nature always sins mortally and more seriously with his wife than with anyone else and should be punished more seriously**... Note the difference between the two cases of husband-wife sex, for incontinence and for pleasure and lust... **In**

the second case, he seeks to procure pleasure with hands or thought or passionate uses and incentives so he can do more than just have sex with his wife... [thus sinning mortally] because he acts as an adulterer when he burns like an adulterer even with his own wife.” (Gratian, *On Marriage*, Dictum Post C. 32. 2. 2)

That is why it is of the greatest importance that a couple learn to control their lust. Risking eternal damnation and insufferable, indescribable torments in the fires of hell for a momentary, brief, pleasure or sin is not worth it, and is a horribly bad choice to make.

Jesus Christ spoke to St. Bridget, saying: “Therefore, two holes will be opened in him. Through the first there will enter into him every **punishment earned for his least sin up to his greatest, inasmuch as he exchanged his Creator for his own lust.** Through the second there will enter into him every kind of pain and shame, and no divine consolation or charity will ever come to him, **inasmuch as he loved himself rather than his Creator. His life will last forever and his punishment will last forever,** for all the saints have turned away from him.’ My bride, see how miserable those people will be who despise me and **how great will be the pain they purchase at the price of so little pleasure!**” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 2, Chapter 9)

The more sexual pleasure and sensual gratification a person seeks to derive from the sexual act, the more the devil’s power over him will be increased also, and the more the sin is increased (with an intention of persevering) the more the devil’s power is increased as well, until, what was a venial and pardonable sin, becomes a mortal and damnable sin. Therefore, if a person understands that he may be living in venial or mortal sin with respect to sexual pleasure, he or she must learn to control their lust immediately, keeping it within the range of what is licit and permitted (non-sinful) within a marriage, and not going any further.

The Catechism of the Council of Trent, What Instruction is to be given touching the Use of Marriage: “The last remaining point regards the use of marriage, a subject which pastors will so treat as that no expression that may seem unfit to meet the ears of the faithful, or that could offend pious minds, or excite laughter, fall from their lips. For as “The words of the Lord are chaste words” (Psalms 6:7), so also does it eminently become a teacher of the Christian people to make use of such language as is characterized by singular gravity and integrity of soul. Two lessons of instruction are then to be specially impressed on the mind of the faithful. **The first is that marriage is not to be used from motives of**

sensuality or pleasure, but that its use is to be restrained within those limits, which, as we have above shown, are prescribed by the Lord. **They should be mindful of the exhortation of the Apostle: “They that have wives, let them be as though they had them not,”** (1 Cor. 7:29) and that St. Jerome says: **“The love which a wise man cherishes towards his wife is the result of judgment, not the impulse of passion; he governs the impetuosity of desire, and is not hurried into indulgence. There is nothing more shameful than that a husband should love his wife as an adulteress.”**”

Recent studies prove that 75% of men who died during intercourse committed adultery

Recent studies have proven that the demon Asmodeus is still very active today and that he kills a considerable amount of people who commit sexual sins of various sorts. According to these studies, the risk of a heart attack is 2.7 times greater when compared with those *not* engaging in sex. Of those who died during intercourse, 82-93% were male of which 75% were having extra-marital sex, usually with a younger partner, at an unfamiliar location and after excessive food and alcohol! *Beware!* The fact that 75% of all people who die during sexual relations are adulterers and that they were committing an act of adultery when they died is an astonishing and undeniable proof of the fact that the demon of lust, Asmodeus, still kills wicked, sinful and lustful people even today. All those unrepentant adulterers whom the demon killed are burning in Hell right now as we speak, and nothing they will ever say or do will change that fact however much they weep and plead in their eternal abode of excruciating fire.

However hard this might seem to some people, especially unbelievers, a considerable amount of people really do die of heart attacks or sudden cardiac arrest during sex. And almost all of those people who die are older married men cheating on their wives with younger women in unfamiliar surroundings. I came across this information while reading this article: ***“Heart 411: The Only Guide to Heart Health You’ll Ever Need”***, by Marc Gillinov and Steven Nissen, both high-ranking cardiologists at the Cleveland Clinic.

They wrote: “Men with coronary heart disease do need to follow the rules. When heart attacks occur during or after sex, they almost always involve older men in extramarital affairs with young women. For those men, it would have been safer to stay at home and burn off excess energy on a treadmill in the basement.”

I wrote to Steven Nissen, and asked him to back that statement up with some data. Almost

instantly he sent me two scientific papers, the first of which was “***On the association of sex with cardiac events***”, and the second was a scientific statement from the “***American Heart Association on sexual activity and cardiovascular disease***”. The latter states: “Of the subjects who died during coitus, 82% to 93% were men, and the majority (75%) were having extramarital sexual activity, in most cases with a younger partner in an unfamiliar setting and/or after excessive food and alcohol consumption.”

The astonishing level of people that dies during sex when committing adultery (75%) compared to those of the rest of humanity who dies during sex (25%) is irrefutable proof of God’s holy indignation and displeasure of sexual sin, and especially adultery (which even most people of the world looks upon with horror and disgust). It is a fair assumption to say that married men have much more sex with their wives than with other women, and yet 75% of all people who die in the sexual act die when they are committing adultery. This gives us solid statistical evidence that adultery and sinful sexual lust actually kills people.

You who are reading this document may not be committing the sin of adultery, but most of you are certainly committing some form or another of marital sexual sin since that is what you have been taught by the media, the world, and even by the so-called “moral theologians”, false priests and heretical bishops. In fact, an incredible 25% of all people who die during sexual activity perform some form of sexual activity other than adultery. This is not an insignificant number, but every 1 out of 4. So the scientific claim about extramarital and marital sexual activity holds true and is just another proof of how God allows demons to kill and damn people who sin sexually. Thus, it is true to say that “Inordinate love of the flesh is cruelty, because under the appearance of pleasing the body we kill the soul.” (St. Bernard of Clairvaux, A.D. 1090-1153)

All people should seriously consider and think about what it actually means to give oneself over to a devil or a demon as the Bible describes happening with those who commit sexual sin. The implications and result of giving oneself over to the devils and demons are endless, but some obvious examples are murder, divorce, incest, rape, arguing, adultery, fornications, abuse, gloating, and drug and alcohol abuse. This list could obviously go on for pages. Even a worldly couple would appreciate the inestimable worth of having a peaceful home free from all strife and troubles, but most people, however, live as though they cared nothing for such things. It is true to say that a huge part of the abuse or other problems that people endure in this world happens as a result of the married and unmarried performing unlawful sexual acts (such as kisses and touches for venereal pleasure) that are not able to procreative in themselves. When men and women abuse the sexual act by performing unnatural sexual acts, they cease seeing each other as persons

created in the image of God, and start seeing each other as objects to be used to gratify themselves. Since they do not use the marital act for the good purpose of procreation but abuse it in order to derive more pleasure than God and nature allows them to have, they sin mortally by committing a sin that is selfish in nature, and this selfishness will in turn taint all of their conversations and relationships. It is easy to understand that a person who is seen as an object will be much more easy to maltreat or abuse than someone who is seen as a person. Indeed, one can understand this fact from the light of natural reason, as selfishness is the cause of abuse, and non-procreative or unnecessary sexual acts are at the root cause of all selfishness, as we have shown. This shows us that reason itself confirms that non-procreative and unnecessary sexual acts are at the root cause of abuse or other problems in a marriage and in the world.

The sexual act and the desire to please oneself sexually is so powerful to invoke the powers of darkness and devils that almost all satanic cults have sexual acts and rituals along with all kinds of abominable perversion as a prerequisite in their rituals to invoke the devils and demons of hell. These servants of Satan knows that the sexual act is especially powerful to summon various demons, and so they always try to act out their sexual perversions in order to be able to better commune with their lord and god, who is the Devil.

The book *Malleus Maleficarum*, which means “hammer of the witches”, and which was a very influential writing in the 16th century, explains that “God allows the devil more power over the venereal act, by which the original sin is handed down, than over other human actions”, adding that this happens, “because of its natural nastiness, and because by it the first sin was handed down to posterity.” The book also explains that spouses can sin with each other in their sexual acts, and that sexual sins in the marriage and between spouses makes the spouses more liable to bewitchment, or in our language, possession or obsession of demons or devils. Thus, “even in a state of matrimony it is possible to commit the sin of incontinence in various ways. ... He who loves his wife to excess is an adulterer. And they who love in this way are more liable to be bewitched after the manner we have said.”

Malleus Maleficarum, Part 2, Chapter II: “Although far more women are witches than men, as was shown in the First Part of the work, yet men are more often bewitched than women. And the reason for this lies in the fact that God allows the devil more power over the venereal act, by which the original sin is handed down, than over other human actions. In the same way He allows more witchcraft to be performed by means of serpents, which are more subject to incantations than other animals, because that was the first instrument of the devil. And the venereal act can be more readily and easily bewitched in a man than in a woman, as has been clearly

shown. For there are five ways in which the devil can impede the act of generation, and they are more easily operated against men. ...

“And the infirmity we are considering can only be due to the sin of incontinence. For, as we have said, God allows the devil more power over that act than over other human acts, because of its natural nastiness, and because by it the first sin was handed down to posterity. Therefore when people joined in matrimony have for some sin been deprived of Divine help, God allows them to be bewitched chiefly in their procreant functions. But if it is asked of what sort are those sins, it can be said, according to St. Jerome, that even in a state of matrimony it is possible to commit the sin of incontinence in various ways. See the text: He who loves his wife to excess is an adulterer [*Against Jovinianus* 1.49]. And they who love in this way are more liable to be bewitched after the manner we have said.”

Another interesting example which shows us that the devil—by tempting lustful spouses to commit sexual sin—is the mastermind behind why spouses perform non-procreative and unnecessary sexual acts, is found in the great *Revelations of St. Bridget*, where Our Lord Himself also reveals that spouses who perform unnatural or unnecessary sexual acts with their spouse will be damned to suffer and be tormented for all eternity in the fire of hell unless they repent and cease committing these acts:

“A demon appeared at the court of divine judgment with a certain deceased man’s soul that was trembling the way a heart trembles. The demon said to the judge: “Here’s my prey! Your angel and I have been following this soul from start to finish—he did it to protect her, I to harm her. Both of us chased her like hunters. But in the end she fell into my hands. My passion to gain possession of her is like a torrential stream rushing along which nothing can resist but the barrier of your justice. However, your justice has not yet been applied against this soul, so I am not yet secure in her possession. I long for her as intensely as an animal consumed by starvation that hunger drives to eat its own limbs. Therefore, since you are the just judge, adjudge a just judgment upon her!”

The judge [Our Lord Jesus Christ] answered: “Why has she fallen into your hands and why were you closer to her than my angel?”

The demon answered: “Because her sins were greater in number than her good deeds.”

The judge answered: “Show me which!” The demon replied: “I have filled a book with her sins.” The judge: “What is the name of this book?”

The demon answered: “Its name is disobedience, and it is really seven books, each one containing three columns. Each column contains more than a thousand

words: none less than a thousand but some many more. ... **The seventh book was his lust and it, too, had three columns. The first was that he spilled his seed in an undue and intemperate way. Although he was married and kept away from the stain of other women, nevertheless he spilled his seed unduly as a result of embraces and unsuitable words and immodest behavior. The second column was that he was extremely frivolous in his speech. He not only led his own wife on to more passionate sexual desire, his words also lured others many times to hearing and imagining indecent things.** The third column was that he fed his body too luxuriously, having sumptuous dishes prepared for the greater enjoyment of his body and for the sake of his reputation, in order to be called a great man. Over a thousand words are in these columns—sitting longer at table than he ought, not keeping to schedule, speaking unsuitably, eating beyond natural requirements.”
(*The Revelations of St. Bridget*, Book 6, Chapter 39)

In Book 4, Chapter 52 of the *Revelations* a similar vision describes how a married couple that performed non-procreative or unnecessary sexual acts was condemned to eternal punishments. After an angel’s explanation to St. Bridget about the terrible vision of a man and a woman and their spiritual significance, he says the following concerning the woman: **“You saw the woman’s hands were like the tails of foxes and her feet like scorpions. This is because, just as she was undisciplined in her whole body and all her passions, so too by the lightness of her hands and her way of walking she excited her husband’s physical delight and stung his soul worse than any scorpion.”** This shows us that unlawful lust outside of the normal and natural marital act kills the soul. In truth, today too many people in this world fall into hell because of “the lightness of her hands” by performing masturbatory acts with their hands either on their spouse, or on themselves, or by arousing their own or their spouse’s lust by lascivious and impure behavior, just like this woman in this example did.

The following words describes the woman and man’s terrible punishment due to their lustfulness and worldliness:

“At that very moment an Ethiopian appeared with trident in hand and three sharp claws on his feet. He shouted and said: “Judge, it is my hour now. I have waited and been silent. Now is the time for action!” Immediately, I beheld a naked man and woman before the judge as he sat there together with his innumerable host. The judge said to them: “Though I know all things, tell us what you have done!” The man answered: “We heard and knew about the ecclesial bond, and we paid no attention

but disdained it.” The judge answered: “Because you refused to follow the Lord, justice says you must experience the malice of the executioner.” Right then the Ethiopian thrust his claws into their hearts and pressed them together so tightly that they looked like they were in a winepress. And the judge said: “Look, daughter, this is what people deserve when they knowingly distance themselves from their creator for the sake of creation.”

The judge spoke again to the two of them: “I gave you a sack to fill with the fruit of my delights. What, then, do you bring me?” The woman answered: “O judge, we sought the delights of our belly and have nothing to bring but shame.” Then the judge said to the executioner: “Let them have their just reward!” And he immediately thrust his second claw into both their bellies and wounded them so badly that all their intestines appeared to be pierced through and through. The judge said: “Look, daughter, this is what people deserve when they transgress the law and thirst after poison [that is, sensual pleasure] as though it were medicine.”

The judge spoke again to the two of them: “Where is my treasure that I provided for your use?” Both of them answered: “We trampled it underfoot, for we sought an earthly treasure and not an eternal one.” Then the judge said to the executioner: “Let them have what you must and can give to them!” He immediately thrust his third claw into their hearts and bellies and feet in such a way that everything seemed to be like one big ball. The Ethiopian said: “Lord, where shall I go with them?” The judge answered: “It is not for you to rise or rejoice.” At that the man and woman disappeared with a wail from the face of the judge. The judge spoke again: “Rejoice, daughter, because you have been kept apart from such creatures.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 52)

Another Revelation of Our Lord Jesus Christ confirms the fact that non-procreative sexual acts are hated by God in an even more horrifying manner. Our Lord tells us about a woman who used to use her arms in a lascivious manner, and tells us that in Hell “**The arms and other limbs with which she used to lasciviously embrace the loved one so tenderly are now stretched out like two snakes that coil themselves around her, mercilessly devouring and tearing her to pieces without rest.**”

The Revelations of St. Bridget, Book 6, Chapter 16: “Then the Lord said to the same saint: “Tell my bride here what those persons deserve who care more about the world than about God, who love the creature more than the Creator. Tell her what kind of punishment that woman is now undergoing who spent her entire lifetime in the world in sinful pleasure.” The saint replied: “Her punishment is most severe. For the pride she had in her every limb, [through vanity] her head and hands, arms and

legs burn horribly in a blazing fire. Her bosom is being pricked as though by the hide of a hedgehog whose quills fasten to her flesh and mercilessly press into her. **The arms and other limbs with which she used to lasciviously embrace the loved one so tenderly are now stretched out like two snakes that coil themselves around her, mercilessly devouring and tearing her to pieces without rest. Her belly is terribly twisted, as though a sharp pole were being driven into her private parts and thrust violently inward so as to penetrate ever more deeply.** Her thighs and knees are like ice, hard and stiff, with no warmth nor rest. The feet that used to carry her to her pleasures and lead others along with her now stand atop sharp razors slicing them incessantly.”

This hair raising example shows us the miserable end in hell of all who perform unlawful, non-procreative and lascivious sexual acts and touches, like this woman did.

Indeed, all people who are performing inherently shameful, unnatural or non-procreative sexual acts for lustful and selfish reasons of course knows by nature and instinct – just like the satanist do – that they are sinning against the Natural Law imprinted on their hearts. St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence*, explains to us that the “law of righteousness [the law in our hearts] forbids allegiance” to such lusts.

“Now this [shameful] concupiscence [or lust], this law of [original] sin which dwells in our members, **to which the law of righteousness forbids allegiance, saying in the words of the apostle, "Let not sin, therefore, reign in your mortal body, that you should obey it in the lusts thereof; neither yield your members as instruments of unrighteousness unto sin:"** [Rom. 6:12-13]—this concupiscence [of original sin], I say, which is cleansed only by the sacrament of regeneration [Baptism], does undoubtedly, by means of natural birth, pass on the bond of [this] sin to a man’s posterity [children], unless they [the children] are themselves loosed from it by regeneration. In the case, however, of the regenerate [the baptized], **concupiscence is not itself sin any longer, whenever they do not consent to it for illicit works, and when the members are not applied by the presiding mind to perpetrate such deeds.** So that, if what is enjoined in one passage, "Thou shalt not covet," [Ex. 20:17] is not kept, that at any rate is observed which is commanded in another place, "Thou shalt not go after thy concupiscences." [Ecclus. 18:30] Inasmuch, however, as by a certain manner of speech it is called sin, since it arose from sin [i.e., the first sin and consequent fall from grace by Adam and Eve], and, when it has the upper hand, produces sin, the guilt of it prevails in the natural man; **but this**

guilt, by Christ's grace through the remission of all sins, is not suffered to prevail in the regenerate man, if he does not yield obedience to it whenever it urges him to the commission of evil." (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 25, A.D. 419)

The lawful quieting of concupiscence vs the sinful inflaming of concupiscence

According to Catholic teaching, a husband and wife are allowed to quiet their concupiscence as a secondary motive after the first motive of procreation. This is the authoritative teaching proclaimed by Pope Pius XI in his encyclical *Casti Connubii*. This means that spouses are allowed to ***put down*** the flames of concupiscence and not to inflame it in any sinful way. The goal is to get the spouse to Heaven, to glorify God, and sanctify one self, and not primarily about pleasure.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 17), Dec. 31, 1930: "THE PRIMARY END OF MARRIAGE IS THE PROCREATION AND THE EDUCATION OF CHILDREN... For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the ***quieting of concupiscence*** which husband and wife ***are not forbidden to consider, SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]*** and so long as the *intrinsic nature* of the act is preserved [*intrinsic nature*, that is, only the normal, natural and procreative marital act is allowed to be performed by the Church without sin]."

The gravity of sin when inflaming concupiscence depends on the thoughts and actual deeds that a couple consents to before, during or after the sexual act. However, while a couple are allowed to quiet their concupiscence as a secondary end that must follow and be subordinated to the primary end or motive of begetting children, they are ***never*** allowed to prevent the conception of a child in any way, either through contraceptives, or by withdrawal, or by the use of NFP, since this is contrary to the first end or purpose of marriage and the marital act—the procreation of children. This is the infallible and binding teaching of the Catholic Church (see NFP and Contraception is Sinful Birth Control).

Now, since many couples today, and especially those who call themselves by the name of Catholic and who should live like angels, inflame their lust to the fullest both before, during and after the procreative act just as they have been taught by the world, the media, the Vatican II Church and many other false, evil "traditional" sects and perverted, evil and satanic theologians and heretical laymen, we must condemn this idea in specific detail.

Notice the words of Pope Pius XI above, which said that the “quieting of concupiscence” is allowed. This means to *put down* the flame of concupiscence and not to inflame it in any unlawful or sinful way. **Those who thus commit acts which are not necessary for the quieting of concupiscence or the completion of the marital act and the begetting of children absolutely commit sin**, since they are inflaming their flesh in a totally sinful way.

The inflaming of concupiscence or sexual lust is condemned as sinful because it subordinates the primary or secondary ends (or purposes) of marriage and the marital act (the procreation and education of children, and the quieting of concupiscence) to other ends, by deliberately attempting to avoid the normal sexual procreative act as their first or only act of marriage while having sexual relations. The inflaming of concupiscence therefore inverts the order established by God Himself. It does the very thing that Pope Pius XI solemnly teaches may not lawfully be done. And this point **crushes** all of the arguments made by those who defend unnatural, unlawful non-procreative forms of fore-or-after-play outside of normal intercourse, because all of the arguments made by those who defend inflaming the flesh focus on the concupiscence and lust within the marital act itself, and not on the primary or secondary ends of lawful marital intercourse (the procreation and education of children, and the quieting of concupiscence).

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 54), Dec. 31, 1930: “Since, therefore, **the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**, those who in exercising it deliberately frustrate its natural powers and *purpose* sin against nature and commit a deed which is shameful and intrinsically vicious.”

Therefore, all unnatural, unnecessary and non-procreative sexual acts are intrinsically evil and against nature because the conjugal act is primarily directed toward procreation and the begetting of children. Those persons (married or not) who deliberately choose sexual acts deprived of the natural power and purpose of procreation “sin against nature” and commit a shameful and intrinsically evil act.

In truth, what these lustful couples do when they are enhancing their pleasure is not the only lawful *quieting of concupiscence* that Pope Pius XI spoke about, **but is in fact the exact opposite**, since they first inflame their lust and concupiscence before putting it out. They are therefore then, without a doubt, committing a mortal sin. For if it is even considered minimally a **venial sin** for spouses to come together only for normal lustful motives while performing what is intrinsic or necessary for conception to occur in the

normal and natural marital act, what then must not those unnatural, unnatural, unholy and unnecessary sexual acts be that these lustful couples live out during the heat of their shameful lust? Hence it is totally clear that every sexual act whereby lust is inflamed through acts such as oral, anal or manual sexual acts instead of quenched in the natural way is contrary to the good of marriage – the **HOLY** sacrament – and if this is done on purpose, it must be a mortal sin.

A “venial sin is made mortal if a human being delights in it with the intention of persevering” according to Our Lord Jesus Christ

As we have already seen, the Church’s official teaching that condemns the statement that “*the [normal, natural and procreative] act of marriage exercised for pleasure only is entirely free of all fault and venial defect” shows us that all unnatural and non-procreative sexual acts are mortally sinful. This teaching of Blessed Pope Innocent XI, however, does not say that it is only a venial sin to perform the normal, natural and **procreative** marital act for pleasure only, but merely condemns the unnatural and selfish opinion and heresy that this vile act “is entirely free of all fault and venial defect”. This teaching of Pope Innocent XI does not specify whether even the normal, natural and procreative “act of marriage exercised for pleasure only” is a mortal or a venial sin, and so, it is still possible that this act could be a mortal sin rather than a venial sin.*

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Subjects* #9, March 4, 1679: “THE ACT OF MARRIAGE EXERCISED FOR PLEASURE ONLY IS ENTIRELY FREE OF ALL FAULT AND VENIAL DEFECT.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.** (Denz. 1159)

Although a venial sin does not separate us from God as does a mortal sin, a venial sin can still lead a person to Hell, since it might cause him to commit other graver sins, and, because he did not care to stop doing what he knew was a danger to his soul, but even took great delight in it, though he knew it was offending God. To consent to deliberate venial sins is of course very bad. We can learn this truth from Jesus Christ Himself, because according to Jesus Christ: “*a venial sin is made **mortal** if a human being delights in it **with the intention of persevering.***” This shocking truth was expressly revealed to St. Bridget in the following Revelation, in which Our Lord spoke, saying:

“Moreover, know that just as all mortal sins are very serious, so too a venial sin is made mortal if a human being delights in it *with the intention of persevering.*” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 7, Chapter 27)

According to this definition by Our Lord Jesus Christ, if a person were to commit a venial sin but does not want to or intend to continue committing this sin again in the future, such a person would not be in a state of damnation because of his sin, even if it turned out that he committed it again in the future, because his will at the time was not to continue doing it.

In contrast, if another person has “the intention of persevering” in a venial sin and does not repent with a firm resolution or will to stop doing this sin again in the future, but intends to continue doing it and are unrepentant for his sin, **then he is in a state of damnation.**

Our Lord’s words are crystal clear that a “venial sin is made mortal if a human being delights in it *with the intention of persevering.*” Thus, the venial sin that is practiced “with an intention of persevering” and “if a human being delights in it” is made mortal, and all mortal sins must always be wiped away by perfect contrition and repentance if one wishes to be saved. Unless a person repents and firmly resolves to change and stop doing the venial sin that he had “an intention of persevering” in, he will be damned. So don’t think that you are “safe” just because you’re “only” sinning venially. For the fact of the matter is that you in fact are **in mortal sin** and will be damned to burn in Hell for all eternity **because of the venial sin if you intend to persevere in it!** It is thus clear that “**the smallest sin, lusted after, is enough to damn anyone from the kingdom of Heaven, who does not repent.**” (Jesus speaking to St. Bridget, Book 1, Chapter 32)

The Angelic Doctor, St. Thomas Aquinas, has the following interesting things to say about how a venial sin can become a mortal sin, and about the evil action of choosing sin before choosing to love God:

“The very fact that anyone chooses something that is contrary to divine charity, proves that he prefers it to the love of God, and consequently, that he loves it more than he loves God. Hence it belongs to the genus of some sins, which are of themselves contrary to charity, that something is loved more than God; so that they are mortal by reason of their genus... Sometimes, however, the sinner’s will is directed to a thing containing a certain inordinateness, but which is not contrary to the love of God and one’s neighbor, e.g. an idle word, excessive laughter, and so forth: and such sins are venial by reason of their genus... It is written (Sirach 19:1): “He that contemneth small things shall fall by little and little.” Now he that sins venially seems to contemn small things. Therefore by little and little he is disposed

to fall away together into mortal sin.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q. 88, Art. 2 & 3, Reply to Objection 1/On the contrary)

And further on, he says:

“Whether a venial sin can become mortal? I answer that, The fact of a venial sin becoming a mortal sin... **This is possible**, in so far as one may **fix one’s end in that venial sin**, or **direct it to some mortal sin as end**, as stated above (Article 2). [Excerpt from article 2:] ... it happens sometimes that a sin which is venial generically by reason of its object, **becomes mortal** on the part of the agent, either because **he fixes his last end therein**, or *because he directs it to something that is a mortal sin* in its own genus; for example, if a man direct an idle word to the commission of adultery.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q. 88, Art. 4 & 2)

A good example that demonstrates the difference between venial and mortal sin is the sin of drunkenness. For instance, a person who only gets a “little drunk” has committed a venial sin, while the person who gets “drunk” has committed a mortal sin. However, the first moment the person who committed the venial sin of getting a “little drunk” have made up his mind (or intention) to persevere in his venial sin of drunkenness, that is, he has no intention of stopping to commit this sin against God, **then this venial sin has turned into a mortal and damnable one because of his deliberate contempt and scorn of the all good God whom he is willfully offending.**

These facts, then, demonstrates that all those people who have an “intention of persevering” in performing even the normal, natural and procreative marital act for the sole sake of sensual pleasure are in a state of damnation, and that they would be condemned to Hell for this sin alone. And this is just speaking about those who perform the *normal* sexual act without any other immoral or sinful act. Today, it is indeed true to say that a huge part of both men and women in the western world not only have an “intention of persevering” in performing the normal sexual act for the sole sake of pleasure until death, which is damnable in itself, but that almost all of them have an “intention of persevering” in committing all kinds of damnable sexual perversions in the sexual act as well, such as masturbation of self or of spouse, foreplay, anal or oral sex, and shameful and sensual kisses or touches on different body parts, etc., which are acts so shameful, detestable and wicked that they scream to Heaven for vengeance! **Eternal Hell and insufferable, indescribable torments will rightly and justly be the lot of all**

those people!

Considering the above facts, for a person then to deliberately and consciously live in venial sin or to commit even a single venial sin (even without an intention of persevering) is of course very bad, since it has always been a wide gateway into committing more grave sins. Many people, for instance, fail to see (or don't think about) that most mortal sinners (like alcoholics and perverts) did not start out their life in this way. In the beginning, people are generally lured by the Devil by first committing a venial sin, and then, gradually, when he's got a grip on them and has fooled them and made them comfortable in their sin, he easily inspires them into committing graver sins, such as mortal sins. No person starts out as a rapist or a child molester. This is a gradual process of evolution in wickedness. Therefore, it is of the greatest importance to fight against all venial sins and to do one's utmost not to consent to them.

A clearer demonstration of this fact can also be found in the following revelation in St. Bridget's Revelations:

The Son of God speaks to the bride (St. Bridget), saying: "What are you worried and anxious about?" She answered: "I am afflicted by various useless thoughts that I cannot get rid of, and hearing about your terrible judgment upsets me." The Son answered: "This is truly just. Earlier you found pleasure in worldly desires against my will, but now different thoughts are allowed to come to you against your will.

"But have a prudent fear of God, and put great trust in me, your God, knowing for certain that when your mind does not take pleasure in sinful thoughts but struggles against them by detesting them, then they become a purgation and a crown for the soul. **But if you take pleasure in committing even a slight sin, which you know to be a sin, and you do so trusting to your own abstinence and presuming on grace, without doing penance and reparation for it, know that it can become a mortal sin.** Accordingly, if some sinful pleasure of any kind comes into your mind, you should right away think about where it is heading and repent.

"... God hates nothing so much as when you know you have sinned but do not care, trusting to your other meritorious actions, as if, because of them, God would put up with your sin, as if he could not be glorified without you, or as if he would let you do something evil with his permission, seeing all the good deeds you have done, since, even if you did a hundred good deeds for each wicked one, you still would not be able to pay God back for his goodness and love. So, then, maintain a rational fear of God and, even if you cannot prevent these thoughts, then at least bear them

patiently and use your will to struggle against them. You will not be condemned because of their entering your head, unless you take pleasure in them, since it is not within your power to prevent them.

“Again, maintain your fear of God in order not to fall through pride, even though you do not consent to the thoughts. Anyone who stands firm stands by the power of God alone. Thus fear of God is like the gateway into heaven. Many there are who have fallen headlong to their deaths, because they cast off the fear of God and were then ashamed to make a confession before men, although they had not been ashamed to sin before God. Therefore, I shall refuse to absolve the sin of a person who has not cared enough to ask my pardon for a small sin. **In this manner, sins are increased through habitual practice, and a venial sin that could have been pardoned through contrition becomes a serious one through a person’s negligence and scorn, as you can deduce from the case of this soul who has already been condemned.**

“After having committed a venial and pardonable sin, he augmented it through habitual practice, trusting to his other good works, without thinking that I might take lesser sins into account. Caught in a net of habitual and inordinate pleasure, his soul neither corrected nor curbed his sinful intention, until the time for his sentencing stood at the gates and his final moment was approaching. This is why, as the end approached, his conscience was suddenly agitated and painfully afflicted because he was soon to die and he was afraid to lose the little, temporary good he had loved. **Up until a sinner’s final moment God abides him, waiting to see if he is going to direct his free will away from his attachment to sin.**

“However, if a soul’s will is not corrected, that soul is then confined by an end without end. What happens is that the devil, knowing that each person will be judged according to his conscience and intention, labors mightily at the end of life to distract the soul and turn it away from rectitude of intention, and God allows it to happen, since the soul refused to remain vigilant when it ought to have...” (*The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Book 3, Chapter 19)

Again, Our Lord’s words are crystal clear: a deliberate venial sin becomes a mortal sin if it’s done with an intention of persevering in it. Our Lord also explained that even a slight sin without an intention of persevering in it “can become a mortal sin” **if a person does not do “penance and reparation for it” and if they don’t feel any sorrow for their sin.** But why? Jesus goes on to explain that as well, saying that “**sins are increased through habitual practice**” and that “**a venial sin that could have been pardoned through contrition becomes a serious one through a person’s negligence and scorn, as you can deduce from the case of this soul who has already been**

condemned.” He then proceeds to describe this sorrowful and condemned person that tragically was living in sin even until death: “After having committed a venial and pardonable sin, he augmented [increased] it through habitual practice” and “Caught in a net of habitual and inordinate pleasure, his soul neither corrected nor curbed his sinful intention, until the time for his sentencing stood at the gates and his final moment was approaching.”

Considering all of the above, what then does God think of married couples who come together in the marital act in sinful lust and concupiscence and about those who work on inflaming their sinful lust rather than quieting it?

“They seek a warmth and sexual lust that will perish and love flesh that will be eaten by worms. ... When the couple comes to bed, my Spirit leaves them immediately and the spirit of impurity approaches instead, because they only come together for the sake of lust and do not discuss or think about anything else with each other. ... Such a married couple will never see my face unless they repent. For there is no sin so heavy or grave that penitence and repentance does not wash it away.” (Jesus Christ speaking to St. Bridget, in the *Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26)

As we can see, Jesus Christ views such foul, impure spouses as described above as eternally condemned. Therefore, a couple may not do anything before, during or after the procreative act that is against the primary or secondary purpose of marriage: the begetting of children, and the quieting of concupiscence.

So contrary to modern day notion and common opinion (even amongst those who dare to call themselves by the name of Catholic and who should live like angels), a husband and wife are never allowed to “help” themselves with their hands or do other things to enhance their lust and in this way make themselves “ready” before the act as they so call it and their shameful and sinful excuse is. If a couple really believes in God they should pray to God before coming together and God will hear their prayers and make them ready without any further need by the couple to inflame their lust in a sinful way. Lubricants are of course also acceptable and the non-sinful and honorable way to use if there is a problem to complete the marital act. However, lubricants that increase sexual pleasure and that now are being manufactured and sold are of course totally unacceptable.

Likewise, if a woman was not able to quiet her concupiscence before the completion of the procreative act, it is unlawful for her (or her husband) to help herself afterwards. If

husband and wife engage in unlawful activities such as masturbation, oral sex, or any other unnecessary or non-procreative evil act, they always commit a mortal sin. Barren couples and people with defects or old age still fulfill the primary end of marriage through normal intercourse by being open to conception and desiring children and not being against conception if it should occur. Husband and wife are forbidden to indulge in all unnecessary sexual acts, that is, to masturbate themselves or their spouse or to fondle with their hands in improper, shameful bodily places (like the genital and breast area) and in this way enhance their lust. Masturbation, lewd or sensual kisses and touches is as forbidden during the procreative act as it is at any other time for any person. To avoid falling into mortal sin, a good husband and wife must learn to pray to God for relief in their concupiscence and lust. (The Most Holy Rosary is also the best weapon to use in order to conquer the Devil's temptations.) If a pious couple really wants help from God, He will help them and remove the concupiscence and sinful lust from them. It is also many times necessary to offer up penances to God like fasting and eating less tasty food in order to acquire this goal. These small penances coupled with spiritual reading and prayer will help a couple to stem their sinful inclinations, as long as they stay out of mortal and venial sins.

God almost never allows sinners to be freed from their attachment to sin unless they first offer up "penance and reparation for it." Our Lord is crystal clear that penance is a great necessity for freeing the soul from the bondage of sin.

Jesus Christ speaking to St. Bridget: "But if you take pleasure in committing even a slight sin, which you know to be a sin, and you do so trusting to your own abstinence and presuming on grace, **without doing penance and reparation for it**, *know that it can become a mortal sin.*" (St. Bridget's Revelations, Book 3, Chapter 19)

It is also of the greatest importance that husband and wife are not influenced by the evil and demonic teachings that are rampant in the secular world – even amongst those who dare to call themselves "Catholic" or "traditional Catholic", or even worse, "Priest" or "Bishop". These perverted people will tell you things such as, "*that almost nothing is wrong in the marital act as long as the primary purpose of the act was achieved at some point. Whatever happens before, during or afterwards, was part of that act and is therefore licit and permitted.*" **This statement, as we have seen, is clearly false and have been thoroughly refuted by the teaching of Pope Pius XI that condemns all non-procreative sexual acts, as well as from the teaching of Pope Innocent XI that condemns the heretical idea that the marital act performed for pleasure only is without any fault or venial defect.**

In truth, all men and women of good will can of course see that the words of Holy Scripture – that prophesies and directly describes our lamentable, evil time where almost universal perversion rules all of society – has been directly fulfilled to the letter by those who hold such perverted views concerning the marital sexual act. “*Knowing this first, that in the last days there shall come deceitful scoffers, walking after their own lusts...*” (2 Peter 3:3) “*Now the Spirit manifestly saith, that in the last times some shall depart from the faith, giving heed to spirits of error, and doctrines of devils, Speaking lies in hypocrisy, and having their conscience seared...*” (1 Timothy 4:1-2)

Anyone therefore that agrees with or acts upon the teachings of such demonically inspired people will lose their souls, since they are rejecting the [natural law](#) that God has imprinted on their hearts, which tells them that such activities are inherently wrong, evil, selfish, unnecessary, and above all, shameful. “*For the things that are done by them in secret are shameful, even to mention.*” (Ephesians 5:12)

Some pleasures are intrinsically evil and hence always forbidden

That some pleasures are intrinsically evil is taught by the Natural Law and by the positive laws of God’s Church. Certain sins give a pleasure unique to themselves and hence are intrinsically evil pleasures. This is attested to in the following verse: “*The discourse of sinners is hateful, and their laughter is at the pleasures of sin.*” (Ecclesiasticus 27:14) For instance, the pleasure one gets from murdering a man is an intrinsically evil pleasure. The pleasure one gets from demeaning and degrading someone who is not as smart or rich or physically attractive as oneself is an intrinsically evil pleasure. The pleasure one gets from enjoying riotous assemblies is an intrinsically evil pleasure. “*Take no pleasure in riotous assemblies, be they ever so small: for their consternation is continual.*” (Ecclesiasticus 18:32) The love of money is an intrinsically evil pleasure. “*There is not a more wicked thing than to love money.*” (Ecclesiasticus 10:10) The pleasure one gets from mind-altering drugs such as LSD or marijuana is an intrinsically evil pleasure just as getting drunk is. When I was trying to convert a young boy, he told me that marijuana is good because God created it and it makes him feel good. I told him that God also created poison and some poisons taste good and may make you feel good for a while but will nevertheless kill you. This example applies perfectly to sexual pleasure because to some it tastes and feels good for a while but it surely kills the soul if not fought against and controlled.

King Solomon is a good example of what happens to a man who doesn’t fight against bad pleasures and that lets himself get overcome by them. Today, sad to say, most people act in the precise same way as King Solomon did, for they do not fight against or resist any of the

temptations that they are tempted with, whether lawful or unlawful, but commit them without any shame or scruple or pangs of conscience whatsoever. Carnal temptations led Solomon into mortal sins of immorality which led him into mortal sins of idolatry and apostasy: “*And whatsoever my eyes desired, I refused them not: and I withheld not my heart from enjoying **every** pleasure, and delighting itself in the things which I had prepared: and esteemed this my portion, to make use of my own labour.*” (Ecclesiastes 2:10) In truth, Pope St. Gregory the Great explains in his *Moral Reflections* 7:7 that “Immoderate relations with women led Solomon into idolatry. His immoderate relations with and devotion to women brought Solomon to such a state that he built a temple to idols. Indeed he was so addicted to lust and reduced to such infidelity that he did not fear to construct a temple to idols before constructing a temple to God.” (Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV, Part 4, C. 13)

The Fall and Original Sin of Adam and Eve is the origin and cause of fleshly lusts and sexual desires

From where comes this fleshly lust, this momentary pleasure of the flesh that so deceives us and tempts us to commit sins and excesses of various sorts? It came after Adam and Eve committed the *Original Sin*—after their sin of disobedience against God and His Law in the garden of Eden.

The Holy Bible expressly reveals that Original Sin and thus all the temptations and defects that we now all experience and are plagued with entered the world and became a part of all Adam’s children (and descendants) because of Adam’s first sin, and that by this sin *death* followed, passing upon all Adam’s children and posterity for all generations to come: “*Wherefore as by one man [Adam] sin entered into this world, and by sin death; and so death passed upon all men, in whom all have sinned.*” (Romans 5:12) The only thing that saves us from this sure death is the blood of Our Lord Jesus Christ in the Sacrament of Baptism that washes away the stain or guilt of Original Sin, but not its effect. In truth, “*for as by the disobedience of one man [Adam], many were made sinners; so also by the obedience of One [Our Lord Jesus Christ], many shall be made just.*” (Romans 5:19) God’s Holy Word not only makes clear the fact that death entered the world because of Adam’s transgression or first sin, but it also makes clear that sin entered the world because of him—thus passing upon all men.

The Church of course understood from the beginning that all our fleshly lusts and desires (whether inside or outside of marriage), arose as a direct result and evil effect of the sin of Adam and Eve, and that is why the Papal Magisterium and the Saints unanimously teach

this doctrine of the Christian Faith.

St. Augustine, *City of God*, Book XIV, Chapter 12 (c. 426 A.D.): "... lust, which only afterwards sprung up as the penal consequence of [the original] sin, the iniquity of violating it was all the greater in proportion to the ease with which it might have been kept."

St. John Chrysostom, *Homilies on Genesis 18:12*: "Now, Adam had intercourse with his wife Eve.' Consider when this happened. After their disobedience, after their loss of the Garden, then it was that the practice of intercourse had its beginning. You see, before their disobedience they followed a life like that of the angels, and there was no mention of intercourse. How could there be, when they were not subject to the needs of the body? So at the outset and from the beginning the practice of virginity was in force, but when through their indifference disobedience came on the scene and the ways of sin were opened, virginity took its leave for the reason that they had proved unworthy of such a degree of good things, and in its place the practice of intercourse took over for the future."

St. Jerome: "Eve in paradise was a virgin... understand that virginity is natural and that marriage comes after the Fall." (Quoted in *Honest to Man*: p. 120 by Margaret Knight)

St. Jerome, *Against Jovinianus 1:16*, A.D. 393: "And as regards Adam and Eve we must maintain that before the fall they were virgins in Paradise: but after they sinned, and were cast out of Paradise, they were immediately married."

St. John Damascene (c. 676-749 A.D.): "Adam and Eve were created sexless; their sin in Eden led to the horrors of sexual reproduction. If only our earliest progenitors had obeyed God, we would be procreating less sinfully now."

St. Clement of Alexandria (c. 150-215 A.D.): "... the first man of our race did not await the appropriate time, desiring the favor of marriage before the proper hour and he fell into sin by not waiting the time of God's will... they [Adam and Eve] were impelled to do it before the normal time because they were still young and were persuaded by deception." (*The Stromata or Miscellanies*, On Marriage XIV:94, XVII:102-103)

St. Augustine, *City of God*, Book 14, Chapter 26 (c. 426 A.D.): "In Eden, it would

have been possible to beget offspring without foul lust. The sexual organs would have been stimulated into necessary activity by will-power alone, just as the will controls other organs. Then, without being goaded on by the allurements of passion, the husband could have relaxed upon his wife's breasts with complete peace of mind and bodily tranquility, that part of his body not activated by tumultuous passion, but brought into service by the deliberate use of power when the need arose, the seed dispatched into the womb with no loss of his wife's virginity. So, the two sexes could have come together for impregnation and conception by an act of will, rather than by lustful cravings."

St. John Chrysostom, *Homilies on Genesis* 15:14: "... the consummation of that intercourse occurred after the fall; up till that time they were living like angels in paradise and so were not burning with desire, not assaulted by other passions, not subject to the needs of nature; on the contrary, they were created incorruptible and immortal, and on that account at any rate they had no need to wear clothes."

God had originally created the sexual act between man and woman to be a perfect act of love for God through mutual devotion and union of the flesh without any shameful lust. The act would have been no more pleasing to the flesh than a hug or caress, and childbirth was not to be painful. The emphasis on the flesh, both the momentary pleasure during the act and the pain during childbirth, are evil effects of Adam and Eve's original sin. After Adam and Eve committed the original sin they covered their private parts indicating shame and that a violation had occurred in this area not intended by God: "*and when they perceived themselves to be naked, they sewed together fig leaves, and made themselves aprons.*" (Genesis 3:7) This strange sensation that Adam and Eve experienced, this momentary fleshly pleasure, was at the same time very shameful, something alien to them, to which they sensed a loss of control over their own bodies. "Hence, it happened that the defilements which flowed into the nature of man from Adam's sin, especially the infirmity of the will and the unbridled desires of the soul, survive in man." (Pope Pius XI, *Divini illius magistri*; Denzinger 2212)

After the fall, the sexual act became shameful and disordered since the will to produce offspring had to compete with the will of self-gratification. This quick, momentary pleasure during the sexual act placed the excitation of the flesh at the center of attention instead of the true cause, which is the love of God and the procreation of a child. Satan always promises a quick thrill while death lies underneath. Circumcision which brings pain where a pleasure never belonged is an external sign that God reclaimed dominion over those that faithfully bore it, so that the devil may not tempt them with lust.

The pleasure of the marital act was to be purely spiritual, the joy of bringing a godly child into the world who can be loved and return love, who would be a source of joy, comfort, and aid. The whole focus of attention during the marital act was to solely be the love of God and the joy of bringing a godly child into their family and the world. “For, if man had not sinned, union would have been like the union of other bodily members and would have been without the fervor and itching of pleasure just like the union of other members is. For member would have been joined to member... just like a slate to a slate.” (Gratian, *On Marriage* 32.2.2) Since the fall of Adam and Eve, however, the deep, spiritual love of God and of bringing a soul, a human being, into the world, had to compete with the pleasure of the flesh. It is a misplaced and inordinate pleasure that distracts from the true intention of why the marital act should be performed, and it is selfish in nature, because gratification of the flesh had entered a realm where it does not belong. The motive of bringing a child into the world had to compete with the motive of self-gratification of the flesh. Spouses who allow the motive of self-gratification (fleshly lust) to usurp the motive of pleasing God and of bringing a child into the world will be infected with the sin of self-love. They will not be able to truly love God, their children, or even themselves. “*Men shall be... lovers of pleasure more than of God.*” (2 Timothy 3:1-5)

One can accurately describe sexual lust and concupiscence as a cancer that started to grow in humankind at the moment that sin entered into creation. Yet many deluded and lust filled souls that live today have fooled themselves and others into believing that sexual lust inside of marriage is something good and praiseworthy, instead of something dangerous and abnormal—*dangerous* since it tempts us into committing sins of the flesh—*abnormal* since it is an evil product of original sin. These people say that one of the purposes of marriage is so that they can have sex in order to inflame their fleshly lust and that marital relations is a sign of true love between the man and the wife (as if staying chaste would be a sign of not loving each other) and that spouses are allowed to have as much sexual pleasure as they can when they have marital relations as long as they do not prevent conception. They even go so far as to say that provoking the flesh by foreplay, masturbation or fondling with the hands in improper bodily places is according to God’s will. They think that sexual pleasure is a gift from God intended to satisfy them, when it in fact is an evil product of the fall. Marital relations, however, is to be used for the love, honor and glory of God by bringing into the world godly children.

Sex was never intended by God to please or ease mankind’s lust since He willed spouses to perform the act solely with the intention of raising godly children for the love and honor of His holy name, and sexual temptations and the sexual lust didn’t even exist before the fall

of Adam and Eve. After the fall however, and due to the weakness and frailty of the flesh, spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage (such as the quieting of concupiscence) **“so long as they are subordinated to the primary end [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN] and so long as the intrinsic nature of the act is preserved”** *but only in so far as to avoid something worse*. St. Jerome explains it well: “Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”

The Holy Bible itself could not be more clear that God wants us to perform the marital act only for the love and sole motive of begetting children: “*And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust** do I take my sister to wife, **but only for the love of posterity**, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.*” (The Holy Bible, Tobias 8:9) **The Church’s teaching is clear on this point as well, teaching that: “the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children.”** (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and that is why the secondary end or purpose of quieting concupiscence must always be subordinated to the primary end or purpose of procreation.

In *The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Our Lord Jesus Christ revealed to the saint how He originally intended the marital act to be performed by good and godly spouses before the fall.

The Son of God speaks: “But now, my bride, for whose sake all these things are being said and shown, you might ask, how children would have been born by them if they had not sinned? I shall answer you: In truth, by the love of God and the mutual devotion and union of the flesh wherein they both would have been set on fire internally, love’s blood would have sown its seed in the woman’s body **without any shameful lust**, and so the woman would have become fertile. **Once the child was conceived without sin and lustful desire**, I would have sent a soul into the child from my divinity, and the woman would have carried the child and given birth to it without pain. When the child was born, it would have been perfect like Adam when he was first created. But this honor was despised by man when he obeyed the devil and coveted a greater honor than I had given to him. **After the disobedience was enacted, my angel came over them and they were ashamed over their nakedness, and they immediately experienced the lust and desire of the flesh and suffered hunger and thirst. Then they also lost me, for when they had me, they did not feel any hunger or**

sinful fleshly lust or shame, but I alone was all their good and pleasure and perfect delight.

“But when the devil rejoiced over their perdition and fall, I was moved with compassion for them and did not abandon them but showed them a threefold mercy: I clothed them when they were naked and gave them bread from the earth. And for the sensuality the devil had aroused in them after their disobedience, I gave and created souls in their seed through my Divinity. And all the evil the devil tempted them with, I turned to good for them entirely.

“Thereafter, I showed them how to live and worship me, and I gave them permission to have relations, because before my permission and the enunciation of my will they were stricken with fear and were afraid to unite and have relations. Likewise, when Abel was killed and they were in mourning for a long time and observing abstinence, I was moved with compassion and comforted them. And when they understood my will, they began again to have relations and to procreate children, from which family I, their Creator, promised to be born. When the wickedness of the children of Adam grew, I showed my justice to the sinful, but mercy to my elect; of these I was appeased so that I kept them from destruction and raised them up, because they kept my commandments and believed in my promises.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1 Chapter 26)

St. Paul warns those who would marry as opposed to those who would remain virgins that spouses “shall have tribulation of the flesh”: “*But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, such shall have tribulation of the flesh. But I spare you.*” (1 Corinthians 7:28) It is certain that St. Paul does not refer to the desire to procreate as a tribulation of the flesh. Consequently, he can be referring only to one thing—sexual pleasure. Indeed, sexual pleasure is a tribulation of the flesh that must hence be fought against in thought and deed in some way or the Devil will succeed in tempting a spouse to fall into mortal sins of impurity either with the other spouse, with himself or with someone other than his spouse. There is no neutral ground with sexual pleasure—one either seek to enjoy it and hence inflame it by foreplay and other vile practices or seek to quench it and hence douse the fire of lust.

In this context, Halitgar, a ninth-century bishop who was known as *The Apostle to the Danes*, declared that: “God did not create men and women so that they might enjoy carnal desire or live in the delights of the flesh”, adding that: “if there had been no transgression of God’s command [in the garden of Eden by Adam and Eve], no one would experience carnal pleasure in the intercourse of the married.” In perfect agreement with 2000 years of Church tradition, *The Apostle to the Danes* summed up his teaching on Original Sin in the

following way: “Carnal pleasure is an uncleanness of the body which comes from uncontrolled lust and the weakness of the soul which gives in to the sin of the flesh.” (Halitgar, *De Vitiis et Virtutibus et de Ordine Poenitentiarum Libri Quinque*)

St. Thomas Aquinas in his great work *The Summa Theologica* also agreed “that the infection of original sin is most apparent in the movements of the members of generation, which are not subject to reason.” He also taught that a man’s lack of rational control over his arousal and orgasm was the result of “the infection of original sin.” Although all aspects of the human soul were seen as “corrupted by original sin,” the three aspects pertaining to human sexual response were most deeply infected, namely, “the generative power, the concupiscible faculty and the sense of touch.” The sense of touch was “the most powerful incentive to concupiscence.” Thus, St. Thomas linked the physical touching of bodies, with the effects of original sin. *The Angelic Doctor* concluded that: “Whoever, therefore, uses copulation for the delight which is in it, not referring the intention to the end intended by nature, acts against nature.” (cf. *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5; *In Sententiarum*, 4.33.1.3)

In truth, all our senses were soiled by the original sin after the fall—even our thoughts. Thus, people who let themselves grow attached to pleasures and feelings of various kinds will never be able to advance very far in their spiritual life, and in their search for God, since they will always be drawn towards earthly, carnal and perishable things. We read in the book of Genesis how God cursed the earth because of Adam and Eve’s transgression:

Genesis 3:16-19 “To the woman also He [God] said: I will multiply thy sorrows, and thy conceptions: in sorrow shalt thou bring forth children, and thou shalt be under thy husband’s power, and he shall have dominion over thee. And to Adam he said: Because thou hast hearkened to the voice of thy wife, and hast eaten of the tree, whereof I commanded thee, that thou shouldst not eat, cursed is the earth in thy work: with labor and toil shalt thou eat thereof all the days of thy life. Thorns and thistles shall it bring forth to thee; and thou shalt eat the herbs of the earth. In the sweat of thy face shalt thou eat bread till thou return to the earth, out of which thou wast taken: for dust thou art, and into dust thou shalt return.”

There are, sad to say, too many things to recount that arose as a direct cause of the original sin of Adam and Eve. Death, injury, physical as well as emotional pain, painful childbirth, fatigue, hunger and thirst, and fleshly lusts and desires did not even exist before the fall of humanity into death and sin, and not only that, but nature also completely obeyed the will of humans. Thus, everything in nature was perfect, and matter and animals was in

complete subjection to the will of man. In truth, “Matrimony was first instituted in Paradise so that the bridal chamber might be unblemished and marriage honorable, and so that conception be without lust and childbirth without pain [cf. Gen. 3:16].” (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, C. 32, Q. 2, P. 2)

After the fall of man and his disobedience against God, all of nature – not only animals, but also the human body – started to rebel against the will of man in consequence of this first sin, the body consequently no longer being subservient to the will of man as before the fall. Thus nature started to act against man and harm him, and the body started to tempt man and disobey his will, especially in the private parts.

In *The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, also called *The Book of Questions*, and in Interrogation 5, Christ Himself reveals to Saint Bridget in a supernatural revelation that the only reason why nature and animals are able to harm us is because we consent to sin. In fact, Christ tells us that we humans endure illnesses “because of the vice of incontinence and excess, in order that people may learn spiritual moderation and patience by restraining the flesh”, thus showing us very clearly how the sin of concupiscence is especially effective in bringing about the many different illnesses that we humans endure today.

“First question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: “O Judge, why did you create worms that are harmful and useless?”

“Answer to the first question. The Judge [Our Lord Jesus Christ] answered: “Friend, as God and Judge I have created heaven and earth and all that are in them, and yet nothing without cause nor without some likeness to spiritual things. Just as the souls of holy people resemble the holy angels who live and are happy, so too the souls of the unrighteous become like the demons who are eternally dying. Therefore, since you asked why I created worms, I answer you that I created them in order to show forth the manifold power of my wisdom and goodness. For, although they can be harmful, nevertheless they do no harm without my permission and only when sin demands it, so that man, who scorns to submit to his superior, may bemoan his capacity to be afflicted by lesser creatures, and also in order that he may know himself to be nothing without me – whom even the irrational creatures serve and they all stand at my beck and call.”

“Second question. “Why did you create wild beasts that are also harmful to humankind?”

“Answer to the second question. “As to why I created wild beasts, I answer: All things that I have created are not only good but very good and have been created

either for the use or trial of humankind or for the use of other creatures and in order that humans might so much the more humbly serve their God inasmuch as they are more blessed than all the rest. However, beasts do harm in the temporal world for a twofold reason. First, so that the wicked may be corrected and beware, and so that wicked people might come to understand through their torments that they must obey me, their superior. Second, they also do harm to good people with a view to their advancement in virtue and for their purification. And because the human race rebelled against me, their God, through sin, all those creatures that had been subject to humans have consequently rebelled against them.”

“Third question. “Why do you let sickness and pain into bodies?”

“Answer to the third question. “As to why sickness comes upon the body, I answer that this happens both as a strong warning and because of the vice of incontinence and excess, in order that people may learn spiritual moderation and patience by restraining the flesh.”

“... Fifth question. “Why is the human body afflicted even at the point of death?”

“Answer to the fifth question. “As to why the body suffers pain in death, it is just that a person should be punished by means of that in which she or he has sinned. If she sins through inordinate lust, it is right for her to be punished with proportionate bitterness and pain. For that reason, death begins for some people on earth and will last without end in hell, while death ends for others in purgatory and everlasting joy commences.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Interrogation 5)

The *Apocalypse of Moses* and *Life of Adam and Eve* (LAE) also devote a considerable space to the results of the fall. God’s judgment on the first human transgression profoundly affected both humanity and the rest of creation. The disobedience of Adam and Eve resulted in sin becoming part of the experience of all humanity (LAE 44.3). The whole human race is under God’s wrath (*Apoc. Mos.* 14.2; LAE 49.3; 50.2) and will face God’s judgment and destruction (LAE 49.3; 50.2; *Apoc. Mos.* 14.2). There are two judgments: (1) The water judgment undoubtedly refers to the flood. (2) A judgment by ‘fire’, which refers to the end of the world or eternal hell fire for the wicked and unrepentant.

Although the final judgment is expected, the books emphasize the changes that the fall brought to life in this world. When Adam and Eve sinned, they lost their original glory and were estranged from the glory of God (*Apoc. Mos.* 20.2; 21.6). All people lost immortality (*Apoc. Mos.* 28.3) and death became certain (LAE 26.2; *Apoc. Mos.* 14.2). Life is now full of hardship, labour, enmity, strife, disease, pain, suffering and other evils (LAE 44.2-4;

Apoc. Mos. 24.2-3; 25.1-4; 28.3). Due to the fall, human life is marked by futile labour and failure: ‘those who rise up from us shall labour, not being adequate, but failing’ (*LAE* 44.3; cf. *Apoc. Mos.* 24.3). Humanity is banned from paradise, with all its pleasures and comforts (*Apoc. Mos.* 27–29).

There are several physical aspects to God’s curse on the human race in response to the fall: (1) death, (2) disease and bodily pains and (3) birth pangs. These affected not only Adam and Eve, but also all their descendants (*LAE* 34.2; 44.2 [= *Apoc. Mos.* 14.2]; 49.3; 50.2).

Due to the transgression of Adam and Eve, not only Adam and Eve but also all of their descendants die (*LAE* 26.2; *Apoc. Mos.* 14.2; 28.3). Human beings would not have died if Adam and Eve had not disobeyed God.

The book also describes how Adam and Eve’s transgression brought disease and bodily pains. There are ‘seventy plagues’ on the body (*LAE* 34.2 [= *Apoc. Mos.* 8.2.]). Seventy is probably a symbolic number indicating that the ailments affect the entire body. Sin leads to affliction of the entire body, ‘from the top of the head and the eyes and ears down to the nails of the feet and in each separate limb’ (*LAE* 34.2). This is a figure of speech in which the extreme members of the body are mentioned to indicate the whole body. Prior to the fall there were no disease (*LAE* 34.2). When Adam is on his deathbed, Seth asks, ‘What is pain and illness?’ (*Apoc. Mos.* 5.5. [= *LAE* 30.4]; *LAE* 31.5). Seth’s query suggests that the curse of illness was delayed until just prior to Adam’s death, since illness was still unknown to Adam’s children at that time. Romans 5:12 say in this regard: “Wherefore as by one man sin entered into this world, and by sin death; and so death passed upon all men, in whom all have sinned.” The physical curse due to the fall also brought pain in childbirth (*Apoc. Mos.* 25.1-3). This important change in the operation of the physical world is based on Genesis 3:16.

Nature also suffered damage as a result of the disobedience of Adam and Eve. Immediately after Eve ate the forbidden fruit, the nearby plants in paradise lost their leaves, except for the fig tree (*Apoc. Mos.* 20.4). This suggest a solidarity between humanity and the natural world so that when human beings sin, nature suffers damage. By contrast, when God entered paradise to judge the original humans, the plants blossomed and prospered (*Apoc. Mos.* 22.3). God’s divine glory and righteousness bring healing to nature, but human unrighteousness damages the natural world.

Indeed, we see that this fact is also true after the fall since man lived to about 900 years before the flood, and that after this judgment, the human lifespan was drastically changed,

undoubtedly as a direct result of the sins of men. Man's actions are thus directly effective and causative in bringing either destruction or healing from God, and this shows us the inherent need of all men to conform to God's Laws.

The fall brought a profound change in plant life. The curse on the ground (*Apoc. Mos.* 24.1-3), which is based on Genesis 3:17-19, involves several aspects. First, the Ground would require hard labour to grow crops (vv. 2-3. Second, the ground would never be as productive as before the fall (v. 2, 'it shall not give its strength'). Third, weeds, thistles and thorns would grow easily and abundantly, but these plants would be of no value for food and would make growing food crops more difficult (v. 2). After Adam and Eve were expelled from paradise, they no longer had access to many plants that grew in paradise (*LAE* 2.2; 4.1). Thus humans were reduced to eating the same food as animals (*LAE* 4.1). The only special plants Adam and Eve could take from paradise were certain aromatic spices (*LAE* 42.4; *Apoc. Mos.* 29.3-6).

The fall also brought changes to the animal world. The serpent was cursed because it allowed itself to be used as a vessel for the devil (*Apoc. Mos.* 26.1-4). The serpent underwent fundamental changes in its physical nature: It was forced to crawl on its belly. Although other animals did not undergo such radical physical changes, their behavior changed profoundly after the fall. Prior to the fall, animals were subservient to humanity, since the image of God is in humans (*Apoc. Mos.* 10.3). When Adam and Eve disobeyed God, the nature of animals was changed and they began to rebel against humans (*Apoc. Mos.* 11.3; 24.4). Animals took on some of the rebellious nature that is passed on to the descendants of Adam and Eve.

The rebellion of the animals is illustrated by the attack of a wild animal who bites Seth (*Apoc. Mos.* 10–12). In the *Apoc. Mos.*, the attack is a result of a fundamental change in animals due to the fall (*Apoc. Mos.* 11.2-3; cf. 10.2). The type of wild animal is not specified, since it represents the fundamental change in the nature of all animals. In *LAE*, however, the animal is identified as a serpent (*LAE* 37.1; 44.1), the animal that the devil indwelt. Yet, even in the passage where the wild animal attacks Seth, the beast obeys Seth when he commands it to be silent and to leave (*Apoc. Mos.* 12.1-2. Thus although nature was corrupted by the fall, the damage is not comprehensive or to the same extent as for the future generations. This again suggest a solidarity between humanity and the natural world so that when human beings sin more, nature suffers more and rebels more.

It is indeed perfect justice that man, who refused to obey God, should labor under the servitude of inferior passions, desires and creatures that rebel against him – just as man

rebel and rebelled against God – so that through humility and acknowledgment of our own worthlessness, sin, weakness, infirmity, and nothingness, we should again be able to humbly approach Our Lord and God “with the assistance of grace”.

Pope Pius XI, *Mit brennender Sorge* #25, March 14, 1937: “Original sin’ is the hereditary but impersonal fault of Adam’s descendants, who have sinned in him (Rom. 5:12). It is the loss of grace, and therefore eternal life, together with a propensity to evil, which everybody must, with the assistance of grace, penance, resistance and moral effort, repress and conquer.”

An accurate description or definition of the current state of humanity’s existence that best describe our state would be that we are living in exile. In truth, we are exiled from the presence of Our Lord and the Tree of Life because of the sin of our first parents. Very few people understand this great truth which says that we are living in exile and that we are enduring a most grievous punishment of exclusion from the presence of Our Lord. The direct consequence of this lack of knowledge and understanding of the state of our miserable existence, undoubtedly contributes enormously to the amount and severity of sin that people commit. The main reason behind this is that a person who knows or considers that he is in a state of punishment, or living under a curse, will almost always act more cautiously and refrain from doing more to infuriate his Lord.

In fact, the power of original sin over humanity is so great that Pope Eugene IV in *The Council of Florence* infallibly declared that all children are born under “**the domination of the Devil**” through original sin, and that the only way to save them from this lamentable state of servitude to our eternal foe, the Devil, is to give them the sacrament of Baptism, “**through which they are snatched from the domination of the Devil [original sin] and adopted among the sons of God**” (Denzinger 712).

But there is yet another truth very important to remember. As soon as we wish to speak of education, Our human nature, the nature of every man who comes into this world since the original sin (except for Our Lord Jesus Christ and the Blessed Virgin Mary) is no longer an intact or balanced nature that is subject to God. This human nature that all human beings have inherited from Adam, is a wounded, corrupted, and fallen nature, “**whose will is no longer directed towards God, but is self-centered, and consequently, selfish; a nature whose tendencies and passions are no longer adapted to reason, but are carnal and opaque, permeated with the selfishness of the will.**”

St. Thomas Aquinas writes concerning this: “Through the sin of our first parents, all the

powers of the soul are left destitute of their proper order, whereby they are naturally directed to virtue. This destitution is called a wounding of nature. First, in so far as the reason, where prudence resides, is deprived of its order to the true, there is the wound of ignorance. Second, in so far as the will is deprived of its order to the good, there is the wound of malice. Third, in so far as the sensitive appetite is deprived of its order to the arduous, there is the wound of weakness. Fourth, in so far as it is deprived of its order to the delectable moderated by reason, there is the wound of concupiscence.” St. Thomas adds: “These four wounds, **ignorance, malice, weakness and concupiscence** are afflicted on the whole of human nature only as a result of our first parents’ sin. But since the inclination to the good of virtue is diminished in each individual on account of actual sin, these four wounds are also the result of other sins, in so far as, through sin, the reason is obscured, especially in practical matters, the will hardened to evil, good actions become more difficult, and concupiscence more impetuous.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q. 85, Art. 3)

Although we are born under the domination of the Devil through original sin, this “wounded” nature that we have all inherited from Adam is nonetheless redeemed by Christ through the Sacrament of Baptism. Thus since original sin, grace is not only elevating, but also healing. We are redeemed in Christ, healed by his wounds, and called to sanctity by our conformity to Christ crucified, offered in sacrifice. To resume, grace makes our human nature partake in the Divine Nature, and it is thus elevating; and since our human nature is wounded, it is also healing.

2 Peter 1:3-10 “As all things of His [Our Lord Jesus Christ’s] divine power which appertain to life and godliness, are given us, through the knowledge of him who hath called us by his own proper glory and virtue. **By whom He hath given us most great and precious promises: that by these you may be made partakers of the divine nature: flying the corruption of that concupiscence which is in the world.** And you, employing all care, minister in your faith, virtue; and in virtue, knowledge; And in knowledge, abstinence; and in abstinence, patience; and in patience, godliness; And in godliness, love of brotherhood; and in love of brotherhood, charity. For if these things be with you and abound, they will make you to be neither empty nor unfruitful in the knowledge of our Lord Jesus Christ. For he that hath not these things with him, is blind, and groping, having forgotten that he was purged from his old sins. Wherefore, brethren, labour the more, that by good works you may make sure your calling and election. For doing these things, you shall not sin at any time.”

Since human nature is wounded in every man and woman as well as in all our children, education must strive to heal, to rectify, and to purify the tendencies of our fallen nature, with the grace of Jesus Christ, with authority that dares to command, and with the use of punishment when they refuse to obey. Today, there are far too many parents who, through living an ungodly and selfish life, refuse to understand the inborn weakness of our human nature, and the inherent evilness of sexual desire or concupiscence, as well as its inherent danger and potential to tempt us to commit evil acts, **“but in this such persons gravely err, because they do not take into account the inborn weakness of human nature, and that law planted within our members, which, to use the words of the Apostle Paul, ‘fights against the law of my mind [Rom. 7:23]’”** (Pope Pius XI, *Divini illius magistri*; Denzinger 2214)

Baptism cleanses us from original sin, but leaves intact in us the effect of the original sin, which are the four wounds of **ignorance, malice, weakness, and concupiscence**. The grace that baptism gives us truly makes us children of God in Christ Jesus, and through Christ Jesus, since this grace conforms us to Christ through His passion and death, and consequently, it demands that we die on the cross to ourselves and our own will in order that we may learn “to live according to the Spirit” rather than “according to the flesh” (Romans 8:5).

St. Paul tells us: “Do you not know that all we who have been baptized into Christ Jesus, have been baptized into His death? For we know that our old self has been crucified with Him, in order that the body of sin may be destroyed.” These words are very strong: “in order that the body of sin may be destroyed, that we may no longer be slaves to sin.” (Romans 6:2-6) And also: “If you have risen with Christ (through Baptism) seek the things that are above, not the things that are on earth. For you **have died** and your life is hidden with Christ in God.” (Colossians 3:1-3)

This death of which St. Paul speaks in so many of his Epistles, is nothing other than the most necessary Christian mortification, the putting to death of our evil tendencies, our pride, of our selfishness, of our laziness, and most importantly, of our sensuality. This death is nothing other than the daily renunciation that Our Lord demands from those who want to be saved: **“If anyone wishes to come after Me, let him deny himself, and take up his cross, and follow Me.”** (Matthew 16:24) Let him deny himself each day, from the cradle, early childhood, to the grave.

The Life of St. Philip Neri, Apostle of Rome, A.D. 1534: “Ever since sin so fatally disordered our nature there is a dark and profound mystery in pleasure, as there is

in pain... Only Jesus, who cleared up the mystery of pain and sanctified it, has cast his light on the mystery of pleasure and purified it. He has taught us that pleasure is no longer since the Fall inseparably linked with virtue, but that the ordinary companion of virtue is suffering, so that blessed are they that suffer for justice' sake, blessed they that mourn. (Matthew 5:5,10) And hence it follows that we should approach pleasure with self-restraint and forethought—nay, with fear and trembling; that many pleasures are evil and unholy, and those alone safe which are noble, spiritual, and restrained [that is, those pleasures that alone are safe are not sensual or fleshly]; those in short which, being bound up with some spiritual good, are accompanied by charity and are expansions of charity.” (Extracts from "St. Philip Neri", by Alfonso, Cardinal Capecelatro, transl. by Thomas Pope, Burns, Oates, & Washbourne, London, 1926. pp. 36-37)

According to the teaching of the Church, superbly articulated by the Holy Fathers, man was created for the purpose of being in communion with God in love; or according to the Apostle Peter, to partake of divine nature (2 Peter 1:4).

Man was supposed to move toward the goal of becoming “partakers of the divine nature” (2 Peter 1:4) by living in accordance with his own nature, that is, in accordance with God’s will that was innate in human nature. But his God-implanted natural motion toward the ultimate goal was interrupted by the fall. Adam’s sin and the beginning of evil in the visible world, according to Saint Maximos, consists in the misuse (use contrary to nature) of his natural powers and of God’s other creations in general. From then on, man slavishly served the irrational impulses of these powers, which impulses drove him to incline toward pleasure alone, and as far as possible to avoid pain. For fallen man “directs his whole effort toward pleasure and does all he can to avoid pain. He struggles with all his might to attain pleasure and fights against pain with immense zeal.” (“First Century of Various Texts” 53 in *The Philokalia* 2, p. 175)

Man’s reward for sin is seen not only in his body’s changeable and mortal condition. Man did not simply lose the incorruptibility of his nature, but he was also condemned to passionate sexual generation in the manner of animals:

“The first man was fittingly condemned to a bodily generation that is without choice, material and subject to death, God thus rightly judging him who had freely chosen what is worse over what is better... to bear the dishonorable affinity with the irrational beasts, instead of the divine, unutterable honor of being with God.” (Saint Maximos, “Peri diaforon aporion” (“On Various Perplexing Topics”), PG 91, 1348A)

In reference to the consequences of the fall, Saint Gregory of Nyssa likewise elaborates on the subject of man's condemnation to sexual generation: "Through the beguilement of the enemy of our life, man freely acquired the bent toward what is bestial and without intelligence." ("Pros tous penthountas" ("To Those Who Mourn"), PG 46, 521D–524A.) Elsewhere, this Holy Father characterizes all the consequences of the fall as "the putting on of the skin garments." By "skin garments," the Saint means the sum total of the evident signs of the corruption of human nature, namely: "copulation, conception, parturition, impurities, suckling, feeding, evacuation, gradual growth to full size, prime of life, old age, disease, and death." ("Peri psychis ke anastaseos" ("On the Soul and Resurrection"), PG 46, 148C–149A.)

According to Saint Maximos, it is precisely through the birth from the first Adam that the sensual pleasure, as well as pain, is transmitted to all human beings; for in every birth through generation, the ancestral sin is transmitted in its entirety: "When our forefather, Adam, broke the divine commandment, in place of the original form of generation, he conceived and introduced into human nature, at the prompting of the serpent, another form, originating in pleasure and terminating through suffering in death... And because he introduced this ill-gotten pleasure-provoked form of generation, he deservedly brought on himself, and on all men born in the flesh from him, the doom of death through suffering." (Saint Maximos, "Fourth Century of Various Texts" 44, Philokalia 2: 246–47)

Hence, it appears that herein chiefly lies the ancestral sin, with and in which every human is born, since "all those born of Adam are 'conceived in iniquities,' thus coming under the forefather's sentence." (Saint Maximos, "Peusis ke apokrisis" ("Questions and Answers") 3, PG 788B.) Elsewhere, when asked the meaning of the Psalm verse "I was conceived in iniquities, and in sin did my mother bear me" (Psalm 50:5), Saint Maximos answers: "God's original purpose was not that we be born from corruption through marriage. But Adam sinned, and the transgression of the commandment introduced marriage." ("Peusis ke apokrisis" ("Questions and Answers"), 3, PG 788B.) It should be noted that David and the holy Fathers speak of birth "in sins" within lawful marriage. Such views on birth are seen already in the Old Testament, where special "sin offerings" are prescribed by God for the purification of a woman after she gives birth (see Lev. 12:6-8: cf. Luke 2:24). Even before Saint Maximos, Saint John Chrysostom taught the same thing:

"After he was created, he lived in Paradise, and there was no reason for marriage. A helper needed to be made for him, and one was made, and even then marriage was not deemed necessary. It had not yet appeared. But, rather, they continued without

it, living in Paradise as if in heaven and delighting in their converse with God As long as they were unconquered by the devil and respected their own Master, virginity also continued, adorning them more than the diadem and golden clothing adorn the emperors. But when, becoming captives, they took off this garment and laid aside the heavenly adornment and sustained the dissolution deriving from death, the curse, pain, and toilsome existence, then together with these, enters marriage, this mortal and slavish garment. Do you see whence marriage had its beginning, whence it was deemed necessary? From the disobedience, from the curse, from death. For where there is death, there also is marriage. Whereas, when the first does not exist, then neither does the second follow.” (Saint John Chrysostom, “Peri Parthenias” (“On Virginity”) 14, PG 48, 543–44)

It should be emphasized here that, according to Saint Maximos—and according to all the other Fathers of the Church—evil (that is, sin) does not exist within things themselves (for God made all things “very good”) but only in man’s misuse of them. Specifically, Saint Maximos writes:

“It is not food that is evil but gluttony, not the begetting of children but unchastity, not material things but avarice, not esteem but self-esteem. This being so, it is only the misuse of things that is evil, and such misuse occurs when the intellect fails to cultivate its natural powers.” (Saint Maximos, “Third Century on Love” 4, Philokalia 2:83)

Consequently, every man must fight against his concupiscence in some way if he is going to be able to reach the safe harbor of salvation and eternal life. St. Thomas Aquinas, speaking on this subject: “**answer that, Chastity takes its name from the fact that reason chastises concupiscence, which, like a child, needs curbing**, as the Philosopher states (Ethic. iii, 12). Now the essence of human virtue consists in being something moderated by reason, as shown above (I-II, 64, 1).” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 151, Art. 1) Speaking on the same context of the necessity of all men to subdue their concupiscence and fallen nature, St. Thomas compares giving way to concupiscence to “the case of a child left to his own will” growing strong: “As stated above (1; 142, 2), the concupiscence of that which gives pleasure is especially likened to a child, because the desire of pleasure is connatural to us, especially of pleasures of touch which are directed to the maintenance of nature. Hence it is that if the concupiscence of such pleasures be fostered by consenting to it, it will wax very strong, as in the case of a child left to his own will. Wherefore the concupiscence of these pleasures stands in very great need of being chastised: and consequently chastity is applied antonomastically to such like concupiscences, even as

fortitude is about those matters wherein we stand in the greatest need of strength of mind.” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 151, Art. 2, Reply to Objection 2)

In this context of speaking about the need to resist and conquer our concupiscence, *The Holy Council of Trent* explains in the Fifth Session on Original Sin that we all need to “**resist manfully by the grace of Jesus Christ**” our own concupiscence and sensual nature if we wish to be saved.

“But this holy council perceives and confesses that **in the one baptized there remains concupiscence or an inclination to sin, which, since it is left for us to wrestle with, cannot injure those who do not acquiesce but resist manfully by the grace of Jesus Christ**; indeed, he who shall have striven lawfully shall be crowned. **This concupiscence, which the Apostle sometimes calls sin, the holy council declares the Catholic Church has never understood to be called sin in the sense that it is truly and properly sin in those born again, but in the sense that it is of sin and inclines to sin.**”
(Pope Paul III, *Council of Trent*, Session V, Section 5, June 17, 1546)

The husband and wife, joined in the holy Sacrament of Matrimony for the purpose of procreation of children and in order to remedy concupiscence, remain nevertheless in the fallen state. Although baptism entirely wipes away original sin, there remains an effect of original sin in the human person called concupiscence, which is a tendency toward personal sin. The Council of Trent explains that this inclination to sin is inherent in human persons. Even the holiest of persons, if they were conceived with original sin, have concupiscence. Only Jesus and the Virgin Mary were conceived without original sin, and never had concupiscence (Adam and Eve were created without original sin, but they later fell from grace, and as a result they had concupiscence). We mere weak and mortal sinners must always struggle against this tendency toward selfishness, toward valuing lesser goods over greater goods, toward the disorder of values that is the basis for sin. Thus, “Self-restraint is to prevail over sensual pleasure; on the other hand, the prevalence of the latter is what I call licentiousness.” (Saint Gregory of Nazianzus the Theologian, Vol. II, “Epi Ithika” (“Moral Epopees”) 31, “Ori pachimereis,” PG 37, 651A.)

Concupiscence and sexual desire is an evil disease that transmits the Original Sin to the offspring according to the Holy Bible and the Church

Today, most people are unaware of the fact that the ancient tradition of the Church teaches that concupiscence and sexual desire actually transmits the Original Sin to the offspring,

but this has always been the Church's teaching from the very beginning of its foundation by Our Lord Jesus Christ, and it was also taught in the Old Testament long before the New Testament was revealed to us. God Himself revealed this doctrine in *The Book of Psalms*, teaching us that we are conceived in the iniquity of the Original Sin: "For behold I was conceived in iniquities; and in sins did my mother conceive me." (Psalms 50:7)

Pope Innocent III as well, taught that the "foul concupiscence" that is inherent in all marital sexual acts transmits the stain of the *Original Sin* to one's children and that "the conceived seeds [of the children] are befouled and corrupted" by this "foul concupiscence."

Pope Innocent III, *On the Seven Penitential Psalms*: "Who does not know that conjugal intercourse is never committed without itching of the flesh, and heat and foul concupiscence, whence the conceived seeds [of the children] are befouled and corrupted?"

Pope Pius XI confirmed this teaching by the Papal Magisterium in his authoritative encyclical *Casti Connubii*, teaching us that the sexual act became "**the way of death by which original sin is passed on to posterity**" after the fall and original sin of Adam and Eve, and that the only way to cleanse the child from the stain of the original sin is through the Sacrament of Baptism, which makes all of them "living members of Christ, partakers of immortal life, and heirs of that eternal glory to which we all aspire from our inmost heart."

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 14), Dec. 31, 1930: "**For although Christian spouses even if sanctified themselves cannot transmit sanctification to their progeny, nay, although the very natural process of generating life [that is, the marital sexual act] has become the way of death by which original sin is passed on to posterity,** nevertheless, they share to some extent in the blessings of that primeval marriage of Paradise, since it is theirs to offer their offspring to the Church in order that by this most fruitful Mother of the children of God they may be regenerated through the laver of Baptism unto supernatural justice and finally be made living members of Christ, partakers of immortal life, and heirs of that eternal glory to which we all aspire from our inmost heart."

In addition to these facts, *The Council of Trent* infallibly teaches that the sexual generative act is the reason behind why humans contract the stain of original sin.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Session 5, On Original Sin, *ex cathedra*: "By

one man sin entered into the world, and by sin death... so that in them there may be washed away by regeneration, **what they have contracted by generation [that is, by the marital sexual act]**, ‘*For unless a man be born again of water and the Holy Ghost, he cannot enter into the kingdom of God [John 3:5].*” (Denzinger 791; *Decrees of the Ecumenical Councils*)

In another part of the Fifth Session of Trent, the Council confirmed the fact that the sexual act transmits the original sin: “If any one asserts, that this sin of Adam,--which in its origin is one, **and being transfused into all by propagation [procreation]**, not by imitation, is in each one as his own,--is taken away either by the powers of human nature, or by any other remedy than the merit of the one mediator, our Lord Jesus Christ, who hath reconciled us to God in his own blood, made unto us justice, sanctification, and redemption; or if he denies that the said merit of Jesus Christ is applied, both to adults and to infants, by the sacrament of baptism rightly administered in the form of the church; let him be anathema.”

In St. Augustine’s time, there were many heretics just like today that praised concupiscence and sexual desire and called it a good gift from God instead of what it really is, that is, an evil effect of the original sin of Adam and Eve. By the grace of God, however, the Church from the very beginning was completely united against all of these heretics and condemned and excommunicated those who held to this impious faction and heresy.

Pelagius (350-425), a British monk teaching in Rome, had proposed a heretical and false view of human nature that included the wicked heresy that a man have a capacity for doing good apart from God’s grace. Pelagius publicly disagreed with the Church and St. Augustine’s teaching that mankind was badly crippled by sin. *The Catholic Encyclopedia* explains that “during his sojourn in Rome he [Pelagius] composed several works... A closer examination of this work... brought to light the fact that it contained the fundamental ideas which the Church afterwards condemned as "Pelagian heresy". In it Pelagius denied the primitive state in paradise and original sin (cf. P.L., XXX, 678, "Insaniunt, qui de Adam per traducem asserunt ad nos venire peccatum"), insisted on the naturalness of concupiscence and the death of the body, and ascribed the actual existence and universality of sin to the bad example which Adam set by his first sin. As all his ideas were chiefly rooted in the old, pagan philosophy, especially in the popular system of the Stoics, rather than in Christianity, he regarded the moral strength of man’s will (*liberum arbitrium*), when steeled by asceticism, as sufficient in itself to desire and to attain the loftiest ideal of virtue. The value of Christ’s redemption was, in his opinion, limited mainly to instruction (*doctrina*) and example (*exemplum*), which the Savior threw into the balance

as a counterweight against Adam's wicked example, so that nature retains the ability to conquer sin and to gain eternal life even without the aid of grace."

In 415 A.D. Saint Augustine attacked Pelagius's teachings. By this time in his life Augustine had become a battle-hardened foe of heretics. He had defeated the Manichees and crushed the Donatists. When Pelagius began to oppose the Bible and the Church's teaching, Augustine set out to destroy this deceiver. Contrary to Augustine, Pelagius had concluded that infants had no original sin at all. The biblical core of St. Augustine's teaching of original sin centered on the account of the sin of Adam and Eve (Gen. 3) and St. Paul's teaching that "through one person sin entered the world" (Rom. 5:12).

Thus he understood "that by his sin Adam fell from his original supernatural status, and that through human propagation, which involved concupiscence, the lack of grace was passed on to every human being descended from Adam." In his confrontation with Pelagius, Augustine's teaching concerning the effects of Adam and Eve's sin took on hard, clear connections involving sex, sin, and shame. Augustine taught that original sin was passed on to persons at their conceptions. When spouses conceived a child, they passed on the effects of Adam's original sin. Thus every human being received a human nature deformed by Adam's sin. St. Augustine's teaching about original sin was "received," that is, accepted as doctrine by the Catholic Church. His clear explanation of original sin helped to resolve three issues. First, it explained the practice of baptizing infants that was taught from the beginning of the Church by the Apostles and Apostolic Tradition. Secondly, it explained why concupiscence remained even after baptism. This sacrament removed original sin, but not its effects. Thirdly, Augustine's teaching about original sin provided a weapon that could be used to defeat Pelagius' false and heretical teachings about the basic goodness of the fallen human nature.

The account of Adam and Eve's recognition of their nakedness and their subsequent sewing of fig leaves to make loincloths (Gen. 3:7) led Augustine to conclude that the human genitals were the means of transmitting original sin: "The truth, however, is, that we are ashamed of that very thing which made those primitive human beings ashamed, when they covered their loins, namely their genital organs." (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 1:24) Showing his disapproval of concupiscence, Augustine eloquently taught: "That is the penalty of sin; that is the plague and mark of sin; that is the temptation and very fuel of sin; that is the law in our members warring against the law of our mind; that is the rebellion against our own selves, proceeding from our very selves, which by a most righteous retribution is rendered us by our disobedient members." (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence* 2:22)

Augustine taught that in Eden the sexual act was totally under the control of the wills of both Adam and Eve because they possessed “the highest tranquility of all the obedient members without any lust.” (St. Augustine, *Against Two Letters of the Pelagians* 1:35) Neither the man nor the woman needed the stirrings of sexual arousal to perform the act that would conceive a child before the fall. Thus, the human experience of sexual arousal was the effect of the concupiscence that resulted from the first sin. Prior to that sin the man “would have sown the seed, and the woman received it, as need required, the generative organs being moved by the will, not excited by lust.” (St. Augustine, *City of God*, XIV:24) Human sexual arousal was both a reminder of and a punishment for the first sin.

In his book *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 8, Augustine pointed out that concupiscence was comparable to a man’s limp. A limping man could still reach his destination. Reaching that destination was good, but the limp was not good. In marital relations the destination was the good of procreation. But the pleasurable orgasm that enabled conception to take place was, like the limp, not good. The pleasure of sexual spontaneity, like the man’s limp, was a defect.

Augustine understood that Adam and Eve did not participate in sexual intercourse, as we human beings know it, until after they had sinned, teaching that in Eden the genital organs “would be set in motion at the command of the will; and without the active stimulus of passion, with calmness of mind and with no corrupting of the integrity of the body, the husband would lie on the bosom of his wife.” (St. Augustine, *The City of God*, XIV:26) But, after the first sin, whenever married partners felt the desire for sexual union with each other, they experienced the corrupting influence of lust at work in their sin-blighted bodies. Augustine also taught that the act of sexual intercourse was instrumental in passing on original sin. Augustine’s proof text came from Psalm 50: “For behold I was conceived in iniquities; and in sins did my mother conceive me.” (Psalms 50:7). Thus, Augustine understood that every person after Adam and Eve was conceived in iniquity.

As late as 1930 Pope Pius XI echoed St. Augustine’s teaching in his *Casti Connubii*: “Indeed, the natural generation of life has become the path of death by which original sin is communicated to the children.” Augustine and the North African bishops condemned Pelagius and his followers in 416. In the following year Pope Innocent excommunicated Pelagius.

In 418 Bishop Julian of Eclanum, Italy, objected to the Church’s teaching that unbaptized infants share in the guilt of Adam’s sin as well as to Her teachings on marriage and

concupiscence. *The Catholic Encyclopedia* explains that “when Pope Zosimus issued, in 418, his "Epistola Tractatoria", Julianus was one of the eighteen Italian bishops who refused to subscribe to the condemnation of Pelagius which it contained. In consequence of this refusal he was exiled under the decree of the Emperor Honorius, which pronounced banishment against Pelagius and his sympathizers. Driven from Italy in 421, he commenced an active literary campaign in the interests of the new heresy and by his writings soon won for himself the position of intellectual leader of the heretical party. To him is due the credit [or blame] of having systematized the teachings of Pelagius and Coelestius. His writings, which were frankly Pelagian, were largely directed against the doctrines which St. Augustine had defended, and for several years after the expulsion of the Pelagians the history of the conflict is merely an account of the controversy between Julian and Augustine. Most of Julian’s works are lost, and are known only through the copious quotations found in the works of his great adversary. ... Driven from Italy, he found refuge for a time with Theodore of Mopsuestia, who, though sympathetic, subsequently subscribed to his condemnation. At the accession of each pontiff Julian sought to have the Pelagian controversy re-opened, but this merely resulted in further condemnations by [the Popes] Celestine, Sixtus III, and Leo I.”

The heretic Julian disagreed with the Church’s teaching that the source of concupiscence was sin and that the defect of sexual activity was demonstrated by the fact that couples engaging in sex do not want to be observed by others. Calling incontinence “the mother of all vices,” Augustine referred to St. Paul’s wanting more than mere avoidance of fornication but also “a certain moderation in marriage itself,” which would be attained by setting aside “times of prayer.” Further rebuking Julian, the bishop of Hippo scolded: “You notice how you should understand with us in what disease of desire the Apostle was unwilling that one possess his vessel. ... But to you lust seems culpable only toward one other than one’s wife.” Augustine then accusingly asked, “Who, then, honors marriage more: you, when you deface its dignity by making it a blameless wallowing place of carnal concupiscence; or he who... recalls that the Apostle recommended times of prayer and abstinence from the pleasure of lust, and who does not wish husbands and wives to be given up to that disease whence original sin is contracted?” (St. Augustine, *Against Julian*, Book II, Chapter 7, Section 20)

We see here the Church’s teaching about “original sin,” Her rejection of possessing one’s vessel in the “disease” of desire, Her condemnation of “the pleasure of lust,” and Her revulsion for immoderate marital relations, which St. Augustine calls the “wallowing place of carnal concupiscence.” Julian was driven from his diocese in 419. Nevertheless, he and Augustine continued to debate until 431, their debate only terminating with Augustine’s

death. Just as with other heresies, St. Augustine was on the forefront in crushing this heresy of Pelagius and his followers. Clothed with the authority of the Church and Her Popes, the bishop of Hippo clearly proved that Pelagius's teaching was a heresy, and for a long while after this, this heresy was practically abandoned by all who called themselves Christian.

To St. Augustine, concupiscence is an evil and a disease, although he did not believe the effect of it is evil when it effects procreation. In his many writings on the subject, he clearly proves how those impious heretics who teaches that sexual desire or concupiscence is "good" or not a disease are utterly false and unreasonable. He writes: "... as the Apostle says: "But if they do not have self-control, let them marry." [1 Cor. 7:9] Why do you acknowledge a necessary remedy for concupiscence, yet contradict me when I say concupiscence is a disease? If you acknowledge the remedy [marriage], acknowledge the disease [lust]. If you deny the disease, deny the remedy. I ask you at last to yield to the truth which speaks to you even through your own mouth. No one provides a remedy for health." (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 15, Section 29, A.D. 421)

Indeed, St. Augustine also clearly teaches that Original Sin is transmitted through lust or concupiscence: "Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame." (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 27.--Through Lust Original Sin is Transmitted.)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: "This disease of concupiscence is what the apostle refers to, when, speaking to married believers, he says: "This is the will of God, even your sanctification, that you should abstain from fornication: that every one of you should know how to possess his vessel in sanctification and honor; not in the disease of desire, even as the Gentiles which know not God." [1 Thess 4:3-5] The married believer, therefore, must not only not use another man's vessel, which is what they do who lust after others' wives; but he must know that even his own vessel is not to be possessed in the disease of carnal concupiscence. ... Whosoever possesses his vessel (that is, his wife) with this intention of heart [for the procreation of children], certainly does not possess her in the "disease of desire," as the Gentiles which know not God, but in sanctification and honor, as believers who hope in God. A man turns to use the evil of concupiscence, and is not overcome by it, when he bridles and restrains its rage, as it works in inordinate and indecorous motions; and never relaxes his hold upon it

except when intent on offspring, and then controls and applies it to the carnal generation of children to be spiritually regenerated, not to the subjection of the spirit to the flesh in a sordid servitude” (Book I, Chapter 9.--This Disease of Concupiscence in Marriage is Not to Be a Matter of Will, But of Necessity [For the Procreation of Children])

Adultery, fornication and masturbation are examples of bad and damnable lust, hence that it is described as a disease. All kinds of lust or concupiscence (even the lawful kind) is also an evil in marriage and can easily turn into something damnable if husband and wife goes too far (as sadly happens with almost all couples today... even by those who call themselves by the name of Catholic). Just because it's licit to perform the sexual act for procreative purposes in marriage, does not make the lust caused thereof good or praiseworthy. St. Augustine explains this well in the following quotations:

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: “Forasmuch, then, as the good of marriage could not be lost by the addition of this evil [lust]... Since, therefore, marriage effects some good even out of that evil, it has whereof to glory; but since the good cannot be effected without the evil, it has reason for feeling shame. The case may be illustrated by the example of a lame man. Suppose him to attain to some good object by limping after it, then, on the one hand, the attainment itself is not evil because of the evil of the man's lameness; nor, on the other hand, is the lameness good because of the goodness of the attainment. So, on the same principle, **we ought not to condemn marriage because of the evil of lust; nor must we praise lust because of the good of marriage.**” (Book I, Chapter 8.--The Evil of Lust Does Not Take Away the Good of Marriage)

And in another place he writes:

St. Augustine, *Against Julian*, A.D. 421: “I have never censured the union of the two sexes if it is lawfully within the boundaries of marriage. ... I do not say that children, coming from an evil [lustful] action, are evil, since I do not say that the activity in which married persons engage for the purpose of begetting children is evil. As a matter of fact, I assert that it is good, because it makes good use of the evil of lust, and through this good use, human beings, a good work of God, are generated. But the action is not performed without evil [lust], and this is why the children must be regenerated [baptized] in order to be delivered from evil [which means that the Original Sin is the cause of lust according to Augustine].” (Book III, Chapter 7, Section 15)

In truth, sexual temptations during lawful procreative relations can also be a cause of sin for many people since it may drive them to go further than what is necessary or lawful, either before, during, or after the marital act, and this is of course also a great evil. These temptations, as we have seen, does not turn into something “good” just because a person is married, for he is still tempted to commit sin. And this is just one of the many reasons that shows why lust and sexual temptations are bad, also in marriage, for they are still defects and occasions of falling into sin and an evil product of the fall, and of original sin. Thus, “original evil is not derived from marriage, but from carnal concupiscence. This is the evil... which spouses use well when they come together only for the purpose of procreation.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 24, Section 54)

Temptations, the sexual pleasure or concupiscence are thus *not* something “good” or “praiseworthy” but are truly the “*evil of concupiscence*” and the “*disease of concupiscence*” that arose as an evil result of the original sin of Adam and Eve, as stated by St. Augustine: “It was, indeed, the sinful corruption which had been sown in them by the devil’s persuasion that became the means of their being born in sin; not the created nature of which men are composed. **Shameful lust, however, could not excite our members, except at our own will, if it were not a disease.** Nor would even the lawful and honorable cohabiting of husband and wife raise a blush, with avoidance of any eye and desire of secrecy, if there were not a diseased condition about it.” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book II, Chapter 55.--Lust is a Disease; The Word "Passion" In the Ecclesiastical Sense, A.D. 420)

Thus, Augustine could rightly say to Julian the heretic: “You exult over some words from my book, [*On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 3] that “By the testimony of the Apostle, conjugal modesty is a gift of God,” as though the Apostle praised the evil [of concupiscence] you praise, by which the flesh lusts against the spirit, [1 Cor. 7:7; Gal. 5:17] and which conjugal modesty uses well. I answered this in a former book. It is no small gift of God when this evil is so restrained that it is used for nothing unlawful but serves only for the generation of children who are to be regenerated [and thus rescued from original sin and the domination of the Devil through the Sacrament of Baptism]. Its force is not self-moderating, for no one abstains from unlawful acts if he follows its lead. Hence it is praised, not for its disquieting activity, but for the restrained and good use made of it by the individual. When married believers use well that evil from whose guilt they have been freed by the gift of the Savior [through baptism which removes the guilt, but not the effects of the raging lusts], then those born by the gift of that same Creator are not, as you object to me, “made subject to the kingdom of the Devil,” but, rather, are prepared to be rescued

from it and transferred to the kingdom of the Only-begotten. This is and ought to be the intention of godly married persons: to prepare birth for rebirth. If, however, this evil which parents sense in themselves, the evil against which, in your words, "the legion of the Apostles warred," did not pertain to the children, they would be born without it. But, since they are actually born with it, why do you marvel that they must be reborn in order to be absolved from its guilt, and either be taken from this life free from this evil or be obliged to fight against it in this life, as free men, and be rewarded as victors in the end?" (St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 1, Sections 2-3, A.D. 421)

In truth, the main reason why so many heretics (both in former times as well as today) so fervently defend this wicked heresy concerning foul lust and concupiscence is that they want to defend or justify their unmortified, lustful, unnatural, non-procreative or unnecessary sexual acts and desires, which in turn forces them to impiously assert that concupiscence is a good gift given to them by God in order to satisfy their lust instead of an evil effect of original sin that needs to be fought against, quelled and resisted. "But now note for a moment how from this law of sin, whose activity the mortal nature even of celibates is compelled to endure; upon which the chastity of marriage strives to place a rule of moderation; whence the concupiscence of the flesh and the pleasure you praise makes its attacks against the purpose of the will whenever it is aroused, even if it does not accomplish its acts... "Behold," he [David] said, "I was conceived in iniquities and in sins did my mother bear me." [Ps. 50:7] Evilly did Eve give birth, thereby leaving to women the inheritance of [original sin and pain in] childbirth, and the result that everyone formed in the pleasure of concupiscence and conceived in it in the womb and fashioned in it in blood, in it wrapped as in swaddling clothes, first undergoes the contagion of sin before he drinks the gift of the life-giving air. ... Should not those first men have blushed, then, at the activity of this concupiscence, which plainly showed that they themselves were guilty, and also foretold that their children would be subject to the sin of their parents? And just as they blushed to leave exposed those parts of their bodies in which they perceived the disobedience of lust, so may you in obedience to the Catholic faith blush to praise what is shameful." (St. Augustine, *Against Julian*, Book II, Chapter 6, Section 15)

Just like Julian the heretic did at the time of St. Augustine, so many people in our own days defend and praise the evil disease of concupiscence or lust just like the ancient heretics did, rejecting the ancient teaching of the Holy Bible, Apostolic Tradition as well as "all the honesty of temperance" in their marriages and teachings.

St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 9:40, A.D. 421: "You think the Apostle's warning against possessing one's vessel in the disease of lust refers only to

fornication, not to marriage, and thus you remove from the union of the married all the honesty of temperance, so that none could possess his vessel in the disease of lust, no matter what the passion drawing him to this in his wife. For, if you thought there should be moderation there, you could also have censured the excess of concupiscence in marriage itself, and seen that the Apostle's "disease of lust" signifies this excess, instead of your groundless denial that "his vessel" means a man's wife. The Apostle Peter in this matter also uses the word when he tells husbands to honor their wives as weaker vessels and as co-heirs of grace, and adds: "See to it your prayers be not hindered." [1 Peter 3:7] He [St. Paul] speaks as his fellow Apostle, who prescribed conjugal temperance for times of prayers [1 Cor. 7:5] ... **Let Christian marriage hear this, let it not listen to you [the heretics], who would have it *not* restrain concupiscence, but satisfy it whenever aroused, and thus secure its dominion. Let the faithful of Christ who are bound in marriage hear this, I say, that they may by consent establish times of temperance for prayer; and when, because of their intemperance, they return from prayer to the same habit, they may also know how to say to God: "Forgive us our trespasses."** [Matt. 6:12]."

When many of these heretics, such as the protestants and perverted so-called Catholics, hear the arguments from the Holy Scripture and the Saints, they resort into using straw-man arguments and "they argue thus," says St. Augustine, "Is not, then, marriage an evil, and the man that is produced by marriage not God's work? As if the good of the married life were that [evil] disease of concupiscence [i.e. lust] with which they [lustful people] who know not God love their wives—a course which the apostle forbids; [1 Thess. 4:5] and not rather that conjugal chastity, by which carnal lust is reduced to the good purposes of the appointed procreation of children." (St. Augustine, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 38.--Original Sin Does Not Render Marriage Evil, A.D. 418)

This heretical teaching about concupiscence and original sin that is now held by many people in this world is a teaching that undoubtedly destroys the Christian Faith for many when one considers its ramifications, since if their teaching was really true, God created us in the way we are now with all the evil temptations, suffering and death that we all have to endure in this world. Thus, all of these evils existed from the original creation of God, according to this evil and perverse teaching, which is absurd and impossible since Our Lord and God said in *The Book of Genesis* that all He created during the first six days of the universe was very good—and evil temptations that tempts us into sins of the flesh as well as the other defects of nature such as death and suffering, are obviously not good. St. Augustine writes concerning this and explains how marriage existed before sin was

committed: “Suppose, however, that nature had not been dishonored by sin, God forbid that we should think that marriages in Paradise must have been such, that in them the procreative members would be excited by the mere ardor of lust, and not by the command of the will for producing offspring,—as the foot is for walking, the hand for labor, and the tongue for speech [so the procreative members are for producing offspring].” (*On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 40.--Marriage Existed Before Sin Was Committed. How God’s Blessing Operated in Our First Parents, A.D. 418)

Indeed, even after about a thousand years after the lives of the heretics Pelagius, Julian and their followers, the devil through his servants *the protestants* tried again to corrupt the Church’s changeless doctrine concerning *Original Sin*. The devil, knowing full well that both married and unmarried lustful people try to excuse their unlawful sexual acts with the excuse that God made their lust or that concupiscence is a good gift from God rather than a punishment due to sin, could not remain silent concerning this doctrine, since he knows how much this doctrine means to people’s understanding of sin and concupiscence. As soon as people start to contradict this doctrine, there immediately opens up an almost infinite amount of perversity, since those who start to hold this heresy, use this heresy to claim that their lust is lawful and God-given. Because of this, the Holy Council of Trent in the 16th century "assembled in the Holy Ghost" in order to quench the flames of heresy against the Church’s doctrine of *Original Sin*, by infallibly declaring the Church’s definitive position on this matter.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, On Original Sin, Session 5, June 17, 1546, *ex cathedra*: “That our Catholic faith, without which it is impossible to please God, may, errors being purged away, continue in its own perfect and spotless integrity, and that the Christian people may not be carried about with every wind of doctrine; whereas that old serpent, the perpetual enemy of mankind, amongst the very many evils with which the Church of God is in these our times troubled, has also stirred up not only new, but even old, dissensions touching original sin, and the remedy thereof; the sacred and holy, ecumenical and general Synod of Trent,—lawfully assembled in the Holy Ghost, the three same legates of the Apostolic See presiding therein,—wishing now to come to the reclaiming of the erring, and the confirming of the wavering,—following the testimonies of the sacred Scriptures, of the holy Fathers, of the most approved councils, and the judgment and consent of the Church itself, ordains, confesses, and declares these things touching the said original sin:

“1. If any one does not confess that the first man, Adam, when he had transgressed the commandment of God in Paradise, immediately lost the holiness

and justice wherein he had been constituted; and that he incurred, through the offence of that prevarication, the wrath and indignation of God, and consequently death, with which God had previously threatened him, and, together with death, captivity under his power who thenceforth had the empire of death, that is to say, the devil, and that the entire Adam, through that offence of prevarication, was changed, in body and soul, for the worse; let him be anathema.

“2. If any one asserts, that the prevarication of Adam injured himself alone, and not his posterity; and that the holiness and justice, received of God, which he lost, he lost for himself alone, and not for us also; or that he, being defiled by the sin of disobedience, has only transfused death, and pains of the body, into the whole human race, but not sin also, which is the death of the soul; let him be anathema:-- whereas he contradicts the apostle who says; *By one man sin entered into the world, and by sin death, and so death passed upon all men, in whom all have sinned.*

“3. If any one asserts, that this sin of Adam,--which in its origin is one, and being transfused into all by propagation, [procreation] not by imitation, is in each one as his own,--is taken away either by the powers of human nature, or by any other remedy than the merit of the one mediator, our Lord Jesus Christ, who hath reconciled us to God in his own blood [through the sacrament of baptism], made unto us justice, sanctification, and redemption; or if he denies that the said merit of Jesus Christ is applied, both to adults and to infants, by the sacrament of baptism rightly administered in the form of the church; let him be anathema: *For there is no other name under heaven given to men, whereby we must be saved.* Whence that voice; *Behold the lamb of God behold him who taketh away the sins of the world;* and that other; *As many as have been baptized, have put on Christ.*”

Saint Augustine in his book “*On the Grace of Christ, and on Original Sin*” also elaborates on the fact that Adam and his descendents were rightly condemned to the servitude of the devil for his *Original Sin*. In truth, “Where God did nothing else than by a just sentence to condemn the man [Adam] who willfully sins, together with his stock [that is, all the descendants of Adam]; there also, as a matter of course, whatsoever was even not yet born is justly condemned in its sinful root. In this condemned stock carnal generation holds every man; and from it nothing but spiritual regeneration liberates him. In the case, therefore, of regenerate parents, if they continue in the same state of grace, it will undoubtedly work no injurious consequence, by reason of the remission of sins which has been bestowed upon them, unless they make a perverse use of it,—not alone all kinds of lawless corruptions, but even in the marriage state itself, whenever husband and wife toil at procreation, not from the desire of natural propagation of their species, but are mere

slaves to the gratification of their lust out of very wantonness. As for the permission which the apostle gives to husbands and wives, "not to defraud one another, except with consent for a time, that they may have leisure for prayer," he concedes it by way of indulgent allowance, and not as a command; but this very form of the concession evidently implies some degree of fault. The connubial embrace, however, which marriage-contracts point to as intended for the procreation of children, considered in itself simply, and without any reference to fornication, is good and right; because, although it is by reason of this body of death (which is unrenewed as yet by the resurrection) impracticable without a certain amount of bestial motion, which puts human nature to the blush, yet the embrace is not after all a sin in itself, when reason applies the concupiscence to a good end [that is, for the motive of procreation], and is not overmastered to evil." (St. Augustine, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 43.--Human Offspring, Even Previous to Birth, Under Condemnation at the Very Root. Uses of Matrimony Undertaken for Mere Pleasure Not Without Venial Fault, A.D. 418)

Who but an utterly disgraceful and lustful person could deny that concupiscence or sexual desire is an evil product of the fall and of original sin after seeing all this evidence? "Who can deny this is an evil except one unwilling to hear the Apostle's warning: 'But this I say by way of concession, not by way of commandment,' [1 Cor. 7:6]..."

St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 16:30, A.D. 421: "Marriage is by all means good in its own kind, but the reason it is good is that it keeps the faith of the marriage bed; that it unites the two sexes for the purpose of begetting offspring; and that it shrinks from the impiety of separation. ... **After [original] sin, however,** and not happily but from necessity, a combat came to marriage, so that **marriage by means of its own good must now war against the evil of concupiscence, not permitting it to do anything unlawful, though concupiscence itself, acting now slackly, now with great violence, never ceases to urge marriage to the unlawful, even when marriage makes good use of the evil of concupiscence in the propagation of offspring.** Who can deny this is an evil except one unwilling to hear the Apostle's warning: "But this I say by way of concession, not by way of commandment," [1 Cor. 7:6]..."

Legal marital relations in the Bible is described as a cause of impurity

In the book of Leviticus, the infallible Word of God describes how even legal marital relations between husband and wife makes them impure or unclean, thus describing the marital act itself as the cause of impurity, and not as something "holy" or "good," as many

people nowadays have deceived themselves into believing.

Leviticus 15:16-18,24 “The man from whom the seed of copulation goeth out, shall wash all his body with water: and he shall be unclean until the evening. The garment or skin that he weareth, he shall wash with water, and it shall be unclean until the evening. The woman, with whom he copulateth, shall be washed with water, and shall be unclean until the evening. ... If a man copulateth with her in the time of her flowers, he shall be unclean seven days: and every bed on which he shall sleep shall be defiled.”

Douay-Rheims Bible Commentary explains Leviticus 15 thus: “These legal uncleannesses were instituted in order to give the people a horror of carnal impurities.”

As we can read from these verses from Holy Scripture, God describes even legal marital relations as a cause of defilement and impurity between husband and wife and ordains that both of them shall be considered as unclean on the day they had marital relations.

Leviticus also prohibits the man from seeing his wife during her infertile monthly cycle, thus diminishing the temptations of both parties. “*The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.*” (Leviticus 15:19)

However, one must not think that the marital act is evil or impure in and of itself from the moral viewpoint when it is performed for the sake of procreation, but rather that after the fall, the human will or intent almost always yields more or less to concupiscence and self-gratification. St. Augustine explain it thus: “I do not say that nuptial union that is, union for the purpose [or motive] of procreating is evil [or sinful], but even say it is good. But...If men were subject to the evil of lust to such an extent that if the honesty of marriage were removed [such as in the case of most men and women today], all of them would have intercourse indiscriminately [by unnatural and excessively lustful sexual acts], in the manner of dogs...” (*Against Julian*, Book III, Chapter 7:16, A.D. 421)

The main reason why Holy Scripture defines the marital act as a cause of defilement and impurity is because the sexual act is so potent in giving a person lascivious thoughts and desires—by implanting and defiling the mind with countless unholy and ungodly desires. While the marital act performed for the purpose of procreation is a lawful act, the act still defiles the mind by giving it all sorts of lascivious feelings, pictures or thoughts, and this is also the reason why the Holy Bible directs all spouses who have performed the marital act to consider themselves impure, so that they may seek Our Lord’s help in order to conquer their concupiscences, temptations and thoughts that arises as a result of the marital act.

The only couple who performed the marital act without this curse of concupiscence was the parents of Our Blessed Lady at the time they conceived Her, since Our Lord supernaturally protected them from feeling any concupiscence so that they would not be able to transmit the original sin to Our Lady, who would become the Mother of Our Lord Jesus Christ. That is why Mary was conceived free from original sin from the first moment of her conception in the womb of her mother. Every child would have been born without original sin if Adam and Eve had not sinned. From this we can understand that it is very important for parents to fight against the search for self-gratification in order to draw down abundant blessings and graces from Heaven to themselves and their children.

The Natural Law condemns all unnatural and non-procreative sexual acts

The Natural Law is the law that every person knows by instinct from birth. It is planted by the Creator in our heart, and everyone – even pagans who have never heard about God or the true Catholic religion – receives this gift from God. Examples of sins against the Natural Law that are easy to recognize are: murder, rape, theft, pedophilia, slander and lying. The conscience always convicts a person who commits such sins and thus, there can never be an excuse for people who commit them. As the Haydock Bible and Commentary correctly explains about The Natural Law and Romans 2:14-16: “***these men are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful...***”

The Natural Law that God has imprinted on every person’s heart teaches that some sexual acts, touches and kisses are inherently evil, unnecessary, selfish, unnatural, and shameful, while others are not. Some people, however, have hardened themselves in their sins and do not heed this warning or reproach from their conscience. But this is their own fault since they have rejected God and smothered their God given conscience through deliberate sin. This is testified to in the Bible in the following verses: “And Pharaoh seeing that rest was given, hardened his own heart, and did not hear them, as the Lord had commanded. ... And the magicians said to Pharaoh: This is the finger of God. And Pharaoh heart was hardened, and he hearkened not unto them, as the Lord had commanded. ... And Pharaoh’s heart was hardened, so that neither this time would he let the people go.” (Exodus 8:15,19,32)

In the marvelous *Revelations of Saint Bridget of Sweden*, Our Lord Jesus Christ speaks about the “hardening” of a sinner’s heart by using the example of the Pharaoh found in *The Book of Exodus*, chapter 8, in the Old Testament Bible.

Fifth question. “Why are some people exceedingly hardened, while others enjoy wonderful consolation?”

Our Lord Jesus Christ answer to the fifth question. “As to why some people are hardened, I [Jesus] answer: Pharaoh’s hardness of heart was his own fault, not mine, because he did not want to conform himself to my divine will. Hardness of heart is nothing other than the withdrawal of my divine grace, which is withdrawn when people do not give me, their God, their free possession, namely, their will.

“You can understand this by means of a parable. There was a man who owned two fields, one of which lay fallow, while the other bore fruit at certain times. A friend of his said to him: ‘I wonder why, although you are wise and rich, you do not take more care to cultivate your fields or why you do not give them to others to cultivate.’ The man answered: ‘One of the fields, no matter how much care I take, does not produce anything but the most useless plants that are seized by noxious animals that ruin the place. If I fertilize it with manure, it only insults me by growing wild because, though it does produce a small amount of grain, even more weeds spring up, which I refuse to gather in, since I only want pure grain. The better plan, then, is to leave a field like that uncultivated, since then the animals do not occupy the place or hide in the grass, and, if any bitter herbs do sprout, they are useful for the sheep, because, after tasting them, the sheep learn not to be fastidious about sweeter fodder.

“The other field is managed according to the nature of the seasons. Some parts of it are stony and need fertilizer; other parts are wet and need warmth, while still others are dry and need watering. Thus I organize my work according to the different conditions of the field.’ I, God, am like this man. The first field represents the free activity of the will given to man, which he uses more against me than for me. Even if man does do some things that please me, yet he provokes me in more ways, since man’s will and my will are not in harmony. Pharaoh also acted in this way when, although he knew my power by means of sure signs, nevertheless he set his mind against me and continued on in his wickedness. Therefore, he experienced my justice, because it is only just that a person who does not make good use of small things should not be allowed to rejoice proudly in greater ones.

“The second field represents the obedience of a good mind and the denial of self-will. If such a mind is dry in devotion, it should wait for the rain of my divine grace. If it is stony through impatience and hardheartedness, it should bear chastening and correction with equanimity. If it is wet through carnal lust, it should embrace abstinence and be like an animal alert to its owner’s will. I, God, can proudly rejoice in a mind like that. The human will acting in opposition to me causes people to be hardhearted. I desire the salvation of everyone, but this cannot

come about without the personal cooperation of each and every person in conforming his or her will to mine.

“Furthermore, as to why grace and progress are not granted equally to all – that belongs to my hidden judgment. I know and measure out what is beneficial and appropriate to each one, and I hold people back in their designs so that they do not fall more deeply. Many people have received the talent of grace and are capable of working but refuse to do so. Others keep themselves from sin out of fear of punishment, or because they do not have the possibility of sinning, or because sin does not attract them. Thus, some are not given greater gifts, because I alone understand the human mind and know how to distribute my gifts.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Interrogation 13)

The description of a sinner “hardening” himself through sin that the Holy Scripture and spiritual writers often use to describe such people is indeed a most perfect description for this process of a sinner’s evolution in wickedness. Indeed, the more a man is of bad will, the less will also his conscience rebuke him for his sinful activities, so that a person hardened in habitual sins will many times totally cease to hear the rebuke of his God given conscience.

The reason behind why people fall into heresies of all kinds, is that they sin against the Natural Law concerning one or more of the seven deadly sins: lust, gluttony, greed, sloth, wrath, envy, and pride. Anyone who commits a single one of these sins sins mortally against nature, and damns himself. If people would only keep the Natural Law, the devil would never be able to conquer and damn their souls. However, of all the seven mortal sins, lust is especially powerful in inducing a man to fall into heresy. A great reason why the people who commit sexual sins are so “hardened” in their sins, and so hard to be converted, is because sensual lusts (both for the married and the unmarried people alike) actually **“gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things.”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, II:II, Q. 15, Art. 3) Indeed, this “blindness of mind” and “dulness of sense” is undoubtedly the main reason why most people, however much evidence is provided against their heresies, *refuse to convert*. It is therefore true to say that **“The perverse are hard to be corrected, and the number of fools [and damned people] is infinite”** (Ecclesiastes 1:15) because of their own bad will and lasciviousness, according to God’s Holy and infallible Word. Their short moment of pleasure in this perishable world blinds them to the truth about God and the Natural Law, precipitating them into an eternal hell fire and torment. This fact also requires married

people from not indulging too often in the marital act. For all who overindulge in the marital act will always experience a “**blindness of mind**” of spiritual things. So young as well as old must be kept away from impurity and gluttony, since both of these sins are very powerful in getting a person to abandon the faith, and the moral life, since the “blindness of mind” and “dulness of sense” undoubtedly will effect the minds of both young and old in a very detrimental way. Since the Holy Bible itself infallibly tells us “the number of fools is infinite” and that “The perverse are hard to be corrected” we should not wonder or find it hard to believe or accept that Our Lord’s words in the Gospel that most men are damned, are true.

Then there is the matter that sexual arousal feels good. We tend to not only repeat the things that make us feel good, we often look to prolong the feeling. The problem is that repeated exposure dulls our sensitivity. It takes longer exposure or new things to fan the flames again. If you have ever ridden a roller coaster, you know the first ride is a major thrill; but part of the thrill comes from not knowing what to expect. Hence, after repeated rides, the roller coaster becomes mundane. It hasn’t changed, but we become calloused to its thrills. That is why people search out new roller coasters to ride. When people chase after sexual thrills, one of the things that lends excitement to the act is the newness of the feelings. But after a while, you will know just what to expect but you want those feelings you had when it was new. Hence, you engage in it longer or you go further toward intercourse because it adds new dimensions that you haven’t experienced before. Just because you haven’t gone too far in the past doesn’t mean you won’t gradually creep up to too far in the future. This is why it is absolutely imperative for married spouses to never allow their lusts or desires to gain control over their wills, and why they must be obedient to the words of Our Lord Jesus Christ in the Bible which tells spouses to practice chastity from time to time in order to be better disposed for prayer and other spiritual works. In truth, when we indulge our sensual appetites, we forge and make our own chains, binding ourselves to the World, the Devil and Hell. “Out of a forward will lust had sprung; and lust pampered had become custom; and custom indulged had become necessity. These were the links of the chain; this is the bondage in which I was bound.” (*Confessions of Augustine*, Book VIII, Chapter 5)

It is of course necessary for salvation that all men should strive to conform to the divine and natural plan, “and since man cannot hold in check his passions, **unless he first subject himself to God**, this must be his primary endeavor, in accordance with the plan divinely ordained.” And how this is to be done in marriage, Pope Pius XI explains, is by restraining the unlawful, “unbridled lust, which indeed is the most potent cause of sinning against the sacred laws of matrimony.”

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#'s 96-100), Dec. 31, 1930: "In order, therefore, to restore due order in this matter of marriage, it is necessary that all should bear in mind what is the divine plan and strive to conform to it. Wherefore, since the chief obstacle to this study is the power of unbridled lust, which indeed is the most potent cause of sinning against the sacred laws of matrimony, and since man cannot hold in check his passions, unless he first subject himself to God, this must be his primary endeavor, in accordance with the plan divinely ordained. For it is a sacred ordinance that whoever shall have first subjected himself to God will, by the aid of divine grace, be glad to subject to himself his own passions and concupiscence; while he who is a rebel against God will, to his sorrow, experience within himself the violent rebellion of his worst passions.

"And how wisely this has been decreed St. Augustine thus shows: "This indeed is fitting, that the lower be subject to the higher, so that he who would have subject to himself whatever is below him, should himself submit to whatever is above him. Acknowledge order, seek peace. Be thou subject to God, and thy flesh subject to thee. What more fitting! What more fair! Thou art subject to the higher and the lower is subject to thee. Do thou serve Him who made thee, so that that which was made for thee may serve thee. For we do not commend this order, namely, 'The flesh to thee and thou to God,' but 'Thou to God, and the flesh to thee.' If, however, thou despisest the subjection of thyself to God, thou shalt never bring about the subjection of the flesh to thyself. If thou dost not obey the Lord, thou shalt be tormented by thy servant."

"This right ordering on the part of God's wisdom is mentioned by the holy Doctor of the Gentiles [St. Paul], inspired by the Holy Ghost, for in speaking of those ancient philosophers who refused to adore and reverence Him whom they knew to be the Creator of the universe, he says: "Wherefore God gave them up to the desires of their heart, unto uncleanness, to dishonor their own bodies among themselves;" and again: "For this same God delivered them up to shameful affections." And St. James says: "God resisteth the proud and giveth grace to the humble," without which grace, as the same Doctor of the Gentiles reminds us, man cannot subdue the rebellion of his flesh.

"Consequently, as the onslaughts of these uncontrolled passions cannot in any way be lessened, unless the spirit first shows a humble compliance of duty and reverence towards its Maker, it is above all and before all needful that those who are joined in the bond of sacred wedlock should be wholly imbued with a profound and genuine sense of duty towards God, which will shape their whole lives, and fill their minds and wills with a very deep reverence for the majesty of God. Quite fittingly,

therefore, and quite in accordance with the defined norm of Christian sentiment, do those pastors of souls act who, to prevent married people from failing in the observance of God's law, urge them to perform their duty and exercise their religion so that they should give themselves to God, continually ask for His divine assistance, frequent the sacraments, and always nourish and preserve a loyal and thoroughly sincere devotion to God."

St. Paul teaches us of God's purpose on marriage and sexuality, saying: "*May marriage be honorable in all, and may the bed be undefiled. For God will judge fornicators and adulterers.*" (Hebrews 13:4) Haydock Commentary explains this teaching of God in the Holy Bible: "Or, *let marriage be honorable in all.* That is, in *all things* belonging to the marriage state. This is a warning to married people, not to abuse the sanctity of their state, by any liberties or irregularities contrary thereunto. (Challoner) --- As marriage is a great sacrament, (Ephesians 5) married persons should be careful to honor and respect it, by chaste and prudent behavior; (see 1st Peter 3, and 1st Thessalonians 4) **but it too often happens that by criminal incontinence they change a great sacrament into a great sacrilege.**"

1 Thessalonians 4:3-7 "For this is the will of God, your sanctification; that you should abstain from fornication; That every one of you should know how to possess his vessel in sanctification and honor: **Not in the passion of lust, like the Gentiles that know not God...** because the Lord is the avenger of all these things, as we have told you before, and have testified. **For God hath not called us unto uncleanness, but unto sanctification.**"

No good Christian can doubt that all selfish, unnatural or non-procreative sexual acts must be totally excluded from a marriage that is "*honorable in all*" that the apostle spoke about, and that all selfish, immoderate or unnatural sexual acts "*that are done by them in secret, it is a shame even to speak of.*" (Ephesians 5:12)

1 Corinthians 6:9-10, 15-20 "Know you not that the unjust shall not possess the kingdom of God? Do not err: neither fornicators, nor idolaters, nor adulterers, Nor the effeminate, nor liars with mankind, nor thieves, nor covetous, nor drunkards, nor railers, nor extortioners, shall possess the kingdom of God. ... [Know you not that] the body is not for fornication, but for the Lord, and the Lord for the body. Now God hath both raised up the Lord, and will raise us up also by his power. Know you not that your bodies are the members of Christ? Shall I then take the members of Christ, and make them the members of an harlot? God forbid. Or know you not,

that he who is joined to a harlot, is made one body? For they shall be, saith he, two in one flesh. But he who is joined to the Lord, is one spirit. Fly fornication. Every sin that a man doth, is without the body; but he that committeth fornication, sinneth against his own body. Or know you not, that your members are the temple of the Holy Ghost, who is in you, whom you have from God; and you are not your own? For you are bought with a great price. Glorify and bear God in your body.”

Haydock Commentary explains: “*Know you not that your bodies are the members of Christ...and the temple of the Holy Ghost.* Man consists of soul and body; by baptism he is made a member of that same mystical body, the Church, of which Christ is the head: **In baptism both the soul and body are consecrated to God: they are made the temple of the Holy Ghost, inasmuch as the spirit and grace of God inhabits in men, who are sanctified. Christ redeemed both our souls and bodies, both which he designs to sanctify, and to glorify hereafter in heaven; so that we must look upon both body and soul as belonging to Christ, and not as our own. --- *Shall I, then, taking the members of Christ, make them the members of an harlot, by a shameful and unlawful commerce?* ---** Such sins are chiefly to be avoided by flight, and by avoiding the occasions and temptations. Other sins are not committed by such an injury done to the body, but by an abuse of something else, that is different from the body, **but by fornication and sins of uncleanness, the body itself is defiled and dishonored, whereas the body ought to be considered as if it were not our own, being redeemed by our Savior Christ, consecrated to him, with an expectation of a happy resurrection, and of being glorified in heaven. Endeavor, therefore, to glorify God in your body,** by employing it in his service, and bear him in your body by being obedient to his will. (Witham) --- We know and we believe that we carry about Jesus Christ in our bodies, but it is the shame and condemnation of a Christian to live as if he neither knew or believed it. ... **Whoever yields to impurity, converts his body into the temple of Satan, glorifies and carries him about, tearing away the members of Jesus Christ, to make them the members of a harlot.**”

Sacred Scripture uses the term fornication in a more general sense that encompasses all sinful sexual acts. The argument is that God is Holy and that we also must be holy. “*Because it is written: You shall be holy, for I am holy.*” (1 Peter 1:16) The body of each and every Christian is a part of Christ, and is a Temple of the Holy Spirit. We are joined to the Lord with a unity of heart and mind that makes us one in spirit with our Savior, who is God Incarnate, who Himself has a human body and soul. Therefore our bodies, as well as our souls, should be treated as a holy means to glorify God. This understanding of the body

is incompatible with the use of the body for mere sexual pleasure or mutual sexual gratification, in any situation, even within marriage, and is directly contrary to the Divine and Natural Law.

Unnatural, immoderate and non-procreative sexual acts within marriage are in fundamental conflict with this call from Scripture to “be holy” and to avoid all sexual sins because the body is a part of the body of Christ and is a Temple of the Holy Spirit. Did Christ teach His disciples to commit such acts within marriage? If you think so, then you do not know Christ. Would the Holy Spirit guide a married couple to commit such acts within the Sacrament of Holy Matrimony, which is bestowed on the couple by the Holy Spirit? If you think so, then you understand neither the Spirit nor the holiness of the Sacraments. You have been bought at the great price of the suffering and death of Jesus Christ on the Cross. Do not sin against Christ, the Natural Law and against the Sacrament of Marriage by committing unnatural or excessive lustful sexual acts.

The entire moral law is found implicitly in the single act of Jesus Christ dying on the Cross for our salvation. Look at a crucifix and consider the self-sacrifice and selfless love with which Christ lived and died for you. Do you really think that, within the Sacrament of Marriage established by this same Savior, Christ would permit unnatural, shameful or immoderate sexual acts of any kind, at any time, under any conditions whatsoever? Are such sexual acts compatible with the pure, holy, selfless, self-sacrificing love, which encompasses the entire moral law as well as our salvation? Certainly not.

Putting forward the question concerning sexual pleasure and the Natural Law: “Can a husband use his wife only for delight or principally for delight”, St. Bernardine of Siena (1380-1444) shows us a response or defense that lustful and wicked husbands commonly use in order to excuse their sexual sins, saying: “Why can’t I take delight in my own goods and my own wife?” **St. Bernadine, however, answers the wicked man that the wife is not the husband’s but God’s and that it is a sin (by implication mortal sin) to have sexual intercourse too frequently, with inordinate affection, or with dissipation of one’s strength (Bernadine of Siena, *Seraphic Sermons*, 19.3).**

So contrary to what most deceived people think today, spouses are not married or given to each other to live out, increase or excite their shameful, sexual perversions, **but they are married for the purpose of chastity, procreation and honorable companionship, and for the honor and glory of Our Lord:** “For she was espoused to her husband to be his partner in life, and for the procreation of children, not for the

purposes of indecency and laughter; that she might keep the house, and instruct him also to be grave, not that she might supply to him the fuel of fornication.” (St. John Chrysostom, *Homilies on the First Epistle of St. Paul to the Thessalonians*, Homily V, 1 Thessalonians iv. 1-8, Ver. 8)

All the Saints in the 2000 year history of the Catholic Church as well as the Catholic Magisterium of the Popes (as we have seen), taught that the seeking of pleasure only in natural intercourse, as well as seeking pleasure in unnatural or non-procreative sexual acts, was a selfish insult to God, the “Supreme Lord of our body” and an abuse of the generative power (and thus an abuse of the natural law) in the private parts.

“As the Apostle says (1 Cor. 6:20) in speaking against lust, ‘You are bought with a great price: glorify and bear God in your body.’ Wherefore by inordinately using the body through lust a man wrongs God Who is the Supreme Lord of our body. Hence Augustine says (De Decem. Chord. 10 [Serm. ix (xcvi de Temp.)]): ‘God Who thus governs His servants for their good, not for His, made this order and commandment, lest unlawful pleasures should destroy His temple which thou hast begun to be.’” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, I:II, q. 153, art. 3, obj. 2)

In truth, “If it is a sin for a man to be intimate with his wife except through a desire for children, [when these spouses are still performing the normal, natural and **procreative** marital act] what can men think or what hope can they promise themselves, if being married, they commit adultery? **By this means they descend to the depths of hell, refusing to hear the Apostle when he says: ‘The time is short; it remains that those who have wives be as if they had none’**; [1 Cor. 7:29] **and: ‘every one of you learn how to possess his vessel in holiness and honor, not in the passion of lust like the Gentiles who have no hope.’** [1 Thess. 4:4,5,12]” (St. Caesarius of Arles, *Sermon 42:4*, c. 470-543 A.D.)

Nature teaches us that the sexual act is shameful

It is very easy to prove that the marital act is shameful. For no one (if not totally depraved) would have sex in front of their children, friends or parents. Neither would they want people to talk openly about their sex life. They would rather die than allow themselves to be seen or heard in this way. If a person walked in on them during the act or if someone openly talked about their sex life, they would wish to sink through the floor through shame. But how is it that they refuse to feel any shame if no human person other than their spouse is present? Is God not present with them? Does God not see their every thought as well as

their deeds? Of course He does! He sees everything!

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 41, Art. 3, Reply to Objection 3: “The shamefulness of concupiscence that always accompanies the marital act is a shamefulness not of guilt [if no sin is committed of course], but of punishment inflicted for the first sin, inasmuch as the lower powers and the members do not obey reason.”

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is easily refuted and false since no one who is not a complete pervert would have sex in front of other people even though their whole body were covered by sheets of blankets. Even those people who are not complete perverts would never kiss each other for the sake of venereal pleasure if other people were in their vicinity, and this is true even though they have all of their clothes on. This proves to us that it is the sexual pleasure that is shameful, and not only the exhibition of the sexual organs. For, as Augustine remarks: “whenever this process is approached, secrecy is sought, witnesses removed, and even the presence of the very children which happen to be born of the process is avoided as soon as they reach the age of observation.” (Book II, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Chapter 42)

All couples that sin during sexual relations have clearly suppressed the natural feeling of shame in their hearts and shut God out from themselves and closed their conscience in order to enjoy their sinful and filthy deed to the fullest. If an acknowledgment would be made by the spouses that God is present with them before having marital relations and while having it, this thought that God is present would hinder them in their concupiscence and keep them from sinning. Most couples, however, *want* to sin or do something immoral and unlawful against God and their conscience before, during or after marital relations; and because of this, they choose to forget about God and the natural shame that normally accompany the sexual act.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art 4: “I answer that, As stated above (Objection 2), "pudicitia" [purity] takes its name from "pudor," which signifies shame. Hence purity must needs be properly about the things of which man is most ashamed. Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty [Cf. Q. 145] of marriage, is not devoid of shame: and this because the movement of the organs of generation is not subject to the command of reason, as are the movements of the other external members. Now

man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. ii, 6)."

According to St. Thomas, normal spouses are thoroughly ashamed from simply committing the act. But not only from committing the act, but also from thinking about committing the act and from "all the signs thereof." This natural shame could only occur or be retained if people do not live lustful lives or have sex often.

Tertullian, *A Treatise on the Soul*, Chapter 27 (c. 203 A.D.): "Nature should be to us an object of reverence, not of blushes. It is lust, not natural usage, which has brought shame on the intercourse of the sexes. It is the excess, not the normal state, which is immodest and unchaste: the normal condition has received a blessing from God, and is blessed by Him: "Be fruitful, and multiply, (and replenish the earth.)" [Genesis 1:28] Excess, however, has He cursed, in adulteries, and wantonness [that is, sexually lawless or unrestrained, loose, lascivious, lewd and wanton behavior], and chambering [wantonness, impurity]."

A good sign that a couple is living in sexual sin is that the natural shame that is inherent in the marital act have been extinguished partly or completely. The evidence for this is that St. Thomas explains to us that there is a "shamefulness of concupiscence that always accompanies the marriage act". Because of this, all those who have ceased to experience this shame that is natural and inherent in the marital act, should seriously pray to God that he may heal them and help them regain this shame that is so good and helpful in reproofing peoples' consciences against committing sexual sins.

For most people, this process of smothering their shame and God-given conscience does not happen immediately overnight but slowly over time as they progress and evolve in wickedness by committing acts that are unlawful and unnecessary. Not only those who commit perverted sexual acts will experience a decrease in the natural shame, but also those who have sex too often and who overindulge in it.

Tobias 6:16-17 "Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust,** as the horse and mule, which have not understanding, **over them the devil hath power.**"

In contrast to the wicked described above, the godly who have not shut God out from

themselves and their hearts clearly understand in their conscience that God will approve of them **if they do what is lawful** and that He will disapprove of them if they do something unlawful. That is why only the ungodly (who have repressed the natural thought of God's presence) could ever fall into grievous mortal sins such as striptease, dressing sensual or masturbation. The godly couple who fears God and who has the thought of that God is present with them would never do such things, for they would feel guilt and be thoroughly ashamed of committing such acts as the ungodly do; **because they understand that God sees them and that He is present with them.** Since the godly couple are not selfish pleasure seekers, the natural feeling of shame for any deviation from what is inherent in the marital act will always be there and help them to keep them from sinning. "Do not, I pray, put off modesty at the same time that you put off your clothes; because it is never right for the just man to divest himself of continence." (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter X)

Ask yourself, dear reader, has the thought of God or that He is present with you ever even entered your mind or heart when you are having marital relations? If not, then what sinful act or inordinate love of pleasure kept the thought of God away from you? By asking these questions, one will quickly learn what deeds and inordinate pleasures must be avoided and controlled, and what deeds should be kept during marital relations.

St. Augustine, **On the Shame of Nakedness** (c. 420 A.D.): "This kind of shame—this necessity of blushing—is certainly born with every man, and in some measure is commanded by the very laws of nature; so that, in this matter, even virtuous married people are ashamed. Nor can any one go to such an extreme of evil and disgrace, as, because he knows God to be the author of nature and the ordainer of marriage, to have intercourse even with his wife in any one's sight, or not to blush at those impulses and seek secrecy, where he can shun the sight not only of strangers, but even of all his own relatives. Therefore let human nature be permitted to acknowledge the evil that happens to it by its own fault, lest it should be compelled either not to blush at its own impulses, which is most shameless, or else to blush at the work of its Creator, which is most ungrateful. Of this evil, nevertheless, virtuous marriage makes good use for the sake of the benefit of the begetting of children. But to consent to lust for the sake of carnal pleasure alone is sin..." (St. Augustine, *Against Two Letters of the Pelagians*, Book I, Chapter 33)

There are some more facets of this topic of shame that everyone should consider. Spouses do naturally hate to even think that their respective other could commit adultery with another person. They naturally hate it. Likewise, parents naturally feel a revulsion or

aversion thinking about the fact that their children will have marital relations, especially fathers for their daughters. Everyone knows by natural instinct that the marital act plucks the innocence from people and that it is shameful. And so, parents do not like to think on this topic. But while they feel a revulsion for this topic, they feel no shame in lusting after their own spouse or after other people that they are not married with, which of course is someone else's daughter or son too. Every person on the face of this earth is the earthly or fleshly child of God. God created both their souls as well as their bodies. Everyone knows by natural instinct that the sexual act is shameful in its essence, and that is why they cannot stand the thought that their spouse is committing adultery or that their children are having or will have marital relations.

From this we can learn how God – who has planted this revulsion in the parents for the sexual act – wished to teach the parents how they should act in their own life. Do unto others as you would have others do to you was the saying of our Lord! All husbands and wives know that their spouse has a father and mother who thinks about them in the same protective way that they think about their own children, and yet, these parents feel no shame in themselves when seeking sexual pleasure with their own spouse or with others. But as soon as their own spouse or child is implicated in the thought process, then there immediately arises a sense of incredible shame and disgust. This shame is only natural and good. However, the sad part is that the spouses have repressed the thought that the marital act is shameful with respect to themselves too, while acknowledging this natural fact when it concerns others.

“The undeniable truth is that a man by his very nature is ashamed of sexual lust. And he is rightly ashamed because there is here involved an inward rebellion which is a standing proof of the penalty which man is paying for his original rebellion against God. For, lust is a usurper, defying the power of the will and playing the tyrant with man's sexual organs. It is here that man's punishment particularly and most properly appears, because these are the organs by which that nature is reproduced which was so changed for the worse by its first great sin—that sin from whose evil connection no one can escape, unless God's grace expiate in him individually that which was perpetrated to the destruction of all in common, when all were in one man, and which was avenged by God's justice.” (St. Augustine, *The City of God*, Book XIV, Chapter 20, c. 426 A.D.)

Parents certainly would not like that their child were thought upon in a shameful, sexual or lustful way by other individuals, and both fathers and mothers are naturally endowed with the dislike of this, and yet, they refuse to acknowledge that the object of their own sexual

desires is also a child to other parents, who thinks in the exact same way that their children do not deserve to be thought of in a sexual or lustful way. By this rejection of what they know is true and natural, the Devil is allowed to lead them into committing more and more perverted sexual sins as they evolve in wickedness. Indeed, spouses who try to suppress their shame will almost always fall into graver sexual sins of various kinds.

St. Augustine, writing on the evil of lust in marriage, says that it ought not to be ascribed to marriage, and that when “marriage blushes for shame [this] is not the fault of marriage, but of the lust of the flesh”: “The evil [of lust], however, at which even marriage blushes for shame is not the fault of marriage, but of the lust of the flesh. Yet because without this evil it is impossible to effect the good purpose of marriage, even the procreation of children, whenever this process is approached, secrecy is sought, witnesses removed, and even the presence of the very children which happen to be born of the process is avoided as soon as they reach the age of observation. Thus it comes to pass that marriage is permitted to effect all that is lawful in its state, only it must not forget to conceal all that is improper. Hence it follows that infants, although incapable of sinning, are yet not born without the contagion of sin, not, indeed, because of what is lawful, but on account of that which is unseemly: for from what is lawful nature is born; from what is unseemly, sin. Of the nature so born, God is the Author, who created man, and who united male and female under the nuptial law; but of the sin the author is the subtlety of the devil who deceives, and the will of the man who consents.” (*On the Grace of Christ, and on Original Sin*, Book II, Chapter 42, A.D. 418)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book II, Chapter 37, A.D. 420: “Show me, he [the Manichean heretic] says, any bodily marriage without sexual connection. I do not show him any bodily marriage without sexual connection; but then, neither does he show me any case of sexual connection which is without shame. In Paradise, however, if sin had not preceded, there would not have been, indeed, generation without union of the sexes, but this union would certainly have been without shame; for in the sexual union there would have been a quiet acquiescence of the members, not a lust of the flesh productive of shame.”

The intention of the spouses performing the sexual act defines the moral goodness or evilness of the act

Someone might ask: “Then how is one going to make children since the act is shameful in its essence?” I answer that, when the act is done not for self-gratification but for a pure love of God and of children — then there is no sin committed by the spouses.

It is the intention behind the external deed of sexual intercourse that determines the sinfulness or goodness of the act. However, as with all things that are extremely pleasurable, the risk of becoming a slave under this sensual delight is very great, actually bigger than most things that exist on this Earth. It is no sin for the spouses to experience sensual pleasure in the flesh during the marital act (since this is a natural effect of the deed). The sin rather lies in the will or intent that resolves to love or cherish this sexual pleasure that is earthly and fleeting. The Holy Bible is clear that covetousness is a sin of idolatry. That is why all couples who cherish or love sexual pleasure, and unlawful and unnecessary sexual acts, in truth are fittingly and rightly described as idolaters.

Colossians 3:5 “Mortify therefore your members which are upon the earth; fornication, uncleanness, lust, evil concupiscence, **and covetousness, which is the service of idols.**”

Ephesians 5:3-5 “But fornication, and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints: Or obscenity, or foolish talking, or scurrility, which is to no purpose; but rather giving of thanks. For know you this and understand, that no fornicator, or unclean, **or covetous person (which is a serving of idols)**, hath inheritance in the kingdom of Christ and of God.”

The Haydock Bible Commentary explains Ephesians 5:3-5:

“**Ver. 3. Covetousness.** The Latin word is generally taken for a coveting or immoderate desire of money and riches. St. Jerome and others observe, that the Greek word in this and divers other places in the New Testament may signify **any unsatiable desire, or the lusts of sensual pleasures; and on this account, St. Jerome thinks that it is here joined with fornication and uncleanness** [i.e., sexual sins]. --- **Ver. 5. Nor covetous person, which is a serving of idols. It is clear enough by the Greek that the covetous man is called an idolater**, whose idol is mammon; though it may be also said of other sinners, **that the vices they are addicted to are their idols.** (Witham)”

The Haydock Bible Commentary explains Colossians 3:5:

“*Your members,...fornication, uncleanness, &c.* He considers man’s body as made up of sins and sinful inclinations. (Witham) --- It is not to bring back Judaism we practice abstinences and fasts, nor with the same motive as the Jews, but to

accomplish the precepts of mortifying the irregular desires of the flesh among which gluttony must find a place. In a mortified body sensuality is more easily subdued. (Haydock)”

Whenever the human will decides to seek the enhancement of sexual pleasure (or of any other unreasonable pleasure, such as “eating and drinking even to satiety for pleasure only”), God sees that His creation loves an idol of sorts. It becomes a kind of idolatry of corruptible flesh the moment spouses perform the marital act for the sake of self-gratification instead of for the love of God and love of children. The sin when having marital relations lies in the thought and action that seeks to do more than what is necessary or permitted for conception to occur. Sin will always be decided in the intent, but too few people seem to understand this truth today. Thus it is the will, thought or intent to enjoy, love, and as it were, worship this sexual pleasure, that makes it sinful.

This can be proven by an example. Consider how a man that is sick and suffers much pain is allowed by divine permission and justice to take morphine or other painkillers since he is in need of them. His reason when taking these drugs is not self-gratification but the alleviation of the pain that he experiences. This example could be likened with lawful marital relations, which is permitted and non-sinful as long as the spouses have intercourse for a just and reasonable cause.

However, whenever the sick person mentioned above would have become well and yet continued to use morphine or other painkillers without any need to do so – and for the mere sake of getting high and for pleasure – **he would have committed the sin of drug abuse**. His just reason for using the painkiller became unjust the very moment he became well and did not need to use it anymore. The same can be said about a couple who is having sex often and without a just cause. For just as drug addicts fool themselves into believing that they cannot live without the intake of the drugs they are addicted to – so too do many couples deceive themselves into believing that they need to have sex often and that they cannot live in any other way, claiming that they need their sexual fix just as the drug addict would.

Spouses should hate, despise and fight against the sexual pleasure according to the teaching of the Holy Bible and the Saints

From the beginning, the Holy Bible, the Church, and all Her Saints taught all people, whether married or unmarried, that the best thing to do is to hate and despise the sexual pleasure, since by this virtuous act, all people, and especially the married, would be better

able to control and resist the sexual pleasure and concupiscence so as to become victorious over the flesh rather than being defeated by its desires and vices.

This is also exactly how Our Lord Jesus Christ in the Bible wants us to view the sexual pleasure, since it is a higher call to live for the Spirit than for our own selfish desires: “And now, Lord, thou knowest, that ***not for fleshly lust*** do I take my sister to wife, ***but only for the love of posterity***, [children] in which thy name may be blessed for ever and ever.” (The Holy Bible, Tobias 8:9)

This teaching of God in the Holy Bible is of course also taught in the New Testament Bible of Our Lord Jesus Christ, teaching us that “it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none; And they that weep, as though they wept not; and they that rejoice, as if they rejoiced not; and they that buy, as though they possessed not; And they that use this world, as if they used it not: for the fashion of this world passeth away. But I would have you to be without solicitude.” (1 Corinthians 7:29-32)

In truth, there are “many [virtuous and chaste people who] in humility and steadfastness persevere in their course [of virtue] to the end, and are saved. There are apparent diversities in these societies [of good Christians]; but one charity unites all who, from some necessity, in obedience to the apostle’s injunction, have their wives as if they had them not, and buy as if they bought not, and use this world as if they used it not.” (St. Augustine, *Against Faustus*, Book V, Section 9, A.D. 400)

Agreeing with the Holy Bible, St. Francis de Sales also stressed that making use of something, in this case the use of wives by their husbands, did not mean enjoying what one uses: “The marriage bed should be undefiled, as the Apostle tells us, i.e. pure, as it was when it was first instituted in the earthly Paradise, wherein no unruly desires or impure thought might enter. All that is merely earthly must be treated as means to fulfill the end God sets before His creatures. Thus we eat in order to preserve life, moderately, voluntarily, and without seeking an undue, unworthy satisfaction therefrom. “The time is short,” says St. Paul; “it remaineth that both they that have wives be as though they had not, and they that use this world, as not abusing it.” Let every one, then, use this world according to his vocation, but so as not to entangle himself with its love, that he may be as free and ready to serve God as though he used it not. “It is the great evil of man,” says St. Augustine, “to desire to enjoy the things which he should only use.” We should enjoy spiritual things, and only use corporal, of which when the use is turned into enjoyment, our rational soul is also changed into a brutish and beastly soul.” (St. Francis de Sales, *Introduction to a Devout Life*, Chapter XXXIX. Of The Sanctity Of The Marriage Bed.)

The Holy Bible makes it clear over and over again that sensuality and selfishness in all its forms will be punished with eternal damnation but that mortification, penance and the rejection of the perishable and carnal will be rewarded with eternal life and glory:

“Therefore, brethren, we are debtors, not to the flesh, to live according to the flesh. For if you live according to the flesh, you shall die: but if by the Spirit you **mortify the deeds of the flesh**, you shall live.”

Romans 8:1, 4-9, 12-13 “There is now therefore no condemnation to them that are in Christ Jesus, who walk not according to the flesh. ... That the justification of the law might be fulfilled in us, who walk not according to the flesh, but according to the spirit. For they that are according to the flesh, mind the things that are of the flesh; but they that are according to the spirit, mind the things that are of the spirit. For the wisdom of the flesh is death; but the wisdom of the spirit is life and peace. Because the wisdom of the flesh is an enemy to God; for it is not subject to the law of God, neither can it be. And they who are in the flesh, cannot please God. But you are not in the flesh, but in the spirit, if so be that the Spirit of God dwell in you. ... Therefore, brethren, we are debtors, not to the flesh, to live according to the flesh. For if you live according to the flesh, you shall die: but if by the Spirit you mortify the deeds of the flesh, you shall live.”

Haydock commentary explains Romans 8: “**Ver. 5. &c.** *For they who are according to the flesh.* That is, who live according to the false, vain, and deceitful maxims and customs of carnal men, which he also calls the *prudence of the flesh*: and this prudence he calls *death*, as leading men to eternal death. Such carnal men relish nothing else but such pleasures. But they *who are* and live *according to the spirit, mind the things which are of the spirit*, fix their hearts on the things that belong to God, and his service; and this *wisdom of the spirit*, in which they experience much greater pleasure, leads them to eternal *life*, and to eternal *peace* in the enjoyment of God. The false *wisdom of the flesh* is an enemy of God, *cannot be subject to the law of God*, because the maxims of the flesh, and of the world, are so opposite to those of the gospel, and to the doctrine of Christ. (Witham) --- They who are subject to the flesh, by having their affections fixed on the things of the flesh, that is, carnal men, whilst they are such, cannot please God: for this prudence of the flesh makes them the enemies of God. (Estius)”

The Church understood from the beginning that the inspired words in Holy Scripture, which teaches us that: “It is a good thing for a man not to touch a woman” (1 Cor. 7:1) meant that the sexual marital act was especially powerful in influencing a man or a woman

to “walk according to the flesh” and thus fall into sins of the flesh and die spiritually. For it is written: “*The soul that sinneth, the same shall die.*” (Ezekiel 18:20)

Carrying on the Apostolic Tradition from the beginning, St. Clement of Alexandria (c. 150-215) understood that St. Paul was advising the married to engage in the procreative act while renouncing the enjoyment of sexual pleasure. According to St. Clement, Paul speaks “not to those who chastely use marriage for procreation alone, but to those who were desiring to go beyond procreation, lest the adversary should arise a stormy blast and arouse desire for alien pleasures.” Thus, according to Clement’s treatise “*On Marriage*,” Satan is the source of a couple’s desire for sexual delight and “alien pleasures.” Furthermore, when Clement considered the commandment, “Thou shalt not commit adultery,” he understood it as God’s commanding husbands to engage in intercourse “only for the purpose of begetting children.” St. Clement also pointed out that in all the Jewish scriptures there was not a single instance in which “one of the ancients approached a pregnant woman” and taught that the avoidance of sexual relations from the time one’s wife became pregnant to the time of the child’s weaning was “a law of nature given by God.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XI, Section 71, 72)

Being a champion of virtue and the highest moral perfection, St. Clement could thus safely assert that: “The human ideal of continence... teaches that one should fight desire and not be subservient to it so as to bring it to practical effect. But our [Christian] ideal is not to experience desire at all. Our aim is not that while a man feels desire he should get the better of it, but that he should be continent even respecting desire itself. This chastity cannot be attained in any other way except by God’s grace. That was why he said “Ask and it shall be given you.”...Where there is light there is no darkness. But where there is inward desire, even if it goes no further than desire and is quiescent so far as bodily action is concerned, union takes place in thought with the object of desire, although that object is not present.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 57)

St. Clement’s divinely inspired teaching that echoes the teaching in the biblical books of *Tobit* and *St. Paul’s First Letter to the Corinthians* clarifies the Scriptural truth that “we should do nothing from desire” which in fact is the most perfect and evangelical teaching that should influence and direct all our deeds on this earth. St. Clement of Alexandria writes, “Our will is to be directed only towards that which is necessary. For we are children not of desire but of will. A man who marries for the sake of begetting children must practice continence so that it is not desire he feels for his wife, whom he ought to love, and

so that he may beget children with a chaste and controlled will.” (*The Stromata* or *Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 58)

If those wondrous words of the Holy Spirit that “we should do nothing from desire” truly influences and directs all our actions and thoughts, the Devil would never be able to cast us down to Hell and eternal torment which all people deserve who live for the sake of the flesh instead of for the spirit. “*For if you live according to the flesh, you shall die: but if by the Spirit you mortify the deeds of the flesh, you shall live.*” (Romans 8:13) Indeed, St. Clement rejected as “vulgar and plebeian” any efforts to seek pleasure in the marital act. Although he praised the values of mutual assistance and support, he also held “that ‘voluptuous joy’ had no proper place in Christian life.” In sum, “Christian couples will never have intercourse simply because they enjoy it and each other; they must make love only to beget a child.” In truth, the man who marries should do so “for the sake of begetting children” while practicing “continence so that it is not desire he feels for his wife” and begetting “children with a chaste and controlled will” for the glory of God. Thus, St. Clement and the rest of the Church understood the inherent danger in living after our sensual desires. (Cf. *The Paedagogus* or *Instructor*, Book II, Section 83; *The Stromata* or *Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 58)

St. John Chrysostom, carrying on the apostolic tradition of despising our fleshly lusts and desires, writes that: “Our soul hath by nature the love of life, but it lies with us either to loose the bands of nature, and make this desire weak; or else to tighten them, and make the desire more tyrannous. For as we have the desire of sexual intercourse, but when we practice true wisdom we render the [sexual] desire weak, so also it falls out in the case of life; and as God hath annexed carnal desire to the generation of children, to maintain a succession among us, without however forbidding us from traveling the higher road of continence; so also He hath implanted in us the love of life, forbidding us from destroying ourselves, but not hindering our despising the present life.” (*Homilies on the Gospel of St. John*, Homily LXXXV, John xix. 16-38, Ver. 24)

St. Augustine also agreed with this, teaching that the “lover of the spiritual good” hates and neglects the pleasures of the flesh: “What lover of the spiritual good, who has married only for the sake of offspring, would not prefer if he could to propagate children without it [lust] or without its very great impulsion? I think, then, we ought to attribute to that life in Paradise, which was a far better life than this, whatever saintly spouses would prefer in this life, unless we can think of something better.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 13, Section 71, A.D. 421) “Thus a good Christian is found to love in one and the same woman the creature of God, whom he desires to be transformed and renewed [in

Heaven]; but to hate the corruptible and mortal conjugal connection and carnal intercourse: i.e. to love in her what is characteristic of a human being, to hate what belongs to her as a wife. ... It is necessary, therefore, that the disciple of Christ should hate these things which pass away, in those whom he desires along with himself to reach those things which shall for ever remain; and that he should the more hate these things in them, the more he loves themselves.” (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book 1, Chapter 15:41, c. 394 A.D.)

Indeed, “The chaste are not bound by a necessity to depravity, for they resist lust lest it compel them to commit unseemly acts; yet not even honorable procreation can exist without lust. In this way in chaste spouses there is both the voluntary, in the procreation of offspring; and the necessary, in lust. But honesty arises from unseemliness when chaste union accepts, but does not love, lust.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 9, Section 37)

Thus the conception of children is “the one alone worthy fruit...of the sexual intercourse.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 1) No other aspect of the marital act can be described as “worthy.” Therefore, when a husband engages in marital relations during those times when his wife is pregnant, nursing, or menstruating, the husband or the wife or both are seen as seeking the unworthy fruit of sexual pleasure: “There also are men incontinent to such a degree that they do not spare their wives even when pregnant.” Therefore, whatever immodest, shameful, and sordid acts the married commit with each other are the sins of the married persons themselves, not the fault of marriage.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 5) St. Augustine with the rest of the Church always regarded marital intercourse as sinful whenever husband and wife “indulged” in marital intimacy without the intention to conceive a child. According to Augustine, there are two forms of marital intercourse, the necessary and the unnecessary. The only “necessary” marital intercourse is intercourse for begetting children. Such “intercourse for begetting is free from blame, and itself is alone worthy of marriage.” “Unnecessary” or blameworthy intercourse is simply lust: “But that which goes beyond this necessity, no longer follows reason, but lust.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11)

Therefore, St. Augustine concluded that marital intercourse could be totally excluded from marriage without doing any harm to the marriage itself. Augustine found the three goods of marriage exemplified in the virginal marriage of Mary and Joseph: “This is why I said the full number of the three goods of marriage is found in what I declared by the Gospel was a marriage: ‘Faithfulness, because no adultery; offspring, our Lord Christ; and sacrament, because no divorce.’” (St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 10,

Section 46)

St. Augustine taught that engaging in intercourse with one's spouse because of sexual need or desire occupied the bottom rung of the ladder of marital morality. This was a "sin" according to him. Higher up was intercourse to generate children, exemplifying the good use of the evil of concupiscence. Here there was no sin. Then came the top rung. Couples engaging in "angelic exercise" had "freedom from all sexual intercourse." (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 8) **It is thus clear that "continnence from all intercourse [within or without marriage] is certainly better than marital intercourse itself which takes place for the sake of begetting children."** (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 6, in "The Fathers Of The Church – A New Translation Volume 27")

According to the teaching of the Church, the good of offspring is expendable when the greatest good of avoiding marital intercourse is chosen. This is also why the Church and *The Council of Trent* infallibly teaches in Session 24, Canon 10 that it is "**better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in matrimony**", which, as we have seen, is a restatement of Our Lord Jesus Christ's words in the Holy Bible (1 Corinthians 7). St. Augustine offered married couples striving for the "better and more blessed" way some suggestions for ridding the elements of sexual desire and sexual pleasure from their lives. He proposed that a person's love of heavenly realities would develop in direct proportion to a person's hatred of earthly realities. Since there would be no sexual intercourse in the next life, Augustine taught that the virtuous husband would do well to hate sexual union in this earthly life. Being a lover of virtue, the bishop of Hippo wanted the husband to "love" the spouse created by God while hating "the corruptible and mortal relationship and marital intercourse." St. Augustine reiterated: "In other words, it is evident that he loves her insofar as she is a human being, but he hates her under the aspect of wifehood." (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I, Chapter 15, Section 40-42)

The idea of marriage as a partnership in which sexual tenderness played a role is totally absent from St. Augustine's or any other of the Saints' writings. This novel and heretical idea was completely unheard of in Christianity until impious and lustful heretics, like the members of Gnostic sects, tried to justify all kinds of abominable and vile sexual acts with or without a spouse. Indeed, the Church's view on sexuality has been clear from the beginning, teaching us that both **married and unmarried persons who love each other passionately or immoderately exceeds "the bounds of moderation" and heaps up "the uncleanness of a more bestial intemperance."** (St. Augustine, *On*

the Lord's Sermon on the Mount, in "The Fathers of the Church", 19, 28, 139)

Like the rest of the fathers, Augustine wanted a strict control over the act of marital intercourse “lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring.” St. Augustine himself had quite the experience of unlawful sexual indulgence and was well aware of the fact that sexual pleasure indulged in – and not restrained – holds us in bondage and is immensely powerful in taking over and control our soul: “Because of a perverse will was lust made; and lust indulged in became custom; and custom not resisted became necessity. By which links, as it were, joined together (whence I term it a “chain”), did a hard bondage hold me enthralled. Thus came I to understand, from my own experience, what I had read, how that ‘the flesh lusteth against the Spirit, and the Spirit against the flesh.’...‘O wretched man that I am! who shall deliver me from the body of this death’ but Thy grace only, through Jesus Christ our Lord?” (*The Confessions of Augustine*, Book VIII, Chapter 5)

He added that marital chastity fights valiantly for and demanded an end to spousal intercourse when a wife was “no longer able to conceive on account of age” since nature itself teaches that it’s unnecessary to perform the marital act at this time. In sum, the only time marital intercourse was good and lawful was the one instance when the married couple used their marriage bed as a place to conceive a child:

“It, [conjugal chastity] too, combats carnal concupiscence lest it exceed the proprieties of the marriage bed; it combats lest concupiscence break into the time agreed upon by the spouses for prayer. If this conjugal chastity possesses such great power and is so great gift from God that it does what the matrimonial code prescribes, it combats in even more valiant fashion in regard to the act of conjugal union, lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring. **Such chastity abstains during menstruation and pregnancy, nor has it union with one no longer able to conceive on account of age.** And the desire for union does not prevail, but ceases when there is no prospect of generation.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 21, Section 43)

It is thus clear that “Marriage is good, as long as sexual relations are for procreation and not for pleasure. ... The law of nature recognizes the act of procreation: **have relations with your wife only for the sake of procreation, and keep yourself from relations of pleasure.**” (St. Athanasius the Great, *Fragments on the Moral Life*, Section 2)

St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:25: “It was thus [from duty] those holy men of former times, those men of God sought and wished for children. For this one end—the procreation of children—was their intercourse and union with their wives. It is for this reason that they were allowed to have a plurality of wives. For if immoderateness in these desires could be well-pleasing to God, it would have been as much allowed at that time for one woman to have many husbands, as one husband many wives. Why then had all chaste women no more than one husband, but one man had many wives, except that for one man to have many wives is a means to the multiplication of a family, whereas a woman would not give birth to more children, how many soever more husbands she might have. Wherefore, brethren, if our fathers’ union and intercourse with their wives, was for no other end but the procreation of children, it had been great matter of joy to them, if they could have had children without that intercourse, since for the sake of having them they descended to that intercourse only through duty, and did not rush into it through lust. So then was Joseph not a father because he had gotten a son without any lust of the flesh? God forbid that Christian chastity should entertain a thought, which even Jewish chastity entertained not! **Love your wives then, but love them chastely. In your intercourse with them keep yourselves within the bounds necessary for the procreation of children. And inasmuch as you cannot otherwise have them, descend to it with regret.** For this necessity is the punishment of that Adam from whom we are sprung. Let us not make a pride of our punishment. It is his punishment who because he was made mortal by sin, was condemned to bring forth only a mortal posterity. This punishment God has not withdrawn, that man might remember from what state he is called away, and to what state he is called, and might seek for that union, in which there can be no corruption.”

St. Augustine, in his work *On Marriage and Concupiscence* continues to explain the reason why all should despise and hate the concupiscence and sexual desire of the flesh:

“But what in this action does it effect [sometimes even against our own will], unless it be its evil and shameful desires? For if these [evil lusts and desires] were good and lawful, the apostle would not forbid obedience to them, saying, "Let not sin therefore reign in your mortal body, that you should obey the lusts thereof." [Rom. 6:12] He does not say, that you should have the lusts thereof, but that you should not obey the lusts thereof; in order that (as these desires are greater or less in different individuals, according as each shall have progressed in the renewal of the inner man) we may maintain the fight of holiness and chastity, for the purpose of

withholding obedience to these [evil and shameful] lusts [caused by original sin]. Nevertheless, our wish ought to be nothing less than the nonexistence of these very desires [which war against the Spirit], even if the accomplishment of such a wish be not possible in the body of this death. This is the reason why the same apostle, in another passage, addressing us as if in his own person, gives us this instruction: "For what I would," says he, "that do I not; but what I hate, that do I." [Rom. 7:15] In a word, "I covet." For he was unwilling to do this, that he might be perfect on every side. "If, then, I do that which I would not," he goes on to say, "I consent unto the law that it is good." [Rom. 7:16] Because the law, too, wills not that which I also would not. For it wills not that I should have concupiscence, for it says, "Thou shall not covet;" and I am no less unwilling to cherish so evil a desire. In this, therefore, there is complete accord between the will of the law and my own will. But because he was unwilling to covet, and yet did covet, and for all that did not by any means obey this concupiscence so as to yield assent to it, he immediately adds these words: "Now, then, it is no more I that do it, but sin that dwelleth in me" [Rom. 7:17]." (*On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 30.--The Evil Desires of Concupiscence; We Ought to Wish that They May Not Be, A.D. 419)

Finally, Athenagoras the Athenian in his *A Plea for the Christians* (c. 175 A.D.), writes on the elevated sexual morality of the Christians:

"Therefore, having the hope of eternal life, we [Christians] despise the things of this life, even to the pleasures of the soul, each of us reckoning her his wife whom he has married according to the laws laid down by us, and that only for the purpose of having children. For as the husbandman throwing the seed into the ground awaits the harvest, not sowing more upon it, so to us the procreation of children is the measure of our indulgence in appetite. Nay, you would find many among us, both men and women, growing old unmarried, in hope of living in closer communion with God. But if the remaining in virginity and in the state of an eunuch brings nearer to God, while the indulgence of carnal thought and desire leads away from Him, in those cases in which we shun the thoughts, much more do we reject the deeds. For we bestow our attention, not on the study of words, but on the exhibition and teaching of actions,—that a person should either remain as he was born, or be content with one marriage..." (*A Plea for the Christians*, Chapter XXXIII)

A great and edifying example of how good and virtuous spouses should view the marital sexual act and sexual pleasure is like a man that is tied to a chair and drugged with heroin or other substances against his will. This man would not commit any sin or fault even

though his body became incredibly high or intoxicated by the drug and his body enjoyed the pleasure to the fullest. This is because his will refused to accept the drug intake that was forced on him. Spouses should view the marital act in the exact same way. They should hate the pleasure that is included in the marital act with their will, while accepting that their body must experience a delight of sorts for conception to occur. Just like the man that was tied to the chair and drugged against his will, they should not be accepting of the dose of pleasure that is given them, even though their body experiences the pleasure.

Spouses should thus not accept the dose of pleasure that is given them as anything else than an evil and unwelcome product of the fall of Adam and Eve, and of original sin. Although their body will be experiencing the pleasure, their will and heart should be firmly set against it, without seeking after it.

Sexual pleasure is not love or a cause of holiness but a “tribulation of the flesh” that makes a person “divided” according to the Holy Bible

Today, there are many heretical people who argue that the marital act is holy in itself, and that it brings us closer to God. This, however, is a direct contradiction of Our Lord’s words in the Holy Scripture and the Natural Law which teaches us that ***those who are married and perform the sexual act “shall have tribulation of the flesh”*** (1 Corinthians 7:28) and that the married life makes a person ***“divided”***. Strangely enough, this heresy that extols the sexual experience as a way to achieve holiness or oneness with God is not new, since those people who teach this heresy today are in perfect agreement with a second century heretical Gnostic cult that opposed the early Christian Church by advocating participation in the sexual experience. While little is known about their liturgies, it seems that sexual orgasm was regarded as a means of revelation according to their teachings. These impious heretics were reported as making a parody of the Christian meal, the agape, which followed the celebration of the Eucharist. Deploring such activity, the holy Bishop St. Clement of Alexandria (c. 150-215 A.D.) noted that “they have impiously called by the name of communion any common sexual intercourse.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter IV, Section 27)

Indeed, “They [the heretics] maintain that one should gratify the lusts and passions, teaching that one must turn from sobriety to be incontinent. They set their hope on their private parts. [Phil. 3:19] Thus they shut themselves out of God’s kingdom and deprive themselves of enrollment as disciples, [Rev. 20:12, 15; 21:27] and under the name of knowledge, falsely so called, they have taken the road to outer darkness. [Matt. 8:12] “For the rest, brethren, whatever is true, whatever is holy, whatever is righteous, whatever is

pure, whatever is attractive, whatever is well spoken of, whatever is virtuous, and whatever is praiseworthy, think on these things. And whatever you have learned and received and heard and seen in me, this do. And the God of peace shall be with you." [Phil. 4:8-9] And Peter in his epistle says the same: "So that your faith and hope may be in God, because you have purified your souls in obedience to the truth," [1 Peter 1:21] "as obedient children, not behaving after the fashion of the lusts in which in your ignorance you formerly indulged; but as he who has called you is holy, so also must you be holy in all your conduct; as it is written, 'Be ye holy for I am holy'" [1 Peter 1:14-16 (Lev. 11:44; 19:2; 20:7)]." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XVIII, Section 109-110)

St. Epiphanius (310-403) also refers to certain Gnostic heretics who, in addition to being opposed to procreation, also loved copulation and the impure pleasure they could derive from it. He explains that in the early Church, the lustful heretics who were called Gnostics tried to excuse their unnatural and non-procreative sexual acts by deceptively lying about and perverting the Holy Scriptures. This is exactly what we see today. Many heretics, married as well as unmarried, pervert and lie about the Holy Scriptures in order to excuse their abominable sexual acts. St. Epiphanius describes them this way: "Mastered by the pleasure of fornication they invent excuses for their uncleanness, to tell themselves that their licentiousness fulfills [Paul's commandment]." He also added that "Their eager pursuit of seduction is for enjoyment, not procreation, [just like the married who perform non-procreative sexual acts] since the devil mocks people like these, and makes fun of the creature fashioned by God. They come to climax but absorb the seeds in their dirt—not by implanting them for procreation, but by eating the dirt themselves." (St. Epiphanius, *Panarion or Medicine Chest Against Heresies*, Section II, Chapter 26.--Against Gnostics or Borborites)

Because of many false and heretical teachings, almost every spouse now equates love with lust. How to enjoy sex more with your husband or wife is all over the TV, radio, music, newspapers, and magazines. If one spouse does not sexually gratify the other, then the unsatisfied spouse cries out that the other spouse does not love him or her. How perverse this is and totally destructive to true love! How in the world can a shameful momentary sexual pleasure to the flesh be compared to true love—the love that spouses are supposed to have for one another, 24 hours a day and in every thought and deed of the day, even during hard times when they must suffer. And if one spouse cannot give sexual pleasure to the other for whatever reason, the non-satisfied spouse looks elsewhere to another man or woman or to an animal or inanimate object to get that sexual pleasure and so-called love that the inadequate spouse cannot give. How great indeed are the evils caused by spouses who indulge in sexual pleasure instead of fighting against it, instead of quieting it! Satan,

indeed, has power over them to cause all kinds of trouble and sins in their life (Tobias 6:16-17, 22; 8:9). In truth, such spouses are like drug addicts that use each other to get their sexual “fix”. What a sick love they have: to equate sexual lust or concupiscence with love! Indeed, “Those who copulate not to procreate offspring but to satisfy lust seem to be not so much spouses as fornicators.” (Gratian, *Decretum* 2.32.2.1)

For instance, Saint Joseph and the Blessed Virgin Mary never needed to perform the sexual act in order to foster their love for one another or in order to grow in holiness. And no married couple could ever have a greater love for one another than these two holiest Saints in Heaven! One must realize that the Holy Family was completely chaste for a purpose, to designate God’s goal for families—that is, to remain chaste as much as possible and only have relations with the intention of bearing children.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 13, A.D. 419: “The entire good, therefore, of the nuptial institution was effected in the case of these parents of Christ [Saint Joseph and the Blessed Virgin Mary]: there was offspring, there was faithfulness, there was the bond. As offspring, we recognize the Lord Jesus Himself... because He who was to be without sin, and was sent not in sinful flesh [sinful because of original sin], but in the likeness of sinful flesh, [Rom. 8:3] could not possibly have been made in sinful flesh itself without that shameful lust of the flesh which comes from [original] sin, and without which He willed to be born, in order that He might teach us, that every one who is born of sexual intercourse is in fact sinful flesh [but made pure through baptism], since that alone which was not born of such intercourse was not sinful flesh. Nevertheless conjugal intercourse is not in itself sin, when it is had with the intention of producing children; because the mind’s good-will leads the ensuing bodily pleasure, instead of following its lead [that is, the sexual act is no sin when spouses perform the normal, natural and procreative marital act while also directly desiring the procreation of children before the marital act]; and the human choice is not distracted by the yoke of [original] sin pressing upon it, inasmuch as the blow of the sin [of concupiscence] is rightly brought back to the purposes of procreation.”

St. Aquinas made some astute observations on the nature of the love of friendship. “Perfect love,” wrote Aquinas, “is that whereby a man is loved in himself, as when someone wishes a person some good for his own sake; thus a man loves his friend. Imperfect love is that whereby a man love something, not for its own sake, but that he may obtain that good for himself; thus a man loves what he desires.” (Aquinas, *Summa Theologica*, I:II, q. 17, art. 8) Therefore, St. Thomas divided love into two categories, the love of friendship, which was

pure and the true kind of love, and the love of fleshly desire or concupiscence, which was an impure, selfish and false kind of love. And so, a good husband and wife “must love each other not as adulterers love, but as Christ loved the Church.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, #23)

So why has sex become equated with “love”? Because it tends to pleasure and appease man’s senses. That’s why. But this is a dangerous love and not a true love for it is only an external form of love based on a pleasurable, intimate act—and one cannot truly foster a true love for one another based on one act that is often violent and bestial in nature. Many people, for example, have sex often but they don’t truly love one another because of it as one would think they should do if sex now really was an expression of love; hence that the majority of couples today are divorcing, committing adultery or fornicating or entering second sinful unions that are not marriages. They do not really love one another but rather only love the other person in so far as he or she can fulfill their pleasures in life. “*Men shall be lovers of themselves... and lovers of pleasures more than of God.*” (2 Timothy 3:4)

St. Augustine rightly points out that true love is not founded on selfishness but on a love for the person—an inherent truth about love that is found in the Natural Law—which sadly is something that most people totally lack today since almost all are selfish pleasure-seekers: “**I shall win my point that the love of the world by which a man is a friend of this world is not from God, and that the love of enjoying any creature whatsoever without love of the Creator is not from God; but the love of God which leads one to God is only from God the Father through Jesus Christ with the Holy Spirit. Through this love of the Creator everyone uses even creatures well. Without this love of the Creator no one uses any creature well. This love is needed so that conjugal modesty may also be a beatific good; and that the intention in carnal union is not the pleasure of lust but the desire for offspring.**” (St. Augustine, *Against Julian*, Book IV, Chapter 3, Section 33, A.D. 421)

In contrast to the selfish pleasure-seekers mentioned above, other people might have sex more seldom or never and yet show true love to one another in other ways, such as through appreciation, affection and self-sacrifice, and by doing things together or by being intimate and caring in other ways. This is true love because this love is not centered on self-love or self-gratification that the worldly and impure couple seek after. This true love is sadly never found amongst the worldly people who equates true love with self-gratification. That is why they can go and abort their babies as if they were trash since having children doesn’t fit their sinful lifestyle; and why they can commit adultery and be unfaithful or abusive and dishonest etc., for their love is not centered on real love that seek to please others, but is

self-centered and selfish in nature. When Pope Pius XI speaks of charity, it is not charity “founded on a mere carnal and transitory desire nor does it consist in pleasing words only, but it is a deep-seated devotion of the heart” and a love free from selfishness.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 23), Dec. 31, 1930: “This conjugal faith, however, which is most aptly called by St. Augustine the “faith of chastity” blooms more freely, more beautifully and more nobly, when it is rooted in that more excellent soil, the love of husband and wife which pervades all the duties of married life and holds pride of place in Christian marriage. For matrimonial faith demands that husband and wife be joined in an especially holy and pure love, not as adulterers love each other, but as Christ loved the Church. This precept the Apostle laid down when he said: “Husbands, love your wives as Christ also loved the Church,” [Eph. 5:25; Col. 3:19] that Church which of a truth He embraced with a boundless love not for the sake of His own advantage, but seeking only the good of His Spouse. The love, then, of which We are speaking is not that based on the passing lust of the moment nor does it consist in pleasing words only, but in the deep attachment of the heart which is expressed in action, since love is proved by deeds. This outward expression of love in the home demands not only mutual help but must go further; must have as its primary purpose that man and wife help each other day by day in forming and perfecting themselves in the interior life, so that through their partnership in life they may advance ever more and more in virtue, and above all that they may grow in true love toward God and their neighbor, on which indeed “dependeth the whole Law and the Prophets.” [Matt. 22:40] For all men of every condition, in whatever honorable walk of life they may be, can and ought to imitate that most perfect example of holiness placed before man by God, namely Christ Our Lord, and by God’s grace to arrive at the summit of perfection, as is proved by the example set us of many saints.”

Love is a constant theme in modern culture. Modern music, cinema, newspapers, radio, and television constantly assault our senses with stories and features about love. Unfortunately, the attributes of authentic human love, that is, the values of fidelity, exclusiveness, dependability, stability, childbearing, the establishing of a nuclear family and love of children are downgraded, while the values of sexual compatibility, amorous passion, and emotional ecstasy are given special attention. In modern parlance, the term “making love” has come to mean having sexual intercourse, and its value is measured solely in terms of erotic intensity and sexual climax. This understanding of “lovemaking” makes no attempt to characterize sexual intercourse as an expression of genuine love of God and of children. It completely ignores the fact that the only primary purpose of the

marital act is the procreation of children. Contemporary society has, in essence, separated love from sex, thus creating a chasm of moral ambiguity from which emerges a plethora of disordered sexual desires and carnal appetites.

Hence, Saint Augustine rightly remarks, “Evil [sexual] union is the work of the men operating evilly from their good members. The condition of the newborn is the work of God operating well from evil men. If you say that, even when there is adultery, the union is good in itself, since it is natural, but adulterers use it evilly, why will you not acknowledge that in the same way lust can be evil, yet the married may nevertheless use it well for the purpose of begetting children? Will you assert there can be evil use of good, but there cannot be good use of evil? We see how well the Apostle used Satan himself, when he delivered a man over to him for the destruction of the flesh, that his spirit might be saved in the day of the Lord, and when he delivered others up to him that they might learn not to blaspheme [1 Cor. 5:5].” (*Against Julian*, Book III, Chapter 7, Section 16, A.D. 421)

Pope Gregory XVI, in his encyclical “*Mirari Vos*” that condemned all forms of liberalism as well as religious indifferentism, firmly rejected this kind of lustful and selfish pseudo-marriage that so many in today’s world enter into, and directed all the faithful to hold fast to the teaching of the Church:

“Recalling that matrimony is a sacrament and therefore subject to the Church, let them consider and observe the laws of the Church concerning it. Let them take care lest for any reason they permit that which is an obstruction to the teachings of the canons and the decrees of the councils. **They should be aware that those marriages will have an unhappy end which are entered upon contrary to the discipline of the Church or without God’s favor or because of concupiscence alone, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it [that is, the procreation and education of children, faithfulness, and mutual love and help].**” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #12, Aug. 15, 1832)

But why does he say this? Because all those kinds of selfish, lustful and impious “marriages” devoid of God mentioned above in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage. **It seems evident that a woman taken merely to have sex is not a wife, because God instituted marriage for propagation, not merely for satisfying lust.** For the nuptial blessing [in Gen. 1:28] is, “Increase and multiply.” ... It is shameful for a woman when her marriage bears no fruit, for this alone is the reason for marrying... bearing children is the fruit of marriage and the blessing of matrimony is

without doubt the reason that Mary's virginity defeated the Prince of this World. **Thus anyone who joins himself to another, not for the sake of procreating offspring, but rather to satisfy lust is less a spouse than a fornicator.** ... As no congregation of heretics can be called a Church of Christ because they do not have Christ as their head, so no matrimony, where one has not joined her husband according to Christ's precept, can properly be called marriage, but is better called adultery." (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum* 32.2.1.1-2)

Most people living today, especially those in the more developed nations, have become totally perverted through the media, television, music, magazines, internet sites, billboard ads, and posters. Almost everywhere one looks today, one will see impurities along with men and women who are scantily clothed or literally naked. The world has changed much over the years. Few people consider and think about how much the world have changed in a comparatively short time, but the world was very different just a 100 years ago. Back then, there were no sexual education; neither were there (generally) any pornography or immoral movies, series and magazines; and one would never find billboards plastered with images of literally naked or semi-naked women at totally public places for everyone to see, no matter the age. Before in time, one could indeed go and shop for food or clothing in total peace of mind without having to worry about seeing half naked, sensual women and men being displayed all over the place. This doesn't exist today, at least not in the western culture. But however bad that is, it cannot be compared to the sheer horrors of the media. In the media, perverted viewers observe perverted characters and families and imitate them. This destroys their conscience as they imitate them and their sinful behavior and sexual perversions.

One can only shudder in horror over the number of people that actually have imitated what they have heard, read or seen in the media, magazines and television that they otherwise wouldn't have known about. Who among men who frequently watch media can honestly say that he hasn't learned to commit some new sin that he before didn't know about through the media? The media is indeed the devil's favorite playground in the total and complete destruction of human morality. In fact, the media has such power to normalize trends and sinful behaviors – as one frequently witness when fans starts to behave and dress as their “idols” seen on the media – that it has normalized and preconditioned peoples minds into believing that it's totally normal to act like this and that everyone commits such acts as are shown and promoted. A few examples one almost always encounters are: immodest dress (hence the reason why virtually the whole world has gone from being somewhat modestly dressed to half-naked in just 50 years or so), homosexuality, cursing, taking God's name in vain, tips or recommendations on how to

increase sexual pleasure, or the constant viewing of lustful kisses, touches, and unlawful and mortally sinful sexual practices. Such depraved sexual sins were much more, if not totally uncommon before since most, if not all people, were ignorant about them, and as a result, were less likely to know even how to commit them.

St. Clement of Alexandria, *On Marriage* (c. 198 A.D.): “For the marriage of other [sinful, selfish and lustful] people is an agreement for indulgence; but that of philosophers leads to that agreement which is in accordance with reason, bidding wives adorn themselves not in outward appearance, but in character; and enjoining husbands not to treat their wedded wives as mistresses, making corporeal wantonness their aim; but to take advantage of marriage for help in the whole of life, and for the best self-restraint.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

It is the purpose behind the marital act, the will of not wanting to live a sensual life, the thought of wanting to have children for the glory and honor of God—that produces the good fruits in parents. It is not merely a natural act or process that achieves this good fruit, but again, the intention. True love thus resides in the will or thought, and not first and foremost in an external deed. This is not to say, however, that an external act if performed with a good intention cannot be a sign of true love, because it can (examples being almsgiving or other good and charitable deeds), and in this sense intimacy can be called love, but only in so far as it is **not selfish or self-centered in nature**.

St. Robert Bellarmine, *The Art of Dying Well*, Chapter XV, On Matrimony: “There are three blessings arising from Matrimony, if it be made a good use of, viz: Children, fidelity, and the grace of the sacrament. **The generation of children, together with their proper education, must be had in view, if we would make a good use of matrimony; but on the contrary, he commits a most grievous sin, who seeks only carnal pleasure in it.** Hence Onan, one of the children of the patriarch Juda, is most severely blamed in Scripture for not remembering this, which was to abuse, not use the holy Sacrament. But if sometimes it happen that married people should be oppressed with the number of their children, whom through poverty they cannot easily support, there is a remedy pleasing to God; and this is, by mutual consent to separate from the marriage-bed, and spend their days in prayer and fasting. For if it be agreeable to Him, for married persons to grow old in virginity, after the example of the Blessed Virgin and St. Joseph, (whose lives the Emperor Henry and his wife Chuncunda endeavoured to imitate, as well as King Edward and Egdida, Eleazor a knight, and his lady Dalphina,

and several others,) why should it be displeasing to God or men, that married people should not live together as man and wife, by mutual consent, that so they may spend the rest of their days in prayer and fasting?”

In this context of speaking about selfish pleasure seekers, it is necessary to speak about the male population, that especially today are completely consumed by the search for and gratification of their foul, sensual and carnal appetites. St. Thomas Aquinas denounces such men unequivocally, teaching that: “On the contrary, Augustine says... **thou shouldst excel thy wife in virtue, since chastity is a virtue, thou yieldest to the first onslaught of lust, while thou wishest thy wife to be victorious.**” (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 1; *De Decem Chord*, Serm. ix de Tempore)

Just as an external deed can be done for a good cause, so it can also be done for an evil cause, even if it outwardly appears to be good or devout. For example, if someone were to give alms in order to achieve human praise and glory from other men and not from God, this deed of alms-giving would be worthless before God and would in no way profit the giver for salvation, but would actually only increase his torment in Hell, since it was a sin of vanity and vainglory. Therefore, a physical deed can never be meritorious in itself, but it is the intention behind the deed that defines its goodness or badness of the action. This truth is important to make clear since so many people today erroneously seem to believe that the sexual act in itself is a source of love.

Matthew 6:1-4 “Take heed that you do not your justice before men, to be seen by them: otherwise you shall not have a reward of your Father who is in heaven. Therefore when thou dost an almsdeed, sound not a trumpet before thee, as the hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may be honoured by men. Amen I say to you, they have received their reward. But when thou dost alms, let not thy left hand know what thy right hand doth. That thy alms may be in secret, and thy Father who seeth in secret will repay thee.”

Spouses who love their spouse with an adulterous love are adulterers

According to the teachings of the Doctors, Theologians and Saints of the Catholic Church, any man who is a too ardent lover of his spouse, (that is, he or she who loves his wife’s or husband’s body too much or the lust or pleasure that he or she receives from them too much or more than he loves God or his spouse’s soul,) is an adulterer of his God and of his wife.

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 20, 40, A.D. 393: “Do you imagine that we approve of any sexual intercourse except for the procreation of children? . . . **He who is too ardent a lover of his own wife is an adulterer [of his God and wife].**”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8: “And since **the man who is too ardent a lover of his wife** acts counter to the good of marriage if he use her indecently, although he be not unfaithful, he **may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.**”

Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV: “Also, Jerome, [in *Against Jovinian*, I]: C. 5. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an adulteress. The origins of love are respectable, but its perversion is an enormity. §1. It gives no respectable motive for losing one’s self control. Hence, the Sentences of Sixtus says, “**He is an adulterer who is too passionate a lover of his wife.**” **Just as all passion for another’s wife is sordid, so also is excessive passion for one’s own.** The wise man should love his wife reasonably, not emotionally. The mere stimulus of lust should not dominate him, nor should he force her to have sex. Nothing is more sordid than to make love to your wife as you would to an adulteress.”

Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question VI: “‘You shall not commit adultery.’ [Ex. 20:14]... You ought to excel over your wife in virtue (for chastity is indeed a virtue). Are you captive to the impulses of lust? Do you expect your wife to be victorious in this while you lie vanquished? As the head of your wife, you lead her to God. Would you be willing to follow a head like yourself? The husband is the head of the wife [Eph. 5:23]. So where the wife behaves better than the husband, the home is turned upside down on its head. If the husband is the head, the husband should behave better, and so lead his wife in all good deeds.”

People who are in a marriage should ask themselves these questions: “Whom do I love during the act of marriage: God and my spouse in all honesty and virtue, or my spouse’s body and the lust I derive from it?” “Have the thought of God or that He is present ever even entered my mind during marital relations?” “Have this absence of God’s presence in my mind also driven me into committing shameful sins by inflaming my concupiscence in unlawful ways?” In truth, those couples who doesn’t shut God out from themselves or their

hearts during marital relations will undoubtedly be less likely to fall into other sins during the act of marriage. Saint Alphonsus, in his great book called the *True Spouse of Jesus Christ*, explains this crucial truth to us.

St. Alphonsus, *Doctor of the Church*, On the Presence of God: “**The Saints by the thought that God was looking at them have bravely repelled all the assaults of their enemies...** This thought also converted a wicked woman who dared to tempt St. Ephrem; the saint told her that if she wished to sin she must meet him in the middle of the city. But, said she, how is it possible to commit sin before so many persons? And how, replied the Saint, **is it possible to sin in the presence of God, who sees us in every place?** At these words she burst into tears, and falling prostrate on the ground asked pardon of the saint, and besought him to point out to her the way of salvation.” (*True Spouse of Jesus Christ*, p. 497)

And Gratian says that: “Unbridled desire and shameful employment of marriage are licentiousness and impurity... Second [in Gal. 5:19], the works of the flesh are called "impurity," and "licentiousness," its companion, is included with it. In the Old Law, the Scriptures generally include these among those horrible crimes committed in secret, which are said to be so filthy as to pollute the mouth that speaks of them, or the ears that hear of them. It says [Lev. 15:31], "You shall teach the children of Israel to take heed of uncleanness," including in this passage all unbridled desires, **even those acts within marriage that are not performed as though God were present, with shame and modesty, for the sake of children. Such are called licentiousness and impurity.**” (Gratian, *Medieval Marriage Law*, Case Thirty-Two, Question IV, Part 4, C. 12)

If it's God we love the most, then it must naturally be Him that we are seeking to please, and not ourselves, our flesh, or our spouse. Our Lord God Jesus Christ Himself taught us this specific truth in the holy gospels, saying: “*He that loveth father or mother more than me, is not worthy of me; and he that loveth son or daughter more than me, is not worthy of me.*” (Matthew 10:37)

In answering the question “Whether it is a mortal sin for a man to have knowledge of his wife, [that is, to perform the sexual act with his wife] with the intention not of a marriage good but merely of pleasure?” St. Thomas Aquinas explains that “the right answer to this question is that if pleasure be sought in such a way as to exclude the honesty [and chastity] of marriage, so that, to wit, it is not as a wife but as a woman that a man treats his wife, and that he is ready to use her in the same way if she were not his wife [and merely for fulfilling

his own lust], it is a mortal sin; wherefore such a man is said to be too ardent a lover of his wife, because his ardor carries him away from the goods of marriage.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 6)

St. Clement of Alexandria, in his book “*The Instructor*” shows us very clearly how “he violates his marriage adulterously who uses” the marital sexual act in a forbidden, obscene or lewd way:

“For many think such things to be pleasures only which are against nature, such as these sins of theirs. And those who are better than they, know them to be sins, but are overcome by pleasures, and darkness is the veil of their vicious practices. For he violates his marriage adulterously who uses it in a meretricious way, and hears not the voice of the Instructor [the Lord], crying, “The man who ascends his bed, who says in his soul, Who seeth me? darkness is around me, and the walls are my covering, and no one sees my sins. Why do I fear lest the Highest will remember?” [Sirach 23:18] Most wretched is such a man, dreading men’s eyes alone, and thinking that he will escape the observation of God. “For he knoweth not,” says the Scripture, “that brighter ten thousand times than the sun are the eyes of the Most High, which look on all the ways of men, and cast their glance into hidden parts.” [Sirach 23:27-28] Thus again the Instructor threatens them, speaking by Isaiah: “Woe be to those who take counsel in secret, and say, Who seeth us?” [Isaiah 29:15] For one may escape the light of sense, but that of the mind it is impossible to escape. For how, says Heraclitus, can one escape the notice of that which never sets? Let us by no means, then, veil our selves with the darkness; for the light dwells in us. “For the darkness,” it is said, “comprehendeth it not.” And the very night itself is illuminated by temperate reason. The thoughts of good men Scripture has named “sleepless lamps;” although for one to attempt even to practice concealment, with reference to what he does, is confessedly to sin. And every one who sins, directly wrongs not so much his neighbor if he commits adultery, as himself, because he has committed adultery, besides making himself worse and less thought of. For he who sins, in the degree in which he sins, becomes worse and is of less estimation than before; and he who has been overcome by base pleasures, has now licentiousness wholly attached to him. Wherefore he who commits fornication is wholly dead to God, and is abandoned by the Word as a dead body by the spirit. For what is holy, as is right, abhors to be polluted. But it is always lawful for the pure to touch the pure. Do not, I pray, put off modesty at the same time that you put off your clothes; because it is never right for the just man to divest himself of continence. For, lo, this mortal shall put on immortality; when the insatiableness of desire, which rushes

into licentiousness, being trained to self-restraint, and made free from the love of corruption, shall consign the man to everlasting chastity. "For in this world they marry and are given in marriage." But having done with the works of the flesh, and having been clothed with immortality, the flesh itself being pure, we pursue after that which is according to the measure of the angels." (*The Paedagogus or The Instructor*, Book II, Chapter X.--On the Procreation and Education of Children, c. 198 A.D.)

Indeed, "The good of marriage remains a good, as it has always been a good among the People of God. ... Now it allows human beings to procreate children, not like animals by merely copulating with females, but in a decent conjugal order. Nevertheless, when a Christian mind focuses on celestial things, it wins a victory beyond all praise. Yet, since, as the Lord says [Mt. 19:11-12], not all can accept this message, let those who can do so, and let those who cannot be content to marry. Let them weigh well what they have not chosen, and persevere in what they have embarked on. Let no opportunity be given to the Adversary, and let Christ be robbed of no offering. If purity is not preserved in the conjugal bond, one should fear damnation." (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum*, Case Twenty-Seven, Question I, Part 2, C. 41)

In a sense, one can truly say that the person who sets his heart on loving a physical pleasure with his will – whatever it may be – worships and loves a kind of idol. That is why we as humans must always do our utmost to try to escape or minimize the pleasures that are addictive to us. For the stronger a pleasure is and the more delightful it is to our senses, the more potential there is for it to become a sin and for a person to grow attached to it. St. Thomas Aquinas writes concerning this, "If the sexual pleasure is sought beyond the limits of integrity proper to marriage, in the sense that in conjugal relations the spouse sees in the partner not any more the characteristics proper to the spouse, but only a female/woman and is disposed to do with her the same things even if she were not his wife, he has sinned mortally." (*In Sententiarum*, d.31, q.2, art, 3) Also, "It is needed to be said that a man seeks in the wife pleasure as from a prostitute when he looks at her with the same look with which he would look at a prostitute." (*Ibid.*, d.31, q.2, art, 3) And so, "Self-restraint is to prevail over sensual pleasure; on the other hand, the prevalence of the latter is what I call licentiousness." (St. Gregory of Nazianzus, Vol. II, *Epi Ithika or Moral Epopees* 31, *Ori pachimereis*, PG 37, 651A)

Another good example how loving one's spouse (like an adulterer) – in an inordinate, unreasonable and sensual manner is sinful and evil – is found in *The Revelations of St. Bridget* in a chapter about a damned person who "**was married and had no more**

than one wife and did not have intercourse with any other woman. However, he maintained his fidelity in marriage not because of divine charity and fear but because he loved the body of his wife so tenderly that he was not attracted by sexual union with any other body.” This example shows us that even in the time of St. Bridget in the 14th century, men and women of bad will loved the carnal pleasure they could derive from their spouse in an unreasonable and evil manner. Indeed, even though this man only loved his wife in a sensual manner rather than other women, he was still damned, thus showing us God’s hatred of and severity in judging marital sexual sins.

“The bride [St. Bridget] had a vision of what seemed to be two demons, alike in every limb, standing before the judgment seat of God. They had mouths wide open like wolves, glass-like eyes with burning flames inside, hanging ears like rabbits, swollen and protruding bellies, hands like those of a griffin, legs without joints, feet that looked mutilated and half cut-off. One of them said then to the judge: “Judge, sentence the soul of this knight who matches me to be united to me as my mate!”

The judge [Our Lord Jesus Christ] replied: “Tell me what rightful claim you have to his soul!”

The demon answered: “I ask you first, since you judge fairly: Is it not said, where an animal is found similar in type to another, that it belongs to the lion species or wolf species or some other such species? So now I ask to which species this soul belongs—is she like angels or demons?”

The judge said: “She does not match the angels but you and your mates, that is clear enough.”

Then, almost in mockery, the demon said: “When this soul was created from the fire of your unction, heat of union, that is, of your love, she was like you. Now, however, since she despised your sweet love, she is mine by a triple right: first, because she is like me in disposition; second, because we have the same tastes; third, because we both have a single will.” ... Her belly is swollen, because the extent of her greed had no measure. She was filled but never satisfied. ... I have a similar greed. If I alone could gain possession of all the souls in heaven and earth and purgatory, I would gladly seize them. And if only a single soul was left, I would out of my greed never let her go free from torment. Her breast is icy cold just like my own, since she never had any love for you and your commandments were never to her liking. So too, I feel no love for you. Rather, out of the envy I have toward you, I would willingly let myself be continuously killed in the bitterest of deaths and resuscitated again for the same punishment if only you were killed, if it were possible for you to be killed. ...

This person was married and had no more than one wife and did not have

intercourse with any other woman. **However, he maintained his fidelity in marriage not because of divine charity and fear but because he loved the body of his wife so tenderly that he was not attracted by sexual union with any other body. ...**

Then the judge [Jesus Christ] turned to me [St. Bridget] who had seen all this and said: “Woe to this man who was worse than a robber! He had his own soul on sale; **he thirsted for the impurity of the flesh**; he cheated his neighbor. This is why voices of men cry out for vengeance on him, the angels turn away their faces from him, the saints flee his company.”

Then the demon drew close to the soul that matched him and said: “O judge, look: here am I and I again! Here am I, wicked through my own wicked will, unredeemed and unredeemable. But this one here is another me: though he was redeemed, he made himself like me by obeying me more than you. ... So she is mine! Therefore, as they say, her flesh will be my flesh, though, of course, I have no flesh, and her blood will be my blood.” The demon seemed to be very happy about this and began to clap his hands.

The judge said to him: “Why are you so happy and what kind of happiness is that you feel in the loss of a soul? Tell me while this bride of mine stands here listening. Although I know all things, answer me, for the sake of this bride, who can only grasp spiritual matters figuratively.”

The demon said: “As this soul burns, I burn even more fiercely. When I burn her with fire, I am burned even more. Yet, because you redeemed her with your blood and loved her to such an extent that you, God, gave yourself for her, and I still was able to deceive her, I am made glad.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 6, Chapter 31)

Sad to say, the truth of the matter is that most people in this world fits the description of this damned soul, since they love their spouse in an inordinate way. The Son of God, in a Revelation spoken to Saint Bridget, speaks of this, saying: “**But now, the redeemed soul of man has become like the most ugly and shameless frog**, jumping in its arrogance and **living in filth through its sensuality**. She has taken my gold away from me, that is, all my justice. **That is why the devil rightly can say to me: ‘The gold you bought is not gold but a frog, fostered in the chest of my lust. Separate therefore the body from the soul and you shall see that she will jump directly to the chest of my lust where it was fostered.’** ... Such is the soul of the man I am talking about to you. **She is namely like the most vile frog, full of filthiness and lust, fostered in the chest of the devil.**” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 21)

Hierarchy of sexual sins, licentiousness and illicit marital relations

Thomas N. Tentler, author of *Sin and confession on the eve of the Reformation*, and who studied the topic of the hierarchy of sexual sins developed in the Catholic Church from confession manuals, have listed the rank ordering of sexual sins committed by married and unmarried people. Now this is interesting, for this is how Catholic priests (before the beginning stages of the Great Apostasy) would have viewed and judged many of the sexual acts people today commit without any shame. Many of the things you perhaps would think are acceptable, will be seen are not — and in fact to be totally sinful. This will give us an overview on what is acceptable and what is not while having marital relations. The sins are ordered in 16 categories and applies to both the married and unmarried. They are as follows:

(1) unchaste kiss, **(2)** unchaste touch, **(3)** fornication, **(4)** debauchery, **(5)** simple adultery (one partner married, one single), **(6)** double adultery (both partners married), **(7)** voluntary sacrilege (one partner under religious vows), **(8)** rape or abduction of virgin, **(9)** rape or abduction of wife, **(10)** rape or abduction of nun, **(11)** incest, **(12)** masturbation, **(13)** improper sexual position (even between spouses), **(14)**, improper orifice or opening (most heinous crime between spouses), **(15)** sodomy (homosexuality), **(16)** bestiality.

There are obviously many other mortal sins included in the above categories that are not directly listed by name. So what other mortally sinful sexual activities or acts not listed above are commonly practiced today between married and unmarried people? The following list are only some of the most common examples of sins many people today are guilty of when they are having marital relations. It must of course be understood that if we have not listed some other sin that you might be doing that are lustful and shameful, it is still forbidden and a mortal sin to commit it. All of the following deeds are forbidden and are illicit marital relations, and must therefore be considered as the mortal sin of lust. Mortal sins always lead a soul to Hell unless one performs an *Act of Contrition* which includes *Perfect Contrition* and performs the other acts the Church requires for salvation.

- **Striptease.**
- **Dressing sensual** (both before, during or after marital relations).
- **Sex games** (or sexual role play).
- **Sex toys** (or other objects used for this purpose).
- **Sensual, foul, unchaste or dirty talking** (both before, during or after marital

relations).

- **Uncontrollable or unrestrained moaning.** This is always a mortal sin if it's done intentionally or with the intention to inflame one's own or the other spouse's lust. Most women can control themselves, but many choose not to since they are promiscuous. Some women indeed are very cruel and want to hurt others when it comes to this, and one can only say that such women who act in this way are abominable and demonic since they are searching for a foul pleasure and since they are hurting and killing their husband's soul.
- **The shaving of the genital hair** (can be mortally sinful or non-sinful depending on the reason why it is done). If it's done with the intention of enhancing sexual pleasure and/or for seeing more of the spouse, it is always a mortal sin.
- **Inappropriate sexual position.** This is often a sign of passion according to St. Thomas Aquinas, and if so, it is a mortal sin. (See next section for appropriate sexual position according to the teaching of the Church.)
- **Aphrodisiacs or substances used to enhance lust.** If the intention of the spouses when using aphrodisiacs is the enhancement of their shameful and damnable lust, they are absolutely committing a mortal sin. The only exception to this that is absolutely necessary would be if a husband couldn't achieve an erection and so took a substance that helped him achieve this end. In this case it wouldn't even be a venial sin since his intention for using it is not to increase his pleasure, but rather to conceive children and fulfilling the marital duty. However, a husband must never use pills or compounds that he knows will increase his lust. There are many pills and natural herbs that can be used to achieve an erection without necessarily increasing the pleasure (such as PDE-5 inhibitors). Erection first and foremost has to do with blood-flow, and so that is what should be looked for in herbs, medicines and supplements.
- **Pausing, interrupting or prolonging the marital act** (can be mortally sinful or non-sinful depending on the intention). It is always a mortal sin if it's performed with the intention of increasing length or intensity of the sexual pleasure or for making the wife or husband reach climax outside of the natural, normal marital act. It is unnatural to interrupt the sexual act for the sake of mere pleasure. It is also a sign of passion, which is mortal (see St. Thomas in next section). For when a husband or wife engages in acts of unnatural prolonging or interrupting of the marital sexual act, they are no longer following the primary or secondary purpose of the sexual act (procreation and quenching of lust), but are rather following the motive of satisfying and inflaming their shameful and damnable lust as their (new) primary end or motive during marital relations. That's why it's a mortal sin to interrupt the act of marriage for the above mentioned reasons. Further, consider

that the Catholic Church teaches that even the normal marital act *when performed for the sole sake of pleasure* is at least a venial sin, but spouses who are interrupting the marital act for the sake of lust are not even performing the normal and natural marital act, but are hindering or interrupting it. As a consequence, they are committing an action that is inherently sinful and unnatural. Resting or taking pauses however is not sinful whenever the situation demands it. For example, the intercourse could be giving the wife pain or be exhausting the husband who, in sincerity, is trying to finalize the act but cannot do it. All of these and similar examples are not sinful, because they are not performed for the sake of lust. Hence, it is the evil intention of enhancing sexual pleasure while refusing to consummate the marital act in the natural way, by unreasonably interrupting it, or by unreasonably holding on too long, that makes the deed of prolonging marital relations sinful. For everything not following reason in the marital act, as explained by St. Thomas Aquinas in the beginning of this article, is sinful.

- **Masturbation of self or spouse** (before, during or after the act of marriage). Masturbation has always been considered as a mortal sin in the Catholic Church and it doesn't cease to be a mortal sin just because the spouses are married. Despite this ancient, constant and infallible dogmatic moral teaching of the Catholic Church on the evilness and total sinfulness of masturbation—not only the perverted, evil Vatican II “Catholics” and “do what do wilt” satanic protestants, but even many so-called “traditional Catholic” couples—actually believe that masturbation is right to do within the marriage act! Although they know and even admit that it's a mortal sin to masturbate outside of the marriage act, they nevertheless believe that it is right to do within the marriage act — and that it is an exception. But what Church teaching or saint can they cite to support this heresy? None! Only evil, perverted and heretical theologians (or other heretical modern “Catholic” laymen's private opinions) during the last 100 years or so, can they even cite to support this teaching. This fact, then, is quite telling, and it proves that this teaching is directly inspired by the Devil from the pits of Hell, since it was totally unheard of before the beginning stages of the Great Apostasy and the modern world. Those who teach that such a degraded and debauched lifestyle is “good”, “right” or “moral” are complete perverts and their opinions are utterly worthless. All masturbatory touching of the genitals of oneself or one's spouse (i.e. manipulative sexual acts), is immoral and a mortal sin. Any type of masturbatory touching is immoral (regardless of whether or when climax occurs) because it is an act that is not natural, procreative or necessary for conception to occur and is, therefore, an unreasonable act.
- **Kisses, touches, hugs, caresses** etc. (can be sinful or non-sinful). All kisses, touches, hugs, and caresses performed for the sake of lust or sensual pleasure is

mortally sinful and must always be avoided at all cost by all people at all times. Natural touches, kisses, hugs, caresses, embraces and the like (such as those performed by family members and by lovers in public) are not sinful provided they are not performed for the sake of sensual or lustful reasons. Spouses must be aware though, for even though it is not sinful to embrace one another out of affection, excess or unreasonability in embracing happens easily during the heat of concupiscence, and this is certainly sinful. Also, if spouses hug or kiss each other out of affection and they perceive that their lust is aroused by this act, they must immediately cease with this deed that is arousing their lust or be guilty of the mortal sin of unlawfully inflaming their lust. The more spouses indulge in these lawful embraces and are careless therein, the more likely it will become sinful. So to be on the safe side and to become perfect, spouses should never touch, kiss or even see each other naked during intercourse. Kissing and touching before intercourse are also particularly problematic as they lead to intercourse that is not governed by a desire to procreate. Spouses should also never walk around at home undressed or partially dressed. Women especially should never walk in their underwear or naked in the presence of their husband, as this behavior without a doubt will incite his lust. This specific problem we have today of people walking around naked or dressed like whores in public or at home was typically unheard of before in society, as most men and women in the past was much more well dressed and modest, even at home. As an example demonstrating this fact, consider how women's underwear looked like just 200 years ago. Believe it or not, but these *underwear* were in fact more modest than what many women wear as *skirt* or *dress* in public today!

- **Unnatural sexual acts** (always gravely sinful). An unnatural sexual act or touch is any type of sexual act that is not natural, reasonable, or procreative. Some examples of unnatural sexual acts include shameful acts with the mouth, sodomy, acts performed on different parts of the body not intended for this purpose, and manipulative sexual acts (i.e. masturbation of self or the spouse). All unnatural sexual acts are intrinsically evil and always gravely immoral because these acts lack the natural and procreative meaning, and therefore right reason, which are required by God for sexual acts to be moral. These acts are not procreative because they are not the type of act that is inherently directed at procreation. This is not the type of sexual union intended by God for human persons. Unnatural sexual acts are not justified by being done within marriage, nor by the circumstance that these acts occur in connection to or the context of natural marital relations, because the moral law requires each and every sexual act to be not only reasonable and marital, but also natural and procreative. All unnatural sexual acts and embraces are thus intrinsically evil and always gravely immoral due to the deprivation of the

procreative purpose and right reason that always must accompany the marital act.

Examples of things a couple could do to inflame concupiscence accidentally (and that are bad, since it enhance lust!) but that are perhaps not sinful in every case depending on the intentions of the spouses while they're doing it, is to have marital relations in light instead of in darkness, to come together naked or partially naked instead of clothed, or to touch each other more than what is absolutely necessary during the marital act by hugs and the like. All of these things however should be avoided by the spouses as much as possible in order to cultivate a virtuous, honorable and good marriage. In truth, the inflaming of concupiscence usually starts out as a venial sin and if continued always ends in mortal sin, because all control is lost. “*Go not after thy lusts, but turn away from thy own will.*” (Ecclesiasticus 18:30)

Appropriate sexual position

Christian moralists, canonists, and theologians from the patristic period onward commonly maintained that only one posture was appropriate and natural for human sexual intercourse.

St. Albertus Magnus the Great, *Doctor of the Church*, (c. 1206-1280): “**Nature teaches that the proper manner is that the woman be on her back with the man lying on her stomach.**” (Commentarii in IV Sententiarum (Dist. XXIII-L))

Deviation from this was sanctioned only when illness or physical obesity necessitated or when there was danger of smothering the foetus in the advanced stages of pregnancy.

Many readers will undoubtedly question why the missionary position would be considered as the only appropriate form of sexual intercourse between a husband and wife. The simple answer to this question is because of the **natural order of the hierarchy so established by God**, because in marriage the *husband* is the head of the wife.

Ephesians 5:23 “Because the *husband* is the head of the wife, as Christ is the head of the church. He is the savior of his body.”

The missionary position is simply a bodily manifestation of this. If it were otherwise, the woman would be more like a man (more like the head and in control) and the man more like a woman (more submissive and receptive), which is contrary to nature.

Genesis 1:27 “And God created man to his own image: to the image of God he created him: male and female he created them.”

St. Thomas Aquinas teaches the same concept in his “Summa Theologica”:

“These species are differentiated on the part of the woman rather than of the man, **because in the venereal act the woman is passive** and is by way of matter, whereas the **man is by way of agent [in way of acting]...**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

Thus, the Catholic Church teaches that any sexual position performed by the spouses where the woman is by way of agent, (that is, when she is more in control of the sexual act with her movements) is contrary to nature and tradition, in addition to the natural hierarchy so established by God.

But there are also other reasons why the Church commonly have recommended only the missionary position. The most obvious reason, of course, is because these other positions or “experimentations” are usually more “exciting” to people who practice them, since it enhances their lust and gives them greater levels of pleasure or enjoyment than they otherwise would have, in addition to making the act more bestial. So that’s why Church tradition holds as contrary to nature those other positions. The Church has as it’s main goal the preservation of morality and the salvation of souls, and not that of appeasing stiff-necked, lust-seeking couples who are searching for new ways to damn themselves. The Angelic Doctor, St. Thomas Aquinas, who was well aware of the sexual depravity of humankind, wonderfully refers to these most obvious reasons in his writings as well.

St. Thomas Aquinas, *In Libros Sententiarum*, Chapter IV, Section 31, 2, 3: “Marital relations are contrary to nature when either the right receptacle or the **proper position required by nature is avoided**. In the first case it is always a mortal sin because no offspring can result, so that the purpose of nature is completely frustrated. But in the second case [of inappropriate sexual positions] it is not always a mortal sin, as some say, **though it can be the sign of a passion which is mortal**; at times the latter can occur without sin, as when one’s bodily condition does not permit any other method. **In general, this practice is more serious the more it departs from the natural way.**”

St. Thomas Aquinas’ mentor, St. Albertus Magnus the Great, also a *Doctor of the Church*,

taught that to depart from the “natural position” for human intercourse, the husband on top of his wife, was to become like the “brute animals.” (Albert the Great, *On the Sentences*, 4.31.24) St. Thomas Aquinas elaborated on that concept, teaching that: “by not observing the natural manner of copulation, either as to undue means, or as to other monstrous and bestial manners of copulation,” the married couple commits sin by going “contrary to the natural order of the venereal act as becoming to the human race.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, I:II, q. 154, art. 11)

In truth, “Some, then, as we have shown, have tried to go beyond what is right and the concord that marks salvation which is holy and established. ... They have abandoned themselves to lust without restraint and persuade their neighbors to live licentiously; as wretches they follow the Scripture: "Cast your lot in with us; let us all have a common purse and let our moneybag be one." [Prov. 1:14] On account of them the same prophet gives us advice saying: "Go not in the way with them, withdraw thy foot from their steps. For not unjustly are nets spread out to catch birds; for they are guilty of bloodshed and treasure up evil for themselves" [Prov. 1:15-18] that is, they seek for immorality and teach their neighbors to do the same. According to the prophet they are "fighters struck with their own tails" (ourai), to which the Greeks give the name kerkoi. Those to whom the prophecy refers might well be lustful, incontinent, men who fight with their tails, children of darkness and wrath... And again in anger at such people he directs that we should "have no fellowship with any one called a brother if he is a fornicator or covetous man or idolater or reviler or drunkard or robber; with such a man one ought not even to eat." [1 Cor. 5:11] "For I through the law am dead to the law," he says, "that I may live unto God. I am crucified with Christ; it is no longer I that live," meaning that I used to live according to my lusts, "but Christ lives in me," and I am pure and blessed by obeying the commandments; so that whereas at one time I lived in the flesh carnally, "the life which I now live in the flesh I live by faith in the Son of God" [Gal. 2:19-20]." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata* or *Miscellanies*, Book III, Chapter XVIII, Section 105-106)

Kisses and touches performed for sensual motives is condemned as a mortal sin by the Catholic Church and Her Saints for both married and unmarried alike

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: “It is a probable opinion which states that a kiss is only venial when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and *pollution* [or ejaculation] is excluded.” – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1140)

The Church's moral teaching that condemns kisses "performed for the sake of the carnal and sensible delight" might come as a surprise to many married couples who thought that this was lawful to do within a marriage. Now some people will indeed be quick to suggest that this statement only applies to unmarried people. However the truth of the matter is that there is not a single indication in the decree that even remotely suggests this. This objection is also easily refuted by considering the wording and reason behind the decree, which of course applies both to the married and unmarried people. Note that "pollution" is an older term used to describe "ejaculation" or "discharge of semen" other than during lawful sex.

The Free Dictionary, *The Origin & History*, **pollution**: c.1340, "discharge of semen other than during sex," later, "desecration, defilement" (late 14c.), from L.L. pollutionem (nom. pollutio) "defilement," from L. polluere "to soil, defile, contaminate,"

Therefore, according to the above Church condemnation, even if spouses or unmarried people do not consent to do anything more than the act of kissing itself and don't commit any other sexual sin or act, **it would still be considered as a mortal sin for them to be kissing "for the sake of the carnal and sensible delight" even if "danger of further consent and pollution [or ejaculation] is excluded."** This, of course, is true both before, during, and after the marital act, **and applies both to married and unmarried people alike**. Thus, spouses may never kiss each other in a sensual way or in this way provoke themselves into sexual lust or "pollution," either as an act that is separated completely from the marital act or as an act that is committed in relationship to the marital act (such as foreplay), even if pollution or ejaculation is excluded.

Again, the condemned proposition specifically mentioned that kisses "for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss" is mortally sinful even though "danger of further consent and pollution [or ejaculation] is excluded" so that no one, whether married or unmarried, should get the idea that they would be allowed to kiss another person for sensual pleasure as long as they did not proceed any further than that.

This point is important to mention since many lustful couples use all kinds of unnecessary acts before, during and after sexual relations. They try to excuse these shameful acts by claiming that they cannot complete the sexual act without them. However, their sinful excuse is condemned by this decree alone.

Now, the main reason for why the act of kissing for the sake of venereal pleasure is mortally sinful according to the teachings of the Catholic Church, the Saints and the Doctors of the Church is because it's *lust* and serves no reasonable purpose other than wickedly arousing the selfish sexual desire of the spouses while not being able to effect the conception of a child. This fact then shows us that sensual kissing is a completely selfish and unnecessary act with no other purpose than to inflame a person's shameful lust, which is contrary to virtue and the good of marriage. Again, unless husband or wife are totally degenerated, the mere thought of having sex with their spouse should be enough to inflame their lust and make them ready—at least on the part of the husband. And if this is true with mere thoughts, how much more with kisses and touches?

There can be no doubt about the fact that many men who are ignorant about sex and women would be in danger of “pollution” by the mere thought of, or act of, sensual kissing or touching. It happens even today amongst some men, mostly in young men who are unlearned in the ways of lust—if one can call it that. That's why the condemned proposition **that tried to excuse this mortal sin** even mentioned if “pollution is excluded,” as if wanting to argue that only ejaculation or climax (or pollution) was the mortal sin and not also the evil intention of seeking the pleasure. However, as we all could see above, whether pollution actually happens or not, sensual kisses was still condemned as a mortal sin according to God's Holy Law.

The fact that many men today have no danger of pollution from sensual kisses or touches does not make it lawful or right either. Because it is obvious that the act is not made lawful just because some men have hardened their hearts and become perverted. Simply said, all kisses and touches performed for the sake of sensual or fleshly pleasure is condemned as a mortal sin by the Catholic Church.

There are three main reasons for why all kisses and touches “when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss” is mortally sinful and a sin against the Natural Law. *The first reason* is that they are a kind of **drug abuse** since they are **selfish, intoxicating and unnecessary just like drug abuse is**; *the second* is that they are **shameful** since the people who commit these unnecessary acts are ashamed to do them in front of other people; and *the third* is that they are **non-procreative** even though God's law teaches that the “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54). These three reasons are also why the Church teaches that even **the normal, natural and procreative “act of marriage exercised for pleasure only” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Blessed Pope Innocent XI)** and why this

truth was taught already in the Old Testament by God long before even the New Testament was revealed to us by Our Lord Jesus Christ.

The Holy Bible, Tobias 6:16-17, 22; 8:9 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: **Hear me, and I will shew thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.** ... And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust,** that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said] And now, Lord, thou knowest, **that not for fleshly lust do I take my sister to wife,** but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

One of the three greatest reasons for why all non-procreative and unnecessary forms of sexual acts are mortally sinful is that all sexual acts (even marital, natural, lawful and procreative ones) are intoxicating and affects the person similar to the effect of a drug. In fact, the sexual pleasure is many times more intoxicating than many drugs that are unlawful to abuse. But when people are performing unnatural and non-procreative forms of sexual acts, they are abusing the marital act in a similar way that a drug user abuses drugs, or a glutton abuses food. It is an inherently selfish act that are not founded on reason, but only on their unlawful and shameful search for carnal pleasure, similar to the action of a person that uses drugs in order to get intoxicated or high. This absolutely proves that all unnecessary and non-procreative forms of sexual acts, such as sensual kisses and touches, are sinful and unreasonable to abuse in the same way that drugs are sinful and unreasonable to abuse.

This is also why the Church teaches that even the normal, natural and **procreative** “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters Condemned in Decree (# 8), March 4, 1679*). Since the Church and the Natural Law condemns even the normal, natural and **procreative** “**act of marriage exercised for pleasure only**”, even though this act is **procreative** in itself, it is obvious that all **non-procreative** and unnecessary forms of sexual acts (such as sensual kisses and touches) are condemned as even worse sins (that is, as mortal sins); since they are utterly **unnatural, unreasonable, shameful, and selfish**. This obvious fact is also why it is patently absurd and illogical for anyone who agree with the Church’s

condemnation of the normal, natural and **procreative** “**act of marriage exercised for pleasure only**” even though this act is directly **procreative** in itself, to then turn around and say that the Church and the Saints allows spouses to perform unnatural or **non-procreative** sexual acts, such as sensual kisses and touches! In truth, it is a marvel how anyone who accept such a contradictory, illogical and absurd position as described above is even able to justify such a stupid position in his own conscience, but free will being what it is, we can only pray that those who have fallen into this false and unreasonable position see their error, and become converted.

A sick person is allowed by God’s permission to take drugs in order to lessen his pain. But when this sick person uses more drugs than he needs in order to get intoxicated, or continues to use the drugs after he gets well, he commits the sin of drug abuse. This is a perfect example of those who perform non-procreative or unnecessary forms of sexual acts (such as sensual kisses and touches) either by themselves or in relationship to the marital act. They are gluttonous or overindulgent in the marital act, and are thus sinning against their reason and the Natural Law. For “**the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...**” and “**lust there signifies any kind of excess.**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1)

The “excess” that St. Thomas and the Church condemns as a sin are all sexual acts except for what is inherent in the normal, natural and procreative marital act itself. All other sexual acts are by their own nature inexcusable and a sin against the Natural Law, which means that even though a person has never been told or taught that they are sins, they are still committing a mortal sin, just like a person do not have to be told or taught that murder, abortion, stealing, or getting intoxicated or drunk is a sin against the Natural Law in order for this person to be able to commit a mortal sin. As the Haydock Bible and Commentary correctly explains about The Natural Law and Romans 2:14-16: “**these men are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful...**”

In truth, “**We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.**” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1) Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful “**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**”, and so it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. This is also why the Natural Law

and the Church teaches that even sensual kisses performed **“for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss”** is condemned as a mortal sin for both the married and the unmarried people alike (Pope Alexander VII).

St. Augustine also confirms the fact that it is utterly shameful to even think that one could use “kisses and embraces” for venereal pleasure: “... and you [the Pelagian heretic Julian] do not ***blush*** to say you think: ‘It is the more to be commended because the other parts of the body serve it [the reproductive member], that it may be more ardently aroused; be it the eyes for lusting, or the other members, in kisses and embraces.’” (St. Augustine, *Against Julian*, Book V, Chapter 5, Section 23) Indeed, the people of the modern world ***shamelessly*** do not ***blush*** to proclaim that kisses and touches for venereal pleasure is lawful and even good, just like the heretics of the early Church did! Since many of the heretics of our own times, like Julian, are Pelagians in their doctrine and rejects the Church’s teaching concerning *Original Sin*, they also fail to see the inherent evilness of unnatural or non-procreative sexual acts, (such as sensual kisses and touches) since they have chosen to call concupiscence or sexual desire “good” or a “gift from God” rather than a defect that arose from the Original Sin of Adam and Eve. In addition to all of this evidence, this quotation also shows us that even the married are forbidden to perform unnatural or non-procreative sexual acts such as sensual kisses and touches. The Pelagian heretic Julian that St. Augustine is citing in this quotation, did not teach that sexual acts (such as sensual kisses and touches) could be performed by unmarried people, but that only the married were allowed to perform them, which shows us that it is shameful to even dare to suggest that the married can perform such acts. This fact, then, directly refutes those who claim that the Church and Her Saints only condemns kisses and touches for venereal pleasure for those who are unmarried.

This is also why St. Augustine teaches that ***all*** non-procreative or unnecessary sexual acts (such as sensual kisses and touches) are sinful even for the married.

St. Augustine, *On The Good of Marriage*: “For ***necessary*** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is ***alone*** worthy of marriage. **But that which goes beyond this *necessity* [of begetting children, such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but *lust*.**” (Section 11, A.D. 401)

Thus, St. Augustine taught that the only lawful sexual act was the intercourse itself. This obviously *excludes* all other sexual acts that are not part of the normal and natural intercourse “for the begetting of children”. Notice that St. Augustine is also speaking about

married people in this quotation, since he says that “**necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy **of marriage**”, thus showing us that he is speaking about the married in this quotation, and not only the unmarried. The fact that he is speaking about the married, of course, totally refutes all who say that only the unmarried but not the married are forbidden by the Saints and the Church to perform unnatural, non-procreative or unnecessary sexual acts—such as sensual kisses and touches. Thus, “as regards **any part of the body** [such as the mouth] which is not meant for generative [procreative] purposes, **should a man use even his own wife in it, it is against nature and flagitious** [that is, atrociously wicked; vicious; outrageous].” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 2, Chapter 35). Again, for those who would claim that only some non-procreative or unnecessary sexual acts, such as masturbation of self or of spouse, oral and anal sex, or foreplay, are condemned by the Church and Her Saints, but not sensual touches or kisses, St. Augustine answers that “as regards **any part of the body** [such as the mouth] which is not meant for generative [procreative] purposes, **should a man use even his own wife in it, it is against nature and flagitious**” in order to show us that no sexual act without exception that is non-procreative could ever be performed by married spouses without sin, and that **all unnecessary** sexual acts are “against nature” and condemned and utterly detested by God: “For **necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children, such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but lust.**” (*On The Good of Marriage*, Section 11)

Indeed, we know that St. Augustine even teaches that spouses who perform the normal, natural and procreative sexual act itself *but without excusing it with the explicit motive of procreation, are committing a sin*; and since this is so even though this act is procreative in itself, how much more must not those acts that are non-procreative be condemned by him?

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book 1, Chapter 17, A.D. 419: “It is, however, one thing for married persons to have intercourse only for the wish to beget children, which is not sinful: it is another thing for them to desire carnal pleasure in cohabitation, but with the spouse only, which involves venial sin. *For although propagation of offspring is not the motive of the intercourse, there is still no attempt to prevent such propagation, either by wrong desire or evil appliance.*”

Therefore, it is patently absurd and illogical to claim that St. Augustine teaches that the

normal, natural and procreative sexual act itself, but without excusing it with the explicit motive of procreation, is sinful to perform for the married; but then turn around and claim that he allows spouses to perform non-procreative or unnecessary sexual acts, such as sensual kisses and touches.

The fact of the matter is that every shred of evidence from the Great Saint Augustine's writings utterly destroys the heresy against the Natural Law which teaches that sensual kisses and touches are allowed or lawful for the married: "But those who, giving the rein to lust, either wander about steeping themselves in a multitude of debaucheries, **or even in regard to one wife not only exceed the measure necessary for the procreation of children, but with the shameless license of a sort of slavish freedom heap up the filth of a still more beastly excess...**" (St. Augustine, *On Christian Doctrine*, Book III, Chapter 19:28) Saint Augustine makes it perfectly clear that all sexual acts that "exceed the measure necessary for the procreation of children" are acts of "beastly excess". Are sensual kisses and touches "necessary for the procreation of children". Of course not! Only the most dishonest person would ever dare to claim such a thing. Thus, it is a fact that St. Augustine, Doctor of the Church, condemns those who "**even in regard to one wife not only exceed the measure necessary for the procreation of children, but with the shameless license of a sort of slavish freedom heap up the filth of a still more beastly excess...**" and anyone who denies this is simply said not being honest, sad to say!

Furthermore, Pope Pius XI clearly proclaims the Magisterium's definitive teaching in his encyclical *Casti Connubii*, which is also found in Holy Scripture, Sacred Tradition and the Natural Law, that each and every marital sexual act must include the procreative function as well as that "the intrinsic nature of the act" must be "preserved" in order for the spouses to even be able to consider the secondary ends of marriage. This teaching necessarily prohibits the married couple from engaging in any kind of unnatural, non-procreative or unnecessary sexual act (with or without climax), because all such acts lack the procreative function. Pope Pius XI teaches that spouses are not forbidden to consider the secondary ends of marriage "**SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved."

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: "For in matrimony as well as in the use of the matrimonial right there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence which husband and wife are not forbidden to consider **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED**

TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN] and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

Pope Pius XI directly teaches that the married are not even allowed to “consider” the secondary ends of marriage unless they are subordinated to the primary purpose of marriage (procreation) and unless “the intrinsic nature of the act is preserved” which means that all sexual acts must be able to procreate in themselves, and that no unnatural and non-procreative form of a sexual act (such as sensual kisses and touches) can ever be performed without sin.

Notice how clearly Pope Pius XI teaches that married people are not even allowed to “consider” the secondary ends of marriage unless they are subordinated to the primary purpose of marriage and “the intrinsic nature of the act is preserved” **which means that one may never perform anything other than the normal, natural and procreative marital act itself. This, of course, totally excludes all sensual kisses and touches.** The secondary ends of marriage “such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the quieting of concupiscence” can follow after the primary end or purpose of begetting children if the spouses choose this, but the secondary ends or motives are not absolutely needed to lawfully perform the marital act in the same way as the primary purpose of begetting children, nor is the secondary motive of quieting concupiscence meritorious even though it is allowed: **“Love your wives then, but love them chastely. In your intercourse with them keep yourselves within the bounds necessary for the procreation of children. And inasmuch as you cannot otherwise have them, descend to it with regret.”** (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1)

The Catechism of the Council of Trent: “Two lessons of instruction are then to be specially impressed on the mind of the faithful. **The first is that marriage is not to be used from motives of sensuality or pleasure**, but that its use is to be restrained within those limits, which, as we have above shown, are prescribed by the Lord. **They should be mindful of the exhortation of the Apostle: “They that have wives, let them be as though they had them not,”** (1 Cor. 7:29) and that St. Jerome says: **“The love which a wise man cherishes towards his wife is the result of judgment, not the impulse of passion; he governs the impetuosity of desire, and is not hurried into indulgence. There is nothing more shameful than that a husband should love his wife as an adulteress.”**”

Good and virtuous spouses always remember that God is present with them, and that is also why they do not stoop to the evil and unnatural sexual sins that so plague humanity today. “The activities of marriage itself, if they are not modest and do not take place under the eyes of God as it were, so that the only intention is children, are filth and lust.” (St. Jerome, *Commentary on the Epistle to the Galatians*, Book III, Chapter 5:21)

In truth, “filth” is the most suitable word that sums up the worth of every marital act that lacks a procreative purpose. Thus, “... when it [the sexual act] is from lust or for the sake of pleasure, then the coition is a mortal sin and the man sins mortally. ... **And these dicta assume that the man and his wife have sex according to the order of nature, for anyone who goes against nature always sins mortally and more seriously with his wife than with anyone else and should be punished more seriously...** Note the difference between the two cases of husband-wife sex, for incontinence and for pleasure and lust... **In the second case, he seeks to procure pleasure with hands or thought or passionate uses and incentives [such as sensual kisses] so he can do more than just have sex with his wife...** [thus sinning mortally] because he acts as an adulterer when he burns like an adulterer even with his own wife.” (Gratian, *On Marriage*, Dictum Post C. 32. 2. 2)

Footnote 359 to *The Shepherd of Hermas*: “‘To the pure, all things are pure;’ but they who presume on this great truth to indulge in kissings and like familiarities are tempting a dangerous downfall.”

St. Cyprian of Carthage, *To Pomponius* (c. A.D. 249): “Assuredly the mere lying together, the mere embracing, the very talking together, and the act of kissing, and the disgraceful and foul slumber of two persons lying together, how much of dishonour and crime does it confess!” (*The Epistles of Cyprian*, Epistle LXI)

St. Clement of Alexandria, *The Stromata*, Book II, Chapter XX (c. 199 A.D.): “Socrates accordingly bids ‘people guard against enticements to eat when they are not hungry, and to drink when not thirsty, and the glances and kisses of the fair, as fitted to inject a deadlier poison than that of scorpions and spiders.’” (*Ante-Nicene Fathers*, Vol 2, p. 613)

Indeed, the argument that sensual kisses and touches are sinful for both the married and unmarried alike because they are intoxicating like a drug is just one of the three main arguments against it, the other two being that they are shameful and non-procreative. If one wants to read more about these two arguments and why they refute all those who

perversely claim that one may perform kisses and touches for sensual reasons (or any other unnecessary or non-procreative sexual act), one can read more about them in the beginning of Part 2 of this Book, which is named “[Sexual Pleasure, Lust, And The Various Sexual Acts In Marriage](#)”.

Lustful kisses and touches between spouses are definitely mortal sins

Master Jean Charlier de Gerson (13 December 1363 – 12 July 1429), French scholar, educator, reformer, and poet, Chancellor of the University of Paris, a guiding light of the conciliar movement and one of the most prominent theologians at the Council of Constance, **had the following interesting things to say about lustful kisses and touches in marriage between two married spouses, contraception and about sensually arousing oneself:**

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: “Several doctors [of Divinity] maintain that willingly fostering wicked carnal thoughts in order to enjoy oneself is a deadly sin, even without doing the deed. Be sure, however, that kisses, gazes, and fondling, mainly caused by such wicked and lustful thoughts, without anything more, is an even greater sin. ... it is even worse if these kisses do not respect the honesty which is usually kept in public.

“... **You have committed the sin of lust:** If you have fondled and stroked yourself on your shameful member until you obtain the dirty carnal pleasure. If you initiated such sins with others, by words, kisses, fondling, or other signs, or immodest paintings. ... If you committed this sin differently from Nature ordered, or against the honesty that belongs to marriage. ... If you wanted to be desired and lusted after for your beauty, your behavior, your clothes, makeup, dancing or dissolute gazes.

“... **What a young boy should tell in confession:** I sometimes stroked myself or others, urged by disorderly pleasure; I fondled myself, in my bed and elsewhere, something I would not have dared to do if people had been there. Sometimes the priest cannot absolve such fondling. If they are not confessed and the details given, whatever the shame, one cannot be absolved, and the confession is worthless: one is destined to be damned for ever in Hell. The action and the way it has been done must be told.

“... **Is it a sin to kiss?** I answer that kisses between spouses who maintain the same modesty as the kiss of peace at church, or who do them openly, are without sin. **If they do them so immodestly [and lustfully] that I cannot be more precise, it is an abominable deadly sin.** If kisses are made between strangers

and publicly, as a sign of peace, by friendship or kinship, without wicked thought, there is no sin. They could be dangerous between clerics, or people of the same sex or lineage, or in a secret place, and in a prolonged way.

“... Is it a mortal sin to eat and drink in order to carnally arouse oneself? Yes, if it is out of wedlock, and even with one’s spouse, if it is to enjoy a pleasure which is not required in marriage.

“... The fifth commandment is: thou shall not kill. ... They commit this sin who succeed, in whatever way, in preventing the fruit which should come from carnal intercourse between man and woman [such as by NFP, contraception or abortion]. ... It is forbidden for two people, married or not, to do any kind of lustful fondling without respecting the way and the vessel Nature requires for conceiving children [that is, one cannot perform “extra” sexual acts not able to procreate in themselves or that are not intended for procreation]. It is worse when it is outside of the natural way [unnatural sexual acts], either if it is out of wedlock **or even worse, within it [that is, all unnecessary and non-procreative sexual acts within marriage are considered as worse sins than when they are committed outside of marriage].**

“Is it permitted for spouses to prevent the conception of a child? No: I often say that it is a sin worse than murder [hence that contraception or NFP is equivalent to murder]. It is a sin which deserves the fires of Hell. Briefly, any way of preventing conception during intercourse is dishonest and reprehensible.”

Here we see the very obvious truth of the Natural Law that spouses are committing **“an abominable deadly sin”** when they kiss each other for sensual or venereal pleasure. **“Is it a sin to kiss?** I answer that kisses between spouses who maintain the same modesty as the kiss of peace at church, or who do them openly, are without sin. **If they do them so immodestly [and lustfully] that I cannot be more precise, it is an abominable deadly sin.**” Thus, it is clear that anyone who either performs acts of kissing or touching for venereal pleasure or who thinks that these acts are moral acts are sinning against nature, which means that they are in a state of damnation, since acts or heresies against nature can never be excused since no one can be a “material heretic” or in “ignorance” in regards to such things.

Lustful kisses and touches are mortal sins against the Natural Law

It is clear from the evidence thus far covered that sensual kisses and touches are not only mortal sins, but in fact also sins against the Natural Law. That means that any person who thinks it’s right to kiss or touch for the sake of carnal pleasure or lust is a heretic against

the Natural Law, and as such, are therefore outside the Church of God and thus excluded from salvation. Everyone without exception who have kissed or touched someone or something for the sake of sensual pleasure proved by their deed that their primary or secondary purpose for doing this inherently evil, selfish and shameful deed was not the lawful motive to procreate or quench concupiscence, but rather the sinful and unlawful gratification and excitation of their shameful lust like brute beasts without any reason. No, it would be an insult to beasts to call these vile spouses beasts! It would be more accurate not to call them beasts, but demons, since beasts have no reason, and thus are blameless. In truth, such husbands and wives are lower in their actions than the beasts of the Earth! **“Bodies corrupted by lust are the dwelling places of devils.”** (St. Hilary of Poitiers, *On the Gospel*, Matt. 11:2-10)

Everyone without exception that kisses and touches “for the sake of the carnal and sensible delight which arises” from these acts, are committing a mortal sin against the Natural Law. How so, you might ask? Well, I answer that it is easy to prove.

First of all, acts of lust that are performed for the sake of pleasure and sensual kisses are completely selfish, shameful, intoxicating and unnecessary for conception to occur. Only a blind person could fail to see the fact that **“the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...”** and that **“lust there signifies any kind of excess”** (St. Thomas Aquinas) and this obvious fact totally excludes all kinds of sensual kisses and touches.

Second, consider how people will not kiss or touch their spouse in a sexual way or for carnal pleasure in front of other people (unless they are totally degenerated). And consider that they would be very ashamed if their parent, child or friend walked in on them when they were committing this shameful, selfish and unnecessary act with their spouse. It is thus clear that their conscience tells them that it is an inherently evil, shameful and unnecessary act; and yet, though they know this truth in their conscience, they nevertheless refuse to feel this very same shame when they are committing this act of lust in the presence of God and Mary and all the Saints and Angels in Heaven.

Sad to say, a little known truth known today taught by the Saints is also that pleasures of various kinds and sexual lusts and acts blinds people from perceiving spiritual truths and facts (see [The evil of lust makes man blind to spiritual things](#)) and that is why people can sin so boldly against their natural conscience and God since they have allowed their conscience to be smothered by their evil lusts.

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people against one's own will. This objection, however, fails to notice the obvious difference between 1) people committing acts of lust with a desire or longing; and 2) events which are shameful but who are not desired or longed for by a person in a sensual way.

Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are performed with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the events of soiling their clothes or naked exhibition against their will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked?

When Our Lord was going to be crucified, He was forced to be without any covering for His private parts for a while before someone handed Him something to cover Himself with. Our Lord was obviously ashamed for having to appear naked before a lot of people, but He didn't desire that this should happen, and most importantly, He didn't lust at it when it happened! and so, there was no fault in Him. If, however, a person should lust or desire (in a sensual way) that he or she should appear naked before other people (such as nude models), he or she would commit a mortal sin and be a pervert.

Consequently, it is not a mere shameful act that is sinful, but the shameful act that is performed with the intention of pleasing oneself sensually—that is sinful. Kissing for the sake of a venereal pleasure is a completely selfish act that only serves to increase lust, and as such, is against the natural law just like gluttony is against the natural law. It is indeed very similar to the sin of gluttony. One could say that those who commit this sin are gluttonous in the marital act. It is completely self evident that no one ever needed to break God's law by kissing or touching their spouse in a sexual way in order to perform the marital act. No one ever needed to kiss or touch in a sensual way in order to be able to make a child. This is just a selfish, shameful and condemned excuse used by sexually perverted, morally depraved people in order to try to enhance or inflame their sexual pleasure. Kisses and touches must not and cannot be used to satisfy sensual pleasure as is totally clear from the above Church condemnation and from the words of Jean Gerson (and as we will see, St. Thomas Aquinas).

Kisses, touches, hugs, caresses etc. can of course be sinful or non-sinful depending on why they are performed. All kisses, touches, hugs, and caresses performed for the sake of lust or sensual pleasure is mortally sinful and must always be avoided at all cost by all people at all times. Natural touches, kisses, hugs, caresses, embraces and the like (such as those performed by family members and by lovers in public) are not sinful provided they are not performed for the sake of sensual or lustful reasons. Spouses must be aware though, for even though it is not sinful to embrace one another out of affection, excess or unreasonability in embracing happens easily during the heat of concupiscence, and this is certainly sinful. Also, if spouses hug or kiss each other out of affection and love and they perceive that their lust is aroused by this act, they must immediately cease with this deed that is arousing their lust, or be guilty of the mortal sin of unlawfully inflaming their lust.

It is totally clear that the reason for why so many people of our times consider kisses and touches for venereal or sensual pleasure to be a moral act in marriage and between married spouses is that the satanic media from the beginning of the 20th century have bombarded them with films, series and music that promotes this unnatural and non-procreative perversity that were totally rejected by the Christian world if we just moved back in time a little. Indeed, just like all the other moral laws that have been flouted through the media in our time, such as the laws of modesty and marriage, sensual kisses have been promoted increasingly much in the media through films, music and series, and those who watch media with such kinds of perversity, rightly and justly fall into error concerning the Natural Law about how all non-procreative sexual acts are unlawful and unnatural, since they chose to put themselves into a proximate or near occasion of sinning, which the Church condemns.

A good example of how people who get married today sin by kissing each other is the kiss that the husband and wife perform after the wedding ceremony. It is obvious that those who kiss each other in a lascivious and shameful manner are following what they have learned from the world and the media by watching perverted and evil shows, series and films, and that as a consequence of watching this filth, their shame and conscience have been completely smothered due to their lust and sensuality. Only people who have had their conscience seared with a hot iron could ever dare to kiss another human being in a shameful and lascivious manner, or for the sake of venereal pleasure, and this is much more true in the case of those who do this evil deed in public and in front of other people, and by this act, maliciously tempt other people to sins of impurity and sensual thoughts and desires. People who get married as well as anyone else who want to show affection towards someone close to them must instead learn to kiss them in a pure way as brothers and sisters kiss each other, or as modest married people in public kiss each other, for this

is the only kind of kiss that God allows.

Tertullian, *Against Marcion*, Book I, Chapter 29, A.D 207: “For He [God] bestowed His blessing on matrimony also, as on an honorable estate, for the increase of the human race; as He did indeed on the whole of His creation, for wholesome and good uses. Meats and drinks are not on this account to be condemned, because, when served up with too exquisite a daintiness, they conduce to gluttony; nor is raiment to be blamed, because, when too costly adorned, it becomes inflated with vanity and pride. So, on the same principle, the estate of matrimony is not to be refused, because, when enjoyed without moderation, it is fanned into a voluptuous flame. There is a great difference between a cause and a fault, between a state and its excess. Consequently it is not an institution of this nature that is to be blamed, but the extravagant use of it; according to the judgment of its founder Himself, who not only said, "Be fruitful, and multiply," [Genesis 1:28] but also, "You shall not commit adultery," and, "You shall not covet your neighbor's wife;" and who threatened with death the unchaste, sacrilegious, and monstrous abomination both of adultery and unnatural sin with man and beast.”

St. Thomas Aquinas condemns lustful kisses and touches for married and unmarried people alike as mortal sins

Now we shall look at what St. Thomas Aquinas has to say about kisses and touches.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 4:

“Whether there can be mortal sin in touches and kisses?”

“**Objection 1:** It would seem that there is no mortal sin in touches and kisses. For the Apostle says (Eph. 5:3): "Fornication and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints," then he adds: "Or obscenity" (which a gloss refers to "kissing and fondling"), "or foolish talking" (as "soft speeches"), "or scurrility" (which "fools call geniality---i.e. jocularly"), and afterwards he continues (Eph. 5:5): "For know ye this and understand that no fornicator, or unclean, or covetous person (which is the serving of idols), hath inheritance in the kingdom of Christ and of God," thus making no further mention of obscenity, as neither of foolish talking or scurrility. Therefore these are not mortal sins.”

“[St. Thomas Aquinas’] Reply to Objection 1: The Apostle makes no further mention of these three because they [kisses and touches] are not sinful except as directed to those that he had mentioned before [i.e. fornicators, unclean and covetous people].”

As we have seen, married people can of course also be *unclean* and *covetous* according to St. Thomas’ teaching concerning the sexual acts of married people “since the man who is too ardent a lover of his wife acts counter to the good of marriage *if he use her indecently*, **although he be not unfaithful, he may in a sense be called an adulterer**; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8) Notice in the quote above that St. Thomas held sexual sins within marriage to be worse than adultery, because the act occurs within marriage. Thus, it is clear that this quotation about sensual kisses and touches concerns both the married and the unmarried since it is obvious that married people also can be *unclean* and *covetous* in their actions.

The phrase ‘*if he use her indecently*’ refers to unnatural and non-procreative sexual acts—such as sensual kisses and touches within marriage. This is clear because the good of marriage emphasized by St. Thomas is the procreation of children (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 2). St. Thomas could not be referring to natural marital relations when he says ‘*if he use her indecently*’ because even natural marital relations done with some disorder of desire still retains the procreative function. But unnatural or non-procreative sexual acts (such as sensual kisses and touches) lack this meaning, and so are contrary to the good of marriage. **The use of unnatural or non-procreative sexual acts within marriage are therefore worse than adultery, according to St. Thomas Aquinas!** since such people who commit these acts “may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.” This of course totally destroys the thesis of those who claim that the Church allows non-procreative sexual acts in marriage.

Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 4 [continued]:

“Objection 2: Further, fornication is stated to be a mortal sin as being prejudicial to the good of the future child’s begetting and upbringing. But these are not affected by kisses and touches or blandishments. Therefore there is no mortal sin in these.”

“[St. Thomas Aquinas’] Reply to Objection 2: Although kisses and touches do

not by their very nature hinder the good of the human offspring, **they proceed from lust**, which is the source of this hindrance [of why kisses and touches are made sinful]: **and on this account [in so far as they are lustful] they are mortally sinful**.”

Notice that St. Thomas here said that kisses and touches was mortal sins in the general sense if “they proceed from lust”, and that he did not say that “it depends on whether they occur in the context of marriage/fornication or not” or that “this is what decides or determines whether it becomes sinful.” St. Thomas clearly says that ***the source of the hindrance*** of why sensual kisses and touches are sinful **is because they proceed from lust**, and that these acts are sinful *not* because they “hinder the good of the human offspring” but because ***they proceed from lust***. Thus, it is totally clear from this definition of St. Thomas that he views the ***lustful intention*** when performing these acts as the ***source*** of the mortal sin itself, and not simply because they occur in context of marriage or not (as we shall also see further down).

That is why St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful “**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**”: “**We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**.” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1)

In another part of his *Summa*, St. Thomas deals with the question of “**Whether the unnatural vice is a species of lust?**” and his answer affirms, once again, that all non-procreative sexual acts are unnatural and sinful lust. “**Objection 3:** Further, lust regards acts directed to human generation, as stated above (Q[153], A[2]): **Whereas the unnatural vice concerns acts from which generation cannot follow**. Therefore the unnatural vice is not a species of lust. [**St. Thomas' Reply:**] **On the contrary**, It is reckoned together with the other species of lust (2 Corinthians 12:21) where we read: "And have not done penance for the uncleanness, and fornication, and lasciviousness," where a gloss says: "**Lasciviousness, i.e., unnatural lust**." [**St. Thomas' Reply to Objection 3:** The lustful man intends not human generation but venereal pleasures. It is possible to have this [pleasure] without those acts from which human generation follows: and it is that which is sought in the unnatural vice.” (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 11) And so it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts (such as sensual kisses and touches) are sinful and against nature (unnatural). “Therefore, since in matrimony man receives by Divine institution the faculty to use his wife **for the begetting of children**, he also receives the grace without which he cannot

becomingly do so.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Suppl., Q. 42, Art. 3) Thus, according to St. Thomas, all spouses are given the grace by God to use his spouse in an appropriate or suitable way (that is, for the procreation of children), which means that any man who acts contrary to this rejects God’s grace and damns himself, since he does not use his wife “becomingly”. **“We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.”** (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 1)

In addition, St. Thomas also affirms (as St. Augustine) that even married spouses sin in their normal, natural and procreative sexual acts if they do not excuse them; and this proves that he utterly rejects all non-procreative sexual acts as unlawful.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Suppl., Q. 49, Art. 5: “Whether the marriage act can be excused without the marriage goods? On the contrary, If the cause be removed the effect is removed. Now the marriage goods are the cause of rectitude in the marriage act. Therefore the marriage act cannot be excused without them. Further, the aforesaid act does not differ from the act of fornication except in the aforesaid goods. But the act of fornication is always evil. Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused by the aforesaid goods. ...

Consequently there are only two ways in which married persons can come together without any sin at all, namely in order to have offspring, and in order to pay the debt. Otherwise it is always at least a venial sin.”

Since St. Thomas condemns as sinful even the normal, natural and procreative sexual act when it is not excused (**even though this act is still procreative in itself**), how much more must he not utterly reject the notion **that non-procreative sexual acts, such as sensual kisses and touches, are allowed for spouses to perform?** To deny this obvious truth is simply said to be dishonest! However, while St. Thomas here erroneously taught that the payment of the marital debt is a sufficient motive for excusing the marital sexual act from sin, this teaching by him is nevertheless contradicted by Pope Pius XI’s authoritative encyclical *Casti Connubii*, which, as we have already shown, **teaches that the marital debt is a secondary end or purpose after the primary motive of procreation of children** (*Casti Connubii* # 59); still, the fact that this great Saint and Doctor of the Church teaches that the procreative sexual act itself is sinful unless it is excused, totally proves that St. Thomas teaches that all non-procreative sexual acts are unlawful and sinful.

Continuing on with the topic of **“Whether there can be mortal sin in touches and**

kisses?”—St. Thomas Aquinas’ general refutation of, and reply to all the objections against the Church’s moral teaching that there can be mortal sins in sensual kisses and touches also for married people, utterly destroys the notion that one may perform these acts.

Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 4 [continued]:

“On the contrary, A lustful look is less than a touch, a caress or a kiss. But according to Mat. 5:28, "Whosoever shall look on a woman to lust after her hath already committed adultery with her in his heart." **MUCH MORE THEREFORE ARE LUSTFUL KISSES AND OTHER LIKE THINGS MORTAL SINS.**”

This means that St. Thomas views lustful kisses “and other like things” as *worse* sins than adultery or fornication! This is probably due to the fact that St. Thomas views sexual sins that cannot serve for procreation as **worse sins** than those that can. Notice also that St. Thomas says that “A lustful look is less than a touch, a caress or a kiss” in order to show us that the main sin is in the intention when we lust against our reason and consent to committing unnecessary, intoxicating and shameful acts; but that external acts, such as “a touch, a caress or a kiss” aggravate the guilt of the act, and that these are therefore worse mortal sins than just the lustful look and thought. Thus, if even St. Thomas condemns as mortally sinful a lustful look, in addition to teaching that married people’s sexual sins are worse than adultery, **“MUCH MORE THEREFORE ARE LUSTFUL KISSES AND OTHER LIKE THINGS MORTAL SINS.”**

In fact, St. Thomas abhors all non-procreative sexual acts with such a detestation and hatred that he even views the vices of fornication, rape or incest as a **lesser sexual crime** than the vice of masturbation. However, one must not think that St. Thomas teaches that fornication, rape or incest are generally lesser sins than masturbation or other non-procreative sexual acts. Fornication, rape and incest are *greater* crimes in the sense of justice, but masturbation is a greater violation of the Natural Law with respect to the sexual act since **it more grievously “transgresses that which has been determined by nature [for the procreation of children]”**. It is therefore considered, according to St. Thomas, as a greater crime in the sense of sins against human sexuality.

Here is the text itself. In the *Summa Theologica*, II-II, q. 154, a. 12, Aquinas says:

“In every genus, worst of all is the corruption of the principle on which the rest

depend. Now the principles of reason are those things that are according to nature, because reason presupposes things as determined by nature, before disposing of other things according as it is fitting. This may be observed both in speculative and in practical matters. Wherefore just as in speculative matters the most grievous and shameful error is that which is about things the knowledge of which is naturally bestowed on man, so in matters of action it is most grave and shameful to act against things as determined by nature. **Therefore, since by the unnatural vices man transgresses that which has been determined by nature [for the procreation of children] with regard to the use of venereal actions, it follows that in this matter this sin is gravest of all. After it comes incest,** which, as stated above (Article 9), is contrary to the natural respect which we owe persons related to us. With regard to the other species of lust they imply a transgression merely of that which is determined by right reason, on the presupposition, however, of natural principles. **Now it is more against reason to make use of the venereal act not only with prejudice to the future offspring, but also so as to injure another person besides.** Wherefore simple fornication, which is committed without injustice to another person, is the least grave among the species of lust. Then, it is a greater injustice to have intercourse with a woman who is subject to another's authority as regards the act of generation, than as regards merely her guardianship. Wherefore adultery is more grievous than seduction. And both of these are aggravated by the use of violence. Hence rape of a virgin is graver than seduction, and rape of a wife than adultery. And all these are aggravated by coming under the head of sacrilege, as stated above (10, ad 2). ... **Reply to Objection 4.** Gravity of a sin depends more on the abuse of a thing than on the omission of the right use. Wherefore among sins against nature, the lowest place belongs to the sin of uncleanness, which consists in the mere omission of copulation with another. While the most grievous is the sin of bestiality, because use of the due species is not observed. Hence a gloss on Genesis 37:2, "He accused his brethren of a most wicked crime," says that "they copulated with cattle." After this comes the sin of sodomy, because use of the right sex is not observed. **Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is more grievous if the abuse regards the "vas" [orifice] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances."**

The first objection of the article argues that sins against nature are *not* the worst, because they are not the most contrary to charity: "The more a sin is contrary to charity the graver it is. Now adultery, seduction and rape, which are injurious to our neighbor, seem to be more contrary to the love of our neighbor, than unnatural sins, by which no other person is

injured. Therefore sin against nature is not the greatest among the species of lust.” St. Thomas replies to this objection: “As the order of right reason is from man, so the order of nature is from God himself. And therefore in sins against nature, in which the very order of nature is violated, injury is done to God himself, the one who ordains nature.” In reply to the second objection, St. Thomas says: “Vices against nature are also against God, as stated above (ad 1), and are so much more grievous than the depravity of sacrilege, as the order impressed on human nature is prior to and more firm than any subsequently established order.”

Aquinas is focusing on the sins precisely as a violation of the right use of sexuality, and abstracting from other aspects of them. As justice is a greater virtue than chastity, so injustice is a greater evil than unchastity, and thus all things considered, Aquinas would consider rape a greater evil than masturbation or contraception. This formal way of speaking is recognized by some more considerate authors:

“The teaching of medieval theologians that such sexual sins as masturbation, sodomy, and contraception are more perverse, as sexual sins, than fornication or adultery or even rape (the former were said to be *contra naturam* whereas the latter were said to be *praeter naturam*), angers many people today. But this teaching must be understood properly. The medieval theologians are claiming that certain kinds of sexual sins more seriously offend the virtue of chastity than do others. They are not saying that these sins are for this reason less grave as sins than adultery or rape, for instance. After all, adultery and rape are very serious violations of the virtue of justice as well as being violations of the virtue of chastity. Thus, as a sin, rape is far more serious than masturbation or homosexual sodomy because it not only offends chastity but also gravely violates justice.” (Ronald David Lawler, Joseph M. Boyle, William E. May, *Catholic sexual ethics: a summary, explanation & defense*)

St. Thomas Aquinas continues to answer the question of “**Whether there can be mortal sin in touches and kisses**” between married and unmarried people:

“Further, Cyprian says (Ad Pompon, de Virgin., Ep. lxii), “By their very intercourse, their blandishments, their converse, their embraces, those who are associated in a sleep that knows neither *honor* nor *shame*, acknowledge their disgrace and crime.” **Therefore by doing these things a man is guilty of a crime, that is, of mortal sin.**”

“I answer that, A thing is said to be a mortal works/sin in two ways. First, by reason of its species, and in this way a kiss, caress, or touch does not, of its very nature, imply a mortal sin, for it is possible to do such things without lustful pleasure, either as being the custom of one’s country, or on account of some obligation or reasonable cause. Secondly, a thing is said to be a mortal sin by reason of its cause: thus he who gives an alms, in order to lead someone into heresy, sins mortally on account of his corrupt intention. Now it has been stated above [I-II, Q. 74, A. 8], that it is a mortal sin not only to consent to the act, but also to the delectation [or pleasure] of a mortal sin. Wherefore since fornication is a mortal sin, and much more so the other kinds of lust ^[1] **it follows that in such like sins [that is, sins of lust] not only consent to the act but also consent to the pleasure is a mortal sin.** Consequently, when these kisses and caresses are done for this pleasure [lust] **it follows that they are mortal sins, and only in this way are they said to be lustful. Therefore in so far as they are lustful, they are mortal sins.**”

[1]. “and much more so the other kinds of lust...” i.e., lust committed both inside and outside of marriage. And by the way, St. Thomas also views sexual sins committed **within a marriage** as worse sins than those committed outside of marriage, as we have seen and shall see further on.

And for those objecting that St. Thomas was referring only to the unmarried people here since he mentioned the word “fornication” in some instances (but not others), we will provide the following quote by him refuting this argument:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64. Art. 1, Reply to Objection 3: “If the **husband** [refuses to pay the marital debt without a just cause] . . . then he sins, and his **wife’s sin**, should she fall into **FORNICATION** [adultery, impure thoughts or masturbation] on this account, is somewhat imputable to him. Hence he should endeavor to do his best that his wife may remain continent.”

Hence, it is totally clear from above that when St. Thomas was mentioning the word “fornication,” “lascivious,” “unclean,” or “covetous” person, he was using it to refer to the sins of the unmarried and married people alike. And we know that this is the case, for when St. Thomas condemned lustful kisses and touches above as mortal sins – in the Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1 & 4 – we know that he was referring to *both*, since, as he said, **all fornicators, all unclean people, all covetous and all lascivious people was included in this category of mortal sinners** (see

objection 1 and reply to objection 1 quoted above).

St. Thomas Aquinas explains himself further in another part of his *Summa*, saying that acts “such as **impure** looks, kisses, and touches” regards the virtue of purity, while the virtue of “chastity regards rather sexual union.”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4: “Consequently **purity regards venereal matters properly, and especially the signs thereof, such as impure looks, kisses, and touches.** And since the latter are more wont to be observed, purity regards rather these external signs [i.e., looks, kisses, and touches], while chastity regards rather sexual union.”

Here we have another great evidence that kisses and touches for venereal pleasure was known very clearly to be sinful, shameful and contrary to purity even by the lay people of St. Thomas’ time. St. Thomas tells us that the virtue of “purity regards venereal matters properly, **and especially the signs thereof, such as impure looks, kisses, and touches.**” But he adds that the virtue of purity were “**more wont to be observed**” by the people of his own time in regards to these “impure” acts, thus confirming the fact that unnecessary sexual acts, such as kisses and touches for sensual pleasure, is a completely foreign concept to the Church and Her Saints that have been foisted on the modern man and woman through the diabolical media to be a cause of or even to be “love”, “affection”, or an integral part of the marital act, when it in fact is nothing but filthy lust! “**The activities of marriage itself, if they are not modest and do not take place under the eyes of God as it were, so that the only intention is children, are filth and lust.**” (St. Jerome, *Commentary on the Epistle to the Galatians*, Book III, Chapter 5:21) Thus, according to St. Thomas, in contrast to the lustful spouses of our own times, the people of the former times were lucky enough to have this good “shamefacedness” that kept them from performing unnecessary and unlawful sexual acts “**such as impure looks, kisses, and touches.**”

In addition, it is very important and of worth noting that St. Thomas, in the context of this quotation, referred to the marital sexual act, by using the words “**the conjugal act**” as well as “**of marriage,**” which directly refutes one of the principle objections of the heretical objectors to the condemnation of sensual kisses and touches by the Church and Her Saints (that is, that the quotes doesn’t apply to marriage or the marital act):

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4: “**I answer that,** As stated above (Objection 2), "pudicitia" [purity] takes its

name from "pudor," which signifies shame. Hence purity must needs be properly about the things of which man is most ashamed. Now men are most ashamed of venereal acts, as Augustine remarks (De Civ. Dei xiv, 18), **so much so that even the conjugal act, which is adorned by the honesty [Cf. 145] of marriage, is not devoid of shame: and this because the movement of the organs of generation is not subject to the command of reason, as are the movements of the other external members.** Now man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof, as the Philosopher observes (Rhet. Ii, 6). Consequently **purity regards venereal matters** properly, and especially **the signs thereof, such as impure looks, kisses, and touches.** And since the latter are more wont to be observed, purity regards rather these external signs [i.e., looks, kisses, and touches], while chastity regards rather sexual union."

In another part of his *Summa*, St. Thomas speaks about the "*shamefacedness, whereby one recoils from the disgrace that is contrary to temperance*" – which sadly is lacking in deviant lustful spouses – and he shows that "**vices of intemperance**" that arouse the sexual desire, such as "kissing, touching, or fondling," **are contrary to the virtue of "purity."**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 143, Art. 1: "... there are two integral parts of temperance, **"shamefacedness," whereby one recoils from the disgrace that is contrary to temperance,** and "honesty," whereby one loves the beauty of temperance. For, as stated above (Q[141], A[2], ad 3), temperance more than any other virtue lays claim to a certain comeliness, **and the vices of intemperance excel others in disgrace.** The subjective parts of a virtue are its species: and the species of a virtue have to be differentiated according to the difference of matter or object. Now temperance is about pleasures of touch, which are of two kinds. For some are directed to nourishment: and in these as regards meat, there is "abstinence," [from gluttony] and as regards drink properly there is "sobriety." [from drunkenness] Other pleasures are directed to the power of procreation, [that is, they arouse the sexual desire] and in these as regards the principal pleasure of the act itself of procreation, there is "chastity," [from acts of adultery, fornication or other unlawful sexual acts] **and as to the pleasures incidental to the act, resulting, for instance, from kissing, touching, or fondling, we have "purity [from all such non-procreative sexual acts]."**

Here St. Thomas Aquinas is discussing temperance as a virtue *as opposed to the "vices of*

intemperance”, and he says that the contrary species of the matter or object of “kissing, touching, or fondling” is purity. This means that “kissing, touching, or fondling” can be a means of impurity, and a vice of intemperance, and it shows us that St. Thomas, in this context (as in the other quoted above), referred to it as impurity.

Furthermore, we here see the fact we have already spoken about that spouses who have lost their temperance of “shamefacedness” that St. Thomas speaks about are able to perform such shameful acts as kisses and touches for venereal pleasure. Sad to say, but it is exactly their lack of shame and “shamefacedness” and their forgetfulness of God’s presence, and that God’s eyes sees them and all their unnecessary and lascivious acts, kisses and touches that are performed in connection to the marital act, or as an individual act separated from it—that are the reason for why they dare to perform these unlawful and shameful acts. **“Damascene (De Fide Orth. ii, 15) and Gregory of Nyssa [Nemesius, (De Nat. Hom. xx)] say that “shamefacedness is fear of doing a disgraceful deed or of a disgraceful deed done.”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144, Art. 2) And in Reply to Objection 1 of the same article, St. Thomas states: **“Shamefacedness properly regards disgrace as due to sin which is a voluntary defect [of the will]. Hence the Philosopher says (Rhet. ii, 6) that “a man is more ashamed of those things of which he is the cause [of doing].”**”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144, Art. 1, Reply to Objection 2: **“As stated above, shamefacedness is fear of baseness and disgrace. Now it has been stated (142, 4) that the vice of intemperance is most base and disgraceful. Wherefore shamefacedness pertains more to temperance [from the vice of intemperance] than to any other virtue, by reason of its motive cause, which is a base action though not according to the species of the passion, namely fear [from being shamed*]. **Nevertheless in so far as the vices opposed to other virtues are base and disgraceful, shamefacedness may also pertain to other virtues.**”**

* **“Now shamefacedness is inconsistent with perfection, because it is the fear of something base, namely of that which is disgraceful. ... Therefore shamefacedness, properly speaking, is not a virtue, since it falls short of the perfection of virtue.”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144, Art. 1)

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 144,

Art. 4: "I answer that, As stated above (1 and 2) shamefacedness is fear of some disgrace. **Now it may happen in two ways that an evil is not feared: first, because it is not reckoned an evil**; secondly because one reckons it impossible with regard to oneself, or as not difficult to avoid. Accordingly shame may be lacking in a person in two ways. **First, because the things that should make him ashamed are not deemed by him to be disgraceful; and in this way those who are steeped in sin are without shame, for instead of disapproving of their sins, they boast of them.** Secondly, because they apprehend disgrace as impossible to themselves, or as easy to avoid. On this way the old and the virtuous are not shamefaced. Yet they are so disposed, that if there were anything disgraceful in them they would be ashamed of it. Wherefore the Philosopher says (Ethic. iv, 9) that "shame is in the virtuous hypothetically."

Though they are not in themselves mortal sins when they are *not* performed for the sake of venereal pleasure, St. Thomas Aquinas clearly recognizes that kisses and touches come to be treated as such "ex sua causa," "because of a wicked intention," as the Blackfriars edition of the Summa renders it (cf. *Summa Theologica* 2a.2ae.154.4; 43: 220-21); kisses that are intended to arouse, to incite venereal pleasure, are properly called libidinous and are condemned as mortal sins.

In fact, the Angelic doctor, St. Thomas Aquinas, defines lust in the following manner:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 3: "I answer that, The more necessary a thing is, the more it behooves one to observe the order of reason in its regard; wherefore the more sinful it becomes if the order of reason be forsaken. Now the use of venereal acts, as stated in the foregoing Article, is most necessary for the common good, **namely the preservation of the human race**. Wherefore there is the greatest necessity for observing the order of reason in this matter: so that if anything be done in this connection against the dictate of reason's ordering, it will be a sin. Now lust consists essentially in exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts. Wherefore without any doubt lust is a sin."

All of this absolutely proves that all unnecessary sexual acts like sensual kisses and touches are sinful! for according to St. Thomas, whenever spouses go beyond "the order and mode of reason in the matter of venereal acts" during marital relations, they committed the sin of lust. Notice that St. Thomas says "that if ***anything*** be done in this connection against the dictate of reason's ordering, it will be a sin." He says that "***anything***" that is done

“against the dictate of reason’s ordering” is sinful, and not only *some* things, (as many heretics of our own times claim), and that “lust consists essentially in exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts”, that is, exceeding that which “is most necessary for the common good, **namely the preservation of the human race.**” Since the venereal act “is most necessary for the common good, **namely the preservation of the human race**” it is a direct sin against nature to perform unnatural or non-procreative sexual acts. Thus, according to St. Thomas, since “the use of venereal acts” are permitted for the purpose of procreation, “there is the greatest necessity for observing the order of reason in this matter: so that if anything be done in this connection **against the dictate of reason’s ordering, it will be a sin. Now lust consists essentially in exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts.** **Wherefore without any doubt lust is a sin.**” Therefore, it is obvious from the Natural Law itself that sensual kisses and touches are “exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts” since they are unnecessary and not able to procreate children, which is the purpose of the marital sexual act, according to the teaching of the Church.

St. Thomas continues to expound on this teaching in the following question:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: “I answer that As stated above (Question 153, Article 3), **the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason.** ... Reply to Objection 6. According to a gloss on this passage [Galatians 5:19] **“lust” there signifies any kind of excess.**”

What, then, is excess in the marital act? Again, let’s ask St. Thomas Aquinas.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: “Reply to Objection 5. As a gloss says on this passage, “uncleanness” stands for **lust against nature**... Reply to Objection 6. **We may also reply that “lasciviousness” relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.**”

Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful “**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**” and so, it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. And the infallible word of God of course agrees with this truth of nature, teaching us that: “*The works of the flesh are manifest, which are fornication, uncleanness, immodesty, luxury [lust]... Of the which I foretell you, as I have*

foretold to you, **that they who do such things shall not obtain the kingdom of God.**” (Galatians 5:19, 21)

The main point we can gather from this explanation of St. Thomas that he so eloquently gives to us is that kisses and touches for sensual pleasure is completely unnecessary for procreation of children and serves nothing but a shameful, selfish, sinful and condemned lust. They are therefore mortal sins for both the married and unmarried and are unreasonable and unnatural.

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: “It is a probable opinion which states that a kiss is only venial when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and *pollution* [or ejaculation] is excluded.” – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1140)

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: “Several doctors [of Divinity] maintain that willingly fostering wicked carnal thoughts in order to enjoy oneself is a deadly sin, even without doing the deed. Be sure, however, that kisses, gazes, and fondling, mainly caused by such wicked and lustful thoughts, without anything more, is an even greater sin. ... it is even worse if these kisses do not respect the honesty which is usually kept in public.

“... **Is it a sin to kiss?** I answer that kisses between spouses who maintain the same modesty as the kiss of peace at church, or who do them openly, are without sin. If they do them so immodestly [and lustfully] that I cannot be more precise, it is an abominable deadly sin.”

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): “On behalf of those, then, to whom we apply the names of brothers and sisters, and other designations of relationship, we exercise the greatest care that their bodies should remain undefiled and uncorrupted; for the Logos again says to us, “If any one kiss a second time because it has given him pleasure, [he sins];” adding, “Therefore the kiss, or rather the salutation, should be given with the greatest care, since, if there be mixed with it the least defilement of thought, it excludes us from eternal life.”” (*A Plea for the Christians*, Chapter XXXII.--Elevated Morality of the Christians)

St. Clement of Alexandria (c. 198 A.D.): “Love and the Kiss of Charity. And if we are called to the kingdom of God, let us walk worthy of the kingdom, loving God and our neighbour. But love is not proved by a kiss, but by kindly feeling. But there are

those, that do nothing but make the churches resound with a kiss, not having love itself within. For this very thing, the shameless use of a kiss, which ought to be mystic, occasions foul suspicions and evil reports. The apostle calls the kiss holy. When the kingdom is worthily tested, we dispense the affection of the soul by a chaste and closed mouth, by which chiefly gentle manners are expressed. But there is another unholy kiss, full of poison, counterfeiting sanctity. Do you not know that spiders, merely by touching the mouth, afflict men with pain? And often kisses inject the poison of licentiousness. It is then very manifest to us, that a kiss is not love. For the love meant is the love of God. "And this is the love of God," says John, "that we keep His commandments;" not that we stroke each other on the mouth. "And His commandments are not grievous." But salutations of beloved ones in the ways, full as they are of foolish boldness, are characteristic of those who wish to be conspicuous to those without, and have not the least particle of grace. For if it is proper mystically "in the closet" to pray to God, it will follow that we are also to greet mystically our neighbour, whom we are commanded to love second similarly to God, within doors, "redeeming the time." "For we are the salt of the earth." (*The Paedagogus or Instructor*, Book III, Chapter XI)

About sexual thoughts and fantasies inside and outside of the marital act

It is of the Divine law that a person may never willfully entertain sexual thoughts in his mind, even about his wife, outside of the marital act. The only sexual act the Church allows is the normal, natural, and procreative marital act. Everything else is contrary to the only primary end or intent of the sexual act—the procreation of children. If a person willfully entertains sexual thoughts outside of the marital act or unnecessarily puts himself into sexual temptations when there is no need to, he or she commits a mortal sin.

Consequently, one may not even entertain or consent to sexual thoughts about one's own wife or husband outside of the marital act, but must resist these thoughts or temptations as one would resist the thought of adultery or fornication: "Several doctors [of Divinity] maintain that willingly fostering wicked carnal thoughts in order to enjoy oneself is a deadly sin, even without doing the deed. Be sure, however, that kisses, gazes, and fondling, mainly caused by such wicked and lustful thoughts, without anything more, is an even greater sin. ... it is even worse if these kisses do not respect the honesty which is usually kept in public." (Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*)

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): "But we [Christians] are so far from practising promiscuous intercourse, that it is not lawful among us to indulge even a lustful look. "For," says He [Christ], "he that looks on a woman to lust after her, has

committed adultery already in his heart.” [Matthew 5:28] Those, then, who are forbidden to look at anything more than that for which God formed the eyes, which were intended to be a light to us, and to whom a wanton look is adultery, the eyes being made for other purposes, and who are to be called to account for their very thoughts, how can any one doubt that such persons practice self-control?” (*A Plea for the Christians*, Chapter XXXII.--Elevated Morality of the Christians)

Simply said, women or men are not toys, playthings, or “bunnies” from which to derive sexual stimulation. When women or even one’s own wife are used in sexual fantasies, they are sexually abused, even if they are untouched. Many men rape many women each day and commit adultery, fornication and illicit sexual acts without laying a hand on them. Women also rape men and commit adultery, fornication and illicit sexual acts in this way. These rapes, fornications, illicit sexual acts and adulteries are not marked by physical violence but by psychological warfare. Because a person is often unaware of being used and abused, and because the abuser often does not fathom the real extent of the severity of his crime, this makes these mental and visual rapes/abuses/sexual crimes seem less devastating. Nevertheless, grave sin with all its degradation and death is being committed.

For instance, it would be quite sick for a husband not to resist sexual thoughts about his wife or to continually entertain such thoughts while at work or while on a trip, because while at work or while on a trip there is no chance for him to lawfully quiet his concupiscence and perform the marital act for procreational purposes. That’s why dwelling on such thoughts only would distract him spiritually and temporally and could even lead him into committing other sins, such as masturbation or adultery (in thought as well as in deed). All who do not wish to be damned must thus resist sexual thoughts and temptations outside of the marital act and may not entertain them in anyway.

It is of course one thing to be tempted to have sexual relations with one’s own wife or someone else (which is not sinful) and a whole other thing to consent to having sex with them in one’s thought or mind (which is sinful). Thus, a husband and wife may never consent to any sexual thoughts or fantasies about their spouse outside of the normal and natural marital act. However, that is not to say that it’s licit to think about bad or illicit things or give consent to them during the marital act—as so many evil and heretical people and so-called theologians actually teach today—for that is not what it means. What it means is simply that a person can only fully consent to, and give way to, sexual thoughts and desires (about their spouse) during the sexual act without committing any sin, **so long as these thoughts range within what is lawful, natural, reasonable and necessary for the completion of the marital act to occur.**

St. Thomas Aquinas wonderfully explains this thought process further to us in his *Summa*:

“Accordingly a man who is thinking of fornication, may delight in either of two things: first, in the thought itself [by merely thinking about it but not necessarily giving consent to it or the pleasure derived from it], secondly, in the fornication thought of. Now the delectation [pleasure] in the thought itself results from the inclination of the appetite to the thought; and the thought itself is not in itself a mortal sin; sometimes indeed it is only a venial sin, as when a man thinks of such a thing for no purpose; and sometimes it is no sin at all, as when a man has a purpose in thinking of it; for instance, he may wish to preach or dispute about it.

Consequently such affection or delectation [pleasure] in respect of the thought of fornication is not a mortal sin in virtue of its genus, but is sometimes a venial sin and sometimes no sin at all: wherefore neither is it a mortal sin to consent to such a thought [*it only becomes a mortal sin if one consents to and wants to have the illicit pleasure in the thought*]. In this sense the first opinion is true. But that a man in thinking of fornication [or other unreasonable or sinful sexual acts] takes pleasure in the act thought of, is due to his desire being inclined to this act. Wherefore the fact that a man consents to such a delectation [pleasure], amounts to nothing less than a consent to the inclination of his appetite to fornication [or other sinful sexual acts]: for no man takes pleasure except in that which is in conformity with his appetite. Now it is a mortal sin, if a man deliberately chooses that his appetite be conformed to what is in itself a mortal sin. Wherefore such a consent to delectation [or pleasure] in a mortal sin, is itself a mortal sin, as the second opinion maintains.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, First Part of the Second Part, Q 74, Art. 8)

Thus, if even pleasurable sexual thoughts outside of the marital act of one’s own legitimate spouse is sinful if not fought against, how much more must not the sensual thoughts of one’s neighbor be? If even kisses between married spouses for the purpose of carnal pleasure is condemned as a mortal sin by the Catholic Church, how much more must not the perversions of the marital acts be that so many spouses today practice? **“For to Christians this rule of life is given**, that we should love the Lord Our God with all the heart, with all the soul, and with all the mind, and our neighbor as ourselves... God alone, to find whom is the happiest life, must be worshiped **in perfect purity and chastity... in chaste and faithful obedience, not to gratify passion, but for the propagation of offspring**, and for domestic society.” (St. Augustine, *On the Morals of the Catholic Church*, Chapter 30, Section 62, A.D. 388)

St. Alphonsus, Precepts of the Decalogue, Chapter VI, The Sixth and Ninth Commandments: "1. WHAT IS ONE OBLIGED TO CONFESS IN THE MATTER OF IMPURITY?"

"I will only observe here, in general, that it is necessary to confess not only all the acts, but also improper touches, all unchaste looks, all obscene words, especially when spoken with pleasure, or with danger of scandal to others. It is, moreover, necessary to confess all immodest thoughts.

"Some ignorant persons imagine that they are bound only to confess impure actions: they must also confess all the bad thoughts to which they have consented. Human laws forbid only external acts, because men only see what is manifested externally; but God, who sees the heart, condemns every evil thought: "*Man sees those things that appear; but the Lord beholdeth the heart.*" (I Kings, xvi. 7.) **This holds good for every species of bad thoughts to which the will consents. Indeed, whatever it is a sin to do, it is also in the sight of God a sin to desire.**

"2. WHAT DISTINCTION IS TO BE MADE IN REGARD TO BAD THOUGHTS?"

"I said, thoughts to which the will consents. Hence, it is necessary to know how to determine when a bad thought is a mortal sin, when it is venial, and when it is not sinful at all. In every sin of thought there are three things: the suggestion, the pleasure, and the consent.

"1. The *suggestion* is the first thought of doing an evil action that is presented to the mind. This is no sin; on the contrary, when the will rejects it we merit a reward. "As often," says St. Antonine, "as you resist, so often you are crowned." Even the saints have been tormented by bad thoughts. To conquer a temptation against chastity, St. Bernard threw himself among thorns, St. Peter of Alcantara cast himself into an icy pool. ... St. Catharine of Siena was once assailed by the devil for three days with impure temptations; after the third day our Lord appeared to her in order to console her. She said to him: "Ah, my Saviour, where hast Thou been these three days?" He replied: "I was in your heart to give you strength to resist the temptation by which you were attacked." He then showed her that her heart had become purer than it was before.

"2. After the suggestion comes the *pleasure*. [Generally] **When a person is not careful to banish the temptation immediately, but stops to reason with it, the thought instantly begins to delight him, and give him pleasure, and thus draws the person on to give his consent to it.** As long

as the will withholds the consent, the sin is only venial, and not mortal. **But if the soul does not then turn to God, and make an effort to resist the pleasure, it will easily go on to give its consent.** "Unless," says St. Anselm, **"a person repel the pleasure, it passes into consent, and kills the soul."** A woman who had the reputation of a saint was tempted to sin with one of her servants; she neglected to banish the thought instantly, and so in her heart consented, and fell into sin, but only in thought. She afterwards fell into a more grievous sin, for she concealed in confession the complacency she had taken in the bad thought, and died miserably. But because she was believed to be a saint, the bishop had her buried in his own chapel. On the morning after her burial she appeared to him, enveloped in flames, and confessed, but without profit, that she was damned on account of the bad thought to which she had consented.

"3. The soul loses the grace of God and is condemned to hell the instant a person consents to the desire of committing sin, or delights in thinking of the immodest action as if he were then committing it. This is called *morose delectation*, which is different from the sin of desire.

"My dear Christians, be careful to banish these bad thoughts, by instantly turning for help to Jesus and Mary. He who contracts the habit of consenting to bad thoughts exposes himself to great danger of dying in sin, for the reason that it is very easy to commit sins of thought. In a quarter of an hour a person may entertain a thousand wicked desires, and for every evil desire to which he consents he deserves hell.

At the hour of death the dying cannot commit sins of action, because they are unable to move; but they can easily indulge sins of thought, and the devil suggests every kind of wicked thought and desire to them when they are in that state. St. Eleazar, as Surius relates, was so violently and frequently tempted by bad thoughts at the hour of death, that he exclaimed: "Oh, how great is the power of the devils at the hour of death!" The saint, however, conquered his enemies, because he was in the habit of rejecting bad thoughts; but woe to those who have acquired a habit of consenting to them! Father Segneri tells us of a man who during his life had often consented to bad thoughts. At the hour of death he confessed his sins with great compunction, so that every one regarded him as a saint; but after death he appeared and said that he was damned; he stated that he made a good confession, and that God had pardoned all his sins; but before death the devil represented to him that, should he recover, it would be ingratitude to forsake the woman who loved him so much. He banished the first temptation: a second came; he then delayed for a little, but in the end he rejected it: he was assailed by a third temptation, and consented to it. Thus, he said, he had died in sin, and was damned." (*The complete ascetical*

Foreplay is intrinsically evil

The Catholic Church teaches that foreplay between spouses is intrinsically evil. Hence, any sexual activity that cannot procreate if procreation were possible is intrinsically evil and thus a mortal sin.

Tobias 8:9 “And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity [children], in which thy name may be blessed for ever and ever.”

Therefore, any sexual activity between spouses for any purpose outside of sexual intercourse is intrinsically evil because any such sexual activity cannot procreate even if the wife was fertile and hence the primary motive of procreation cannot be present.

“They seek a warmth and sexual lust that will perish and love flesh that will be eaten by worms. ... When the couple comes to bed, my Spirit leaves them immediately and the spirit of impurity approaches instead because they only come together for the sake of lust and do not discuss or think about anything else with each other.... **Such a married couple will never see my face unless they repent.**” (Jesus Christ speaking to St. Bridget – Excerpt from *The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26)

Saint Augustine of Hippo, in his moral treatise ‘On the Good of Marriage,’ writes on the subject of sexual intercourse within marriage.

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11, A.D. 401: “... nor be changed into that use which is against nature, on which the Apostle could not be silent, when speaking of the excessive corruptions of unclean and impious men.... by changing the natural use into that which is against nature, which is more damnable when it is done in the case of husband or wife.”

The expression ‘*that use which is against nature*’ refers to unnatural sexual acts, such as oral, anal, or manual sex (masturbation). Saint Augustine condemns such acts unequivocally. He even states that such unnatural sexual acts are more damnable (i.e. even more serious mortal sins) when these take place within marriage. The reason why is that God is even more offended by a sexual mortal sin that takes place within the Sacrament of

Marriage, since this offense is not only against nature, but also against a Holy Sacrament. “So then, of all to whom much has been given, much will be required. And of those to whom much has been entrusted, even more will be asked.” (Luke 12:48)

Gratian, *Medieval Marriage Law*: “Also, Jerome, [on Ephesians 5:25]: C. 14. The procreation of children in marriage is praiseworthy, but a prostitute’s sensuality is damnable in a wife. So, as we have said, the act is conceded in marriage for the sake of children. But the sensuality found in a prostitute’s embraces is damnable in a wife.”

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 12, A.D. 401: “For, whereas that natural use, when it pass beyond the compact of marriage, that is, beyond the necessity of begetting, is pardonable in the case of a wife, damnable in the case of an harlot; that which is against nature is execrable when done in the case of an harlot, but more execrable in the case of a wife.... But, when the man shall wish to use the member of the wife not allowed for this purpose, the wife is more shameful, if she suffer it to take place in her own case, than if in the case of another woman.”

In this passage, St. Augustine first compares natural and normal sexual relations within marriage done out of impure desires to the same natural sexual acts outside of marriage. He teaches that having natural and normal sexual relations within marriage, when done to satisfy a somewhat impure desire, is pardonable, that is, a venial sin, but that natural sexual relations outside of marriage is damnable, which means a mortal sin. Then St. Augustine goes on to consider ‘*that which is against nature*,’ that is, unnatural sexual acts such as oral and anal sex, foreplay, kisses and touches for sensual pleasure, and masturbation of self or of spouse. He condemns such unnatural sexual acts as ‘*execrable*’ (utterly detestable, abominable, abhorrent). Therefore these acts are among the worst of the sexual mortal sins. He also teaches that unnatural sexual acts within marriage, far from being permitted because they take place within marriage, are even worse, calling them ‘*even more execrable*,’ than the same unnatural sexual acts outside of marriage. Again, this is because the sin is not only against nature, but against a Holy Sacrament instituted by Christ Himself for the sake of our salvation.

Therefore, unnatural and non-procreative sexual acts do not become permissible when these take place within marriage. Instead, **unnatural sexual acts are made even more sinful when they take place within marriage because they offend against both nature and a Holy Sacrament.**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 8: “And since the man who is too ardent a lover of his wife acts counter to the good of marriage if he use her indecently, although he be not unfaithful, he may in a sense be called an adulterer; and even more so than he that is too ardent a lover of another woman.”

Notice in the quote above that St. Thomas held sexual sins within marriage to be worse than adultery, because the act occurs within marriage. He did not teach that all sexual acts between a husband and wife are moral as many perverted “Catholics” nowadays do.

The phrase ‘*if he use her indecently*’ refers to unnatural sexual acts within marriage. This is clear because the good of marriage emphasized by St. Thomas is the procreation of children (*Summa Theologica*, II-II, Q. 154, Art. 2). St. Thomas could not be referring to natural marital relations when he says ‘*if he use her indecently*’ because even natural marital relations done with some disorder of desire still retains the procreative function. But unnatural sexual acts lack this meaning, and so are contrary to the good of marriage. **The use of unnatural sexual acts within marriage is therefore worse than adultery.**

St. Thomas again condemns this same type of act later in the same question.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 12: “Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is more grievous if the abuse regards the ‘*vas*’ [the woman] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances.”

First, the word ‘*vas*’ is Latin for vessel, referring to the use of other bodily orifices for sexual acts. If a husband treats his wife lustfully or inordinately during natural marital relations, (or if he sees his wife as a mere sexual object given him to satisfy his lust) he sins. But he commits a more grievous offense, which is called “abuse” by St. Thomas, if he sins by committing unnatural sexual acts (that is, using any part of the body as a ‘vessel’ or ‘means’ for achieving sexual arousal). Here St. Thomas explicitly (but in discrete language) condemns the sin of unnatural sexual acts within marriage.

Second, it is clear (in the quote from article 8 above) that St. Thomas taught that a married couple is not justified in committing any unnatural sexual acts whatsoever within marriage. Otherwise, he would not have taught that a man who is too ardent a lover of his wife commits a sin that is like adultery and yet worse than adultery. Therefore, those who

claim that there are no sins for a husband and wife having sexual relations with each other are in error.

Third, neither does St. Thomas even consider the absurd argument that acts which are intrinsically evil and gravely immoral by themselves could become good and moral when combined in some way with natural marital relations open to life. If this were the case, St. Thomas could not have compared a man who is too ardent a lover of his wife to an adulterer. For if he took the position of certain heretical modern-day commentators, he would have to say that a husband's ardent love would be entirely justified, as long as "the semen are not misdirected." Notice that St. Thomas takes no such position. He does not sum up the marital act as merely the proper direction of semen, as so many persons teach today.

In fact, the Angelic doctor, St. Thomas Aquinas, defines lust in the following manner:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 3: "I answer that, The more necessary a thing is, the more it behooves one to observe the order of reason in its regard; wherefore the more sinful it becomes **if the order of reason be forsaken**. Now the use of venereal acts, as stated in the foregoing Article, is most necessary for the common good, namely the preservation of the human race. Wherefore there is the greatest necessity for observing the order of reason in this matter: so that if anything be done in this connection **against the dictate of reason's ordering, it will be a sin. Now lust consists essentially in exceeding the order and mode of reason in the matter of venereal acts. Wherefore without any doubt lust is a sin.**"

According to St. Thomas, whenever spouses go beyond "the order and mode of reason in the matter of venereal acts" during marital relations, they committed the sin of lust. St. Thomas continues to expound on this teaching in the following question:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: "I answer that As stated above (Question 153, Article 3), **the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason.** ... Reply to Objection 6. According to a gloss on this passage [Galatians 5:19] **"lust" there signifies any kind of excess.**"

What, then, is excess in the marital act? Again, let's ask St. Thomas Aquinas.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 1: “Reply to Objection 5. As a gloss says on this passage, "uncleanness" stands for **lust against nature**... Reply to Objection 6. **We may also reply that "lasciviousness" relates to certain acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth.**”

Notice that St. Thomas even rejects as lascivious and unlawful “**acts circumstantial to the venereal act, for instance kisses, touches, and so forth**” and so, it is clear that St. Thomas taught that all non-procreative and unnecessary sexual acts are sinful and against nature. And the infallible word of God of course agrees with this truth of nature, teaching us that: “*The works of the flesh are manifest, which are fornication, **uncleanness, immodesty, luxury [lust]**... Of the which I foretell you, as I have foretold to you, **that they who do such things shall not obtain the kingdom of God.**” (Galatians 5:19, 21)*

In order for a sexual act to be moral, each act must be natural, marital, and procreative. When considering whether or not an act is natural, marital, and procreative, each sexual act must be considered by itself. One cannot combine or string together several sexual acts, where only some are open to life, and then justify one act by combination with another act. One cannot precede, combine, or follow an act of natural marital relations with a sexual act that is unnatural or not open to life, and then justify one by the other. Indeed, “**There would be no adulteries, and debaucheries, and prostitution of women, if it were known to all, that whatever is sought beyond the desire of procreation is condemned by God.**” (Lactantius, *The Divine Institutes*, Book V, Chapter VIII, A.D. 307)

Therefore the excuse that some spouses must perform sexual activities outside of normal and natural sexual intercourse as a preparation for sexual intercourse is condemned by the Church. It is a sinful excuse that allows spouses to perpetuate their sexual perversions by sexually abusing their body parts that have nothing whatsoever to do with procreation. If people practice any variation of foreplay, they will without a doubt be cast to Hell to suffer and burn for all eternity.

Ephesians 5:3-12 “But fornication, and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints: Or obscenity, or foolish talking, or scurrility, which is to no purpose; but rather giving of thanks. For know you this and understand, that no fornicator, or unclean, or covetous person (which is a serving of idols), hath inheritance in the kingdom of Christ and of God. Let no man

deceive you with vain words. For because of these things cometh the anger of God upon the children of unbelief. Be ye not therefore partakers with them. For you were heretofore darkness, but now light in the Lord. Walk then as children of the light. For the fruit of the light is in all goodness, and justice, and truth; Proving what is well pleasing to God: And have no fellowship with the unfruitful works of darkness, but rather reprove them. For the things that are done by them in secret, it is a shame even to speak of.”

Oral and anal sex and stimulation is intrinsically evil and against the Natural Law

St. Barnabas, *Letter of Barnabas*, Chapter 10:8, A.D. 74: “**Moreover, he [Moses] has rightly detested the weasel [Leviticus 11:29]. For he means, ‘Thou shalt not be like to those whom we hear of as committing wickedness with the mouth through uncleanness [oral sex]; nor shalt thou be joined to those impure women who commit iniquity with the mouth with the body through uncleanness.’**” (Chapter X.--Spiritual Significance of the Precepts of Moses Respecting Different Kinds of [Forbidden] Food)

Very simply, the mouth and the anus have a purpose. Nature tells us that God made the mouth for the intake of food and drink, and the anus for the excretion of feces. Moreover, nature tells us that if we begin to use the mouth and the anus in improper ways, then bodily infection, disease, and death may be the result.

St. Augustine, *On The Good of Marriage*, Section 11-12, A.D. 401: “For necessary sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is alone worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children] no longer follows reason, but lust.** ... [And] they [must] not turn away from them the mercy of God... **by changing the natural use into that which is against nature, which is more damnable when it is done in the case of husband or wife.** Of so great power is the ordinance of the Creator, and the order of creation, that... **when the man shall wish to use a body part of the wife not allowed for this purpose, the wife is more shameful, if she suffer it to take place in her own case, than if in the case of another woman.**”

Saint Alphonsus Ligouri, proclaimed *Doctor of the Church* in 1871, was the founder of the Redemptorists and one of the Church’s greatest moral theologians. St. Alphonsus,

answering all those perverse persons who claim that one may perform anal sex or that this evil act is only a venial sin, writes: “[Q.] Whether a man sins mortally by beginning intercourse in the posterior receptacle (the anus), so as to consummate it afterwards in the appropriate receptacle (the vagina)?” The answer given to that question is: “... it is more generally and truly affirmed [to be a mortal sin] by [theologians], because coitus itself of this kind (even if without insemination) is true sodomy, although not consummated, just as copulation in the natural vessel of another woman is true fornication, even if insemination does not take place.” **Thus, it is clear that St. Alphonsus Liguori’s teaching correspond perfectly with the Natural Law, which teaches that any kind of anal penetration is a mortal sin and an intrinsically evil act that can never be excused.**

St. Theodore of Tarsus (A.D. 602-690), Archbishop of Canterbury, in *The Penitential of Theodore*, which is based directly on his teachings written down by his pupil, says the following concerning these evil sins: “He who ejaculates into the mouth of another shall do penance for seven years; this is the worst of evils.’ Elsewhere it was his judgment that both participants in the offense shall do penance to the end of life; or twelve years, or as above seven.” (*The Penitential of Theodore*, Chapter 2, Of Fornication)

And, as we have seen, St. Thomas Aquinas brands as an unnatural sin the behavior of a man and woman who “do not observe the right manner of copulation”. But he adds that such a sin “is more grievous if the abuse regards the receptacle (vas) than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances”. The only “fitting receptacle” was of course the wife’s vagina. Any place else was called an “unfitting receptacle” (vas indebitum). “Lastly comes the sin of not observing the right manner of copulation, which is **more grievous** if the abuse regards the ‘vas’ [vessel, orifice] than if it affects the manner of copulation in respect of other circumstances.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 12)

Among other early condemnations of birth prevention and unnatural sexual acts are the first century *Letter of Barnabas*, the holy Apostle and Saint of Jesus Christ who was born in Cyprus and died in Salamis in around 61 A.D., which denounces the wicked practice of “those impure women who commit iniquity with the mouth [oral sex] with the body through uncleanness” (*Barnabas* X, 8) and of having intercourse while making conception impossible. Another important writing concerning this topic is the mid-second century *Apology* of St. Justin the Martyr (c. 100-165 A.D.) who describes the marital problems of a young Christian convert. Her evil husband tried to satisfy his sexual urges by copulating with her “against the law of nature and against what is right.” Her family prevailed on her

to remain with the man for a while, but finally she could not tolerate his morals and left him. Justin praises her conduct in refusing to participate in the man's "impious conduct" (*Apologia II*, 1).

In the canons of John the Faster, Patriarch of Constantinople, we find that:

"If someone commits sodomy upon his wife, he is penanced for eight years, eating dry foods after the ninth hour, and doing two hundred prostrations." (*The Canons of John the Faster*, Canon 35, Interpretation, A.D. 580)

Another translation reads:

"If any man perform arseneocotia upon his wife, he shall be penanced for eight years, faring the while with xerophagy after the ninth hour and doing two hundred metanies daily." (Ibid)

"Arseneocotia" is a term used quite often in the ancient canons to refer to male homosexual behavior (oral and anal sex), but here it refers specifically to such acts being performed upon a wife. Compare this to the penance for bestiality from John:

"If any man lie with a beast many times, when he has a wife, he shall be penanced eight years; but if he had no wife, and did so only once or twice or three times at the most, he shall be penanced three years, with xerophagy [or, more explicitly speaking, with only bread and water] after the ninth hour and doing three hundred metanies." (Ibid)

The penance for committing sodomy on the wife is greater than for an unmarried man to commit bestiality! That really tells you how the Church views this vile act. It is totally degrading to the wife, making her a beast, or even less than one.

The Interpretation (by Nikodemus) of *The Canons of John the Faster* (580 A.D.) explains this fact in further detail: "Note that in the Canons of the Faster, from a manuscript codex which was found, sodomy has the following divisions: sodomy is of two types, either committed upon women, when men fall with them into that which is against nature, or committed upon men. Another division is that, among men, one commits the act, while the other suffers the act, while another both commits and suffers the act. The worst sin is for someone to both commit and suffer the act. And for someone to commit the act upon a woman that is not his wife is worse than committing it with men. **But for someone to**

commit it upon his own wife is worse than committing it upon a woman who is not his wife. For these things then, we conclude that, the married couple which falls into that which is against nature, is penanced more heavily than a sodomist committing it upon another man or upon a woman who is not his wife.”

Other testimonies of the truth that sodomitical acts are damnable and inherently sinful and even comparable to the crime of murder, is found in Canon 7 and 87 of the Canons of St. Basil the Great (c. 329-379 A.D.), and it shows us how the Church views such perverted sexual acts:

St. Basil the Great, Bishop, Confessor and Doctor of the Church: “**Sodomists and bestialists and murderers and sorcerers and adulterers and idolaters deserve the same condemnation...** for they have surrendered themselves to Satan...” (*The Canons of St. Basil the Great*, Canon 7)

St. Basil the Great, Bishop, Confessor and Doctor of the Church: “**But how many other forms of impure passions the school of demons invented, but Holy Writ does not even refer to, being averse to sullyng its fair character by naming shameful things, but merely alluding to them in general terms, as St. Paul the Apostle says: "But fornication, and all other filth, or covetousness, let it not even be named among you, as becometh saints" (Eph. 5:3), comprehending under the noun "filth" the unspeakable doings of sodomy and those of females too, so that silence does not by any means afford a license to lovers of pleasures.** As for me, however, I say that the Legislator did not even remain silent concerning these matters either, but in fact very vehemently prohibited such things.” (*The Canons of St. Basil the Great*, Canon 87)

The Interpretation of Canon 7 states: “As for adultery, sodomy [anal and oral sex], and bestiality, the Fathers canonized these sins doubly more than fornication, or, more expressly, each of them eighteen years, because the sin involved in them is also double. ... **As for sodomy, on the other hand, and bestiality (or sexual intercourse with beasts), in these too besides the unlawful pleasure they afford, there is an actual injustice done to what is strange or unnatural, or, more explicitly speaking, they violate the laws of nature, in that they are sins contrary to nature.** The number of years for each of these sinful deeds has likewise been economically fixed like those for fornication, but doubly as many: that is to say, in other words, adulterers are to spend six years in weeping outside the church, and so are those guilty of

sodomy and of bestiality; they are to listen for six years, and to kneel for six years more, and then they are to commune.”

The anus or mouth is clearly not intended for procreation. Such acts are against the nature of sex itself – oral or anal sex serves no purpose of nature – it cannot lead to the begetting of a child. Its only purpose is for base, filthy, physical pleasure. Such acts do not in any way fit into the nature of the Christian who has undergone the washing of regeneration and has given himself to the natural end that God originally intended for us – to be glorified and united with Him. Such acts, as the Canons show, make us like animals and keep us mired in merely physical pleasures. They are against nature in every way.

The mouth and the anus were not made to stimulate the genital organs. Nothing could be more evident than this fact. Catholic Tradition and the Natural Law clearly teach us that oral and anal stimulation are sinful, lustful acts and deviant sexual behavior. Those who promote such perversions or believe them to be not sinful are guilty of the mortal sin of heresy for denying the Natural Law and, as such, are outside the Catholic Church.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 20, A.D. 419: “God forbid that a man who possesses faith should, when he hears the apostle bid men love their wives, [Col. 3:19] love that carnal concupiscence in his wife which he ought not to love even in himself; as he may know, if he listens to the words of another apostle: "Love not the world, neither the things that are in the world. If any man love the world, the love of the Father is not in him. For all that is in the world, the lust of the flesh, and the lust of the eyes, and the pride of life, is not of the Father, but is of the world. And the world passes away, and the lust thereof: but he that does the will of God abides for ever, even as also God abides for ever." [1 John 2:15-17]. . . . Now this concupiscence, this law of sin which dwells in our members, to which the law of righteousness forbids allegiance, saying in the words of the apostle, "Let not sin, therefore, reign in your mortal body, that you should obey it in the lusts thereof; neither yield your members as instruments of unrighteousness unto sin:" [Rom. 6:12-13]. . . . But what in this action does it effect, unless it be its evil and shameful desires? For if these were good and lawful, the apostle would not forbid obedience to them, saying, "Let not sin therefore reign in your mortal body, that you should obey the lusts thereof." [Rom. 6:12] He does not say, that you should have the lusts thereof, but that you should [not] obey the lusts thereof; in order that (as these desires are greater or less in different individuals, according as each shall have progressed in the renewal of the inner man) we may maintain the fight of holiness and chastity, for the purpose of withholding obedience to these [evil

and shameful] lusts.”

Evil theologians say sodomy between spouses is not mortally sinful

The worst mortal sin in regard to forbidden sexual activity between spouses is sodomy (also known as the sin of Sodom), which is one of the four sins that cry out to God for vengeance.

Penny Catechism (A Catechism of Christian Doctrine), 16th century: “**Q. 327. Which are the four sins crying to heaven for vengeance?** A. The four sins crying to heaven for vengeance are: 1. Wilful murder (*Gen. iv*); 2. The sin of Sodom (*Gen. xviii*); 3. Oppression of the poor (*Exod. ii*); 4. Defrauding laborers of their wages (*James v*).”

Yet in spite of this dogmatic teaching on morals, Fr. Heribert Jone, in every edition of his book *Moral Theology* from 1929 onwards, teaches that a husband can sodomize his wife and his wife can allow it and neither commit mortal sin as long as he consummates his act naturally with the intention to procreate. And the pervert Jone teaches that this act is not sodomy at all because the husband does not spill his seed when sodomizing his wife. Note that the term “imperfect sodomy” used by Fr. Jone means the mortal sin of sodomy between persons of the opposite sex, and “perfect sodomy” is the mortal sin of sodomy between those of the same sex.

Moral Theology, Fr. Heribert Jone, 1951: “**I. Imperfect Sodomy**, i.e., rectal intercourse, is a grave sin when the seminal fluid is wasted: Excluding the sodomitical intention it is neither sodomy nor a grave sin if intercourse is begun in a rectal manner with the intention of consummating it naturally or if some sodomitical action is posited without danger of pollution...” (“3. The Sins of Married People,” Section 757)

Hence the pervert Fr. Jone says that rectal intercourse between a husband and wife is not a grave sin as long as the husband does not spill his seed when sodomizing his wife. And according to the pervert Fr. Jone, this is not even sodomy! One must ask, then, “What is it?” and “What is the purpose of this filthy and perverted act?” It is sodomy, plain and simple! And the purpose is to mock God and to degrade and disgrace the wife. Not only is this sodomitical act by the spouses contrary to nature and cries out to God for vengeance, but it is also physically destructive to the health of both spouses.

However, Fr. Jone contradicts his above teaching within his same book. In Section 230 he gives the correct definition of sodomy as follows.

Moral Theology, Fr. Heribert Jone: “230. – II. Sodomy. 1. Definition. Sodomy is unnatural carnal copulation either with a person of the same sex (perfect sodomy) or of the opposite sex; the latter of heterosexual sodomy consists in rectal intercourse (imperfect sodomy). Either kind of sodomy will be consummated or non-consummated according as semination takes place or not.”

Therefore, whether the seed is spilled during sodomy or not, it is still sodomy, but one is called consummated sodomy and the other is non-consummated sodomy. Hence in Section 230 he correctly teaches that a husband who sodomizes his wife but does not consummate the sodomy is still guilty of sodomy, which he correctly classifies as non-consummated sodomy. His teaching in this section contradicts what he teaches in Section 757 when he says that the husband’s non-consummated sodomy is not sodomy at all. Nature itself tells even a pagan that any form of rectal intercourse for any reason as well as any kind of sexual activity outside what is necessary for procreation is intrinsically evil and selfish.

Since people are so degraded and consumed by sins of impurity nowadays, most of them do not know that the word “*Sodomy*” actually refers to **all non-procreative sexual acts**. *Wikipedia* explains that “Sodomy is generally anal or oral sexual activity between people or sexual activity between a person and a non-human animal (bestiality), but may also include any non-procreative sexual activity. ... Sodomy laws in many countries criminalized not only these behaviors, but other disfavored sexual activities as well. In the Western world, however, many of these laws have been overturned or are not routinely enforced.” Indeed, since the western world have become so degraded in their morals in the last 50 years, the millennial teaching of the Natural Law that non-procreative sexual acts are banned and sinful had to go – in order to satisfy the perverts.

Contrary to many perverted “Catholics” who claim that only anal sex is sodomy and that this act alone is banned by the Church (or that this act is only forbidden if it is consummated in that way), while other sodomitical acts, such as oral sex, are lawful to perform—this definition of sodomy also proves that even the western world considered not only anal sex an evil and sodomy, but also other sexual acts that were not able to procreate in themselves. Only in this end time apostasy did God allow the formerly Christian people to fall into such a diabolical mind frame that they even dared to claim that non-procreative sexual acts are actually allowed by God and His Church!

Merriam Webster's Dictionary also confirms that Sodomy is “Noncoital carnal copulation [that is, all sexual acts apart from the normal, natural and procreative marital act]. Sodomy is a crime in some jurisdictions. ... Other sodomy laws proscribe a variety of other forms of sexual contact and apply even to married couples. No such regulations are found in the law codes of Denmark, France, Italy, Sweden, The Netherlands, or Switzerland, among other countries. The Wolfenden committee in Britain and the American Law Institute recommended abolition of criminal penalties for sodomy, except in cases involving violence, children, or public solicitation. This position was adopted in England in 1967 and has been adopted in many U.S. states as well.”

It is a sad thing that the world and so called Catholics have fallen into such a state of degradation that one is even forced to have to remark on such obvious truths from the Natural Law that all people know about. In marriage the husband and wife face the ever-present temptation to sin by seeking sexual pleasure with each other. However, as we have seen, the Catholic Church have always condemned the evil perversity of all unnatural sexual acts within or without marriage. Because the Church's members understood the evil of such acts in former times, it was more common to see holy pictures depicting the fact that those wretched people who committed “sins of lust within the holy state of Matrimony” were especially guilty of the brutal scourging and crucifixion of Our Lord Jesus Christ. A good example demonstrating this was pictures of a Roman soldier beating Jesus with a whip with the caption saying that: “Christ expiated sins of the flesh by enduring the merciless scourging at the pillar.” And that: “Sins of lust within the holy state of Matrimony play their cruel part in these sufferings of our Divine Savior.” In truth, married people are especially guilty for the torture and crucifixion of Our Lord Jesus Christ since their sin is not only against the Natural Law, but also against the Holy Sacrament of Marriage instituted by Our Lord.

And it should come as no surprise to those who heed the words of the Blessed and Ever Virgin Mary who said that massive immorality prevailed among most priests in 1846 and that their behavior “will put an end to faith little by little”, which we are now seeing being fulfilled before our eyes.

Our Lady of La Salette (1846), in a Revelation approved by the Church spoke, saying: “The priests, ministers of my Son, the priests, by their wicked lives, by irreverence and their impiety in the celebration of the holy mysteries, by their love of money, their love of honors and pleasures, **the priests have become cesspools of impurity**... The chiefs, the leaders of the people of God have

neglected prayer and penance, and the devil has bedimmed their intelligence. They have become wandering stars which the old devil will drag along with his tail to make them perish... In the year 1864, Lucifer together with a large number of demons will be unloosed from hell; they will put an end to faith little by little, even in those dedicated to God. They will blind them in such a way, that, unless they are blessed with a special grace, these people will take on the spirit of these angels of hell; several religious institutions will lose all faith and will lose many souls... Evil books will be abundant on earth and the spirits of darkness will spread everywhere a universal slackening in all that concerns the service of God... **Rome will lose the faith and become the see of Antichrist... The Church will be in eclipse, the world will be in dismay...**

To those who have attentively read the Book of Lamentations, it should come as no surprise that God's chosen people have yet again returned to their own vomit of paganism and the sins of Sodom. "*And the iniquity of the daughter of my people is made greater than the sin of Sodom, which was overthrown in a moment.*" (Lamentations 4:6) Sad to say, "But those who, giving the rein to lust, either wander about steeping themselves in a multitude of debaucheries, **or even in regard to one wife not only exceed the measure necessary for the procreation of children, but with the shameless license of a sort of slavish freedom heap up the filth of a still more beastly excess**, such men do not believe it possible that the men of ancient times used a number of wives with temperance, looking to nothing but the duty, necessary in the circumstances of the time, of propagating the race; and what they themselves, who are entangled in the meshes of lust, do not accomplish in the case of a single wife, they think utterly impossible in the case of a number of wives." (St. Augustine, *On Christian Doctrine*, Book III, Chapter 19, Section 28.--Wicked Men Judge Others by Themselves, A.D. 397)

Marital relations during a woman's infertile period should be avoided

As recorded in the Old Testament Scripture and in order to increase even more virtue and grace in God's chosen people, God defined most exquisite laws about when and how marital relations are to be performed. For instance, He commanded that the woman shall be considered unclean at the time of her infertile monthly cycle and also seven days after it, thus prohibiting marital relations during the infertile monthly period. A woman's menstrual cycle is about 28 days long, and the menstrual phase is about 5 days. Adding 7 days after the menstrual phase in accordance with God's word would mean that a woman should remain chaste for 12 days out of 28 days during her menstrual cycle.

The Holy Bible, Leviticus 15:19-28 “The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days. Every one that toucheth her, shall be unclean until the evening. And every thing that she sleepeth on, or that she sitteth on in the days of her separation, shall be defiled. He that toucheth her bed shall wash his clothes: and being himself washed with water, shall be unclean until the evening. Whosoever shall touch any vessel on which she sitteth, shall wash his clothes: and himself being washed with water, shall be defiled until the evening. If a man copulateth with her in the time of her flowers, he shall be unclean seven days: and every bed on which he shall sleep shall be defiled. The woman that hath an issue of blood many days out of her ordinary time, or that ceaseth not to flow after the monthly courses, as long as she is subject to this disease, shall be unclean, in the same manner as if she were in her flowers. Every bed on which she sleepeth, and every vessel on which she sitteth, shall be defiled. Whosoever toucheth them shall wash his clothes: and himself being washed with water, shall be unclean until the evening. If the blood stop and cease to run, she shall count seven days of her purification.”

This means that God commanded the man and his wife to only have marital relations on the days that are most favorable for begetting children. This was practiced and followed by the Jews many thousands of years before the medical knowledge was learned that conception do not normally occur during these time periods, thus showing us, once again, that the Christian God is the One and only true God who possess all knowledge in Heaven and on Earth. May the Holy Trinity be blessed for all eternity! By commanding such wondrous laws that inspires to perfection, God limited the time a couple could have marital relations, thus decreasing their carnal temptations. For what reason did he do this, someone might ask? The answer is very simple, for it is very obvious that a man or a woman who have sex often will be tempted either to start loving the sexual pleasure or to commit various sexual sins or to have sex with other people that they are not married with, while people who are completely chaste or who have sex very seldom will be stronger in resisting unclean temptations. Sexual pleasure is easier to get addicted to than most drugs, and so, it is very important to guard oneself from being overcome by it. This teaching from the Holy Bible clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act during a woman’s infertile period.

St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 21, Section 43, A.D. 421: “It, [conjugal chastity] too, combats carnal concupiscence lest it exceed the proprieties of the marriage bed; it combats lest concupiscence break into the time agreed upon by the spouses for prayer. If this conjugal chastity possesses such great power and is

so great gift from God that it does what the matrimonial code prescribes, it combats in even more valiant fashion in regard to the act of conjugal union, lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring. **Such chastity abstains during menstruation and pregnancy, nor has it union with one no longer able to conceive on account of age. And the desire for union does not prevail, but ceases when there is no prospect of generation. ...** there must be warfare against evil of concupiscence, which is so evil it must be resisted in the combat waged by chastity, lest it do damage.”

If spouses wish to nurture virtue, and if there is a mutual consent for abstaining from marital relations, then both husband and wife can separate from each other any amount of time they decide in order to cultivate virtue and evangelical perfection. By God’s holy inspiration, we pray and beg that all may consider to do this from time to time.

1 Corinthians 7:1-10 “Now concerning the thing whereof you wrote to me: It is good for a man not to touch a woman. But for fear of fornication, let every man have his own wife, and let every woman have her own husband. Let the husband render the debt to his wife, and the wife also in like manner to the husband. The wife hath not power of her own body, but the husband. And in like manner the husband also hath not power of his own body, but the wife. **Defraud not one another, except, perhaps, by consent, for a time, that you may give yourselves to prayer;** and return together again, lest Satan tempt you for your incontinency. But I speak this by indulgence, not by commandment. For I would that all men were even as myself: but every one hath his proper gift from God; one after this manner, and another after that. But I say to the unmarried, and to the widows: It is good for them if they so continue, even as I. But if they do not contain themselves, let them marry. For it is better to marry than to be burnt. But to them that are married, not I but the Lord commandeth, that the wife depart not from her husband.”

Many Christian writers have written about the depth of love existing between those blessed and holy spouses who renounce marital intercourse, in order to try to help and inspire married people to seek the higher spiritual things. Stories about loving spouses in sexless or spiritual marriages appears from the beginning of the Church. In one story the bones of a spouse who had lived in a spiritual marriage moved over to make room for her husband’s recently deceased body and in another story a wife’s corpse was embraced by her departed husband’s arm when she was placed in the tomb. In truth, such couples perceived their lives of sexual abstinence as an anticipation of Heaven. Denying their sensual and fallen nature, they embraced a state of spiritual holiness and loved each other in a perfect and

true love, rather than in an impure and selfish love that, sad to say, almost all of humanity now does. Ida of Boulogne (1040–1113) endured rather than enjoyed marital relations and Waletrude “abhorred sexual relations, though she loved her husband in a spiritual way”.

In answering the question, “Whether carnal intercourse is an integral part of this sacrament [of Matrimony]?” St. Thomas Aquinas replied: “A sacrament by its very name denotes a sanctification. But matrimony is holier without carnal intercourse... Therefore carnal intercourse is not necessary for the sacrament.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 42, Art. 4)

Gratian, *Medieval Marriage Law* 32.1.11: “Hence Augustine writes, in *Against Julian*, I: ‘True marriage does not consist in mere intercourse between a male and a female. Contrary to your raving, true marriage does not consist merely of intercourse between a male and a female, although, without that, marriages could not procreate children. Other elements are essential to marriage, and these distinguish marriage from adultery. For example, fidelity to the conjugal yoke, actions directed to the procreation of children, and (here is the greatest difference) the good use of something evil, that is, the good use of carnal desire, something which the adulterer misuses.’ Gratian: ‘The goods he commends here must be distinguished from their misuse.’”

Path to purity and perfection

An honest person should now be able to see clearly that “the devil has power” over all those who come together in the marital act for the sake of fleshly lust. St. Raphael the Archangel, one of the seven archangels that stand before God’s throne, reveals what God’s will is for spouses in the use of the marital act:

“Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power. ... And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said] And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.” (Tobias 6:16-17, 22; 8:9)

According to God's holy will, spouses are to engage in the marital act for the "love of posterity" (children), not for lust. No, contrary to what most people today say, the Holy Bible is clear that spouses are to come together "only for the love of posterity" if they want to please Our Lord Jesus Christ. The Holy Word of God in the Bible is indeed true when it says that "the devil has power" over all spouses who come together for the purpose of gratifying their fleshly pleasures, giving "themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding".

The goal of every true Catholic is to be a Saint. That means they must strive to be perfect and holy as God is perfect and holy. "*Be you therefore perfect, as also your heavenly Father is perfect.*" (Matthew 5:48) "*It is written: You shall be holy, for I am holy.*" (1 Peter 1:16)

In this path to perfection, the lustful aspect, the love of the momentary pleasure of the flesh is fought against, conquered, and thus utterly despised. "*Flying the corruption of that concupiscence which is in the world.*" (2 Peter 1:4) To say that this cannot be achieved is to deny the power of God and His grace. "*Being confident of this very thing: that he who hath begun a good work in you will perfect it unto the day of Christ Jesus.*" (Philippians 1:6) The weapons of the Catholic faith: grace, persevering prayer, sacrifice, mortification, and penance are more than sufficient to conquer any sin, sinful inclination, or fault and reach perfection in a short time.

Not many people, however, seek after perfection or even the beginning stages of perfection, and this is the tragic reason for that the greater number of Catholics will be eternally condemned. Sad to say, but most people give to their flesh whatever it wants, whenever it desires it, all day long. Food, media, music, sensual pleasure or what have you, and these are just some of the many reasons why they cannot control their lust. If they would start praying the Holy Rosary and doing penances like fasting and other works of abstinence and piety and cease with all deeds of sin and vanity, their fleshly lust would in many cases be smothered or decreased. But penances and mortifications are utterly despised by the natural man, and so, only a few elect souls ever reach the point where they can experience that their fleshly lusts and desires are decreased or smothered.

All sins, including sexual sins that men and women commit are controllable as long as one choose to cut of all deliberate sin and occasions of sin, like the media, food or friends etc. But since most people do not avoid all their sinful and worldly activities totally, and especially the direct occasions of their sin—that is, the things which are the cause for their

falls into sin—they do not experience an alleviation in their temptations. Many people who are living in sexual sins or fleshly desires indeed tries in some ways to end their sins, but since they do not cut off the occasions of their sins completely, they fail sooner or later. The consequence of their failure in attempting to stop sinning (and that they do not experience a decrease of their fleshly lusts and desires) is that many people fall into the abominable sin of accusing God for their sins, perversely claiming that they cannot stop sinning and extricate themselves from a life of sin. Others inspired by their father the devil tries to excuse the severity of their crimes, claiming that God is merciful to this passion. Indeed, “Our relentless enemy [the devil], the teacher of fornication, whispers that God is lenient and particularly merciful to this passion, since it is so very natural. Yet if we watch the wiles of the demons we will observe that after we have actually sinned they will affirm that God is a just and inexorable judge. They say one thing to lead us into sin, another thing to overwhelm us in despair.” (St. John Climacus, *Ladder of Divine Ascent*, Step Fifteen, On Chastity)

Contrary to those wretches who try to excuse or blame God for their sins and failures, the Holy Bible and the Teaching of the Church, however, teaches us that all sin is a direct product of man’s perverted will, and at the moment of death such blasphemers who question God’s goodness, or who tries to excuse their vile and unnatural sexual crimes, shall be forever damned and banished by God’s justice to the boiling kettle that is Hell.

James 1:13-15 “Let no man, when he is tempted, say that he is tempted by God. For God is not a tempter of evils, and he tempteth no man. **But every man is tempted by his own concupiscence, being drawn away and allured. Then when concupiscence hath conceived, it bringeth forth sin.** But sin, when it is completed, begetteth death.”

Our Lord is perfectly able to help us to conquer our temptations as long as we are doing our part and perform acts of virtue. The only thing that stands in the way of our salvation is not a lack of grace from God, but rather our own sloth in prayer, spiritual reading and cutting of all the occasions of sin. For “*The Lord knoweth how to deliver the godly from temptation, but to reserve the unjust unto the day of judgment to be tormented. And especially them who walk after the flesh in the lust of uncleanness, and despise government, audacious, self willed, they fear not to bring in sects, blaspheming.*” (2 Peter 2:9)

The reasons of why spouses as well as all others fall into sin of various kinds are almost innumerable today, and the reason for this is since debauchery and sensuality almost rule

the whole earth as though it was built in the very law and fabric of society. In general, however, one can say that a human deed becomes more dangerous and potent to damn a person the more pleasure one seeks to derive from it. St. Gregory Nazianzen, *Doctor of the Church*, in his admirably written “*Orations of St. Gregory Nazianzen*,” gives us a thorough and almost perfect description of the causes that strengthen the power of sin in our members and mind and that weaken our resolve against our enemy, the Devil. “Let us not adorn our porches, nor arrange dances, nor decorate the streets; let us not feast the eye, nor enchant the ear with music, nor enervate the nostrils with perfume, nor prostitute the taste, nor indulge the touch, those roads that are so prone to evil and entrances for sin; let us not be effeminate in clothing soft and flowing, whose beauty consists in its uselessness, nor with the glittering of gems or the sheen of gold [Rom. 13:13] or the tricks of color, belying the beauty of nature, and invented to do despite unto the image of God; Not in rioting and drunkenness, with which are mingled, I know well, chambering and wantonness, since the lessons which evil teachers give are evil; or rather the harvests of worthless seeds are worthless. Let us not set up high beds of leaves, making tabernacles for the belly of what belongs to debauchery. Let us not appraise the bouquet of wines, the kickshaws of cooks, the great expense of unguents. Let not sea and land bring us as a gift their precious dung, for it is thus that I have learned to estimate luxury; and let us not strive to outdo each other in intemperance (for to my mind every superfluity is intemperance, and all which is beyond absolute need), and this while others are hungry and in want, who are made of the same clay and in the same manner.” (*Orations of St. Gregory Nazianzen*, Oration XXXVIII, Section 5)

St. Caesarius of Arles in his sermons also admonishes and warns us not to get controlled by our desires, and teaches us of the strong effects they have in influencing our lives for the worse, but that we are able to control and become master over it, and that it is how we live our life that determines whether we are able to gain the victory and control over them. “Now, someone says: I am young; I can in no way control myself. Perhaps you do not control yourself because you eat more than is necessary, and drink more wine than you should. Perhaps you even occupy your mind with shameful thoughts, neither fearing nor blushing to willingly and frequently utter dissolute words or to hear them from others. With God’s help begin to restrain your gluttonous desires, and to occupy your mind and your tongue with chaste thoughts and upright words. You will see that, if God assists you, you will be able to observe chastity. If no bodily infirmity hinders you, do not mind fasting rather often or rising a little earlier for church, so that you may guard your soul against the stains of lust. If in spite of your faithful obedience you see yourself exhausted by assaults of the flesh, and if several times you are persuaded [by the devil] to know your wife without any desire for children [that is, if you perform the normal, natural and procreative marital

act but without performing it for the motive of procreation which is required in order for the act to be lawful and excused from being a sin], give alms every day according to your means, for we read: ‘As water quencheth a fire, so alms destroyeth sins.’ [Eccli. 3:33] Moreover, grant full pardon to all who may have offended you, for this is a great and salutary remedy against all sins. Thus, what was defiled by incontinence may be cleansed by fasting and almsgiving, but most of all by the forgiveness of enemies.” (*Sermons of St. Caesarius of Arles*, Sermon 44, Section 4)

When and how the marital act should be performed

The way to perfection regarding the marital act is that spouses only perform the act with the sole intention and hope of conceiving children. That means spouses are to be chaste during the monthly infertile period of the woman and when she is pregnant. We read in the Old Testament that God had forbidden the marital act during the infertile monthly cycle of the woman: “*The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.*” (Leviticus 15:19) Haydock commentary explains: “*Days, not only out of the camp, but from the company of men.*” As soon as a woman showed signs of infertility (menstruation), intercourse would cease until the cessation of the flow of blood and she became fertile again: “*Thou shalt not approach to a woman having her flowers: neither shalt thou uncover her nakedness.*” (Leviticus 18:19) Haydock commentary: “*Saint Augustine believes that this law is still in force. [On Lev. 20:18] This intemperance was by a positive law declared a mortal offense of the Jews.*” This clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act during this time.

To abstain from sexual intercourse during a woman’s menstrual period or pregnancy and subsequent restricted days has all but been ignored by most of today’s people. Observing the period of restriction for sexual activity not only diminishes sexual sins and temptations, but it also places a woman into her fertile period when it is most beneficial for conception to occur. This helps to fulfill the initial command of God to “be fruitful and multiply,” a command that is clearly not being observed today by many people.

Good husbands and wives do not have sexual relations whenever their unbridled lust desires it, but only at times prescribed for this purpose and when it is necessary. The guide of good and pious husbands and wives are thus their conscience and reason instead of their selfish and unbridled lusts. In the book of Ecclesiastes, this concept is eloquently explained to us in the following way:

“All things have their season, and in their times all things pass under heaven. A time

to be born and a time to die. A time to plant, and a time to pluck up that which is planted. A time to kill, and a time to heal. A time to destroy, and a time to build. A time to weep, and a time to laugh. A time to mourn, and a time to dance. A time to scatter stones, and a time to gather. **A time to embrace, and a time to be far from embraces.**” (Ecclesiastes 3:1-5)

The phrase “A time to embrace, and a time to be far from embraces” refers to the marital act. Haydock Commentary: “*Ver. 5. Embraces. Contenance was sometimes prescribed to married people, Leviticus xx. 18., and 1 Corinthians vii. (St. Jerome) (St. Augustine, Enchiridion 78.) (Calmet).*” This shows that the marital act must sometimes be abstained from altogether and not engaged in everyday as the evil and immoral world teaches. As said already, one of the reasons for abstaining from the marital act is in order to cultivate virtue and chastity. This is important to do from time to time, for people who have sex often are more likely to become enslaved by this pleasure and fall into sexual sin.

Indeed, *The Catechism of the Council of Trent*, in the section “*Married Persons should sometimes abstain from the Marriage Debt*” explains that this is a “*holy injunction of our Fathers*”: “But as all blessings are to be obtained from God by holy prayer, the faithful are also to be taught sometimes to abstain from the marriage debt, in order to devote themselves to prayer and supplication to God. This religious continence, according to the proper and holy injunction of our Fathers, they should know is to be observed in particular for at least three days previous to receiving the holy Eucharist, and oftener during the solemn Fast of Lent; for thus will they find the blessings themselves of marriage augmented by a daily increasing accumulation of divine grace; and living in the pursuit and practice of piety, they will not only spend this life tranquilly and placidly, but will also rest on the true and firm hope, which “confoundeth not” (Romans 5:5), of attaining, through the goodness of God, life eternal.”

People who never try to control their lust and that let their temptations roam freely—indulging in it whenever it pleases them—have in fact allowed their lust to become their “fix” or “high”. People who act in this way have become worshipers of a fleeting fleshly pleasure and grown attached to it. Such people must be very careful about themselves, for whenever they die and are called before the throne of Our Lord Jesus Christ, their eternal destiny will be decided based on what they loved more in this life: Our Lord and His Love, or themselves and their unbridled, selfish lust. If they loved themselves and their lust more than they loved the Lord, they will not be saved. Only in Hell will many spouses regret that they never thought of controlling their lust or that they never had relations at proper times or at proper seasons.

We can read the following interesting points about proper marital relations in St. Bridget's Revelations, Book 5. This book is rightly entitled the "Book of Questions" because it proceeds by way of questions to which our Lord Jesus Christ gives wonderful answers.

St. Bridget's Revelations, Book 5, Interrogation 5: "[A monk and theologian of high learning asked our Lord Jesus Christ in a vision:] **Fourth question.** Why did you give men and women the seed of intercourse and a sexual nature, if the seed is not to be spilled according to the carnal appetite?

"Answer to the fourth question. "I [Jesus] gave them the seed of intercourse so that it might germinate at the right place and in the right way and bear fruit for a just and rational cause."

If one of the spouses is incontinent and want to gratify his lust often and unreasonably, then it is the incontinent spouse that is sinning while demanding the debt.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64, Art. 9, Reply to Objection 1: "As far as he is concerned he does not consent, but grants unwillingly and with grief [the marital debt on a holy day] that which is exacted of him; and consequently he does not sin. For it is ordained by God, on account of the weakness of the flesh, that the debt must always be paid to the one who asks lest he be afforded an occasion of sin."

So long as the other spouse's intention is not to live a lustful life, he or she will be excused from any possible sin of incontinence and lust that the incontinent spouse will make himself guilty of. That is not to say, however, that the spouse should not try to persuade the other partner from sin or from seeking to overindulge in sexual pleasure. On the contrary, Our Lord and His Church demands that good husbands and wives should do their utmost in deterring their respective partner from sin.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: "Holy Church knows well that not infrequently one of the parties is sinned against rather than sinning, when for a grave cause he or she reluctantly allows the perversion of the right order. In such a case, there is no sin, provided that, mindful of the law of charity, he or she does not neglect to seek to dissuade and to deter the partner from sin."

A spouse who is obstinate in sexual sins like Onanism or masturbation etc., must of course be hindered from committing this sin as far as one is able to hinder him or her. A spouse

must do all in his or her power to hinder sexual sins from being committed, and must obviously end marital relations until the sinful spouse agrees to stop committing this sin. If a spouse continues to perform the marital act with a person who is obstinate in committing sexual sin, this deed will undoubtedly make such a spouse an accomplice in this sexual sin, and as such, will make him or her lose his soul along with the one actually committing the sin, since, if the spouse was really against this sin, he or she would not allow it to happen or give an occasion for it to occur, unless the spouse beforehand had repented and promised not to commit this sin again. It also frequently happens that although one of the spouses may indeed object to the sexual sins that are committed by an evil spouse, he or she nonetheless does not resist this sin properly, or even at all, and even finds pleasure in it. One cannot of course truly be against a sin unless one fully resists it and fights against it. Otherwise it is a sign that one has an inclination to this sin.

“The union, then, of male and female for the purpose of procreation is the natural good of marriage. But he makes a bad use of this good who uses it bestially, so that his intention is on the gratification of lust, instead of the desire of offspring.” (St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 5.--The Natural Good of Marriage, A.D. 419)

Not only is it more beneficial for couples to minimize the amount of sex they have, but people who reserve sex for marriage enjoy greater stability and communication in their relationships. A new scientific study published in the American Psychological Association's *Journal of Family Psychology* found that those couples who waited until marriage rated their relationship stability 22 percent higher than those who started having sex (fornication) in the early part of their relationship. The relationship satisfaction was 20 percent higher for those who waited, and communication was 12 percent better. This evidence shows us, once again, how sexual abstinence allows people to be free from the influence of the demon Asmodeus, who have been given permission by God to cause troubles for those men and women who are not virtuous or chaste. Couples that became sexually involved later in their relationship – but prior to marriage – reported benefits that were about half as strong as those who waited for marriage.

“Most research on the topic is focused on individuals' experiences and not the timing within a relationship,” said lead study author Dean Busby, a professor in Brigham Young University's School of Family Life. “There's more to a relationship than sex, but we did find that those who waited longer were happier...” Busby added. “I think it's because they've learned to talk and have the skills to work with issues that come up.”

Sociologist Mark Regnerus of the University of Texas at Austin, who was not involved in the study, responded to its findings, saying that “couples who hit the honeymoon too early – that is, prioritize sex promptly at the outset of a relationship – often find their relationships underdeveloped when it comes to the qualities that make relationships stable and spouses reliable and trustworthy.” Because religious belief often plays a role for couples who choose to wait, Busby and his co-authors controlled for the influence of religious involvement in their analysis. “Regardless of religiosity, waiting helps the relationship form better communication processes, and these help improve long-term stability and relationship satisfaction,” Busby said.

All this, of course, once again shows us the good effects and inherent goodness of a pure, virtuous, and chaste lifestyle. “Marriage, therefore, is a good in all the things which are proper to the married state. ... In respect of its ordination for generation the Scripture says, "I will therefore that the younger women marry, bear children, guide the house;" [1 Tim. 5:14]... **For, inasmuch as the wedded state is good, insomuch does it produce a very large amount of good in respect of the evil of concupiscence; for it is not lust, but reason, which makes a good use of concupiscence.** Now lust lies in that law of the "disobedient" members which the apostle notes as "warring against the law of the mind;" [Rom. 7:23] whereas reason lies in that law of the wedded state which makes good use of concupiscence [for the procreation of children]." (St. Augustine, *On the Grace of Christ, and on Original Sin*, A.D. 418)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage* (c. 198 A.D.): “To be subjected, then, to the passions, and to yield to them, is the extremest slavery; as to keep them in subjection is the only liberty. The divine Scripture accordingly says, that those who have transgressed the commandments are sold to strangers, that is, to sins alien to nature, till they return and repent. Marriage, then, as a sacred image, must be kept pure from those things which defile it. We are to rise from our slumbers with the Lord, and retire to sleep with thanksgiving and prayer, "Both when you sleep, and when the holy light comes," confessing the Lord in our whole life; possessing piety in the soul, and extending self-control to the body. For it is pleasing to God to lead decorum from the tongue to our actions. Filthy speech is the way to effrontery; and the end of both is filthy conduct.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

Fundamental rules for the marital act

There are some fundamental rules that all spouses need to learn in order to have a happy

marriage. First, spouses should always pray the Rosary together or individually before the time they intend to have marital relations and beg God on their knees to grant them children for the honor and glory of His Holy name, if this is His will. Second, they should also pray to God for help that none of them will sin in thought or deed during the marital act. Third, they should always remember that God is present with them during the marital act and try their best to acknowledge the presence of Our Lord during marital relations by short thoughts of mental supplication, asking Him to protect them from falling into sin. These thoughts will hinder the spouses from searching to inflame their lust in sinful ways. Fourth, in order to not inflame concupiscence, they should always have darkness in the room instead of the lights turned on. Fifth, they should always expose as little flesh as possible while they are having marital relations in order to not give the devil any chance to tempt them to commit any sexual sins. Sixth, the marital act should always be done as fast as possible and must always be performed without any fore-or-after play and without any deed or move by the spouse to inflame their lust, beyond what is permitted. Man's natural lust after the fall is, in most cases, enough to finalize the act without any further inflaming of the flesh by the spouses. But even if spouses are not inflamed naturally through old age, sickness or some other cause, they would still sin mortally if they were to inflame their own or their spouse's lust in unlawful ways.

Seventh, they must never prolong the marital act for the sake of lust. Many husbands, for instance, try to prolong the marital act as much as they are able by refusing to finalize the act it even though they are able to do so. The only reason why they commit this sin is so that they may derive more sexual pleasure out of the act for themselves or their spouse. This deed of prolonging the marital act by refusing to finish it in the natural way for the sake of inflaming and enhancing sexual pleasure goes against the primary and secondary purposes of marriage and the marriage act, that is, the procreation of children and the quieting of concupiscence (Pope Pius XI, *Casti Connubi*, #59) and is always sinful, since it is an act that is completely lustful, unnecessary and unreasonable. It is an unnatural act that acts counter to the inherent primary purpose of marriage, which is procreation and the Catholic education of children. It also acts directly counter to the secondary end of *quieting* of concupiscence, which is not being followed, but acted contrary against. Those who act in this lustful way are utterly detested and hated by God (Psalms 5:5-7) since they are searching for a shameful bodily gratification, and they will burn in Hell for all eternity just as they burned on earth in fleshly lusts, unless they learn to control their lust and repent by doing penance for their sins. Eighth, spouses must never kiss or touch each other in order to enhance concupiscence or sensual pleasure, either before, during or after the marital act. Kisses and touches for the sake of carnal pleasure are totally condemned by the Catholic Church and Her Saints.

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* #40, September 24, 1665 and March 18, 1666: “It is a probable opinion which states that a kiss is only venial when performed for the sake of the carnal and sensible delight which arises from the kiss, if danger of further consent and pollution is excluded.” – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1140)

Nine, spouses should always remain chaste during the woman’s infertile periods and perform as few marital acts as possible each month in order to nurture virtue and perfection. The virtuous fruit and glory that such spouses give to Our Lord are undoubtedly very great, for those who have access to pleasure yet mortifies themselves can in a sense truly be called martyrs. These mortifications and sacrifices will also help make the power and influence of the devil grow less powerful in their life, and as a direct consequence to this, make the power and influence of God and His Holy Spirit grow stronger in their life—in those good spouses who abstain from performing the marital except for the procreation of children for the love of Our Lord. This will also make the home of these spouses more loving and free from those troubles and demons that most worldly couples are plagued with.

A woman’s menstrual cycle is about 28 days long, and the menstrual phase is about 5 days. Adding 7 days after the menstrual phase in accordance with God’s word in the Bible would mean that men and women should remain chaste for 12 days out of every 28 days during the woman’s natural menstrual cycle.

St. Finnian of Clonard, *The Penitential of Finnian* #46: “**We advise and exhort that there be continence in marriage, since marriage without continence is not lawful, but sin, and [marriage] is permitted by the authority of God not for lust but for the sake of children**, as it is written, ‘And the two shall be in one flesh,’ that is, in unity of the flesh for the generation of children, not for the lustful concupiscence of the flesh. Married people, then, must mutually abstain during three forty-day periods in each single year, by consent for a time, that they may be able to have time for prayer for the salvation of their souls; and after the wife has conceived he shall not have intercourse with her until she has borne her child, and they shall come together again for this purpose, as saith the Apostle. But if they shall fulfill this instruction, then they are worthy of the body of Christ... and there they shall receive the thirty-fold fruit which as the Savior relates in the Gospel, he has also plucked for married people.” (*Medieval Handbooks of Penance* by John T. McNeil and Helen Gamer. New York: Columbia University Press, 1938)

Ten, spouses should always abstain from marital relations after the woman have become pregnant since during pregnancy, the primary end or purpose of procreation is not possible to be fulfilled, and thus, it is a defective action to have marital relations during this time period. We see this distinction being made in the Church's teachings in these words: "Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children" (Pope Pius XI, *Casti Connubii*, # 54). Athenagoras the Athenian (c. 133-190), an early Christian author, explains it thus: "After throwing the seed into the ground, the farmer awaits the harvest. He does not sow more seed on top of it. Likewise, to us the procreation of children is the limit of our indulgence in appetite." (*A Plea For the Christians*, Chapter XXXIII.--Chastity of the Christians with Respect to Marriage). In truth, it is not natural to sow one's seed when one "awaits the harvest."

The virtue of chastity is sexual purity according to one's state of life. For married persons, this does not refer merely to refraining from adultery. Every kind of sexual immorality must be driven out of the holy matrimonial bond, so that not even any unchaste thoughts enter the mind of the husband or the wife. The chastity of husband and wife should extend to their entire selves, body and soul, even reaching to the inner thoughts of the heart and mind. There are no exceptions to chastity. No one is exempt from chastity according to their state of life. Even when a husband and wife have marital relations, the conjugal act cannot be lustful in heart or mind, nor can it be morally disordered in the particulars of the act itself. "Be you therefore perfect, as also your heavenly Father is perfect." (Matthew 5:48)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage and Self-Control* (c. 198 A.D.): "In general all the epistles of the apostle teach self-control and continence and contain numerous instructions about [virtuous] marriage, begetting children, and domestic life. But they nowhere rule out self-controlled marriage [or give license to lasciviousness]. Rather they preserve the harmony of the law and the gospel and approve both the man who with thanks to God enters upon marriage with sobriety and the man who in accordance with the Lord's will lives as a celibate, even as each individual is called, making his choice without blemish and in perfection." (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XII, Section 86)

The idea that unnatural sexual acts can be used in the service of natural marital relations open to life is fundamentally incompatible with the holiness and chastity required of all married couples. Unnatural sexual acts are intrinsically evil, and so they cannot be used as the servants of natural marital relations open to life. No good employer would knowingly

choose to hire employees entirely lacking in what is good and necessary to the task at hand. No holy king and queen would choose advisers or assistants who were fundamentally opposed to every good upon which their kingdom depends. No married Christian couple can morally choose to use unnatural sexual acts, partial or completed, even if the intention is to use these acts in the service of natural marital relations open to life. Evil cannot be used in the service of good, because good and evil are fundamentally incompatible. This is also why the Church teaches “that those marriages will have an unhappy end which are entered upon... **because of concupiscence alone**, with no thought of the sacrament and of the mysteries signified by it” since those kinds of selfish, lustful and impious “marriages” in effect are nothing but fornication in disguise of a marriage (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #12). Indeed, “... [since] **men do not reap the full fruit of the Sacraments which they receive after acquiring the use of reason unless they cooperate with grace**, the grace of matrimony will remain for the most part an unused talent hidden in the field unless the parties exercise these supernatural powers and cultivate and develop the seeds of grace they have received.” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #41)

St. John Chrysostom, *Doctor of the Church*, On Marriage and Family Life: “To this end every marriage should be set up so that it may work together with us for chastity. This will be the case if we marry such brides as are able to bring great piety, chastity, and goodness to us. The beauty of the body, if it is not joined with virtue of the soul, will be able to hold the husband for twenty or thirty days, but will go no farther before it shows its wickedness and destroys all its attractiveness. As for those who radiate the beauty of the soul, the longer time goes by and tests their proper nobility, the warmer they make their husband’s love and the more they strengthen their affection for him. Since this is so, and since a warm and genuine friendship holds between them, every kind of immorality is driven out. Not even any thought of wantonness ever enters the mind of the man who truly loves his own wife, but he continues always content with her. By his chastity he attracts the good will and protection of God for his whole household.” (St. John Chrysostom, *On Marriage and Family Life*, St. Vladimir’s Seminary Press: 1986, trans. Roth and Anderson, p. 100)

Ask God to eliminate or minimize sexual pleasure

Even though a husband must consummate the marital act for conception to occur, this does not mean he must have much pleasure to his flesh when doing so. He can pray to God to remove the pleasure and turn it to a strange, despised, and hated sensation or at least to

a neutral sensation. To try to suppress or minimize the sensual pleasure in the marital act is surely a most pious and good thing to ask God for if one wish to become perfect. If this goal was achieved, then concupiscence would be conquered and the marital act would only occur with the intention of procreation and with no other motive, and the act itself would produce no particular pleasure to the flesh but only a strange and unwanted sensation caused by the venom of original sin in the flesh. “But continence doing this, that is, moderating, and in a certain way limiting in married persons the lust of the flesh, and ordering in a certain way within fixed limits its unquiet and inordinate motion, uses well the evil of man, whom it makes and wills to make perfect good: as God uses even evil men, for their sake whom He perfects in goodness.” (St. Augustine, *On Continence*, Section 27) Thus, “Our will is to be directed only towards that which is necessary. For we are children not of desire but of will. A man who marries for the sake of begetting children must practice continence so that it is not desire he feels for his wife, whom he ought to love, and so that he may beget children with a chaste and controlled will.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VII, Section 58)

The Blessed Virgin Mary revealed to St. Bridget that her virtuous parents, St. Anna and St. Joachim, were united in the marital act in a perfect way and without any lust or will to please their own flesh, and the consequence of this virtuous act was that it produced the most perfect human that have ever lived after our Lord: Our Blessed Lady.

Our Lady spoke about her parents, saying: “He united my father and mother in a marriage so chaste that there could not be found a more chaste marriage at that time. **They never wanted to come together except in accordance with the Law, and only then with the intention to bring forth offspring.** When an angel revealed to them that they would give birth to the Virgin from whom the salvation of the world would come, **they would rather have died than to come together in carnal love; lust was dead in them. I assure you that when they did come together, it was because of divine love and because of the angel’s message, not out of carnal desire, but against their will and out of a holy love for God.** In this way, my flesh was put together by their seed and through divine love.” (St. Bridget’s *Revelations*, Book 1, Chapter 9)

At one time in the history of the Catholic Church, some Catholic spouses actually tried to achieve this goal of minimizing pleasure during the marital act, and to only come together for a reasonable and just cause. Empirical evidence proves this fact. When I was young and into my teenage years, it was a joke among non-Catholics, such as Protestants, that Catholics are prudes because Catholic spouses do not enjoy sex, that they only had

relations with the lights out and with only as much flesh exposed as necessary to consummate the marital act, which took place as quickly as possible in order to consummate the act. Catholic women were ridiculed the most because they never had or searched for any pleasure during the marital act. The lust-filled non-Catholics did their best to tell Catholic women to enjoy sex—and then to its fullest. This started to happen in my lifetime. And now almost all men, as well as women, are lust-filled whores! Almost all so-called Catholics now looks upon pleasure during sex as normal and good instead of something strange and abnormal caused by original sin. **The majority of them also commit sexual sins of various sorts.**

St. Jerome, *Letter LXIX*, To Oceanus, A.D. 397: “He took a wife that he might have children by her; you [took a ‘wife’] by taking a harlot [for the sake of lust]... He withdrew into the privacy of his own chamber when he sought to obey nature and to win God’s blessing: “Be fruitful and multiply and replenish the earth.” [Gen. i. 28] You on the contrary outraged public decency in the hot eagerness of your lust. He covered a lawful indulgence beneath a veil of modesty; you pursued an unlawful one shamelessly... For him it is written “Marriage is honorable and the bed undefiled,” while to you the words are read, “but whoremongers and adulterers God wilt judge,” [Heb. 13:4] and “if any man destroyeth the temple of God, him shall God destroy” [1 Cor. 3:17].” (*The Letters of St. Jerome*, Letter LXIX, To Oceanus, Section 4)

Contrary to these miscreants and impure spouses who use each other as though their spouse was a harlot given them to satisfy their sinful lust, the infallible word of God teaches us that true spouses are to regard each other as brothers and sisters instead of pieces of human meat that they wish to acquire in order to satisfy their sexual imaginations or perversions: “**And now, Lord, thou knowest, that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.**” (Tobias 8:9) And so, living in Christ, all servants of the Almighty must seek God with a perfect and honest will, “purifying your souls in the obedience of charity, with a brotherly love, from a sincere heart love one another earnestly: Being born again not of corruptible seed, but incorruptible, by the word of God who liveth and remaineth for ever. For all flesh is as grass; and all the glory thereof as the flower of grass. The grass is withered, and the flower thereof is fallen away. But the word of the Lord endureth for ever. And this is the word which by the gospel hath been preached unto you.” (1 Peter 1:22-25)

Good spouses who wish to save their souls should not be concerned about the momentary pleasure they experience during the act of marriage or be working on enhancing it in

unusual or unnecessary ways, but should rather be focusing their minds on God and to love and please Him, by feeling close to Him. “But we maintain our modesty not in appearance, but in our heart we gladly abide by the bond of a single marriage; in the desire of procreating, we know either one wife, or none at all. ... So far, in fact, are they [the modest] from indulging in incestuous desire, that with some even the (idea of a) modest intercourse of the sexes causes a blush.” (Marcus Minucius Felix, *The Octavius of Minucius Felix*, Chapter XXXI, A.D. 210)

The Patriarchs and the Prophets of the Old Testament time understood that God hated that spouses should perform the marital act for any other motive than the begetting of children, and that is also why they were honored so much by Our Lord. One finds—over and over again in Holy Scripture—that their main concern when taking wives was the begetting of offspring, contrary to the lustful and selfish people of today. “For I pray that, being found worthy of God, I may be found at their feet in the kingdom, as at the feet of Abraham, and Isaac, and Jacob; as of Joseph, and Isaiah, and the rest of the prophets... that were married men. For they entered into these marriages not for the sake of appetite, but out of regard for the propagation of mankind.” (St. Ignatius of Antioch, *Epistle to the Philadelphians*, Chapter IV, A.D. 107)

St. Augustine who similarly wrote extensively about procreation and sexuality explains in his “*Sermons on the New Testament*,” that the Patriarchs and the Prophets of old searched for and desired children and purity rather than fulfilling their own selfish and sensual interests, thus living a chaste lifestyle directly opposed to most of the lustful people of today: “Hence, my brethren, understand the sense of Scripture concerning those our ancient fathers, whose sole design in their marriage was to have children by their wives. For those even who, according to the custom of their time and nation, had a plurality of wives, lived in such chastity with them, as not to approach their bed, but for the cause I have mentioned, thus treating them indeed with honor... So then, my brethren, give heed. Those famous men who marry wives only for the procreation of children, such as we read the Patriarchs to have been, and know it, by many proofs, by the clear and unequivocal testimony of the sacred books; whoever, I say, they are who marry wives for this purpose only, if the means could be given them of having children without intercourse with their wives, would they not with joy unspeakable embrace so great a blessing? would they not with great delight accept it? For there are two carnal operations by which mankind is preserved, [eating and sex] to both of which the wise and holy descend as matter of duty, but the unwise rush headlong into them through lust; and these are very different things.” (St. Augustine, *Sermons on the New Testament*, Sermon 1:22-23)

St. Augustine, *Against Faustus*, Book XXII, Section 47, A.D. 400: “Again, Jacob the son of Isaac is charged [by heretics] with having committed a great crime because he had four wives. But here there is no ground for a criminal accusation: for a plurality of wives was no crime when it was the custom; and it is a crime now, because it is no longer the custom. There are sins against nature, and sins against custom, and sins against the laws [of God]. In which, then, of these senses did Jacob sin in having a plurality of wives? As regards nature, he used the women not for sensual gratification, but for the procreation of children. For custom, this was the common practice at that time in those countries. And for the laws [of God], no prohibition existed. The only reason of its being a crime now to do this, is because custom and the laws [of God] forbid it. Whoever despises these restraints, even though he uses his wives only to get children, still commits sin, and does an injury to human society itself, for the sake of which it is that the procreation of children is required.”

Though marriage remains good and honorable in the New Law, believers should not “pine” after the earthly blessings of marriage and family life as though they were living in the Old Covenant. This would be to live like a Jew concerned with wealth, long life, large families, etc. This would be to ignore the fact that our Lord Jesus Christ came calling us to Heaven, and that He is now urging us to spurn this present life and all it has to offer (St. Chrysostom, *Exp. in Ps. IV*; PG 55.55). It is possible for one to live married with a great number of children and things, and still to “despise what they have.” (Chrysostom, *Hom. X in 1 Thess.*; PG 62.459; NPNF, p. 368.) The one who finds his happiness in God drives out every earthly pleasure, and shows them to be pleasures in name only. Belonging to God is true pleasure and happiness. Anyone who experiences this pleasure will care little for others (Chrysostom, *Exp. in Ps. LX*; PG 55.124). This is St. John’s maxim, “He who desires earth shall not obtain heaven and shall lose earth.” (Chrysostom, *Hom. I in Mt.*; PG 57.62.) Chrysostom thought that many Christians of his time were living as Old Covenant believers, and for this reason, they radically misinterpreted the true signs both of God’s friendship and of His enmity (*Exp. in Ps. XII*; PG 55.149). They thought that the presence of wealth, long life, and many children were the signs of God’s blessing when in fact they were often just the opposite. Such was not the case at the foundation of the Church. During those blessed days the married lived like monks, and so St. Paul called married men “saints” (Chrysostom, *Hom. I in Eph.*; PG 62.9). One ought not, however, to think that God has abandoned a person because of wealth, long life, many children, or even because of the presence of personal misfortune. On the contrary, the sure sign that God has abandoned someone is if they are living in sin and all is going swimmingly! As Hebrews 12:6 states, “For whom the Lord loveth, he chastiseth; and he scourgeth every son whom he receiveth.”

In order for marital intercourse to be legitimate it must be chaste. Commenting on Proverbs 5, St. Chrysostom interprets the references to one's fountain and stag as references to one's wife. A husband is to enjoy his wife sexually with temperance. King Solomon uses the image of the fountain and stag because of the purity of marital intercourse (Chrysostom, *Exp. in Ps. IX*; PG 55.126). "Desire managed with moderation makes you a father, but neglected it in many cases drives you down into lewdness and adultery." (*Ibid.*, *CXLVIII*; PG 55.491.) Again we see the essential connection in Chrysostom between sexual intercourse and procreation. Many today would say, "Desire managed with moderation makes you happy/fulfilled/satisfied", while St. Chrysostom says, "Desire managed with moderation makes you *a father*." And, "Use marriage with moderation, and thou shalt be first in the kingdom." (*Hom. VIII in Heb.*; PG 63.68.) For the married to "take pleasure is not forbidden but in chastity, not with shame, and reproach and imputations." (Chrysostom, *Hom. VII in Mt.*; PG 57.81; NPNF, p. 49.)

One of several helps to moderation in marriage is the pious practice of fasting from sexual relations. St. Ephrem the Syrian writes, "Chastity's wings are greater and lighter than the wings of marriage. Intercourse, while [it remains] pure, is lower. Its house of refuge is modest darkness. Confidence belongs entirely to chastity, which light enfolds." (*Hymn 28 On the Nativity*) Throughout the history of the Church certain pious couples have embraced a permanent fasting from sexual relations in their marriages. At certain periods when the ascetic strength of the Church was high the literature bears witness to the fact that the practice of marital celibacy was not at all uncommon. See Tertullian, "How many are there who from the moment of their baptism set the seal of virginity upon their flesh? How many who by equal mutual consent cancel the debt of matrimony: voluntary eunuchs for the sake of their desire after the celestial kingdom." (*A Son Epouse*, VI.2.8-11; SC 273, p. 110; ANF, p. 42.) St. Athanasius the Great says that St. Paul taught this practice in 1st Cor. 7:29 (*First Letter to Virgins*). The Jews in the Old Covenant practiced such sexual fasting as is evident in many places in the Old Testament. We who enjoy so much grace and have received the Holy Spirit should have far more zeal in this practice than the Jews (Chrysostom, *Virg.*, XXX, 1.1-15; SC 125, pp. 188, 190). If we do not, we will find ourselves without excuse. Sexual fasting was particularly taught by the Holy Fathers for three days prior to receiving holy communion.

The asceticism involved in taming the sexual impulse is especially difficult for the married man. He has a task more difficult than the monk, for he must crucify his desires while in the actual presence of his wife, and to be deprived of gratification that appears immediately before his eyes may be considered the very definition of punishment (Chrysostom, *Hom. XIV in 1 Cor.*; PG 61.120). However, it is possible, if we only will it, to

win every contest against nature (Chrysostom, *Laud. Paul.* 6.3.16-17; SC 300, p. 264). By spiritual labors in marriage one can reject the influence of society which has made “sins into an art.” Not only can married Christians, through asceticism appropriate to their station in life, nearly rival the monks, according to St. Chrysostom, but their marriage can become a “type of the presence of Christ,” and Christ and the choir of His angels will come to such a marriage. Christ will again work a wedding miracle as He did at Cana, and turn water into wine. He will turn the water, which is the unstable, dissolving, and cold desire for sex, into something truly spiritual (Chrysostom, *Hom. XII in Col.:* PG 62.389). Married Christians can become virgin souls by freeing themselves from worldly thoughts. “The incorrupt soul is a virgin, even if having a husband.” (Chrysostom, *Hom. XXVIII in Heb.;* PG 63.201.)

Although difficult for the married man, the expectation of the blessing of increased marital love born of marital abstinence is enough to encourage him. John Cassian, relating the words of Abbot Abraham, an aged ascetic, writes: “A hundred times greater delight is to be gotten from married abstinence, too, than that which is offered to two people in sexual intercourse... I once used to have a wife in the wanton “passion of lust” but now I have her in the dignity of holiness and in the true love of Christ. The woman is the same, but the value of the love has grown a hundredfold.” (John Cassian, *Conlatio XXIII, XXVI.3.27-4.1. 6.22-25;* CSEL XIII, pp. 705-706.) “For, in good truth, a friend is more to be longed for than the light; I speak of a genuine one. And wonder not: for it were better for us that the sun should be extinguished, than that we should be deprived of friends; better to live in darkness, than to be without friends. And I will tell you why. Because many who see the sun are in darkness, but they can never be even in tribulation, who abound in friends. I speak of spiritual friends, who prefer nothing to friendship. Such was Paul, who would willingly have given his own soul, even though not asked, nay would have plunged into hell for them. With so ardent a disposition ought we to love.” (Chrysostom, *Homilies on First Thessalonians*, Homily II)

Chastity should especially involve the control of one’s gaze (Chrysostom, *Hom. VII in Mt.;* PG 57.81). Desire grows by looking (Chrysostom, *Hom. XVII in Mt.;* PG 57.256-257). St. Ephrem writes, “Do not annul by your eyes the vows of virginity your mouth has vowed.” (*Hymn 2 On Virginity*) Tertullian encourages Christian women to do all that they can to insure that others do not look upon them lustfully: “In the eye of perfect Christian modesty, carnal desire of one’s self by others is not only not to be desired, but even execrated, by you. Why excite toward yourself that evil passion? Why invite toward yourself that which you profess yourself a stranger? ... Let a holy woman, if naturally beautiful, give none so great occasion for carnal appetite... she ought not to set off her

beauty, but even to obscure it.” (*De Cultu Feminarum*, II.1.1-3, III.1.1-3; CCSL 1, pp. 354, 357; ANF, pp. 19-20.) In contrast to those who ruin their souls via improper gazing, the Virgin Mary “turned her face away from everything to gaze on one beauty alone [that is, God].” (St. Ephrem, *Hymn 24 On Virginity*) To look upon another is to touch that person with one’s eyes and to wrong both your spouse and the one being gazed upon (Chrysostom, *Hom. XVII in Mt.*; PG 57.257). If you practice chastity in marriage nothing is equal to the pleasure of wife and children (Chrysostom, *Hom. XVIII in Mt.*; PG 57.428). Chastity in marriage is ensured especially by the practice of chastity before marriage. For this reason, young men should marry early, not long after the onset of desire at about fifteen years of age (Chrysostom, *Hom. IX in 1 Tim.*; PG 62.546; NPNF. p. 437).

St. Augustine could rightly see the amount of wickedness and damnation that concupiscence was responsible for, teaching that: “Concupiscence is worse than ignorance, because to sin in ignorance without concupiscence is lesser sin; but concupiscence without ignorance makes sin more serious. Moreover, ignorance of evil is not always evil, but lust after evil is always evil. It is sometimes useful to be ignorant of a good, in order to learn of it at an opportune time; it is never possible that man’s good be lusted after by carnal concupiscence, since not even offspring itself is desired by the lust of the body, but by the intention of the soul, even though offspring is not sowed without the lust of the body. For, indeed, we are concerned with that concupiscence by which the flesh lusts against the spirit; not with the good concupiscence by which the spirit lusts against the flesh, [Gal. 5:17] and by which is desired the continence through which concupiscence is overcome. By this concupiscence of the flesh no one ever desires any good of man, unless the pleasure of the flesh is the good of man.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book VI, Chapter 16, Section 50, A.D. 421)

In our day and age, many people who are incontinent and who wish to satisfy their sensual appetites at every turn, sadly pervert and lie about the Holy Scripture in order to justify and excuse their immoderate and immoral sexual lifestyle. St. Methodius, in his work “*Banquet of the Ten Virgins*” (c. 311 A.D.) wrote against and exposed such people in his own time, showing us very clearly how such people pervert certain passages of Holy Scripture to their own destruction: “Now Paul, when summoning all persons to sanctification and purity, in this way referred that which had been spoken concerning the first man and Eve in a secondary sense to Christ and the Church, in order to silence the ignorant, now deprived of all excuse. For men who are incontinent in consequence of the uncontrolled impulses of sensuality in them, dare to force the Scriptures beyond their true meaning, so as to twist into a defense of their incontinence the saying, “Increase and multiply;” and the other, “Therefore shall a man leave his father and his mother;” and they

are not ashamed to run counter to the Spirit, but, as though born for this purpose, they kindle up the smoldering and lurking passion, fanning and provoking it; and therefore he, cutting off very sharply these dishonest follies and invented excuses, and having arrived at the subject of instructing them how men should behave to their wives, showing that it should be as Christ did to the Church, "who gave Himself for it, that He might sanctify and cleanse it by the washing of water by the Word," he referred back to Genesis, mentioning the things spoken concerning the first man, and explaining these things as bearing on the subject before him, that he might take away occasion for the abuse of these passages from those who taught the sensual gratification of the body, under the pretext of begetting children." (Discourse III, Chapter X.--The Doctrine of the Same Apostle Concerning Purity)

Continuing to describe the lustful captives who refuse to practice virtue or abstinence, St. John Chrysostom, commenting on the words of St. Paul, writes: "[St. Paul] Again implying their weakness of character... the imperiousness... their utter slavery. And this is evident also from the advice which Paul gave. For from that lust he leads men quite away, saying... having separated them "for a season" only, and that by "consent," he advises to 'come together again' (1 Cor. vii. 5.) **For he feared the billows of lust lest they should occasion a grievous shipwreck.** ... Wherefore I beseech you to do all you can, both that ye be not taken captive by it [evil desire], and that if taken, ye continue not in captivity, but break asunder those hard bonds. For so shall we be able to secure a footing in heaven and to obtain the countless good things; whereunto may all we attain, through the grace and love towards men of our Lord Jesus Christ, with Whom to the Father, with the Holy Ghost, be glory, might, honor, now and for ever, and world without end. Amen." (St. John Chrysostom, *Homilies on Corinthians*, Homily XXII, On Evil Desire)

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, Book I, Chapter 8, A.D. 419: "The Evil of Lust Does Not Take Away the Good of Marriage - Forasmuch, then, as the good of marriage could not be lost by the addition of this evil [lust], some imprudent persons suppose that this is not an added evil, but something which appertains to the original good. A distinction, however, occurs not only to subtle reason, but even to the most ordinary natural judgment, which was both apparent in the case of the first man and woman, and also holds good still in the case of married persons today. What they afterward effected in propagation—that is the good of marriage; but what they first veiled through shame—that is the evil of concupiscence, which everywhere shuns sight, and in its shame seeks privacy."

God wants all spouses to pray to Him before the marital act to protect them

and keep them from sinning

It is clear from the Bible and the Saints that spouses who wish to be perfect should pray to God and ask Him to keep them from sinning during the marital act as well as that He may grant them offspring to the honor and glory of His Holy name, if this is His will; and that He might minimize the amount of pleasure they will feel, so that they may not grow attached to it. God might grant this prayer to a couple if they so desire, but if they are not granted this gift (the minimizing of pleasure or the begetting of children) they should still focus their pleasure and love towards God, and not on themselves. God namely demands of us to not forget about Him during the procreative act. People usually tend to forget about God when they put too much attention on themselves, their spouse, or the pleasure derived from different acts. We can read about this truth in the book of Tobias:

“For they who in such manner receive matrimony, **AS TO SHUT OUT GOD FROM THEMSELVES, AND FROM THEIR MIND,** and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.” (Tobias 6:17)

Notice the words “from their mind”. All our thoughts and desires exist in the mind (or heart), and God wishes us to have Him there. The best thing then, and which God demands of you, is that you think about Him and love Him during all times, even during the procreative act, and husbands and wives should not be ashamed of doing so. Is not God better or more worthy of being desired or lusted after than a husband or wife will ever be? The more a person loves God, the more will also that person desire to be close to God, during all times.

One of the greatest mistakes many couples undoubtedly commit today is that they strive to know and be close with their loved ones and their spouse rather than with God (who knows everything and sees everything), and that they rather think of pleasing their loved ones and their spouse more than pleasing God (who created them and redeemed them, yes even died for them). This is also the reason for why so many of them commit shameful sexual sins of various sorts; for they know not God nor care to please Him.

Tobias 8:4-5 “Then Tobias exhorted the virgin, and said to her: Sara, arise, **and let us pray to God** today, and tomorrow, and the next day: because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock. For we are the children of saints, and we must not be joined together like heathens that know not God.”

Some may perhaps object that praying to or thinking about God during the marital act is shameful and that one must pray to or think of God only in those circumstances when one is composed and calm, which a person normally is not during the marital act. This objection however is completely false since there is not a single instance in this life when we cannot pray to God for His help or have Him present in our thought. Our Lord Jesus Christ Himself commanded “that we ought always to pray, and not to faint” (Luke 18:1). Even when we are in mortal sin, which is infinitely more shameful and evil than the marital act, we are allowed and encouraged to pray and beseech God, since all people need God’s help in order to be saved.

Saint Alphonsus Maria de Liguori, in his work “*The Way Of Salvation And Of Perfection*,” explains to us the necessity to pray always:

“Let us pray, then, and let us always be asking for grace, if we wish to be saved. Let prayer be our most delightful occupation; let prayer be the exercise of our whole life. **And when we are asking for particular graces, let us always pray for the grace to continue to pray for the future; because if we leave off praying we shall be lost. There is nothing easier than prayer. What does it cost us to say, Lord, stand by me! Lord, help me! give me Thy love! and the like? What can be easier than this? But if we do not do so, we cannot be saved.** Let us pray, then, and let us always shelter our selves behind the intercession of Mary: “Let us seek for grace, and let us seek it through Mary,” says St. Bernard. And when we recommend ourselves to Mary, let us be sure that she hears us and obtains for us whatever we want. She cannot lack either the power or the will to help us, as the same saint says: “Neither means nor will can be wanting to her.” And St. Augustine addresses her: “Remember, O most pious Lady, that it has never been heard that any one who fled to thy protection was forsaken.” Remember that the case has never occurred of a person having recourse to thee, and having been abandoned. Ah, no, says St. Bonaventure, he who invokes Mary, finds salvation; and therefore he calls her “the salvation of those who invoke her.” Let us, then, in our prayers always invoke Jesus and Mary; and let us never neglect to pray.

“... But before concluding, I cannot help saying how grieved I feel when I see that though the Holy Scriptures and the Fathers so often recommend the practice of prayer, yet so few other religious writers, or confessors, or preachers, ever speak of it; or if they do speak of it, just touch upon it in a cursory way, and leave it. **But I, seeing the necessity of prayer, say, that the great lesson which all spiritual books should inculcate on their readers, all preachers on their**

hearers, and all confessors on their penitents, is this, to pray always; thus they should admonish them to pray; pray, and never give up praying. If you pray, you will be certainly saved; if you do not pray, you will be certainly damned.” (St. Alphonsus, *The Way Of Salvation And Of Perfection*, The Ascetical Works. Vol. II)

All people need God’s grace in order to be saved, and it is a heresy to say otherwise. It is indeed very true that a person cannot, by his own power or without God’s help, save himself or avoid even committing a slight venial sin. This is true even with pagans, who do not know or believe in God. God helps even them and gives them strength to do good. That is why only those people who have neglected God’s presence and prayer (which is the same as talking with God everyday as with a real person, supplicating Him for help and giving Him glory) have been lost.

St. Alphonsus Liguori continues to expound on the necessity of prayer in his “*Short Treatise on Prayer*,” Chapter IV, that speaks “Of the Humility of with Which We Ought to Pray”:

“The Lord regards the prayers of His servants who are humble: ‘He hath had regard to the prayers of the humble.’ (Ps. 101:18). But to the prayers of the proud He does not attend; no, He rejects them with disdain: ‘God resisteth the proud, and giveth grace to the humble.’ (St. James 4:6). The Almighty does not hear the supplications of the proud who trust in their own strength, but leaves them to their own weakness and misery, which, when they are abandoned by divine grace, will infallibly lead them to perdition. ‘Before I was humbled,’ said holy David, ‘I offended.’ (Ps. 118:67), as if he said, I have sinned because I have not been humble. A similar misfortune befell St. Peter. When this apostle was admonished by Jesus Christ, that on the night of His passion all the disciples should abandon Him their Lord and Master, instead of acknowledging his own weakness, and asking strength from above to remain faithful, he trusted in his own power, and exclaimed, ‘Although all shall be scandalized in thee, I will never be scandalized.’ (St. Matt. 26:33). Jesus said to him: Amen I say to thee that in this night before the cock crow, thou wilt deny me thrice; Peter confiding in his own courage, rejoined boastingly, ‘Yea, though I should die with thee, I will not deny thee.’ (ver. 35). And what was the result? Scarce had Peter entered the house of the high priest, when he three times denied the charge of being a disciple of Jesus, and to his denial added the solemnity of an oath. And again he denied with an oath, that ‘I know not the man.’ (Matt. 26:72). Had Peter been humble, and had asked of God the gift of constancy, he would not have denied his

master.

“Each one should consider that he is, as it were, on the top of a lofty mountain, suspended over the abyss of all sins, and supported only by the thread of God’s grace; if this thread give way he shall infallibly fall into the abyss, and shall perpetrate the most enormous crimes. ‘Unless the Lord had been my helper, my soul had almost dwelt in hell.’ (Psalm 43:17). If God had not succoured me, I would have fallen into numberless sins, and should now be buried in hell. Such, were the sentiments of the Psalmist, and such should be the sentiments of each one of us. It was from a conviction of his own nothingness and misery, that St. Francis used to say, that he was the greatest sinner in the world. His companion, on one occasion, said to him, ‘Father, what you say cannot be true, surely, there are many greater sinners than you.’ ‘What I have said,’ replied the saint, ‘is too true, for if God had not preserved me, I would have committed sins of every kind.’

“It is of faith, that without the assistance of grace we cannot perform any good work, or even have a good thought. ‘Without grace,’ says St. Augustine, ‘men do nothing whatever either by thought or action.’--S. Augus. de Corr. et Grat. cap 2. ‘As the eye cannot see without light,’ said the saint, ‘so we can do nothing without grace.’ ‘Not,’ says the apostle, ‘that we are sufficient to think any thing of ourselves, as of ourselves; but our sufficiency is from God.’ (1 Cor 3:5). And the royal prophet says, ‘Unless the Lord build the house, they labor in vain that build it.’ (Ps. 126:1). In vain does a man labor to sanctify himself unless God assist him. ‘Unless,’ he says in the same Psalm, ‘the Lord keep the city, he watcheth in vain that keepeth it.’ (Ibid). If God does not guard the soul from sin, in vain will man by his own strength endeavor to preserve her from its stain. Hence the Psalmist says, ‘For I will not trust in my bow.’ (Ps. 43:7). I will not confide in my own arms, but in God, who is able to save me.

“Hence, whosoever had done good, or has abstained from great sins, should say with St. Paul, ‘By the grace of God I am what I am.’ (1 Cor 15:10), and ought to tremble, lest on the first occasion he should fall. ‘Wherefore he that thinketh himself to stand, let him take heed lest he fall.’ (1 Cor 10:12). By these words the apostle insinuates that he who considers himself secure, is in very great danger of falling. For in another place he says, ‘if any man think himself to be something, whereas he is nothing, he deceiveth himself.’ (Gal. 6:3). Hence St. Augustine wisely observes, ‘The presumption of stability renders many unstable; no one will be so strong as he who feels his own weakness.’ (Ser. 13 de verb. Dom). Whosoever says that he entertains no fear of being lost, betrays a pernicious self-confidence and security by which he deceives himself. For, confiding in his own strength, he ceases to tremble, and being free from fear, he neglects to recommend himself to God, and left to his

own weakness, he infallibly falls. For the same reason, every one should be careful to abstain from indulging vain glory at not having committed the sins into which others have fallen; and should even esteem himself worse than them, saying, Lord if you had not assisted me, I would have been guilty of much more grievous transgressions. But if any one glory in his own works, and prefer himself before others, the Almighty, in chastisement of his pride, will permit him to fall into the most grievous and horrible crimes. The apostle says, 'With fear and trembling work out your salvation.' (Phil. 2:12). The timid distrust their own powers, and placing all their confidence in God fly to His protection in all dangers. He will enable them to overcome the temptations to which they are exposed, and they shall be saved. St. Philip Neri walking one day through Rome, was heard frequently to say, 'I despair.' Being corrected by a religious, he replied; 'Father, I despair of being saved by myself, but trust in God.' We should continually distrust ourselves, and thus we shall imitate St. Philip, who was accustomed to say every morning as soon as he awoke. 'Lord preserve me this day, otherwise I will betray you.'

"We may then conclude with St. Augustine, that the great science of a Christian is to know that he is nothing, and that he can do nothing. 'This is the great science, to know that man is nothing.' A Christian who is convinced of his own nothingness will constantly seek and obtain from God by humble prayer, the strength which he does not possess, without which he cannot resist temptation or do good, and with which he can do all things. 'The prayer of him that humbleth himself, shall pierce the clouds: and he will not depart till the most high behold.' (Eccles. 35:21). The prayer of a humble soul penetrates the heavens, and ascending to the throne of God, will not depart till it is regarded with complacency by the Almighty: and however enormous the sins of such a soul may be, the supplications of a humble heart cannot be rejected: 'A contrite and humbled heart, O God, thou wilt not despise.' (Ps 50:19). 'God resisteth the proud and gives His grace to the humble.' (St. James 4:6). God treats the proud with scorn and refuses their demands; but to the humble He is sweet and liberal. This is precisely the sentiment which Jesus Christ one day expressed to St. Catherine of Sienna: 'Be assured, my child, that a soul who perseveres in humble prayer obtains every virtue.' (Ap. Bloss. In. Con. Cap. 3)

"I shall here insert the beautiful observations addressed to those who aspire to perfection, by the learned and pious Palafox, Bishop of Osma, in a note on the 18th letter of St. Teresa. In that letter the saint gives to her confessor, a detailed account of all the degrees of supernatural prayer with which she had been favored. The bishop, in his remarks on the letter, observes that these supernatural graces which God deigned to bestow on St. Teresa and other saints, are not necessary for the

attainment of sanctity; since without them, many are arrived at a high degree of perfection, and obtained eternal life, while many enjoyed them, and were afterwards damned. He says that the practice of the gospel virtues, and particularly of the love of God, being the true and only way to sanctity, it is superfluous and even presumptuous to desire and seek such extraordinary gifts. These virtues are acquired by prayer, and by corresponding with the lights and helps of God, who ardently desires our sanctification.’ (Thess. 4:3)

“Speaking of the degrees of supernatural prayer described by St. Teresa, the holy bishop wisely observes, that as to the prayer of quiet, we should only desire and beg of God, to free us from all attachment and affection to worldly goods, which, instead of giving peace to the soul, fills it with inquietude and affliction. Solomon justly called them, ‘vanity of vanities, and vexation of spirit.’ (Eccl. 1:14) The heart of man can never enjoy true peace till it is divested of all that is not God, and entirely devoted to His holy love, to the exclusion of every object from the soul. But man of himself cannot arrive at this perfect consecration of his being to God; he can only obtain it by constant prayer. As to the sleep or suspension of the powers, we should entreat the Almighty to keep them in a profound sleep with regard to all temporal affairs, and awake only to meditate on His Divine goodness, and to seek divine love and eternal goods. For, all sanctity and the perfection of charity, consists in the union of our will with the holy will of God. As to the union of the powers, we should only pray that God may teach us by his grace, not to think or seek, or wish any thing but what He wills.

“As to ecstasy or rapture let us ask the Lord to eradicate from our hearts inordinate love of ourselves and of creatures and to draw us entirely to Himself to the flight of the Spirit, we will merely implore the grace of perfect detachment from the world, that, like the bird which never rests on the earth, and feeds in its flight, we may never fix the heart on any sensual enjoyment, but by attending towards heaven, employ things of this world only for the support thereof. As to the impulse of Spirit, let us ask God courage and strength to do the violence to ourselves which may be necessary to resist the attacks of the enemy, to overcome our passions, or to embrace suffering even in the midst of spiritual dryness and desolation. Finally, as to the wound as the remembrance of a wound is constantly kept alive by the pain it inflicts, we should supplicate the Lord to fill our hearts with His holy love to such a degree, that we may be always reminded of His goodness and affection towards us and thus we may devote our lives to love, and please Him by our works and affections. These graces will not be obtained without prayer; but by humble, confident, and persevering prayer, all God’s gifts may be procured.” (St. Alphonsus, *A Short Treatise on Prayer*, Chapter IV, “Of the Humility of with Which We Ought

to Pray”)

The necessity of praying before coming together in the marital act

Jesus tells us of the necessity of praying always (Luke 18:1). We are never to cease praying (1 Thess. 5:17). Thus, Christian married couples will always have marital relations in the context of prayer. Tobias’ prayer before marital relations with his wife is an example of this (Tobit 8:4-8). In prayer, we express our weakness and God’s power (2 Cor. 12:9) to rectify problems in marital relations.

Praying the Rosary before, during and after marital relations is highly recommended since it is the most powerful prayer ever given to mankind. Praying the Rosary will undoubtedly give countless of graces that diminishes sinful inclinations, thoughts and temptations that constantly plague people. Granted, it might be hard to pray during or right before the marital act, at least in a worthy and proper manner, but spouses should do their best to at least silently acknowledge the presence of God Almighty and His Mother, by loving Them deeply during the act, expressing loving words towards God and His Blessed Mother, supplicating Them for Their Help to resist sinful inclinations. And husband and wife should not be ashamed of having recourse to Our Lord and the Blessed Virgin during intercourse. In contrast, what better thing can there possibly be for a couple than to always have God and the thought of loving God in their minds during all times?

Sister Lucy of Fatima, regarding the Holy Rosary, said the following words to Fr. Augustin Fuentes on December 26, 1957:

“Look, Father, the Most Holy Virgin, in these last times in which we live, has given a new efficacy to the recitation of the Rosary. She has given this efficacy to such an extent that there is no problem, no matter how difficult it is, whether temporal or above all spiritual, in the personal life of each one of us, of our families, of the families of the world or of the religious communities, or even of the life of peoples and nations, that cannot be solved by the Rosary. There is no problem I tell you, no matter how difficult it is, that we cannot resolve by the prayer of the Holy Rosary.”

We highly recommend that all 15 decades of the Rosary be prayed daily. Our Lady repeatedly emphasized the importance of praying the Rosary each day in her messages at Fatima. She even said that Francisco would have to pray ‘many rosaries’ before he could go

to Heaven. You should prioritize reading the word of God (Catholic books and the Catholic Bible) and praying before other activities to grow in the spirit. Praying all 15 decades of the Rosary each day can be accomplished in a variety of ways. However, for many it is best accomplished by praying a part of the Rosary at different times of the day, for example, the joyful mysteries in the morning, sorrowful mysteries at midday, and glorious mysteries in the evening. 'Salve Regina' only needs to be prayed at the end of the entire day's rosary. An essential part of the Rosary is meditation on the mysteries, episodes in the life of Our Lord and Our Lady. This means thinking about them, visualizing them, considering the graces and merits displayed in them, and using them for inspiration to better know and love God. It is also common to focus on a particular virtue with each mystery.

You can easily accomplish praying the fifteen decades of the Rosary each day by dividing it up to small sections during the day. For example, you can make a habit to go down on your knees and pray 1 to 10 Hail Marys every time you enter or exit your room. The best time for prayer is in the morning, since the mind is more clear from the thoughts and discussions of the world, so we advise you to always dedicate time in the morning for the Rosary. The Rosary is the most powerful weapon in existence against the Devil and those who neglect it will indeed be eternally sorry for refusing to honor our Lady as she deserves! Think and reflect upon what greatness it is to be able to speak with the God of the whole creation and His Mother whenever we want. It is almost impossible for a man to be able to speak with a king or queen of this world, and yet the King of kings and his beloved Mother hear your every word. In truth, I tell you, that even one good word of prayer has more worth than all gold and jewels and an infinite amount of universes, for they will all perish, but God's words will never perish. Think about how much you would concentrate and fight against distracting thoughts if someone were to tell you that you could have 10,000 dollars or a new car if you prayed a Rosary with full concentration and without yielding to distracting thoughts. This example should shame us all since we humans are, by our very nature, wicked at heart and are inclined to search for filth rather than gold (worldly things rather than heavenly ones). Everyone should try to remember this example, and then we will all be able to pray better which will bring us an everlasting, heavenly reward! The devils concentrate exceedingly much on getting a person to despise prayer in these ways: either they try to make you bored by it, or to have a difficulty in concentrating when praying, or to pray a little; for they know that prayer is the only way to salvation.

Indeed, St. Alphonsus, in his book "*The Great Means of Salvation and of Perfection*," in the section "On the Necessity and Power of Prayer", explains that "the devil is never more busy to distract us with the thoughts of worldly cares than when he perceives us praying and asking God for grace":

“On this point, then, we have to fix all our attention, namely, to pray with confidence, feeling sure that by prayer all the treasures of heaven are thrown open to us. “Let us attend to this,” says St. Chrysostom, “and we shall open heaven to ourselves.” Prayer is a treasure; he who prays most receives most. St. Bonaventure says that every time a man has recourse to God by fervent prayer, he gains good things that are of more value than the whole world: “Any day a man gains more by devout prayer than the whole world is worth.” Some devout souls spend a great deal of time in reading and in meditating, but pay but little attention to prayer. There is no doubt that spiritual reading, and meditation on the eternal truths, are very useful things; “but,” says St. Augustine, “it is of much more use to pray.” By reading and meditating we learn our duty; but by prayer we obtain the grace to do it. “It is better to pray than to read: by reading we know what we ought to do; by prayer we receive what we ask.” What is the use of knowing our duty, and then not doing it, but to make us more guilty in God’s sight? Read and meditate as we like, we shall never satisfy our obligations, unless we ask of God the grace to fulfill them.

“And, therefore, as St. Isidore observes, the devil is never more busy to distract us with the thoughts of worldly cares than when he perceives us praying and asking God for grace: “Then mostly does the devil insinuate thoughts, when he sees a man praying.” And why? Because the enemy sees that at no other time do we gain so many treasures of heavenly goods as when we pray. This is the chief fruit of mental prayer, to ask God for the graces which we need for perseverance and for eternal salvation; and chiefly for this reason it is that mental prayer is morally necessary for the soul, to enable it to preserve itself in the grace of God. For if a person does not remember in the time of meditation to ask for the help necessary for perseverance, he will not do so at any other time; for without meditation he will not think of asking for it, and will not even think of the necessity for asking it. On the other hand, he who makes his meditation every day will easily see the needs of his soul, its dangers, and the necessity of his prayer; and so he, will pray, and will obtain the graces which will enable him to persevere and save his soul. Father Segneri said of himself, that when he began to meditate, he aimed rather at exciting affections than at making prayers. But when he came to know the necessity and the immense utility of prayer, he more and more applied himself, in his long mental prayer, to making petitions.” (St. Alphonsus, *The Great Means of Salvation and of Perfection*, “On the Necessity and Power of Prayer”)

In truth, the devil knows that mental prayer and prayer from the heart is very effective in weakening and destroying his hold and power over us, and that is also why he tries to get

people to leave it off completely, telling them that it's useless when it in fact is one of the best ways, if not the best way to use in order to conquer the might of the Devil and his temptations:

“Some one may say, I do not make mental prayer [from the heart], but I say many vocal prayers [with the tongue]. But it is necessary to know, as St. Augustine remarks, that to obtain the divine grace it is not enough to pray with the tongue: it is necessary also to pray with the heart. On the words of David: “I cried to the Lord with my voice,” the holy Doctor [Augustine] says: “Many cry not with their own voice (that is, not with the interior voice of the soul), but with that of the body. Your thoughts are a cry to the Lord. Cry with in, where God hears.” This is what the Apostle inculcates. Praying at all times in the spirit. In general, vocal prayers are said distractedly [through mere habit] with the voice of the body, but not of the heart [as in mental prayer], especially when they are long, and still more especially when said by a person who does not make mental prayer [from the heart]; and therefore God seldom hears them, and seldom grants the graces asked [since they only pray by habit or custom and thus lack the real disposition of a true purpose, love, faith and desire required in order to be heard]. Many say the Rosary, the Office of the Blessed Virgin, and perform other works of devotion; **but they still continue in sin.** But it is impossible for him who perseveres in mental prayer to continue in sin; he will either give up meditation or renounce sin. A great servant of God used to say that mental prayer and sin cannot exist together. And this we see by experience: they who make mental prayer rarely incur the enmity of God; and should they ever have the misfortune of falling into sin, by persevering in mental prayer, they see their misery, and return to God. Let a soul, says St. Teresa, be ever so negligent, if she persevere in meditation, the Lord will bring her back to the haven of salvation.” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, CHAPTER XV: MENTAL PRAYER, Moral Necessity of Mental Prayer for Religious)

Thus, in accordance with the advice of St. Alphonsus, a person should not be afraid of also praying from the heart, preferably at all times, in addition to saying vocal prayers, since this is the most perfect, highest and unitive form of prayer with God.

It is, however, a really bad sign when a person feels an aversion or contempt to holy prayers like the Rosary. A person should do his utmost to persevere in praying the Rosary and other vocal and mental prayers since the Devil often tempts people to stop praying them because he knows and feels how much they lessen his power over a person's soul.

St. Louis De Montfort (A.D. 1710): “Blessed Alan de la Roche who was so deeply devoted to the Blessed Virgin had many revelations from her and we know that he confirmed the truth of these revelations by a solemn oath. Three of them stand out with special emphasis: the first, that if people fail to say the ‘Hail Mary’ (the Angelic Salutation which has saved the world – Luke 1:28) out of carelessness, or because they are lukewarm, or because they hate it, this is a sign that they will probably and indeed shortly be condemned to eternal punishment.” (*Secret of the Rosary*, p. 45)

Most people, for instance, do not frequently give themselves enough time to perform their prayers, and especially longer prayers, and the consequence of this will be that most of them will pray very little, or seldom. A good form of prayer, then, that is more easily performed by everyone, no matter how troublesome prayer may ever feel to you, or however little time you might imagine that you have to spare, is simply that you talk with God as with a real person at all times: in your car, in the toilet, in your work, when you eat... yes everywhere and at all times a man can talk with God, Our Creator and Father as with a real person in the same way as little children does towards their own Father, like when they tell Him how much they love Him, and mentioning all their troubles and worries and that He might help them and protect them, supplicating His help all the time. We should thus learn from these little Children and imitate them and behave as they do towards our own Father and Mother in Heaven, by telling Them that we love Them and that we want to love Them very much and that we need Their help to love Them even more and that we need Their help to resist sin and do good, whatever it might be. A person who prays with confidence in this way everyday will certainly not be lost or be neglecting his duty to pray well. Jesus Christ himself teaches us this very concept in the Bible.

Luke 18:1 “And he [Jesus] spoke also a parable to them, that we ought **always to pray**, and not to faint...”

Haydock Commentary: “*Always to pray*, i.e. to pray daily, and frequently; (Witham) and also to walk always in the presence of God, by a spirit of prayer, love, and sorrow for sin.”

In truth, if we are like children, rejecting the vanity, shallowness, greed and lust of the world, we shall never be damned: “Then were little children presented to him, that he should impose hands upon them and pray. And the disciples rebuked them. But Jesus said to them: Suffer the little children, and forbid them not to come to me: for the kingdom of heaven is for such. And when he had imposed hands upon them, he departed from thence.” (Matthew 19:13-15)

Haydock Commentary explains these verses: “*Jesus said... Suffer the little children...* and declares that the kingdom of heaven is the portion of such as resemble these little ones, by the innocence of their lives and simplicity of their hearts. He, moreover, shews that confidence in our own strength, in our own free-will, and in our merits, is an invincible obstacle to salvation.”

The word of God in the Holy Bible teaches spouses to practice chastity for three days while praying to God to beget offspring for the glory of His Holy Name before consummating the marriage by the marital act

The word of God and Holy Scripture further teaches that one should not consummate the marriage immediately after one has been married, but that one should wait for three days while praying earnestly to God to bless their marriage, “*because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock.*” (Tobias 8:4) The Holy Archangel Raphael, acting as God’s messenger, instructs husbands and wives to always wait three days in prayer before consummating the marriage. “*But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.*” (Tobias 6:18)

These words shows us that spouses must remember their bond with the Lord first and foremost and that the fleshly or physical part of the marriage must always come secondhand. By this highly virtuous act of abstaining from marital relations for three days, the devil’s power over married couples is undoubtedly thwarted and diminished. Holy Scripture thus advices spouses to be “joined to God” for three days in prayer before performing the marital act. Not only that, but spouses should always fervently pray to God before every marital act and ask Him to protect them from falling into sin, and also after the marital act in order to ask Our Lord to forgive them if they committed any sin during the act. This is the safe road of the fear of God that every righteous man or woman should follow if they wish to enter Heaven.

Tobias 6:18, 20-22 “[St. Raphael said to Tobias:] But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you. And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.”

Haydock Commentary explains: “Verse 18. *Days*. No morality could be more pure. The Christian Church has given similar counsels [of abstinence before marital consummation], in the Capitulars of France, and of Erard, archbishop of Tours, and in many rituals published in the 16th century. The council of Trent only advises people to approach to the sacraments of Penance and the Holy Eucharist, three days at least before marriage. The Greeks, in their third council of Carthage, (canon 13) order the first night to be spent in continence.”

Notice how Our Lord and God in the biblical book of Tobias promises that those who pray and abstain from the marital act for three days before having marital relations shall receive the inestimable graces of “sound children” on the third night and that they shall be admitted “into the society of the holy Patriarchs” on the second. The honor of being “admitted into the society of the holy Patriarchs” is of course too great to even describe in human terms. The blessing on the third night of “sound children” obviously means that those couples who do not perform the marital act for the sake of lust or too often, and who are virtuous and wait for three days in accordance with the promise of Holy Scripture, will receive a child without birth deformities or defects. This may be hard for many to believe, but this is really and truly what Holy Scripture is promising and saying.

It is sad to see that none today seem to care anything about these promises or virtuous deeds that promise these remarkable and wondrous graces that Our Lord said He would bless a virtuous couple with. One could think that even a worldly or ungodly couple would appreciate the grace of not receiving a child that is deformed and that they, if they believed in God or were aware of these promises, would act in accordance to the words of the Holy Scripture; but now neither “Catholics” or so-called Christians nor any people of the world care anything about these words of our Lord that promises the inestimable grace of receiving “a blessing that sound children may be born of you.”

Tobias 8:4-10 “Then Tobias exhorted the virgin, and said to her: Sara, arise, and let us pray to God today, and tomorrow, and the next day: because for these three nights we are joined to God: and when the third night is over, we will be in our own wedlock. For we are the children of saints, and we must not be joined together like heathens that know not God. So they both arose, and prayed earnestly both together that health might be given them, And Tobias said: Lord God of our father, may the heavens and the earth, and the sea, and the fountains, and the rivers, and all thy creatures that are in them, bless thee. Thou made Adam of the slime of the earth, and gave him Eve for a helper. And now, Lord, thou know that not for fleshly lust do

I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever. Sara also said: Have mercy on us, O Lord, have mercy on us, and let us grow old both together in health.”

St. Augustine also taught that the first man and woman were waiting for God’s order and commandment to engage in intercourse since God created Adam and Eve without sexual desire for each other. Thus, St. Augustine, with the rest of the Church, understood that sexual desire was not an aspect of God’s design for the male and the female: “For why should they not await God’s authorization for this, since there was no drive of concupiscence coming from rebellious flesh?” Augustine concluded that sexual intercourse was “fundamentally alien to the original definition of humanity.” By this we can understand that the biblical teaching (in Tobias 6:18) of chaste and humble prayer for three days (before one consummates the marriage by the marital act) comes directly from God’s original plan and will for humanity before the fall and original sin of Adam and Eve in the garden of Eden; for before the fall, the human will was infinitely more directed to obeying and following God’s perfect will and direction in all things rather than their own reason and judgment, as it sadly is now.

This is also why St. Clement of Alexandria (c. 150-215) taught that “the first man of our race [Adam] did not await the appropriate time, desiring the favor of marriage before the proper hour and he fell into sin by not waiting the time of God’s will... they [Adam and Eve] were impelled to do it before the normal time because they were still young and were persuaded by deception.” (*The Stromata or Miscellanies*, On Marriage XIV:94, XVII:102-103)

It is thus certain and an established fact by both the Holy Bible and Apostolic Tradition that those spouses who do not practice chastity and prayer for a while before they perform the marital act will much more easily fall into sexual sins of various sorts since they will be more easily controlled by the devil and his demons because of their carelessness and sloth in praying to God and invoking His Holy aid in resisting sinful inclinations and temptations.

Anne Catherine Emmerich was also told in her Revelations that Adam and Eve performed penance for seven years before “Seth, the child of promise, was there conceived and brought into the world”. Our Lord and God – whom they had offended – consoled them with this child for their loss of their first son, Abel, after seven years penance, which shows us that God requires penance from spouses who behaves badly or lustfully and that penance should be done without command. “I have learned many things which took place

in ancient times in the Grotto of the Crib. I remember only that Seth, the child of promise, was there conceived and brought into the world by Eve, **after a penitence of seven years**. It was there that the angel told her that God had given her this offspring in the place of Abel.” (Anne Catherine Emmerich, *The Nativity of Our Lord Jesus Christ*) Either one makes penance in this life or in the next in Hell or in purgatory. God always requires penance when people commits evil acts. That is just a fact.

Our Lord Jesus Christ Himself indicates in *The Revelations of St. Bridget* that after the fall and sin of Adam and Eve, the devil aroused sensuality in them, and that their first sexual act or acts after the fall were heedlessly and thoughtlessly planned. The reason for this was that they were inspired by the devil to act more in accordance to their selfish lust than their reason, and that they did not pray to Our Lord before the marital act in humility, pleading to and asking Him to guard them from sinning during the act, as Our Lord wants all spouses to do. The Revelations also shows that Adam and Eve understood their lustful error after this happened, and that they thereafter were afraid to perform the marital act, and chose to completely abstain from the marital act for a while because of their fear of God’s wrath. They thus learned that Our Lord wanted them to pray for a while before they performed the marital act, and awaited Our Lord’s commandment for them to come together in marital union again, and after a while, God directly told them that they could have marital relations again.

The Son of God speaks: “After the disobedience was enacted, my angel came over them [Adam and Eve] and they were ashamed over their nakedness, and they immediately experienced the lust and desire of the flesh and suffered hunger and thirst. ... And for the sensuality the devil had aroused in them after their disobedience, I gave and created souls in their seed through my Divinity. And all the evil the devil tempted them with, I turned to good for them entirely.

“Thereafter, I showed them how to live and worship me, and I gave them permission to have relations, because before my permission and the enunciation of my will they were stricken with fear and were afraid to unite and have relations. Likewise, when Abel was killed and they were in mourning for a long time and observing abstinence, I was moved with compassion and comforted them. And when they understood my will, they began again to have relations and to procreate children, from which family I, their Creator, promised to be born.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1 Chapter 26)

It is thus clear that “he who neglects prayer in the time of temptation is like a general, who, when surrounded by the enemy, does not ask for reinforcements from his monarch. **Adam**

fell into sin because when he was tempted he did not look to God for help. We should say a Hail Mary, or at least devoutly utter the holy names of Jesus and Mary. "These holy names," St. John Chrysostom declares, "have an intrinsic power over the devil, and are a terror to hell." At the name of Mary the devils tremble with fear; when she is invoked their power forsakes them as wax melts before the fire." (Rev. Francis Spirago, *The Catechism Explained*, A.D. 1899)

St. Ephraim, On Prayer Before Intercourse: "O Blessed Fruit conceived without intercourse, bless our wombs during intercourse. Have pity on our barrenness, Miraculous Child of virginity." (*Hymns of St. Ephraim: Hymn 7 On the Nativity*)

Loving God during intercourse and at all times

We have already seen that Our Lord wants us to love and think about Him both before, during and after the marital act. There are many pious examples in Holy Scripture and the lives of the Patriarchs, Prophets and Saints that we can learn from in this regard. Saint Joseph and the Blessed Virgin Mary, however, never had marital relations. So the holiest example of a marriage that includes natural marital relations is the marriage of the Blessed Virgin Mary's parents: St. Joachim and St. Anna. They were chosen by God to be the parents of our Lord's Mother.

Concerning their married life, Joachim and Anna certainly engaged in natural marital relations. But does any faithful Catholic believe that these two Saints would either make use of unnatural sexual acts or advise anyone in any situation whatsoever to do so? Certainly not! The very idea is incompatible not only with the holiness of Saints, but with the ordinary holiness required by Christ of every married couple. All married persons are of course required by God to refrain from every kind of mortal sin, including sexual sins, actual mortal sins as well as objective mortal sins. We are all called to imitate the Saints, even the least worthy among us.

In truth, The Mother of God also reveals to us in *The Revelations of St. Bridget* that Her holy parents Anna and Joachim: "*would rather have died than to come together in carnal love; lust was dead in them.* I assure you that when they did come together, it was because of **divine love** and because of the angel's message [that revealed that they would be the parents of the holy Mother of God], *not out of carnal desire, but against their will **and out of a holy love for God.*** In this way, my flesh was put together by their seed **and through divine love.**" (*St. Bridget's Revelations*, Book 1, Chapter 9)

Since Anna and Joachim's marriage was so holy, pious spouses should also pray to these two holy Saints in Heaven to protect them from sinning in the marital act. When one reads these words about these most holy parents of Our Lady, and see how they despised the carnal and sensual love of the flesh and of the world, one can clearly see the great power chastity has in drawing down blessings from God. If God would have noticed any kind of sensuality in St. Anna and St. Joachim, they would never have become the parents of Our Lady. In truth, it was not fitting that the vessel of grace and the real Arc of the Covenant in which the Word of God made flesh dwelt, should be conceived in any other way than with a perfect and pure will, and without any shameful lust, just like it would have been for all parents in the Garden of Eden before the original sin of Adam and Eve.

Although a normal couple will not be spared from feeling any lust or concupiscence as it happened to Anna and Joachim through a special and divine grace, this should in no way hinder them from loving and desiring God during the procreative act. The Love of God should thus be the primary motive of the marital act along with the love of and desire to beget children for a couple rather than desiring or lusting after their own spouse. Most couples however choose to think about themselves or their spouse in an inordinate way and consequently to love themselves or their spouse during the procreative act. Anna and Joachim, however, clearly chose the best part, that is, loving, thinking about, and desiring to please God. If we think about pleasing God during the act of marriage and in our daily life, then our love will be directed towards Him – which is the best part. God's love never dies! so it's clearly a great mistake to seek love from a fleshly object that will rot and be eaten by worms in the grave, rather than seeking it from God, who lives and reigns forever and ever! Husbands and wives should thus love their own, their spouse and their children's souls, instead of their own and other peoples bodies that will rot and be eaten by worms in the grave. This is an advice to those couples who wish to be perfect, as Anna and Joachim were perfect, and for those who wish to be united with God through love.

St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, Part 3, Chapter 38,

Instructions For Married Persons: “Matrimony is a great Sacrament, but I speak in Christ, and in the Church... Would to God that his most beloved Son were invited to all marriages, as he was to that of Cana; then the wine of consolations and benedictions would never be wanting; for the reason why there is commonly a scarcity of it at the beginning is, because Adonis [the god of beauty and desire] is invited instead of Jesus Christ, and Venus [the goddess whose functions encompassed love, beauty, sex, fertility and prosperity] instead of his blessed Mother. He that would have his lambs fair and spotted as Jacob's were, must, like him, set fair rods of divers colors before the sheep when they meet to couple; and he

that would have a happy success in marriage ought in his espousals to represent to himself the sanctity and dignity of this sacrament. But, alas! instead of this there are a thousand disorders committed in diversions, feasting, and immodest discourse; it is not surprising, then, that the success of marriages should not correspond. Above all things, I exhort married people to that mutual love which the Holy Ghost so much recommends in the Scripture. O you that are married! I tell you not to love each other with a natural love, for it is thus that the turtles love; nor do I say, love one another with a human love, for the heathens do this; but I say to you, after the great Apostle, "Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church." [Ephesians 5:25] And you, wives, love your husbands, as the Church loveth her Saviour. It was God that brought Eve to our first father, Adam, and gave her him in marriage; it is also God, O my friends! who, with his invisible hand, has tied the knot of the holy bond of your marriage, and given you to one another; why do you not, then, cherish each other with a holy, sacred, and divine love?

"... But while I exhort you to advance more and more in this mutual love, which you owe one another, beware lest it degenerate into any kind of jealousy; for it often happens, that as the worm is bred in the apple which is the most delicate and ripe, so jealousy grows in that love of married people which is the most ardent and affectionate, of which, nevertheless, it spoils and corrupts the substance, breeding, by insensible degrees, strifes, dissensions, and divorces. But jealousy is never seen where the friendship is reciprocally grounded on solid virtue: it is, therefore, an infallible mark that the love is in some degree sensual and gross, and has met with a virtue imperfect, inconstant, and subject to distrust. Jealousy is an absurd means of proving the sincerity of friendship. It may, indeed, be a sign of the greatness of the friendship, but never of its goodness, purity, and perfection; since the perfection of friendship presupposes an assurance of the virtue of those whom we love, and jealousy presupposes a doubt of it.

"If you desire, O husbands! that your wives should be faithful to you, give them a lesson by your example. "How," says St. Gregory Nazianzen, "can you exact purity of your wives, when you yourselves live in impurity? How can you require of them that which you give them not? Do you wish them to be chaste? behave yourselves chastely towards them: and, as St. Paul says, 'let every man know how to possess his vessel in sanctification.' But if, on the contrary, you yourselves teach them not to be virtuous, it is not surprising if you are disgraced by their perdition. But you, O wives! whose honor is inseparably joined with purity and modesty, be zealous to preserve this your glory, and suffer no kind of loose behavior to tarnish the whiteness of your reputation."

"... Ladies formerly, as well as now, were accustomed to wear ear-rings of

pearl, for the pleasure... But for my part, as I know that the great friend of God, Isaac, sent ear-rings, as the first earnest of his love, to the chaste Rebecca, I believe that this mysterious ornament signifies that the first part which a husband should take possession of in his wife, and which his wife should faithfully keep for him, is her ears; in order that no other language or noise should enter there but only the sweet and amiable music of chaste and pure words, which are the oriental pearls of the gospel; for we must always remember that souls are poisoned by the ear, as the body is by the mouth.”

Love is necessary for Salvation

For a person to be Saved, the word of God teaches that one must love his God with “his whole heart, and with his whole soul, and with all his strength, and with all his mind” (Luke 10:27). If any person fails to do this, that is, if he chooses to love something more than he loves God, whatever it may be or however small it may be, he will not be Saved. Consequently, it is of the greatest importance that all people who desires their salvation must do everything in their power to acquire and foster the love of God in their own hearts, soul, mind and body, by loving Him very deeply and at all times, and by praying to Him for help in loving Him worthily. Indeed, if a person can grow a deep love and attachment for their husband or wife or their children and have a fervent desire for them constantly, then, likewise, a person should have no problem in growing an even greater love and longing for God in his own heart, if he only so wish and desire: “For to Christians this rule of life is given, that we should love the Lord Our God with all the heart, with all the soul, and with all the mind, and our neighbor as ourselves... God alone, to find whom is the happiest life, must be worshiped in perfect purity and chastity... in chaste and faithful obedience, not to gratify passion, but for the propagation of offspring, and for domestic society.” (St. Augustine, *On the Morals of the Catholic Church*, Chapter 30, Section 62, A.D. 388)

Jesus Christ in the Revelations of St. Bridget gives us a perfect description of how good spouses in the spiritual marriage are to love and desire God above all else.

The Son of God speaks to St. Bridget: “For that reason, I wish to turn to the spiritual marriage, the kind that is appropriate for God to have with a chaste soul and chaste body. There are seven good things in it opposed to the evils mentioned above: First, there is no desire for beauty of form or bodily beauty or lustful sights, but only for the sight and love of God. Second, there is no desire to possess anything else than what is needed to survive, and just the necessities with nothing in excess. Third, they avoid vain and frivolous talk. Fourth, they do not care about seeing friends or

relatives, but I am their love and desire. Fifth, they desire to keep the humility inwardly in their conscience and outwardly in the way they dress. Sixth, they never have any will of leading lustful lives. Seventh, they beget sons and daughters for their God through their good behavior and good example and through the preaching of spiritual words.

“They preserve their faith undefiled when they stand outside the doors of my church where they give me their consent and I give them mine. They go up to my altar when they enjoy the spiritual delight of my Body and Blood in which delight they wish to be of one heart and one body and one will with me, and I, true God and man, mighty in heaven and on earth, shall be as the third with them and will fill their hearts. The worldly spouses begin their marriage in lustful desires like brute beasts, and even worse than brute beasts! But these spiritual spouses begin in love and fear of God and do not bother to please anyone but me. The evil spirit fills and incites those in the worldly marriage to carnal lust where there is nothing but unclean stench, but those in the spiritual marriage are filled with my Spirit and inflamed with the fire of my love that will never fail them.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1, Chapter 26)

In contrast to the seven good fruits of the holy marriage described by Jesus Christ above, this is how Our Lord describes the seven evil fruits of the evil and worldly marriage:

“But people in this age are joined in marriage for seven [evil] reasons: First, because of facial beauty. Second, because of wealth. Third, because of the despicable pleasure and indecent joy they get out of their impure intercourse. Fourth, because of feasts with friends and uncontrolled gluttony. Fifth, because of vanity in clothing and eating, in joking and entertainment and games and other vanities. Sixth, for the sake of procreating children but not to raise them for the honor of God or good works but for worldly riches and honor. Seventh, they come together for the sake of lust and they are like brute beasts in their lustful desires. ... **Such a married couple will never see my face unless they repent**. For there is no sin so heavy or grave that penitence and repentance does not wash it away.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1, Chapter 26)

In truth, only the ungodly or idolatrous couple would want to join in marriage to gratify carnal pleasures and evil desires or be working so selfishly in pleasing only themselves rather than pleasing God, who created them and even died for them. God must always come first! and He is always present in Spirit in every action, deed or move we will ever make. Let’s get this saving concept imprinted on our minds: “I am one God in three

Persons, and one in Divinity with the Father and the Holy Spirit. Just as it is impossible for the Father to be separated from the Son and the Holy Spirit to be separated from them both, and as it is impossible for warmth to be separated from fire, so it is impossible for these spiritual spouses to be separated from me; I am always as the third with them. Once my body was ravaged and died in torments, but it will never more be hurt or die. Likewise, those who are incorporated into me with a true faith and a perfect will shall never die away from me; for wherever they stand or sit or walk, I am always as the third with them.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1, Chapter 26)

Jesus infallibly over and over again demands of us that we are to love Him even more than we love ourselves, our wife or even our children.

Matthew 10:37-39 “**He that loveth father or mother more than me, is not worthy of me; and he that loveth son or daughter more than me, is not worthy of me.** And he that taketh not up his cross, and followeth me, is not worthy of me. He that findeth his life, shall lose it: and he that shall lose his life for me, shall find it.”

Haydock Commentary adds: “**Ver. 39.** But if he continues moderately happy as to temporal concerns till death, and places his affections on them, he hath found life here, but shall lose it in the next world. But he that shall, for the sake of Christ, deprive himself of the pleasures of this life, shall receive the reward of a hundred fold in the next.”

And in *St. Bridget’s Revelations*, Our Lord spoke these words describing how Adam and Eve’s love for God was perfect before the fall, saying: “**but I alone was all their good and pleasure and perfect delight.**” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 26)

The meaning of the above words, “but I alone was all their good and pleasure and perfect delight,” isn’t that a person can’t delight in or feel pleasure in/from God anymore after the fall, but rather that before the fall, God was the only delight and pleasure man ever felt and desired. Before the fall, man did all in God and for God, and no selfish love existed as it does now. After the fall, however, God had to compete for man’s love with human concupiscence and fleshly lusts. God is a jealous God (Exodus 20:5), and He wants us to love and desire Him above everything else. So to love God during all times, even during intercourse, is an advice to those couples who wish to be perfect, as Adam and Eve were perfect, and for those who ardently long and desires to be united with God through love.

St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, Part 3, Chapter 39, **Of The Sanctity Of The Marriage Bed**: “Now, excess in eating consists not only in eating too much, but also in the time and manner of eating. It is surprising, dear Philothea [to whom the book was written], that honey, which is so proper and wholesome a food for bees, may, nevertheless, become so hurtful to them as sometimes to make them sick: for in the spring, when they eat too much of it, being overcharged with it in the forepart of their head and wings, they become sick, and frequently die. In like manner, nuptial commerce... is, nevertheless, in certain cases dangerous to those that exercise it; for it frequently debilitates the soul with venial sin, as in cases of mere and simple excess; and sometimes it kills it effectually by mortal sin, as when the order appointed for the procreation of children is violated and perverted; in which case according as one departs more or less from it, the sins are more or less abominable, but always mortal: for the procreation of children being the principal end of marriage one may never lawfully depart from the order which that end requires; though, on account of some accident or circumstance, it cannot at that time be brought about, as it happens when barrenness, or pregnancy, prevents generation.

“In these occurrences corporal commerce may still be just... provided the rules of generation be followed: no accident whatsoever being able to prejudice the law which the principal end of marriage has imposed. Certainly the infamous and the execrable action of Onan in his marriage was detestable in the sight of God, as the holy text of the 38th chapter of Genesis testifies: for although certain heretics of our days, much more blamable than the Cynics, of whom St. Jerome speaks in his commentary on the Epistle to the Ephesians, have been pleased to say it was the perverse intention only of that wicked man which displeased God, the Scripture positively asserts the contrary, and assures us that the act itself which he committed was detestable and abominable in the sight of God.

“It is a certain mark of a base and abject spirit to think of eating before meal time, and, still more, to amuse ourselves afterwards with the pleasure which we took in eating, keeping it alive in our words and imagination, and delighting in the recollection of the sensual satisfaction we had in swallowing down those morsels; as men do who before dinner have their minds fixed on the spit, and after dinner on the dishes; men worthy to be "scullions" of a kitchen, "who," as St. Paul says, "make a god of their belly." Persons of honor never think of eating but at sitting down at table, and after dinner wash their hands and their mouth, that they may neither retain the taste nor the scent of what they have been eating.

“The elephant, although a gross beast, is yet the most decent and most sensible of any other upon earth. I will give you a specimen of his chastity: although he never

changes his female, and hath so tender a love for her whom he hath chosen, yet he never couples with her but at the end of every three years, and then only for the space of five days, but so privately that he is never seen in the act. On the sixth day afterwards, when he makes his appearance, the first thing he does is to go directly to some river, where he washes his body entirely, being unwilling to return to the herd till he is quite purified. May not these modest dispositions in such an animal serve as lessons to married people, not to keep their affections engaged in those sensual and carnal pleasures which, according to their vocation, they have exercised; but when they are past to wash their heart and affection, and purify themselves from them as soon as possible, that afterwards, with freedom of mind, they may practice other actions more pure and elevated.

“In his advice consists the perfect practice of that excellent doctrine of St. Paul to the Corinthians. "The time is short," said he; "it remaineth that they who have wives be as though they have none." For, according to St. Gregory, that man has a wife as if he had none, who takes corporal satisfaction with her in such a manner as not to be diverted from spiritual exercises. Now, what is said of the husband is understood reciprocally of the wife. "Let those that use the world," says the same apostle, "be as though they used it not." Let every one, then, use this world according to his calling, but in such manner that, not engaging his affection in it, he may be as free and ready to serve God as if he used it not. "It is the great evil of man," says St. Augustine, "to desire to enjoy the things which he should only use." We should enjoy spiritual things, and only use corporal, of which when the use is turned into enjoyment, our rational soul is also changed into a brutish and beastly soul. I think I have said all that I would say to make myself understood, without saying that which I would not say.”

Holy children

It's a fact of history and tradition that holy parents often raise pious and holy children. The reasons behind this is that the children of holy and devout parents often imitate the good and righteous deeds of their parents as much as they are able. In contrast, according to numerous saints and spiritual revelations, sinful and lustful parents influence and affect their children by their bad life and example, inflicting sinful thoughts, impulses and temptations upon their children. Thus, every parent who love their children and their future children should do their utmost to live in holiness, knowing that every act they will ever do can have an effect on their children – for better or for worse. Only in Hell will bad parents understand how their deeds effected their children in a negative way, but then it is sadly too late for them. In *St. Bridget's Revelations*, it is described how such evil parents

will be damned for their sinful lives.

The Son of God speaks: "Sometimes I let evil parents give birth to good children, but more often, **evil children are born of evil parents**, since these children imitate the evil and unrighteous deeds of their parents as much as they are able and would imitate it even more if my patience allowed them. **Such a married couple will never see my face unless they repent**. For there is no sin so heavy or grave that penitence and repentance does not wash it away." (*St. Bridget's Revelations*, Book 1, Chapter 26)

St. Francis de Sales, in his book *Introduction to the Devout Life*, in the chapter *Instructions For Married Persons*, gives parents important information about how they are to raise and care for their children: "St. Monica, being pregnant of the great St. Augustine, dedicated him by frequent oblations to the Christian religion, and to the service and glory of God, as he himself testifies, saying, that "he had already tasted the salt of God in his mother's womb." This is a great lesson for Christian women, to offer up to his divine Majesty the fruit of their wombs, even before they come into the world; for God, who accepts the offerings of an humble and willing heart, commonly at that time seconds the affections of mothers; witness Samuel, St. Thomas of Aquinas, St. Andrew of Fiesola, and many others. The mother of St. Bernard, a mother worthy of such a son, as soon as her children were born, took them in her arms, and offered them up to Jesus Christ; and, from that moment, she loved them with respect as things consecrated to God and entrusted by him to her care. This pious custom was so pleasing to God that her seven children became afterwards eminent for sanctity. But when children begin to have the use of reason, both their fathers and mothers ought to take great care to imprint the fear of God in their hearts.

"The devout queen Blanche performed this duty most fervently with regard to St. Lewis [King St. Louis IX], her son. She often said to him, "I would much rather, my dear child, see you die before my eyes, than see you commit only one mortal sin." This caution remained so deeply engraved in his soul that, as he himself related, not one day of his life passed in which he did not remember it, and take all possible care to observe it faithfully. Families and generations are, in our language, called houses; and even the Hebrews called the generations of children the building up of a house; for, in this sense, it is said that God built houses for the midwives of Egypt. Now, this is to show that the raising of a house, or family, consists not in storing up a quantity of worldly possessions, but in the good education of children in the fear of God, and in virtue, in which no pains or labor ought to be spared; for children are the crown of their parents. Thus, St. Monica fought with so much fervor and constancy against the evil inclination of her son St. Augustine, that,

having followed him by sea and land, she made him more happily the child of her tears, by the conversion of his soul, than he had been of her blood, by the generation of his body.”

The lack of fear of God is one of the greatest reasons why spouses sin sexually

The Book of Tobias of the Holy Bible describes how The Holy Archangel Raphael delivered a message from God to the youth Tobias, telling him that: “when the third night is past, **thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust,** that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children... [Tobias said] And now, Lord, thou knowest, **that not for fleshly lust do I take my sister to wife,** but only for the love of posterity, in which thy name may be blessed for ever and ever.” This shows us that one must have the fear of God both with regard to the marital sexual act, as well as with all other acts. One should, however, fear to offend God in the marital act more than other acts, as it is so potent to offend God and damn and deceive a person because of its intoxicating and shameful nature.

Adam and Eve’s lack of the fear of God as well as their lack of belief that the punishment of death that they were told would befall them if they disobeyed God’s command and ate of the fruit “of the tree of knowledge of good and evil,” shows us that the fear of God was and still is necessary both before and after the fall of man. “*And He [God] commanded him [Adam], saying: Of every tree of paradise thou shalt eat: But of the tree of knowledge of good and evil, thou shalt not eat. For in what day soever thou shalt eat of it, thou shalt die the death.*” (Genesis 2:16-17)

If Adam and Eve had feared God, they would never have dared to do anything that would have contradicted His Holy Will or angered Him. In truth, the fear of God is not only necessary on this earth and for us humans, but it was and is also necessary for the angels in Heaven. Satan and the third of the angels that he deceived to follow him in his rebellion against God all lacked a fear of God. In contrast to these fallen angels, St. Michael and the rest of the angels all feared God, and thus were confirmed in their station as the most high servants of the Eternal and Almighty. Indeed, the very definition of the name “Michael” is “Who is like God” which is the exclamation and rebuke St. Michael made in Heaven in answer to Lucifer’s proud opposition to God. This defense St. Michael made for God, rebuking Satan, and saying “Who is like God”, as sweet as it is sublime, is an exclamation that represents both awe and reverence for God but also fear and the knowledge of one’s nothingness in the presence of Our Lord. The most common theme in the Bible is that ***The Fear of the Lord is the beginning of wisdom*** (Psalm 110:10), and that *His mercy is only upon those who fear Him* (Psalm 102:17; Lk. 1:50; 2 Cor. 5:11; etc.) and thus, it is evident

that only wicked spouses who refuse to fear God or Hell dare to commit sexual sins or unnatural and non-procreative sexual acts with each other.

Ecclesiasticus 1:11-40 “The fear of the Lord is honour, and glory, and gladness, and a crown of joy. The fear of the Lord shall delight the heart, and shall give joy, and gladness, and length of days. With him that feareth the Lord, it shall go well in the latter end, and in the day of his death he shall be blessed. The love of God is honourable wisdom. And they to whom she shall shew herself love her by the sight, and by the knowledge of her great works.

“The fear of the Lord is the beginning of wisdom, and was created with the faithful in the womb, it walketh with chosen women, and is known with the just and faithful. The fear of the Lord is the religiousness of knowledge. Religiousness shall keep and justify the heart, it shall give joy and gladness. It shall go well with him that feareth the Lord, and in the days of his end he shall be blessed. To fear God is the fulness of wisdom, and fulness is from the fruits thereof.

“She shall fill all her house with her increase, and the storehouses with her treasures. The fear of the Lord is a crown of wisdom, filling up peace and the fruit of salvation: And it hath seen, and numbered her: but both are the gifts of God. Wisdom shall distribute knowledge, and understanding of prudence: and exalteth the glory of them that hold her. The root of wisdom is to fear the Lord: and the branches thereof are longlived.

“In the treasures of wisdom is understanding, and religiousness of knowledge: but to sinners wisdom is an abomination. The fear of the Lord driveth out sin: For he that is without fear, cannot be justified: for the wrath of his high spirits is his ruin. A patient man shall bear for a time, and afterwards joy shall be restored to him. A good understanding will hide his words for a time, and the lips of many shall declare his wisdom.

“In the treasures of wisdom is the signification of discipline: But the worship of God is an abomination to a sinner. Son, if thou desire wisdom, keep justice, and God will give her to thee. For the fear of the Lord is wisdom and discipline: and that which is agreeable to him, Is faith, and meekness: and he will fill up his treasures.

“Be not incredulous to the fear of the Lord: and come not to him with a double heart. Be not a hypocrite in the sight of men, and let not thy lips be a stumblingblock to thee. Watch over them, lest thou fall, and bring dishonour upon thy soul, And God discover thy secrets, and cast thee down in the midst of the congregation. Because thou camest to the Lord wickedly, and thy heart is full of guile and deceit.”

This lack of the fear for God that so rules this wicked society today also verifies the

sorrowful truth told by Our Lord in the Holy Gospels that very few of all humans escape being condemned to an eternal torment in Hell. Our Blessed Lady, also echoing this truth of Our Lord, revealed to the Children at Fatima, Portugal, in the year 1917 that, “**The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! ... Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God [since these spouses marry for carnal and lustful motives and perform unlawful and non-procreative sexual acts].”**

Catholics must understand that **few are saved**. Our Lord Jesus Christ revealed that the road to Heaven is straight and narrow and few find it, while the road to Hell is wide and taken by most (Mt. 7:13).

Matthew 7:13 “**Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to life, and few there are that find it!”**

Luke 13:24 “**Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able.**”

Scripture also teaches that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the “prince” (John 12:31) and “god” (2 Cor. 4:3) of this world. “We know that we are of God, **and the whole world is seated in wickedness.**” (1 John 5:19) The sexual sin that so pervades society is undoubtedly one of the greatest causes of why so many are damned. Some saints even say that the sexual sin is the greatest cause in the world of why people are damned, and this is highly probable since this sin is so much more pleasurable than the other sins. Thus, if a person wants to be saved, he or she must make it their highest priority to correct or amend their sexual sins, for all other sins will in almost every case be less hard to conquer since our flesh is not as effected by them as the sexual sin is.

God must always come first

St. Paul, the chosen vessel of God, a former persecutor of Christ worthy of conversion, worthy of praise in the Lord and now one of the great apostles, teaches us in his first letter to the Corinthians how spouses should live in marriage.

1 Corinthians 7:29-35 “This therefore I say, brethren; the time is short; it remaineth,

that they also who have wives, be as if they had none; And they that weep, as though they wept not; and they that rejoice, as if they rejoiced not; and they that buy, as though they possessed not; And they that use this world, as if they used it not: for the fashion of this world passeth away. But I would have you to be without solicitude. He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband. And this I speak for your profit: not to cast a snare upon you; but for that which is decent, and which may give you power to attend upon the Lord, without impediment.”

What St. Paul is saying here is that even those who are married should not place the love of their family or the pleasures or affections they have from them above God, but consider that all are dust and that One, and One only is to be loved above all else—Our Lord Jesus Christ.

When St. Paul mentions “that they also who have wives, be as if they had none”, he is speaking about how spouses must not place the carnal love they have for each other above their love for the Lord. St. Paul’s words are clear: The spouses must act as though they were not married (within due limits of course) since the married man “is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided.” This division of the married man makes it a great necessity that even married people should consider themselves in their own thought processes as though they are unmarried and chaste, although their external and physical marital duties hinders them from pursuing this endeavor to the fullest. As St. Paul says: “it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none”.

One must obviously love all people as much as one can, but one must also remember that most people, however dear or near, often reject God and hinder one’s own spiritual advancement. The only one who will always remain true to us and that we know with a certainty will never become evil, is God, and with God, His angels and Saints in Heaven. But humans, however dear or near, often fall away from the truth and this rejection of God by our family or friends requires us to exclude them from our communion. Our Lord explicitly mentions that such acts are necessary sometimes.

Luke 18:29 “Amen, I say to you, there is no man that hath left house, or parents, or

brethren, or wife, or children, for the kingdom of God's sake, who shall not receive much more in this present time, and in the world to come life everlasting."

Luke 14 gives us an even clearer example from the gospel which shows us that we must be able to renounce all association to our family or friends when necessity requires it.

Luke 14:26 "If any man come to me, and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, yea and his own life also, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple."

Douay Rheims Commentary on Luke 14:26: "Hate not: The law of Christ does not allow us to hate even our enemies, much less our parents: but the meaning of the text is, that we must be in that disposition of soul, as to be willing to renounce, and part with every thing, how near or dear soever it may be to us, that would keep us from following Christ."

Our Lord does not only teach us to follow this principle, but he also practiced what he taught himself. His deepest belonging was to the Father, the Father's House, the Father's concerns. This commitment would reverberate at later times, severing ultimate claims on Him of his closest family. In the presence of these and to their hearing, He would ask, "Who is my mother, and who are my brethren? And stretching forth his hand towards his disciples, he said: Behold my mother and my brethren. For whosoever shall do the will of my Father, that is in Heaven, he is my brother, and sister, and mother." This, in His own life, was the moral authority to demand the same of all others, "You cannot serve two masters..."

Most spouses in this world undoubtedly commit a most grievous act of faithlessness against Our Lord when they love their spouse or the carnal love they derive from them more than God. Their treasure is sadly a most vile corpse that will rot and be eaten by worms in the grave. "*For where your treasure is, there will your heart be also.*" (Luke 12:34)

The Christian servant is one who, "risen with Christ, seeks the things that are above, where Christ is sitting at the right hand of God" and one who "minds the things that are above, not the things that are upon the earth. For you are dead; and your life is hid with Christ in God. When Christ shall appear, who is your life, then you also shall appear with him in glory. Mortify therefore your members which are upon the earth; fornication, uncleanness,

lust, evil concupiscence, and covetousness, which is the service of idols.”

(Colossians 3:1-5)

Luke chapter 18 is another excellent example in the gospels of how Our Lord wants people to think in their own thought processes.

Luke 18:15-17 “And they brought unto him also infants, that he might touch them. Which when the disciples saw, they rebuked them. But Jesus, calling them together, said: Suffer children to come to me, and forbid them not: for of such is the kingdom of God. Amen, I say to you: Whosoever shall not receive the kingdom of God as a child, shall not enter into it.”

Notice that Our Lord states that those who shall not receive the kingdom of God as a child, shall not be saved: “Amen, I say to you: Whosoever shall not receive the kingdom of God as a child, shall not enter into it.” What are the good virtues or characteristics of children that Our Lord refers to in this verse that men must have in order to be saved? There are obviously many virtues that children have but two of the most notable ones are purity, and humility, among many other virtues such as strong faith and trust. The first virtue that children are naturally endowed with is purity, and just like children, men must also be pure and chaste in their own thought processes in accordance with Our Lord’s words, even though some must fulfill their marital duties. All children are also humble in a way since they know that they know nothing compared to grown ups, and that they need to learn more in order to understand different things. Men and women should also think in the same way. They should humbly think that they know nothing, and that they need to learn more in order to understand different things. Until the moment of death, all men can learn more about God, goodness or other things conducive to spiritual growth. Every day is a new day with new opportunities to practice virtues of different kinds, like patience, kindness, purity, love of neighbor and God etc. However, whoever states the contrary, that is, that he already knows all, is a proud liar who attributes to himself God’s perfect knowledge.

Children also love their parents in many ways and desire their presence at all times. Children also frequently tend to express their love for their parents in different ways. For instance, it is not uncommon for children to simply walk up to their parents for no other purpose than to express their love for them, and say they love them. Children also have total childlike faith and confidence in their parents, firmly believing that they know what’s best for them. It is indeed by children that God wishes to teach us how we should act towards Him, and love Him. Even though we are grown ups and not as children, we should

still act in our mind towards God as do small, defenseless children towards their own parents; that is, we should have the same desire, love, longing and confidence for Our God and Father in Heaven as do children for their parents. And just like children, we should admit our own utter dependance on Him, seeking His protection and Fatherly care, having childlike trust in Him, firmly believing that He will do what's best for us and our salvation; and just like children, we are to feel a deep desire and longing for God as do small children for their parents, who simply cannot stop crying until they are embraced by them; and finally, just like children, we are by our prayers, meditations and thoughts to confidently walk up to God and tell Him how much we love Him.

Every one has two lives. The first life (which is the most important life) is the inner life of the soul, consisting for the most part of desires, thoughts and affections. The second life is the outer or external life made up of the daily actions of the visible life. The pitiful state of today's humanity however, is that most people completely lack the inner life and because of this, they lose their immortal souls. How trivial indeed must not those small trifles and things seem for those lost souls who loved and desired earthly and perishable goods and pleasures more than they loved God when after a billion years in Hell have gone by in the smoke that smothers and suffocates their whole being, while the painful and tormenting fire that will never be quenched however much they plead with Our Lord to alleviate their torment, continues to torment them mercilessly!

Romans 6:3-6; 6:12-23 “Know you not that all we, who are baptized in Christ Jesus, are baptized in his death? For we are buried together with him by baptism into death; that as Christ is risen from the dead by the glory of the Father, so we also may walk in newness of life. For if we have been planted together in the likeness of his death, we shall be also in the likeness of his resurrection. Knowing this, that our old man is crucified with him, that the body of sin may be destroyed, to the end that we may serve sin no longer.

“... **Let no sin therefore reign in your mortal body, so as to obey the lusts thereof. Neither yield ye your members as instruments of iniquity unto sin;** but present yourselves to God, as those that are alive from the dead, and your members as instruments of justice unto God. For sin shall not have dominion over you; for you are not under the law, but under grace. What then? Shall we sin, because we are not under the law, but under grace? God forbid. Know you not, that to whom you yield yourselves servants to obey, his servants you are whom you obey, whether it be of sin unto death, or of obedience unto justice.

“But thanks be to God, that you were the servants of sin, but have obeyed from the heart, unto that form of doctrine, into which you have been delivered. Being

then freed from sin, we have been made servants of justice. I speak an human thing, because of the infirmity of your flesh. For as you have yielded your members to serve uncleanness and iniquity, unto iniquity; so now yield your members to serve justice, unto sanctification. For when you were the servants of sin, you were free men to justice. What fruit therefore had you then in those things, of which you are now ashamed? For the end of them is death. But now being made free from sin, and become servants to God, you have your fruit unto sanctification, and the end life everlasting. For the wages of sin is death. But the grace of God, life everlasting, in Christ Jesus our Lord.”

FOLLOW UP QUESTIONS AND ANSWERS

Question: Why do you say that the marital sexual act must be excused with the motive of procreation? Eating does not need to be excused, and therefore, neither does the marital act need to be excused. This argument also shows that one can lawfully perform non-procreative forms of sexual acts, such as sensual kisses and touches, that are not able to procreate in themselves, since one does not need to excuse an act just because it is pleasurable, as in the case of eating.

Answer: St. Thomas Aquinas speaks about this question of the sexual act compared with eating in great detail in his *Summa*, and he shows, as we also have shown, that the marital sexual act is intoxicating and oppressive on the reason, which makes it necessary for the marital act to be excused with the absolutely necessary motive of procreation. In contrast to the intoxicating power of the sexual act, however, **“in the act of eating there is not such an intense pleasure overpowering the reason”**, and so this shows us that this objection is completely false and without any merit.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 1: “[Objection 1: Eating doesn’t need to be excused. Therefore neither does the marriage act.] Reply to Objection 1: **In the act of eating there is not such an intense pleasure overpowering the reason as in the aforesaid action, both because the generative power, whereby original sin is transmitted, is infected and corrupt, whereas the nutritive power, by which original sin is not transmitted, is neither corrupt nor infected;** and again because each one feels in himself a defect [of hunger] of the individual more than a defect of the species [of mankind]. Hence, in order to entice a man to take food which supplies a defect of the individual, it is enough that he feel this defect; but in order to entice him to the act whereby a defect of the species is remedied, Divine providence

attached pleasure to that act, which moves even irrational animals in which there is not the stain of original sin. Hence the comparison [between eating and having sex] fails.”

Here we see St. Thomas explaining the very evident truth of the Natural Law that the sexual act is more oppressive on the reason than eating, thus making it similar to the effect of a drug. In addition, we see that St. Thomas explains that there are two reasons why the sexual act have “**such an intense pleasure overpowering the reason... both because the generative power, whereby original sin is transmitted, is infected and corrupt, whereas the nutritive power, by which original sin is not transmitted, is neither corrupt nor infected; and again because each one feels in himself a defect [of hunger] of the individual more than a defect of the species [of mankind].**” First, St. Thomas mentions the fact that “the generative power, whereby original sin is transmitted, is infected and corrupt”, in order to show why the marital sexual act is so intoxicating and oppressive on the reason. Thus, the reason why the marital sexual act is so intoxicating is because Adam and Eve’s original sin in the Garden of Eden affected the genital organs in a great way, which in turn made all of us humans ashamed to show our private parts after the fall. As a second argument why the marital sexual act is so oppressive on the reason, St. Thomas confirms the very obvious fact that since a person suffers more personally from the defect of being hungry or fatigued from lack of food, than from a defect of the human species, or that fewer people are being born to him, “in order to entice him to the act” so that more children can be born in this world “Divine providence attached pleasure to that [sexual] act, which moves even irrational animals in which there is not the stain of original sin.” It is therefore clear that “in order to entice a man to take food which supplies a defect of the individual, it is enough that he feel this defect; but in order to entice him to the act whereby a defect of the species is remedied, Divine providence attached pleasure to that [sexual] act, which moves even irrational animals in which there is not the stain of original sin. Hence the comparison [between eating and having sex] fails.”

In another part of his *Summa*, St. Thomas Aquinas confirms the fact that the pleasure of eating and having sex are quite different.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 153, Art. 2: “**Venereal pleasures are more impetuous, and are more oppressive on the reason than the pleasures of the palate:** and therefore they are in greater need of chastisement and restraint, since if one consent to them this increases the force of concupiscence and weakens the strength of the mind.

Hence Augustine says (Soliloq. i, 10): ‘I consider that nothing so casts down the manly mind from its heights as the fondling of women, and those bodily contacts which belong to the married state.’”

St. Thomas continues to speak about the necessity for the marital sexual act to be excused:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 1: “Whether certain blessings are necessary in order to excuse [marriage and sexual intercourse in] marriage? Wherever there is indulgence [as St. Paul states], there must needs be some reason for excuse. Now marriage is allowed in the state of infirmity "by indulgence" (1 Corinthians 7:6). Therefore it needs to be excused by certain goods. Further, the intercourse of fornication and that of marriage are of the same species as regards the species of nature. But the intercourse of fornication is wrong in itself. Therefore, in order that the marriage intercourse be not wrong, something must be added to it to make it right, and draw it to another moral species.

I answer that, No wise man should allow himself to lose a thing except for some compensation in the shape of an equal or better good. Wherefore for a thing that has a loss attached to it to be eligible, it needs to have some good connected with it, which by compensating for that loss makes that thing ordinate and right. **Now there is a loss of reason incidental to the union of man and woman, both because the reason is carried away entirely on account of the vehemence of the pleasure, so that it is unable to understand anything at the same time, as the Philosopher says (Ethic. vii, 11); and again because of the tribulation of the flesh which such persons have to suffer from solicitude for temporal things (1 Corinthians 7:28).** Consequently the choice of this union cannot be made ordinate except by certain compensations whereby that same union is righted, and these are the goods which **excuse** marriage and make it right.”

Since all humans knows by instinct and nature that one may not get intoxicated for selfish or unnecessary reasons, it is clear that both the married as well as the unmarried who perform non-procreative or unnecessary forms of sexual acts are in a state of damnation, since they are sinning mortally against both nature and their own reason. “For **necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children, such as sensual kisses and touches] no longer follows reason but lust.**” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 11)

Just like in the case of the person who use drugs, one must have an absolutely necessary reason, such as an illness, for using the drugs in order for it to be without sin, and motives that aren't absolutely necessary such as "love", "pleasure" or "fun" can never be used as an excuse to excuse the marital act from being a sin, just like one cannot use such unnecessary and evil excuses for the purpose of excusing one's drug abuse. In this context of speaking about the truth that the vehemence of the marital sexual act is "**more oppressive on the reason than the pleasures of the palate**", St. Thomas shows us that the sexual act is intoxicating and thus oppressive on the reason, just like a drug is, which shows us that it is a fact of the Natural Law that the marital sexual act must be excused with the absolutely necessary motive of procreation, just like drug usage must be excused with the absolutely necessary motive of pain relief and health.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 5: "Whether the marriage act can be excused without the marriage goods [sacrament, fidelity, procreation]? On the contrary, If the cause be removed the effect is removed. **Now the marriage goods are the cause of rectitude in the marriage act. Therefore the marriage act cannot be excused without them.** Further, the aforesaid act does not differ from the act of fornication except in the aforesaid goods. But the act of fornication is always evil. Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused..."

Therefore, the natural and procreative marital act performed by two married spouses is the only sexual act that can be excused from sin since man knows by nature and instinct that one must excuse an act of intoxication with an absolutely necessary motive. Anything contrary to this is unnatural and evil.

St. Thomas Aquinas, *In Sententiarum*, 4.33.1.3: "I respond, it must be said to the first question that, as is clear from the things said before, that action is said to be against the law of nature which is not fitting to the due end, whether because it is not ordered to it through the action of the agent, or because of itself it is disproportionate to that end. However, the end which nature intends from lying together [in the sexual act] is the offspring to be procreated and educated; and, so that this good might be sought, nature put delight in intercourse, as Augustine says. Whoever, therefore, uses copulation for the delight which is in it, not referring the intention to the end intended by nature, [that is, procreation] acts against nature; and this is also true unless such copulation is had as can be appropriately ordered to that end [that is, one also acts against nature when one performs non-procreative sexual acts]."

In fact, sexual sins, whether between married or unmarried people are especially reprehensible and evil since they are very similar to the evil effect of a drug user abusing drugs in order to get intoxicated or high, or an alcoholic abusing alcohol in order to get drunk. In this context, St. Thomas Aquinas taught the following concerning the vice of sexual intemperance and how the “the reason is absorbed” when one performs unlawful sexual acts: **“Among the vices of intemperance, venereal sins are most deserving of reproach, both on account of the insubordination of the genital organs, and because by these sins especially, the reason is absorbed.”** (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 151, Art. 4, Reply to Objection 3, Whether purity belongs especially to chastity?)

When married spouses do not excuse the marital act (which is intoxicating in a way similar to a drug) with the honorable motive of begetting children by only performing the normal, natural and procreative marital act, they perform an act that is inherently sinful, selfish, unreasonable, and unnatural since **“the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children”** (Pope Pius XI, *Casti Connubii* # 54) and since **“the act of marriage exercised for pleasure only” is condemned as a sin by the Natural Law** (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #9, March 4, 1679). And so, the marital act needs an absolutely necessary excuse to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated just like one needs an excuse, like a grave illness, to legitimize and make moral the inherently evil act of getting intoxicated by a drug.

Since the marital act performed by two married spouses gives the spouses the same pleasure and sensual intoxication of the flesh that a fornicating unmarried couple experience in their sexual acts, St. Thomas is indeed right to say that: “The marriage act differs not from fornication except by the marriage goods. **If therefore these [the procreative end and intent, fidelity, and faith] were not sufficient to excuse it marriage would be always unlawful;** and this is contrary to what was stated above (Question 41, Article 3). ... Therefore these goods can excuse marriage so that it is nowise a sin.” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 49, Art. 4)

An inherently evil act must always be excused with an absolutely necessary motive or purpose. Otherwise, it will always be a sin. Two examples that clearly demonstrates this fact of “excusing” an otherwise evil act are found in the case of a man injuring another person, which is excused in the case of self-defense; or in the case of a man getting intoxicated, which is excused when a man is sick and requires this intoxication in order to get pain relief. All other inherently evil acts than what is absolutely necessary are strictly

condemned as sins, since they cannot be excused by an absolutely necessary motive. For example, a man cannot hurt another man if he wants his money, or if he does not like him; and a man cannot get drunk or intoxicated just because he is sad, unhappy, or want to feel “love”, for none of these excuses are absolutely necessary. Thus, these excuses are not enough by themselves to excuse these acts from being sinful. In truth, some evil acts cannot even be excused at all, such as in the case of a man who is suffering from hunger, but who nevertheless is never allowed to kill another person in order to get food to survive. It is thus a dogmatic fact of the Natural Law that “the generative [sexual] act is a sin unless it is excused.” (St. Bonaventure, *Commentary on the Four Books of Sentences*, d. 31, a. 2, q. 1) It could not be more clear from the Natural Law as well as the teachings of the Church that “Coitus is reprehensible and evil, unless it be excused” (Peter Lombard, Archbishop of Paris, *Sententiarum*, 3, d. 37, c. 4) and that is also why all who commit the marital act without excusing it, will always commit sin. **“Therefore the marriage act also will always be evil unless it be excused...”** (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, *Supplement*, Q. 49, Art. 5)

Question: Is it sinful to have marital relations during the menstruation of the woman?

Answer: The question of whether marital relations during the menstruation of the woman is sinful or not is hard to answer since ambiguous statements by Pope Pius XI’s encyclical *Casti Connubii* are interpreted by some to mean that it is allowed. Pope Pius XI explains that a husband and wife may use their marital rights in the proper manner, although on account of natural reasons, new life cannot be brought forth, but his teaching does not define whether it is speaking about the menstruation of the woman or some other sickness or defect of the woman, like the monthly infertility of women.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 59), Dec. 31, 1930: **“Nor are those considered as acting against nature who, in the married state, use their right in the proper manner, although on account of natural reasons either of time or of certain defects, new life cannot be brought forth.** For in matrimony as well as in the use of matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivation of mutual love, and the **quieting of concupiscence** which husband and wife are not forbidden to consider, **SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]** and so long as the intrinsic nature of the act is preserved.”

This teaching does not directly address the question of whether it is allowed or not to perform the marital act during the menstruation period of the woman, and so there is

some measure of uncertainty whether the Church allows this filthy act to be performed since the Old Testament of the Bible, as well as the Popes, Fathers, Saints and Doctors of the Church throughout the ages, condemned or opposed marital relations during this time period.

Pope St. Gregory the Great, in his “*Epistle To Augustine, Bishop of the Angli [English]*” (c. 597 A.D.) writes that all women: “are forbidden to have intercourse with their husbands while held of their accustomed sicknesses [menses]; so much so that the sacred law smites with death any man who shall go into a woman having her sickness [Leviticus 20:18].” (*Epistles of St. Gregory the Great*, Book XI, Letter 64, To Augustine, Bishop of the Angli)

As mentioned, it was forbidden and a capital offense (that is, it was an act that was punished by death and execution) for spouses to have marital relations during the wife’s infertile monthly cycle during the Old Covenant era. This clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act during this time.

Leviticus 20:18 “If any man lie with a woman in her flowers, and uncover her nakedness, and she open the fountain of her blood, both shall be destroyed out of the midst of their people.”

We read in the Old Testament that God had forbidden the marital act by separating the wife from her husband during the infertile monthly menstrual cycle of the woman. Leviticus 15:19: “*The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.*” Haydock Commentary explains: “*Days, not only out of the camp, but from the company of men.*” As soon as a woman shows signs of infertility, intercourse would cease. “*Thou shalt not approach to a woman having her flowers: neither shalt thou uncover her nakedness*” (Leviticus 18:19). Haydock Commentary adds: “***Saint Augustine believes that this law is still in force.*** [On Leviticus 20:18] *This intemperance was by a positive law declared a mortal offence of the Jews.*”

This wondrous law from God not only diminished the time a couple could have marital relations, but it also prohibited the women from the company of men, and this certainly includes her husband. What was God’s reason for separating the woman from her man you might ask? In truth, God who knows more about human weaknesses and sins than all of humanity combined ordained this so that the temptation to violate His laws and have marital relations during this period would not happen. For most temptations work like this: as long as you take away the source of the temptation, it will always be easier to control.

Ezekiel 18:5-6,9 “And if a man be just, and do judgment and justice, And hath not eaten upon the mountains [that is, of the sacrifices there offered to idols], nor lifted up his eyes to the idols of the house of Israel: and hath not defiled his neighbour’s wife, **nor come near to a menstruous woman...** he is just, he shall surely live, saith the Lord God.”

Another reason why God made this wondrous law was so that a couple would have marital relations less frequently, which in turn would help them get stronger in resisting and conquering sexual temptations of different kinds. For as we have seen already, those who indulge in the marital act too often commits a sin of gluttony of sorts and will fall more easily into other sins since they do not order their actions in accordance with right reason, but in accordance with their unmortified and sensual desires like animals or brute beasts.

St. Thomas Aquinas (1225-1274) also did not believe that it was lawful, and taught very clearly in his *Summa Theologica* that it is a sin to knowingly demand the marital debt when a woman is menstruating. He also compared demanding the debt on such occasions with the case of a madman being dangerous to other people, both bodily and spiritually (*Summa Theologica*, Suppl., Q. 64, Art. 4, Objection 3).

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 64, Art. 3: “Whether it is allowable for a menstruous wife to ask for the marriage debt? On the contrary, “Thou shalt not approach to a woman having her flowers” (Leviticus 18:19) where Augustine observes: “Although he has already sufficiently forbidden this he repeats the prohibition here lest he seem to have spoken figuratively.” Further, “All our justices” are become “as the rag of a menstruous woman” (Isaiah 64:6) where Jerome observes: “Men ought then to keep away from their wives [at this time]... so that those parents who are not ashamed to come together in sexual intercourse have their sin made obvious to all”: and thus the same conclusion follows.

“I answer that, It was forbidden in the Law to approach to a menstruous woman, for two reasons both on account of her uncleanness, and on account of the [spiritual and bodily] harm that frequently resulted to the offspring from such intercourse. With regard to the first reason, it was a ceremonial precept, but with regard to the second it was a moral precept. For since marriage is chiefly directed to the good of the offspring, all use of marriage which is intended for the good of the offspring is in order. Consequently this precept is binding even in the New Law on account of the second reason, although not on account of the first. Now, the menstrual issue may be natural or unnatural. The natural issue is that to which

women are subject at stated periods when they are in good health; and it is unnatural when they suffer from an issue of blood through some disorder resulting from sickness. Accordingly if the menstrual flow be unnatural it is not forbidden in the New Law to approach to a menstruous woman both on account of her infirmity since a woman in that state cannot conceive, and because an issue of this kind is lasting and continuous, so that the husband would have to abstain for always. When however the woman is subject to a natural issue of the menstruum, she can conceive; moreover, the said issue lasts only a short time, wherefore it is forbidden to approach to her. In like manner a woman is forbidden to ask for the debt during the period of that issue.”

We will also see many more quotations from the early Church concerning the traditional teaching against sexual relations during menstruation in the next question.

Question: Is it sinful to have marital relations during the pregnancy of the woman?

Answer: Many have thought that Pope Pius XI’s encyclical *Casti Connubii* teaches that one may lawfully have marital relations during the wife’s pregnancy, but *Casti Connubii* is highly ambiguous and it is very hard to understand whether it teaches that one may lawfully have marital relations after the woman have become pregnant. *Casti Connubii* teaches that spouses can perform the marital act during those times when “**new life cannot be brought forth**”, and this is interpreted by some to give permission for spouses to perform the marital act during a woman’s pregnancy, but the Pope then goes on to state that this action is only lawful “**SO LONG AS THEY ARE SUBORDINATED TO THE PRIMARY END [THAT IS, PROCREATION OF CHILDREN]**” and so, this last sentence seem to teach that one may not perform the marital act during the pregnancy of the woman, since the primary end and motive of procreation is already fulfilled.

There is no official and dogmatic Papal Church teaching, as far as we know, that directly teaches that marital relations during a pregnancy is a sin, but that does not mean that it is not a sin, and especially so since the Popes, Fathers, Saints, and Doctors of the Church throughout the ages opposed marital relations without the intent to procreate. This thus seems to be the Catholic Tradition from the beginning.

In contrast to the lack of quotations from the Popes, Fathers and Saints of the Church that allows spouses to perform the marital act during pregnancy, there are, however, many quotations that address this question directly from the Fathers and early writers of the

Church that rejects this act. The Holy Fathers and Church Tradition (in all the quotes we've found on the subject) unanimously teach that sexual activity during the infertile period of pregnancy as well as menstruation should be avoided at all times since it is unnatural and unreasonable to sow one's seed when one "awaits the harvest."

Athenagoras the Athenian (c. 175 A.D.): "After throwing the seed into the ground, the farmer awaits the harvest. He does not sow more seed on top of it. Likewise, to us the procreation of children is the limit of our indulgence in appetite." (*A Plea For the Christians*, Chapter XXXIII.--Chastity of the Christians with Respect to Marriage)

Nature itself tells us through our inborn instinct that it is unreasonable and unnatural to sow a seed in the same place where a seed is already growing.

In reference to the same issue, St. Clement of Alexandria (c. 195 A.D.) writes: "To...a spiritual man, after conception, his wife is as a sister and is treated as if of the same father." (*The Stromata or Miscellanies*, Book VI, Chapter XII) St. Clement also pointed out that in all the Jewish scriptures there was not a single instance in which "one of the ancients approached a pregnant woman" and taught that the avoidance of sexual relations from the time one's wife became pregnant to the time of the child's weaning was "a law of nature given by God." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XI, Section 71, 72)

St. Augustine, in his book *On The Good of Marriage* (A.D. 401), likewise agreed with the Church's tradition that performing the marital act during pregnancy is unreasonable and unnatural since "**necessary** sexual intercourse for begetting [of children] is free from blame, and itself is **alone** worthy of marriage. **But that which goes beyond this necessity [of begetting children] no longer follows reason but lust...**" (Section 11) He also taught that marital relations during pregnancy "are the sins of the married persons themselves, not the fault of marriage."

St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 5, A.D. 401: "There also are men incontinent to such a degree that they do not spare their wives even when pregnant. Therefore, whatever immodest, shameful, and sordid acts the married commit with each other are the sins of the married persons themselves, not the fault of marriage."

In his book *Against Julian*, St. Augustine shows us that conjugal chastity: "combats [carnal

concupiscence] in even more valiant fashion in regard to the act of conjugal union, lest there be indulgence beyond what suffices for generating offspring. **Such chastity abstains during menstruation and pregnancy, nor has it union with one no longer able to conceive on account of age.** And the desire for union does not prevail, but ceases when there is no prospect of generation.” (St. Augustine, *Against Julian*, Book III, Chapter 21:43) Thus the conception of children is “the one alone worthy fruit...of the sexual intercourse.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 1) No other aspect of the marital act can be described as “worthy.” Therefore, when a husband engages in marital relations during those times when his wife is pregnant, nursing, or menstruating, the husband or the wife or both are seen as seeking the unworthy fruit of sexual pleasure.

Two activities recommended by some heretical NFP teachers are having sex during menstruation and during pregnancy, both of which the earliest extant Church Canons, the *Apostolic Constitutions* (c. 375 A.D.), specifically reject: “When the natural purgations do appear in the wives, let not their husbands approach them, out of regard to the children to be begotten; for the law has forbidden it, for it says: “Thou shalt not come near thy wife when she is in her separation.” [Lev. xviii. 19; Ezek. xviii. 6.] **Nor, indeed, let them frequent their wives’ company when they are with child. For they do this not for the begetting of children, but for the sake of pleasure. Now a lover of God ought not to be a lover of pleasure.**” (*The Sacred Writings of Apostolic Teaching and Constitutions*, Book V, Chap. XXVIII.)

It is bad to touch a woman during pregnancy since it gives the child in the womb “many sinful impulses” according to Anne Catherine Emmerich

In the revelation of Anne Catherine Emmerich, entitled the “Life of the Blessed Virgin Mary”, we read the following interesting points about marital relations during pregnancy:

“It was explained to me here that the Blessed Virgin was begotten by her parents in holy obedience and complete purity of heart, and that thereafter they lived together in continence in the greatest devoutness and fear of God. **I was at the same time clearly instructed how immeasurably the holiness of children was encouraged by the purity, chastity, and continence of their parents and by their resistance to all unclean temptations; and how continence after conception preserves the fruit of the womb from many sinful impulses. In general, I was given an overflowing abundance of knowledge about the roots of deformity and sin.**” (Anne Catherine Emmerich, *Life of the Blessed Virgin Mary*)

Despite this, many lustful people will not agree with what Anne Catherine Emmerich had to say here, and some may even be offended by it. The reason for this is because these people and others want to deceive themselves into thinking that there is nothing wrong about lust or concupiscence. Yes, they even claim this even though they know and are fully aware of that lust leads countless of souls to Hell and eternal damnation. However, whether or not they want to agree with it or not, **it's just a fact that the sexual lusts and temptations that urges people to commit sins of the flesh is an evil product of the fall, and of original sin.** In other words, humans were not originally intended to experience concupiscence and temptations of the flesh according to God's perfect plan for humanity, but it ended up in that way because of Adam and Eve's transgression. If a person is honest with himself, he will understand that this is true. However, most people want to deceive themselves and therefore choose to overlook this fact.

In summary, the definition or meaning of the revelation of Anne Catherine Emmerich is that lust is evil and that a couple's marital relations during pregnancy will effect the child in a negative way, inflicting many sinful impulses upon the child. Anne Catherine Emmerich is clear that **"continence after conception preserves the fruit of the womb from many sinful impulses."** The sensuality and sinful impulses that thus will be aroused by many spouses' sexual relations during pregnancy is a great evil that will affect both husband and wife, and their future child, in a negative way. Because of this, parents should do all in their power to abstain from marital relations during all pregnancies.

More quotes from the Fathers and Saints against marital relations during pregnancy and menstruation

St. Caesarius of Arles tells us that marital relations during a woman's menstruation can result in that "the children who are then conceived... be born as lepers, or epileptics, or perhaps even demoniacs", thus showing a necessity to abstain marital relations during these times. He also adds that married people who perform the marital act during a woman's pregnancy are worse than beasts.

St. Caesarius of Arles, *Sermon 44:7*: "Above all, no one should know his wife when Sunday or other feasts come around. Similar precautions should be taken as often as women menstruate, for the Prophet says: 'Do not come near to a menstruous woman.' [Ezech. 18:6] If a man is aware that his wife is in this condition but refuses

to control himself on a Sunday or feast, the children who are then conceived [could] ... be born as lepers, or epileptics, or perhaps even demoniacs. Lepers are commonly born, not of wise men who observe chastity on feasts and other days, but especially of farmers who do not know how to control themselves. Truly, brethren, if animals without intellect do not touch each other except at a fixed and proper time, how much more should men who have been created according to God's image observe this? **What is worse, there are some dissolute or drunken men who sometimes do not even spare their wives when they are pregnant.** Therefore, if they do not amend their lives, we are to consider them worse than animals. Such men the Apostle addresses when he says: 'Every one of you learn how to possess his vessel in holiness and honor, not in the passion of lust like the Gentiles who have no hope.' [1 Thess. 4:4-5]"

The biblical Book of Tobit also teaches that the virtue and abstinence of the parents will effect whether their children will be born whole or with defects of different kinds. Thus, we read that "**the third night [of praying and observing chastity before having sexual relations] thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you.**" The blessing on the third night of "sound children" obviously means that those couples who do not perform the marital act for the sake of lust or too often, and who are virtuous and wait for three days in accordance with the promise of Holy Scripture, will receive a child without birth deformities or defects. This may be hard for many to believe, but this is really and truly what Holy Scripture is promising and saying.

Tobias 6:18, 20-22 "[St. Raphael said to Tobias:] But thou when thou shalt take her, go into the chamber, and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her. ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. **And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you.** And when the third night is past, [of praying and observing chastity] thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children."

It is sad to see that none today seem to care anything about these promises or virtuous deeds that promise these remarkable and wondrous graces that Our Lord said he would bless a virtuous couple with. One could think that even a worldly or ungodly couple would appreciate the grace of not receiving a child that is deformed and that they, if they believed in God or were aware of these promises, would act in accordance to the words of the Holy Scripture; but now neither "Catholics" or so-called Christians nor any people of the world

care anything about these words of our Lord that promises the inestimable grace of receiving “a blessing that sound children may be born of you.”

St. Bridget was also revealed the truth of the spiritual danger of having marital relations during pregnancy in a spiritual revelation. In it she saw a man that was tormented in purgatory. St. Bridget was allowed to communicate with this tormented soul. She asked the man about the specific reasons why he escaped Eternal Hell. He answered saying: “The third [reason I escaped being eternally condemned to burn in Hell] is that I obeyed my teacher who advised me to abstain from my wife’s bed when I understood that she was pregnant.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 9 or Appendix)

In addition to the above facts, it is also evident that many spouses may be more inclined to commit some form or another of sexual sin during this time period and that they might put too much heart or affection in the sexual act at this time due to the fact that conception cannot occur again, and so they might indulge a little too often or unreasonably and love the act a little too much, and more than what is suitable. “*For where your treasure is, there will your heart be also.*” (Luke 12:34) “*Men shall be... lovers of pleasure more than of God.*” (2 Timothy 3:1-5)

Thus, it is totally clear that those who are having marital relations during pregnancy and who do not practice virtue are endangering their own and their child’s spiritual welfare. During pregnancy, the primary purpose of procreation that the Church teaches that spouses always must perform the marital act for is not possible to be fulfilled and thus, it is a defective action to have marital relations during this time. We see this distinction being made in the Church’s teachings in these words: “Since, therefore, the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children” (Pope Pius XI *Casti Connubii* # 54).

Marital relations during pregnancy can also sometimes be dangerous to the child, and lead to a premature birth or a stillborn child. Many times there also exist a high risk for preterm labor or a medical condition or any other valid reason that makes it absolutely necessary to abstain from the marital act. If the doctor has said that it can cause further complications to the pregnancy – or if there is any risk to engage in marital intercourse during this time period – it is a mortal sin to deliberately engage in marital intercourse at this time. And the husband has no right to ask for the debt during this period. No masturbation, oral sex or other sinful acts are allowed as a substitute during this time period either.

St. Clement of Alexandria, *On Marriage and Procreation* (c. 198-203 A.D.): “Right

from the beginning the law, as we have already said, lays down the command, “Thou shalt not covet thy neighbour’s wife,” [Ex. 20:17] long before the Lord’s closely similar utterance in the New Testament, where the same idea is expressed in his own mouth: “You have heard that the law commanded, Thou shalt not commit adultery. But I say, Thou shalt not lust.” [Matt. 5:27-28] **That the law intended husbands to cohabit with their wives with self-control and only for the purpose of begetting children is evident... For this reason you could not point to any place in Scripture where one of the ancients approached a pregnant woman; later, after the child is born and weaned, you might find that marriage relations of husbands and wives were resumed.** You will find that Moses’ father kept this principle in mind. After Aaron’s birth three years passed before Moses was born. [Ex. 7:7] Again, the tribe of Levi observed this law of nature given by God, although they were fewer in number than any others which came into the promised land. [Num. 3:39] For a tribe does not easily grow to great numbers if their men have intercourse only within the legal marriage relationship and then wait until the end not only of pregnancy but also of breast-feeding.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XI, Section 71, 72)

Doctors usually recommend some abstinence after labor, usually four to six weeks before resuming intercourse. This allows time for the woman to heal after birth. Total abstinence, if needed, is required during this time period according to the doctor’s recommendation.

The Old Testament also confirms that Our Lord wants spouses to practice chastity for a while after the birth of the child.

Leviticus 12:1-5 “And the Lord spoke to Moses, saying: ‘Speak to the children of Israel, and thou shalt say to them: If a woman having received seed shall bear a man child, she shall be unclean seven days, according to the days of the separation of her flowers. And on the eighth day the infant shall be circumcised: But she shall remain three and thirty days in the blood of her purification. She shall touch no holy thing, neither shall she enter into the sanctuary, until the days of her purification be fulfilled. But if she shall bear a maid child, she shall be unclean two weeks, according to the custom of her monthly courses, and she shall remain in the blood of her purification sixty-six days.’”

Since the Old Testament teaches that a person who becomes defiled cannot touch other people during the time that they are unclean, this shows us that God wants the spouses to abstain from the marital act for a while after they have received the child.

One must really marvel over how the members of the Christian Church, (who should be more virtuous than the people of the Jewish Old Testament religion) have fallen into this degraded and filthy custom of having marital relations during a woman's pregnancy or menstrual period. The Old Law was only a shell and a sign of the future things in the New Law, and even the Old Law forbade marital relations on many more occasions than the New Law does. The reason of why the Old Law forbade things that now are not sinful is because in the New Law, Our Lord wants us to do many good things, not because we are forced to do it, but only because we know that they are good in themselves, which is a more virtuous and meritorious act. Christian spouses should obviously act and live more virtuously and holy than did those people in the Old Law, since all Christians have received more graces and knowledge of Our Lord than those in the Old Law, and it is really a blemish on the Christian community that this is not happening. The amount of graces that are be lost because of these filthy and unnecessary acts of lustful spouses is, sad to say, immeasurable and inestimable. "*Men shall be... lovers of pleasure more than of God.*" (2 Timothy 3:1-5)

Thus, St. Ambrose (c. 340-397) could rightly declare that it is shameful to continue to have sexual relations after pregnancy, and that those people who do this act "contaminate the former [the child] and exasperate the latter [God]": "Youths generally assert the desire of having children and think to excuse the heat of their age by the desire for generation. How much more shameful for the old to do what is shameful for the young to confess. For even the young who temper their hearts to prudence by divine fear, generally renounce the works of youth when progeny [offspring] have been received. And is this remarkable for man, if beasts mutely speak a zeal for generating, not a desire for copulating? Indeed, once they know the womb is filled, and the seed received by the generative soil, they no longer indulge in intercourse or the wantonness of love, but they take up parental care. Yet men spare neither the embryo nor God. They contaminate the former and exasperate the latter. "Before I formed you in the womb," He says, "I knew you and sanctified you in your mother's womb." [Jer. 1:5] To control your impatience, note the hands of your Author forming a man in the womb. He is at work, and you stain with lust the secret of the sacred womb? Imitate the beast or fear God. Why do I speak of beasts? The land itself often rests from the work of generating, and if it is often filled with the seeds thrown by the impatient eagerness of men, it repays the shamelessness of the farmer and changes fertility to sterility. So even in the elements and the beasts it is a shame to nature not to cease from generating." (St. Ambrose, Archbishop of Milan, *Exposition of the Gospel According to St. Luke* 1:43-45)

St. Clement of Alexandria, *On Marriage and Procreation* (c. 198-203 A.D.): “Far more excellent, in my opinion, than the seeds of wheat and barley that are sown at appropriate seasons, is man that is sown, for whom all things grow; and those seeds temperate husbandmen ever sow. Every foul and polluting practice must therefore be purged away from marriage; that the intercourse of the irrational animals may not be cast in our teeth, as more accordant with nature than human conjunction in procreation. Some of these, it must be granted, desist at the time in which they are directed, leaving creation to the working of Providence.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book II, Chapter XXIII)

Origen (c. 184-254), *Homilies on Genesis*, Homily V, Section 4, On Lot And His Daughters: “Let the married women examine themselves and seek if they approach their husbands for this reason alone [for having children], that they might receive children, and after conception desist. For those women... when they have attained conception, [rightly] do not later assent to copulation with a man. But some women, for we do not censure all equally, but there are some who serve passion incessantly, like animals without any distinction, whom I would not even compare to the dumb beasts. For even the beasts themselves know, when they have conceived, not to further grant opportunity to their males. The divine Scriptures also censures such when it says: "Do not become like the [sterile] horse and the mule who have no understanding," [Ps. 31:9] and again, "They have become stallions." [Jer. 5:8] But, O people of God, "who love Christ in incorruption," [Eph. 6:24] understand the word of the Apostle in which he says: "Whether you eat or drink or whatever else you do, do all to the glory of God." [1 Cor. 10:31] For his remark after eating and drinking, "whatever else you do," has designated with a modest word the immodest affairs of marriage, showing that even these acts themselves are performed to the glory of God if they are attended to with a view to posterity [offspring] alone.”

“In fact, a good Christian should not only observe chastity for a few days before he communicates, [that is, before he receives the Holy Eucharist] but he should never know his wife except from the desire for children. A man takes a wife for the procreation of children, not for the sake of lust. Even the marriage rite mentions this: ‘For the procreation of children,’ it says. Notice that it does not say for the sake of lust, but ‘for the procreation of children.’ I would like to know, dearly beloved, what kind of a harvest a man could gather if he sowed his field in one year as often as he is overcome by dissipation and abuses his wife without any desire for children. If those who are unwilling to control themselves plowed and sowed repeatedly their land which was already sown, let us see in what kind of fruit they would rejoice. As you well know, no land can produce proper fruit if it is sown

frequently in one year. Why, then, does a man do with his body what he does not want done with his field?” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 44:3)

It must also be made perfectly clear that natural infertility during pregnancy on the part of the woman is *not* a reward for the spouses to have “great sex” because they were “good” in fulfilling the marital duty (the procreation and education of children), as so many people today nowadays actually (and falsely) seem to believe.

It is reasonable to conclude that if women were not infertile during pregnancy, many bad husbands would be endangering the life of their wives by exposing them to too many childbirths at too short time intervals. Consequently, if women were not infertile during pregnancy, many more mortal sins would be committed by married and unmarried men since they then would be inclined to seek relief of their fleshly lusts in other ways or by other women, so as not to endanger the life of their own wife or mistresses.

Indeed, to St. Jerome and the rest of the Saints and Fathers of the Church, the indulgences granted to the marital act was not something good or praiseworthy because it only acts as a relief valve to avoid a greater evil: **“Thus it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”**

Question: Does the Church allow the married to demand the marital debt on holy days?

Response: St. Thomas answers this question in great detail in his *Summa* for us.

“Article 7. Whether it is forbidden to demand the debt on holy days?”

“Objection 1. It would seem that a person ought not to be forbidden to ask for the debt on holy days. For the remedy should be applied when the disease gains strength. Now concupiscence may possibly gain strength on a feast day. Therefore the remedy should be applied then by asking for the debt.

“Objection 2. Further, the only reason why the debt should not be demanded on feast days is because they are devoted to prayer. Yet on those days certain hours are appointed for prayer. Therefore one may ask for the debt at some other time.

“[St. Thomas response:] On the contrary, Just as certain places are holy because they are devoted to holy things, so are certain times holy for the same reason. But it is not lawful to demand the debt in a holy place. Therefore neither is it

lawful at a holy time.

“I answer that, Although the marriage act is void of sin, nevertheless since it oppresses the reason on account of the carnal pleasure, it renders man unfit for spiritual things. Therefore, on those days when one ought especially to give one’s time to spiritual things, it is not lawful to ask for the debt.

“Reply to Objection 1. At such a time other means may be employed for the repression of concupiscence; for instance, prayer and many similar things, to which even those who observe perpetual continence have recourse.

“Reply to Objection 2. Although one is not bound to pray at all hours, one is bound throughout the day to keep oneself fit for prayer.”

In another part of his *Summa*, St. Thomas speaks about how weddings must not be celebrated on holy days, adding more reasons why one must abstain from the marital sexual act on certain holy days.

“Article 10. Whether weddings should be forbidden at certain times?”

“Objection 1. It would seem that weddings ought not to be forbidden at certain times. For marriage is a sacrament: and the celebration of the others sacraments is not forbidden at those times. Therefore neither should the celebration of marriage be forbidden then.

“... Objection 3. Further, marriages that are contracted in despite of the law of the Church ought to be dissolved. Yet marriages are not dissolved if they be contracted at those times. Therefore it should not be forbidden by a commandment of the Church.

“[St. Thomas’ response:] On the contrary, It is written (Ecclesiastes 3:5): "A time to embrace, and a time to be far from embraces."

“I answer that, When the newly married spouse is given to her husband, the minds of husband and wife are taken up with carnal preoccupations by reason of the very newness of things, wherefore weddings are wont to be signaled by much unrestrained rejoicing. On this account it is forbidden to celebrate marriages at those times when men ought especially to arise to spiritual things. Those times are from Advent until the Epiphany because of the Communion which, according to the ancient Canons, is wont to be made at Christmas (as was observed in its proper place, III, 30), from Septuagesima until the octave day of Easter, on account of the Easter Communion, and from the three days before the Ascension until the octave day of Pentecost, on account of the preparation for Communion to be received at that time.

“Reply to Objection 1. The celebration of marriage has a certain worldly

and carnal rejoicing connected with it, which does not apply to the other sacraments. Hence the comparison fails.

“... **Reply to Objection 3.** Since time is not essential to a marriage contracted within the forbidden seasons, the marriage is nevertheless a true sacrament. Nor is the marriage dissolved absolutely, but for a time, that they may do penance for having disobeyed the commandment of the Church. It is thus that we are to understand the statement of the Master (Sent. iv, D, 33), namely that should a marriage have been contracted or a wedding celebrated at the aforesaid times, those who have done so "ought to be separated." Nor does he say this on his own authority, but in reference to some canonical ordinance, such as that of the Council of Lerida, which decision is quoted by the Decretals.”

Question: How can you teach that sensual touches, kisses and various lustful acts are sinful when the Bible allows it? The biblical books called “*The Song of Songs*” and “*Proverbs*” directly teaches that sensual touches, kisses and acts are allowed, so you are not right in condemning these acts.

Answer: It is not coincidental that in this day and age when almost all are heretics, many people are falsely interpreting King Solomon’s *Song of Songs* and *Proverbs* in a literal way instead of a figurative way (as the Holy Fathers did) that signify the spiritual relationship between God and the soul, Christ and the Church, and Christ and Our Lady. The Fathers never interpreted the *Song of Songs* or any other book of the Bible as a glorification of sex, and they unanimously rejected and condemned those wicked and lustful people who tried to excuse their sensuality by perverting the Holy Scripture for the sake of their own selfishness, as we have shown.

As said already, a Catholic is bound under pain of mortal sin to obey, consent to and follow the unanimous teaching of the Fathers on everything, as the Council of Trent and the First Vatican Council teaches.

A doctrine of faith or morals that is taught by the *unanimous* consent of the Fathers is part of the Ordinary Magisterium. The Catholic Church infallibly teaches that all biblical doctrines that have been held by the *unanimous* consensus of the Church Fathers are true and hence, binds all Catholics to believe them also.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Session 2, January 6th, 1870, *ex cathedra*: “I, Pius, bishop of the Catholic Church, with firm faith... **accept Sacred Scripture**”

according to that sense which Holy mother Church held and holds, since it is her right to judge of the true sense and interpretation of the Holy Scriptures; **nor will I ever receive and interpret them except according to the unanimous consent of the Fathers.**”

The Council of Trent in the 16th century was the first to infallibly define that a consensus can indeed make a doctrine part of the Ordinary Magisterium. And it was the first to infallibly define that the only kind of consensus that can do this is the *unanimous* consensus of the Church Fathers.

Pope Paul III, *Council of Trent*, Session 4, AD 1546, *ex cathedra*: “Furthermore, in order to restrain petulant spirits, It decrees, that no one, relying on his own skill, shall, in matters of faith, and of morals pertaining to the edification of Christian doctrine, wresting the sacred Scripture to his own senses, **presume to interpret the said sacred Scripture contrary to that sense which holy mother Church, whose it is to judge of the true sense and interpretation of the holy Scriptures, hath held and doth hold; or even contrary to the unanimous consent of the Fathers**; even though such interpretations were never (intended) to be at any time published. Contraveners [that is, those who oppose or contradict this] shall be made known by their Ordinaries, and be punished with the penalties by law established.”

The Church Fathers, well aware of the seemingly fleshly words and sexuality present in the Song of Songs, generally cautioned against reading it until a ‘mature spirituality’ had been obtained, lest the Song be misunderstood and lead the reader into temptation. Origen says, “I advise and counsel everyone who is not yet rid of the vexations of flesh and blood and has not ceased to feel the passion of his bodily nature, to refrain completely from reading this little book.” (Origen, *Commentary on the Song of Songs*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 117)

When asked for advice about what scriptural books a young girl should read, Jerome recommended the Psalms, Proverbs, Gospels, Acts and the Epistles, followed by the rest of the Old Testament. Of the *Song* however, Jerome counsels caution, saying “... she would fail to perceive that, though it is written in fleshly words, **it is a marriage song of a spiritual bridal**. And not understanding this, she would suffer from it.” (St. Jerome, *Letter cvii, To Laeta*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 119)

Indeed, “If you wish to understand... for what reason the body was made, then listen: it was made that it should be a temple to the Lord; that the soul, being holy and blessed,

should act in it as if it were a priest serving before the Holy Spirit that dwells in you.” (Origen, *Exegesis on 1 Corinthians 7:29*)

Concerning the *Book of Proverbs*, St. Hippolytus of Rome (c. 170-236 A.D.), *From the Commentary of St. Hippolytus on Proverbs*, writes:

““To know wisdom and instruction.” (Prov. 1:2) **He who knows the wisdom of God, receives from Him also instruction, and learns by it the *mysteries of the Word*; and they who know the true heavenly wisdom will easily understand the words of these mysteries**. Wherefore he says: “To understand the difficulties of words;” (Prov. 1:3) for things spoken in strange language by the Holy Spirit become intelligible to those who have their hearts right with God.”

St. Hippolytus of Rome goes on to explain that many things mentioned in the *Book of Proverbs* has a symbolical meaning:

“[**On Proverbs 4:25**] He “looks right on” who has thoughts free of passion; and he has true judgments, who is not in a state of excitement about external appearances. When he says, “Let thine eyes look right on,” he means the vision of the soul; and when he gives the exhortation, “Eat honey, my son, that it may be sweet to thy palate,” he uses “honey” figuratively, meaning divine doctrine, which restores the spiritual knowledge of the soul. But wisdom embraces the soul also; for, says he, “love her, that she may embrace thee.” And the soul, by her embrace being made one with wisdom, is filled with holiness and purity. Yea more, the fragrant ointments of Christ are laid hold of by the soul’s sense of smell.”

Hence that the Book of Proverbs is to be interpreted spiritually, with “thoughts free of passion” and “with holiness and purity”, just as with the *Song of Solomon*, and not for the purpose any licentiousness.

St. Hippolytus of Rome goes on to explain Proverbs 5:19 in a spiritual sense—which, to the contrary, is the very verse lustful people interprets in a fleshly sense—and explains that it refers to spiritual wisdom and understanding; and that the *hind* and following words mentioned in Proverbs 5:19 is to be understood by “the purity of that pleasure”, and in the end he equates all of this with *wisdom*, that, “like a stag, can repel and crush the snaky doctrines of the heterodox [i.e., those holding unorthodox or heretical doctrines or opinions].”

“[Proverbs 5:19 “Let her be thy dearest hind, and most agreeable fawn: let her breasts [or affection or love] inebriate thee at all times; be thou delighted continually with her love.”] He shows also, by the mention of the creature (the hind), *the purity of that pleasure*; and by *the roe he intimates the quick responsive affection of the wife*. And whereas he knows many things to excite, he secures them against these, and puts upon them the indissoluble bond of affection, setting constancy before them. And as for the rest, wisdom, figuratively speaking, like a stag, can repel and crush the snaky doctrines of the heterodox. ... The heterodox are the “wicked,” and the transgressors of the law are “evil men,” whose “ways”—that is to say, their deeds—he bids us not enter. ... Let her therefore, says he, be with thee, like a roe, to keep all virtue fresh. (Prov. 5:19) And whereas a wife and wisdom are not in this respect the same, let her [that is, wisdom] rather lead thee; for thus thou shalt conceive good thoughts.” (The Extant Works and Fragments of Hippolytus, "On Proverbs," by St. Hippolytus of Rome, 170-236 A.D., vol. 5, Ante-Nicene Fathers)

Concerning this biblical passage, *Benson Bible Commentary* notes that: “*Let her be as the loving hind* — Hebrew, *as the hind of loves*; as amiable and delightful as the hinds are to princes and great men, who used to make them tame and familiar, and to take great delight in them, as has been observed by many writers. ... *Let her breasts* — Rather, *her loves*, as Houbigant renders □□□□, at all times, in all ages and conditions; not only love her when she is young and beautiful, but when she is old, or even deformed; *and be thou always ravished with her love* — Love her fervently. It is a hyperbolic expression.”

The Hebrew noun for “affection” is *dad* and has three other biblical references (the basic meaning of *dad* is breast or pap), all in Ezekiel.

Since affection (*dad*) which is synonymous with *love*, can mean *breast*, and has correctly been translated as breast in other instances in the bible, that is also probably why most Bible translators have rendered it as *breasts* in Proverbs 5:19.

However, even some protestant bible versions do translate “breast” in this Bible verse as “love” or “affection”, which we believe is more accurate.

Proverbs 5:19, *Revised Standard Version* (RSV): “a lovely hind, a graceful doe. Let her affection fill you at all times with delight, be infatuated always with her love.”

Proverbs 5:19, *Young’s Literal Translation* (YLT): “A hind of loves, and a roe of

grace! Let her loves satisfy thee at all times, In her love magnify thyself continually.”

Proverbs 5:19, *New Century Version* (NCV): “She is as lovely and graceful as a deer. Let her love always make you happy; let her love always hold you captive.”

Proverbs 5:19, *Good News Translation* (GNT): “pretty and graceful as a deer. Let her charms keep you happy; let her surround you with her love.”

It is of note that the approved *Knox’s Catholic Translation of the Vulgate*, Proverbs 5:19, reads:

“Thy own bride, gentle as a hind, graceful as a doe; be it her bosom that steals away thy senses with the delight of a lover that loves still.”

This differences in interpreting the Hebrew or Greek may also explain why we have seen different translations of this passage cited by early Church writers but without them mentioning the word “breasts”. The reason for this may be because they have interpreted this passage differently, and hence translated it in another sense. That may also explain why St. Hippolytus never mentioned the words “breasts” when commenting on this passage, and why he instead spoke of “*affection of the wife.*”

Whatever the case, none of the Fathers has ever interpreted breasts or kisses in a sensual way in scripture. According to St. Ambrose, the *Breast* mentioned in Song of Songs 8:1 is **Baptism**, and the *Kiss* is a **kiss of mystical peace**: “What are the breasts of the church except the sacrament of **baptism**? And well does he say “sucking,” as if the baptized were seeking him as a draught of snowy milk. “Finding you without,” he says, “I shall kiss you,” that is, finding you outside the body, I embrace you with the **kiss of mystical peace**. No one shall despise you; no one shall shut you out. I will introduce you into the inner sanctuary and the hidden places of Mother Church, and into all the secrets of mystery, so that you may drink the cup of spiritual grace.” (*Consolation on the Death of Emperor Valentinian 75*, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 22, p. 296)

St. Methodius, **On The Abuse of Biblical Passages for the Purpose of Sensual Gratification** (c. 311 A.D.): “Now Paul, when summoning all persons to sanctification and purity... in order to silence the ignorant, now deprived of all excuse... that he might take away occasion for the abuse of these passages from those who taught the sensual gratification of the body, under the pretext of begetting children... For men who are incontinent in consequence of the

uncontrolled impulses of sensuality in them, dare to force the Scriptures beyond their true meaning, so as to twist into a defence of their incontinence... and they are not ashamed to run counter to the Spirit, but, as though born for this purpose, they kindle up the smouldering and lurking passion, fanning and provoking it; and therefore he, cutting off very sharply these dishonest follies and invented excuses, and having arrived at the subject of instructing them how men should behave to their wives, showing that it should be as Christ did to the Church, "*who gave Himself for it, that He might sanctify and cleanse it by the washing of water by the Word,*" (Ephesians 5:25-26)..." (*Banquet of the Ten Virgins*, Discourse III, Chapter X.--The Doctrine of the Same Apostle Concerning Purity)

The kisses, breasts, hair, lips, neck, belly, navel, etc. has a spiritual meaning according to the unanimous consent of the Fathers

According to Origen, Ambrose, Augustine, Gregory the Great and the rest of the Fathers and early Christian writers, the breasts, hair, lips, neck, belly, navel, etc. in *Song of Songs*, *Song of Solomon* or *Canticles of Canticles* and related bible passages are the "powers" or "representations" of the soul or of the Church and Christ, or even wisdom itself. According to St. Ambrose (4th century bishop of Milan), commenting on Song of Songs 8:1, "What are the breasts of the church except the sacrament of baptism?" For St. Gregory the Great, the fawns feeding among the lilies in Song of Songs 4:5 are saints who "are unto God a sweet savor of Christ" (quoting 2 Cor. 2:15). Again from St. Ambrose, on the Song of Songs 7:2: "Small, too, are the navel and belly of the soul that ascends to Christ." (From *Ancient Christian Commentary on Scripture, Old Testament*, vol. IX)

Pope St. Gregory the Great, *Father and Doctor of the Church* (died 604): "To create allegories, the divine thoughts are cloaked with what we know; by examining exterior language, we attain an interior understanding. For this reason the Song of Songs employs language characteristic of sensual love to reheat the soul using familiar expressions to revive it from sluggishness and to spur it onto the love that is above using language typical of the love here below. This book mentions kisses and breasts and cheeks and thighs. We must not ridicule the sacred description of these terms but reflect upon the mercy of God. For this book goes so far as to extend the meaning of the language characteristic of our shameful love in such a way that our heart is set on fire with yearning for that sacred love. By discussing the parts of the body, this book summons us to love. Therefore we ought to note how wonderfully and mercifully this book is working within us. However, from where God lowers himself by speaking, he lifts us up there by understanding. We are instructed by the

conversations proper to sensual love when their power causes us to enthusiastically burn with love for the Divinity.” (*An Exposition on the Songs of Songs*, Section 1 & 2; Translated from *Corpus Christianorum Series Latina*, vol. CXLIV)

Pope St. Gregory the Great: “The Gentiles who were called did not cease kissing their Redeemer’s feet, because they longed for him with uninterrupted love. Hence the bride in the Song of Songs said of this same Redeemer: “Let him kiss me with the kisses of his mouth.” (Song of Songs 1:2) It is fitting that she desire her Creator’s kiss, as she makes herself ready throughout her love to obey him.” (*Forty Gospel Homilies* 33, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 292)

“The song of Songs introduces the bride saying, “Let him kiss me with kisses of his mouth.” (Song of Songs 1:2) Now, by “kiss” we understand not the joining of mouths but the communion of pious soul and divine Word. It is like the bride saying something of this kind, I experienced your words in writing, but I long to hear your very voice as well, I wish to receive the sacred teaching directly from your mouth and to caress it with the lips of my mind.” (*Commentary on the Song of Songs* 1, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 292)

Pope St. Gregory the Great: “Let us set this before our eyes: due to its unceasing desire, a soul of any of the chosen ones is set on fire in love for the sight of the bridegroom. Since such a soul lacks the power to perfectly perceive such a sight in this life, it contemplates his eminence and is deeply pierced because of this love. Now a deep piercing—which is born of charity and set on fire by desire—resembles a kiss, for as often as the soul kisses God, it is deeply pierced with love for him. At the present time there are many who really fear the Lord and have received [the grace of] good works but they still do not kiss God because they are not deeply pierced by a love for him at all.” (*An Exposition on the Songs of Songs*, Section 18; Translated from *Corpus Christianorum Series Latina*, vol. CXLIV)

Pope St. Gregory the Great: “And of course the kiss of his mouth is the very fullness of interior peace; when we have attained it, there will no longer be anything to seek. This is why it is fittingly added, “FOR YOUR BREASTS ARE BETTER THAN WINE.” (Song of Songs 1:1) Wine is the knowledge of God received by those of us who reside in this life. But we embrace the breasts of the bridegroom when we contemplate him in the eternal fatherland by an embrace of his presence. Therefore

let the soul say, “Your breasts are better than wine.” It is as if the soul says, “Great indeed is the knowledge about yourself that you have bestowed on me in this life; great is the wine of your intimate knowledge by which you make me very drunk; but your breasts are better than wine since whatever is presently known about you through faith is transcended by the beauty and loftiness of contemplation.” (*An Exposition on the Songs of Songs*, Section 19; Translated from *Corpus Christianorum Series Latina*, vol. CXLIV)

St. Ambrose of Milan, *Archbishop, Confessor, Father and Doctor of the Church* (died 397): “But the church does not cease to kiss Christ’s feet, and she demands not one but many kisses in the Song of Solomon, since like blessed Mary, she listens to his every saying, she receives his every word, when the gospel or prophets are read, and she keeps all these words in her heart.” (*Letter 62, To His Sister*, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 26, p. 392)

St. Ambrose: “Therefore such a soul also desires many kisses of the Word, so that she may be enlightened with the light of the knowledge of God. For this is the kiss of the Word, I mean the light of holy knowledge. God the Word kisses us, when he enlightens our heart and governing faculty with the spirit of the knowledge of God. The soul that has received this gift exults and rejoices in the pledge of wedded love and says, “I opened my mouth and panted.” (Ps. 119:131; 118:131 in Douay-Rheims Version.) For it is with the kiss that lovers cleave to each other and gain possession of the sweetness of grace that is within, so to speak. Through such a kiss the soul cleaves to God the Word, and through the kiss the spirit of him who kisses is poured into the soul, just as those who kiss are not satisfied to touch lightly with their lips but appear to be pouring their spirit into each other. Showing that she loves not only the appearance of the Word and his face, as it were, but all his inner parts, she adds to the favor of the kisses: “Your breasts are better than wine, and the fragrance of your ointments is above all perfumes.” (Song of Solomon 4:10) She sought the kiss, God the Word poured himself into her wholly and laid bare his breasts to her, that is, his teachings and the laws of the wisdom that is within, and was fragrant with the sweet fragrance of his ointment. Captive to these, the soul is saying that the enjoyment of the knowledge of God is richer than the joy of any bodily pleasure.” (*Isaac, or the Soul* 3.8-9, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 65, p. 16-17)

St. Ambrose: “The church beautiful in [those recently baptized]. So that God the Word says to her: “You are all fair, my love, and there is no blemish in you,” for guilt

has been washed away. “Come here from Lebanon, from the beginning of faith, you will pass through and pass on,” (Song of Songs 4:7-8) because, renouncing the world, she passed through things temporal and passed on to Christ. And again, God the Word says to her, “How beautiful and sweet are you made, I love, in your delights! Your stature is become like that of a palm tree, and your breasts like bunches of grapes” (Song of Songs 7:6-8).” (*On the Mysteries* 7.39, in *Nicene and Post-Nicene Fathers*, vol. 2.10:322)

St. Ambrose: ““Your navel is like a round bowl, not wanting tempered wine. Your belly is like a heap of wheat, set about with lilies. Your neck is like a tower of ivory. Your eyes are a pool in Heshbon.” (cf. Song of Songs 7:2-4) The good navel of the soul, capable of receiving all virtues, is like a bowl, fashioned by the author of faith himself (Heb. 12:2). For in a bowl wisdom has mixed her wine, saying, “Come, eat my bread and drink the wine which I have mingled for you.” (Prov. 9:5) This navel, therefore, fashioned with all the beauty of the virtues, does not lack mixed wine. His belly also was filled not only with the wheaten food of justice, as it were, but also with that of grace, and it bloomed with sweetness like a lily (Isaiah 31:5).” (*Consolation on the Death of Emperor Valentinian* 96, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 22, pp. 293-94)

Bishop Theodoret of Cyrus (died c. 457): “She is admitted to the inner chamber, the quarters and rooms of the bridegroom, and boastfully says to her own retinue, “The king introduced me into his chamber,” (Song of Solomon 1:4) that is, he revealed to me his hidden purposes, the plan concealed from ages and generations he made known to me, the treasuries obscure, hidden, and unseen he opened to me, in keeping with the prophecy of Isaiah.” (*Commentary on the Song of Songs* 1, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 295)

St. Cyril of Jerusalem, *Archbishop, Confessor, Father and Doctor of the Church* (died 386): “You wish to know the place? He says in the Canticles, “I came down to the nut garden” (Song of Solomon 6:11: A Type of the Passion of Christ); for it was a garden where he was crucified.” (*Catechetical Lectures* 14.5, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 65, p. 16-17)

St. Caesarius of Arles, Archbishop of Arles (died 542): “It is said concerning the church of the Gentiles, “I am dark and beautiful, O daughter of Jerusalem.” (Song of Solomon 1:5) Why is the church dark and beautiful? She is dark by nature, beautiful

by grace. Why dark? “Indeed, in guilt was I born, and in sin my mother conceived me.” (Ps. 51:5; 50:7 in Douay-Rheims Version.) Why beautiful? “Cleanse me of sin with hyssop, that I may be purified; wash me, and I shall be whiter than snow.” (Ps. 51:7; 50:9 in Douay-Rheims Version.)” (*Sermon 12.4.1, in The Fathers Of The Church: A New Translation, vol. 47, p. 209*)

St. Jerome, *Hermit, Priest, Confessor, Bible Translator, Theologian, Father and Doctor of the Church* (died 420): “Born, in the first instance, of such parentage we are naturally black, and even when we have repented, so long as we have not scaled the heights of virtue, we may still say: “I am black but comely, O you daughters of Jerusalem.” (Song of Solomon 1:5) But you will say to me, “I have left the home of my childhood; I have forgotten my father, I am born anew in Christ. What reward do I receive for this?” The context shows—“The king shall desire your beauty.” This, then, is the great mystery. “For this cause shall a man leave his father and his mother and shall be joined unto his wife, and they two shall be” not as is there said, “of one flesh,” (Ephesians 5:31-32) but “of one spirit.” Your bridegroom is not haughty or disdainful; He has “married an Ethiopian woman.” (Numbers 12:1) When once you desire the wisdom of the true Solomon and come to Him, He will avow all His knowledge to you; He will lead you into His chamber with His royal hand; (Song of Solomon 1:4) He will miraculously change your complexion so that it shall be said of you, “Who is this that goes up and has been made white?”” (*Letter 22.1, in Nicene and Post-Nicene Fathers, vol. 2.6:22-23*)

St. Hippolytus of Rome, Priest and Martyr (died 235): “[**On Song of Solomon 1:4**]“The king introduced me to his treasures.” Who is this king, if not Christ himself? And what are these treasures, if not his chambers? This is the people who say, “We will rejoice and delight in you,” for he calls everyone. First, it tells us about the past, then it reveals a time of penance in the future: “We will rejoice and delight in you.” “I loved your breasts more than wine,” not the wine that was mixed by Christ, surely, but the wine whereby Noah previously languished in drunkenness, the wine that deceived Lot. “We loved your founts of milk more than this wine” because breasts were the commandments given by Christ [in the law]; they delight but certainly do not inebriate. For this reason, indeed, the apostles said, “Do not drink so much wine that you become drunk.” (Eph. 5:18) Therefore the beloved says, “I loved your breasts more than wine; righteousness loves you,” because those who follow the way of righteousness are those who love you, whereas unbelievers hate you and deserve retribution from the judge.” (*Treatise on the Song of Songs 3.1.4, Quoted in Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon by J. Robert Wright,*

Thomas C. Oden, p. 295)

Bishop Gregory of Elvira (died c. 392): “For thus is it called the Canticle of Canticles, inasmuch as it is above every canticle that Moses and Mary in Exodus and Isaiah and Habakkuk and others sang. These are better canticles because they give praise to the Lord with joyful mind and soul for the liberation of the people, or for their conversion, or in gratitude for the divine works. Here they are superior also because the voice of the singing church and of God is heard. Because the divine and human are united with one another, therefore, it is called the Canticle of Canticles, that is, the best of the best.” (*Explanation of the Song of Songs* 1.2, in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 289)

St. Augustine of Hippo, *Bishop, Philosopher, Theologian, Father and Doctor of the Church* (died 430): “The Canticle of Canticles sings a sort of spiritual rapture experienced by holy souls contemplating the nuptial relationship between Christ the King and his queen-city, the church. But it is a rapture veiled in allegory to make us yearn for it more ardently and rejoice in the unveiling as the bridegroom comes into view—the bridegroom to whom the canticles sing, “The righteous love you,” and the hearkening bride replies, “There is love in your delights.”” (*City of God* 17.20, in *The Fathers Of The Church: A New Translation*, vol. 24, p. 77)

Bishop Eusebius of Caesarea (died c. 340): “And as we are examining His Name, the seal of all we have said may be found in the oracle of Solomon the wisest of the wise, where he says in the Song of Songs: “Thy name is as ointment poured forth.” (Song of Songs 1:3) Yea, he being supplied with divine wisdom, and thought worthy of more mystic revelations about Christ and His Church, and speaking of Him as Heavenly Bridegroom, and her as Bride...” (*Proof of the Gospel* 4.16, Quoted in *Proverbs, Ecclesiastes, Song of Solomon* by J. Robert Wright, Thomas C. Oden, p. 293)

Cassiodorus, Roman statesman and writer (died c. 585): “In short, you deserve Christ’s kiss and the continuance of your virginal glory forever, for these words are spoken to you: “Let him kiss me with the kiss of his mouth, for your breasts are better than wine, smelling sweet of the best ointments,” (Songs of Solomon 1:1) and the other verses which that divine book includes with its mystical proclamation.” (*Exposition of the Psalms, Preface*, in *Ancient Christian Writers: The Works of the Fathers in Translation* 51:42)

Origen, biblical scholar and theologian (died c. 254): “We must not, however, overlook the fact that in certain versions we find written “for your sayings are better than wine,” where we read “for your breasts are better than wine.” (Song of Solomon 1:4) But although it may seem that this gives a plainer meaning in regard to the things about which we have discoursed in the spiritual interpretation, we ourselves keep to what the Seventy interpreters wrote in every case. For we are certain that the Holy Spirit willed that the figures of the mysteries should be roofed over in the Divine Scriptures, and should not be displayed publicly, and in the open air.” (*Commentary on the Song of Songs* 1.3, in *Ancient Christian Writers: The Works of the Fathers in Translation* 26:74)

St. Dionysius the Areopagite, Bishop of Athens (1st century): “And in the Songs there are those passionate longings fit only for prostitutes. There are too those other sacred pictures boldly used to represent God, so that what is hidden may be brought out into the open and multiplied, what is unique and undivided may be divided up, and multiple shapes and forms be given to what has neither shape nor form. All this is to enable the one capable of seeing the beauty hidden within these images to find that they are truly mysterious, appropriate to God, and filled with a great theological light. But let us not suppose that the outward face of these contrived symbols exists for its own sake. Rather, it is the protective garb of the understanding of what is ineffable and invisible to the common multitude. This is so in order that the most sacred things are not easily handled by the profane but are revealed instead to the real lovers of holiness. Only these latter know how to pack away the workings of childish imagination regarding the sacred symbols. They alone have the simplicity of mind and the receptive, contemplative power to cross over to the simple, marvelous, transcendent truth of the symbols.” (*Letter IX*, in *Pseudo-Dionysius: The Complete Works*, pp. 282-83)

Question: Can a man or a woman morally perform a medical examination involving the whole naked body, parts of the body, the genital, or the breasts?

Answer: Yes. So long as it is a necessary medical performance, it is permissible. St. Thomas Aquinas refers to this.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 58, Art. 1, Reply to Objection 5: “... if he [a husband] cannot fulfill the carnal act with a virgin, while he can with one who is not a virgin, the hymeneal membrane may be broken by a medical instrument, and thus he may have connection with her. Nor would this be

contrary to nature, for it would be done not for pleasure but for a remedy.”

A woman, of course, must do everything in her power not to allow a male doctor examine her body undressed or partly undressed (unless it is an area that is not problematic), and she must not let a male doctor examine her breasts or genital area. It is definitely very bad for a woman to expose herself to a man in this way and so put herself to shame and the doctor to possible temptation.

However, this rule may not be expedient in all cases, especially in grave and urgent medical necessities. Grave danger where medical help is needed promptly can excuse a person from showing problematic body parts to a doctor which is not of the same sex, but generally patients must do all in their power to try to get a doctor that is of the same gender if problematic parts of the body must be examined or shown in the doctor’s examination.

A man should always choose a male doctor for physical examinations, especially if it involves the private parts. Moreover, it is not fitting that the hands of a woman should be touching and be physically close to a man’s body and so expose him to possible temptations — and that is even more true if the woman is young and beautiful.

Question: Is gluttony a sin and does gluttony affect sexual temptation?

Answer: Yes, gluttony is a sin and on top of this, it is also one of the seven deadly sins. Furthermore, the sin of gluttony indeed increases sexual desire or temptations. The sin of gluttony is special in this regard, which makes it really necessary to resist this temptation.

Many people are completely unaware of the fact that gluttony actually provokes the flesh into sexual sin. They think that they can eat however much they want of good tasting food or candy and snacks all the time without this actually effecting their spiritual welfare. The fact of the matter, however, is that gluttony is a mortal sin just like lust is. And not only that, but gluttony or superfluity in food actually provokes the flesh into sexual temptations and sin.

St. Alphonsus Maria de Liguori, *Doctor of the Church* (1696-1787): “It is also necessary to abstain from superfluity of food. St. Jerome asserts that satiety of the stomach provokes incontinence. And St. Bonaventure says: "Impurity is nourished by eating to excess." But on the other hand, fasting, as the holy Church teaches, represses vice and produces virtue: "O God, who by corporal fasting dost suppress

vice, dost elevate the mind, and dost confer virtues and rewards." St. Thomas has written that when the devil is conquered by those whom he tempts to gluttony, he ceases to tempt them to impurity." (*The Dignities and Duties of the Priest*, Instruction III)

Pope St. Gregory the Great, *Father and Doctor of the Church* (540-604): "As long as the vice of gluttony has a hold on a man, all that he has done valiantly is forfeited by him: and as long as the belly is unrestrained, all virtue comes to naught." (Quoted in *Summa Theologica*, by St. Thomas Aquinas)

The Holy Saints, Popes and Doctors of the Church are all clear that it's imperative for one's salvation to not allow the search of pleasing one's palate to gain control over one's soul, and this means that one must fast sometimes in order to chasten one's body and senses. As long as a person really considers how small and trifling this penance is compared to an eternal torment in Hell, they will not refuse to follow the Church's words or prescribed days of fasting and abstinence in this respect.

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #8, March 4, 1679: "Eating and drinking even to satiety for pleasure only, are not sinful, provided this does not stand in the way of health, since any natural appetite can licitly enjoy its own actions." – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

St. Alphonsus Liguori wrote the following when explaining what gluttony is: "Pope Innocent XI Odescalchi has condemned the proposition which asserts that it is not a sin to eat or to drink from the sole motive of satisfying the palate. However, it is not a fault to feel pleasure in eating: for it is, generally speaking, impossible to eat without experiencing the delight which food naturally produces. But it is a defect to eat, like beasts, through the sole motive of sensual gratification, and without any reasonable object. Hence, the most delicious meats may be eaten without sin, if the motive be good and worthy of a rational creature; and, in taking the coarsest food through attachment to pleasure, there may be a fault." (*The True Spouse of Jesus Christ, The Mortification of the Appetite*, "The complete ascetical works of St. Alphonsus" (1887), vol. 1, p. 241)

Pope St. Gregory the Great described five ways by which one can commit the sin of gluttony, and showed biblical examples for each of them:

1. Eating before the time of meals in order to satisfy the palate.

Biblical example: Jonathan eating a little honey, when his father Saul commanded no food to be taken before the evening (1 Samuel 14:29).

2. Seeking delicacies and better quality of food to gratify the “vile sense of taste.”

Biblical example: When Israelites escaping from Egypt complained, “Who shall give us flesh to eat? We remember the fish which we did eat in Egypt freely; the cucumbers and the melons, and the leeks and the onions and the garlic,” God rained fowls for them to eat but punished them later (Numbers 11:4).

3. Seeking after sauces and seasonings for the enjoyment of the palate.

Biblical example: Two sons of Eli the high priest made the sacrificial meat to be cooked in one manner rather than another. They were met with death (1 Samuel 4:11).

4. Exceeding the necessary amount of food.

Biblical example: One of the sins of Sodom was “fullness of bread” (Ezekiel 16:49).

5. Taking food with too much eagerness, even when eating the proper amount, and even if the food is not luxurious.

Biblical example: Esau selling his birthright for ordinary food of bread and pottage of lentils. His punishment was that the “profane person. . . who, for a morsel of meat sold his birthright,” we learn that “he found no place for repentance, though he sought it carefully, with tears” (Genesis 25:30).

The fifth way is worse than all others, said St. Gregory, because it shows attachment to pleasure most clearly.

To recapitulate, St. Gregory the Great said that one may succumb to the sin of gluttony by:

1. Time; 2. Quality; 3. Stimulants; 4. Quantity; 5. Eagerness.

In his *Summa Theologica* (Part 2-2, Question 148, Article 4), St. Thomas Aquinas reiterated the list of five ways to commit gluttony:

- *Laute* - eating food that is too luxurious, exotic, or costly
- *Nimis* - eating food that is excessive in quantity
- *Studiose* - eating food that is too daintily or elaborately prepared
- *Praepropere* - eating too soon, or at an inappropriate time
- *Ardenter* - eating too eagerly.

Aquinas notes that the first three ways are related to the nature of the food itself, while the last two have to do with the time or manner in which it is consumed. Thus, one can commit the sin of gluttony by eating too much food, by eating too early and eagerly, or by eating food that tastes very good.

Children must be kept away from gluttony

When we consider the fact that gluttony is a sin and that this sin is especially powerful in inflaming sins of sensuality, it is no wonder that most teenagers fall into sins of impurity almost immediately when they reach the age of puberty. While they cannot be excused for their mortal sins, the parents who allow them to eat all kinds of dainties whenever they desire should of course also be castigated, since they are in a great part responsible for their child's fall into moral ruin.

Young as well as old do not need to eat especially good or luxurious food, and pampering one's child can only lead to moral ruin in the end. For just a few hundred years ago, most children would have been more than satisfied if they received a fruit as a dessert, since almost all were poor, and there is in truth no need for any cookies, coffee, candy, chips, sodas etc., which only harms the child in every possible way, both spiritually and physically. Indeed, so harmful are all of these dainties just mentioned, that the obesity problem in the western countries have reached alarming proportions because almost everyone consumes so much unnecessary desserts or candy etc.

St. Alphonsus: "As regards the food, it must be observed that nothing edifies the people so much as the mortification and the frugality of the missionaries, while on the contrary nothing scandalizes them more than when they see men treating themselves well in regard to eating and drinking. ... Hence in our missions it is an established rule, that at dinner on days on which flesh-meat is allowed there is to be given only soup with boiled meat, and on fasting-days soup with another frugal portion; at supper, salad and other similar food, with a little cheese and fruit. Only on the last day, the day of the blessing, there may be more food, but never fowl, game, choice fish, pastry, or other sweetmeats." (*The complete ascetical works of*

St. Alphonsus, vol 15, p. 293)

If a parent wants his child to be saved, he needs to be firm and teach his child about the necessity of detachment from earthly things and mortification of his senses, keeping unnecessary pleasure and dainties away from him. In addition, he should tell his child the reason for this, that is, that eating all these things very often ends in evil attachments and “gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things”, and that for many such a life ends in eternal damnation and torment in hell, as we can read of the rich glutton and Lazarus in the gospel (Luke 16:19-31). If he explains in detail the horrors of hell and how he must avoid it, the child will have an easier time accepting the change.

The Gospel of Barnabas explains Luke 16:19-31 thus:

*The Gospel of Barnabas, Chapter 24: “**Notable example how one ought to flee from banqueting and feasting.** Having said this, Jesus wept, saying: “Woe to those who are servants to their flesh, for they are sure not to have any good in the other life, but only torments for their sins. I tell you that there was a rich glutton who paid no heed to aught but gluttony, and so every day held a splendid feast. There stood at his gate a poor man by name Lazarus, who was full of wounds, and was fain to have those crumbs that fell from the glutton’s table. But no one gave them to him; nay, all mocked him. Only the dogs had pity on him, for they licked his wounds. It came to pass that the poor man died, and the angels carried him to the arms of Abraham our father. The rich man also died, and the devils carried him to the arms of Satan; whereupon, undergoing the greatest torment, he lifted up his eyes and from afar saw Lazarus in the arms of Abraham. Then cried the rich man: “O father Abraham, have mercy on me, and send Lazarus, who upon his fingers may bring me a drop of water to cool my tongue, which is tormented in this flame.” Abraham answered: “Son, remember that thou receivedst thy good in the other life and Lazarus his evil: wherefore now thou shalt be in torment, and Lazarus in consolation.” ... “See then whether the poor are blessed,” said Jesus, “who have patience, and only desire that which is necessary, hating the flesh. O wretched they, who bear others to the burial, to give their flesh for food of worms, and do not learn the truth. So far from it that they live here like immortals, for they build great houses and purchase great revenues and live in pride.”*

*The Gospel of Barnabas, Chapter 25 “**How one ought to despise the flesh, and how one ought to live in the world.** Then said he who writeth: “O master, true*

are thy words and therefore have we forsaken all to follow thee. Tell us then, how we ought to hate our flesh: for to kill oneself is not lawful, and living we needs must give it its livelihood.” Jesus answered: “Keep thy flesh like a horse, and thou shalt live securely. For unto a horse food is given by measure and labour without measure, and the bridle is put on him that he may walk at thy will, he is tied up that he may not annoy anyone, he is kept in a poor place, and beaten when he is not obedient: so do thou, then, O Barnabas, and thou shalt live always with God. And be not offended at my words, for David the prophet did the same thing, as he confesseth, saying: “I am as an horse before thee: and am always by thee.” Now tell me, whether is poorer he who is content with little, or he who desireth much? Verily I say unto you, that if the world had but a sound mind no one would amass anything for himself, but all would be in common. But in this is known its madness, that the more it amasseth the more it desireth. And as much as it amasseth, for the fleshly repose of others doth it amass the same. Therefore let one single robe suffice for you, cast away your purse, carry no wallet, no sandals on your feet; and do not think, saying: “What shall happen to us?” but have thought to do the will of God, and he will provide for your need, insomuch that nothing shall be lacking unto you. “Verily I say unto you, that the amassing much in this life giveth sure witness of not having anything to receive in the other. For he that hath Jerusalem for his native country buildeth not houses in Samaria, for that there is enmity between these cities. Understand ye?” “Yea,” answered the disciples.”

Since we know that Our Lady revealed the horrors of Hell in a Revelation to the children of Fatima that were 7, 8, and 9 years old at the time, we can also know that Our Lord and Our Lady wants us to tell our young ones about hell and its horrors. Nothing could be imagined that will help a parent’s education and upbringing of a child more than over and over explaining to one’s child the horrible end in Hell of all disobedient and sinful children. “Tremble, yes, tremble, ye sinners; perhaps this very night, if you do not resolve to amend your life, God may permit death to surprise you, and you may die and be condemned to hell! . . . Continue, O obstinate sinner! continue to offend God. But remember: In the valley of Josaphat I await you; there you will hear the sentence which Jesus Christ will pass upon you: Depart from me ye cursed into everlasting fire! . . . Who can tell? perhaps, my brother, Death this night will come to thee.” (St. Alphonsus, Exhortations, *The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 100)

St. Alphonsus, On the Manner of Preaching: “**I recommend you for the most part, in your sermons to speak of the last things death, judgment, hell, eternity, and the like; because the eternal truths make the deepest**

impression, and incline the heart to the love of virtue. I beg of you, repeatedly in your discourses to explain to the people the peace enjoyed by the soul that is in favor with God. ... I entreat you also to speak often of the love that Jesus Christ has shown us in his Passion, in the institution of the most Holy Sacrament, and of the love we should bear in turn towards our most blessed Redeemer, by often calling to mind those two great mysteries of love. I say this because few preachers, or at least too few, speak of the love of Jesus Christ; and it is certain that what is done solely through fear of punishment and not through love will be of short duration.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 59)

Mortification of the senses is obviously crucial for one’s spiritual advancement according to the unanimous teaching of the Fathers and the Saints, and subjugating and becoming a master over one’s own palate is certainly one of the most important things to strive for in this regard, in addition to chastity and humility. Hence, “The first thing you are to observe at table, is not to make known what you would like, accepting for the love of God the meats which you do not relish, and depriving yourself of those which would be agreeable to your palate; you will observe besides a great modesty, recalling to your mind incessantly the presence of God, Whose service ought alone to occupy you. If you want anything, you will try to do without it, rejoicing interiorly at this privation; you will never be the first to commence eating; you will add nothing to season the meats which will be presented to you, and eating without eagerness, you will occupy yourself with God.” (St. Alphonsus Rodriguez (1532-1617), *The Life of Blessed Alphonsus Rodriguez, Lay-Brother of the Society of Jesus*, p. 26)

“Gluttony is an inordinate love of eating and drinking. We are not forbidden to feel pleasure in either the one or the other; for it is by a wise foresight that God has seasoned with a feeling of gratification the use of the food necessary for preserving our health and life. But we abuse this blessing when we seek only the pleasure alone; we must eat and drink in order to live, and not to flatter sensuality. Our sole end should be to satisfy the wants of nature, that we may be enabled to fulfill our duties and serve God, according to the words of the Apostle: "Whether you eat, or drink, do all for the glory of God." If we wish to observe this precept of St. Paul, we must, in our repasts, think not of gratifying the body, but of following the order of God, who wills that we should preserve life. To seek only the gratification of the senses is gluttony, a vice unworthy of man: it weighs down the soul, brutalizes the mind, ruins the health and shortens life.” (St. Jean-Baptiste de La Salle (1651-1719), *A new treatise on the duty of a Christian towards God*, Article 5)

The evil of lust makes man blind to spiritual things “while dulness of sense

arises from gluttony”

Most men and women of the world do not recognize or know about the fact that sensual lusts (both for the married and the unmarried people alike) actually “**gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things.**” (St. Thomas Aquinas) This fact also requires married people from not indulging too often in the marital act. For all who overindulge in the marital act will always experience a “**blindness of mind**” of spiritual things. So young as well as old must be kept away from impurity and gluttony, since both of these sins are very powerful in getting a person to abandon the faith and the moral life since the “blindness of mind” and “dulness of sense” undoubtedly will effect the minds of both young and old in a very detrimental way.

St. Thomas Aquinas explains: “Different causes produce different effects. **Now Gregory says (Moral. xxxi, 45) that dulness of sense arises from gluttony, and that blindness of mind arises from lust...** Now carnal vices, namely gluttony and lust, are concerned with pleasures of touch in matters of food and sex; and these are the most impetuous of all pleasures of the body. For this reason these vices cause man’s attention to be very firmly fixed on corporeal things, **so that in consequence man’s operation in regard to intelligible things is weakened**, more, however, by lust than by gluttony, forasmuch as sexual pleasures are more vehement than those of the table. **Wherefore lust gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things**, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things.” (*Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 15, Art. 3, Second and Third Articles)

The Catholic Encyclopedia wrote the following when explaining what gluttony and spiritual gluttony is:

“The moral deformity discernible in this vice lies in its defiance of the order postulated by reason, which prescribes necessity as the measure of indulgence in eating and drinking. This deordination, according to the teaching of the Angelic Doctor, may happen in five ways which are set forth in the scholastic verse: “*Prae-propere, laute, nimis, ardenter, studiose*” or, according to the apt rendering of Father Joseph Rickaby: too soon, too expensively, too much, too eagerly, too daintily. Clearly one who uses food or drink in such a way as to injure his health or impair the mental equipment needed for the discharge of his duties, is guilty of the

sin of gluttony... Such a temper of soul is equivalently the direct and positive shutting out of that reference to our last end [God and Salvation] which must be found, at least implicitly, in all our actions... St. John of the Cross, in his work "The Dark Night of the Soul" (I, vi), dissects what he calls spiritual gluttony. He explains that it is the disposition of those who, in prayer and other acts of religion, are always in search of sensible sweetness; they are those who "will feel and taste God, as if he were palpable and accessible to them not only in Communion but in all their other acts of devotion." This he declares is a very great imperfection and productive of great evils." (*The Catholic Encyclopedia*, "Gluttony," vol. 6, 1919)

In the Life of Saint Francis of Assisi, by Julian of Speyer, "His Keeping of Poverty, His Abstinence, and the Admirable Rigor of His Life; And How He Fled People's Praise and Wished To Be Thought Of No Account," it says:

"What shall we say about delicate foods or the drinking of wine, or even the abundance of other cheap foods, since, on the very rare occasions he ate cooked foods, he mixed them with ashes or cold water and did not even drink enough water? For he claimed it was most difficult to satisfy need and not become a slave to pleasure. Quite often, when he was going around preaching penance, he took refreshment at the homes of secular people who invited him. On account of the words of the gospel about *eating and drinking what was set before them*, he would put his hand to his mouth, appearing to be eating the meat, but rarely tasting even a little bit of it, he would unobtrusively put the rest in his lap.

"It once happened that, because of an illness, he ate some chicken, but after his strength returned, he strictly ordered one of the brothers to lead him through the center of the city of Assisi with a rope tied around his neck like a robber, and to cry out like the town crier: "Behold, Look at the glutton who has fattened himself with the flesh of poultry which he has, unknown to you, eaten in secret." It so happened that many, struck by this spectacle of remorse, lamented with tearful voice and proclaimed themselves most worthless for having given themselves to daily pleasures." (*Saint*, 392-3 – *The Life of Saint Francis*, reprinted in *Francis of Assisi, Early Documents: The Saint* (New York, New City Press: 1999).

Question: Which are the most dangerous foods, substances or drinks that inflames lust that one should abstain from if one wants to quench sexual temptations or desire?

Answer: Along with the world's change in the last couple of hundred years, the foods and

substances that men partake of has also changed drastically. However, there are some specific substances that have been proven to increase lust or sexual desire, and that are therefore more important to abstain from than other things. These substances obviously doesn't work on all people in the same way, but as a general rule, scientific studies have verified that some substances are indeed more powerful to increase lust or sexual desire than others. Consequently, people who are having a hard time controlling their sexual lusts should try to study about those foods and substances that they partake of, so that they may be able to exclude those foods that may be the cause of their temptations or sexual sins.

1) Caffeine is a commonplace stimulant drug, occurring both in nature as part of the coffee, tea, cacao and yerba mate plants, and as an additive in many consumer products, most notably beverages advertised as energy drinks (such as Red Bull). However, caffeine is also added to many sodas such as Coca-Cola and Pepsi; on the ingredients listing, it is designated as a flavoring agent.

Researchers say that caffeine is both addictive as well as that it enhances sexual arousal. Scientific studies have concluded that caffeine works by stimulating a person's nerve endings, increasing blood flow, and thus as a result of this, increasing concupiscence and sexual desire. Sexual erection and blood flow is actually the same thing, and thus, it is common that a person who consumes caffeine feels more sexually tempted. A recent study found that female rats that got a shot of caffeine were more motivated to seek out sex than uncaffeinated animals. The researchers concluded caffeine enhances sexual arousal.

As if this was not enough, physical and psychological addiction can also result from caffeine intake. In an interview, Roland Griffiths, a professor in the departments of psychiatry and neuroscience at the Johns Hopkins School of Medicine, said that the studies had demonstrated that people who take in a minimum of one hundred milligrams of caffeine per day (about the amount in half a cup of coffee) can acquire a physical dependence that would trigger withdrawal symptoms that include headaches, muscle pain and stiffness, lethargy, nausea, vomiting, depressed mood, and marked irritability. Through his research, withdrawals occurred within 12 to 24 hours after stopping caffeine intake, but could last as long as nine days and caffeine consumers are more apt to consume to waive off the withdrawal symptoms instead of to enjoy the product. Although its mechanism of action is somewhat different to that of cocaine or the amphetamines, for example, it nonetheless creates a similar pattern of dependence. When the drug wears off, the brain will release less than the usual level of neurotransmitters, in order to compensate for depletion. Due to this effect, users of caffeine will often be tempted to re-dose in order to avoid the "crash".

With repetitive use, physical dependence or addiction are likely to occur. Also, the stimulatory effects of caffeine are substantially reduced over time, a phenomenon known as a tolerance. Tolerance develops quickly to some (but not all) effects of caffeine, especially among heavy coffee and energy drink consumers. Some coffee drinkers develop tolerance to its sleep-disrupting effects, but others apparently do not.

Withdrawal symptoms – including headache, irritability, inability to concentrate, drowsiness, insomnia, and pain in the stomach, upper body, and joints – may appear within 12 to 24 hours after discontinuation of caffeine intake, peak at roughly 48 hours, and usually last from 2 to 9 days. In prolonged caffeine drinkers, symptoms such as increased depression and anxiety, nausea, vomiting, physical pains and intense desire for caffeine containing beverages are also reported. Peer knowledge, support and interaction may aid withdrawal; prayer, and especially the [Rosary](#), definitely aid against withdrawal symptoms.

The most common foods or substances that people use to consume caffeine are: coffee, tea, carbonated beverages like Coca-Cola and Power Drinks etc., and chocolate or cacao.

2) Chocolate or Cacao also contains caffeine as an active substance, as well as many other substances that increase sexual arousal. While Cacao contains less caffeine than coffee or tea, the caffeine consumed can still many times be greater than in coffee or tea since the amount that people normally use of cacao is greater. Italian scientists found that women who had a daily chocolate treat reported higher sexual desire than those who did without. Chocolate contains phenylethylamine (PEA), which triggers the release of feel-good dopamine in the brain and is released naturally during sex. **Chocolate or Cacao** also contains the stimulant called Theobromine. Theobromine poisoning may result from the chronic or acute consumption of large quantities, especially in the elderly.

While theobromine and caffeine are similar in that they are related alkaloids, theobromine has a lesser impact on the human central nervous system than caffeine. However, theobromine stimulates the heart to a greater degree. While theobromine is not as addictive as caffeine, it has been cited as possibly causing addiction to chocolate. Theobromine has also been identified as one of the compounds contributing to chocolate's reputed role as an aphrodisiac. As with caffeine, theobromine can cause sleeplessness, tremors, restlessness, anxiety, as well as contribute to increased production of urine, causing dehydration. Additional side effects include loss of appetite, nausea, vomiting **and even problems during pregnancy.**

3) Alcohol or Wine: A recent study in the *Journal of Sexual Medicine* found that women who drank 1 to 2 glasses of red wine had increased sexual desire and functioning than people who do not drink at all. There was no additional benefit to drinking more than two glasses. Compounds in red wine like flavonoids may improve sexual functioning by increasing blood flow to key areas of the body.

Speaking on the inherent dangers of a “body heated with drink”, St. Jerome writes: “When the body is heated with drink it soon boils over with lust. Wine drinking means self-indulgence, self-indulgence means sensual gratification, sensual gratification means a breach of chastity. He that lives in pleasure is dead while he lives, [1 Tim. 5:6] and he that drinks himself drunk is not only dead but buried. One hour’s debauch makes Noah uncover his nakedness which through sixty years of sobriety he had kept covered. [Gen. 9:20-21] Lot in a fit of intoxication unwittingly adds incest to incontinence, and wine overcomes the man whom Sodom failed to conquer [Gen. 19:30-38].” (*Letters of St. Jerome*, Letter LXIX, To Oceanus, A.D. 397)

4) Tobacco or Nicotine: While tobacco does not directly increase sexual desire, dependence on or addiction to this drug creates a pleasure seeking mindset in an individual, and this mindset of always seeking after pleasures is the exact cause of why so many people commits sexual sins of various sorts. Smoking in very small amounts once in a while is probably not a sin, but smoking habitually or regularly in such a way that one gets addicted to cigarettes is a sin, and it definitely cuts out graces from people’s lives. We don’t see how those who smoke habitually, for example throughout the day, would be any different from people who eat candy all day and thus try to constantly gratify themselves in that way. The only thing different with smoking compared to candy is that the effect and addictive properties of the cigarette is much stronger than candy, thus making it a very strong drug in comparison to candy. This is not even to get into the issue that we now know it’s horrible for health and leads to death. People who are smokers are giving a horrible example to other people, tempting them to start smoking cigarettes which is highly addictive and lethal. Smoking is so addictive that medical scientists have compared the addiction to heroin addiction. Most people who get addicted to cigarettes will never be able to stop and will be life long slaves under a most filthy, evil and grace diminishing habit.

St. Francis of Assisi was well aware of the truth that seeking pleasure corrupts the soul. St. Francis used to put ashes in his food in order to make it taste bad, since he understood that the five senses and the search to gratify them made the soul weaker. Someone might ask:

“Does that mean that eating good things is a sin?” The answer is of course that eating good things in itself is no sin. However, one should definitely try to avoid all things that are tasty and addictive, such as superfluous and tasty foods, meats, beverages, cigarettes, candy, chips, cakes, spices, sauces, dressings, etc. The reason why man should do his utmost to avoid pleasurable things is because the five senses of man, after the fall, was corrupted by self-love and self-gratification. That’s precisely why countless of saints have refused to eat foods that are superfluous or that tastes good. However, no one should get the idea that it’s sinful to eat good foods, but understand that people who always want to eat these foods will fall into sin, for gluttony and lack of moderation is certainly sinful.

Hell is too long and life is too short to pander to your five senses, that’s for sure! The fight or battle we humans have to endure in this life is this: either we choose to gratify our senses in this life, and endure an eternal torment in Hell, or we chose to wait in patience for the brief second of this earthly life to end, and then enter into an eternal bliss and joy in Heaven.

In conclusion, there are probably countless kinds of foods, drinks or substances that increases lust and sexual desire that have not been mentioned here. Eating too much food and spicy and fatty food will also many times lead to sexual temptations. So it is imperative to always be thoughtful when eating and resist the inclination to overeat. Thus, if a person suffers from temptations or have fallen into sexual sins and they realize that their lust is increased by consumption of certain foods or drinks, they should then abstain from them. They should also study and research the foods they eat if they suspect that what they eat are contributing to their falls or temptations. This could either be done through trying to abstain from some of the suspected substances, or through reading articles and books about the foods one eat.

As a general rule, abstinence from foods that are not necessary for our survival or fasting by eating simple food like bread, rice or vegetables two times a day along with praying the Rosary and reading spiritual books will many times help to alleviate the temptations of a person.

The practice of fasting is essential to learn to conquer the sin of gluttony as well as other sins, principally the sin of lust. St. Jerome taught that fasting is a tool for preventing the commission of sexual sins:

“When Elijah, in his flight from Jezebel, lay weary and desolate beneath the oak, there came an angel who raised him up and said, "Arise and eat." And he looked,

and behold there was a cake and a cruse of water at his head. [1 Kings xix. 4-6] Had God willed it, might He not have sent His prophet spiced wines and dainty dishes and flesh basted into tenderness? When Elisha invited the sons of the prophets to dinner, he only gave them field-herbs to eat; and when all cried out with one voice: "There is death in the pot," the man of God did not storm at the cooks (for he was not used to very sumptuous fare), but caused meal to be brought, and casting it in, sweetened the bitter mess [2 Kings iv. 38-41] with spiritual strength as Moses had once sweetened the waters of Mara. [Exod. xv. 23-25] Again, when men were sent to arrest the prophet, and were smitten with physical and mental blindness, that he might bring them without their own knowledge to Samaria, notice the food with which Elisha ordered them to be refreshed. "Set bread and water," he said, "before them, that they may eat and drink and go to their master." [2 Kings vi. 18-23] And Daniel, who might have had rich food from the king's table, [Dan. i. 8] preferred the mower's breakfast, brought to him by Habakkuk, [Bel. 33-39] which must have been but country fare. He was called "a man of desires," [Dan. ix. 23] because he would not eat the bread of desire or drink the wine of concupiscence.

"There are, in the Scriptures, countless divine answers condemning gluttony and approving simple food. But as fasting is not my present theme and an adequate discussion of it would require a treatise to itself, these few observations must suffice of the many which the subject suggests. By them you will understand why the first man, obeying his belly and not God, was cast down from paradise into this vale of tears; [Ps. lxxxiv. 6] and why Satan used hunger to tempt the Lord Himself in the wilderness; [Matt. iv. 2, 3] and why the apostle cries: "Meats for the belly and the belly for meats, but God shall destroy both it and them;" [1 Cor. vi. 13] and why he speaks of the self-indulgent as men "whose God is their belly." [Phil. iii. 19] For men invariably worship what they like best. Care must be taken, therefore, that abstinence may bring back to Paradise those whom satiety once drove out.

"You will tell me, perhaps, that, high-born as you are, reared in luxury and used to lie softly, you cannot do without wine and dainties, and would find a stricter rule of life unendurable. If so, I can only say: "Live, then, by your own rule, since God's rule is too hard for you." Not that the Creator and Lord of all takes pleasure in a rumbling and empty stomach, or in fevered lungs; but that these are indispensable as means to the preservation of chastity. Job was dear to God, perfect and upright before Him; [Job ii. 3] yet hear what he says of the devil: "His strength is in the loins [sexual desire], and his force is in the navel [desire for food]" [Job xl. 16]." (St. Jerome, *Letter XXII*, To Eustochium, Section 9-11, A.D. 384)

St. Jerome further adds: "And yet after the Saviour had fasted forty days, it was through

food that the old enemy laid a snare for Him, saying, “If thou be the Son of God, command that these stones be made bread.” (St. Matt. 4:3) Under the Law, in the seventh month after the blowing of trumpets and on the tenth day of the month, a fast was proclaimed for the whole Jewish people, and that soul was cut off from among his people which on that day preferred self-indulgence to self-denial. (Lev. 23:27-29) In Job it is written of behemoth that “his strength is in his loins, and his force is in the navel of his belly.” (Job 40:16) Our foe uses the heat of youthful passion to tempt young men and maidens and “sets on fire the wheel of our birth.” (James 3:6) He thus fulfills the words of Hosea, “they are all adulterers, their heart is like an oven” (Hosea 7:4); an oven which only God’s mercy and severe fasting can extinguish.” (*The Letters of St. Jerome*, Letter CXXX, Section 10, vol. 6, pp. 266-267, Nicene and Post-Nicene Fathers, Second Series)

St. John Climacus calls gluttony “the prince of the passions.” He said that when one sits down to eat, one should think about death and the last judgment: “The fallen Lucifer is the prince of demons, and gluttony is the prince of the passions. So when you sit at a well-laden table, remember death and remember judgment, and even then you will manage to restrain yourself a little.” Like St. Jerome, St. John Climacus encouraged the use of fasting as a tool for overcoming lust: “To fast is to do violence to nature. It is to do away what whatever pleases the palate. Fasting ends lust, roots out bad thoughts, frees one from evil dreams.” (*The Ladder of Divine Ascent*, "Step 14: On Gluttony," by St. John Climacus, p. 169)

Overeating leads to lust which, in turn, leads to other sexual sins, such as fornication and adultery. St. Maximos the Confessor called gluttony “greed. . . because this is the mother and nurse of unchastity.” (*First Century on Love*, Section 84, by St. Maximos the Confessor, *The Philokalia*, vol. 2, p. 63)

St. Augustine also knew very well how food could effect our sensuality, which is why he taught that one should be very careful what or in what measure one eat. “You have taught me to approach the consumption of food as I would medicine.” (St. Augustine, 354-430 A.D., Quoted in *De Malo* by St. Thomas Aquinas) Why should one eat food as though it is medicine? There are two main reasons for this. The first is that one takes the medicine in very well measured portions, thus always being sure that there is not too little or too much of medicine to injure the body. In the same way, we should also carefully measure our portions of food in order to never eat more than what is necessary for our life and well being. Following this first advice is crucial in the war against the devil, for the devil fears resolute souls who adopt rules to chasten their flesh, and he knows that such a person, if he perseveres to the end, will be able to bring many other souls with him to heaven. That is

why the devil in a special way wars against beginners in the spiritual life who have chosen to take up the fight against him through self-restraint, penances and mortifications. Since most spiritual practices are harder to perform in the beginning (since one is unaccustomed to performing them and untaught in the way on how to deal with them), the devil also uses this opportunity to try to persuade and talk the soul out of doing this or that penance or mortification, whispering in his or her ear that it is all in vain, that we have no strength to carry it out, and that no amount of penance or mortification will effect our spiritual welfare in the end. But if we wish to be perfect, we must realize that: “Temperance requires that people should only eat at regular hours, if it be at all possible.” (Blessed Peter Julian Eymard, 1811-1868 A.D.)

The second reason why we should always eat food as though it is medicine, is because one does not eat medicine because of its taste, but only because of its effects in sustaining the health of the body. In the same way, we should never eat food for the purpose of satisfying our palate, but should view every portion of food we partake of as medicine, while ignoring the promptings of the flesh and of the devil who tempts us to indulge ourselves, sharply rebuking our flesh when it tries to allure and tempt us with all the different delicacies that one has now left behind for the perfect and pure love of God.

St. Jean-Baptiste de La Salle (1651-1719): “If it be the duty of a Christian to pray to God before meals, he is not less bound to thank him after having made use of the gifts which came from his bountiful hand. It is, therefore, necessary to make, after every meal, a short but fervent act of thanksgiving.” (*Duty of a Christian towards God*, Chapter 7)

Question: Are vanity and sexual desire connected to each other in any way?

Answer: Yes, vanity and sexual desire are two disorders that are directly and heavily connected to one another. This is because vain practices such as the use of makeup and immodest clothing inflame the flesh to sexual desire. Not only the user will be inflamed to sensuality by these vain practices, but also those people who observe them, will be inflamed to sensuality through their immoral and disgusting behavior.

Our Lady of Fatima: “The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! **Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always**

the same. Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God.”

According to modern-day “Catholics” who know nothing about the Catholic faith and the teachings of the saints, current modern-day fashion in which women dress like men or with revealing and tight clothing showing off their womanly form (even if modestly) is not offensive to God. Well, they are completely wrong.

St. Clement of Alexandria, *Father of the Church*, On Clothes (c. 198 A.D.):

“Luxurious clothing that cannot conceal the shape of the body is no more a covering. For such clothing, falling close to the body, takes its form more easily, and adhering as it were to the flesh, receives its shape, and marks out the woman’s figure. As a result, the whole make of the body is visible to spectators, although they cannot see the body itself.” (*The Instructor or The Paedagogus*, Book II, Chapter XI)

How did most Catholic women, and even pagans and infidels, dress before our time? The answer is that they all dressed more like how nuns are dressed, that is, they were using a long dress **totally** covering their behind, front and legs down to the ankle and up to the waist with no tight fitting, visible parts shown **whatsoever** below the waist. And above the waist were usually worn – not some insignificant, small, thin shirt or “covering” as most women use today, showing of their whole womanly form, even if not revealing any flesh – but rather a significant, thick, long shirt that covers the womanly figure, the arms down to the wrist, shoulders and neck. Neither did these dresses or shirts end visibly at the waist, thus inviting curious, immodest thoughts or revealing any flesh or worse as modern day shirts, dresses, skirts and pants do, but these skirts or dresses were usually one part of the whole dress, or worn in such a way as to invite no thoughts. Such dresses are totally without guilt. Everything else will at least have some fault. In general, the more the clothing reveals flesh and the bodily form, the more sinful it becomes. Not only did most women dress in such a good way before our modern time, but all women also wore a head covering in the Church, and a large portion of the women also wore it in everyday occasions.

Considering how most western woman dress today, it’s safe to say that many of them in fact dress in a mortally sinful fashion. A woman that does not desire to be lusted after by others and who do not want to give others an occasion of falling into sin, will of course never dress in a sensual or immodest way. Indeed, very few people today dress without any guilt at all. But amongst the few who do, most of them are definitely found amongst the pagans, infidels and idolaters, and especially in the poorer countries.

In St. Bridget's Revelations, Jesus Christ gives us a perfect description of how sensual and vain people are handed over to the devil for their sins. The following revelation is very revealing. In it one will see Jesus complaining about the bad will and sinful lifestyle of obstinate, evil sinners that are lustful and vain; and how He threatens them with eternal punishments; and how he lovingly encourages them to repentance. One will notice from the introduction of this Revelation that these things mentioned by Jesus Christ are serious matters and not just some trifling scruples as most people indeed look upon these sins today. That is also why Our Lord appears in the revelation as if revealing a "hidden" truth lost to mankind—a truth that was fervently prayed for by God's servants to be shown to the sinful people for their amendment.

To a person who was wide awake at prayer and absorbed in contemplation – and while she was in a rapture of mental elevation – Jesus Christ appeared; and He said to her this: "Hear, O you to whom it has been given to hear and see spiritual things; and be diligently attentive; and in your mind beware in regard to those things that you now will hear and that in my behalf you will announce to the nations... for these things that you are now going to hear are being shown to you not only for your own sake, but also because of the prayers of my friends.

"For some of my chosen friends in the Neapolitan citizenry have for many years asked me with their whole heart – in their prayers and in their labors on behalf of my enemies living in the same city – to show them some grace through which they could be withdrawn and savingly recalled from their sins and abuses. Swayed by their prayers, I give to you now these words of mine; and therefore diligently hear the things that I speak.

"I am the Creator of all and Lord over the devils as well as over the angels, and no one will escape my judgment. ... But what are those human beings who are my enemies doing to me now? In truth, they have contempt for my precepts; they cast me out of their hearts like a loathsome poison; indeed, they spit me out of their mouths like something rotten; and they abhor the sight of me as if I were a leper with the worst of stench. But the devil and his works they embrace in their every affection and deed. For they bring him into their hearts, doing his will with delight and gladness and following his evil suggestions. Therefore, by my just judgment they shall have their reward in hell with the devil eternally without end. And for the lust with which they burn like senseless animals, they will never be admitted to the sight of my face but will be separated from me and deprived of their inordinate will.

"Moreover, know that just as all mortal sins are very serious, so too a venial sin is made mortal if a human being delights in it with the intention of persevering.

Wherefore, know that two sins, which I now name to you, are being practiced and that they draw after them other sins that all seem as if venial. **But because the people delight in them with the intention of persevering, they are therefore made mortal.**

“... The first of the two sins is that the faces of rational human creatures are being painted with the various colors with which insensible images and statues of idols are colored so that to others, these faces may seem more beautiful than I made them. The second sin is that the bodies of men and women are being deformed from their natural state by the unseemly forms of clothing that the people are using. And the people are doing this because of pride and so that in their bodies they may seem more beautiful and more lascivious than I, God, created them. And indeed they do this so that those who thus see them may be more quickly provoked and inflamed toward carnal desire.

“Therefore, know for very certain that as often as they daub their faces with antimony and other extraneous coloring [makeup], some of the infusion of the Holy Spirit is diminished in them and the devil draws nearer to them. In fact, as often as they adorn themselves in disorderly and indecent clothing and so deform their bodies, the adornment of their souls is diminished and the devil’s power is increased.

“O my enemies, who do such things and with effrontery commit other sins contrary to my will, why have you neglected my passion; and why do you not attend in your hearts to how I stood naked at the pillar, bound and cruelly scourged with hard whips, and to how I stood naked on the cross and cried out, full of wounds and clothed in blood? And when you paint and anoint your faces, why do you not look at my face and see how it was full of blood? You are not even attentive to my eyes and how they grew dark and were covered with blood and tears, and how my eyelids turned blue.

“Why too do you, not look at my mouth or gaze at my ears and my beard and see how they were aggrieved and were stained with blood? You do not look at the rest of my limbs, monstrously wounded by various punishments, and see how I hung black and blue on the cross and dead for your sake. And there, derided and rejected, I was despised by all in order that, by recalling these things and attentively remembering them, you might love me, your God, and thus escape the devil’s snares, in which you have been horribly bound.

“However, in your eyes and hearts, all these things have been forgotten and neglected. And so you behave like prostitutes, who love the pleasure and delight of the flesh, but not its offspring... so that without losing their fleshly pleasure and

further wicked delight [by bearing children and living chastely], they may thus be always absorbed in their lust and their foul carnal intercourse. This is how you behave.

“... But when you feel, in your hearts, any knock of an inpouring – namely of my Spirit – or any compunction; or when, through hearing my words, you conceive any good intention, at once you procure spiritually, as it were, an abortion, namely, by excusing your sins and by delighting in them and even by damnably willing to persevere in them. For that reason, you do the devil’s will, enclosing him in your hearts and expelling me in this contemptible way. Therefore, you are without me, and I am not with you. And you are not in me but in the devil, for it is his will and his suggestions that you obey.

“And so, because I have just spoken my judgment, I shall also now speak my mercy. My mercy, however, is this: namely, that none of my very enemies is so thorough or so great a sinner that my mercy would be denied him if he were to ask for it humbly and wholeheartedly. Wherefore, my enemies must do three things if they wish reconcile themselves to my grace and friendship. The first is that with all their heart they repent and have contrition because they have offended me, their Creator and Redeemer. The second thing is confession – clean, frequent, and humble – which they must make before their confessor.

“And thus let them amend all their sins by doing penance and making satisfaction in accord with that same confessor’s council and discretion. For then I shall draw close to them, and the devil will be kept far away from them. The third thing is that after they have thus performed these things with devotion and perfect charity, they are to go to communion and receive and consume my Body with the intention of never falling back into former sins but of persevering in good even to the end.

“If anyone, therefore, amends his life in this manner, at once I will run out to meet him as a loving father runs to meet his wayward son; and I will receive him into my grace more gladly than he himself could have asked or thought. And then I will be in him, and he in me; and he shall live with me and rejoice forever. But upon him who perseveres in his sins and malice my justice shall indubitably come. For when the fisherman sees the fish in the water playing in their delight and merriment, even then he drops his hook into the sea and draws it out, catching the fish in turn and then putting them to death – not all at once, but a few at a time – until he has taken them all.

“This is indeed what I shall do to my enemies who persevere in sin. For I shall bring them a few at a time to the consummation of the worldly life of this age in which they take temporal and carnal delight.

And at an hour that they do not believe and are living in even greater delight, I shall then snatch them away from earthly life and put them to eternal death in a place where they will nevermore see my face because they loved to do and accomplish their inordinate and corrupted will rather than perform my will and my commandments.” (St. Bridget’s Revelations, Book 7, Chapter 27)

The Holy Bible, of course, confirms that all vanity such as the use of makeup and extravagant adornment must be avoided.

1 Peter 3:1-5 “In like manner also let wives be subject to their husbands: that if any believe not the word, they may be won without the word, by the conversation of the wives. Considering your chaste conversation with fear. **Whose adorning let it not be the outward plaiting of the hair, or the wearing of gold, or the putting on of apparel:** But the hidden man of the heart in the incorruptibility of a quiet and a meek spirit, which is rich in the sight of God. For after this manner heretofore the holy women also, who trusted in God, adorned themselves, being in subjection to their own husbands.”

1 Timothy 2:9-10 “In like manner women also in decent apparel: adorning themselves with modesty and sobriety, not with plaited hair, or gold, or pearls, or costly attire, But as it becometh women professing godliness, with good works.”

Haydock Commentary explains 1 Peter 3:1-5: “Ver. 1. *Let wives, &c.* In the first six verses he gives instructions to married women. 1. By their modest and submissive dispositions to endeavour to gain and convert their husbands, shewing them such a respect as Sara did, (whose daughters they ought to esteem themselves) who called Abraham her lord, or master; (Gen. xviii. 12.) 2. To be modest in their dress, without vanity; 3. That women take the greatest care of the *hidden man*, i.e. of the interior disposition of their heart, which he calls *the incorruptibility of a quiet and a meek spirit*; 4. *Not fearing any trouble*, when God’s service or the duty to their husbands require it (Witham).”

Haydock Commentary explains 1 Timothy 2:8-10: “How beautifully does St. Paul teach that modesty and chastity are the greatest ornaments of the female sex, not only in the sight of God and of Angels, but also of men, who although by their own neglect they have not always grace and courage sufficient to be virtuous themselves, cannot help admiring virtue wherever they see it in others. Even the pagan fully acknowledges the native attractions of virtue. *Virtus per se placet: Virtue pleases with unborrowed charms.*”

Most couples who sin in the marital act undoubtedly also fall for the sins of vanity, immodest clothing and use of makeup condemned by Jesus Christ, the Saints and the Holy Bible shown above because these people are really lovers of the flesh, and not of God. Furthermore, we could also clearly see in the above Revelation how those people who commit sins of vanity in fact are diminishing in their love of God, and beauty of soul, and that they in fact are handed over to the devil for their sins: “*some of the infusion of the Holy Spirit is diminished in them and the devil draws nearer to them.*” This is important to consider, for as often as people commit any sin, such as when married spouses go further than what is permitted (non-sinful) in the procreative act, they always commit sin, and will thus, as a consequence, always be drawing closer to the Devil.

Our Lord Jesus Christ further teaches us that all people who vainly use makeup or immodest, vain and tight clothing will be especially tormented for every single person that have seen them or followed their example in their entire life, unless they amend before the moment of their death, which is, sad to say, impossible to know when it will be. That can be thousands and thousands of people executing vengeance on you in Hell for all eternity!

St. Bridget of Sweden (1303-1373), **on a revelation of a soul suffering in purgatory**: “Happily, before death I confessed my sins in such dispositions as to escape Hell, but now I suffer here [in purgatory] to expiate the worldly life that my mother did not prevent me from leading! ...this head, which loved to be adorned, and which sought to draw the attention of others, is now devoured with flames within and without, and these flames are so violent that every moment it seems to me that I must die. These shoulders, these arms, which I loved to see admired, are cruelly bound in chains of red-hot iron. These feet, formerly trained for the dance, are now surrounded with vipers that tear them with their fangs and soil them with their filthy slime; **all these members which I have adorned with jewels, flowers, and diverse of other ornaments, are now a prey to the most terrible torture.**” (*Immodesty Satan’s Virtue*, p.78 quoting Purgatory, Thomas W. Petrisko)

And in another frightful revelation of a vain soul in *St. Bridget’s Revelations*, we read that Lady Bridget:

“... saw a soul being led to the Judge [Jesus Christ]... and she [the soul] said: ‘I had almost no love for God: That is why I did so little good.’ An immediate reply was made to her from the book: ‘That is why it is just for you to approach closer to the

devil than to God, because the devil lured and enticed you to himself with his temptations.’

“The soul replied: ‘I understand now that everything I did was done on the promptings of the devil.’ A reply was made from the book: ‘Justice dictates that it is the devil’s right to repay your accomplishments with pain and punishment.’ The soul said: ‘From head to heel there was nothing I did not dress with pride. Some of my vain and proud manners I invented myself, others I just followed according to the custom of my native land. I washed my hands and face not only in order to be clean but also to be called beautiful by men.’ A reply was made from the book: ‘Justice says that it is the devil’s right to repay you for what you have earned, since you dressed and adorned yourself as he inspired and told you to do.’

“... The soul said: ‘I enjoyed it immensely when many people took after my example and noticed what I did and copied my manners.’ A reply was made from the book: ‘Hence, it is just that everyone caught in the sin for which you are about to be punished should also suffer the same punishment and be brought to you. Then your pain will be increased each time someone comes who copied your fashions.’

“After these words, it seemed to me as though a chain was wound about her head like a crown and then tightened so hard that the front and back of her head were joined together. Her eyes fell out of their sockets and dangled by their roots at her cheeks. Her hair looked like it had been scorched by flames, and her brains were shattered and flowed out through her nostrils and ears.

“Her tongue was stretched out and her teeth pressed in. Her arms were twisted like ropes and their bones broke. Her hands, with their skin peeled off, were fastened to her throat. Her breast and belly were bound so hard with her back that her ribs were broken and her heart spilled out together with all her entrails; her thighs dangled at her flanks, and their broken bones were being pulled out just like a thin thread is used to thread a needle.” (*The Revelations of St. Bridget of Sweden*, Book 4, Chapter 51)

What a horror! People need to let this fact sink through their heads before they put on makeup and lascivious clothing the next time, for it might in fact be the last time they are allowed to deceive and tempt others through their vanity before their vain and ungodly life ends in an accident or some other horrible event. It is imperative for all to understand and recognize that vanity is a sin and that God will judge all who are vain—like people who use makeup or revealing or tight clothing. “Either we must speak as we dress, or dress as we speak. Why do we profess one thing and display another? The tongue talks of chastity, but the whole body reveals impurity.” (St. Jerome, *Father and Doctor of the Church*)

St. Cyprian, Bishop of Carthage, *Father of the Church* (De Habit. Virg.): “I hold that not only virgins and widows, but also wives and all women without exception, should be admonished that nowise should they deface God’s work and fabric, the clay that He has fashioned, with the aid of yellow pigments, black powders or rouge, or by applying any dye that alters the natural features. . . They lay hands on God, when they strive to reform what He has formed. This is an assault on the Divine handiwork, a distortion of the truth. Thou shalt not be able to see God, having no longer the eyes that God made, but those the devil has unmade; with him shalt thou burn on whose account thou art bedecked.” (Quoted by St. Thomas Aquinas, *Doctor of the Church*, in the *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 169, Art. 2)

St. Ambrose, Archbishop of Milan, *Father and Doctor of the Church*: “Is anything so conducive to lust as with unseemly movements thus to expose in nakedness those parts of the body which either nature has hidden or custom has veiled, to sport with the looks, to turn the neck, to loosen the hair? Fitly was the next step an offense against God. For what modesty can there be?” (*Concerning Virgins*, Book III, CHAPTER VI.)

Other people being consumed by and spurred to vanity by the Devil also color their hair or their nails, but this is a lying counterfeit and is always unlawful to do. “*Whose adorning let it not be the outward plaiting of the hair, or the wearing of gold, or the putting on of apparel...*” (1 Peter 3:3)

St. Anthony Mary Claret, Archbishop of Santiago and Missionary: “Now, observe, my daughter, the contrast between the luxurious dress of many women, and the raiment and adornments of Jesus... Tell me: what relation do their fine shoes bear to the spikes in Jesus’ Feet? The rings on their hands to the nails which perforated His? The fashionable coiffure to the Crown of Thorns? The painted face to That covered with bruises? Shoulders exposed by the low-cut gown to His, all striped with Blood? Ah, but there is a marked likeness between these worldly women and the Jews who, incited by the Devil, scourged Our Lord! At the hour of such a woman’s death, I think Jesus will be heard saying: ‘*Cujus est imago haec...* of whom is she the image?’ And the reply will be: ‘*Demonii...* of the Devil!’ Then He will say: ‘Let her who has followed the Devil’s fashions be handed over to him; and to God, those who have imitated the modesty of Jesus and Mary.’”

St. Anthony Mary Claret relates in his own autobiography that Our Lord told him he is the Eagle of Apocalypse 8:13, flying in mid-heaven, crying in a loud voice of the chastisements to come; he mentioned the scourge and spread of three things 1.) Protestantism and Communism, 2.) the four archdemons that will make fearful inroads – love of pleasure, love of money, independence of mind, independence of the will, 3.) the great wars and their consequences. He died at the First Vatican Council of a heart attack because of the heresies people tried to introduce.

The divine authority of God’s word demands that you always dress humbly by not wearing tight clothes that show your breasts or your behind or by showing too much skin that leads to temptation; and that you also abstain from using any kind of makeup, jewelry, and accessories (except for Rosaries or Brown Scapulars and the like which is a very great way to protect oneself against the Devil) in order not to give a bad example or tempt your neighbor into carnal lust and sin: “If you desire to be one of the faithful and to please the Lord, O wife, do not add adornments to your beauty, in order to please other men. Do not wear fine embroidery, garments, or shoes, to entice those who are allured by such things. It may be that you do not do these wicked things for the purpose of sinning yourself – but only for the sake of adornment and beauty. Nevertheless, you still will not escape future punishment for having compelled another to look so close at you as to lust after you.” (*Apostolic Constitutions of the Holy Apostles*, 375 A.D.)

Again, as we saw above, every single person you have ever deceived and tempted with your immodest appearance, will demand that God executes his righteous vengeance on you, since you tempted them into vanity and lustful thoughts.

That of course means you cannot go and bathe in public since that would be even more immodest and immoral! The world has indeed changed very much the last 100-200 years; yet, no one should think that he could do these things just because they are universally accepted. Do you want to go with the majority? Then, sadly, Hell awaits you for all eternity!

St. Clement of Alexandria, *Father of the Church*, On Public Modesty: “But by no manner of means are women to be allotted to uncover and exhibit any part of their person, lest both fall -- the men by being excited to look, the women by drawing on themselves the eyes of the men. But always must we conduct ourselves as in the Lord’s presence... [Again] On no account must a woman be permitted to show a man **any** portion of her body naked, for fear lest both fall: the one by gazing eagerly, the other by delighting to attract those eager glances.” (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book II, Chapter II)

St. Cyprian of Carthage, *Father of the Church*, On Public Bathing: “But what of those who frequent promiscuous baths; who prostitute to eyes that are curious to lust, bodies that are dedicated to chastity and modesty? They who disgracefully behold naked men, and are seen naked by men, do they not themselves afford enticement to vice, do they not solicit and invite the desires of those present to their own corruption and wrong? "Let every one," say you, "look to the disposition with which he comes thither: my care is only that of refreshing and washing my poor body." That is the kind of defense that does not clear you, nor does it excuse the crime of lasciviousness and wantonness.

“Such a washing defiles; it does not purify nor cleanse the limbs, but stains them. You behold no one immodestly, but you yourself are gazed upon immodestly. You do not pollute your eyes with disgraceful delight, but in delighting others you yourself are polluted. You make a show of the bathing-place; the places where you assemble are fouler than a theater. There all modesty is put off together with the clothing of garments, the honor and modesty of the body is laid aside; virginity is exposed, to be pointed at and to be handled. And now then consider whether when you are clothed you are modest among men, when the boldness of nakedness has conduced to immodesty.

“... Be such as God the Creator made you; be such as the hand of your Father ordained you. Let your countenance remain in you incorrupt, your neck unadorned, your figure simple; let not wounds be made in your ears, nor let the precious chain of bracelets and necklaces circle your arms or your neck; let your feet be free from golden bands, your hair stained with no dye, your eyes worthy of beholding God.

“Let your baths be performed with women, among whom your bathing is modest.” (*Treatise II, On the Dress of Virgins, Section 19, 21*)

St. Clement of Alexandria, *Father of the Church*, On Bathhouse Manners: “Women will scarce strip naked before their own husbands, affecting a plausible pretense of modesty but any others who wish may see them at home, shut up in their own baths, for they are not ashamed to strip before spectators, as if exposing their persons for sale. The baths are opened promiscuously to men and women; and there they strip for licentious indulgence (for from looking, men get to loving), as if their modesty had been washed away in the bath. Those who have not become utterly destitute of modesty shut out strangers, but bathe with their own servants, and strip naked before their slaves... but these women, divesting themselves of their modesty along with their chemise, wish to appear beautiful, but, contrary to their wish, are simply proved to be wicked...

“Men, therefore, affording to women a noble example of truth, ought to be ashamed at their stripping before them, and guard against these dangerous sights; “for he who has looked curiously,” it is said, “hath sinned already.” [Matt. 5:28] At home, therefore, they ought to regard with modesty parents and domestics; in the ways, those they meet; in the baths, women; in solitude, themselves; and everywhere the Word, who is everywhere, “and without Him was not anything.” [John 1:3] For so only shall one remain without falling, if he regard God as ever present with him.” (*The Paedagogus* or *The Instructor*, Book III, Chapter V)

The immodest have in truth a special place in Hell waiting for them since they are the source of the most abominable sins of the flesh, as St. Paul teaches us in First Corinthians: “*Fly fornication. Every sin that a man doth, is without the body; but he that committeth fornication, sinneth against his own body!*” (1 Corinthians 6:18)

This should of course be understood in the sense of literal fornication as well as fornication in the mind which also is a mortal and damnable sin! You will be held accountable for every eye that have seen you if you use makeup or immodest clothing. That can account for thousands and thousands of people executing vengeance on you in Hell for all eternity! Even if you don't use any makeup or dress vainly, God will still judge you to Hell if you encourage others to become vain or take delight in vain thoughts or have vain opinions of yourself. If a single thought can damn a person, how much more should tempters with immodest clothing and makeup be damned! How abominable to want to be accepted for your appearance rather than for your opinions! Oh vanity, you shall soon wither away and die like grass in the fall season and be forgotten. “*In the morning man shall grow up like grass; in the morning he shall flourish and pass away: in the evening he shall fall, grow dry, and wither.*” (Psalms 89:6) In truth, o vain one, you shall soon rot in the grave, but your soul shall burn for ever more in Hell since you thought to make your exterior beautiful, and, in so doing, perverted your interior:

“But there is perhaps nothing more striking than what is reported by St. Jerome, one of the four great Doctors of Holy Church, and which took place during his lifetime, in a house which he knew perfectly and in regard to a Roman lady of high condition, named Praetextate. She was sister-in-law of St. Paula, the spiritual daughter of this great Saint. St. Paula wishing to quit the city of Rome, to visit the holy places in Judea which the Savior had hallowed by His presence, left her daughter Eustochium, who also wished to consecrate herself to God, in the care of her aunt, Praetextate. This latter wished to frustrate the designs of the pious Paula upon her daughter, and by the advice of her husband, obliged the young girl to lay

aside her simple, modest dress and assume a more sumptuous one, at the same time compelling her to wear her hair according to the latest fashion and to paint her cheeks. A fearful chastisement overtook the worldly woman; for, on the night following, an Angel sent by God spoke to her thus: "Thou hast dared to prefer the command of thy husband to that of Jesus Christ, and with sacrilegious hands to adorn after a worldly fashion the head of this virgin of God. Behold the punishment of thy crime! Thy hands which have done this deed shall become withered, so that they will never more serve thee, and in five months from now thou shalt be cast into hell. And if thou shalt continue in thy wickedness, thy husband and all thy children shall likewise die." All of which, says St. Jerome, was accomplished to the letter, and, at the end of five months, the unhappy woman died suddenly, without giving any sign of repentance." (Related by St. Jean Eudes, Priest and Missionary and Founder of the Congregation of Jesus and Mary)

"One day Don Bosco noticed that two ladies were dressed immodestly but he did not wish to insult them, so he began to speak to the young girl that was with them. "I should like you to explain something to me" he began. He asked her why she had so much contempt for her arms. She answered to him that she did not and when he insisted the mother said, "On the contrary, often I must scold her for her vanity. Besides washing them she even perfumes them with eau de Cologne." He continued to talk to the girl saying this is exactly why he said that she had contempt for her arms. "Because when you die, your arms shall be burned in the fires of Hell." She became alarmed and he went on to say that she would probably end up in purgatory and only the Lord knew for what length of time. He told her the flames would creep up her arms and burn her neck. After this the mother understood her duty to instruct her daughter better and when Don Bosco saw them on other visits they were always modestly dressed." (Quoted in "Smiling Don Bosco. Anecdotes and Episodes of St John Bosco", Publisher: Society Of St Paul (1946))

"We read also in Father Nieremberg that a noble lady, who was exceedingly pious, asked God to make known to her what displeased His Divine Majesty most in persons of her sex. The Lord vouchsafed in a miraculous manner to hear her. He opened under her eyes the Eternal Abyss. There she saw a woman a prey to cruel torments and in her recognized one of her friends, a short time before deceased. This sight caused her as much astonishment as grief: the person whom she saw damned did not seem to her to have lived badly. Then that unhappy soul said to her: "**It is true that I practiced religion, but I was a slave of vanity. Ruled by the passion to please, I was not afraid to adopt indecent fashions to attract attention, and I kindled the fire of impurity in more than one heart.** Ah! If Christian women knew how much immodesty in dress

displeases God!” At the same moment, this unhappy soul was pierced by two fiery lances, and plunged into a caldron of liquid lead.” (Rev. F.X. Schouppe, S.J., *The Dogma of Hell*, Chapter VIII)

“Now look at those little doors all round the walls of hell. They are little rooms or dungeons where sinners are shut up. We will go and look at some of them. The First Dungeon - A Dress of Fire. Job xxxvii. Are not thy garments hot? Come into this room. You see it is very small. But see, in the midst of it there is a girl, perhaps about eighteen years old. What a terrible dress she has on -- her dress is made of fire. On her head she wears a bonnet of fire. It is pressed down close all over her head; it burns her head; it burns into the skin; it scorches the bone of the skull and makes it smoke. The red hot fiery heat goes into the brain and melts it. Ezech. xxii. I will burn you in the fire of my wrath; you shall be melted in the midst thereof as silver is melted in the fire. You do not, perhaps, like a headache. Think what a headache that girl must have. But see more. She is wrapped up in flames, for her frock is fire. If she were on earth she would be burnt to a cinder in a moment. But she is in hell, where fire burns everything, but burns nothing away. There she stands burning and scorched; there she will stand for ever burning and scorched! She counts with her fingers the moments as they pass away slowly, for each moment seems to her like a hundred years. As she counts the moments she remembers that she will have to count them for ever and ever.” (*The Sight of Hell* by Rev. John Furniss, C.S.S.R., Chapter XXIV)

St. John Chrysostom, Archbishop, Father and Doctor of the Church instructed women of all times about dress when in the fourth century he declared: “You carry your snare everywhere and spread your nets in all places. You allege that you never invited others to sin. You did not, indeed, by your words, but you have done so by your dress and your deportment. ... When you have made another sin in his heart, how can you be innocent? **Tell me, whom does this world condemn? Whom do judges punish? Those who drink poison or those who prepare it and administer the fatal potion? You have prepared the abominable cup, you have given the death dealing drink, and you are more criminal than are those who poison the body; you murder not the body but the soul. And it is not to enemies you do this, nor are you urged on by any imaginary necessity, nor provoked by injury, but out of foolish vanity and pride.” (Quoted in *Immodesty: Satan’s Virtue*, by Rita Davidson, p.12)**

Most people in the world do not understand or know about the fact that their vanity actually murders people’s souls in this world, but there is also another little known evil – that is an even greater evil than this – and that is the fact that vain people also are guilty of

the murder and crucifixion of Our Lord Jesus Christ by their acts of vanity and lasciviousness. Blessed Angela of Foligno (1248-1309) was revealed this sad and horrifying truth in a spiritual revelation which is documented in her work "*The Book of Divine Consolations*", and Our Lord showed her how all her acts of vanity and lasciviousness were instrumental in tormenting him in his suffering for our sins an especial manner:

"Then were all my sins shown unto my soul, and I perceived that each member had its special spiritual infirmity. Wherefore, hearing what had been said, the soul did instantly endeavour to show forth all the sins which it had committed with the different members of the body and with all its own strength and powers, saying: "Oh Lord, Master and Physician of eternal health! Oh my God, forasmuch as by only showing forth unto Thee my infirmities and diseases Thou hast consented to heal me, and because, oh Lord, I am very sick and have no part in me that is not corrupt and defiled, I, wretched that I am, will show Thee, oh Lord, all mine infirmities and all the sins of all my members and of all the parts of my soul and body!"

"Then did I begin and point them all out, saying, "Oh Lord, most merciful Physician, **look upon mine head and see how oftentimes I have adorned it with the emblems of pride, how I have many times deformed it by curling and braiding my hair, and have committed numerous other sins. Look, Oh Lord, upon my wretched eyes, full of uncleanness and envy!" In like manner I strove to number and show forth all the sins of mine other members.**

"And when He had hearkened thereunto with great patience, the Lord Jesus Christ did gladly and joyfully make answer that He had healed these things one after another and then, taking pity upon my soul, He said: "Fear not, My daughter, neither do thou despair; for even wert thou tainted with a thousand deadly diseases, wert thou dead a thousand times, yet could I give thee a medicine whereby thou mightest be healed of everything if thou wouldst only apply it unto thy heart and soul. For the infirmities of thine head which thou hast told and shown unto Me, and for which thou art displeasing unto God and grievous unto thyself, **which infirmities thou hast incurred by washing, combing, anointing, colouring, adorning, and braiding thy hair, by setting thyself up in pride and seeking vainglory, for which things thou dost deserve to be cast into the uttermost parts of hell,** to be humbled in all eternity and reputed as one most vile, for these infirmities have I given satisfaction [through the crucifixion] and done penance. I suffered the most grievous pain [for your sins] inasmuch as My hair was plucked out and my head pierced by sharp thorns; with a rod was it smitten and covered with blood, it endured all manner of mockery and scorn, and with the vilest

of crowns was it crowned.

“For the infirmity of thy face, which thou hast contracted likewise by washing and anointing it, by showing it unto miserable men and seeking their favour, I have made and ordained a medicine. For these sins have I also given satisfaction, for wicked men did spit in My Face, making it all filthy and stained; it was swollen and deformed by rude and heavy blows and a vile cloth was hung before it.

“Moreover, for thine eyes, with which thou hast looked at vain and hurtful things and hast delighted in gazing at many things which were opposed unto God, have I given satisfaction, shedding copious and bitter tears from My eyes which were veiled and filled with blood.

“For the ears wherewith thou hast offended God by hearkening unto vain and hurtful things and taking delight therein, I have done great penance, hearkening unto many grievous things, such as false accusations, slanders, insults, curses, mockings, lies and blasphemies, and finally the wicked judgment spoken against Myself but above all I did penance in hearkening unto the weeping of My most loving and lowly mother, who grieved for Me with exceeding great grief.

“Because of the sins of thy mouth and throat, where with thou didst take delight in feasting and drunkenness and in the sweetness of delicate meats, My mouth hath been dry and empty, hungry and thirsty, it hath fasted and been made bitter with vinegar mingled with gall.

“For the sins of thy tongue, which thou hast let loose in slanders, calumnies, derisions, blasphemies, lies, perjuries, and other sins, I did shut My mouth in the presence of judges and false witnesses, no excuses issued from My mouth, and with all Mine heart did I pray unto God for those who did Me evil, and I always preached the truth.

“Because of the sins of thy power of smell, whereby thou didst delight in flowers, I did smell the abominable spittle which I endured upon My face and eyes and nostrils.

“For the sins committed with thy neck, by shaking it in anger, pride, and lasciviousness, and against the Supreme God, I suffered many and divers blows upon My neck.

“For the sins of thy shoulders and back, whereby thou hast offended in bearing many things which were opposed unto God, I did penance by bearing upon My shoulders the Cross whereon I was to hang.

“For the sins of thy hands and arms, with which thou hast done much wickedness, in embraces, touches, and other evil deeds, My hands were driven into the wood of the Cross by large nails and torn through bearing the

weight of My body in Mine agony.

“For the sins of thy heart, with which thou hast sinned through anger, envy, sadness, evil love, and base covetousness, My side and heart were pierced with a sharp spear, and from the wound issued there forth a most potent medicine, sufficient to heal all the passions and sins of the heart that is to say, water to cool evil desires and loves, and blood for the remission of anger, sadness, and enmity.

“For the sins of thy feet, wherewith thou hast sinned through vain running and dancing and loose walking about for thy pleasure, My feet were not only twisted and bound, but were nailed upon the wood of the Cross; in place of shoes laced and adorned with cut leather, I had feet all bleeding and covered with the blood which flowed from My whole body.

“For the sins of thy whole body, wherewith thou hast sinned by giving it up to delights, repose, and dreams, taking pleasure therein in divers ways, My body was fastened upon the Cross, terribly scourged, and stretched out thereon after the manner of a skin; I was closely fastened upon the hard wood until I was bathed in a bloody sweat which ran down even upon the ground; and finally I suffered here the most dreadful torments, crying aloud, sighing, weeping and lamenting **until I died, slain by cruel men for the sins of thine ornaments and thy needless, vain, and curious raiment.** I was hung naked upon the Cross, and vile men stripped off My tunic and My vest and cast dice for them before Mine eyes. And, naked as when I was born of the Virgin, in the cold, the wind, and the air, I was exposed and stretched out on high in the sight of all men and women, in order that I might be the more easily seen and mocked at and might suffer the greater shame.” (*The book of divine consolation of the Blessed Angela of Foligno, Sixth Consolation Of The Passion Of Our Lord Jesus Christ, pp. 214-218*)

“O goodness of God, how great art thou! O justice of God, how terrible art thou! O cursed sin, how cruel art thou! Raise your eyes, my Brethren; see the image of the man hanging on the cross, after having been scourged, crowned with thorns, and all covered with wounds from head to foot. Could you tell me who is this man, and what he has done? It is the august Son of God, innocent and holy. Why did his eternal Father condemn him to so painful a death? Hear what his Father answers: “For the wickedness of My people have I struck him.” (Isaiah 53:8) It was for the crimes of my people that I have struck him. **Consider then the humiliation and the pain inflicted by your sins upon this innocent Lamb: it was because of your impurities that his flesh was torn; it was because of your bad thoughts that he was crowned with thorns; his feet**

and his hands were nailed to the cross because of your sinful steps and impure touches; his heart was pierced on account of your obstinacy. But, O my Jesus! be consoled; for these poor sinners are no longer obstinate; Thou already knowest that during these days of the mission they have tried to repair the evil that they have done: Thy painful wounds they have tried to heal by the scourges that they inflicted upon themselves; the spittle that covered Thy eyes they have tried to wipe off by tears; the pain of Thy feet pierced with nails they have tried to alleviate by coming to the church; the wounds made by the thorns they have tried to lessen by holy resolutions. Yes my Brethren, all this is true; but this divine mouth of Jesus Christ I see still tormented by the gall of your blasphemies, of your lies, of your immodest language. Well, this evening you should sweeten all the bitterness that you have caused our Lord in the past. And what must you do to accomplish this? At first, you should weep over the displeasure that you have given to so good a God, who died for you; and then you should chastise yourselves by trailing a little on the ground that tongue that has put so much gall into the mouth of Jesus Christ. Come, then, let us this evening offer him this consolation. My Fathers, be ye the first to give the example; and you, my Brethren, follow the priests. Weep, then, etc.” (St. Alphonsus, Exhortations, *The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 122)

In truth, the prideful sin of vanity is the cause of so much sin in this world that it is almost impossible to recount it all. Sadly, as we have seen, all those women and men who seek to please the world and its lust and vanity, will be damned. In regard to the sin of vanity, women are much more vain than men, and that is why more women will also be damned for this sin, while on the other hand, more men are damned for the sin of lust. In truth, and strangely enough, these two sins of vanity and lust are working together as if in a relationship from hell, both being the cause of the other person’s damnation—vanity being the cause of the lust, and the lust of the man being the cause and reason why the woman is vain and want to please the man.

Tertullian, *To His Wife*, Book II, Chapter 3 (c. 207 A.D.): “Let us now recount the other dangers or wounds (as I have said) to faith, foreseen by the apostle; most grievous not to the flesh merely, but likewise to the spirit too. For who would doubt that faith undergoes a daily process of obliteration by unbelieving intercourse? "Evil confabulations corrupt good morals;" how much more fellowship of life, and indivisible intimacy! **Any and every believing woman must of necessity obey God. And how can she serve two lords—the Lord, and her husband—a Gentile to boot? For in obeying a Gentile she will carry out Gentile practices—personal attractiveness, dressing of the head, worldly elegancies, baser blandishments, the very secrets even of matrimony**

tainted: not, as among the saints, where the duties of the sex are discharged with honour (shown) to the very necessity (which makes them incumbent), with modesty and temperance, as beneath the eyes of God.”

Thus, St. Cyprian of Carthage, (c. 200-258) in his book *“Of the Discipline and Advantage of Chastity”* rightly condemns those “who strives to stir up the fancy of another, [through vanity] even though her bodily chastity be preserved. Away with such as do not adorn, but prostitute their beauty.” This shows us that we commit sin if we are vain even though we do not sin sexually ourselves:

“For what is chastity but a virtuous mind added to watchfulness over the body; so that modesty observed in respect of the sexual relations, attested by strictness (of demeanour), should maintain honourable faith by an uncorrupted offspring? Moreover, to chastity, brethren, are suited and are known first of all divine modesty, and the sacred meditation of the divine precepts, and a soul inclined to faith, and a mind attuned to the sacredness of religion: then carefulness that nothing in itself should be elaborated beyond measure, or extended beyond propriety; that nothing should be made a show of, nothing artfully coloured; that there should be nothing to pander to the excitement or the renewal of wiles. She is not a modest woman who strives to stir up the fancy of another, even though her bodily chastity be preserved. Away with such as do not adorn, but prostitute their beauty. For anxiety about beauty is not only the wisdom of an evil mind, but belongs to deformity. Let the bodily nature be free, nor let any sort of force be intruded upon God’s works. She is always wretched who is not satisfied to be such as she is. Wherefore is the colour of hair changed? Why are the edges of the eyes darkened? Why is the face moulded by art into a different form? Finally, why is the looking-glass [mirror] consulted, unless from fear lest a woman should be herself? Moreover, the dress of a modest woman should be modest; a believer should not be conscious of adultery even in the mixture of colours. To wear gold in one’s garments is as if it were desirable to corrupt one’s garments. What do rigid metals do among the delicate threads of the woven textures, except to press upon the enervated shoulders, and unhappily to show the extravagance of a boastful soul? Why are the necks oppressed and hidden by outlandish stones, the prices of which, without workmanship, exceed the entire fortune of many a one? It is not the woman that is adorned, but the woman’s vices that are manifested. What, when the fingers laden with so much gold can neither close nor open, is there any advantage sought for, or is it merely to show the empty parade of one’s estate? It is a marvellous thing that women, tender in all things else, in bearing the burden of their vices are stronger than men.” (St. Cyprian of

The Apostolic Constitutions (Didascalia Apostolorum) echoes the teaching of the Holy Bible and the Saints in the chapter “*Concerning the adornment of ourselves, and the sin which arises from thence*” and explains very clearly that we will be guilty of sin if we tempt other people by using makeup, or lascivious and revealing clothing that very easily tempt people:

“Let the husband not be insolent nor arrogant towards his wife; but compassionate, bountiful, willing to please his own wife alone, and treat her honourably and obligingly, endeavouring to be agreeable to her; **not adorning thyself in such a manner as may entice another woman to thee.** For if thou art overcome by her, and sinnest with her, eternal death will overtake thee from God; and thou wilt be punished with sensible and bitter torments. Or if thou dost not perpetrate such a wicked act, but shakest her off, and refusest her, in this case thou art not wholly innocent, even though thou art not guilty of the crime itself, but only in so far as **through thy adorning thou didst entice the woman to desire thee.** For thou art the cause that the woman was so affected, and by her lusting after thee was guilty of adultery with thee: yet art thou not so guilty, because thou didst not send to her, who was ensnared by thee; nor didst thou desire her. Since, therefore, thou didst not deliver up thyself to her, thou shalt find mercy with the Lord thy God, who hath said, "Thou shalt not commit adultery," and, "Thou shalt not covet." (Ex. 22:14, 17) For if such a woman, upon sight of thee, or unseasonable meeting with thee, was smitten in her mind, and sent to thee, but thou as a religious person didst refuse her, if she was wounded in her heart by thy beauty, and youth, and adorning, and fell in love with thee, thou wilt be found guilty of her transgressions, as having been the occasion of scandal to her, (Matt. 18:7) and shalt inherit a woe. Wherefore pray thou to the Lord God that no mischief may befall thee upon this account: for thou art not to please men, so as to commit sin; but God, so as to attain holiness of life, and be partaker of everlasting rest. **That beauty which God and nature has bestowed on thee, do not further beautify; but modestly diminish it before men.**”

The Apostolic Constitutions also explains in the next chapter, “*Concerning the subjection of a wife to her husband, and that she must be loving and modest*” that all women need to adopt a modest and humble way of dressing in order to not tempt others into sinful thoughts: “**And when thou art in the streets, cover thy head; for by such a covering thou wilt avoid being viewed of idle persons. Do not paint thy face,**

which is God’s workmanship; for there is no part of thee which wants ornament, inasmuch as all things which God has made are very good. But the lascivious additional adorning of what is already good is an affront to the bounty of the Creator. Look downward when thou walkest abroad, veiling thyself as becomes women.”

In truth, it is a fact of common sense that vain people “**prostitute their modesty in nakedness, as if they were ready to sacrifice that modesty... so wanton eyes are excited, and lust after those naked limbs, which were they not made bare they would not desire. ... Lasciviousness of mind is often hidden under sad clothing, and the unseemly rudeness of dress is used as a covering to hide the secrets of wanton spirits.**” (St. Ambrose of Milan, On Immodest Clothing, *On the Death of His Brother Satyrus*, Book 2, Section 12, A.D. 379)

So important is the Church’s view on how a person must be modest in public, that even the icons – who are far less able to incite lascivious thoughts than real and physical human beings – are required to also be modest, pure and chaste.

The Council of Trent, On Immodest Images: “Moreover, in the invocation of saints, the veneration of relics, and the sacred use of images, every superstition shall be removed, all filthy lucre be abolished; **finally, all lasciviousness be avoided; in such wise that figures shall not be painted or adorned with a beauty exciting to lust;** nor the celebration of the saints, and the visitation of relics be by any perverted into revellings and drunkenness; as if festivals are celebrated to the honour of the saints by luxury and wantonness.” (Session XXV, December 3rd and 4th, 1563)

Since the Church infallibly teaches that modesty must be upheld, it is a mortal sin to dress in an immodest fashion.

In another revelation of Christ to St. Bridget, Our Lord gives her instructions on how the queen of Cyprus must ban and “**put down the shameful custom of women involving tight clothing, display of the breasts, unguents, and many other vanities; for these are things entirely hateful to God.**” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 7, Chapter 16) This shows us that immodest clothing must be punished and repressed by the state, and that those who act against the law of modesty must be punished in order to hinder them from deceiving, hurting and killing souls by their lasciviousness and vanity.

While the world and her citizens love the emptiness and so called beauty of the world, God Himself revealed to St. Bridget that a human need to despise the pleasures and so called beauty of the world, and “pursue the ugliness of the world rather than its beauty” in order to be saved.

The Revelations of Saint Bridget, Book 5, Interrogation 7: “First question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: “O Judge, I ask you: Why are the words ugly and beautiful used in the world?” Answer to the first question. The Judge [Our Lord Jesus Christ] answered: “Friend, ugly and beautiful in the world are like bitter and sweet. Ugliness of the world, which is adversity and contempt of the world, is like a kind of bitterness conducive to the health of the righteous. Beautiful to the world is its prosperity, which is like a kind of ingratiating sweetness, false and seductive. **Whoever, therefore, flees the beauty of the world and spits out its sweetness will not come to the ugliness of hell or taste its bitterness but will instead ascend to my joy. Thus, in order to escape the ugliness of hell and attain the sweetness of heaven, it is necessary to pursue the ugliness of the world rather than its beauty.** Although I made all things well, and all created things are very good, great caution should be used toward the things that could present an occasion of damage to the soul for those who make irrational use of my gifts.”

PADRE PIO ON MODERN-DAY FASHIONS

1 Timothy 2:9: “In like manner I wish women also in decent apparel: adorning themselves with modesty and sobriety...”

Galatians 5:19: “Now the works of the flesh are manifest, which are fornication, uncleanness, immodesty...”

Padre Pio had strong views on female fashions in dress. When the mini-skirt craze started, no one dared to come to Padre Pio’s monastery dressed in such an inappropriate fashion. Other women came not in mini skirts, but in skirts that were shortish. Padre Pio got very upset about this as well.

Padre Pio tolerated neither tight skirts nor short or low-necked dresses. He also forbade his spiritual daughters to wear transparent stockings. He would dismiss women from the confessional, even before they got inside, if he discerned their dress to be inappropriate.

Many mornings he drove one out after another – ending up hearing only very few confessions. He also had a sign fastened to the church door, declaring: “By Padre Pio’s explicit wish, women must enter his confessional wearing skirts at least eight inches (20 cm) below the knees. It is forbidden to borrow longer dresses in church and to wear them for the confessional.”

Padre Pio would rebuke some women with the words, “Go and get dressed.” He would at times add: “Clowns!” He wouldn’t give anyone a pass, whether they were people he met or saw the first time, or long-time spiritual daughters. In many cases, the skirts were many inches below the knees, but still weren’t long enough for Padre Pio! Boys and men also had to wear long trousers, if they didn’t want to be kicked out of the church.

Padre Pio also confirms the point the Bible makes concerning idolatry and its many facets: **“A woman who is frivolous as regards dress can never be clothed in the life of Jesus Christ and she loses adornment of soul once this idol enters into her heart.** Let these women adorn themselves, as St. Paul would have it (1 Tim. 2:9), modestly and sensibly in seemly apparel...” (*Letter to Padre Agostino, 8/2/1913*)

Padre Pio used to refuse to hear the confession of women who were wearing pants or an immodest dress because women should not dress or act like men, for this is an abomination in God’s eyes according to God’s Holy Word.

“A woman shall not wear anything that pertains to a man, nor shall a man put on a woman’s garment; for whoever does these things is an abomination to the LORD your God.” (Deuteronomy 22:5)

God created the human race with two genders, intending each to have his and her proper place in Creation. Men and women are not meant to behave or dress in the same manner. Part of the beauty of the human race is found in the differences between men and women. We each live within a larger society. We are each influenced by the culture around us. Yet society and culture often teach us false things, which lead us away from God. Most women (at least in Western society and culture) dress and act very much like men. They seek the same roles in society, the family, and the church. They are following a popular teaching of our culture today, that women and men are meant to have the same roles, and especially that women are meant to take up roles formerly held only or mainly by men. They are displaying their adherence to this teaching by dressing like men. This teaching of our culture is contrary to the teaching of Christ.

1 Timothy 2:11-15 “Let the woman learn in silence, with all subjection. But I suffer not a woman to teach, nor to use authority over the man: but to be in silence. For Adam was first formed; then Eve. And Adam was not seduced; but the woman being seduced, was in the transgression. Yet she shall be saved through childbearing; if she continue in faith, and love, and sanctification, with sobriety.”

God wants men and women to act and dress according to their gender and the place God has given each one in Creation. Clothing and hairstyles are expressions of one’s thoughts, behavior, and attitude. Women are not meant to behave like men, nor to have the same roles as men, therefore they should not dress or groom themselves like men. And vice versa. “Think not that I have come to abolish the law and the prophets; I have not come to abolish them but to fulfil them. For truly, I say to you, till heaven and earth pass away, not an iota, not a dot, will pass from the law until all is accomplished. Whoever then relaxes one of the least of these commandments and teaches men so, shall be called least in the kingdom of heaven; but he who does them and teaches them shall be called great in the kingdom of heaven.” (Matthew 5:17-19)

A clear sign that most women today are rebelling against God’s commandment that women must be subject to men is that almost all women who claim to be Christians refuse to follow Our Lord’s commandment in the Holy Bible which teaches that all women must cover their hair when they worship or pray to Our Lord in the Church.

1 Corinthians 11:1-16 “Be ye followers of me, as I also am of Christ. Now I praise you, brethren, that in all things you are mindful of me: and keep my ordinances as I have delivered them to you. But I would have you know, that the head of every man is Christ; and the head of the woman is the man; and the head of Christ is God. Every man praying or prophesying with his head covered, disgraceth his head. **But every woman praying or prophesying with her head not covered, disgraceth her head: for it is all one as if she were shaven. For if a woman be not covered, let her be shorn.** But if it be a shame to a woman to be shorn or made bald, let her cover her head. The man indeed ought not to cover his head, because he is the image and glory of God; but the woman is the glory of the man. For the man is not of the woman, but the woman of the man. For the man was not created for the woman, but the woman for the man. Therefore ought the woman to have a power over her head, because of the angels. But yet neither is the man without the woman, nor the woman without the man, in the Lord. For as the woman is of the man, so also is the man by the woman: but all things of God. **You yourselves judge: doth it become a woman, to pray unto God uncovered?** Doth not even nature

itself teach you, that a man indeed, if he nourish his hair, it is a shame unto him? But if a woman nourish her hair, it is a glory to her; for her hair is given to her for a covering. **But if any man seem to be contentious, we have no such custom, nor the church of God.**”

Douay Rheims Bible Commentary on 1 Corinthians 11:10 explains the words “A power: that is, a veil or covering, as a sign that she is under the power of her husband: and this, the apostle adds, because of the angels, who are present in the assemblies of the faithful.” *Haydock Bible Commentary* on 1 Corinthians 11:16 adds: “*If any man seem to be contentious about this matter, or any other, we have no such custom, nor hath the Church; that is... we have no such custom for women to be in the Church uncovered. (Witham)*”

The Magisterium of the Church – and thus Church teaching about the role of women in society that all must accept and adhere to – includes the teaching of Pope Leo XIII in his 1880 encyclical *Arcanum*, which teaches that: “The husband is the chief of the family and the head of the wife. The woman, because she is flesh of his flesh, and bone of his bone, must be subject to her husband and obey him; not, indeed, as a servant, but as a companion, so that her obedience shall be wanting in neither honor nor dignity. Since the husband represents Christ, and since the wife represents the Church, let there always be, both in him who commands and in her who obeys, a heaven-born love guiding both in their respective duties.” (*Arcanum*, #11) This truth of the Natural Order of the Hierarchy established by God was also affirmed by Pope Pius XI in his encyclical *Casti Connubii*, which invokes Ephesians 5:22, saying: “Let women be subject to their husbands as to the Lord, because the husband is the head of the wife, and Christ is the head of the Church.” (*Casti Connubii*, #26)

The Constitutions of the Holy Apostles: “How wives ought to be subject to their own husbands, and husbands ought to love their own wives. Ye wives, be subject to your own husbands, and have them in esteem, and serve them with fear and love, as holy Sarah honoured Abraham. For she could not endure to call him by his name, but called him lord, when she said, "My lord is old." (1 Pet. 3:6) In like manner, ye husbands, love your own wives as your own members, as partners in life, and fellow-helpers for the procreation of children. For says He, "Rejoice with the wife of thy youth. Let her conversation be to thee as a loving hind, and a pleasant foal; let her alone guide thee, and be with thee at all times: for if thou beest every way encompassed with her friendship, thou wilt be happy in her society." (Prov. 5:18 etc) Love them therefore as your own members, as your very bodies; for so it is written,

"The Lord has testified between thee and between the wife of thy youth; and she is thy partner, and another has not made her: and she is the remains of thy spirit;" and, "Take heed to your spirit, and do not forsake the wife of thy youth." (Mal. 2:14, 15, 16)"

The duty of the man is to love the woman, and the duty of the woman is to love and obey the man: "For nothing is more bitter than the battle that occurs between people that love one another, and this shows that when one is estranged from his own member, as it is said, this must be caused by a severe bitterness. The role of the husband is to love and the role of the wife is to give way. If each one plays their part, everything will be firm. And the wife will become amicable and loving." (St. Chrysostom, *On the Letter to the Colossians*, Homily 10, PG 62, 365-366)

Few people understand that the devil through his evil servants has tried to directly change and corrupt this divine commandment for all women to be subject to men. In December 1917, Pope Benedict XV exposed the fact that: "*since the French Revolution* men have worked hard to confine within ever narrower limits the Church's influence for good, in the hope that finally this influence would no longer make itself felt in society. And from the very first, everything possible was done [by these revolutionaries] to snatch the woman from the maternal solicitude and vigilance of the Church. It is in fact amazing what the woman can do for the *good* of the human race, or for its *ruin*; if she should leave the common [that is, the traditional Catholic] road, both the civil and domestic orders are *easily* upset. With the decline in religion, cultured women have lost their piety, also their sense of shame; many, in order to take up occupations ill-befitting their sex, took to imitating men; others *abandoned the duties* of the house-wife, for which they were fashioned, to cast themselves recklessly into the current of life. And this is the source of that deplorable perversion of morals, which the disorder *bred of the war* [World War I] has multiplied and propagated beyond all belief." (Pope Benedict XV, Letter *Natalis trecentesimali*, 27 December 1917, *Woman in the Modern World*) Pope Pius XII similarly indicted the Second World War. In 1947 he referred to "the devastating work done during the war, and after the war, toward the ruin of woman and of the family." (*Allocution*, 11 September 1947)

The so-called "women's liberation movement" is an abomination in the eyes of God. Rather than liberate, it is a debasing of the womanly character and the dignity of motherhood, and indeed of the whole family. This false liberty and unnatural equality with the husband is to the detriment of the woman herself, for if the woman descends from her truly regal throne to which she has been raised by means of the Gospel, she will soon be reduced to the old

state of slavery and become as she was among the pagans, the mere instrument of man.

Now, for feminists, the bottom line is **power**. Jobs, careers or even “ordination” are not satisfactory enough. They want to *control the world*, making it the sinful matriarchal utopia that allegedly once existed. Recall that the *Communist Manifesto* called for the proletariat to become the ruling class. Ironically, seeking power has made feminists the useful idiots of Communist *men*!

Communism is particularly characterized by the rejection of any link that binds the woman to the family and the home, and her emancipation, her “liberation,” is proclaimed as a basic principle. She is withdrawn from the family and the care of her children, to be thrust, instead, into public life and collective production under the same conditions as man. The care of home and children is relegated to the collectivity. The right of education is denied to the parents, for it is conceived as the exclusive prerogative of the community.

It is easy to see the disastrous results the feminist movement has caused in society very thoroughly. Frederic Engels, who was Karl Marx’ partner in crime, is considered by many to be the founder of feminism. Feminism is not only a major cause of the breakdown of the traditional family, but it is a burden on the nation’s economy as well. Women who work unnecessarily take jobs away from men who would otherwise have them. Many of them have husbands who make enough money to support the family. But in spite of this they continue to work because they have been brainwashed by the lie that being a housewife is slavery and women have been oppressed by a male-dominated society for thousands of years. In many cases it does not even make sense for them to work and put their children in daycare centers. They spend hundreds of dollars per week in child care. With this huge expense they might as well quit working and care for their children themselves because the cost of daycare nearly equals their salary.

Feminism is also the reason why women don’t wear dresses or skirts anymore. It was Engels’ idea to do away with any differences between the sexes. One way was to have women dress like men and to hold jobs that are traditionally held by men.

Feminism is also the cause of the dying populations of Western nations. The birth rate is lower than the death rate which is why the native population is slowly diminishing.

Feminism plays a major role in abortion. Feminist ideas causes women to have an abortion (and use contraception) because their minds are conditioned to be in the workforce with men. So when a pregnancy occurs they opt to abort because they don’t want to care for a

baby and work at the same time.

The mass murder of millions and millions of unborn infants in the womb, in the name of “women’s liberation” or “choice” is an unspeakable crime crying out to Heaven for divine vengeance! It is a sorrow and a tragedy and a shame that is inexpressible in words. Let it suffice to say that there is only one true liberation and that is the liberation from sin brought about through the Blood of Our Lord Jesus Christ (see Rom. VI, 18).

All people that dress immodestly or tempt others into lasciviousness, whether by their dress, paintings, or by providing or recommending to others bad movies with unacceptable, bad scenes in them, or by linking to websites (such as news articles) that contains immoral and lascivious images, or worse, by posting such images on their own website or forum posts, even if they are posted for a so-called “religious motive”, are guilty of the mortal sin of scandal

The Catholic Church based on Sacred Scripture and the Natural Law infallibly condemns all immorality and the exposing of it to both young and old alike.

Matthew 18:6 “But he that shall scandalize one of these little ones that believe in me, it were better for him that a millstone should be hanged about his neck, and that he should be drowned in the depth of the sea.”

Luke 17:1-2 “And he said to his disciples: It is impossible that scandals [that is, temptations or encouragements to sin] should not come: **but woe to him through whom they come. It were better for him, that a millstone were hanged about his neck, and he cast into the sea, than that he should scandalize one of these little ones.**”

As we can see here, Jesus says that it’s better to be drowned in the depths of the sea than to give “scandal” to anyone. Yet many people do the exact opposite to this infallible precept of the Gospel and gives to all people visiting their website or forum post a direct cause for “scandal” and an occasion of falling into sin through the immoral, evil and sensual images or videos that they promote or link too (such as those frequently contained in news articles).

St. Alphonsus, On the Sin of Scandal: “A mortal sin of scandal is committed by women who go about with their bosom immodestly exposed, or who expose their

limbs improperly. Also by actors in immodest comedies, and still more by the persons who compose such comedies; also by painters who paint obscene pictures [or who posts such pictures on the internet for others to behold], and by the heads of families who keep such pictures in their houses. The father who speaks obscenely, or blasphemes the saints, in presence of his children, and the mother who brings into her house to live among her daughters young men who are in love with them, or betrothed to them, or other suspected persons, are guilty of a still more grievous sin of scandal. Some mothers say: “I do not suspect any evil.” I answer, that it is their duty to suspect; otherwise they will have to render to God an account of all the sins which may follow.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 399-400)

Therefore, it is clearly a mortal sin and against God’s law to knowingly post and lead others to lascivious images; and this is true even if these images are posted for a so-called “religious motive” or for exposing “corruption”. For who in his right mind would knowingly put himself or others into possible mortal sin (or even venial sin) of impurity and adultery against their own soul and the all good God for any reason?

The Council of Trent, On Immodest Images: **“Moreover, in the... use of images... all lasciviousness be avoided; in such wise that figures shall not be painted or adorned with a beauty exciting to lust...”** (Session XXV, December 3rd and 4th, 1563)

St. Alphonsus, On the Sin of Scandal: “When speaking of the sixth commandment [against sexual immorality], we should avoid scandalizing the innocent by awakening their curiosity [such as by exposing them to lascivious or immoral images]... it is sufficient, on this point, to condemn in general what offends chastity, without explaining the species or the circumstances [or by posting the immoral image itself]...” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 176)

A person who *obstinately* posts such images, links to them or search for them definitely commits a mortal sin, **not only for putting himself in totally unnecessary temptations and for beholding what is not lawful for him to behold, but also for tempting his neighbor and for exposing him to behold what is not lawful for him to behold.** **“It is not lawful,’ says [Pope] St. Gregory, ‘to behold what it is not lawful to covet.’ The evil thought which proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul.**” (St. Alphonsus

St. Alphonsus: **“With regard to removing evil.** 1. A father must prevent his children from associating with bad company, or with ill-conducted servants, or with a master who does not give a good example. 2. He must remove from his house any male or female servant that may be a source of temptation to his daughters or sons. Virtuous parents do not admit into their house young female servants when their sons are grown up. 3. He should banish from his house all books that treat on obscene subjects, or on profane love, romances, and all similar works; such books are the ruin of innocent young persons. Videumaun tells us of a young man who was an example to all his fellow-citizens. He accidentally read an obscene book, and fell into such horrid crimes that he became the scandal of the entire people. His conduct was so scandalous that the magistrates were obliged to banish him from the city. Another young man, who had failed in his efforts to seduce a woman, put a book in her way that treated on love, and thus he made her lose her honor and her soul. A parent is still more strictly bound to remove the class of books that has now become so common, which, besides the other poison, contains also errors against faith or against the Church. **4. He is bound to remove from his house immodest pictures, particularly if they are obscene. Father Rho tells us that Cardinal Bellarmine went into a private gentleman’s house, where he happened to see some immodest pictures; so he said to him: “My friend, I am come to entreat you for God’s sake to do a work of charity in clothing the naked.” The gentleman promised to do so; so the Cardinal pointed to the picture, saying: “There are the naked people I mean.” Oh, how delighted is the devil when he sees in any house an immodest picture! It is related in the life of Father John Baptist Vitelli that a troop of devils was once seen in the hall of a certain nobleman offering incense to an immodest picture that hung there, in return for the souls which they gained by it.** 5. A parent should forbid his children to frequent masquerades or public dancing-houses, or to act a part in comedies. He should not allow his daughters to be taught by any strange man. Oh, how dangerous is it for young women to receive instructions from men! Instead of learning to read, they learn to commit mortal sins. A parent should get his daughters instructed by a woman, or by a little brother; I say *little*, for even in a brother, when he is grown up, there is some danger. Parents must be very particular never to allow their sons and daughters to sleep in the same bed [or in the same room], and much less in the same bed with their father and mother. They should also take care not to permit their daughters to converse alone and familiarly with any man, though he be the

first saint in the world. The saints in heaven only are incapable of falling; but the saints on earth are flesh like others, and if they do not avoid the occasions of sin, may become devils. Hence, a father will do well to recommend the most virtuous and steady of his daughters to let him know secretly whenever she sees any of her sisters keep up such familiarity, or when she sees any other disorder in the family. ”
(*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 451-453)

While many people would never post the more outrageous images or videos on their own website or forum posts themselves, they nevertheless would have no scruple about linking to those images or videos if they are contained on other peoples websites (such as news websites or youtube), just as if they thought that they will be without guilt in leading people to behold those images or videos because someone else has posted them. Well, they will not!

Many of them would also have no problem or scruple about posting “less” immodest forms of pictures or videos of both women and men immodestly dressed after the world’s fashion on their own website or forum posts, or even link to such articles where such images or videos are contained. This is not acceptable behavior.

Pope Leo XIII, *Exeunte iam anno* (# 10), Dec. 25, 1888: “**Now the whole essence of a Christian life is to reject the corruption of the world and to oppose constantly any indulgence in it...**”

In truth, if anyone obstinately posts any kind of immodesty at their website or forum posts or links to them – such as by posting or linking to pictures or videos that shows the so-called modern day women’s fashion that reveals the womanly figure by the wearing of pants and tight clothing in a revealing, sensual or immodest way – this would not only be immodest and immoral, but also completely evil and a mortal sin since such clothing has the direct and potential cause to incite a man’s lust and hence cause him, and all the visitors or viewers of that page, to commit the mortal sin of lust and adultery in their hearts (Matthew 5:28).

This means that it is absolutely forbidden to post links to many news website/articles by default since they contain totally immoral and immodest pictures all over the place. Yet many evil people—and not infrequently so—even traditional so-called “Catholics”, on various forums and websites links to such websites containing such immodesty all the time, even though they are perfectly aware of that they contain such immodesty, to the destruction of

their own soul (since they must not put themselves in temptations or enter such websites with images on, if they have images on) and the souls of others (whom gets scandalized and led into sin by their example) and the offense of God (whom they grieve by their bad life and example)—whom they claim to worship.

St. Alphonsus: **“4. But let us return to the necessity of avoiding the occasions of sin. It is necessary, also, to abstain from looking at immodest pictures. St. Charles Borromeo forbids all fathers of families to keep such pictures in their houses.** It is necessary, also, to abstain from reading bad books, and not only from those that are positively obscene, but also from those that treat of profane love, such as Ariosto’s poems, the "Pastor Fido," and all such works. Fathers should not allow their children to read romances. These sometimes do more harm than even obscene books; they put fantastical notions and affections into young persons heads, which destroy all devotion, and afterwards impel them to give themselves up to sin. "Vain reading," says St. Bonaventure, "begets vain thoughts and extinguishes devotion." Make your children read spiritual books, ecclesiastical histories, and the lives of the saints. And here I repeat: Do not allow your daughters to be taught their lessons by a man, though he be a St. Paul or a St. Francis of Assisi. The saints are in heaven.

“5. Be careful, also, not to permit your sons to act plays, nor even to be present at an immodest comedy. St. Cyprian says: "Who went chaste to the play, returned unchaste." A young man or woman goes to the play full of modesty and in the grace of God, and returns home without modesty and at enmity with God. Do not allow your children to go to those feasts of the devil where there is dancing, courting, immodest singing, and sinful amusements. "Where there is dancing," says St. Ephrem, "there a feast of the devil is celebrated." But you will say: "What harm is there in a little relaxation and amusement?" St. Peter Chrysologus says: "They are not amusements, but grievous offences against God." A certain companion of the servant of God, Father John Baptist Vitelli, wished, against the will of the father, to go to a festivity of this kind which was celebrated at Norcia; the consequence was, first, he lost the grace of God, then he abandoned himself to a wicked life, and in the end was killed by the hand of his own brother.

“6. Finally, some one may ask whether it is a mortal sin to make love [he is referring to courtship]. What can I say? Ordinarily speaking, I say that persons who give themselves up to lovemaking [or courtship] are scarcely free from the proximate occasion of sinning mortally. Experience shows that few of them are exempt from grievous sins. If they do not commit mortal sin in the beginning of

their courtship, they will in the course of time very easily fall into it: for at first they speak together through a predilection for each other's conversation; this predilection afterwards grows into a passion; when the passion has taken root, it blinds the mind, and precipitates the soul into a thousand sins of bad thoughts, of immodest words, and, in the end of sinful acts. Cardinal Pico de la Mirandola, bishop of Albano, forbade the confessors of his diocese to absolve those lovers who, after being duly admonished, continued to hold long conversations together, particularly if they should be alone, or if the conversations should be of great length, or clandestine, or by night. "But, Father," some of them will say, "I have no bad intention. I have not even bad thoughts." Young men and young girls, avoid these amatory conversations with persons of a different sex. In the beginning the devil does not suggest bad thoughts, but when the affection has taken root it will not allow you to see the evil you do; and almost without knowing how, you will find that you have lost your soul, your God, and your honor. Oh! how many innocent young persons does the devil gain in this way!" (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 480-482)

Also, since immodest website or forum posts frequently appears on the internet and search engines and any one at any site can link to these articles, pictures or videos that a website owner or forum user were responsible for uploading: this means that many people unknowingly can be exposed to these pictures or articles without knowing their graphic content. And that is another reason why it is forbidden to post immodest images or videos for any reason.

Rev. F.X. Schouppe, S.J., *The Dogma of Purgatory*, Chapter XXXI: "A painter of great skill and otherwise exemplary life had once made a painting not at all conformable to the strict rules of Christian modesty. It was one of those paintings which, under the pretext of being works of art, are found in the best families, and the sight of which causes the loss of so many souls. True art is an inspiration from Heaven, which elevates the soul to God; profane art, which appeals to the senses only, which presents to the eye nothing but the beauties of flesh and blood, is but an inspiration of the evil spirit; his works, brilliant though they may be, are not works of art, and the name is falsely attributed to them. They are the infamous productions of a corrupt imagination. The artist of whom we speak had allowed himself to be misled in this point by bad example. Soon, however, renouncing this pernicious style, he confined himself to the production of religious pictures, or at least of those which were perfectly irreproachable. Finally, he was painting a large picture in the convent of the discalced Carmelites, when he was attacked by a mortal

malady, Feeling that he was about to die, he asked the Prior to allow him to be interred in the church of the monastery, and bequeathed to the community his earnings, which amounted to a considerable sum of money, charging them to have Masses said for the repose of his soul. He died in pious sentiments, and a few days passed, when a Religious who had stayed in the choir after Matins **saw him appear in the midst of flames and sighing piteously. "What!" said the Religious, "have you to endure such pain, after leading so good a life and dying so holy a death?" "Alas!" replied he, "it is on account of the immodest picture that I painted some years ago. When I appeared before the tribunal of the Sovereign Judge, a crowd of accusers came to give evidence against me. They declared that they had been excited to improper thoughts and evil desires by a picture, the work of my hand. In consequence of those bad thoughts some were in Purgatory, others in Hell. The latter cried for vengeance, saying that, having been the cause of their eternal perdition, I deserved, at least, the same punishment. Then the Blessed Virgin and the saints whom I had glorified by my pictures took up my defence. They represented to the Judge that that unfortunate painting had been the work of youth, and of which I had repented; that I had repaired it afterwards by religious objects which had been a source of edification to souls."** In consideration of these and other reasons, **the Sovereign Judge declared that, on account of my repentance and my good works, I should be exempt from damnation; but at the same time, He condemned me to these flames until that picture should be burned, so that it could no longer scandalise any one."** Then the poor sufferer implored the Religious to take measures to have the painting destroyed. "I beg of you," he added, "go in my name to such a person, proprietor of the picture; tell him in what a condition I am for having yielded to his entreaties to paint it, and conjure him to make a sacrifice of it. If he refuses, woe to him! To prove that this is not an illusion, and to punish him for his own fault, tell him that before long he will lose his two children. Should he refuse to obey Him who has created us both, he will pay for it by a premature death." The Religious delayed not to do what the poor soul asked of him, and went to the owner of the picture. The latter, on hearing these things, seized the painting and cast it into the fire. Nevertheless, according to the words of the deceased, he lost his two children in less than a month. The remainder of his days he passed in penance, for having ordered and kept that immodest picture in his house. **If such are the consequences of an immodest picture, what, then, will be the punishment of the still more disastrous scandals resulting from bad books, bad papers, bad schools,**

and bad conversations?"

This shows us, once again, that if we allow a single picture, video, article, book or song to tempt either ourselves or others, we will be damned not only on account of the sins in others we are responsible for, but also on account of our own sins – unless we repent. Concerning the great evil of giving to others a cause of “scandal”, St. Alphonsus Liguori preached the following terrifying words in a sermon to his congregation:

St. Alphonsus Liguori, **On the Sin of Scandal**: “The wolf catches and scatters the sheep.” (John 10.12) The wolves that catch and scatter the sheep of Jesus Christ are the authors of scandal, who, not content with their own destruction, labor to destroy others. But the Lord says: “Woe to that man by whom the scandal comes.” (Matt. 18.7) Woe to him who gives scandal, and causes others to lose the grace of God. Origen says that **“a person who impels another to sin, sins more grievously than the other.”** If, brethren, there be any among you who has given scandal, I will endeavor this day to convince him of the evil he has done, that he may bewail it and guard against it for the future. **I will show, in the first point, the great displeasure which the sin of scandal gives to God; and, in the second, the great punishment which God threatens to inflict on the authors of scandal.**

“First Point. On the great displeasure which the sin of scandal gives to God.

“1. It is, in the first place, necessary to explain what is meant by scandal. Behold how St. Thomas defines it: “Scandal is a word or act which gives occasion to the ruin of one’s neighbor.” (S. Theol. 2-2, q. 45, art. 1) **Scandal, then, is a word or act by which you are to your neighbor the cause or occasion of losing his soul [such as by posting or linking to soul slaying material that will induce others to sin]. It may be direct or indirect. It is direct when you directly tempt or induce another to commit sin. It is indirect when, although you foresee that sinful words or actions will be the cause of sin to another, you do not abstain from them. But scandal, whether it be direct or indirect, if it be in a matter of great importance, is always a mortal sin.**

“2. Let us now see the great displeasure which the destruction of a neighbor’s soul gives to God. To understand it, we must consider how dear every soul is to God. He has created the souls of all men in his own image. “Let us make man in our image and likeness.” (Gen. 1.26) Other creatures God has made by a fiat -- by an act of his will; but the soul of man he has created by his own breath. “And the Lord breathed into his face the breath of life.” (Gen. 2.7) The soul of your neighbor God

has loved for eternity. "I have loved you with an everlasting love." (Jer. 31.3) He has, moreover, created every soul to be crowned in Paradise, and to be a partner in his glory. "That by these you may be made partakers of the divine nature." (2 Peter 2.4) In heaven he will make the souls of the saints partakers of his own joy. "Enter into the joy of your Lord." (Matt. 25.21) To them he shall give himself as their reward. "I am your reward exceedingly great." (Gen. 15.1)

"3. But nothing can show the value which God sets on the souls of men more clearly than what the Incarnate Word has done for their redemption from sin and hell. "If," says St. Eucharis, "you do not believe your Creator, ask your Redeemer, how precious you are." Speaking of the care which we ought to have of our brethren, St. Ambrose says: "The great value of the salvation of a brother is known from the death of Christ." We judge of the value of everything by the price paid for it by an intelligent purchaser. Now, Jesus Christ has, according to the Apostle, purchased the souls of men with his own blood. "You are bought with a great price." (1 Cor. 6.20). . . **Hence, the Savior tells us that whatever good or evil we do to the least of his brethren, we do to himself. "So long as you did it to one of these my least brethren, you did it to me." (Matt. 25.40)**

"4. **From all this we may infer how great is the displeasure given to God by scandalizing a brother, and destroying his soul. It is enough to say that they who give scandal rob God of a child, and murder a soul, for whose salvation he has spent his blood and his life. Hence, St. Leo calls the authors of scandals murderers.** "Quisquis scandalizat, mortem infert animae proximi." They are the most impious of murderers; because they kill not the body, but the soul of a brother, and rob Jesus Christ of all his tears, of his sorrows, and of all that he has done and suffered to gain that soul. Hence the Apostle says: "Now, when you sin thus against the brethren, and wound their weak conscience, you sin against Christ." (1 Cor. 8.12) **They who scandalize a brother, sin against Christ; because, as St. Ambrose says, they deprive him of a soul for which he has spent so many years, and submitted to so many toils and labors.** It is related that St. Albert the Great spent thirty years in making a head, which resembled the human head, and uttered words: and that St. Thomas, fearing that it was done by the agency of the devil, took the head and broke it. St. Albert complained of the act of St. Thomas, saying: "You have broken of mine the work of thirty years." I do not assert that this is true; but it is certain that, when Jesus Christ sees a soul destroyed by scandal, he can reprove the author of it, and say to him: Wicked wretch, what have you done? You have deprived me of this soul, for which I have labored thirty-three years.

"5. We read in the Scriptures that the sons of Jacob, after having sold their

brother Joseph to certain merchants, told his father that wild beasts had devoured him. "Fera pessima devoravit eum." (Gen. 37.20) To convince their father of the truth of what they said, they dipped the coat of Joseph in the blood of a goat, and presented it to him, saying: "See whether this be your son's coat or not" (v. 32). In reply, the afflicted father said with tears: "It is my son's coat: an evil wild beast has eaten him" (v. 33). Thus, we may imagine that, when a soul is brought into sin by scandal, the devils present to God the garment of that soul dipped in the blood of the Immaculate Lamb, Jesus Christ -- that is, the grace lost by that scandalized soul, which Jesus Christ had purchased with his blood and that they say to the Lord: "See whether this be your son's coat or not." If God were capable of shedding tears, he would weep more bitterly than Jacob did, at the sight of that lost soul -- his murdered child -- and would say: "It is my son's coat: an evil wild beast has eaten him." **The Lord will go in search of this wild beast, saying: "Where is the beast? where is the beast that has devoured my child?" When he finds the wild beast, what shall he do with him?**

"6. "I will," says the Lord by his prophet Hosea, "meet them as a bear that is robbed of her whelps." (Hosea 13.8) When the bear comes to her den, and finds not her whelps, she goes about the wood in search of the person who took them away. When she discovers the person, oh! with what fury does she rush upon him! It is thus the Lord shall rush upon the authors of scandal, who have robbed him of his children. Those who have given scandal will say: My neighbor is already damned; how can I repair the evil that has been done? **The Lord shall answer: Since you have been the cause of his perdition, you must pay me for the loss of his soul. "I will require his blood at your hands." (Ezek. 3.20)** It is written in Deuteronomy, "You shall not pity him, but shall require life for life" (19.21). You have destroyed a soul; you must suffer the loss of your own. Let us pass to the second point.

"Second Point. The great punishment which God threatens to those who give scandal.

"7. "Woe to that man by whom the scandal comes." (Matt. 18.7) **If the displeasure given to God by scandal be great, the chastisement which awaits the authors of it must be frightful.** Behold how Jesus Christ speaks of this chastisement: "But he that shall scandalize one of these little ones that believe in me, it were better for him that a millstone should be hanged about his neck, and that he should be drowned in the depth of the sea." (Matt. 18.6) If a malefactor dies on the scaffold, he excites the compassion of the spectators, who at least pray for him, if they cannot deliver him from death. But, were he cast into the depths of the sea, there would be no one present to pity his fate. **A certain author says that**

Jesus Christ threatens the person who scandalizes a brother with this sort of punishment, to signify that he is so hateful to the angels and saints, that they do not wish to recommend to God the man who has brought a soul to perdition. "He is declared unworthy not only to be assisted, but even to be seen." (Mansi. ch. 3, no. 4)

"8. St. John Chrysostom says that scandal is so abominable in the eyes of God, that though he overlooks very grievous sins, he cannot allow the sin of scandal to pass without adequate punishment. "Tam Deo horribile est scandalum, ut peccata graviora dissimulet non autem peccata ubi frater scandalizatur." God himself says the same by the prophet Ezekiel: "Every man of the house of Israel, if he... set up the stumbling block of his iniquity... I will make him an example and a proverb, and will cut him off from the midst of my people." (Ezek. 14.7, 8) And, in reality, **scandal is one of the sins which we find in the sacred Scriptures punished by God with the greatest rigor.** Of Eli, because he did not correct his sons, who gave scandal by stealing the flesh offered in sacrifice (for parents give scandal, not only by giving bad example, but also by not correcting their children as they ought), the Lord said: "Behold, I do a thing in Israel: and whosoever shall hear it, both his ears shall tingle." (1 Sam. 3.11) And speaking of the scandal given by the sons of Eli, the inspired writer says: "Wherefore the sin of the young men was exceedingly great before the Lord." (Ibid. 2.17) **What was this exceedingly great sin? It was, says St. Gregory, in explaining this passage, drawing others to sin.** "Quia ad pecandum alios pertrahebant." Why was Jeroboam chastised? Because he scandalized the people: he "has sinned, and made Israel sin." (1 Kings 14.16) In the family of Ahab, all the members of which were the enemies of God, Jezebel was the most severely chastised. She was thrown down from a window, and devoured by dogs, so that nothing remained but her "skull, and the feet, and the extremities of her hands." And why was she so severely punished? Because "she set Ahab on to every evil."

"9. For the sin of scandal hell was created. "In the beginning God created heaven and earth." (Gen. 1.1) But, when did he create hell? It was when Lucifer began to seduce the angels into rebellion against God. Lest he should continue to pervert those who remained faithful to God, he was banished from heaven immediately after his sin. Hence Jesus Christ said to the Pharisees, **who by their bad example scandalized the people, that they were children of the devil, who was from the beginning a murderer of souls.** "You are of your father, the devil: he was a murderer from the beginning." (John 8.44) And when St. Peter gave scandal to Jesus Christ, by suggesting to him not to allow his life to be taken away by the Jews, and thus endeavoring to prevent the accomplishment of

redemption, the Redeemer called him a devil. "Go behind me, Satan; you are a scandal to me." (Matt. 16.23) **And, in reality, what other office do the authors of scandal perform, than that of a minister of the devil? If he were not assisted by such impious ministers, he certainly would not succeed in gaining so many souls. A scandalous companion does more injury than a hundred devils.**

"10. On the words of Hezekiah, "Behold, in peace is my bitterness most bitter" (Isa. 38.17), St. Bernard, in the name of the Church, says: "Peace from pagans, peace from heretics, but no peace from children." At present the Church is not persecuted by idolaters, or by heretics, **but she is persecuted by scandalous Christians**, who are her own children. In catching birds, we employ decoys, that is, certain birds that are blinded, and tied in such manner that they cannot fly away. It is thus the devil acts. "When," says St. Ephrem, "a soul has been taken, it becomes a snare to deceive others." **After having made a young man fall into sin, the enemy first blinds him as his own slave, and then makes him his decoy to deceive others; and to draw them into the net of sin, he not only impels, but even forces him to deceive others.** "The enemy," says St. Leo, "has many whom he compels to deceive others." (Serm. de Nativ.)

"11. Miserable wretches! **the authors of scandal must suffer in hell the punishment of all the sins they have made others commit.** Cesarius relates (Bk. 2, ch. 6) that, after the death of a certain person who had given scandal, a holy man witnessed his judgment and condemnation, and saw that, at his arrival at the gate of hell, **all the souls whom he had scandalized came to meet him, and said to him: Come, accursed wretch, and atone for all the sins which you have made us commit [by your deeds and actions, such as by immodest forum posts, images and links that contains such images etc]. They then rushed in upon him, and like so many wild beasts, began to tear him in pieces.** St. Bernard says that, in speaking of other sinners, the Scriptures hold out hopes of amendment and pardon; **but they speak of those who give scandal as persons separated from God, of whose salvation there is very little hope.** "Loquitur tanquam a Deo separati, unde hisce nulla spes vitae esse poterit."

"12. **Behold, then, the miserable state of those who give scandal by their bad example, who utter immodest words before their companions [or post immodest images or videos, or promotes them, or links to them], in the presence of young females, and even of innocent children, who, in consequence of hearing those words [or seeing those images in the news article or video clip], commit a thousand sins.** Considering how the angel-guardians of those little ones weep at seeing them in the state of sin, **and**

how they call for vengeance from God against the sacrilegious tongues [and actions] that have scandalized them. A great chastisement awaits all who ridicule those who practice virtue. **For many, through fear of the contempt and ridicule of others, abandon virtue, and give themselves up to a wicked life. What shall be the punishment of those who send messages to induce others to sin? or of those who boast of their own wicked actions? God! instead of weeping and repenting for having offended the Lord, they rejoice and glory in their iniquities! Some advise others to commit sin; others induce them to it; and some, worse than the devils, teach others how to sin. What shall we say of fathers and mothers, who, though it is in their power to prevent the sins of their children, allow them to associate with bad companions, or to frequent certain dangerous houses [or internet sites, or allow them watching the television or listening to secular sinful music], and permit their daughters to hold conversations with young men? Oh! with what scourges shall we see such persons chastised on the day of judgment!**

“13. Perhaps some father of a family among you will say: Then, I am lost because I have given scandal? Is there no hope of salvation for me? No: I will not say that you are past hope -- the mercy of God is great. **He has promised pardon to all who repent. But, if you wish to save your soul, you must repair the scandal you have given.** "Let him," says Eusebius Emmissenus, "who has destroyed himself by the destruction of many, redeem himself by the edification of many." (Hom. 10 ad Mon.) You have lost your soul, and have destroyed the souls of many by your scandals. You are now bound to repair the evil. **As you have until now drawn others to sin, so you are bound to draw them to virtue by words of edification, by good example, by avoiding sinful occasions, by frequenting the sacraments, by going often to the church to pray, and by attending sermons. And from this day forward avoid, as you would death, every act and word which could scandalize others.** "Let their own ruin," says St. Cyprian, "suffice for those who have fallen." (Bk. 1, L. 3) And St. Thomas of Villanova says: "Let your own sins be sufficient for you." **What evil has Jesus Christ done to you that it is not enough for you to have offended him yourselves, but you wish to make others offend him? This is an excess of cruelty.**

“14. **Be careful, then, never again to give the smallest scandal. And if you wish to save your soul, avoid as much as possible those who give scandal. These incarnate devils shall be damned; but, if you do not avoid them, you will bring yourself to perdition.** "Woe to the world because of

scandals," says the Lord (Matt. 18.7), that is, many are lost because they do not fly from occasions of scandal. But you may say: Such a person is my friend; I am under obligations to him; I expect many favors from him. But Jesus Christ says: "If your right eye causes you to sin, pluck it out and cast it from you. It is better for you, having one eye, to enter into life, than, having two eyes, to be cast into hell fire." (Matt. 18.9) **Although a certain person was your right eye, you must withdraw for ever from her; it is better for you to lose an eye and save your soul, than to preserve it and be cast into hell.**" (St. Alphonsus Liguori, Sermons (nn. 2-4) taken from *Ascetical Works, Volume XVI: Sermons for all Sundays in the Year* (1882) pp. 152-173)

Question: Is it a sin to willfully look at persons or things that one are sexually attracted to and that arouse one's sexual desire? Is it permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor?

Answer: Yes, it is a sin to willfully look at, and to continue to look at, things that arouse one's sexual desire. In addition, the Church also condemns even putting oneself in "the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor" (Pope Innocent XI) which shows us that one is not even allowed to watch or listen to things like dangerous and worldly media or remain in situations where one can become tempted to commit a sin. This, of course, proves that the Church abhors every act of the will where we unnecessarily allow ourselves to be tempted, or to be in a place or situation where we know that there is a great chance that something will tempt us, or be against God.

Custody of the eyes is always necessary for obtaining salvation, and so it is clearly sinful to fix one's eyes on a person or an object that one knows will arouse sinful thoughts and desires. "Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that **when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord**, and easily fall into some grievous transgressions." (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

Our enemy, the Devil, first and foremost comes to us and enter our hearts through our eyes. No other sense is more potent in tempting man. Learning to control what you look at is absolutely crucial in order to be saved, for every time you look willfully with lust in your heart at an unchaste, enticing or unsuitable object, or any object at all for that matter, even if modest, you have most assuredly committed a mortal sin! Therefore, whenever you come

across something sinful with your eyes (or even something licit but which is very beautiful) you must make a habit to look down or away – for the sin of lust will not be far away – making the sign of the cross and saying 1 or 3 Hail Mary's, which is highly recommended since it helps against impurities.

Countless of Saints have rebuked people for the great error of failing to control their eyes. St. Ignatius of Loyola for example rebuked a brother for looking at his face for more than a brief moment. St. Bridget made a specific confession for every single face she saw during each day! This is true wisdom, but the world and current custom and habit tells you to always watch the person you are with, or looking at, in the face, **even if they are on the Television!** This is a bad custom or habit to say the least. This will many times lead to sins and impure thoughts and temptations of the Devil. Modesty and purity requires us to not stare people in the face, and especially the eyes, even at all, or only for a very short moment, even when we talk to them directly. In former times, this was common knowledge.

St. Alphonsus Liguori writes the following concerning this: **"But I do not see how looks at young persons of a different sex can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal consent. "It is not lawful," says [Pope] St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." The evil thought which proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul."** (*The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

This virtue may indeed be hard to put into practice for many in the beginning, but overtime and with practice, it will become easier.

The above quote from St. Alphonsus also shows why most of the things broadcasted on the media are totally unsuitable to watch or read. News in itself isn't evil or contrary to God or morals but most newspapers or news-channels today have totally unacceptable pictures or immodestly dressed or very beautiful tv-hosts, which make them extremely unsuitable to read or watch, or at least to fix one's eye on. Remember, "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." To read newspapers which you know will contain many unchaste, immodest and sexual pictures and useless stories about sex, etc., is complete idiocy and will lead to sins of the flesh if you cannot guard yourself. Therefore, if you care for your salvation, you must not read any newspaper or magazine or watch any show or film that contains immodesty of people tempting you.

St. Alphonsus, On Avoiding the Occasion of Sin: “**Now, no one can receive absolution unless he purpose firmly to avoid the occasion of sin; because to expose himself to such occasions, though sometimes he should not fall into sin, is for him a grievous sin.** And when the occasion is voluntary and is actually existing at the present time, the penitent cannot be absolved until he has actually removed the occasion of sin. For penitents find it very difficult to remove the occasion; and if they do not take it away before they receive absolution they will scarcely remove it after they have been absolved.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 543)

For example, in the past I have gone to numerous mainstream news websites just to read news, and it has become so bad that I never go to them unless I first have all the images blocked (on my web-browser). In fact, I have even made a habit of surfing the web without any images or JavaScript enabled at all, or at least without images on depending on the browser and the work I do. Almost all sites works perfectly fine without images and JavaScript enabled anyway. And on the few sites that don't work without JavaScript or images enabled, one can always allow an exception for that site.

It is highly important for one's salvation to block and not allow images to be shown when surfing the internet because without a doubt, almost all sites without exception will have some form or another of immodestly dressed women displayed; and, in the cases they are not immodest, they are still very beautiful or sensual looking. It's unavoidable, even if the article may seem sound. In truth, I have seen and learned that from personal experience too many times.

Adblock or Adblock Plus extension for Firefox or Google Chrome web-browsers are also good tools to **get rid of all internet ads, immoral or otherwise.** And so if people don't use a web-browser that can use extensions (or if they don't have an Adblock installed) they must change internet browser and install an Adblock by virtue of obedience to God's law that demands modesty and the avoidance of occasions of falling into sin when it is possible to do so.

That one must avoid the proximate occasion of sin in order to be *Saved* and receive *Forgiveness of one's sins* from God is a certain fact of the Natural and Divine law that has always been taught by the Church and Her Saints. For instance, Blessed Pope Innocent XI during his papacy, condemned three propositions that denied this truth:

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: “**He can**

sometimes be absolved, who remains in a proximate occasion of sinning, which he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: “The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: “It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Here we see that the Church confirms that the opinion that “It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” **is directly condemned**. And this condemnation is about those who “seek directly the proximate occasion for sinning” for a good cause, rather than for a selfish cause. But most people in this world do not even watch or listen to evil and ungodly media for a good cause but rather for the sake of pleasure or for other unnecessary reasons, and it is certainly *not* necessary “for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor.” This shows us that the Church and the Natural Law absolutely abhors and condemns the opinion that one can watch or listen to media that can tempt a person to sin. Indeed, not only the occasions of sin, like evil, worldly and ungodly media, but also the “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” must be totally rejected and shunned if one wants to attain salvation.

People who reject this advice and continue to put themselves in a proximate or near occasion of sin will undoubtedly lose their souls, since God will allow the devil to fool them in some way since they rejected the Word of God, and chose to put themselves in the way of temptation. Many there are, indeed, who presumptuously claim that they won’t get tempted by watching or listening to worldly media, or that they will be able to control it, but here we see in the condemnations of Blessed Pope Innocent XI that one may not even put oneself in “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor”. God will undoubtedly leave a person who is presumptuous and prideful, and the Church and Her Saints have always condemned such individuals that trusts in their own strength. As a matter of fact, one can even understand from the light of natural reason that one is not allowed to put oneself in the occasion of sin, so those who do

this act will have no excuse whatsoever on the day of judgment. In addition, a person who watches bad, worldly or ungodly media, tempts his fellow man to watch these evil things also, and thus, by his bad example, puts both himself and others in the way of damnation by his selfishness and presumption. So in addition to damning himself *if he obstinately continues in such a course of life*, such a person also actually tries to damn others by his bad example, trying to drag others with him into the eternal darkness and fire of hell. This is a kind of evil that is breathtaking to behold! It is thus a fact “that **when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.**” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

The pitiful and unreasonable addiction to media by so many “Catholics” or “Christians” today is something new, and almost no one before the 20th century was so miserably addicted to it as the weak and bad willed population of our own times! The amount of pitiful and pathetic excuses that we have had to hear from bad willed people who try to excuse their act of putting themselves in the proximate or near occasion of sin is, simply said, almost endless. Even though they understand that they are not allowed to endanger their souls, they just couldn’t care since they are hooked on the media, just like a drug addict, who need his daily “fix” to endure the day. For about a hundred years ago, almost no media existed as compared to today, and people thrived and the crime rates was as nothing when compared to today. So the unreasonable addiction to media cannot be excused, for man does not need media at all to survive, and putting oneself in the near or “the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor” is directly condemned by the Church.

Concerning music, it is just a fact that all kinds of popular music are mortally sinful trash that is made by the Devil for the sole reason to drag your soul to an eternal hell fire. There will be countless of impure suggestions toward sin along with a rejection of any kind of morality and decency. Popular music praises sin, and oftentimes speak against God and morality. In short, it contains the same errors and sins that worldly media have, such as: immodest clothing, adultery, blasphemy, foul language and cursing, greed, fornication, make-up, vanity, gloating, magic, occultism, acceptance of false religions, idol-making of mortal humans etc... and are many times even worse. Popular songs that doesn’t praise the idolatry and worship of man is hard to find today, and it’s even harder today to find popular songs which does not praise or worship sin and worldliness as norm. But worse still are the music-videos. A person cannot even listen to these songs without grave sin, but how much more then does a person sin when watching these sinful music-videos with half

naked women/men worshiping sin and the occult by deed and example? This is sadly what many of your children are watching daily on the TV you have given them! You must reject this evil music entirely and not accept this to be played in your home.

Not all music are bad or sinful, you can, for example, listen to religious music, instrumental music, classical music or other music in line with decency and morals. But the highest good is of course not to listen to music at all. Giving up one's own will is always the highest good.

The best music which one may listen to is of course religious music, since it draws your mind and heart toward our Lord Jesus Christ, Mary, the joy of Heaven, etc.

The next best music which one may listen to is classical music and instrumental music where no singing is involved, for this will not affect your mind toward worldly things as worldly songs always otherwise do.

The worst kind of music one could listen to is music which sings about worldly affairs. A person that listens much to music should avoid listening to worldly songs, otherwise he or she will be drawn toward these worldly things and affairs which are sung about. It is also very necessary to test yourself if you are addicted to music in any way, even totally acceptable music. This is easily done by going a few days without music so that you can test if some withdrawal symptoms effect you. All addictions of earthly things are evil and effect the soul in a harmful way. Just because you don't see or understand the effect doesn't mean that it isn't happening. Spiritual sloth and depression among other things are common attributes of an addiction to media or music.

The effects from the wrong kind of music, and secular songs are very dangerous. There are numerous quotes from the secular world that can be brought forth to prove this point.

"Music directly represents the passions of states of the soul-gentleness, anger, courage, temperance... if one listens to the wrong kind of music he will become the wrong kind of person..." (Quote from Aristotle)

Brain specialists, Dr. Richard Pellegrino declared that music has the uncanny power to "...trigger a flood of human emotions and images that have the ability to instantaneously produce very powerful changes in emotional states." He went on to say: "Take it from a brain guy. In 25 years of working with the brain, I still cannot affect a person's state of mind the way that one simple song can."

Dr. Allan Bloom is quite correct when he asserts that "popular music has one appeal only, a barbaric appeal, to sexual desire... but sexual desire undeveloped and untutored... popular music gives children, on a silver plate, with all the public authority of the entertainment industry, everything their parents always used to tell them they had to wait for until they grew up... Young people know that rock and popular music has the beat of sexual intercourse... Never was there such an art form directed so exclusively to children... [Every Catholic must of course understand that masturbation is a clear mortal sin!] The words implicitly and explicitly describe bodily acts that satisfy sexual desire and treat them as its only natural and routine culmination for children who do not yet have the slightest imagination of marriage or family." (Dr. Allan Bloom, *Closing of the American Mind*, pp. 73-74).

Dr. Allan Bloom: "Today, a very large proportion of young people between the ages of 10 and 20 live for music. It is their passion; nothing else excites them as it does; they cannot take seriously anything alien to music. When they are in school and with their families, they are longing to plug themselves back into their music. Nothing surrounding them - school, family, church - has anything to do with their musical world. At best that ordinary life is neutral, but mostly it is an impediment, drained of vital..."

Dr. Paul King, medical director of the adolescent program at Charter Lakeside Hospital, in Memphis, TN, says more than 80% of his teen patients are there because of rock music. Dr. King says, "the lyrics become a philosophy of life, a religion."

To allow yourself or your children to have any kind of evil or ungodly music like rock, pop, rap, techno, trance, or any kind of music that is even remotely similar to this is mortally sinful and really idiotic when presented with these facts. Billions of souls are burning now as we speak in the excruciating fire of hell since they refused to stop listening to bad and sinful music! You will have your children eating your heart out for all eternity in hell because of the violent hatred they will have against you, since you could have hindered them in their sin, but refused to do so. In short, just like with all bad or worldly media, God will abandon a person who listens to such worldly music since they chose to put themselves in the proximate occasion for sinning.

In conclusion: We advice all people to use the internet in this safe way as described above, and always have images blocked. And we want to warn people not be deceived by the Devil or their **evil attachment to images on this point.** Again, remember what St. Alphonsus says: "when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they

expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.”

Attachment to images made me delay using the internet in this safe way for way too long. If there are images you want to view, then you can always open another web-browser (with an ad-block installed!) where images are enabled, or enable them quickly on the web-browser you're currently on. (Or you can just right click on the image and press “view image” on Firefox so that the image can be seen.) Most of the time there are no **real reason or necessity to see any images anyway**. Only curiosity makes us want to see them. Of course, when images are necessary or needed, then it is lawful to surf with them on for as long as it is necessary, provided it is not a danger to one's soul and the site is not bad. But how often do we need to see images at all times? Never. Only at a particular time or occasion, such as for a work, or for curiosity when reading some article, but other than that we have no reason or necessity to have them on, and therefore, they must be off.

The best and easiest user experience in using the internet in this safe way is using Google Chrome or Firefox web-browser with an add-on or extension installed that manually blocks and unblocks all images easily with just one click of a button, which means that you will not have to enter settings all the time to do this. By using extension to block images, you can just click on the icon visible on the top-right side of the web-browser, thus manually blocking and unblocking all images.

For an ad-block for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock/gighmmpiobklfepjocnamgkkbiglidom?hl=en>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/adblock-plus/cfhdojbkjhnklbpkdaibdccddilifddb>

For an ad-block for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-plus/>

(The above adblock is the most popular for Firefox. However, this adblock allows non-intrusive ads (usually text ads only) by default but this option can be disabled in settings.)

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/adblock-edge/>

(Adblock Edge is a fork of the Adblock Plus extension for blocking advertisements on the web, without sponsored ads whitelist or showing non-intrusive ads.)

For an image blocker for Google Chrome web-browser, visit this link:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/block-image/pehaalcefcjfccdpbckoablngfkfgfj>

For an image blocker for Firefox web-browser, visit this link:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-block/>

For a flash block (it blocks videos and other flash related objects from automatically playing or showing themselves without your authorization) for Google Chrome web-browser, visit these links:

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashblock/gofhjkjmkpinhpoiabjplobcaignabnl>

<https://chrome.google.com/webstore/detail/flashcontrol/mfidmkgngfnkihnjeklbekckimkipmoe>

For a flash block (java block; image block etc.) for Firefox web-browser, visit these links:

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/flashblock/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/noscript/>

<https://addons.mozilla.org/en-US/firefox/addon/image-and-flash-blocker/>

If you don't use an add-on (which you should be doing) the best browser to use is the Google Chrome web-browser since it allows you the option to disable both images and JavaScript on all specific internet sites (Firefox doesn't allow this option with Java or Images at all unless one first download extensions); and it is best since it allows you (after you have disabled images and Java in settings) an option to enable the images or java on the site you're currently on—without having to enter settings all the time to do this. The bad thing with this option, however, is that it perpetually enables and allows all images to be shown on that domain and not just temporarily. So do not allow images to be shown in this way on all sites or bad sites but only on trustworthy sites you go to often. **It is idiocy**

to perpetually allow images on various websites just because you are curious of the pictures in *one* article. (You can also remove sites manually from “allow images” exceptions in settings afterwards if you made a mistake.)

Also, on Firefox, the images displayed by Google is not blocked by image blockers. I don't know why this is. On Chrome however all images get's blocked. (That is why we recommend users to use Google chrome instead of Firefox.) So when you search for something on this browser, you will not risk seeing something bad being displayed by Google against your will. The only option for Firefox is to block these images manually through adblock filters. If anyone want help with this, just contact us and we can give you the information and code needed.

Always surf without images on. Don't be a fool by rejecting this advice of the Popes and Saints of the Church concerning the unlawfulness of putting oneself in the proximate occasion for sinning and of looking on things that are unlawful to covet or behold and that are a danger to one's salvation. If you want to see images on some site, then allow the images only temporarily and afterwards block it again so that you do not continue surfing the internet with images on.

And yes, it is a sin to refuse to follow this advice since it's virtually impossible to escape bad and immodest images and commercials of men or women tempting you every day when surfing the internet (and the same of course applies to watching most media too, which is why we recommend people never to watch movable images and that they only listen to the audio). Only a *condemned person* not fearing God or sin at all would refuse to follow this good advice that helps him avoid falling into sexual temptations and sins everyday.

St. Alphonus, **On Avoiding the Occasions of Sin:** “We find in this day's gospel that after his resurrection Jesus Christ entered, though the doors were closed, into the house in which the apostles were assembled, and stood in the midst of them. St. Thomas says that the mystical meaning of this miracle is that the Lord does not enter into our souls unless we keep the door of the senses shut. (On John, 20, 4) If, then, we wish Jesus Christ to dwell within us, we must keep the doors of our senses closed against dangerous occasions, otherwise the devil will make us his slaves. I will show today the great danger of perdition to which they who do not avoid the occasions of sin expose themselves.

“1. We read in the Scriptures that Christ and Lazarus arose from the dead.

Christ rose to die no more: "Christ rising from the dead, dies no more." (Rom. 6. 9); but Lazarus arose and died again. The Abbot Gueric remarks that Christ arose free and unbound; "but Lazarus came forth bound feet and hands." (John 11.44) Miserable the man, adds this author, who rises from sin bound by any dangerous occasion: he will die again by losing the divine grace. He, then, who wishes to save his soul, must not only abandon sin, but also the occasions of sin: that is, he must renounce such an intimacy, such a house; he must renounce those wicked companions, and all similar occasions that incite him to sin.

"2. In consequence of original sin, we all have an inclination to do what is forbidden. Hence St. Paul complained that he experienced in himself a law opposed to reason: "But I see another law in my members, fighting against the law of my mind, and captivating me in the law of sin." (Rom. 7.23) Now, when a dangerous occasion is present, it violently excites our corrupt desires, **so that it is then very difficult to resist them: because God withholds efficacious helps from those who voluntarily expose themselves to the occasion of sin.** "He that loves danger shall perish in it." (Ecclus. 3.27) "When," says St. Thomas, in his comment on this passage, "we expose ourselves to danger, God abandons us in it." St. Bernardine of Siena teaches that the counsel of avoiding the occasions of sin is the best of all counsel, and as it were the foundation of religion.

"3. St. Peter says that "the devil goes about seeking whom he may devour." (1 Pet. 5.8) He is constantly going about our souls, endeavoring to enter and take possession of them. Hence, he seeks to place before us the occasions of sin, by which he enters the soul. "Explorat," says St. Cyprian, "an sit pars cujus aditu penetret." When the soul yields to the suggestions of the devil, and exposes itself to the occasions of sin, he easily enters and devours it. The ruin of our first parents arose from their not flying from the occasions of sin. God had prohibited them not only to eat, but even to touch the forbidden apple. In answer to the serpent tempting her, Eve said: "God has commanded us that we should not eat, and that we should not touch it." (Gen. 3.3) But "she saw, took, and ate" the forbidden fruit: she first looked at it, she then took it into her hands, and afterwards ate it. This is what ordinarily happens to all who expose themselves to the occasions of sin. **Hence, being once compelled by exorcisms to tell the sermon which displeased him most, the devil confessed that it was the sermon on avoiding the occasions of sin.** As long as we expose ourselves to the occasions of sin, the devil laughs at all our good purposes and promises made to God. **The greatest care of the enemy is to induce us not to avoid evil occasions; for these occasions, like a veil placed before the eyes, prevent us from seeing either the lights received from God, or the eternal truths, or the resolutions we have made: in a**

word, they make us forget all, and as it were force us into sin.

“4. "Know it to be a communication with death; for you are going in the midst of snares." (Ecclus. 9.20) Everyone born in this world enters into the midst of snares. Hence, the Wise Man advises those who wish to be secure to guard themselves against the snares of the world, and to withdraw from them. "He that is aware of the snares shall be secure." (Prov. 11.15) But if, instead of withdrawing from them, a Christian approaches them, how can he avoid being caught by them? Hence, after having with so much loss learned the danger of exposing himself to the danger of sin, David said that, to continue faithful to God, he kept at a distance from every occasion which could lead him to relapse. "I have restrained my feet from every evil way, that I may keep your words." (Ps. 118.101) He does not say from every sin, but from every evil way which conducts to sin. The devil is careful to find pretexts to make us believe that certain occasions to which we expose ourselves are not voluntary, but necessary. When the occasion in which we are placed is really necessary, the Lord always helps us to avoid sin; but we sometimes imagine certain necessities which are not sufficient to excuse us. "A treasure is never safe," says St. Cyprian, "as long as a robber is harbored within; nor is a lamb secure while it dwells in the same den with a wolf." (Lib. de Sing. Cler.) The saint speaks against those who do not wish to remove the occasions of sin, and still say: "I am not afraid that I shall fall." As no one can be secure of his treasure if he keeps a thief in his house, and as a lamb cannot be sure of its life if it remain in the den of a wolf, so likewise no one can be secure of the treasure of divine grace if he is resolved to continue in the occasion of sin. St. James teaches that every man has within himself a powerful enemy, that is, his own evil inclinations, which tempt him to sin. "Every man is tempted by his own concupiscence, drawn away, and allured." (James 1.14) **If, then, we do not fly from the external occasions, how can we resist temptation and avoid sin?** Let us, therefore, place before our eyes the general remedy which Jesus has prescribed for conquering temptations and saving our souls. "If your right eye scandalize you, pluck it out and cast it from you." (Matt. 5.29) If you find that your right eye is to you a cause of damnation, you must pull it out and cast it far from you; that is, when there is danger of losing your soul, you must fly from all evil occasions. St. Francis of Assisi used to say, as I have stated in another sermon, that the devil does not seek, in the beginning, to bind timorous souls with the chain of mortal sin; because they would be alarmed at the thought of committing mortal sin, and would fly from it with horror: **he endeavors to bind them by a single hair, which does not excite much fear; because by this means he will succeed more easily in strengthening their bonds, till he makes them his slaves. Hence he who wishes to be free from the danger of being the slave of**

hell must break all the hairs by which the enemy attempts to bind him; that is, he must avoid all occasions of sin, such as certain manners of speech, places, little presents, and words of affection. With regard to those who have had a habit of impurity, it will not be sufficient to avoid proximate (near) occasions; if they do not fly from remote occasions, they will very easily relapse into their former sins.

"5. Impurity, says St. Augustine, is a vice which makes war on all, and which few conquer. "The fight is common, but the victory rare." How many miserable souls have entered the contest with this vice, and have been defeated! But to induce you to expose yourselves to occasions of this sin, the devil will tell you not to be afraid of being overcome by the temptation. "I do not wish," says St. Jerome, "to fight with the hope of victory, lest I should sometimes lose the victory." I will not expose myself to the combat with the hope of conquering; because, by voluntarily engaging in the fight, I shall lose my soul and my God. **To escape defeat in this struggle, a great grace of God is necessary; and to render ourselves worthy of this grace, we must, on our part, avoid the occasions of sin.** To practice the virtue of chastity, it is necessary to recommend ourselves continually to God: we have not strength to preserve it; that strength must be the gift of God. "And as I knew," says the Wise Man, "that I could not otherwise be continent, except God gave it, ... I went to the Lord, and besought him." (Wis. 8.21) But if we expose ourselves to the occasions of sin, we ourselves shall provide our rebellious flesh with arms to make war against the soul. "Neither," says the Apostle, "yield your members as instruments of sin unto iniquity." (Rom. 6.13) In explaining this passage, St. Cyril of Alexandria says: "You stimulate the flesh; you arm it, and make it powerful against the spirit." St. Philip Neri used to say that in the war against the vice of impurity, the victory is gained by cowards -- that is, by those who fly from the occasions of this sin. But the man who exposes himself to it, arms his flesh, and renders it so powerful, that it will be morally impossible for him to resist its attacks.

"6. "Cry out," says the Lord to Isaiah, "all flesh is grass." (Isa. 40.6) Now, says St. John Chrysostom, **if all flesh is grass, it is as foolish for a man who exposes himself to the occasion of sin to hope to preserve the virtue of purity, as to expect that hay, into which a torch has been thrown, will not catch fire.** "Put a torch into hay, and then dare to deny that the hay will burn." No, says St. Cyprian; it is impossible to stand in the midst of flames, and not to burn. "Impossibile est flammis circumdari et non ardere." (De Sing. Cler.) "Can a man," says the Holy Spirit, "hide fire in his bosom, and his garments not burn? or can he walk upon hot coals, and his feet not be burnt?" (Prov. 6.27, 28) Not to be burnt in such circumstances would be a miracle. St. Bernard teaches that **to preserve chastity, and, at the same time, to expose oneself to the**

proximate occasion of sin, "is a greater miracle than to raise a dead man to life."

“7. In explaining the fifth Psalm, **St. Augustine says that "he who is unwilling to fly from danger, wishes to perish in it."** Hence, in another place, he exhorts those who wish to conquer, and not to perish, to avoid dangerous occasions. "In the occasion of falling into sin, take flight, if you desire to gain the victory." (Serm. 250 de temp.) Some foolishly trust in their own strength, and do not see that their strength is like that of flax placed in the fire. "And your strength shall be as the ashes of tow." (Isa. 1.31) Others, trusting in the change which has taken place in their life, in their confessions, and in the promises they have made to God, say: Through the grace of the Lord, I have now no bad motive in seeking the company of such a person; her presence is not even an occasion of temptations: Listen, all you who speak in this manner. In Mauritania there are bears that go in quest of the apes, to feed upon them: as soon as a bear appears, the apes run up the trees, and thus save themselves. But what does the bear do? He stretches himself on the ground as if dead, and waits till the apes descend from the trees. The moment he sees that they have descended, he springs up, seizes on them, and devours them. **It is thus the devil acts: he makes the temptation appear to be dead; but when a soul descends, and exposes itself to the occasion of sin, he stirs up temptation, and devours it. Oh! how many miserable souls, devoted to spiritual things, to mental prayer, to frequent communion, and to a life of holiness have, by exposing themselves to the occasion of sin, become the slaves of the devil!** We find in ecclesiastical history that a holy woman, who employed herself in the pious office of burying the martyrs, once found among them one who was not as yet dead. She brought him into her own house, and procured a physician and medicine for him, till he recovered. But, what happened? These two saints (as they might be called -- one of them on the point of being a martyr, the other devoting her time to works of mercy with so much risk of being persecuted by the tyrants) first fell into sin and lost the grace of God, and, becoming weaker by sin, afterwards denied the faith. St. Macarius relates a similar fact regarding an old man who suffered to be half-burned in defense of the faith; but, being brought back into prison he, unfortunately for himself, formed an intimacy with a devout woman who served the martyrs, and fell into sin.

“8. The Holy Spirit tells us that we must fly from sin as from a serpent. "Flee from sin as from the face of a serpent." (Ecclus. 21.2) Hence, as we not only avoid the bite of a serpent, but are careful neither to touch nor approach it, **so we must fly not only from sin, but also from the occasion of sin -- that is, from the house, the conversation, the person that would lead us to sin.** St. Isidore

says that he who wishes to remain near a serpent, will not remain long unhurt. "Juxta serpentem positus non erit sin illaesus." (Solit., Bk. 2) Hence, if any person is likely to prove an occasion of your ruin, the admonition of the Wise Man is, "Remove your way far from her, and come not near the doors of her house." (Prov. 5.8) He not only tells you not to enter the house which has been to you a road to hell ("Her house is the way to hell." Prov. 7.27); but he also cautions you not to approach it, and even to keep at a distance from it. "Remove your way far from her." But, you will say, if I abandon that house, my temporal affairs shall suffer. It is better that you should suffer a temporal loss, than that you should lose your soul and your God. **You must be persuaded that, in whatever regards chastity, there cannot be too great caution. If we wish to save our souls from sin and hell, we must always fear and tremble. "With fear and trembling work out your salvation." (Phil. 2.12) He who is not fearful, but exposes himself to occasions of sin, shall scarcely be saved.** Hence, in our prayers we ought to say every day, and several times in the day, that petition of the Our Father, "and lead us not into temptation." Lord, do not permit me to be attacked by those temptations which would deprive me of your grace. We cannot merit the grace of perseverance; but, according to St. Augustine, God grants it to every one that asks it, because he has promised to hear all who pray to him. Hence, the holy doctor says that the Lord, "by his promises has made himself a debtor" (cf. Romans 4:25)." (*Hell's Widest Gate: Impurity*, by St. Alphonsus Liguori, Sermons (nn. 2-4) taken from *Ascetical Works, Volume XVI: Sermons for all Sundays in the Year* (1882) pp. 152-173)

We also advice you to never watch news on television or the like since it is so filled with sins that it's almost impossible to watch without seeing things that will injure your virtue like immodesty, make-up, sensuality, blasphemy, gloating, useless and unnecessary stories, lust, adultery, fornication... continuing in infinity. However, to watch news daily is hardly necessary and St. Alphonsus clearly rebukes people for this in his most excellent work, *The True Spouse of Christ*.

We ourselves do not watch any videos anymore except exclusively when for the sake of making videos. Now we only listen to audio, having all the movable images blocked. On YouTube, when we still watched YouTube (we now have it blocked), we did not watch the videos but only listened to them by downloading them as audio (or video) and listened to them only in audio, or at least, by avoiding watching at the screen if we were watching it on youtube, or on other video sites. Anyone who cares about virtue and about their eternal salvation and for those who fear not to offend God by viewing or seeing bad scenes or images, will of course do the same thing, since it's almost impossible to watch anything

today that does not contain immodesty or that will harm one's virtue. Even purely Christian films, whether on tv or youtube, have many bad and unacceptable scenes, statues or images in them. What then could be said about more secular media, documentaries, or series?

That so much naked religious images have been made, spread and depicted even in churches! during the last 700 years or so is undoubtedly a sign of the gradual falling away from God and the corruption of morals within and without the Church by the people, and indicates why God ultimately abandoned the Church to what it is has become today.

Also consider that it is very easy to sin in one's thought. In fact, **one consent to an evil thought is enough to damn a person to burn in Hell for all eternity!** and all the bad scenes one sees in all the films, television, movies, series etc. tempts one to commit exactly this sin against God.

St. Alphonsus: "**Listen to this example:** A boy used often to go to confession; and every one took him to be a saint. One night he had a hemorrhage, and he was found dead. His parents went at once to his confessor, and crying begged him to recommend him to God; and he said to them: "Rejoice; your son, I know, was a little angel; God wished to take him from this world, and he must now be in heaven; should he, however, be still in purgatory, I will go to say Mass for him." He put on his vestments to go to the altar; but before leaving the sacristy, he saw himself in the presence of a frightful spectre, whom he asked in the name of God who he was. The phantom answered that he was the soul of him that had just died. Oh! is it you? exclaimed the priest; if you are in need of prayers, I am just going to say Mass for you. Alas! Mass! I am damned, I am in hell! And why? "Hear," said the soul: "**I had never yet committed a mortal sin; but last night a bad thought came to my mind; I gave consent to it, and God made me die at once, and condemned me to hell as I have deserved to be. Do not say Mass for me; it would only increase my sufferings.**" Having spoken thus, the phantom disappeared." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 167)

"O eternity, eternity! The saints tremble at the mere thought of eternity; and ye sinners, who are in disgrace with God, you do not fear? You do not tremble? It is of faith that he who dies in the state of sin goes to burn in the fire of hell for all eternity!" (Ibid, p. 108)

Scripture teaches that few are saved (Mt. 7:13) and that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the "prince" (John 12:31) and "god" (2 Cor.

4:3) of this world. “We know that we are of God, and the whole world is seated in wickedness.” (1 John 5:19)

Why are most people damned? Most people are damned because they don’t care enough about God nor fear Him enough **to avoid all sin and the occasions of falling into obvious sin**, nor do they love Him more than they love their own perverse will or self-love—*which is the direct reason for their indifferent lifestyle*; neither do they care enough about God so as to avoid even what they obviously know will lead them into possible sin. The great St. Ambrose said concerning this: “**True repentance [and thus love of God] is to cease to sin [all sin, however small].**”

That of course means that one must do all in one’s power to avoid not only mortal sin, but also venial sin. It also means to in fact never even have a will to commit even the slightest sin that one knows to be a sin culpably or with full consent against the all good God — **and now we may deduce already why most people in fact are damned.**

Hence that most people are damned and always have been. So the only reason it would be hard for someone to be forgiven his sins and be saved is if he don’t love God enough, fear God enough, nor trust God enough with his whole heart—trust and love, such as believing in Him and that He will forgive you if you do what you must—and that He hears all your prayers and grants all your prayers that are good for you, such as all prayers for the grace of attaining forgiveness and salvation. Therefore, it is only hard to be saved for the bad — and not for the good souls.

Also see: [About the sacrament of penance and contrition and about receiving forgiveness without an absolution](#)

Generally, one of course cannot know whether a film, documentary or show that one watches or desires to watch will have any bad images or scenes in them—*before having already watched it*. (There are some sites that offers warnings of immodesty, bad language, nudity etc., but their warnings probably are not enough, nor will they, in all likelihood, include a warning against the so-called modern day women’s fashion in which women show of their womanly figure by pants or revealing and tight clothing since this is how every one dress today (which in itself would be bad enough to forbid watching these shows entirely), and of course, the modern day “Catholic” or “Christian” standard of modesty is not enough and is even evil in many cases.) Therefore, it is playing with fire to watch movable images and risk one’s soul; and as we have seen, God will ultimately abandon a person that willfully put himself in danger of falling. Again, remember what St.

Alphonsus said: “WHEN MEN AVOID THE OCCASIONS OF SIN, GOD PRESERVES THEM; BUT WHEN THEY EXPOSE THEMSELVES TO DANGER, THEY ARE JUSTLY ABANDONED BY THE LORD, AND EASILY FALL INTO SOME GRIEVOUS TRANSGRESSIONS.”

We recommend that no one watch videos or even audios at all (unless perhaps strictly religious things), but if you want to watch more secular things (such as news clips, documentaries or whatever else, even religious films) then listen to audio only. This means that you should turn the television around or put something over the screen. If on the internet, it means that you should avoid watching the video that is playing; or download vlc player and disable video in preferences, and download the videos instead of watching them on the internet, and listen to them only as audio through vlc player or some other video player. You can also download videos and convert them to mp3 or download an extension or program that does it automatically for you. This is a good youtube video downloader that we recommend:

<http://www.imtoo.com/download-youtube-video.html>

You can set settings 360P and mp4 for easiest configuration that takes not too much space and yet is good quality, and just download the video you want to hear instead of watching it on youtube. If you enter youtube videos, you should disable auto play so that videos do not play automatically for the same reason (the flashblock addons linked to above does the trick). You can also disable youtube comments in channel settings. Many of them are pure evil, filthy and spiritually distracting anyway. But the comments vary in badness depending on the video you are watching or entering. But just so you know, it is possible to disable seeing them.

Images must also be blocked when surfing on youtube! The number of bad, immodest and mortally sinful inducing images I myself have seen on youtube, and especially in the related videos while watching a video, or after it ended, is almost innumerable! (and no, I don't watch sensual material and anyone who has spent any time on youtube will know from experience that related thumbnails can be pure evil and filthy regardless of what videos you are watching, be it a news clip or a religious video, and the latter example is especially true if it concerns a moral subject). Having images blocked goes for all websites that have any bad images in them, even wikipedia, unless the article is deemed safe. (For the same reason, it is evil and a sin to link to articles that one knows contains any bad images. Yet many people, even traditional so-called Catholics, frequently, and without any scruple, link to such articles all the time just as if they thought they will

not receive a judgment for every person that has become affected or aroused sensually by what they posted, linked to or were personally responsible for.) Also, on Firefox, **never watch a youtube video to the end**, or, if you do, scroll down before the film ends, **since the related video images on Firefox—that are shown in the video screen—sadly doesn’t get blocked by having images disabled**. I have seen not a few evil images because of that, sadly. Now I know better, and that one must avoid seeing this and falling into this devilish trap (but happily, we don’t even watch videos anymore and we encourage all to follow this same advice).

St. Alphonsus, **On avoiding the occasions of sin**: “Some also believe that it is only a venial sin to expose themselves to the proximate occasion of sin. **The catechist must explain that those who do not abstain from voluntary proximate occasions of grievous sin are guilty of a mortal sin**, even though they have the intention of not committing the bad act, to the danger of which they expose themselves. ... It is necessary to inculcate frequently the necessity of avoiding dangerous occasions; for, if proximate occasions, especially of carnal sins, are not avoided, all other means will be useless for our salvation.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 351-355)

Considering the quotes of St. Alphonsus on avoiding occasions of sin and about how God demands more of certain souls that He has given more graces: it is highly important for one’s salvation to not watch media or expose oneself to dangerous occasions (such as by surfing the internet with images on).

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #61, March 4, 1679: “**He can sometimes be absolved**, who remains in a proximate occasion of sinning, which he can and does not wish to omit, but rather directly and professedly seeks or enters into.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #62, March 4, 1679: “The proximate occasion for sinning is not to be shunned when some useful and honorable cause for not shunning it occurs.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* #63, March 4, 1679: “It is permitted to seek directly the proximate occasion for sinning for a spiritual or temporal good of our own or of a neighbor.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.**

St. Alphonsus Maria de Liguori describes in his masterpiece book *“The True Spouse of Jesus Christ”* how *Modesty of the Eyes* is absolutely crucial for all people to have in order to save their souls:

St. Alphonsus: **“On the mortification of the eyes, and on modesty in general.** Almost all our rebellious passions spring from unguarded looks; for, generally speaking, it is by the sight that all inordinate affections and desires are excited. Hence, holy Job "made a covenant with his eyes, that he would not so much as think upon a virgin." (Job xxxi. 1) Why did he say that he would not so much as think upon a virgin? Should he not have said that he made a covenant with his eyes not to look at a virgin? **No; he very properly said that he would not think upon a virgin; because thoughts are so connected with looks, that the former cannot be separated from the latter, and therefore, to escape the molestation of evil imaginations, he resolved never to fix his eyes on a woman.**

“St. Augustine says: "The thought follows the look; delight comes after the thought; and consent after delight." From the look proceeds the thought; from the thought the desire; for, as St. Francis de Sales says, what is not seen is not desired, and to the desire succeeds the consent.

“If Eve had not looked at the forbidden apple, she should not have fallen; but because "she saw that it was good to eat, and fair to the eyes, and beautiful to behold, she took of the fruit thereof, and did eat." (Gen. iii. 6) The devil first tempts us to look, then to desire, and afterwards to consent.

“St. Jerome says that Satan requires "only a beginning on our part." If we begin, he will complete our destruction. **A deliberate glance at a person of a different sex often enkindles an infernal spark, which consumes the soul.** "Through the eyes," says St. Bernard, "the deadly arrows of love enters." The first dart that wounds and frequently robs chaste souls of life finds admission through the eyes. By them David, the beloved of God, fell. By them was Solomon, once the inspired of the Holy Ghost, drawn into the greatest abominations. Oh! how many are lost by indulging their sight!

“The eyes must be carefully guarded by all who expect not to be obliged to join in the lamentation of Jeremiah: "My eye hath wasted my soul." (Jer. iii. 51) By the introduction of sinful affections my eyes have destroyed my soul. Hence St. Gregory says, that **"the eyes, because they draw us to sin, must be depressed." If not restrained, they will become instruments of hell, to force the soul to sin almost against its will. "He that looks at a dangerous object,"**

continues the saint, "begins to will what he wills not." It was this the inspired writer intended to express when he said of Holofernes, that "the beauty of Judith made his soul captive." (Jud. xvi 11)

"Seneca says that "blindness is a part of innocence;" and Tertullian relates that a certain pagan philosopher, to free himself from impurity, plucked out his eyes. Such an act would be unlawful in us: but he that desires to preserve chastity must avoid the sight of objects that are apt to excite unchaste thoughts. "Gaze not about," says the Holy Ghost, "upon another's beauty; . . . hereby lust is enkindled as a fire." (Ecc. ix. 8, 9) Gaze not upon another's beauty; for from looks arise evil imaginations, by which an impure fire is lighted up. Hence St. Francis de Sales used to say, that "they who wish to exclude an enemy from the city must keep the gates locked."

"Hence, to avoid the sight of dangerous objects, the saints were accustomed to keep their eyes almost continually fixed on the earth, and to abstain even from looking at innocent objects. After being a novice for a year, St. Bernard could not tell whether his cell was vaulted. In consequence of never raising his eyes from the ground, he never knew that there were but three windows to the church of the monastery, in which he spent his novitiate. He once, without perceiving a lake, walked along its banks for nearly an entire day; and hearing his companions speak about it, he asked when they had seen it. St. Peter of Alcantara kept his eyes constantly cast down, so that he did not know the brothers with whom he conversed. It was by the voice, and not by the countenance, that he was able to recognize them.

"The saints were particularly cautious not to look at persons of a different sex. St. Hugh, bishop, when compelled to speak with women, never looked at them in the face. St. Clare would never fix her eyes on the face of a man. She was greatly afflicted because, when raising her eyes at the elevation to see the consecrated host, she once involuntarily saw the countenance of the priest. St. Aloysius never looked at his own mother in the face. It is related of St. Arsenius, that a noble lady went to visit him in the desert, to beg of him to recommend her to God. When the saint perceived that his visitor was a woman, he turned away from her. She then said to him: "Arsenius, since you will neither see nor hear me, at least remember me in your prayers." "No," replied the saint, "but I will beg of God to make me forget you, and never more to think of you."

"From these examples may be seen the folly and temerity of some religious who, though they have not the sanctity of a St. Clare, still gaze around from the terrace, in the parlour, and in the church, upon every

object that presents itself, even on persons of a different sex. And notwithstanding their unguarded looks, they expect to be free from temptations and from the danger of sin. For having once looked deliberately at a woman who was gathering ears of corn, the Abbot Pastor was tormented for forty years by temptations against chastity. St. Gregory states that the temptation, to conquer which St. Benedict rolled himself in thorns, arose from one incautious glance at a woman. St. Jerome, though living in a cave at Bethlehem, in continual prayer and macerations of the flesh, was terribly molested by the remembrance of ladies whom he had long before seen in Rome. Why should not similar molestations be the lot of the religious who willfully and without reserve fixes her eyes on persons of a different sex? "It is not," says St. Francis de Sales, "the seeing of objects so much as the fixing of our eyes upon them that proves most pernicious."

"If," says St. Augustine, "our eyes should by chance fall upon others, let us take care never to fix them upon any one." Father Manareo, when taking leave of St. Ignatius for a distant place, looked steadfastly in his face: for this look he was corrected by the saint. **From the conduct of St. Ignatius on this occasion, we learn that it was not becoming in religious to fix their eyes on the countenance of a person even of the same sex, particularly if the person is young. But I do not see how looks at young persons of a different sex can be excused from the guilt of a venial fault, or even from mortal sin, when there is proximate danger of criminal consent. "It is not lawful," says St. Gregory, "to behold what it is not lawful to covet." The evil thought that proceeds from looks, though it should be rejected, never fails to leave a stain upon the soul. Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that when men avoid the occasions of sin, God preserves them; but when they expose themselves to danger, they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.**

"The indulgence of the eyes, if not productive of any other evil, at least destroys recollection during the time of prayer. For, the images and impressions caused by the objects seen before, or by the wandering of the eyes, during prayer, will occasion a thousand distractions, and banish all recollection from the soul. It is certain that without recollection a religious can pay but little attention to the practice of humility, patience, mortification, or of the other virtues. Hence it is her duty to abstain from all looks of curiosity, which distract her mind from holy thoughts. Let her eyes be directed only to objects which raise the soul to God.

“St. Bernard used to say, that to fix the eyes upon the earth contributes to keep the heart in heaven. "Where," says St. Gregory, "Christ is, there modesty is found." Wherever Jesus Christ dwells by love, there modesty is practiced. However, I do not mean to say that the eyes should never be raised or never fixed on any object. No; but they ought to be directed only to what inspires devotion, to sacred images, and to the beauty of creation, which elevate the soul to the contemplation of the divinity. Except in looking at such objects, a religious should in general keep the eyes cast down, and particularly in places where they may fall upon dangerous objects. In conversing with men, she should never roll the eyes about to look at them, and much less to look at them a second time.

“To practice modesty of the eyes is the duty of a religious, not only because it is necessary for her own improvement in virtue, but also because it is necessary for the edification of others. God only knows the human heart: man sees only the exterior actions, and by them he is edified or scandalized. "A man," says the Holy Ghost, "is known by his look." (Ecc. xix. 26) By the countenance the interior is known. Hence, like St. John the Baptist, a religious should be "a burning and shining light." (John, v. 35) She ought to be a torch burning with charity, and shining resplendent by her modesty, to all who behold her. To religious the following words of the Apostle are particularly applicable: "We are made a spectacle to the world, and to angels, and to men." (1 Cor. iv. 9) And again: "Let your modesty be known to all men: the Lord is nigh." (Phil. iv. 5)

“Religious are attentively observed by the angels and by men; and therefore their modesty should be made manifest before all; **if they do not practice modesty, terrible shall be the account which they must render to God on the day of judgment. Oh! what devotion does a modest religious inspire, what edification does she give, by keeping her eyes always cast down!** St. Francis of Assisi once said to his companion, that he was going out to preach. After walking through the town, with his eyes fixed on the ground, he returned to the convent. His companion asked him when he would preach the sermon. We have, replied the saint, by the modesty of our looks, given an excellent instruction to all who saw us. It is related of St. Aloysius, that when he walked through Rome the students would stand in the streets to observe and admire his great modesty.

“St. Ambrose says, that to men of the world the modesty of the saints is a powerful exhortation to amendment of life. "The look of a just man is an admonition to many." The saint adds: "How delightful it is to do good to others by your appearance!" It is related of St. Bernardine of Sienna, that even when a secular, his presence was sufficient to restrain the licentiousness of his young companions, who, as soon as they saw him, were accustomed to give to one another notice that he was

coming. On his arrival they became silent or changed the subject of their conversation. It is also related of St. Gregory of Nyssa, and of St. Ephrem, that their very appearance inspired piety, and that the sanctity and modesty of their exterior edified and improved all that beheld them. When Innocent II visited St. Bernard at Clairvaux, such was the exterior modesty of the saint and of his monks, that the Pope and his cardinals were moved to tears of devotion. Surius relates a very extraordinary fact of St. Lucian, a monk and martyr. By his modesty he induced so many pagans to embrace the faith, that the Emperor Maximian, fearing that he should be converted to Christianity by the appearance of the saint, would not allow the holy man to be brought within his view, but spoke to him from behind a screen.

“That our Redeemer was the first who taught, by his example, modesty of the eyes, may, as a learned author remarks, be inferred from the holy evangelists, who say that on some occasion he raised his eyes. "And he, lifting up his eyes on his disciples." (Luke, vi. 20) "When Jesus therefore had lifted up his eyes." (John, vi. 5.) From these passages we may conclude that the Redeemer ordinarily kept his eyes cast down. Hence the Apostle, praising the modesty of the Saviour, says: "I beseech you, by the mildness and modesty of Christ." (2 Cor. x. 1)

“I shall conclude this subject with what St. Basil said to his monks: "If, my children, we desire to raise the soul towards heaven, let us direct the eyes towards the earth." From the moment we awake in the morning, let us pray continually in the words of holy David: "Turn away my eyes, that they may not behold vanity" (Ps. cxviii. 37).” (St. Alphonsus Liguori, *The True Spouse of Jesus Christ*, Modesty of the Eyes, pp. 252-261)

St. Francis of Assisi used to exhort his brethren frequently to guard and mortify their senses with the utmost care. He especially insisted on the custody of the eyes, and he used this parable of a King’s two messengers to demonstrate how the purity of the eyes reveals the chastity of the soul:

“A certain pious King sent two messengers successively to the Queen with a communication from himself. The first messenger returned and brought an answer from the Queen, which he delivered exactly. But of the Queen herself he said nothing because he had always kept his eyes modestly cast down and had not raised them to look at her.

The second messenger also returned. But after delivering in a few words the answer of the Queen, he began to speak warmly of her beauty. “Truly, my lord,” he said, “the Queen is the most fair and lovely woman I have ever seen, and thou art indeed happy and blessed to

have her for thy spouse.”

At this the King was angry and said: “Wicked servant, how did you dare to cast your eyes upon my royal spouse? I believe that you may covet what you have so curiously gazed upon.”

Then he commanded the other messenger to be recalled, and said to him: “What do you think of the Queen?”

He replied, “She listened very willingly and humbly to the message of the King and replied most prudently.”

But the Monarch again asked him, “But what do you think of her countenance? Did she not seem to you very fair and beautiful, more so than any other woman?”

The servant replied, “My lord, I know nothing of the Queen’s beauty. Whether she be fair or not, it is for thee alone to know and judge. My duty was only to convey thy message to her.”

The King rejoined, “You have answered well and wisely. You who have such chaste and modest eyes shall be my chamberlain. From the purity of your eyes I see the chastity of your soul. You are worthy to have the care of the royal apartments confided to you.”

Then, turning to the other messenger, he said: “But you, who have such unmortified eyes, depart from the palace. You shall not remain in my house, for I have no confidence in your virtue.” (*The Works of the Seraphic Father St. Francis of Assisi*, London: R. Washbourne, 1882, pp. 254-255)

Concerning modesty of the eyes and related virtues, St. Hippolytus of Rome (c. 170-236 A.D.), *From the Commentary of St. Hippolytus on Proverbs*, writes:

“[Proverbs 4:25 “Let thy eyes look straight on, and let thy eyelids go before thy steps.”] He “looks right on” who has thoughts free of passion; and he has true judgments, who is not in a state of excitement about external appearances.

....

“[Proverbs 6:27 “Can a man hide fire in his bosom, and his garments not burn?”] That thou mayest not say, What harm is there in the eyes,

when there is no necessity that he should be perverted who looks? he shows thee that desire is a fire, and the flesh is like a garment. The latter is an easy prey, and the former is a tyrant. And when anything harmful is not only taken within, but also held fast, it will not go forth again until it has made an exit for itself. For he who looks upon a woman, even though he escape the temptation, does not come away pure of all lust. And why should one have trouble, if he can be chaste and free of trouble? ... And, figuratively speaking, he keeps a fire in his breast who permits an impure thought to dwell in his heart. And he walks upon coals who, by sinning in act, destroys his own soul.

“[Proverbs 7:21-25 “[21] She entangled him with many words, and drew him away with the flattery of her lips. [22] Immediately he followeth her as an ox led to be a victim, and as a lamb playing the wanton, and not knowing that he is drawn like a fool to bonds, [23] Till the arrow pierce his liver: as if a bird should make haste to the snare, and knoweth not that his life is in danger. [24] Now therefore, my son, hear me, and attend to the words of my mouth. [25] Let not thy mind be drawn away in her ways: neither be thou deceived with her paths.”] The “cemphus” [the fool] is a kind of wild sea-bird, which has so immoderate an impulse to sexual enjoyment, that its eyes seem to fill with blood in coition; and it often blindly falls into snares, or into the hands of men [Footnote: “The cemphus is said to be a sea-bird “driven about by every wind,” so that it is equal to a fool.” [Proverbs 7:22]]. To this, therefore, he [Solomon] compares the man who gives himself up to the harlot on account of his immoderate lust; or else on account of the insensate folly of the creature, for he, too, pursues his object like one senseless. And they say that this bird is so much pleased with foam, that if one should hold foam in his hand as he sails, it will sit upon his hand. And it also brings forth with pain.

“[Proverbs 7:26 “For she hath cast down many wounded, and the strongest have been slain by her.”] You have seen her mischief. Wait not to admit the rising of lust; for her death is everlasting. And for the rest, by her words, her arguments in sooth, she wounds, and by her sins she kills those who yield to her. For many are the forms of wickedness that lead the foolish down to hell. And the chambers of death mean either its depths or its treasure. How, then, is escape possible?” (The Extant Works and Fragments of Hippolytus, "On Proverbs," by St. Hippolytus of Rome, 170-236 A.D., vol. 5, Ante-Nicene Fathers)

Question: Is masturbation a sin?

Answer: There are four reasons why everyone automatically knows by instinct

and by nature that masturbation is a mortal sin against both nature and God. The first reason is that all people know in their conscience that masturbation is **a kind of rape of another person.** The second reason is that it is **a kind of drug abuse,** since the **sexual pleasure is an intoxicating pleasure** that affects the person in a way similar to a strong drug. People who masturbate “look on a woman to lust after her” in order to become sensually aroused and thus, they commit “adultery with her” in their hearts (Matthew 5:28) and a kind of drug abuse that makes them guilty of a mortal sin against nature and God that will cause them to be damned forever in Hell by having their “whole body be cast into hell” and eternal torments, according to Our Lord Jesus Christ’s words in The Holy Bible (cf. Matthew 5:29). The third reason is that all people know that the **sexual pleasure is a shameful pleasure,** which is why all people who masturbate hide in shame when they are committing this vile and shameful deed. And the fourth reason is that **masturbation is non-procreative and unnatural,** and the Church’s teaching is clear that **“the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children”** (Pope Pius XI) and that is why the procreation of children is the only primary end or purpose that God allows the sexual act to be used for, which makes all other sexual acts (like masturbation) unnatural and mortally sinful.

Thus, these four reasons absolutely prove why masturbation is always inherently evil and mortally sinful since this vile act is totally unreasonable, unnatural and selfish; **and that is why everyone without exception who commit this act can never be excused from sin through claiming ignorance of the fact that masturbation is a sin, and why they will be damned to burn forever in Hell** since they all know by instinct and by nature that it is a sin just like they know that getting drunk or intoxicated is a sin against the Natural Law, God and reason.

First, masturbation is rape. Women are not toys, playthings, or “bunnies” from which to derive sexual stimulation. When women are used in sexual fantasies, they are sexually abused, even if they are untouched. Many men rape many women each day and commit adultery and fornication without laying a hand on them. Women also rape men and commit adultery and fornication in this way. These rapes, fornications and adulteries are not marked by physical violence but by psychological warfare. Because a person is often unaware of being used and abused, and because the abuser often does not fathom the real extent of the severity of his crime, this makes these mental and visual rapes/abuses seem less devastating. Nevertheless, grave sin with all its degradation and death is being committed.

Second, masturbation is a kind of drug abuse. The vehemence of the sexual

pleasure is extremely strong and similar to a strong drug. All people of course knows that getting intoxicated or drunk for pleasure only is against the Natural Law. When a person uses a drug to get intoxicated, he or she knows that they commit a sin. Similarly, when a person is abusing sexual pleasure, and since his intention for the sexual act is purely selfish, he knows that he is committing a kind of drug abuse. In fact, the pleasure that is derived from the sexual pleasure is many times stronger than many drugs, and as such, are of course more sinful to abuse than these drugs. For “**the sin of lust consists in seeking venereal pleasure not in accordance with right reason...**” and “**lust there signifies any kind of excess.**” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, II:II, Q. 154, Art. 1)

This can be proven by an example. Consider how a man that is sick and who suffers much pain is allowed by divine permission and justice to take morphine or other strong painkillers since he is in need of them. His reason when taking these drugs is not self-gratification but the alleviation of the pain that he experiences. This example could be likened with normal, natural, lawful and procreative marital relations between two married spouses, which is permitted and non-sinful as long as the spouses have “intercourse so that it [the seed] might germinate at the right place and in the right way and bear fruit [that is, bear children] for a just and rational cause.” (Jesus Christ speaking to St. Bridget, in *St. Bridget’s Revelations*, Book 5, Interrogation 5)

However, whenever the sick person mentioned above would become well and yet continued to use morphine or other painkillers without any need to do so – and for the mere sake of getting high and for pleasure – **he would have committed the sin of drug abuse**. His just reason for using the painkiller became unjust the very moment he became well and did not need to use it anymore.

The sexual pleasure is always an evil pleasure to experience in itself since it is a **shameful and intoxicating pleasure** that is very similar to the evil pleasure people experience when they abuse alcohol or drugs, and this pleasure is evil to experience also for married couples, even though married spouses do not sin during their lawful and normal procreative marital acts. St. Augustine in his book *On Marriage and Concupiscence* explains this evil thus: “Wherefore the devil holds infants guilty [through original sin] who are born, not of the good by which marriage is good, but of the **evil of concupiscence [lust]**, which, indeed, marriage uses aright, but at which even marriage has occasion to feel shame.” (Book 1, Chapter 27.--Through Lust Original Sin is Transmitted; Concupiscence of the Flesh, the Daughter and Mother of [Original] Sin)

Third, masturbation is shameful. Consider the fact that a person would be very ashamed if their parent, child or friend walked in on them when they were committing this shameful, selfish and evil act of masturbation. **It is thus clear that their conscience tells them that it is an inherently shameful and evil act.** Everyone (but complete perverts who have willfully destroyed their conscience over a period of time) knows that masturbation is a selfish, shameful, intoxicating and evil pleasure and that is why they are ashamed of it and why they hide themselves when committing this shameful deed.

For instance, consider how utterly stupid and unreasonable it is for a person to be ashamed of committing acts of sensuality and masturbation in front of other people while at the same time he refuses to feel this very same shame when masturbating in the presence of God and Mary and all the trillions of angels in Heaven... all the while hoping to not get noticed by anyone! The whole spiritual world sees his disgusting behavior – yet he doesn't care. This person knows in his conscience that he justly deserves to be punished by God who sees him commit this evil and shameful act, and he also knows that he is committing an inherently evil, shameful and selfish act since he would be ashamed to commit it before other people. Yet his perverse lust quenches his perverse conscience in this case in order to satisfy his unnatural lusts.

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: **"What a young boy [or anyone who have sinned through sensual touches or masturbation] should tell in confession:** "I sometimes stroked myself or others, urged by disorderly pleasure; I fondled myself, in my bed and elsewhere, something I would not have dared to do if people had been there." Sometimes the priest cannot absolve such fondling. If they are not confessed and the details given, whatever the shame, one cannot be absolved, and the confession is worthless: one is destined to be damned for ever in Hell. The action and the way it has been done must be told."

Some people may object that there are many other events that are shameful and that are not yet inherently sinful such as soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people against one's own will. This objection, however, fails to notice the obvious difference between people committing acts of lust and events which are shameful but that are not desired or longed for by a person in a sensual way. Acts of lust are acts performed for the sake of a pleasure and are therefore performed with the will and purpose of satisfying a sensual desire while the events or acts of soiling one's pants or being forced to show oneself naked to other people is not a desire or lust that is sought after. Thus, these people do not desire that these events should happen. If those people who endured the

events of soiling their clothes or naked exhibition against their own will would sensually desire or lust for that these shameful events would happen in the same way that a man or a woman lust for and desire that sexual acts or acts of lust happen, they would indeed be declared the most disgusting perverts. Who but a complete and satanic pervert would sensually desire or lust after soiling their pants or being exhibited naked?

Someone might say that it is the sexual member that is shameful or evil to expose to others, and not concupiscence or the sexual lust. But this argument is false and easily refuted since no one who is not a complete pervert would have sex or masturbate in front of other people even though their whole body was covered by sheets or blankets. This proves to us that it is the sexual pleasure that is shameful and evil, and not only the exhibition of the sexual organ. For “man is ashamed not only of this sexual union but also of all the signs thereof,” (St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, II:II, Q. 151, Art. 4) and this proves to us that not only the sensual desire is a shameful desire, but also the very sexual act and “also of all the signs thereof.”

Who would like to have their children or parents be a part of a porn movie? No one but a complete and satanic pervert. Who would want their child to be lusted at by other people? Only a son of Satan. This shows us that people know instinctively and by nature that the sexual pleasure is a shameful, evil and inherently disordered pleasure, since it plucks the innocence of people.

All people thus know in their hearts that masturbation is inherently evil and shameful. But since they have allowed their lust to reach such a level in their hearts that they do not want to resist it, they try to forget the obvious fact that this act is against their conscience and nature. They can only try to forget it, however, for they all know that it is an evil act since they are ashamed to do it in front of other people. Thus, their conscience convicts them and testifies against them on this point.

Matthew 5:27-30, *Our Lord Jesus Christ spoke, saying*: “You have heard that it was said to them of old: Thou shalt not commit adultery. **But I say to you, that whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.** And if thy right eye scandalize thee, pluck it out and cast it from thee. For it is expedient for thee that one of thy members should perish, rather than that thy whole body be cast into hell. And if thy right hand scandalize thee, cut it off, and cast it from thee: for it is expedient for thee that one of thy members should perish, rather than that thy whole body be cast into hell.”

Mark 9:42-47 “And if thy hand scandalize thee, cut it off: it is better for thee to enter into life, maimed, than having two hands to go into hell, into unquenchable fire: Where their worm dieth not, and the fire is not extinguished. And if thy foot scandalize thee, cut it off. It is better for thee to enter lame into life everlasting, than having two feet, to be cast into the hell of unquenchable fire: Where their worm dieth not, and the fire is not extinguished. And if thy eye scandalize thee, pluck it out. It is better for thee with one eye to enter into the kingdom of God, than having two eyes to be cast into the hell of fire: Where their worm dieth not, and the fire is not extinguished.”

People who masturbate “look on a woman to lust after her” in order to become sensually aroused, and thus, they commit “adultery with her” in their hearts and a mortal sin against nature and God. **But masturbation is also a mortal sin and against the Natural Law even without thinking about women, which means that no one can be excused who commits this sin.**

These verses from Our Lord Jesus Christ above also proves to us that the mere consent to lustful thoughts (without any physical activity) is enough to damn a person for ever in Hell — and that is why we must always control our eyes and keep them away from persons or objects that may arouse sensual or sinful thoughts.

Fourth, masturbation is non-procreative. The Church and the Natural Law teaches that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54) and that even the normal, natural and procreative “**act of marriage exercised for pleasure only**” is condemned as a sin for both the married and unmarried people alike (Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Subjects Condemned in Decree* (# 9), March 4, 1679).

The Natural Law is rooted in design. God, the Supreme Designer, has imprinted a design on all created things – including the human person, both in his spiritual and physical being – a purpose for which each has been created. Thus, with regard to the human person, the Creator has designed speech for communicating the truth and the mouth to swallow food etc. Likewise, the Creator has designed the sexual organs for something noble, namely, for procreating children. Thus, the Church’s teaching is clear that “**the conjugal act is destined primarily by nature for the begetting of children**” (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54)

Any action of the sexual organisms (the private parts) or other acts that are intended to arouse sensuality that is lacking the procreative function, is thus always mortally sinful and against the Natural Law. An action of the sexual faculties outside of the normal and natural marital act are lacking the procreative dimension and consequently, it would be sexual pleasure sought for itself, isolated from its procreative function – and that is an unreasonable, unlawful and unnatural lust.

What does the Bible Say about Masturbation?

“Is masturbation a sin?” Many have found it difficult to answer this question according to the Bible because the Bible never mentions the word “masturbation” specifically. To understand how God feels about this topic, we only need to examine other verses that deal with issues such as lust, self-control, and purity.

It has been the constant and clear teaching of the Church from principles found in Holy Scripture that masturbation is a serious mortal sin that will keep one from Heaven (e.g., 1 Cor. 6:10). This is also clear from the teaching of the Church as well as from natural reason. In assigning a reason for such a serious prohibition, the Church teaches that the sexual function is meant by God to serve primarily for the begetting of children. Therefore, any deliberate activation of it is seriously inordinate and sinful.

The Lord has said: “Look not round about thee in the ways of the city, nor wander up and down in the streets thereof. Turn away thy face from a woman dressed up, and gaze not about upon another’s beauty. For many have perished by the beauty of a woman, and hereby lust is enkindled as a fire.” (Ecclesiasticus or Sirach 9:7-9) “Young men, in like manner, exhort that they be sober.” (Titus 2:6) “You have heard that it was said to them of old: Thou shalt not commit adultery. But I say to you, that **whosoever shall look on a woman to lust after her, hath already committed adultery with her in his heart.**” (Matthew 5:27-28)

Jesus feels the best thing to do about sexual sins is to gouge out our eyes (Matthew 5:29) and cut off our hands (Matthew 5:30). This is a very serious and extreme remedy. He does not literally mean for us to mutilate ourselves, but that we must cut off all occasions of sin. However, it is clear that sexual sins, and also the sexual fantasies that are so easily overlooked and neglected by so many people, are serious enough to be a part of the highway to Hell. If we let ourselves commit sin with the hand or be hit in the eye by the Devil, we are sure to lose our souls. Let us therefore guard our eyes, the lamps of our bodies, the way to our hearts and mind, and protect our other members from committing

or falling into sin.

So we are to control our actions with others and also our actions when alone. We are not to let sin take root in our hearts. Romans 6:12-14 tells us, “Let not sin therefore reign in your mortal body, that ye should obey the lusts thereof. **Neither yield ye your members as instruments of iniquity unto sin; but present yourselves to God, as those that are alive from the dead, and your members as instruments of righteousness unto God.** For sin shall not have dominion over you; for ye are not under the law, but under grace.” Your “members” in this verse is referring to the different parts of your body: your hands, feet, fingers, etc. Are you using your body in masturbation in a way that you think would make God proud?

Many times we have the attitude of “If God gave me this body, shouldn’t I be able to enjoy it?” First of all, we have to remember that sex is God’s invention. He is the mastermind behind it. God Himself has declared that it is only in marriage that any form of sexual stimulation, that is, natural sexual intercourse open to procreation of children, is lawful.

Masturbation is a selfish act where we take advantage of and abuse our procreative power. God cares about what we do with our bodies, in public or in private, and He doesn’t want us to abuse ourselves in any way. Did you know that in older dictionaries the definition of the word masturbation is “self-abuse”? And if you were to look in a current dictionary under the word self-abuse, the word “masturbation” would be the second definition given. To this day, the two words of “masturbation” and “self-abuse” are linked together, masturbation/self-abuse.

You might be thinking, “How am I abusing myself by doing this?” You are abusing yourself by masturbating because you are improperly handling something that God entrusted to your care. You are taking something that God gave us (our bodies and minds) and using it in a perverse manner. When masturbating, you are defiling your mind with obscene thoughts and then defiling your body by using it to act out those thoughts. To “defile” something means “to make unclean, to make impure.” Matthew 15:19-20 reads, “For out of the heart proceed **evil thoughts**, murders, **adulteries**, **fornications**... these are the things which defile a man.”

And it is of faith that we all already know in our hearts that masturbating is wrong. When you engage in this activity, you know that you are committing a shameful and evil act.

This activity does not lift you up spiritually. It brings you down. God did not create our

sexual organs so that we could fantasize and have sex by ourselves. Now, you might be thinking, “Well, isn’t it still better to masturbate than to commit fornication?” The only answer to this question is no, for you are still committing a mortal sin and it doesn’t really matter what form of mortal sin you are committing. You will still be sent Hell for it, whether it be by fornication or self-abuse. Maybe in your mind you feel that it is better to masturbate because at least you are the only one involved. Maybe you believe that it is the “lesser” of two evils.

In reality, masturbation is a mortal sin just like fornication **and is considered as even a worse sin than fornication according to St. Thomas Aquinas.**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 12: “**Whether the unnatural vice is the greatest sin among the species of lust?** I answer that, In every genus, worst of all is the corruption of the principle on which the rest depend. Now the principles of reason are those things that are according to nature, because reason presupposes things as determined by nature, before disposing of other things according as it is fitting. ... Therefore, since by the unnatural vices [masturbation, homosexuality, sodomy, bestiality, etc.] man transgresses that [purpose] which has been determined by nature [procreation] with regard to the use of venereal actions, it follows that in this matter [species of lust] this sin [the unnatural vice] is gravest of all.”

First of all, and we mentioned this before, when women are used in sexual fantasies, they are sexually abused, even if they are untouched. **So many men rape many women each day and commit adultery and fornication without laying a hand on them. Women also rape men and commit adultery and fornication in this way.** Second, masturbation will not truly relieve the sexual pressure that you may feel. It may for a short moment, but in the long run it only creates a deeper desire and capacity for sex, which will lead to more masturbation and, ultimately, the desire for sexual intercourse and pornography. Third, everyone must also be absolutely aware of that even if a person doesn’t think of women or men while masturbating, this sin is still one of those unnatural vices **that are amongst the worst sins that one can commit against God and nature.**

St. Alphonsus de Liguori, *The Four Principal Gates of Hell*, On Impurity: “Some will say that it is a trifling sin. Is it a trifling sin? **It is a mortal sin.** St. Antoninus writes that such is the nauseousness of this sin that the devils themselves cannot endure it. Moreover, the Doctors of the Church say that certain demons, who have

been superior to the rest, remembering their ancient dignity, disdain tempting to so loathsome a sin. Consider then how disgusting he must be to God, who, like a dog, is ever returning to his vomit, or wallowing like a pig in the stinking mire of this accursed vice (2 Pet. 2:22). The impure say, moreover, “God has compassion on us who are subject to this vice, because He knows that we are flesh.” What do you say? God has compassion on this vice? But you must know that the most horrible chastisements with which God has ever visited the earth have been drawn down by this vice. St. Jerome says that this is the only sin of which we read that it caused God to repent of having made man, for all flesh had become corrupted (Gen. 6:6-12). And so it is, St. Jerome says, that there is no sin which God punishes so rigorously, even upon earth, as this. ... Principally on account of this sin did God destroy mankind, with the exception of eight persons, by the flood. It is a sin which God punishes, not only in the other life, but in this also. “Because,” says God, “you have forgotten Me and turned your back upon Me, for a miserable pleasure of the flesh, I am resolved that even in this life you shall pay the price of your wickedness” (Ezek. 23:35).”

St. Alphonsus de Liguori, *The Four Principal Gates of Hell*, On Impurity: “You say, “God has compassion upon men subject to this sin.” But it is this sin that sends most men to Hell. St. Remigius says that the greater number of the damned are in Hell through this vice [of impurity]. Father Segneri writes that as this vice fills the world with sinners, so it fills Hell with damned souls; and before him St. Bernardine of Siena wrote: “This sin draws the whole world, as it were, into sin.” And before him St. Bernard and St. Isidore said that “the human race is brought under the power of the devil more by lust than by all the other vices.” The reason is because this vice proceeds from the natural inclination of the flesh. Hence St. Thomas Aquinas says that the devil does not take such complacency in securing the commission of any other sin as of this, because the person who is plunged in this infernal mire remains lodged therein, and almost wholly unable to free himself again.”

James 1:14-15 tells us that “every man is tempted, when he is drawn away of his own lust, and enticed. Then when lust hath conceived, it bringeth forth sin; and sin, when it is finished, bringeth forth death.” This verse is telling us that all sin begins with a thought, but that when we give in to the thought and act out the sin in deed or thought, we will sink deeper and deeper into sin. Sin always takes you farther than you wanted to go and keeps you longer than you wanted to stay. And with masturbation, there is a vicious circle. You are only temporarily satisfied. And the more you indulge in this activity, the more addicted you become to it. Then if you let yourself become enslaved to a sexual high, you will find

that you need to go to increasingly extreme acts to maintain the same degree of excitement. I think the many daily perversions committed by sex and masturbation addicts proves this case quite clearly. In John 8:34, Jesus warns us, “Verily, verily I say unto you, Whosoever committeth sin is the servant of sin.”

So, again, masturbation is a dangerous activity to engage in for this reason: All sexual immorality, including masturbation, begins with a thought. Then a lustful thought not taken captive will eventually lead to other perversions, including deviant sexual practices, demonic obsession or possession and homosexuality, and other perversions like pedophilia, because sin reproduces itself if left unchecked. All sexual perverts proves that this is the case. For they all started out as masturbators just like ordinary people at some point in time. When we fantasize and masturbate, we open our hearts and minds up to demonic forces and strange and perverse thoughts and possibilities. We are giving the Devil an open invitation to take residence in our beings. If we do not deal with our evil thoughts, they will take root in our heart. It is for this reason that God is so concerned with our thought life. Jesus came not only to deliver us from our “outward” sins, but also from wickedness that begins in the heart.

Now, you may be thinking “It is unfair for God to demand sexual purity from us after giving us sexual drives that seem to overwhelm us.” First of all, and this is important to remember, Adam and Eve was not created by God with sexual temptations or desires. In other words, God did not create the human race with any of the sexual temptations or desires that we are now plagued with. These temptations are only the tragic and evil effect of the Fall and Original sin of Adam and Eve, and is something which God permits us to be tempted with as a punishment for the original sin.

Had Adam and Eve chosen not to sin, we would not now have had any sexual temptations tempting us. St. Augustine explains it thus: “...lust, which only afterwards sprung up as the penal consequence of [original] sin, the iniquity of violating it was all the greater in proportion to the ease with which it might have been kept.” (*City of God*, Book XIV, Chapter 12; also see [The Origin of Fleshly Lust](#).)

Second, God never demands from us something that would be impossible for us to do. And even if it’s hard for us, “nothing is impossible with God” (Luke 1:37). True, you may feel weak within yourself, but He will equip you with His holy power to overcome any sin if only you ask in faith.

Hence St. Augustine wisely observes, “The presumption of stability renders many unstable;

no one will be so strong as he who feels his own weakness.” St. Alphonsus commenting on these words wisely adds, “Whosoever says that he entertains no fear of being lost, betrays a pernicious self-confidence and security by which he deceives himself. For, confiding in his own strength, he ceases to tremble, and being free from fear [of falling into sin], he neglects to recommend himself to God, and left to his own weakness, he infallibly falls.” (*Treatise on Prayer*, Chapter IV)

Some of you are probably saying, “Well, I agree with all of this in my head, but living it out on a day-to-day basis is another story.” Perhaps you sometimes feel overwhelmed by the temptations that you face. But never underestimate the power that you have over sin. On your own you are not that strong, but with God’s power, you can overcome. Second Corinthians 10:3-5 reads, “For though we walk in the flesh, we do not war after the flesh: For the weapons of our warfare are not carnal, but mighty through God to the pulling down of strongholds, casting down imaginations, and every high thing that exalteth itself against the knowledge of God, and bringing into captivity every thought to the obedience of Christ.”

These verses are telling us that we are not helpless. We can fight and be victorious against our sexual thoughts and desires—with the help of God. If you want to stop masturbating and you realize that this is what your Heavenly Father desires of you, you can. Confess this sin to a Catholic priest and to God and ask the Holy Spirit to strengthen you so that you can have control over your lustful thoughts and actions, and remember always to recommend yourself to Jesus and Mary in time of temptations, and you will never fall. And if you have a Catholic friend whom you trust, ask that person to pray for you in this area, also. And if you slip occasionally or even a lot, don’t give up. Self-control takes effort. If you truly want to stop masturbating, one thing that you must consider doing is to flee from and reject those things that will cause you to stumble, whether it be the internet or sexually-themed movies, music, books, videos, in other words, anything that fills your mind with images and words that will make you weak and vulnerable.

What you need to do, first of all, is avoid the occasions of sin that are causing you to fall into mortal sin. Take drastic action in that regard, if it is necessary. For example, if someone commits mortal sins on a computer, he or she should get rid of the computer. If people are stuck in such a state, Jesus says they must “cut off” the occasion lest they perish forever (Matthew 5:30).

Second, you need to pray the Rosary each day, and pray it well. Cultivate the habit of praying the Hail Mary as much as you can. There are many ways one can go about doing

so. For example, each time you leave your room, you could go to your knees and pray one to three Hail Mary's. Praying the Rosary and the Hail Mary is actually the most important point, for without those graces you will not come out of mortal sin or begin to avoid the occasions that are causing you to fall into sin. (See [How to Pray the Rosary](#); See also [The Revelations of St. Bridget](#) which is a MUST READ book that is especially effective in helping a person to conquer his or her sensual temptations and faults.)

Sister Lucy of Fatima, regarding the Holy Rosary, said the following words to Fr. Augustin Fuentes on December 26, 1957:

“Look, Father, the Most Holy Virgin, in these last times in which we live, has given a new efficacy to the recitation of the Rosary. She has given this efficacy to such an extent that there is no problem, no matter how difficult it is, whether temporal or above all spiritual, in the personal life of each one of us, of our families, of the families of the world or of the religious communities, or even of the life of peoples and nations, that cannot be solved by the Rosary. **There is no problem I tell you, no matter how difficult it is, that we cannot resolve by the prayer of the Holy Rosary.**”

Third, we would recommend these videos on Hell: <http://www.doomsdaytube.com/scary-hell.php>

Finally, the first degree of humility is to fear God enough to avoid clear mortal sins. Mortal sinners don't respect that God will cast them into Hell for their actions. If they did, they would alter their conduct. Thus, people who commit mortal sins lack humility. In their pride, they don't fear or respect God; and the fear of the Lord is the beginning of wisdom (Psalm 110:10). A person who commits mortal sins needs to begin to respect and fear God for who He is and what He will do to them.

As far as confession goes, you may make it to a non-heretical and fully Catholic priest ordained in the traditional Catholic rite, as described in this article: “[About Sacraments From Heretics and Prayer in Communion with Heretics](#)”. You should focus on ceasing to commit the mortal sins that you are doing, acquiring a firm resolve not to commit them anymore, and making a proper confession. (See [this file for help with ceasing to commit mortal and venial sins](#)). (Also see [The Steps to convert to the traditional Catholic faith and for those leaving the New Mass - Baptism and Conditional Baptism - the Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)).

St. Augustine of Hippo in his *“Confessions”* (written 397-398 A.D.) relates to us his own struggle with the evil of lust and how he was bound down by his own perverse iron will.

St. Augustine, *The Confessions of Augustine*, Book VIII, Chapter V, Of the Causes Which Alienate Us from God: “... thus [I was] bound, not with the irons of another, but my own iron will [chaining me in lust]. My will was the enemy master of, and thence had made a chain for me and bound me. Because of a perverse will was lust made; and lust indulged in became custom; and custom not resisted became necessity. By which links, as it were, joined together (whence I term it a chain), did a hard bondage hold me enthralled. But that new will which had begun to develop in me, freely to worship You, and to wish to enjoy You, O God, the only sure enjoyment, was not able as yet to overcome my former wilfulness, made strong by long indulgence. Thus did my two wills, one old and the other new, one carnal, the other spiritual, contend within me; and by their discord they unstrung my soul. Thus came I to understand, from my own experience, what I had read, how that the flesh lusts against the Spirit, and the Spirit against the flesh. (Galatians 5:17) I verily lusted both ways; yet more in that which I approved in myself, than in that which I disapproved in myself. For in this last it was now rather not I, (Romans 7:20) because in much I rather suffered against my will than did it willingly. And yet it was through me that custom became more combative against me, because I had come willingly whither I willed not. And who, then, can with any justice speak against it, when just punishment follows the sinner? Nor had I now any longer my wonted excuse, that as yet I hesitated to be above the world and serve You, because my perception of the truth was uncertain; for now it was certain. But I, still bound to the earth, refused to be Your soldier; and was as much afraid of being freed from all embarrassments, as we ought to fear to be embarrassed.”

“I’ve broken every commandment. I’m trying to stay away from sin but I still find myself suffering with the same sins”

Tragically, many persons deluded by the Devil falsely claim that sexual sins and masturbation is no sin at all, while some try to minimize the wickedness of their actions; others still try to blame God for their failings. Here follows an email exchange with a certain person that probably many people can associate directly with.

“I watched [the] video on ["death and the journey into hell"](#). Based on the video it almost seems like one little false move by whomever and you will be damned. We’ll never be perfect. We are all sinners until death. Based on how this world is now, I

can see the thought of more going to hell than heaven. I've broken every commandment. I'm trying to stay away from sin but I still find myself suffering with the same sins. I pray to Jesus and Mary all the time. I pray the rosary and many other prayers. I try to make a point of doing good acts in the name of Jesus whether great or small. This video made me feel as though no matter what I do I will be damned. Jesus be with you and your family.

Ace..."

Answer: You say that it's as if one little false move will send you to Hell. A mortal sin is not a false move, neither is it "little"; it's a willful commission of an act that's gravely offensive to God. It is a huge thing, **a mortal sin**. You clearly have a desire to downplay mortally sinful activity, and your problem is that you won't exercise your will and resist sin, by doing the necessary sacrifices that is required of you in order to be saved and avoid sin. You claim that you pray; yet you persist in grave sins.

There are seven main reasons for why you persist in grave sin: First, you don't pray with true faith and sincerity, or you pray too little of the Rosary and other mental and vocal prayers. Second, you spend too little time on reading God's Word and other good, spiritual Catholic writings. Third, you don't recommend yourself to God nor seek after God's protection in time of temptation, for if you did recommend yourself to God and if you did ask for His help when assailed by the enemy, you would infallibly not have fallen into sin. Fourth, you have not cut off all the occasions of sin like evil and worldly friends, media, music, magazines, video games and the like that are opposed to Our Lord Jesus Christ's words and a holy life. Fifth, you have not made enough penance for your sins by fasting, mortification and self-denial of your own will.

The Canons of John the Faster teaches that "Anyone having committed masturbation is penanced forty days, during which he must keep himself alive by xerophagy and must do one hundred metanies every day." (Canon 8) The Interpretation of this canon explains that: "The present Canon decrees that anyone who is guilty of masturbating at any time is obliged to refrain from communing for forty days straight, passing these with xerophagy, [the practice of eating dry food, especially food cooked without oil] or, more explicitly speaking, with only bread and water, and doing every day metanies to the number of one hundred each time. As concerning masturbators and fornicators, St. Meletius the Confessor asserts that they are making a sacrifice of their semen to the Devil, which semen is the most precious part of their body."

The word *Metanie* means “A reverent physical movement indicating repentance (Greek: metanoia), made by making the sign of the cross with the right hand and either bowing at the waist and knees until the hand on its downward final stroke touches the ground (small metanie), or lowering the whole body onto the knees and bowing down fully until the forehead touches the ground (great metanie). Metanies are prescribed at specific liturgical times, particularly during the Lenten prayer of Ephrem the Syrian, but are proscribed from Pascha through Pentecost. They are a part of personal prayer and are an integral element of monastic training. Metanies are distinct from the still kneeling position, and also from the bowing of clergy to one another known as the schema.”

Sixth, (as to the question why one falls back into sin), you do not use your time, money and effort to save other people from the eternal fire of hell or care enough for their spiritual welfare to lead them to a better lifestyle, and because of this, you are lacking in or are devoid of charity and love for your fellow human beings. You refuse to speak about God with your family and friends, refusing to help or convert them from sin and infidelity and you refuse to take an active part in trying to help souls in general by whatever means are necessary to you, and in so doing, choose to become God’s enemy according to Our Lord Jesus Christ’s words in the Holy Bible, which states that: “He that is not with me, is against me: and he that gathereth not with me, scattereth” (Matthew 12:30). All who can help their family or friends or themselves but refuse to do so will be damned for their lack of charity. Thus, “Those words of our Lord, *He that is not with Me is against Me*, will make you understand how destitute we here are of any friends to aid us in bringing this people to Jesus Christ. But we must not despond, for God at the end will render unto each one according to his deserts... **And how severe are the punishments which God at last inflicts on His enemies, we see well enough, as often as we turn our mind’s eye to the inextinguishable furnace of hell, whose fires are to rage throughout all eternity for so many miserable sinners.**” (St. Francis Xavier, A.D. 1544, In *The Life and Letters of St. Francis Xavier*, p. 223)

Our Lord Jesus Christ in *The Revelations of St. Bridget* shows us that a person who does not use his possessions for His sake “*will incur a judgment*” and “*that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard*”, which means that he who does not have charity with others, using his time, money and effort to help and save them from hell “*will himself cry out [to God] and not be heard*” both in this life when he seeks to be relieved from his sins and sinful desires, and in the eternal fire of hell, which is the eternal abode of all who lack charity and love for their fellow human beings. Our Lord said to St. Bridget: “Reply firmly to him with the four things I tell you now. The first is that many people lay up treasure but do not know for whom. The second is that every person

entrusted with the Lord's talent who does not spend it cheerfully will incur a judgment. The third is that a person who loves land and flesh more than God will not join the company of those who hunger and thirst for justice. The fourth is that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard." (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 81)

In truth, Catholic teaching teaches that a person is bound to give a tenth of his earnings to God, (usually to one's local priest) and this teaching comes directly from the Old Testament which commands all God's servants to give a tenth of their profits as a sacrifice to God. Today, however, there are no Catholic priests available to give one's money to, and so, one must instead find a completely Catholic cause to give a tenth of one's earnings to. When one understands that this is a law of charity that God requires all to follow, one can understand why so many are allowed to fall into sin and be unable to extricate themselves out of their sins. Their own greed and lack of charity for other souls who labor in darkness and infidelity directly causes them to be unable to defend themselves against the attacks of the devil. Thus, **Our Lord Jesus Christ spoke rightly saying "that every person who does not hearken to others will himself cry out and not be heard."** In truth, those who wish to please God in all but who have not fulfilled this Law of God of tithing, should find a good and perfectly Catholic cause and then donate a tenth of all they own to it, asking God to forgive them for their many years of forgetfulness and disobedience. However, donating to heretics, schismatics or other non-Catholic religious organizations is condemned by the Church as a mortal sin, and so, this makes it necessary to find out thoroughly whether a person or an organization that one wants to donate to is affiliated in anyway with the propagation of a false, non-Catholic belief. If a person is unsure about whether a person or an organization is acceptable or not to donate to, you can always send us an email and ask us for help.

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, 1215: "**Moreover, we determine to subject to excommunication believers who receive, defend, or support heretics.**"

The Catholic Encyclopedia states concerning tithing that: "The payment of tithes was adopted from the Old Law, and early writers speak of it as a divine ordinance and an obligation of conscience. The earliest positive legislation on the subject seems to be contained in the letter of the bishops assembled at Tours in 567 and the canons of the Council of Maçon in 585. In course of time, we find the payment of tithes made obligatory by ecclesiastical enactments in all the countries of christendom. The Church looked on this payment as "*of divine law, since tithes were instituted not by man but by the Lord*

Himself” (C. 14, X de decim. III, 30).”

The following example on the importance of charity can be seen clearer from St. Bridget’s revelations, in the book rightly entitled the “Book of Questions.” It is composed of questions which Our Lord and Judge gives wonderful answers to:

“Third question. Again the monk appeared on his ladder as before saying: “Why should I not exalt myself over others, seeing that I am rich?”

“Answer to the third question. The Judge answered: “As to why you must not take pride in riches, I answer: The riches of the world only belong to you insofar as you need them for food and clothing. The world was made for this: that man, having sustenance for his body, might through work and humility return to me, his God, whom he scorned in his disobedience and neglected in his pride. However, if you claim that the temporal goods belong to you, I assure you that you are in effect forcibly usurping for yourself all that you possess beyond your needs. All temporal goods ought to belong to the community and be equally accessible to the needy out of charity.

“You usurp for your own superfluous possession things that should be given to others out of compassion. However, many people do own much more than others but in a rational way, and they distribute it in discreet fashion. Therefore, in order not to be accused more severely at the judgment because you received more than others, it is advisable for you not to put yourself ahead of others by acting haughtily and hoarding possessions. As pleasant as it is in the world to have more temporal goods than others and to have them in abundance, it will likewise be terrible and painful beyond measure at the judgment not to have administered in reasonable fashion even licitly held goods.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 5, Interrogation 7)

Seventh (as to the question why one falls back into sin), you don’t have the first degree of humility: a fear of God that compels one to avoid mortal sin. Hence, your problem is pride. You think God’s law is a joke – not serious enough to warrant a change in your lifestyle – and you are mistaken.

St. Benedict (c. 520): “The first degree of humility, then, is that a man always have the fear of God before his eyes, shunning all forgetfulness and that he be ever mindful of all that God hath commanded, that he always considereth in his mind how those who despise God will burn in hell for their sins, and that life everlasting is prepared for those who fear God.” (*The Holy Rule of St. Benedict*, Chapter VII, Of Humility)

St. Alphonsus: “Hear, my Brethren: the Lord pardons the sins of him who repents of them; but he does not pardon him who has the will to commit sin. See for how many years God has borne with you, and is saying to your heart: Cease, my child; amend your life; offend me no more! And what have you done? Always the same thing: you have confessed, you have promised; yet you have always begun again to sin, you always continue to offend God! For what are you waiting? That God may take you from this world and cast you into hell? Do you not see that God cannot bear with you any longer?” (Exhortations, *The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 101)

Rev. Francis Spirago, *The Catechism Explained*, Chapter VI, On Temptation (1899): “When we are tempted we ought to betake ourselves immediately to prayer, or think of our last end, or of the evil consequences of sin. If the enemy dares to attack the fortress in spite of the ramparts raised about it, it behooves us to defend it manfully. When assailed we must instantly assume the defensive; for of all things it is most important to repulse the first onslaught. The greater our determination, the sooner will our adversary be discouraged. If we falter, he will force an entrance, and gain the mastery over our imagination. He acts like soldiers, who when they have taken the enemy’s guns, instantly turn them upon him. St. Jerome says that he who does not resist immediately is already half conquered. A conflagration can be extinguished at the outset, but not later on. A young tree is easily bent, not an old one. But since we can do nothing in our own strength, we must strive to obtain divine grace. Wherefore let him who is tempted have recourse to prayer; let him imitate the apostles when a storm arose on the sea of Genesareth; or the child who, when he sees a large dog coming, runs to his mother. He who neglects prayer in the time of temptation is like a general, who, when surrounded by the enemy, does not ask for reinforcements from his monarch. Adam fell into sin because when he was tempted he did not look to God for help. We should say a Hail Mary, or at least devoutly utter the holy names of Jesus and Mary. “These holy names,” St. John Chrysostom declares, “have an intrinsic power over the devil, and are a terror to hell.” At the name of Mary the devils tremble with fear; when she is invoked their power forsakes them as wax melts before the fire. Prayer is the weapon wherewith to ward off the assaults of our spiritual foe; it is more potent than all the efforts of the demons because by prayer we procure the assistance of God, and nothing can withstand His might. Prayer is exactly opposed to temptation for it enlightens the understanding and fortifies the will. The sign of the cross and holy water have also great efficacy against the spirit of evil. He flies from the cross as a dog flies at the

sight of the whip. Holy water derives its efficacy from the prayers of the Church. St. Thomas Aquinas and many other saints frequently made use of the sign of the cross with excellent results. St. Teresa on the other hand constantly employed holy water. It is well to sprinkle the sick and dying with holy water, and we should never omit to take it on entering a church.”

St. Alphonsus, *Prayer: The Great Means of Salvation and of Perfection*, Chapter 1, The Necessity Of Prayer: “Without prayer it is impossible to resist temptations and to keep the commandments. Moreover, prayer is the most necessary weapon of defense against our enemies; he who does not avail himself of it, says St. Thomas, is lost. He does not doubt that Adam fell because he did not recommend himself to God when he was tempted: ‘He sinned because he had not recourse to the divine assistance.’ St. Gelasius says the same of the rebel angels: ‘Receiving the grace of God in vain, they could not persevere, because they did not pray.’ St. Charles Borromeo, in a pastoral letter, observes, that among all the means of salvation recommended by Jesus Christ in the Gospel, the first place is given to prayer; and he has determined that this should distinguish his Church from all false religions, when he calls her ‘the house of prayer.’ *My house is a house of prayer* (Mt. 21,13). St. Charles concludes that prayer is ‘the beginning and progress and the completion of all virtues.’ So that in darkness, distress, and danger; we have no other hope than to raise our eyes to God, and with fervent prayers to beseech his mercy to save us: ‘As we know not,’ said king Josaphat, ‘what to do, we can only turn our eyes to you’ (2 Par. 20,12). This also was David’s practice, who could find no other means of safety from his enemies, than continual prayer to God to deliver him from their snares: ‘My eyes are ever towards the Lord; for he shall pluck my feet out of the snare’ (Ps. 24,15). So he did nothing but pray: ‘Look upon me, and have mercy on me; for I am alone and poor’ (Ibid. 16). ‘I cried to you, O Lord; save me that I may keep your commandments’ (Ps. 118,146). Lord, turn your eyes to me, have pity on me, and save me; for I can do nothing, and beside you there is none that can help me.

“... St. Bernard’s teaching is the same: ‘What are we, or what is our strength, that we should be able to resist so many temptations? This certainly it was that God intended; that we, seeing our deficiencies, and that we have no other help, should with all humility have recourse to his mercy.’ God knows how useful it is to us to be obliged to pray, in order to keep us humble, and to exercise our confidence; and he therefore permits us to be assaulted by enemies too mighty to be overcome by our own strength, that by prayer we may obtain from his mercy aid to resist them; **and it is especially to be remarked that no one can resist the impure temptations of the flesh without recommending himself to God when he**

is tempted. This foe is so terrible that, when he fights with us, he, as it were, takes away all light; he makes us forget all our meditations, all our good resolutions; he makes us also disregard the truths of faith, and even almost lose the fear of the divine punishments. For he conspires with our natural inclinations, which drive us with the greatest violence to the indulgence of sensual pleasures. He who in such a moment does not have recourse to God is lost. The only defense against this temptation is prayer, as St. Gregory of Nyssa says: ‘Prayer is the bulwark of chastity’; and before him Solomon: ‘And as I knew that I could not otherwise be continent except God gave it, I went to the Lord and besought him’ (Wis. 8,21). **Chastity is a virtue which we have no strength to practice, unless God gives us; and God does not give this strength except to him who asks for it. But whoever prays for it will certainly obtain it.**

“... Wrongly, therefore, do those sinners excuse themselves who say that they have no strength to resist temptation. But if you have not this strength, why do you not ask for it? is the reproof which St. James gives them: ‘You have it not, because you ask it not’ (James 4:2). There is no doubt that we are too weak to resist the attacks of our enemies. But, on the other hand, it is certain that God is faithful, as the Apostle says, and will not permit us to be tempted beyond our strength: ‘God is faithful, who will not suffer you to be tempted above that which you are able; but will make also with the temptation issue, that you may be able to bear it’ (1 Cor. 10,13). ‘He will provide an issue for it,’ says Primasius, ‘by the protection of his grace, that you may be able to withstand the temptation.’ We are weak, but God is strong; when we ask him for aid, he communicates his strength to us, and we shall be able to do all things, as the Apostle reasonably assured himself: ‘I can do all things in him who strengthens me’ (Phil. 4, 13). He, therefore, who falls has no excuse (says St. Chrysostom), because he has neglected to pray; for if he had prayed, he would not have been overcome by his enemies: ‘Nor can anyone be excused who, by ceasing to pray, has shown that he did not wish to overcome his enemy.’”

Masturbation is definitely a mortal sin

Since so many are coming out of mortal sin and are convincing themselves that certain things are not sins, **we must preach against those sins with some specificity lest people perish in their ignorance.**

Masturbation is definitely a mortal sin. There are about three places where St. Paul gives a list of some of the main mortal sins which exclude people from Heaven. These lists do not comprise every mortal sin, of course, but some of the main ones. Well, it always

puzzled many people exactly what is being referred to in the following passages by the sin of “uncleanness” and “effeminacy.” St. Paul says that these sins exclude people from Heaven. Does “effeminacy” refer to acting like and being a homosexual? What does “uncleanness” refer to?

Galatians 5:19-21 “Now the works of the flesh are manifest, which are these; adultery, fornication, **uncleanness**, lasciviousness, idolatry, witchcraft, hatred, variance, emulations, wrath, strife, seditions, heresies, envyings, murders, drunkenness, revellings, and such like: of the which I tell you before, as I have also told you in time past, that **they which do such things shall not inherit the kingdom of God.**”

1 Corinthians 6:9-11 “Know ye not that the unrighteous shall not inherit the kingdom of God? Be not deceived: neither fornicators, nor idolaters, nor adulterers, **nor effeminate**, nor abusers of themselves with mankind, nor thieves, nor covetous, nor drunkards, nor revilers, nor extortioners, **shall inherit the kingdom of God.** And such were some of you: but ye are washed, but ye are sanctified, but ye are justified in the name of the Lord Jesus, and by the Spirit of our God.”

Ephesians 5:5-8 “For this ye know, that no fornicator, **nor unclean person**, nor covetous man, who is an idolater, **hath any inheritance in the kingdom of Christ and of God.** Let no man deceive you with vain words: for because of these things cometh the wrath of God upon the children of unbelief. Be not ye therefore partakers with them. For ye were sometimes darkness, but now are ye light in the Lord: walk as children of light:”

St. Thomas Aquinas identifies masturbation as the biblical “uncleanness” and “effeminacy.”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Second Part of the Second Part, Q. 154, Art. 11: “I answer that, As stated above (A6,9) wherever there occurs a special kind of deformity whereby the venereal act is rendered unbecoming, there is a determinate species of lust. This may occur in two ways: First, through being contrary to right reason, and this is common to all lustful vices; secondly, because, in addition, it is contrary to the natural order of the venereal act as becoming to the human race: and this is called "the unnatural vice." This may happen in several ways. **First, by procuring pollution, without any copulation, for the sake**

of venereal pleasure: this pertains to the sin of "uncleanness" which some call "effeminacy." Secondly, by copulation with a thing of undue species, and this is called "bestiality." Thirdly, by copulation with an undue sex, male with male, or female with female, as the Apostle states (Romans 1:27): and this is called the "vice of sodomy." Fourthly, by not observing the natural manner of copulation, either as to undue means, or as to other monstrous and bestial manners of copulation."

Thus, not only is masturbation a mortal sin, but it's a mortal sin which is identified in three different places in Holy Scripture as one which excludes people from the Kingdom of God. It's also classified by St. Thomas as one of the sins against nature, for it corrupts the order intended by God. That's probably why it's called "effeminacy." Though it's not the same as the abomination of Sodomy (Homosexuality), it's still inherently disordered and unnatural. We believe that this sin – since it's contrary to nature and is classified as "effeminacy" and "the unnatural vice" – is the cause of some people being given over to unnatural lusts such as homosexuality, as well as acts of pedophilia and bestiality and other perverse and evil lusts.

The truth of the fact that all homosexuals are spiritually possessed by a demonic spirit is also corroborated by the fact that society has recently seen an incredible increase in the number of people who consider themselves homosexuals. This is easily explained by the fact that, with the advent and explosion of the internet and other technological means which make access to pornography and impurity easy, millions more people are committing sins of impurity, millions more people are becoming possessed, and countless more are becoming homosexuals. (And, of course, not all who commit mortal sins of impurity become homosexuals, so those who somehow think they are okay because they are not homosexuals, even though they are committing sins of impurity, are sorely deceived and are also on the road to Hell and in bondage to the Devil.)

St. Caesarius of Arles, *Sermon* 43:6 (c. 470-543 A.D.): "If they had faith and believed in God they would dread the coming judgment with fear and trembling. It is evident that they trust men but not God, for publicly where men see them they shun adultery, but in secret where God sees they are entirely without fear. If they had just a spark of faith they would not dare to commit adultery in the sight of their Lord, just as they do not allow their servants to offend in their presence. Of such men the Holy Spirit exclaims through the Prophet: 'The fool hath said in his heart: There is no God.' [Ps. 13.1] **It is certain that a man does not believe in God if he fears to do publicly in the presence of men what he does secretly in**

darkness before the face of God.”

Therefore, people who are committing this sin need to cease the evil immediately and, when prepared, make a good confession. If people are really struggling in this area, then they are not near the spiritual level where they need to be. God’s grace is there for them; but they need to pray more, pray better, avoid the occasions of sin ([bad media](#) being one of them) and exercise their wills. They need to consistently pray the 15-decade [Rosary](#) (i.e. daily). They need to put out more effort spiritually and then it shouldn’t be a problem.

“What do you say? What do you resolve to do? Yes or no; do you desire no more to offend God? Who knows whether it is not the last appeal that the Lord addresses to you? Hasten to take a resolution. Do you wish to wait until God puts an end to your disorders by casting you into hell without the least hope of ever remedying your misfortune? Go, my dear Brethren, enter your homes, and reflect on what you have heard this evening; recommend yourselves to the Blessed Virgin, and ask her to enlighten you.

“Sinner, thou art foe of heaven, And thou tremblest not with fear? Cease those sins, my child, ah! leave them, Death advances, hell is near. ... Listen to me this evening: you are now the enemies of God, it is true, since you have offended him much; but he is ready to pardon you if you wish to amend your life. Courage, then, my dear Christians come to the mission, go to confession, and renounce sin; hasten to give yourselves to God, who is still waiting for you, who is still calling for you; do not anger him any more.

“... O sinners! what more do you wish God to do? Do not, therefore, lose confidence, hope; but hope and tremble: if you wish to amend your life, hope; if you wish to continue to have God as your enemy, tremble yes, tremble that the present appeal may not be the last one for you; if you do not resolve to give yourselves to God, perhaps this very evening God will abandon you, and you will be damned!

“... The Lord could make you die and send you to hell the moment that you offend him; yet, see the great mercy which he now shows you: instead of punishing you, you see him coming to you with this holy mission, in order to pardon you; he comes himself to seek you, to make peace with you; it will suffice if you repent of having offended him, and if you promise not to offend him any more.

“He saith: “Poor child, from sin depart; Rest thee within thy Father’s heart; Turn to thy Shepherd, wandering sheep.” Now what do you say? how do you respond to the appeal that the Lord addresses to you? Ah! do not delay any longer, cast yourselves at his feet; come to the church, and make a good confession.” (St. Alphonsus, Exhortations, *The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp.

Masturbation is not made moral or lawful within marriage or the marriage act

Masturbation, in fact, has always been considered as a grave mortal sin in the Catholic Church and even by most protestant so-called churches until very recently, and this sin, obviously, doesn't cease to be a mortal sin just because the spouses are married! Yet, many married "Catholic" and other so-called "Christian" couples actually believe that this sin is right to do within a marriage and the marriage act; and although most of them know or even admit that it's wrong or a mortal sin to masturbate outside of marriage or the marriage act, they nevertheless believe that it's right to do it within a marriage or marriage act; and that it is an exception. But what **Church teaching, Bible passage or Saint** can they cite to support this demonic teaching? None! Only evil, perverted, ignorant and heretical modern "theologians" or other heretical modern-day "Catholic" or "Christian" laymen's private opinions during the last 100 years or so, can they cite to support this teaching! This fact, then, is quite telling, for it proves that this teaching was totally unheard of in the Christian world before the beginning stages of the Great Apostasy and the modern world. Their heretical and modernistic opinions or teachings are utterly worthless! All masturbatory touching of the genitals of oneself or one's spouse in the same or similar manner as would be done in masturbation (i.e. manipulative sexual acts), is immoral and a mortal sin. Any type of masturbatory touching is immoral (regardless of whether or when climax occurs) because it is an act that is non-procreative, unnatural and shameful.

Also see Foreplay is intrinsically evil and a mortal sin against the natural law

Additional quotes on the vice of impurity; and how to overcome it

St. Alphonsus Liguori, *Sermons for all the Sundays in the Year*, Sermon 45, On Impurity: "And behold, there was a certain man before him, who had the dropsy." (Luke 14:2) The man who indulges in impurity is like a person laboring under the dropsy. The latter is so much tormented by thirst, that the more he drinks the more thirsty he becomes. Such, too, is the nature of the accursed vice of impurity; it is never satiated. "As," says St. Thomas of Villanova, "the more the dropsical man abounds in moisture, the more he thirsts; so, too, is it with the waves of carnal pleasures."

"I will speak today of the vice of impurity, and will show, in the first point, the delusion of those who say that this vice is but a small evil: and, in the second, the

delusion of those who say that God takes pity on this sin, and that he does not punish it.

“1. Delusion of those who say that sins against purity are not a great evil.

“The unchaste, then, say that sins contrary to purity are but a small evil. “Like the sow wallowing in the mire,” (2 Peter 2:22) they are immersed in their own filth, so that they do not see the malice of their actions; and therefore they neither feel nor abhor the stench of their impurities, which excite disgust and horror in all others. Can you, who say that the vice of impurity is but a small evil—can you, I ask, deny that it is a mortal sin? If you deny it, you are a heretic; for as St. Paul says: “Do not err. Neither fornicators, nor adulterers, nor the effeminate, etc., shall possess the kingdom of God.” (1 Corinthians 6:9) It is a mortal sin; it cannot be a small evil. It is more sinful than theft, or detraction, or the violation of the fast. How then can you say that it is not a great evil? Perhaps mortal sin appears to you to be a small evil? Is it a small evil to despise the grace of God, to turn your back upon Him, and to lose His friendship, for a transitory, beastly pleasure?

“St. Thomas teaches, that mortal sin, because it is an insult offered to an infinite God, contains a certain infinitude of malice. “A sin committed against God has a certain infinitude, on account of the infinitude of the Divine Majesty.” Is mortal sin a small evil? It is so great an evil, that if all the angels and all the saints, the apostles, martyrs, and even the Mother of God, offered all their merits to atone for a single mortal sin, the oblation would not be sufficient. No; for that atonement or satisfaction would be finite; but the debt contracted by mortal sin is infinite, on account of the infinite Majesty of God which has been offended. The hatred which God bears to sins against purity is great beyond measure. If a lady find her plate soiled she is disgusted, and cannot eat. Now, with what disgust and indignation must God, who is purity itself, behold the filthy impurities by which his law is violated? He loves purity with an infinite love; and consequently he has an infinite hatred for the sensuality which the lewd, voluptuous man calls a small evil. Even the devils who held a high rank in heaven before their fall disdain to tempt men to sins of the flesh.

“St. Thomas says that Lucifer, who is supposed to have been the devil that tempted Jesus Christ in the desert, tempted him to commit other sins, but scorned to tempt Him to offend against chastity. Is this sin a small evil? Is it, then, a small evil to see a man endowed with a rational soul, and enriched with so many divine graces, bring himself by the sin of impurity to the level of a brute? “Fornication and pleasure,” says St. Jerome, “pervert the understanding, and change men into beasts.” In the voluptuous and unchaste are literally verified the words of David: “And man, when he was in honor, did not understand: he is compared to senseless

beasts, and is become like to them.” (Psalm 48:13) St. Jerome says, that there is nothing more vile or degrading than to allow one’s self to be conquered by the flesh. Is it a small evil to forget God, and to banish him from the soul, for the sake of giving the body a vile satisfaction, of which, when it is over, you feel ashamed? Of this the Lord complains by the Prophet Ezechiel: “Thus saith the Lord God: Because thou hast forgotten Me, and hast cast Me off behind thy back.” (Ezechiel 23:35) St. Thomas says, that by every vice, but particularly by the vice of impurity, men are removed far from God.

“Moreover, sins of impurity on account of their great number, are an immense evil. A blasphemer does not always blaspheme, but only when he is drunk or provoked to anger. The assassin, whose trade is to murder others, does not, at the most, commit more than eight or ten homicides. But the unchaste are guilty of an unceasing torrent of sins, by thoughts, by words, by looks, by complacencies, and by touches; so that when they go to confession they find it impossible to tell the number of the sins they have committed against purity. Even in their sleep the devil represents to them obscene objects, that, on awakening, they may take delight in them; and because they are made the slaves of the enemy, they obey and consent to his suggestions; for it is easy to contract a habit of this sin. To other sins, such as blasphemy, detraction, and murder, men are not prone; but to this vice nature inclines them. Hence St. Thomas says, that there is no sinner so ready to offend God as the votary of lust is, on every occasion that occurs to him. The sin of impurity brings in its train the sins of defamation, of theft, hatred, and of boasting of its own filthy abominations. Besides, it ordinarily involves the malice of scandal. Other sins, such as blasphemy, perjury, and murder, excite horror in those who witness them; but this sin excites and draws others, who are flesh, to commit, it, or, at least, to commit it with less horror.

“St. Cyprian says that the devil through impurity triumphs over the whole of man. By lust the evil triumphs over the entire man, over his body and over his soul; over his memory, filling it with the remembrance of unchaste delights, in order to make him take complacency in them; over his intellect, to make him desire occasions of committing sin; over the will, by making it love its impurities as his last end, and as if there were no God. “I made,” said Job, “a covenant with my eyes, that I would not so much as think upon a virgin. For what part should God from above have in me?” (Job 31:1-2) Job was afraid to look at a virgin, because he knew that if he consented to a bad thought God should have no part in him. According to St. Gregory, from impurity arises blindness of understanding, destruction, hatred of God, and despair of eternal life. St. Augustine says, though the unchaste may grow old, the vice of impurity does not grow old in them. Hence St. Thomas says, that

there is no sin in which the devil delights so much as in this sin; because there is no other sin to which nature clings with so much tenacity. To the vice of impurity it adheres so firmly, that the appetite for carnal pleasures becomes insatiable. Go now, and say that the sin of impurity is but a small evil. At the hour of death you shall not say so; every sin of that kind shall then appear to you a monster of hell. Much less shall you say so before the judgment-seat of Jesus Christ, who will tell you what the Apostle has already told you: “No fornicator, or unclean, hath inheritance in the kingdom of Christ, and God.” (Ephesians 5:5) The man who has lived like a brute does not deserve to sit with the angels.

“Most beloved brethren, let us continue to pray to God to deliver us from this vice; if we do not, we shall lose our souls. The sin of impurity brings with it blindness and obstinacy. Every vice produces darkness of understanding; but impurity produces it in a greater decree than all other sins. “Fornication, and wine, and drunkenness take away the understanding.” (Osee 4:2) Wine deprives us of understanding and reason; so does impurity. Hence St. Thomas says, that the man who indulges in unchaste pleasures, does not live according to reason. Now, if the unchaste are deprived of light, and no longer see the evil which they do, how can they abhor it and amend their lives? The Prophet Osee says, that blinded by their own mire, they do not even think of returning to God; because their impurities take away from them all knowledge of God. “They will not set their thought to return to their God: for the spirit of fornication is in the midst of them, and they have not known the Lord.” (Osee 5:4) Hence St. Laurence Justinian writes, that this sin makes men forget God. “Delights of the flesh induced forgetfulness of God.” And St. John Damascene teaches that “the carnal man cannot look at the light of truth.” Thus, the lewd and voluptuous no longer understand what is meant by the grace of God, by judgment, hell, and eternity. “Fire hath fallen upon them, and they shall not see the sun.” (Psalm 57:9) Some of these blind miscreants go so far as to say, that fornication is not in itself sinful. They say, that it was not forbidden in the Old Law; and in support of this execrable doctrine they adduce the words of the Lord to Osee: “Go, take thee a wife of fornication, and have of her children of fornication.” (Osee 1:2) In answer I say, that God did not permit Osee to commit fornication; but wished him to take for his wife a woman who had been guilty of fornication: and the children of this marriage were called children of fornication, because the mother had been guilty of that crime. This is, according to St. Jerome, the meaning of the words of the Lord to Osee. “Therefore,” says the holy Doctor, “they are to be called children of fornication, because born of a harlot.” But fornication was always forbidden, under pain of mortal sin, in the Old, as well as in the New Law. St. Paul says: “No fornicator or unclean hath inheritance in the kingdom of Christ and of

God.” (Ephesians 5:5) Behold the impiety to which the blindness of such sinners carry them! From this blindness it arises, that though they go to the sacraments, their confessions are null for want of true contrition; for how is it possible for them to have true sorrow, when they neither know nor abhor their sins?

“The vice of impurity also brings with it obstinacy. To conquer temptations, particularly against chastity, continual prayer is necessary. “Watch ye, and pray, that ye enter not into temptation.” (Mark 14:38) But how will the unchaste, who are always seeking to be tempted, pray to God to deliver them from temptation? They sometimes, as St. Augustine confessed of himself, even abstain from prayer, through fear of being heard and cured of the disease, which they wish to continue. “I feared,” said the saint, “that Thou wouldst soon hear and heal the disease of concupiscence, which I wished to be satiated, rather than extinguished.” St. Peter calls this vice an unceasing sin. “Having eyes full of adultery and sin that ceasest not.” (2 Peter 2:14) Impurity is called an unceasing sin on account of the obstinacy which it induces.

“Some person addicted to this vice says: “I always confess the sin.” So much the worse; for since you always relapse into sin, these confessions serve to make you persevere in the sin. The fear of punishment is diminished by saying: “I always confess the sin.” If you felt that this sin certainly merits hell, you would scarcely say: “I will not give it up; I do not care if I am damned.” But the devil deceives you. “Commit this sin,” he says, “for you afterwards confess it.” But, to make a good confession of your sins, you must have true sorrow of the heart, and a firm purpose to sin no more. Where are this sorrow and this firm purpose of amendment, when you always return to the vomit? If you had had these dispositions, and had received sanctifying grace at your confessions, you should not have relapsed, or at least you should have abstained for a considerable time from relapsing. You have always fallen back into sin in eight or ten days, and perhaps in a shorter time, after confession. What sign is this? It is a sign that you were always at enmity with God. If a sick man instantly vomits the medicine which he takes, it is a sign that his disease is incurable.

“St. Jerome says that the vice of impurity, when habitual, will cease when the unhappy man who indulges in it is cast into the fire of hell. “O infernal fire, lust, whose fuel is gluttony, whose sparks are brief conversations, whose end is hell.” The unchaste become like the vulture that waits to be killed by the fowler, rather than abandon the rottenness of the dead bodies on which it feeds. This is what happened to a young woman, who, after having lived in the habit of sin with a young man, fell sick, and appeared to be converted. At the hour of death she asked leave of her confessor to send for the young man, in order to exhort him to change his life at the sight of her death. The confessor very imprudently gave the permission, and taught

her what she should say to her accomplice in sin. But listen to what happened. As soon as she saw him, she forgot her promise to the confessor and the exhortation she was to give to the young man. And what did she do? She raised herself up, sat in bed, stretched her arms to him, and said: "Friend, I have always loved you, and even now, at the end of my life, I love you: I see that, on your account, I shall go to hell: but I do not care: I am willing, for the love of you, to be damned." After these words she fell back on the bed and expired. These facts are related by Father Segneri. Oh! how difficult is it for a person who has contracted a habit of this vice, to amend his life and return sincerely to God! how difficult is it for him not to terminate this habit in hell, like the unfortunate young woman of whom I have just spoken.

"2. Illusion of those who say that God takes pity on this sin.

"The votaries of lust say that God takes pity on this sin; but such is not the language of St. Thomas of Villanova. He says, that in the sacred Scriptures we do not read of any sin so severely chastised as the sin of impurity. We find in the Scriptures, that in punishment of this sin a deluge of fire descended from heaven on four cities, and in an instant, consumed not only the inhabitants, but even the very stones. "And the Lord rained upon Sodom and Gomorrah brimstone and fire from the Lord out of heaven. And He destroyed these cities, and all things that spring from the earth." (Genesis 19:24) St. Peter Damian relates, that a man and a woman who had sinned against purity were found burnt and black as a cinder.

"Salvian writes that it was in punishment of the sin of impurity that God sent on the earth the universal deluge, which was caused by continued rain for forty days and forty nights. In this deluge the waters rose fifteen cubits above the tops of the highest mountains; and only eight persons along with Noah were saved in the ark. The rest of the inhabitants of the earth, who were more numerous then that at present, were punished with death in chastisement of the vice of impurity. Mark the words of the Lord in speaking of this chastisement which he inflicted on that sin: "My spirit shall not remain in man forever: because he is flesh." (Genesis 6:3) "That is," says Liranus, "too deeply involved in carnal sins." The Lord added: "For it repenteth Me that I made man." (Genesis 6:7) The indignation of God is not like ours, which clouds the mind, and drives us into excesses: his wrath is a judgment perfectly just and tranquil, by which God punishes and repairs the disorder of sin. But to make us understand the intensity of his hatred for the sin of impurity, he represents himself as if sorry for having created man, who offended him so grievously by this vice. We, at the present day, see more severe temporal punishment inflicted on this than on any other sin.

"Go into the hospitals, and listen to the shrieks of so many young men, who, in punishment of their impurities, are obliged to submit to the severest treatment and

to the most painful operations, and who, if they escape death, are, according to the divine threat, feeble, and subject to the most excruciating pain for the remainder of their lives. “Thou hast cast Me off behind thy back; bear thou also thy wickedness and thy fornications.” (Ezechiel 23:35)

“St. Remigius writes that, if children be excepted, the number of adults that are saved is few on account of the sins of the flesh. In conformity with this doctrine, it was revealed to a holy soul that as pride has filled hell with devils, so impurity fills it with men. St. Isidore assigns the reason. He says that there is no vice which so much enslaves men to the devil as impurity. Hence St. Augustine says that with regard to this sin, “the combat is common and the victory rare.” Hence it is that on account of this sin hell is filled with souls.

“All that I have said on this subject has been said, not that any one present, who has been addicted to the vice of impurity, may be driven to despair, but that such persons may be cured. Let us, then, come to the remedies. These are two great remedies—prayer, and the flight of dangerous occasions.

“1. Prayer, says St. Gregory of Nyssa, is the safeguard of chastity. And before him, Solomon, speaking of himself, said the same. “And as I knew that I could not otherwise be continent, except God gave, it . . . I went to the Lord, and besought Him.” (Wisdom 8:21) Thus it is impossible for us to conquer this vice without God’s assistance. Hence as soon as temptation against chastity presents itself, the remedy is to turn instantly to God for help, and to repeat several times the most holy names of Jesus and Mary, which have a special virtue to banish bad thoughts of that kind. **I have said *immediately* [to turn instantly to God for help, and to repeat several times the most holy names of Jesus and Mary], without listening to, or beginning to argue with, the temptation. When a bad thought occurs to the mind, it is necessary to shake it off *instantly*, as you would a spark that flies from the fire, and *instantly* to invoke aid from Jesus and Mary.**

“2. As to the flight of dangerous occasions, St. Philip Neri used to say that cowards that is, they who fly from the occasions gain the victory. **Hence you must, in the first place, keep a restraint on the eyes, and must abstain from looking at young women. Otherwise, says St. Thomas, you can scarcely avoid the sin.** Hence Job said: “I made a covenant with my eyes that I would not so much as think upon a virgin.” (Job 31:1) He was afraid to look at a virgin; because from looks it is easy to pass to desires, and from desires to acts. St. Francis de Sales used to say that to look at a woman does not do so much evil as to repeatedly look at her a second time. If the devil has not gained a victory the first, he will gain the second time. **And if it be necessary to abstain from looking at women, it is**

much more necessary to avoid conversation with them. “Tarry not among women.” (Ecclesiasticus 42:12) we should be persuaded that, in avoiding occasions of this sin, no caution can be too great. Hence we must be always fearful, and fly from them. A wise man feareth and declineth from evil; a fool is confident.” (Proverbs 14:16) A wise man is timid, and flies away: a fool is confident, and falls.”

Question: Why are sexual sins harder to confess and less likely to be repented of than many other sins?

Answer: There are three reasons for this. First, because the sense of injustice committed, which is the primary stimulus to repent of one’s sins, is not strongly felt by many when they engage in such unlawful sexual acts. Second, there is a greater sense of shame when committing certain impure acts and hence greater difficulty confessing them in the sacrament of confession, or even repenting of them in one’s heart. Our Lady of Fatima revealed to us that “*More souls go to Hell because of sins of the flesh than for any other reason.*” Sr. Lucia of Fatima said this refers primarily to sins against chastity, also called sins of impurity. The reason for this statement is not because sins against chastity are the most grievous sins, but the most common and because of conscience. Why? “Because of conscience,” sins of impurity are less likely to be repented of than other sins.

St. Alphonsus: “He who has offended God by mortal sin has no other remedy to prevent his damnation but the confession of his sin. "But, if I am sorry for sin from my heart? If I do penance for it during my whole life? If I go into the desert and live on wild herbs, and sleep on the ground?" You may do as much as you please; **but if you do not confess every mortal sin that you remember, you cannot obtain pardon.** ... Accursed shame: how many poor souls does it send to hell! St, Teresa used to say over and over again to preachers: "Preach, O my priests, preach against bad confessions; for it is on account of bad confessions that the greater part of Christians are damned."” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 546)

Third, sexual activity of all kinds is presented by our post-Christian or even anti-Christian popular culture as natural and good, and sexual abstinence is even taught to be unhealthy.

The sixth commandment, relating to chastity and purity, has always been referred to as “the difficult commandment” by many people. Today, with pornography everywhere and women and girls dressing more immodestly than ever before, for many it may indeed seem

as “the impossible commandment.” However, Jesus assures us: “What is impossible with men is possible with God.” (Luke 18:27) We may add that all who invoke the Blessed Virgin Mary for help in overcoming sins of impurity will receive the grace to do so, as she herself has revealed to St. Bridget of Sweden and various other saints. But those who strive to live chaste lives know from experience, when sins of impurity are humbly repented of and confessed, that a great burden is removed from our consciences, and we experience that peace of soul that the world and carnal indulgence cannot give.

All who through shame hide or omit their sins in confession are damned

St. Alphonsus speaks in great detail concerning the shame that is inherent in confessing and how this shame makes many people commit sacrilegious confessions, and he shows quite clearly how all those who fall for this sin of omission are damned.

St. Alphonsus, **On the Ruin of Souls who through Shame omit to Confess their Sins**: “In the missions we should moreover strongly and often inculcate the necessity of overcoming the shame that one feels in confessing one’s sins. Those who are experienced missionaries know that this cursed shame has been the cause of the loss of many souls. It follows that as the principal fruit of the missions consists in the remedy that they apply to this evil, they are not only useful but even necessary for country places; for as there is only a small number of confessors, who are very often the relatives or friends of their penitents, false shame has more force in making the people conceal sins in confession.

“V. False Shame in Confession.

“It is a pity to see how many souls the devil gains by this means, especially in matters concerning impure sins; for he makes them lose shame at the moment of committing them, and gives this shame back to them when there is question of mentioning them in confession. St. Antonine, speaking of this matter, relates that a holy hermit, seeing one day the devil in the church going among those that wished to confess, asked him what he was doing there; the evil spirit answered: “To induce these people to commit sin. I have taken shame from them; now I return it to them in order that they may not confess it.” St. John Chrysostom also says: “God has given shame to the commission of sin, and confidence to the confession of it. The devil inverts this: he inspires him who sins with confidence, and him who confesses with shame.”

“Alas! Christian soul, you have sinned; if you do not confess your sins you will certainly be damned. Why then do you not confess your sin? You answer: I am ashamed. Hence rather than overcome this shame you wish to be condemned for all

eternity to the fire of hell? It is a shame to offend so good a God who has created us; it is not a shame to confess to have offended him. But since you do not wish to manifest your sin, refrain at least from going to confession. To the sin that you have committed do you wish to add the sacrilege of a bad confession? Do you know what you are doing when you commit a sacrilege? For the sins on account of which you have deserved hell there is no other remedy than the blood of Jesus Christ, who will purify you if you confess it well; but by concealing your sin, you even tread under foot the blood of Jesus Christ.

“The present mission is for you a good occasion for making your confession to a priest who does not know you, whom afterwards you will see no more, and who will no more see you; if you do not wish to profit by this occasion, God will perhaps not grant it to you again, and you will be damned. Remember that if you do not confess now, the devil will gain absolute sway over you, and then perhaps God will abandon you, and there will be no more hope for you. Courage, then! go to confession immediately.

“What do you fear? Ah! here are no doubt the pretexts that the devil will suggest to you:

“1. What will my confessor say when he hears that I have fallen in such a way? Well! he will say that you have been weak, as happens to so many others who live in this world; he will say that you did wrong to sin, but that you afterwards performed a noble deed in over coming shame to confess your sins.

“2. At least he will not fail to give me a scolding. Oh no, why should he scold you? Know that confessors cannot have greater consolation than when they hear a person accusing himself of a sin that he has committed; for then he can securely absolve him and thus deliver him from hell.

“3. I have not enough confidence to manifest this sin to my spiritual Father. Well! go to confession to an other priest of the place or to a stranger. But if my confessor hears that I have gone to confession to an other, he will be offended, and will no more hear my confession. And you, in order not to displease your confessor wish to commit a sacrilege and to damn your soul? If you go to hell, will your confessor be able to talk you out of it?

“4. Who knows whether the confessor will not make known my sin to others? What folly to think that a confessor could wish to commit so great a crime as to break the seal of confession by manifesting your sin to others! To how many confessors are you to declare your sin? It suffices that you tell it once to one priest only, who hears your sin as he hears a thousand others in other confessions. But why have you so many unreasonable fears, and have not the fear of damning yourself by not confessing your sin? This should deprive you of all consolation and all

peace; for, if you do not confess your sin, there will remain in your conscience a viper that will gnaw your heart during your whole life in this world, and after death, during all eternity in hell.

“Well now, let us take courage, and make known to the confessor the recesses of your conscience; immediately after confession you will find the peace that you have lost, and you will ever thank God for having given you the strength to overcome the devil. Hasten, therefore, to be delivered from this viper that causes you so much pain, and become reconciled with God. ... Speak thus [asking the confessor for help in confessing your sins that you are ashamed of mentioning], and then it will be the confessor’s duty to deliver you from the serpent that torments you as if you were one of the damned, although you are not yet in hell.

“I have wished to mention here in a practical manner those pretexts which induce so many poor souls to conceal their sins and are the cause of their damnation. As this cursed shame is everywhere prevalent, especially among women, we must make them understand the answers given above to the false pretexts which the devil puts before them in order to make them conceal their sins.

“It is true, I am well aware that, in the missions, usually a special sermon is preached to move the hearers not to hide any sin through shame; but I say that this point is so important that even an entire sermon is not sufficient: first, because it may happen that souls needing it most are not present; secondly, because for persons who have concealed their sins for a long time, it is not enough to hear the remedy spoken of but once; the preacher should often insist upon this matter, which I regard as the most important that one has to treat in the missions; for even in the missions many persons, although they have been present at the sermons, have continued to hide their sins. This is particularly necessary when one preaches in conservatories in which many girls and women are living together. As the occasions of sin are more frequent there, sins are also more frequent; and for persons that live in these establishments it is more difficult to have a confessor to whom they would confess with less repugnance; hence we should oftener speak to them about false shame, which causes them to conceal sins in confession, and it is very useful to make a deep impression upon their minds by relating to them melancholy examples.

“In all the missions given by our Congregation it is customary for him who explains the catechism to relate every day one of the terrible examples of persons damned for having concealed sins in confession. Many of these examples are found in good authors, and I have given some of them in my treatise INSTRUCTIONS TO THE PEOPLE ON THE COMMANDMENTS. I think the preacher would do well to put to a profitable use similar examples. They may be of benefit not only to him who

preaches the sermon, but also to him who gives the instruction or meditation, and even to him who gives the exercises to priests; for among them are often found parish priests, preachers of Lenten sermons, and other ecclesiastics who are anxious to preach in a profitable manner." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 316-320)

Sacrilegious confessions leads to Hell

In another part of the same work, St. Alphonsus gives us some very horrifying examples of the death and damnation of those people who hide or omit their sins from the priest and God in the sacrament of confession.

St. Alphonsus, **Of Persons Who Have Made Sacrilegious Confessions:** "I. IN the chronicles of St. Benedict it is related that a solitary named Pelagius, who kept sheep for his poor parents, led a life so exemplary that all called him a saint. He lived in this manner many years. After the death of his parents he sold the little property that they had left him and retired into a hermitage. He, unfortunately, consented once to an unchaste thought. After this sin he fell into a state of great melancholy because he would not confess it, lest he should lose the good opinion of his confessor. While he was in this state of melancholy a pilgrim who passed by said to him: "Pelagius, confess your sin: God will pardon you, and your peace shall be restored." The pilgrim then disappeared. After this Pelagius resolved to do penance for his sin, but not to confess it, flattering himself that God would perhaps pardon him without confession. He entered into a monastery, in which he was immediately received on account of his reputation for sanctity, and there led an austere life, crucifying himself with fasts and penances. At last the hour of death came: he made his last confession; as he had always through shame concealed the sin during life, so he also concealed it at death; he received the viaticum, died, and was buried, with the reputation of a saint. On the following night the sacristan found the body of Pelagius out of its grave. He buried it again; but on the second and third nights he found the body out of the grave. He called the abbot, who, in the presence of the other monks, said: "Pelagius, you were always obedient during life; be obedient now also in death. Tell me, on the part of God, if it be the divine will that your body be kept in a particular place?" The deceased, howling, said: "Alas! I am damned for having concealed one sin in confession. O Abbot, look at my body!" And behold! his body appeared like red-hot iron sending forth sparks of fire. All fled away; but Pelagius called back the abbot, that he might remove the consecrated particle that still remained in his mouth. The abbot removed the sacred host. Pelagius then told

them to take his body out of the church and to throw it on a dunghill like a dog. It was done as he desired.

“II. In the annals of the Capuchins we read of one who was esteemed a saint, but made bad confessions. Being seized with a grievous illness, he was told to go to confession. He sent for a certain Father, to whom he said, "My Father, you tell me to go to confession; but I will not make any confession." "And why?" said the Father. "Because," replied the sick man, "I am damned; for I have never confessed all my sins; and now God deprives me of the power of making a good confession." After this he began to howl, and to tear his tongue, saying, "Accursed tongue, that would not confess sins when you were able." And thus, gnawing his tongue to pieces, and howling, he breathed forth his soul into the hands of the devil. After death he became black as a cinder, a terrible noise was heard, and the room filled with an intolerable stench.

“III. Father Seraphine Razzi relates that in a city in Italy there was a married lady of noble rank who was reputed a saint. On her deathbed she received all the sacraments, and died with a high reputation for sanctity. After death her daughter, who always recommended to God the soul of her mother, heard one day, while she was at prayer, a great noise at the door. She turned round, and saw a horrible figure all on fire, and exhaling a great stench. At this sight she was so much terrified, that she was on the point of throwing herself out of the window; but she heard a voice saying: "Stop, stop, my daughter: I am your unhappy mother, who was considered a saint; but for some sins committed with your father, which I was ashamed ever to confess, God has condemned me to hell. Do not pray to God for me any more; for you only increase my pains." She then began to howl, and disappeared.

“IV. The celebrated Doctor John Ragusino relates that a certain very spiritual woman practised meditation and frequented the sacraments, so that she was considered by her Bishop to be a saint. The unhappy woman looked one day at a servant, and consented to an unchaste thought; but because the sin was only one of thought, she flattered herself that she was not bound to confess it. However, she was always tortured with remorse of conscience, and particularly in her last illness. But even at death she concealed the sin through shame, and died without confessing it. The bishop who was her confessor, and believed her to be a saint, caused her body to be carried in procession through the whole city, and through devotion got her buried in his own chapel. But on the following morning on entering the chapel he saw a body above the grave, laid on a great fire. He commanded it in the name of God to tell what it was. A voice answered that it was his penitent, and that she was damned for a bad thought. She then began to howl and to curse her shame, which had been the cause of her eternal ruin.

“V. Father Martin del Rio relates that in the province of Peru there was a young Indian called Catharine, who was a servant to a respectable lady. Her mistress induced her to receive baptism, and to frequent the sacraments. She often went to confession, but concealed some of her sins. Just before her death she made nine confessions; but they were all sacrilegious. After her confession she said to her fellow-servants that she concealed her sins. They told her mistress, who, on questioning her, found out that these sins were certain acts of impurity. She therefore told the confessor, who returned, and exhorted his penitent to confess all her sins. But Catharine obstinately refused, and got into such a state of desperation, that she turned and said to her confessor, "Father, leave me; take no more trouble: you are only losing your time;" and then she turned her face to him and began to sing some profane songs. When she was near her end her companions exhorted her to take the crucifix. She answered: "What crucifix? I know not Christ crucified, and I do not wish to know him." And thus she died. So great were the noise and stench during the night, that the mistress was obliged to leave the house. The deceased afterwards appeared to one of her companions, and said that she was damned on account of her bad confessions.

“VI. Father Francis Rodriguez relates that in England, when the Catholic religion flourished in that country, King Augubert had a daughter, who, on account of her rare beauty, was sought by many princes. Being asked by her father whether she wished to marry, she answered that she had made a vow of perpetual chastity. The father obtained a dispensation from the Holy See, but she resolutely refused to accept it, saying that she wished for no other spouse than Jesus Christ. She only asked of her father permission to live a solitary life in his house. The father, because he loved her, complied with her request, and assigned to her a suitable maintenance. In her retirement she began to lead a saintly life in meditation, fasting, and works of penance, frequenting the sacraments, and frequently going to the hospitals to attend the sick. While she lived in this manner she fell sick in her youth and died. A certain lady who had been in her governess, while at prayer one night, heard a great noise, and saw a soul in the form of a woman in a strong fire, and bound in chains, in the midst of a multitude of devils. The soul said, "Know that I am the unhappy daughter of Augubert." "What!" replied the governess; "are you damned after a life so holy?" "Yes," replied the soul; "I am justly damned through my own fault. "And why?" "You must know that in my youth I took pleasure in listening to one of my pages, for whom I had an affection, reading a certain book. Once, after reading the book for me, the page kissed me; the devil began to tempt me, till in the end I committed sin with the page. I went to confession, and began to tell my sin; my indiscreet confessor instantly reprov'd me, saying, "What! has a

queen been guilty of such a sin?" I then, through shame, said it was a dream. I afterwards began to perform penitential works and give alms, that God might pardon me without confessing the sin. At death I said to the confessor that I was a great sinner; he told me to banish the thought as a temptation. After this I expired, and am now damned for all eternity." She then disappeared amid such noise, that the whole world appeared to be falling in pieces, and left in the chamber an intolerable stench, which lasted for many days.

"VII. Father John Baptist Manni, of the Society of Jesus relates that a certain lady had for several years concealed in confession a sin of impurity. Two religious of the Order of St. Dominic passed by the place. The lady, who was always waiting for a strange confessor, entreated one of them to hear her confession. When the Fathers departed, his companion said to the confessor of the lady that while she was confessing her sins he saw many serpents coming from her mouth, but that there was a large, horrible-looking serpent, whose head only came out, but afterwards went back entirely into the lady's mouth. He then saw all the serpents that came out return again. The confessor went back to the house of the lady, and on entering heard that she had died suddenly. Afterwards, when he was at prayer, the unhappy woman appeared and said to him, "I am the unfortunate person that made my confession to you; I committed one sin, which I voluntarily concealed from the confessors of the place. God sent you to me; but even then I could not conquer the shame of telling it. He therefore struck me suddenly dead when you entered the house, and has justly condemned me to hell." After these words the earth opened, and she fell into the chasm and instantly disappeared.

"VIII. Saint Antony relates that there was a widow who began to lead a holy life, but afterwards, by familiarity with a young man, was led into sin with him. After her fall she performed penitential works, gave alms, and even entered into a monastery, but never confessed her sin. She became abbess. She died, and died with the reputation of a saint. But one night a nun who was in the choir heard a great noise, and saw a spectre encompassed with flames. She asked what it was. The spectre answered, "I am the soul of the abbess, and am in hell." "And why?" "Because in this world I committed a sin, and have never confessed it. Go, and tell this to the other nuns, and pray no more for me." She then disappeared amid great noise.

"IX. In the annals of the Capuchins it is related that a certain mother, on account of having made sacrilegious confessions, began at death to cry out that she was damned for her grievous sins and for her bad confessions. Among other things, she said that she was bound to make restitution to certain persons, and that she had always neglected to do so. Her daughter then said to her, "My mother, let what you

owe be restored;

I am satisfied to sell all, provided your soul be saved." The mother answered: "Ah, accursed child! I am damned also on your account; for I have scandalized you by my bad example." Thus she continued to howl like one in despair. They sent for one of the Capuchin Fathers. When he arrived he exhorted her to trust in the mercy of God; but the unhappy woman said: "What mercy! I am damned: sentence is already passed upon me, and I have already begun to feel the pains of hell." While she spoke thus, her body was raised to the ceiling of the chamber, and dashed with violence against the floor, and she instantly expired." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 571-578)

"A similar misfortune befell a sinner who was damned on account of having deferred his confession. Venerable Bede relates that this man, who had been fervent, fell into tepidity and mortal sin, and deferred confession from day to day. He was seized with a dangerous illness; and even then put off his confession saying that he would afterwards go to confession with better dispositions. But the hour of vengeance had arrived: he fell into a deadly swoon in which he thought that he saw hell open under his feet. After he had come to his senses again, the persons who stood round his bed begged him to make his confession, but he answered: "There is no more time; I am damned." They continued to encourage him. "You are losing time," said he; "I am damned, I see hell opened; I there see Judas, Caiphas, and the murderers of Jesus Christ; and near them I see my place, because, like them, I have despised the blood of Jesus Christ by deferring confession for so long a time." Thus the unhappy man died in despair without confession, and was buried like a dog outside the church without having a prayer offered for his soul." (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 528)

"In the life of Father John Ramirez, of the Society of Jesus, it is related that, while preaching in a certain city, he was called to hear the confession of a girl who was dying. She was of noble birth, and had apparently led a holy life; she went frequently to Communion, fasted, and performed other mortifications. At death she confessed her sins to Father Ramirez with many tears, so that he was greatly consoled. But, after returning to the college, his companion said that while the young lady was making her confession he saw a black hand squeezing her throat. The Father immediately returned to the house of the sick lady, but before entering he heard that she was dead. He then returned to his college, and while he was at prayer the deceased appeared to him in a horrible form, surrounded by flames, and bound in chains, and said that she was damned on account of a sin committed with a young man, which she voluntarily concealed in confession through shame, and that at death she wished to confess it, but the devil induced her, through the same shame, to

conceal it. After these words she disappeared, amid the most frightful howling and terrific clanking of chains.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, p. 548)

“Tell me, my sister, if, in punishment of not confessing a certain sin, you were to be burnt alive in a caldron of boiling pitch, and if, after that, your sin were to be revealed to all your relatives and neighbors, would you conceal it? No, indeed, if you knew that by confessing it your sin would remain secret, and that you would escape being burnt alive. Now, it is more than certain that, unless you confess that sin, you will have to burn in hell for all eternity, and that on the day of judgment it will be made known to the whole human race. **"We must all," says the Apostle, "be manifested before the judgment-seat of Christ" (i. Cor. v. 10). "If," says the Lord, "you do not confess the evil you have done, I will proclaim your ignominy to all nations; I will discover thy shame to thy face, and will show. . . thy shame to kingdoms"** (Nah. iii. 5).” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 549-550)

“The following fact is related by Father Martin del Rio, from the Annals of the Company of Jesus. It is an apparition that occurred in 1590 and was vouched for by trustworthy witnesses: Not far from Lima, dwelt a Christian lady who had three maid-servants, one of whom, called Martha, was a young Indian of about sixteen years. Martha was a Christian, but little by little she grew cool in the devotion she had at first displayed, became negligent in her prayers, and light, coquettish, and wanton in her conversations. Having fallen dangerously ill, she received the Last Sacraments. After this serious ceremony, during which she had evinced very little piety, she said, smiling to her two fellow servants, that in the confession she had just made she had taken good care not to tell all her sins to the priest. Frightened by this language, the girls reported it to their mistress, who by dint of exhortations and threats, obtained from the sick girl a sign of repentance and the promise to make a sincere and Christian confession. Martha confessed then, over again, and died shortly afterward.

“Scarcely had she breathed her last, when her corpse emitted an extraordinary and intolerable stench. They were obliged to remove it from the house to a shed. The dog in the courtyard, usually a quiet animal, howled piteously, as if he were undergoing torture. After the interment, the lady, according to custom, was dining in the garden in the open air, when a heavy stone fell suddenly onto the centre of the table with a horrible crash and caused all the table settings to bounce, but without breaking any article. One of the servants, having occupied the room in which Martha had died, was awakened by frightful noises; all the furniture seemed to be moved by an invisible force and thrown to the floor.

“We understand how the servant did not continue to occupy that room; her companion ventured to take her place, but the same scenes were renewed. Then they

agreed to spend the night together there. This time they distinctly heard Martha's voice, and soon that wretched girl appeared before them in the most horrible state, and all on fire. She said that by God's command she had come to reveal her condition to them, that she was damned for her sins of impurity and for the sacrilegious confessions she had continued to make until death. She added, "Tell what I have just revealed to you, that others may profit by my misfortune." At these words she uttered a despairing cry and disappeared.

The fire of Hell is a real fire, a fire that burns like this world's fire, although it is infinitely more active. Must not there be a real fire in Hell, seeing that there is a real fire in Purgatory? "It is the same fire," says St. Augustine, "that tortures the damned and purifies the elect." (Rev. F.X. Schouppe, S.J. *The Dogma of Hell*, Chapter VII, The Pains of Hell)

Question: In what detail must one confess to a priest the sins of impurity or other sins that one have committed? When you quote Jean Gerson, you say that one must confess every single detail, but I don't agree with this.

Jean Gerson, *Oeuvres Complètes*: "**What a young boy should tell in confession:** I sometimes stroked myself or others, urged by disorderly pleasure; I fondled myself, in my bed and elsewhere, something I would not have dared to do if people had been there. Sometimes the priest cannot absolve such fondling. **If they are not confessed and the details given, whatever the shame, one cannot be absolved, and the confession is worthless: one is destined to be damned for ever in Hell. The action and the way it has been done must be told.**"

This is not justice and the Church does not teach this, and God does not require such details to be given, since the one confessing could think that his confession will tempt the priest, or that this priest is a pedophile, or that the priest will tell the sin to others, or he could forget his sins, or many other reasons, and so, one is not obligated under pain of sin to confess all the details.

Answer: Apart from the legitimate excuse of a person honestly forgetting some of his sins, excuses when confessing one's sins will never be lawful or permitted, and all those who tries to excuse themselves from providing the necessary details, will be damned. Here are some condemnations that shows that details in confession must be given.

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* (# 24), Sept. 24, 1665:
"Voluptuousness, sodomy, and bestiality are sins of the same ultimate species, and

so it is enough to say in confession that one has procured a pollution.” –

Condemned statement by Pope Alexander VII. (Denz. 1124)

Pope Alexander VII, *Various Errors on Moral Matters* (# 25), Sept. 24, 1665: “He who has had intercourse with an unmarried woman satisfies the precept of confession by saying: “I committed a grievous sin against chastity with an unmarried woman,” without mentioning the intercourse.” – **Condemned statement by Pope Alexander VII.** (Denz. 1125)

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* (# 50), Mar. 4, 1679: “Intercourse with a married woman, with the consent of her husband, is not adultery, and so it is enough to say in confession that one had committed fornication.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.** (Denz. 1200)

Pope Innocent XI, *Various Errors on Moral Matters* (# 58), Mar. 4, 1679: “We are not bound to confess to a confessor who asks us about the habit of some sin.” – **Condemned statement by Pope Innocent XI.** (Denz. 1208)

And the Council of Trent teaches the following concerning confession and the details which must be given in confession:

The Council of Trent, Session 14, Chapter V, On Confession: “But, whereas all mortal sins, even those of thought, render men children of wrath, and enemies of God, it is necessary to seek also for the pardon of them all from God, with an open and modest confession. Wherefore, while the faithful of Christ are careful to confess all the sins which occur to their memory, they without doubt lay them all bare before the mercy of God to be pardoned: whereas they who act otherwise, and knowingly keep back certain sins, such set nothing before the divine bounty to be forgiven through the priest: for if the sick be ashamed to show his wound to the physician, his medical art cures not that which it knows not of. **We gather furthermore, that those circumstances which change the species of the sin are also to be explained in confession, because that, without them, the sins themselves are neither entirely set forth by the penitents, nor are they known clearly to the judges; and it cannot be that they can estimate rightly the grievousness of the crimes, and impose on the penitents, the punishment which ought to be inflicted, on account of them.**”

Concerning the confession, one must confess every single sin one remembers as well as in what way they were done, and one should have thought on the shame of confessing it when one committed the act. The church teaches that all must be confessed, and thus, no detail can be left out. It is the priest's job to hear it, so it is mortally sinful to leave it out or minimize the severity of the sin. The Church has taught that all sins must be confessed, and in the priest's job, he must hear in what sinful and shameful way the sin has been performed in order to judge the severity of the crime. The priest is a judge according to the Church's teaching, and hiding a mortal sin will always end in damnation and eternal fire.

The Catholic Church teaches that Our Lord Jesus Christ through the apostles established a human priesthood with divine authority to forgive sins and to absolve men from guilt and bring them into a state of forgiveness and reconciliation with God. The Catholic Church teaches that this is no mere formality, but that the priest stands in the place of God as judge and performs a judicial act.

The Council of Trent, Session 14, Chapter V, On Confession: “From the institution of the sacrament of Penance as already explained, the universal Church has always understood, that the entire confession of sins was also instituted by the Lord, and is of divine right necessary for all who have fallen after baptism; because that **our Lord Jesus Christ, when about to ascend from earth to heaven, left priests His own vicars, as presidents and judges, unto whom all the mortal crimes, into which the faithful of Christ may have fallen, should be carried, in order that, in accordance with the power of the keys, they may pronounce the sentence of forgiveness or retention of sins. For it is manifest, that priests could not have exercised this judgment without knowledge of the cause; neither indeed could they have observed equity in enjoining punishments, if the said faithful should have declared their sins in general only, and not rather specifically, and one by one.**”

The Council of Trent, Session 14, Chapter VI, On the ministry of this Sacrament, and on Absolution: “But although the absolution of the priest is the dispensation of another's bounty, yet is it not a bare ministry only, whether of announcing the Gospel, or of declaring that sins are forgiven, **but is after the manner of a judicial act, whereby sentence is pronounced by the priest as by a judge:** and therefore the penitent ought not so to confide in his own personal faith, as to think that,--even though there be no contrition on his part, or no intention on the part of the priest of acting seriously and absolving truly,--he is nevertheless truly and in God's sight absolved, on account of his faith alone. For neither would faith

without penance bestow any remission of sins; nor would he be otherwise than most careless of his own salvation, who, knowing that a priest but absolved him in jest, should not carefully seek for another who would act in earnest.”

The Church further teaches that, apart from confessing sins to an authorized Catholic priest (when one is available) and doing the penance required, there can be no forgiveness of sins. When a Catholic priest is not available, however, a person can be restored to grace by an act of perfect contrition according to the Council of Trent, but this person must also desire to go to Confession when the opportunity arrives. Confession and penance are therefore seen as necessary for salvation. The Catholic Church further teaches that by good works, prayers, fastings, participation in the sacraments, indulgences, the enduring of suffering and by acts of charity, an individual can atone for his guilt, merit God’s grace, and remove the temporal punishment his sin deserves. In other words, an individual can make satisfaction for his own sins through his own works.

Excuses can be thought on in hell for all eternity when one wakes up and starts to realize that one must have humility in order to be saved. The people who sinned should have thought about the shame of confessing before they sinned in a shameful way before God and all the Angels and Saints in Heaven. All the excuses mentioned above can never be used except for one, but the other excuses will never be allowed. The excuse of forgetfulness is valid, but one must confess it in the next confession when one remembers it. One cannot have perfect contrition when one deliberately hides the truth and its severity, for this is a sin of omission and disobedience. There’s nothing that can be cited in the Church’s teaching that justifies a person hiding the severity and details of his sins. One must realize that hiding or minimizing one’s sin is a sin first and foremost of disobedience, but secondly, a sin of pride, since one cares more about what a puny and insignificant human creature will think about you and your sins, rather than what God will think of you. Thus, such a person who hides or minimizes his sins is sinning because of vanity and vainglory, and by wanting others to have a better opinion of himself than what he knows he deserves because of his sins. A person who hides the details of his sins is thus sinning by wanting others to think better of him than he deserves, and this, of course, is not just or right.

In truth, if a person easily want to find God in confession, he must first and foremost consider in his mind how it is true justice that all men on earth should despise him for his sins, and that all should condemn him and reject him; and then confessing to a single priest will be much easier. Either one confesses one’s sins now, or the Justice of God requires that all one’s unconfessed sins will be displayed before every single person that

has ever lived as well as the gaze of God, Our Lady and all the Angels, Saints and devils in the Day of Judgment; so one can either choose to confess one's sins in this life to a single priest, or choose to have the whole world see one's sins for all eternity, enduring a greater shame for one's sins forever in the torment of the sulfurous fire of Hell than what a human can ever experience in this life however long he or she lives.

Fr. Martin von Cochem, O.S.F.C., *The Four Last Things: Death, Judgment, Hell and Heaven*, On the Last Judgment: **“On that day all His enemies will be beneath His feet; on that day all His foes will be forced to confess their offences against Him, the Divine Arbiter.** They will then and there be compelled to own His divinity, His infinite charity, the countless benefits He has bestowed on them, in return for which they persecuted Him, blasphemed Him, put Him to a cruel death. ... **on that day the reprobate will be put to the greatest ignominy and anguish. For the Judge will reveal all the shameful, the abominable character of their misdeeds: He will reveal in the sight of Angels and Saints, of the devils and the damned, the infamous deeds they performed under cover of darkness.** Yes, He will pour out the full chalice of His indignation upon those wretched beings, who under the mask of their hypocrisy dared to desecrate His very sanctuary. He will cause those who have been corrupters of innocence to be seized and placed among the evil spirits, whose diabolical, thrice accursed work they carried on earth.

“On that day the Divine Judge will give all the impenitent sinners to drink deeply of the cup of shame and ignominy, as St. Basil tells us, when he says: "The confusion that will overtake the godless sinner in the Day of Judgment will be more cruel torture to him than if he were cast into a flaming fire." **This is in fact the reason why God has appointed the final judgment, that sinners may not only be punished by the pain which will be their portion, but that they may also be put to public shame. St. Thomas Aquinas says: "The sinner does not only deserve pain, he deserves disgrace and ignominy,** for this is a punishment to which human beings only can be subjected. The lower animals can be chastised and put to death, but they cannot know what it is to suffer shame and contempt." This accounts for the fact that any one who has a single spark of self-respect would rather suffer the heaviest punishment in secret, than be exposed to public disgrace.

“On all these grounds it will be surmised that the final judgment will stretch over a considerable period of time, and hence we have all the more reason to tremble at the prospect of it, and earnestly pray God that on that great day He will not overwhelm us with shame and confusion, but will grant us a share in His joy and

glory.” (*The Four Last Things: Death, Judgment, Hell and Heaven*, Part II, The Last Judgment, Chapter X, On the Length of Time that the Final Judgment will Last)

As long as one meditates on how it is justice that others despise us because of our sins—since a single mortal sin deserves an infinite punishment in hell—confessing to a priest or even to more people, will go as a dance!

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 8, Art. 5: “If, however, he were bound to confess again, **his first confession would not be useless, because the more priests one confesses to, the more is the punishment remitted, both by reason of the shame in confessing, which is reckoned as a satisfactory punishment**, and by reason of the power of the keys: so that one might confess so often as to be delivered from all punishment.”

Indeed, so beneficial is speaking about one’s sins to a person that is not a priest that St. Thomas says that confessing one’s sins even to a layman will benefit one’s soul and gain God’s friendship; but that one must also confess it to a Catholic priest when one is able to do so.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supplement, Q. 8, Art. 6, Reply to Objection 3: “... the sacramental power of Penance consists in a sanctification pronounced by the minister, so that if a man confess to a layman, although he fulfills his own part of the sacramental confession, he does not receive sacramental absolution. **Wherefore his confession avails him somewhat, as to the lessening of his punishment, owing to the merit derived from his confession and to his repentance**, but he does not receive that diminution of his punishment which results from the power of the keys; and consequently he must confess again to a priest [whenever he can do so].”

Confessing one’s sins to anyone will always be a good act of humility, and those who do this, whether much or little, will always gain some amount of grace. In addition, confessing one’s sins and humiliating oneself will also give the humble penitent “so many and so great advantages and consolations, which are most assuredly bestowed by absolution upon all who worthily approach to this sacrament.”

The Council of Trent, Session 14, Chapter V, On Confession: “Now, the very difficulty of a confession like this, and the shame of making known one’s sins, might

indeed seem a grievous thing, were it not alleviated by the so many and so great advantages and consolations, which are most assuredly bestowed by absolution upon all who worthily approach to this sacrament.”

A great example which shows us that unconfessed sins will be punished eternally in hell is found in *The Revelations of St. Bridget*, which speaks about a certain woman who performed unlawful and impure sexual acts but abhorred to confess her sins. The Revelation confirms the truth about that a person who do not confess their sins in this life (to a valid Catholic priest if one is available) will have their sins displayed before the whole world. The foreword for this Chapter explains its contents, saying that: “*A saint tells the bride that even if a person were to die once each day for God’s sake, it would not be enough to give thanks to God for his eternal glory. He also describes the terrible punishments endured by a deceased woman in her every limb because of the carnal pleasure in which she spent her life.*”

The Revelations of St. Bridget, Book 6, Chapter 16: “One of the saints spoke to the bride [St. Bridget], saying: “If, for God’s sake, I endured death for every hour I spent in the world and were to keep coming back to life, still with all that I would never be able to thank God fully for his love. Indeed, his praise is ever on my lips and joy is ever in my soul, glory and honor are never withheld from my sight nor the sounds of exultation taken from my hearing.”

“Then the Lord said to the same saint: “Tell my bride here what those persons deserve who care more about the world than about God, who love the creature more than the Creator. Tell her what kind of punishment that woman is now undergoing who spent her entire lifetime in the world in sinful pleasure.” The saint replied: “Her punishment is most severe. For the pride she had in her every limb, [through vanity] her head and hands, arms and legs burn horribly in a blazing fire. Her bosom is being pricked as though by the hide of a hedgehog whose quills fasten to her flesh and mercilessly press into her. **The arms and other limbs with which she used to lasciviously embrace the loved one so tenderly are now stretched out like two snakes that coil themselves around her, mercilessly devouring and tearing her to pieces without rest.** Her belly is terribly twisted, as though a sharp pole were being driven into her private parts and thrust violently inward so as to penetrate ever more deeply. Her thighs and knees are like ice, hard and stiff, with no warmth nor rest. The feet that used to carry her to her pleasures and lead others along with her now stand atop sharp razors slicing them incessantly.”

The Explanation in St. Bridget's Revelations of this hair raising example of the miserable end of all who perform unlawful, non-procreative and lascivious sexual acts and touches, like this woman did, tells us that "This woman pursued her selfish will and completely abhorred going to confession. A tumor developed in her throat, and she died unconfessed. She was shown standing before God's judgment with the devils accusing her and shouting: "Here is the woman who tried to hide herself from you, Lord! But we know her well enough!" The judge answered: "Confession is like an excellent washing-woman. Therefore, because she did not want to wash when she had the opportunity, she is now soiled with your impurities. Because she was unwilling to expose her shame to the few, it is only right that she should be shamed by everyone before the many." (*The Revelations of St. Bridget*, Book 6, Chapter 16) Thus, it is clear that if a person refuses to confess his sins in this life, "it is only right that she should be shamed by everyone before the many."

Question: How great must one's purpose of amendment in confession be in order for a person to be forgiven his sins? Many times, I confess thinking that it is certain that I will fall again.

Answer: St. Alphonsus, answers this question in a section "**On the Purpose of Sinning no More**" in great detail: "Sorrow and a purpose of amendment necessarily go together. "A sorrow of the soul and a detestation of sin," says the Council of Trent, "along with the purpose of sinning no more." The soul cannot have a true sorrow for sin without a sincere purpose never more to offend God. Now, in order to be a true purpose, it must have three conditions: it must be firm, universal, and efficacious.

"I. It must be firm, so that the penitent resolutely purposes to suffer every evil rather than offend God.

"Some say: "Father, I do not wish ever more to offend God; but the occasions of sin and my own weakness will make me relapse: I wish, but shall scarcely be able, to persevere." My son, you have not a true purpose, and therefore you say: I wish, I wish. Know that hell is full of such wishes. It is a mere empty wish, not a true resolute will or purpose; a true purpose is a firm and resolute will to suffer every evil rather than to relapse into sin. It is true that there are occasions of sin; that we are weak, particularly if we have contracted a habit of any sin; and that the devil is strong; but God is stronger than the devil, and with his aid we can conquer all the temptations of hell. *I can do all things*, says St. Paul, *in Him who strengtheneth me*. It is true that we ought to tremble at our weakness, and distrust our own strength; but we ought to have confidence in God that by his grace we shall overcome all the assaults of our tempters. *Praising, I will call upon the Lord*, said David, *and I shall be saved from my enemies*. I will invoke the Lord, and he will save me from my enemies. He who recommends himself to God in temptations shall never

fall.

"But, Father, I have recommended myself to God, and the temptation continues." Do you, then, also continue to ask help from God as long as the temptation lasts, and you will never fall. God is faithful; he will not permit us to be tempted above our strength. *God*, says the Apostle, *is faithful, who will not suffer you to be tempted above that which you are able*. He has promised to give aid to all who pray for it. For every one that asketh receiveth. And this promise is made to all to sinners, as well as to the just: "For every one that asketh receiveth." So there is no excuse for those who consent to sin; for if they recommend themselves to God, he will stretch out his hand, and support them, and they will not fall. He, then, who falls into sin falls through his own fault, either because he will not ask aid from God, or because he will not avail himself of the aid which the Lord offers to him.

"II. The purpose must be universal; that is, it must be a purpose of avoiding every mortal sin. Saul was commanded by God to put to death all the Amalecites, and all their cattle, and to burn all their goods. What did he do? He slew a great multitude of men and of cattle, and burnt a large quantity of their goods; but he saved the life of the king, and preserved what was most valuable of the property; and on account of this contempt of God's commandment he merited his malediction. Many penitents imitate Saul; they purpose to avoid some sins, but they cannot give up some dangerous familiarity, or some goods that they have a scruple about retaining, or some cherished feelings of anger and ill-will against a neighbor, or some hankering after revenge. Such persons wish to divide their heart, giving one half to God, and the other to the devil. The devil is content with his portion, but God is not satisfied with a part of their heart. Every one knows the history of Solomon how two women came to him, each claiming to be the mother of the child who was still left alive. He ordered the infant to be divided, and one half to be given to each of them. *Divide the living child in two*. The woman who was not the mother of the child remained silent and was satisfied with the order of the king; but the true mother said: *I beseech thee, my lord, give her the child alive, and do not kill it*. "No, my lord, if my child must die, I prefer that she should have it entire." Solomon concluded that she was the true mother of the child, and gave it to her. Thus, the devil because he is our enemy, and not our father, is content to have a part of our heart; but God, who is our true Father, is not satisfied unless he has the whole of it. *No man*, says Jesus Christ, *can serve two masters*. God does not accept for his servants those who wish to serve two masters; he wishes to be our only Lord, and he justly refuses to be the companion of the devil in the possession of our hearts. Our purpose, then, must be universal: it must be a purpose of avoiding all mortal sins. ...

"III. The purpose must be efficacious that is, it must make us practise all the means necessary to avoid sin; and one of the most necessary of these means, is to avoid the occasions of relapsing into sin. This is a most important point; for were men careful to fly

from evil occasions, from how many sins would they abstain, and thus how many souls would escape damnation! The devil does not gain much without an occasion. But when a person voluntarily exposes himself to the occasion of sin, particularly of sins against chastity, it is morally impossible for him not to fall.

“It is necessary to distinguish proximate from remote occasions. The remote occasion is that to which all are exposed, or in which men seldom fall into sin. The proximate occasion is that which by itself ordinarily induces to sin, such as unnecessary familiarity of young men with women of bad reputation. An occasion in which a person has frequently fallen is also called a proximate occasion. But occasions which are not proximate for others may be proximate for a particular person, who on account of his bad disposition or on account of a bad habit has frequently fallen into sin. They are in the proximate occasion of sin: 1. Who keep in their house a woman with whom they have committed sin. 2. They who go to taverns, or to any particular house in which they have frequently fallen into sin by quarrelling, or drunkenness, or immodest words or actions. 3. They who in gaming have been frequently guilty of fraud, or quarrels, or of blasphemies. Now, no one can receive absolution unless he purpose firmly to avoid the occasion of sin; because to expose himself to such occasions, though sometimes he should not fall into sin, is for him a grievous sin. And when the occasion is voluntary and is actually existing at the present time, the penitent cannot be absolved until he has actually removed the occasion of sin. For penitents find it very difficult to remove the occasion; and if they do not take it away before they receive absolution they will scarcely remove it after they have been absolved.

“Much less is he fit for absolution who refuses to remove the occasions, and only promises that in them he will not commit sin for the future. Tell me, my brother, do you expect that tow thrown into the fire will not burn? And how ran you expecting that if you expose yourself to the occasion of sin you will not fall? *And your strength*, says the prophet, *shall be as the ashes of tow, . . . and both shall burn together, and there shall be none to quench it*. Our strength is like the strength of tow to resist fire. A devil was once compelled to tell what sermon was most annoying to him. He answered: "The sermon on the occasions of sin." As long as we do not remove the occasions of sin, the devil is satisfied: he cares not about our purposes, promises, or oaths; for as long as the occasion is not removed the sin will not cease. The occasion (particularly of sins against chastity) is like a veil placed before the eyes, and does not allow us to see God, or hell, or heaven. In a word, the occasion blinds the sinner; and how can the blind keep himself in the straight way to heaven? He will wander into the road to hell without knowing where he is going; and why? Because he does not see. For all, then, who are in the occasion of sin, it is necessary to do violence to themselves in order to remove the occasion; otherwise they will remain always in sin.

“Here it is necessary to remark that for some who are more strongly inclined to evil,

and who have contracted a habit of any vice, particularly the vice of impurity, certain occasions are proximate or nearly proximate which for others would be remote. Hence, if they do not avoid them they will be always relapsing into the same crimes like a dog returning to his vomit. ...

“What are these means [of making the occasions of sin remote]? There are three means: the frequentation of the sacraments, prayer, and avoiding familiarity with the person with whom you have sinned.

“The frequentation of the sacraments of penance and Eucharist would be in one respect the best means; but it ought to be known that in necessary proximate occasions of incontinence it is a great remedy to withhold absolution in order to make the penitent more diligent in adopting the other two means, namely, to recommend himself frequently to God, and to avoid familiarity. When you rise in the morning, you must renew the resolution of not yielding to sin all that day; and you must pray for help, not only in the morning, but also several times during the day before the Most Holy Sacrament, or before the Crucifix; and must beg of the Most Holy Mary to obtain for you grace not to relapse. The other means to which it is absolutely necessary to attend is to avoid all familiarity with the accomplice by not remaining with her alone, by not looking at her face, not conversing with her, and by speaking to her (when strictly necessary) in such a manner as to show a dislike for her society. This is the most important means of making proximate occasions become remote, but he who has already received absolution will scarcely practise this means; and, therefore, in such cases, it is expedient to defer absolution until the proximate occasion becomes remote. But to render such occasions remote, eight or ten days are not sufficient; a long time is necessary.

“But should the penitent after adopting all these means always relapse, what is the last remedy? It is that which the Gospel recommends: *If thy right eye scandalize thee, pluck it out, and cast it from thee.* Although it were your right eye, you must pull it out, and cast it to a distance from you. "It is better," says our Lord, "to lose thy eye than having it to be cast into hell." In such a case, then, you must remove the occasion, or you must certainly go to hell.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 539-546)

St. Alphonsus, On Confession: “Confession, in order to be good, must be entire, humble, and sincere.

“I. THE CONFESSION MUST BE ENTIRE.

“He who has offended God by mortal sin has no other remedy to prevent his damnation but the confession of his sin. ...

“Have you committed sin? If you do not confess it you shall be damned. Therefore, if you wish to be saved, you must confess it some time or other. And if at some time or other, why not now? as St. Augustine says. What do you wait for? Is it for death, after which you

will not be able to make a confession? And know that the longer you conceal your sin and multiply sacrileges, the greater your shame and obstinacy in concealing it will become. "Obstinacy proceeds from the keeping back of sin," says St. Peter de Blois. How many miserable souls, who have formed a habit of concealing their sins, saying, "When death is near, then I will confess it," have not confessed it even at the hour of death! ...

"II. THE CONFESSION MUST BE HUMBLE.

"A penitent at confession should imagine himself to be a criminal condemned to death, bound by as many chains as he has sins to confess; he presents himself before the confessor, who holds the place of God and who alone can loose his bonds and deliver him from hell. Therefore he must speak to the confessor with great humility. The Emperor Ferdinand, wishing to go to confession in his chamber, handed a chair to the confessor. When those who were in the room appeared surprised at so great an act of humility, the emperor said: "Father, I am now a subject, and you are my Superior."

"Some argue with the confessor, and speak to him with as much haughtiness as if they were his Superiors; what fruit can they derive from such confessions? It is necessary then, to treat your confessor with respect. Speak to him always with humility, and with humility obey all his commands. When he reproves you, be silent, and receive his admonitions with humility; accept with humility the remedy that he prescribes for your amendment.

"Do not get into a passion with him nor think him unjust and uncharitable. What would you say if you saw a sick man, who, while the surgeon opens the imposthume, treats him as a cruel and uncharitable man? Would you not say that he was mad? "But he tortures me." Yes; but it is by this torture that you are cured: without it you would die.

"If the confessor tells you that he cannot absolve you until you have restored certain goods belonging to an other, obey him, and do not be importunate for absolution: do you not know that he who has received absolution does not afterwards make restitution?

"Does the confessor order you to return for absolution in a week or a fortnight, and in the mean time to remove the occasion of sin, to pray to God, to be firm in resisting all temptations to relapse into sin, and to practise all the other means that he recommends to you? Obey, and you shall thus free yourself from sin; do you not see that hitherto, when you were absolved immediately, you have, after the lapse of a few days, fallen again into the same crimes? "But if in the mean time death comes upon me?" But God has not hitherto taken away your life, when you continued so long a time in sin, and never thought of returning to him; will he, now that you desire to amend your life, send you a sudden death? "But it may be that death will come upon me during the time for which absolution is deferred." And if this may happen during that time, make acts of contrition continually. I have already said that he who has the intention of going to confession and makes an act of contrition instantly receives pardon from God.

“Of what use is it to receive absolution as often as you go to confession when you do not renounce sin? All these absolutions shall add to the fire that will torment you in hell. Listen to this fact. A gentleman contracted a habit of sin; he found a confessor who always absolved him, though he always relapsed. He died, and was seen in hell carried on the shoulders of an other person who was also damned. Being asked who it was that carried him, he answered: "He is my confessor, who, by absolving me as often as I went to confession, has brought me to hell. I am damned, and he who brought me to hell is also damned."

“Do not then, O my brother, be angry when the confessor defers absolution, and wishes to see how you conduct yourself in the mean time. If you always relapse into the same sin, although you have confessed it, the confessor cannot absolve you unless you give some extraordinary and manifest sign that you have the necessary dispositions. And, if he gives you absolution, you and he are condemned to hell. Be obedient, then; do what he bids you; for, when you return, after having done what he prescribed, he will certainly absolve you, and thus you shall be delivered from the sin that you have been in the habit of committing.

“III. THE CONFESSION MUST BE SINCERE.

“The confession must be sincere, that is, without lies or excuses.

“1. Without lies... For example, it would be a mortal sin for a penitent to accuse himself of a mortal sin that he has not committed or to deny a mortal sin that he has committed and has never confessed, or to deny that he had a habit of a certain sin; for in all these he would be guilty of grievously deceiving the minister of God.

“2. Without lies, and without excuses. In the tribunal of penance the criminal must be his own accuser; he must be an accuser, not an advocate to excuse his guilt. The more sincerely a man accuses himself, without extenuating his fault, the more readily shall he obtain absolution and mercy from God. It is related that the Duke of Ossuna, being one day in a galley, went about among the slaves, asking for what crime they had been condemned. All answered that they were innocent; only one acknowledged that he deserved severer punishment. The viceroy said: "Then it is not right to have you here among so many innocents;" and therefore ordered him to be released. Now, how much more will God pardon him who confesses his sins, without excuses, in the tribunal of penance.

“How many are there who make their confession badly! Some tell their confessor the few good actions that they perform, but do not speak of their sins. "Father," they say, "I hear Mass every day; I say the beads; I do not blaspheme; I do not swear; I do not take my neighbor's property." Well, what then? Do you want to be praised by the confessor? Confess your sins; examine your conscience, and you will find a thousand things to be corrected: detractions, unclean expressions, lies, imprecations, unclean thoughts, hatred.

“Others, instead of accusing themselves, begin to defend their sins, and to dispute

with the confessor. "Father," they say, "I blaspheme because I have a master that cannot be borne; I have indulged myself in hatred to a neighbor, because she has spoken ill of me; I have committed sin with men, because I had nothing to eat." What benefit do you expect from such confessions? What is your object? Is it that the confessor may approve of your sins? Listen to what St. Gregory says: "If you excuse yourself, God will accuse you; if you accuse yourself, God will excuse you." Our Lord complained bitterly to St. Mary Magdalene de Pazzi of those who excuse their sins in confession, and throw the blame of their own faults upon others, saying: "Such a person has been the occasion of my sin: such another has tempted me." Thus they come to confession to commit new sins; for, in order to excuse their own sins, they injure a neighbor's reputation without necessity. Such persons should be treated as a confessor treated a woman who, in order to excuse her own sins, told all the bad actions of her husband. "For your own sins," said the confessor, "you will say the 'Hail Holy Queen!' once; and for the sins of your husband, you will fast every day for an entire month." But must I do penance for the sins of my husband? Yes, if you confess all the sins of your husband in order to excuse your own sins. Thus, my sisters, confess henceforth your own sins, and not the sins of others, and say: "Father, it was not my companion, nor the occasion of sin, nor the devil, but my own malice, that made me voluntarily offend God."

"It is, indeed true, that you must sometimes make known to the confessor the sin of another, either in order to explain the species of some sin, or to make the confessor understand the danger to which you were exposed, that he may be able to give you useful advice for the regulation of your conduct. But when you can go to another confessor, to whom the person is unknown, go to him. If, in changing your confessor, you should suffer a notable inconvenience; or if you think that your ordinary confessor, because he is better acquainted with the state of your conscience, can give you more useful counsel, you are not obliged to go to another confessor. However, you should endeavor to conceal the accomplice as well as you can; for example, it is sufficient to tell the state of the person, if she is a young girl, if she is married, or if she has made a vow of chastity, without mentioning her name.

"St. Francis de Sales warns penitents not to make useless accusations in confession, nor to mention circumstances through habit. "I have not loved God with all my strength; I have not received the sacraments as I ought; I have had but little sorrow for my sins." All these are useless words; they are a loss of time. "I accuse myself of the seven deadly sins, of the five senses of the body, and of the ten commandments of God." Give up these useless accusations; it is better to tell the confessor some defect into which you are for a long time accustomed to fall, without any amendment. Confess, then, the faults that you wish to correct. Of what use is it to say: "I accuse myself of all the lies I have told, of all my detractions, of all the imprecations I have uttered? When you do not give up these vices,

and when you say that you cannot avoid them, of what use is it to confess them? It is only a mockery of Jesus Christ, and of the confessor. When, then, my children, you accuse yourselves of such faults, even though they should be only venial sins, confess them with a purpose of not relapsing into them.

“V. The Penance Imposed by the Confessor.

“Satisfaction, which we call the penance, is a necessary part of the sacrament of penance. It is not precisely essential, because without it the confession may be valid, as would be the case if a penitent were dying and unable to perform suitable penance. But it is an integral part; so that, should a person at confession not have the intention of performing the penance enjoined the confession is null; for the penitent is obliged, in confessing his sins, to have the intention of complying with the penance imposed by the confessor. But if he has the intention of performing the penance, and afterwards neglects to fulfil it, the confession is valid; but he is guilty of a mortal sin...

“It is necessary to know that, when a person commits a sin, he contracts the guilt, and renders himself liable to the punishment due to the guilt of sin. By the absolution of the confessor the guilt and the eternal punishment are remitted, and when the penitent has intense contrition, all the temporal punishment is also remitted. But when the contrition is not so great the temporal penalties remain to be suffered either in this life or in purgatory, as the Council of Trent teaches where it says, that the sacramental penance is not only a payment of the penalty that we have deserved, but also a means of cure for the base affections left in us by sin, our passions, bad habits, and hardness of heart; and that, moreover, it strengthens us against a relapse into the same sin. Therefore, my children, go to confession every week, or at least every fortnight, but never allow a month to pass without approaching the tribunal of penance. ...

“How soon after confession must the penance be performed? It must be performed within the time fixed by the confessor; and should he not fix a time, it ought to be performed within a short time; for when the penance is great, and particularly when it is medicinal, to defer the performance of it for a long time would be a mortal sin.

“Should a penitent have the misfortune of falling into mortal sin after confession, is he still bound to fulfill the penance? Yes; he is obliged to fulfill it. And does he satisfy his obligation by performing the penance in the state of sin? Yes: he also complies with his obligation.

“But, alas! many go to confession, accept the penance enjoined, but afterwards do not comply with it. "But, Father, I am not able to do all that my confessor has imposed upon me." And why did you accept a penance that you knew you could not perform? I recommend you to speak plainly, and to say to the confessor: "Father, I am afraid that I shall not do all that you have imposed on me; give me a lighter penance." Of what use is it to say: Father, I will do it; Father, I will do it; and afterwards to do nothing?

“But know that, if you omit your penance in this life, you will have to perform far greater penance in purgatory. Turlot relates that a sick man, who was confined to bed, and afflicted with many pains for a year, prayed to God to release him from life. God sent an angel to tell him to choose either to go to purgatory for three days, or to submit to his pains for another year. The sick man chose the three days in purgatory, where after his death, he was visited by the angel. He complained that the angel had deceived him, and that he was suffering there, not for three days, but for several years. The angel said to him, "What! a day has scarcely passed; your body is not yet buried; and you say that you are suffering here for several years!" The deceased then besought the angel to bring him back again to life, that he might suffer his former infirmities for another year. His prayer was heard; and after having returned to life, he encouraged all that came to visit him, to suffer with cheerfulness all the pains of the present rather than wait for the pains of the next life.

“Would to God the penitents performed all the penance due to their sins! Ordinarily speaking, almost all have to suffer some of the temporal punishment that awaits them. Of several persons who led a holy life, we read that they have been for some time in purgatory. Let us, then, endeavor, in addition to our sacramental penance, to perform other good works, alms, deeds, prayers, fasts, and mortifications. Let us also endeavor to gain as many indulgences as we can. Holy indulgences diminish the pains that we must suffer in purgatory.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 546-560)

Question: What is the best prayer to use in order to be able to conquer temptations, and especially sexual temptations?

Answer: The Holy Rosary is undoubtedly the most powerful prayer of all the prayers against the temptations of the flesh as well as any other temptation that may befall a person. The reason behind the fact that the Holy Rosary is especially powerful in conquering sexual temptations of the flesh is that Our Lord and Our Lady – the Blessed Virgin Mary – loves the virtue of chastity with such a great love that they especially honor and help all those who honestly salute Our Blessed Mother in the Angelic salutation with the intention of gaining Her help to conquer their sensual or sinful temptations.

Even though the Holy Rosary is the best weapon against temptations of the flesh, it is also necessary that it be joined with mental prayers and prayers from the heart as well as fasting and other penances with a complete avoidance of all occasions of sin in order to smother the might of the Devil and his temptations. Countless of people have reported that their fleshly temptations diminished or vanished the moment that they started to pray the Rosary. The authors of this text can also testify that this have happened for themselves and for people close to them. Simply said, there’s no prayer that is more powerful than the

Rosary.

St. Louis De Montfort: “Our Lady revealed to Blessed Alan De la Roche that no sooner had St. Dominic begun preaching the Rosary than hardened sinners were touched and wept bitterly over their grievous sins... everywhere that he preached the Holy Rosary such fervor arose that sinners changed their lives and edified everyone by their penances and change of heart.” (*The Secret of the Rosary*, p. 66.)

And Sister Lucy of Fatima, regarding the Holy Rosary, said the following words to Fr. Augustin Fuentes on December 26, 1957:

“Look, Father, the Most Holy Virgin, in these last times in which we live, has given a new efficacy to the recitation of the Rosary. She has given this efficacy to such an extent that there is no problem, no matter how difficult it is, whether temporal or above all spiritual, in the personal life of each one of us, of our families, of the families of the world or of the religious communities, or even of the life of peoples and nations, that cannot be solved by the Rosary. There is no problem I tell you, no matter how difficult it is, that we cannot resolve by the prayer of the Holy Rosary.”

Pope Pius XI truly loved the Rosary, as did many other Popes before him, and he published an Encyclical called *Ingravescentibus Malis* that explained the Rosary’s special and miraculous power to help us achieve victory in our life.

Pope Pius XI, *Ingravescentibus Malis* (# 3), On the Rosary, 1937: “Thus the Faithful of every age, both in public misfortune and in private need, turn in supplication to Mary, the benignant, so that she may come to their aid and grant help and remedy against sorrows of body and soul. And never was her most powerful aid hoped for in vain by those who besought it with pious and trustful prayer...We beseech God through the mediation of the Blessed Virgin, so acceptable to Him, since, to use the words of St. Bernard: “Such is the will of God, who has wished that we should have all things through Mary.” (Sermon on the Nativity of the Blessed Virgin Mary.)... From it, the young will draw fresh energy with which to control the rebellious tendencies to evil and to preserve intact the stainless purity of the soul; also in it, the old will again find repose, relief and peace from their anxious cares. To those who devote themselves to Catholic Action may it be a spur to impel them to a more fervent and active work of apostolate; and to all those who suffer in any way, especially the dying, may it bring comfort and increase the hope of eternal happiness. The fathers and mothers of families particularly must give an example to

their children, especially when, at sunset, they gather together after the day's work, within the domestic walls, and recite the Holy Rosary on bended knees before the image of the Virgin, together fusing voice, faith and sentiment. This is a beautiful and salutary custom, from which certainly there cannot but be derived tranquility and abundance of heavenly gifts for the household. When very frequently We receive newly married couples in audience and address paternal words to them, We give them rosaries, We recommend these to them earnestly, and We exhort them, citing Our own example, not to let even one day pass without saying the Rosary, no matter how burdened they may be with many cares and labors.”

Confession and Prayer

If no non-heretical priest is available for confession, then one must confess one's sins directly to God. It's also important to pray to the Holy Ghost for forgiveness, contrition and guidance in this regard. This short prayer – or a variation of it – is recommended:

“O, Holy Ghost, source of all light, come to my assistance and enable me to make a good confession. Bring to my mind the evil which I have done and the good which I have neglected. Grant me, moreover, heartfelt sorrow for my sins and the grace of a sincere confession. Mary, my Mother, help me to make a good confession.”

It is very good to pray three Our Father and three Hail Mary prayers before confession, asking the Blessed Mother specifically for the assistance to make a good confession. The Act of Contrition prayer should of course be prayed as well daily and often. This short prayer – or a variation of it – is highly recommended:

“O my God, I am heartily sorry for having offended Thee, and I detest all my sins, because I dread the loss of Heaven, and the pains of Hell; but most of all because they offend Thee, my God, Who are all good and deserving of all my love. I firmly resolve, with the help of Thy grace, to confess my sins, to do penance, and to amend my life. Amen.”

PART 3. CHASTITY: THE ANGELIC VIRTUE

In this day and age, there are very few who speak or write about chastity since the world have become so lustful and sensual, but chastity is in fact one of the virtues that is most taught in the Holy Scripture. While most of the verses about chastity are found in the New Testament (which we will examine after the Old Testament passages on chastity), there are also some very noteworthy ones in the Old Testament Scripture which shows us that both the married and the unmarried Jews of the Old Law also were commanded by God to practice the virtue of chastity.

CHASTITY IN THE OLD TESTAMENT AND THE OLD LAW

Chastity is a virtue above other virtues according to the biblical Book of Exodus and Jewish traditional teaching and history

It is described in *The Book of Exodus* how God, when He spoke to Moses and told him to tell the Jewish people that He wanted them to “be to Me a priestly kingdom, and a holy nation”, that God wanted all of the Jews (married as well as unmarried) to practice one specific virtue for three days before they were able to meet Him and enter into a covenant and union with Him and receive the Ten Commandments, and that virtue was chastity: “*He [Moses] said to them: Be ready against the third day, and come not near your wives.*” (Exodus 19:15)

Exodus 19:9-11,14-15 “The Lord said to him [Moses]: Lo, now will I come to thee in the darkness of a cloud, that the people may hear me speaking to thee, and may believe thee for ever. And Moses told the words of the people to the Lord. And he [God] said to him [Moses]: Go to the people, and sanctify them today, and tomorrow, and let them wash their garments. And let them be ready against the third day: for on the third day the Lord will come down in the sight of all the people upon mount Sinai. ... **And Moses came down from the mount to the people, and sanctified them. And when they had washed their garments, He said to them: Be ready against the third day, and come not near your wives.**”

Unless the people had practiced chastity for three days, they would not have received the grace to appear before God and receive His Laws. The remarkable thing about this is that God first chose to tell the people to practice chastity before He told them about the Ten Commandments. The reason why Our Lord did this was to show us how much He values and wants us to practice the angelic virtue of chastity, thus showing us all that we must be

very pure and holy when serving God.

The Haydock Bible Commentary explains the verses of Exodus 19 in the following way: “**Ver. 10.** [*and let them wash their garments*], with their bodies, as the Jews understand by this expression. They were also to abstain from their wives, &c. By which exterior practices, they were admonished of the interior purity which God required. All nations seem to have adopted similar observances of continence, washing themselves, and putting on their best attire, when they appeared before God. See Herodotus, &c. (Calmet) --- **Ver. 15.** [*come not near your wives*]. St. Paul recommends continence when people have to pray, 1 Corinthians 7. [Even] On the pagan temple of Epidaurus, this inscription was placed, “Let those be chaste who enter here” (St. Clement of Alexandria, Strom. 5)”, and so, it is not strange that, if even pagans who do not know God observe the virtue of chastity at some times for the sake of serving their false god or gods, that Christians who are reborn through Christ’s Blood should adopt an even greater and more virtuous and chaste lifestyle than the pagans did, adding many more periods of chastity since this is only right, even by those who are married, as St. Paul suggests.

It is of course not a coincidence that the virtue that God commanded the Jewish people to practice in order to become sanctified and be worthy to appear before Him and enter into a covenant with Him, was chastity. This moment when the Jewish people were to first meet Our Lord and enter into a Covenant with Him and receive the Ten Commandments was one of the greatest moments in the history of the Salvation of mankind and a once in a lifetime event. God solemnly bound Himself to the Jewish people through this spectacular event, and yet, God only asked that one specific virtue was to be practiced before meeting with Him, and that was chastity.

From this biblical example alone it is easy to see for an honest person who does not love his flesh and the sensuality of the world just how much God loves and appreciates that men and women practice the virtue of chastity. This example from Holy Scripture also shows us that God wants even married people to practice chastity. In truth, we see that God Himself classifies the act of observing chastity for a while for even the married as a part of becoming “*sanctified*” and worthy to appear before Him according to the words in the Holy Bible, contrary to what many lustful people now teach. Chastity is simply in a class of its own when compared to most of the other virtues, but too few people in the world care for or appreciate the inestimable graces that are received by people who practice chastity. It is undoubtedly so that a refusal to practice chastity, whether inside or outside of marriage, is one of the greatest causes of why most people are damned to burn in Hell for all eternity. This truth was also revealed to us by Our Lady of Fatima, who said: “*The sins which lead*

most souls to hell are sins of the flesh... Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God!"

One of the major problems that plagues Protestants and other heretics of today is that they have little or no understanding of the ancient custom of taking a permanent or temporal vow of chastity, even in marriage. This has occurred since in their short 475 year history, they have no examples of good and virtuous people doing such things in their inherently fleshly, impure and lustful religion. When a Protestant thinks of marriage, he automatically thinks that sex must occur and that he is allowed to perform all kinds of lascivious, perverse, unnatural or lustful sexual deeds while married, but that is obviously not the way Jewish or even early Christian people thought of or viewed marriage.

Living a celibate life within marriage was not unknown in Jewish tradition. It was told that Moses, who was married, remained continent the rest of his life after the command to abstain from sexual intercourse (Exodus 19:15) given in preparation for receiving the Ten Commandments, and that the seventy elders also abstained thereafter from their wives after their call, and so did Eldad and Medad when the spirit of prophecy came upon them. Indeed it was said that the prophets became celibate after the Word of the Lord communicated with them (*Midrash Exodus Rabbah* 19; 46.3; *Sifre to Numbers* 99 sect. 11; *Sifre Zutta* 81-82, 203-204; *Aboth Rabbi Nathan* 9, 39; *Tanchuman* 111, 46; *Tanchumah Zaw* 13; 3 *Petirot Moshe* 72; *Shabbath* 87a; *Pesachim* 87b, Babylonian Talmud).

Jewish tradition mentions that, although the people had to abstain from sexual relations with their wives for only three days prior to the revelation at Mount Sinai (Ex. 19:15), Moses chose to remain continent the rest of his life with the full approval of God. The rabbis explained that this was so because Moses knew that he was appointed to personally commune with God, not only at Mount Sinai but in general throughout the forty years of sojourning in the wilderness. For this reason Moses kept himself "apart from woman", remaining in the sanctity of separation to be at the beck and call of God at all times; they cited God's command to Moses in Deuteronomy 5:28 (*Midrash Exodus Rabbah* 19:3 and 46.3).

Moses understood how he was called by God to a more perfect and pure service than the rest of the Jewish people, and thus spoke accordingly, saying:

"If the Israelites, with whom the Shechinah spoke only on one occasion and He appointed them a time [thereof], yet the Torah said, Be ready against the third day, come not near a woman: I, with whom the Shechinah speaks at all times and does

not appoint me a [definite] time, how much more so!' And how do we know that the Holy One, blessed be He, gave His approval? Because it is written, Go say to them, Return to your tents, which is followed by, But as for thee, stand thou here by me. (*The Babylonian Talmud Seder Mo'ed, Shabbath*, Vol. II, tr. Rabbi Dr. H. Freedman, Rebecca Bennet Publications, 1959, p. 411-412)

“Thus, Moses said: ‘If in connection with Mount Sinai, which was hallowed only for the occasion [of Revelation], we were told: *Come not near a woman* (ib. XIX, 15), then how much more must I, to whom He [God] speaks at all times, separate myself from my wife?’”

We also have information from the Jewish traditional teachings on Moses and his chaste and pure marriage after Sinai. In truth,

“it was God Himself who told him [to separate himself from his wife], for it says, "With him do I speak mouth to mouth" (Num. XII, 8). R. Judah also said that it was told him directly by God. For Moses too was included in the injunction, "Come not near a woman", thus all were forbidden; and when He afterwards said: "Return ye to your tents" (Deut. 5:30) He permitted them [to their husbands]. Moses then asked: "Am I included in them?" and God replied: "No; but As for thee, stand thou here by Me" (Deut. 5:31).” (*Midrash Rabbah Exodus*, XLVI. 3, tr. Rabbi Dr. S.M. Lehrman, Soncino Press, NY, 1983, p. 529)

The Holy Prophets Elijah and Elisha were also celibate all their lives (*Zohar Hadash* 2:1; *Midrash Mishlei* 30, 105, *Pirke Rabbi Eliezer* 33). Carmelite tradition teaches that a community of Jewish hermits had lived at the Mount of Carmel from the time of Elijah until the Catholic *Order of the Carmelites* were founded there. The Carmelite Constitution of 1281 teaches that from the time when Elijah and Elisha had dwelt devoutly on Mount Carmel, Priests and Prophets, Jewish and Christian, had lived praiseworthy lives in holy penitence and purity adjacent to the site of the fountain of Elisha, in an uninterrupted succession.

There is quite much about chastity in the Jewish tradition and writings, but the Jews of today, however, speak nothing or near to nothing about this. When for the sake of the Torah (i.e., intense study in it), a rabbi would abstain from relations with his wife, it was deemed permissible, for he was then cohabiting with the Shekinah (the Divine Presence) in the Torah (*Zohar re Gn* 1:27; 13:3 and Psalm 85:14 in the *Discourse of Rabbi Phineas to Rabbis Jose, Judah, and Hiya*).

Jewish tradition also mentions the celibate Zenu'im (Chaste ones) to whom the secret of the Name of God was entrusted, for they were able to preserve the Holy Name in "perfect purity" (*Kiddushin* 71a; *Midash Ecclesiastes Rabbah* 3:11; *Yer. yoma* 39a, 40a). Those in hope of a divine revelation consequently refrained from sexual intercourse and were strict in matters of purity (Enoch 83:2; Revelation 14:2-5). Indeed, Philo (*Apol. pro Judaeis* 1X, 14-17), Josephus, (*Antiq.* XVIII. 21) and St. Hippolytus (*Philosophumena* IX, IV, 28a) wrote on the celibacy of the Jewish Essenes hundreds of years before the discovery of their settlements in Qumran by the Dead Sea.

Philo Judaeus (c. 20 B.C.-50 A.D.), a Jewish philosopher, described Jewish women who were virgins who have kept their chastity not under compulsion, like some Greek priestesses, but of their own free will in their ardent yearning for Wisdom: "Eager to have Wisdom for their life-mate, they have spurned the pleasures of the body and desire no mortal offspring but those immortal children which only the soul that is dear to God can bring forth to birth" (Philo, *Cont.* 68; see also Philo, *Abr.* 100). For "the chaste are rewarded by receiving illumination from the concealed heavenly light" (*Zohar* 11. 229b-230a). Because "if the understanding is safe and unimpaired, free from the oppression of the iniquities or passions... it will gaze clearly on all that is worthy of contemplation" (Philo, *Sob.* 1.5). Conversely, "the understanding of the pleasure-loving man is blind and unable to see those things that are worth seeing... the sight of which is wonderful to behold and desirable" (Philo, *Q. Gen.* IV.245)

St. John Damascene (c. 676-749 A.D.), a Christian theologian, describes of Moses and the Israelites concerning purity, "Did not God, when He wished the Israelites to see Him, bid them purify the body? [Ex. 19:15; Num. 6:2] Did not the priests purify themselves and so approach the temple's shrine and offer victims? And did not the law call chastity the great vow?" (*An Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chapter XXIV.--Concerning Virginity). Why so few people today speak or write about chastity and purity is not hard to guess since almost all men and women, whether married or not, are filled with impurity, lust-fulness and sensuality. This is also the reason why God performs less miracles and why He reveals Himself to less people nowadays. Indeed, since almost all are entrenched in the flesh, this greatly hinders their spirituality and conversation with God. God, however, is never far away from those who seek and love purity and chastity. Thus, "If you long for God to manifest Himself to you, why do you not hear Moses, when he commands the people to be pure from the stains of marriage, that they may take in the vision of God [Ex. 19:15]." (St. Gregory of Nyssa, *On Virginity*, Chapter XXIV, ca. 335-395 A.D.)

There is "a time to be far from embraces" for those who are married

according to God's Holy Word in the Book of Ecclesiastes

In truth, contrary to what many lustful people nowadays teach, Our Lord and God teaches us in *The Book of Ecclesiastes* that there is “***A time to embrace, and a time to be far from embraces***” (Ecclesiastes 3:5) and this teaching of Our Lord in Holy Scripture directly applies to the married since He wishes them to practice chastity from time to time in order to grow in holiness and purity. The phrase “*A time to embrace, and a time to be far from embraces*” refers to the marital act. Haydock Catholic Bible Commentary explains this verse: “*Verse 5. **Embraces**. Continence was sometimes prescribed to married people, Leviticus xx. 18., and 1 Corinthians 7. (St. Jerome) (St. Augustine, Enchiridion 78.) (Calmet).*” This clearly shows us not only that Our Lord *wants* all the married to sometimes abstain from the marital act, but also that the marital act sometimes *must* be abstained from altogether instead of being performed every day as the world and human sensuality predicates.

There are two main reasons for why the Holy Bible instructs married spouses to abstain from the marital act, teaching them that there is “***a time to be far from embraces***”. The first reason is that spouses who perform the marital act often will more easily fall into sexual sins either with his own spouse or with himself or with some other person, since he who indulges his flesh often is much more apt to fall into sexual sins of various sorts just like a person who drinks wine often is much more apt to fall into the sin of drunkenness than a person who rarely or never drinks wine at all. The second reason is that chastity helps a person's prayer to become better and stronger and “*give[s] you power to attend upon the Lord, without impediment*” (1 Cor. 7:35) according to God's Holy Word in the Bible.

The majority of the Jews in the Old Testament Religion awaited the coming and birth of the Messiah, and because of this, they also extolled the procreation of the Jewish race since they understood that the Messiah would be born from their race. The majority of them did not understand, however, that God would bring forth the Messiah from a pure virgin and without any sexual intercourse. The reason God chose to become man through a virgin, and without any human sexual relations is because Our Lord values chastity and purity above the marital life. It was not fitting that God who is purity Himself, should become man through an act that had become wounded and lustful through concupiscence after the fall and original sin of Adam and Eve. Thus, Our Lord decreed that He would become Man both since His dignity required this, but also because He wanted His people to understand that the meritorious action of observing chastity is a great virtue that showers humanity with blessings of different kinds.

St. Methodius, *Banquet of the Ten Virgins* (c. 311 A.D.): “For consider, O virgins, how he [St. Paul, in Holy Scripture], desiring with all his might that believers in Christ should be chaste, endeavors by many arguments to show them the dignity of chastity, as when he says, "Now, concerning the things whereof ye wrote unto me: It is good for a man not to touch a woman," thence showing already very clearly that it is good not to touch a woman, laying it down, and setting it forth unconditionally. But afterwards, being aware of the weakness of the less continent, and their passion for intercourse, he permitted those who are unable to govern the flesh to use their own wives, rather than, shamefully transgressing, to give themselves up to fornication. Then, after having given this permission, he immediately added these words, "that Satan tempt you not for your incontinency;" which means, "if you, such as you are, cannot, on account of the incontinence and softness of your bodies, be perfectly continent, I will rather permit you to have intercourse with your own wives, lest, professing perfect continence, ye be constantly tempted by the evil one, and be inflamed with lust after other men’s wives."” (Discourse III, Chapter XI)

Speaking about the greatness and practice of purity and chastity of the men and women of the Old Law, St. Jerome (347-420) confirms the historical truth that chastity was practiced even then, as well as that Moses laid off the earthly garments of marriage in order to arraign himself in the pure and spotless garment of heaven and eternity, since he knew very well that “The truth is that, in view of the purity of the body of Christ, all sexual intercourse is unclean” and that sex is only tolerated and excused for the procreation of children: “Does he imagine that we approve of any sexual intercourse except for the procreation of children?”

St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book 1, Section 20, A.D. 393: “But I wonder why he [Jovinianus] set Judah and Tamar before us for an example [Gen. xxxviii], unless perchance even harlots give him pleasure; or Onan who was slain because he grudged his brother seed [Gen. xxxviii. 9]. Does he imagine that we approve of any sexual intercourse except for the procreation of children? As regards Moses, it is clear that he would have been in peril at the inn, if Sephora which is by interpretation a bird, had not circumcised her son, and cut off the foreskin of marriage with the knife which prefigured the Gospel [Ex. iv. 24-26]. This is that Moses who when he saw a great vision and heard an angel, or the Lord speaking in the bush [Ex. iii. 5], could not by any means approach to him without first loosing the latchet of his shoe, that is, putting off the bonds of marriage. And we need not be surprised at this in the case of one who was a prophet, lawgiver, and the friend of

God, seeing that all the people when about to draw nigh to Mount Sinai, and to hear the voice speaking to them, were commanded to sanctify themselves in three days, and keep themselves from their wives. I am out of order in violating historical sequence, but I may point out that the same thing was said by Achimelech [1 Sam. xxi. 4] the priest to David when he fled to Nob: "If only the young men have kept themselves from women." And David answered, "of a truth about these three days." For the shew-bread, like the body of Christ, might not be eaten by those who rose from the marriage bed. And in passing we ought to consider the words "if only the young men have kept themselves from women." The truth is that, in view of the purity of the body of Christ, all sexual intercourse is unclean. In the law also it is enjoined that the high priest must not marry any but a virgin, nor must he take to wife a widow [Levit. xxi. 13, 14]. If a virgin and a widow are on the same level, how is it that one is taken, the other rejected? And the widow of a priest is bidden abide in the house of her father, and not to contract a second marriage [Levit. xxi. 3]. If the sister of a priest dies in virginity, just as the priest is commanded to go to the funeral of his father and mother, so must he go to hers. But if she be married, she is despised as though she belonged not to him. He who has married a wife, and he who has planted a vineyard, an image of the propagation of children, is forbidden to go to the battle. For he who is the slave of his wife cannot be the Lord's soldier. And the laver in the tabernacle was cast from the mirrors of the women who fasted, signifying the bodies of pure virgins: And within, in the sanctuary, both cherubim, and mercy-seat, and the ark of the covenant, and the table of shew-bread, and the candle-stick, and the censer, were made of the purest gold. For silver might not be brought into the holy of holies [Ex. xxxvii]."

The figure of the Eucharist in the Holy Bible requires people to be chaste in order to receive it, teaching us to be chaste for three days before receiving the Eucharist

Another example of chastity in the Old Testament is found in *The First Book of Kings* (also called *First Samuel*) where the future King David, being on the run from King Saul, asks the priest Achimelech for some food to alleviate his and his friends' hunger.

1 Kings 21:2-5: "And David said to Achimelech the priest: '...Now therefore if thou have any thing at hand, though it were but five loaves, give me, or whatsoever thou canst find.' And the priest answered David, saying: 'I have no common bread at hand, but only holy bread, *if the young men be clean*, especially from women?' And David answered the priest, and said to him: 'Truly, as to what concerneth women,

we have refrained ourselves from yesterday and the day before, when we came out, and *the vessels* of the young men were *holy*. Now this way *is defiled*, but it shall also *be sanctified* this day in the vessels.”

Haydock Commentary explains some very noteworthy and interesting things about these remarkable verses: “**Verse 4.** *If the young men be clean*, &c. If this cleanness was required of them that were to eat that bread, which was but a figure of the bread of life which we receive in the blessed sacrament [the Eucharist]; how clean ought Christians be when they approach to our tremendous mysteries? And what reason hath the Church of God to admit none to be her ministers, to consecrate and daily receive this most pure sacrament, but such as devote themselves to a life of perpetual purity. (Challoner) --- **Verse 5.** *Vessels*, i.e., the bodies, have been *holy*; that is, have been kept from impurity (Challoner)... Septuagint, "my men are all purified." (Calmet) --- *Defiled*. Is liable to expose us to dangers of uncleanness, (Challoner) as we shall perhaps have to fight. (Haydock) --- *Sanctified*. That is, we shall take care, notwithstanding these dangerous circumstances, to keep our *vessels holy*; that is, keep our bodies from every thing that may defile us. (Challoner)”

Just like in the case of *The Book of Exodus* where God demanded the people to be chaste for three days before receiving His Holy Word, so the figure and sign of the most Holy Eucharist in the Old Testament time also refers to the three days of chastity before receiving it. We see the three day standard of practicing chastity before receiving the Holy Eucharist in these words: “Truly, as to what concerneth women, we have refrained ourselves from yesterday and the day before, when we came out, and the vessels of the young men were holy.” (1 Kings 21:5)

Likewise, the reception of the Word of God by the people of Israel in *The Book of Exodus* after three days of chastity signifies that there is a necessity for all to be chaste for three days in order to receive the Word of God (Our Lord Jesus Christ) made flesh in the Sacrament of the Eucharist. The Old Testament could not be more clear on the beneficial nature of chastity, and that it is necessary for a person to practice it for three days before receiving the Most Holy Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord Jesus Christ.

In the Old Law and the Old Testament, every time God commanded the people to “sanctify” themselves this meant that they were to be chaste for a period of time as evidenced from *The Book of Exodus*, as we saw above. The commandment to the people to “sanctify” themselves that were given by God and His Prophets and Priests in the Old Testament are quite often used in the Old Testament, but most people who read the Old Testament do not understand that the Jewish sanctification actually meant to practice the

virtue of chastity for a certain amount of time. Thus, the Church of the Old Testament just like the Church of the New Covenant practiced chastity, and drew down a shower of grace and mercy from the Lord: *“The Lord knoweth the days of undefiled; and their inheritance shall be for ever.”* (Psalms 36:18)

The Jews of the Old Testament time also understood how the practice of chastity would benefit them both spiritually and physically and that is also why the common practice of many of the Jews who entered into military life (as we saw in the case of King David and his men) were to remain chaste and sanctify their life in order to receive the grace of God to become victorious in battle. Indeed, God Himself directly commanded the Jews to always be pure and chaste when they were to engage in a war or a battle: *“When thou goest out to war against thy enemies, thou shalt keep thyself from every evil thing. If there be among you any man, that is defiled in a dream by night, he shall go forth out of the camp. And shall not return, before he be washed with water in the evening: and after sunset he shall return into the camp.”* (Deuteronomy 23:9-11)

When one remembers that God commanded the Jews to always practice chastity in both war and peace time, it is not hard to understand why in the cases when they lost their wars, their lack of chastity was a main reason (if not the greatest reason) why they lost their battles and their independence.

The Christian Crusaders also practiced chastity like the Jews and did penance in order to become victorious in battles against the heathen. Many times God also revealed through supernatural revelations to the Christian combatants just like He did to the Jews that unless they were virtuous and pure, they would lose future battles. The order of the Knights Templar was one of these virtuous orders who solemnly took vows of chastity and perfect purity, constantly warring against the Devil, the flesh and the world on one side, and the Heretic, Saracen, Muslim or Infidel on the other. They were a kind of warrior monk; a new breed indeed in the Christian world; and because of their spectacular purity, a few numbers of the Crusaders could miraculously defeat a multitude of infidels, who were much more numerous and stronger than they were themselves. These pure servants of Christ also wore a white dress which signified their inner purity. In *The History of the Knights Templar*, by Charles G. Addison, we read the following words concerning this: “To all the professed **knights**, both in winter and summer, we give, if they can be procured, white garments, that those who have cast behind them a dark life may know that they are to commend themselves to their Creator by a pure and white life. For what is whiteness but perfect chastity, and chastity is the security of the soul and the health of the body. And unless every knight shall continue chaste, he shall not come to perpetual rest, nor see God,

as the apostle Paul witnesseth: Follow after peace with all men, and chastity, *without which no man shall see God...*"

Indeed, the necessity for us all to "sanctify" ourselves is crucially important, and especially so when we are to receive Our Lord's Holy Body and Blood. Speaking about the reception of the Holy Eucharist, St. Jerome expresses himself in the following terms in his *Commentary on The Gospel of Matthew*: "If the loaves of Proposition might not be eaten by them who had known their wives carnally, how much less may this Bread [the Eucharist] which has come down from heaven be defiled and touched by them who shortly before have been in conjugal embraces? It is not that we condemn marriages, but that at the time when we are going to eat the flesh of the Lamb, we ought not to indulge in carnal acts." (Epist. xxviii, among St. Jerome's works)

For the same reason, in the year 1679 A.D., Pope Innocent XI addressed all priests in an encyclical, teaching them how married people are to be instructed and disposed in order to be able to receive the Most Holy Body, Blood and Divinity of Jesus Christ in the Eucharist: "In the case of married persons, however, let them seriously consider this, since the blessed Apostle does not wish them to "defraud one another, except perhaps by consent for a time, that they may give themselves to prayer" [cf. 1 Cor. 7:5], let them advise these seriously that they should give themselves more to continence because of reverence for the most holy Eucharist, and that they should come together for Communion in the heavenly banquet with a purer mind." (Pope Innocent XI (1676-1689), *From the Decree C. S. Conc.*, Feb. 12. 1679, Denzinger #1147)

Pope Innocent XI also added additional instructions on how both the married as well as all others are to be instructed and disposed for the reception of Our Lord's Body and Blood in the following words: "It will be of benefit, too, besides the diligence of priests and confessors, to make use also of the services of preachers and to have an agreement with them, that, when the faithful have become used to frequenting the most holy Sacrament (which they should do), they preach a sermon on the great preparation for undertaking that, and show in general that those who by devout zeal are stirred to a more frequent or daily partaking of the health bringing Food, whether lay tradesmen, or married people, or any others, ought to understand their own weakness, so that because of the dignity of the Sacrament and the fear of the divine judgment they may learn to revere the celestial table on which is Christ; and if at any time they should feel themselves not prepared, to abstain from it and to gird themselves for a greater preparation. ... Furthermore, let bishops and priests or confessors refute those who hold that daily communion is of divine right..." (Pope Innocent XI (1676-1689), *From the Decree C. S. Conc.*, Feb. 12. 1679, Denzinger

#1149-1150)

So a good advice to pious persons is that they remain chaste for three days before receiving the Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord Jesus Christ in the Eucharist in the same way as the Jewish people were commanded by God to practice chastity for three days before they received the Word of God in the Old Covenant; and just like David and his men had to be chaste and pure for three days before they received the figure and sign of the Body of Christ in the Old Law. The honor that a chaste and virtuous person gives to Christ and the Holy Eucharist by practicing the virtue of chastity for three days before receiving the Most Holy Sacrament of the Eucharist is, simply said, inestimable. The biblical Commentary of First Kings also teaches us this fact, mentioning that “If this cleanness was required of them that were to eat that bread, which was but a figure of the bread of life which we receive in the blessed sacrament [the Eucharist]; how clean ought Christians be when they approach to our tremendous mysteries?”

In fact, the Catholic Church has always admonished and taught spouses that there is a necessity to abstain from the marriage debt for at least three days before receiving the Most Holy Eucharist of the Mass in order to obtain blessings from God, while also recognizing and admonishing spouses that **“The dignity of so great a Sacrament [of the Eucharist] also demands that married persons abstain from the marriage debt for some days previous to Communion”.**

The Catechism of the Council of Trent speaks much of the necessity of purity and preparation before receiving the Holy Eucharist. In the section ***“On the Sacrament of Matrimony”*** it teaches that the three days standard of observing chastity before receiving Communion was taught by their predecessors, thus indicating that the Tradition of the Church always taught this truth: “But as every blessing is to be obtained from God by holy prayer, the faithful are also to be taught sometimes to abstain from the marriage debt, in order to devote themselves to prayer. **Let the faithful understand that (this religious continence), according to the proper and holy injunction of our predecessors, is particularly to be observed for at least three days before Communion, and oftener during the solemn fast of Lent.** Thus will they find the blessings of marriage to be daily increased by an abundance of divine grace; and living in the pursuit of piety, they will not only spend this life in peace and tranquility, but will also repose in the true and firm hope, which confoundeth not, of arriving, through the divine goodness, at the possession of that life which is eternal.”

In the section ***“On the sacrament of the Eucharist, Preparation Of Body”*** The

Catechism of Trent corroborates the fact that the story of David in the Bible shows us that we must both fast and be chaste before receiving the Holy Eucharist: “Our preparation should not, however, be confined [only] to the soul; it should also extend to the body. We are to approach the Holy Table fasting, having neither eaten nor drunk anything at least from the preceding midnight until the moment of Communion. **The dignity of so great a Sacrament also demands that married persons abstain from the marriage debt for some days previous to Communion.** This observance is recommended by the example of David, who, when about to receive the showbread from the hands of the priest, declared that he and his servants had been clean from women for three days. The above are the principal things to be done by the faithful preparatory to receiving the sacred mysteries with profit; and to these heads may be reduced whatever other things may seem desirable by way of preparation.”

Indeed, there is a “*great necessity of this previous preparation*” for all who presume to receive the Most Holy Body of Our Lord: “We now come to point out the manner in which the faithful should be previously prepared for sacramental Communion. To demonstrate the great necessity of this previous preparation, the example of the Savior should be adduced. Before He gave to His Apostles the Sacrament of His precious Body and Blood, although they were already clean, He washed their feet to show that we must use extreme diligence before Holy Communion in order to approach it with the greatest purity and innocence of soul.” (*The Catechism of Trent, On the sacrament of the Eucharist, Necessity Of Previous Preparation For Communion*)

Considering all of the above, it is clear why The Catechism of Trent, in the Chapter about the Sacrament of the Eucharist, and the *Necessity Of Previous Preparation For Communion*, rightly declared that he who dares to approach the Holy Eucharist “**without this preparation [of purity] not only derives from it no advantage, but even incurs the greatest misfortune and loss,**” which directly contradicts the lustful and depraved world who teaches that God does not require any kind of special purity in order to receive Him: “In the next place, the faithful are to understand that as he who approaches thus prepared and disposed is adorned with the most ample gifts of heavenly grace; so, on the contrary, he who approaches without this preparation not only derives from it no advantage, but even incurs the greatest misfortune and loss. It is characteristic of the best and most salutary things that, if seasonably made use of, they are productive of the greatest benefit; but if employed out of time, they prove most pernicious and destructive. It cannot, therefore, excite out surprise that the great and exalted gifts of God; when received into a soul properly disposed, are of the greatest assistance towards the attainment of salvation; while to those who receive them unworthily, they bring with them eternal death.

Of this the Ark of the Lord affords a convincing illustration. The people of Israel possessed nothing more precious and it was to them the source of innumerable blessings from God; but when the Philistines carried it away, it brought on them a most destructive plague and the heaviest calamities, together with eternal disgrace. Thus also food when received from the mouth into a healthy stomach nourishes and supports the body; but when received into an indisposed stomach, causes grave disorders.” (*The Catechism of Trent, On the Sacrament of the Eucharist; and the Necessity Of Previous Preparation For Communion*)

Indeed, in *The Revelations of St. Bridget*, Jesus also tells us that we will be punished if we receive Him in the Eucharist with a wicked or impure heart. *Our Lord Jesus Christ spoke to St. Bridget, saying*, “When the words ‘This is my body’ are spoken, the bread becomes the Body of Christ that people receive, both the good and the wicked, one person as much as one thousand, according to the same truth but not with the same effect, for the good receive it unto life, while the wicked receive it unto judgment.” (*The Revelations of St. Bridget, Book 4, Chapter 61*) And so, **“as the sacred feasts approach, observe chastity with your wives for several days preceding, so that you may approach the Lord’s altar with a peaceful conscience.”** (St. Caesarius of Arles, *Sermon 19:3*)

Before the apostasy of the 20th and the 21st century, it was commonly known by the faithful of the Church that the Church taught married spouses to abstain for at least three days from marital relations as well as that all people (except the sick or weak) were to fast from the preceding midnight until the moment of Communion in order for the servants of Christ to be pure and better disposed to receive the Holy Eucharist. Nowadays, however, since people are worldly and lustful, they either reject or ignore this ancient Church teaching. It is indeed obvious that Christians who receive the true Body of Our Lord in the Holy Eucharist rather than just a figure or shell of it as the Jews did in the Old Law, should minimally practice as much chastity or even more purity than those in the Old Law did, since this is only reasonable and just. The true Body of Christ is of infinitely more value and deserving of honor than the figure of it, and yet most so-called Christians of today do not even practice as much virtue as the Jews in the Old Law did.

Already in the 6th century, Pope St. Gregory the Great, in his *Epistle to Augustine, Bishop of the English*, rightly declared that God demands from us purity and chastity when we are to receive Him in the Most Holy Eucharist of the Mass, since this was even required in the Old Law which was only a sign of the Eucharist. He said,

“Furthermore it is to be attentively considered that the Lord in mount Sinai, when about to speak to the people, first charged the same people to abstain from women.

And if there, where the Lord spoke to men through a subject creature, purity of body was required with such careful provision that they who were to hear the words of God might not have intercourse with women, how much more ought those who receive the Body of the Almighty Lord to keep purity of the flesh in themselves, lest they be weighed down by the greatness of the inestimable mystery! Hence also it is said through the priest to David concerning his servants, that if they were pure from women they might eat the shew bread; which they might not receive at all unless David first declared them to be pure from women.” (Selected Epistles of St. Gregory, in "Nicene and Post-Nicene Fathers", Volume XIII, Book XII, Epistle LXIV)

It is a sad fact to have to relate, but carnal Christians who reject purity and holiness before receiving the Most Holy Eucharist of the Mass show a lack of estimation and appreciation for the Body of Christ by their worldly and pleasure seeking lifestyle, showing themselves to be lovers of the flesh and of the world rather than of Our Lord. It is an utter disgrace and blemish on every Christian (who have received countless of more graces than the Jews of the Old Law) to practice less virtue than the Jews in the Old Law did. This lack of virtue is undoubtedly also one of the main reasons of why the Church's members have been decreased drastically during the 20th century and why so many of them were allowed to fall into immorality and apostasy from God. The Holy Bible is crystal clear when it says that: *“whosoever shall eat this bread, or drink the chalice of the Lord unworthily, shall be guilty of the Body and of the Blood of the Lord. But let a man prove himself: and so let him eat of that Bread, and drink of the chalice. For he that eateth and drinketh unworthily, eateth and drinketh judgment to himself, not discerning the Body of the Lord. Therefore are there many infirm and weak among you, and many sleep.”* (1 Corinthians 11:27-30)

Our Lord Himself tells us in *The Revelations of St. Bridget* that there is an absolute necessity for all to receive Him in purity and chastity. *Our Lord spoke to St. Bridget in a revelation, saying:* “I am like a ruler who fought faithfully in the land of his pilgrimage, and returned with joy to the land of his birth. This ruler had a very precious treasure [the most Holy Eucharist]. At its sight, the bleary-eyed became clear-sighted, the sad were consoled, the sick regained their strength, the dead were raised. For the purpose of the safe and honest protection of this treasure, a splendid and magnificent house of suitable height was built and finished with seven steps leading up to it and the treasure. The ruler entrusted the treasure to his servants for them to watch over, manage, and protect faithfully and purely. This was in order that the ruler's love for his servants might be shown and that the servants' faithfulness toward the ruler might be seen.

“As time went on, the treasure began to be despised and its house rarely visited, while

the guardians grew lukewarm, and the love of the ruler was neglected. Then the ruler consulted his intimate advisers concerning what was to be done about such ingratitude, and one of them said in answer: 'It is written that the neglectful judges and guardians of the people were ordered to be hanged in the sun. However, mercy and judgment are your nature; you are lenient toward all, for all things are yours and you are merciful toward all.'

"I am the ruler in the parable. I appeared like a pilgrim on earth by virtue of my humanity, although I was mighty in heaven and on earth by virtue of my divinity. I fought so hard on earth that all the muscles of my hands and feet were ruptured out of zeal for the salvation of souls. As I was about to leave the world and ascend into heaven, I left it a most worthy memorial, my most Holy Body, in order that, in the same way that the Old Law could glory in the ark, the manna, and the tablets of the covenant, and in other ceremonies, so the new man could rejoice in the New Law—not, as before, in a shadow but in the truth, indeed, in my crucified body that had been foreshadowed in the law. In order that my body might be given honor and glory, I established the house of the Holy Church, where it was to be kept and preserved, as well as priests to be its special guardians, who in a certain way are above the angels by reason of their ministry. The one whom angels fear to touch due to a reverent fear, priests handle with their hands and mouth.

"I honored the priests with a sevenfold honor, as it were, on seven steps. On the first step, they should be my standard-bearers and special friends by reason of the purity of their mind and body, for purity is the first position near to God, whom nothing foul can touch nor adorn. It was not strange that marital relation was permitted to the priests of the law during the time in which they were not offering sacrifice, for they were carrying the shell, not the nut itself. Now, however, with the coming of the truth and the disappearance of the figure, one must strive all the more fully for purity by as much as the nut is sweeter than the shell. As a sign of this kind of continence, first the hair is tonsured, so that desire for pleasure does not rule over spirit or flesh.

"... My grievance now, however, is that these steps have fallen apart. Pride is loved more than humility, impurity is practiced instead of purity, the divine lessons are not read but the book of the world, negligence is to be seen at the altars, God's wisdom is regarded as foolishness, the salvation of souls is not a concern. As if this were not enough, they even throw away my vestments and scorn my weapons. On the mountain, I showed Moses the vestments that the priests of the law were to use. It is not as though there were anything material in God's heavenly dwelling, but it is because spiritual things cannot be understood except by means of physical symbols. Thus, I revealed a spiritual truth by means of something physical in order that people might realize how much reverence and purity are needful for those who have the truth itself—my Body—given that those who were wearing but a shadow and a figure had so much purity and reverence.

"Why did I reveal such magnificence in material vestments to Moses? It was, of

course, in order to use them to teach and symbolize the magnificence and beauty of the soul. **As the vestments of the priests were seven in number, so too the soul that approaches the Body of God shall have seven virtues without which there is no salvation. The first vestment of the soul, then, is contrition and confession. These cover the head. The second is desire for God and desire for chastity. The third is work in honor of God as well as patience in adversity. The fourth is caring neither for human praise nor reproach but for the honor of God alone. The fifth is abstinence of the flesh along with true humility. The sixth is consideration of the favors of God as well as fear of his judgments. The seventh is love of God above all things and perseverance in good undertakings.**

“These vestments, however, have been changed and are now despised. People love to make excuses and smooth over their guilt instead of going to confession. **They love constant lasciviousness instead of chastity.** They love work for the benefit of the body instead of work for the salvation of the soul. They love worldly ambition and pride instead of the honor and love of God. They love all kinds of redundancy instead of praiseworthy thrift, presumption and criticizing God’s judgments instead of the fear of God, and the clergy’s thanklessness toward everyone instead of God’s love toward all. Therefore, as I said through the prophet, I shall come in indignation, and tribulation shall give them understanding... My mercy shows pardon to them all and endures them all. However, my justice calls for retribution, for I cry out each day and you see well enough how many answer me. Nevertheless, I will still send out the words of my mouth. Those who listen will complete the days of their lives in that joy that can neither be expressed nor imagined because of its sweetness. To those, however, who do not listen, there will come, as it is written, seven plagues in the soul and seven plagues in the body. They will find this out, if they think and read about what has been done. Otherwise, they will quake and quail when they do experience it.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 58)

Again, God’s holy word is clear that there is “**A time to embrace, and a time to be far from embraces.**” (Ecclesiastes 3:5) But most people, however, refuse to obey these words of Our Lord which says that one must practice chastity from time to time. Instead, they choose to act in a gluttonous way in the marital act by overindulging in it even though it is contrary to reason to have more marital relations than what is necessary.

The infinite value of the many and great graces and special friendship of God that lustful people lose because of their inordinate love of this fleshly act is, simply said, impossible to estimate, since a single Grace is truly of more worth than the whole of the universe combined. “*He that loveth cleanness of heart, for the grace of his lips shall have the King*

[of Heaven] for his friend.” (Proverbs 22:11)

Many Popes and Saints, as we have seen, tried to get all Christians to practice chastity before they received the Eucharist. It is clear that this is an Apostolic Tradition, since the Church, from the beginning, tried to admonish and teach Her children to always abstain from the sexual act before receiving the Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord Jesus Christ. For example, in the year 866, Pope St. Nicholas the Great wrote a letter to Boris, prince of Bulgaria, and explained the reason for abstaining from marital relations on Sundays and holy days, saying that: “If we must abstain from worldly labor on Sundays, how much the more must we be on our guard against fleshly lust and every bodily defilement.” And so, it is certain that the Church always have taught that Christians are to remain chaste before receiving the Eucharist. St. Caesarius of Arles (c. 470-543 A.D.), who was a fierce promoter of chastity before receiving the Most Holy Eucharist, wrote concerning “a good Christian” in the following way: “That man is a good Christian who, as often as the sacred feasts come around, in order that he may receive Holy Communion more serenely, observes chastity with his wife during the few preceding days, that he may presume to approach the Lord’s altar with a free and serene conscience because of his chaste body and pure heart.” (*Sermon 16:2*)

Jonas, Bishop of Orleans from 818 to 843, scolded married folk for “irreverently coming” to church after engaging in marital relations. Not only were these married folk “so indiscreet as to come up as far as the altar,” lamented Jonas, but they also received “the Body and Blood of Christ.” Jonas warned those soiled with the “uncleanness” of their marital activity: “Let them understand that they should only enter Christ’s Church and receive His Body and Blood with a clean body and a pure heart.” (Jonas of Orleans, *De Institutione Laicorum*) St. Caesarius of Arles adds: “Who is unable to advise that, as often as the sacred solemnities approach, chastity with one’s own wife should be observed several days preceding, so that the altar of the Lord may be approached with an upright and pure conscience. Indeed, if a man communicated without chastity, he will receive judgment where he might have had a remedy.” (*Sermon 1:12*)

Origen (c. 182-254 A.D.) in his *Treatise on the Passover*, Exegesis of Exodus 12, explains that the Holy Bible teaches us that we must receive the Holy Eucharist with: “Your loins girded.” He then goes on to explain what this means: “We are ordered, when we eat the Passover [the Eucharist], to be pure of bodily sexual union, for this is what the girding of the loins means [in the Holy Scripture]. Thus Scripture teaches us to bind up the bodily source of seed and to repress inclinations to sexual relations when we partake of the flesh of Christ.”

The amount of Popes, Fathers and Saints that could be quoted concerning the absolute necessity to be chaste before the reception of the Holy Eucharist and the Body and Blood of Christ is almost endless. Gratian, in his *Marriage Canons From "The Decretum"*, which is based largely on the authority of the Church Fathers (written in the 12th century), clearly shows us how this Apostolic Tradition of observing a period of chastity before receiving the Holy Eucharist was firmly established and believed by the faithful in the Early Church. **However, these quotations and Early Church Canons also clearly shows us the necessity of abstaining from marital relations *not only* before Receiving the Sacraments of the Holy Mass, but also on all Holy Days. Gratian writes concerning this,**

"That spouses may not lawfully render each other the debt during times of prayer, St. Jerome writes in a certain sermon, saying: "A man should abstain from the Flesh of the Lamb when he renders the debt to his wife. You know, most dear brothers, that one who renders the debt to his wife cannot devote himself to prayer, nor can he eat the Flesh of the Lamb." Also: "If those who touched women could not eat the Showbread [that was the mere sign of the future Eucharist described in the biblical book of 1st Sam. 21:4], how much more should those who have not refrained from matrimonial embrace refrain from touching and violating the Bread Come Down from Heaven? Now, we do not condemn marriage, but when we are to eat the Flesh of the Lamb, we ought to forego carnal works."

"Also, [Saint] Augustine, [in Sermon ii of the Temporal Cycle, that is, for the Second Sunday of Advent]: "One should abstain from conjugal union on the solemnities of the saints. On Christmas and other festivals we ought to abstain, not only from the company of unbelieving concubines, but also from our own wives." Also, [Saint] Ambrose, in his sermon on the Lord's Coming: "On fast days one ought also to abstain from one's wife. Brethren, you should abstain, not only from every impurity, but you should also carefully hold yourself back from your own wives. Let no one have relations with his wife. The same, on the First Letter to the Corinthians [Chapter 7]: If a wife is taken for procreating children, not much attention needs to be dedicated to that. What is necessary for conception and childbirth shows that one can abstain from works of the flesh on feast days and rogation days, as the law demands at those times."

"Also, Augustine, in his book Questions on the Old and New Testaments, [Question cxxvii], says: "One must refrain from one's wife on certain days. Sometimes a Christian may lawfully approach his wife, at other times he may not. On the rogation days and fast days, one may not lawfully approach her, because one

should then abstain even from lawful things, in order to entreat and pray more easily. Hence the Apostle [1 Cor. 7:5] says that spouses should abstain for a time by mutual consent, to devote time to prayer. For according to the law [cf. Is. 58:4], one may not sue and fight during fasts, although one might afterwards." Also, [Saint] John Chrysostom: "Without continence, one does not truly do penance. One who claims to do penance and master himself by self-denial speaks in vain if he does not abandon the bed-chamber [cf. Joel 2:16] and add continence to his fasting."

"Also, [Pope Saint] Gregory, [to the Questions of Augustine, Bishop of the English, Reply 10]: "A man should refrain from entering a church after sleeping with his wife... We do not suggest that marriage is wrong, but because lawful conjugal relations cannot occur without lust, one should abstain from entering a sacred place... Lawful union of the flesh must be for the sake of offspring, not for lust, and fleshly intercourse for having children, not for satisfying vice... But since, in the act of union, men are dominated, not by desire to procreate offspring, but by lust, spouses do have something to regret in their union."

"Gratian: The following forbid the celebration of marriage on days of abstinence. Hence in the Council of Laodicea, [A.D. 363-364, canon 52]: "Marriages or feasts may not be celebrated during lent." Also, from the Council [Lateran Council of 649] of Pope [Saint] Martin, [canon 48]: "The feasts of the martyrs may not be celebrated during Lent, but the offering may be made in their memory on Saturdays and Sundays. Neither feasts nor weddings may be celebrated during Lent." Also, from the Council of Lerida [A.D. 546]: "Weddings may not be celebrated from Septuagesima until the Octave of Easter, during the three weeks before the feast of St. John, and from Advent until Epiphany. If any do so, let them be separated [excommunicated]." Also, [Pope Saint] Nicholas, to the questions of the Bulgarians, [A.D. 866, Letter 99]: "I think it no way possible to take a wife or have any celebrations during the season of Lent.'" (Gratian, *Marriage Canons From The Decretum* (Vulgate Edition), Case Thirty-Three, Question IV, Part 1 and 2)

Thus, "As often as you come to church and wish to receive the sacraments of Christ on a feast, observe chastity several days before it, so that you may be able to approach the Lord's altar with a peaceful conscience. Devoutly practice this also throughout Lent, even to the end of the Pasch, so that the Easter solemnity may find you pure and chaste. In fact, a good Christian should not only observe chastity for a few days before he communicates, [that is, before he receives the Holy Eucharist] but he should never know his wife except from the desire for children. A man takes a wife for the procreation of children, not for the sake of lust. Even the marriage rite mentions this: 'For the procreation of children,' it says. Notice that it does not say for the sake of lust, but 'for the procreation of children.'

“... So, too, we read in the Old Testament that, when the Jewish people were about to approach Mount Sinai, it was said to them in the Lord’s teaching: ‘Be sanctified, and be ready against the third day, and come not near your wives,’ [Exodus 19:15] and: ‘if any man be defiled in a dream by night, let him not eat of the flesh of the sacrifice of salvation, lest his soul be cut off from his people.’ [Deut. 23:10; Lev. 7:20] If after defilement which happens to us even unwillingly we may not communicate [receive the Eucharist] unless compunction and almsgiving come first, and fasting, too, if infirmity does not prevent it, who can say that there is no sin if we do such things intentionally when we are wide awake?

“... Since no man wants to come to church with his tunic covered with dirt, I do not know with what kind of a conscience he dares to approach the altar with his soul defiled by dissipation. Evidently, he does not fear what the Apostle said: ‘Whoever partakes of the Body and Blood of the Lord unworthily will be guilty of the Body and the Blood of the Lord.’ [1 Cor. 11:27] If we blush and fear to touch the Eucharist with dirty hands, we should fear much more to receive the same Eucharist within a polluted soul. As I mentioned, we have been created in our soul according to God’s image. Now, if you put your image on a tablet of wood or stone, and someone impudently wanted to shatter that image with stones or to stain it with dirt, I wonder whether you would not take up arms against him, I ask you, if you are so jealous of your image that was painted on a lifeless tablet, what kind of an injury do you suppose God suffers when His living image in us is defiled by dissipation? Therefore, if we do not restrain ourselves for our own sake, let us do so for the sake of God’s image according to which we have been made.

“Above all, no one should know his wife when Sunday or other feasts come around. Similar precautions should be taken as often as women menstruate, for the Prophet says: ‘Do not come near to a menstruous woman.’ [Ezech. 18:6] If a man is aware that his wife is in this condition but refuses to control himself on a Sunday or feast, the children who are then conceived will be born as lepers, or epileptics, or perhaps even demoniacs. Lepers are commonly born, not of wise men who observe chastity on feasts and other days, but especially of farmers who do not know how to control themselves. Truly, brethren, if animals without intellect do not touch each other except at a fixed and proper time, how much more should men who have been created according to God’s image observe this? What is worse, there are some dissolute or drunken men who sometimes do not even spare their wives when they are pregnant. Therefore, if they do not amend their lives, we are to consider them worse than animals. Such men the Apostle addresses when he says: ‘Every one of you learn how to possess his vessel in holiness and honor, not in the passion of lust like the Gentiles who have no hope.’ [1 Thess. 4:4,5] Because what is worse, many do not observe proper chastity with their own wives, they should give abundant alms, as I said above, and forgive all their enemies. Thus, as we mentioned, what has become defiled by dissipation may be cleansed by constant alms giving.” (St. Caesarius of Arles, *Sermon* 44)

Now, then, when exactly must one start to observe chastity and purity if one wants to receive the Eucharist in accordance to the ordinances of the Church? The Bible is clear on this point in *The First Book of Kings*: “**And the priest answered David, saying: ‘I have no common bread at hand, but only holy bread, if the young men be clean, especially from women?’ And David answered the priest, and said to him: ‘Truly, as to what concerneth women, we have refrained ourselves from yesterday and the day before [that is, three days in total when adding the same day he received the bread], when we came out, and the vessels of the young men were holy. Now this way is defiled, but it shall also be sanctified this [third] day in the vessels.’” (1 Kings 21:3-5) This biblical text shows us that spouses must be chaste on Fridays, Saturdays, and Sundays, if they are to receive the Most Holy Eucharist on a Sunday. This means that they must be chaste for two whole days before the reception of the Eucharist, as well as completely chaste on the whole day they also received the Holy Eucharist.**

These three days also correspond perfectly to Our Lord’s suffering, death and resurrection, which is the mold that all Christians must conform to and form themselves after if they want to be saved. “Know you not that all we, who are baptized in Christ Jesus, are baptized in his death? For we are buried together with him by baptism into death; that as Christ is risen from the dead by the glory of the Father, so we also may walk in newness of life. For if we have been planted together in the likeness of his death, we shall be also in the likeness of his resurrection. Knowing this, that our old man is crucified with him, that the body of sin may be destroyed, to the end that we may serve sin no longer. For he that is dead is justified from sin. Now if we be dead with Christ, we believe that we shall live also together with Christ: Knowing that Christ rising again from the dead, dieth now no more, death shall no more have dominion over him. For in that he died to sin, he died once; but in that he liveth, he liveth unto God: So do you also reckon, that you are dead to sin, but alive unto God, in Christ Jesus our Lord. **Let no sin therefore reign in your mortal body, so as to obey the lusts thereof. Neither yield ye your members as instruments of iniquity unto sin; but present yourselves to God, as those that are alive from the dead, and your members as instruments of justice unto God.** For sin shall not have dominion over you; for you are not under the law, but under grace. What then? Shall we sin, because we are not under the law, but under grace? God forbid. Know you not, that to whom you yield yourselves servants to obey, his servants you are whom you obey, whether it be of sin unto death, or of obedience unto justice. But thanks be to God, that you were the servants of sin, but have obeyed from the heart, unto that form of doctrine, into which you have been delivered.” (Romans 6:3-17) Douay Rheims Bible

Commentary explains the verses in Romans 6:6 in this way: “*Our old man: Our corrupt state, subject to sin and concupiscence, coming to us from Adam, is called our old man, as our state, reformed in and by Christ, is called the new man. --- Body of sin: The vices and sins, which then ruled in us, are named the body of sin.*”

In truth, if we are dead to the world, we shall live forever with Christ. Therefore, every time we will receive the Holy Eucharist, we must be chaste for two days before we receive it, as well as on the day we receive it. For example, if we want to also receive it on a Friday apart from the normal time on the Sunday, we must be chaste on the days of Wednesday, Thursday and Friday. Then, if we also decide to receive it on the Sunday, we must continue to be chaste on Saturday and Sunday. Those, however, who choose to perform the marital act on a Friday, Saturday or Sunday, are obliged to abstain from the Eucharist that Sunday so that the next week, they may receive it in a state of perfect purity.

It must be said, however, that no one that is married should perform the marital act on a Friday, Saturday or Sunday, since these days signify Our Lord’s suffering, death, and resurrection which is what we all must conform to if we wish to be saved, by putting to death our old sinful, fleshly and sensual nature and man, and by being resurrected in Christ, rising to heaven in purity and chastity as a new spiritual man that has been freed from our former Body of sin: “**Therefore, if you be risen with Christ, seek the things that are above; where Christ is sitting at the right hand of God: Mind the things that are above, not the things that are upon the earth.** For you are dead; and your life is hid with Christ in God. When Christ shall appear, who is your life, then you also shall appear with him in glory. Mortify therefore your members which are upon the earth; fornication, uncleanness, lust, evil concupiscence, and covetousness, **which is the service of idols.**” (Colossians 3:1-5)

The virtue of Chastity helps people become victorious in battles or war according to the Book of Judith

As we have already seen from the example of the Holy Scripture, God commanded those who are engaged in war to always remain chaste during their war in order to become victorious. *The Book of Judith* in the Holy Bible is another great example of how the Jewish people was saved from death and triumphed over their enemies through the holy fear, virtue and chastity of a holy woman named Judith.

The book describes how Judith and the Jewish people was being occupied by a heathen army and that all seemed as though they were going to either starve to death or be

butchered by the enemy army. God, however, had other plans and choose a virtuous and chaste woman to single-handedly save the Jewish people from certain death.

Judith 15:11 “For thou [Judith] hast done manfully, and thy heart has been strengthened, **because thou hast loved chastity**, and after thy husband hast not known any other: therefore also the hand of the Lord hath strengthened thee, and therefore thou shalt be blessed for ever.”

Judith 16:26 “And chastity was joined to her virtue, so that she knew no man all the days of her life, after the death of Manasses her husband.”

As we can see from these verses, the love and practice of the virtue of chastity is not a vain or useless practice, but it is in fact a virtue so dearly loved by God that He showers humanity with countless of graces and helps of different sorts because of it.

Our Lord also teaches us in the New Testament Holy Scripture that a widow will become more blessed if she do not remarry, just like in the case of the holy widow Judith who stayed unmarried after the death of her husband. “*But more blessed shall she be, if she so remain, [that is, a widow] according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.*” (1 Cor. 7:40) This passage clearly shows us that God desires both men and women to stay chaste and unmarried after their spouse have died, and that the virtuous and chaste life of all who stay chaste are “more blessed” and beloved by God when compared to those who remarry and have children for the love of God. In truth, God is infinitely more honored by those souls who, for His sake, offers up their purity and chastity as a holocaust to Him, since the marital life is more sensual with many cares and worries that draws us away from God and perfection.

The Life of the Blessed Virgin Mary and her Chastity and Purity is undoubtedly a direct proof that God loves the chaste and pure with a special love, since God has never loved nor will ever love anyone (whether angel or saint) more than Her. In *The Revelations of St. Bridget*, Our Lord explicitly revealed this truth about Our Lady in the following words, “**The angels and other saints bear witness that your love for me was more ardent and your chastity more pure than that of any other, and that it was more pleasing to me than all else. Your head was like gleaming gold and your hair like sunbeams, because your most pure virginity, which is like the head of all your virtues, as well as your control over every illicit desire pleased me and shone in my sight with all humility.** You are rightly called the crowned queen over all creation - “queen” for the sake of your purity, “crowned” for your excellent worth.” (*The*

Revelations of Saint Bridget, Book 5, Revelation 4)

In truth, the love and practice of the virtue of chastity draws down many great blessings on mankind, and victory in war is just one of them, as we have just seen. Too few today, however, are able to see or appreciate the great worth of this angelic virtue.

The Book of Wisdom teaches that chastity is very beneficial for salvation

The Book of Wisdom clearly describes the difference that the Holy Scripture makes between virtuous and chaste people on the one hand, and carnal, sensual and worldly people on the other. The memory of the chaste generation is indeed immortal and “it triumpheth crowned for ever, winning the reward of undefiled conflicts.”

Wisdom 4:1-5 “O how beautiful is the chaste generation with *glory*: for the memory thereof is immortal: because it is known both with God and with men. When it is present, they imitate it: and they desire it when it hath withdrawn itself, and it triumpheth crowned for ever, winning the reward of undefiled conflicts [in the cause of continence]. But the multiplied brood of the wicked shall not thrive, and bastard slips shall not take deep root, nor any fast foundation. And if they flourish in branches for a time, yet standing not fast, they shall be shaken with the wind, and through the force of winds they shall be rooted out. For the branches not being perfect, shall be broken, and their fruits shall be unprofitable, and sour to eat, and fit for nothing.”

Haydock Commentary adds the following words about verse 1: “*Glory*. The offspring of the chaste is happy, (Calmet) and honorable: (Haydock) very different from that of adulterers. (Calmet) --- Bodily chastity is a great virtue. (Worthington)”

The Book of Tobias teaches spouses to practice chastity

Another great story of virtue and chastity found in the Old Testament Scripture is the story of the holy youth Tobias in *The Book of Tobias* or *Tobit*. Not surprisingly, this book is sadly missing from most protestant “bible” versions. Sad to say, being controlled by the devil and impurity, it is not hard to understand why the devil was allowed to fool the protestants to reject this biblical book since they are such fierce enemies of all sexual purity and morality.

The Book of Tobias describes how the holy youth Tobias was commanded by almighty God through the Archangel Raphael to never perform the marital act for the sake of lust and

that he shall be *“moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham”* he *“mayest obtain a blessing in children”*. Tobias, who was a holy, chaste and virtuous person of course consented to this admonishment by the Holy Angel Raphael and answered God in his prayer, saying to Him that: *“not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity [children], in which thy name may be blessed for ever and ever”*, thus showing us a great and edifying example of marital purity, and the necessity for all to perform the marital act for the sole purpose of procreation of children and the love of God, if they want to perfectly please Our Lord rather than their own fleshly lusts and desires.

Tobias 6:22; 8:9 “And when the third night is past, [after praying to God for three days in chastity] thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, **moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children...** [Tobias said:] And now, Lord, thou knowest, that **not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity**, in which thy name may be blessed for ever and ever.”

Tobias 6:16-17 “Then the angel Raphael said to him [Tobias]: Hear me, and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. **For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power.**”

The holy youth Tobias approached his bride Sara after three days of prayer and chastity, **not for fleshly lust but only for the love of posterity**, having been instructed by the Archangel Raphael that to engage in the marital act he shall *“be moved rather for love of children than for lust”* so *“that in the seed of Abraham thou mayest obtain a blessing in children”*. Our Lord’s words about “the seed of Abraham” refers to those who are going to be saved from Hell by Christ’s redemptive blood since God solemnly revealed in the New Testament Scripture that “if you be Christ’s, then are you the seed of Abraham, heirs according to the promise.” (Galatians 3:29) The “blessing in children” obviously refers to an abundant blessing of offspring blessed by God for those who perform the marital act for the sole motive of procreation rather than the satisfaction of their sexual lust.

The practice of observing chastity for three days after one gets married as the Holy Bible and the Church have always told us to follow, is something that God’s Holy Word considers to be vitally important, and that is why every couple should follow this biblical advice of praying together or individually in chastity, purity and holiness for three days before

consummating their marriage. In truth, after they have consummated their marriage, they should also continue this practice of prayer for three days before they perform every marital act since Our Lord Jesus Christ Himself commanded “that we ought always to pray, and not to faint” (Luke 18:1). Our Lord’s words in the Bible are not to be followed only once, but should be practiced every day even until death in order to increase grace and virtuous living.

*Our Lord spoke to Tobias through the Archangel Raphael, saying: “But thou [Tobias] when thou shalt take her, go into the chamber, **and for three days keep thyself continent from her, and give thyself to nothing else but to prayers with her.** ... But the second night thou shalt be admitted into the society of the holy Patriarchs. And the third night thou shalt obtain a blessing that sound children may be born of you. **And when the third night is past, thou shalt take the virgin with the fear of the Lord, moved rather for love of children than for lust, that in the seed of Abraham thou mayst obtain a blessing in children.**” (Tobias 6:18, 20-22)*

Notice how Our Lord and God in the biblical *Book of Tobias* clearly promises that all those who pray and abstain from the marital act for three days before having marital relations shall receive the inestimable graces of receiving “*sound children*” on the third night and that they shall be admitted “*into the society of the holy Patriarchs*” on the second. The honor of being “*admitted into the society of the holy Patriarchs*” is of course too great to even describe in human terms since the Holy Patriarchs were the most beloved friends of God because of their purity. The blessing on the third night of “*sound children may be born of you*” obviously means that those couples who do not perform the marital act for the sake of lust or too often and who are virtuous and wait for three days in accordance with the promise of Holy Scripture, will give birth to a child without birth deformities or defects. This may be hard for many to believe, but this is really and truly what Holy Scripture is promising and saying.

This is not to say, however, that personal sins of the parents are the only reasons for why children are born with defects or deformities. There are also other causes for a child’s defects described in *The Gospel of John*, where the apostles asks Our Lord the reason for why a man was born blind: “And Jesus passing by, saw a man, who was blind from his birth: And his disciples asked him: Rabbi, who hath sinned, this man, or his parents, that he should be born blind? Jesus answered: Neither hath this man sinned, nor his parents; but that the works of God should be made manifest in him.” (John 9:1-3)

Our Lord also tells us in *The Revelations of St. Bridget* that sin and the disorder of nature produce the defects that we all have to endure: “I am the Creator of all things, and all things are foreknown to me. I know and see all that has been and all that will be. But, although I know and can do all things, still, for reasons of justice, I no more interfere with the natural constitution of the body than I do with the inclination of the soul. Each human being continues in existence according to the natural constitution of the body such as it is and was from all eternity in my foreknowledge. The fact that one person has a longer life and another a shorter has to do with natural strength or weakness and is related to a person’s physical constitution. It is not due to my foreknowledge that one person loses his sight or another becomes lame or something like that, since my foreknowledge of all things is such that no one is the worse for it, nor is it harmful to anyone. Moreover, these things do not occur because of the course and position of the heavenly elements, but due to some hidden principle of justice in the constitution and conservation of nature. For sin and natural disorder bring about the deformity of the body in many ways. This does not happen because I will it directly, but because I permit it to happen for the sake of justice. Even though I can do all things, still I do not obstruct justice. Accordingly, the length or brevity of a person’s life is related to the weakness or strength of his physical constitution such as it was in my foreknowledge that no one can contravene.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 2, Chapter 1)

It is indeed very sad to see that no one today, whether married or unmarried seem to care anything about these promises and wonderful, virtuous deeds of chastity and purity in Holy Scripture and that so few people actually try to practice any of these virtuous deeds we have just seen and read about, that will produce these remarkable and wondrous graces from Our Lord and which He promised He would bless a virtuous couple and their offspring with. One would think that even a worldly or ungodly couple would appreciate the grace of receiving a child that is sound and without deformity and that they—if they believed in God or were aware of these promises—would act in accordance to the words of the Holy Scripture; but now neither “Catholics” or so-called Christians nor any else of the world seem to care anything about these words of our Lord that promises the inestimable grace and blessing of receiving a sound child free from all birth deformities or defects, and the honor of being admitted “into the society of the holy Patriarchs”.

The words in the Book of Tobit also shows us that spouses must remember their bond with the Lord first and foremost and that the fleshly or physical part of the marriage must always come secondhand. In truth, “married women who have observed mutual fidelity and have neither known anything outside of themselves not even themselves except the desire for children, if they continually give alms and observe God’s precepts as well as they

can, will merit happily to be associated with holy Job, Sara, and Susanna, along with the Patriarchs and Prophets.” (St. Caesarius of Arles, *Sermon 6:7*, 6th century)

By practicing this highly and virtuous act of abstaining from marital relations for three days, the devil’s might and power over married couples is undoubtedly thwarted and diminished. Holy Scripture thus advice spouses to be “joined to God” for three days in prayer before performing the marital act. Not only that, but spouses should always fervently pray to God before every marital act in the future and ask Him to protect them from falling into sin, and also after the marital act in order to ask Our Lord to forgive them if they committed any sin during the act of marriage. This is the safe road of the fear of God that every righteous man or woman should follow if they wish to enter Heaven.

St. Augustine, *On Marriage and Concupiscence*, A.D. 419: “Whosoever possesses his vessel (that is, his wife) with this intention of heart, [that is, for the procreation of children] certainly does not possess her in the "disease of desire," as the Gentiles which know not God, but in sanctification and honor, as believers who hope in God. A man turns to use the evil of concupiscence, and is not overcome by it, when he bridles and restrains its rage, as it works in inordinate and indecorous motions; and never relaxes his hold upon it except when intent on offspring, and then controls and applies it to the carnal generation of children to be spiritually regenerated, not to the subjection of the spirit to the flesh in a sordid servitude. That the holy fathers of olden times after Abraham, and before him, to whom God gave His testimony that "they pleased Him," thus used their wives, no one who is a Christian ought to doubt, since it was permitted to certain individuals among them to have a plurality of wives, where the reason was for the multiplication of their offspring, not the desire of varying gratification.” (Book 1, Chapter 9 - This Disease of Concupiscence in Marriage is Not to Be a Matter of Will, But of Necessity [for the Procreation of Children])

God’s Holy Word is clear. Spouses are to engage in the marital act moved rather for love of children than for lust. They are also to practice chastity from time to time (Ecclesiastes 3:5; 1 Corinthians 7:5).

By the grace of God, let us not live like pagans or heathens anymore who only searches for ways to please their flesh and the world and others, but let us rather strive to please God our heavenly Father and our spiritual nature; and that is also why we all, (whether married or unmarried) who have resurrected with Christ from the dead, and from our old sinful nature, must leave every form of carnality and impurity behind, instead looking up and

embrace Our Lord in the purity of the heart and of the body, longing for what is above, and for high and spiritual things. “This then I say and testify in the Lord: That henceforward you walk not as also the Gentiles walk in the vanity of their mind, **having their understanding darkened, being alienated from the life of God through the ignorance that is in them, because of the blindness of their hearts. Who despairing, have given themselves up to lasciviousness, unto the working of all uncleanness, unto covetousness. But you have not so learned Christ.**” (Ephesians 4:17-20)

Contrary to the world today, Saint Augustine, writing *On the Good of Widowhood* in about A.D. 414, describes the pure mindset of the Holy Jews and Patriarchs during the Old Testament era, telling us how they would willingly have chosen a life of perpetual chastity rather than the marital life had it been known to them that children could be had in another way than through sexual intercourse: “Forsooth different in the times of the Prophets was the dispensation of holy females, whom obedience, not lust, forced to marry, for the propagation of the people of God, that in them Prophets of Christ might be sent beforehand; whereas the People itself also, by those things which in figure happened among them, whether in the case of those who knew, or in the case of those who knew not those things, was nothing else than a Prophet of Christ, of whom should be born the Flesh also of Christ... Whence also holy women were kindled, not by lust of sensual intercourse, but by piety of bearing; so that we most rightly believe of them that they would not have sought sensual intercourse, in case a family could have come by any other means. And to the husbands was allowed the use of several wives living; and that the cause of this was not lust of the flesh, but forethought of begetting, is shown by the fact, that, as it was lawful for holy men to have several wives living, it was not likewise lawful for holy women to have intercourse with several husbands living; in that they would be by so much the baser, by how much the more they sought what would not add to their fruitfulness.” (St. Augustine, *On the Good of Widowhood*, Section 10)

The Book of Leviticus commands spouses to practice chastity during the woman’s menstruation and infertile period under pain of death, thus showing us that God wants married persons to practice chastity during this time period

The way to perfection regarding the marital act is that spouses only perform the act with the sole intention and hope of conceiving children. That means spouses are to be chaste during the monthly infertile period of the woman and when she is pregnant.

We read in the Old Testament that God had forbidden the marital act during the infertile monthly cycle of the woman: “*The woman, who at the return of the month, hath her issue of blood, shall be separated seven days.*” (Leviticus 15:19) Haydock Commentary explains: “*Days, not only out of the camp, but from the company of men.*” As soon as a woman showed signs of infertility (menstruation), intercourse would cease until the cessation of the flow of blood and she became fertile again: “*Thou shalt not approach to a woman having her flowers: neither shalt thou uncover her nakedness.*” (Leviticus 18:19) Haydock Commentary adds: “*Saint Augustine believes that this law is still in force. [On Lev. 20:18] This intemperance was by a positive law declared a mortal offense of the Jews.*” This clearly shows us that God does not want spouses to perform the marital act during this time.

To abstain from sexual intercourse during a woman’s menstrual period or pregnancy and subsequent restricted days has all but been ignored by most of today’s people. Observing the period of restriction for sexual activity not only diminishes sexual sins and temptations, but it also places a woman into her fertile period when it is most beneficial for conception to occur. This helps to fulfill the initial command of God to “be fruitful and multiply,” a command that is clearly not being observed by many people today.

A woman’s menstrual cycle is about 28 days long, and the menstrual phase is about 5 days. Adding 7 days after the menstrual phase in accordance with God’s word in the Bible would mean that men and women should remain chaste for at least 12 days out of every 28 days during the woman’s natural menstrual cycle.

Good husbands and wives do not have sexual relations whenever their unbridled lust desires it, but only at times prescribed for this purpose and when it is necessary. The guide of good and pious husbands and wives are thus their conscience and reason instead of their selfish, unbridled lust. “All things have their season, and in their times all things pass under heaven. A time to be born and a time to die. A time to plant, and a time to pluck up that which is planted. A time to kill, and a time to heal. A time to destroy, and a time to build. A time to weep, and a time to laugh. A time to mourn, and a time to dance. A time to scatter stones, and a time to gather. **A time to embrace, and a time to be far from embraces.**” (Ecclesiastes 3:1-5)

The phrase “A time to embrace, and a time to be far from embraces” refers to the marital act. Haydock Commentary explains: “*Ver. 5. Embraces. Continence was sometimes prescribed to married people, Leviticus xx. 18., and 1 Corinthians vii. (St. Jerome) (St. Augustine, Enchiridion 78.) (Calmet).*” This shows us that the marital act must sometimes

be abstained from altogether and not engaged in everyday as the evil and immoral world teaches. As said already, one of the reasons for abstaining from the marital act is in order to cultivate virtue and chastity. This is important to do from time to time, for people who have sex often are more likely to become enslaved by this pleasure and fall into sexual sin. “The task of the law is to deliver us from a dissolute life and all disorderly ways. Its purpose is to lead us from unrighteousness to righteousness, so that it would have us self-controlled in marriage, in begetting children, and in general behavior.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VI, Section 46, written about 198-203 A.D.)

People who never try to control their lust and that let their temptations roam freely—indulging in it whenever it pleases them—have allowed their lust to become their “fix” or “high”. People who act in this way have become worshipers of this fleeting fleshly pleasure and have grown attached to it. Such people must be very careful about themselves, for whenever they die and are called before the throne of Our Lord Jesus Christ, their eternal destiny will be decided based on what they loved more in this life: Our Lord and His Love, or themselves and their unbridled, selfish lust. If they loved themselves and their lust more than they loved the Lord, they will not be saved. Only in Hell will many spouses regret that they never thought of controlling their lust or that they never had relations at proper times or at proper seasons. In truth, “there are others who have become absorbed by marriage and fulfill their desires... and, as the prophet says, “have become like beasts” [Ps. 48:13].” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Section 67)

If we claim that we are not pagans anymore, but yet act in the same way as them, satisfying our flesh and the world at every turn, how shall we not stand condemned before Our Lord in the frightful day of Judgment? “And you, when you were dead in your offenses, and sins, Wherein in time past you walked according to the course of this world, according to the prince of the power of this air, of the spirit that now worketh on the children of unbelief: In which also we all conversed in time past, in the desires of our flesh, fulfilling the will of the flesh and of our thoughts, and were by nature children of wrath, even as the rest: But God, (who is rich in mercy,) for his exceeding charity wherewith he loved us, Even when we were dead in sins, hath quickened us together in Christ, (by whose grace you are saved,) And hath raised us up together, and hath made us sit together in the heavenly places, through Christ Jesus. That he might shew in the ages to come the abundant riches of his grace, in his bounty towards us in Christ Jesus.” (Ephesians 2:1-7)

CHASTITY IN THE NEW TESTAMENT AND THE NEW LAW

The Holy Bible is clear that “It is good for a man not to touch a woman”, and that married people should abstain from the sexual act from time to time “that you may give yourselves to prayer”

St. Paul’s First Letter to the Corinthians is one of the most clear examples in Scripture of how God places the virtue of virginity, chastity and purity above the marital state. Our Lord Jesus Christ, speaking through the mouth of St. Paul in First Corinthians, is crystal clear that: “*It is good for a man not to touch a woman*” and that “*he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.*”

St. Paul is also clear that every married couple should practice chastity from time to time, in order to give time to prayer: “*But for fear of fornication, let every man have his own wife, and let every woman have her own husband. Let the husband render the debt to his wife, and the wife also in like manner to the husband... Defraud not one another, [of the marital debt] except, perhaps, by consent, for a time, that you may give yourselves to prayer; and return together again, lest Satan tempt you for your incontinency.*” (1 Cor. 7:2,5)

Haydock Commentary explains *First Corinthians 7:2,5*: “**Verse 2. &c.** But because of fornication, let every man have, and live with his own wife, and not leave her, nor dismiss her. Take notice, that St. Paul speaks these words to those that are already married, and speaks not of the unmarried till the 8th verse. He does not then here exhort every one to marry, but admonishes married persons to live together, and not to refuse the marriage duty, which neither the husband nor the wife can do without mutual consent, because of the marriage engagement. Yet he advises them to abstain sometimes from what they may lawfully do, that they may *give themselves to prayer*, and as it is added in the common Greek copies, *to fasting*. St. Chrysostom observes, that the words of St. Paul, are not only, that *they may pray*, (which no day must be omitted) but that they *may give themselves to prayer*, that is, may be better disposed and prepared for prayer, contemplation, and for receiving the holy Sacrament, as we find the priests even of the ancient law, were to abstain from their wives, when they were employed in the functions of their ministry. But such kind of advice is not relished by all that pretend to be reformers. *And return together again....yet I speak this by way of indulgence*, of what is allowed to married persons, and not commanded them, unless when one of the married couple is not willing to abstain. (Witham)”

St. Paul could not be more clear in *First Corinthians*, 7:1, 7-10, of the perfection of chastity and how this pure life is preferable and better than a marital life. He says, “Now concerning the thing whereof you wrote to me: **It is good for a man not to touch a woman... For I would that all men were even as myself [that is, chaste]:** but every one hath his proper gift from God; one after this manner, and another after that. **But I say to the unmarried, and to the widows: It is good for them if they so continue, even as I.** But if they do not contain themselves, let them marry. For it is better to marry than to be burnt. But to them that are married, not I but the Lord commandeth, that the wife depart not from her husband.”

Haydock Commentary on the same verses of *First Corinthians* 7:7-10 quoted above says: “**Verse 7-9.** *I would*, or I could wish you *all were even as myself*, and as it is said in the next verse, to *continue* unmarried *as I do*. From hence it is evident, that St. Paul was not then married, who according to the opinion of the ancient fathers, was never married. --- *But every one hath his proper gift from God*, so that some prudently embrace a single life, and also make a religious vow of always living so, as it has been practiced by a great number both of men and women in all ages, ever since Christ’s time. Others have not this more perfect gift: they find themselves not disposed to lead, or vow a single life, they marry lawfully: *it is better to marry than to burn*, or be burnt by violent temptations of concupiscence [or to be burnt in Hell], by which they *do not contain themselves* from disorders of that kind. It is against both the Latin and Greek text to translate, *they cannot contain themselves*, as in the Protestant [translation]... But let it be observed, that when St. Paul allows of marriage, he speaks not of those who have already made a vow of living always a single life. Vows made to God must be kept. (Psalm lxxv. 12.; Ecclesiastes v. 3.) And St. Paul expressly says of such persons, who have made a vow of perpetual continency, and afterwards marry, *that they incur damnation, because they violate their first faith*, or vow made to God. See 1 Timothy v. 12. This saying, therefore, *it is better to marry than to burn*, cannot justify the sacrilegious marriages of priests, or of any others who were under such vows. **There are other remedies which they are bound to make use of, and by which they may obtain the gift of continency and chastity. They must ask this gift by fervent prayers to God, who gives a good spirit to them that ask it.** (Luke xi. [13.]) They must join fasting, alms, and the practice of self-denials, so often recommended in the gospel. See the annotations on Matthew xix. The like remedies, and no others, must they use, who being already in wedlock, are under such violent temptations, that they are continually in danger of violating, or do violate the chastity of the marriage-bed. For example, when married persons are divorced from bed and board, when long absent from one another, when sick and disabled, when one has an inveterate

aversion to the other: they cannot marry another, but they can, and must use other remedies. (Witham) --- *If they do not contain [let them marry]. . . God will never refuse the gift of continency. Some translators have corrupted this text, by rendering it, if they cannot contain. (Challoner)*”

St. Paul continues in his discourse on *First Corinthians* 7:25-35, saying: “... Now concerning virgins, I have no commandment of the Lord; but I give counsel, as having obtained mercy of the Lord, to be faithful. **I think therefore that this is good for the present necessity, that it is good for a man so to be [that is, to be chaste].** Art thou bound to a wife? seek not to be loosed. Art thou loosed from a wife? seek not a wife. But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, *such shall have tribulation of the flesh*. But I spare you. This therefore I say, brethren; the time is short; it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none; And they that weep, as though they wept not; and they that rejoice, as if they rejoiced not; and they that buy, as though they possessed not; And they that use this world, as if they used it not: for the fashion of this world passeth away. But I would have you to be without solicitude. **He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.** And this I speak for your profit: not to cast a snare upon you; but for that which is decent, and which may give you power to attend upon the Lord, without impediment.”

Haydock Commentary explains *First Corinthians* 7:25-35: “**Verses 25-28.** *Now concerning virgins, &c.* He turns his discourse again to the unmarried, who (if they have made no vow) may lawfully marry, though he is far from commanding every one to marry, as when he says, *seek not a wife*. And *such shall have tribulation of the flesh*, cares, troubles, vexations [and sexual temptations] in the state of marriage, *but I spare you*, I leave you to your liberty of marrying, or not marrying, and will not discourage you by setting forth the crosses of a married life. (Witham) --- **Ver. 30.** *And they who weep*. In this passage the apostle teaches us, in the midst of our greatest afflictions not to suffer ourselves to be overwhelmed with grief, but to recollect that the time of this life is short, and that temporary pains will be recompensed with the never-fading joys of eternity. (Estius) --- **Ver. 33.** [*But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided*]. It is far easier to give our whole heart and application without any the least reserve to *God*, than to divide them without injustice.”

In *First Corinthians* 7:38-40, Our Lord through St. Paul continues to admonish his chaste servants to adopt the angelic life of chastity and purity, teaching us that the chaste life is better than the marital life: “Therefore, both he that giveth his virgin in marriage, doth well; and he that giveth her not, doth better. A woman is bound by the law as long as her husband liveth; but if her husband die, she is at liberty: let her marry to whom she will; only in the Lord. **But more blessed shall she be, if she so remain [in chastity], according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.**”

Haydock Commentary explains *First Corinthians* 7:38-40: “**Verse 38. &c.** He that giveth her not, doth better. And *more blessed shall she be, if she so remains, according to my counsel*. It is very strange if any one, who reads this chapter without prejudices, does not clearly see, that St. Paul advises, and prefers the state of virginity to that of a married life. --- *I think that I also have the spirit of God*. He puts them in mind, by this modest way of speaking, of what they cannot doubt of, as to so great an apostle. (Witham)”

In truth, the level of dishonesty that a Protestant or a heretic must sink to in order to deny that Holy Scripture places chastity or virginity above the marital life is simply said satanic and inexcusable. It cannot be doubted that they must have had their conscience thoroughly seared by a hot iron of Satan in order to be able to pervert such clear and unambiguous words of Our Lord Jesus Christ.

God could not be clearer than when He said that “*It is good for a man not to touch a woman*” (1 Corinthians 7:1), thus directly contradicting the heretical viewpoint that marriage is the same as the chaste life; showing us very clearly that the marital life is below the chaste and pure life of the angels and saints in Heaven that those virtuous men and women imitates. And if still someone could misunderstand Our Lord’s words, St. Paul adds that he wishes “*that all men were even as myself*” that is, chaste (1 Corinthians 7:7) and He further teaches both the unmarried and widowed to continue to live a single and chaste life, saying: “*But I say to the unmarried, and to the widows: It is good for them if they so continue, [that is, it is good for them to continue to live a single and chaste life] even as I.*” (1 Corinthians 7:8) And if that was not clear enough, Our Lord Jesus Christ through St. Paul continues to urge all unmarried to stay chaste and pure as they are, saying that, “*I think therefore that this is good for the present necessity, that it is good for a man so to be [that is, chaste]. Art thou bound to a wife? seek not to be loosed. Art thou loosed from a wife? seek not a wife.*” (1 Corinthians 7:26-27)

In addition, St. Paul also teaches in Holy Scripture that a widow will become “more

blessed” if she do not remarry and stay continent: “*But more blessed shall she be, if she so remain, [that is, a widow] according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.*” (1 Corinthians 7:40) If one becomes “more blessed” by not marrying, then it obviously means that one becomes less blessed by embracing the marital life. St. Ephrem the Syrian writes, “Chastity’s wings are greater and lighter than the wings of marriage. Intercourse... is lower. Its house of refuge is modest darkness. Confidence belongs entirely to chastity, which light enfolds.” (Hymn 28, On the Nativity)

St. Paul also warns those who would marry as opposed to those who would remain virgins that spouses “shall have tribulation of the flesh”: “*But if thou take a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marry, she hath not sinned: nevertheless, such shall have tribulation of the flesh. But I spare you.*” (1 Corinthians 7:28). It is certain that St. Paul does not refer to the desire to procreate as a tribulation of the flesh. Consequently, he can be referring only to one thing—sexual pleasure. Indeed, sexual pleasure is a tribulation of the flesh that must hence be fought against in thought and deed in some way or the Devil will succeed in tempting a spouse to fall into mortal sins of impurity either with their spouse, with himself or with someone other than his spouse.

The reason why St. Paul specifically warns those who choose to get married of the dangers inherent in the marital life is because those people who choose *not* to get married, by choosing to remain in the angelic state of chastity, will not get sexually tempted to commit sin in the same way or in the same measure as the married man or woman will, either with their spouse, their self, or some other person, since the sexual pleasure that has never been indulged in, will always remain more of an abstract or theoretical pleasure for those who remain chaste and unmarried, and thus, will always be easier to control for them. Indeed, since the temptation to indulge the flesh and the sensuality is not physically present tempting them all the time, as in the case of those who are married and who can perform the marital act every day with their spouse, their sensual temptations are also much smaller than the others who indulge their flesh more often.

When St. Paul mentions “that they also who have wives, be as if they had none” (1 Corinthians 7:29), he is speaking about how spouses must not place the carnal love they have for each other above their love for Our Lord. St. Paul’s words are clear: The spouses must act as though they were not married (within due limits of course) since the married man “is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided.” (1 Corinthians 7:33). This division of the married man and woman makes it a great necessity that even married people consider themselves in their own thought processes as though they are unmarried and chaste, although their external and physical

marital duties hinders them from pursuing this endeavor to the fullest. As St. Paul says: “it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none”.

St. Paul also explains how married men and women think more on the world and of carnal things, while the chaste and pure people think more on the things of the Lord, of Heaven, and of spiritual things. Again, the Holy Bible is clear that: “*He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.*” (1 Corinthians 7:32-34)

And so, it is perfectly clear that the Holy Scripture infallibly and unambiguously teaches that marriage and the marital life is an impediment to the spiritual life, while the life of chastity and purity “give you power to attend upon the Lord, without impediment” (1 Cor. 7:35). Thus, “if a man wishes to be uninstructed, and prefers to avoid begetting children because of the business it involves, “let him remain unmarried,” says the apostle, “even as I am.” [1 Cor. 7:8]” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter X, Section 68)

It is also remarkable and noteworthy that St. Paul calls those who are married “bondmen”, which means “slaves” or “serfs”, thus indicating the inherent spiritual danger and enslavement of worldly, fleshly and sensual cares, troubles and worries that constantly will plague all those who choose to enter into the married state. “*Wast thou called, being a bondman? care not for it; but if thou mayest be made free, use it rather. For he that is called in the Lord, being a bondman, is the freeman of the Lord. Likewise he that is called, being free, is the bondman of Christ. You are bought with a price; be not made the bondslaves of men.*” (1 Cor. 7:21-23) In truth, those who are called to a higher and more pure life and who wish to save their souls should meditate often on these words of St. Paul in order to discern the height and greater security from sin that the chaste and unmarried life offers when compared to the marital life.

All those who choose to get married are in truth slaves and enchained by the marriage bond, and what is worse—if they have a weak will—enslaved and bound with the cruel fetters of an addiction to the sexual pleasure that is very hard to get free from! Indeed, married people do not even have the power to command over their own body and remain in chastity against the other spouse’s will, but must give the marital debt to the other spouse whenever he or she asks for it (the only exception being in the case of sickness or

other lawful necessities) while also having to fulfill all other duties of the marital life that constantly disturbs and distracts us from our spiritual life, and the thought of God. This is the exact reason why “The same Paul also in the same chapter, when discussing the subjects of virginity and marriage, calls those who are married slaves of the flesh, but those not under the yoke of wedlock freemen who serve the Lord in all freedom [1 Cor. 7:21-23].” (St. Jerome, *Letter CXXVIII, To Gaudentius*, Section 3, written in A.D. 413)

One must obviously love all of one’s family, friends as well as all others in the world as much as one can, but one must also remember that most people, whether wife, family or friends, however dear or near, often reject God and hinder one’s own spiritual advancement. The only one who will always remain true to us and that we know with a certainty will never become evil is God, and with God, His Angels and Saints in Heaven. But humans, however dear or near, often fall away or makes us fall away from the truth, or tries to tempt us to commit sins of various kinds, and this rejection of God by our family, wife, children or friends requires us to exclude them from our communion and familiarity in order for us to save our souls. Our Lord Jesus Christ explicitly mentions that such acts are necessary sometimes: “*If any man come to me, and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, yea and his own life also, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple.*” (Luke 14:26)

Douay Rheims Commentary explains Luke 14:26: “*Hate not*: The law of Christ does not allow us to hate even our enemies, much less our parents: but the meaning of the text is, that **we must be in that disposition of soul, as to be willing to renounce, and part with every thing, how near or dear soever it may be to us, that would keep us from following Christ.**”

If there ever arises a time that we become aware of the fact that our family or friends are trying to tempt or lead us into sin, we are obliged by the direct command of Our Lord to abstain from their company and unnecessary familiarity in order to save our eternal souls—lest we fall and tumble into sin and lose our souls. For “you are bought with a price; be not made the bondslaves of men.” (1 Cor. 7:23) In truth, “To be subjected, then, to the passions, and to yield to them, is the extremest slavery; as to keep them in subjection is the only liberty. The divine Scripture accordingly says, that those who have transgressed the commandments are sold to strangers, that is, to sins alien to nature, till they return and repent. Marriage, then, as a sacred image, must be kept pure from those things which defile it.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata*, Book II, Chapter XXIII, On Marriage)

Can a married Christian be saved? Yes, says St. Chrysostom, "But they must expend greater effort if they wished to be saved, because of the constraint imposed on them. For the person who is free of bonds will run more easily than the one who is enchained [by marriage]. Will the latter [the married] then receive a greater reward and more glorious crown [for his struggle than the unmarried and chaste]? Not at all! For he placed this constraint upon himself when he was free not to." (*Oppugn., III*; PG 47.376.) Again St. John asks, "Cannot the person who lives in the city and has a house and wife be saved?" He answers that certainly there are many ways to salvation. This is evident from our Savior saying that in Heaven there are many mansions (John 14:2). St. Paul affirms the same when he suggests that in the Resurrection there will be many types and degrees of glory, one of the sun, another of the moon, and another of the stars (1 Cor. 15:41). Certainly the monk and the married Christian can both be saved, but they will not possess the same eternal glory. As the sun is brighter than the moon, and as one star is brighter than another, so shall it be at the general resurrection. But all the bodies of the elect shall be happily changed to a state of incorruption (*Oppugn., III*; PG 47.356). "There are choirs of virgins, there are assemblies of widows, there are fraternities of those who shine in chaste wedlock; in short, many are the degrees of virtue." (*Hom. XXX in 1 Cor.*; PG 61.254; NPNF, p. 178-179.)

In truth, "Marriage is honorable; but I cannot say that it is more lofty than virginity; for virginity were no great thing if it were not better than a good thing. Do not however be angry, ye women that are subject to the yoke. We must obey God rather than man. But be ye bound together, both virgins and wives, and be one in the Lord, and each others adornment. There would be no celibate if there were no marriage. For whence would the virgin have passed into this life? Marriage would not have been venerable unless it had borne virgin fruit to God and to life. ... Hast thou chosen the life of Angels? Art thou ranked among the unyoked? Sink not down to the flesh; sink not down to matter; be not wedded to matter, while otherwise thou remainest unwedded." (St. Gregory Nazianzen, *Orations of St. Gregory Nazianzen*, Oration XXXVII, Section X)

St. Methodius, *Banquet of the Ten Virgins* (c. 311 A.D.): "Come, now, and let us examine more carefully the very words which are before us, [1 Cor. 7] and observe that the apostle did not grant these things unconditionally to all, but first laid down the reason on account of which he was led to this. For, having set forth that "it is good for a man not to touch a woman," he added immediately, "Nevertheless, to avoid fornication, let every man have his own wife", that is, "on account of the fornication which would arise from your being unable to restrain your voluptuousness" -- "and let every woman have her own husband. Let the husband

render unto the wife due benevolence: and likewise also the wife unto the husband. The wife hath not power of her own body, but the husband: and likewise also the husband hath not power of his own body, but the wife. Defraud ye not one the other, except it be with consent for a time, that ye may give yourselves to prayer; and come together again, that Satan tempt you not for your incontinency. But I speak this by permission, and not of commandment." And this is very carefully considered. "By permission" he says, showing that he was giving counsel, "not of command;" for he receives command respecting chastity and the not touching of a woman, but permission respecting those who are unable, as I said, to chasten their appetites. These things, then, he lays down concerning men and women who are married to one spouse, or who shall hereafter be so..." (Discourse III, Chapter XII.--Paul an Example to Widows, and to Those Who Do Not Live with Their Wives)

St. Francis de Sales classic *"Introduction to the Devout Life"*, confirms this teaching of St. Paul in the Holy Bible: "Married people ought not to keep their affections fixed on the sensual pleasures of their vocation, but ought afterwards to wash their hearts to purify them as soon as possible, so that they may then with a calm mind devote themselves to other purer and higher activities. In this way they will perfectly carry out St. Paul's excellent teaching that they who have wives should be as though they had none [1 Cor. 7:29]. St. Gregory the Great says that a husband or wife carries out this instruction by taking bodily consolation with the spouse in such a way as not to be turned aside from spiritual demands. St. Paul also says, "Let those who use the world be as though they used it not" [1 Cor. 7:31]. Everyone should use the things of this world according to his calling, but in such manner that he does not engage his affection in it, but rather remains as free and ready to serve God as if he did not use it. We should place our joy in spiritual things, but only *use* corporal ones. When we make bodily pleasures our joy, our rational soul becomes debased and brutish." (St. Francis de Sales, *Introduction to the Devout Life*, pg. 266)

Indeed, contrary to what many lustful people nowadays impiously claim, St. Augustine's Commentary on Matthew 22:30 explains that a good Christian spouse ought to *hate* conjugal connection and carnal intercourse with his wife: "And the Lord Himself says: "For in the resurrection they neither marry, nor are given in marriage, but are as the angels of God in heaven." Hence it is necessary that whoever wishes here and now to aim after the life of that kingdom, should hate not the persons themselves, but those temporal relationships by which this life of ours, which is transitory and is comprised in being born and dying, is upheld; because he who does not hate them, does not yet love that life where there is no condition of being born and dying, which unites parties in earthly wedlock.

Therefore, if I were to ask any good Christian who has a wife, and even though he may still be having children by her, whether he would like to have his wife in that kingdom; mindful in any case of the promises of God, and of that life where this incorruptible shall put on incorruption, and this mortal shall put on immortality; though at present hesitating from the greatness, or at least from a certain degree of love, he would reply with execration that he is strongly averse to it. Were I to ask him again, whether he would like his wife to live with him there, after the resurrection, when she had undergone that angelic change which is promised to the saints, he would reply that he desired this as strongly as he reprobated the other. Thus a good Christian is found to love in one and the same woman the creature of God, whom he desires to be transformed and renewed; but to hate the corruptible and mortal conjugal connection and carnal intercourse: i.e. to love in her what is characteristic of a human being, to hate what belongs to her as a wife. ... It is necessary, therefore, that the disciple of Christ should hate these things which pass away, in those whom he desires along with himself to reach those things which shall for ever remain; and that he should the more hate these things in them, the more he loves themselves.” (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I, Chapter 15, Section 40-41, c. 394 A.D.)

What is the life of the perfect Christian couple? St. Augustine answers that their life consists in living together as a brother and sister, having his wife as though he had her not, except for when they come together for the procreation of children: “A Christian may therefore live in concord with his wife... providing for the procreation of children, which may be at present in some degree praiseworthy; or providing for a brotherly and sisterly fellowship, without any corporeal connection, having his wife as though he had her not, as is most excellent and sublime in the marriage of Christians: yet so that in her he hates the name of temporal relationship, and loves the hope of everlasting blessedness.” (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I, Chapter 15, Section 42, c. 394 A.D.)

Chastity is above other virtues according to God’s Holy Word in the Book of James

The Book of James in the Holy Bible tells us that “*the wisdom, that is from above, first indeed is chaste,*” again showing us how the Holy Bible sets the virtue of chastity above other virtues.

James 3:17-18 “But the wisdom, that is from above [Heaven], ***first indeed is chaste,*** then peaceable, modest, easy to be persuaded, consenting to the good, full of mercy and good fruits, without judging, without dissimulation. And the fruit of justice is sown in peace, to them that make peace.”

The fact that chastity is especially valued among the different virtues in the Bible, as well as that it is described as a more perfect and blessed life is completely rejected or ignored by almost all Protestants and other heretics. Since their life is sensual and directed to pleasing their own flesh, sensuality and selfishness, they reject the inherent value and goodness of practicing chastity inside or outside of marriage and refuse to speak about its value since they themselves have decided to live a life for their flesh, rather than for the spirit. Not only that, but a lot of these heretics actually tries to get people to have as much sex and sexual pleasure as they can, thus directly contradicting the chaste words of the Holy Bible with their foul and unchaste teachings.

St. Caesarius of Arles, *Sermon 6:7*: “Now, there are three professions in the holy Catholic Church: there are virgins, widows, and the married. Virgins produce the hundred-fold, widows the sixty-fold, and the married thirty-fold. One bears more, another less, but they are all kept in the heavenly barn and happily enjoy eternal bliss. Therefore, while the virgins think of Mary, the widows consider Anne, and married women reflect upon Susanna, they should imitate the chastity of those women in this life so that they may merit to be united and associated with them in eternity. Good virgins, who want to be such not only in body but also in heart and tongue, are united to holy Mary with the rest of the army of Virgins. Good widows, not voluptuous, loquacious, inquisitive, envious, haughty ones, serve God as blessed Anne did by fasting, almsgiving, and prayers, and together with St. Anne are united with the many thousands of widows. Moreover, married women who have observed mutual fidelity and have neither known anything outside of themselves nor even themselves except with the desire for children, if they continually give alms and observe God’s precepts as well as they can, will merit happily to be associated with holy Job, Sara, and Susanna, along with the patriarchs and prophets.”

Marriage hinders many from being saved according to the Gospel of Luke

Indeed, it is a little known truth today, but marriage and the marital life can be so dangerous to our own spiritual welfare that Our Lord in *The Gospel of Luke* even warned about that some people who enter marriages are hindered from being Saved and enter Heaven due to their marital life, thus showing to us that virginity and chastity is very necessary and beneficial for salvation.

Our Lord Jesus Christ spoke in a parable, saying: “A certain man made a great supper, and invited many. And he sent his servant at the hour of supper to say to

them that were invited, that they should come, for now all things are ready. And they began all at once to make excuse. The first said to him: 'I have bought a farm, and I must needs go out and see it: I pray thee, hold me excused.' And another said: 'I have bought five yoke of oxen, and I go to try them: I pray thee, hold me excused.' And another said: '**I have married a wife, and therefore I cannot come.**' And the servant returning, told these things to his lord. Then the master of the house, being angry, said to his servant: 'Go out quickly into the streets and lanes of the city, and bring in hither the poor, and the feeble, and the blind, and the lame.' And the servant said: 'Lord, it is done as thou hast commanded, and yet there is room.' And the Lord said to the servant: 'Go out into the highways and hedges, and compel them to come in, that my house may be filled. **But I say unto you, that none of those men that were invited, shall taste of my supper.**' And there went great multitudes with him. And turning, he said to them: 'If any man come to me, and *hate not* his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, yea and his own life also, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple.'" (Luke 14:16-27)

Haydock Bible Commentary explains Luke 14:16, saying: "By this man [who was inviting the people to the supper in Heaven] we are to understand Christ Jesus, the great mediator between God and man. He sent his servants, at supper-time, to say to them that were invited, that they should come... We may remark, that the three different excuses exactly agree with what St. John says: *All that is in the world is the concupiscence of the flesh, and concupiscence of the eyes, and the pride of life* [1 John 2:16]. The one says, ***I have married a wife, by which may be understood the concupiscence of the flesh;*** another says, *I have bought five yoke of oxen*, by which is denoted the concupiscence of the eyes; and the pride of life is signified by the purchase of the *farm*, which the third alleges in his justification. (St. Augustine, de verb. Dei.)"

Those people who thus will be hindered from entering the Great Supper (Heaven) and be cast into Hell for all eternity, are all those people who put something or someone before God, or who loved God less than He was worthy to be loved. The things that this parable enumerated as hindrances to salvation, that is, earthly pleasures and possessions and earthly wives or acquaintances, are the most common causes of why people are damned in this life. Thus, "he who said, "I have married a wife and therefore I cannot come" [Luke 14:20] to the divine supper was **an example to convict those who for pleasure's sake were abandoning the divine command [of loving God and that which is above above everything else]**; for if this saying is taken otherwise, neither the righteous before the coming of Christ nor those who have married since his coming, even if

they be apostles, will be saved.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XII, Section 90)

Our Lady of Fatima (1917): “The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! Certain fashions are going to be introduced which will offend Our Lord very much. Those who serve God should not follow these fashions. The Church has no fashions; Our Lord is always the same. **Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God...** Oh! Men must do penance! If they amend their lives Our Lord will still pardon the world; but if they do not, the chastisement will come! Priests should occupy themselves only with the affairs of the Church! They must be pure, very pure.” Mother Godinho asked her (Jacinta): “Do you know what it means to be pure?” “Yes, Yes. I know to be pure in body means to be chaste, to be pure in mind means not to commit sins; not to look at what one should not see, not to steal or lie, and always to speak the truth, even if it is hard.”

In the case of the wife or a spouse, many couples perversely love the sexual pleasure they derive from the marital act, and this happens since the vehemence and force of the sexual pleasure is so strong and acts just like a drug which places the person into a state of bliss of pleasure, thus making it very hard to control without actually starting to love the physical fleshly pleasure, just like drug addicts love their pleasure, which is a kind of idolatry of the flesh. All acts which hold great pleasure is extremely easy to become addicted to, and sexual pleasure of course works in the exact same way too. That is why we see so many use pornography or commit adultery, masturbation or fornication. When one has chosen to become addicted to the sexual pleasure or high, whether it be by masturbation, pornography, or by indulging in the marital act with one’s spouse too often or in an inordinate or unlawful way, it will always become extremely difficult to get free from. The sexual pleasure is so addictive that sexual addicts who are also drug abusers have testified that while their drug abuse was comparatively easy to quit, their sexual thoughts and desires remains and tempts them every day. Thus, it is obvious that it would have been much better for these people if they had remained chaste and thus viewed the sexual pleasure as more of an abstract pleasure rather than to be guilty of, and commit sexual idolatry. St. Paul’s Letter to the Ephesians correctly explains that those who become subject and controlled by their covetousness (as in the case of those who are lustful) are serving idols, their idol being the sensual pleasure: “*But fornication, and all uncleanness, or covetousness, let it not so much as be named among you, as becometh saints: or obscenity, or foolish talking, or scurrility, which is to no purpose; but rather giving of thanks. **For know you this and understand, that no fornicator, or unclean, or***

covetous person (which is a serving of idols), hath inheritance in the kingdom of Christ and of God.” (Ephesians 5:3-5)

Haydock Commentary wisely explains Ephesians 5:3-5 thus: “**Verse 3. Covetousness.** The Latin word is generally taken for a coveting or immoderate desire of money and riches. St. Jerome and others observe, that the Greek word in this and divers other places in the New Testament may signify **any unsatiable desire, or the lusts of sensual pleasures; and on this account, St. Jerome thinks that it is here joined with fornication and uncleanness** [i.e., sexual sins]. --- **Verse 5. Nor covetous person, which is a serving of idols.** It is clear enough by the Greek that the **covetous man is called an idolater**, whose idol is mammon; though it may be also said of other sinners, **that the vices they are addicted to are their idols.** (Witham)”

If these people would have only subdued their flesh a little through small penances, their sins, bad marriages and eternal damnation could have easily been corrected or averted. “*Know you not that they that run in the race, all run indeed, but one receiveth the prize? So run that you may obtain. **And every one that striveth for the mastery, refraineth himself from all things:** and they indeed that they may receive a corruptible crown; but we an incorruptible one. I therefore so run, not as at an uncertainty: I so fight, not as one beating the air: But I chastise my body, and bring it into subjection: lest perhaps, when I have preached to others, I myself should become a castaway.*” (1 Corinthians 9:24-27)

Haydock Commentary explains First Corinthians 9:24-27: “**Verse 25.** He refraineth himself [from all things], &c. [If the athlete] Curbs his inclinations, abstains from debauchery, or any thing that may weaken him, or hinder him from gaining this corruptible crown [of human glory], how much more ought we to practice self-denials for an eternal crown? --- **Verse 27.** I chastise [my body], &c. Here St. Paul shews the necessity of self-denial and mortification to subdue the flesh, and its inordinate desires. (Challoner) --- Not even the labors of an apostle are exemptions from voluntary mortification and penance.”

Indeed, Our Lord Himself in the Holy Gospel shows us the necessity to never place our love for family or friends above our love for God since they are many times opposed to virtue or the faith: “Do not think that I came to send peace upon earth: I came not to send peace, but the sword. For I came to set a man at variance against his father, and the daughter against her mother, and the daughter in law against her mother in law. **And a man’s enemies shall be they of his own household.** He that loveth father or mother

more than me, is not worthy of me; and he that loveth son or daughter more than me, is not worthy of me. And he that taketh not up his cross, and followeth me, is not worthy of me. He that findeth his life, shall lose it: and he that shall lose his life for me, shall find it. He that receiveth you, receiveth me: and he that receiveth me, receiveth him that sent me.” (Matthew 10:34-40)

Haydock Commentary explains Matthew 10:32-40: “**Verse 34.** *I came not to send [peace, but the sword], &c.* That is, dissension and war, in order that the false peace of sinners may be destroyed, and that those who follow me, may differ in morals and affections from the followers of this world. The sword, therefore, is the gospel, which separates those parents who remain in infidelity. (Menochius) It must be observed, that the gospel does not necessarily of itself produce dissensions amongst men, but that Christ foresaw, from the depravity of man’s heart, that dissensions would follow the propagation of the gospel. (Haydock) --- Indeed before Christ became man, there was no sword upon the earth; that is, the spirit had not to fight with so much violence against the flesh; but when he became man, he shewed us what things were of the flesh, and what of the spirit, and taught us to set these two at variance, by renouncing always those of the flesh, which constantly endeavor to get master over us, and follow the dictates of the spirit. (Origen)”

“**Verse 35.** *I am come to set a man at variance [with his family], &c.* Not that this was the end or design of the coming of our Savior; but that his coming, and his doctrine would have this effect, by reason of the obstinate resistance that many would make, and of their persecuting all such as should adhere to him. (Challoner) No one can be connected with the earth and joined to heaven. Those who wish to enjoy the peace of heaven, must not be united to the lovers of this world by any connection. (Baradius)”

“**Verse 37.** *[He that loveth father or mother more than me] Is not worthy of me, &c.* That is, is not worthy to be my disciple, and to enjoy my kingdom. (Menochius)”

“**Verse 38.** *[And he that taketh not up his cross, and followeth me, is not worthy of me], &c.* There are two kinds of crosses which our Savior here commands us to take up: one corporal, and the other spiritual. By the former, he commands us to restrain the unruly appetites of the touch, taste, sight, &c. By the other, which is far more worthy our notice, he teaches us to govern the affections of the mind, and restrain all its irregular motions, by humility, tranquility, modesty, peace, &c. Precious indeed in the sight of God, and glorious is that cross, which governs and brings under proper rule the lawless passions of the mind. (St. Augustine)”

“**Verse 39.** *He that findeth [his life, shall lose it], &c.* That is, he that findeth in this life pleasures and comforts, and places his affections upon them, will certainly soon lose them. For Isaiah says, (Chap. xl, ver. 6) *All flesh is grass, and all the glory thereof as the flower of the field. The grass is withered, and the flower is fallen....* (St. Ambrose) But if he

continues moderately happy as to temporal concerns till death, and places his affections on them, he hath found life here, but shall lose it in the next world. But he that shall, for the sake of Christ, deprive himself of the pleasures of this life, shall receive the reward of a hundred fold in the next. (Haydock)”

“It is not expedient to marry” for many people in this world according to the Gospel of Matthew

The Gospel of Matthew gives us a good account of the superiority of chastity over marriage, and explains how many men refuse to accept to see the biblical truth that “*it is not expedient to marry*” for many in this world.

Our Lord Jesus Christ spoke to the Apostles, saying: “And I say to you, that whosoever shall put away his wife, except it be for fornication [or adultery], and shall marry another, committeth adultery: and he that shall marry her that is put away, committeth adultery.’ His disciples say unto him: ‘If the case of a man with his wife be so, it is not expedient to marry.’ [And Jesus] said to them: ‘All men take not this word, but they to whom it is given. For there are eunuchs, who were born so from their mother’s womb: and there are eunuchs, who were made so by men: and there are eunuchs, who have made themselves eunuchs for the kingdom of heaven. He that can take, let him take it.’ Then were little children presented to him, that he should impose hands upon them and pray. And the disciples rebuked them. But Jesus said to them: ‘Suffer the little children, and forbid them not to come to me: for the kingdom of heaven is for such.’ And when he had imposed hands upon them, he departed from thence.” (Matthew 19:9-15)

Douay Rheims Bible Commentary explains Matthew 19: “**Verse 9.** [*whosoever shall put away his wife, except it be for fornication*]. In the case of fornication, that is, of adultery, the wife may be put away: but even then the husband cannot marry another as long as the wife is living. --- **Verse 11.** *All men take not this word*. That is, all receive or accept not the gift of living singly and chastely, unless they pray for the grace of God to enable them to live so, and for many it may be necessary to that end to fast as well as pray: and to those it is given from above.”

Haydock Bible Commentary goes on to explain Our Lord’s words about chastity in Matthew, Chapter 19 thus: “**Verse 11.** *All receive not this word*, To translate all *cannot* take, or *cannot* receive this word, is neither conformable to the Latin nor Greek text. To be able to live singly, and chastely, is given to every one that asketh, and prayeth for the grace

of God to enable him to live so. (Witham) *All cannot receive it, because all do not wish it.* The reward is held out to all. Let him who seeks for glory, not think of the labor. None would overcome, if all were afraid of engaging in the conflict. If some fail, are we to be less careful in our pursuit of virtue? Is the soldier terrified, because his comrade fights and falls by his side? (St. Chrysostom) *He that can receive it, let him receive it. He that can fight, let him fight, overcome and triumph.* It is the voice of the Lord animating his soldiers to victory. (St. Jerome) --- **Verse 12.** *There are eunuchs, who have made themselves eunuchs, for the kingdom of heaven.* This text is not to be taken in the literal sense; but means, that there are such, who have taken a firm and commendable resolution of leading a single and chaste life, in order to serve God in a more perfect state than those who marry: as St. Paul clearly shews. 1 Cor. 7. 37, 38. (Challoner) Thus St. Jerome on this place, and St. Chrysostom where they both expressly take notice, that this grace is granted to every one that asketh and beggeth for it by prayer. (Witham) To the crown and glory of which state, let those aspire who feel themselves called by heaven.”

The infallible word of God is clear that “*it is not expedient to marry*” for many people in this world and that “*all men take not this word*”. Our Lord then goes on to inspire and urge all to try to become chaste by teaching us that: “**there are eunuchs, who have made themselves eunuchs for the kingdom of heaven. He that can take, let him take it.**” The reason why Our Lord teaches that “it is not expedient to marry” for many people in this world is that most people who marry in this life fall into grievous habitual sins of the flesh with their spouse by performing mortally sinful, non-procreative or unnecessary sexual acts (such as masturbation of self or of spouse, foreplay, oral and anal sex, and sensual touches and kisses) which they would not have done if they would have remained single.

Sexual pleasure works very much the same as any pleasure in this world, but some good examples of pleasures that can be compared to it is the pleasure that people get from alcohol or drugs. Now, if a man has never taken drugs or alcohol he cannot know anything about their effects, and thus, he cannot desire these pleasures at all. The consequence of this lack of desire is that there is no desire to abuse either alcohol or drugs at all. Sexual pleasure affects a man in a similar way. If a man have not had a venue to act on his sexual desire, nor looked longingly and with desire on a woman, always choosing to turn his eyes down in humility every time a woman came near him, his sexual desire will remain more of an abstract or theoretical pleasure. But a man who marries a woman and starts having sexual relations with her (allowing his eyes to fixate on a woman with sensual desire) does not have this advantage of having sexual pleasure remain an abstract or theoretical pleasure, and consequently, the possibility of him getting tempted to commit sins of

impurity with either his own wife or with some other woman, is immediately increased. And as always, the sensual fire almost always begins through the eyes when a person is not careful enough to control or consider where he or she is looking.

A person who drinks wine will always be more tempted to drink more than what is lawful than a person who does not drink at all. This example absolutely proves that it is not good for all men and women to marry, for most people in this world abuse the God given power of procreation in their genital parts by committing unlawful sexual acts with their spouse or with another person than their spouse. If they would have remained unschooled in the ways of sexual pleasure, or chosen to remain in the angelic state of chastity, their way to Heaven would have been infinitely more easy, but since their desire was to please their own flesh: the door to Heaven was closed and the door to Hell and eternal torment and suffering was opened. **“For where thy treasure is, there is thy heart also.... No man can serve two masters. For either he will hate the one, and love the other: or he will sustain the one, and despise the other.” (Matthew 6:21, 24)**

Indeed, today there is a virtual blackout of Our Lord's teaching in the Holy Bible about the inherent dangers of marriage and the potential that the sexual act has to damn a person, and almost no one seem to even know or acknowledge this fact about the marital life even though it is clearly taught in the same Bible that millions or billions of people read during their life.

But this is not something new, since lustful and blind people have always existed. The main difference from before, however, is that today, this ignorance seem to rule almost the whole society, whereas before, a considerable part of the world cherished and extolled chastity, purity and virginity as a more blessed and pure lifestyle, which is also why many married spouses vowed chastity with each other in order to prepare to meet the Lord in chastity and purity. This is also proven by the fact that sins of impurity, such as masturbation, was generally considered bad, filthy or evil by almost all people before in time, and not like today, as something good or normal.

In this context, St. Jerome explains the holy Bible's words about the inherent danger of marriage and the marital sexual act, showing quite clearly from the Holy Scripture that the marital act can endanger the salvation of our souls, unless we are really careful.

“I have said in my book, [Ag. Jov. 1:7] "If it is good for a man not to touch a woman, then it is bad for him to touch one, for bad, and bad only, is the opposite of good. But, if though bad it is made venial, then it is allowed to prevent something which

would be worse than bad," and so on down to the commencement of the next chapter. The above is my comment upon the apostle's words: "It is good for a man not to touch a woman. Nevertheless, to avoid fornication, let every man have his own wife, and let every woman have her own husband." [1 Cor. 7:1-2]... "Notice the apostle's carefulness. He does not say: 'It is good for a man not to have a wife,' but, 'It is good for a man not to touch a woman'; as if there is danger in the very touching of one – danger which he who touches cannot escape." You see, therefore, that I am not expounding the law as to husbands and wives, but simply discussing the general question of sexual intercourse – how in comparison with chastity and virginity, the life of angels, "It is good for a man not to touch a woman" [1 Cor. 7:1]." (St. Jerome, *Letter XLVIII, To Pammachius*, c. 394 A.D.)

When one actually sees how many of the books of the Bible and the Saints there are that actually teaches about the inherent dangers of marriage and the marriage act, as well as the doctrine of the necessity of chastity and sexual purity for both the married and the unmarried, and that even the married must practice chastity from time to time, one can understand that it is a spiritual problem behind the reason for why so many people can read the same biblical books and texts as others without actually understanding a whiff of the words they read. It is sad, but their filthy and sensual life blinds them from seeing and understanding what the words they read actually mean. In truth, it is a biblical fact, "...as Paul also says of those who are absorbed in marriage that they aim to "please the world." [1 Cor. 7:33] Again the Lord says, "Let not the married person seek a divorce, nor the unmarried person marriage," [1 Cor. 7:27, 32-36] that is, he who has confessed his intention of being celibate, let him remain unmarried." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter XV, Section 97)

In contrast to virginity or chastity, "Conjugalitv, on the other hand, runs completely away from Christ by reason of the surging of corruptible flesh and worldly cares of every kind; or it only slightly approaches God." (St. Gregory of Nazianzen, *In Praise of Virginity*, PG 37, 563A) St. John Chrysostom, the inspired interpreter of the Apostle Paul, writes in the same spirit concerning the admission of marriage: "So, do not prefer over virginity that which was admitted because of your weakness. Rather, do not even put them on the same level." (St. John Chrysostom, "On Virginity" 15, PG 48, 545)

St. John Chrysostom comments on this passage (in Matthew 19) from the Bible and explains Our Lord's words about the greatness and perfection of a life of total and perpetual chastity:

“But what is, “If such be the case of a man with his wife?” That is, if to this end he is joined with her, that they should be one, or, on the other hand, if the man shall get to himself blame for these things, and always transgresses by putting away, it were easier to fight against natural desire and against one’s self, than against a wicked woman.

“What then saith Christ? He said not, “yea, it is easier, and so do,” lest they should suppose that the thing is a law; but He subjoined, “Not all men receive it, but they to whom it is given,” [Matt. 19:11] raising the thing, and showing that it is great, and in this way drawing them on, and urging them.

“But see herein a contradiction. For He indeed saith this is a great thing; but they, that it is easier. For it was meet that both these things should be done, and that it should be at once acknowledged a great thing by Him, that it might render them more forward, and by the things said by themselves it should be shown to be easier, that on this ground too they might the rather choose virginity and continence. For since to speak of virginity seemed to be grievous, by the constraint of this law He drove them to this desire. Then to show the possibility of it, He saith, “There are some eunuchs, who were so born from their mother’s womb, there are some eunuchs which were made eunuchs of men, and there be eunuchs which have made themselves eunuchs for the kingdom of Heaven’s sake,” [Matt. 19:12] by these words secretly leading them to choose the thing, and establishing the possibility of this virtue, and all but saying, Consider if thou wert in such case by nature, or hadst endured this selfsame thing at the hands of those who inflict such wanton injuries, what wouldest thou have done, being deprived indeed of the enjoyment, yet not having a reward? Thank God therefore now, for that with rewards and crowns thou undergoest this, which those men endure without crowns; or rather not even this, but what is much lighter, being supported both by hope, and by the consciousness of the good work, and not having the desire so raging like waves within thee.

“For the excision of a member is not able to quell such waves, and to make a calm, like the curb of reason; or rather, reason only can do this.

“For this intent therefore He brought in those others, even that He might encourage these, since if this was not what He was establishing, what means His saying concerning the other eunuchs? But when He saith, that they made themselves eunuchs, He means not the excision of the members, far from it, but the putting away of wicked thoughts. Since the man who hath mutilated himself, in fact, is subject even to a curse, as Paul saith, “I would they were even cut off which trouble you.” [Gal. 5:12] And very reasonably. For such a one is venturing on the deeds of murderers, and giving occasion to them that slander God’s creation, and opens the mouths of the Manichæans, and is guilty of the same unlawful acts as they

that mutilate themselves amongst the Greeks. For to cut off our members hath been from the beginning a work of demoniacal agency, and satanic device, that they may bring up a bad report upon the work of God, that they may mar this living creature, that imputing all not to the choice, but to the nature of our members, the more part of them may sin in security, as being irresponsible; and doubly harm this living creature, both by mutilating the members, and by impeding the forwardness of the free choice in behalf of good deeds.

“These are the ordinances of the devil, bringing in, besides the things which we have mentioned, another wicked doctrine also, and making way beforehand for the arguments concerning destiny and necessity even from hence, and everywhere marring the freedom given to us of God, and persuading us that evil deeds are of nature, and hence secretly implanting many other wicked doctrines, although not openly. For such are the devil’s poisons.

“Therefore I beseech you to flee from such lawlessness. For together with the things I have mentioned, neither doth the force of lust become milder hereby, but even more fierce. For from another origin hath the seed that is in us its sources, and from another cause do its waves swell. And some say from the brain, some from the loins, this violent impulse hath its birth; but I should say from nothing else than from an ungoverned will and a neglected mind: if this be temperate, there is no evil result from the motions of nature.

“Having spoken then of the eunuchs that are eunuchs for nought and fruitlessly, unless with the mind they too practise temperance, and of those that are virgins for Heaven’s sake, He proceeds again to say, “He that is able to receive it, let him receive it,” at once making them more earnest by showing that the good work is exceeding in greatness, and not suffering the thing to be shut up in the compulsion of a law, because of His unspeakable gentleness. And this He said, when He showed it to be most possible, in order that the emulation of the free choice might be greater.

“And if it is of free choice, one may say, how doth He say, at the beginning, “All men do not receive it, but they to whom it is given?” That thou mightest learn that the conflict is great, not that thou shouldest suspect any compulsory allotments. For it is given to those, even to the willing.

“But He spake thus to show that much influence from above is needed by him who entereth these lists, whereof He that is willing shall surely partake. For it is customary for Him to use this form of speech when the good work done is great, as when He saith, “To you it is given to know the mysteries.”

“And that this is true, is manifest even from the present instance. For if it be of the gift from above only, and they that live as virgins contribute nothing themselves,

for nought did He promise them the kingdom of Heaven, and distinguish them from the other eunuchs.

“But mark thou, I pray, how from some men’s wicked doings, other men gain. I mean, that the Jews went away having learnt nothing, for neither did they ask with the intent of learning, but the disciples gained even from hence.” (St. John Chrysostom, *Homily 62 on Matthew, Chapter 19, Section 3*)

Just like in the days of St. Jerome, Noah or Lot, people talk about the joys of marriage and the world, but totally ignore its dangers, since their sensuality controls their life: “You set before me the joys of wedlock. I for my part will remind you of Dido’s sword and pyre and funeral flames. In marriage there is not so much good to be hoped for as there is evil which may happen and must be feared. Passion when indulged always brings repentance with it; it is never satisfied, and once quenched it is soon kindled anew. Its growth or decay is a matter of habit; led like a captive by impulse it refuses to obey reason.” (St. Jerome, *Letter CXXIII, To Ageruchia, Section 14, A.D. 409*)

Our Lord’s and Lady’s warning in the Bible and to the children at Fatima in 1917 confirms this point in great detail, clearly placing emphasis on the fact that marriages in the final days of the earth will be oriented towards pleasing sensuality and selfishness: “**The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh!...Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God.**” Indeed, almost no one today seem to care that this is a fact and that this is happening even though it is clearly warned about in the Bible that “***IN THE LAST DAYS, shall come dangerous times. Men shall be lovers of themselves... incontinent... lovers of pleasure more than of God: Having an appearance indeed of godliness but denying the power thereof. Now these avoid.***” (2 Timothy 3:1-5)

Consider this fact: Did Jesus say that few are saved? Yes He did (Luke 13:23-24, 28). In today’s world, what sin does most, if not all people fall into? **It is sexual sins!** Just look at the perverted protestants, the evil Vatican II “Catholics”, or even the deceived traditionalists, who all of them practice some form or another of sexual foreplay or unlawful inflaming of lust, as well as all kinds of other perversions too disgusting even to mention. It is thus clear why Our Lady of Fatima revealed to us that “*More souls go to Hell because of sins of the flesh than for any other reason*” and why this message was especially emphasized in Her revelations; for Our Lady, the Queen of Prophets, knew what the second part of the 20th century had in store for humanity after the introduction of the TV and other evil media, which in a large part is responsible for all of this impurity.

It is almost impossible to watch media or live in the modern society today and not be perverted by their evil influence that teaches us perverse sexual heresies. That is why the world has become so evil and why the apostasy is so universal. In truth, Our Lord Jesus Christ warned about the world's delusion of our time when He said: "And as it came to pass in the days of Noe, so shall it be also in the days of the Son of man. They did eat and drink, they married wives, and were given in marriage, until the day that Noe entered into the ark: and the flood came and destroyed them all. Likewise as it came to pass, in the days of Lot: they did eat and drink, they bought and sold, they planted and built. And in the day that Lot went out of Sodom, it rained fire and brimstone from heaven, and destroyed them all. Even thus shall it be in the day when the Son of man shall be revealed." (Luke 17:26-30)

Haydock Bible Commentary explains Luke 17: "**Ver. 27.** After having compared his second coming to lightning, in order to shew how sudden it will be, he next compares it to the days of Noe [Noah] and Lot, to shew that it will come when men least expect it; **when, entirely forgetting his coming, they are solely occupied in the affairs of this world,** in buying and selling, &c. He only mentions those faults which appear trivial, or rather none at all, (passing over the crimes of murder, theft, &c.) purposely to shew, that if God thus punishes merely the immoderate use of what is lawful, **how will his vengeance fall upon what is in itself unlawful.** (Ven. Bede) --- **Ver. 32.** As Lot only escaped destruction by leaving all things, and flying immediately to the mountain, whereas his wife, by shewing an affection for the things she had left, and looking back, perished; **so those who, in the time of tribulation, forgetting the reward that awaits them in heaven, look back to the pleasures of this world, which the wicked enjoy, are sure to perish.** (St. Ambrose)"

The amount of fools in this world who commit sexual sins inside and outside of marriage are innumerable. Sad to say, they could all have increased their chances of reaching Heaven by refusing to marry and indulging in their sinful sexual pleasure. But since their heart was set on earthly and perishable things, and they did not marry for an honorable and pure cause, God's justice also demands that they shall perish with the dead and rotting bodies that they loved more than they loved Him; which was the filth and stinking treasure of their vile hearts. "Moreover, the Paedagogue [Instructor] warns us most distinctly: "Go not after thy lusts, and abstain from thine appetites [Sir. 18:30]; for wine and women will remove the wise; and he that cleaves to harlots will become more daring. Corruption and the worm shall inherit him [Sir. 19:2-3], and he shall be held up as public example to greater shame." And again—for he wearies not of doing good—"He who averts his eyes

from pleasure crowns his life.” (St. Clement of Alexandria, *The Instructor*, Book II, Chapter X)

Thus, Our Lord Jesus Christ’s teaching in *The Gospel of Matthew* shows us all that it’s impossible to love Him at the same time as a physical and temporal thing or pleasure without actually hating or despising Him in the process. (Matthew 6:21,24)

St. Alphonsus, **on the damnation of the impure**: “Continue, O fool, says St. Peter Damian (speaking to the unchaste), continue to gratify the flesh; **for the day will come in which thy impurities will become as pitch in thy entrails, to increase and aggravate the torments of the flame which will burn thee in hell: ‘The day will come, yea rather the night, when thy lust shall be turned into pitch, to feed in thy bowels the everlasting fire.’**” (*Preparation for Death*, p. 117)

Our Lord Jesus Christ is perfectly right when He said in Matthew 19:14 that “*the kingdom of heaven is for such [children],*” and one of the most distinguishing traits of children is that they are chaste and pure and free from all sexual temptations, until they reach the age of puberty. Whether married or unmarried, if one wants to enter “the Kingdom of Heaven,” one must do all in one’s power to try to imitate the virtue and chastity that is inherent in children. Not only children can reach this stage of chastity or purity (where one is not bothered by the stings and temptations of the flesh), but also those who manfully labor in fasts and prayers, taking care to avoid mortal and venial sins and to not commit any act that will tempt or incite their sexual desire, always refusing to see or look at anything that might disturb their chastity. “Brother Roger, a Franciscan of singular purity, being once asked why he was so reserved in his intercourse with women, replied, that when men avoid the occasions of sin, **God preserves them**; but when they expose themselves to danger, **they are justly abandoned by the Lord, and easily fall into some grievous transgressions.**” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, Mortification of the Eyes, p. 221)

In truth, “the kingdom of heaven suffereth violence, and the violent bear it away.” (Matthew 11:12) The words *suffereth violence* means that it is not to be obtained but by main force by using violence upon oneself by mortifications and penances, and by resisting our perverse inclinations. Too few, however, care anything about mortifications and penances, and that is also why the world and most of the members of the Church have been allowed to fall into such great immorality, apostasy and heresy that was unheard of before the twentieth century.

St. Alphonsus de Liguori, in his masterpiece *"The Glories Of Mary"* describes how we are to achieve Purity Of Heart, and how The Blessed Virgin Mary is a powerful helper for those who are struggling with sexual sin, and also On How to Avoid Sexual Sins: "St. Ambrose says, that "whoever has preserved chastity is an angel, and that he who has lost it is a devil." Our Lord assures us that those who are chaste become angels, *"They shall be as the angels of God in heaven"* (Matthew 22:30). But the impure, becomes as devils, hateful in the sight of God. St. Remigius used to say that the greater part of adults are lost by this vice. Seldom, as we have already said with St. Augustine, is a victory gained over this vice. But why? It is because **the means by which it may be gained are seldom made use of.**

"These means are three, according to Bellarmine and the masters of a spiritual life: fasting, the avoidance of dangerous occasions, and prayer.

"1. By fasting, is to be understood especially mortification of the eyes and of the appetite. Although our Blessed Lady was full of divine grace, yet she was so mortified in her eyes, that, according to St. Epiphanius and St. John Damascene, she always kept them cast down, and never fixed them on any one; and they say that from her very childhood her modesty was such, that it filled every one who saw her with astonishment. Hence St. Luke remarks, that, in going to visit St. Elizabeth, *"she went with haste,"* (Luke 1:39) that she might be less seen in public. Philibert relates, that, as to her food, it was revealed to a hermit named Felix, that when a baby she only took milk once a day. St. Gregory of Tours affirms that throughout her life she fasted; and St. Bonaventure adds, "that Mary would never have found so much grace, had she not been most moderate in her food; for grace and gluttony cannot subsist together." In fine, Mary was mortified in all, so that of her it was said *"my hands dropped with myrrh"* (Canticle 5:5).

"2. The second means is to fly the occasions of sin: *"He that is aware of the snares shall be secure"* (Proverbs 11:15). Hence St. Philip Neri says, that, "in the war of the senses, cowards conquer:" that is to say those who fly from dangerous occasions. Mary fled as much as possible from the sight of men and therefore St. Luke remarks, that in going to visit St. Elizabeth, she went with haste into the hill country. An author observes that the Blessed Virgin left St. Elizabeth before St. John was born, as we learn from the same Gospel where it is said, *"that Mary abode with her about three months, and she returned to her own house. Now Elizabeth's full time of being delivered was come, and she brought forth a son"* (Luke 1:56). And why did she not wait for this event? It was that she might avoid the conversations and visits which would accompany it.

"3. The third means is prayer. *"And as I knew,"* said the wise man, *"that I could not otherwise be continent except God gave it . . . I went to the Lord and besought Him"* (Wisdom 8:21). The Blessed Virgin revealed to St. Elizabeth of Hungary, that she acquired

no virtue without effort and continual prayer. St. John Damascene says, that Mary "is pure, a lover of purity." Hence she cannot endure those who are unchaste. But whoever has recourse to Her will certainly be delivered from this vice, if he only pronounces her name with confidence. The Venerable [Saint] John of Avila used to say, "that many have conquered more temptations by only having devotion to her Immaculate Conception."

"O Mary, O most pure dove, how many are now in hell on account of this vice! Sovereign Lady, obtain us the grace always to have recourse to thee in our temptations, and always to invoke thee, saying, "Mary, Mary, help us." Amen." (From *The Glories Of Mary*, by St. Alphonsus de Liguori)

There is no marriage in Heaven according to the Gospel of Matthew

In the Gospel of Matthew Chapter 22, Jesus explains "*that in the resurrection they shall neither marry nor be married; but shall be as the angels of God in heaven*". Through these words, He is telling us that perpetual chastity is an inherent part in the Angelic and Heavenly Life, thus showing us once again that chastity is morally superior to marriage and the marital life.

And Jesus answering, said to them: "You err, not knowing the Scriptures, nor the power of God. For in the resurrection they shall neither marry nor be married; but shall be as the angels of God in heaven. And concerning the resurrection of the dead, have you not read that which was spoken by God, saying to you: 'I am the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob?' He is not the God of the dead, but of the living. And the multitudes hearing it, were in admiration at his doctrine." (Matthew 22:29-33)

Marriage and those acts which specifically pertain to it only endure for a short moment in this temporal life, while the virtue of chastity begins in this life, to continue through all eternity in Heaven in indescribable bliss and happiness. Haydock Commentary, "**Ver. 30.** *If not to marry, nor to be married*, be like unto angels, the state of religious persons, and of priests, is justly styled by the Fathers an angelic life. (St. Cyprian, lib. ii. de discip. et hab. Virg. sub finem.) (Bristow)"

Marriage did not even exist until after the fall and original sin of Adam and Eve, but chastity always existed and will always exist – whether in Heaven or on Earth – as long as the latter continues to exist. Marriage was instituted by God for procreation of children, but He also allows it to be used as a relief from concupiscence and the sin of uncleanness, adultery and fornication by giving the marital act an indulgence so long as the marital act

is always subordinated to the primary end or purpose of the marital act—the procreation of children (Pope Pius XI, *Casti Connubii* #54). But this state of alleviation from temptation to sin that married people enter into when getting married is a defective state not originally intended by the Creator from the beginning—before the fall and original sin of Adam and Eve. Chastity and purity however is not a defective state, but the original and desired state that God wanted all humans to live in from the beginning. “Thus,” says St. Jerome, “it must be bad to touch a woman. If indulgences is nonetheless granted to the marital act, this is only to avoid something worse. But what value can be recognized in a good that is allowed only with a view of preventing something worse?”

Before the fall, people would have been able to procreate children without the evil of lust. “*In Eden, it would have been possible to beget offspring without foul lust. The sexual organs would have been stimulated into necessary activity by will-power alone, just as the will controls other organs.*” (St. Augustine, *City of God*, Book 14, Chapter 26.) Our Lord Jesus Christ never intended for us to be plagued by sexual desire. And because this defective desire brings with it so many sins and temptations of the flesh, it is perfectly true to say that marriage is a defective state compared to what the Creator had in mind from the beginning. If Adam and Eve had never sinned, all humans had now been chaste and pure just as God intended it to be from the beginning.

The church historian, Venerable Bede (673-735 A.D.), stated that in the first age of the world humankind was propagated by the union of men and women. However, in “the last age of history” God has “taken manhood from the flesh of the Virgin.... to prove that He loves the glory of virginity more than marriage.” (Venerable Bede, *Hexaemeron*, Book I, *PL 91:31*) Just like all the other Fathers and Saints of the Church, Venerable Bede saw First Corinthians, Chapter 7, as a reminder “that prayer is hindered by the marital duty, because as often as one renders the debt to his wife he is unable to pray” which in turn teaches us that marriage became “wounded and sick” after the fall and original sin of Adam and Eve. (Venerable Bede, *Super Epistolas Catholicas Exposito: In Primam Epistolam Petri*)

St. John Chrysostom, *On Virginity*, Chapter 14: “Someone would object perhaps: if it is better to have no relations with a woman, why has marriage been introduced into life? What use, then, will woman be to us, if she is of help neither in marriage nor in the procreation of children? What will prevent the complete disappearance of the human race since each day death encroaches upon it and strikes man down, and if one follows this programme, there is no reproduction of others to replace the stricken? If all of us should strive after this virtue and have no relations with a woman, everything -- cities, households, cultivated fields, crafts, animals, plants --

everything would vanish. For just as when a general dies, the discipline of the army inevitably is thrown entirely into confusion, so if the ruler of all the earth, if mankind disappears because of not marrying (carnal coupling), nothing left behind will preserve the security and good order of the world, and this fine precept will fill the world with a thousand woes.

“If these words had been merely those of our enemies and of the unbelievers, I would have hardly considered them. However, many of those who appear to belong to the Church say this. They fail to make an effort on behalf of virginity because of their weakness of purpose. By denigrating it and representing it as superfluous, they want to conceal their own apathy, so that they seem to fail in these contests not through their own neglect of duty but rather through their correct estimation of the matter [he means that they delude themselves by their false view of thinking that they are correct]. Come then, having dismissed our enemies -- for "The natural man does not accept what is taught by the spirit of God. For him that is absurdity." [1 Cor 2:14] -- let us teach two lessons to those who claim to be with us: that virginity is not superfluous but extremely useful and necessary; and that such a charge is not made with impunity but will endanger the detractors in the same way that right actions will earn wages and praise for the virtuous.

“When the whole world had been completed and all had been readied for our repose and use, God fashioned man for whom he made the world. After being fashioned, man remained in paradise and there was no reason for marriage. Man did need a helper, and she came into being; not even then did marriage seem necessary. It did not yet appear anywhere but they remained as they were without it. They lived in paradise as in heaven and they enjoyed God’s company. Desire for carnal intercourse, conception, labor, childbirth and every form of corruption had been banished from their souls. As a clear river shooting forth from a pure source, so were they in that place adorned by virginity.

“And all the earth was without humanity. This is what is now feared by those who are anxious about the world. They are very anxious about the affairs of others but they cannot tolerate considering their own. They fear the eclipse of mankind but individually neglect their own souls as though they were another’s. They do this when they will have demanded of them an exact accounting for this and the smallest of sins, yet for the scarcity of mankind they will not have to furnish even the slightest excuse.

“At that time there were no cities, crafts, or houses -- since you care so very much for these things -- they did not exist. Nevertheless, nothing either thwarted or hindered that happy life, which was far better than this. But when they did not obey God and became earth and dust, they destroyed along with that blessed way of life

the beauty of virginity, which together with God abandoned them and withdrew. As long as they were uncorrupted by the devil and stood in awe of their master, virginity abided with them. It adorned them more than the diadem and golden raiments do kings. However, when they shed the princely raiment of virginity and laid aside their heavenly attire, they accepted the decay of death, ruin, pain and a toilsome life. In their wake came marriage: marriage, a garment befitting mortals and slaves.

“But the married man is busy with the world’s demands” [1 Cor 7:33]. Do you perceive the origin of marriage? It springs from disobedience, from a curse, from death. For where death is, there is marriage. When one does not exist, the other is not about. But virginity does not have this companion. It is always useful, always beautiful and blessed, both before and after death, before and after marriage. Tell me, what sort of marriage produced Adam? What kind of birth pains produced Eve? You could not say. Therefore why have groundless fears? Why tremble at the thought of the end of marriage, and thus the end of the human race? An infinite number of angels are at the service of God, thousands upon thousands of archangels are beside him, and none of them have come into being from the succession of generations, none from childbirth, labor pains and conception. Could he not, then, have created many more men without marriage? Just as he created the first two from whom all men descended.”

In this context, St. Jerome adds, “Marriage replenishes the earth, virginity fills Paradise.” (*Ag. Jovinianus* 1:16) After all, humans can be married only during this life. They will be virgins, however, for eternity. He summarized, “For marriage ends at death; virginity thereafter begins to wear the crown.” (*Ibid.*, 1:22) Thus, after the fall, marriage and especially the marital act became wounded and highly potent to damn and bring a person under its control, similarly how a drug acts against a drug addict: “Now, [after the fall] Adam had intercourse with his wife Eve.’ Consider when this happened. After their disobedience, after their loss of the Garden, then it was that the practice of intercourse had its beginning. You see, before their disobedience they followed a life like that of the angels, and there was no mention of intercourse. ... How could there be, when they were not subject to the needs of the body?” (*Homilies on Genesis*, Homily XVIII; PG 53.153)

According to St. Chrysostom, marriage was allowed in case one should exceed proper limits in admiring the bloom of youth and thus exciting passion (*Exp. in Ps. XLIII*; PG 55.181). Thus marriage was established following the Fall of man. It possessed a certain honor for what it was, but it in no way actually produced sanctity. This it was not able to do. Marriage was a solemn thing, that through which God “recruits our race” and which is

the source of numberless blessings, not the least of which is its serving as a “barrier against uncleanness.” St. John Chrysostom states, “Marriage is not holiness, but marriage preserves the holiness which proceeds from Faith... marriage is honorable, not holy. Marriage is pure: it does not however give holiness, except by forbidding the defilement of that, holiness which has been given by our Faith.” (*Hom. XXX in Heb.*; PG 63.210; NPNF, p. 504). This is an important text in discerning Chrysostom’s teaching about marriage since it was preached at the end of his life and only published posthumously. It is popular in modern Chrysostom scholarship to suggest that Chrysostom experienced a radical change in his thinking on marriage, and came to embrace a more modern notion of marriage as holiness and sex as love. This text, among others, refutes this position. Note also here that Chrysostom roots the holiness of the individual believer in the faith itself. In Homily 10 he is more explicit saying, “Every believer is a saint in that he is a believer. Though he live in the world he is a saint... the faith makes the holiness” (*Ibid.*, Hom. X; PG 63.87).

Sexual intercourse is not necessarily or directly sinful. However, Chrysostom nowhere suggests that intercourse is “holy”, “sacred”, or even primarily “an expression of love”. These romantic notions are really quite modern, and lack any substantive Patristic source. At the same time Chrysostom is prepared to emphasize the mysterious nature of human sexuality and to associate it very closely with love in his *Homilies on Colossians*. For Chrysostom, however, the mystery of love is that between the spouses and the child which results from their union, not primarily between the spouses themselves.

St. John Damascene, speaking on virginity, says: “Virginity is the rule of life among the angels, the property of all incorporeal nature. ... Virginity is better than marriage, however good. ... But celibacy is, as we said, an imitation of the angels. Wherefore, virginity is as much more honorable than marriage, as the angel is higher than man. But why do I say angel? Christ, Himself, is the glory of virginity.” (*An Exposition of the Orthodox Faith*, Book IV, Chapter XXIV) And so, “**flee thou youthful desires, and pursue justice, faith, charity, and peace, with them that call on the Lord out of a pure heart.**” (2 Timothy 2:22)

Now, “Tell me, will someone still dare to compare marriage with virginity? Or look marriage in the face at all? Saint Paul does not permit it. He puts much distance between each of these states. “The virgin is concerned with things of the Lord,” he says, but “the married woman has the cares of this world to absorb her.” [1 Cor 7:34] Moreover, after gathering married people together and having done this favor for them, hear how he reproaches them again for he says: “Return to one another, that Satan may not tempt you.”

[1 Cor 7:5] And since he wishes to indicate that not all sins stem from the devil's temptations but from our own idleness, he has added the more valid reason: because of "your lack of self-control." [1 Cor 7:5]

"Who would not blush hearing this? Who would not earnestly try to escape blame for incontinence? For this exhortation is not for everyone but for those extremely prone to vice. If you are enslaved by pleasures, he says, if you are so weak as to have always given way to coitus and to gape in eager expectation at it, he joined to a woman. The consent therefore comes not from one approving or praising this action but from one scoffing at it with derision. If it had not been his desire to assail the souls of pleasure-seekers, he would not have set down this term, "incontinence," which quite emphatically conveys the idea of censure. Why did he not say "because of your weakness"? Because that phrase is one of indulgence but to say incontinence denotes excessive moral laxity. Thus, the inability to refrain from fornication unless you always have a wife and enjoy sexual relations is an indication of incontinence.

What would those people who consider virginity superfluous say at this point? For the more virginity is practiced the more praise it receives, whereas marriage is deprived of all praise especially when someone has used it immoderately. "I say this," Paul declares, "by way of concession, not as a command." [1 Cor 7:6] But where there is a concession there is no place for praise." (St. John Chrysostom, *On Virginity*, Chapter XXXIV)

In this dogmatic light, it is evident that none of the holy Fathers speaks of marriage (much less of "sexual relations" themselves) as the way to spiritual enlightenment and knowledge of God, as do some "theologians" of more recent times. St. Gregory the Theologian lists in great detail the achievements of marriage, all mostly relating to culture and civilization, that is, the earthly goods. (St. Gregory the Theologian, "Parthenias epenos" ("In Praise of Virginity"), PG. 37, 563A). Such praises of marriage are woven by "those who are of one mind with their ribs," that is, happily married. But nowhere among these "achievements" do they mention the matters of spiritual ascent, that is, knowledge of God and theosis. On the contrary, the Fathers say that, on the one hand, marriage and the things belonging to it constitute an obstacle to ascent; while on the other hand, the road upward is the road of purity, of self-control or, in a word, virginity.

And even this simple drawing near to God within marriage is possible only through exercising self-restraint. Whereas, "to be sure, marriage is deprived of all praise whatsoever, when one indulges in it to the point of satiety." (St. John Chrysostom, "Peri Parthenias" ("On Virginity"), 48, PG 48, 557.) Then the words of St. Gregory of Nyssa hold true: ". . . lest through such passionate attachments (as in I Cor. 7:5) he become wholly flesh and blood, in whom the Spirit of God does not remain." (St. Gregory of Nyssa, "Peri

Parthenias” (“On Virginitv”), 8, PG 46, 356D). Elsewhere the same Father says: “So, it seems that these examples are instructing us, through the remembrance of those great Prophets [that is, Elias and John], to become entangled in none of those things that are pursued in the world. Marriage is one of these things pursued; rather it is the beginning and root of the pursuit of things vain.” (St. Gregory of Nyssa, “Peri Parthenias” (“On Virginitv”), 7, PG 46, 352D).

Whereas the Holy Father views marriage (and honorable marriage at that) in this way, he praises virginitv, writing: “If one wishes carefully to examine the difference between this way of life (that is, marriage) and virginitv, he will find it almost as great as the difference between earth and heaven.” (St. Gregory of Nyssa, “Peri Parthenias” (“On Virginitv”), 3, PG 46, 355).

St. Gregory the Theologian is more specific in comparing the two life-styles. On virginitv since the time of Christ, he writes: “Precisely then [that is, with Christ’s birth from the Virgin] did virginitv shine brightly to mortals; free of the world, and freeing the feeble world. It so surpasses marriage and the fetters of the world even as the soul is apt to be more excellent than the flesh and the wide heaven than the earth; as the stable life of the blessed is more excellent than transitory life; as God is superior to man.” (St. Gregory the Theologian, “In Praise of Virginitv”, PG 37, 538A)

This is precisely why virginitv, and not marriage, has such power: “through itself it brought God down for participation in human life, while in itself it enables man to soar to the longing for the things of heaven.” (St. Gregory of Nyssa, “Peri Parthenias” (“On Virginitv”), 2, PG 46, 324B)

Marriage does not attain such heights, for “even though marriage be honorable (Heb. 13:4), yet it can only go so far as not to defile those who engage in it. But to produce Saints is not within the power of marriage but of virginitv.” (St. John Chrysostom, “Peri Parthenias” (“On Virginitv”), 30, PG 48, 554). In response to those who ask how Abraham, being married, attained perfection, while so many virgins lost the kingdom of God (cf. Matt. 25:1-13), Saint John Chrysostom answers: “It was not marriage that made Abraham a Saint, nor virginitv that destroyed those miserable maidens. But rather, what made the Patriarch illustrious was his soul’s other virtues, and likewise what handed the maidens over to the fire was their life’s other vices.” (St. John Chrysostom, “Peri Parthenias” (“On Virginitv”), 382, PG 48, 593)

The correctness of this Patristic view on marriage and virginitv, and the unfoundedness of

the views of the new so called theologians, is confirmed by the Church's life itself. The greatest Saints and servants of the divine mysteries were not the greatest lovers (and I am referring to human sexual love, about which the new "theologians" speak about), but the greatest practitioners of self-control.

The Church Fathers, well aware of the physical sexuality present in the Song of Songs, generally cautioned against reading it until a 'mature spirituality' had been obtained, lest the Song be misunderstood and lead the reader into temptation. Origen says, "I advise and counsel everyone who is not yet rid of the vexations of flesh and blood and has not ceased to feel the passion of his bodily nature, to refrain completely from reading this little book." (Origen, *Commentary on the Song of Songs*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 117)

When asked for advice about what scriptural books a young girl should read, Jerome recommended the Psalms, Proverbs, Gospels, Acts and the Epistles, followed by the rest of the Old Testament. Of the *Song* however, Jerome counsels caution, saying "... she would fail to perceive that, though it is written in fleshly words, **it is a marriage song of a spiritual bridal**. And not understanding this, she would suffer from it." (St. Jerome, *Letter cvii, To Laeta*, cited in *Anchor Bible Commentary Song of Songs* 119)

Indeed, "Do not think... that the body is made for intercourse. If you wish to understand... for what reason the body was made, then listen: it was made that it should be a temple to the Lord; that the soul, being holy and blessed, should act in it as if it were a priest serving before the Holy Spirit that dwells in you." (Origen, *Exegesis on 1 Corinthians 7:29*)

It is not coincidental that in this day and age when almost all are heretics, many people are falsely interpreting King Solomon's *Song of Songs* in a literal way instead of a figurative way that signify the spiritual relationship between God and the soul, and Christ and Our Lady, that the Holy Fathers did. The Fathers never interpreted the *Song of Songs* as a glorification of sex, and they unanimously rejected those impious and lustful people who tried to excuse their sensuality by perverting the Bible for the sake of their own lustful selfishness.

Bad parents will be tormented in a far greater fire for their bad example than those who remained chaste

Most people who beget children in this world do not carefully consider the ramifications of raising children. Their only concern is to please their selfish interests and unlawful sensual

desires. But the moment after they have died and entered into the eternal spiritual reality, they shall all see the evil fruit of their ways. “*For behold, the days shall come, wherein they will say: Blessed are the barren, and the wombs that have not borne, and the paps that have not given suck.*”

Luke 23:27-31 “And there followed him a great multitude of people, and of women, who bewailed and lamented him. But Jesus turning to them, said: Daughters of Jerusalem, **weep not over me; but weep for yourselves, and for your children. For behold, the days shall come, wherein they will say: ‘Blessed are the barren, and the wombs that have not borne, and the paps that have not given suck.’ Then shall they begin to say to the mountains: ‘Fall upon us’; and to the hills: ‘Cover us.’** For *if in the green wood* they do these things, what shall be done in the dry?”

Haydock Bible Commentary adds, “**Verse 31.** *In the green wood:* by which are signified persons of virtue and sanctity; as by the *dry wood*, the wicked, who bring forth no fruit, and who, like dry wood, are fit to be cast into the fire. (Witham) --- If they be thus cruel with me [Jesus], how will they treat you!”

Simply said, those parents who beget and raise worldly and ungodly children for the sake of worldly and ungodly purposes will be tormented for an eternity in a far greater and more excruciating fire than a person who did not have children and remained chaste. Since they took upon themselves the great and heavy burden of raising children, they shall also have to answer to Our Lord for every moment of their life that they raised their children. By living a worldly, selfish and sensual lifestyle, most parents give the most abominable and sad example to their children, and this results in the child taking after the sins of the parents in almost every way. That is why an evil parent and child who will both be damned will torment each other for an eternity in Hell, since they were one of the greatest causes of their own damnation.

The Son of God spoke, saying: “Sometimes I let evil parents give birth to good children, **but more often, evil children are born of evil parents, since these children imitate the evil and unrighteous deeds of their parents as much as they are able** and would imitate it even more if my patience allowed them. **Such a married couple will never see my face unless they repent.** For there is no sin so heavy or grave that penitence and repentance does not wash it away.” (*St. Bridget’s Revelations*, Book 1, Chapter 26)

It is hard to imagine the rage and hatred that children will have against their parents, but if we consider that their hatred will be eternal and with a perfect knowledge of the fact that their parents greatly influenced them to be eternally damned, one can understand how great this hate will be. That is why every person should carefully consider the cost and labor of marrying and becoming a parent. Unless a person is ready to take responsibility for their children, they must remain chaste and pure, and as we have seen, this chastity will also greatly increase their chances of reaching Heaven.

And concerning the education and upbringing of one's children, The Blessed Virgin Mary revealed the following words to Sister Mary of Agreda: "It is an act of justice due to the eternal God that the creature coming to the use of reason, direct its very first movement toward God. By knowing, it should begin to love Him, reverence Him and adore Him as its Creator and only true Lord. The parents are naturally bound to instruct their children from their infancy in this knowledge of God and to direct them with solicitous care, so that they may at once see their ultimate end and seek it in their first acts of the intellect and will. They should with great watchfulness withdraw them from the childishness and puerile trickishness to which depraved nature will incline them if left without direction. If the fathers and mothers would be solicitous to prevent these vanities and perverted habits of their children and would instruct them from their infancy in the knowledge of their God and Creator, then they would afterwards easily accustom them to know and adore Him. My holy mother [St. Anne], who knew not of my wisdom and real condition, was most solicitously beforehand in this matter, for when she bore me in her womb, she adored in my name the Creator and offered worship and thanks for his having created me, beseeching Him to defend me and bring me forth to the light of day from the condition in which I then was. So also parents should pray with fervor to God, that the souls of their children, through his Providence, may obtain Baptism and be freed from the servitude of original sin. And if the rational creature has not known and adored the Creator from the first dawn of reason, it should do this as soon as it obtains knowledge of the essential God by the light of faith. From that very moment the soul must exert itself never to lose Him from her sight, always fearing Him, loving Him, and reverencing Him." (From *The Mystical City of God*, The Divine History and Life of The Virgin Mother of God, Book 1, Chapter 6)

Pope Pius XI, in *Casti Connubii*, adds that: "If a true Christian mother weigh well these things, she will indeed understand with a sense of deep consolation that of her the words of Our Savior were spoken: "A woman . . . when she hath brought forth the child remembereth no more the anguish, for joy that a man is born into the world"; [John 16:21] and proving herself superior to all the pains and cares and solitudes of her maternal

office with a more just and holy joy than that of the Roman matron, the mother of the Gracchi, she will rejoice in the Lord crowned as it were with the glory of her offspring. Both husband and wife, however, receiving these children with joy and gratitude from the hand of God, will regard them as a talent committed to their charge by God, not only to be employed for their own advantage or for that of an earthly commonwealth, but to be restored to God with interest on the day of reckoning.

“The blessing of offspring, however, is not completed by the mere begetting of them, but something else must be added, namely the proper education of the offspring. For the most wise God would have failed to make sufficient provision for children that had been born, and so for the whole human race, if He had not given to those to whom He had entrusted the power and right to beget them, the power also and the right to educate them. For no one can fail to see that children are incapable of providing wholly for themselves, even in matters pertaining to their natural life, and much less in those pertaining to the supernatural, but require for many years to be helped, instructed, and educated by others. Now it is certain that both by the law of nature and of God this right and duty of educating their offspring belongs in the first place to those who began the work of nature by giving them birth, and they are indeed forbidden to leave unfinished this work and so expose it to certain ruin. But in matrimony provision has been made in the best possible way for this education of children that is so necessary, for, since the parents are bound together by an indissoluble bond, the care and mutual help of each is always at hand.

“Since, however, We have spoken fully elsewhere on the Christian education of youth, [in the encyclical *Divini illius Magistri*, 31 Dec. 1929] let Us sum it all up by quoting once more the words of St. Augustine: "As regards the offspring it is provided that they should be begotten lovingly and educated religiously," [St. Augustine, *De Gen. ad litt., lib. IX*] -- and this is also expressed succinctly in the [1917] *Code of Canon Law*: "The primary end of marriage is the procreation and the education of children." [*Cod. iur. can.*, c. 1013 & 7]" (Pope Pius XI, *Casti Connubii* (#'s 15-17), Dec. 31, 1930)

Our Lord Jesus Christ must come before our family and friends according the Gospel of Mark

Our Lord Jesus Christ tells us in *The Gospel of Mark* that we must be able to leave behind even our own family members for the sake of God and the Kingdom of Heaven when necessity requires it.

“And Peter began to say unto him [Jesus]: ‘Behold, we have left all things, and have followed thee.’ Jesus answering, said: ‘Amen I say to you, there is no man who hath left house or brethren, or sisters, or father, or mother, or children, or lands, for my

sake and for the gospel, Who shall not receive an hundred times as much, now in this time; houses, and brethren, and sisters, and mothers, and children, and lands, with persecutions: and in the world to come life everlasting. But many that are first, shall be last: and the last, first.” (Mark 10:28-31)

Most people do not realize that in most cases, the very ones we hold the most dear and near are in fact also those who are the most dangerous to our eternal salvation. St. Alphonsus, speaking on detachment from relatives, says: “If attachment to relatives were not productive of great mischief Jesus Christ would not have so strenuously exhorted us to estrangement from them... a man’s enemies shall be they of his own household (Mt. 10:36) ... Relatives are the worst enemies of the sanctification of Christians...” (*The True Spouse of Jesus Christ*, p. 96) That is why a person who intends to marry must be extremely careful to choose a pious and virtuous husband or wife. Only choosing a spouse based on physical beauty or money or any other worldly motive is completely insane since this person (for better or for worse) will greatly influence not only the souls of the children, but also that of the spouse.

Pope Pius XI, *Casti Connubii* (# 115), December 31, 1930: “To the proximate preparation of a good married life belongs very specially the care in choosing a partner; on that depends a great deal whether the forthcoming marriage will be happy or not, since one may be to the other either a great help in leading a Christian life, or, a great danger and hindrance. And so that they may not deplore for the rest of their lives the sorrows arising from an indiscreet marriage, those about to enter into wedlock should carefully deliberate in choosing the person with whom henceforward they must live continually: they should, in so deliberating, keep before their minds the thought first of God and of the true religion of Christ, then of themselves, of their partner, of the children to come, as also of human and civil society, for which wedlock is a fountain head. Let them diligently pray for divine help, so that they make their choice in accordance with Christian prudence, not indeed led by the blind and unrestrained impulse of lust, nor by any desire of riches or other base influence, but by a true and noble love and by a sincere affection for the future partner; and then let them strive in their married life for those ends for which the State [of Matrimony] was constituted by God. Lastly, let them not omit to ask the prudent advice of their parents with regard to the partner, and let them regard this advice in no light manner, in order that by their mature knowledge and experience of human affairs, they may guard against a disastrous choice, and, on the threshold of matrimony, may receive more abundantly the divine blessing of the fourth commandment: ‘Honor thy father and thy mother (which is the first

commandment with a promise) that it may be well with thee and thou mayest be long-lived upon the earth.' (*Eph.*, VI, 2-3; *Exod.*, XX, 12)."

A person who intends to marry must first ask themselves the question whether they would stay with the person they intend to marry if that person became poor or invalid or suffered some serious illness or accident that made him or her grotesque and ugly. Unless a person stays with their spouse in such a situation, they have committed a mortal sin and have broken the sacramental bond of Holy Matrimony which they promised to each other until death. "The happiness of marriage ought never to be estimated either by wealth or beauty, but by virtue. "Beauty," says the tragedy, "helps no wife with her husband; But virtue has helped many; for every good wife who is attached to her husband knows how to practice sobriety." Then, as giving admonitions, he says: "First, then, this is incumbent on her who is endowed with mind, That even if her husband be ugly, he must appear good looking; For it is for the mind, not the eye, to judge." And so forth." (St. Clement of Alexandria, *The Stromata* or *Miscellanies*, Book IV, Chapter XX.--Of A Good Wife.)

St. John Chrysostom, in addressing the daily family problems of his age, argues that they are due to the absence of correct criteria in the choice of one's spouse. He addresses himself to the parents who in that period played an important role in the choice, and he says to the father: "When you consider and look for a possible groom, pray and tell God, please send whomever you'd like, leave the situation up to Him, and since you have honored Him in this way, He will reward you. Always ask God to be a mediator in all of your works. For, if we dealt with all of our affairs in this way, there would never be a divorce, nor suspicion of adultery, nor cause for envy, nor battles and disputes, but we would enjoy great peace and harmony, and when there is harmony, other virtues will follow." (*To Maximus*, EPIE, vol. 27, p. 208) This humble prayer and supplication to God for help in finding a suitable and pure spouse that will benefit ourselves and our children can of course be made by every person who desires to marry.

A successful marriage is one that regards success in terms of virtue rather than wealth. The husband must have a virtuous soul, goodness, prudence, and fear of God. Chrysostom says, "A young woman who is prudent, independent, and cultivates piety, is as valuable as the whole world." (*On the Letter to the Hebrews*, Homily 20, EPIE, vol. 21, p. 236) "Many people who had amassed a great fortune lost it all, for they didn't have a sensible wife capable of preserving it." (*On the Second Letter to the Thessalonians*, Homily 5, EPIE, vol. 23, p. 112)

God wants us to enter marriage for pious and pure motives and not for selfish and impure

motives. Concerning this, St. John Chrysostom explains that one should marry a woman for the sake of having a helpmate and a partner in our life, instead of for money or other evil and selfish reasons. “The very benefit God has given thee by nature, do not thou mar the help it was meant to be. So that it is not for her wealth that we ought to seek a wife: it is that we may receive a partner of our life, for the appointed order of the procreation of children. It was not that she should bring money, that God gave the woman; it was that she might be an helpmate.” (*Homilies on the Acts of the Apostles*, Homily XLIX, Acts XXIII. 6-30, Ver. 17)

Many men seek after a beautiful wife. Is this enough for a marriage to succeed? St. Chrysostom emphasizes that “the beauty of the body, when it is not accompanied by virtue of the soul, can imprison the husband for twenty or thirty days, it won’t last longer though, for when she shows her bad side, the love will be destroyed. When, however, women shine from the beauty of their souls, as time passes and increasingly reveals the nobility of their souls, their husbands are drawn ever closer to them.” (*Sermon in Kalendais*, EIIIE, vol. 31, p. 490)

The Catholic Church from the very beginning of its foundation by Our Lord Jesus Christ has always taught and admonished future spouses that they should not enter marriages for lustful or worldly motives, and that is also why, in about the year 110, the Holy Bishop Saint Ignatius of Antioch (who were taught by the Apostles) taught that “those who are married should be united with the consent of their bishop, to be sure that they are marrying according to the Lord and not to satisfy their lust.” (*Ignatius To Polycarp* 5)

The love of good spouses are thus concentrated on the things that are eternal and heavenly, rather than the things that are perishable, fleshly and of a sensual nature. Indeed, this truth of loving one’s spouse with a heavenly love was so perfectly mirrored in the life of St. Peter that “They say that the blessed Peter, on seeing his wife led to death, rejoiced on account of her call and conveyance home [to Heaven], and called very encouragingly and comfortingly, addressing her by name, "Remember thou the Lord." Such was the marriage of the blessed, and their perfect disposition towards those dearest to them. Thus also the apostle says, "that he who marries should be as though he married not," and deem his marriage free of inordinate affection, and inseparable from love to the Lord; to which the true husband exhorted his wife to cling on her departure out of this life to the Lord.” (St. Clement of Alexandria, *The Stromata or Miscellanies*, Book VII, Chapter XI)

St. Gregory Nazianzen says that marriage indeed is good, as long as those who enter it have motives that are honorable and pure: “It is good to marry; I too admit it, for marriage is

honorable in all, and the bed undefiled. [Heb. 13:4] It is good for the temperate, not for those who are insatiable, and who desire to give more than due honor to the flesh. When marriage is only marriage and conjunction and the desire for a succession of children, marriage is honorable, for it brings into the world more to please God. But when it kindles matter, and surrounds us with thorns, and as it were discovers the way of vice, then I too say, It is not good to marry.” (*Orations of St. Gregory Nazianzen, Oration XXXVII, Section IX*)

Thus, it is evident that one should not concentrate on physical characteristics or riches and similar things if one intends to enter marriage. Rather, if one wants to please Our Lord and really desires what’s best for oneself and one’s children, bodily and spiritually, one must concentrate first-and-foremost on how the other spouse one intends to marry is spiritually disposed. For troubles, contradictions, accidents and illnesses will always be a normal part in marriage and every day life for all people, and there is no real way to protect oneself from such things.

The chaste and mortified servants of Christ saves more souls

Today, the fact that the two virtues of chastity and mortification of the senses are special in helping to save one’s own and other peoples souls, has been almost completely forgotten. Our Lady of Fatima testified to this truth, when, after appearing to the Children of Fatima, She said, “*Sacrifice yourselves for sinners and say often, especially when you make some sacrifice, ‘O my Jesus, this is for love of You, for the conversion of sinners, and in reparation for the offenses committed against the Immaculate Heart of Mary.’*” Our Lady further said, “*Pray, pray a great deal and make many sacrifices, for many souls go to Hell because they have no one to make sacrifices and to pray for them.*”

In truth, because the sensual attraction and desire in human beings is so strong and hard to resist, all those people who manfully labor in interior mortifications and sacrifices, rejecting their carnal nature for the Love of God and of Souls, shall also be rewarded for their sacrifices by God in the same measure as they were able to resist their sensuality: “Amen, I [Jesus] say to you, there is no man that hath left house, or parents, or brethren, ***or wife***, or children, for the kingdom of God’s sake, who shall not receive much more in this present time, and in the world to come life everlasting.” (Luke 18:29) Not only will the chaste be rewarded with a greater reward in Heaven but they will also help to draw down abundant blessings from Heaven by their prayers which has a greater power to shower humanity with the dew of grace, helping and spurring on carnal people to admire and respect the wonderful, pure and simple lifestyle of those who actually decide to live in the

angelic life of chastity and self-denial for the love of Our Lord Jesus Christ.

For most people it is very hard to remain chaste or deny themselves their sensual appetites since they are worldly and the fallen nature of the flesh draws them to a fleshly and sensual lifestyle. And that is precisely the reason for why a person who renounces the world and its fleeting pleasures is more effective in attracting and saving souls, and in drawing down abundant blessings from God. St. Paul, in fact, seems to allude to this in his letter to the Galatians, when he says: *“But that Jerusalem, which is above, is free: which is our mother. For it is written: Rejoice, thou barren, that bearest not: break forth and cry, thou that travailest not: **for many are the children of the desolate, more than of her that hath a husband.**”* (Galatians 4:26-27)

St. Paul here tells us that those who are barren and have not given birth to children beget many children and even “more than of her that hath a husband.” But how can a barren person have more children than those who are married? In truth, many times spiritual children are brought into Heaven and the arms of Our Heavenly Lord by those chosen vessels of Our Lord who have renounced the small and fleeting pleasures of the world by practicing mortifications and penances and the virtue of chastity. Simply said, a person who renounces the world and its pleasures sets a great example to others, encouraging them to not live for their own selfish fleshly pleasures. One can accurately say that a person’s reward in Heaven will correspond perfectly to the amount of virtue that he practiced during this short life. The more one practices virtue, the greater one will be rewarded in Heaven, and conversely, the less one practices virtue, the less will also one’s reward in Heaven be. Many men can indeed preach about holiness and good deeds, but there are few who actually put their words into practice. Mere words are as nothing compared to a person that actually lives a life of holiness and virtue. For instance, one single person like St. Francis of Assisi would do much more good by his mere example to others than what 100 other men would do by simply preaching about it.

Indeed, since the common knowledge of the labor and hardship of living in chastity and self-denial makes both God and men value and appreciate those who take upon themselves a pure, mortified and chaste lifestyle for the love of God, the direct effect on the sinner of the example of a virtuous and chaste man is that the sinner reflects on his own life and considers the fact that he is living a very degrading and sensual life filled with a selfish agenda. This shame for his sensual life then makes him try to amend in order to become more like a true servant of Christ. When holy and pure servants of Christ shows a good example to others, like the great St. Francis of Assisi, sinners feel ashamed over their sensual, worldly lifestyle, thinking that since this holy and pure person can reach such a

level of purity and simplicity, they at least should be able to reach a level of virtue that it is in accordance to the law of Christ. But this is not all that the holy and chaste servants of Christ does, for they also inspire people who are already good to become even better, and to increase their virtue, spurring them on to adopt a life of chastity and self-sacrifice for the love of Our Lord Jesus Christ. In truth, chaste and holy servants of Our Lord draws down abundant blessings from God, and gives birth to many spiritual children by their holy and good example and life and, in fact, “*more than of her that hath a husband.*”

If all of these blessings that we have now seen that the chaste life provides was all this life could provide, it would undoubtedly be enough and more than enough, but chastity or virginity not only helps oneself and others become saved, but it also helps a person stay away from mortal or venial sins in this life, which in truth is one of the most important things we all must strive for if we want to be saved: “This doctrine of the excellence of virginity and of celibacy and of their superiority over the married state was, as we have already said, revealed by our Divine Redeemer [Our Lord Jesus Christ] and by the Apostle of the Gentiles [St. Paul]; so too, it was solemnly defined as a dogma of divine faith by the Holy Council of Trent [in Session 24, Canon 10], and explained in the same way by all the Holy Fathers and Doctors of the Church.” (Pope Pius XII, *Sacra Virginitas* (# 32), March 25th, 1954)

The devil and his servants on this earth as well as a person’s sensual desires hinder weak-willed souls from adopting a more virtuous and chaste life

St. Augustine, in his famous work “*The Confessions of Saint Augustine*,” explains to us how the Devil and our own fleshly lusts and desires many times deceives us, and tries to get us to refuse or delay a good, chaste and holy life: “Why, therefore, do we delay to abandon our hopes of this world, and give ourselves wholly to seek after God and the blessed life? But stay! Even those things are enjoyable; and they possess some and no little sweetness. We must not abandon them lightly, for it would be a shame to return to them again. Behold, now is it a great matter to obtain some post of honor! And what more could we desire? We have crowds of influential friends, though we have nothing else, and if we make haste a presidentship may be offered us; and a wife with some money, that she increase not our expenses; and this shall be the height of desire. Many men, who are great and worthy of imitation, have applied themselves to the study of wisdom in the marriage state. Whilst I talked of these things, and these winds veered about and tossed my heart hither and there, the time passed on; but I was slow to turn to the Lord, and from day to day deferred to live in You, and deferred not daily to die in myself. Being enamored of a happy life, I yet feared it in its own abode, and, fleeing from it, sought after it. I conceived

that I should be too unhappy were I deprived of the embracements of a woman; and of Your merciful medicine to cure that infirmity I thought not, not having tried it. As regards continency, I imagined it to be under the control of our own strength (though in myself I found it not), being so foolish as not to know what is written, that none can be continent unless Thou give it; and that You would give it, if with heartfelt groaning I should knock at Your ears, and should with firm faith cast my care upon You.” (St. Augustine, *The Confessions of Augustine*, Book VI, Chapter XI, A.D. 398)

Indeed, one will often see when reading the lives of the saints how their worldly family and friends (inspired by the devil or the world) tried in every way possible to dissuade them from adopting the heavenly and angelic lifestyle of chastity, and in some cases, their family or friends even tried to physically hinder them from dedicating their lives to the perpetual service of Our Lord Jesus Christ. For instance, when St. Thomas Aquinas chose to become a Dominican friar (c. 1245) he met with: “severe opposition from his family... St. Thomas was literally captured by his brothers and imprisoned in the family castle... The most dramatic episode of his imprisonment, came when his brothers sent a temptress to his quarters. As soon as St. Thomas saw that the girl’s intention was to seduce him, he ran to the fireplace, seized a burning stick and, brandishing it, chased her from the room with it. Then he traced a cross on the wall with the charred wood. When he fell asleep soon afterward, he dreamed that two Angels came and girded him about the waist with a cord, saying: ‘On God’s behalf we gird you with the girdle of chastity, a girdle which no attack will ever destroy.’” (*33 Doctors of the Church*, p. 367)

St. John the Apostle was loved by Our Lord with a special love because of his great love for chastity and purity

It is related by the Holy Abbot Joseph, in *The Conferences of John Cassian* (c. 420) how Our Lord Jesus Christ loved the Blessed Apostle St. John with a special love above the other Apostles because of his virginity and great purity: “This also, we read, was very clearly shown in the case of John the Evangelist, where these words are used of him: "that disciple whom Jesus loved," [John 13:23] though certainly He embraced all the other eleven, whom He had chosen in the same way, with His special love, as this He shows also by the witness of the gospel, where He says: "As I have loved you, so do ye also love one another;" of whom elsewhere also it is said: "Loving His own who were in the world, He loved them even to the end." [John 13:34,1] But this love of one in particular did not indicate any coldness in love for the rest of the disciples, but only a fuller and more abundant love towards the one, **which his prerogative of virginity and the purity of his flesh bestowed upon him.**” (Conference 16, Chapter XIV, On Friendship)

Referring to one of the legends associated with the wedding feast at Cana, Alcuin, an eminent educator, scholar, and theologian born about 735; died 19 May, 804, reported that the bridegroom at that wedding feast was none other than St. John the beloved apostle. Having seen the miraculous power of Jesus in his changing water into wine, John left his bride in order to follow Jesus. Of course, St. John did so before consummating his marriage, thus preserving his virginity. (Alcuin, *Commentarium in Joannem*, Book 1, chapter 2, verse 8, PL 100:771-772)

Indeed, as we can see, the purity of the most beloved Apostle of Our Lord and his renunciation of this world is clearly put forth in his writings: "Love not the world, nor the things which are in the world. If any man love the world, the charity of the Father is not in him. For all that is in the world, is the concupiscence of the flesh, and the concupiscence of the eyes, and the pride of life, which is not of the Father, but is of the world. And the world passeth away, and the concupiscence thereof: but he that doth the will of God, abideth for ever." (1 John 2:15-17) Thus, from the beginning, Our Lord Jesus Christ taught St. John and the Holy Apostles those wondrous words of chastity and purity that are found in Holy Scripture, inspiring them to not love the world or its empty and fleeting pleasures, telling them to leave the marital life and sexual relations behind in order to be able to perfectly embrace Our Lord and their priestly duty.

"The Life and Revelations of St. Gertrude the Great" (1256-1302) reveals the following interesting and marvelous information about chastity and the virginity of St. John the Apostle, and how all those who faithfully persevere in chastity until their death are especially loved and honored by Our Lord in Heaven: "On another occasion during the same feast [of St. John], as the Saint took great satisfaction in the frequent praises which were given to the [same] Apostle for his perfect virginity, she asked this special friend of God to obtain by his prayers that we might preserve our chastity with such care as to merit a share in his praises. St John replied: "He who would participate in the beatitude which my victories have won, must run as I ran when on earth." Then he added: "I frequently reflected on the sweet familiarity and friendship with which I was favored by Jesus, my most Loving Lord and Master, in reward for my chastity, and for having watched so carefully over my words and actions that I never tarnished this virtue in the slightest degree. The Apostles separated themselves from such company as they considered doubtful, but mixed freely with what was not (as it is remembered in the Acts, that they were with the women, and Mary the Mother of Jesus); I never avoided women when there was an opportunity of rendering them any service, either of body or soul; but I still watched over myself with extreme vigilance, and always implored the assistance of God

when charity obliged me to assist them in any way. Therefore these words are chanted of me: *In tribulatione invocasti me et exaudivi te [Thou calledst upon me in affliction, and I delivered thee]*(Psalm 80:8).

“For God never permitted my affection to render anyone less pure; wherefore I received this recompense from My beloved Master, that my chastity is more praised than any other Saint [after Our Lord and Our Lady]; and I have obtained a more eminent rank in Heaven, where, by a special privilege, I receive with extreme pleasure the rays of this love, which is as a mirror without spot and the brightness of eternal light. So that, being placed before this Divine love, whose brightness I receive each time that my chastity is commemorated in the Church, my loving Master salutes me in a most sweet and affable manner, filling my inmost soul with such joy, that it penetrates into all its powers and sentiments like a delicious beverage. And thus the words, *Ponan te sicut signaculum in conspectu meo [I will make thee as a signet in my sight, for I have chosen thee]* (Haggai 2:24), are sung of me; that is, I am placed as a receptacle for the effusions of the sweetest and most ardent charity.”

“Then St. Gertrude, being raised to a higher degree of knowledge, understood by these words of Our Lord in the Gospel, “In My Father’s house there are many mansions” (John 14:2); that there are three mansions in the heavenly kingdom, which correspond with three classes of persons who have preserved their virginity.

“... At Communion, as she [St. Gertrude] prayed for the Church, but felt a want of fervor, she prayed to Our Lord to give her fervor, if her petitions were agreeable to Him; and immediately she beheld a variety of colors: white, which indicated the purity of the virgins; violet, which symbolized confessors and religious; red, which typified the martyrs; and other colors, according to the merits of the Saints. Then, as she feared to approach Our Lord because she was not adorned with any of these colors, she was inspired by the Holy Ghost, “who teaches man wisdom,” **to return thanks to God for all those who had been elevated to the grace and state of virginity; beseeching Him, by the love which made Him be born of a Virgin for us, to preserve all in the Church to whom He had vouchsafed this favor in most perfect purity of body and soul, for His own honor and glory;** and immediately she beheld her soul adorned with the same shining whiteness as the souls of the virgins.” (*The Life and Revelations of Saint Gertrude*, Book 4, Chapter 4 & 56)

St. Chrysostom explains that the only profitable thing for us to do while on this earth is to shun the perishable and carnal, instead searching for the heavenly and eternal, and this glorious path of shunning the earthly and carnal that reaches all the way into Heaven is most perfectly walked on by all those who have adopted the pure life of chastity like the Apostles and the other chaste servants of Christ, thus freeing themselves from many

earthly and carnal troubles: “Is it a fine thing to build one’s self splendid houses, to have servants, to lie and gaze at a gilded roof? Why then, assuredly, it is superfluous and unprofitable. For other buildings there are, far brighter and more majestic than these: on such we must gladden our eyes, for there is none to hinder us. Wilt thou see the fairest of roofs? At eventide look upon the starred heaven. ‘But,’ saith some one, ‘this roof is not mine.’ Yet in truth this is more thine than that other. For thee it was made, and is common to thee and to thy brethren: the other is not thine, but theirs who after thy death inherit it. The one may do thee the greatest service, guiding thee by its beauty to its Creator; the other the greatest harm, becoming they greatest accuser on the Day of Judgment, inasmuch as it is covered with gold, while Christ hath not even needful raiment. Let us not, I entreat you, be subject to such folly, let us not pursue things which flee away, and flee those which endure: let us not betray our own salvation, but hold fast to our hope of what shall be hereafter: the aged, as certainly knowing that but a little space of life is left us; the young, as well persuaded that what is left is not much. For that day cometh so as a thief in the night. Knowing this, let wives exhort their husbands, and husbands admonish their wives; let us teach youths and maidens, and all instruct one another, to care not for present things, but to desire those which are to come.” (St. Chrysostom, *Hom. XLVII in Jn.*; PG 59.268-270)

The Holy Bible teaches that those who do not remarry after their spouse have died become “more blessed” through their chastity, and that the ministers of the Lord cannot remarry after their wife have died as well as that all of them must be totally “chaste”

The Holy Ghost and the Church from its foundation insisted on the inherent goodness and virtue of chastity, and of abstaining from remarriage after the death of one’s spouse by requiring that the men who wanted to become ministers of the Lord had been married only once in order for them even to be able to become bishops, priests or deacons: “*A faithful saying: if a man desire the office of a bishop, he desireth a good work. It behoveth therefore a bishop to be blameless, **the husband of one wife**, sober, prudent, of good behavior, **chaste**, given to hospitality, a teacher... Let deacons be the husbands of **one wife**... ordain priests in every city, as I also appointed thee: If any be without crime, **the husband of one wife**...*” (1 Timothy 3:1-2,12; Titus 1:5-6)

Douay Rheims Bible Commentary explains that the meaning of the words of *one wife* “**is not that every bishop should have a wife (for St. Paul himself had none), but that no one should be admitted to the holy orders of bishop, priest, or deacon, who had been married more than once.**” Indeed, Holy Scripture itself teaches that a

widow will become more blessed if she do not remarry, which confirms this teaching of God and His Church: “*But more blessed shall she be, if she so remain, [that is, a widow] according to my counsel; and I think that I also have the spirit of God.*” (1 Cor. 7:40) This proves to us, once and for all, that God wants both men and women to stay unmarried after their spouse have died and that their virtuous life is “more blessed” when compared to those who get married again.

While there is no sin in remarrying after the death of one’s spouse for those who are not ministers of the Lord, the Church’s insistence on the inherent spiritual goodness for both men and women to turn to chastity and purity after one’s spouse has died is quite obvious, and only the most desperate liars and deceivers (like protestants and other heretics who wants to flout this infallible biblical rule in order to remarry while calling themselves priests or ministers of God) can even dare to deny this obvious biblical truth.

Tertullian (160-220 A.D.), although married, perceived marriage as a state in which carnal desire could easily lead people away from God. His teaching about sexuality can be read in his work called “*Exhortation to Chastity.*” There he lists three forms of virginity. The ideal form was “virginity from one’s birth.” Next there was “renunciation of sexual connection,” a form of virginity undertaken after a man and a woman contracted marriage which the Church extols as the highest form of heroic virtue married couples can practice. The third form of virginity consisted in “marrying no more after the disjunction of matrimony by death.” (Tertullian, *Exhortation to Chastity*, in Ante Nicene Fathers, Vol. IV)

This final form of virginity was to be accomplished in two stages. In the first stage the husband would try to cut down marital activity to a minimum. Then, when his wife died, he would refrain from remarriage. Tertullian’s work called “*To His Wife*” advised widows “to love the opportunity of continence” and he viewed a second marriage as “repeating the servitude of matrimony,” a rejection of “the liberty offered by the death of one’s spouse.” Married couples had to live in a state of life where marital relations were expected. After the death of a spouse the survivor was spiritually better off because he or she was no longer subject to the Pauline requirement of rendering the “marriage debt.” Since second marriages were “detrimental to faith” and “obstructive to holiness,” it is safe to say that Tertullian saw scant spiritual goodness in remarriage when he compared this state of life with the angelic life of chastity.

St. Methodius, *Banquet of the Ten Virgins* (c. 311 A.D.): “But we must now examine carefully the apostle’s language respecting men who have lost their wives, and women who have lost their husbands, and what he declares on this subject. ”I say

therefore," he goes on, "to the unmarried and widows, It is good for them if they abide even as I. But if they cannot contain, let them marry: for it is better to marry than to burn." Here also he persisted in giving the preference to continence. For, taking himself as a notable example, in order to stir them up to emulation, he challenged his hearers to this state of life, teaching that it was better that a man who had been bound to one wife should henceforth remain single, as he also did. But if, on the other hand, this should be a matter of difficulty to any one, on account of the strength of animal passion, he allows that one who is in such a condition may, "by permission," contract a second marriage; not as though he expressed the opinion that a second marriage was in itself good, but judging it better than burning. ... Thus also the apostle speaks here, first saying that he wished all were healthy and continent, as he also was, but afterwards allowing a second marriage to those who are burdened with the disease of the passions, lest they should be wholly defiled by fornication, goaded on by the itchings of the organs of generation to promiscuous intercourse, considering such a second marriage far preferable to burning and indecency."

People living in chastity are “the firstfruits to God and to the Lamb” according to the Book of Revelation or the Apocalypse

The Book of Revelation or The Apocalypse is remarkable in its description of future tribulations that await humanity. It does, however, also describe how a select few who are “*the firstfruits to God and to the Lamb... [who] were purchased from the earth. These are they who were not defiled with women: for they are virgins. These follow the Lamb whithersoever he goeth.*”

Apocalypse 14:1-5 “And I beheld, and lo a lamb stood upon mount Sion, and with him an hundred forty-four thousand, having his name, and the name of his Father, written on their foreheads. And I heard a voice from heaven, as the noise of many waters, and as the voice of great thunder; and the voice which I heard, was as the voice of harpers, harping on their harps. And they sung as it were a new canticle, before the throne, and before the four living creatures, and the ancients; and no man could say the canticle, but those hundred forty-four thousand, who were purchased from the earth. **These are they who were not defiled with women: for they are virgins.** These follow the Lamb whithersoever he goeth. These were purchased from among men, the firstfruits to God and to the Lamb: And in their mouth there was found no lie; for they are without spot before the throne of God.”

These words are remarkable and an outstanding and irrefutable proof of the greatness of the virtue of chastity. The honor God gives to those who practice chastity or virginity is especially described in these words: “*And they sung as it were a new canticle, before the throne, and before the four living creatures, and the ancients; **and no man could say the canticle, but those hundred forty-four thousand, who were purchased from the earth.***” Notice how no one “could say the canticle” but those who practiced the virtue of chastity or virginity. This, of course, totally rejects and demolishes the heretical position that living in chastity is nothing special compared with marriage, thus showing us once again that chastity is an especially holy and good deed.

St. Jerome writes, “These are they who sing a new song [Rev. 14:3] which no man can sing except he be a virgin. These are the first fruits unto God and unto the Lamb,’ [Rev. 14:4] and they are without spot. If virgins are the first fruits unto God, then widows and wives who live in continence must come after the first fruits—that is to say, in the second place and in the third. ... It is in your power, if you will, to mount the second step of chastity. [2 Tim. 2:20, 21] Why are you angry if, standing on the third and lowest step, you will not make haste to go up higher?” (*The Letters of St. Jerome*, Letter XLVIII, To Pammachius, Section 10, 11, A.D. 394)

Following Our Lord in perfection, purity and holiness, “Out of each tribe, except the tribe of Dan, the place of which is taken by the tribe of Levi, twelve thousand virgins who have been sealed are spoken of as future believers, who have not defiled themselves with women. And that we may not suppose the reference to be to those who have not had relations with harlots, he immediately added, “for they continued virgins.” Whereby he shows that all who have not preserved their virginity, **in comparison with the pure and angelic chastity and of our Lord Jesus Christ himself**, are defiled.” (St. Jerome, *Against Jovinian* 1:40, A.D. 420) Simply said, those who choose to live in chastity greatly increases their chance of reaching Heaven, which is also why the Holy Scripture teaches us not indulge our sensual appetites: “Go not after thy lusts, but turn away from thy own will.” (Ecclesiasticus 18:30) And so, “Dearly beloved, I beseech you as strangers and pilgrims, to refrain yourselves from carnal desires which war against the soul.” (1 Peter 2:11)

Widows and all those who have vowed their chastity to Our Lord must remain pure and chaste until their death, or else they will have “damnation” according to the Holy Bible

In *St. Paul’s First Letter to Timothy*, St. Paul gives Timothy great and edifying lessons

concerning widows, and also explains to him that those who have vowed their chastity and whole self to Christ as his or her eternal Spouse must continue in this state until their death, or else they will have “damnation”.

1 Timothy 5:1-3, 5-6, 9-13, 15: “[Entreat] Old women, as mothers: young women, as sisters, in all chastity. Honor widows, that are widows indeed... But she that is a widow indeed, and desolate, let her trust in God, and continue in supplications and prayers night and day. For she that liveth in pleasures, is dead while she is living... Let a widow be chosen of no less than threescore years of age, who hath been the wife of one husband. Having testimony for her good works, if she have brought up children, if she have received to harbor, if she have washed the saints’ feet, if she have ministered to them that suffer tribulation, if she have diligently followed every good work. But the younger widows avoid. For when they have grown wanton in Christ, they will marry: **Having damnation**, because they have made void their first faith. And withal being idle they learn to go about from house to house: and are not only idle, but tattlers also, and busybodies, speaking things which they ought not. I will therefore that the younger should marry, bear children, be mistresses of families, give no occasion to the adversary to speak evil. For some are already turned aside after Satan.”

Haydock Commentary explains these verses: “**Ver. 2.** All chastity refers to the heart, eyes, ears, words, looks, with the precautions of times and places. --- **Ver. 5.** She that is a widow indeed, and desolate, (destitute of help, as the Greek word implieth) may be maintained; and then let her be constant in prayers and devotions night and day. (Witham) --- Every Christian soul is a widow of Jesus Christ, who has been forcibly torn from her: and in her communications with heaven she ought to offer up an afflicted and humbled heart—the heart of a widow. It is thus she will avoid the dangers of the world, and secure true life in unchangeable felicity. (Haydock) --- **Ver. 6.** For she that liveth in pleasure, (i.e. that seeks to live in ease and plenty) is dead while she is living, by the spiritual death of her soul in sin. (Witham) --- **Ver. 11.** As for the younger widows, admit them not into that number; for when they have grown wanton in Christ, which may signify in the Church of Christ, or as others translate, against Christ; when they have been nourished in plenty, indulging their appetite in eating and drinking, in company and conversation, in private familiarities, and even sometimes in sacrilegious fornications against Christ and their vows, they are for marrying again. See St. Jerome. (Witham)”

“**Ver. 12.** Having, or incurring and making themselves liable to damnation, by a breach of their first faith, their vow or promise, (Witham) by which they had engaged themselves to

Christ. (Challoner) --- **Ver. 13.** *Idle*, &c. He shews by what steps they fall. Neglecting their prayers, they give themselves to idleness; they go about visiting from house to house; they are carried away with curiosity to hear what passes, and speak what they ought not of their neighbor's faults. (Witham) --- **Ver. 14.** *The younger (widows) should marry.* They who understand this of a command or exhortation to all widows to marry, make St. Paul contradict himself, and the advice he gave to widows [in] 1 Corinthians vii. where he says, (ver. 40.) *She (the widow) will be more happy if she so remain according to my counsel;* [i.e., in chastity] and when it is there said, *I would have all to be as myself* [that is, in a chaste and unmarried state]. He can therefore only mean such young widows, of whom he is speaking, that are like to do worse. Thus it is expounded by St. Jerome to Sabina: "Let her rather take a husband than the devil." And in another epistle, to Ageruchia: "It is better to take a second husband than many adulterers." St. Chrysostom on this verse: "I will, or would have such to marry, because they themselves will do it." See also St. Augustine, de Bono viduitatis, chap. viii. (Witham)"

“Ver. 15. *For some are already turned aside after Satan*, by breaking the vows they had made. "Yet it does not follow, (says St. Augustine in the same place [de Bono viduitatis, chap. viii.]) that they who abstain not from such sins may marry after their vows. They might indeed marry before they vowed; but this being done, unless they keep them they justly incur damnation." "Why is it, (says he again, on Psalm lxxv.) they made void their first faith? but that they made vows, and kept them not. **But let not this (says he) make you abstain from such vows [of virginity or chastity], for you are not to comply with them by your own strength; you will fall, if you presume on yourselves; but if you confide in him to whom you made these vows, you will securely comply with them.**" How different was the doctrine and practice of the first and chief of the late pretended reformers, who were many of them apostates after such vows? (Witham)"

Those blessed men and women of Our Lord who enter into a Heavenly Marriage with Our Bridegroom, Our Lord Jesus Christ, commit literal adultery if they at some point in time should change their mind and “marry” another person, or have sexual relations with anyone. In former times, adultery was heavily punished, and even today, most people recognize that adultery is an especially evil deed. But if committing adultery against a human and mortal person is so shameful and evil, how much more evil must it not to be unfaithful, to reject or defile one's eternal marriage to Our Lord Jesus Christ, Our Heavenly Spouse, and commit adultery with a mortal man or woman like a filthy adulterer? That is why all those who have vowed their chastity to Christ, and then breaks it, are damned.

St. Philip the Apostle had four daughters, virgins, whom Eusebius, a roman historian, testifies to have always remained such. St. Paul kept virginity or celibacy all his life; so did St. John and St. James; and when St. Paul (1 Timothy 5:12) reproves, as having damnation, certain young widows who, *after they have grown wanton in Christ will marry, having damnation because they have left their first faith*, – the fourth Council of Carthage (at which St. Augustine assisted) St. Epiphanius, St. Jerome, with all the rest of antiquity, understand it of widows who, being vowed to God and to the observance of chastity, broke their vows, entering into the ties of “marriage” against the first faith which previously they had given to Christ, their Spouse.

Gratian, *Medieval Marriage Law*: “But a more excellent reward is proposed for virgins and widows who practice continence. When this course is considered, elected, and promised by the required vow, not only marrying, but even wishing to marry, is damnable. The Apostle proves then when he says, not of those marrying for sensuality, but of those marrying in Christ [1 Tim. 5:11-12], “they will wish to marry, and are to be condemned because they have broken their first promise.” They are here condemned not for marrying, but for wishing to marry. It is not marriage in general, or even these marriages in particular, that are condemned. He condemns the denial of their dedication, and condemns the broken faith of their vow. It is not choosing a lower good that is condemned, but falling from a higher good. They are condemned, not because they later embrace conjugal fidelity, but because they brake their earlier pledge of continence... So, when he said, “they will wish to marry,” and adds immediately “and are to be condemned,” he then explains why, “because they have broken their first promise.” This shows that their desire to abandon their dedication is condemned, whether they later marry or not.”
(Marriage Canons From *The Decretum*, Case Twenty-Seven, Question I, Part 2., C. 41. §1)

These verses from the Bible also proves that Martin Luther committed a most grievous sacrilege and unfaithfulness against Our Lord when he rejected his vow of chastity and spiritual marriage to Jesus Christ. **Martin Luther professed himself to be a Catholic monk once in his life before he apostatized and rejected the one and only biblical faith—Catholicism.** The Devil indeed needed a servant who would publicly reject purity and indulge in the marital life against his vow of chastity, and he found a perfect candidate in the apostate and heretic Martin Luther.

In light of his mortal sin of adultery, it is not hard to understand why Martin Luther dared

to teach, amongst his other countless heresies, that Christ Our Lord sinned mortally by committing adultery with three women. Luther said:

“Christ committed adultery first of all with the women at the well about whom St. John tells us. Was not everybody about Him saying: ‘Whatever has He been doing with her?’ Secondly, with Mary Magdalene, and thirdly with the woman taken in adultery whom He dismissed so lightly. **Thus even, Christ who was so righteous, must have been guilty of fornication before He died.**”

(Trishreden, Weimer Edition, Vol. 2, Pg. 107)

What an accursed and intolerable blasphemy from a man who is regarded as a “great reformer” by his duped followers! Luther also said that **“No sin can separate us from Him [God], even if we were to kill or commit adultery thousands of times each day.”** (‘Let Your Sins Be Strong,’ from ‘The Wittenberg Project,’ ‘The Wartburg Segment’, translated by Erika Flores, from Dr. Martin Luther’s Saemmtliche Schriften, Letter No. 99, 1 Aug. 1521)

One can understand why Luther also took the position that God was the author of evil and that man has no free will, for Luther’s sins needed to be excused: **“... with regard to God, and in all that bears on salvation or damnation, (man) has no ‘free-will’, but is a captive, prisoner and bond slave, either to the will of God, or to the will of Satan.”** (From the essay, ‘Bondage of the Will,’ ‘Martin Luther: Selections From His Writings,’ ed. by Dillenberger, Anchor Books, 1962 p. 190) **“God,” Luther says, “excites us to sin, and produces sin in us.”** (De Servo Arbitrio, Opp. Jenae, tom. iii., p. 170.) **“God damns some,” he adds, “who have not merited this lot, and others, before they were born.”** (Opp. Jena;, iii., 199; and Wittemb., torn, vi., fol. 522-23)

Luther also told his dupes to **“be a sinner and sin boldly, but believe and rejoice in Christ even more boldly... No sin will separate us from the Lamb, even though we commit fornication and murder a thousand times a day.”** (Martin Luther, *Letter to Melanchthon*, August 1, 1521)

It is indeed true that those who impiously claim (like Luther, Calvin and other protestants) that we humans have no free will, also agree that God is the cause of our sins, for if we have no free will, God created those who are damned only in order to be damned without any chance for them of repenting or being saved. According to this satanic view, God created those who are going to be damned with the explicit intention that they were going to be damned. It is safe to say that this false conception of God is pure evil, conceived by the

devil himself. According to this evil and perverse worldview, we could not even do good with the grace of God if we wanted to since we have no free will! ([Please read this article about Martin Luther which reveals over 100 quotations of Martin Luther's words and teachings which are so horrifying and disgusting that it's almost beyond words to describe](#))

Only the most desperate liars, fools and dupes (that is, protestants) could delude themselves into believing that the impure and demonic spawn from hell, Martin Luther, was anything but a deceiver and apostate. Martin Luther rejected the Bible, the Church, and his marriage and vow of Chastity to Jesus Christ and "married" a woman and had children before he died, and as a consequence, was cast into the Eternal Fire of Hell for his heresies, apostasies, infidelities, adulteries, and other mortal sins.

Romans 13:12-14 "Let us therefore cast off the works of darkness, and put on the armor of light. Let us walk honestly, as in the day: not in rioting and drunkenness, not in chambering and impurities, not in contention and envy: But put ye on the Lord Jesus Christ, and make not provision for the flesh in its concupiscences."

The Bible and the Fathers, Popes, Saints and Doctors of the Church unanimously teach that chastity and virginity is above the marital life

It is the unanimous opinion of the Fathers and Saints of the Church that no one, without exception, can reach the highest kind of union with God without the wonderful virtue of chastity; and that "virgins consecrated to God are most pleasing and dear to Him". In addition to this, the Catholic Church and *The Council of Trent* also teaches infallibly that it is "**better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in matrimony**" which, as we have seen, is a restatement of Our Lord Jesus Christ's words in the Holy Bible – 1 Corinthians 7.

This, of course, means both inner and outer chastity; for there is no point in being chaste outwardly if the will or intent is unchaste and consents to impure thoughts. Chastity is first-and-foremost found in the heart of man, and that is why even a married man who performs his marital duty can be said to be chaste in a way, that is, in his thoughts, as long as his intention is not to live a lustful life. Thus, "The incorrupt soul is a virgin, even if having a husband." (Chrysostom, *Hom. XXVIII in Heb.*; PG 63.201.) But chastity in deeds as well as in thoughts and at all times is of course always superior to this state of marital relations. "**Virginity is better than marriage, however good.**" (St. John Damascene, *Expo. IV.24.*) "**That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.**" (St. John Chrysostom, *The Faith of the Early Fathers*,

Indeed, “As firstfruits are the most delicious, so virgins consecrated to God are most pleasing and dear to him. The spouse in the canticles feedeth among the lilies? One of the sacred interpreters, explaining these words, says, that ‘as the devil revels in the uncleanness of lust, so Christ feeds on the lilies of chastity.’ Venerable Bede asserts that the hymn of the virgins is more agreeable to the Lamb than that of all the other saints.” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, p. 7)

Since the countless protestant sects (from the very beginning of their creation in the 16th century by the devil) were especially hostile to the infallible biblical doctrine which teaches that chastity or virginity is much better and a more meritorious and blessed life than the marital life, *The Council of Trent* also had to specifically condemn and anathematize all who dared to oppose this biblical doctrine. Thus, the Church made clear to all this biblical teaching, which means that all who obstinately assert that marriage is above or equal to the state of chastity or virginity are damned and in a state of mortal sin, awaiting the moment of their death when they will enter the eternal Hell where they will be tormented and burn for their wicked, obstinate, impure heresy and false opinion.

Pope Pius IV, *Council of Trent, ex cathedra*: “If any one saith, that the marriage state is to be placed above the state of virginity, or of celibacy, and that it is not better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in matrimony, **(Matt. 19:11; 1 Cor. 7:25) let him be anathema.**” (Session 14, Canon X, Nov. 11, 1563, on Matrimony; Denzinger #980)

The wicked heresy which states that, “there is no spiritual superiority in celibacy vs. conjugal chastity (sex within marriage)” is utterly false and refuted by the Holy Bible itself as well as the infallible teachings of the Popes. This is what the Church teaches infallibly as it’s dogma.

Pope Pius XII, *Sacra Virginitas* (# 32), March 25, 1954: “**This doctrine of the excellence of virginity and of celibacy and of their superiority over the married state** was, as We have already said, revealed by our Divine Redeemer and by the Apostle of the Gentiles; so too, **it was solemnly defined as a dogma of divine faith by the holy council of Trent**, and explained in the same way by all the holy Fathers and Doctors of the Church. Finally, We and Our Predecessors have often expounded it and earnestly advocated it whenever occasion offered. **But recent attacks on this traditional doctrine of the Church, the danger**

they constitute, and the harm they do to the souls of the faithful lead Us, in fulfillment of the duties of Our charge, to take up the matter once again in this Encyclical Letter, and to reprove these errors which are so often propounded under a specious appearance of truth.”

St. Jerome writes concerning the greatness of chastity and virginity: “I praise wedlock, I praise marriage, but it is because they give me virgins. I gather the rose from the thorns, the gold from the earth, the pearl from the shell. “Doth the plowman plow all day to sow?” Shall he not also enjoy the fruit of his labor? Wedlock is the more honored, the more what is born of it is loved. Why, mother, do you grudge your daughter her virginity? She has been reared on your milk, she has come from your womb, she has grown up in your bosom. Your watchful affection has kept her a virgin. Are you angry with her because she chooses to be a king’s wife and not a soldier’s? She has conferred on you a high privilege; you are now the mother-in-law of God. “Concerning virgins,” says the apostle, “I have no commandment of the Lord.” Why was this? Because his own virginity was due, not to a command, but to his free choice. For they are not to be heard who feign him to have had a wife; for, when he is discussing continence and commending perpetual chastity, he uses the words, “I would that all men were even as I myself.” And farther on, “I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them if they abide even as I.” And in another place, “have we not power to lead about wives even as the rest of the apostles?” Why then has he no commandment from the Lord concerning virginity? Because what is freely offered is worth more than what is extorted by force, and to command virginity would have been to abrogate wedlock. It would have been a hard enactment to compel opposition to nature and to extort from men the angelic life; and not only so, it would have been to condemn what is a divine ordinance.” (St. Jerome, *Letters of St. Jerome*, Letter 22:20, To Eustochium, A.D. 420) Thus, “... the virtue of chastity... St. Ambrose says that ‘whoever preserves this virtue is an angel, and that whoever violates it is a demon.’” (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, p. 17, A.D. 1755) Therefore, “in comparison with chastity and virginity, the life of angels, “It is good for a man not to touch a woman” [1 Cor. 7:1].” (St. Jerome, *Letter XLVIII, To Pammachius*, c. 393 or 394 A.D.)

St. Gregory Nazianzen (c. 329-390): “Hast thou chosen the life of Angels? Art thou ranked among the unyoked? Sink not down to the flesh; sink not down to matter; be not wedded to matter, while otherwise thou remainest unwedded.” (*Orations of St. Gregory Nazianzen*, Oration XXXVII, Section X)

In the immoral ambiance of our days, it is important for Catholics to read the praises St. John Chrysostom makes in his work “*On Virginity*” of those who choose virginity as a state

of life. **He compares virginity with the state of matrimony, to conclude that the former is higher.**

“As you do, I also think that virginity is a good thing, better than the nuptial life. I add that it is as superior to the nuptial life as Heaven is superior to earth, or as Angels to men. Since the Angels are not made of flesh and blood, for them there is no conjugal life. Since they do not live on earth, they are not subject to the disorders of passions and pleasures; they do not need to eat or drink; they are not attracted by a melodious music, a captivating song or a remarkable beauty, finally, they cannot be conquered by any type of softness.

“Man, however, even though he is inferior to the angelic spirits, zealously and carefully seeks to be as much like them as he can. How does he do so? Angels do not marry, neither does the virgin man. Angels live before God always at His service; so does the virgin man. Human nature, which bears the weight of the body, cannot ascend to Heaven as the Angels do; however, to compensate such deficiency, man has the greatest possible consolation, that is, by living pure of body and soul, he can receive and possess in the Eucharist the King of Heaven.

“Can’t you see all the excellence of virginity? Can’t you see how it transforms those who still live clothed in this flesh and makes them equal to Angels? Tell me in what point are those great lovers of virginity, Elias, Eliseus and St. John, different from Angels? In almost nothing. Only in this, that they are Angels in a mortal nature. Regarding the rest, anyone who analyzes them carefully sees that they deserve the same esteem as the angelic spirits. Further, because their condition is far inferior to the Angels, their merit is the greater. For because of their mortal nature, only with much violence and great effort could they attain such an eminent degree of virtue. See how much courage they had and the type of life they lived.” (St. John Chrysostom, Book of Virginity, In the Writings of the Roman Breviary, Lesson 3 of the feast of St. Aloysius Gonzaga)

The Bible and the Saints teach that most people will be damned to burn for all eternity in Hell, but chastity greatly increases a person’s chance to reach Heaven

Today, one almost never hears anyone speaking about the biblical truth that very few people actually escape eternal damnation in Hell. All virtues that we humans practice increases the chance for us to reach Heaven, but the virtue of chastity is special in helping to save a person’s immortal soul since it is very hard to gain for most people; since they are weak, worldly and lustful; and because of this, very few people in this world try to gain it because of their sloth, weakness or bad will. Chastity undoubtedly greatly increases one’s chances of reaching Heaven, and it is undoubtedly more effective in helping people escape

eternal hell than almost any virtue in the world, but too few in this world seem to care about this fact which, in truth, is one of the most important truths that ever have been revealed to mankind.

Our Lady of Fatima, Portugal, 1917: **"The sins of the world are too great! The sins which lead most souls to hell are sins of the flesh! ... Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God...** [since these spouses marry for carnal and lustful motives or perform unlawful, non-procreative or unnecessary sexual acts with each other.]”

Catholics must understand that **few are saved**. Our Lord Jesus Christ revealed that the road to Heaven is straight and narrow and few find it, while the road to Hell is wide and taken by most (Mt. 7:13).

Matthew 7:13 **"Enter ye in at the narrow gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there are who go in thereat. How narrow is the gate, and strait is the way that leadeth to life, and few there are that find it!"**

Luke 13:24 **"Strive to enter by the narrow gate; for many, I say to you, shall seek to enter, and shall not be able."**

Scripture also teaches that almost the entire world lies in darkness, so much so that Satan is even called the “prince” (John 12:31) and “god” (2 Cor. 4:3) of this world. “We know that we are of God, **and the whole world is seated in wickedness.**” (1 John 5:19)

When one reads these infallible and true words of Our Lord that explains to us how few people there are that actually escape the eternal torments in Hell, one can only marvel at the fact that so few people in this world actually desires to become chaste or embrace the monastic life. Chastity greatly increases a person’s chance of reaching Heaven, yet almost everyone, and especially the protestants, resists or denies this saving truth with every fiber of their sensual beings. In the former times, the Catholic Church and its members upheld the greatness of the virtue of chastity, and people of every class in society resolved to practice chastity and purity for the sake of saving their immortal souls from the fires of hell. Thus, there was always a considerable portion of humanity that lived as an example of evangelical perfection and virtue to everyone else, and this in turn helped even more people to adopt a more virtuous and chaste lifestyle.

Nowadays, however, the fear of Hell has vanished completely, and that is why no one cares anything for the great virtue of chastity. But the time will come when both married and unmarried shall lift up their voices in lamentation and weeping and curse themselves for refusing to practice the virtue of chastity and purity, but then, it is sadly too late for them. *“And the smoke of their torments shall ascend up for ever and ever: neither have they rest day nor night...”* (Apocalypse 14:11)

St. Leonard of Port Maurice (A.D. 1676-1751), when speaking **on the fewness of the saved, shows us how the Church and Her Fathers and Saints is unanimous in teaching this biblical doctrine:** “After consulting all the theologians and making a diligent study of the matter, he [Suarez] wrote, **“The most common sentiment which is held is that, among Christians [Catholics], there are more damned souls than predestined souls.”** Add the authority of the Greek and Latin Fathers to that of the theologians, and you will find that almost all of them say the same thing. This is the sentiment of Saint Theodore, Saint Basil, Saint Ephrem, Saint John Chrysostom. What is more, according to Baronius it was a common opinion among the Greek Fathers that this truth was expressly revealed to Saint Simeon Stylites and that after this revelation, it was to secure his salvation that he decided to live standing on top of a pillar for forty years, exposed to the weather, a model of penance and holiness for everyone. Now let us consult the Latin Fathers. You will hear Saint Gregory saying clearly, *‘Many attain to faith, but few to the heavenly kingdom.’* Saint Anselm declares, *‘There are few who are saved.’* Saint Augustine states even more clearly, *‘Therefore, few are saved in comparison to those who are damned.’* The most terrifying, however, is Saint Jerome. At the end of his life, in the presence of his disciples, he spoke these dreadful words: *‘Out of one hundred thousand people whose lives have always been bad, you will find barely one who is worthy of indulgence.’* (On *The Little Number of Those Who Are Saved*, by St. Leonard of Port Maurice)

What would not the billions of suffering souls in Hell do, who fell into the most horrifying torments imaginable for the sake of carnal impurities and temptations of the flesh, if they had a second chance to escape their eternal torment? In truth, they would gladly walk on the surface of the Sun, which is millions of degrees hot for a billion times billion years if God enabled them to do so. To choose a single second of sinful pleasure (which is how short this life is compared to eternity) for an **infinite time of excruciating torments and tortures in hell** is unfathomable, and yet, literally the whole world consents to this devilish trap!

Take heed that you, the reader, do not reject this admonishment, for it might be the last

time you will hear such words before death suddenly strikes you and the Devil takes you and devours you for all eternity to come! "... Take all states, both sexes, every condition: husbands, wives, widows, young women, young men, soldiers, merchants, craftsmen, rich and poor, noble and plebian. What are we to say about all these people who are living so badly? The following narrative from Saint Vincent Ferrer will show you what you may think about it. He relates that an archdeacon in Lyons gave up his charge and retreated into a desert place to do penance, and that he died the same day and hour as Saint Bernard. After his death, he appeared to his bishop and said to him, '*Know, Monsignor, that at the very hour I passed away, **thirty-three thousand** people also died. Out of this number, **Bernard and myself** went up to Heaven without delay, **three** went to purgatory, and **all the others fell into Hell.***' Our chronicles relate an even more dreadful happening. One of our brothers, well-known for his doctrine and holiness, was preaching in Germany. He represented the ugliness of the sin of impurity so forceful that a woman fell dead of sorrow in front of everyone. Then, coming back to life, she said, '*When I was presented before the Tribunal of God, **sixty thousand** people arrived at the same time from all parts of the world; out of that number, **three** were saved by going to Purgatory, and **all the rest were damned.***' O abyss of the judgments of God! Out of thirty thousand, only five were saved! And out of sixty thousand, only three went to Heaven! **You sinners who are listening to me, in what category will you be numbered?... What do you say?... What do you think?...**" (On *The Little Number of Those Who Are Saved*, by St. Leonard of Port Maurice)

Fr. Martin Von Cochem's masterpiece book "*The Four Last Things*" (that deals specifically with the topics of Hell, the fear of God, death and judgment), explains the frightful truth of Our Lord's words in the Gospel **of how few people there actually are on this earth that even find the path to Heaven even once while living on this earth**, and much less persevere on it until their death:

"Let me ask thee, O reader, what proportion thinkest thou of all who live upon this earth will be saved? Half? or a third part? or perhaps a quarter? Alas, I fear, and not without good reason, that the number will not be nearly so large. Jesus Christ, who is eternal Truth, His holy apostles, and the Fathers of the Church, all tell us that so it will be.

"What does Christ say about the number of the elect? His words are these: "Many are called, but few are chosen." He repeats these words when He speaks of the guest who had not on a wedding garment: "Bind his hands and his feet, and cast him into the exterior darkness. For many are called, but few chosen." Were nothing more to be found to this intent in the whole of the Scriptures, this passage could not

fail to alarm us. But there are many other similar ones, of which I will quote one or two. In the Gospel of St. Matthew we read that Our Lord said: "Enter ye in at the narrow gate, for wide is the gate and broad is the way that leadeth unto destruction, and many there are that go in thereat. How narrow is the gate and strait is the way that leadeth unto life, and few there are that find it." (Matt. 7:13) Are not these words calculated to inspire us with anxiety and apprehension? May not we be amongst those who go in at the wide gate, who walk on the broad road that ends in everlasting perdition? In order that thou mayst better appreciate the meaning of Our Lord's words, and perceive more clearly how few are the elect, observe that Christ did not say that those were few in number who walked in the path to heaven, but that there were but few who found that narrow way. "How strait is the gate that leadeth unto life, and few there are that find it." It is as if the Savior intended to say: The path leading to heaven is so narrow and so rough, it is so overgrown, so dark and difficult to discern, that there are many who, their whole life long, never find it. And those who do find it are exposed constantly to the danger of deviating from it, of mistaking their way and unwittingly wandering away from it, because it is so irregular and overgrown. This St. Jerome says, in his commentary on the passage in question. Again, there are some who when they are on the right road, hasten to leave it, because it is so steep and toilsome. There are also many who are enticed to leave the narrow way by the wiles and deceits of the devil, and thus, almost imperceptibly to themselves, are led downwards to hell." (Fr. Martin Von Cochem, *The Four Last Things*, pp. 212-213)

If people could only open their fleshly eyes and start seeing with their spiritual eyes how short this life and the lust of the flesh is, everyone would immediately become chaste and pure, but no one today wants to contemplate or meditate on the end of all flesh, which is death and decay in the grave. They behave as mentally ill people who willfully forgets that they must die and be judged by our Lord Jesus Christ. The thought of death is indeed powerful to conquer every sin and sinful occasion, but while people know that they must die, they willfully choose to forget this fact, since the very thought of death and change is repugnant to their fleshly beings, and directly associated with the thought of being judged by God for their sins. And so, they choose to forget that they must die and be judged by God in order to not have to feel any distress, fear or remorse from their evil conscience every time they sin.

But the time will come when they – standing in shame and ignominy in front of the whole world at the day of judgment – will be forced against their will to remember and confess every single sinful and lustful act that they have ever committed from the moment they

reached the age of reason to their very last breath, and then, after their just condemnation, their eternal punishment will begin. Their soul shall be separated from their sinful and fleshly rotting body for the sake of their vile and shameful affections and lusts and be cast into the eternal fire “*in the pool burning with fire and brimstone, which is the second death.*” (Apocalypse 21:8)

Indeed, Our Lord Jesus Christ, speaking through an angel, teaches that: “Hell is so hot inside that if the whole world and everything in it were on fire, it could not compare to that vast furnace. The various voices heard in the furnace all speak against God. They begin and end their speech with laments. The souls look like people whose limbs are forever being stretched without relief or pause.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 7) Hence, “Nicholas of Nice, speaking of the fire of Hell, says that nothing on earth could give an idea of it. He adds that if all the trees of the forests were cut down, piled into a vast heap and set on fire, this terrible pile would not be a spark of Hell.” (“The Dogma of Hell, Illustrated by Facts Taken from Profane and Sacred History” by Rev. Father Francois Xavier Schouppe, S.J.)

And so, “When you see anything good and great in the present life, think of the kingdom [of Heaven], and you will consider it as nothing. When you see anything terrible, think of hell, and you will deride it. When you are possessed by carnal desire, think of the fire, think also of the pleasure of sin itself, that it is nothing worth, that it has not even pleasure in it. For if the fear of the laws that are enacted here has so great power as to withdraw us from wicked actions, how much more should the remembrance of things future, the vengeance that is immortal, the punishment that is everlasting? If the fear of an earthly king withdraws us from so many evils, how much more the fear of the King Eternal? Whence then can we constantly have this fear? If we continually hearken to the Scriptures. For if the sight only of a dead body so depresses the mind, how much more must hell and the fire unquenchable, how much more the worm that never dies. If we always think of hell, we shall not soon fall into it. ... Let it be continually spoken of, that you may never fall into it. It is not possible that a soul anxious about hell should readily sin. For hear the most excellent advice, “Remember,” it says, “your latter end” [Sirach 28:6], and you will not sin for ever. A soul that is fearful of giving account cannot but be slow to transgression. For fear being vigorous in the soul does not permit anything worldly to exist in it. For if discourse raised concerning hell so humbles and brings it low, does not the reflection constantly dwelling upon the soul purify it more than any fire? Let us not remember the kingdom so much as hell. For fear has more power than the promise. And I know that many would despise ten thousand blessings, if they were rid of the punishment, inasmuch as it is even now sufficient for me to escape vengeance, and not to be punished. No one of

those who have hell before their eyes will fall into hell. No one of those who despise hell will escape hell. For as among us those who fear the judgment-seats will not be apprehended by them, but those who despise them are chiefly those who fall under them, so it is also in this case. ... Nothing is so profitable as to converse concerning hell. It renders our souls purer than any silver. For hear the prophet saying, "Your judgments are always before me." [From Psalm 17:22, Septuagint] For although it pains the hearer, it benefits him very much." (St. John Chrysostom, *Homily 2 on Second Thessalonians*, On the Fear of Hell)

There is no better way to crush the power of the serpent and his wretched lusts and desires than to constantly, day and night, meditate on Hell and its frightful, eternal, indescribable darkness and torments that will befall all those miserable wretches who refuse to live a virtuous, pure and non-lustful life: "How shall we tie down this wild beast? What shall we contrive? How shall we place a bridle on it? I know none, save only the restraint of hell-fire." (St. John Chrysostom, *De Inani Gloria* or *On Vainglory*, Section 76)

Sad to say, "Unto many this seemeth an hard saying, Deny thyself, take up thy cross, and follow Jesus" (Matt. 16:24). But much harder will it be to hear that last word, "Depart from Me, ye cursed, into everlasting fire" (Matt. 25:41). For they who now willingly hear and follow the word of the Cross, shall not then fear (Psalm 112:7) to hear the sentence of everlasting damnation. This sign of the Cross shall be in the heaven, when the Lord shall come to judgment (Matt. 24:30). Then all the servants of the Cross, who in their lifetime conformed themselves unto Christ crucified, shall draw near unto Christ the Judge with great confidence. Why therefore fearest thou to take up the Cross, which leadeth thee to a kingdom? In the Cross is salvation, in the Cross is life, in the Cross is protection against our enemies, in the Cross is infusion of heavenly sweetness, in the Cross is strength of mind, in the Cross joy of spirit, in the Cross the height of virtue, in the Cross the perfection of holiness. Take up therefore thy Cross and follow Jesus (Luke 14:27), and thou shalt go into life everlasting." (Thomas à Kempis, *The Imitation of Christ*, Book 2, Chapter 12 - Of the King's High Way of the Holy Cross)

St. Teresa of Avila, *The Life of the Holy Mother Teresa of Jesus*, (Written by Herself): "I came to understand the truth I had heard in my childhood, that all things are as nothing, the world vanity, and passing rapidly away. I also began to be afraid that, if I were then to die, I should go down to hell. Though I could not bend my will to be a nun, I saw that the religious state was the best and the safest. And thus, by little and little, I resolved to force myself into it. The struggle lasted three months. I used to press this reason against myself: The trials and sufferings of living

as a nun cannot be greater than those of purgatory, and I have well deserved to be in hell. It is not much to spend the rest of my life as if I were in purgatory, and then go straight to Heaven--which was what I desired. I was more influenced by servile fear, I think, than by love, to enter religion.

“The devil put before me that I could not endure the trials of the religious life, because of my delicate nurture. I defended myself against him by alleging the trials which Christ endured, and that it was not much for me to suffer something for His sake; besides, He would help me to bear it. I must have thought so, but I do not remember this consideration. I endured many temptations during these days. I was subject to fainting-fits, attended with fever,--for my health was always weak. I had become by this time fond of good books, and that gave me life. I read the Epistles of St. Jerome, which filled me with so much courage, that I resolved to tell my father of my purpose,--which was almost like taking the habit; for I was so jealous of my word, that I would never, for any consideration, recede from a promise when once my word had been given.”

In truth, when one compare an eternity in Hell with the small act of giving up sexual intercourse and marriage, the sacrifice seems infinitely small and almost as though it was nothing. If we consider that chastity not only will increase our chances of reaching Heaven and that our eternal glory in Heaven will be greater because of it, but that it also will increase our effectiveness in helping other souls to be saved, this sacrifice seems to be no sacrifice at all. Thus, rising with Christ in perfection, “I have decided that there is nothing I should avoid so much as marriage. I know nothing which brings the manly mind down from the height [of spiritual things] more than a woman’s caresses and that joining of bodies without which one cannot have a wife.” (St. Augustine, *Soliloquia* I, x, 17)

Holy Monasteries of chaste servants of Christ are especially effective in helping humanity, according to Our Lady and the Fathers

Of all the prayers offered up to God, the prayers of His holy and chaste servants in holy monasteries and convents are the most effective of all the prayers in the world in drawing down blessings from Heaven – but not too many people actually understand this saving fact. Heretics, especially, scoff at the notion that those who marry Our Lord and renounce the world are actually doing anything good at all. Some of these heretics even say that it is evil or contrary to the missionary spirit of the gospel to live secluded in a monastery and avoid the world. They also frequently claim it’s against the scripture to require perpetual chastity for priests and religious. The fact of the matter, however, is that the Holy Bible condemns their worldly and sensual worldview and lifestyle, as we have seen.

The Catholic Church always (and especially now during this time of apostasy) needs holy religious who will continue in the virtuous example set by the Holy Saints of the former times. This fact was confirmed when in A.D. 1634 The Blessed Virgin under the title of *Our Lady of Good Success* appeared to the Franciscan Nun, Venerable Mother Mariana de Jesus Torres, in Quito, Ecuador. (This event is approved by Holy Mother Church).

Our Lady solemnly spoke these words regarding the importance of holy monasteries and convents: **“Woe to the world should it lack monasteries and convents! Men do not comprehend their importance, for, if they understood, they would do all in their power to multiply them, because in them can be found the remedy for all physical and moral evils... No one on the face of the earth is aware whence comes the salvation of souls, the conversion of great sinners, the end of great scourges, the fertility of the land, the end of pestilence and wars, and the harmony between nations. All this is due to the prayers that rise up from monasteries and convents.”** (Words of *Our Lady of Good Success* to Venerable Mother Mariana de Jesus Torres)

In truth, not only are all monasteries vitally important for the spiritual and physical well-being of all Christians, but “In every house of Christians, it is needful that there be a virgin, for the salvation of the whole house is that one virgin. When wrath comes upon the whole city, it shall not come upon the house wherein a virgin is.” (St. Athanasius, *Canons, On Virginity*, Canon 98)

St. John Chrysostom posits, “What else is commanded of us but that we live like those intellectual and incorporeal powers [in Heaven]?” (Cf. *Virg.*, XXVII. 2; SC 125,180.) Christ has led New Covenant man to the angelic life (*Hom. XI in Rom.*; PG 60.489). The monastic way of life is the angelic way of life. St. Ephrem calls virginity the “dear friend” of the “Watchers.” “Watchers” is St. Ephrem’s word for the angels (*Hymn I On Virginity*). St. Athanasius the Great says the virgins presented on the earth a “picture of the holiness of the angels.” (*Apol. Const. 33*, PG 25.640; NPNF, p. 252.) Monasticism is essentially pure Christianity, and as such serves as a constant example to married Christians. To St. Chrysostom there is only one purpose for the present life. The present life is designed simply as a groundwork and “starting point” for the life to come. The one who is a foreigner here will be a citizen up there. The one who considers himself a citizen here will be a stranger in heaven, and the one who considers himself a citizen in heaven will be a stranger here (*Exp. in Ps. CXIX*; PG 55.341). If Christians do not learn this lesson this life becomes “worse than a thousand deaths!” (*Stat. Hom. VI*; PG 49.86; NPNF, p. 384.) As such we ought groan for this life as creation does, and not for death (*Stat. Hom. V*; PG

49.71). The present life is a type of school in which men are “under instruction by means of disease, tribulation, temptations, and poverty, and the other apparent evils, with a view to our becoming fit for the reception of the blessings of the world to come.” (*Hom. X in Rom.*; PG 60.473; NPNF, p. 404.) Monastics are the world’s chief instructors concerning this all important lesson. Chrysostom in very many places emphasizes that the monastic way of life is simply the authentic Christian life.

The monastic way is the way of the Cross. The crucified virgin lives free from troubles of this present life and reveling in happiness (*Exp. in Ps. XLIV*; PG 55.202). The crucified life is best modeled by the monk (*Philogn.*, VI; PG 48.752). There are not two standards of Christian conduct, one for the monk and one for the married man (*Hom. VII in Heb.*; PG 63.67; NPNF, p. 402). St. John Chrysostom writes, “You certainly deceive yourself and are greatly mistaken if you think that there is one set of requirements for the person in the world and another for the monk. The difference between them is that one is married and the other is not: in all other respects they will have to render the same account.” (*Oppugn.*, III; PG 47.372.) The Holy Scriptures do not know two standards, but one single Christian ethic. Chrysostom writes, “Therefore, when Paul orders us to imitate not only the monks, not only the disciples of Christ, but Christ Himself, when he decrees the greatest punishment for those who do not imitate them, how can you say that this way of life is a greater height? For all people must reach the same point! And this is what overturns the whole world, the idea that only the monk is required to show a greater perfection, while the rest are allowed to live in laxity. But this is not true! It is not! ... the same philosophy is demanded of all.” (*Oppugn.*, III; PG 47.374.) The laws governing monks and married Christians are common to both groups, except for those dealing with marriage, and even here St. Paul calls upon the married to imitate the monks (*Hom. VII in Mt.*; PG 57.81-82). All humanity is called upon to return to the original state of purity of Adam and Eve in the garden of Eden and to go beyond it. The Holy Scriptures want all to live the life of the monks, even if they should happen to have wives (*Oppugn.*, III; PG 47.373). Christ asks (not commands) men to lay aside the childish garments of earthly marriage and to put on more fitting and perfect clothes, the clothes of virginity (*Virg.*, XV. 1.5-7; SC 125, p. 146). Parents should do everything they can to raise monastic children. This doesn’t mean that all children must become monks, but they must be trained as “athletes of Christ,” and if they become monks that is a blessing, but it is not insisted upon (*Educ. Lib.*, 19.282-287; SC 188, pp. 102, 104). To oppose monasticism is ignorance so great, that a greater ignorance could not be (*Oppugn.*, III; PG 47.366).

St. Gregory of Nyssa says, “It has been shown that it is not possible for the soul to be united with the incorruptible God in any other way except that it become nearly pure through

incorruptness, so that it may attain like by like, setting itself as a mirror looking up at the purity of God, so that the beauty in the soul be formed by participation in and reflection of the original beauty.” (*On Virginity*, Chapter XI) In contrast to the pure and angelic sons and daughters of Our Lord Jesus Christ, “the grosser mind looks down; it bends its energies to bodily pleasures as surely as the sheep stoop to their pasture; it lives for gorging and still lower pleasures; it is alienated from the life of God, and a stranger to the promise of the Covenants; it recognizes no good but the gratification of the body. It is a mind such as this that “walks in darkness,” (1 John 1:6) and invents all the evil in this life of ours; avarice, passions unchecked, unbounded luxury, lust of power, vain-glory, the whole mob of moral diseases that invade men’s homes.” (St. Gregory of Nyssa, *On Virginity*, Chapter IV)

The Blessed Virgin Mary Herself reveals to us in “*The Mystical City of God*,” the many benefits that adopting a life of obedience, celibacy and chastity will produce in our souls. *Our Lady spoke to by Sister Mary of Agreda, saying*: “My dear daughter, I will not deny thee the instruction thou askest of me with the desire of putting it into practice; but do thou receive it with an appreciative and devout mind, ready to follow it in deed. The wise man says “My son, if thou be surety for thy friend, thou hast engaged fast thy hand to a stranger, thou art ensnared with the words of thy mouth, and caught with thy own words” (Prov. 6, 12). Accordingly he who has made vows to God has bound his own will; so that he has no freedom of acting except according to the will and direction of Him to whom he has bound himself; for he is chained down by the words of his own mouth uttered in the profession of his vows. Before taking his vows, the choice of his ways was in his own hands; but having once bound and obliged himself, let him know that he has entirely lost his liberty and had delivered himself up to God in his superiors. The whole ruin or salvation of souls depends upon the use of their free will; but since most men use it ill and damn themselves, the Most High has established religious life under the sacred vows. Thus the creature, by once using its liberty to make a perfect and prudent choice, can deliver up to his Majesty that very liberty, which so many pervert, if it remains free and unhampered in its choice.

“By these vows the liberty to do evil is happily lost, and the liberty for doing good is assured. It is like a bridle, which leads away from danger and directs into the smooth and sure road. The soul is freed from the slavery and subjection of the passions, and acquires a new power over them, resuming her place as mistress and queen in the government of her kingdom and remaining subject only to the law of grace and the inspirations of the Holy Ghost. If she thus applies her whole will solely to the fulfillment of all that she has promised to God, the Holy Spirit will govern and direct all her operations. The creature thereby passes from the condition and state of a slave to that of a child of the Most High,

from an earthly to an angelic life, while the corruption and evil effects of sin cannot exert their full power. It is impossible that thou ever be able in this earthly life to calculate or comprehend, what and how many are the blessings and treasures those souls gather for themselves, who with all their powers and affection strive to fulfill perfectly the vows or their profession. For I assure thee, my dearest, that those who are perfect and punctual in their religious obligations can equal and even surpass the martyrs in merit.

“The order which religious souls should maintain in their desires should be: that they strive to be punctual in fulfilling the obligations of their vows and all the virtues, which are connected with them. Afterwards and secondarily they may engage in voluntary practices, such as are called supererogatory. This order some of the souls, who are misled by the devil to entertain an indiscreet zeal for perfection are wont to invert; thus, while they fail seriously in the obligations of their state, they are eager to add other voluntary exercises and practices, which are usually of small use or benefit, or arise from a spirit of presumption and singularity. They secretly desire to be looked upon as distinguished in zeal and perfection, while in truth they are very far even from the beginning of perfection. I do not wish to see in thee a fault so reprehensible: but first fulfill all the duties of thy vows and of community life, and then thou mayest add what thou canst, according to thy ability and the inspiration of divine grace. This together will beautify thy soul and will make it perfect and agreeable in the eyes of God.” (*The Mystical City of God*, Book 2, Chapter 2)

For many people, the obedience of monastic life seems utterly detestable, but after death, in truth, there will not be a single soul who will regret having adopted the higher and more blessed life of chastity. In contrast, there are undoubtedly billions of souls burning right now in hell who wishes that they had lived a celibate and chaste life.

Blessed Edmund Campion who was a martyr for the faith speaks about this topic in a letter of his: “For I know what liberty there is in obedience, what pleasure in labour, what sweetness in prayer, what dignity in humility, what peace in conflicts, what nobleness in patience, what perfection in infirmity. But the difficulty is to reduce these virtues to practice. And this is your work, to run over a portion of your earthly course in the chariot of Paradise. I, as the poet says, will follow as I can, *non passibus equis*. My dearest brethren, our life is not long enough to thank Christ for revealing these mysteries to us. Which of us would have believed, unless He had called him and instructed him in this school, that such thorns, such filth, such misery, such tragedies, were concealed in the world under the feigned names of goods and pleasures? Which of us would have thought your kitchen better than a royal palace? your crusts better than any banquet? your troubles than others’ contentment? your conflicts than their quiet? your crumbs than their abundance? your vileness than their triumphs and victories? For I ask you whether, if you

could all your lives, as they would like, feed your eyes on spectacles, and changes of scene and of company, your eyes would be the stronger? If you fed your ears with news, would they be the fuller? If you gave your mind its lusts, would it be richer? If you fed your body with dainties, could you make it immortal? This is their blunder who are deceived by vanities, and know not what a happy life means. For while they hope and expect great things, they fancy they are making vast progress, and not one in a hundred obtains what he dreamed; and if perchance one obtains it, yet after making allowance for his pains, and his loads of care, the slipperiness of fortune, his disgraceful servility, his fears, plots, troubles, annoyances, quarrels, crimes, which must always accompany and vex the lovers of the world, he will doubtless find himself to be a very base and needy slave. One sigh of yours for heaven is better than all their clamours for this dirt; one colloquy of yours, where the angels are present, is better than all their parties and debauched drinking-bouts, where the devils fill the bowls. One day of yours consecrated to God is worth more than all their life, which they spend in luxury. My brethren, run as you have begun; acknowledge God's goodness to you, and the dignity of your state. Can any pomp of kings or emperors, any grandeur, any pleasure, I will not say equal, but even shadow forth your honour and consolation? They (I speak of the good among them) fight under Christ their king, with their baggage on their back; you are eased of your burdens, and are called with the beloved disciple to be familiar followers of your Lord. They are admitted to the palace, you to the presence chamber; they to the common pasture, you to the choicest banquets; they to friendship, you to love; they to the treasury, you to the special rewards.

“Think what difficulties they have who even live as they ought in this naughty world; then you will more easily see what you owe to His mercy in calling you out of infinite dangers into His society. How hard it is for them to follow Christ when He marches forth in haste against His enemies, who have wives in their bosoms, children on their shoulders, lands on their backs, cares on their heads, whose feet are bound with cords, whose spirits are well-nigh smothered. Is not your happiness great, whom the King marshals by His side, covers with His cloak, clothes and honours with His own livery? What great thing is it for me to have left friends for Him who left heaven for me? What great thing for me to be a servant to my brethren, when He washed the feet of the traitor Judas? What wonder if I obey my fathers, when He honoured Pilate? What mighty thing for me to bear labours for Him who bore His cross for me? What disgrace if I a sinner bear to be rebuked, when He an Innocent was curst, spit upon, scourged, wounded, and put to death?” (Edmund Campion, *Letters to the Novices*, Prague, Feb. 19th 1577)

In this context of despising the world and its pleasures, Thomas á Kempis, in one of the greatest books ever written called *The Imitation of Christ*, explains to us “Of the Love of Jesus above All Things”: “Blessed is he that understandeth (Psalm 119:1,2) what it is to love

Jesus, and to despise himself for Jesus' sake. Thou oughtest to leave thy beloved, for thy beloved (Deut. 6:5; Matt. 22:37; Cant. 2:16); for that Jesus will be loved alone above all things. The love of things created is deceitful and inconstant; the love of Jesus is faithful and persevering. He that cleaveth unto a creature, shall fall with that which is subject to fall; he that embraceth Jesus shall be made strong for ever. Love Him, and keep Him for thy friend, who, when all go away, will not forsake thee, nor suffer thee to perish in the end. Some time or other thou must be separated from all, whether thou wilt or no. Keep close to Jesus both in life and in death, and commit thyself unto His faithfulness, who, when all fail, can alone help thee. Thy Beloved is of that nature, that He will admit of no rival; but will have thy heart alone, and sit on His throne as King. If thou couldest empty thyself perfectly from all creatures, Jesus would willingly dwell with thee." (Readings and Prayers for St. Louis-Marie de Montfort's *Total Consecration to Jesus through Mary*, Day 32 of 33 from *Imitation of Christ*, by Thomas á Kempis, Book 2, Chapter 7, Of the Love of Jesus above All Things)

The Son of God speaks on how a man should reason: "Pride is meaningless, since it is not the recipient who should be praised for goods given him, but the giver. Greed is meaningless, since all the things of earth will be left behind. **Lust is nothing but filth.** Therefore I do not desire these things but want to follow the will of my God whose reward will never come to an end, whose good gifts never grow old..." (*The Revelations of St. Bridget*, Book 2, Chapter 25)

Holy communities of men and women that was both married and unmarried practiced the evangelical, monastic lifestyle of chastity and purity both before and after the promulgation of the Gospel

Many holy communities, both before and after the promulgation of the Gospel, followed God's wondrous and splendid instruction on virtue and purity by choosing to live lives of piety, virtue, mortification and chastity, limiting their marital relations to a bare minimum or necessity in order to nurture and increase graces for themselves, their children and the whole world. The men and the women lived separated in holy communities, but met when the time of conception was most advantageous. They did not, however, have marital relations every time conception was most advantageous, but generally tried to have as little marital relations as possible, while also producing holy offspring for Our Lord. Thus, most of their life was spent in chastity, holiness and purity, and they also produced offspring for the love of our Lord and Creator while living such a good life. By the grace of God, many spouses also resolved to practice complete abstinence and chastity and thus acquired a greater crown in Heaven for their wonderful purity: "More blessed indeed are those

marriages to be reckoned, where the parties concerned, whether after the procreation of children, or even through contempt of such an earthly progeny, have been able with common consent to practice self-restraint toward each other: both because nothing is done contrary to that precept whereby the Lord forbids a spouse to be put away (for he does not put her away who lives with her not carnally, but spiritually), and because that principle is observed to which the apostle gives expression, "It remaineth, that they that have wives be as though they had none" [1 Cor. 7:29]." (St. Augustine, *On the Sermon on the Mount*, Book I, Chapter 14, Section 39, c. 394 A.D.)

Anne Catherine Emmerich wrote the following interesting information when explaining how some of these virtuous people lived before the promulgation of the Gospel. She said, speaking concerning "The Ancestors Of St. Anne – The Essenes":

"Until Isaiah assembled these people together and gave them a more regular organization, they were scattered about the land of Israel, leading lives of piety and intent on mortification. They wore their clothes without mending them till they fell off their bodies. They fought particularly against sexual immorality, and often by mutual consent lived in continence for long periods, living in huts far removed from their wives. When they lived together as husband and wife, it was only with the intention of producing a holy offspring which might bring nearer the coming of the Savior. I saw them eating apart from their wives; the wife came to take her meal after the husband had left the table. There were ancestors of St. Anne and of other holy people among these early Essenes." (*The Life of the Blessed Virgin Mary* by Anne Catherine Emmerich)

According to Wikipedia: "The Essenes were a sect of Second Temple Judaism that flourished from the 2nd century BC to the 1st century AD which some scholars claim seceded from the Zadokite priests. Being much fewer in number than the Pharisees and the Sadducees (the other two major sects at the time), the Essenes lived in various cities but congregated in communal life dedicated to asceticism, voluntary poverty, daily immersion, and abstinence from worldly pleasures, including (for some groups) celibacy. Many separate but related religious groups of that era shared similar mystic, eschatological, messianic, and ascetic beliefs. These groups are collectively referred to by various scholars as the "Essenes." Josephus records that Essenes existed in large numbers, and thousands lived throughout Roman Judaea."

Josephus describes this pious collection of pure and chaste men and women that lived in a similar way that monks and nuns now live in his work *The Jewish War*.

Flavius Josephus, *The Jewish War*, Book II, Chapter 8: “For three forms of philosophy are pursued among the Judeans: the members of one are Pharisees, of another Sadducees, and the third [school], who certainly are reputed to cultivate seriousness, are called Essenes; although Judeans by ancestry, they are even more mutually affectionate than the others. Whereas these men shun the pleasures as vice, they consider self-control and not succumbing to the passions virtue. And although there is among them a disdain for marriage, adopting the children of outsiders while they are still malleable enough for the lessons they regard them as family and instill in them their principles of character: without doing away with marriage or the succession resulting from it, they nevertheless protect themselves from the wanton ways of women, having been persuaded that none of them preserves her faithfulness to one man.

“Since [they are] despisers of wealth—their communal stock is astonishing—, one cannot find a person among them who has more in terms of possessions. For by a law, those coming into the school must yield up their funds to the order, with the result that in all [their ranks] neither the humiliation of poverty nor the superiority of wealth is detectable, but the assets of each one have been mixed in together, as if they were brothers, to create one fund for all. They consider olive oil a stain, and should anyone be accidentally smeared with it he scrubs his body, for they make it a point of honor to remain hard and dry, and to wear white always. Hand-elected are the curators of the communal affairs, and indivisible are they, each and every one, [in pursuing] their functions to the advantage of all.

“No one city is theirs, but they settle amply in each. And for those school-members who arrive from elsewhere, all that the community has is laid out for them in the same way as if they were their own things, and they go in and stay with those they have never even seen before as if they were the most intimate friends. For this reason they make trips without carrying any baggage at all—though armed on account of the bandits. In each city a steward of the order appointed specially for the visitors is designated quartermaster for clothing and the other amenities. Dress and also deportment of body: like children being educated with fear. They replace neither clothes nor footwear until the old set is ripped all over or worn through with age. Among themselves, they neither shop for nor sell anything; but each one, after giving the things that he has to the one in need, takes in exchange anything useful that the other has. And even without this reciprocal giving, the transfer to them [of goods] from whomever they wish is unimpeded.

“Toward the Deity, at least: pious observances uniquely [expressed]. Before the sun rises, they utter nothing of the mundane things, but only certain ancestral prayers to him, as if begging him to come up. After these things, they are dismissed by the curators to the various crafts that they have each come to know, and after they have worked strenuously

until the fifth hour they are again assembled in one area, where they belt on linen covers and wash their bodies in frigid water. After this purification they gather in a private hall, into which none of those who hold different views may enter: now pure themselves, they approach the dining room as if it were some [kind of] sanctuary. After they have seated themselves in silence, the baker serves the loaves in order, whereas the cook serves each person one dish of one food. The priest offers a prayer before the food, and it is forbidden to taste anything before the prayer; when he has had his breakfast he offers another concluding prayer. While starting and also while finishing, then, they honor God as the sponsor of life. At that, laying aside their clothes as if they were holy, they apply themselves to their labors again until evening. They dine in a similar way: when they have returned, they sit down with the visitors, if any happen to be present with them, and neither yelling nor disorder pollutes the house at any time, but they yield conversation to one another in order. And to those from outside, the silence of those inside appears as a kind of shiver-inducing mystery. The reason for this is their continuous sobriety and the rationing of food and drink among them—to the point of fullness.

“As for other areas: although there is nothing that they do without the curators’ having ordered it, these two things are matters of personal prerogative among them: [rendering] assistance and mercy. For helping those who are worthy, whenever they might need it, and also extending food to those who are in want are indeed left up to the individual; but in the case of the relatives, such distribution is not allowed to be done without [permission from] the managers. Of anger, just controllers; as for temper, able to contain it; of fidelity, masters; of peace, servants. And whereas everything spoken by them is more forceful than an oath, swearing itself they avoid, considering it worse than the false oath; for they declare to be already degraded one who is unworthy of belief without God. They are extraordinarily keen about the compositions of the ancients, selecting especially those [oriented] toward the benefit of soul and body. On the basis of these and for the treatment of diseases, roots, apotropaic materials, and the special properties of stones are investigated.

“To those who are eager for their school, the entry-way is not a direct one, but they prescribe a regimen for the person who remains outside for a year, giving him a little hatchet as well as the aforementioned waist-covering and white clothing. Whenever he should give proof of his self-control during this period, he approaches nearer to the regimen and indeed shares in the purer waters for purification, though he is not yet received into the functions of communal life. For after this demonstration of endurance, the character is tested for two further years, and after he has thus been shown worthy he is reckoned into the group. Before he may touch the communal food, however, he swears dreadful oaths to them: first, that he will observe piety toward the deity; then, that he will maintain just actions toward humanity; that he will harm no one, whether by his own

deliberation or under order; that he will hate the unjust and contend together with the just; that he will always maintain faithfulness to all, especially to those in control, for without God it does not fall to anyone to hold office, and that, should he hold office, he will never abuse his authority—outshining his subordinates, whether by dress or by some form of extravagant appearance; always to love the truth and expose the liars; that he will keep his hands pure from theft and his soul from unholy gain; that he will neither conceal anything from the school-members nor disclose anything of theirs to others, even if one should apply force to the point of death. In addition to these, he swears that he will impart the precepts to no one otherwise than as he received them, that he will keep away from banditry, and that he will preserve intact their school's books and the names of the angels. With such oaths as these they completely secure those who join them.

“Those they have convicted of sufficiently serious errors they expel from the order. ... Now with respect to trials, [they are] just and extremely precise: they render judgment after having assembled no fewer than a hundred, and something that has been determined by them is non-negotiable. There is a great reverence among them for—next to God—the name of the lawgiver, and if anyone insults him he is punished by death. They make it point of honor to submit to the elders and to a majority. So if ten were seated together, one person would not speak if the nine were unwilling. They guard against spitting into [their] middles or to the right side and against applying themselves to labors on the seventh days, even more than all other Judeans: for not only do they prepare their own food one day before, so that they might not kindle a fire on that day, but they do not even dare to transport a container...

“They are divided into four classes, according to their duration in the training, and the later-joiners are so inferior to the earlier-joiners that if they should touch them, the latter wash themselves off as if they have mingled with a foreigner. [They are] long-lived, most of them passing 100 years—as a result, it seems to me at least, of the simplicity of their regimen and their orderliness. Despisers of terrors, triumphing over agonies by their wills, considering death—if it arrives with glory—better than deathlessness. The war against the Romans proved their souls in every way: during it, while being twisted and also bent, burned and also broken, and passing through all the torture-chamber instruments, with the aim that they might insult the lawgiver or eat something not customary, they did not put up with suffering either one: not once gratifying those who were tormenting [them], or crying. But smiling in their agonies and making fun of those who were inflicting the tortures, they would cheerfully dismiss their souls, [knowing] that they would get them back again.

“For the view has become tenaciously held among them that whereas our bodies are perishable and their matter impermanent, our souls endure forever, deathless: they get entangled, having emanated from the most refined ether, as if drawn down by a certain

charm into the prisons that are bodies. But when they are released from the restraints of the flesh, as if freed from a long period of slavery, then they rejoice and are carried upwards in suspension. ... For the base, on the other hand, they separate off a murky, stormy recess filled with unending retributions. ... For the good become even better in the hope of a reward also after death, whereas the impulses of the bad are impeded by anxiety, as they expect that even if they escape detection while living, after their demise they will be subject to deathless retribution. These matters, then, the Essenes theologize with respect to the soul, laying down an irresistible bait for those who have once tasted of their wisdom.

“There are also among them those who profess to foretell what is to come, being thoroughly trained in holy books, various purifications, and concise sayings of prophets. Rarely if ever do they fail in their predictions.

“There is also a different order of Essenes. Though agreeing with the others about regimen and customs and legal matters, it has separated in its opinion about marriage. For they hold that those who do not marry cut off the greatest part of life, the succession, and more: if all were to think the same way, the line would very quickly die out. To be sure, testing the brides in a three-year interval, once they have been purified three times as a test of their being able to bear children, they take them in this manner; but they do not continue having intercourse with those who are pregnant, demonstrating that the need for marrying is not because of pleasure, but for children. Baths [are taken] by the women wrapping clothes around themselves, just as by the men in a waist-covering. Such are the customs of this order.” (This deliberately literal translation of the Greek is from Steve Mason, *Flavius Josephus: translation and commentary*, vol. 1b: *Judean War*)

We are not, however, still living in the Old Covenant. Today, after the coming of Our Lord Jesus Christ, the standard of “perfection” and spiritual maturation is much higher (St. John Chrysostom, *Virg.*, *XLIV*. 1.12-13; SC 125. p. 252). Thus, “Since we have been vouchsafed a larger and more perfect teaching, God having no longer spoken by the prophets, but ‘having in these last days spoken to us by His Son,’ let us show forth a conversation far higher than theirs, and suitable to the honor bestowed on us. Strange would it be that He should have so far lowered Himself, as to choose to speak to us no longer by His servants, but by His own mouth, and yet we should show forth nothing more than those of old. They had Moses for their teacher, we, Moses’ Lord. Let us then exhibit a heavenly wisdom worthy of this honor, and let us have nothing to do with the earth” (St. John Chrysostom, *Hom. XV in Jn.*; PG 59.100-101).

God, who knows us better than ourselves, knows that man is weak and that man will fall into temptation when the chance to gratify the temptation is present. Thus, He ordained through the Holy Spirit that holy communities of men and women should be formed that

lived a most exemplary and pure life. Sadly, these kinds of communities of true Catholics does not exist anymore, but by the grace of God and in accordance to prophecies that prophesy a renewal of things and of the Church, people will resolve to imitate these holy people. These people are, as it were, the life-blood of the whole human civilization and their prayers rise up to God as a perfect offering, and thus, the effect of such communities are always spiritually fruitful and advantageous for the world. Spouses should seriously consider practicing chastity unto the end of their lives for the sake of begetting spiritual children instead of fleshly or carnal children; because the spiritual is so much higher than the carnal as much as Heaven is above the Earth or the angels above men. **“That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.** And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.” (St. John Chrysostom, *The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116, 392 A.D.)

Thus, the spouses who promise to be chaste until death beget eternal and spiritual children instead of fleshly and perishable children. St. Caesarius of Arles says, “You do not want to have a [fleshly] child? Settle a pious agreement with your husband; let him agree to an end of childbearing in accord with the virtue of chastity. The only sterility of a very pious wife is chastity.” (*Sermon 52:4*)

The Church from the very beginning has always taught and encouraged married and unmarried people to adopt a life of perfect chastity and virginity, and this teaching, as we have seen, is based on the teaching of the Apostles and the Holy Scripture. It is for this reason that *The Catechism of the Council of Trent* and the bishops and theologians of the Council who were instrumental in writing the Catechism recommended virginity and chastity to all in human society, whether old or young, teaching that: “For, now that the human race is increased, not only is there no law rendering marriage obligatory on any one, but, on the contrary, virginity is highly extolled and strongly recommended in the Sacred Scriptures to every one, as superior to the marriage state.”

Tertullian (c. 160-225), and early Christian author and Church Father, exhorted all churchmen in A.D. 204 to embrace chastity and virginity when he wrote: “How many men, therefore, and how many women, in Ecclesiastical Orders, owe their position to continence, who have preferred to be wedded to God; who have restored the honor of their flesh, and who have already dedicated themselves as sons of that future age, by slaying in themselves the concupiscence of lust, and that whole propensity which could not be admitted within Paradise!” (*On Exhortation to Chastity*, Chapter 13)

It must be said, however, that everyone who chooses the admirable and superior state of chastity or virginity must not and cannot call himself better or more holy than a person who lives in the state of marriage. It is for God to reward a person for their deeds, and he who exalts himself on this earth shall surely be thrust into hell for his pride and presumption. Our Lord Jesus Christ is clear that “whosoever shall exalt himself shall be humbled: and he that shall humble himself shall be exalted.” (Matt. 23:12) If the chaste as well as the married have done their duty well, let them say in all humility, “*We are unprofitable servants; we have done that which we ought to do.*” (Luke 17:10) Whether chaste or married, we must all account ourselves sinners worthy of nothing but eternal hellfire and suffering, for without God’s grace and the merit of Christ’s suffering and blood shed for our sins, we would all have ended up in hell in the eternal fire “*where their worm dieth not, and the fire is not extinguished.*” (Mark 9:43)

St. Cyril of Jerusalem, *Catechetical Lectures*, On Chastity: “Nor again, on the other hand, in maintaining thy chastity be thou puffed up against those who walk in the humbler path of matrimony. For as the Apostle saith, “Let marriage be had in honor among all, and let the bed be undefiled.” Thou too who retainest thy chastity, wast thou not begotten of those who had married? Because thou hast a possession of gold, do not on that account reprobate the silver. But let those also be of good cheer, who being married use marriage lawfully; who make a marriage according to God’s ordinance, **and not of wantonness for the sake of unbounded license; who recognize seasons of abstinence, that they may give themselves unto prayer; who in our assemblies bring clean bodies as well as clean garments into the Church; who have entered upon matrimony for the procreation of children, but not for indulgence.**” (On the Ten Points of Doctrine, *Lecture IV*, Section 25.--Of the Body)

While monasticism is to be preferred to marriage, it is to be preferred as a “better” above a “good”, and not as a “good” above an “evil.” Hence St. Gregory of Nazianzus writes, “It is good for one to be tied in marriage, temperately though, rendering more to God than to sexual relations. It is better to be free of these bonds, rendering everything to God and to the things above... Marriage is concerned about spouse and loved ones. Whereas for virginity, it is Christ.” (*On Self-Restraint*, PG 37, 643A-644A)

Marriage not only remains good and honorable after the promulgation of the Gospel and the New Law, but itself has experienced a radical transformation. In fact, the essence of earthly marriage deepens in the New Covenant and more graphically shows forth its prototype. Marriage is a “mystery and a type of a mighty thing” according to the great St.

Chrysostom (*Hom. XII in Col.*; PG 62.387; NPNF, p. 317). Earthly marriage in the New Covenant is designed to show forth the true “spiritual marriage” (Chrysostom, *Catech.*, 1.1.3; SC 50, p. 10) between Christ and the Church, and between Christ and the individual believing soul. This is the true glory of Christian marriage between God and man. Earthly marriage robs a virgin of her virginity. Spiritual marriage with Christ takes many, including those who have already lost their virginity, and re-creates them as virgins. Spiritual marriage restores virginity, making non-virgins virgins. “In the world virgins remain such before marriage, but not so after marriage. Here it is not like that. But even if they are not virgins before marriage, after the marriage they become virgins. Thus the whole Church is a virgin.” (Chrysostom, *Hom. XXIII in 2 Cor.*; PG 61.553-554.) St. Ephrem writes, “O you, Virginity, your destruction is simple for all, but your restoration is easy only for the Lord of all.” (*Hymn 2 On Virginity*, and, *Hymn 8 On Epiphany*)

The glory of this spiritual marriage is also witnessed by the fact that, unlike earthly suitors who are looking for beauty and wealth, Christ took to Himself the most uncomely and impoverished of brides and made her comely and wealthy (Chrysostom, *Hom. XX in Eph.*; PG 62.137ff). The earthly dowry contract is a type of the covenant between God and man effected in the promises of obedience to the Bridegroom in Holy Baptism. Through a spiritual birth one enters into a spiritual marriage, not of passion or the flesh, but “wholly spiritual, the soul being united to God by a union unspeakable, and which he alone knoweth.” (*Ibid.*, PG 62.141; NPNF. p. 148.) The ultimate nuptial chamber is in heaven, where there is a beauty preserved for eternity not subject to aging, disease, or anxiety, but is “ever-blooming.” (Chrysostom, *Hom. XXVIII in Heb.*; PG 63.202)

In the same vein St. Ephrem the Syrian writes concerning the “bridal couch of delights”, “You have exchanged the transitory bridal couch for the bridal couch whose blessings are unceasing.” (*Hymn 24 On Virginity*) If the bridal chamber be so beautiful, asks St. John Chrysostom, what will the Bridegroom be like? (*Hom. XXVIII in Heb.*; PG 63.202.) Chrysostom graphically describes the union of Christ and the believer in the reception of the Holy Eucharist in the imagery of the consummation of earthly marriage via intercourse, “But what shall I say? It is not in this way only that I have shown My love to thee, but by what I have suffered. For thee I was spit upon, I was scourged. I emptied myself of glory, I left My Father and came to thee, who dost hate Me, and turn from Me, and art loath to hear My Name. I pursued thee, I ran after thee, that I might overtake thee. I united and joined thee to myself, ‘eat Me, drink Me,’ I said. Above I hold thee, and below I embrace thee. Is it not enough for thee that I have thy First-fruits above? Doth not this satisfy thy affection? I descended below: I not only am mingled with thee, I am entwined in thee. I am masticated, broken into minute particles, that the interspersion, and

commixture, and union may be more complete. Things united remain yet in their own limits, but I am interwoven with thee. I would have no more any division between us. I will that we both be one.” (Chrysostom, *Hom. XV in 1 Tim.*; PG 62.586; NPNF, pp. 463-464.) “Let this be blended into that flesh. This is effected by the food which He hath freely given us, desiring to show the love which He hath for us; He hath kneaded up His body with ours, that we might be a certain One thing, like a body joined to a head. ... He hath given to those who desire Him not only to see Him, but even to touch, and eat Him, and fix their teeth In His flesh, and to embrace Him, and satisfy all their love.” (Chrysostom, *Hom. XLVI in Jn.*; PG 59.260; NPNF. p. 166)

The reception of the Holy Gifts of God is the ultimate blending of flesh for Christians to embrace Christ and to satisfy all their love in the spiritual union. “This body that He given to us both to hold and to eat; a thing appropriate to intense love.” (Chrysostom, *Homily XXIV in 1 Cor.*; PG 61.204; NPNF. p. 143.) As earthly lovers are joined in a week long marriage feast, so the lover of Mankind weds Himself in Holy Baptism to the neophytes (newcomers), and the Bright Week festivities serve as a type of heavenly wedding feast. St. Ephrem the Syrian writes, “The soul is Your bride, the body Your bridal chamber, Your guests are the senses and thoughts. And if a single body is a wedding feast for You, how great is Your banquet for the whole Church?” (*Hymns on Paradise*) As in all typology the reality exceeds the type, for “no lover, even if he be violently mad, is so inflamed with his loved one as is God in His desire for the salvation of our souls.” (*Trois Catéchèses Baptismales*, 2.3-6) God wishes to unite with us more than any lover with his beloved (*Exp. in Ps. CXIV*; PG 55.316). Tertullian used similar graphic language to describe how Christ loves pious Christian women martyrs who refused to wear cosmetics and completely rejected the vanity it entails. “Go forth now to martyrdom already arrayed in the cosmetics and ornaments of prophets and apostles; drawing your whiteness from simplicity, your ruddy hue from modesty; painting your eyes with bashfulness, and your mouth with silence; implanting in your ears the words of God; fitting on your necks the yoke of Christ... Thus painted, you will have God as your Lover!” (*De Cultu Feminarum*, II.XIII.7.35-45; CCSL I, p. 370; ANF, p. 25)

St. Augustine, *On Christian Doctrine*, A.D. 397: “For, if it was possible for one man to use many wives with chastity, it is possible for another to use one wife with lust. And I look with greater approval on the man who uses the fruitfulness of many wives for the sake of an ulterior object, than on the man who enjoys the body of one wife for its own sake. For in the former case the man aims at a useful object suited to the circumstances of the times; in the latter case he gratifies a lust which is engrossed in temporal enjoyments. And those men to whom the apostle permitted

as a matter of indulgence to have one wife because of their incontinence, [1 Cor. 7] were less near to God than those who, though they had each of them numerous wives, yet just as a wise man uses food and drink only for the sake of bodily health, used marriage only for the sake of offspring. And, accordingly, if these last had been still alive at the advent of our Lord, when the time not of casting stones away but of gathering them together had come, [Eccles. 3:5] they would have immediately made themselves eunuchs for the kingdom of heaven's sake. For there is no difficulty in abstaining unless when there is lust in enjoying. And assuredly those men of whom I speak knew that wantonness even in regard to wives is abuse and intemperance, as is proved by Tobit's prayer when he was married to his wife. For he says: "Blessed art Thou, O God of our fathers, and blessed is Thy holy and glorious name for ever; let the heavens bless Thee, and all Thy creatures. Thou madest Adam, and gavest him Eve his wife for an helper and stay. . . . And now, O Lord, Thou knowest that I take not this my sister for lust, but uprightly: therefore have pity on us, O Lord" [Tobit 7:5-7]." (Book III, Chapter 18, Section 27.--We Must Take into Consideration the Time at Which Anything Was Enjoyed or Allowed.)

God might want a more virtuous, holy and pure way of life for a couple

The path to purity and perfection if one of the spouses is barren, is to perform the sexual act with the hope that God will grant a miracle of conception. This has happened numerous times throughout history and still happens even today. *The Golden Legend* tells us how the Blessed Virgin Mary's parents was granted this miracle of conception:

"I have seen thy shame [St. Joachim] and heard the reproach. That thou art barren is to thee no reproach by right, and God is avenger of sin and not of nature. And when he closeth the belly or womb, he worketh so that he openeth it after, more marvelously. And the fruit that shall be born shall not be seen to come forth by lechery, but that it be known that it is of the gift of God. The first mother of your people was Sara, and she was barren unto the ninetieth year, and had only Isaac, to whom the benediction of all people was promised. And was not Rachel long barren? And yet had she not after Joseph, that held all the lordship of Egypt? Which was more strong than Samson, and more holy than Samuel? And yet were their mothers barren. Thus mayst thou believe by reason and by example that the children long awaited be wont to be more marvelous. And therefore Anne thy wife shall have a daughter, and thou shalt call her Mary [The Blessed Virgin Mary], and she, as ye have avowed, shall be from her infancy sacred unto our Lord, and shall be full of the Holy Ghost..." (*The Golden Legend or The Lives of The Saints*, Vol 5, p. 59: The

Nativity of Our Blessed Lady)

There is no guarantee, however, that God will grant barren couples children. In truth, God may want you to remain childless and then you have to accept this fact. There are many reasons why God would want this. One of the most common reasons for this is because God knows you will serve Him more devotedly because of it and that you will be of greater use in saving your own soul and the souls of other people, since, if you have no children, you will have more time to help and convert others and save yourself; instead of caring for your family or children. Thus, “now that the resurrection is at our gates, and we do not speak of death, but advance toward another life better than the present, the desire for posterity is superfluous [since the world is filled with people]. If you desire children, you can get much better children now, a nobler childbirth and better help in your old age, if you give birth by spiritual labor.” (St. John Chrysostom, *On the Sacred Institution of Marriage*, Homily One)

In truth, “now [in the New Law] no one who is made perfect in piety seeks to have sons, save after a spiritual sense; but then [in the Old Law] it was the work of piety itself to beget sons even after a carnal sense: in that the begetting of that people was fraught with tidings of things to come [of the birth of the Savior], and pertained unto the prophetic dispensation.” (St. Augustine, *On the Good of Marriage*, Section 19, A.D. 401)

There are also many examples in the Bible of God granting barren couples holy children first after they made a vow of raising the child in holiness and in the service of God. St. John the Baptist and Samson are just two examples of many. *The Golden Legend* tells us how St. John the Baptist’s parents was granted this miracle of conception:

“These two, Zachariah and his wife Elizabeth [the parents of John the Baptist], were just before our Lord, living in all the justifications, and holding all the commandments of the law without murmur or complaint, praising and thanking our Lord God. They had no children, for the holy woman was barren. They had great desire to have a son that might be bishop of the law by succession of lineage after Zachariah, and hereof had they in their youth prayed much to our Lord, but when it pleased not unto our Lord, they took it a worth and thanked God of all. They served the more devoutly our Lord God, for they had no charge but only to serve and attend unto him. Many there be that withdraw them from the service and love of our Lord for the love of their children.” (*The Golden Legend or The Lives of The Saints*, Vol 3: The Nativity of St. John Baptist)

However, God may also want you to use your time and effort in giving birth to spiritual children, which is far greater than giving birth to fleshly children. Thus, a couple should not mourn the lack of a child, but instead thank God for showing them that He wishes them to do something else with their time. St. John Chrysostom writes concerning infertility, “Let women not be distressed when they have no children: instead, let them give evidence of a thankful disposition and have recourse to the Creator and direct their request to him, the Lord of nature, not attributing childbirth to the intercourse of the partners nor to any other source than the Creator of everything.” (*Homilies on Genesis*, Homily XXI; PG 53.178)

St. Caesarius of Arles, *Sermon 51:4*: “Therefore, those to whom God is unwilling to give children should not try to have them by means of magical herbs or signs or evil charms. It is becoming proper for Christians especially not to seem to fight against the dispensation of Christ by cruel, wicked boldness. Just as women whom God wants to bear more children must not take medicines to prevent their conception, so those whom God wished to remain sterile should desire and seek this gift from God alone. They should always leave it to divine Providence, asking in their prayers that God in His goodness may deign to grant what is best for them. Those women whom God wants to bear children should take care of all that are conceived, or give them to someone else to rear. As many as they kill after they are already conceived or born, before the tribunal of the eternal Judge they will be held guilty of so many murders. If women attempt to kill the children within them by evil medicines, and themselves die in the act, they become guilty of three crimes on their own: suicide, spiritual adultery, and murder of the unborn child. Therefore, women do wrong when they seek to have children by means of evil drugs. They sin still more grievously when they kill the children who are already conceived or born, and when by taking impious drugs to prevent conception they condemn in themselves the nature which God wanted to be fruitful. Let them not doubt that they have committed as many murders as the number of the children they might have begotten.”

God also sometimes wants a couple to take in orphans and love them as if they were their own children; and barrenness can certainly be a result of this will of the Lord. A good couple should not be saddened if they are not given children through the natural way, but rejoice in the Lord and pray to Him fervently to be told what He wants them to do instead of raising their own fleshly children. They must love their adopted children as much as if they were their own, and not place the evil and worldly custom of loving humans just because they are of the same blood above the spiritual law that says that we must love all in the same way, whether they are of the same fleshly and temporal family as our own or not.

St. John Chrysostom writes, "For that it is the business of widows—I speak of the bringing up of children—hear Paul saying, "If she hath brought up children" (1 Tim. 5:10); and again, "She shall be saved through the child-bearing," (he has not said through her husband,) if they continue in faith and love and sanctification with sobriety" (1 Tim. 2:15)." (*Homilies on the First Epistle of St. Paul to the Thessalonians*, Homily VI, 1 Thess. iv. 9-13, Ver. 13)

The Blessed Virgin Mary's Life is the foundation of all chaste servants of Christ

Our Beloved Mother, Lady and Queen, The Blessed Virgin Mary, spoke to Sister Mary of Agreda (1602-1665), Spain, in a spiritual revelation recorded in the book "*The Mystical City of God*," and explained the great necessity for all people to control their eyes, and to not set their eyes on things that might disturb their souls. She also told Sr. Mary of Agreda that Her own life was the foundation of the pure and chaste life of all religious and chaste servants of Our Lord, which is a fact that was not known publicly to many people at that time. In fact, Our Lady's "*four vows of poverty, obedience, chastity and enclosure pleased the Lord very much, and I [The Blessed Virgin Mary] merited thereby that the Godfearing in the Church and in the law of grace are drawn to live under these vows, as is the custom in the present time.*"

*The Virgin Mary spoke to Sister Mary of Agreda, saying: "My daughter, among the great and ineffable favors of the Omnipotent in the course of my life, was the one which thou has just learned and described; for by this clear vision of the Divinity and of the incomprehensible essence I acquired knowledge of the most hidden sacraments and mysteries, and in this adornment and espousal I received incomparable blessings and felt the sweetest workings of the Divinity in my spirit. My desire to take the four vows of poverty, obedience, chastity and enclosure pleased the Lord very much, and I merited thereby that the Godfearing in the Church and in the law of grace are drawn to live under these vows, as is the custom in the present time. This was the beginning of that which you religious practice now, fulfilling the words of David in the forty-fourth psalm: "After Her shall virgins be brought to the King;" for the Lord ordained that my aspirations be the foundation of religious life and of the evangelical law. I fulfilled entirely and perfectly all that I proposed to the Lord, as far as was possible in my state of life; **never did I look upon the face of a man, not even on that of my husband Joseph, nor on that of the angels, when they appeared to me in human form, though I saw and knew them all in God. Never did I incline toward any creature,***

rational or irrational, nor toward any human operation or tendency. But in all things I was governed by the Most High, either directly by Himself or indirectly through the obedience, to which I freely subjected myself.

“Be careful therefore, my daughter, and fear so dreadful a danger; by divine assistance of grace raise thyself above thyself, never permitting thy will to consent to any disorderly affection or movement. I wish thee to consume thyself in dying to thy passions and in becoming entirely spiritualized, so that having extinguished within thee all that is of earth, thou mayest come to lead an angelic life and conversation. In order to deserve the name of spouse of Christ, thou must pass beyond the limits and the sphere of a human being and ascend to another state and divine existence. Although thou art earth, thou must be a blessed earth, without the thorns of passion, one whose fruit is all for the Lord, its Master. If thou hast for thy Spouse that supreme and mighty Lord, who is the King of kings and the Lord of lords, consider it beneath thy dignity to turn thy eyes, and much more thy heart, toward such vile slaves, as are the human creatures, for even the angels love and respect thee for thy dignity as spouse of the Most High. If even among men it is held to be a daring and boundless insolence in a plebeian to cast longing eyes upon the spouse of a prince, what a crime would it be to cast them on the spouse of the heavenly and omnipotent King? And it would not be a smaller crime if she herself would receive and consent to such familiarity. Consider and assure thyself that the punishment reserved for this sin is inconceivably terrible and I do not show it to thee visibly, lest thou perish in thy weakness. I wish that for thee my instructions suffice to urge thee to the fulfillment of all I admonish and to imitate me as my disciple, as far as thy powers go. Be also solicitous in recalling this instruction to the mind of thy nuns and in seeing that they live up to it.

“My daughter, the greatest happiness, which can befall any soul in this mortal life, is that the Almighty call her to his house consecrated to his service. For by this benefit He rescues the soul from a dangerous slavery and relieves her of the vile servitude of the world, where, deprived of true liberty, she eats her bread in the sweat of her brow. Who is so dull and insipid as not to know the dangers of the worldly life, which is hampered by all the abominable and most wicked laws and customs introduced by the astuteness of the devil and the perversity of men? The better part is religious life and retirement; in it is found security, outside is a torment and a stormy sea, full of sorrow and unhappiness. Through the hardness of their heart and the total forgetfulness of themselves men do not know this truth and are not attracted by its blessings. But thou, O soul, be not deaf to the voice of the Most High, attend and correspond to it in thy actions: I wish to remind thee, that one of the greatest snares of the demon is to counteract the call of the Lord,

whenever he seeks to attract and incline the soul to a life of perfection in his service.

“Even by itself, the public and sacred act of receiving the habit and entering religion, although it is not always performed with proper fervor and purity of intention, is enough to rouse the wrath and fury of the infernal dragon and his demons; for they know that this act tends not only to the glory of the Lord and the joy of the holy angels, but that religious life will bring the soul to holiness and perfection. It very often happens, that they who have received the habit with earthly and human motives, are afterwards visited by divine grace, which perfects them and sets all things aright. If this is possible even when the beginning was without a good intention, how much more powerful and efficacious will be the light and influence of grace and the discipline of religious life, when the soul enters under the influence of divine love and with a sincere and earnest desire of finding God, and of serving and loving Him?” (*The Mystical City of God*, “The Divine History and Life of The Virgin Mother of God”, Book 2, Chapter 1)

Also, not many people are aware of this truth, but all “our good works pass through the hands of Mary” and are increased by Her, and this makes it very important for everyone to pray the Rosary and direct our supplications and prayers directly to Our Lady for the great grace to remain chaste and pure until death. St. Louis De Montfort (1710) explains that: “... **inasmuch as our good works pass through the hands of Mary, they receive an augmentation [increase] of purity, and consequently of merit, and of satisfactory and impetratory value.** On this account they become more capable of solacing the souls in purgatory and of converting sinners than if they did not pass through the virginal and liberal hands of Mary. It may be little that we give by our Lady; but, in truth, if it is given without self-will and with a disinterested charity, that little becomes very mighty to turn away the wrath of God and to draw down His mercy.” (*True Devotion to Mary* #172)

Thus, “**in the heavens Mary commands the angels and the blessed. As a recompense, God has empowered her and commissioned her to fill with saints the empty thrones from which the apostate angels fell by pride.**” (*True Devotion to Mary* #28) And so “**the greatest saints, the souls richest in graces and virtues, shall be the most assiduous in praying to our Blessed Lady,** and in having her always present as their perfect model for imitation and their powerful aid for help.” (*True Devotion to Mary* #46) Those who fervently pray to Our Lady will always experience an alleviation in their temptations because, “**when the Holy Ghost, her Spouse, has found Mary in a soul, He flies there. He enters there in His fullness; He communicates Himself to that soul abundantly, and to the full**

extent to which it makes room for His Spouse. Nay, one of the great reasons why the Holy Ghost does not now do startling wonders in our souls is because He does not find there a sufficiently great union with His faithful and inseparable Spouse.” (*True Devotion to Mary* # 36) Indeed, “... many others have proved invincibly, from the sentiments of the Fathers (among others, St. Augustine, St. Ephrem, St. Cyril of Jerusalem, St. Germanus, St. John Damascene, St. Anselm, St. Bernard, St. Bernardine, St. Thomas and St. Bonaventure), **that devotion to Mary is necessary to salvation, and that... it is an infallible mark of reprobation to have no esteem and love for the holy Virgin.**” (*True Devotion to Mary* #40)

In contrast to the true children of God who love and honor Mary, and who salutes Her through the daily prayer of the Most Holy Rosary, heretics and especially the Protestants regard Our Lady with contempt or disregard and often speak lowly of her as if she was a woman like everyone else and who just “happened” to be chosen by God, and nothing more. And what’s worse, they even get angry at people and accuse those who honor and pray to Our Lady for idolatry and heresy. Sadly, all heretics by their manifest contempt of Our Lady whom Our Lord loves and honors so much (and who is the most virtuous person that have ever lived or will ever live outside of Jesus Christ) reveal their impending and eternal damnation. “All the true children of God, the predestinate, have God for their Father and Mary for their Mother. **He who has not Mary for his Mother has not God for his Father. This is the reason why the reprobate, such as heretics, schismatics and others, who hate our Blessed Lady or regard her with contempt and indifference, have not God for their Father, however much they boast of it, simply because they have not Mary for their Mother.**” (St. Louis De Montfort, *True Devotion to Mary* #30)

Protestants especially reject the intercession of the Saints, but all that can read the Bible of course know that this is a complete rejection of the Bible. We see an example in Revelation chapter 5 of saintly intercession in Heaven. “... *elders fell down before the Lamb, having every one of them harps, and golden vials full of odours, which are the prayers of the saints.*” (Revelation 5:8) In the Book of Revelation or Apocalypse chapter 6, we also see dead saints who were martyred for the true faith of Jesus Christ, asking God to act on earth, and pleading to God to revenge their blood: “**And when he had opened the fifth seal, I saw under the altar the souls of them that were slain for the word of God, and for the testimony which they held: And they cried with a loud voice, saying, how long, O Lord, holy and true, dost thou not judge and avenge our blood on them that dwell on the earth?**” (Revelation 6:9-10) Notice that the souls of these dead martyrs cry out from underneath the altar. Since ancient times,

the Catholic Church has placed the relics of martyrs underneath the altar. The fact that the voices of the martyrs come from under the altar – exactly where their relics are located in Catholic churches – is an interesting biblical confirmation of the Catholic and Biblical practice of relics. (Also see 2 Kings 2:8; 2 Kings 13:21; and Acts 19:12 for more biblical proof and passages of God’s power manifested through the relics of His holy departed or living servants.)

The next example we will look at comes from 1st Machabees chapter 5. This was a book which the Protestants removed from the Bible when they split from the Catholic Church. The comments given in the section on Purgatory in the book “***The Bible Proves the Teachings of the Catholic Church***” demonstrates that the Books of the Machabees are part of the true Old Testament. This is proven by the fact that the New Testament quotes from the Septuagint, which contains the Books of the Machabees and the 5 others which the Protestants reject. This passage concerns a vision of Onias, a high-priest who had died, “*Now the vision was in this manner: Onias who had been high priest, a good and virtuous man, modest in his looks, gentle in his manners, and graceful in his speech, and who from a child was exercised in virtues, holding up his hands, prayed for all the people of the Jews: After this there appeared also another man... Then Onias answering... this is he that prayeth much for the people, and for all the holy city, Jeremias the prophet of God. Whereupon Jeremias stretched forth his right hand, and gave to Judas a sword of gold...*” (2 Machabees 15:12) This fascinating passage (which was removed from the Protestant bible) relates the vision of the deceased high-priest Onias. After his death, he was seen holding out his hands and interceding for the Jews by his prayers. Onias also presents the deceased prophet Jeremias, who gives a sword of gold to Judas Machabeus. Judas Machabeus is not to be confused with the traitor of the New Testament, Judas Iscariot. This passage is, therefore, another clear proof of the intercession of deceased saints, and the effectiveness of their prayers.

And so, it is an established fact of Holy Scripture that the Saints help us through their prayers. However, in comparison to all the Angels and Saints in Heaven, The Blessed Virgin Mary is greater than all Angels and men combined, according to the testimony and the Word of Our Lord Himself, and that is why her intercessory power with God is so much more effective than prayers to other Saints or Angels. (Please also see the section, [The Biblical Basis For Praying To Mary And For Catholic Teachings On Mary](#))

Indeed, *The Revelations of St. Bridget* reveals that Our Lord “preferred” his “Mother Mary above all others and loved her above every creature”, which shows us that after God, the most blessed and highly exalted creature of all in

creation, is the Blessed Virgin Mary:

“[I saw a throne in Heaven on which sat the Lord Jesus Christ as Judge. At his feet sat the Virgin Mary. Surrounding the throne was a host of angels and a countless multitude of saints. A certain monk, a great scholar of theology, stood high up on a rung of a ladder that was fixed in the earth and whose top reached up to Heaven. With an impatient and agitated bearing, as though full of wickedness and guile, he put questions to the Judge:] First question. After this was said, the monk appeared on his rung as before saying: “O Judge, I ask you: Why do you seem unfair in your gifts and graces in that you gave preference to Mary your Mother before every creature and exalted her above the angels?”

Answer to the first question. The Judge answered: “Friend, in my deity are contained all future things and everything that will be done as well as everything that has been done, all of them being foreseen and foreknown from the start. Just as the fall of humankind was something foreknown and permitted by God’s justice but not accomplished through God nor something that had to happen due to God’s foreknowledge, so too it was foreknown from eternity that the liberation of humankind would be accomplished through God’s mercy.

“You ask why I preferred my mother Mary above all others and loved her above every creature. This is because a special mark of virtue was found in her. As when several logs are piled up and a fire is kindled, that log which is most capable and fit for burning is more quickly set aflame and starts burning. It was the same with Mary. When the fire of divine love, which in itself is immutable and eternal, began to kindle and be seen, and the deity wished to become incarnate, there was no creature more capable and fitter to receive this fire of love than the Virgin Mary, for no creature burned with such divine charity as she. And although her love has been shown and revealed in the last age, yet it was foreseen before the beginning of the world. Thus it was predetermined in the deity from all eternity that just as no one was found like her in charity, so too no one would be equal to her in grace and blessing.” (Book 5, Interrogation 9)

In another revelation the Son of God spoke to her Mother and said:

“My most dear Mother, your words are sweet to me, for they come from your soul. You are like the dawn that breaks forth with clarity. You outshine all the heavens and your light and your clarity surpass all the angels. By your clarity, you drew to yourself the true sun, that is, my Divinity, so much so that the sun of my Divinity came to you and settled on you. By his warmth you are warmed in my love over all others and by his splendor you are enlightened in my wisdom more than all others. The darkness of the earth was chased away and all the heavens were enlightened through you. I say in my truth that your purity

pleased me more than all the angels, and it drew my Divinity to you so that you were enkindled by the warmth of my Spirit; and through it you enclosed the true God and Man in your womb whereby mankind has been enlightened and the angels made joyful. Therefore, may you be blessed by your blessed Son! And for this reason, no prayer of yours will ever come to me without being heard, and through you, anyone who prays for mercy with the intention of mending their sinful ways will receive grace for your sake. For just as heat comes from the sun, so too all mercy is given through you. You are like a filled and flowing spring from which mercy flows to the help of the wretched.”

“The Mother answered the Son: “All virtue and glory be yours, my Son! You are my God and my mercy; all good that I have comes from you. You are like the seed that was never sown but still grew and gave fruit a hundredfold and a thousandfold. For all mercy comes from you and since it is innumerable and ineffable, it can indeed be signified by the number one hundred, which signifies perfection, for all perfection comes from you and everyone is perfected in virtue by you.”

“The Son answered the Mother: “Indeed, my Mother, you likened me rightly to the seed that was never sown but still grew, since I came with my Divinity to you, and my Manhood was not sown by intercourse but still grew in you, and from it mercy flowed out from you to all. Therefore, you have spoken rightly. Since you now draw mercy out of me with the most sweet words of your mouth, ask me what you want, and it shall be given to you.”

“The Mother answered: “My Son, since I have won mercy from you, I beg for mercy and help for the wretched. For there are namely four places: The first is Heaven, where the angels and the souls of the saints need nothing but you whom they have – for in you they have every good. The second place is hell, and those who stay there are filled with malice and excluded from all mercy. Therefore, nothing good can enter into them any more. The third is the place of those being purged in purgatory, and those who stay there need a threefold mercy since they are tormented in a threefold way. They suffer through their hearing, for they hear nothing but pain, sorrow, and misery. They suffer through their sight, for they see nothing but their own misery. They are tormented through their touch, for they feel the heat of the unbearable fire and of the harsh torment. My Lord and my Son, give them your mercy for the sake of my prayers!”

“The Son answered: “I will gladly give them a threefold mercy for your sake. First, their hearing shall be relieved, their sight will be eased, and their torment will be reduced and relieved. And all those who are in the greatest and most severe torment of the fires of purgatory shall from this moment come to the middle torment; those who are in the middle torment shall come to the lightest; and those who are in the lightest torment shall come home to rest.”

“The Mother answered: “Praise and honor to you, my Lord!” And she immediately

said to her Son: “My beloved Son, the fourth place is the world, and its inhabitants are in need of three things: First, repentance for their sins. Second, penance and atonement. Third, the strength to do good deeds.”

“The Son answered: “Everyone who calls on your name and has hope in you along with a purpose of amendment for his sins shall be given these three things as well as the kingdom of Heaven. Your words are so sweet to me that I cannot deny you anything you plead for, for you want nothing other than what I want. You are indeed like a shining and burning flame by which the extinguished lights are enkindled and the burning lights are strengthened, for by your love which arose in my heart and drew me to you, those who are dead in sin will come to life again and those who are tepid and black like smoke will become strong in my love.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 50)

In an additional revelation the Mother of God spoke to her Son and said:

“Blessed be your name, my Son Jesus Christ, and all honor to your Manhood above all that is created! Glory to your Divinity above all good things, which are one God with your Manhood!”

“The Son answered: “My Mother, you are like a flower that grew in a valley. Around the valley there were five high mountains, and the flower grew out of three roots with a straight stem without any knots. This flower had five leaves that were filled with all sweetness. The valley with its flower grew above these five mountains, and the leaves of the flower spread themselves above every height of heaven and above all the choirs of angels. My beloved Mother, you are this valley for the sake of the great humility you had in comparison with all others. Your humility grew higher than five mountains.

“The first mountain was Moses because of his power. For he had power over my people through the Law, as if it were enclosed in his hand. But you enclosed the Lord of all law in your womb and, therefore, you are higher than this mountain. The second mountain was Elijah, who was so holy that he with soul and body was assumed into my holy place. But your soul, my most dear Mother, was assumed above all the choirs of angels to the throne of God along with your most pure body. You are therefore higher than Elijah. The third mountain was the strength of Samson that surpassed all other men. Yet the devil defeated him with his treachery. But you defeated the devil with your strength and power. You are therefore stronger than Samson. The fourth mountain was David, who was a man according to my heart and will, but yet fell into sin. But you, my beloved Mother, followed my will in all and never sinned. The fifth mountain was Solomon, who was full of wisdom but nevertheless was fooled. But you, my Mother, were full of all wisdom and were never fooled or deceived. You are therefore higher than Solomon.

“The flower grew from three roots, because of the three things you had from your

youth: obedience, charity, and divine understanding. Out of these three roots grew the most straight stem without any knots, which means that your will was never bent to anything but my will. This flower also had five leaves that grew above all the choirs of angels. My dear Mother, you are indeed the flower with these five leaves.

“The first leaf is your nobleness, which is so great that my angels, who are noble before me, when seeing and considering your nobleness, saw that it was above them and more eminent than their holiness and nobleness. You are therefore higher than the angels. The second leaf is your mercy, which was so great that you, when you saw the misery of all the souls, had compassion over them and suffered the greatest torment at my death. The angels are full of mercy, and yet they never endure sorrow or pain, but you, my loving Mother, were merciful to the wretched when you felt all the sorrow and torment of my death, and you wanted to suffer torment for the sake of mercy rather than being separated from it. Therefore, your mercy surpassed the mercy of all the angels. The third leaf is your loving kindness. The angels are loving and kind and want good for everyone, but you, my dearest Mother, had before your death a will like an angel in your soul and body and did good to everyone. And still you do not refuse anyone who reasonably prays for his own good. Therefore, your kindness is higher and greater than the angels. The fourth leaf is your beauty. The angels behold the beauty of each other and wonder over the beauty of all souls and all bodies, but they see that the beauty of your soul is above all that is created and that the nobleness of your body surpasses all created beings. And so, your beauty surpassed all the angels and everything created. The fifth leaf was your divine joy, for nothing pleased you but God, just as nothing but God delights the angels. Each and every one of them knows and knew his own joy in himself, but when they saw the joy in you to God, they beheld in their conscience how their joy flamed up in them like a light in the love of God. They saw that your joy was like a flaming bonfire, burning with the hottest fire, with flames so high that it came near to my Divinity. And for this reason, my most sweet Mother, your divine joy burned well above all the choirs of angels. Since this flower had these five leaves, namely, nobleness, mercy, loving kindness, beauty, and the highest joy in God, it was full of all sweetness.

“But the one who wants to taste of its sweetness should approach the sweetness and assume it into himself. This is also what you did, my most sweet Mother. You were so sweet to my Father that he assumed all of you into his Spirit, and your sweetness delighted him above all other things. The flower also bears a seed by the heat and power of the sun and from it grows a fruit. In this way the blessed sun, my Divinity, assumed Manhood from your virginal womb. For just as the seed makes and grows flowers of the same kind as the seed wherever it is sown, so my limbs were like yours in shape and appearance, even though I was a man and you a woman and a virgin. This valley was uplifted with its flower above all mountains when your body together with your most holy soul was lifted up above

all the choirs of angels.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 1, Chapter 51)

It should thus be clear to all of good will that “The Blessed Virgin Mary is the Mother of God; therefore she is far more excellent than all the Angels, even the Seraphim and Cherubim. She is the Mother of God; therefore she is most pure and most holy, so that under God no greater purity can be imagined.” (Pope Pius XI, *Lux Veritatis* #42, A.D. 1931)

“Let us contemplate the sentiments of profound respect and maternal tenderness, which fill the soul of our blessed Lady, now that she has conceived Jesus in her chaste womb: He is her God, and yet He is her Son. Let us think upon this wonderful dignity bestowed upon a creature; and let us honour the Mother of our God. It is by this mystery that the prophecy of Isaias was fulfilled: “Behold, a Virgin shall conceive and bear a Son;” and that of Jeremias: “The Lord hath created a new thing upon the earth; a woman shall compass a Man.”

“... But what human language could express the dignity of our Lady, who carries within her chaste womb Him that is the world’s salvation! If Moses, after a mere colloquy with God, returned to the Israelites with the rays of the majesty of Jehovah circling his head, what an aureola of glory is due to Mary, who has within her, as in a living heaven, that very God Himself! The divine Wisdom tempers the effulgence of her glory that it be not visible to men; and this in order that the state of humility, which the Son of God has chosen as the one in which He would manifest Himself to the world, should not be removed at the very outset by the dazzling glory which would, otherwise, have been seen gleaming from His Mother.

“... What so lovely in creation as this Virgin, who loves the Lord with such matchless love and is so exceedingly loved by this her Lord? It is she of whom the Scripture speaks, when it calls the bride the dearest hind. What, too, so lovely as that well-beloved Son of God, born of His beloved Father from all eternity, and now, at the end of time, as the apostle speaks, formed in the womb of His dearest Mother, and become to her, in the words of the same divine proverb, the sweetest fawn? Let us, therefore, cull our flowers, and offer them to both Child and Mother. But let me briefly tell you what are the flowers you must offer to our Lady. Christ says, speaking of His Humanity, ‘I am the flower of the field, and the lily of the valleys.’ By Him, therefore, let us purify our souls and bodies, and so be able to approach our God in chastity. Next, preserve this flower of purity from all that would injure it; for flowers are tender things, and soon droop and fade. Let us wash our hands among the innocent, and, with a pure heart, and pure body, and cleansed lips, and chaste soul, let us gather in the paradise of our heavenly Father our fresh flowers for the new Nativity of our new King. With these flowers let us stay up this most saintly Mother,

this Virgin of virgins, this Queen of queens, this Lady of ladies; that so we may deserve to receive the blessing of the Mother and of the divine Babe.” (*The Liturgical Year* by Dom Guéranger, O.S.B.)

The best way to honor Our Lady and ask Her for spiritual graces is undoubtedly to pray the Rosary daily, which countless of Popes and Saints have revealed is especially effective in helping to conquer our sins and everyday failings. St. Louis De Montfort writes: “I could tell you at great length of the grace God gave me to know by experience the effectiveness of the preaching of the Holy Rosary and of how I have seen, with my own eyes, the most wonderful conversions it has brought about.” (*The Secret of the Rosary*, p. 10) St. Louis De Montfort: “Our Lady revealed to Blessed Alan De la Roche that no sooner had St. Dominic begun preaching the Rosary than hardened sinners were touched and wept bitterly over their grievous sins... everywhere that he preached the Holy Rosary such fervor arose that sinners changed their lives and edified everyone by their penances and change of heart.” (*The Secret of the Rosary*, p. 66)

In truth, Our Lord Himself directs us and tells us to take Our Lady as our Mother at the foot of the cross in the Holy Gospel when He gives Her over to John the Apostle (St. John being a type of the whole of humanity in the same way that many things in the Old Law prefigured things of the New Law). “*Now there stood by the cross of Jesus, his mother, and his mother’s sister, Mary of Cleophas, and Mary Magdalen. When Jesus therefore had seen his mother and the disciple standing whom he loved, he saith to his mother: Woman, behold thy son. After that, he saith to the disciple: Behold thy mother. And from that hour, the disciple took her to his own.*” (John 19:25-27) Though other women were at the foot of the cross, Jesus singles out His mother. Jesus calls her “woman” because she is the woman of Genesis 3:15 – the one in complete opposition to the serpent. To see the overwhelming biblical evidence that Mary is the new Eve and the true Arc of the Covenant, as well as proof for other Catholic doctrines concerning Mary, please read the section about Her in the book “[The Bible Proves the Teachings of the Catholic Church](#)”, which proves without a doubt that Our Lady have been given an amazing and special intercessory power by Our Lord to help mankind gain victory over sin and the Devil.

The Life of St. Gemma Gelgani (1878-1903): “The reader already knows something of the way in which she strove all her life to keep this beautiful virtue [of chastity] unsullied in her heart. She cultivated a special devotion to St. Agnes, and to the other saints who were particularly remarkable for their purity. But it was above all to the Blessed Virgin that she entrusted the protection of her treasure, and for this purpose all her life long she never omitted to say three Hail Mary’s every day with

her hands under her knees. She was once surprised in this position by her Aunt Elisa and upon her asking for an explanation she replied: ‘Grandmother taught me to do it. She said that if I said three Hail Mary’s in that way, the Blessed Virgin would never allow me to commit a sin against purity.’”

The Gospel of Luke tells us about Our Lady’s love of purity and chastity

The Gospel of Luke describes the angelic salutation that the Angel Gabriel gave to the Blessed Virgin Mary.

Luke 1:26-35 “And in the sixth month, the angel Gabriel was sent from God into a city of Galilee, called Nazareth, to a virgin espoused to a man whose name was Joseph, of the house of David; and the virgin’s name was Mary. And the angel being come in, said unto her: **Hail, full of grace, the Lord is with thee: blessed art thou among women. Who having heard, was troubled at his saying, and thought with herself what manner of salutation this should be. And the angel said to her: Fear not, Mary, for thou hast found grace with God. Behold thou shalt conceive in thy womb, and shalt bring forth a son; and thou shalt call his name Jesus. He shall be great, and shall be called the Son of the most High; and the Lord God shall give unto him the throne of David his father; and he shall reign in the house of Jacob for ever. And of his kingdom there shall be no end. And Mary said to the angel: How shall this be done, because I know not man? And the angel answering, said to her: The Holy Ghost shall come upon thee, and the power of the most High shall overshadow thee. And therefore also the Holy which shall be born of thee shall be called the Son of God.”**

Haydock Commentary explains Luke 1:26-35: “**Ver. 34.** How shall this be done? She only asks about the manner. --- Because I know not man. This answer, as St. Augustine takes notice, would have been to no purpose, had she not made a vow to God to live always a virgin. (Witham) --- Listen to the words of this pure Virgin. The angel tells her she shall conceive; but she insists upon her virginity, holding her purity in higher estimation than the promised dignity. (St. Gregory of Nyssa.) --- She did not doubt the truth of what the angel said, (as Calvin impiously maintained) but she wished it might not happen to the prejudice of her vowed virginity. (St. Ambrose, St. Augustine, Ven. Bede, Theophylactus, &c. &c.) --- You ask, how shall this be done, since you know not man? This, your ignorance of man, is the very reason why this will take place within you. For had you not been pure, you never would have been deemed worthy of so great a mystery. Not because marriage is

bad, but because virginity is far more excellent. The common Lord of all ought in his birth to have something common with all mankind, and still something different. He was conceived and born in the womb like the rest of mankind, but he differed from them in being born of a virgin. (St. Chrysostom, xlix. in Genes.)”

It is of course not a coincidence that God chose a Virgin to bear and give birth to Himself. Mary’s love of chastity and purity was so pleasing to Our Lord that He was drawn to her womb and consented to become man. It was not suitable for God to become a man through the normal way of sexual copulation since, after the fall of Adam and Eve, the sexual act had become intoxicating, shameful and defective in its essence. Our Lord, being the source of all purity and virtue, chose a most holy vessel of chastity and purity ever created – The Blessed Virgin Mary – since the justice and greatness of His Majesty required this.

In *St. Bridget’s Revelations*, Our Lord Jesus Christ Himself revealed that “**I preferred to be born of a virgin rather than of a woman who was not a virgin, because that which is purest befits me who am God most pure.** While it remained in the order of its creation, human nature had no deformity. But once the commandment was transgressed, there immediately arose a sense of shame, just as happens to people who sin against their temporal lord, who are even ashamed of the very limbs with which they have sinned. Along with shame over the transgression, there also sprang up a disordered impulse, especially in the reproductive organs. Yet, in order that this impulse might not be unproductive, it was by God’s goodness turned to good, and the act of carnal union was established by divine commandment in order that nature might bear its fruits. However, since it brings greater glory to act above and beyond the commandment, adding whatever good one is led by love to make, it pleased God to choose for his work the institution tending to **greater purity and love, and that is virginity.** For it is more virtuous and generous to be in the fire of tribulation and not to burn than to be without fire and still want to be crowned. **Now, since virginity is like the fairest path to heaven while marriage is more like a road, it befitted me, God most pure, to rest in a virgin most pure.** Just as the first man was created from the virgin earth, not yet polluted by blood, and because Adam and Eve committed their sin while they were still in a sound state of nature, so too I, God, wished to be received in the purest vessel so as to transform everything by my goodness.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Interrogation 12)

In the same *Revelations of St. Bridget*, The Blessed Virgin Mary also describes how she had promised chastity to Our Lord long before she was told that she was going to conceive and give birth to God Himself: “I am the Queen of Heaven, the Mother of God... I will now show you more fully how, from the beginning, when I first heard and understood that God

existed, I always, and with fear, was concerned about my salvation and my observance of His Commandments. But when I learned more about God—that he was my Creator and the judge of all my actions—I loved him more dearly, and I was constantly fearful and watchful so as to not offend him by word or deed.

“Later, when I heard that he had given the Law and the Commandments to the people and worked such great miracles through them, I made a firm decision in my soul to never love anything but him, and all worldly things became most bitter to me. When still later I heard that God himself would redeem the world and be born of a Virgin, I was seized by such great love for him that I thought of nothing but God and desired nothing but him. I withdrew myself, as much as I was able, from the conversation and presence of parents and friends, and I gave away all my possessions to the poor, and kept nothing for myself but meager food and clothing.

“Nothing was pleasing to me but God! I always wished in my heart to live until the time of his birth, and perhaps, deserve to become the unworthy handmaid of the Mother of God. **I also promised in my heart to keep my virginity, if this was acceptable to him, and to have no possessions in the world.** However, if God wanted otherwise, my will was that his will, not mine, be done; for I believed that he could do all things and wanted nothing but what was beneficial and best for me. Therefore, I entrusted all my will to him.

“When the time approached for the virgins to be presented in the temple of the Lord, I was also among them due to the devout compliance of my parents to the Law. **I thought to myself that nothing was impossible for God, and since he knew that I wanted and desired nothing but him, I knew that he could protect my virginity, if it pleased him.** However, if not, I wanted his will to be done. After I had heard all the commandments in the temple, I returned home, burning even more now than ever before with the love of God, being inflamed daily with new fires and desires of love.”
(*The Revelations of St. Bridget*, Book 1 Chapter 10)

In another revelation, Jesus Christ praises His mother’s most pure Virginity and other virtues and explains why He loves Her so much:

“The Son speaks: ‘I am crowned king in my divinity without beginning and without end. A crown has neither beginning nor end; thus it is a symbol of my power, which had no beginning and will have no end. I had another crown, too, in my keeping: I myself, God, am that crown. It was prepared for the person who had the greatest love for me. And you, my most sweet Mother, won this crown and drew it to yourself through righteousness and love. **The angels and other saints bear witness that your love for me was more ardent and your chastity more pure than**

that of any other, and that it was more pleasing to me than all else. Your head was like gleaming gold and your hair like sunbeams, because your most pure virginity, which is like the head of all your virtues, as well as your control over every illicit desire pleased me and shone in my sight with all humility. You are rightly called the crowned queen over all creation - “queen” for the sake of your purity, “crowned” for your excellent worth.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 5, Revelation 4)

Venerable Maria de Agreda in her marvelous work “*The Mystical City of God: The Divine History and Life of The Virgin Mother of God*,” also explains that Our Lady and Queen was totally different than all of the other humans:

“The Blessed Birth Of Mary Immaculate. She was born pure and stainless, beautiful and full of grace, thereby demonstrating, that She was free from the law and the tribute of sin. Although She was born substantially like other daughters of Adam, yet her birth was accompanied by such circumstances and conditions of grace, that it was the most wonderful and miraculous birth in all creation [at that time since Our Lord had not been born yet] and will eternally redound to the praise of her Maker. At twelve o’clock in the night this divine Luminary issued forth, dividing the night of the ancient Law and its pristine darknesses from the new day of grace, which now was about to break into dawn. She was clothed, handled and dressed like other infants, though her soul dwelt in the Divinity; and She was treated as an infant, though She excelled all mortals and even all the angels in wisdom. Her mother did not allow Her to be touched by other hands than her own, but she herself wrapped Her in swaddling clothes: and in this Saint Anne was not hindered by her present state of childbirth; for she was free from the toils and labors, which other mothers usually endure in such circumstances.” (*The Mystical City of God*, Book 1, Chapter 7)

“Her Childhood Years. [Words of the Queen – The Virgin Mary speaks to Sister Mary of Agreda, Spain:] My dearest daughter, keep in mind, that all the living are born destined for death, but ignorant of the time allowed them; this they know for certain however, that the term of life is short, that eternity is without end, and that in this life only they can harvest what will yield life or death eternal. In this dangerous pilgrimage of life God has ordained, that no one shall know for certain, whether he is worthy (Eccles. 9, 1) of his love or hate; for if he uses his reason rightly, this uncertainty will urge him to seek with all his powers the friendship of that same Lord. God justifies his cause as soon as the soul acquires the use of

reason; for from that time onward He enlightens and urges and guides man toward virtue and draws him away from sin, teaching him to distinguish between water and fire, to approve of the good and reject evil, to choose virtue and repel vice. Moreover, God calls and rouses the soul by his holy inspirations and continual promptings, provides the help of the sacraments, doctrines and commandments, urges man onward through his angels, preachers, confessors, ministers and teachers, by special tribulations and favors, by the example of strangers, by trials, death and other happenings and dispositions of his Providence; He disposes the things of life so as to draw toward Him all men, for He wishes all to be saved. Thus he places at the disposal of the creature a vast field of benevolent help and assistance, which it can and should use for its own advancement. Opposing all this are the tendencies of the inferior and sensitive nature, infected with the *fomes peccati*, the foment of sin, tending toward sensible objects and by the lower appetites and repugnances, disturbing the reason and enthraling the will in the false liberty of ungoverned desires. The demon also, by his fascinations and his deceitful and iniquitous suggestions obscures the interior light, and hides the deadly poison beneath the pleasant exterior. But the Most High does not immediately forsake his creatures; He renews his mercy and his assistance, recalling them again and again, and if they respond to his first call, He adds others according to his equity, increasing and multiplying them in proportion as the soul corresponds. As a reward of the victory, which the soul wins over itself, the force of his passions and concupiscences is diminished, the spirit is made free to soar higher and rise above its own inclinations and above the demons.

“But if man neglects to rise above his low desires and his forgetfulness, he yields to the enemy of God and man. The more he alienates himself from the goodness of God, so much the more unworthy does he become of the secret callings of the Most High, and so much less does he appreciate his assistance, though it be great. For the demon and the passions have obtained a greater dominion and power over his intellect and have made him more unfit and more incapable of the grace of the Almighty. Thereon, my dear daughter, rests the whole salvation or condemnation of souls, that is, in commencing to admit or resist the advances of the Lord. I desire thee not to forget this doctrine, so that thou mayest respond to the many calls which thou receivest of the Most High. See thou be strong in resisting his enemies and punctually solicitous in fulfilling the pleasure of thy Lord, for thereby thou wilt gratify Him and attend to the commands made known to thee by divine light. I loved my parents dearly, and the tender words of my mother wounded my heart; but as I knew it to be the will of the Lord to leave them, I forgot her house and my people in order to follow my Spouse. The proper education and instruction of

children will do much toward making them more free and habituated to the practice of virtue, since thus they will be accustomed to follow the sure and safe guiding star of reason from its first dawn.” (*The Mystical City of God*, Book 1, Chapter 8)

Bad Company is the root of many evils

It is a little discussed topic nowadays, but the Holy Scripture and the Saints teach that there is a great necessity to have a detachment from all relatives and friends in order to be saved. St. Alphonsus, (c. 1755) when speaking **on the necessity to be detached from relatives, explains, saying:** “How many monks, says St. Jerome, ‘by compassion towards their father and mother have lost their own souls?’ How many religious by compassion for their relatives have been lost? In another place the saint says, that the more tender the affection of a religious for her kindred, the greater her impiety towards God... **St. Ignatius of Loyola refused to interfere in the marriage of one of his nieces, though she was heiress of the family. St. Francis Borgia would not ask the Pope for a dispensation (which he would have easily obtained) to have his son married to a relative, although the acquisition of a large estate depended upon the marriage...** When, then, relatives seek to implicate you in worldly affairs, withdraw at once from them.” In truth, **“If attachment to relatives were not productive of great mischief Jesus Christ would not have so strenuously exhorted us to estrangement from them... a man’s enemies shall be they of his own household (Mt. 10:36)... Relatives are the worst enemies of the sanctification of Christians...”**

An example in the lives of the seers of Fatima illustrates how there is also a necessity for all to be detached from friends, and especially those who are worldly or ungodly. It is related that “One afternoon Lucia brought some other girls, schoolmates. When they had gone, Francisco looked seriously at her and said: ‘Don’t walk with them, because you can learn to commit sins.’ ‘But they leave school when I do’ (Lucia replied). ‘When you leave, spend a little while at the feet of the hidden Jesus, and then come home alone.’” (William Thomas Walsh, *Our Lady of Fatima*, p. 164)

Our speech effects our purity

In *The First Letter of Saint Peter*, St. Peter tells us that we need to carefully consider how we speak and act. Sins against chastity are almost always begun by a lustful look or move, and shameful talk. That is why modesty in dress, speech and behavior is very important in the Christian life.

1 Peter 3:1-6 “In like manner also let wives be subject to their husbands: that if any believe not the word, they may be won without the word, by the conversation of the wives. **Considering your chaste conversation with fear. Whose adorning let it not be the outward plaiting of the hair, or the wearing of gold, or the putting on of apparel: But the hidden man of the heart in the incorruptibility of a quiet and a meek spirit, which is rich in the sight of God.** For after this manner heretofore the holy women also, who trusted in God, adorned themselves, being in subjection to their own husbands: As Sara obeyed Abraham, calling him lord: whose daughters you are, doing well, and not fearing any disturbance.”

Haydock Commentary adds: “**Ver. 1.** *Let wives, &c.* In the first six verses he gives instructions to married women. 1. By their modest and submissive dispositions to endeavor to gain and convert their husbands, shewing them such a respect as Sara did, (whose daughters they ought to esteem themselves) who called Abraham her lord, or master; (Genesis xviii. 12.) 2. To be modest in their dress, without vanity; 3. That women take the greatest care of the *hidden man*, i.e. of the interior disposition of their heart, which he calls *the incorruptibility of a quiet and a meek spirit*; 4. *Not fearing any trouble*, when God’s service or the duty to their husbands require it. (Witham)”

The sinful and fleshly man and woman know not the humility of “*the hidden man of the heart in the incorruptibility of a quiet and a meek spirit, which is rich in the sight of God.*” (1 Peter 3:4) All their actions are rather based on vanity and a most disgusting desire to get others or their spouse to sensually desire them, and that is also why (being spurred by the devil) they dress sensually, use makeup and unbecoming and disgraceful language. But those who have left the empty life of vanity and sensuality behind, and who refuses to dress like whores, using makeup and walk in “lusts, excess of wine, revellings, banquetings” – have risen with Christ.

1 Peter 4:1-5 “Christ therefore having suffered in the flesh, be you also armed with the same thought: **for he that hath suffered in the flesh, hath ceased from sins: That now he may live the rest of his time in the flesh, not after the desires of men, but according to the will of God.** *For the time past is sufficient* to have fulfilled the will of the Gentiles, for them who have walked in riotousness, lusts, excess of wine, revellings, banquetings, and unlawful worshipping of idols. Wherein they think it strange, that you run not with them into the same confusion of riotousness, speaking evil of you. Who shall render account to

him, who is ready to judge the living and the dead.”

Haydock Commentary adds: “**Ver. 1.** *He that hath suffered in the flesh, hath ceased from sins.* Some expound these words of Christ; but he never had committed the least sin. The true sense is, that every one who suffers by Christ’s example, leaves off a sinful life, so as not to fall into great sins. (Witham) --- **Ver. 3.** *For the time past is sufficient, &c.* As if he said, you who were Gentiles, have already lived too long in vices before your conversion; so that they who are not yet converted, *admire* at the change they see in you, make a jest of you, talk against you for your not running on with them in the same wicked and shameful disorders: but they shall render an exact account of all to the just Judge of the living and the dead... who judgeth and condemneth those who had lived according to the flesh, but gave life to those who had lived well, or done penance according to the spirit of God. (Witham)”

The evil of lust makes man blind to spiritual things “while dulness of sense arises from gluttony”

Most men and women of the world do not recognize or know about the fact that sensual lusts (both for the married and the unmarried) actually blinds people from understanding or perceiving spiritual things/truths. This fact also requires married people from not indulging too often in the marital act. For all who overindulge in the marital act will always experience a “**blindness of mind**” of spiritual things. Indeed, St. Thomas Aquinas, in his *Summa Theologica* explains that:

“Different causes produce different effects. **Now Gregory says (Moral. xxxi, 45) that dulness of sense arises from gluttony, and that blindness of mind arises from lust...** The perfect intellectual operation in man consists in an abstraction from sensible phantasms, wherefore the more a man’s intellect is freed from those phantasms, the more thoroughly will it be able to consider things intelligible, and to set in order all things sensible. Thus Anaxagoras stated that the intellect requires to be “detached” in order to command, and that the agent must have power over matter, in order to be able to move it. Now it is evident that pleasure fixes a man’s attention on that which he takes pleasure in: wherefore the Philosopher says (Ethic. x, 4,5) that we all do best that which we take pleasure in doing, while as to other things, we do them either not at all, or in a faint-hearted fashion. Now carnal vices, namely gluttony and lust, are concerned with pleasures of touch in matters of food and sex; and these are the most impetuous of all pleasures of the body. For this reason these vices cause man’s attention to be very firmly fixed

on corporeal things, **so that in consequence man's operation in regard to intelligible things is weakened**, more, however, by lust than by gluttony, forasmuch as sexual pleasures are more vehement than those of the table.

Wherefore lust gives rise to blindness of mind, which excludes almost entirely the knowledge of spiritual things, while dulness of sense arises from gluttony, which makes a man weak in regard to the same [spiritual] intelligible things." (Second Part of the Second Part, Q. 15, Art. 3, Second and Third Articles)

St. Alphonsus Ligouri, in *The Great Means of Salvation and of Perfection*, **On The Necessity and Power of Prayer**, talks about how the impure temptations of the flesh affects us and that through them (if we yield to them) the Devil takes away all spiritual lights and makes us forget all our meditations and good resolutions, and even makes us disregard the truths of faith, and even almost lose the fear of the divine punishments. He writes that "it is especially to be remarked that no one can resist the impure temptations of the flesh without recommending himself to God when he is tempted. **This foe is so terrible that, when he fights with us, he, as it were, takes away all light; he makes us forget all our meditations, all our good resolutions; he makes us also disregard the truths of faith, and even almost lose the fear of the divine punishments...** He who in such a moment does not have recourse to God is lost... Chastity is a virtue which we have no strength to practice, unless God gives us; and God does not give this strength except to him who asks for it. But whoever prays for it will certainly obtain it."

How to conquer temptations

There are many things that are necessary for us to do if we want to be able to conquer our temptations and sensual-fleshly desires. Sloth in performing acts of virtue is a sin, and therefore, it is necessary to know about and perform those acts which God requires from us. "If you desire to possess the purity which becomes the Spouse of Jesus, **you must cut off all dangerous occasions: you must cherish a holy ignorance of all that is opposed to chastity, and abstain from reading whatever has the slightest tendency to sully the soul.**" (St. Alphonsus, *The True Spouse of Jesus Christ*, p. 32) In truth, "**The principal means of acquiring an ardent love of Christ are mental prayer, Communion, mortification, retirement.**" (*The True Spouse of Jesus Christ*, p. 28) And so, "**If thou wouldst be certain of being in the number of the elect, strive to be one of the few, not of the many. And if thou wouldst be quite sure of thy salvation, strive to be among the fewest of the few;** that is to say: Do not follow the great majority of mankind, **but follow those who enter upon the narrow**

way, who renounce the world, who give themselves to prayer, and who never relax their efforts by day or by night, that they may attain everlasting blessedness.” (Fr. Martin Von Cochem, *The Four Last Things*, p. 221, quoting from St. Anselm, *Archbishop and Doctor of the Church*)

The consent to bad thoughts is the beginning of all evil

St. Alphonsus Liguori (1696-1787), *Bishop and Doctor of the Church*, writes concerning the absolute necessity of always resisting bad thoughts and temptations and that we must never in the least degree yield to them, as is shown by the following tragic example of a damned, christian soul:

“My dear Christians, be careful to banish these bad thoughts, by instantly turning for help to Jesus and Mary. He who contracts the habit of consenting to bad thoughts exposes himself to great danger of dying in sin, for the reason that it is very easy to commit sins of thought. In a quarter of an hour a person may entertain a thousand wicked desires, and for every evil desire to which he consents he deserves hell. At the hour of death the dying cannot commit sins of action, because they are unable to move; but they can easily indulge sins of thought, and the devil suggests every kind of wicked thought and desire to them when they are in that state. St. Eleazar, as Surius relates, was so violently and frequently tempted by bad thoughts at the hour of death, that he exclaimed: "Oh, how great is the power of the devils at the hour of death!" The saint, however, conquered his enemies, because he was in the habit of rejecting bad thoughts; but woe to those who have acquired a habit of consenting to them! Father Segneri tells us of a man who during his life had often consented to bad thoughts. At the hour of death he confessed his sins with great compunction, so that every one regarded him as a saint; but after death he appeared and said that he was damned; he stated that he made a good confession, and that God had pardoned all his sins; but before death the devil represented to him that, should he recover, it would be ingratitude to forsake the woman who loved him so much. He banished the first temptation: a second came; he then delayed for a little, but in the end he rejected it: he was assailed by a third temptation, and consented to it. Thus, he said, he had died in sin, and was damned. My brother, do not say, as many do, that sins against chastity are light sins, and that God bears with them.” (St. Alphonsus Maria de Liguori, *THE ASCETICAL WORKS VOLUME XV, Preaching: Letter to a Religious, Letter to a Bishop, the Exercises of the Missions, Instructions on the Commandments and the Sacraments*, pp. 469-470)

The above shows that we must hate sinful desires with a passion and fervor in order to

overcome them, rather than fall into evil lusts, gloomy enjoyment, or the sin itself. Indeed, “To abstain from sinful actions is not sufficient for the fulfillment of God’s law. The very desire of what is forbidden is evil.” (St. John Baptist de la Salle, A.D. 1651-1719)

Exhortations to chastity

St. Alphonsus, Discourse to Maidens: “St. Ignatius, Martyr, writing to his disciples, exhorted them carefully to watch over the virgins, so that they might be constant in the promise that they had made to Jesus Christ of their virginity, which is so precious a gift before God. Virgins consecrated to the love of the divine Spouse are called by St. Cyprian the most noble part of the Church. Therefore, besides St. Cyprian, several among the holy Fathers, as St. Ephrem, St. Ambrose, St. John Chrysostom, and others, have composed works that treat entirely of the praises of virginity.

The glorious Apostle St. Matthew, as Denis the Carthusian relates, did not wish to allow the virgin St. Iphigenia, who was consecrated to Jesus Christ, to marry a monarch, although he promised to embrace the faith with all his people. Thomas Cantipratensis relates that at Rome the sister of the Count of Puglia, promised in marriage by his brother to a lord, fled in the disguise of a man so as not to be forced to marry; but she was pursued by her brother, and overtaken near a rock that projected into the sea. Putting her confidence in God, she threw herself into the abyss, and afterwards walked upon the water as far as a desert in Greece, where she remained safe. I wished to quote these examples to show that it is not a useless work, but a work that is very agreeable to God, when priests take care to exhort young persons to consecrate to Jesus Christ the lily of their virginity. This is the reason why in our missions it is customary, on the morning of one of the last days, that a missionary, assisted by another priest advanced in years, addresses in a retired place an instruction on this point to all the young women.

“Example of a Discourse to Young Women.

“My dear sisters, I do not pretend to explain to you in this discourse all the merits and all the advantages obtained by young maidens in consecrating their virginity to Jesus Christ. I will confine myself to pointing them out briefly.

“First, they become in the eyes of God beautiful as the angels of heaven: *They shall be as the angels of God in heaven* (Matt. xxii. 30). Baronius relates that at the death of a pious virgin, named Georgia, a great number of doves were seen flying about her; and when her body was carried to the church, these doves placed themselves on the part of the roof which corresponded to the place where the coffin was put, and flew away only after the burial of the deceased. Every one believed that

these doves were angels, who thus honored her virginal body.

“Moreover, when a young person renounces the world and devotes herself to the love of Jesus Christ, she becomes the spouse of the Son of God. In the Gospel our Saviour is called now Father, now Mother, now Shepherd of Souls; but in regard to virgins he calls himself their Bridegroom or Spouse: *They went out to meet their bridegroom* (Matt. xxv. 1).

“A young person who wishes to establish herself in the world, if she is prudent, makes careful inquiries about those that aspire to her hand, and tries to know which among them is the noblest and richest. Let us, then, address ourselves to the Spouse of the Canticles, who knows very well the prerogatives of the divine Spouse, and let us ask him what he is. Tell me, O divine Spouse! what is he who loves thee and renders thee the most happy among all women? *My beloved is white and ruddy, chosen out of thousands* (Cant. v. 10). My beloved, she says, is all white by his purity, and is ruddy by the love with which he is inflamed; he is, in a word, so beautiful, so noble, so affable, that one finds him to be the most amiable among all spouses.

“When to St. Agnes was offered as her spouse the son of the Prefect of Rome, this glorious virgin was right when she answered, as St. Ambrose tells us, that she had found a far better match.

“Such was also the answer of St. Domitilla, niece of the Emperor Domitian, which she gave to persons who tried to persuade her that she could be married to Count Aurelian, since he consented that she should remain a Christian: "But, tell me," she answered them, "if to a young woman there was presented, on the one hand, a great monarch, and on the other, a poor plebeian, which of the two would she choose for a husband? To accept Aurelian, I should have to renounce the King of heaven; this would be folly, and I do not wish to be guilty of it." Hence in order to remain faithful to Jesus Christ, to whom she had consecrated her virginity, she gave herself up to be burnt alive a punishment to which her barbarous lover had condemned her.

“Generous souls who renounce the world for the love of Jesus Christ, become the cherished spouses of the Son of God. They are called First-fruits of the Lamb: *First-fruits to God and to the Lamb* (Apoc. xiv. 4). Why the First-fruits? Because, says Cardinal Hugo, as the first-fruits are more agreeable than others, so virgins are objects of the Lord’s predilection. The divine Spouse is nourished among the lilies: *Who feedeth among the lilies*. And what are these lilies, if not fervent souls who consecrate their virginity to Jesus Christ? Venerable Bede assures us that the chant of the virgins, that is, the honor which the virgins render to God by preserving to him intact the lily of their purity, is more agreeable to the Lord than the chant of all

the other saints. In fact, the Holy Ghost declares that no good can compensate for the merit of virginity. No price is worthy of a continent soul. For this reason, according to Cardinal Hugo, one can obtain a dispensation from all other vows, but not from the vow of virginity. It is also on this account that theologians believe that the Blessed Virgin would have been disposed to renounce the sublime dignity of the Mother of God rather than lose the treasure of her virginity.

“Who then here below can ever comprehend the glory that God reserves in paradise for his chaste spouses? Doctors teach that in heaven virgins have their own glory, which is a certain crown or a special joy, of which other holy souls are deprived.

“But let us pass to what directly refers to the subject that we actually have in view.

“A young person will say: “If I marry can I not also sanctify myself?” I wish you to hear the answer to this, not from my mouth, but from that of St. Paul; you will also see at the same time the difference between virgins and married persons. The following are the words of the Apostle: *The unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord: that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband* (I Cor. vii. 34). Then he adds: *This I speak for your profit: . . . for that which is decent, and which may give you power to attend upon the Lord without impediment* (I Cor. Vii. 35).

“Let us ponder well this advice of the Apostle. In the first place, I must remark that married women can, it is true, be holy in spirit but not in body, while a virgin that sanctifies herself is holy in spirit and in body, having consecrated to Jesus Christ her virginity: *Holy both in body and in spirit*. Note, moreover, these words: *Which may give you power to attend upon the Lord without impediment*.—Ah! how many obstacles have not married women in order to sanctify themselves! the higher their rank the greater obstacles do they encounter. In order to sanctify oneself one must use the means, especially apply oneself much to mental prayer, frequent often the sacraments, and think without ceasing of God. But how can a married woman find time to occupy herself with the things of God? *She that is married thinks on the things of the world, how she may please her husband*. She must, says St. Paul, occupy herself with the things of the world; she has to provide for the wants of her family, for food, for clothing; she has to watch over the education of her children, to please her husband and the relatives of her husband; and this will be the cause, adds the Apostle, why her heart will be divided, as she is obliged to divide her affections between her husband, her children, and God. How can a married woman devote herself much to mental prayer and go frequently to

Holy Communion if she does not find enough at home to provide for the wants of her family? The husband-wishes to be served; the children cry, scream, or ask for a thousand things; how can she go to make meditation amidst so many occupations and embarrassments? It will hardly be permitted her to go to church to recollect herself and to receive Communion on Sundays. She will still have a good will; but it will be very difficult for her to attend to the things of God as she should. It is true that by this very privation she may gain merit by resigning herself to the will of God, who in this state requires of her only a continual sacrifice of resignation and of patience. ...

“Ah, would to God that married women would have nothing else to deplore than to be deprived of the time necessary to attend to their devotions! The greatest evil is the danger in which these unfortunate persons continually find themselves of losing the grace of God, being obliged to see frequently their brothers-in-law or other relatives, or friends of their husband, either at home or elsewhere. Of this young persons are ignorant; but this is well known by married women, who are every day exposed to all these dangers, and is also well known by the confessors who hear them. We do not speak of the sad days which all married women must spend. The bad conduct of the husband, the disagreeable things caused by the children, the necessities of housekeeping, dependence on a mother-in-law or sisters-in-law, the pains of child-birth that is always accompanied by danger of death, suspicions, troubles of conscience in regard to the education of the children—all this forms a chain of tribulations in which married women can only lament, happy indeed if they do not lose their soul, and if God gives them the grace not to pass from the hell of this life to an eternal hell in the next. Such is the lot that awaits young women who give themselves up to the world.

“But you will say, Among all the married women are there none that have sanctified themselves? I beg your pardon, there are some; but who are they? Those that sanctify themselves by martyrdom, those that know how to suffer everything for God, with a patience that nothing can overcome. How many are there that rise to such perfection? They are as rare as white flies. And if you meet with any one of these, you will learn that she is always weeping for regret of having entered the world, while she could have consecrated herself to Jesus Christ. For myself, I do not remember to have ever found among married women a single pious person who was content with her state of life.

“True happiness is therefore the inheritance of virgins consecrated to Jesus Christ. They are free from the dangers to which married persons are necessarily exposed. Their affections are not fixed on children, nor on men of the world, nor on perishable goods, nor on vain ornaments, nor on any kind of dependence. While

married women are obliged to adorn themselves with care, and at great expense, to appear in the world according to their rank and to please their husbands, a virgin consecrated to Jesus Christ needs to cover herself only with a garment, however common it may be; she would even create scandal if she dressed herself with elegance. Moreover, virgins are not troubled with the care of a house, a family, a husband; their sole concern, the only desire of their hearts, is to please Jesus Christ, to whom they have dedicated their souls, their bodies, and all their affections. Thus they have more liberty of spirit to think of God, and more time to give themselves up to prayer and the frequentation of the sacraments. ...

“I shall put this question to you: Do you wish to leave the world to lead a comfortable life or to sanctify yourself; to do your will or that of Jesus Christ? And if you wish to leave the world, to sanctify yourself, and to please Jesus Christ, I ask you a second question: Tell me: in what does sanctity consist? Sanctity does not consist in remaining in the convent, nor in spending the entire day in the church, but it consists, on the one hand, in practising mental prayer and going to communion when one can, and on the other, in obeying, in rendering one’s self useful to the house, in living in retirement, and in suffering pain and contempt for God. ...

At least, when you have given yourselves to God, if you have to suffer at home, you bear all for the love of Jesus Christ, and the Lord well knows how to make your cross light and sweet; but what a pain to have to suffer, and to suffer for the world, without consolation and without merit! Believe me, if Jesus calls you to his love, if he wishes you for his spouses, listen without fear to his voice; you will not fail to be consoled and even to rejoice in the midst of sufferings. This will, however, only be the case as long as you love him and conduct yourselves as his true spouses.

“Learn, then, what are the means that you should use so as to live as true spouses of Jesus Christ, and to attain sanctity.

“In order that a virgin may be holy, it is not sufficient that she should preserve her virginity and that she be called a spouse of Jesus Christ: it will be necessary that she should practise the virtues that are proper to a spouse of Jesus Christ. We read in the Gospel that heaven is like virgins; but what virgins?—no doubt wise, but not foolish, virgins. Wise virgins were led to the nuptials; but the foolish found the doors shut, and the Bridegroom said to them: I know you not: You are virgins, but I do not recognize you as my spouses. The true spouses of Jesus Christ follow their divine Spouse wherever he goes: *These follow the Lamb whithersoever he goeth* (Apoc. xiv. 4). What is it to follow the spouse? St. Augustine explains this to us: It is to imitate him by walking in his footsteps in body and in soul. After having consecrated to him your body, you must give him your whole heart, so that your

heart may be entirely occupied in loving him.

“1. The first means is mental prayer, to which you should particularly apply yourselves. But do not believe that in order to make mental prayer it is necessary to be in the convent or to spend the entire day in the church. It is true that at home there is often noise, and there is much disturbance caused by persons who come and go; however, if one wishes one can always find a place and a time for devoting oneself to prayer, as when the house is more quiet, either in the morning before others rise, or in the evening after they have retired. Nor is it necessary, in order to pray, that one should always be on one’s knees: one may meditate even while working or while walking, when there is no other more suitable time; it is sufficient if one occupies one’s self with God, as when one reflects on the Passion of Jesus Christ or on some other pious subject.

“2. The second means is the frequentation of the sacraments of confession and Communion. For confession we should choose a Director to whom we should be entirely submissive; without doing so we should not walk on the right road. As for Communion, it must depend entirely on obedience; but we must desire it and ask for it. This divine bread needs a soul that hungers after it; Jesus Christ wishes us to have a longing for him. It is frequent Communion that makes the spouses of Jesus Christ faithful to this heavenly Spouse, particularly in keeping them in holy purity. The Blessed Sacrament preserves in the soul all the virtues; but it is especially effective in preserving intact the lily of virginity, according to the words of the Prophet, who calls it: *The corn of the chosen ones, and wine which maketh virgins to spring forth* (Zach. ix. 17).

“3. The third means is retirement and vigilance. The divine Spouse compares his well-beloved to a lily surrounded by thorns: *As the lily among thorns, so is My love among daughters* (Cant. ii. 2). If a virgin wishes to live in the midst of society, of amusements, and other worldly frivolities, it will be impossible for her to remain faithful to Jesus Christ; she must, therefore, keep herself constantly among the thorns of obedience and of mortification, and should behave, especially towards men, not only with the greatest reserve and the greatest modesty in her looks and her words, but also when necessary with a rigid austerity, and even with rudeness. Such are the thorns that preserve lilies, that is, virgins; without these precautions they would soon go astray. The Lord also compares the beauty of his spouse to that of the turtle dove: *Thy cheeks are beautiful as the turtle-dove’s* (Cant. i. 9). Why? Because the turtle-dove is naturally inclined to flee the company of other birds, and loves to be always alone. A virgin, therefore, appears beautiful in the eyes of Jesus Christ when she leads a retired life, and does all she can to keep herself retired and hidden from the eyes of others. St. Jerome says that this Spouse of souls is jealous.

Hence it is very displeasing to him to see a virgin, after having consecrated herself to his love, seeking to appear in the world and to please men. Those persons that are truly virtuous prefer to disfigure themselves rather than be the object of a bad desire. The venerable Sister Catharine of Jesus, before becoming a religious of St. Teresa, washed herself with dirty water, and then exposed herself to the sun so as to spoil her complexion. Bollandus relates that St. Andregesina, having been promised in marriage, begged the Lord to make her quite deformed, and her prayer was immediately heard. She at once appeared covered with leprosy so that every one fled from her; but after the espousals had been dissolved, she recovered her former beauty. We read in the *Mirror of Examples*, that there was in a convent a young virgin who had consecrated herself to God, and whose eyes had charmed a prince. The latter having threatened to set fire to the convent if she did not yield to his desires, what did she do? She tore out her eyes, and sent them to him in a basin with this message: "Here are the darts that have wounded your heart; take them, and leave me untouched." The same author also quotes the example of St. Euphemia, whom her father had promised in marriage to a count. Seeing that this suitor neglected no means to make her his wife, she one day took a knife and cut off her nose and her lips, saying: "Vain beauty, thou shalt not be to me any longer an occasion of sin!" Baronius also relates that St. Ebba, abbess of the monastery of Coldingham, fearing an invasion of the barbarians, cut off her nose and her upper lip as far as the teeth, and that after her example all the other religious, to the number of thirty, did the same thing. The barbarians actually came, and seeing them thus disfigured, they became furious, set fire to the monastery, and made all perish in the flames. The Church honors them as martyrs. They were incited to this heroic act by an impulse of the Holy Ghost; it is not permitted to others to act in this way. You see, moreover, in these examples what virgins who love Jesus Christ have done in order to escape the lust of men. Every fervent young maiden should at least endeavor to conduct herself with modesty, and expose herself as little as possible to the gaze of the world. If it should unfortunately happen that a virgin should be the victim of any violence, without her fault, let her be assured that her purity has not been tarnished. Hence St. Lucia answered the tyrant, who threatened to have her dishonored: "If I am outraged against my will, I shall obtain a double crown." We know the adage: "Not the feeling, but the consent, wounds the soul." Besides, you must be convinced that a young maiden who conducts herself with modesty and reserve will not fail to make herself respected.

“4. The fourth means in order to preserve purity is the mortification of the senses. St. Basil says: "It is altogether improper for a virgin to violate chastity, with the tongue, with the ears, with the touch, much less with the heart." A virgin, in

order to remain pure, should be chaste with her *tongue*, by always speaking modestly, and only through necessity with men, and in this case in a few words; chaste with her *ears*, by avoiding to listen to discourses about the things of the world; chaste with her *eyes*, by keeping them shut or lowered to the ground in the presence of men; chaste with regard to the *touch*, by using the greatest precaution both in regard to others and in regard to herself; but she should be especially chaste in her *heart* by trying to resist every immodest thought by promptly having recourse to Jesus and Mary. For this purpose it will also be necessary for her to mortify her body by fasts, by abstinence, by disciplines, by *ciliciums*; but in order to practise these mortifications permission from the confessor must be asked: without this they would be rather hurtful to the soul, as they might inspire one with pride. No one should therefore practise such penances without having obtained permission from one's Director; but one should desire the permission and ask it, for Directors do not grant it as long as we do not show them a desire to obtain it. Jesus is a Spouse of blood; he has espoused our souls on the cross, on which he has shed the last drop of his blood: *A bloody spouse thou art to me* (Exod. iv. 25). This is the reason why spouses that love him love to suffer tribulations, diseases, pains, ill-treatment, injuries, and they receive them not only with patience, but with joy. In this sense the passage of Scripture is understood, namely: *These follow the Lamb whithersoever He goeth* (Apoc. xiv. 4). They follow Jesus their divine Spouse by singing his praises with joy, even in the midst of reproaches and pains, after the example of so many holy martyrs who expressed their happiness amid tortures, or while they were on their way to the place of execution.

“5. Finally, in order to obtain the grace of perseverance in a holy life, you should take care often to recommend yourselves to the Queen of heaven, the most pure Mother of God. She is the mediatrix who prepares and who concludes the union of souls with her divine Son; it is she that introduces and presents them to him as his spouses: *After her shall virgins be brought to the King* (Ps. xlv. 15). It is she, finally, that obtains for these chosen spouses the virtue of perseverance; without the help of Mary they would become so many faithless spouses.

“Prayer to Jesus Christ.

“(The preacher, after having made all his hearers go down on their knees at the foot of the crucifix, or a statue of the Infant Jesus, which would suit better under the circumstances, thus continues:)

“You, then, who are listening to me I am addressing myself to young maidens who feel themselves called by the divine Spouse to renounce the world for the love of him—you who have conceived the pious design of not belonging to the world, but to Jesus Christ... I wish only that by a simple act, without contracting any

obligation, you should render thanks to Jesus Christ for the favor that he has done you of having called you to his love, and that you should offer yourselves to belong entirely to him during your whole life. Speak to him in the following manner:

“Ah! my Jesus, my God and my Redeemer, who didst die for me; pardon me if I also call Thee my Spouse: I am bold enough to do so, because I see that Thou deignest to invite me to this honor; it is a favor for which I know not how to thank Thee. At present I deserve to be in hell, and instead of punishing me Thou wishest me to become Thy spouse. Yes, my divine Spouse, I renounce the world, I renounce everything for love of Thee, and I give myself entirely to Thee. What is the world to me? My Jesus, Thou shalt hence forth be my only good, my only love. I see that Thou wishest to possess my whole heart; I wish to give it to Thee entirely: please accept my offering; do not repel me as I deserve to be repelled. Forget all the displeasure that I have given Thee in the past; I repent of it with my whole soul; ah! would that I had died before offending Thee! Pardon me, inflame me with Thy holy love, and grant me the grace to be faithful to Thee, and never more to turn my back on Thee. Thou, my Spouse, hast given Thyself entirely to me; here I am, I give myself entirely to Thee.

“O Mary, my Queen and my Mother! bind, chain my heart to Jesus Christ, and attach it in such a manner that it may never be separated from him.

“(At the end, the preacher gives them the blessing with the crucifix, saying:)

“Now I am going to bless you, and by this blessing I wish to unite you to Jesus Christ in order that you may never more leave him; and while I am blessing you, you should give him your heart, saying:

“My Jesus, my divine Spouse, in future I will love Thee, Thee alone, and nothing more.” (*The complete ascetical works of St. Alphonsus*, vol 15, pp. 261-276)

COMMON OBJECTIONS

Objection: You are not right in teaching that Mary was completely chaste during her whole life since the Bible teaches that Jesus had brothers during his life.

Matthew 13:55 “Is not this the carpenter’s son? Is not his mother called Mary? **And his brethren, James, and Joses**, and Simon, and Judas?”

Answer: Most Protestants of our day reject the perpetual virginity of Mary; they think it contradicts the Bible. **Many of them will be shocked to find out that the first Protestants, including Martin Luther, John Calvin, Huldrych Zwingli and**

others all believed in the perpetual virginity of Mary. The idea that Mary ceased to be a virgin and had other children besides Jesus was invented many generations after the original Protestant “reformation.” Thus, the Protestant position on this matter not only contradicts ancient Catholic tradition and the Bible (as we will see), but their own Protestant “tradition.”

MATTHEW 1:25 DOES NOT DISPROVE MARY’S PERPETUAL VIRGINITY

The first thing that Protestants usually quote against Mary’s perpetual virginity is Matthew 1:25.

Matthew 1:24-25 “Then Joseph being raised from sleep did as the angel of the Lord had bidden him, and took unto him his wife: **And knew her not till she had brought forth her firstborn son: and he called his name Jesus.**”

According to Protestants, this proves that Mary ceased to be a virgin after the birth of Jesus. This is quite wrong. The Greek word for “until” or “till” (*heos*) does not imply that Joseph had marital relations with Mary after the birth of Jesus Christ. It simply means that they had no relations up to that point, without saying anything about what happened after that point. This is proven below by many passages. We should also bear in mind that the Bible was written several thousand years ago. It was written at a time and in languages which don’t express and imply things the same way that they would be expressed and implied in modern English.

For instance, in 2 Samuel 6:23 (2 Kings 6:23 in the Douay-Rheims Catholic Bible), we read that God cursed Michal, David’s wife. He cursed her because she mocked David for the manner in which he rejoiced before the Ark of the Covenant. As a result, Michal had no children “until” the day of her death.

2 Samuel 6:23 “Therefore **Michal** the daughter of Saul **had no child until the day of her death.**”

Does this mean that Michal started having children after her death? Obviously it does not. This verse demonstrates **that when Scripture describes something as being true “until” or “before” a certain point, it doesn’t necessarily mean that it ceased to be true after that point.** Here are numerous other examples of this:

Hebrews 1:13 “But to which of the angels said he at any time, **Sit on my right**

hand, until I make thine enemies thy footstool?”

This refers to the Son of God. Does this mean that He will cease to sit at the right hand of the Father after God’s enemies are made His footstool? Obviously it does not. He will remain at the right hand of God the Father.

1 Timothy 4:13 “**Till I come**, give attendance to reading, to exhortation, to doctrine.”

Does this mean that they should abandon reading and doctrine after he comes? Obviously it does not.

Acts 23:1 “And Paul, earnestly beholding the council, said, Men and brethren, **I have lived in all good conscience before God until this day.**”

Does this mean that Paul necessarily ceased to have a good conscience after that day? Obviously it does not.

The preposition “before” can be used the same way.

John 4:49 “Come down before my child dies.”

Here we see that the word “before” can be used in a similar manner to the word “until.” This child did not die; Jesus healed him (John 4:50). Thus, the statement in Matthew 1:18, which is quoted below, that Mary was with child “before” she and Joseph came together, doesn’t mean that they came together after she was with child. It simply means that she was pregnant without any sexual contact.

Matthew 1:18 “Now the generation of Christ was in this wise. When as his mother Mary was espoused to Joseph, before they came together, she was found with child, of the Holy Ghost.”

It’s quite certain, therefore, that Matthew 1:25 and Matthew 1:18 do not contradict Mary’s perpetual virginity in any way. Protestants cannot legitimately claim that these passages constitute proof that Mary ceased to be a virgin. These passages do not prove her perpetual virginity, either. Her perpetual virginity is proven by other things in the Bible.

WHAT ABOUT THE “FIRSTBORN” SON – DOESN’T THAT IMPLY OTHER CHILDREN?

Luke 2:7 “And she brought forth her **firstborn** son; and she wrapped him in swaddling clothes, and laid him in a manger, because there was no room for them in the inn.”

Matthew 1:25 “And knew her not till she had brought forth her firstborn son: and he called his name Jesus.”

“Firstborn son” is a legal title given to a first-born male child in a Jewish family: in other words, it is given to a male child who is also the first child.

God specifically commanded the Israelites to sanctify (i.e., set apart) their first-born sons for a special consecration and service to God. The title “first-born son” held additional importance because it entitled that child to a double portion of the inheritance (Deut. 21:17). **This title of “first-born son” was given to the child regardless of whether the woman had any other children after him.** As an example: “we can see this from a Greek tomb inscription at Tel el Yaoudieh (cf. “Biblica” 11, 1930 369-90) for a mother who died in childbirth: ‘In the pain of delivering my firstborn child, destiny brought me to the end of life.’” (Quoted in “Brothers and Sisters of Jesus,” by William Most)

In Exodus 13 and 34, we read about God’s prescription that the first-born be consecrated to Him. There was a ceremony for the “sanctification of the firstborn” (Exodus 13 and 34:20). It’s not as if they postponed the ceremony for the “first-born son” until after the woman had a second child.

Exodus 13:2,12 “Sanctify unto me all the firstborn, whatsoever openeth the womb among the children of Israel, both of man and of beast: it is mine... Thou shalt set apart all that openeth the womb for the Lord, and all that is first brought forth of thy cattle: whatsoever thou shalt have of the male sex, thou shalt consecrate to the Lord.”

Thus, the statement that Jesus was the “first-born son” of Mary (Luke 2:7) does not in any way contradict Mary’s perpetual virginity. It simply means that He was her first and male child. It says nothing about whether any came later.

WHAT ABOUT THE “BROTHERS” OF JESUS?

Non-Catholics often bring up the passages which mention the “brothers and sisters” of

Jesus. First of all, it must be mentioned that never once are these “brothers” described as the children of Mary, Jesus’ mother.

Mark 6:3 “Is not this the carpenter, the son of Mary, the brother of James, and Joses, and of Juda, and Simon? And are not his sisters here with us? And they were offended at him.”

Matthew 13:55 “Is not this the carpenter’s son? Is not his mother called Mary? And his brethren, James, and Joses, and Simon, and Judas?”

In the original Greek the words used are *adelphoi* (“brethren”) and *adelphe* (“sisters”). The words *adelphoi* and *adelphe* can refer to actual siblings. However, **the Bible also uses these words to describe people who are not brothers, but cousins or relatives or step brothers or close neighbors.**

THE BIBLE SAYS THAT ABRAHAM WAS LOT’S BROTHER, BUT HE WASN’T LITERALLY

Lot was Abraham’s nephew. Abraham was his uncle (see Genesis 11:31; 14:12). Yet, the Bible twice describes Lot as Abraham’s “brother.” That’s because the word “brother” doesn’t necessarily mean a sibling. As stated above, it can mean a cousin or a relative or a step-brother or a close family friend.

Genesis 14:14 “Which when Abram had heard, to wit, **that his brother Lot** was taken...”

Lot was Abraham’s nephew	The Bible also calls him his “brother”
<p>Gen. 11:27 “Now these are the generations of Terah: Terah begat Abram, Nahor, and Haran; and Haran begat Lot.”</p> <p>Gen. 12:5 “And Abram took Sarai his wife, and Lot his brother’s son...”</p> <p>Gen. 14:12 “And they took Lot, Abram’s brother’s son, who dwelt in Sodom, and his</p>	<p>Gen. 14:14 “And when Abram heard that his brother [Lot] was taken captive...”</p> <p>Gen. 14:16 “And also brought again his brother Lot...”</p>

goods, and departed.”	
-----------------------	--

Some Protestants attempt to respond to this by arguing that the Old Testament was not written in Greek, but Hebrew. Therefore, they say, the case of Lot doesn't prove that *adelphos* can refer to a person who is not literally a brother. This is refuted by pointing out that while the Old Testament was originally written in Hebrew, it was famously translated into Greek by seventy scholars a few centuries before the coming of Christ. This famous translation is called the Septuagint.

This Greek translation of the Old Testament, the Septuagint, is quoted about 300 times by the inspired writers of the New Testament. That means that the New Testament writers accepted the Septuagint. **In the Septuagint, the same Greek word *adelphos* is used to describe Lot as Abraham's brother.** *Adelphos* is the singular form of *adelphoi*, the word used in the New Testament for the “brothers” of Jesus. Therefore, the Old Testament does use *adelphos* to describe someone who is not literally a brother.

But the point can also be proven from the New Testament. **In Acts 3:17 and Romans 9:3, we see that *adelphoi* (brothers) is used to describe people of the same nationality who are not siblings.** Consider these verses to be the death-blow to the Protestant argument in this regard.

Moreover, in Luke 10:29, Matthew 5:22 and Matthew 7:3, we see that *adelphos* (“brother”) is used for neighbor, not necessarily sibling.

BUT THERE IS A GREEK WORD FOR COUSIN, *ANEPSIOS*; IF THE BRETHREN OF JESUS WERE COUSINS, RATHER THAN BROTHERS, WHY WASN'T *ANEPSIOS* USED?

The Catholic Church teaches that Mary is ever-virgin and had no other children. The Catholic Church does not teach that all the “brethren” of Jesus were necessarily His cousins. They may have been extended relatives or close friends or people considered part of the family by marriage or law or homeland. For instance, in 2 Samuel 1:26, King David calls Jonathan his “brother.” Jonathan and David were not brothers or cousins. David had married Jonathan's sister, Michal, the daughter of King Saul. So David married into the family.

The number of Jesus' “brothers” (*adelphoi*) mentioned in the Bible seems to suggest that some of them were not even extended relatives, but considered part of the family in other

ways. If even one or a few of them were not cousins, but more extended relatives or neighbors or close family friends, then the word *adelphoi* would have been used.

Therefore, the fact that the word for cousin was not used does not in any way prove that Mary had other children.

EVIDENCE FROM MATTHEW 27:56 SHOWS THAT THE “BROTHERS” OF JESUS WERE NOT HIS SIBLINGS

Matthew 13:55 “Is not this the carpenter’s son? Is not his mother called Mary? **And his brethren, James, and Joses,** and Simon, and Judas?”

James and Joses are two of the names given as “brothers” of Jesus. It can be shown, by the following points, that these were children of another woman and not siblings of Jesus. Please follow this carefully.

There were three women at the foot of the Cross: 1) the Blessed Virgin Mary (the mother of Jesus); 2) Mary the wife of Cleophas (who is said to be the Blessed Virgin Mary’s sister); and 3) Mary Magdalene.

John 19:25 “Now there stood by the cross of Jesus [1] his mother, and [2] his mother’s sister, Mary the wife of Cleophas, and [3] Mary Magdalene.”

Mary, the wife of Cleophas, is also described as “the other Mary” in Matthew 28:1. The Bible tells us that James and Joses are the children of this Mary:

Matthew 27:56 “Among which was Mary Magdalene, **and Mary the mother of James and Joses,** and the mother of Zebedees children.”

Thus, James and Joses (who are called the “brothers” of Jesus) are not His siblings, but at least His cousins. However, they are probably not even first cousins. This is because Mary of Cleophas (the mother of James and Joses), who is said to be the “sister” of Jesus’ mother (John 19:25), is also named Mary. It’s extremely unlikely that two siblings in a Hebrew family would be given the same name. Most likely they were not sisters, but members of the same clan who were called “sisters” in the same way that James, Joses, Simon and Judas were called “brothers” of Jesus.

When the Holy Bible refers to James as the Lord’s brother, we also have direct evidence that James was many years older than Jesus as well as even older than Mary, which would

prove that it is impossible that the Blessed Virgin Mary is James' biological Mother, since he was even older than her, and this in turn would prove that the word for "brother" in the Bible referred to a family member or relative rather than a blood brother.

Here is what Josephus says in *Antiquities of the Jews*, 20:9:1:

“And now Caesar [Nero], upon hearing of the death of Festus, sent Albinus into Judea as procurator; but the king [Agrippa II] deprived Joseph of the high priesthood, and bestowed the succession to that dignity on the son of Ananus, who was also himself called Ananus... this younger Ananus, who, as we have told you already, took the high priesthood, was a bold man in his temper, and very insolent; he was also of the sect of the Sadducees, who were very rigid in judging offenders, above all the rest of the Jews, as we have already observed; when, therefore, Ananus was of this disposition, he thought he had now a proper opportunity [to exercise his authority.] Festus was now dead, and Albinus was but upon the road; so he assembled the sanhedrim of the judges, and brought before them the brother of Jesus, who was called Christ, whose name was James, and some others, and when he had formed an accusation against them as breakers of the law, he delivered them to be stoned; but as for those who seemed the most equitable of the citizens... they also sent to the king, desiring him to send to Ananus that he should act so no more, for that what he had already done was not to be justified: nay, some of them went also to meet Albinus... whereupon Albinus complied with what they had said, and wrote in anger to Ananus, and threatened that he would bring him to punishment for what he had done.”

Please note that although Josephus doesn't give the numerical date of 62 AD for the death of James the Lord's brother, he gives us the historical markers that allow us to know precisely what years to which he is referring. He tells us that Festus had just died, and we know he reigned from 59-62 AD. He tells us that the priest who was deprived of his office was Joseph Kabi, and we know he was high priest from between 61-62 AD.

Now to Epiphanius. He writes in *Panarion*, 78:14:5-6: “But James brother of the Lord and son of Joseph, died in Jerusalem, having lived twenty-four years, more or less, after the Savior's Ascension. He was ninety-six years old when he was struck on the head by a fuller with his club, flung from the pinnacle of the temple and cast down, he who had done no wrong knelt and prayed for those who had thrown him down, saying: Forgive them, for they do not know what they are doing. Thus even Simeon, his cousin, the son Clopas, who was standing at a distance, said, "Stop, why are you stoning the just one? Behold, he is

uttering the most wonderful prayers for you." And thus he was martyred."

Epiphanius says James (the Lord's brother) died "twenty-four years, more or less, after the Savior's Ascension," which, if Jesus ascended in 33 AD, this is "more or less" 24 years prior to 62 AD. (It is actually 29 years to 62 AD). He also says James was 96 when he died. If he was 96 when he died in 62 AD, then that means he was born about 33 BC (subtracting one year for no year "o"). If he was born in 33 BC, then obviously he couldn't be the son of Joseph and Mary, since they didn't even meet each other until about 30 years later. If anything, James (the "Lord's brother") would be a son of Joseph from a previous marriage, or adopted by Joseph. Joseph, as tradition holds, was much older than Mary, and thus he could easily have been married previously, and, after his wife died, he found Mary.

In fact, the stepchildren hypothesis was introduced by the apocryphal gospel of James, otherwise known as the Protoevangelium Jacobi, which says it is written by "James the brother of the Lord" (cf., Galatians 1:19), and is extant in ancient Greek and Syriac recensions. Origen refers to it as The Book of James, and it is also cited by Justin Martyr. The author claims that when Joseph was forty years of age, he married a woman named Melcha (some render it Escha or Salome). They lived together for forty-nine years and had six children, four sons and two daughters. The youngest son was James (i.e., "the Lord's brother"). At ninety-nine years of age, a year after his wife's death, Joseph received word that the priests were looking for a man of Judah to espouse Mary. Mary was only twelve to fourteen years old at the time. Joseph is said to be chosen by a high priest as her spouse in obedience to a miraculous sign (i.e., a dove coming out of his rod and resting on his head). This account was popular among many Christians in the second and third century. Its depiction survives in Raphael's (d. 1520) painting *Espousals of the Virgin*. Other apocryphal works that contain purported details of Joseph's life are Pseudo-Matthew, The Gospel of the Nativity of the Virgin Mary, The Story of Joseph the Carpenter, and The Life of the Virgin and Death of Joseph.

The question on why James is called the brother (Greek: adelphos) of the Lord, while Simeon son of Clopas is called the anepsios (cousin) can be simply answered by assuming that Simeon was the actual cousin of Jesus, while James was merely a member of Jesus' clan (that is, connected with James per Joseph).

All of this shows that none of the statements in the Bible about the brothers and sisters of Jesus disproves, in any way, the perpetual virginity of the Blessed Virgin Mary. Now we must look at the proof that Mary had no other children and that she was perpetually a virgin.

JOHN 19:26 PROVES THAT MARY HAD NO CHILDREN BESIDES JESUS

While dying on the Cross, Jesus entrusts His mother to the care of St. John the Apostle.

John 19:26-27 “When Jesus therefore had seen his mother and the disciple standing whom he loved, he saith to his mother: **Woman, behold thy son.** After that, **he saith to the disciple: Behold thy mother. And from that hour, the disciple [John] took her to his own.**”

Scholars point out that this was a formal act of entrustment. Jesus entrusted His mother to St. John so that he would take care of her. If Mary had other children, as Protestants contend, Jesus would not have told St. John to take Mary for his mother. She would have been put into the care of one of his many “brothers.” The fact that Jesus entrusted Mary to St. John proves that she had no other children.

Protestants try to respond to this by arguing that Jesus’ “brothers” were not believers and that’s why Jesus entrusted her to St. John. However, that’s refuted by Acts 1:14. It indicates that Jesus’ “brothers” were believers. Jesus certainly knew that they were or would become believers and hence He would not have entrusted her to St. John if they were His siblings.

It’s also quite significant that when Jesus was found in the temple at 12 years old, there is no indication whatsoever that Mary and Joseph had other children (Luke 2:41-51). The indication is that He is an only child. He is also referred to as “the son of Mary” (Mark 6:3), not as a son of Mary. Never once is Mary said to have had other children.

MARY’S RESPONSE TO THE ANGEL IN LUKE 1 INDICATES THAT SHE HAD TAKEN A VOW OF PERPETUAL VIRGINITY

Luke 1:30-34 “And the angel said unto her, Fear not, Mary: for thou hast found favor with God. And, **behold, thou shalt conceive in thy womb, and bring forth a son**, and shalt call his name Jesus. He shall be great, and shall be called the Son of the Highest: and the Lord God shall give unto him the throne of his father David: And he shall reign over the house of Jacob for ever; and of his kingdom there shall be no end. **Then said Mary unto the angel, How shall this be, seeing I know not man?**”

The angel appears to Mary and tells her that she will conceive and bring forth a son. Mary responds by saying: “How shall this be, seeing I know not man?”

The actual meaning is: *how shall this be since I am a virgin*. How shall this be? Mary understood how children were conceived. Her response only makes sense if she had taken a lifelong vow of virginity. She was asking how she could conceive while a virgin.

It should also be pointed out that Mary’s engagement to Joseph doesn’t contradict the notion that she had taken such a vow. Moral behavior at the time dictated that women committed to virginity have a male protector who would guard and respect the vow. That was Joseph’s role.

IT’S UNIMAGINABLE THAT THE ARK OF THE NEW COVENANT WOULD HAVE SEXUAL CONTACT

We’ve already seen that the Bible clearly teaches that Mary is the Ark of the New Covenant. As the holiest creature on Earth and the vessel of the Most High, it’s totally incongruous – completely out of keeping with the Ark’s dignity and role – to think that she would have any sexual contact. To prepare the people for God’s coming on Mt. Sinai, Moses said:

Exodus 19:14-15 “And Moses came down from the mount to the people, and sanctified them. And when they had washed their garments, he said to them: **be ready against the third day, and come not near your wives.**”

When David was on the run and needed bread from the priest, we read:

1 Samuel 21:4 “And the priest answered David, saying: I have no common bread at hand, but only holy bread, **if the young men be clean, especially from women.**”

The Ark was created for a more sublime and sacred reason, and never would have sexual contact. Oza was struck dead for merely touching the Ark when he shouldn’t have done so (2 Samuel 6:6-8).

EZECHIEL 44 AND THE PROPHECY ABOUT THE CLOSED GATE IS A PROPHECY OF MARY’S PERPETUAL VIRGINITY

Ezekiel 44:2 “And the Lord said to me: **This gate shall be shut, it shall not be**

opened, and no man shall pass through it: because the Lord the God of Israel hath entered in by it, and it shall be shut.”

Here we see that the Lord shall pass through this gate, and no other man shall pass through it. This is a prophecy about the perpetual virginity of Mary. She is the closed gate, through whom the Lord comes. That’s one reason why Mary has been called “the Gate of Heaven” in traditional Catholic writings.

THE PERPETUAL VIRGINITY OF MARY WAS FIRMLY BELIEVED IN THE ANCIENT CHRISTIAN CHURCH

Second Council of Constantinople, 553 A.D., Can. 6 “If anyone says that the holy, glorious, **and ever-virgin** is called God-bearer by misuse of language and not truly... let him be anathema.”

Some Protestants and most members of the “Orthodox” Church claim to honor the Second Council of Constantinople. It was the fifth ecumenical council. As we see here, it clearly taught Mary’s perpetual virginity.

Pope St. Martin I, *Lateran Council, 649 A.D., Can. 3* “If anyone does not properly and truly confess in accord with the holy Fathers, that the holy Mother of God **and ever Virgin** and immaculate Mary in the earliest of the ages conceived of the Holy Spirit without seed, namely, God the Word Himself specifically and truly, who was born of God the Father before all ages, and that she incorruptibly bore [Him], **her virginity remaining indestructible even after His birth**, let him be condemned.” (Denzinger 256)

The ancient Christian Church believed that Mary was perpetually a virgin. In the fourth century, St. Jerome, the father of biblical scholarship and the one who translated the Bible into Latin, defended this truth against Helveticus, a heretic who denied it. As mentioned already, even the first Protestants, including Luther, Calvin and Zwingli, accepted the perpetual virginity of Mary.

The perpetual virginity of Mary can be proven from the Bible. From the earliest biblical days adultery carried with it a sense of defilement, so that a woman who had performed the sexual act with another man, even if by force, was considered no longer fit to be visited by her husband (Genesis 49:4; 2 Samuel 20:3, re ibid. 16:21-22; Book of Jubilees 33:6-9; Epstein, Marriage Laws in the Biblical Talmud, p.51).

The deuteronomic code teaches that a woman who is divorced by her husband and thereafter marries another man likewise cannot return to her former husband (Deuteronomy 24:1-4). As the Lord said through the prophet Jeremiah: "If a man put away his wife and she goes from him and becomes another man's wife, shall he return to her again, shall not the land (his wife's body) be greatly polluted?" (Jr 3:1; see Targum to Dt 24:1-4).

In rabbinic law a woman who has committed adultery is "defiled" and cannot remain the wife of her husband, but must be divorced (Sifre on Dt, edit. M. Friedman (1864) 270 p. 122b; Sifre on Numbers, edit. M. Friedman (1915) 7 p. 4a and 19 p. 66). Furthermore any intimate male contact by the wife with Jew or gentile, potent or impotent, natural or unnatural makes divorce compulsory (Sotha 26b; Yebamoth 55a, b, 87b; Kethuboth 9a, Babylonian Talmud; Kethuboth 25a; Sotah 27a, Yad, Sotah 2,2, Jerusalem Talmud).

Betrothed

In Jewish Law a man betrothed to a woman was considered legally married to her. The word for betrothed in Hebrew is Kiddush, a word that is derived from the Hebrew word Kadash which means "holy" "consecrated," "set apart." Because by betrothal (as in Matthew 1:18; Luke 1:27), or marriage, a woman became the peculiar property of her husband, forbidden to others.

The Oral Law of Kiddushin (Marriages and Engagements) states; "The husband prohibits his wife to the whole world like an object which is dedicated to the Sanctuary" (Kiddushin 2b, Babylonian Talmud).

We know from the Gospel of Matthew 1:14 that Joseph the husband of Mary was a righteous man, a devout law-abiding Jew. Having noticed that Mary was pregnant and that he, her betrothed, had nothing to do with the pregnancy, Joseph had considered putting her away privately since he thought that he was not worthy enough to live with the Mother of God.

His decision to stay with her was made when an angel appeared to him in a dream, saying: "Joseph, son of David, do not fear to take Mary as your wife; for that which is conceived in her is of the Holy Spirit; she will bear a son, and you shall call His name Jesus, for He will save His people from their sins" (Matthew 1:20-21). The angel does not use the phrase for marital union: "go in unto" (as in Genesis 30:3, 4, 16) or "come together" (Matthew 1:18)

but merely a word meaning leading her into the house as a wife (paralambano gunaika) but not cohabiting with her.

For when the angel revealed to him that Mary was truly the spouse of the Holy Spirit, Joseph could take Mary, his betrothed, into his house as a wife, but he could never have intercourse with her because according to the Law she was forbidden to him for all time.

Marriage to the Holy Spirit

We also have to take into consideration that when Mary was told by the archangel Gabriel "Behold, you shall conceive in your womb, and bring forth a Son, and you shall call His name Jesus" (Luke 1:31), he also added that this was to come about because "The Holy Spirit will come upon you, and the power of the Most High will overshadow you; therefore the Holy one to be born shall be called the Son of God" (Luke 1:35).

By stating it in those terms the archangel declared to Mary that God would enter into a marital relationship with her, causing her to conceive His Son in her womb, For "to lay one's power (reshuth) over a woman" (Targum to Dt 21:4) was a euphemism for "to have a marital relationship with her."

Likewise "to overshadow" (Luke 1:35) by spreading the "wing" or "cloak" over a woman was another euphemism for marital relations. Thus, the rabbis commented (Midrash Genesis Rabbah 39.7; Midrash Ruth Rabbah 3.9) that Ruth was chaste in her wording when she asked Boaz to have marital relations with her by saying to him "I am Ruth your handmaid, spread therefore your cloak (literally, "wing": kanaph) over your handmaid for you are my next-of-kin" (Ruth 3:9).

Tallith, another Aramaic-Hebrew word for cloak, is derived from tellal = shadow. Thus, "to spread one's cloak (tallith) over a woman" means to cohabit with her (Kiddushin 18b, see also Mekhilta on Exodus 21:8). Did not the Lord say to His bride Israel: "I am married to you" (Jr 3:14) and "your Maker is your husband"? (Is 54-5:5; Jr 31:32)? And what is more intimate than what the Lord said to His bride: "You developed, you grew, you came to full womanhood; your breasts became firm and your hair grew... you were naked... and I saw that you were now old enough for love so I spread my cloak over you... I gave you My oath, I entered into a covenant with you and you became Mine, says the Lord God." (Ezekiel 16:7, 8)

Mary prohibited to Joseph

Having been enlightened by an angel in a dream regarding her pregnancy, and perhaps further by Mary concerning the words of the archangel Gabriel to her at the Annunciation, Joseph knew that God had conducted himself as a husband in regard to Mary. She was now prohibited to him for all time, and for the sake of the Child and Mary he could only live with her in an absolutely chaste relationship.

Joseph as celibate caretaker

As the recipient of the great revelation that what was conceived in the womb of Mary, his betrothed, was of the Holy Spirit and that the Child to be born was destined to save His people from their sins, surely Joseph knew that he was called to take care of Mary and her Child, the Messiah, for the rest of his life, which is why the angel told him to take Mary as his wife.

We may reasonable assume that Mary herself now shared with him all that the archangel Gabriel said to her. No less a Person than "the Son of God" (Luke 1:35) was to be entrusted to his care under the shelter of his humble home, now become the Holy of Holies.

Jewish tradition mentions that, although the people had to abstain from sexual relations with their wives for only three days prior to the revelation at Mount Sinai (Exodus 19:15), Moses chose to remain continent the rest of his life with the full approval of God. The rabbis explained that this was so because Moses knew that he was appointed to personally commune with God, not only at Mount Sinai but in general throughout the forty years of sojourning in the wilderness. For this reason Moses kept himself "apart from woman," remaining in the sanctity of separation to be at the beck and call of God at all times; they cited God's command to Moses in Deuteronomy 5:28 (Midrash Exodus Rabbah 19:3 and 46.3).

Again, we may be sure that Saint Joseph remained celibate all his life because throughout his married years he was in daily attendance and communication with Jesus, the incarnate Word of God.

Objection: You are not right in teaching that specific acts of virtue increases our own or other people's chances of reaching heaven. There's nothing in the Bible that teaches this. My Bible does not even have the verse that teaches this: "*But this kind is not cast out but by prayer and fasting.*" (Matthew 17:21)

Answer: Not surprisingly, the word “fasting”, or worse, **the whole verse itself!** has been completely removed from many modern protestant translations. For instance, the following whole verse have been completely removed in the New International Version: “*But this kind is not cast out but by prayer and fasting.*” (Matthew 17:21) **You will not find it at all in their translation. All in all, over 40 complete deletions of whole sentences is found in the New International Version (NIV)**, in addition to over 64,000 deletions of words such as: Godhead, regeneration, Calvary, remission, immutable, omnipotent, Comforter, Holy Ghost, Messiah, quickened, infallible, etc. It’s interesting to note that the same verse of Matthew 17:21 is also deleted from the Jehovah’s Witness “Bible”. In fact, many of the things missing in the Jehovah’s Witness “Bible”, such as references to the Godhead and The Trinity, have been completely omitted in the New International Version as well, such as 1 John 5:7, which reads: “*And there are three who give testimony in heaven, **the Father, the Word, and the Holy Ghost. And these three are one.***” The bolded vitally important phrase is completely removed from both the New International Version and the Jehovah’s Witness “Bible”. This is one of the greatest verses testifying of the Godhead or Trinity. That is why the Jehovah’s Witnesses leave it out. They do not believe in the Godhead and they do not believe that Jesus is God. Why does the NIV leave it out...? It’s because the translation is satanically inspired by the same Antichrist spirit behind the Jehovah’s Witness cult. Reader, do you believe in the Godhead? Do you read the NIV translation? (or other protestant translations)? If so, then this deletion should offend you. That is why one must read the [Catholic bible](#). For in addition to all of the above, all protestant versions are corrupted and mistranslated on many important passages, in addition to **missing seven entire books (the deuterocanonical books) from the biblical canon**. Even the King James version is not to be compared with the Douay-Rheims Catholic bible and are many times excluding the deuterocanonical books. **So if you are reading a protestant bible and love the bible you are missing seven entire books of the bible.**

DEUTEROCANONICAL BOOKS IN THE NEW TESTAMENT SCRIPTURE DISPROVING THE PROTESTANT BIBLE!

When we consider the fact that the early Christian Church unanimously accepted the Catholic canon of Holy Scripture up to the time of the Protestant revolt, only a heretic, fool or liar would ever dare to claim that the Christian Church accepted false biblical books for over 1500 years and that the Christian Church erred for 1500 years in this regard, or that God would allow non-Canonical books to be considered as canonical for over 1500 years throughout the universal Christian Church. Here is some irrefutable evidence that the

Catholic canon is the only true canon of scripture:

Matt. 2:16 – Herod’s decree of slaying innocent children was prophesied in Wis. 11:7 – slaying the holy innocents.

Matt. 6:19-20 – Jesus’ statement about laying up for yourselves treasure in heaven follows Sirach 29:11 – lay up your treasure.

Matt. 7:12 – Jesus’ golden rule “do unto others” is the converse of Tobit 4:15 – what you hate, do not do to others.

Matt. 7:16,20 – Jesus’ statement “you will know them by their fruits” follows Sirach 27:6 – the fruit discloses the cultivation.

Matt. 9:36 – the people were “like sheep without a shepherd” is same as Judith 11:19 – sheep without a shepherd.

Matt. 11:25 – Jesus’ description “Lord of heaven and earth” is the same as Tobit 7:18 – Lord of heaven and earth.

Matt. 12:42 – Jesus refers to the wisdom of Solomon which was recorded and made part of the deuterocanonical books.

Matt. 16:18 – Jesus’ reference to the “power of death” and “gates of Hades” references Wisdom 16:13.

Matt. 22:25; Mark 12:20; Luke 20:29 – Gospel writers refer to the canonicity of Tobit 3:8 and 7:11 regarding the seven brothers.

Matt. 24:15 – the “desolating sacrilege” Jesus refers to is also taken from 1 Macc. 1:54 and 2 Macc. 8:17.

Matt. 24:16 – let those “flee to the mountains” is taken from 1 Macc. 2:28.

Matt. 27:43 – if He is God’s Son, let God deliver him from His adversaries follows Wisdom 2:18.

Mark 4:5,16-17 – Jesus’ description of seeds falling on rocky ground and having no root follows Sirach 40:15.

Mark 9:48 – description of hell where their worm does not die and the fire is not quenched references Judith 16:17.

Luke 1:42 – Elizabeth’s declaration of Mary’s blessedness above all women follows Uzziah’s declaration in Judith 13:18.

Luke 1:52 – Mary’s magnificat addressing the mighty falling from their thrones and replaced by lowly follows Sirach 10:14.

Luke 2:29 – Simeon’s declaration that he is ready to die after seeing the Child Jesus follows Tobit 11:9.

Luke 13:29 – the Lord’s description of men coming from east and west to rejoice in God follows Baruch 4:37.

Luke 21:24 – Jesus’ usage of “fall by the edge of the sword” follows Sirach 28:18.

Luke 24:4 and Acts 1:10 – Luke’s description of the two men in dazzling apparel reminds us of 2 Macc. 3:26.

John 1:3 – all things were made through Him, the Word, follows Wisdom 9:1.

John 3:13 – who has ascended into heaven but He who descended from heaven references Baruch 3:29.

John 4:48; Acts 5:12; 15:12; 2 Cor. 12:12 – Jesus’, Luke’s and Paul’s usage of “signs and wonders” follows Wisdom 8:8.

John 5:18 – Jesus claiming that God is His Father follows Wisdom 2:16.

John 6:35-59 – Jesus’ Eucharistic discourse is foreshadowed in Sirach 24:21.

John 10:22 – the identification of the feast of the dedication is taken from 1 Macc. 4:59.

John 10:36 – Jesus accepts the inspiration of Maccabees as He analogizes the Hanukkah consecration to His own consecration to the Father in 1 Macc. 4:36.

John 15:6 – branches that don't bear fruit and are cut down follows Wis. 4:5 where branches are broken off.

And many more!

2 Tim. 3:16 – the inspired Scripture that Paul was referring to included the deuterocanonical texts that the Protestants removed. The books Baruch, Tobit, Maccabees, Judith, Sirach, Wisdom and parts of Daniel and Esther were all included in the Septuagint that Jesus and the apostles used.

Sirach and 2 Maccabees – some Protestants argue these books are not inspired because the writers express uncertainty about their abilities. But sacred writers are often humble about their divinely inspired writings. See, for example, 1 Cor. 7:40 – Paul says he “thinks” that he has the Spirit of God.

The Protestants attempt to defend their rejection of the deuterocanonicals on the ground that the early Jews rejected them. However, the Jewish councils that rejected them (e.g., School of Javneh (also called “Jamnia” in 90 – 100 A.D.) were the same councils that rejected the entire New Testament canon. Thus, Protestants who reject the Catholic Bible are following a Jewish council that rejected Christ and the Revelation of the New Testament.

We will now consider what the Bible teaches about how holy men intercede with God.

THE BIBLE TEACHES THAT MEN INTERCEDE WITH GOD –
MOSES HAD AN EXTRAORDINARY POWER OF INTERCESSION WITH GOD

Exodus 32:9-14 “**And the Lord said unto Moses**, I have seen this people, and, behold, it is a stiff-necked people: **Now therefore let me alone, that my wrath may wax hot against them, and that I may consume them: and I will make of thee a great nation.** And Moses besought the Lord his God, and said, Lord, why doth thy wrath wax hot against thy people, which thou hast brought forth out of the land of Egypt with great power... Turn from thy fierce wrath, and repent of this evil against thy people. Remember Abraham, Isaac, and Israel, thy servants... **And the Lord repented of the evil which he thought to do unto his**

people.”

Moses' intercession with God was so great that God even asked Moses to allow Him to destroy the Israelites. This must not be understood in the sense that the Almighty God can be or was constrained by any man, but rather that He was powerfully swayed and influenced by this man's close relationship with Him. Moses pleaded with Him not to destroy them, and God relented because of Moses. As we can see, not all men are equal before God. Not all men have the same intercessory power with Him. The intercession of extraordinary and saintly men is powerful and effective.

ABRAHAM HAD AN EXTRAORDINARY POWER OF INTERCESSION WITH GOD

We see another example of this in the case of Abraham:

Genesis 18:26-33 “**And the Lord said to him: If I find in Sodom fifty just within the city, I will spare the whole place for their sake.** And Abraham answered, and said: Seeing I have once begun, I will speak to my Lord, whereas I am dust and ashes. What if there be five less than fifty just persons? wilt thou for five and forty destroy the whole city? And he said: I will not destroy it, if I find five and forty. And again he said to him: But if forty be found there, what wilt thou do? He said: I will not destroy it for the sake of forty. [**And Abraham, because he had powerful intercession with God, bargained Him all the way to ten**] **What if ten should be found there? And he said: I will not destroy it for the sake of ten.** And the Lord departed, after he had left speaking to Abraham: and Abraham returned to his place.”

THE BIBLE SAYS THAT THE PRAYERS OF A MAN WOULD CAUSE GOD TO ACCEPT PEOPLE HE OTHERWISE WOULD NOT

The next example we will consider is one where the Bible says that the prayers of a man would cause God to accept people He otherwise wouldn't.

Job 42:7-10 “... the Lord said to Eliphaz... My wrath is kindled against thee, and against thy two friends: for ye have not spoken of me the thing that is right, as my servant Job hath. Therefore take unto you now seven bullocks and seven rams, and go to my servant Job, and offer up for yourselves a burnt offering: **and my servant Job shall pray for you: for him will I accept: lest I deal with you after your folly...** So [they] went, and did according as the Lord commanded them...”

And the Lord also was turned at the penance of Job, when he prayed for his friends...”

The Lord was turned at the prayers and penance of Job. The intercession and prayers of saintly men obtain graces and favors that the Lord will not always otherwise give. God said that He would only give this grace to Eliphaz if Job would pray for him.

GOD WOULD ONLY GIVE ISRAEL THE VICTORY IF MOSES (A MAN) HELD UP HIS HANDS

Another example of the intercession of holy men is found in Exodus 17. We read that Israel went out to fight against Amalec. God enabled Israel to have the victory as long as Moses held up his hands. However, if Moses let his hands down, Amalec would overcome the Israelites.

Exodus 17:11-13 **“And when Moses lifted up his hands, Israel overcame: but if he let them down a little, Amalec overcame.** And Moses’ hands were heavy: so they took a stone, and put under him, and he sat on it: and Aaron and Hur stayed up his hands on both sides. And it came to pass that his hands were not weary until sunset. And Josue put Amalec and his people to flight, by the edge of the sword.”

This is another prime example of how sometimes God only grants certain things through the intercession of holy men.

THE LORD’S STATEMENT ABOUT THE INTERCESSION OF MOSES AND SAMUEL

Jeremias 15:1 **“And the Lord said to me: If Moses and Samuel shall stand before me, my soul is not towards this people: cast them out from my sight...”**

God says that even if Moses and Samuel stood before Him, He would still reject this people. This is quite revealing. The people described in this passage were so bad that not even the powerful intercession of the great servants of God, Moses and Samuel, could relax God’s anger against them. However, these words show us that the intercession of extraordinary servants of God, such as Moses and Samuel – who have built up a special credit or influence with Him – impacts how God deals with and looks at people, even if it didn’t make the difference in this particular case because of how bad the people were. The intercession of saintly men helps determine what God does for people and what He does to

them, as we saw with the examples above.

WHAT ABOUT 1 TIMOTHY 2:5 JESUS IS THE ONLY MEDIATOR?

Before we cover more biblical evidence for the veneration and intercession of saints, we must consider an objection. One of the main objections that non-Catholics raise against praying to saints comes from 1 Timothy 2:5.

1 Timothy 2:5 “For there is one God, and one mediator between God and men, the man Christ Jesus.”

Jesus is the only mediator between God and men, they say, so you can't include saints or prayers to them. This objection is false for many reasons. Just because Jesus is the only mediator does not mean that others do not mediate as part of the one mediation of Christ. For example, in John 10:16 Jesus says that He is the one and only shepherd; but He appoints Peter to shepherd His sheep in John 21:15-17. Ephesians 4:11 also teaches that there are many pastors or shepherds. The point is that these other sub-shepherds all work under and by the institution of the one shepherd, Jesus.

Another example is that Jesus says He is the supreme judge. We read this in John 9:39 and in many other passages. Certain men of God, however, will also act on His behalf as judges in Heaven, even of angels. We read this in 1 Corinthians 6:2, Matthew 19:28, and elsewhere. Yes, Jesus is the unique mediator, because the mediator is the one who unites man to God. Jesus alone did this by His passion and death. We read this in 2 Corinthians 5:18. But that does not mean that within the one mediation of Christ there are not others who participate in His mediation. In fact, the Bible clearly teaches it.

IF YOU CANNOT PRAY TO SAINTS, THEN YOU CANNOT ASK OTHERS TO PRAY FOR YOU – PERIOD

If Jesus' unique mediation excluded prayers to saints, then it would also exclude asking a fellow man to pray for you. There is no way around the logic of this argument. **For when you ask a fellow man to pray for you, instead of going to Jesus directly, you are asking another person to act as a mediator with Jesus for you. That's what Catholics do when they pray to saints.** Therefore, if prayers to saints are excluded by the unique mediation of Jesus, then asking others for prayers is definitely excluded as well.

Not only do most Protestants accept the concept of asking others to pray for them – thus

contradicting their rejection of prayers to saints – but, in the New Testament, St. Paul himself repeatedly asks others for prayers.

Romans 15:30 “Now I beseech you, brethren, for the Lord Jesus Christ’s sake, and for the love of the Spirit, that ye **strive together with me in your prayers to God for me.**”

Paul also tells others that he is praying for them.

Colossians 1:3 “... praying always for you...”

Paul even says that the prayers of others bestow gifts upon him.

2 Corinthians 1:11 “Ye also helping together by prayer for us, that for the gift bestowed upon us by the means of many persons thanks may be given by many on our behalf.”

THE BIBLE TEACHES THAT PAUL’S SUFFERING INTERCEDES TO WIN GRACES FOR PEOPLE

The Bible also says this about Paul’s suffering:

Colossians 1:24 “[I] now rejoice in my sufferings for you, and fill up those things that are wanting of the sufferings of Christ, in my flesh, for his body, which is the church.”

This verse might be a shock to some non-Catholics who are not familiar with it. Paul says that he fills up, for the Church, those things that are wanting or lacking in the sufferings of Christ. Now Christ’s suffering was perfect and of infinite value; so what does this mean? What St. Paul means is that many sufferings are still wanting and needed for the members of the Church to work out their salvation, which was all made possible by Christ’s sacrifice.

He is teaching that his sacrifices and his sufferings, in addition to his prayers, can intercede with God so that God gives others graces to convert or to remain faithful. Those people must still cooperate with the graces, but the efforts, prayers and sacrifices of members of the Church can help grant them. All of this confirms Catholic teaching on the communion of saints, and it refutes the Protestant misunderstanding of 1 Timothy 2:5.

THIS TRUTH IS ROOTED IN THE UNITY OF THE BODY OF CHRIST, WHICH EXISTS
AFTER DEATH

The fact that men can go to other men for prayers, and that the saints in Heaven can answer prayers and intercede, is rooted in the biblical teaching on the unity of the Body of Christ. There is a union among the members of the Church of Jesus. This union does not cease when true members die.

St. Paul says in Romans 8:38 and following that neither death nor life separates one from the love of Christ. Nor does it separate the true faithful who abide together in the Body of Christ, whether on Earth or in Heaven.

1 Cor. 12:12,21 "... all the members of that one body, being many, are one body... And the eye cannot say unto the hand, I have no need of thee: nor again the head to the feet, I have no need of you."

THE BIBLE SAYS THAT THE PRAYER OF A JUST MAN AVAILS MUCH

While the true members of the Church can assist each other by prayers, the prayers and intercession of saintly men is particularly powerful. That's exactly what we saw in the cases of Moses and Abraham. That's why we read:

James 5:16 "Confess your faults one to another, and pray one for another, that ye may be healed. **The effectual fervent prayer of a righteous man availeth much.**"

This is why prayers to saints – which have the purpose of calling for them to pray to God on our behalf – are so effective.

THE BIBLE ALSO TEACHES THAT DECEASED SAINTLY MEN INTERCEDE

In Matthew 17, we see that Jesus, when He was transfigured before three of His apostles, appeared with Moses and Elias.

Matthew 17:2-3 "And [He] was transfigured before them: and his face did shine as the sun... And, behold, there appeared unto them Moses and Elias talking with him."

This shows us that saints, even after death, are interested in Earthly affairs and are ready to intercede for us. For the spirits of the just men made perfect, as Hebrews 12 calls the saints, are among the cloud of witnesses with the angels in Heaven who help us.

Hebrews 1:14 “Are they not all ministering spirits, sent forth to minister for them who shall be heirs of salvation?”

Psalms 91:11 “For he shall give his angels charge over thee, to keep thee in all thy ways.”

AFTER DEATH, THE PROPHET SAMUEL APPEARED TO KING SAUL

In 1 Samuel 28 (1 Kings 28 in the Douay-Rheims Catholic Bible), we see a clear example of a dead saint appearing to a man. This was the prophet Samuel, who had been dead for some time. He appeared to King Saul, and rebuked him for his disobedience to God.

1 Samuel 28:12-20 “And when the woman saw Samuel, she cried with a loud voice... And Samuel said to Saul... Because thou obeyed not the voice of the Lord, nor executed his fierce wrath upon Amalek, therefore hath the Lord done this thing unto thee this day... Then Saul fell straightway all along on the earth, and was sore afraid, because of the words of Samuel.”

Remember, Samuel had been dead for some time.

THE BOOK OF REVELATION (OR APOCALYPSE) SHOWS US HOW THE PRAYERS OF SAINTS INTERCEDE IN HEAVEN BEFORE THE ALTAR OF GOD

The Book of Revelation or the Apocalypse also gives us a glimpse of how the saints and their prayers intercede for men.

Revelation 8:3-4 “And another angel came and stood at the altar, having a golden censer; and there was given unto him much incense, **that he should offer it with the prayers of all saints** upon the golden altar which was before the throne. **And the smoke of the incense, which came with the prayers of the saints,** ascended up before God out of the angel’s hand.”

We see another example in Revelation chapter 5.

Revelation 5:8 “... elders fell down before the Lamb, having every one of them harps, **and golden vials full of odours, which are the prayers of the saints.**”

PART 4. THE BIBLICAL AND APOSTOLIC FOUNDATION FOR PRIESTLY CHASTITY

The Holy Bible and the Popes, Fathers and Saints of the Catholic Church unanimously teach that all Bishops, Priests and Deacons of the Lord must be totally “chaste” and abstain from all sexual intercourse with their wives during all times

From the very beginning of the Christian Church, it was taught by the Bible and the Holy Apostles that all ministers of God had to remain in chastity even though they were married when they entered the clerical state. We see this both in the earliest Church councils, Apostolic Tradition as well as the teachings of the Popes, Saints and Fathers of the Church. It is also clear from the Bible that the Catholic teaching on priestly celibacy and that a minister of the Lord must live totally “**chaste**” (1 Tim 3:2) after becoming a minister and holy servant of Our Lord, is the only true teaching. This teaching, of course, refutes and destroys the protestant and eastern “orthodox” schismatic position on this matter.

Indeed, the fact that Holy Scripture teaches that all Bishops, Priests and Deacons are forbidden to get married again after their spouse have died, (1 Tim 3:12; Tit 1:5-6) shows us that Our Lord taught the Apostles that all priests must be completely chaste in order to become and work as a priest, for if this were not so, God would certainly have allowed a man who was a priest to marry a second time after his spouse died, but since we see that God directly forbids this, it is clear that God from the very beginning of the Church commanded all priests – married as well as unmarried – to live in perfect chastity, holiness and purity after their ordination. This is also exactly how the Apostles themselves lived according to the teachings, history and tradition of the Church. In truth, “*Let deacons be the husbands of **one wife**... ordain priests in every city, as I also appointed thee: If any be without crime, **the husband of one wife**...*” (1 Tim 3:12; Tit 1:5-6) Note, however, that the Church does not teach that only unmarried men can be accepted to the priesthood, but that both the married and unmarried are accepted as long as they vow to never have sex again. In the case of a married man, however, the man can only enter the priesthood if his wife agrees to it.

In the beginning, the Church allowed men to enter the priesthood who were already married since the very concept of chastity were practiced by so few at that time because the world had fallen into such a degraded state when Our Lord entered the world, but there was never any Church teaching that taught that it is allowed to perform the sexual act after one becomes a priest. In truth, we see that St. Peter himself declares in *The Gospel of Luke*

that he and all the Apostles “have left all things [which includes marital life], and have followed thee [Jesus],” and Jesus answering him: “*Amen, I say to you, there is no man that hath left house, or parents, or brethren, **or wife**, or children, for the kingdom of God’s sake, Who shall not receive much more in this present time, and in the world to come life everlasting.*” (Luke 18:28-30) Mark 10:29 records the same incident, but while “wife” is mentioned among the things “left,” no “wife” is found among the things gained. Thus Our Lord Himself in the context of St. Peter’s confession that he and the other Apostles had left everything for His sake, showed them that “*all*” really meant that they “*left house, or parents, or brethren, **or wife**, or children, for the kingdom of God’s sake*”. In truth, “*If any man come to me [Jesus], and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, **yea and his own life also**, he cannot be my disciple. And whosoever doth not carry his cross and come after me, cannot be my disciple.*” (Luke 14:26-27) And so, “*The disciple is not above the master, nor the servant above his lord. It is enough for the disciple that he be as his master, and the servant as his lord.*” (Mark 10:24-25)

Jesus was celibate, and the priest stands in his place (“in persona Christi” as we call it). The Twelve Apostles left their spouses, if they were married, as well as all their property and possessions (cf. Matthew 19:27; Mark 10:28 and especially Luke 18:28–30), with Christ’s explicit approval. The apostle Paul set a personal example in this matter when he exhorted all to “be as I am,” that is, celibate. Indeed, contrary to many of our times who imagine or claim that the Apostles were married, the only one of the Apostles that is recorded to have been married at one time in his life, according to Holy Scripture, is Saint Peter, since his mother in law is mentioned in the holy text, but even in his case, there is no evidence that he lived as a married man during his ministry.

The Book of Exodus also shows us that God directly commanded the priests of the Old Law (which was the prophetic sign of the priesthood of the New Law) to “sanctify” themselves when they served the Lord, which, as we have seen in *The Book of Exodus*, meant that they had to be chaste (Exodus 19:10-22). And so important is this matter of priestly chastity to God, that Our Lord directly threatens to strike priests who refuse to follow His commandment concerning this matter: “He [God] said unto him [Moses]: Go down, and charge the people: lest they should have a mind to pass the limits to see the Lord, and a very great multitude of them should perish. The priests also that come to the Lord, let them be sanctified, [that is, chaste] lest he strike them.” (Exodus 19:21-22)

The sacrificial aspect of the Eucharistic liturgy and the real presence of Our Lord’s Body is directly taught by Our Lord Jesus Christ and the Holy Apostles as we can read in Holy

Scripture and Sacred Tradition, and this is also one of the main reasons why the Church was united against all those who dared to contradict God's commandment for all clerics to be chaste. In truth, the dignity of the Body, Blood, Soul and Divinity of Our Lord in the most Holy Eucharist demands that the priest is pure and chaste when he consecrates and partakes of the Sacrament. God also commanded the Jews in the Old Testament and the Old Law to perform a kind of rite similar to the Eucharistic liturgy in order for it to be a sign of the future Eucharist. For as we have already seen, all priests of the Old Law had to be totally chaste in order to be able to perform the rite of the Old Law and eat of the bread that signified the future Eucharist, "*If any one that is defiled shall eat of the flesh of the sacrifice of peace offerings, which is offered to the Lord, he shall be cut off from his people.*" (Leviticus 7:20) The words "the flesh of the sacrifice" signifies Our Lord Jesus Christ's Holy Body, Blood, Soul and Divinity that is offered up for our sins as a "peace offering" in the Eucharist in order to appease the just wrath of God. This very flesh is also offered up by the priests of the Church every time they perform the Eucharistic liturgy of the Church.

Since the Old Law teaches that both the priests as well as the laymen must be completely clean from all sexual activity for three days in order to be able to receive the prophetic sign of the Eucharist, it is obvious that it is also the Lord's will for all to be completely chaste for a minimum of three days in the New Law (if not more by the grace of God) when they receive the real and actual Body of Our Lord. David said, "Now therefore if thou have any thing at hand, though it were but five loaves, give me, or whatsoever thou canst find. And the priest answered David, saying: I have no common bread at hand, but only holy bread, *if the young men be clean*, especially from women? And David answered the priest, and said to him: Truly, as to what concerneth women, we have refrained ourselves from yesterday and the day before, when we came out, and *the vessels* of the young men were *holy*. Now this way is *defiled*, but it shall also *be sanctified* this day in the vessels." (1 Kings 21:3-5)

A key biblical passage that proves that all who have sex are defiled comes from the book of Leviticus: "And the Lord spoke to Moses and Aaron, saying: Speak to the children of Israel, and say to them: The man that hath an issue of seed, shall be unclean.... The man from whom the seed of copulation goeth out, shall wash all his body with water: and he shall be unclean until the evening. The garment or skin that he weareth, he shall wash with water, and it shall be unclean until the evening. The woman, with whom he copulateth, shall be washed with water, and shall be unclean until the evening." (Verses 15:1-2,16-18). In truth, the Old Law does not only forbid the reception of the figure and sign of the future Eucharist for three days for those who have had sexual relations, but it also teaches that

even those who have had a sensual or sinful dream during their sleep are banned from taking the Eucharist since they became defiled by the dream, thus showing us the height of purity and virtue that Our Lord and God expects when we are dealing with the most Holy Eucharist. “... *thou shalt keep thyself from every evil thing. If there be among you any man, that is defiled in a dream by night, he shall go forth out of the camp. And shall not return, before he be washed with water in the evening: and after sunset he shall return into the camp.*” (Deuteronomy 23:9-11)

In comparison to the Christian priests of the New Law, however, Jewish priests in the Old Law rarely served at the altar of sacrifice. But Christian priests are different since they must offer up the “peace offering” every day. In the Old Law – which was only a shadow of the New Law to come (Hebrews 10:1) – sexual relations rendered a man ritually unclean and that meant he could not participate in Israel’s cultic life for a prescribed period of time. The Old Law clearly teaches that a person could not receive the shadow or sign of the future Eucharist unless one abstains from the sexual act for three days, and so, in the New Law it is obvious that the Bible teaches that all priests must be completely chaste since they are to perform the Eucharistic sacrifice every day.

The other sacraments of the Church, however, also implies transmitting Christ’s Blood to other people, such as in the Sacraments of Baptism and Penance, which washes away the sins of the penitent by the help of the Blood of Our Lord. And so, since the priest must always supply the sacraments for the benefit of himself and his Church in order to alleviate the wrath of God, it is a biblical fact that a priest can never be allowed to exercise the sexual act after he becomes a priest.

Our Lord Himself stands as the primary sign and example for the necessity of a chaste priesthood. In truth, He is the High Priest and Example that we all must live and die with if we want to be saved. Our Lord lived and died completely chaste, and from beginning to end, tried to help and inspire his followers as well as everyone else to adopt the more meritorious life of chastity and virginity: “Having therefore a great high priest that hath passed into the heavens, Jesus the Son of God: let us hold fast our confession... Wherefore, holy brethren, partakers of the heavenly vocation, consider the apostle and high priest of our confession, Jesus: Who is faithful to him that made him, as was also Moses in all his house. For this man was counted worthy of greater glory than Moses, by so much as he that hath built the house, hath greater honor than the house. For every house is built by some man: but he that created all things, is God.” (Hebrews 3:1-4, 4:14)

Christ Our Lord, the High Priest, made the way clear for all priests of the Church by the

example of his own life and suffering. The servant of Christ should not expect less than some suffering if he perfectly wants to follow Our Lord in this life. Just as Christ was glorified in eternity for his suffering, so also his sons, the priests, must follow him in suffering in order to be glorified in eternity. There is no other way but the cross of Our Lord: *“And whosoever doth not carry his cross and come after me, **cannot be my disciple.**”* (Luke 14:27) If Christ who suffered the most horrible torture imaginable is our example, is it strange that his special sons, the priests, should follow him in small penances and chastity that are as nothing compared to His suffering on the Cross? Not at all! In truth, anything else would have been completely unacceptable and directly inspired by the devil of voluptuousness and sensuality. For *“The disciple is not above his master: but every one shall be perfect, if he be as his master [Our Lord Jesus Christ].”* (Luke 6:40) Thus, *“Where the **forerunner** Jesus is entered for us, made a high priest for ever according to the order of Melchisedech,”* (Hebrews 6:20) it obviously follows that his beloved sons, the priests, must follow Him in the way of penance and chastity in order to perfectly resemble the one and only High Priest – Our Lord Jesus Christ. In truth, *“So Christ also did not glorify himself, that he might be made a high priest”* (Hebrews 5:5).

Hebrews 7:11-28 “If then perfection was by the Levitical priesthood, (for under it the people received the law,) what further need was there that another priest should rise according to the order of Melchisedech, and not be called according to the order of Aaron? For the priesthood being translated [to the New Law], it is necessary that a translation also be made of the law. For he, of whom these things are spoken, is of another tribe, of which no one attended on the altar. For it is evident that our Lord sprung out of Juda: in which tribe Moses spoke nothing concerning priests. And it is yet far more evident: if according to the similitude of Melchisedech there ariseth another priest, Who is made not according to the law of a carnal commandment, but according to the power of an indissoluble life: For he testifieth: Thou art a priest for ever, according to the order of Melchisedech.

“There is indeed a setting aside of the former commandment, because of the weakness and unprofitableness thereof: (For the law brought nothing to perfection,) but a bringing in of a better hope, by which we draw nigh to God. And inasmuch as it is not without an oath, (for the others indeed were made priests without an oath; But this with an oath, by him that said unto him: The Lord hath sworn, and he will not repent, Thou art a priest for ever.) By so much is Jesus made a surety of a better testament. And the others indeed were made **many priests**, because by reason of death they were not suffered to continue: But this, for that he continueth for ever, hath an everlasting priesthood, Whereby he is able also to save for ever them that come to God by him; always living to **make intercession** for us.

“For it was fitting that we should have such a high priest, holy, innocent, undefiled, separated from sinners, and made higher than the heavens; Who needeth not daily (as the other priests) to offer sacrifices first for his own sins, and then for the people’s: for this he did once, in offering himself. For the law maketh men priests, who have infirmity: but the word of the oath, which was since the law, the Son who is perfected for evermore.”

Douay Rheims Bible Commentary explains the words “*many priests*” in Hebrews 7:23, saying that: “The apostle notes this difference between the high priests of the law, and our high priest Jesus Christ; that they being removed by death, made way for their successors; whereas our Lord Jesus is a priest for ever, and hath no successor; but liveth and concurreth for ever with his ministers, the priests of the new testament, in all their functions. Also, that no one priest of the law, nor all of them together, could offer that absolute sacrifice of everlasting redemption, which our one high priest Jesus Christ has offered once, and for ever.” (Challoner) --- The words “*make intercession*” in verse 25 means that “Christ, as man, continually maketh intercession for us, by representing his passion to his Father” (Challoner) whose merit is applied to humanity by the priesthood and its distribution of the sacraments of the Church to the faithful. In truth, it is fitting that the priests of the New Law should not daily “*offer sacrifices first for his own sins, and then for the people’s... For the [Old] law maketh men priests, who have infirmity: but the word of the oath, which was since the law, the Son who is perfected for evermore.*” (Hebrews 7:27-28)

From the very beginning, all the Councils, Popes, Saints and Fathers of the Church rejected the heretical and unbiblical teaching of those impure and selfish heretics and schismatics who reject the biblical Church teaching that all ministers must be totally chaste and that the high and pure office of being a minister of the Lord obligates a man to abstain from all sexual relations, even with a wife. There are many reasons why the Church teaches this doctrine. St. Augustine, for example, explains that “in intercourse man becomes all flesh” (St. Augustine, *Sermons* 62.2) and that the sexual act degrades the masculine soul. “For I know that nothing so debases a man’s soul as the charms of a woman and that bodily contact which is so much a part of having a wife.” (St. Augustine of Hippo, *Soliloquies* 1.10) Thus, it is not hard to understand based on just these two arguments of St. Augustine why the Church directly condemns the heretical teaching that ministers of God are allowed to have marital relations. Since the act of abstaining from the sexual act is highly extolled in Holy Scripture by the Holy Ghost and praised as a more meritorious and virtuous life, it is obvious why the Catholic Church teaches that all Her priests must abstain from all kinds of sexual acts.

Simply said, the pure Catholic priest who is wholly dedicated to serving God in mind and body – and that is not disturbed by the marital life nor by raising fleshly children – will always be more effective in saving and bringing sinners back from the clutches of the devil than those people who choose to live in a more sensual lifestyle. Since their life is exclusively dedicated to God and His Holy Church, they will be more closer to God than those who are married and have children. That is also exactly why almost exclusively all canonized saints in the Catholic Church have been either ecclesiastics, monks, nuns, virgins or ascetics. And the Holy Bible is clear on why this happens, since “He that is without a wife, is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God. But he that is with a wife, is solicitous for the things of the world, how he may please his wife: and he is divided. And the unmarried woman and the virgin thinketh on the things of the Lord, that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married thinketh on the things of the world, how she may please her husband.” (1 Cor. 7:32-34)

Thus, we see that Holy Scripture itself teaches that the chaste servants of Christ are more “holy both in body and in spirit” and more “solicitous” for the things of the Lord than those who marry. As a result of this holiness, the pure servants of Christ will always be more effective in their prayers and intercessions for sinful souls, "snatching them out of the fire" (Jude 1:23) and in bringing the lost sheep back into the fold of Our Lord Jesus Christ. Not only will a man become more blessed in the afterlife if he chooses the angelic life of chastity, but he will also receive more spiritual gifts from Our Lord to the benefit of himself and others in this life since he has chosen to welcome Our Lord into his heart with a more perfect and pure love.

From *The Life of Fr. De Smet, Apostle of the Rockies*:

“[Pg 176] How is the phenomenal success of these missions to be explained? Many of the Indians possessed admirable natural virtues; they but needed to know Christianity to embrace it. Even the most degraded had preserved a high ideal of the greatness of the power of God. Blasphemy was unknown among them: not presuming to address the “Great Spirit,” they entreated their manitous to intercede for them. Superstition if you will, but beneath it was a religious sentiment which the missionary had only to enlighten and direct. None held back through false pride or prejudice. Even the Sioux, the proudest of the Western tribes, compared themselves to children bereft of a father’s guiding hand, and to the ignorant animals of the prairie, and with touching humility begged the missionary to “take pity on them.”

“Such elevated, upright souls could, moreover, appreciate the

chastity of the Catholic priesthood. With rare discernment, the Indian understood that, belonging as he does to all men, a priest cannot give himself to one person, and not for an instant did they hesitate to choose the Black Robe, who had consecrated his life to them, rather than the minister in lay dress, installed in a comfortable home with wife and children, devoted to the interests of his family, giving only the time that remained to distributing Bibles”.

“[Pg 52] The Indians, meanwhile, were not overlooked. Dispossessed of their lands and driven west by the whites, they now found refuge and support in the Catholic Church. A considerable number of them, whose fathers had been instructed and baptized by the Jesuits, were well disposed toward Catholicity. **Protestant ministers made repeated attempts to gain their confidence, but were always coldly received.**” “What had they to do,” asked the Indians, “with married preachers, men who wore no crucifix, and said no rosary? They wanted only the Black Robes to teach them how to serve God. They even went so far as to appeal to the President of the United States, asking that the married ministers might be recalled and Catholic priests sent in their place.”

“[Pg 117] I was given the place of honor in the chief’s tent, who, surrounded by forty of his braves, addressed me in the following words: ‘Black Robe, this is the happiest day of our lives, for to-day, for the first time, we see in our midst a man who is near to the Great Spirit. These are the principal warriors of my tribe. I have invited them to the feast I have prepared for you, that they may never forget the great day.’”

“It seems strange that with the savages the fact of being a Catholic priest merited a triumphal reception for the lowly missionary, while in other times, and to men proud of their civilization, he would have been the object of suspicion. During the repast the great chief showered attentions on his guest, even to giving him a mouthful of his own food to chew, a refined usage among his tribe.

“At night, after the missionary had retired and was about to fall asleep, he saw the chief who had received him with so much honor, enter his tent. Brandishing a knife that gleamed in the light of the torch, he said: “Black Robe, are you afraid?” The missionary, taking the chief’s hand, placed it on his breast and replied: “See if my heart beats more rapidly than usual! Why should I be afraid? You have fed me with your own hands, and I am as safe in your tent as I would be in my father’s house.” Flattered by this reply, the Blackfoot renewed his professions of friendship; he had wished only to test the confidence of his guest.

“[Pg 86] **Protestant ministers tried to compete with the Catholic**

priests; but between a salaried official who distributed tracts to inquisitive members of the tribe, and the missionary, devoted body and soul to their interests, the Indians did not hesitate to make a choice.” They refused the most alluring offers from Protestants and came from all directions to ask for a Black Robe to show them the way to heaven.

“After five years’ residence with the Otoes, the Protestant minister has not yet baptized one person, and the greater part of the Protestant missionaries who overrun the Indian Territory make no better showing.” (Letter of Father De Smet to Father Verhaegen, June, 1838)

In truth, one can accurately say that only the Catholic priest is entirely “solicitous” for the Lord’s Church when he is compared to the other servants of all the other “Churches” and that he is the father to all in his congregation, his family being spiritual rather than fleshly and temporal. And because good, virtuous and pious priests, religious, monks and nuns of the Church are so effective in saving souls from hell and the devil’s grip, the devil labors mightily to get them under his control. The Holy Fathers of the Church, as we have seen, also agree with the teaching of the Bible and the Apostles that the chaste are more spiritually advanced and wise, teaching that people who are pure and chaste are more apt to receive and understand the spiritual truths of God since they are not busy or distracted with the temporal concerns of this world.

We also see that the Holy Bible directly teaches that the meritorious penance and abstinence of a virtuous person directly effects and draws down graces to the benefit of other souls, contrary to what many protestants nowadays teach who claim that nothing we say or do can effect our own or other people’s spiritual welfare. However, *The Gospel of Matthew* clearly shows us that a certain kind of demon can only be exorcised “by prayer and fasting” (Matthew 17:21).

Matthew 17:14-20 “And when he [Jesus] was come to the multitude, there came to him a man falling down on his knees before him, saying: Lord, have pity on my son, for he is a lunatic, and suffereth much: for he falleth often into the fire, and often into the water. And I brought him to thy disciples, and they could not cure him. Then Jesus answered and said: O unbelieving and perverse generation, how long shall I be with you? How long shall I suffer you? bring him hither to me. And Jesus rebuked him, and the devil went out of him, and the child was cured from that hour. Then came the disciples to Jesus secretly, and said: Why could not we cast him out? Jesus said to them: Because of your unbelief. For, amen I say to you, if you have faith as a grain of mustard seed, you shall say to this mountain, Remove from hence

hither, and it shall remove; and nothing shall be impossible to you. **But this kind is not cast out but by prayer and fasting.**”

Now, it is obvious that if a demon is successfully exorcised by the virtue and power of a good deed (in this case, by the mortification of the flesh for a charitable cause), it is also exorcised by a virtue of a higher and greater degree of merit, such as holy chastity. And so, it is a biblical fact that chastity and virginity in this life not only affects our own eternal blessedness and spiritual well-being in this life and in the next to come, but that it also affects and helps the spiritual well-being of our beloved brothers and sisters. “For there are two ways in life, as touching these matters. The one the more moderate and ordinary, I mean marriage; the other angelic and unsurpassed, namely virginity. Now if a man choose the way of the world, namely marriage, he is not indeed to blame; yet he will not receive such great gifts as the other. For he will receive, since he too brings forth fruit, namely thirtyfold [Mark 4:20]. But if a man embrace the holy and unearthly way, even though, as compared with the former, it be rugged and hard to accomplish, yet it has the more wonderful gifts: for it grows the perfect fruit, namely an hundredfold.” (St. Athanasius, *The Letters of St. Athanasius*, Letter XLVIII, To Amun, c. 353 A.D.)

“How many men, therefore, and how many women, in Ecclesiastical Orders, owe their position to continence, who have preferred to be wedded to God; who have restored the honor of their flesh, and who have already dedicated themselves as sons of that future age, by slaying in themselves the concupiscence of lust, and that whole propensity which could not be admitted within Paradise! Whence it is presumable that such as shall wish to be received within Paradise, ought at last to begin to cease from that thing from which Paradise is intact [i.e., sexual intercourse].” (Tertullian, *On Exhortation to Chastity*, Chapter 13, c. 204 A.D.)

The chaste servant of Christ stands as a spiritual warrior against the temptations and deception of the world and the devil. His sword is his chastity and purity by which he slays the devil and acquires spiritual knowledge and grace for himself and his friends. “But so far is this true and spiritual knowledge removed from that worldly erudition, which is defiled by the stains of carnal sins... And therefore if you are anxious to attain to that never-failing fragrance, you must first strive with all your might to obtain from the Lord the purity of chastity. **For no one, in whom the love of carnal passions and especially of fornication still holds sway, can acquire spiritual knowledge.** For “in a good heart wisdom will rest;” and: “He that feareth the Lord shall find knowledge with righteousness.” [Prov. 24:33; Ecclus. 32:20].” (Holy Abbot and Ascetic Nesteros (c. 420), From *The Conferences of John Cassian*, Conference 14, Chapter XVI)

Pope St. Damasus I (366-384) confirmed the teaching of the Holy Bible and the Holy Apostles on the necessity of a chaste priesthood, and declared that marital intercourse was incompatible with presiding at the Eucharistic sacrifice. Pope St. Siricius (384-399) who taught that “those who are in the flesh cannot see God” stated in A.D. 392 that “Jesus would not have chosen birth from a virgin, had he been forced to look upon her as so unrestrained as to let that womb... be stained by the presence of male seed.” Pope St. Siricius also declared that the only persons worthy of serving at the altar were those who were forever free of “the stain” of intercourse. Pope St. Leo the Great (440-461) carried on this uninterrupted Apostolic Tradition. Thus deacons were to remain married, but they were instructed to avoid marital intercourse in order to grow in holiness. Referring to First Corinthians 7:29, Pope Leo declared: “Therefore, so that a spiritual bond may grow from the physical marriage, [deacons] may not send their spouses away and must live as though they had none, whereby the love of the married couple remains intact and the conjugal acts cease.” (Pope Saint Leo the Great, *Epistles*)

Pope St. Leo the Great, *To Rusticus* (c. 442-459 A.D.): “Concerning those who minister at the altar and have wives, whether they may lawfully cohabit with them? Reply. The law of continence is the same for the ministers of the altar as for bishops and priests, who when they were laymen or readers, could lawfully marry and have offspring. But when they reached to the said ranks, what was before lawful ceased to be so. And hence, in order that their wedlock may become spiritual instead of carnal, it behoves them not to put away their wives but to "have them as though they had them not," whereby both the affection of their wives may be retained and the marriage functions cease.” (*The Letters of St. Leo the Great*, Letter 167, Question III)

The Early Councils of the Church unanimously forbids Bishops, Priests and Deacons from having marital sexual relations with their wife

From the very earliest times, lustful and impure men have tried to reject or ignore the biblical, Apostolic and patristic teaching that all priests must be perpetually chaste. Because of this, many councils of the Church through the ages have also been forced to reaffirm this dogmatic and infallible teaching of the Church. The first recorded council that confirmed this requirement of celibacy upon all clerics is *The Council of Elvira* that took place in c. 306-311 A.D. Canon 33 declared that married priests and bishops were obligated to permanently refrain from all marital sexual relations. It stated that “Bishops, presbyters, and deacons and all other clerics having a position in the ministry are ordered to abstain

completely from their wives and not to have children. Whoever, in fact, does this, shall be expelled from the dignity of the clerical state.” This canon clearly ordered higher clerics to observe perfect continence with their wives under the pain of deposition from their ministry. Canon 27 of the same Council prohibited women living with ecclesiastics, except for a sister or a daughter who was a consecrated virgin: “A bishop or other cleric may have only a sister or a daughter who is a virgin consecrated to God living with him. No other woman who is unrelated to him may remain.”

From these primitive and important legal texts, it can be deduced that many of the ecclesiastics in the Spanish church were *virī probati*, that is, men who were married before becoming ordained deacons, priests or bishops. All, however, were obliged, after receiving Holy Orders, to renounce completely the use of marriage, that is to live in total continence.

Although some erroneously claim that Elvira was a departure from an earlier tradition which did not require married clerics to remain continent, the fact of the matter is that the council codified an already existing but unwritten rule of continence for all clerics. Indeed, in no way can one see in canon 33 a statement of a new law. *The Council of Elvira* was, on the contrary, a reaction to the extended lack of observance of a traditional and well-known obligation, to which at this time the Council confirmed and imposed a sanction to the biblical law concerning priestly chastity: either the delinquent ecclesiastics accepted the obligation of the law of continence (*lex continentiae*) by living their lives in perfect conformity to it or they became “expelled from the dignity of the clerical state.” The fact that the legislation of Elvira was pacifically accepted confirms that no juridical novelty was being introduced, but that it was concerned primarily with maintaining an already existing teaching of the Church. This is what Pius XI taught when, in his encyclical on the priesthood, he affirms that this written law implied a previous law and practice that “made obligatory what the gospels and the apostolic preaching had already shown to be something like a natural requirement”, thus showing us that this law of clerical celibacy came directly from Our Lord and the teaching of the Apostles as well as that it was taught by the many generations of Christians before the 4th century.

Pope Pius XI, *Ad Catholici Sacerdotii* (# 43), Dec. 20, 1935: “The earliest trace of a law of ecclesiastical celibacy – based, however, on long established custom – is found in the 33rd canon of the Council of Elvira, held at the beginning of the fourth century when Christians were still being actively persecuted. This law only made obligatory what the gospels and the apostolic preaching had already shown to be something like a natural requirement.” (*Acta Apostolicae Sedis* 28 [1936] 25)

To suggest, therefore, that Elvira is the origin of the law of celibacy in the Church, and that there is, consequently, a discontinuity in the Church's moral teaching concerning this matter between its introduction and what was the practice beforehand, is, for the reasons already given, a fundamentally erroneous conclusion. The persecution suffered by the early Church during the first three centuries made it difficult for it to write down most of its laws by convoking councils of Bishops and Priests, and just like in the case of many of the Church's dogmas and doctrines, such as the Trinity, the Church only defined them when a greater necessity arose that needed it. Yet it is very unlikely that when the Church did begin to write down its laws in the fourth century, that it would have ignored its earlier, unwritten rules and composed brand new ones, especially one such as the Elvira canon, since, if such was the case, such laws would have deprived clerics of a long-established so-called "right" and if so, it is highly unlikely, as even reason itself dictates, *that no one would have objected to this if a new teaching concerning clerical celibacy would have sprung up without any earlier foundation*; and this fact is much more obvious since we are dealing with an issue that regards sensual pleasure, and most men in this world are directly intent on satisfying their sexual desire. Thus, even though this teaching denied priestly men their sensual appetites, there was no objections, which in a striking manner confirms the fact that all priests of the Church must be perpetually chaste and that this fact was well known and understood by the Church's members of this time. It is therefore very clear that the tradition of clerical continence dates back to apostolic times.

The Council of Arles (314) also required clerics to observe perfect continence, citing ritual purity as the reason. Canon 29 reads, "Furthermore, with a care for what is worthy, pure and honest, we exhort our brothers [in the episcopate] to act in such a way that priests and deacons have no [sexual] relations with their spouses, given that they are engaged each day in the ministry. Whoever acts contrariwise to this decision will be deposed from the honor of the clerical state." (*Corpus Christianorum*, 148.25)

The Synod of Neocaesarea (314-325) confirmed this ancient teaching of the Church that priests were obligated to remain free from the stain of marital sexual intercourse. "If a priest marry, he shall be removed from the ranks of the clergy; if he commit fornication or adultery, he shall be excommunicated, and shall submit to penance." (Canon 1)

The wording of these canons does not immediately suggest that an innovation is being introduced, and it would be an error in historical procedure to maintain beforehand that such was the case. The seriousness of the implications for the life of the clergy, the absence of justification for the strictness of the discipline and the canonical penalty attached, would suggest, on the contrary, that the Church authorities were concerned with the

maintenance and not the introduction of this rule. The important papal decretals of the fourth century, which show the rule for the Universal Church — *Directa* (385) and *Cum in unum* (385-86) of Pope St. Siricius; *Dominus inter* of Pope St. Innocent I, and the Synod of Carthage (390) — were in fact emphatic that clerical continence belonged to immemorial, even apostolic, tradition (as we shall also see further down).

Pope St. Siricius, *Cum in unum*, A.D. 385: “**The question is not one of ordering new precepts**, but we wish through this letter to have people observe those that either through apathy or laziness on the part of some have been neglected. They are, however, matters that have been established by apostolic constitution, and, by a constitution of the Fathers.” (*Cum in unum* (Ad episcopos Africae); PL 13, 11 56a. P. Coustant, *Epistolae Romanorum Pontificum*, Paris, 1721, p. 562)

The writings of the Church Fathers are often explicit in considering the apostles as models of the priesthood. Yet those who might have been married were thought not to have lived other than in continence. (Cf. St. Clement of Alexandria, *Stromata. III*, 6; Tertullian, *De Monogamia*, 8, 4; St. Jerome, *Apologeticum ad Pammachium*, Ep. 49(48), 2, 21; Eusebius of Caesarea, *Demonstratio evangelica*, 111, 4, 37; St. Isidore of Pelusium, Ep. 111, 176.)

In 325 A.D., *The First Council of Nicaea*, which was the first of the infallible and Ecumenical Councils in Church history, decreed in Canon 3 that a cleric is absolutely forbidden to keep a woman to live with him: “This great synod absolutely forbids a bishop, presbyter, deacon or any of the clergy to keep a woman who has been brought in to live with him, with the exception of course of his mother or sister or aunt, or of any person who is above suspicion.”

Another perhaps more accurate translation of Canon 3 reads:

“The great Synod has stringently forbidden any bishop, presbyter, deacon, or any one of the clergy whatever, to have a subintroducta dwelling with him, except only a mother, or sister, or aunt, or such persons only as are beyond all suspicion.”

The term "subintroducta" refers to an unmarried woman living in association with a man in a merely spiritual marriage, a practice that we see indicated already in the 1st century biblical teaching of St. Paul, where he teaches that “the time is short; it remaineth, that they also who have wives, be as if they had none”; in the 4th century such a woman was also referred to as an "agapeta". The pre-Nicaean acceptance of that arrangement for clerics was a clear indication that the clergy were expected to live in continence even with

their wives. For instance, a leading participant in the Council of Nicaea, Bishop Eusebius of Caesarea (c. 260-340), wrote: “It is fitting, according to Scripture, ‘that a bishop be the husband of an only wife.’ But this being understood, it behoves consecrated men [those in the priesthood], and those who are at the service of God’s cult, to abstain thereafter from conjugal intercourse with their wives.” (*Demonstratio Evangelica*, Book 1, Chapter 9)

Commentators on this passage confirms that it really is a law concerning clerical celibacy. *The Ancient Epitome of Canon III* explains that Nicea teaches that “No one shall have a woman in his house except his mother, and sister, and persons altogether beyond suspicion.” Fuchs in his *Bibliothek der kirchenver sammlungen* confesses that this canon shews that the practice of clerical celibacy had already spread widely. And finally, Hefele explains that “It is very certain that the canon of Nicea forbids such spiritual unions, [of certain women living in the same house as a priest] but the context shows moreover that the Fathers had not these particular cases in view alone; and the expression $\sigma\upsilon\nu\epsilon\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$ should be understood of every woman who is *introduced* ($\sigma\upsilon\nu\epsilon\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$) into the house of a clergyman for the purpose of living there. If by the word $\sigma\upsilon\nu\epsilon\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$ was only intended the wife in this spiritual marriage, the Council would not have said, any $\sigma\upsilon\nu\epsilon\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$, except his mother, etc.; for neither his mother nor his sister could have formed this spiritual union with the cleric. The injunction, then, does not merely forbid the $\sigma\upsilon\nu\epsilon\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$ in the specific sense, but orders that “no woman must live in the house of a cleric, unless she be his mother,” etc. This canon is found in the *Corpus Juris Canonici*, Gratian’s *Decretum*, Pars I., Distinc. XXXII., C. xvj.

Similarly, *The Council of Carthage* (in 390) confirmed the same teaching concerning clerical chastity and decreed that higher clerics observe perfect continence because they act as mediators between God and man. They stressed particularly in Canon 3 the antiquity and apostolic origin of this law: “It is fitting that the holy bishops and priests of God as well as the Levites, i.e. those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all simplicity what they are asking from God; what the Apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavor to keep. The bishops declared unanimously: It pleases us all that bishop, priest and deacon, guardians of purity, abstain from conjugal intercourse with their wives, so that those who serve at the altar may keep a perfect chastity.” Subsequent councils at Hippo (393) and Carthage (401 and 419) repeated these requirements.

At that time most, though not all, of the clergy were married men. They are directed by the African Synod to give up all conjugal intercourse, because of the fact that this would prevent them from properly carrying out their mediatory function. The import of the canon

is that those who by consecration have now become sacred persons must in the future manifest by their lives this new reality by adopting the more perfect and blessed life of perfect chastity. The specific reasons for the continence they are asked to observe, is in order that they may be effective mediators between God and man, and because of the commitment to service at the altar.

The ancient summary of Canon 3 above emphatically declared: “Let a bishop, a presbyter, and a deacon be chaste and continent.” As can be seen, *The Council of Carthage* declared obligatory continence to be “...what the apostles taught and what antiquity itself observed...”, thus showing us that the practice of clerical chastity is an ancient and apostolic teaching. In this context of historical study, the important study by author Christian Cochini should be noted: “*The Apostolic origins of priestly celibacy*” (original French version: *Origines apostoliques du célibat sacerdotale*, Lethielleux/Paris 1981).

St. Aurelius, Bishop of Carthage and patron to St. Augustine, was head of *The Council of Carthage* in A.D. 419 in union with “217 Blessed Fathers who assembled at Carthage”. They reaffirmed the previous Canon 3 in their own Canon 3, stating that: “When at the past council [of 390] the matter on continency and chastity was considered, those three grades, which by a sort of bond are joined to chastity by their consecration, to wit bishops, presbyters, and deacons, so it seemed that it was becoming that the sacred rulers and priests of God as well as the Levites, or those who served at the divine sacraments, should be continent altogether, by which they would be able with singleness of heart to ask what they sought from the Lord: **so that what the apostles taught and antiquity kept**, that we might also keep.” Canon 4 of the same Council also spoke of the different orders that should abstain from their wives: “It seems good that a bishop, a presbyter, and a deacon, or whoever perform the sacraments, should be keepers of modesty and should abstain from their wives. By all the bishops it was said: It is right that all who serve the altar should keep pudicity from all women.”

The ancient summary of Canon 3 of The Council of Carthage in 419 declared: “Let a bishop, a presbyter, and a deacon be chaste and continent. This canon is taken from Canon ii., of Carthage 387 or 390.” More specifically, the canon was probably referring to Canon 3 from the council held in Carthage in 390.

As we have seen, the law that was promulgated during the synod of 390 would remain valid and be officially inserted in the great legislative record of the African Church, the *Codex Canonum Ecclesiae Africanae*, compiled and promulgated in the Council of Carthage in 419 (in the time of St. Augustine). We also see in this law the biblical fact that

we have already discussed, that is, that the prayer and spiritual intercession of a pure and chaste priest or ecclesiastic is better and more effective to help save souls than a priest or ecclesiastic who performs the marital act and is distracted by worldly cares, the keeping of a house, and wife, and children, etc. Thus, “those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all simplicity what they are asking from God...”

Codex Canonum Ecclesiae Africanae, A.D. 419: “Epigonius, Bishop of the Royal Region of Bulla, says: “The rule of continence and chastity had been discussed in a previous council. Let it [now] be taught with more emphasis what are the three ranks that, by virtue of their consecration, are under the same obligation of chastity, i.e., the bishop, the priest, and the deacon, and let them be instructed to keep their purity.”

“Bishop Genethlius says: ‘As was previously said, it is fitting that the holy bishops and priests of God as well as the Levites, i.e., those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all simplicity what they are asking from God; what the apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavor to keep.’”

“The bishops declared unanimously: ‘It pleases us all that bishop, priest, and deacon, guardians of purity, abstain from [conjugal intercourse] with their wives, so that those who serve at the altar may keep a perfect chastity.’” (*The Apostolic Origins of Priestly Celibacy* by Christian Cochini, pages 4-5)

In saying that “in certain provinces it is permitted to the readers and singers to marry”, Canon 14 of the *Council of Chalcedon* (451) suggests that, in other provinces, not only bishops, priests, deacons and subdeacons, but even those in the lower or minor orders of readers and singers were at that time not permitted to marry.

In Gaul in the middle of the 5th century, a synod of sixteen bishops held a council at Orange in 441 under the presidency of St. Hilary of Arles, that made an explicit public declaration of the commitment to continence, emphasizing the duty of celibacy for those belonging to the clerical state, especially deacons and widows, forbidding married men to be ordained as deacons, and digamists, that is, those who contract a second marriage after the death of their spouse, to be advanced beyond the sub-diaconate. (cf. *First Council of Orange* (441), c. 8, 21. CC 148,84). This was to prevent excuses of ignorance of the obligation which previously had been implicit in the reception of orders. The wife (who in

the Gallic Church was termed a *presbytera*, *diaconissa*, *subdiaconissa* or even *episcopia* according to the status of her husband) was to live as a 'sister' in a brother-sister relationship. (cf. Girona (517), c. 6. H.T. Bruns, *Canones Apostolorum et Conciliorum saeculorum IV-VII*, Berlin, 1839,11, 19. Clermont (535), c. 13. CC 148 A, 108. Tours (567), c. 13. *Ibid.*, 180-1). Her rights were protected as ordination could not go ahead without her agreement. Her promise to live in continence was also an impediment to future marriage.

Continent cohabitation expressed trust in the nobility of human love to combine marital affection with the values of the consecrated clerical state. St. Paulinus of Nola (d. 431) and St. Jerome (ca. 417) indicate a warm spirituality for those embracing this new life. (cf. *Ep. 44*. CSEL 29,372-7. *De Septem Ordinibus Ecclesiae*. PL 30,1 59c-d.) However, because of the real possibilities of incontinence, total physical separation would be recommended (*Arles IV A.D. 524*) or even sometimes required (*Toledo III A.D. 589*). A return to conjugal relations, after all, was considered to be as serious a sin as adultery (cf. Jerome, *Adversus Jovinianum*, I, 34), the cleric being punished by reduction to the lay state.

In Gaul in the early sixth century, councils held under the reforming and energetic St. Caesarius of Arles (c. 468-542) reaffirmed legislation for the restoration of priestly celibacy, a discipline which had suffered as a result of the Visigoth invasions during the previous century. *The Council of Agde* held in 506, in Gaul, in the South of France under the presidency of St. Caesarius of Arles, had 47 genuine canons that dealt with such subjects as clerical celibacy, the canonical age for ordination, the relations of a bishop and his diocesan synod, church property, public peace, and the religious obligations of the faithful. The same council also forbade subdeacons to marry, and such synods as those of Orléans in 538 and Tours in 567 prohibited even those already married from continuing to live with their wives.

In 541 *The Fourth Synod of Orleans* ordered that "the bishop must treat his wife as his sister" and added that "the people must not respect but scorn the priest who cohabits with his wife, for in the place of being a doctor of penitence he is a doctor of libertinage." Again, we see that the priest's job in the eyes of the Church is to practice penitence, and to thus draw down a shower of grace for himself as well as for his flock, and that all priests who perform the marital act "in the place of being a doctor of penitence he is a doctor of libertinage." Meeting in 583, *The Synod of Lyon's* first canon decreed that married priests could not live together with their spouses. In 589 *The Synod of Toledo* issued canon 5, that also was a declaration that married clerics may not live with their wives.

Indeed, so fervent were the early church to hinder Her clerics from performing the marital

act, that in 530 the Emperor Justinian declared null and void all marriages contracted by clerics in Holy Orders, and the children of such marriages to be spurious by ordering that the children of priests, deacons and subdeacons who, “in disregard of the sacred canons [of clerical continency], have children by women with whom, according to sacerdotal regulation, they may not cohabit”, or according to another translation: “they are not permitted to have relations” be considered illegitimate on the same level as those “procreated in incest and in nefarious nuptials” (*Code of Justinian*, 1.3.44). As for bishops, he forbade “any one to be ordained bishop who has children or grandchildren” (*Code of Justinian*, 1.3.41).

The *Breviatio Ferrandi* was a digest of Church legislation in Africa assembled about 550 which reaffirms earlier norms of priestly celibacy. In summary the main points were as follows:

- bishops, priests and deacons were to abstain from relations with their wives;
- any priest who got married was to be deposed; if he commits the sin of fornication he is to do penance;
- in order to safeguard the reputation of ministers of the Church and to help them observe chastity, clerics were not to live with women other than close family relations.

It is worth noting that this was a period of merciless persecution for the Church in North Africa when the Vandals invaded and eliminated the leaders of many of these Christian communities (cf. Cochini, *Apostolic Origins of Priestly Celibacy*, pp. 324-26).

The *Third Council of Toledo* (589) was convoked to remedy abuses that had penetrated the clergy arising from the Arian heresy. Bishops, priests and deacons, returning to the Catholic faith after abandoning Arianism, no longer considered continence an obligation of the priestly state. So called matrimonial “rights” had reasserted themselves and, therefore, although Arianism had been officially defeated at the *Council of Constantinople* in 381, the negative effects of this heresy, as far as priestly chastity was concerned, were still being felt two centuries later. Canon 5 of Toledo III renewed the traditional discipline, indicating the sanctions which attended its infraction.

Third Council of Toledo, Canon 5, A.D. 589: “It has come to the knowledge of the Holy Council that bishops, priests, and deacons, who were once heretics but

returned to Catholicism, still gave in to carnal desire and united with their wives; so that it does not happen again in the future, we have ordered as follows, which had already been decreed by previous canons: that it not be permitted to these [clerics and their wives] to lead a common life favouring incontinence, but that while keeping conjugal fidelity toward each other, they watch to what is mutually beneficial to them both and not share the same room. With the help of virtue, it would be even better that the cleric find for his wife a new home, so that their chastity enjoy a good witnessing before both God and men. But if, after this warning, someone prefers to live in incontinence with his wife, let him be considered a lector; as to those who are still subject to the ecclesiastical canon, if they live in their cells, contrary to the elders' orders, in the company of women apt to raise suspicions harmful to their reputation, let those be struck with severe canonical penalties." (Cochini, *Apostolic Origins of Priestly Celibacy*, p. 331)

The reader will be interested in reading the answer on this point made by King Henry VIII (1491-1547), to the letter sent him by the German ambassadors. For those who don't know, King Henry VIII was the apostate King of England who created his own sect (the Anglican sect) after the Catholic Church and the Pope would not grant him a divorce with a right to remarry. (This letter is found in full in the Addenda to the Appendix at the end of the seventh volume of Burnet's *History of the Reformation* (London. Orr & Co., 1850, p. 148).

Note that even the apostate king himself upheld the ancient church tradition of clerical celibacy; although his own sect later came to contradict it: "Although the Church from the beginning admitted married men, as priests and bishops, who were without crime, the husband of one wife, (out of the necessity of the times, as sufficient other suitable men could not be found as would suffice for the teaching of the world) yet Paul himself chose the celibate Timothy; but if anyone came unmarried to the priesthood and afterwards took a wife, he was always deposed from the priesthood, according to the canon of the Council of Neocaesarea (315) which was before that of Nice (325). So, too, in the Council of Chalcedon (451), in the first canon of which all former canons are confirmed, it is established that a deaconess, if she give herself over to marriage, shall remain under anathema, and a virgin who had dedicated herself to God and a monk who join themselves in marriage, shall remain excommunicated. ... No Apostolic canon nor the Council of Nice contain anything similar to what you assert, viz.: that priests once ordained can marry afterwards. And with this statement agrees the Sixth Synod (Third Council of Constantinople in 649), in which it was decreed that if any of the clergy should wish to lead a wife, he should do so before receiving the Subdiaconate, since afterwards it was by no means lawful; nor was there given in the Sixth Synod any liberty to priests of leading wives

after their priesting, as you assert. Therefore from the beginning of the newborn Church it is clearly seen that at no time it was permitted to a priest to lead a wife after his priesting, and nowhere, where this was attempted, was it done with impunity, but the culprit was deposed from his priesthood.”

Hence if a priest were at any time to attempt to marry, he would be attempting to do that which from the earliest times of which we have no record, and which no priest has ever been allowed to do, but which always has been punished as a grave sin of immorality.

The *Directa* and *Cum in unum* decretals of Pope St. Siricius

Among the many statements of the early Church on the topic of sexual continence and celibacy, the *Directa* and *Cum in unum* decretals of Pope St. Siricius (c. 385) stands out among them all, since it directly confirmed that clerical sexual abstinence was an apostolic practice that must be followed by the ministers of the universal church.

In the *Directa*, the Pope dealt with clerics (deacons, priests, and bishops) that were still living with their wives and having children. Priests were justifying this by referring to the traditions of the Levitical priesthood of the Old Testament. Pope St. Siricius was emphatic that clerical continence belonged to immemorial, even apostolic, tradition. He declared that the priests of the Old Law had been under a duty to observe temporary continence when serving in the Temple, but that the coming of Christ had brought the old priesthood to completion, and by this fact the duty of temporary continence had become an obligation to *perpetual* continence.

Pope St. Siricius (384-398) epistle “*Directa ad Decessorem*” was promulgated in the year 385 A.D. This epistle dealt with the Celibacy of the Clergy, and it **excommunicated all priests who dared to defile themselves with sexual acts with their wives, and prescribed that they all were banned from celebrating the heavenly mysteries of Our Lord:**

Pope St. Siricius, *Directa* (# 7), February, A.D. 385: “Let us talk now about the very holy clerical Orders. As your Charity advises us, we see that in your provinces they are trampled underfoot and confused, with great prejudice to the honor due to religion. It has come to the point where we must say with Jeremiah: “*Who will turn my head into a fountain, and my eyes into a spring for tears, so that I may weep all day, all night for all the dead out of the daughter of my people?*” (Jer 8:23) ... We have indeed discovered that many priests and deacons of Christ brought

children into the world, either through union with their wives or through shameful intercourse. And they used as an excuse the fact that in the Old Testament—as we can read—priests and ministers were permitted to beget children.

“Whatever the case may be, if one of these disciples of the passions and tutors of vices thinks that the Lord—in the law of Moses—gives an indistinct license to those in sacred Orders so that they may satisfy their passions, let him tell me now: why does [the Lord] warn those who had the custody of the most holy things in the following way: *"You must make yourselves holy, for I am Yahweh your God"* (Lev 20:7). Likewise, why were the priests ordered, during the year of their tour of duty, to live in the temple, away from their homes? Quite obviously so that they would not be able to have carnal knowledge of any woman, even their wives, and, thus, having a conscience radiating integrity, they could offer to God offerings worthy of his acceptance. Those men, once they had fulfilled their time of service, were permitted to have marital intercourse for the sole purpose of ensuring their descent, because no one except [the members] of the tribe of Levi could be admitted to the divine ministry.

“This is why, after having enlightened us by his coming, the Lord Jesus formally stipulated in the Gospel that he had not come to abolish the law, but to bring it to perfection; this is also why he wanted the beauty of the Church whose Bridegroom he is to shine with the splendor of chastity, so that when he returns, on the Day of Judgment, he will find her without stain or wrinkle (Eph 5:27), as his Apostle taught [Apostolic Tradition]. It is through the indissoluble law of these decisions that all of us, priests and deacons, are bound together from the day of our ordination, and put our hearts and our bodies to the service of sobriety and purity; may we be pleasing to our God in all things, in the sacrifices we offer daily. *"People who are interested only in unspiritual things can never be pleasing to God"*, says the Chosen Vessel. *"Your interests, however, are not in the unspiritual, but in the spiritual, since the Spirit of God has made his home in you"* (Rom 8:8-9).

“But those, who contend with an excuse for the forbidden privilege, so as to assert that this has been granted to them by the Old Law, should know that by the authority of the Apostolic See they have been cast out of every ecclesiastical office, which they have used unworthily, nor can they ever touch the sacred mysteries, of which they themselves have deprived themselves so long as they give heed to impure desires. **And because existing examples warn us to be on our guard for the future should any bishop, priest, or deacon be found such,** which henceforth we do not want let him now understand that every approach to indulgence is barred through us, because it is necessary that the wounds which are not susceptible to the healing of warm lotions be cut out with a knife.” (St. Siricius

384-398, The Primacy of the Roman Pontiff, From the epistle "*Directa ad decessorem*" Feb. 10, 385, On The Celibacy of the Clergy; Denzinger 89)

The circumstance leading the Roman Pontiff to write about clerical continence, as this document shows, was the news coming from Spain: many clerics belonging to major Orders in those provinces went on living with their wives and having children. He was distraught by such news because they were grave violations of what was the indisputable teaching of the Church. Hence his intervention, the purpose of which was not to promulgate new regulations, but to reinstate those that should never have been broken. Siricius also learned from Himerius that those clerics were attempting to justify their behavior through Scripture, which is why he also uses Scripture. Some people are saying that the Old Testament, in particular the rules of Leviticus, authorized marriage for the Levites. Yes, indeed, he retorts, but married priests were under the obligation of temporary continence when serving in the temple. Now the priesthood of Christ brought the old priesthood to perfection. And by this very fact the obligation of continence became an obligation to perpetual continence. If the priests of the Old Law had to abstain periodically from intercourse with their wives "so that, with a conscience radiating integrity, they could present to God offerings worthy of his acceptance", as Pope St. Siricius affirms, the ministers and priests of Jesus Christ in the New Law who offer sacrifice daily, a sacrifice far superior to that of Jerusalem, can only be pleasing to God through perfect and perpetual chastity.

According to Wikipedia: "The *Directa*... became the first of a series of documents published by the Magisterium that claimed apostolic origin for clerical celibacy and reminded ministers of the altar of the perpetual continence required of them. It is known that the First Ecumenical Council which took place at Nicaea included in its legislation a discipline of the priesthood known as clerical 'continence' or celibacy. This was the requirement of all priests and bishops to refrain from sexual contact with their wives or with any other woman. Thus, for a married man to become a priest, his wife had to agree to abstain from all sexual relations. This discipline added to the legislation of various councils, particularly the Council of Elvira, the date of which cannot be determined with precision, but believed to have been in the first quarter of the fourth century, in Spain."

In the *Cum in unum* decretal, sent to the different ecclesiastical provinces in 386, Pope St. Siricius refers to the various Pauline texts (cf. Tit 1:15; 1 Tim 3:2; 1 Cor 7:7; Rom 8:8-9) as the scriptural foundation for the Church's teaching on ecclesiastical celibacy, and in doing so gives an authoritative interpretation of the Pauline phrase, *unius uxoris vir*, or *unius uxoris virum* "a husband of one wife" found in 1 Timothy 3:2. Besides, Pope St. Siricius

himself later presented the norms of this text at the Council of Rome of A.D. 386. If Timothy and Titus are to choose bishops, priests or deacons among “men married once only”, this does not mean that after ordination they can continue with their conjugal life.

Here the Pope first formulated an objection that the expression *unius uxoris vir* of 1 Timothy 3:2, some said, specifically guaranteed the bishop the right to use marriage after sacred ordination. Pope St. Siricius answered by giving the stipulation’s correct interpretation: “He (Paul) was not speaking of a man who might persist in the desire to beget children (*non permanentem in desiderio generandi dixit*); he was speaking about continence which they had to observe in future (*propter continentiam futuram*).” It is thus interpreted as a requirement to guarantee the future continence that the candidate for orders will be asked to practice. In other words, a man who had remarried after his first wife died could not be considered as a candidate for ordination, since the fact of his remarriage would indicate an inability to live the life of perpetual continence required of clerics in major orders. This fundamental text was repeated a number of times subsequently. For the decretal *Cum in unum* of Pope Siricius, cf. Ep. V. c. 9 (PL 13, 1161 A); it is also found in the African Council of Theleptis (A.D. 418): Conc. Thelense (CCL 149, 62): French trans.: Cochini, op. cit., p. 32; see also the two letters of Pope St. Innocent I (A.D. 404-405) to the bishops Victricius of Rouen and Exuperius of Toulouse: Ep. II, (PL 20, 476 A. 497 B; Cochini, op. cit., pp. 284-286). Africa, Spain and the Gauls thus take direction as indicated by the Popes.

The legislation of Pope St. Siricius in 385 and 386, and the canons of the Council of Carthage (390), claim apostolic origin for the *lex continentiae* (law of continence). It is worth noting that these are not the claims of mere individuals but are the view of those who carried hierarchical responsibility in the Church. In Carthage it was the unanimous view of the whole African episcopate which declared “*ut quod apostoli docuerunt, et ipsa servavit antiquitas nos quoque custodiamus*” (what the Apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavour to keep). In Rome Pope St. Siricius was conscious of placing himself in the line of the same living tradition with his predecessors as bishops of the See of St. Peter.

The Fathers and Early Writers of the Church confirms that priests must be completely chaste

The Fathers of the Church also insisted that clerics remain chaste. Theologically, in the first four centuries of the Church’s history, the validation of clerical continence is grounded on the Pauline teaching, linking it to the perpetual availability for service at the altar and a

greater freedom for prayer. Being permanently in God's presence, and because of the importance given to prayer, praise and adoration, the minister of the New Covenant ought not to care for the things of the world nor have the leisure needed to fulfill the responsibilities of married life.

In his treatise, *On the Duties of the Clergy* (c. 391), St. Ambrose of Milan (340-397) vehemently rejected the idea that married clerics should be allowed to have conjugal relations just because the priests of the Old Testament did. To the married clergy who, "in some out-of-the-way places", claimed, on the model of the Old Testament priesthood, the right to father children, he recalled that in Old Testament times even lay people were obliged to observe continence on the days leading to a sacrifice, and commented: "If such regard was paid in what was only the figure, how much ought it to be shown in the reality!" (*De officiis ministrorum* or *On the Duties of the Clergy*, I, 258). Yet more sternly he wrote: "He [Saint Paul] spoke of one who has children, not of one who begets children." "habentem filios dixit, non facientem" (St. Ambrose, *Epistle LXIII*, 62; *Ep. extra coll.*).

One can clearly see in the writings of St. Ambrose that the requirement that priests, whether married or celibate, should be continent was the established law of the Church. Priests "should live in a state of perpetual continence" since they served at the altar all their lives. Ambrose admonished his priests to "continue in a ministry which is unhampered and spotless, one which should not be profaned by conjugal intercourse." (*On the Duties of the Clergy*, I, 50)

The *Didascalia Apostolorum*, written in Greek in the first half of the 3rd century, mentions the requirements of chastity on the part of both the bishop and his wife, as well as the requirement that he brings up his children in the fear of God, when it quotes 1 Timothy 3:2-4 as requiring that, before someone is ordained a bishop, enquiry be made "whether he be chaste, and whether his wife also be a believer and chaste; and whether he has brought up his children in the fear of God".

The specific tradition of the Church also confirms that the Apostles lived in this way. St. Clement of Alexandria (150-215) who thus lived very near in time to the Apostles, taught that the Apostles, after their calling by Our Lord to the ministry, took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters in purity and honesty: "But the latter [the Apostles], in accordance with their particular ministry, devoted themselves to preaching without any distraction, and took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters, that they might be their fellow-ministers in dealing with housewives. It was through them that the Lord's teaching

penetrated also the women's quarters without any scandal being aroused." (*The Stromata* or *Miscellanies*, Book III, Chapter VI, Section 71)

When we come to the question of what was the practice of Our Lord Jesus Christ's first followers in this matter of clerical chastity, there would likewise be but little if any reasonable doubt. For while of the Apostles we have it recorded only of Peter that he was a married man, we have it also expressly recorded that in his case, as in that of all the rest who had "forsaken all" to follow Our Lord, the Lord himself said, "Every one that hath forsaken houses, or brethren, or sisters, or father, or mother, ***or wife***, or children, or lands, for my name's sake shall receive an hundred fold and shall inherit eternal life." (Matt. 19:29; Lk. 18:29) Mark 10:29 records the same incident, but while "wife" is mentioned among the things "left," no "wife" is found among the things gained.

St. Jerome, referred in *Against Jovinianus* to marriage prohibition for priests when he argued that Peter and the other apostles had been married, but had married before they were called and subsequently gave up their marital relations (*Aduersus Jovinianum* I, 7. 26 (PL 23, 230C; 256C).

There can be no doubt that St. Paul in his epistles allows and even contemplates the probability that those admitted to the ranks of the clergy will have been already married, but distinctly says that they must have been the "husband of one wife," (1 Tim. 3:2 and 12; Titus i., 6) by which all antiquity and every commentator of gravity recognizes that digamists (more than once married) are cut off from the possibility of ordination, but there is nothing to imply that the marital connexion was to be continued after ordination. For a thorough treatment of this whole subject from the ancient and Patristic point of view, the reader is referred to St. Jerome. (Cf. *Hieron, Adv. Jovin. Lib. I. Confer also the In Apolog. pro libris Adv. Jovin.*) We will be quoting only a few passages from St. Jerome further down.

Commenting on the "husband of one wife" clause, Bishop Eusebius of Caesarea (c. 260-340) writes: "It is fitting, according to Scripture, 'that a bishop be the husband of an only wife.' But this being understood, it behooves consecrated men, and those who are at the service of God's cult, to abstain thereafter from conjugal relations with their wives." (*Demonstratio Evangelica*, I, 9)

St. Cyril of Jerusalem (c. 313-386), in his *Catechetical Lectures* XII:25, writes: "For it became Him who is most pure, and a teacher of purity, to have come forth from a pure bride-chamber. For if he who well fulfils the office of a priest of Jesus abstains from a wife,

how should Jesus Himself be born of man and woman? "For thou," says He in the Psalms, "art He that took Me out of the womb" (Psalm 22:9; 21:10). Mark that carefully, He that took Me out of the womb, signifying that He was begotten without man, being taken from a virgin's womb and flesh. For the manner is different with those who are begotten according to the course of marriage."

Several popes of the patristic era also issued decrees upholding clerical continence. Pope St. Siricius (384-99), who wrote the earliest extant papal legislation on this matter, insisted that bishops, priests, and deacons must practice perpetual rather than periodic continence since they must be ready to say the liturgy or perform the sacraments at any time. He affirmed that continence had an eschatological dimension, "pointing to the completion of the kingdom, to a time when marriage will be no more." Similarly, Pope Leo I (440-61) upheld the rule that married clerics observe continence after ordination while Pope St. Gregory I (590-604) prohibited bishops from ordaining subdeacons who would not vow to live in perpetual chastity. The decrees of these popes show two things. The first is that clerical continence, or celibacy defined in its broad sense, was the law and practice of the universal Church and was not just a law of some of the local churches. The second is that some clerics were not obeying the law. Even at this early time in the Church's history, it was becoming apparent that clerical continency was of apostolic origin.

St. Epiphanius of Salamis (c. 315-403), born in Palestine and consecrated bishop of Constantia in Cyprus, condemns all forms of encratism (the "Encratites", which means the "self-controlled", were an ascetic 2nd century sect who forbade marriage and counseled abstinence from meat) but the Saint nonetheless insists that priests themselves are required to live continently, as regulated by the apostles. Priestly continence is observed, he maintains, wherever the ecclesiastical canons are adhered to, human weakness and the shortage of vocations being inadequate reasons for clergy to contravene the law of the Church.

St. Epiphanius, the monk-bishop well known for his "zeal for the monastic life" and who had close ties with the Church of Rome, was thus in agreement with the other Fathers who promoted priestly continency for clerics, including subdeacons: "Holy Church respects the dignity of the priesthood to such a point that she does not admit to the diaconate, the priesthood or the episcopate, nor even to the subdiaconate, anyone still living in marriage and begetting children. She accepts only him who if married gives up his wife or has lost her by death, especially in those places where the ecclesiastical canons are strictly attended to." (*Panarion*, 59, 4; cf. *The Catholic Encyclopedia*, "Celibacy of the Clergy", Vol. 3, 1908). St. Epiphanius, Father of the Church, further wrote: "It is the Apostles themselves who

decreed this law [of celibacy].” (*Panarion*, 48, 9; cf. *The Catholic Encyclopedia*, "Celibacy of the Clergy", Vol. 3, 1908)

Similar evidence of the existence in the 4th-century East, as in the West, of a law of clerical continence that was considered to be canonical is found in Epiphanius’ *Expositio Fidei*, 21.

In *Against Vigilantius* (406), St. Jerome condemned bishops who refused to ordain unmarried men as deacons, pointing out that this contradicted the practice of the churches of Egypt and Rome, which ordained only unmarried men or married men who had taken a vow of continence:

“What would the Eastern Churches do? What would (those of) Egypt and the Apostolic See do, they who never accept clerics unless they are virgins or continent men, or if they had had a wife, (accept them only) if they give up matrimonial life...” (*Adversus Vigilantium*, 2)

He also said:

“What do the churches of Egypt and the Orient do? They choose clerics who are virgins or continent; and if they have a wife, they cease to be husbands.” (*Adversus Vigilantium*, 2)

St. Jerome states a well-known fact: a married man was not ordained unless the two spouses had mutually consented to a life of perpetual continence.

Similarly, in *Against Jovianius* (393) he upheld the superior dignity of celibacy and virginity. Here he argued that allowing clerics to have conjugal relations would mean that marriage was on par with virginity, but since the latter was clearly superior, it could not be lawful for priests to touch their wives:

“Nor did they lay down rules for continence, nor hint at virginity, nor urge to fasting, nor repeat the directions given in the Gospel to the Apostles, not to have two tunics, nor scrip, nor money in their girdles, nor staff in their hand, nor shoes on their feet. And they certainly did not bid them, [Matthew 19:21] if they wished to be perfect, go and sell all that they had and give to the poor, and "come follow me." For if the young man who boasted of having done all that the law enjoins, when he heard this went away sorrowful, because he had great possessions, and the Pharisees derided an utterance such as this from our Lord’s lips: how much more would the

vast multitude of Gentiles, whose highest virtue consisted in not plundering another's goods, have repudiated the obligation of perpetual chastity and continence, when they were told in the letter to keep themselves from idols, and from fornication, seeing that fornication was heard of among them, and such fornication as was not "even among the Gentiles." But the very choice of a bishop makes for me. For he does not say: *Let a bishop be chosen who marries one wife and begets children; but who marries one wife, and has his children in subjection and well disciplined.* **You surely admit that he is no bishop who during his episcopate begets children. The reverse is the case— if he be discovered, he will not be bound by the ordinary obligations of a husband, but will be condemned as an adulterer.** Either permit priests to perform the work of marriage with the result that virginity and marriage are on a par: or if it is unlawful for priests to touch their wives, they are so far holy in that they imitate virgin chastity. But something more follows. A layman, or any believer, cannot pray unless he abstain from sexual intercourse. **Now a priest must always offer sacrifices for the people: he must therefore always pray. And if he must always pray, he must always be released from the duties of marriage.** For even under the old law they who used to offer sacrifices for the people not only remained in their houses, but purified themselves for the occasion by separating from their wives, nor would they drink wine or strong drink which are wont to stimulate lust. That married men are elected to the priesthood, I do not deny: the number of virgins is not so great as that of the priests required. Does it follow that because all the strongest men are chosen for the army, weaker men should not be taken as well? All cannot be strong." (St. Jerome, *Against Jovinianus*, Book I, Section 34, A.D. 393)

In his *Letter to Pammachius*, Ep. 48.10 (c. 393), St. Jerome further wrote: "A mother before she was wedded, she remained a virgin after bearing her son. Therefore, as I was going to say, the virgin Christ and the virgin Mary have dedicated in themselves the first fruits of virginity for both sexes. The apostles have either been virgins or, though married, have lived celibate lives. Those persons who are chosen to be bishops, priests, and deacons are either virgins or widowers; or at least when once they have received the priesthood, are vowed to perpetual chastity. Why do we delude ourselves and feel vexed if while we are continually straining after sexual indulgence, we find the palm of chastity denied to us? We wish to fare sumptuously, and to enjoy the embraces of our wives, yet at the same time we desire to reign with Christ among virgins and widows. Shall there be but one reward, then, for hunger and for excess, for filth and for finery, for sackcloth and for silk? Lazarus (Luke 16:19-25), in his lifetime, received evil things, and the rich man, clothed in purple, fat and

sleek, while he lived enjoyed the good things of the flesh but, now that they are dead, they occupy different positions. Misery has given place to satisfaction, and satisfaction to misery. And it rests with us whether we will follow Lazarus or the rich man.” (*The Letters of St. Jerome*, Letter 48, To Pammachius, Section 21)

St. Jerome, one of the Four Great Western Doctors of the Church, also testified: “Priests and deacons must be either virgins or widowers before being ordained, or at least observe perpetual continence after their ordination... If married men find this difficult to endure, they should not turn against me, but rather against Holy Writ and the entire ecclesiastical order.”

St. Jerome, *To Pammachius* (c. 393 A.D.): “See my express declaration that marriage is allowed in the Gospel, yet that those who are married cannot receive the rewards of chastity so long as they render their due one to another. If married men feel indignant at this statement, let them vent their anger not on me but on the Holy Scriptures; nay, more, upon all bishops, presbyters, and deacons, and the whole company of priests and levites, who know that they cannot offer sacrifices if they fulfill the obligations of marriage.” (*The Letters of St. Jerome*, Letter 48, To Pammachius, Section 10)

So, while some priests did break their vow of celibacy the Church never approved of that. It was considered a disgrace for a man that was married before he became a priest to beget children with his wife after ordination.

Also consider that all of the most important figures in the church were celibate, Jesus, Mary, Joseph, John the Baptist, (Peter after his ordination) Paul, and the rest of the Apostles in accordance to the Tradition of the Church, etc.

Pope St. Innocent I (401-417 A.D.) wrote in the same vein: “This is not a matter of imposing upon the clergy new and arbitrary obligations, but rather of reminding them of those which the tradition of the Apostles and the Fathers has transmitted to us.”

St. John Chrysostom (c. 347-407), adds: “If then “he who is married cares for the things of the world” [1 Corinthians 7:33], and a Bishop ought not to care for the things of the world, why does he say the husband of one wife? Some indeed think that he says this with reference to one who remains free from a wife. But if otherwise, he that has a wife may be as though he had none [1 Corinthians 7:29]. For that liberty was then properly granted, as suited to the nature of the circumstances then existing. ... “Having his children in

subjection with all gravity" [1 Timothy 3:4]. This is necessary, that an example might be exhibited in his own house. For who would believe that he who had not his own son in subjection, would keep a stranger under command? "One that rules well his own house" [Ibid]. Even those who are without say this, that he who is a good manager of a house will be a good statesman. For the Church is, as it were, a small household, and as in a house there are children and wife and domestics, and the man has rule over them all; just so in the Church there are women, children, servants. And if he that presides in the Church has partners in his power, so has the man a partner, that is, his wife. Ought the Church to provide for her widows and virgins? So there are in a family servants, and daughters, to be provided for. And, in fact, it is easier to rule the house; therefore he asks, "if a man know not how to rule his own house, how shall he take care of the Church of God?" [1 Timothy 3:5]" (*Homily X on First Timothy*, 1 Timothy 3:1-7)

St. Augustine participated in the Council of Carthage (419) where the general obligation to continence for major clerics had been repeatedly affirmed and traced back to the apostles and to a constant tradition. In his treatise *De conjugii adulterinis* (396) he asserted that even married men who were unexpectedly called to enter the ranks of the major clergy, and were ordained, were obliged to continence. In this they became an example to those laymen who had to live separated from their wives and who therefore were more liable to be tempted to commit adultery (no. 2, 22: PL, 40, 486).

Synesius, Bishop of Ptolemais (died c. 414), of the Libyan Church, knew that he is expected to live in continence with his wife if made a priest-bishop (*Epistle* 105 ca. 410) (he was still a layman at the time of his ordination), and Palladius the historian reports that a synod presided over by St. John Chrysostom, Bishop of Constantinople in the year 400, condemned Antoninus, Bishop of Ephesus, for doing what was forbidden by the 'holy laws' including resuming common life with his wife: "after separating from his married wife, he had taken her again" (*The Dialogue of Palladius concerning the Life of St. John Chrysostom*, chapter XIII). In his note on this phrase, the translator Herbert Moore says: "According to the 'Apostolic Canons', only the lower orders of clergy were allowed to marry after their appointment to office; the Council in Trullo ordered that a bishop's wife should retire to a convent, or become a deaconess; that of Caesarea, that if a priest marries after ordination he must be degraded. For Antoninus to resume relations with his wife was equivalent to marriage after ordination. It was proposed at the Council of Nicaea that married clergy should be compelled to separate from their wives... though it was generally held that the relations of bishops with their wives should be those of brother and sister."

Church laws and writings of this era not only affirm the requirement of clerical continence,

even if it was not always followed in practice, they also reflect a sophisticated theology of the priesthood. Ritual purity requires only periodic abstinence, which was sufficient for the priests of the Old Testament, who offered animals in sacrifice to God. However, since the priests of the New Testament offer the Holy Victim, Jesus Christ, in sacrifice to the Father, they are, as St. Ambrose pointed out, called to a more radical and perfect purity than that of their Hebrew predecessors. Furthermore, the holiness of the clerical office demanded absolute purity. Their daily ministry included not only the Mass, which was offered every day in many places, but also the administration of the sacraments and the practice of praying constantly on behalf of the Church. Finally, celibacy gave an eschatological dimension to the priesthood, pointing to the coming of the Kingdom of God.

Tertullian at the beginning of the third century, reminds the clergy that monogamy (marriage with only one person at a time) is not only the teaching of the Church but also a precept of the Apostle (*Ad uxorem*, 1, 7, 4 (CCL 1, 381)). It thus dates back to apostolic times. Furthermore, he insists on the fact that, in the Church, not a few believers are not married, that they live in continence and that some of them belong to ‘ecclesiastical orders’ (*De exhort. cast.*, 13, 4 (CCL 2, 1035)). Now, the men and women who live like this, Tertullian goes on, “have preferred to marry God” (*Deo nubere maluerunt*); (*Ibid.*, *cf Ad uxorem*, 1, 4, 4).

While Tertullian commented with admiration upon the number of those in sacred orders who have embraced continence, Origen seems to contrast the spiritual offspring of the priests of the New Law with the natural offspring begotten in wedlock by the priests of the Old (*In Levit. Hom.* vi, no. 6).

Other testimonies to be taken into special account include Origen (d. ca. 253) (*23rd homily on Numbers*, *6th homily on Leviticus*), Ephraem Syrus (*Carmina Nisibena*, 18 and 19 (ca. 363)), and the Syriac *Doctrina Addei* (ca. 400).

Origen (c. 185-254), *Homily 23 on Numbers 28:1-29:39*, 3:1-2: “Since therefore we have the laws for feasts in hand and the present words concerns this subject, let us diligently investigate the order of the feasts in order to be able to conclude from these orders and from the rite of sacrifices how each one can prepare a feast for God by his own actions and by his holy manner of life. Well, the first feast of God is the one called "perpetual." (cf. Num 28:6) For a command is given concerning these morning and evening sacrifices, which are offered perpetually and without any interruption whatsoever. Thus, when he commands the rites of the feasts, he does not come first of all and immediately to the Passover feast, nor to the feast of

Unleavened Bread, nor to that of Tabernacles, nor to the others about which commandments are given; but he has recorded this one first, in which he commands a perpetual sacrifice to be offered. The reason for this is so that each one who wants to be perfect and holy may know that it is not merely now and then that one must celebrate a feast for God, but at other times, there is no need to celebrate a feast. On the contrary, always and perpetually the just person should celebrate the feast day. For the sacrifice that is commanded to be offered perpetually, both in the morning and in the evening, indicates this, that in the law and the prophets, which point to the morning time, and in the teaching of the gospel, which points to the evening time, that is, to the evening of the world, it points to the coming of the Savior, it persists with a perpetual intention. So it is of these kinds of feasts that the Lord says: "And you will observe my feast days." Thus it is a feast day of the Lord, if we offer him a sacrifice perpetually, if "we pray without intermission," (1 Thess 5:17) so that "our prayer may ascend like incense in his sight in the morning, and the lifting up of our hands may become an evening sacrifice to him." (Ps 141:2) So this is the first celebration of a perpetual sacrifice, which must be fulfilled by worshipers of the gospel in this manner that we have explained above.

"... I fear to say something that is given to be understood based on the apostolic sayings, least I seem to cause grief in some people. For if "the prayer of the just is offered like incense in the sight of God, and the lifting up of hands is his evening sacrifice," (cf. Ps 141:1-2) but the apostle says to those who are married: "Do not deprive one another, except by consent for a time, that you may be free for prayer, and again be unto this very thing," (1 Cor 7:5) it is certain that the perpetual sacrifice is impeded in those who serve conjugal needs. This is why it seems to me that the offering of a perpetual sacrifice [such as in the priesthood and the religious life] belongs to that one alone who has pledged himself to perpetual and continual chastity."

Origin, *Homily 6 on Leviticus*, 2-3: "But let us see, perhaps, since we said in the preceding this kind of clothing (Lev 6:10-11; 16:4) was seen as a sign of chastity, where they seem either to cover the thighs or to restrain the kidneys and loins (Eph 6:14), I say, perhaps, not always in those, who then [in the Old Law] were priests, does it say these parts are restrained. For sometimes concessions were granted concerning the posterity of the race and the succession of offspring. But I would not introduce such an understanding for the priests of the Church [in the New Law], for I see something else suggested in the mystery.

"For in the Church, the priests and teachers can beget sons [in a spiritual sense], just as that one [St. Paul] who said, "My little children, for whom I am again

in travail until Christ is formed in you." (Gal 4:19) And again in another place he says, "Although you have myriad teachers in Christ, but not many fathers. For I begat you in Christ Jesus for the gospel." (1 Cor 4:15) Therefore, these teachers of the Church, in procreating such generations, sometimes use the binding of the thighs and abstain from begetting [spiritual] generations, since they find such hearers in whom they know they could not have fruit [by their preaching]. Finally, also in the Acts of the Apostles, it is related concerning some of these that "we could not speak the word of God in Asia." (cf. Acts 16:6) That is, they had put on the tight covering and preserved themselves that they not beget sons, for certainly these were such hearers in whom both the seed would die and could not have offspring. Thus therefore, the priests of the Church, when they see incapable ears or when they encounter counterfeit hypocritical hearers, let them put on "the apron," let them use "the thigh covering," (cf. Exod 28:42)..."

St. Ephrem the Syrian (c. 306-373), *The Nisibene Hymns*, Hymn XVIII: "1. O thou who art made priest after thy master, the illustrious after the excellent, the chaste after the grave, the watchful after the abstinent, thy master from thee has not departed; in the living we see the deceased: for lo! in thee is his likeness painted; and impressed upon thee are his footprints, and all of him shines from all of thee. *R., Blessed be He Who in His stead has given us thee!*

"2. The fruit wherein its tree is painted, bears witness concerning the root. Hitherto there has not failed us, the savour of his sweetness. His words thou showest forth in bodily act, for thou hast fulfilled them in deed. In thy conversation is painted his doctrine, in thy conduct his exposition, in thy fulfilment his interpretation. *R., Blessed be He Who has made thy lustre to excel!*

"... 12. That he should purge his mind, and cleanse also his tongue; that he should purify his hands, and make his whole body to shine; this is too little for the priest and his title, who offers the Living Body. Let him cleanse all himself at all hours; for he stands as mediator, between God and mankind. *R., Blessed be He Who has cleansed His ministers!*"

St. Ephrem the Syrian, *The Nisibene Hymns*, Hymn XIX: "1. Thou who answerest to the name of Abraham, in that Thou art made father of many; but because to Thee none is spouse, as Sarah was to Abraham,—lo! Thy flock is Thy spouse; bring up her sons in Thy truth; spiritual children may they be to Thee, and the sons be sons of promise, that they may become heirs in Eden. *R., Blessed be He Who foreshowed Thee in Abraham!*

"2. Fair fruit of chastity, in whom the priesthood was well pleased, youngest

among Thy brethren as was the son of Jesse; the horn overflowed and anointed Thee, the hand alighted and chose Thee, the Church desired and loved Thee; the pure altar is for Thy ministry, the great throne for Thy honour, and all as one for Thy crown. *R., Blessed be He Who multiplied Thy crowning!*

“3. Lo! thy flock, O blessed one, arise and visit it, O diligent one! Jacob ranged the flocks in order; range Thou the sheep that have speech, and enlighten the virgin-youths in purity, and the virgin-maids in chastity; raise up priests in honour, rulers in meekness, and a people in righteousness. *R. Blessed be He Who filled Thee with understanding!*

“... 13. Harken to the Apostle when he saith, to that virgin whom he had espoused; I am jealous over you with jealousy, with a jealousy verily of God, not of the flesh but of the spirit. Be jealous therewith thou also in pureness, that He may know what she is and whose she is. In thee may she cherish, and in thee may she love, Jesus the Bridegroom in truth. *R., Blessed is he whose zeal is holy!*

“14. As are her masters, so are her manners: for with the teacher that lags a laggard is she, and with him that is noble, excellent is she. The Church is like unto a mirror, for according to the face that gazes into it, thus does it put on the likeness thereof. For as is the king so also his host, and as is the priest so also his flock; according as these are it is stamped on them. *R., Blessed be He Who stamped her in His likeness!*

“15. Without a testament they departed, those three illustrious priests; who in Testaments used to meditate, those two Testaments of God. Great gain have they bequeathed to us, even this example of poverty. They who possessed nothing the blessed ones, made us their possessions; the Church was their treasure. *R., Blessed is he who possessed in them his possessions!*”

In the East, this tradition of exalting virginity over marriage was exemplified by St. John Chrysostom: “Marriage was not instituted for wantonness or fornication, but for chastity.” He also said: “**That virginity is good I do agree. But that it is even better than marriage, this I do confess.** And if you wish, I will add that it is as much better than marriage as Heaven is better than Earth, as much better as angels are better than men.” (*The Faith of the Early Fathers*, Vol. 2: 1116)

In this context of exalting chastity, St. Athanasius the Great in his *Apologia ad Constantium* 33 (c. 357) writes: “The Son of God, our Lord and Saviour Jesus Christ, having become man for our sakes, and having destroyed death, and delivered our race from the bondage of corruption, in addition to all His other benefits bestowed this also upon us, that we should possess upon earth, in the state of virginity, a picture of the

holiness of Angels. Accordingly such as have attained this virtue, the Catholic Church has been accustomed to call the brides of Christ. And the heathen who see them express their admiration of them as the temples of the Word. For indeed this holy and heavenly profession is nowhere established, but only among us Christians, and it is a very strong argument that with us is to be found the genuine and true religion.”

Tertullian, speaking of women who, instead of choosing a husband, have preferred a virginal life: “They prefer to be wedded to God. To God their beauty, to God their youth (is dedicated). With Him they live; with Him they converse; Him they "handle" by day and by night; to the Lord they assign their prayers as dowries; from Him, as oft as they desire it, they receive His approbation as dotal gifts. Thus they have laid hold for themselves of an eternal gift of the Lord; and while on earth, by abstaining from marriage, are already counted as belonging to the angelic family.” (CCL 1, 377; *Ad uxorem*, 1, 4); and speaking about virgins, he says that they are “brides of Christ” (*De virg. vel.*, 16, 4: “Nupsisti enim Christo, illi tradidisti carnem tuam, illi sponsasti maturitatem tuam,” (CCL 2, 1225); *De res.*, 61, 6: “virgines Christi maritae” (CCL 2, 1010).

The reforms of the Middle Ages

Although it has already been proven that absolute and perpetual priestly chastity is a biblical, apostolic and patristic teaching that cannot be denied by any Christian, the Catholic Church from the time of Christ had to confirm this teaching from time to time since impure factions of heretics or fallen away Catholics tried to reject or neglect this teaching in order to live out their unlawful lusts.

From the fifth century through the eleventh century, the Catholic Church firmly held to its law that all clerics in major orders were to observe perfect continence after ordination. In fact, over the course of these centuries, the Church actually increased its restrictions on married clerics. In 567, the *Second Council of Tours* ruled that any priest found in bed with his wife would be excommunicated for a year, and reduced to the lay state. In 653 the *Council of Toledo* prohibited clerics from having any type of public relationship with their wives or concubines. When the Frankish Church held its first reform synod in 743, it forbade any priest or deacon to live in the same house with any woman, including his wife. The Irish Penitentials of the sixth century, which were one of the earliest collections of disciplinary norms on clerical life of the middle ages or the medieval period, imposed strict penalties upon clerics who committed fornication or who engaged in conjugal activity after ordination. Similar ordinances for Anglo-Saxon lands could be found in penitential books of the eighth century. Bishop Chrodegang of Metz (d. 766) issued the *Regula canonicorum*,

which required that his cathedral clergy, or canons, live in a community governed by a rule similar to those of religious orders. This practice, which was eventually adopted by many other dioceses, provided a practical alternative to the existing custom of allowing married clerics to live with their wives, making it easier for priests to live celibately.

It is therefore true to say that, during those centuries of crisis for clerical morals, the Church never lost sight of the ancient tradition concerning the law of celibacy. From her memory she constantly affirmed the prohibition of marriage for clerics in major orders and the duty of a vow of perpetual continence for those married before ordination, even at times when these laws were being flagrantly violated. Apart from evidence in the collections of disciplinary norms, this commitment is also attested to by the efforts of regional councils and diocesan synods. In France, for example, the Council of Metz (888) forbade priests to keep a woman in their homes; the Council of Rheims (909), noting the decadence in clerical conduct as regards continence, urged that association with women should be forbidden, and also cohabitation with them, both norms being related to the precept of continence. In Germany, the Council of Mainz (888) recalled that the prohibition on cohabitation with women prohibited cohabitation even with a wife living in continence whom the cleric had previously married, that is, it confirmed the prohibition of canon 3 of the Council of Nicea (325); the Council of Rheims (909), noting the decadence in clerical conduct as regards continence, urged that association with women should be forbidden, and also cohabitation with them, both norms being related to the precept of continence. This tendency was taken up by the 11th-century Gregorian Reform, which aimed at eliminating what it called “Nicolaitism” (the widespread violation of clerical celibacy and the practice of priests being married or having a mistress or concubine). It was one of the twin evils to be overthrown in the eyes of the reform movement of 11th century Rome, inspired by Pope St. Gregory VII. (The second evil practice was simony.)

In 893, the ‘Statutes of Riculph, Archbishop of Soissons and his bishops’ state: “Neither bishop, priest, deacon, nor any cleric shall have a woman in his house...” Indeed, during the following centuries, the decrees of the Catholic Church on this matter maintained the biblical and apostolic teaching of clerical celibacy when compared to other “Churches” who tried to reject or ignore this teaching of the Church. In some dioceses, men could not receive Orders unless they made a formal vow of perfect chastity first. In the late ninth and early tenth centuries, several councils prohibited clerics from living with any women, including their wives.

Sadly, in the Middle Ages, abuses of clerical celibacy arose, which incited a strong reaction from the Church. *The Synod of Augsburg* (952), and the local *Councils of Anse* (994) and

Poitiers (1000) all affirmed the rule of celibacy. In 1009, the Church *Council of Egham* in England cautioned: “We beg and admonish all ministers of God, especially priests, to cultivate chastity... They must surely know that a priest must not have a wife...”

The Council of Pavia (1022), which was convened by Pope Benedict VIII and St. Henry II, Holy Roman Emperor, mandated strict celibacy, banning clerical marriage and forbidding clergy to live with any women, including their wives. Clerics refusing to separate from their wives, including bishops, were to be laicized (to be deprived of their clerical ministry, although they remain ordained priests forever). *The Council of Burgess* (1031) ordered the wives of clerics to leave the towns where their clerichusbands lived. They also struck a blow against the hereditary priesthood by declaring that any children fathered after ordination were illegitimate and, therefore, ineligible to receive Orders. During the pontificate of Pope St. Leo IX (1049-54), synods in Rome and Mainz banned clerical marriage. Pope Victor II (1055-1057) continued Leo’s policy and on 4 June 1055 anathematized clerical marriage and unchastity. Pope Nicholas II (1059-61) convened a synod at the Lateran, which ordered the laity not to attend Masses said by priests who were living with their wives or concubines and which ordered the excommunication of clerics who had not yet complied with Leo IX’s directives. More importantly, the synod established the College of Cardinals and vested it with the authority to elect popes. By stripping the Holy Roman Emperor and his nobles of their power to appoint popes, this synod ended the most egregious example of lay investiture and greatly increased the power and authority of the papacy.

Nicholas II also made effective use of his legates, Cardinal Humbert of Silva, Archdeacon St. Hildebrand of Rome, and the indomitable monk, St. Peter Damian, in enforcing the decrees of his councils. Humbert crusaded tirelessly against clerical incontinence or “nicolaitism,” which had been condemned as a heresy in 1059. At the pope’s behest, Damian, who was also the Cardinal of Ostia, wrote several works that praised celibacy and that condemned unchaste clerics and their consorts. St. Hildebrand used his authority as the Archdeacon to reform the clergy of Rome and he also made trips abroad on behalf of the pope. Nicholas held other councils that repeated the decrees of the synod of 1059 and he wrote an encyclical on celibacy.

Nicholas II was succeeded by Alexander II (1061-73), who had to contend with the claims of the anti-pope Honorius II, and who did little to advance his predecessor’s agenda on clerical chastity. When Alexander died, Archdeacon St. Hildebrand was elected pope and took the name Gregory VII (1073-1085). The new bishop of Rome wasted no time in restarting the engine of reform. Although his bitter struggle over lay investiture with Emperor Henry IV took up much of his energy and ultimately resulted in his exile from

Rome in 1080, Pope St. Gregory VII effectively combated clerical marriage up until then. He held several synods at the Lateran, including one in 1074, which required all clerics to make a vow of celibacy upon ordination and which prohibited lay people from attending Masses or receiving the sacraments from unchaste clerics. The synod of 1078 put the burden of enforcing clerical chastity upon the bishops, who would be suspended if they tolerated the behavior of unchaste clerics. The pope even enlisted the aid of abbots and nobles in bringing reluctant bishops to heel.

Gregory VII's motives were threefold. First and foremost, they were moral, since he rightly considered that clerical marriage was adultery. Secondly, they were material – a celibate clergy would not have possessions to pass on to their children and thus property would be inherited by the Church. Thirdly, they were political: a celibate clergy would be subject only to the Pope and would therefore not have dealings with the world.

During the struggle to gain control over the priesthood, Pope St. Gregory VII finally gave his ultimatum in 1074 by declaring that no man could be ordained without first pledging himself to celibacy: “The Church cannot escape from the clutches of the laity unless priests first escape from the clutches of their wives.” (Citing the authority of St. Paul in 1 Corinthians 7:33-34). Thus, if a married clergyman did not separate from his wife, he was to be deposed. After this ultimatum other synods and local councils passed similar legislation. By the year 1080, when St. Gregory VII was forced into exile, strict clerical celibacy was becoming the accepted practice throughout the Catholic Church. In 1089 Pope Urban II (1088-1099) ordered that married priests who ignored the celibacy laws was to be imprisoned for the good of their souls and that all clerics who continued to live with their wives were to be removed from office. If, after being warned by a bishop, clerics did not comply, the pope gave secular rulers permission to make slaves of clerical wives. In 1095, the *Council of Piacenza* passed a resolution outlawing the marriage of priests. Pope Callistus II (1119-1124) presided over the First Lateran Council which decreed that clerical marriages were invalid, fought simony and concubinage of the clergy, ended the lay investiture crisis, and decreed that it was adultery for bishops to forsake their see for marriage.

These decrees culminated in the reforms of the eleventh and twelfth centuries, which reaffirmed the holy law of clerical celibacy as the undisputed law and practice of the Catholic Church. Although Pope St. Gregory VII (1073-85) is credited with carrying out the reforms that effected this change, the popes and councils who preceded him laid the groundwork of his program, which also included ending the abuses of simony and lay investiture.

Still, the Gregorian programme for reform was not without opposition. The opponents of reform presented their own arguments, not only at the practical but also at the theoretical level. Their main argument was a scriptural one drawn from the Old Testament, which not only allowed priests to marry but mandated marriage to perpetuate the priestly caste. They also drew on the episode of Paphnutius whom, they claimed, opposed the idea of requiring absolute continence from married clerics at the Council of Nicea (325). As for the East, the Greek ecclesiastical historians Socrates (c. 380-439) and Sozomen (c. 400-450), who wrote a century after the event, reported that the First Council of Nicaea considered ordering all married clergy to refrain from conjugal relations, but the Council was dissuaded by Paphnutius of Thebes. As the story goes, he is alleged to have risen during the Council to protest any plan to impose a discipline of total continence on married clerics, suggesting that it be left to the decision of the particular Churches. The argument runs that his advice is supposed to have been accepted by the assembly. The well-known Church historian, Eusebius of Caesarea (c. 260-340), who was present at the Council and sympathetic to the Arians, does not make any reference to this episode. It is first recorded by the 5th century Greek historian Sozomen. There are several arguments against the authenticity of this episode, but the most telling one is that the Eastern Church itself, which should have had a great interest in it, either did not know of it or, because the Eastern Church leaders were convinced that it was false, did not have a record of it in any official document it used. None of the polemical writers on clerical celibacy made use of it, nor did the Council of Trullo (691) refer to it. And given the polemical tone of Trullo it would have served its purpose well to have referred to it if it was true. The story of Paphnutius was used against the Gregorian reform, and this was why Pope St. Gregory VII, at the Synod of Rome in 1077, condemned the episode as one of the two most important falsifications used by the opponents of the reform (cf. Cholij, *Clerical Celibacy in East and West*, pp. 78-92, and Stickler, *The Case for Clerical Celibacy*, pp 62-65). This means that the historical value of the Paphnutius incident at Nicea is rejected by Rome.

Subsequent Later Reforms and the History and Reason Behind the Great Western Schism

St. Peter Damian (1007-1072), Doctor of the Church and cardinal-bishop of the diocese of Ostia, Italy, said that, since the Virgin Mary delivered the infant Jesus, only virgin priests ought to bring Him forth on the Eucharistic altar (Peter Damian, *On the Dignity of the Priest*). Damian taught that any married priest who had marital intercourse with his wife “became impure and his impurity contaminated every liturgical action he performed, sullied the sacred vessels that he touched, and defiled the sacred words that he spoke.”

(Peter Damian, *Against the Intemperate Clerics*, Chapter 4). While some who refuse to accept the Church's teaching in this regard might object that St. Peter the Apostle himself was married, (although there is nothing in the Bible or Tradition that says that he performed the marital act after his ordination) Peter Damian affirms St. Jerome's condemnation of forbidden sexual activity of the clergy, declaring that, "Peter washed away the filth of marriage with the blood of his martyrdom." (St. Peter Damian, *On the Perfection of Bishops*)

In truth, Our Lord Jesus Christ Himself tells us in *The Revelations of St. Bridget* that St. Peter Damian's teaching is perfectly right in this regard and that the martyrdom of St. Peter and St. Paul was conformed to how they lived and how much they loved their flesh in this life: "Peter and Paul died for the sake of righteousness, although Peter died a more painful death than Paul, for he loved the flesh more than Paul; he also had to be more conformed to me through his painful death since he held the primacy of my church. Paul, however, inasmuch as he had a greater love of continence and because he had worked harder, died by the sword like a noble knight, for I arrange all things according to merit and measure. So, in God's judgment it is not how people end their lives or their horrible death that leads to their reward or condemnation, but their intention and will." (Our Lord speaking to St. Bridget, *The Revelations of St. Bridget*, Book 3, Chapter 19)

Peter Damian showed that married priests betrayed their high calling because "they lived as married men, amid the reek and screams of sniveling brats, side by side with a smirking, randy wife, [and] bedeviled by daily temptations to unclean thoughts, words, and deeds." (St. Peter Damian, *Against the Intemperate Clerics*, Chapter 7)

Cardinal Humbert, one of St. Peter Damian's contemporaries, was Pope St. Leo IX's apostolic delegate to the Eastern Church in Byzantium (present-day Istanbul). Condemning the Eastern Church for allowing the impurity of a married priesthood, Humbert depicted the Eastern Rite priests in these words: "Young husbands, just now exhausted from carnal lust, serve the altar. And immediately afterward they again embrace their wives with hands that have been hallowed by the immaculate Body of Christ. That is not the mark of true faith, but an invention of Satan." Because of various reasons (in addition to the impious practice mentioned above by Cardinal Humbert), on 16 July 1054, during the celebration of the liturgy, Humbert excommunicated his host, Eastern Patriarch Michael, by placing a Papal Bull of excommunication of the Patriarch on the high altar of the Cathedral of Hagia Sophia. Michael reciprocated by "excommunicating" Latin Church leaders for permitting "irregularities" such as prohibiting the marriage of priests. The tragic split between the Eastern "Orthodox" Church – which is a sensual, condemned and

heretical sect as we have seen from the Bible and Apostolic Tradition – and the Western (and Eastern) Catholic Church, which is the one and only true Christian Faith, dates from that year, and it has never been healed since that time. So because of the Eastern Schismatics' obstinacy and inordinate love of this fleeting fleshly pleasure, in addition to their other obstinate rejections of various other doctrines of the Catholic Church, they have sadly denied and rejected Christ and the faith in the process.

The reforms of the eleventh century were finalized in the twelfth century by the Ecumenical and infallible *First Lateran Council* (1123), which proclaimed that after a cleric was ordained a subdeacon, deacon, or priest, he could not validly marry or live with his wife, and that the marriages of all higher clerics were invalid. The First Lateran Council was held during the pontificate of Pope Callistus II, and was “for various important matters of the church”, as Callistus himself says in the letter of convocation. Canon 7 declared: “We absolutely forbid priests, deacons or subdeacons to live with concubines and wives, and to cohabit with other women, except those whom the Council of Nicaea permitted to dwell with them solely on account of necessity, namely a mother, sister, paternal or maternal aunt, or other such persons, about whom no suspicion could justly arise.” Canon 21 declared that any marriages contracted of clerics and the chaste servants of Christ were void: “We absolutely forbid priests, deacons, subdeacons and monks to have *concubines* or to contract *marriages*. We adjudge, as the sacred canons have laid down, that marriage contracts between such persons should be made void and the persons ought to undergo penance.”

At the *Synod of Clermont* in 1130 Pope Innocent II decreed that marital intercourse was incompatible with holy men and their holy actions. The pope said that: “since priests are supposed to be God’s temples, vessels of the Lord and sanctuaries of the Holy Spirit... it offends their dignity to lie in the conjugal bed and live in impurity.”

Repeating the decrees of the First Lateran Council, the Ecumenical *Second Lateran Council* (1139) decreed in Canon 6: “We also decree that those who in the subdiaconate and higher orders have contracted marriage or have concubines, be deprived of their office and ecclesiastical benefice. For since they should be and be called the temple of God, the vessel of the Lord, the abode of the Holy Spirit, it is unbecoming that they indulge in marriage and in impurities.” Canon 7: “Following in the footsteps of our predecessors, the Roman pontiffs Gregory VII, Urban, and Paschal, we command that no one attend the masses of those who are known to have wives or concubines. But that the law of continence and purity, so pleasing to God, may become more general among persons constituted in sacred orders, we decree that bishops, priests, deacons, subdeacons, canons regular,

monks, and professed clerics (*conversi*) who, transgressing the holy precept, have dared to contract marriage, shall be separated. For a union of this kind which has been contracted in violation of the ecclesiastical law, we do not regard as matrimony. Those who have been separated from each other, shall do penance commensurate with such excesses.”

Thus the infallible decrees of the *First* and *Second Lateran Councils* made it clear once and for all—and especially to those contraveners in the Christian world that opposed and still oppose the Apostolic and Biblical teaching of clerical celibacy in the New Testament and in the New Law—that this teaching indeed was true and biblical and that henceforth, all clerics had to remain perfectly chaste if they wished to be spotless and lawful and pure ministers of Our Lord Jesus Christ. While it has already been proved that all deacons, priests and bishops of the Church must live totally and perpetually chaste from the time of their ordination and that this is indeed the teachings of the Bible and the Apostles, from that time onward, the law and practice of the Church concerning strict celibacy was made more firm.

And later legislation, found especially in the *Quinque Compilationes Antiquae* and the Decretals of Gregory IX, continued to deal with questions concerning married men who were ordained legally. In 1322 Pope John XXII insisted that no one bound in marriage—even if unconsummated—could be ordained unless there was full knowledge of the requirements of Church law. If the free consent of the wife had not been obtained, the husband, even if already ordained, was to be reunited with his wife, exercise of his ministry being barred. Accordingly, the assumption that a wife might not want to give up her marital rights may have been one of the factors contributing to the eventual universal practice in the Latin Church of ordaining only unmarried men.

One further word on the canonical legislation of the Middle Ages. On various occasions, in penitential books, it is said that for a married priest to go on having sexual relations with his wife after ordination would be an act of unfaithfulness to the promise made to God. It would be an *adulterium* since, the minister now being married to the Church, his relationship with his own wife “is like a violation of the marriage bond” (Stickler, *L'évolution... (ut supra)*, p. 381). This weighty accusation against a lawfully wedded man only makes sense if something is left unexpressed because it is well-known, i.e., that the sacred minister, from the moment of his ordination, now lives in another relationship, also of a matrimonial type — that which unites Christ and the Church in which he, the minister, the man (*vir*), represents Christ the bridegroom; with his own wife (*uxor*) therefore “the carnal union should from now on be a spiritual one”, as St. Leo the Great said. (*Ep. ad Rusticum Narbonensem episc. Inquis. III: Resp.* (PL 54, 1204 A): «*ut de carnali fiat*

spirituale coniugium».)

Conclusion

The universal law of clerical celibacy confirmed by the Council of Nicaea applied, and still applies, to the Eastern Church as well as the Western. It is noteworthy that at that Council, the Easterners (Greeks) made up the overwhelming majority. Previously, the *Council of Neo-Caesarea* (c. 314) had reminded all Eastern clerics in major orders of the inviolability of this law under pain of deposition: “If a presbyter marry, let him be removed from his order.” (Canon 1) And of course, we must not forget to cite earliest canon law on the subject: “None of the clergy, except readers and singers may marry after ordination.” (*The Apostolic Canons*, Canon 26)

We may then take it for a general principle that in no part of the ancient Church was a priest allowed to contract holy matrimony; and in no place was he allowed to exercise his priesthood afterwards, if he should dare to enter into such a relation with a woman.

The Eastern Church began at a late date to violate its own law of celibacy. *The Quinisext Council* of 692, also called *Council in Trullo*, which St. Bede the Venerable (673-735) called “a reprobate synod,” breached the Apostolic Tradition concerning the celibacy of clerics by declaring that “all clerics except bishops may continue in wedlock” (*The Catholic Encyclopedia*, Council in Trullo, vol. 4, 1908). This reprobate synod taught: “Nor shall it be demanded of him at the time of his ordination that he promise to abstain from lawful intercourse with his wife...” (Canon 13) The popes refused to endorse the conclusions of the Council in the matter of celibacy, and the Eastern Church planted the seeds of its schism.

It is abundantly clear that the fathers in *The Quinisext Council* thought the discipline they were setting forth to be the original discipline of the Church in the matter, and the discipline of the West an innovation, but that such was really the case is an innovation itself. Thomassinus (1619-1695), French theologian and Oratorian, treats this point with much learning, and I shall cite some of the authorities he brings forward. Of these the most important is St. Epiphanius (c. 310-403), bishop of Salamis in Cyprus, of whom we have already cited some verses before, who as a Greek would be certain to give the tradition of the East, had there been any such tradition known in his time. I give the three great passages:

“It is evident that those from the priesthood are chiefly taken from the order of virgins, or if not from virgins, at least from monks; or if not from the order of

monks, then they are wont to be made priests who keep themselves from their wives, or who are widows after a single marriage. But he that has been entangled by a second marriage is not admitted to priesthood in the Church, even if he be continent from his wife, or be a widower. Anyone of this sort is rejected from the grade of bishop, presbyter, deacon, or subdeacon. The order of reader, however, can be chosen from all the orders these grades can be chosen from, that is to say from virgins, monks, the continent, widowers, and they who are bound by honest marriage. Moreover, if necessity so compel, even digamists may be lectors, for such is not a priest, etc., etc.” (Epiph. *Exposit. Fid. Cath.*, c. xxi)

“Christ taught us by an example that the priestly work and ornaments should be communicated to those who shall have preserved their continency after a single marriage, or shall have persevered in virginity. And this the Apostles thereafter honestly and piously decreed, through the ecclesiastical canon of the priesthood.” (Epiph. *Hæresi.* 48, n. 7)

“Nay, moreover, he that still uses marriage, and begets children, even though the husband of but one wife, is by no means admitted by the Church to the order of deacon, presbyter, bishop, or subdeacon. But for all this, he who shall have kept himself from the commerce of his one wife, or has been deprived of her, may be ordained, and this is most usually the case in those places where the ecclesiastical canons are most accurately observed.” (Epiph. *Hæresi.* 59, n. 4)

Nor is the weight of this evidence lessened, but much increased, by the acknowledgment of the same father that in some places in his days the celibate life was not observed by such priests as had wives, for he explains that such a state of things had come about “not from following the authority of the canons, but through the neglect of men, which is wont at certain periods to be the case.” (*Ibid.* ut supra.)

The witness of the Western Fathers, although so absolutely and indisputably clear on this subject already, yet one more passage from St. Jerome should be quoted: “The Virgin Christ and the Virgin Mary dedicated the virginity of both sexes. The Apostles were chosen when either virgins or continent after marriage, and bishops, presbyters, and deacons are chosen either when virgins, or widowers, or at least continent forever after the priesthood.” (*Hieron. Apolog. pro. lib. adv. Jovin.*)

It cannot be more clearly stated. And there is a reason for the tradition. The main reason why clerical celibacy is doctrinal and not disciplinary, is because the cleric in major orders,

by virtue of his ordination, contracts a marriage with the Church, and he cannot be a bigamist (the crime of marrying a person while one is still legally married to someone else). As our fathers in the Faith still explain it, these clerics are virgins in order to be true disciples and ministers of Christ, a virgin consecrated to His Spouse. St. Jerome, in his treatise, *Adversus Jovinianum*, bases clerical celibacy on the virginity of Christ. Thus as early as 306 the Council of Elvira in Spain imposed sanctions on virgins who had been unfaithful to their consecration to God and their vow of virginity. At the same time the Council of Ancyra (314) declared that consecrated virgins who marry were guilty of bigamy, since they were espoused to Christ. In 364 the civil law, under Valens, declared that anyone who married a consecrated virgin was subject to the death penalty. Canon 16 of the Fourth Ecumenical Council of Chalcedon (451) states that: “It is not lawful for a virgin who has dedicated herself to the Lord God, nor for monks, to marry; and if they are found to have done this, let them be excommunicated.” St. Peter Damian adds: “No one can be ignorant of the fact that all the Fathers of the Catholic Church unanimously imposed the inviolable rule of continence on clerics in major orders. The Body of the Lord in the sacrament of the altar is the same as the one carried by the immaculate hands of the Virgin at Bethlehem. To be able to touch It, it is necessary to have pure hands, sanctified by perfect continence.”

This is also why there is a connection between *monogamous* marriage (the state or practice of having only one husband or wife over a period of time) on the one hand and *continence* on the other. Tertullian speaking clearly about this invokes the example set by Christ who, according to the flesh, was not married and lived in celibacy (he was not, therefore, “a husband of one wife”); yet, in the spirit, “he had one bride the Church” (*De monog.*, 5,7 (CCL 2, 1235)). This doctrine of Christ’s spiritual marriage to the Church, here inspired by the Pauline text of Ephesians 5:25-32, was common in early Christianity; Tertullian saw this spiritual marriage as one of the main theological bases for the law of monogamous marriage: “because Christ is *one* and his Church is *one*” (*De exhort. cast.*, 5, 3 (CCL 2, 1023)); hence, Tertullian goes on, the law of single marriage is also founded on ‘*Christi sacramentum*’). But it does not follow from this that Tertullian had already made the connection between this doctrine and the formulae *unius uxoris vir* or *unius yin uxor* of the Pastoral Letters (*1 Timothy*; *2 Timothy*; *Epistle to Titus*), where monogamous marriage is explicitly referred to.

Besides, Ephesians 5:25-32 dealt not precisely with monogamous marriage but, in principle, the relationship of every Christian marriage with the *covenant*. Here Paul is speaking of *all* married members of the Church. When, referring to Genesis 2:24, the Apostle says that husband and wife “will be one flesh” (v. 31), he is justifying the use of

marriage for them. The formula *unius uxoris vir* of the Pastoral Letters, however, is not used for all married men but only for *ministers* of the Church (this fact has been too little noted); yet subsequently it came to be regarded as the biblical basis of the law of continence for clerics. This is the point that still needs to be cleared up.

With St. Augustine we take a step forward. He, having taken part in the deliberations of the African synods, was certainly aware of the ecclesiastic law (based on divine law) governing the 'continence of clerics' (St. Augustine speaks of this in the *De coniugiis adulterinis*, II, 20, 22: «*solemnus eis proponere continentiam clericorum*» (PL 40, 486)). But how does Augustine then explain the stipulation *unius uxoris vir* which is used by Paul for married clerics? In *De bono conjugali* (written in about A.D. 420), he advances a theological explanation for it, and asks himself why polygamy was accepted in the Old Testament, whereas "in our own age, the sacrament has been restricted to the union between *one man* and *one woman*; and consequently it is only lawful to ordain as a minister of the Church (*ecclesiae dispensatorem*) a man who has had one wife (*unius uxoris virum*)." And here is Augustine's answer: "As the many wives (*plures uxores*) of the ancient Fathers symbolized our future churches of all nations, subject to the one man, Christ (*uni viro subditas Christo*), so the guide of the faithful (*noster antistes*, our bishop), who is the husband of one wife (*unius uxoris vir*) signifies the union of all nations, subject to the one man, Christ (*uni viro subditam Christo*)." (*De bono coniugali*, 18, 21 (PL 40, 3 87-388))

In this text, where we find the formula *unius uxoris vir* being applied to the *bishop*, the whole accent falls on the fact that he, 'the man', in his relations with his 'wife', symbolizes the relationship between Christ and the Church. An analogous use of the phrase 'man and wife' occurs in a passage of *De continentia* (c. 418-420): "The Apostle invites us to observe so to speak three pairs (*copulas*): Christ and the Church, husband and wife, the spirit and the flesh" (*De continentia*, 9, 23 (PL 40, 364)). The suggestion these texts offer us for interpreting the stipulation *unius uxoris vir* applied to the (married) minister of the sacrament is that he, as minister, not only represents the second pair (husband and wife) but also the first: henceforth he personifies *Christ* in his married relationship with the *Church*. Here we have the basis for the doctrine which was later to become a classic one: *Sacerdos alter Christus*. Like Christ, the priest is the Church's bridegroom. From this, it has become abundantly clear that, for married ministers, their ordination implied an invitation to live in continence thereafter.

At the *Council of Trent*, the discussions of the theological commission led to the approval of the following canon by the Fathers of Trent on November 11, 1563. *The Council of Trent* (1545-1563) considered the matter and at its twenty-fourth session decreed that marriage

after ordination was invalid: “If any one saith, that clerics constituted in sacred orders, or Regulars, who have solemnly professed chastity, are able to contract marriage, and that being contracted it is valid, notwithstanding the ecclesiastical law, or vow; and that the contrary is no thing else than to condemn marriage; and, that all who do not feel that they have the gift of chastity, even though they have made a vow thereof, may contract marriage; let him be anathema: seeing that God refuses not that gift to those who ask for it rightly, neither does He suffer us to be tempted above that which we are able.” (Session 24, Canon 9, A.D. 1563)

It also decreed, concerning the relative dignity of marriage and celibacy: “If any one saith, that the marriage state is to be placed above the state of virginity, or of celibacy, and that it is not better and more blessed to remain in virginity, or in celibacy, than to be united in matrimony; let him be anathema.” (Canon 10)

In relation to the Apostles who were married before being called by Christ, all the theologians affirmed unhesitatingly that afterwards they gave up conjugal life with their wives in line with their own declaration: “We have left everything and followed you...” (Matthew 19:27).

So not only would it be a violation of Sacred Tradition to blot out a constant teaching decreed for 2,000 years to be absolutely obligatory, but also one must recognize that clerical celibacy is to be seen not merely as of ecclesiastical institution, but part of what is more broadly known in Catholic moral theology as “divine positive law,” initiated by Christ and His Apostles. That is, it is not merely disciplinary in nature, as many assert.

Against the long-standing tradition of the Church in the East as well as in the West, which excluded marriage after ordination, the “reformer” Zwingli married in 1522, Luther in 1525, and Calvin in 1539. And against what had also become, though seemingly at a later date, a tradition in both East and West, the married Thomas Cranmer was made Archbishop of Canterbury in 1533 (Cranmer was not yet a priest when he entered into marriage; he was also a widower before his ordination). Once his appointment was approved by the pope, Cranmer declared Henry’s marriage to Catherine “void”, and four months later “married” him to Anne Boleyn; thus was the seeds of the Anglican schism sown.

Barely nine months after the king’s death Convocation voted in December 1547 to abolish the laws which made the marriages of clerks in Holy Orders null and void *ab initio*, and a Bill to this effect was passed in the House of Commons in the 1548-49 session. All such

marriages hitherto contracted, involving as many as eight or nine thousand clerics, were rendered good and lawful by the same Bill. Three years later a second Act was passed which legitimated the children born of such unions. In 1553 the new code of Canon Law for the Church of England condemned as heresy the belief that Holy Orders were an invalidating impediment to marriage.

Following the elimination of celibacy in different countries, it is not surprising that many priests, diocesan as well as religious, abandoned their obligations. Sadly this was often the prelude to the abandonment of the faith as well.

As Stickler incisively comments in *The Case for Clerical Celibacy*, pp. 50-51: “This demanding commitment, which involves a life of constant sacrifice, can only be lived out if it is nourished by a living faith, since human weakness is a constant reminder of its practical implications. It is only through a faith that is constantly and consciously sustained that the supernatural reasons underlying the commitment can be truly understood. When this faith grows weak, the determination to persevere fades; when faith dies, so does continence.” He goes on to point out that “a constant proof of this truth is to be found in the various heretical and schismatic movements that have arisen in the Church. One of the first institutions to be attacked is clerical continence. Therefore we should not be surprised that one of the first things that was rejected by the heretical movements that broke away from the unity of the Catholic Church in the sixteenth century – Lutherans, Calvinists, Zwinglians, Anglicans – was in fact clerical celibacy.” (*ibid.*, p. 51) It is also significant that the Old Catholics, when they seceded after Vatican I, abolished celibacy and reverted to a married clergy.

The revolutionary dimension of the opposition to celibacy at first evinced a political response from many civil authorities. The emperors Charles V (1519-56), Ferdinand I (1558-64) and Maximilian II (1564-76) all counselled a mitigation of the law at different stages during the Council of Trent. Humanists like Erasmus advised the same course. A change was admissible, even desirable they said, if it did not touch on the substance of the faith.

Some theologians and bishops rowed in with the humanists and were prepared for any accommodation which did not undermine their flawed and false understanding of what “the essentials of the faith” is. Still, the majority of bishops, convinced of the doctrinal and ascetical arguments for celibacy, refused to be railroaded into change. Since many of the priests who were living in compromised situations were already committed to heterodox theological positions, the bishops judged that a change in the law of celibacy would do little

to win back these men to orthodoxy. They were also convinced that tolerating marriage for priests would completely undermine the radical reform of the clergy which was necessary if they were to become exemplary ministers of Christ.

Despite powerful political pressures Rome refused to legislate for a compromise solution. Priests who desired to be readmitted to the ministry could do so only on condition that they separated from their concubines and showed an authentic spirit of repentance. These were the dispositions which were offered to Germany. Through Cardinal Pole, Rome made a similar arrangement with England during the period of the Catholic restoration under Mary (1553-58) to facilitate those married priests who wanted to return to orthodoxy. From 1917, all cases of dispensation from the impediment of marriage were reserved to the Holy See. But those receiving dispensation were not authorized by that fact to continue with marital relations. (cf. B. Ojetti, *Commentarium in Codicem Iuris Canonici*, Rome/P.U.G., 1930), 11, pp. 103-109; M.C. a Coronata, *Compendium Iuris Canonici* (Turin/Rome, Marietti, 1949 III, pp. 327-8; F. Capello, *Summa Iuris Canonici* Rome/P.U.G. 1951, II, pp. 277-8.)

The decrees and reforms of the Council of Trent were not immediately followed in all Catholic nations but with time they did bring about a general observance of the law of celibacy, thanks in no small measure to their provisions for the better training of the clergy. The "Enlightenment" brought fresh assaults against clerical celibacy and after the First Vatican Council, the Old Catholics, as already noted, separating themselves from Rome, abolished the rule. Despite the pressures on the Catholic Church to relax the law of celibacy, it has always resisted. Pope Benedict XV declared, in his Consistorial Allocution of 16 December 1920, that the Church considered celibacy to be of such importance that it could never abolish it: "We once more affirm, solemnly and formally, that this Apostolic See will never in any way lighten or mitigate the obligation of this holy and salutary law of clerical celibacy, not to speak of abolishing it." (*Acta Apostolicae Sedis* 12 (1920), p. 585)

In the early nineteenth century an association was formed in Germany to advocate a change in the law, but Gregory XIV rejected this move in his encyclical *Mirari Vos* (1834). Fourteen years later Pius IX defended the discipline in his *Qui Pluribus*. At the beginning of the twentieth century, Modernism provoked a new attack on the law of celibacy, but its effects were limited, due largely to the decisive measures taken by St. Pius X. In his Apostolic Exhortation on the Priesthood, *Haerent animo*, published on August 4, 1908 to mark the Golden Jubilee of his ordination, the pope refers to celibacy as "the fairest jewel of our priesthood." Pope Pius XI, in his detailed encyclical on the priesthood, *Ad Catholici Sacerdotii*, reaffirmed St. Pius X's appropriateness of the Church's teaching on clerical

celibacy, where he refers to celibacy as “the most precious treasure of the Catholic priesthood.”

As always, since lustful men tried to deny and reject the biblical and apostolic teaching on clerical chastity, Pope Pius XI, in *Ad Catholici Sacerdotii* (#’s 40-43), of Dec. 20, 1935, had to reaffirm the Church’s position once again concerning this matter: “It is impossible to treat of the piety of a Catholic priest without being drawn on to speak, too, of another most precious treasure of the Catholic priesthood, that is, of chastity; for from piety springs the meaning and the beauty of chastity. Clerics of the Latin Church in higher Orders are bound by a grave obligation of chastity; so grave is the obligation in them of its perfect and total observance that a transgression involves the added guilt of sacrilege. ... In the Old Law, Moses in the name of God commanded Aaron and his sons to remain within the Tabernacle, and so to keep continent, during the seven days in which they were exercising their sacred functions. But the Christian priesthood, being much superior to that of the Old Law, demanded a still greater purity. The law of ecclesiastical celibacy, whose first written traces pre-suppose a still earlier unwritten practice, dates back to a canon of the Council of Elvira, at the beginning of the fourth century, when persecution still raged. This law only makes obligatory what might in any case almost be termed a moral exigency that springs from the Gospel and the Apostolic preaching. For the Divine Master showed such high esteem for chastity, and exalted it as something beyond the common power; He Himself was the Son of a Virgin Mother, *Florem Matris Virginis*, and was brought up in the virgin family of Joseph and Mary; He showed special love for pure souls such as the two Johns – the Baptist and the Evangelist. The great Apostle Paul, faithful interpreter of the New Law and of the mind of Christ, preached the inestimable value of virginity, in view of a more fervent service of God, and gave the reason when he said: "He that is without a wife is solicitous for the things that belong to the Lord, how he may please God." All this had almost inevitable consequences: the priests of the New Law felt the heavenly attraction of this chosen virtue; they sought to be of the number of those "to whom it is given to take this word," and they spontaneously bound themselves to its observance. Soon it came about that the practice, in the Latin Church, received the sanction of ecclesiastical law. The Second Council of Carthage at the end of the fourth century declared: "What the Apostles taught, and the early Church preserved, let us too, observe." [Council of Carthage, Canon 3 A.D. 390]”

Indeed, the Son of God Himself in *The Revelations of Saint Bridget* also reveals to us that the Apostles “had every intention of remaining chaste, and living continently in every way” at the time of Pentecost, which was in the very start of the Church, which shows us that the necessity of priestly chastity was well known to the Apostles at the very start of the Church

at the time of Pentecost, when the Holy Spirit descended on the Apostles and their few followers in the shape of tongues of fire.

Our Lord Jesus Christ spoke to Saint Bridget, saying: “I who am speaking with you am he who on a day like today sent my Holy Spirit to my apostles and disciples. He came to them in three ways: first, as a forceful wind; second, as fire; third, in the shape of tongues. He came to them through closed doors, for they were alone, and they had three good qualities. First, they had every intention of remaining chaste, and living continently in every way; second, they possessed outstanding humility; third, all their desire was for God, for they desired nothing but him. They were like three clean but empty vessels—therefore the Holy Spirit came and filled them. He came like a forceful wind, for he filled their every joint and limb with divine delight and solace. He came like fire, for he so set their hearts aflame with the fire of divine love that they loved none but God, feared none but God. Third, he came in the shape of tongues, for, just as a tongue is inside the mouth without harming it but, rather, helping it to speak, so too the Holy Spirit was inside their souls, making them desire nothing but me and making them eloquent with divine wisdom. By his power, as if it were functioning as a tongue, they spoke the whole truth.

“Thus, because these vessels were empty of desire, it was fitting that the Holy Spirit should come to them. Indeed, he cannot enter those people who are already filled and full. Who are ‘filled’ if not those who are full of all sin and filth? Such people are like three foul vessels. The first is full of stinking human excrement with a stench so foul that no one can bear to smell it. The second is full of the most disgusting semen with so bitter a taste that no one can bear to sip it. The third is full of diseased blood and pus so repulsive that no one can bear to see it. Likewise the wicked are full of worldly ambition and greed that stinks to me and my saints worse than human excrement. What are all temporal things if not excrement? The wretches find pleasure in this foul excrement that will soon disappear. The second vessel contains ***excessive lust*** and ***unchastity*** in every deed. This is as bitter to my taste as semen. I cannot endure such people; still less can I enter into them with my grace. How can I, true purity, enter into such impure beings? How can I, the fire of true love, inflame those whom the base fire of lust inflames? The third is their pride and arrogance. This is like diseased blood and pus. It corrupts people both within and without in their pursuit of the good, removes God’s given grace and renders them repulsive to God and neighbor. Someone filled with that cannot be filled with the grace of the Holy Spirit.” (*The Revelations of Saint Bridget*, Book 6, Chapter 36)

The conspiracy against the perpetual chastity of the Bishops, Priests and Clerics of the Church by the enemies of the Church and purity is revealed by the Popes of the Catholic Church

Since most people on this earth are impure, selfish and lustful, there currently exists a conspiracy against clerical chastity. Indeed, there have always been lustful men, and thus, there have always been heretics who have tried to pervert or reject this biblical teaching of clerical celibacy, but today this conspiracy is much more powerful and influential since almost all in the world are controlled by their sensuality. The Eastern “Orthodox” and the Protestants are prime examples of this, for both of these sects allow their believers to divorce and remarry even during the lifetime of their spouse, which is a mortal sin of adultery according to Our Lord in the Holy Scripture who says that “*he that shall marry her that is put away, committeth adultery*” (Matthew 19:9). Both the Eastern “Orthodox” and the Protestants also allow their “ministers” to perform sexual relations, which is directly condemned by the Holy Bible and Apostolic Tradition, as we have seen. It is a fact of history that the impure and lustful protestants “carried away by the enticements of pleasure” are especially guilty of this conspiracy against clerical chastity since (as we have seen) they reject both the Holy Bible as well as the Church’s teaching on this matter in order to satisfy their abominable and unlawful sexual desires.

Pope Gregory XVI condemned this “conspiracy against clerical celibacy” that were made by the lustful through the direct inspiration of their father, the Devil, in his encyclical *Mirari Vos*, which also firmly condemned modernism and exposed the insidious plans of the heretics to pervert the Church and society: “Now, however, We want you to rally to combat the abominable conspiracy against **clerical celibacy**. This conspiracy spreads daily and is promoted by profligate philosophers, some even from the clerical order. They have forgotten their person and office, and have been carried away by the enticements of pleasure. They have even dared to make repeated public demands to the princes for the abolition of that *most holy discipline*. But it is disgusting to dwell on these evil attempts at length. Rather, We ask that you strive with all your might to justify and to defend the law of clerical celibacy as prescribed by the sacred canons, against which the arrows of the lascivious are directed from every side.” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* (#11), August 15, 1832)

Pope Pius IX carried on this papal tradition of confirming the reality of this conspiracy against clerical celibacy in his encyclical *Qui Pluribus*, where he showed very clearly that the evil people behind this conspiracy “make men fly in terror from all practice of religion, and they cut down and dismember the sheep of the Lord” (#17) and that as “a result of this

filthy medley of errors which creeps in from every side, and as the result of the unbridled license to think, speak and write, We see the following: morals deteriorated,” (#18) and once morals is lost, faith is lost, and sin abounds and spirals out-of-control producing the resultant evil fruits. In truth, as “Augustine was wont to say ‘When all restraints are removed by which men are kept on the narrow path of truth, their nature, which is already inclined to evil, propels them to ruin.’” (Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* #14)

Pope Pius IX, *Qui Pluribus* (#’s 16-18), November 9, 1846: “**The sacred celibacy of clerics** has also been the victim of conspiracy. Indeed, some churchmen have wretchedly forgotten their own rank and let themselves be converted by the charms and snares of pleasure. This is the aim too of the prevalent but wrong method of teaching, especially in the philosophical disciplines, a method which deceives and corrupts incautious youth in a wretched manner and gives it as drink the poison of the serpent in the goblet of Babylon. To this goal also tends the unspeakable doctrine of Communism, as it is called, a doctrine most opposed to the very natural law. For if this doctrine were accepted, the complete destruction of everyone’s laws, government, property, and even of human society itself would follow.

“To this end also tend the most dark designs of men in the clothing of sheep, while inwardly ravening wolves. They humbly recommend themselves by means of a feigned and deceitful appearance of a purer piety, a stricter virtue and discipline; after taking their captives gently, they mildly bind them, and then kill them in secret. They make men fly in terror from all practice of religion, and they cut down and dismember the sheep of the Lord. To this end, finally—to omit other dangers which are too well known to you—tends the widespread disgusting infection from books and pamphlets which teach the lessons of sinning. These works, well-written and filled with deceit and cunning, are scattered at immense cost through every region for the destruction of the Christian people. They spread pestilential doctrines everywhere and deprave the minds especially of the imprudent, occasioning great losses for religion.

“As a result of this filthy medley of errors which creeps in from every side, and as the result of the unbridled license to think, speak and write, We see the following: morals deteriorated, Christ’s most holy religion despised, the majesty of divine worship rejected, the power of this Apostolic See plundered, the authority of the Church attacked and reduced to base slavery, the rights of bishops trampled on, the sanctity of marriage infringed, the rule of every government violently shaken and many other losses for both the Christian and the civil commonwealth. Venerable brothers, We are compelled to weep and share in your lament that this is the case.”

Indeed, since the devil knows that all the chaste, pure and humble servants of the Lord are more spiritually wise as well as more effective and powerful in helping to save souls, (as we have seen from the Holy Bible and Tradition), the Devil also labors mightily to get them under his control in order to make them fall away from religion and purity since he knows that much more people will be damned if he can remove the holy and good examples of virtuous priests and churchmen. Pope Pius IX and Gregory XVI expressly warned about this in their encyclicals, and now, today, we have all sorrowfully seen this, in fact, become prophetically fulfilled to the letter, especially when one considers the great evils of the Vatican II hierarchy, its sexual perversions, pedophilia and innumerable other sexual abuse scandals. Indeed, when even those people who should represent holiness and stand as the highest moral example to the world refuse to adopt a good and virtuous lifestyle and are unimaginably impure, then one can know with a certainty that the whole world and its “morals” has fallen into the complete control of the Devil. Indeed, the Vatican II sect’s sex abuse scandals and their handling of it is just another proof that shows why they are not the Catholic Church but the end times “Whore of Babylon” prophesied in the Bible that would lead souls astray by her filth and impurities.

In an interview with Sr. Lucia of Fatima, (the visionary who foretold that the Miracle of the Sun would occur on the 13th of October in the year 1917 – and that was witnessed by approximately 70,000 people – is undoubtedly one of the greatest miracles ever given from Heaven in Catholic history outside of the Resurrection) Father Agustin Fuentes who, at the time, was the postulator of the Cause of Beatification of the two little Seers, Francisco and Jacinta, revealed Our Lady’s words that was given in a revelation to Sr. Lucia, which prophesied that the widespread apostasy and sensuality that now fills the world would soon occur in even more widespread terms (than what was already happening in their time), even among those people who dare to call themselves chaste servants of Our Lord or by the name of Catholic:

“I bring you a message of extreme urgency: the Holy Father has permitted me to visit Lucia. She received me sadly. She was very thin and quite afflicted. Upon seeing me she said: "Father, our Lady is very unhappy because they have not taken her message of 1917 seriously. Neither the good nor the bad have paid any attention to it. The good continue their way without preoccupying themselves with it, they do not heed Her celestial requests. The bad walk through life swollen with perdition, not taking into account the punishment that threatens them. Believe me, Father, God will chastise the world very soon. Think, Father, about all the souls who will fall into Hell. This will happen because no one prays, because they do not do penance.

“All this is the reason why the Blessed Virgin is sad. Father, tell everyone that

our Lady has, frequently, announced to me that many nations will disappear off the face of the earth. Russia is the scourge chosen by God to punish mankind [with war and communism], if we, through prayer and the sacraments, do not obtain the grace of their conversion. **Tell them, Father, tell them that the devil has begun a decisive battle against our Lady, because what most afflicts the Immaculate heart of Mary and the Sacred heart of Jesus is the fall of the souls of religious and priests. The devil knows that when religious and priests fail in their beautiful vocations they carry along with them many souls into hell.**

“And now, precisely, is the moment to stop the chastisement of Heaven. We have at our disposition two very efficacious means of doing this: prayer and sacrifice. The devil does everything he can to distract us and take away our liking for prayer; we shall save ourselves or condemn ourselves together. Furthermore, Father, it is now necessary to tell the people that they should not wait for a call to penitence and to prayer from the Holy Father, nor from the Bishops, nor the pastors, nor the Superiors. It is the right moment for them to use their own initiative in fulfilling good and holy works and reform their lives as the Holy Virgin desires.

“The devil desires to strengthen himself through consecrated souls; he tries to corrupt them so he can deceive others into a final impenitence. He uses many tricks even the ruse of suggesting tardiness in entering a religious life. The results are a sterility of interior life and a coldness among the laity keeping them from renouncing pleasures and from offering a total immolation of themselves to God.

“Tell them, Father, that two things are the basis of the sanctification of Jacinta and Francisco, the sorrow of our Lady and the vision of Hell. It is as if our Lady were between two swords: On one side She sees humanity obstinate and indifferent facing the announced chastisements and on the other side She sees how we profane the Sacraments and ignore the punishment which is coming ever nearer and nearer, remaining incredulous, sensuous and materialistic. Our Lady has said: "We are on the border of the last times."

“Our Lady has told me three times: First: She has affirmed that the devil has begun a decisive battle, that is to say, from which one or the other will win or lose. We are with God or we are with the devil. Second: She repeated to me that the last remedies given to the world are the Holy Rosary and the devotion to the Immaculate Heart of Mary. Third: She told me that other means of salvation have been despised by men many times. In Her anguish She offers us the last anchor of salvation which is Herself (perhaps the other means were Her numerous apparitions, signs of tears, messages of various seers scattered throughout the world).

“Our Lady has also said that if we will not listen and continue to offend God, we will not be pardoned. Father, it is urgent to understand this terrible reality, we do not wish to frighten souls, but it is an urgent call to humanity.

“Since the Blessed Virgin has given such a great remedy as the Rosary, there does not exist a single material, spiritual, national or international problem that cannot be solved through the Holy Rosary and our sacrifices. To pray the Rosary with love and piety will console Mary and erase the numerous tears of Her Immaculate Heart.” (Taken from the "Messaggero del Cuore di Maria" No. 8-9 August–September, 1961, Rome, Italy)

The Life of St. Teresa of Jesus, by Teresa of Avila herself confirms the fact that the chaste servants of God will not only strengthen their own chances of reaching heaven but that they will help “many others also” into heaven, which says a lot about why the devil concentrates so much to bring down consecrated and chaste souls from the height of purity and blessedness that they inhabit: “He [God] showeth great mercy unto him to whom He gives the grace and resolution to strive for this blessing [the religious life] with all his might; for God withholdeth Himself from no one who perseveres. He will by little and little strengthen that soul, so that it may come forth victorious. I say resolution, because of the multitude of those things which Satan puts before it at first, to keep it back from beginning to travel on this road; for he knoweth what harm will befall him thereby—he will lose not only that soul, but many others also. If he who enters on this road does violence to himself, with the help of God, so as to reach the summit of perfection, such a one, I believe, will never go alone to Heaven; he will always take many with him: God gives to him, as to a good captain, those who shall be of his company.”

Galatians 5:16-25 “**I say then, walk in the spirit, and you shall not fulfill the lusts of the flesh. For the flesh lusteth against the spirit: and the spirit against the flesh; for these are contrary one to another: so that you do not the things that you would.** But if you are led by the spirit, you are not under the law. Now the works of the flesh are manifest, which are fornication, **uncleanness, immodesty, luxury [lust]**, idolatry, witchcrafts, enmities, contentions, emulations, wraths, quarrels, dissensions, sects, envies, murders, drunkenness, revellings, and such like. **Of the which I foretell you, as I have foretold to you, that they who do such things shall not obtain the Kingdom of God.** But the fruit of the Spirit is, charity, joy, peace, patience, benignity, goodness, longanimity, mildness, faith, **modesty, continency, chastity.** Against such there is no law. **And they that are Christ’s, have crucified their flesh, with the vices and concupiscences.** If we live in the

Spirit, let us also walk in the Spirit.”

The presence of the Kingdom of Christ on the earth and in the heart of men can in no more drastic way be proved to the world than by observing the establishment of perpetual virginity and monastic life. St. John Chrysostom describes this redemptive-historical movement, and its expression in human sexuality, with the beautiful illustration of a mother bird and her nestlings (*Hom. XIII in Jn.*; PG 59.88; *Hom. XXI in Jn.*; PG 59.128). Initially, the mother rears her young. Then, she nudges them into the air, escorting them from the nest. If they are too weak, they are permitted to remain in the nest until they are able to gather sufficient strength to fly off with security. Christ, the mother bird, has come to escort us all from the nest of the world. Those who remain in the nest do so because of their “plodding nature,” and “deep sleep,” and because they are “attached to worldly things” (*Virg., XVII. 2.18-20*; SC 125, p. 150). Those who are truly noble “quit the nest with great ease and fly high in the air and skim the heavens” (*Virg., XVII. 2.20-22*; SC 125, p. 150).

Our Lord Jesus Christ and the Blessed Virgin Mary revealed in *The Revelations of St. Bridget* the truth that clerical celibacy has always been the will of God since the beginning of the New Law

Contrary to the many lustful heretics of today’s world, Our Lord and Our Lady revealed to St. Bridget in her Revelations that it “seemed very abominable and hateful to all the heavenly court and to me [the Blessed Virgin Mary]” that the priests of the New Law who touched the Holy Eucharist should have wives or be contaminated by the sexual act, adding that the Popes are banned from allowing priests to marry, and that if any Pope at any time would dare to change this eternal law, “God will condemn him to a sentence as great” that literally defies human understanding.

Our Lord Jesus Christ spoke, saying: “I honored the priests [in the New Law] with a sevenfold honor, as it were, on seven steps. On the first step, they should be my standard-bearers and special friends by reason of the purity of their mind and body, for purity is the first position near to God, whom nothing foul can touch nor adorn. **It was not strange that marital relation was permitted to the priests of the [old] law during the time in which they were not offering sacrifice, for they were carrying the shell, not the nut itself. Now, however, with the coming of the truth and the disappearance of the figure, one must strive all the more fully for purity by as much as the nut is sweeter than the shell.** As a sign of this kind of continence, first the hair is tonsured, so that

desire for pleasure does not rule over spirit or flesh.” (*The Revelations of St. Bridget*, Book 4, Chapter 58)

Comparing the priests of the Old and New Law, Our Lady also revealed that although many of the priests in the New Law for a long time observed matrimony according to the Old Law through their misunderstanding of God’s will in the New Law, this practice of theirs was in fact hated and abominable before all the heavenly court and to God: namely, that Christian priests with their defiled hands touched and handled the New and Immaculate Sacrament of the Most Holy Body of Jesus Christ in the Eucharist.

The Revelations of St. Bridget, Book 7, Chapter 10: “It happened that a person who was absorbed in prayer heard then a voice saying to her: “O you to whom it has been given to hear and see spiritually, hear now the things that I [the Mother of God] want to reveal to you: namely, concerning that archbishop who said that if he were pope, he would give leave for all clerics and priests to contract marriages in the flesh. He thought and believed that this would be more acceptable to God than that clerics should live dissolutely, as they now do. For he believed that through such marriage the greater carnal sins might be avoided; and even though he did not rightly understand God’s will in this matter, nonetheless that same archbishop was still a friend of God.

“But now I shall tell you God’s will in this matter; for I gave birth to God himself. You will make these things known to my bishop and say to him that circumcision was given to Abraham long before the law was given to Moses and that, in that time of Abraham, all human beings whatsoever were guided according to their own intellect [according to natural reason] and according to the choice of their own will and that, nevertheless, many of them were then friends of God. But after the law was given to Moses, it then pleased God more that human beings should live under the law and according to the law rather than follow their own human understanding and choice. It was the same with my Son’s blessed Body.

“For after he instituted in the world this new sacrament of the Eucharist and ascended into Heaven, the ancient law [the Old Law that had just been abrogated] was then still kept [and observed by them]: namely, that Christian priests lived in carnal matrimony [according to the Old Law]. And, nonetheless, many of them were still friends of God because they believed with simple purity that this was pleasing to God [in the New Law]: namely, that Christian priests should have wives and live in wedlock just as, in the ancient times of the Jews, this had pleased him in the case of Jewish priests. And so, this was the observance of Christian priests for many years.

“But that observance and ancient custom seemed very abominable and hateful

to all the heavenly court and to me, who gave birth to his body: namely, because it was being thus observed by Christian priests who, with their hands, touch and handle this new and immaculate Sacrament of the most holy Body of my Son. For the Jews had, in the ancient law of the Old Testament, a shadow, i.e., a figure, of this Sacrament; but Christians now have the truth itself – namely, him who is true God and man – in that blessed and consecrated bread.

“After those earlier Christian priests had observed these practices for a time, God himself, through the infusion of his Holy Spirit, put into the heart of the pope then guiding the Church another law more acceptable and pleasing to him in this matter: namely, by pouring this infusion into the heart of the pope so that he established a statute in the universal Church that Christian priests, who have so holy and so worthy an office, namely, of consecrating this precious Sacrament, should by no means live in the easily contaminated, carnal delight of marriage.

“And therefore, through God’s preordinance and his judgment, it has been justly ordained that priests who do not live in chastity and continence of the flesh are cursed and excommunicated before God and deserve to be deprived of their priestly office. But still, if they truthfully amend their lives with the true purpose of not sinning further, they will obtain mercy from God.

“Know this too: that if some pope concedes to priests a license to contract carnal marriage, God will condemn him to a sentence as great, in a spiritual way, as that which the law justly inflicts in a corporeal way on a man who has transgressed so gravely that he must have his eyes gouged out, his tongue and lips, nose and ears cut off, his hands and feet amputated, all his body’s blood spilled out to grow completely cold, and finally, his whole bloodless corpse cast out to be devoured by dogs and other wild beasts. Similar things would truly happen in a spiritual way to that pope who were to go against the aforementioned preordinance and will of God and concede to priests such a license to contract marriage.

“For that same pope would be totally deprived by God of his spiritual sight and hearing, and of his spiritual words and deeds. All his spiritual wisdom would grow completely cold; and finally, after his death, his soul would be cast out to be tortured eternally in hell so that there it might become the food of demons everlastingly and without end. Yes, even if Saint Gregory the Pope had made this statute, in the aforesaid sentence he would never have obtained mercy from God if he had not humbly revoked his statute before his death.”

COMMON OBJECTIONS

Objection: The Church does not teach that a priest or a deacon must remain chaste after

their ordination since the *Quinisext Council* in A.D. 692 declared that they were allowed to continue in the normal marital state.

Answer: The erroneous and fallible *Quinisext Council* (A.D. 692), also called *Council in Trullo*, which was mainly an eastern council presided over by eastern authorities, is the council the Eastern “Orthodox” Churches mainly bases their authority and false conclusion on regarding conjugal relations by priests and deacons married before ordination. Indeed, even though this fallible council clearly contradicted the ancient, unanimous, constant, teaching tradition of the Church and the Bible on the necessity of priestly celibacy before or after ordination in the New Law and the New Testament (as has been clearly documented above), this council nevertheless also claimed apostolic credentials for its repudiation of this ancient teaching of the Universal Church:

*The Quinisext Council, Canon 13, A.D. 692: “Since we know it to be handed down as a rule of the Roman Church that those who are deemed worthy to be advanced to the diaconate or presbyterate should promise no longer to cohabit with their wives, we, preserving the ancient rule and apostolic perfection and order, will that the lawful marriages of men who are in holy orders be from this time forward firm, by no means dissolving their union with their wives nor depriving them of their mutual intercourse at a convenient time. Wherefore, if anyone shall have been found worthy to be ordained subdeacon, or deacon, or presbyter, he is by no means to be prohibited from admittance to such a rank, even if he shall live with a lawful wife. Nor shall it be demanded of him at the time of his ordination that he promise to abstain from lawful intercourse with his wife... But we know, as they who assembled at Carthage [in 390] (with a care for the honest life of the clergy) said, *that subdeacons, who handle the Holy Mysteries, and deacons, and presbyters should abstain from their consorts according to their own course [of ministration]. So that what has been handed down through the Apostles and preserved by ancient custom, we too likewise maintain, knowing that there is a time for all things and especially for fasting and prayer. For it is meet that they who assist at the divine altar should be absolutely continent when they are handling holy things, in order that they may be able to obtain from God what they ask in sincerity.* If therefore anyone shall have dared, contrary to the apostolic Canons, to deprive any of those who are in holy orders, presbyter, or deacon, or subdeacon of cohabitation and intercourse with his lawful wife, let him be deposed. In like manner also if any presbyter or deacon on pretence of piety has dismissed his wife, let him be excluded from communion; and if he persevere in this let him be deposed.”*

This canon shows that by that time there was a direct contradiction between the teaching of the East and West about the legitimacy of conjugal relations on the part of clergy lower than the rank of bishop who had married before being ordained.

The canon also mistakenly claims that the canon of the late-4th-century Council of Carthage excluded conjugal intercourse by clergy lower than bishops only in connection with their liturgical service or in times of fasting. The Council of Carthage (390), however, made no such distinctions and excluded such intercourse perpetually and made no distinction between bishops, priests and deacons. In fact, the canon decreed that higher clerics observe *perfect continence* because they act as mediators between God and man. They stressed particularly the antiquity and apostolic origin of this law:

The Council of Carthage (390): “It is fitting that the holy bishops and priests of God as well as the Levites, i.e. those who are in the service of the divine sacraments, observe perfect continence, so that they may obtain in all simplicity what they are asking from God; what the Apostles taught and what antiquity itself observed, let us also endeavor to keep. The bishops declared unanimously: It pleases us all that bishop, priest and deacon, guardians of purity, abstain from conjugal intercourse with their wives, so that those who serve at the altar may keep a perfect chastity.”
(Canon 3)

There have been no changes since the Quinisext Council in the teaching of the Eastern “Orthodox” Church, which for bishops, priests, deacons, and subdeacons excludes marriage after ordination, but allows, except for periods before celebrating the Divine Liturgy, conjugal relations by priests and deacons married before ordination, and requires celibacy and perpetual continence only of bishops. This Council, of course, was never approved by the Catholic Church.

Pope Sergius I, who was of Syrian origin, rejected the council, preferring, he said, “to die rather than consent to erroneous novelties”. Meanwhile, in Visigothic Spain, the council was ratified by the Eighteenth Council of Toledo at the urging of the king, Wittiza, who was, of course, condemned by later chroniclers for his decision. It is also interesting to note that this false council was the last of the councils of Toledo held in Visigothic Spain before the Moorish invasion in 711. The council was held probably around 703. Fruela I of Asturias reversed the decision of Toledo sometime during his reign (757-768). The Eastern “Orthodox” churches hold this council to be part of the Fifth and Sixth Ecumenical Councils, adding its canons thereto. In the West, Bede calls it (in *De sexta mundi aetate*) a

“reprobate” synod, and Paul the Deacon calls it an “erratic” one. The Catholic Church has never accepted the council as authoritative or ecumenical.

The Holy Bible teaches that only St. Peter (among all the other apostles) was given the keys to the kingdom of heaven, which thus means that him and his valid successors are the only ones who can make infallible proclamations in the Church, and this of course excludes the *Quinisext Council* from being an ecumenical and authoritative council since the Pope never approved it.

Matthew 16:18-19 “And I [Jesus] say also unto thee, That thou art Peter, and upon this rock I will build my church; and the gates of hell shall not prevail against it.

And I will give unto thee the keys of the kingdom of heaven: and whatsoever thou shalt bind on earth shall be bound in heaven: and whatsoever thou shalt loose on earth shall be loosed in heaven.”

WHY THE EASTERN ORTHODOX POSITION, WHICH IS SCHISMATIC AND HERETICAL ACCORDING TO CATHOLIC TEACHING, IS COMPLETELY ILLOGICAL AND FALSE

Jesus Christ gave the keys to the Kingdom to St. Peter (Mt. 16), and gave him jurisdiction over his flock (John 21:15-17). St. Peter was the Bishop of Rome, and his followers (i.e., the members of the Church in Rome) elected his successor, or he appointed his own successor as the Bishop of Rome and head of the universal Church. This process continued through the ages, with the pope being able to change the process of election (such as by instituting a college of cardinals) if he so decided, since the pope has supreme authority in the Church from Christ (Mt. 16). All individuals not elected in this fashion (e.g., one who was elected after the Bishop of Rome had already been chosen in the tradition thus described, or one who was appointed by an outside source, such as an emperor, after the pope had already been chosen, or one who was elected as a non-member of the community, such as a manifest heretic) wouldn't be true popes, but (logically) antipopes. This logical framework holds true for all of history, and has allowed one to see which are the true popes and which are not – even if at some of the most difficult periods of Church history, such as the Great Western Schism, ascertaining the facts to correctly apply these principles was difficult enough that some mistakes were made by certain individuals.

I have thus described the consistent, logical framework of the succession of the authority given to St. Peter by Jesus Christ to the popes down through the ages. This shows that the Catholic Faith is consistent. (The authority given to St. Peter and his successors is the

backing of the dogmatic councils; this is the authority which anathematizes those who deny the dogmatic councils' teaching.)

ILLOGIC AT THE HEART OF EASTERN "ORTHODOXY"

On the other hand, **Eastern "Orthodoxy," since it rejects the supreme authority of the Bishop of Rome and considers all bishops equal, cannot even put forward a framework or criteria by which one could logically distinguish those councils which it says are dogmatic and binding, from those which it says are false and heretical. Ephesus II (the heretical monophysite council in 449) had almost exactly the same number of bishops as Constantinople I (150 bishops).** "Eastern Orthodoxy" would say one must accept Constantinople I under pain of heresy, while one must reject Ephesus II! But if we apply the principles of Eastern "Orthodoxy," the two councils are on the same level, both being backed by the authority of equal bishops. Unless there is a supreme bishop to make one council binding, it's a farce to say that one council is definitely dogmatic while the other *with the same number of bishops* is definitely heretical! Equal vs. Equal results in a draw....

Furthermore, if Christ said He would be with His Church all days until the end of the world (Mt. 28), why did the Church suddenly stop having councils in 787? Doesn't it strike as a bit ridiculous that many other councils were held after 787, which the Eastern "Orthodox" arbitrarily reject as "not accepted by the Church," *even though these councils which they reject had more bishops than those which they accept?* What about the Council of Florence (1438-1442), which saw reunion of the East with the Catholic Church when **Patriarch Joseph of Constantinople accepted Florence, the primacy of the Bishop of Rome, and Florence's teaching against all who would deny it?** How on Earth could one *logically* say that Florence was not accepted "by the Church," while other councils were? What are the criteria? I've asked many Eastern "Orthodox" this very question and received no answer simply because they have none. Whatever criteria they pick to use as the justification for accepting a particular council as dogmatic, and rejecting another council as non-dogmatic, can be used against them to prove that, on that very basis, they would have to accept later Roman Catholic councils.

Yes, Eastern "Orthodoxy" cannot logically hold any council to be dogmatic and binding, as one will see if one honestly and deeply think about it. **In Eastern "Orthodoxy" there is nothing which backs the anathemas of Ephesus or another council other than the word of bishops, who are equal to other bishops who many times taught the opposite.** If the "Church" spoke at Constantinople I because 150 bishops came to it

and pronounced authoritatively on faith, then the “Church” spoke at many other false councils in the early Church which had similar numbers of bishops! It is inescapable, therefore, that according to the Eastern “Orthodox” position the Church of Christ has defected (i.e., officially fallen into error) many times at the various false councils. This contradicts the promises of Christ that the gates of Hell cannot prevail and that God would be with His Church always (Mt. 16). Eastern “Orthodoxy” is an illogical farce, which rejects the clear teaching of Scripture and the fathers on the Papal Primacy, and which causes those who accept it to truly wind up believing in no dogma at all. That’s why Pope Leo XIII says those who reject one dogma reject all Faith. Because of the fact that Eastern “Orthodoxy” does not – and cannot – *really* believe in any dogmatic councils (as shown above) is why it’s so appealing to so many: *it provides the comfort of Protestantism, yet the appearance of ancient tradition, at the same time the feel of liturgical piety, with the illusion of hierarchical authority.*

Matthew 16:17-18 “And I say to thee: **That thou art Peter: and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against it. And I will give to thee the keys of the kingdom of heaven.** And whatsoever thou shalt bind upon earth, it shall be bound also in heaven: and whatsoever thou shalt loose upon earth, it shall be loosed also in heaven.”

Our Lord made St. Peter the first Pope, entrusted to him His entire flock, and gave him supreme authority in the Universal Church of Christ.

John 21:15-17 “**Jesus saith to Simon Peter:** Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs.** He saith to him again: Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs.** He saith to him a third time: Simon, son of John, lovest thou me? Peter was grieved, because he had said to him the third time: Lovest thou me? And he said to him: Lord, thou knowest all things: thou knowest that I love thee. **He said to him: Feed my sheep.**”

Regarding the objection that papal infallibility wasn’t established until the Council of Trent, that’s not correct. It was defined as a dogma at Vatican I in 1870, but the truth of it was believed since the beginning. We find the promise of the unfailing faith for St. Peter and his successors referred to by Christ in Luke 22.

Luke 22:31-32 “And the Lord said: Simon, Simon, behold Satan hath desired to have

all of you, that he may sift you as wheat: **But I have prayed for thee, that thy faith fail not**: and thou, being once converted, confirm thy brethren.”

Satan desired to sift all the Apostles (plural) like wheat, but Jesus prayed for Simon Peter (singular), that his faith fail not. Jesus is saying that St. Peter and his successors (the popes of the Catholic Church) have an unfailing faith when authoritatively teaching a point of faith or morals to be held by the entire Church of Christ.

Pope Pius IX, Vatican Council I, 1870, *ex cathedra*: “**SO, THIS GIFT OF TRUTH AND A NEVER FAILING FAITH WAS DIVINELY CONFERRED UPON PETER AND HIS SUCCESSORS IN THIS CHAIR...**”

Pope Pius IX, Vatican Council I, 1870, *ex cathedra*: “... **the See of St. Peter always remains unimpaired by any error**, according to the divine promise of our Lord the Savior made to the chief of His disciples: ‘**I have prayed for thee [Peter], that thy faith fail not...**’”

And this truth has been held since the earliest times in the Catholic Church.

Pope St. Gelasius I, epistle 42, or Decretal de recipiendis et non recipiendis libris, 495: “Accordingly, **the see of Peter the Apostle of the Church of Rome** is first, **having neither spot, nor wrinkle, nor anything of this kind** (Eph. 5:27).”

The word “infallible” actually means “cannot fail” or “unfailing.” Therefore, the very term Papal Infallibility comes directly from Christ’s promise to St. Peter (and his successors) in Luke 22, that Peter has an unfailing Faith. And it was also believed in the early Church, as we see here. Though this truth was believed since the beginning of the Church, it was specifically defined as a dogma at the First Vatican Council in 1870.

To read more about how the Bible condemns and destroys the teachings of the Eastern “Orthodox” church, please read this article: [Eastern “Orthodoxy” Destroyed](#)

Also see:

- [The Early Church Fathers on the Primacy of the Roman Catholic Church](#)

- MORE QUOTES ON THE SAME SUBJECT
- The Bible Teaches That Jesus Made St. Peter the First Pope
- Specific Catholic teaching against Protestant and Schismatic Sects

Interestingly enough, it is also very important to notice that it was almost exactly during the time of the erroneous and fallible *Quinisext Council* that the Muslims started to gain a real foothold in their wars against the Eastern Byzantine Empire as well as in their attempts to occupy Spain. As we already have seen in the *The Book of Judith*, (*Judith 15:11*) *The First Book of Kings*, (*1 Kings 21:2-5*) and *the Book of Deuteronomy* (*Deuteronomy 23:9-11*) from the Holy Bible, military success is directly and intimately connected to the virtue of chastity; and it is highly probable that this teaching of the Eastern “Orthodox” Church that rejected the necessity of priestly celibacy and purity was the very teaching that angered God and left them to the wrath and control of the Muslim infidels. This is not to say that there were not other problems with the eastern church during this time as well as after it, but this teaching of a chaste priesthood is, as we have seen, is very dear to God, and it is thus obvious that their rejection of the Church’s teaching concerning this matter played a great role in why God allowed the infidel Muslims to gain a victory over them. Over and over in the Old Testament, we see that God punished a rebellious nation, and God likewise punishes such nations in the New Testament time when justice requires it. But not only the eastern Byzantine Empire was attacked by the Muslims at this time, but also Spain who had chosen to allow the novelty of an impure priesthood. As a perfect fulfillment and sign of God’s vengeance over those nations who try to defile the holy priesthood of Our Lord and God with impure sexual relations, Our Lord also allowed Spain to be struck with the scourge of the Saracen or Muslim, since in Visigothic Spain, the *Quinisext Council* was ratified by the Eighteenth Council of Toledo at the urging of the king, Wittiza.

Even in the time of St. Ambrose in the 4th century, lustful priests had begun to disobey the clear teaching of the Bible and Apostolic Tradition concerning the necessity for a completely chaste priesthood. St. Ambrose, in his work *On the Duties of the Clergy* tells us that “in some out-of-the-way places” some priests had begun to defile themselves with sexual intercourse already in the 4th century: “**But ye know that the ministerial office must be kept pure and unspotted, and must not be defiled by conjugal intercourse; ye know this, I say, who have received the gifts of the sacred ministry, with pure bodies, and unspoiled modesty, and without ever having enjoyed conjugal intercourse.** I am mentioning this, because in some out-of-the-way

places, when they enter on the ministry, or even when they become priests, they have begotten children. They defend this on the ground of old custom [of the Old Testament Law], when, as it happened, the sacrifice was offered up at long intervals. However, even the people had to be purified two or three days beforehand, so as to come clean to the sacrifice. As we read in the Old Testament, [Exodus 19:10] they even used to wash their clothes. If such regard was paid in what was only the figure, how much ought it to be shown in the reality! Learn then, Priest and Levite, what it means to wash your clothes. You must have a pure body wherewith to offer up the sacraments.” (*On the Duties of the Clergy*, Book 1, Chapter 50, Section 258, A.D. 391)

Objection: Saints Peter, Paul and Barnabas is confirmed by Paul himself to have had women with them during their travels. This proves that God does not approve of priestly or clerical chastity since the Apostles was not living in complete chastity.

1st Corinthians 9:3-7 “This is my defense to those who would examine me. Do we not have the right to our food and drink? Do we not have the right to be accompanied by a wife, as the other apostles and the brethren of the Lord and Cephas? Or is it only Barnabas and I who have no right to refrain from working for a living? Who serves as a soldier at his own expense? Who plants a vineyard without eating any of its fruit? Who tends a flock without getting some of the milk?”

Answer: The word “*Wife*” in the English translation is more rightly translated in the Greek as, “*a woman, a sister.*” It cannot be deduced from this text that the Apostles were married, nor is there a single text in the whole New Testament that affirms that any of the Apostles were married during their ministry, or that anyone of them performed the marital sexual act during this time, although we do know that St. Peter, for one, was married at one time during his life since the Gospels mentions his mother in law (cf. Mk 1:29-31; Mt 8: 14-15; Lk 4:38-39). There is no evidence in the New Testament, however, that indicates that St. Peter’s wife was living during the time of Jesus’ ministry as well as after it when the Apostles started to minister to the nations, spreading the Christian Faith. Concerning the more right translation of the Greek as “*a woman, a sister*” the Gospels mention certain women as accompanying our Lord and his disciples, providing for them out of their resources and ministering to them (cf. Lk 8:1-3; 23:55). To meet their material needs some Apostles counted on the help of women, but Saints Paul and Barnabas did not avail of this right. A more correct translation shows us the correct meaning of this passage.

1st Corinthians 9:5-6 “Have we not power to carry about *a woman, a sister*, as well as the rest of the apostles, and the brethren of the Lord, and Cephas? Or I only and

Barnabas, have not we power to do this? (*Douay Rheims Bible*)

Douay Rheims Bible Commentary explains verse 5 in further detail: “A woman, a sister: Some erroneous translators have corrupted this text by rendering it, a sister, a wife: whereas, it is certain, St. Paul had no wife (chap. 7 ver. 7, 8) and that he only speaks of such devout women, as, according to the custom of the Jewish nation, waited upon the preachers of the gospel, and supplied them with necessaries.”

According to a prominent tradition among the Church Fathers, Paul speaks, not of marriage, but of his right to be helped by a traveling female assistant (the word translated “wife” can also be translated “woman”). Precedent for such an arrangement can be traced back to the ministry of Jesus (Lk. 8:1-3).

Haydock Commentary: “Ver. 5. It appears certain, from the testimony of the fathers, that St. Paul was not in the state of wedlock. St. Jerome informs us that the apostle is here speaking of such holy women who, according to the Jewish custom, supplied their teachers with the necessaries of life, as we see was done to Christ himself. It is evident from ancient records that this was a very prevalent custom in Judea, and therefore a cause of no scandal; but to the Gentiles this custom was unknown, and therefore lest it might prove a cause of scandal to any, St. Paul did not allow any woman to follow him as a companion. Tertullian denies, with St. Augustine and St. Jerome, that St. Paul is here speaking of his wife.”

Finally, note the context: Paul is not talking about marriage, but about receiving monetary compensation and help with daily chores and needs in return for his evangelizing work. As a note says in the Knox version, “‘Sister’ does not imply any relationship, physical or spiritual; it only means that the woman was a Christian. St. Paul is not claiming credit here for avoiding the society of women; he only claims credit for living at his own expense, when other apostles supported not only themselves, but the women who waited on their needs, out of offerings made by the faithful.” See also Luke 18:25-30 and Matthew 19:12 for further background. Thus, this biblical passage (1st Cor. 9:5-6) does not show that the Apostles or their successors were allowed to perform the marital act during their life as priests. The teaching of clerical celibacy, as we have seen, was taught from the very start of the Church by Our Savior Himself as well as the Bible, the Holy Apostles and the Fathers of the Church.

The specific tradition of the Church also confirms that the Apostles lived in chastity. St. Clement of Alexandria (150-215) who lived very near in time to the Apostles, taught that

the Apostles, after their calling by Our Lord to the ministry, took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters in purity and honesty: “But the latter [the Apostles], in accordance with their particular ministry, devoted themselves to preaching without any distraction, and took their wives with them not as women with whom they had marriage relations, but as sisters, that they might be their fellow-ministers in dealing with housewives. It was through them that the Lord’s teaching penetrated also the women’s quarters without any scandal being aroused.” (*The Stromata or Miscellanies*, Book III, Chapter VI, Section 71)

When we come to the question of what was the practice of Our Lord Jesus Christ’s first followers in this matter of clerical chastity, there would likewise be but little if any reasonable doubt. For while of the Apostles we have it recorded only of Peter that he was a married man, we have it also expressly recorded that in his case, as in that of all the rest who had “forsaken all” to follow Our Lord, the Lord himself said, “Every one that hath forsaken houses, or brethren, or sisters, or father, or mother, or wife, or children, or lands, for my name’s sake shall receive an hundred fold and shall inherit eternal life.” (Matt. xix. 29; Lk. xviii. 29) Mark 10:29 records the same incident, but while “wife” is mentioned among the things “left,” no “wife” is found among the things gained.

St. Jerome, referred in *Against Jovinianus* to marriage prohibition for priests when he argued that Peter and the other apostles had been married, but had married before they were called and subsequently gave up their marital relations (*Aduersus Jovinianum* I, 7. 26 (PL 23, 230C; 256C).

In his *Letter to Pammachius*, Ep. 48.10 (c. 393), St. Jerome further wrote: “The apostles have either been virgins or, though married, have lived celibate lives. Those persons who are chosen to be bishops, priests, and deacons are either virgins or widowers; or at least when once they have received the priesthood, are vowed to perpetual chastity.” (*The Letters of St. Jerome*, Letter 48, To Pammachius, Section 21)

And in his *Letter XXII, To Eustochium* (A.D. 384), St. Jerome says the following concerning virginity,

“... I will say it boldly, though God can do all things He cannot raise up a virgin when once she has fallen. He may indeed relieve one who is defiled from the penalty of her sin, but He will not give her a crown. Let us fear lest in us also the prophecy be fulfilled, "Good virgins shall faint." Notice that it is good virgins who are spoken of, for there are bad ones as well. "Whosoever looketh on a woman," the Lord says, "to lust after her hath committed

adultery with her already in his heart." So that virginity may be lost even by a thought. Such are evil virgins, virgins in the flesh, not in the spirit; foolish virgins, who, having no oil, are shut out by the Bridegroom.

"... Do you wish for proof of my assertions? Take examples. Sampson was braver than a lion and tougher than a rock; alone and unprotected he pursued a thousand armed men; and yet, in Delilah's embrace, his resolution melted away. David was a man after God's own heart, and his lips had often sung of the Holy One, the future Christ; and yet as he walked upon his housetop he was fascinated by Bathsheba's nudity, and added murder to adultery. Notice here how, even in his own house, a man cannot use his eyes without danger. Then repenting, he says to the Lord: "Against thee, thee only, have I sinned and done this evil in Thy sight." Being a king he feared no one else.

"... It is hard for the human soul to avoid loving something, and our mind must of necessity give way to affection of one kind or another. The love of the flesh is overcome by the love of the spirit. Desire is quenched by desire. What is taken from the one increases the other. Therefore, as you lie on your couch, say again and again: "By night have I sought Him whom my soul loveth." "Mortify, therefore," says the apostle, "your members which are upon the earth." Because he himself did so, he could afterwards say with confidence: "I live, yet not I, but Christ, liveth in me." He who mortifies his members, and feels that he is walking in a vain show, is not afraid to say: "I am become like a bottle in the frost. Whatever there was in me of the moisture of lust has been dried out of me." And again: "My knees are weak through fasting; I forget to eat my bread. By reason of the voice of my groaning my bones cleave to my skin."

"... Some one may say, "Do you dare detract from wedlock, which is a state blessed by God?" I do not detract from wedlock when I set virginity before it. No one compares a bad thing with a good. Wedded women may congratulate themselves that they come next to virgins. "Be fruitful," God says, "and multiply, and replenish the earth." He who desires to replenish the earth may increase and multiply if he will. But the train to which you belong is not on earth, but in heaven. The command to increase and multiply first finds fulfillment after the expulsion from paradise, after the nakedness and the fig-leaves which speak of sexual passion. Let them marry and be given in marriage who eat their bread in the sweat of their brow; whose land brings forth to them thorns and thistles, and whose crops are choked with briars. My seed produces fruit a hundredfold. "All men cannot receive God's saying, but they to whom it is given." Some people may be eunuchs from necessity; I am one of free will.

"... In paradise Eve was a virgin, and it was only after the coats of skins that she began her married life. Now paradise is your home too. Keep therefore your birthright and say: "Return unto thy rest, O my soul." To show that virginity is natural while wedlock only follows guilt, what is born of wedlock is virgin flesh, and it gives back in fruit what in root it

has lost. "There shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a flower shall grow out of his roots." The rod is the mother of the Lord--simple, pure, unsullied; drawing no germ of life from without but fruitful in singleness like God Himself. The flower of the rod is Christ, who says of Himself: "I am the rose of Sharon and the lily of the valleys." In another place He is foretold to be "a stone cut out of the mountain without hands," a figure by which the prophet signifies that He is to be born a virgin of a virgin. For the hands are here a figure of wedlock as in the passage: "His left hand is under my head and his right hand doth embrace me.

"... I praise wedlock, I praise marriage, but it is because they give me virgins. I gather the rose from the thorns, the gold from the earth, the pearl from the shell. "Doth the plowman plow all day to sow?" Shall he not also enjoy the fruit of his labor? Wedlock is the more honored, the more what is born of it is loved. Why, mother, do you grudge your daughter her virginity? She has been reared on your milk, she has come from your womb, she has grown up in your bosom. Your watchful affection has kept her a virgin. Are you angry with her because she chooses to be a king's wife and not a soldier's? She has conferred on you a high privilege; you are now the mother-in-law of God. "Concerning virgins," says the apostle, "I have no commandment of the Lord." Why was this? Because his own virginity was due, not to a command, but to his free choice. For they are not to be heard who feign him to have had a wife; for, when he is discussing continence and commending perpetual chastity, he uses the words, "I would that all men were even as I myself." And farther on, "I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them if they abide even as I." And in another place, "have we not power to lead about wives even as the rest of the apostles?" Why then has he no commandment from the Lord concerning virginity? Because what is freely offered is worth more than what is extorted by force, and to command virginity would have been to abrogate wedlock. It would have been a hard enactment to compel opposition to nature and to extort from men the angelic life; and not only so, it would have been to condemn what is a divine ordinance.

"... In those days, as I have said, the virtue of continence was found only in men: Eve still continued to travail with children. But now that a virgin has conceived in the womb and has borne to us a child of which the prophet says that "Government shall be upon his shoulder, and his name shall be called the mighty God, the everlasting Father," now the chain of the curse is broken. Death came through Eve, but life has come through Mary. And thus the gift of virginity has been bestowed most richly upon women, seeing that it has had its beginning from a woman. As soon as the Son of God set foot upon the earth, He formed for Himself a new household there; that, as He was adored by angels in heaven, angels might serve Him also on earth. Then chaste Judith once more cut off the head of Holofernes. Then Haman - whose name means iniquity - was once more burned in fire of his own kindling. Then James and John forsook father and net and ship and followed the

Savior: neither kinship nor the world's ties, nor the care of their home could hold them back. Then were the words heard: "Whosoever will come after me, let him deny himself and take up his cross and follow me." For no soldier goes with a wife to battle.

"... In the same strain, the apostle writes: "He that is unmarried careth for the things that belong to the Lord, how he may please the Lord but he that is married careth for the things that are of the world how he may please his wife. There is difference also between a wife and a virgin. The unmarried woman careth for the things of the Lord that she may be holy both in body and in spirit. But she that is married careth for the things of the world how she may please her husband." (Letters of St. Jerome, *Letter XXII, To Eustochium*)

St. Jerome in his "Against Jovinianus" continues to explain the perfection of chastity. He writes,

"Among other things the Corinthians asked in their letter whether after embracing the faith of Christ they ought to be unmarried, and for the sake of continence put away their wives, and whether believing virgins were at liberty to marry. And again, supposing that one of two Gentiles believed on Christ, whether the one that believed should leave the one that believed not? And in case it were allowable to take wives, would the Apostle direct that only Christian wives, or Gentiles also, should be taken? Let us then consider Paul's replies to these inquiries.

"Let us turn back to the chief point of the evidence: "It is good," he says, "for a man not to touch a woman." If it is good not to touch a woman, it is bad to touch one: for there is no opposite to goodness but badness. But if it be bad and the evil is pardoned, the reason for the concession is to prevent worse evil. But surely a thing which is only allowed because there may be something worse has only a slight degree of goodness. He would never have added "let each man have his own wife," unless he had previously used the words "but, because of fornications." Do away with fornication, and he will not say "let each man have his own wife." Just as though one were to lay it down: "It is good to feed on wheaten bread, and to eat the finest wheat flour," and yet to prevent a person pressed by hunger from devouring cow-dung, I may allow him to eat barley.

"Does it follow that the wheat will not have its peculiar purity, because such an one prefers barley to excrement? That is naturally good which does not admit of comparison with what is bad, and is not eclipsed because something else is preferred. At the same time we must notice the Apostle's prudence. He did not say, it is good not to have a wife: but, it is good not to touch a woman: as though there were danger even in the touch: as though he who touched her, would not escape from her who "hunteth for the precious life," who causeth the young man's understanding to fly away. "Can a man take fire in his bosom, and his clothes not be burned? Or can one walk upon hot coals and his feet not be scorched?"

As then he who touches fire is instantly burned, so by the mere touch the peculiar nature of man and woman is perceived, and the difference of sex is understood, Heathen fables relate how Mithras and Ericthonius were begotten of the soil, in stone or earth, by raging lust.

“Hence it was that our Joseph, because the Egyptian woman wished to touch him, fled from her hands, and, as if he had been bitten by a mad dog and feared the spreading poison, threw away the cloak which she had touched. "But, because of fornications let each man have his own wife, and let each woman have her own husband." He did not say, because of fornication let each man marry a wife: otherwise by this excuse he would have thrown the reins to lust, and whenever a man's wife died, he would have to marry another to prevent fornication, but "have his own wife." Let him he says have and use his own wife, whom he had before he became a believer, and whom it would have been good not to touch, and, when once he became a follower of Christ, to know only as a sister, not as a wife unless fornication should make it excusable to touch her. "The wife hath not power over her own body, but the husband: and likewise also the husband hath not power over his own body, but the wife."

“The whole question here concerns those who are married men. Is it lawful for them to do what our Lord forbade in the Gospel, and to put away their wives? Whence it is that the Apostle says, "It is good for a man not to touch a woman." But inasmuch as he who is once married has no power to abstain except by mutual consent, and may not reject an unoffending partner, let the husband render unto the wife her due. He bound himself voluntarily that he might be under compulsion to render it. "Defraud ye not one the other, except it be by consent for a season, that ye may give yourselves unto prayer." What, I pray you, is the quality of that good thing which hinders prayer? which does not allow the body of Christ to be received? [Here St. Jerome refers to the biblical teaching from the Book of 1st Kings 21:4 which teaches that one are to remain chaste for three days before receiving the Eucharist.] So long as I do the husband's part, I fail in continency. The same Apostle in another place commands us to pray always. If we are to pray always, it follows that we must never be in the bondage of wedlock, for as often as I render my wife her due, I cannot pray.

“The Apostle Peter had experience of the bonds of marriage. See how he fashions the Church, and what lesson he teaches Christians: "Ye husbands in like manner dwell with your wives according to knowledge, giving honor unto the woman, as unto the weaker vessel, as being also joint-heirs of the grace of life; to the end that your prayers be not hindered." Observe that, as St. Paul before, because in both cases the spirit is the same, so St. Peter now, says that prayers are hindered by the performance of marriage duty. When he says "likewise," he challenges the husbands to imitate their wives, because he has already given them commandment: "beholding your chaste conversation coupled with fear.

Whose adorning let it not be the outward adorning of plaiting the hair, and of wearing jewels of gold, or of putting on apparel: but let it be the hidden man of the heart, in the incorruptible apparel of a meek and quiet spirit, which is in the sight of God of great price."

"You see what kind of wedlock he enjoins. Husbands and wives are to dwell together according to knowledge, so that they may know what God wishes and desires, and give honor to the weak vessel, woman. If we abstain from intercourse, we give honor to our wives: if we do not abstain, it is clear that insult is the opposite of honor. He also tells the wives to let their husbands "see their chaste behavior, and the hidden man of the heart, in the incorruptible apparel of a meek and quiet spirit." Words truly worthy of an apostle, and of Christ's rock! He lays down the law for husbands and wives, condemns outward ornament, while he praises continence, which is the ornament of the inner man, as seen in the incorruptible apparel of a meek and quiet spirit. In effect he says this: Since your outer man is corrupt, and you have ceased to possess the blessing of incorruption characteristic of virgins, at least imitate the incorruption of the spirit by subsequent abstinence, and what you cannot show in the body exhibit in the mind. For these are the riches, and these the ornaments of your union, which Christ seeks.

"But you will say: "If everybody were a virgin, what would become of the human race"? Like shall here beget like. If everyone were a widow, or continent in marriage, how will mortal men be propagated? Upon this principle there will be nothing at all for fear that something else may cease to exist. To put a case: if all men were philosophers, there would be no husbandmen. Why speak of husbandmen? There would be no orators, no lawyers, no teachers of the other professions. If all men were leaders, what would become of the soldiers? If all were the head, whose head would they be called, when there were no other members? You are afraid that if the desire for virginity were general there would be no prostitutes, no adulteresses, no wailing infants in town or country. Every day the blood of adulterers is shed, adulterers are condemned, and lust is raging and rampant in the very presence of the laws and the symbols of authority and the courts of justice. Be not afraid that all will become virgins: virginity is a hard matter, and therefore rare, because it is hard: "Many are called, few chosen." Many begin, few persevere. And so the reward is great for those who have persevered." (*Against Jovinianus*, Book 1, Section 7, A.D. 393)

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET
Free DVDs and Books

INFALLIBLE CATHOLIC DOGMA AND DOCTRINE YOU MUST KNOW ABOUT

INTRODUCTION

The unchanging dogma Outside the Catholic Church There is No Salvation and the necessity of the Sacrament of Baptism for Salvation, was defined as a truth by our first pope St. Peter himself:

*“... the name of Our Lord Jesus Christ... **Nor is there salvation in any other.** For there is no other name, under heaven, given to men, whereby we must be saved.” (Acts 4:12).*

There is no salvation outside of Jesus Christ, and the Catholic Church is His Mystical Body. Since there is no entering into the Catholic Church of Christ without the Sacrament of Baptism, this means that only baptized Catholics who die in the state of grace (and those who become baptized Catholics and die in the state of grace) can hope to be saved.

“If anyone abideth not in me, he shall be cast forth as a branch, and shall wither, and they shall gather him up, and cast him into the fire, and he burneth.” (John 15:6)

*Pope Pius XII, *Mystici Corporis* (# 22), June 29, 1943: “**Actually only those are to be numbered among the members of the Church who have received the laver of regeneration [water baptism] and profess the true faith.**”*

*Pope Pius XII, *Mystici Corporis* (# 27), June 29, 1943: “He (Christ) also determined that **through Baptism (cf. Jn. 3:5) those who should believe would be incorporated in the Body of the Church.**”*

THE KEYS OF ST. PETER AND HIS UNFAILING FAITH

It is a fact of history, scripture and tradition that Our Lord Jesus Christ founded His universal Church (the Catholic Church) upon St. Peter.

Matthew 16:18-19-“And I say to thee: **That thou art Peter: and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against it.**”

And I will give to thee the keys of the kingdom of heaven. And whatsoever thou shalt bind upon earth, it shall be bound also in heaven: and whatsoever thou shalt loose upon earth, it shall be loosed also in heaven.”

Our Lord made St. Peter the first pope, entrusted to him His entire flock, and gave him supreme authority in the universal Church of Christ.

John 21:15-17-“**Jesus saith to Simon Peter:** Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs.** He saith to him again: Simon, son of John, lovest thou me? He saith to him: Yea, Lord, thou knowest that I love thee. **He saith to him: Feed my lambs.** He saith to him a third time: Simon, son of John, lovest thou me? Peter was grieved, because he had said to him the third time: Lovest thou me? And he said to him: Lord, thou knowest all things: thou knowest that I love thee. **He said to him: Feed my sheep.**”

And with the supreme authority that Our Lord Jesus Christ conferred upon St. Peter (and his successors, the popes) comes what is called Papal Infallibility. Papal Infallibility is inseparable from Papal Supremacy – there was no point for Christ to make St. Peter the head of His Church (as Christ clearly did) if St. Peter or his successors, the popes, could err when exercising that supreme authority to teach on a point of Faith. The supreme authority must be unfailing on binding matters of Faith and morals or else it is no true authority from Christ at all.

Papal Infallibility does not mean that a pope cannot err at all and it does not mean that a pope cannot lose his soul and be damned in Hell for grave sin. It means that the successors of St. Peter (the popes of the Catholic Church) cannot err when authoritatively teaching on a point of Faith or morals to be held by the entire Church of Christ. We find the promise of the unfailing faith for St. Peter and his successors referred to by Christ in Luke 22.

Luke 22:31-32- “And the Lord said: Simon, Simon, behold Satan hath desired to have all of you, that he may sift you as wheat: **But I have prayed for thee, that thy faith fail not:** and thou, being once converted, confirm thy brethren.”

Satan desired to sift all the Apostles (plural) like wheat, but Jesus prayed for Simon Peter (singular), that his faith fail not. Jesus is saying that St. Peter and his successors (the popes of the Catholic Church) have an unfailing faith when authoritatively teaching a point of faith or morals to be held by the entire Church of Christ.

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, *ex cathedra*:

“SO, THIS GIFT OF TRUTH AND A NEVER FAILING FAITH WAS DIVINELY CONFERRED UPON PETER AND HIS SUCCESSORS IN THIS CHAIR...”

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, *ex cathedra*:

“... the See of St. Peter always remains unimpaired by any error, according to the divine promise of our Lord the Savior made to the chief of His disciples: ‘I have prayed for thee [Peter], that thy faith fail not ...’”

And this truth has been held since the earliest times in the Catholic Church.

Pope St. Gelasius I, epistle 42, or Decretal *de recipiendis et non recipiendis libris*, 495: “Accordingly, **the see of Peter** the Apostle of the Church of Rome is first, **having neither spot, nor wrinkle, nor anything of this kind** (Eph. 5:27).”

The word “infallible” actually means “cannot fail” or “unfailing.” Therefore, the very term *Papal Infallibility* comes directly from Christ’s promise to St. Peter (and his successors) in Luke 22, that Peter has an unfailing Faith. Though this truth was believed since the beginning of the Church, it was specifically defined as a dogma at the First Vatican Council in 1870.

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, Session 4, Chap. 4:

“...the Roman Pontiff, when he speaks *ex cathedra* [from the Chair of Peter], that is, when carrying out the duty of the pastor and teacher of all Christians in accord with his supreme apostolic authority he explains a doctrine of faith or morals to be held by the universal Church... **operates with that infallibility** with which the divine Redeemer wished that His Church be instructed in defining doctrine on faith and morals; **and so such definitions of the Roman Pontiff from himself, but not from the consensus of the Church, are unalterable.**”

But how does one know when a pope is exercising his unfailing Faith to infallibly teach from the Chair of St. Peter? The answer is that we know from the language that the pope uses or the manner in which the pope teaches. Vatican I defined two requirements which must be fulfilled: 1) when the pope is carrying out his duty as pastor and teacher of all Christians in accord with his supreme apostolic authority; 2) when he explains a doctrine on faith or morals to be held by the entire Church of Christ. A pope can fulfill both of these

requirements in just one line, by anathematizing a false opinion (such as many dogmatic councils) or by saying “By our apostolic authority we declare...” or by saying “We believe, profess, and teach” or by using words of similar importance and meaning, which indicate that the pope is teaching the whole Church on Faith in a definitive and binding fashion.

So, when a pope teaches from the Chair of Peter in the manner stipulated above he cannot be wrong. If he could be wrong, then the Church of Christ could be officially led into error, and Christ’s promise to St. Peter and His Church would fail (which is impossible). That which is taught from the Chair of Peter by the popes of the Catholic Church is the teaching of Jesus Christ Himself. To reject that which is taught by the popes from the Chair of Peter is simply to despise Jesus Christ Himself.

Luke 10:16- “He that heareth you, heareth me: and he that despiseth you despiseth me...”

Matthew 18:17 -“And if he will not hear the church, let him be to thee as the heathen and publican.”

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum*, 1896:

“... Christ instituted a living, authoritative and permanent Magisterium... If it could in any way be false, an evident contradiction follows; for then God Himself would be the author of error in man.”

NO SALVATION OUTSIDE OF THE CATHOLIC CHURCH

The following statements on Outside the Catholic Church There is No Salvation are from the highest teaching authority of the Catholic Church. They are *ex cathedra* Papal decrees (decrees from the Chair of St. Peter). Therefore, they constitute the teaching given to the Catholic Church by Jesus Christ and the Apostles. Such teachings are unchangeable and are classified as part of the solemn magisterium (the extraordinary teaching authority of the Catholic Church).

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, “Cantate Domino,” 1441, *ex cathedra* (***infallible statement from the chair of Peter***): **“The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches that all those who are outside the Catholic Church, not only pagans but also Jews or heretics and schismatics, cannot share in eternal life and will go into the everlasting**

fire which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives; that the unity of this ecclesiastical body is of such importance that only for those who abide in it do the Church's sacraments contribute to salvation and do fasts, almsgiving and other works of piety and practices of the Christian militia produce eternal rewards; and that **nobody can be saved, no matter how much he has given away in alms and even if he has shed blood in the name of Christ, unless he has persevered in the bosom and unity of the Catholic Church.**"

As we can see from this infallible statement from the chair of Peter, no one at all can be saved **unless they are joined to the Church before the end of their lives..** Yet, many people today who call themselves Catholic or Christian, boldly and obstinately assert the direct opposite of this statement and claim that protestants, heretics, Jews, schismatics and even Pagans can attain eternal life.

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio* (# 2), May 27, 1832: "**Finally some of these misguided people attempt to persuade themselves and others that men are not saved only in the Catholic religion,** but that even heretics may attain eternal life."

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, The Athanasian Creed, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: "**Whoever wishes to be saved, needs above all to hold the Catholic faith; unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity.**" (*Decrees of the Ecumenical Councils*, Vol. 1, pp. 550-553; Denzinger 39-40.)

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*: "**There is indeed one universal Church of the faithful, outside of which nobody at all is saved,** in which Jesus Christ is both priest and sacrifice."

Pope Boniface VIII, *Unam Sanctam*, Nov. 18, 1302, *ex cathedra*:
"With Faith urging us we are forced to believe and to hold the one, holy, Catholic Church and that, apostolic, and we firmly believe and simply confess **this Church outside of which there is no salvation nor remission of sin... Furthermore, we declare, say, define, and proclaim to every human creature that they by absolute necessity for salvation are entirely subject to the Roman Pontiff.**"

Those who refuse to believe in the dogma Outside the Church There is No Salvation until *they* understand how there is justice in it are simply withholding their Faith in Christ's revelation. Those with the true Faith in Christ (and His Church) accept His teaching first and understand the truth in it (i.e., *why* it is true) second. A Catholic does not withhold his belief in Christ's revelation until he can understand it. That is the mentality of a faithless heretic who possesses insufferable pride. St. Anselm sums up the true Catholic outlook on this point.

St. Anselm, Doctor of the Church, *Prosologion*, Chap. 1: “**For I do not seek to understand that I may believe, but I believe in order to understand**. For this also I believe, that **unless I believed, I should not understand.**”

CONCERNING THOSE BAPTIZED VALIDLY AS INFANTS BY MEMBERS OF NON-CATHOLIC SECTS

The Catholic Church has always taught that anyone (including a layman or a non-Catholic) can validly baptize if he adheres to proper matter and form and if he has the intention of doing what the Church does.

Pope Eugene IV, Council of Florence, “Exultate Deo,” 1439: “In case of necessity, however, not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even a pagan and a heretic can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does.” (Denzinger 696)

The Church has always taught that infants baptized in heretical and schismatic churches are made Catholics, members of the Church and subjects of the Roman Pontiff, even if the people who baptized them are heretics who are outside the Catholic Church. This is because the infant, being below the age of reason, cannot be a heretic or schismatic. He cannot have an impediment which would prevent Baptism from making him a member of the Church.

Pope Paul III, Council of Trent, Sess. 7, Can. 13 on the Sacrament of Baptism: “**If anyone shall say that infants, because they have not actual faith, after having received baptism are not to be numbered among the faithful... let him be anathema.**”

This means that all baptized infants wherever they are, even those baptized in heretical

non-Catholic churches by heretical ministers, are made members of the Catholic Church. They are also made subject to the Roman Pontiff (if there is one). So, at what one point does this baptized Catholic infant become a non-Catholic – severing his membership in the Church and subjection to the Roman Pontiff? After the baptized infant reaches the age of reason, he or she becomes a heretic or a schismatic and severs his membership in the Church and severs subjection to the Roman Pontiff *when he or she obstinately rejects any teaching of the Catholic Church or loses Faith in the essential mysteries of the Trinity and Incarnation.*

Pope Clement VI, *Super quibusdam*, Sept. 20, 1351: “...We ask: **In the first place whether you and the Church of the Armenians which is obedient to you, believe that all those who in baptism have received the same Catholic faith, and afterwards have withdrawn and will withdraw in the future from the communion of this same Roman Church, which one alone is Catholic, are schismatic and heretical, if they remain obstinately separated from the faith of this Roman Church.** In the second place, we ask whether you and the Armenians obedient to you believe that no man of the wayfarers outside the faith of this Church, and outside the obedience of the Pope of Rome, can finally be saved.”

So, one must be clear on these points: 1) The unbaptized (Jews, Muslims, pagans, etc.) must all join the Catholic Church by receiving Baptism and the Catholic Faith or they will *all* be lost. 2) Among those who are baptized as infants, they are made Catholics, members of the Church and subjects of the Roman Pontiff by Baptism. They only sever that membership (*which they already possess*) when they obstinately reject any Catholic dogma or believe something contrary to the essential mysteries of the Trinity and Incarnation. In the teaching of Pope Clement VI above, we see this second point clearly taught: all who receive the Catholic Faith in Baptism lose that Faith and become schismatic and heretical if they become “obstinately separated from the faith of this Roman Church.”

The fact is that all Protestants who reject the Catholic Church or its dogmas on the sacraments, the Papacy, etc. have obstinately separated from the Faith of the Roman Church and have therefore severed their membership in the Church of Christ. The same is true with the “Eastern Orthodox” who obstinately reject dogmas on the Papacy and Papal Infallibility. They need to be converted to the Catholic Faith for salvation.

MATERIAL HERESY

The children or people that are baptized in heretical communities cannot become heretics until they reach the age of reason or until they adopt any heretical views that are opposed to the Catholic Church. This means that some of those baptized persons who are now going to a heretical or schismatic “Church” might not yet be heretics even if everyone else in the same Church are heretics. However, when these children reach the age of reason, many of them might fall into an error called “material heresy.”

The term “material heresy” is used to describe persons who believe in a heresy without knowing that they are contradicting the Catholic Church’s official and infallible teaching. There’s no such thing as a material heretic in the dogmatic teaching of the Church. There are heretics; there are schismatics; and there are Catholics. *Material heretic* is simply a name for a Catholic who is erring in good faith about a dogma. In other words, it’s another name for a mistaken Catholic. It’s a person who is holding a false position – one that is strictly incompatible with Catholic dogma. However, that person is not obstinate against that dogma. He would change his position immediately upon being informed of the true position. The “material heretic” is a Catholic. This is very important to understand. Many Catholic saints have been material heretics. **St. Thomas, for example, did not believe that Mary was conceived immaculately** (*Summa Theologica*, Part. III, Q. 14, Art. 3, Reply to Obj. 1) even though it is now a defined dogma that Mary was conceived immaculately, and no wonder that even Saints have erred in their teaching, for it is very hard to imagine that a human can know every Church teaching that exists.

THE NATURAL LAW

The natural law is written on the heart of all men, so that all men know that certain things are against God’s law and that certain things are in accordance with the natural law of charity, etc.

As the *Haydock Bible and Commentary* correctly explains about Romans 2:14-16,

*“these men are a law to themselves, and have it written in their hearts, as to the existence of a God, and their reason tells them, that many sins are unlawful: they may also do some actions that are morally good, as by giving alms to relieve the poor, honoring their parents, etc. **not that these actions, morally good, will suffice for their justification of themselves, or make them deserve a supernatural reward in the kingdom of heaven; but God, out of His***

infinite mercy, will give them some supernatural graces” which if they continue to cooperate with they will get more graces and eventually be exposed to the Catholic Faith, which they must have to be saved.”

All baptized *infants* are Catholics, **even if they are baptized in a Methodist church-building**, etc. This is *de fide*. These baptized Catholics, when they reach the age of reason in a Protestant building, if they hold the Trinity and the Incarnation (which are the two essential mysteries of the Catholic Faith) hold the absolutely essential mysteries of the Catholic Faith.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Athanasian Creed, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: “Whoever wishes to be saved, needs above all to hold the Catholic faith; unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity.– But **the Catholic faith is this, that we worship one God in the Trinity, and the Trinity in unity.**..

“But it is necessary for eternal salvation that he faithfully believe also in the incarnation of our Lord Jesus Christ...the Son of God is God and man... This is the Catholic faith; unless each one believes this faithfully and firmly, he cannot be saved.”

If they don't know about any *other* Catholic dogmas (other than the Trinity and Incarnation) then they are not heretics but Catholics [Christians], unless they hold a position that is incompatible with Faith in the Trinity and Incarnation or deny a truth that all know about God and the natural law or deny something that they know to be clearly taught in Scripture. For instance, if the baptized person described above claims to believe in the Trinity and Incarnation but holds that all religions are more or less good, then he is a heretic and does not have the Catholic Faith (*even before he knows that such a position is condemned by the Church*) **because his belief is incompatible with true Faith in the Trinity as the one true God, which belief he must have to be said to have the Catholic Faith in its simplest components.**

Pope Pius XI, *Mortalium Animos* (# 2), Jan. 6, 1928:

“...that false opinion which considers all religions to be more or less good and praiseworthy... Not only are those who hold this opinion in error and deceived, but also in distorting the idea of true religion they reject it...”

Another example would be if the baptized person who believes in the Trinity and the

Incarnation (**which are the simplest components of the Catholic Faith**) and has never heard of *other* Catholic dogmas holds that man does not have free will (which some Protestants teach). This person would also become a heretic even before he has seen his position condemned by the Church and before he has heard of *other* Catholic dogmas (other than the Trinity and Incarnation) **because he is rejecting a truth which all know to be true from the natural law, namely, that man has a free will.** Thus, he is denying a truth all know about man from the natural law and he is a heretic.

Another example would be if the baptized person who believes in the Trinity and Incarnation (the Catholic Faith in its simplest components) and has never heard of *other* Catholic dogmas refuses to believe that God is a rewarder and a punisher. This person is a heretic, even though he has never seen that his position is condemned by the Church and has never heard of *other* Catholic dogmas, because he rejects a truth he knows to be true from the natural law, that God is a rewarder and a punisher of our actions (see Heb. 11:6).

A large majority of Protestants today believe in the doctrines of “faith alone” and “eternal security.” These doctrines contradict both the natural law and reason which says that every man shall be rewarded or punished for his deeds. It also contradicts, word for word, the teaching of James 2 in scripture, which teach that faith without works is dead, and that man is not saved by faith alone. This person who believes in faith alone or eternal security is a heretic, even though he has never seen that his position is condemned by the Church and has never heard of *other* Catholic dogmas, because he rejects a truth he knows to be true from the natural law, that God is a rewarder and a punisher of our actions, and that faith alone does not justify a man only, but our deeds also.

Other common heresies against the natural law is to hold that birth control or natural family planning, also called nfp, which many “Catholics” practise to avoid conception, (which makes them guilty of the mortal sin of contraception) is acceptable, or if a person is to hold that abortion is acceptable, or if a person is to hold that the consuming of mind altering drugs to the point where the conscience is impeded is acceptable. These examples would all fall under the category of deadly sin, because he is rejecting a truth which all know to be true from the natural law, namely, 1) that abortion is murder, 2) that contraception or nfp deliberately frustrates the natural power to generate life, 3) and that mind altering drugs such as smoking marijuana is a mortal sin, just like getting drunk is.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943:

“For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature **to sever a man** from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.”

We can see that it's the teaching of the Catholic Church that a man is severed from the Church and Salvation by heresy, schism or apostasy.

The baptized children who reach the age of reason in Protestant, Eastern Schismatic, etc. church buildings and believe in the Trinity and the Incarnation (the essential components of the Catholic Faith) and who don't reject any Catholic dogma because they don't know of any other than the Trinity and Incarnation, and who don't embrace any of the positions like those described above, which are directly incompatible with Faith in God, Jesus Christ, the Trinity, the Natural Law or what they know to be clearly taught in Scripture, would be Catholics in a heretical church building.

THERE IS NO SALVATION FOR MEMBERS OF ISLAM, JUDAISM OR OTHER HERETICAL OR SCHISMATIC NON-CATHOLIC SECTS

So far we've seen that it's an infallibly defined dogma that all who die as non-Catholics, including all Jews, pagans, heretics, schismatics, etc. cannot be saved. They need to be converted to have salvation. Now we must take a brief look at more of what the Church specifically says about some of the prominent non-Catholic religions, such as Judaism, Islam, and the Protestant and Eastern schismatic sects. This will illustrate, once again, that those who hold that members of non-Catholic religions can be saved are not only going against the solemn declarations that have already been quoted, but also the specific teachings quoted below.

SPECIFIC CATHOLIC TEACHING AGAINST JUDAISM

Jews practice the Old Law and reject the Divinity of Christ and the Trinity. The Jews reject Our Lord Jesus Christ and call him a deceiver, yet many "Christians" say that they are good? This is mind-blowing! The Church teaches the following about the cessation of the Old Law and about all who continue to observe it:

Pope Eugene IV, Council of Florence, 1441, *ex cathedra*: **"The Holy Roman Church firmly believes, professes and teaches that the matter pertaining to the law of the Old Testament, the Mosaic law, which are divided into ceremonies, sacred rites, sacrifices, and sacraments... after our Lord's coming... ceased, and the sacraments of the New Testament began, and that**

whoever, even after the passion, placed hope in these matters of the law and submitted himself to them as necessary for salvation, as if faith in Christ could not save without them, **sinned mortally**. All, therefore, who after that time (the promulgation of the Gospel) observe circumcision and the Sabbath (not to be mistaken with the Christian Sabbath) and the other requirements of the law, the holy Roman Church declares alien to the Christian faith and not in the least fit to participate in eternal salvation.”

Many people, who call themselves Catholic, do also boldly assert in contradiction of this infallible statement by Pope Eugene IV in the Council of Florence, that Jews who either reject Christ or who have not found or accepted Christ as their Messiah, can be saved. They also contradict our Lord’s words in the gospel.

John 3:36 “He that believeth in the Son, hath life everlasting; but he that believeth not the Son, shall not see life; but the wrath of God abideth on him.”

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Pt. I-II, Q. 103, A. 4: “In like manner the ceremonies of the Old Law betokened Christ as having yet to be born and to suffer: whereas our sacraments signify Him as already born and having suffered. Consequently, just as it would be a mortal sin now for anyone, in making a profession of faith, to say that Christ is yet to be born, which the fathers of old said devoutly and truthfully; so too it would be a mortal sin now to observe those ceremonies which the fathers of old fulfilled with devotion and fidelity.”

Pope Benedict XIV, *Ex Quo Primum* (# 61), March 1, 1756:

“The first consideration is that the ceremonies of the Mosaic Law were abrogated by the coming of Christ and that they can no longer be observed without sin after the promulgation of the Gospel.”

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (#’s 29-30), June 29, 1943: “And first of all, by the death of our Redeemer, **the New Testament took the place of the Old Law which had been abolished...** on the gibbet of His death **Jesus made void the Law with its decrees** [Eph. 2:15]... establishing the New Testament in His blood shed for the whole human race. **‘To such an extent, then,’ says St. Leo the Great, speaking of the Cross of our Lord, ‘was there effected a transfer from the Law to the Gospel, from the Synagogue to the Church,** from many sacrifices to one Victim, that, as our Lord expired, that mystical veil which shut off **the innermost part of the temple and its sacred secret was**

rent violently from top to bottom.’ On the Cross then the Old Law died,
soon to be buried and to be a bearer of death...”

Thus, those who obstinately defends that faithless Jews who reject Christ can be saved and willfully contradict these infallible teachings of the Church, is a heretic, and will receive the full force of the automatic condemnation.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, “Cantate Domino,” 1441, *ex cathedra*: “The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches **that all those who are outside the Catholic Church**, not only pagans but also **Jews** or heretics and schismatics, **cannot share in eternal life and will go into the everlasting fire** which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives...”

SPECIFIC TEACHING AGAINST ISLAM

Pope Eugene IV, *Council of Basel*, Session 19, Sept. 7, 1434: “... there is hope that very many from **the abominable sect of Mahomet** will be converted to the Catholic faith.”

Pope Callixtus III, 1455: “I vow to... exalt the true Faith, and to extirpate **the diabolical sect of the reprobate and faithless Mahomet** [Islam] in the East.”

The Catholic Church considers Islam an “abominable” and “diabolical” sect. [Note: the Council of Basel is only considered ecumenical/approved in the first 25 sessions, as *The Catholic Encyclopedia* points out in Vol. 4, “Councils,” pp. 425-426.] An “abomination” is something that is abhorrent in God’s sight; it’s something that He has no esteem for and no respect for. Something “diabolical” is something of the Devil. Islam rejects, among many other dogmas, the Divinity of Jesus Christ and the Trinity. Its followers are outside the pale of salvation so long as they remain Muslims.

Pope Clement V, *Council of Vienne*, 1311-1312: “**It is an insult to the holy name and a disgrace to the Christian faith** that in certain parts of the world subject to Christian princes where Saracens [i.e., the followers of Islam, also called Muslims] live, sometimes apart, sometimes intermingled with Christians, the Saracen priests, commonly called Zabazala, in their temples or mosques, in which the Saracens meet to adore **the infidel Mahomet**, loudly invoke and extol his name each day at certain hours from a high place... There is a place, moreover,

where once was buried a certain Saracen whom other Saracens venerate as a saint. **This brings disrepute on our faith and gives great scandal to the faithful. These practices cannot be tolerated without displeasing the divine majesty.** We therefore, with the sacred council's approval, strictly forbid such practices henceforth in Christian lands. **We enjoin on Catholic princes, one and all...** They are to remove this offense together from their territories and take care that their subjects remove it, so that they may thereby attain the reward of eternal happiness. **They are to forbid expressly the public invocation of the sacrilegious name of Mahomet...** Those who presume to act otherwise are to be so chastised by the princes for their irreverence, that others may be deterred from such boldness."

While the Church teaches that all who die as non-Catholics are lost, it also teaches that no one should be forced to embrace baptism, since belief is a free act of the will.

Pope Leo XIII, *Immortale Dei* (#36), Nov. 1, 1885: "And, in fact, the Church is wont to take earnest heed that no one shall be forced to embrace the Catholic faith against his will, for, as St. Augustine wisely reminds us, 'Man cannot believe otherwise than of his own will.'"

The teaching of the *Council of Vienne* that Christian princes should enforce their civil authority to forbid the public expression of the false religion of Islam shows again that Islam is a false religion which leads souls to Hell (not Heaven) and displeases God.

SPECIFIC CATHOLIC TEACHING AGAINST PROTESTANT AND SCHISMATIC SECTS

The Catholic Church also teaches that those baptized persons who embrace heretical or schismatic sects will lose their souls. Jesus founded His Church upon St. Peter, as we saw already, and declared that whoever does not hear the Church be considered as the heathen and publican (Matthew 18:17). He also commanded His followers to observe "all things whatsoever" He has commanded (Matthew 28:20). The Eastern schismatic sects (such as the "Orthodox") and the Protestant sects are breakoff movements that have separated from the Catholic Church. By separating themselves from the one Church of Christ, they leave the path of salvation and enter the path of perdition.

These sects obstinately and pertinaciously reject one or more of the truths that Christ clearly instituted, such as the Papacy (Matthew 16; John 21; etc.), Confession (John

20:23), the Eucharist (John 6:54), and other dogmas of the Catholic Faith. In order to be saved one must assent to all the things which the Catholic Church, based on Scripture and Tradition, has infallibly defined as dogmas of the Faith.

Below are *just a few* of the infallible dogmas of the Catholic Faith which are rejected by Protestants and (in the case of the Papacy) by the Eastern “Orthodox.” The Church “anathematizes” (a severe form of excommunication) all who obstinately assert the contrary to its dogmatic definitions.

"To understand the word anathema...we should first go back to the real meaning of *herem* of which it is the equivalent. *Herem* comes from the word *haram*, to cut off, to separate, to curse, and indicates that which is cursed and condemned to be cut off or exterminated, whether a person or a thing, and in consequence, that which man is forbidden to make use of. This is the sense of anathema in the following passage from Deut., vii, 26: ‘Neither shalt thou bring anything of the idol into thy house, lest thou become an anathema like it. Thou shalt detest it as dung, and shalt utterly abhor it as uncleanness and filth, because it is an anathema.’”

Thus, a Protestant or an “Eastern Orthodox” who obstinately rejects these dogmatic teachings is anathematized and severed from the Church, outside of which there is no salvation. It’s quite interesting that, in issuing these dogmatic canons, the Church says: “If anyone shall say.... let him be anathema [*anathema sit*]” as opposed to “If anyone shall say... *he is* anathema [*anathema est*].” This qualification of “let him be” allows room for those Catholics who may be unaware of a particular dogma and would conform to the teaching of the canon as soon as it were presented to him. The person who is obstinate, however, and willfully contradicts the dogmatic teaching of the Church receives the full force of the automatic condemnation.

The point here is that if one is able to reject these dogmas and still be saved, *then these infallible definitions and their accompanying anathemas have no meaning, value or force*. But they do have meaning, value and force – they are infallible teachings protected by Jesus Christ. Thus, all who reject these dogmas are anathematized and on the road to damnation.

Pope Pius XI, *Rerum omnium perturbationem* (#4), Jan. 26, 1923: “The saint was no less a person than Francis de Sales... **he seemed to have been sent especially by God to contend against the heresies begotten by the [Protestant] Reformation. It is in these heresies that we discover the**

beginnings of that apostasy of mankind from the Church, the sad and disastrous effects of which are deplored, even to the present hour, by every fair mind.”

Pope Julius III, *Council of Trent*, Session 13, Can. 1 on the Eucharist, *ex cathedra*:
"If anyone denies that in the sacrament of the most holy Eucharist there are truly, really, and substantially contained the Body and Blood together with the soul and divinity of our Lord Jesus Christ, and therefore the whole Christ, but shall say that He is in it as by sign or figure, or force, **let him be anathema.**"

Pope Julius III, *Council of Trent*, Session 14, Canon 3 on the Sacrament of Penance:
"If anyone says that the words of the Lord Savior: 'Receive ye the Holy Ghost; whose sins you shall forgive, they are forgiven them; and whose sins ye shall retain, they are retained' [John 20:22 f.], **are not to be understood of the power remitting and retaining sins in the sacrament of penance... let him be anathema.**"

Pope Julius III, *Council of Trent*, Session 14, on Extreme Unction and Penance:
"These are the things which this sacred ecumenical synod professes and teaches concerning **the sacraments of penance and extreme unction**, and it sets them forth to be believed and held by all the faithful of Christ. Moreover, the following canons, it says, must be inviolately observed, and **it condemns and anathematizes forever those who assert the contrary.**"

Pope Paul III, Council of Trent, Session 6, Chap. 16, *ex cathedra*:
"**After this Catholic doctrine of justification - which, unless he faithfully and firmly accepts, no one can be justified** - it seemed good to the holy Synod to add these canons, so that all may know, not only what they must hold and follow, but also what they ought to shun and avoid."

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, Sess. 4, Chap. 3, *ex cathedra*: "... **all the faithful of Christ must believe that the Apostolic See and the Roman Pontiff hold primacy over the whole world, and the Pontiff of Rome himself is the successor of the blessed Peter, the chief of the apostles, and is the true vicar of Christ and head of the whole Church...**

Furthermore We teach and declare that the Roman Church, by the disposition of the Lord, holds the sovereignty of ordinary power over all others... **This is the doctrine of Catholic truth from which no one can deviate and keep his**

faith and salvation."

THE SACRAMENT OF BAPTISM IS NECESSARY FOR SALVATION

To further show that the Sacrament of Baptism is necessary for salvation, I will quote numerous infallible statements from the Chair of St. Peter.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Sess. 7, Can. 5 on the Sacrament of Baptism, **ex cathedra**: **"If anyone says that baptism [the Sacrament] is optional, that is, not necessary for salvation (cf. Jn. 3:5): let him be anathema."**

This infallible dogmatic definition from the Chair of St. Peter condemns anyone who says that the Sacrament of Baptism is not necessary for salvation. The Sacrament of Baptism is necessary for all for salvation, first of all, because, as the Council of Trent defines, all men (except the Blessed Virgin Mary) were conceived in a state of original sin as a result of the sin of Adam, the first man. The Sacrament of Baptism is also necessary for all for salvation because it is the means by which one is marked as a member of Jesus Christ and incorporated into His Mystical Body. And in defining the truth that all men were conceived in the state of Original Sin, the Council of Trent specifically declared that the Blessed Virgin Mary was an exception to its decree on Original Sin. But in defining the truth that the Sacrament of Baptism is necessary for salvation, the Council of Trent made no exceptions at all.

Pope Eugene IV, *The Council of Florence*, "Exultate Deo," Nov. 22, 1439: "Holy baptism, which is the gateway to the spiritual life, holds the first place among all the sacraments; through it we are made members of Christ and of the body of the Church. **And since death entered the universe through the first man, 'unless we are born again of water and the Spirit, we cannot,' as the Truth says, 'enter into the kingdom of heaven' [John 3:5].** The matter of this sacrament is real and natural water."

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*: **"But the sacrament of baptism is consecrated in water at the invocation of the undivided Trinity – namely, Father, Son and Holy Ghost – and brings salvation to both children and adults** when it is correctly carried out by anyone in the form laid down by the Church."

Pope Pius XI, *Quas Primas* (# 15), Dec. 11, 1925 : “Indeed this kingdom is presented in the Gospels as such, into which men prepare to enter by doing penance; **moreover, they cannot enter it except through faith and baptism**, which, although **an external rite**, yet signifies and effects an interior regeneration.”

We see here that one cannot enter the kingdom of Heaven without faith and the external rite of baptism (i.e., the Sacrament of Baptism). Ignorant people nowadays contradict this fact and claim that people can reach heaven without a real and actual water baptism. One could easily understand if a person were ignorant of these facts and believed that a person or infant could be Saved without the sacrament of baptism since many have been wrong on this issue, even Saints. But when one has seen these infallible dogmatic declarations from the Popes, and still obstinately hold to the position that people or infants can be saved without real and actual water baptism, he is a heretic. A heretic is a person who obstinately, willfully and knowingly hold an opinion which he knows to be in opposition with what the Church teach.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 2 on the Sacrament of Baptism, Sess. 7, 1547, *ex cathedra*: “**If anyone shall say that real and natural water is not necessary for baptism, and on that account those words of Our Lord Jesus Christ: ‘Unless a man be born again of water and the Holy Spirit’ [John 3:5], are distorted into some sort of metaphor**: let him be anathema.”

Pope Benedict XIV, *Nuper ad nos*, March 16, 1743, Profession of Faith: “**Likewise (I profess) that baptism is necessary for salvation, and hence, if there is imminent danger of death, it should be conferred at once and without delay**, and that it is valid if conferred with the right matter and form and intention by anyone, and at any time.”

Catechism of the Council of Trent, *Baptism made obligatory after Christ’s Resurrection*, p. 171: “**Holy writers are unanimous in saying that after the Resurrection of our Lord**, when He gave His Apostles the command to go and teach all nations: *baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost*, **the law of Baptism became obligatory on all who were to be saved.**”

For a person to assert that salvation can be attained invincibly or ignorantly by Jews, pagans, heretics or schismatics without baptism or the Catholic Faith, is truly the most evil of doctrine since it renders Faith in Jesus Christ and the true Catholic Faith meaningless.

According to this erroneous world view, anyone who is “good” can attain eternal life.

Many people like to object against these truths as “bitter” or “uncharitable.” But this is not true. The “foundation of charity is faith pure and undefiled” (Pope Pius XI, *Mortalium Animos*, #9). Some will also say that they cannot understand the justice behind these infallible declarations by God through the Popes. But it is not our job to question God’s laws and decrees. Our job is to believe first and understand second. Yet, if one looks at this situation clearly, one can understand the justice behind it. Adam and Eve brought death and original sin on every human being through their sin of eating the forbidden fruit. Did they fall for just desiring the fruit? NO! They fell after eating a real physical fruit. If you cannot accept that all of humanity must be baptized in the name of the Father, and the Son, and the Holy Spirit, how can you accept that all of humanity fell into sin because of Adam and Eve ate a physical fruit?

Here are some very relevant quotes from the Revelations of St. Bridget that describes the power of a real baptism and how real water must be joined to the sacrament of baptism for baptism to be efficacious:

“The Mother appeared again and said: “My son, you still have need of a horse and saddle. The spiritual signification of the horse is baptism. Just as a horse has its four legs and carries a man on the journey he must accomplish, so too baptism, as signified by the horse, carries a man in the sight of God and has four spiritual effects. The first effect is that the baptized are liberated from the devil and bound to the commandments and service of God. The second effect is that they are cleansed from original sin. The third is that they are made God's children and coheirs. The fourth is that heaven is opened to them.

Yet how many there are today who, having reached the age of reason, pull the reins on the horse of baptism and ride it off on a false path! The baptismal path is true and rightly followed when people are instructed and upheld in good moral habits before reaching the age of reason and when, upon reaching the age of reason and carefully considering what was promised at the baptismal font, they keep their faith and love of God intact. However, they ride away from the right path and rein the horse in when they prefer the world and the flesh to God.

The saddle of the horse or of baptism is the effect of the bitter passion and death of Jesus Christ, which gave baptism its efficacy. What is water if not an element? As soon as God's blood was poured out, God's word and the power of God's outpoured

blood entered into the element. Thus, by the word of God, the water of baptism became the means of reconciliation between humankind and God, the gate of mercy, the expulsion of demons, the way to heaven, and the forgiveness of sins. So those who would boast of the power of baptism should first consider how the effect of baptism was instituted through bitter pain. When their mind swells up with pride against God, let them consider how bitter their redemption was, how many times they have broken their baptismal vows, and what they deserve for their relapses into sin.” *The Revelations of St. Bridget, Book 4, Chapter 74*

As we can read from this splendid teaching by our Holy Mother, the water received the blood of our Lord when he died for our sins, and that is why the water can have such a great efficacy that it can even wash away original sin when it is used with the invocation of the name of the Holy Trinity. Here comes another good example from St. Bridget's revelations about the efficacy of baptism:

Christ describes why a three year old boy is tormented by a demon: “And even though the boy is born by the seed of the father and mother, the devil still has the greatest power over him, for he is not reborn through the true baptism, but is only baptized in the way that women are accustomed to baptize, who do not know about the words of the Holy Trinity. That is why the boy may be baptized in the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit; then he will be cured.”

BELIEVE DOGMA AS IT WAS ONCE DECLARED

There is only one way to believe dogma: as holy mother Church has once declared.

Pope Pius IX, *First Vatican Council*, Sess. 3, Chap. 2 on Revelation, 1870, *ex cathedra*: “**Hence, also, that understanding of its sacred dogmas must be perpetually retained, which Holy Mother Church has once declared; and there must never be a recession from that meaning under the specious name of a deeper understanding.**”

One of the main problems with most traditional “Catholic” groups and the heretical Second Vatican Council - the Vatican II “Church” - is the constant and obstinate deviation from the true literal meaning as the dogmas once was infallibly declared. As we learn above, there can never be a recession from the true meaning of the dogmas as they were once declared *under the specious name of deeper understanding*. Thus we are forced to accept the

dogmas as they are written under pain of mortal sin.

This definition of the First Vatican Council is critically important for dogmatic purity, because the primary way the Devil attempts to corrupt Christ's doctrines is by getting men to recede (move away) from the Church's dogmas *as they were once declared*. There is no meaning of a dogma other than what the **words themselves state and declare**, so the Devil tries to get men to "understand" and "interpret" these words in a way that is different from how holy mother Church has declared them.

Many of us have dealt with people who have attempted to explain away the clear meaning of the definitions on Outside the Church There is No Salvation by saying, "you must understand them." What they really mean is that you must understand them in a way *different from what the words themselves state and declare*. And this is precisely what the First Vatican Council condemns. It condemns their moving away from the understanding of a dogma which holy mother Church has once declared to a different meaning, under the specious (false) name of a "deeper understanding."

Besides those who argue that we must "understand" dogmas in a different way than what the words themselves state and declare, there are those who, when presented with the dogmatic definitions on Outside the Church There is No Salvation, say, "that is your interpretation." They belittle the words of a dogmatic formula to nothing other than one's private interpretation. And this also is heresy. For it's not our own interpretation which defines the dogmas, the dogmas define themselves, as have been shown. A person claiming otherwise will make himself guilty of bearing false witness. And this also is mortal sin.

THOSE WHO DIE IN ORIGINAL SIN OR MORTAL SIN DESCEND INTO HELL

As I have proven above, there is no possible way for children to be freed from original sin other than through the Sacrament of Baptism. This, of course, proves that there is no way for infants to be saved other than through the Sacrament of Baptism. So the following definitions merely affirm what has already been established: no child can possibly enter the kingdom of Heaven without receiving water baptism, but will rather descend into Hell.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Letentur coeli," Sess. 6, July 6, 1439, *ex cathedra*: "We define also that... **the souls of those who depart this life in actual mortal sin, or in original sin alone, go straightaway to hell**, but to undergo punishments of different kinds."

Pope Pius VI, *Auctorem fidei*, Aug. 28, 1794: “26. **The doctrine which rejects as a Pelagian fable, that place of the lower regions (which the faithful generally designate by the name of the limbo of the children) in which the souls of those departing with the sole guilt of original sin are punished with the punishment of the condemned, exclusive of the punishment of fire,** just as if, by this very fact, that these who remove the punishment of fire introduced that middle place and state free of guilt and of punishment between the kingdom of God and eternal damnation, such as that about which the Pelagians idly talk” – **Condemned** as false, rash, injurious to Catholic schools.

Here Pope Pius VI condemns the idea of some theologians that infants who die in original sin suffer the fires of Hell. At the same time, he confirms that these infants do go to a part of the lower regions (i.e., Hell) called the limbo of the children. They do not go to Heaven, but to a place in Hell where there is no fire. This is perfectly in accord with all of the other solemn definitions of the Church, which teach that infants who die without water baptism descend into Hell, but suffer a punishment different from those who die in mortal sin. Their punishment is eternal separation from God.

Pope Pius XI, *Mit brennender Sorge* (# 25), March 14, 1937: “**Original sin**’ is the hereditary but impersonal fault of Adam’s descendants, who have sinned in him (Rom. v. 12). **It is the loss of grace, and therefore eternal life,** together with a propensity to evil, which everybody must, with the assistance of grace, penance, resistance and moral effort, repress and conquer.”

THE UNBAPTIZED CHILDREN AND THE LIMBO OF THE CHILDREN

The Catholic Church teaches that aborted children and infants who die without baptism descend immediately into Hell, but that they do not suffer the fires of Hell. They go to a place in Hell called the limbo of the children. The most specific definition of the Church proving that there is no possible way for an infant to be saved without the Sacrament of Baptism is the following one from Pope Eugene IV.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Session 11, Feb. 4, 1442, *ex cathedra*:
“**Regarding children**, indeed, because of danger of death, which can often take place, **when no help can be brought to them by another remedy than**

through the sacrament of baptism, through which they are snatched from the domination of the Devil [original sin] and adopted among the sons of God, it advises that holy baptism ought not be deferred for forty or eighty days, or any time according to the observance of certain people..." (Denz. 712)

Pope Eugene IV here defined *from the Chair of Peter* that there is no other remedy for infants to be snatched away from the dominion of the devil (i.e., original sin) other than the Sacrament of Baptism. This means that anyone who obstinately teaches that infants can be saved without receiving the Sacrament of Baptism is a heretic, for he is teaching that there is ***another remedy*** for original sin in children other than the Sacrament of Baptism.

Pope Martin V, *Council of Constance*, Session 15, July 6, 1415 - Condemning the articles of John Wyclif - Proposition 6: **"Those who claim that the children of the faithful dying without sacramental baptism will not be saved, are stupid and presumptuous in saying this."** - **Condemned**

The arch-heretic John Wyclif was proposing that those (such as ourselves) are stupid for teaching that infants who die without water (i.e., sacramental) baptism cannot possibly be saved. He was anathematized for this assertion, among many others. And here is what the Council of Constance had to say about John Wyclif's anathematized propositions, such as #6 above.

Pope Martin V, *Council of Constance*, Session 15, July 6, 1415: "The books and pamphlets of John Wyclif, of cursed memory, were carefully examined by the doctors and masters of Oxford University... **This holy synod, therefore, in the name of our Lord Jesus Christ, repudiates and condemns, by this perpetual decree, the aforesaid articles and each of them in particular; and it forbids each and every Catholic henceforth, under pain of anathema, to preach, teach, or hold the said articles or any one of them.**"

So those who criticize Catholics for affirming the dogma that no infant can be saved without the Sacrament of Baptism are actually proposing the anathematized heresy of John Wyclif. Here are some other dogmatic definitions on the topic:

Pope St. Zosimus, *The Council of Carthage*, Canon on Sin and Grace, 417 A.D.- **"It has been decided likewise that if anyone says** that for this reason the Lord

said: *'In my Father's house there are many mansions'* [John 14:2]: **that it might be understood that in the kingdom of heaven there will be some middle place or some place anywhere where the blessed infants live who departed from this life without baptism, without which they cannot enter into the kingdom of heaven, which is life eternal, let him be anathema.**" (Denz. 102, authentic addition to canon 2.)

Pope Paul III, *The Council of Trent*, On Original Sin, Session V, *ex cathedra*: "If anyone says that recently born babies should not be baptized even if they have been born to baptized parents; **or says that they are indeed baptized for the remission of sins, but incur no trace of the original sin of Adam needing to be cleansed by the laver of rebirth for them to obtain eternal life**, with the necessary consequence that in their case there is being understood a form of baptism for the remission of sins which is not true, but false: **let him be anathema.**" (Denz. 791)

This means that anyone who asserts that infants don't need the "laver of rebirth" (water baptism) to attain eternal life is teaching heresy. St. Augustine was perhaps the most outspoken proponent of the apostolic truth that infants who die without Baptism are excluded from the Kingdom of Heaven (since they have original sin).

St. Augustine, A.D. 415: "**Anyone who would say that infants who pass from this life without participation in the Sacrament [of Baptism] shall be made alive in Christ truly goes counter to the preaching of the Apostle and condemns the whole Church**, where there is great haste in baptizing infants because it is believed without doubt that there is no other way at all in which they can be made alive in Christ." (Jurgens, *The Faith of the Early Fathers*, Vol. 3: 2016.)

The Revelations of St. Bridget also corroborates this infallible dogmatic truth revealed by God in Book 5, Interrogation 6:

First question. Again he appeared on his ladder as before, saying: "O Judge, I ask you: Why does one infant emerge alive from the mother's womb and obtain baptism, while another, having received a soul, dies in the mother's belly?"

Answer to the first question. The Judge answered: "You ask why one infant dies in the mother's belly while another emerges alive. There is a reason. All the strength of

the child's body comes, of course, from the seed of its father and mother; however, if it is conceived without due strength, because of some weakness of its father or mother, it dies quickly. As a result of the negligence or carelessness of the parents as well as of my divine justice, many times it happens that what was joined together comes apart quickly.

Yet a soul is not brought to the harshest punishment for this reason, however little time it had for giving life to the body, but, rather, it comes to the mercy that is known to me. Just as the sun shining into a house is not seen as it is in its beauty - only those who look into the sky see its rays - so too the souls of such children, though they do not see my face for lack of baptism, are nevertheless closer to my mercy than to punishment, but not in the same way as my elect." - *The Revelations of St. Bridget, Book 5, Interrogation 6, Question 1*

More proof:

“But consider my goodness and mercy! For, as the teacher says, I give virtue to those who do not have any virtue. By reason of my great love I give the kingdom of heaven to all of the baptized who die before reaching the age of discretion. As it is written: It has pleased my Father to give the kingdom of heaven to such as these. By reason of my tender love, I even show mercy to the infants of pagans. If any of them die before reaching the age of discretion, given that they cannot come to know me face to face, they go instead to a place that it is not permitted for you to know but where they will live without suffering.” - *The Revelations of St. Bridget, Book 2, Chapter 1*

These fascinating sentences clearly affirm infallible Catholic dogma by teaching that no one can see God's face without water baptism. Yet, they also give us explicit confirmation that these children are in a state of light and mercy, though not in the same way as those in Heaven.

BAPTISM OF BLOOD AND BAPTISM OF DESIRE – ERRONEOUS TRADITIONS OF MAN

In this document, I have shown that the Catholic Church infallibly teaches that the Sacrament of Baptism is necessary for salvation. I have also shown that it is only through receiving the Sacrament of Baptism that one is incorporated into the Catholic Church,

outside of which there is no salvation. I have also shown that the Catholic Church infallibly teaches that the words of Jesus Christ in John 3:5 – *Amen, amen I say unto thee, unless a man be born again of water and the Holy Ghost, he cannot enter into the kingdom of God* – are to be understood literally: as they are written. **This is the infallible teaching of the Church and it excludes any possibility of salvation without being born again of water and the Holy Ghost.** However, throughout the history of the Church, many have believed in the theories called baptism of desire and baptism of blood: that one's desire for the Sacrament of Baptism or one's martyrdom for the faith supplies for the lack of being born again of water and the Holy Ghost. Those who believe in baptism of blood and baptism of desire raise certain objections to the absolute necessity of receiving the Sacrament of Baptism for salvation. I will respond to some of the major objections made by baptism of desire and blood advocates; and in the process, I will give an overview of the history of the errors of baptism of desire and baptism of blood. In doing this I will demonstrate that neither baptism of blood nor baptism of desire is a teaching of the Catholic Church.

THE FATHERS ARE UNANIMOUS FROM THE BEGINNING

The Fathers (or prominent early Christian Catholic writers) are unanimous from the beginning that no one enters heaven or is freed from original sin without water baptism.

In 140 A.D., the early Church Father Hermas quotes Jesus in John 3:5, and writes:

“They had need to come up through the water, so that they might be made alive; **for they could not otherwise enter into the kingdom of God.**”

This statement is obviously a paraphrase of John 3:5, and thus it demonstrates that from the very beginning of the apostolic age it was held and taught by the fathers that no one enters heaven without being *born again of water and the Spirit* based specifically on Our Lord Jesus Christ's declaration in John 3:5.

In 155 A.D., St. Justin the Martyr writes:

“... they are led by us to a place where there is water; and there they are reborn in the same kind of rebirth in which we ourselves were reborn... in the name of God... they receive the washing of water. For Christ said, ‘**Unless you be reborn, you shall not enter into the kingdom of heaven.**’ The reason for doing this

we have learned from the apostles.”

Notice that St. Justin Martyr, like Hermas, also quotes the words of Jesus in John 3:5, and based on Christ’s words he teaches that it is from apostolic tradition that no one at all can enter Heaven without being born again of water and the Spirit in the Sacrament of Baptism.

In his dialogue with Trypho the Jew, also dated 155 A.D., St. Justin Martyr further writes:

“... hasten to learn in what way forgiveness of sins and a hope of the inheritance... may be yours. **There is no other way than this: acknowledge Christ, be washed in the washing announced by Isaias [Baptism]...**”

St. Cyril of Jerusalem, 350 A.D.:

“He says, ‘*Unless a man be born again*’ – and He adds the words ‘*of water and the Spirit*’ – *he cannot enter into the Kingdom of God....*if a man be virtuous in his deeds, but does not receive the seal by means of the water, shall he enter into the kingdom of heaven. **A bold saying, but not mine; for it is Jesus who has declared it.**”

We see that St. Cyril continues the apostolic Tradition that no one enters heaven without being born again of water and the Spirit, based again on an absolute understanding Our Lord’s own words in John 3:5.

Pope St. Damasus, 382 A.D.:

“**This, then, is the salvation of Christians:** that believing in the Trinity, that is, in the Father, and in the Son and in the Holy Spirit, **and baptized in it...**”

St. Ambrose, 387 A.D.:

“... **no one ascends into the kingdom of heaven except through the Sacrament of Baptism.**”

St. Ambrose, 387 A.D.:

“**Unless a man be born again of water and the Holy Spirit, he cannot**

enter the kingdom of God.’ No one is excepted: not the infant, not the one prevented by some necessity.”

St. Ambrose, *De mysteriis*, 390-391 A.D.:

“You have read, therefore, that the three witnesses in Baptism are one: water, blood, and the spirit; and if you withdraw any one of these, the Sacrament of Baptism is not valid. For what is water without the cross of Christ? A common element without any sacramental effect. **Nor on the other hand is there any mystery of regeneration without water: for ‘unless a man be born again of water and the Spirit, he cannot enter the kingdom of God.’ [John 3:5] Even a catechumen** believes in the cross of the Lord Jesus, by which also he is signed; but, unless he be baptized in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, *he cannot receive the remission of sins* nor be recipient of the gift of spiritual grace.”

St. John Chrysostom, 392 A.D.:

“Weep for the unbelievers; weep for those who differ not a whit from them, those **who go hence without illumination, without the seal!** ... They are outside the royal city... with the condemned. **‘Amen, I tell you, if anyone is not born of water and the Spirit, he shall not enter into the kingdom of heaven.’**”

St Augustine, 395 A.D.:

“... God does not forgive sins except to the baptized.”

Pope St. Innocent, 414 A.D.:

“But that which Your Fraternity asserts the Pelagians preach, **that even without the grace of Baptism infants are able to be endowed with the rewards of eternal life, is quite idiotic.**”

Pope St. Gregory the Great, c. 590 A.D.:

“Forgiveness of sin is bestowed on us only by the baptism of Christ.”

Theophylactus, Patriarch of Bulgaria, c. 800 A.D.:

“He that believeth and is baptized, shall be saved. It does not suffice to believe; he who believes, and is not yet baptized, but is only a catechumen, has not yet fully acquired salvation.”

Many other passages could be quoted from the fathers, but it is a fact that the fathers of the Church are unanimous from the beginning of the apostolic age that no one at all can be saved without receiving the Sacrament of Baptism, based on the words of Jesus Christ in John 3:5. The eminent Patristic Scholar Fr. William Jurgens, who has literally read thousands of texts from the fathers, was *forced* to admit the following (even though he believes in baptism of desire) in his three volume set on the fathers of the Church.

Fr. William Jurgens: **“If there were not a constant tradition in the Fathers that the Gospel message of ‘Unless a man be born again of water and the Holy Ghost he cannot enter into the kingdom of God’ is to be taken absolutely, it would be easy to say that Our Savior simply did not see fit to mention the obvious exceptions of invincible ignorance and physical impossibility. But the tradition in fact is there; and it is likely enough to be found so constant as to constitute revelation.”**

The eminent scholar Fr. Jurgens is admitting here three important things:

- 1) The fathers are constant in their teaching that John 3:5 is absolute with no exceptions; that is, no one at all enters heaven without being born again of water and the Spirit;
- 2) The fathers are so constant on this point that it likely constitutes divine revelation, without even considering the infallible teaching of the popes;
- 3) The constant teaching of the fathers that all must receive water baptism for salvation in light of John 3:5 excludes exceptions for the “invincibly ignorant” or “physically impossible” cases.

And based on this truth, declared by Jesus in the Gospel (John 3:5), handed down by the Apostles and taught by the fathers, the Catholic Church has infallibly defined as a dogma (as we have seen already) that no one at all enters heaven without the Sacrament of Baptism.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Canon 5 on the Sacrament of Baptism, *ex cathedra*: **“If anyone says that baptism is optional, that is, not necessary for salvation (John. 3:5): let him be anathema.”**

NOT ALL OF THE FATHERS REMAINED CONSISTENT WITH THEIR OWN AFFIRMATION

Despite the fact that there is a constant tradition from the beginning that no one at all is saved without water baptism, not all of the fathers always remained consistent with their own affirmation on this point. **And that is where we come across the theories of “baptism of blood” and “baptism of desire.”** It must be understood that the fathers of the Church were mistaken and inconsistent with their own teaching and the apostolic Tradition on many points – since they were fallible men who made many errors.

The fathers of the Church are only a definite witness to Tradition when expressing a point held universally and constantly or when expressing something that is in line with defined dogma. Taken individually or even in multiplicity, they can be dead wrong and even dangerous. St. Basil the Great said that the Holy Ghost is second to the Son of God in order and dignity, in a horrible and even heretical attempt to explain the Holy Trinity.

St. Basil (363): “The Son is not, however, second to the Father in nature, because the Godhead is one in each of them, and plainly, too, in the Holy Spirit, even if in order and dignity He is second to the Son (yes, this we do concede!), though not in such a way, it is clear, that He were of another nature.”

When St. Basil says above that the Godhead is one in Father, Son and Holy Spirit, he is correctly affirming the universal, apostolic Tradition. But when he says that the Holy Spirit is second in *dignity* to the Son he ceases to remain consistent with this Tradition and falls into error (material heresy, in fact). And the fathers made countless errors in attempting to defend or articulate the Faith.

St. Augustine wrote an entire book of corrections. St. Fulgentius and a host of others, including St. Augustine, held that it was certain that infants who die without *baptism descend into the fires of Hell*, a position that was later condemned by Pope Pius VI. As Pope Pius VI confirmed, unbaptized infants go to Hell, but to a place in Hell where there is no fire.

But St. Augustine was so outspoken in favor of this error that it became the common and basically unchallenged teaching for more than 500 years, according to *The Catholic Encyclopedia*.

The Catholic Encyclopedia, Vol. 9, "Limbo," p. 257: "**On the special question, however, of the punishment of original sin after death, St. Anselm was at one with St. Augustine in holding that unbaptized infants share in the positive sufferings of the damned; and Abelard was the first to rebel against the severity of the Augustinian tradition on this point.**"

This is why Catholics don't form definite doctrinal conclusions from the teaching of a father of the Church or a handful of fathers; a Catholic goes by the infallible teaching of the Church proclaimed by the popes; and a Catholic assents to the teaching of the fathers of the Church when they are in universal and constant agreement from the beginning and in line with Catholic dogmatic teaching.

Pope Benedict XIV, *Apostolica* (# 6), June 26, 1749: "**The Church's judgment is preferable to that of a Doctor** renowned for his holiness and teaching."

Errors of the Jansenists, #30: "**When anyone finds a doctrine clearly established in Augustine, he can absolutely hold it and teach it, disregarding any bull of the pope.**"- Condemned by Pope Alexander VIII

Pope Pius XII, *Humani generis* (# 21), Aug. 12, 1950: "**This deposit of faith our Divine Redeemer has given for authentic interpretation not to each of the faithful, not even to theologians, but only to the Teaching Authority of the Church.**"

The Catholic Church recognizes infallibility in no saint, theologian or early Church father. It is only a pope operating with the authority of the Magisterium who is protected by the Holy Ghost from teaching error on faith or morals. So, when we examine and show how Churchmen have erred on the topics of baptism of desire and blood this is 100% consistent with the teaching of the Church, which has always acknowledged that any Churchman, no matter how great, can make errors, even significant ones.

THE THEORY OF BAPTISM OF BLOOD – A TRADITION OF MAN

A small number of the fathers – **approximately 8 out of a total of hundreds** – are quoted in favor of what is called "baptism of blood," the idea that a catechumen (that is, one preparing to receive Catholic Baptism) who shed his blood for Christ could be saved

without having received Baptism. It is crucial to note at the beginning that **none of the fathers considered anyone but a catechumen as a possible exception to receiving the Sacrament of Baptism; they would all condemn and reject as heretical and foreign to the teaching of Christ the modern heresy of “invincible ignorance”** saving those who die as non-Catholics. So, out of the fathers, approximately 8 are quoted in favor of baptism of blood for catechumens. And, **only 1 father out of hundreds, St. Augustine, can be quoted as clearly teaching what is today called “baptism of desire”**: the idea that a catechumen could be saved by his explicit desire for water baptism. This means that with the exception of St. Augustine, all of the few fathers who believed in baptism of blood actually rejected the concept of baptism of desire. Take St. Cyril of Jerusalem, for example.

St. Cyril of Jerusalem, 350 A.D.: **“If any man does not receive baptism, he does not receive salvation. The only exception is the martyrs...”**

Here we see that St. Cyril of Jerusalem believed in baptism of blood, but rejected baptism of desire. St. Fulgence expressed the same.

St. Fulgence, 523: “From that time at which Our Savior said: *“If anyone is not reborn of water and the Spirit, he cannot enter into the kingdom of heaven,”* no one can, without the sacrament of baptism, except those who, in the Catholic Church, without Baptism pour out their blood for Christ...”

Here we see that St. Fulgence believed in baptism of blood but rejected the idea of baptism of desire. And what’s ironic and particularly dishonest is that the baptism of desire apologists (such as the priests of the Society of St. Pius X) will quote these patristic texts (such as the two above) in books written to prove *baptism of desire*, without pointing out to their readers that these passages actually deny baptism of desire; for we can see that St. Fulgence, while expressing belief in baptism of blood, rejects baptism of desire, only allowing martyrs as a possible exception to receiving baptism. (What would St. Fulgence say about the modern version of the heresy of baptism of desire, also taught by such priests of the SSPX, SSPV, CMRI, etc. whereby Jews, Muslims, Hindus and pagans can be saved without Baptism?)

It is also important to point out that some of the fathers use the term “baptism of blood” to describe the Catholic martyrdom of one already baptized, **not as a possible replacement for water baptism.** This is the only legitimate use of the term.

St. John Chrysostom, *Panegyric on St. Lucian*, 4th Century AD:

“Do not be surprised that I call martyrdom a Baptism; for here too the Spirit comes in great haste and there is a taking away of sins and a wonderful and marvelous cleansing of the soul; and just as those being baptized are washed in water, so too those being martyred are washed in their own blood.”

St. John is here describing the martyrdom of a priest St. Lucian, a person already baptized. He is not saying that martyrdom replaces baptism. St. John Damascene describes it the same way:

St. John Damascene: “These things were well understood by our holy and inspired fathers --- thus they strove, **after Holy Baptism**, to keep... spotless and undefiled. Whence some of them also thought fit to receive **another** Baptism: I mean that which is by blood and martyrdom.”

This is important because many dishonest scholars today (such as the priests of the Society of St. Pius X) will distort the teaching on this point; they will quote a passage on baptism of blood where St. John is simply speaking of baptism of blood as a Catholic martyrdom for one already baptized, and they will present it as if the person were teaching that martyrdom can replace baptism – when such is not stated anywhere.

Some may wonder why the term *baptism of blood* was used at all. I believe that the reason the term “baptism of blood” was used by some of the fathers was because Our Lord described His coming passion as a baptism in Mark 10:38-39.

Mark 10:38-39: “And Jesus said to them: You know not what you ask. Can you drink the chalice that I drink of: or be baptized with the baptism wherewith I am baptized? But they said to him: We can. And Jesus saith to them: You shall indeed drink of the chalice that I drink of: and with the baptism wherewith I am baptized, you shall be baptized.”

We see in the aforementioned passage that Our Lord, although already baptized by St. John in the Jordan, refers to another baptism which He must receive. This is His martyrdom on the cross, not a substitute for baptism of water. It is His “second baptism,” if you will, not his first. Thus, baptism of blood is described by Our Lord in the same way as St. John Damascene, not to mean a substitute baptism for an unbaptized person, but rather a Catholic martyrdom which remits all the fault and punishment due to sin.

The term *baptism* is used in a variety of ways in the scriptures and by the Church fathers. The baptisms: of water, of blood, of the spirit, of Moses, and of fire are all terms that have been implemented by Church Fathers to characterize certain things, but not necessarily to describe that an unbaptized martyr can attain salvation. Read the verse of scripture in which the term *baptism* is used for the Old Testament forefathers:

1Cor. 10:2-4: “And all in Moses were BAPTIZED, in the cloud, and in the sea: And did all eat the same spiritual food, And all drank the same spiritual drink: (and they drank of the spiritual rock that followed them, and the rock was Christ.)”

I believe this explains why a number of fathers **erred** in believing that baptism of blood supplies the place of baptism of water. They recognized that Our Lord referred to His own martyrdom as a baptism, and they erroneously concluded that martyrdom for the true faith can serve as a substitute for being born again of water and the Holy Ghost. But the reality is that there are no exceptions to Our Lord’s words in John 3:5, as the infallible teaching of the Catholic Church confirms. **Anyone of good will who is willing to shed his blood for the true faith will not be left without these saving waters. It is not our blood, but Christ’s blood on the Cross, communicated to us in the Sacrament of Baptism, which frees us from the state of sin and allows us entrance into the kingdom of Heaven.**

Pope Eugene IV, “Cantate Domino,” *Council of Florence, ex cathedra*: “**No one, whatever almsgiving he has practiced, even if he has shed blood for the name of Christ**, can be saved, unless he has persevered within the bosom and unity of the Catholic Church.”

SUMMARIZING THE FACTS ON BAPTISM OF BLOOD

As stated already, the theory of baptism of blood has never been taught by one pope, one council or in any Papal Encyclical. At least 5 dogmatic councils of the Catholic Church issued detailed definitions on Baptism, and not one ever mentioned the concept or the term baptism of blood. The Council of Trent had 14 canons on Baptism, and baptism of blood is mentioned nowhere. And, in fact, various infallible statements from the popes and councils exclude the idea.

Pope Eugene IV, “Cantate Domino,” *Council of Florence, ex cathedra*: “**No one, whatever almsgiving he has practiced, even if he has shed blood for the**

name of Christ, can be saved, unless he has persevered within the bosom and unity of the Catholic Church.”

Pope Eugene IV explicitly excludes from salvation even those who “shed blood for the name of Christ” unless they are living within the bosom and unity of the Church! And, as proven already, the unbaptized are not living within the bosom and unity of the Church (*de fide*)! The unbaptized are not subjects of the Catholic Church (*de fide, Council of Trent, Sess. 14, Chap. 2*); the unbaptized are not members of the Catholic Church (*de fide, Pius XII, Mystici Corporis # 22*); and the unbaptized do not have the mark of Christians (*de fide, Pius XII, Mediator Dei # 43*).

If “baptism of blood” truly served as a substitute for the Sacrament of Baptism, God would never have allowed the Catholic Church to understand John 3:5 *as it is written* in its infallible decrees, as He has (Pope Eugene IV, *The Council of Florence*, “Exultate Deo,” Nov. 22, 1439, etc.). This is certain, because the Church’s official understanding of the scriptures cannot err.

Furthermore, God would never have allowed the infallible Council of Trent to completely pass over any mention of this “exception” in its canons on baptism and its chapters on justification as an alternative way of achieving the state of grace. He would never have allowed all of the infallible definitions from popes on *only one baptism* to avoid any mention of “the baptism of blood.”

And God would not have allowed Pope Eugene IV to define that nobody, even *if he has shed blood in the name of Christ, can be saved unless he is in the bosom and unity of the Catholic Church*, without mentioning the exception of “baptism of blood.” **God has never allowed the theory of baptism of blood to be taught in one council, by one pope, or in one infallible decree, but only by fallible theologians and fallible early Church fathers.** All of this is because baptism of blood is not a teaching of the Catholic Church, but the erroneous speculation of certain fathers who also erred frequently in the same documents. Besides, there would be no need for God to save anyone by baptism of blood (or “baptism of desire”), since He can keep any sincere souls alive until they are baptized.

THE THEORY OF BAPTISM OF DESIRE – A TRADITION OF MAN

Those who have been brainwashed by apologists for the theory of baptism of desire may be

surprised to learn that of all the fathers of the Church, **only 1 can even be brought forward by baptism of desire advocates as having taught the concept.** That's correct, only one, St. Augustine. The baptism of desire advocates will make a feeble attempt to bring forward a second father, St. Ambrose, as we will see; but even if that were true, that would make only two fathers out of hundreds who can be quoted as ever having speculated on the concept of baptism of desire. So then, what is one to say about the following statements of the priests of the Society of St. Pius X (SSPX), who have written three separate books on "baptism of desire"?

Fr. Jean-Marc Rulleau (SSPX), *Baptism of Desire*, p. 63: "This baptism of desire makes up for the want of sacramental baptism... The existence of this mode of salvation is a truth taught by the Magisterium of the Church and held from the first centuries **by all the Fathers. No Catholic theologian has contested it.**"

Fr. Francois Laisney (SSPX), *Is Feeneyism Catholic?*, p. 79, on Baptism of desire: "**It is not only the common teaching, but unanimous teaching;** it is not only since the early part of this millennium, but rather from the beginning of the Church..."

These statements are totally false and grievous lies which completely misrepresent the teaching of Tradition and corrupt people's faith, as we already have seen. **The fathers are unanimously against** the concept that anyone (including a catechumen) could be saved without water baptism. But let us examine the teaching of the one father, St. Augustine, who did express belief (at least at times) in the idea that a catechumen could be saved without the Sacrament of Baptism by his desire for it.

ST. AUGUSTINE (354-430)

St. Augustine is quoted in favor of the concept of baptism of desire, but he admittedly struggled with the issue, sometimes clearly opposing the idea that unbaptized **catechumens** could achieve salvation, and other times supporting it.

St. Augustine, 400: "That the place of Baptism is sometimes supplied by suffering is supported by a substantial argument which the same Blessed Cyprian draws... **Considering this over and over again, I find** that not only suffering for the name of Christ can supply for that which is lacking by way of Baptism, but even faith and conversion of heart, if... recourse cannot be had to the celebration of the

Mystery of Baptism.”

There are two interesting points about this passage. The first relates to baptism of blood: notice that Augustine says that his belief in baptism of blood is supported by an inference or an argument that St. Cyprian made, not anything rooted in the Tradition of the Apostles or the Roman Pontiffs.

St. Cyprian, *To Jubaianus* (254): “... *in regard to what I might think in the matter of the baptism of heretics... This baptism we cannot reckon as valid...*”

As we saw already, many of the inferences of St. Cyprian showed themselves to be quite wrong, to put it nicely, such as his “inference” that it was from “apostolic Tradition” that heretics cannot confer baptism, which is wrong, since even heretics can baptize validly. Thus, St. Augustine is revealing by this statement a very important point: **that his belief even in baptism of blood is rooted in fallible human speculation, not in divine revelation or infallible Tradition. He is admitting that he could be wrong and, in fact, he is wrong.**

Secondly, when Augustine concludes that he also believes that faith (that is, faith in Catholicism) and a desire for baptism could have the same effect as martyrdom, he says: “*Considering this over and over again...*” By saying that he considered this over and over again, St. Augustine is admitting that his opinion on *baptism of desire* is also something that he has come to from his own consideration, not through infallible Tradition or teaching. It is something that he admittedly struggled with and contradicted himself on. All of this serves to prove again that baptism of desire, like baptism of blood, is a tradition of man, born in erroneous and fallible human speculation (albeit from some great men), and not rooted in or derived from any Tradition of the Apostles or of the popes.

Out of the hundreds of fathers of the Church, the only other one that the baptism of desire advocates *even try* to quote is St. Ambrose. They think that in his funeral speech for his friend (the Emperor Valentinian) he taught that the emperor (who was only a catechumen) was saved by his desire for baptism. But St. Ambrose’s funeral speech for Valentinian is extremely ambiguous and could be interpreted in a variety of ways. It is thus gratuitous for them to assert that it clearly teaches the idea of “baptism of desire.”

LITURGICAL TRADITION AND APOSTOLIC BURIAL TRADITION

Besides these clear testimonies of the fathers against the theory of baptism of desire, perhaps most striking is the fact that in the history of the Catholic Church **there is not a single tradition that can be cited for praying for – or giving ecclesiastical burial to – catechumens who died without baptism.** *The Catholic Encyclopedia* (1907) had the following to say about the actual Tradition of the Church in this regard:

“A certain statement in the funeral oration of St. Ambrose over the Emperor Valentinian II has been brought forward as a proof that the Church offered sacrifices and prayers for catechumens who died before baptism. **There is not a vestige of such a custom to be found anywhere...** The practice of the Church is more correctly shown in the canon (xvii) of the Second Council of Braga (572 AD): **‘Neither the commemoration of Sacrifice [oblationis] nor the service of chanting [psallendi] is to be employed for catechumens who have died without baptism.’**”

There you have the teaching of Catholic Tradition! No catechumen who died without the Sacrament of Baptism received prayer, sacrifice or Christian burial! The Council of Braga, in 572 A.D., forbade prayer for catechumens who died without Baptism. Pope St. Leo the Great and Pope St. Gelasius had earlier confirmed the same Church discipline – which was the universal practice – forbidding Catholics to pray for unbaptized catechumens who had died. **This means that the belief in the early Church was that there was no such thing as baptism of desire.** The theory of baptism of desire didn’t become a widespread belief until the middle ages, when St. Thomas Aquinas and some other eminent theologians made it their own, which caused many theologians to subsequently adopt that position out of deference to them, a position on the possible salvation of catechumens who died without baptism which was contrary to the overwhelming belief and liturgical tradition of the early Church, not to mention the Church’s later infallible teaching on the scripture John 3:5.

The true teaching of apostolic and Catholic tradition on this topic is also seen from the teaching of the Catholic Liturgy, which all worshipping Catholics in the early Church acknowledged and believed: namely, that no unbaptized catechumen or unbaptized person was considered part of *the faithful*. That unbaptized catechumens are not part of the faithful was held by all of the fathers because it was taught to all Catholics in the liturgy.

Dr. Ludwig Ott, *Fundamentals of Catholic Dogma*, Membership in the Church, p. 309: “3. The Fathers draw a sharp line of separation between Catechumens and ‘the faithful.’”

This means that no unbaptized person can be saved, because Catholic dogma has defined that no one is saved outside the one Church of the faithful.

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio*, May 27, 1832, on no salvation outside the Church: “Official acts of the Church proclaim the same dogma. Thus, in the decree on faith which Innocent III published with the synod of Lateran IV, these things are written: ***‘There is one universal Church of all the faithful outside of which no one is saved.’***”

POPE ST. SIRICIUS (384-398)

In his letter to the Bishop of Tarragona in the year 385, Pope St. Siricius also shows how the belief in the early Church rejected any concept of baptism of desire.

Pope St. Siricius, 385, [Concerning the necessity of baptism] “Therefore just as we declare that respect for the Easter sacrifice [Paschal time] should not be lessened in the case of any person, in like manner **we wish help to be brought with all speed to children who because of their age cannot yet speak, and to those who in any emergency are in need of the water of holy baptism, lest it should lead to the destruction of our souls if, by refusing the water of salvation to those who desire it, each of them, when taking leave of this world, should lose both the kingdom and life.** Indeed whoever suffers the peril of shipwreck, an enemy attack, the danger of siege or desperation resulting from some bodily infirmity, and so **asks for what in their faith is their only help, let them receive at the moment of their request the reward of regeneration that they beg for.** This much should suffice for my digression on this subject; now let all priests who do not wish to be wrenched from the firmly-fixed rock of the apostles, on which Christ built his universal church, hold fast to the aforesaid rule.” (Latin found in Denzinger-Schonmetzer, Latin Edition, 1962, no. 184; an English Translation found in *The Christian Faith*, Sixth Revised and Enlarged Edition, Staten Island, NY: Alba House, 1996, p. 540.)

I hope that the baptism of desire advocates read this one very carefully. The Pope declares that the man who begs for regeneration and desires water baptism is still denied heaven if he dies without it! This quotation from Pope St. Siricius is striking in that it again clearly shows how the early Church rejected belief in the concept of baptism of desire. The Pope

begins by affirming that the observance of Paschal time should not be relaxed. (He is referring to the fact that Baptisms were historically performed during Paschal time.) **After affirming that this tradition should be maintained, the Pope warns that infants and those in any necessity or danger should be baptized immediately, lest those who desire baptism die and are “deprived of the Kingdom and life” for not having received water baptism** which they desired. This is a clear rejection of the idea of baptism of desire.

This point is made again by the Pope in the second half of the quotation, where he says that when those unbaptized persons “**ask for what in their faith is their only help, let them receive at the very moment of their request the reward of regeneration they beg for.**” This means that receiving water Baptism is the *only help to salvation* for such persons who earnestly desire to receive Baptism. There is no help to salvation for such persons in their desire or martyrdom, but only in receiving the Sacrament of Baptism.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 2 on the Sacrament of Baptism, Sess. 7, 1547, *ex cathedra*: “**If anyone shall say that real and natural water is not necessary for baptism, and on that account those words of Our Lord Jesus Christ: ‘Unless a man be born again of water and the Holy Spirit’ [John 3:5], are distorted into some sort of metaphor: let him be anathema.**”

As you can see, you are anathematized if you assert that baptism of desire is a Catholic doctrine!

MAJOR OBJECTIONS

SESS. 6, CHAP. 4 OF THE COUNCIL OF TRENT

OBJECTION- In Session 6, Chapter 4 of its decree on Justification, the Council of Trent teaches that justification can take place by the water of baptism or the desire for it! So there!

ANSWER- [**Preliminary Note:** If Sess. 6, Chap. 4 of Trent were teaching what the baptism of desire advocates claim (which it isn't), then it would mean that every man must receive baptism or at least have the actual desire/vow for baptism to be saved. It would mean that it would be **heresy** to say that any unbaptized person could be saved if he doesn't have at least the desire/vow for water baptism. But 99% of the people who quote

this passage in favor of baptism of desire don't even believe that one must desire baptism to be saved! They believe that Jews, Buddhists, Hindus, Muslims, etc. can be saved who don't desire water baptism. Thus, 99% of those who quote this passage **reject even what they claim it is teaching**. Frankly, this fact just shows the dishonesty and the bad will of most baptism of desire advocates in attempting to quote this passage as if they were devoted to its teaching when, in fact, they don't believe in it at all and are in heresy for teaching that non-Catholics can be saved who don't even desire water baptism.]

That being noted, this passage of the Council of Trent does not teach that Justification can take place by the water of baptism or the desire for it. It says that justification in the impious **CANNOT TAKE PLACE WITHOUT** the water of baptism or the desire for it. This is totally different from the idea that justification can take place by the water of baptism or the desire for it.

Pope Paul III, *Council of Trent*, Sess. 6, Chap. 4: “In these words there is suggested a description of the justification of the impious, how there is a transition from that state in which a person is born as a child of the first Adam to the state of grace and of adoption as sons of God through the second Adam, Jesus Christ our savior; indeed, this transition, once the gospel has been promulgated, **CANNOT TAKE PLACE WITHOUT** the laver of regeneration or a desire for it, **AS IT IS WRITTEN: Unless a man is born again of water and the Holy Spirit, he cannot enter the kingdom of God (John 3:5).**”

First off, the reader should note that this crucial passage from Trent has been horribly mistranslated in the popular English version of Denzinger, the Sources of Catholic Dogma, which is cited above.

The critical phrase, “*this transition, once the gospel has been promulgated, cannot take place without the laver of regeneration or a desire for it*” has been mistranslated to read: “*this transition, once the gospel has been promulgated, cannot take place except through the laver of regeneration or a desire for it...*” This mistranslation of the Latin word “*sine*” (without) – which is found in the original Latin – to “except through” completely alters the meaning of the passage to favor the error of baptism of desire. This is important to keep in mind because this mistranslation is still being used all the time by baptism of desire apologists (often deliberately), including in recent publications of the SSPX and CMRI. That being mentioned, I will proceed to discuss what the council actually says here.

Looking at a correct translation, which is found in many books, the reader also should notice that, in this passage, the Council of Trent teaches that John 3:5 is to be taken *as it is written* (Latin: *sicut scriptum est*), which excludes any possibility of salvation without being born again of water in the **Sacrament of Baptism**. There is no way that baptism of desire can be true if John 3:5 is to be taken as it is written, because John 3:5 says that every man must be born again of water and the Spirit to be saved, which is what the theory of baptism of desire denies. The theory of baptism of desire and an interpretation of John 3:5 as it is written are mutually exclusive (they cannot both be true at the same time) – and every baptism of desire proponent will admit this. That is why all of them must – and do – opt for a non-literal interpretation of John 3:5.

But what does the passage in Trent that we just discussed say: It says infallibly, “**AS IT IS WRITTEN**, UNLESS A MAN IS BORN AGAIN OF WATER AND THE HOLY GHOST, HE CANNOT ENTER INTO THE KINGDOM OF GOD.”

But what about the claim of the baptism of desire people: that the use of the word “or” (Latin: *aut*) in the above passage means that justification **can** take place by the water of baptism or the desire for it. A careful look at the correct translation of this passage shows this claim to be false. Suppose I said, “*This shower cannot take place without water or the desire to take one.*” Does this mean that a shower can take place by the desire to take a shower? No it doesn’t. It means that both (water and desire) are necessary.

Or suppose I said, “*There cannot be a wedding without a bride or a groom.*” Does this mean that you can have a wedding with a groom and not a bride? Of course not. It means that both are necessary for the wedding. One could give hundreds of other examples. Likewise, the passage above in Trent says that Justification **CANNOT TAKE PLACE WITHOUT** water or desire; in other words, both are necessary. It does not say that Justification *does take place* by either water or desire!

THE CATECHISM OF THE COUNCIL OF TRENT

OBJECTION- The Catechism of the Council of Trent taught that one’s determination to receive baptism could avail him to grace and righteousness if it is impossible for him to receive baptism.

Catechism of the Council of Trent, *Ordinarily They Are Not Baptized At Once*, p.

179: “On adults, however, the Church has not been accustomed to confer the Sacrament of Baptism at once, but has ordained that it be deferred for a certain time. The delay is not attended with the same danger as in the case of infants, which we have already mentioned; should any unforeseen accident make it impossible for adults to be washed in the salutary waters, their intention and determination to receive Baptism and their repentance for past sins, will avail them to grace and righteousness.”

ANSWER- The Catechism of the Council of Trent is not infallible. Fathers John A. McHugh, O.P. and Charles J. Callan, O.P. wrote the introduction for a common English translation of the Catechism of the Council of Trent. Their introduction contains the following interesting quote from Dr. John Hagan, Rector of the Irish College in Rome, about the Catechism’s authority.

*Catechism of the Council of Trent- Fifteenth printing, TAN Books, Introduction XXXVI: “Official documents have occasionally been issued by Popes to explain certain points of Catholic teaching to individuals, or to local Christian communities; whereas the Roman Catechism comprises practically the whole body of Christian doctrine, and is addressed to the whole Church. **Its teaching is not infallible**; but it holds a place between approved catechisms and what is *de fide*.”*

THE CATECHISM ATTRIBUTED TO ST. PIUS X

The Catechism attributed to Pope St. Pius X repeats for us the same *de fide* teaching of the Catholic Church on the absolute necessity of water baptism for salvation.

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Sacraments*, “Baptism,” Q. 16: “Q. Is Baptism necessary to salvation? A. **Baptism is absolutely necessary to salvation, for Our Lord has expressly said: ‘Unless a man be born again of water and the Holy Ghost, he cannot enter into the Kingdom of God.’**”

So, contrary to popular belief, those who reject “baptism of desire” actually follow the teaching of the Catechism attributed to Pope St. Pius X on the absolute necessity of water baptism. They don’t follow, however, the teaching of this *fallible* Catechism when it proceeds to contradict this truth on the absolute necessity of water baptism for salvation.

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Sacraments*, “Baptism,” Q. 17: “Q. Can the

absence of Baptism be supplied in any other way? A. **The absence of Baptism can be supplied** by martyrdom, which is called Baptism of Blood, or by an act of perfect love of God, or of contrition, along with the desire, at least implicit, of Baptism, and this is called Baptism of Desire.”

This again is a total contradiction to what is stated in Question 16. It should be noted that this catechism, while attributed to Pope St. Pius X, did not come from his pen and was not solemnly promulgated by him. There is no Papal Bull from him promulgating the catechism, so it is just a fallible catechism that went out during his reign and was given his name. But, even if St. Pius X had himself authored the above words (which he didn't), it wouldn't make a bit of difference to the points I've made. This is because a pope is only infallible when speaking magisterially. This catechism is not infallible because it wasn't promulgated solemnly from the Chair of Peter or even specifically by the pope. Further, this catechism is proven not to be infallible by the fact that it teaches the abominable heresy that there is salvation “outside” the Church (as I will show)!

But I will first quote where the catechism affirms the dogma.

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Apostles' Creed*, “The Church in Particular,” Q. 27: “Q. Can one be saved outside the Catholic, Apostolic and Roman Church? A. **No, no one can be saved outside the Catholic, Apostolic Roman Church, just as no one could be saved from the flood outside the Ark of Noah, which was a figure of the Church.**”

Here the Catechism attributed to Pope St. Pius X reaffirms the defined dogma. But it proceeds to deny this dogma just two questions later!

The Catechism of Pope St. Pius X, *The Apostles' Creed*, “The Church in Particular,” Q. 29: “Q. But if a man through no fault of his own is **outside** the Church, can he be saved? A. **If he is outside the Church through no fault of his, that is, if he is in good faith**, and if he has received Baptism, or at least has the implicit desire of Baptism; and if, moreover, he sincerely seeks the truth and does God's will as best as he can, such a man is indeed separated from the body of the Church, but is united to the soul of the Church and consequently is on the way of salvation.”

Here we see this fallible Catechism word for word denying the dogma Outside the Church There is No Salvation! It teaches that there can be salvation “outside” the Church, which directly denies the truth it taught to the people in Question 27. This statement is so

heretical, in fact, **that it would be repudiated even by most of the crafty heretics of our day, who know that they cannot say that people are saved “outside,” so they argue that non-Catholics are not “outside” but are “inside” somehow.** So even those crafty heretics who reject the true meaning of Outside the Church There is No Salvation would have to admit that the above statement is heretical!

Further, notice that the catechism attributed to St. Pius X teaches the heresy that persons can be united to the “Soul” of the Church, but not the Body. As proven already, the Catholic Church is a Mystical Body. Those who are not part of the Body are no part at all.

Pope Pius XI, *Mortalium Animos* (# 10), Jan. 6, 1928: “For since the mystical body of Christ, in the same manner as His physical body, is one, compacted and fitly joined together, it were foolish and out of place to say that the mystical body is made up of members which are disunited and scattered abroad: **whosoever therefore is not united with the body is no member of it, neither is he in communion with Christ its head.**”

This discussion on the catechisms should demonstrate to the reader how the rampant denial of Outside the Church There is No Salvation and the necessity of Water Baptism has been perpetuated through fallible texts with imprimaturs and why it has been imbibed today by almost all who profess to be Catholic. It has been perpetuated by fallible documents and texts which contradict themselves, which contradict defined dogma, and which teach heresy, and which – all the while – elsewhere affirm the immutable truths of the absolute necessity of the Catholic Church and water baptism for salvation. And this is why Catholics are bound to adhere to infallibly defined dogma, not fallible catechisms or theologians.

Pope Pius IX, *Singulari Quadem*: “For, in truth, when released from these corporeal chains, ‘we shall see God as He is’ (1 John 3:2), we shall understand perfectly by how close and beautiful a bond divine mercy and justice are united; but, as long as we are on earth, weighed down by this mortal mass which blunts the soul, **let us hold most firmly that, in accordance with Catholic teaching, there is ‘one God, one faith, one baptism’ [Eph. 4:5]; it is unlawful to proceed further in inquiry.**”

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 5 on the Sacrament of Baptism, *ex cathedra*: “**If anyone says that baptism [the sacrament] is optional, that is, not necessary for salvation (cf. Jn. 3:5): let him be anathema.**”

How many infallible statements from Popes have we not seen, which absolutely proves that a real psychical water-baptism is necessary for salvation? Anyone denying this fact is simply a liar and a heretic who obstinately adhere to fallible sources instead of infallible ones, and imagines himself (or some other man, or some other fallible source) to be the source of truth, thus putting man in the place of God (the infallible Popes, through whom God's truth is revealed). When such a person above described prays the "Our Father" he is a hypocrite, because he himself has no intention of doing the will of God!

THE ABSOLUTE NECESSITY FOR EVERYONE ABOVE THE AGE OF REASON TO KNOW ABOUT THE TRINITY AND THE INCARNATION TO BE SAVED

John 3:36- “He that believeth in the Son, hath life everlasting; but he that believeth not the Son, shall not see life; but the wrath of God abideth on him.”

The Catholic Church also teaches that it is absolutely necessary for everyone above reason to positively know about the most holy mysteries of our great religion in order to be saved. These mysteries are the Trinity and the Incarnation. Those who speak about invincible ignorance and that ignorance about the Catholic faith can somehow save a person are thoroughly refuted by these words below. They are also refuted by Our Lord's words in the Gospel!

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*:

“Whoever *wishes* to be saved, needs above all to hold the Catholic faith; unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity.— But the Catholic faith is this, that we worship one God in the Trinity, and the Trinity in unity; neither confounding the persons, nor dividing the substance; for there is one person of the Father, another of the Son, another of the Holy Spirit, their glory is equal, their majesty coeternal...and in this Trinity there is nothing first or later, nothing greater or less, but all three persons are coeternal and coequal with one another, so that in every respect, as has already been said above, both unity in Trinity, and Trinity in unity must be worshipped. **Therefore let him who wishes to be saved, think thus concerning the Trinity.**

“But it is necessary for eternal salvation that he faithfully believe also in the incarnation of our Lord Jesus Christ...the Son of God is God and man... This is the Catholic faith; unless each one believes this faithfully

and firmly, he cannot be saved.”

Some will state that dogmas of the Catholic Church that true non heretical Popes have pronounced are somehow their own interpretation of how things work and that the Popes are not inspired by God when they speak infallibly from the chair of Peter. Such nonsense would mean that no foundation of truth could ever exist since there would be no infallible declarations by the Popes to rely on to explain Scripture to us. These woeful wretches are also condemned by our saintly Pope St. Pius X!

Pope St. Pius X, *Lamentabile*, The Errors of the Modernists, July 3, 1907, #22: “**The dogmas which the Church professes as revealed are not truths fallen from heaven, but they are a kind of interpretation** of religious facts, which the human mind by a laborious effort prepared for itself.”- **Condemned**

Dogmas are truths fallen from heaven which cannot possibly contain error.

They are not merely human statements, written to warn non-Catholics, which are subject to correction and qualification. Dogmas are infallible definitions of the truth which can never be changed or corrected, and have no need to be changed or corrected since they cannot possibly contain error. Dogmas are defined so that Catholics must know what they must believe as true from divine revelation without any possibility of error.

Pope Leo XII, *Ubi Primum* (# 14), May 5, 1824: “**It is impossible for the most true God**, who is Truth itself, the best, the wisest Provider, and the Rewarder of good men, **to approve all sects who profess false teachings** which are often inconsistent with one another and contradictory, **and to confer eternal rewards on their members... by divine faith we hold one Lord, one faith, one baptism... This is why we profess that there is no salvation outside the Church.**”

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*: “There is indeed one universal Church of the faithful, outside of which nobody at all is saved, in which Jesus Christ is both priest and sacrifice.”

Pope Boniface VIII, *Unam Sanctam*, Nov. 18, 1302: “With Faith urging us we are forced to believe and to hold the one, holy, Catholic Church and that, apostolic, and we firmly believe and simply confess **this Church outside of which there is no salvation nor remission of sin.**”

INVINCIBLE IGNORANCE

2 Corinthians 4:3: “**And if our gospel be hid, it is hid to them that are lost, in whom the god of this world [Satan] hath blinded the minds of unbelievers, that the light of the gospel of the glory of Christ, who is the image of God, should not shine unto them.**”

Pope Paul III, *Council of Trent*, Sess. 6 on Justification, Chap. 15: “...it must be maintained that the grace of justification, although received, is lost not only by infidelity, whereby even faith itself is lost, but also by any other mortal sin, although faith be not lost, **thereby defending the doctrine of the divine law which excludes from the kingdom of God not only the unbelievers**, but also the faithful who are ‘fornicators, adulterers, effeminate, liars with mankind, thieves, covetous, drunkards, railers, extortioners’ [1 Cor. 6:9], and all others who commit deadly sins...”

The dogma Outside the Catholic Church There is No Salvation has been solemnly defined at least seven times by popes speaking from the Chair of St. Peter. Never once were any exceptions mentioned about “invincible ignorance.” In fact, it is just the opposite: all exceptions were always excluded.

Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 1, 1215, *ex cathedra*: “There is indeed one universal Church of the faithful, outside of which nobody at all is saved, in which Jesus Christ is both priest and sacrifice.”

Thus, the idea that a non-Catholic who is ignorant of the Faith can be saved is heretical; it is contrary to the dogma that “**no one**,” (Pope Pius IV; Benedict XIV; Pius IX) “**nobody at all**,” (Innocent III) “**nobody**, even if he shed his blood in the name of Christ” (Eugene IV) can be saved as a non-Catholic. It is a denial of the dogma that “**every human creature**” (Boniface VIII) must be a Catholic, and that “**only those**” (Eugene IV) inside the bosom and unity of the Church can achieve salvation.

Those who insist that “invincible ignorance” can possibly save a person who dies as a non-Catholic simply depart from and deny the dogmatic teaching of the Catholic Church.

Fr. Francisco de Vitoria, O.P., a famous 16th century Dominican theologian, summed up the traditional teaching of the Catholic Church on this topic very well.

Here is how he put it: **“When we postulate invincible ignorance on the subject of baptism or of the Christian faith, it does not follow that a person can be saved without baptism or the Christian faith.** For the aborigines to whom no preaching of the faith or Christian religion has come will be damned for mortal sins or for idolatry, but not for the sin of unbelief. As St. Thomas says, however, if they do what in them lies [in their power], accompanied by a good life according to the law of nature, it is consistent with God’s providence that he will illuminate them regarding the name of Christ.”

Fr. Michael Muller, C.S.S.R., *The Catholic Dogma*, pp. 217-218, 1888: **“Inculpable or invincible ignorance has never been and will never be a means of salvation.** To be saved, it is necessary to be justified, or to be in the state of grace. In order to obtain sanctifying grace, it is necessary to have the proper dispositions for justification; that is, true divine faith **in at least the necessary truths of salvation**, confident hope in the divine Savior, sincere sorrow for sin, together with the firm purpose of doing all that God has commanded, etc. **Now, these supernatural acts of faith, hope, charity, contrition, etc., which prepare the soul for receiving sanctifying grace, can never be supplied by invincible ignorance; and if invincible ignorance cannot supply the preparation for receiving sanctifying grace, much less can it bestow sanctifying grace itself. ‘Invincible ignorance,’ says St. Thomas, ‘is a punishment for sin.’** (De, Infid. Q. x., art. 1).

All the people who die in cultures which have never been penetrated by the Gospel go to Hell for sins against the natural law and the other grave sins which they commit – which bad will and failure to cooperate with God’s grace is the reason He does not reveal the Gospel to them. The First Vatican Council defined infallibly, based on Romans 1, that the one true God can be known with certitude by the things which have been made, and by the natural light of human reason.

St. Paul, *Romans 1:18-20*: “For the wrath of God is revealed from Heaven against all ungodliness and injustice of those men that detain the truth of God in injustice: Because that which is known of God is manifest in them. For God hath manifested it to them. **For the invisible things of him, from the creation of the world, are clearly seen, being understood by the things that are made; his eternal power also, and divinity: so that they are inexcusable.”**

Everyone can know with certainty that there is a supreme spiritual being, Who is the One

True God and the Creator of the world and all that it contains. Everyone knows that God is not something that they have carved out of wood or jade or stone. They know that God is not the tree that they worship or the river they worship or the rock or the snake or the sacred tree frog. They know that these things aren't the Creator of the universe. Every such person knows that he is worshipping a creature rather than the Creator. They are, as St. Paul says in verse 20, without excuse. St. Augustine explains this well in reference to persons who died ignorant of the Faith and without baptism.

St. Augustine (+428): “... **God foreknew that if they had lived and the gospel had been preached to them, they would have heard it without belief.**”

St. Thomas Aquinas, *De Veritate*, 14, A. 11, ad 1: Objection- “**It is possible that someone may be brought up in the forest, or among wolves; such a man cannot explicitly know anything about the faith.** St. Thomas replies- It is the characteristic of Divine Providence to provide every man with what is necessary for salvation... provided on his part there is no hindrance. In the case of a man who seeks good and shuns evil, by the leading of natural reason, **God would either reveal to him through internal inspiration what had to be believed, or would send some preacher of the faith to him...**”

St. Thomas Aquinas, *Sent. II, 28, Q. 1, A. 4, ad 4*: “If a man born among barbarian nations, does what he can, God Himself will show him what is necessary for salvation, either by inspiration or sending a teacher to him.”

St. Thomas Aquinas, *Sent. III, 25, Q. 2, A. 2, solute. 2*: “**If a man should have no one to instruct him, God will show him,** unless he culpably wishes to remain where he is.”

In his Encyclical Letters, dated Dec. 8, 1849; Dec.. 8, 1864; and Aug. 10, 1863, and in his Allocution on Dec. 9, 1854: Pope Pius IX. says:

"It is not without sorrow that we have learned another not less pernicious error, which has been spread in several parts of Catholic countries, and has been imbibed by many Catholics, who are of opinion that all those who are not at all members of the true Church of Christ, can be saved: Hence they often discuss the question concerning the future fate and condition of those who die without having professed the Catholic faith, and give the most frivolous reasons in support of their wicked opinion"

"We must mention and condemn again that most pernicious error, which has been imbibed by certain Catholics, who are of the opinion that those people who live in error and have not the true faith, and are separated from Catholic unity, may obtain life everlasting. Now this opinion is most contrary to Catholic faith, as is evident from the plain words of our Lord, (Matt. xviii. 17 ; Mark xvi. 16; Luke x. 16; John iii. 18) as also from the words of St. Paul, (II. Tim. Iii. 11) and of St. Peter (II. Peter. ii. 1). To entertain opinions contrary to this Catholic faith is to be an impious wretch."

"We therefore again reprobate, proscribe, and condemn all and every one of these perverse opinions and doctrines, and it is our absolute will and command that all sons of the Catholic Church shall hold them as reprobated, proscribed, and condemned. It belongs to our Apostolic office to rouse your Episcopal zeal and watchfulness to do all in your power to banish from the minds of the people such impious and pernicious opinions, which lead to indifference of religion, which we behold spreading more and more, to the ruin of souls. Oppose all your energy and zeal to these errors and employ zealous priests to impugn and annihilate them, and to impress very deeply upon the minds and hearts of the faithful the great dogma of our most holy religion, that salvation can be had only in the Catholic faith. Often exhort the clergy and the faithful to give thanks to God for the great gift of the Catholic faith."

St. Augustine, *Tractate 89*, on John 15:22-23- "**What, then, does He [Jesus] mean by the words, *If I had not come and spoken unto them, they had not had sin?* [John 15:22] Was it that the Jews were without sin before Christ came to them in the flesh? Who, though he were the greatest fool, would say so?...** But when He went on to say, *But now they have no excuse for their sin*, some may be moved to inquire whether those to whom Christ neither came nor spoke, have an excuse for their sin. For if they have not, why is it said here that these had none, on the very ground that He did come and speak to them? And if they have, have they it to the extent of thereby being barred from punishment, or of receiving it in a milder degree? To these inquiries, with the Lord's help and to the best of my capacity, I reply, that such have an excuse, ***not for every one of their sins, but for this sin of not believing on Christ***, inasmuch as He came not and spoke not to them."

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio*, May 27, 1832, on no salvation outside the Church: "**Finally some of these misguided people attempt to persuade themselves and others that men are not saved only in the Catholic**

religion, but that even heretics may attain eternal life... You know how zealously Our predecessors taught that article of faith which these dare to deny, namely the necessity of the Catholic faith and of unity for salvation... Omitting other appropriate passages *which are almost numberless in the writings of the Fathers*, We shall praise St. Gregory the Great who expressly testifies that THIS IS INDEED THE TEACHING OF THE CATHOLIC CHURCH. He says: *'The holy universal Church teaches that it is not possible to worship God truly except in her and asserts that all who are outside of her will not be saved.'*

THE DOGMA, POPE PIUS IX AND INVINCIBLE IGNORANCE

OBJECTION- What about Pope Pius IX? Isn't it true that he taught that the invincibly ignorant could be saved in two documents? What about *Singulari Quadem* and *Quanto Conficiamur Moerore*?

ANSWER- Confusion on this topic has increased as a result of a few misunderstood statements from Pope Pius IX. As we analyze these statements, **it is imperative to keep in mind that, even if Pope Pius IX had taught that the invincibly ignorant could be saved on these two occasions, it wouldn't mean that such a position is true, because they were fallible documents which could have contained error.** No pope can change or contradict dogma. Pope Honorius, who reigned in the 7th century, was, in fact, later condemned for propagating heresy, though not in his solemn capacity teaching to the universal Church, further proving how even a pope can err or teach heresy in his fallible capacity. Thus, no one, not even a pope, can change the dogma that no one who dies outside the Catholic Church, ignorant or not, can be saved. Here are some more quotes on ignorance.

Pope Benedict XV, *Humani Generis Redemptionem* (# 14), June 15, 1917:
“...**‘Ignorance is the mother of all errors,’ as the Fourth Lateran Council so truthfully observes.**”

The Errors of Peter Abelard, Condemned by Innocent II, July 16, 1140, #10: “That they have not sinned who being ignorant have crucified Christ, **and that whatever is done through ignorance must not be considered sin.**” - **Condemned**

The first of the documents from Pope Pius IX, frequently quoted by those who believe in salvation outside the Church, is *Singulari Quadem*, an allocution (a speech to the

cardinals) given December 9, 1854:

“...those who are affected by ignorance of the true religion, if it is invincible ignorance, are not subject to any guilt in this matter before the eyes of the Lord.”

First of all, this is a speech of Pope Pius IX to the cardinals. It is not a dogmatic pronouncement, not even an encyclical, nor even an encyclical addressed to the entire Church.

But is Pope Pius IX saying that the invincibly ignorant can be justified and saved in their condition? No. Rather, he is stating that the “invincibly ignorant” will not be held accountable for the sin of infidelity, but they will still go to Hell. Read carefully the last part of the sentence, “are not subject to any guilt IN THIS MATTER,” that is, in the matter of infidelity. St. Thomas Aquinas explains that **unbelievers who have never heard of the Gospel are damned for their other sins**, which cannot be remitted without Faith, not because of the sin of infidelity (or disbelief in the Gospel). These other sins of the unbelievers serve as the reason why God does not reveal the Gospel to them and which ultimately excludes them from salvation. If one among them, however, were truly sincere and of good will, and cooperating with the natural law, then God would send a preacher (even miraculously, if necessary) to bring the Catholic Faith and baptism to him. Pope Pius IX goes on to say in the same allocution concerning a person of good will who is invincibly ignorant:

“the gifts of heavenly grace will assuredly not be denied to those who sincerely want and pray for refreshment by the divine light...”

St. Thomas Aquinas, Sent. III, 25, Q. 2, A. 2, solute. 2: **“If a man should have no one to instruct him, God will show him**, unless he culpably wishes to remain where he is.”

St. Augustine, *Tractate 89*, on John 15:22-23- **“What, then, does He [Jesus] mean by the words, *If I had not come and spoken unto them, they had not had sin?* [John 15:22] Was it that the Jews were without sin before Christ came to them in the flesh? Who, though he were the greatest fool, would say so?...To these inquiries, with the Lord's help and to the best of my capacity, I reply, that such have an excuse, *not for every one of their sins, but for this sin of not believing on Christ*, inasmuch as He came not and spoke not to them.”**

Thus, Pope Pius IX was not teaching that people who are ignorant of the Catholic Faith can be saved; he was, rather, stating that such unbelievers are not damned for the matter of infidelity. The fact that all who die as ignorant non-Catholics are not saved is the affirmation of all of Catholic Tradition and all the saints, besides being the dogmatic teaching of the Catholic Church.

Pope Pius IX proceeded to speak about the invincibly ignorant again seven years later in his encyclical *Quanto Conficiamur Moerore*, August 10, 1863. *Quanto Conficiamur Moerore* does not meet the requirements for infallibility; it is addressed only to the cardinals and bishops of Italy.

Pope Pius IX, *Quanto Conficiamur Moerore*: “And here, beloved Sons and Venerable Brothers, **We should mention again and censure a very grave error in which some Catholics are unhappily engaged, who believe that men living in error, and separated from the true faith and from Catholic unity, can attain eternal life.** Indeed, this is certainly quite contrary to Catholic teaching. It is known to us and to you that they who labor in invincible ignorance of our most holy religion AND WHO ZEALOUSLY KEEPING THE NATURAL LAW AND ITS PRECEPTS ENGRAVED IN THE HEARTS OF ALL BY GOD, AND BEING READY TO OBEY GOD, LIVE AN HONEST AND UPRIGHT LIFE, can, by the OPERATING POWER OF DIVINE LIGHT AND GRACE, attain eternal life since God...will by no means suffer anyone to be punished with eternal torment who has not the guilt of deliberate sin.”

First, notice that Pope Pius IX specifically condemns the idea that a man “living in error and separated from the true Faith” can be saved. What, may I ask, is the idea of salvation for the “invincibly ignorant”? Why, of course, it is the idea that a man living in error and separated from the true Faith can be saved. So, the very concept of salvation for the “invincibly ignorant” is condemned as QUITE CONTRARY TO CATHOLIC TEACHING in this very document of Pope Pius IX.

Second, notice again that Pope Pius IX does not say anywhere that the invincibly ignorant can be saved where they are. Rather, he is reiterating that the ignorant, if they cooperate with God’s grace, keep the natural law and respond to God’s call, they can by God’s “operating power of divine light and grace” [being enlightened by the truth of the Gospel] attain eternal life, since God will certainly bring all of his elect to the knowledge of the truth and into the Church by baptism. **According to the specific definition of Sacred**

Scripture, “divine light” is the Gospel truth of Jesus Christ (the Catholic Faith) which removes the ignorant from darkness.

Ephesians 5:8 “For **you were heretofore darkness, but now light in the Lord.** Walk then as children of the light.”

1 Thess. 5:4-5 “But you, **brethren [believers],** are not in darkness... For all **you are the children of the light.**”

So, we must not interpret Pius IX’s words in *Quanto Conficiamur Moerore* about the good-willed ignorant being saved by receiving “divine light and grace” contrary to their clear scriptural and Traditional meaning, which is that divine light and grace is received by hearing of the Gospel, believing it and being baptized. Thus, in *Quanto Conficiamur Moerore*, Pius IX is saying that the good-willed, sincere person who is ignorant of the Faith will be “illuminated” by receiving the “divine light” (hearing the Gospel) and will enter the Catholic Church so that he can be saved.

I realize that Pope Pius IX was not nearly as clear as he could have been in the second half of *Quanto Conficiamur Moerore*. The heretics have had a field day with it, because they think that they can exploit its wording to favor their heresy that there is salvation outside the Church. If Pope Pius IX had repeated in a strong way the previous definitions of the popes, without any ambiguous language, he would have avoided the danger of modernists *misinterpreting* his words. This is a shame because almost all of his statements on this topic do very clearly affirm Church dogma without any ambiguity that heretics can jump on.

Pope Pius IX, *Nostis et Nobiscum* (# 10), Dec. 8, 1849: “In particular, **ensure that the faithful are deeply and thoroughly convinced of the truth of the doctrine that the Catholic faith is necessary for attaining salvation.** (This doctrine, received from Christ and emphasized by the Fathers and Councils, is also contained in the formulae of the profession of faith used by Latin, Greek and Oriental Catholics).”

Pope Pius IX, *Ubi primum* (# 10), June 17, 1847: “**For ‘there is one universal Church outside of which no one at all is saved;** it contains regular and secular prelates along with those under their jurisdiction, **who all profess one Lord, one faith and one baptism.**”

Pope Pius IX- *Syllabus of Modern Errors*- Proposition 16, Dec. 8, 1854: “Man may, in the observance of any religion whatever, find the way of eternal salvation, and arrive at eternal salvation.” – **Condemned**

Notice again that the concept of salvation for the “invincibly ignorant” is condemned here. The concept of salvation for the “invincibly ignorant,” as it is held by almost everyone who holds it today, is that some men – including those who observe non-Catholic religions – can find and arrive at salvation in these religions because they are “without fault of their own.” But this is heretical and condemned by Pius IX’s own Syllabus of Errors above.

SALVATION FOR THE “INVINCIBLY IGNORANT” REDUCED TO ITS ABSURD PRINCIPLE

Invincible ignorance becomes a destructive heresy, obliterating the necessity of the catholic faith all over the world. The theory that “invincible ignorance” saves can also be refuted by reducing it to its absurd principle, which is this: If being ignorant of the Savior could render one worthy of salvation, then Catholics are actually doing non-Christians a disservice in preaching Jesus Christ to them. St. Paul, St. Vincent Ferrer, St. Francis Xavier, Fr. Pierre De Smet, the North American Martyrs and the other countless heroic missionaries in Church history, who suffered mind-boggling hardships to preach the Gospel to the ignorant pagans, *were simply making these people more culpable and more guilty before God*, according to the modern heresy of salvation for the “invincibly ignorant.” If the missionaries had just stayed home, according to the invincible ignorance heresy, the sincere pagans could have been saved for never having heard of Christ through *no fault of their own*. But by making the effort to preach Christ to them, as the missionaries did, they were – according to the invincible ignorance heresy – rendering these persons *without excuse* if they failed to live up to the obligations of the Gospel or rejected it altogether. Thus, preaching the Gospel to the non-Christians, according to the heretical “invincible ignorance” theory, puts the pagans in a situation in which it is more likely that they are going to be damned. Thus, the modern heresy of salvation by being “invincibly ignorant” actually makes preaching to the pagans *counterproductive* for the salvation of souls. But such a notion is absurd, of course, and proves the illogical and false nature of the invincible ignorance heresy.

But, in fact, the heresy has gotten so bad today in the time of the Great Apostasy in which we live that most “Catholics” today readily profess that pagans, Jews, Buddhists, etc. who

know of the Gospel *and reject it* can also be saved by “invincible ignorance.” But this is only the necessary result of the invincible ignorance heresy; for if pagans who’ve never heard of Christ can be saved “in good faith,” then pagans who reject Christ could also be in good faith too, for how much does one have to hear to lose his “invincible ignorance”? Once one strays from the principle – that is to say, once one rejects the divinely revealed truth – that *all who die as pagans are definitely lost without exception* (Pope Eugene IV, *de fide*), the clear cut lines of demarcation are rejected, and a gray area necessarily takes over, a gray area according to which *one cannot possibly know or set limits on who is possibly in good faith and who is not*.

Pope Gregory XVI, *Mirari Vos* (# 13), Aug. 15, 1832: “With the admonition of the apostle that ‘there is one God, one faith, one baptism’ (Eph. 4:5) **may those fear who contrive the notion that the safe harbor of salvation is open to persons of any religion whatever**. They should consider the testimony of Christ Himself that ‘those who are not with Christ are against Him,’ (Lk. 11:23) and that they disperse unhappily who do not gather with Him. **Therefore, ‘without a doubt, they will perish forever, unless they hold the Catholic faith whole and inviolate’ (Athanasian Creed)**.”

GIFTS, DONATIONS AND WILLS

Catholics should neither will things nor give gifts/donations to those who are heretics or non-Catholics. This would include those who profess to be traditional Catholics, but don’t hold the correct positions. Well, here are some interesting canons we’ve recently come across in study. They come from the regional councils in Africa around the year 419 A.D. They inculcate the same ancient Christian concept:

Canons of the African Code, 419 A.D., Canon 22: “And that to those who are not Catholic Christians, even if they be blood relations, **neither bishops nor clergymen shall give anything at all by way of donation of their possessions.**”

Canons of the African Code, 419 A.D., Canon 81: “It was ordained that **if any bishop should prefer to his Church strangers to blood relationship with him, or his heretical relatives, or pagans as his heirs**, he shall be anathematized even after his death...”

ABOUT RECEIVING THE SACRAMENTS FROM HERETICS AND PRAYER IN COMMUNION WITH HERETICS

(For our most recent article refuting Peter and Michael Dimond's lies and dishonesties on receiving sacraments from heretics in the debate with us, and on their website, "Sacraments from Undeclared Heretics Debate" – The Important Quotes, [CLICK HERE.](#))

(Also see [the unanimous consent of the Fathers condemns being in religious communion with heretics and forbids receiving the sacraments from them.](#))

PREFACE

This article will not refute the concept of whether validly ordained (but heretical or schismatical priests) consecrate the sacraments validly – for they do – but will rather deal with whether one may approach such priests for the sacraments. Some people claim that one may approach heretical (but validly ordained) priests for the sacraments of the Eucharist and Confession licitly and without sin. This concept however is totally false and will be thoroughly refuted in this article. (It must also be pointed out that while the validly ordained but heretical priests can consecrate most of the sacraments validly, they nevertheless cannot validly administer the sacraments of confession (Penance, Extreme Unction etc.) since they cannot give an absolution in these sacraments since they are lacking jurisdiction, which is required for the validity of these sacraments, and which they have not since they are heretics and outside the Church. See [COUNCIL OF TRENT TEACHES THAT HERETICS CANNOT GIVE AN ABSOLUTION IN CONFESSION](#); and [ST. THOMAS TEACHES THAT HERETICS CANNOT GIVE AN ABSOLUTION IN CONFESSION.](#))

Important to understand here is **that a heretical or schismatical priest** consecrate these *other* sacraments validly – **but illicitly** – and sins mortally every time he confect these sacraments. Also everyone that knowingly approach a heretical or schismatical priest for the sacraments, receives them illicitly and sins mortally every time he approach these sacraments (unless ignorance excuse him).

The Catholic Encyclopedia, Vol. 13; "Sacraments" (1912): "The care of all those sacred rites has been given to the Church of Christ. Heretical or schismatical ministers can administer the sacraments validly if they have valid Orders, but their ministrations are sinful (see Billot, op. cit., thesis 16). Good faith would excuse the recipients from sin [that is, only if they didn't know it was heretics they approached

or that it was wrong to approach them.]”

The priest consecrates validly because of his valid ordination to the priesthood; he consecrates illicitly because of his heresy or schism.

The Catholic Encyclopedia, Vol. 13; "Sacraments" (1912): “For administering Baptism validly no special ordination is required. Any one, even a pagan, can baptize, provided that he use the proper matter and pronounce the words of the essential form, with the intention of doing what the Church does (Decr. pro Armen., Denzinger-Bannwart, 696). Only bishops, priests, and in some cases, deacons may confer Baptism solemnly. It is now held as certain that in Matrimony the contracting parties are the ministers of the sacrament, because they make the contract and the sacrament is a contract raised by Christ to the dignity of a sacrament (cf. Leo XIII, Encyclical "Arcanum", 10 Febr., 1880). For the validity of the other five sacraments the minister must be duly ordained. The Council of Trent anathematized those who said that all Christians could administer all the sacraments (Sess. VII, can.10). Only bishops can confer Sacred Orders (Council of Trent, sess. XXIII, can.7). Ordinarily only a bishop can give Confirmation. The priestly Order is required for the valid administration of Penance and Extreme Unction (Conc. Trid., sess. XIV, can.10, can.4). As to the Eucharist, those only who have priestly Orders can consecrate, i.e. change bread and wine into the Body and Blood of Christ.”

It should be stressed, of course, that all ordinations which has taken place in antipope Paul VI's new rite of “Holy Orders” of bishops, priests and deacons are invalid, since they have deviated from the traditional formula of consecration. This means that all ordinations which have occurred after 1968 in Paul VI's new rite of “Holy” Orders are invalid. This means that almost all the priests in the new Vatican II religion are invalidly ordained and never consecrate the sacraments either validly or licitly. Priests in the New Vatican II religion, however, who was ordained before 1968 and Paul VI's new rite of ordination, are still valid priests and consecrates these sacraments validly (but illicitly) if they use the traditional formula (correct wording) of confecting these Sacraments. Some argue that even these heretical or apostate priests may be approached for the sacraments licitly. This, however, is completely false and will be thoroughly refuted in this article.

[If you want to learn more about the invalidity of Vatican II, the New Mass, and Paul VI's new rite of ordination, consult this page:

<http://www.catholic-saints.net/new-mass-vs-traditional-mass/>]

THE BIBLICAL BASIS FOR AVOIDING HERETICS

Now, the doctrine that people can never pray in communion with heretics, receive the sacraments from heretics or enter their churches, are taught from the beginning of the Church, and its foundation is of course from the Bible.

Titus 3:10:- “A man that is a heretic, after the first and second admonition, avoid.”

The infallible word of God commands us to avoid a heretic after the first and second admonition.

2 John 1:9-10:- “Whosoever revolteth, and continueth not in the doctrine of Christ, hath not God. He that continueth in the doctrine, the same hath both the Father and the Son. If any man come to you, and bring not this doctrine, receive him not into the house nor say to him, God speed you. For he that saith unto him, God speed you, **communicateth** with his wicked works.”

This bible verse makes it crystal clear that those who have dealings with heretics or schismatics, “**communicateth with his wicked works.**” This means that those who have dealings with heretics have a part of and share in their sins.

However, there is **one** exception to this doctrine of receiving the Sacraments from heretics. This specific canon from the *Council of Florence* deals with the sacrament of baptism. The Catholic Church will always make it clear when there is an exception to a doctrine.

Pope Eugene IV, Council of Florence, “Exultate Deo,” 1439: “In case of necessity, however, not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even a pagan and a **heretic** can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does.” (Denz. 696)

This exception on baptism is really necessary since no man can ever be saved or by any other means enter into the bosom and unity of the Church without the sacrament of baptism. This, of course, is another proof of the explicit necessity for all to be baptized in order to be saved.

Pope Paul III, The Council of Trent, Can. 5 on the Sacrament of Baptism, ex cathedra: “If anyone says that baptism [the sacrament] is optional, that is, not necessary for salvation (cf. Jn. 3:5): let him be anathema.”

Pope Eugene IV, *The Council of Florence*, “*Exultate Deo*,” Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: “Holy baptism, which is the gateway to the spiritual life, holds the first place among all the sacraments; through it we are made members of Christ and of the body of the Church. And since death entered the universe through the first man, ‘unless we are born again of water and the Spirit, we cannot,’ as the Truth says, ‘enter into the kingdom of heaven’ [John 3:5]. The matter of this sacrament is real and natural water.”

The Church made this specific exception in regard to heretics since everyone - young as well as old - must receive the water of regeneration to be saved. However, the words of Pope Eugene IV, in the Council of Florence, do not allow a person to receive the sacrament of Baptism from heretics in all cases, but only in an extreme necessity. One example would be when the danger of death is imminent, and the person in question might risk dying without the sacrament of baptism. (This exception would also of course be valid if you don't know any Catholics in your area and need baptism. If you have no Catholic friends or family members and need baptism you may be baptized by a heretic as fast as possible. See [Baptism; the Steps to Convert to the Traditional Catholic Faith; the Steps for Those Leaving the New Mass; and Conditional Baptism](#)). In such a situation, as described above, however, **“not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even a pagan and a heretic can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does.”** And so, it is clear why God made this exception through the Pope. Again, when there are exceptions, it will always be mentioned and made clear.

The point being made, one will not, however, find any exceptions regarding any other of the sacraments in regard to heretics or schismatics. According to the teachings of the Church, heretics and schismatics must be avoided under pain of mortal sin. You may thus not have friendly relations with them, e.g., playing sports together, or doing other activities like this, or even meet with them as one would meet with a real Catholic friend. The only exception to this would be if you're trying to convert a heretic or an unbeliever. In such a case you can meet with him, play sports with him and talk with him. However, if your intention is wrong and you know that you keep contact with atheists or heretics for the wrong reasons, and not for the purpose of really converting them (or even if your intention is right but the sinner, heretic or schismatic is obstinate and non-convertible and refuses to listen), as all too often happens with heretical family members, then you must cease all contact with them. For doing otherwise might be the cause of your eternal destruction. How many people have not forfeited God to please other men more? How many have not

lost God because they spent too much time trying to help others whilst overlooking themselves? "Beware of men", Jesus Christ warns (Matthew 10:17). Catholics must realize that few are Saved; most adult Catholics are damned. Not even Jesus Christ, who is God, could convert all the hardened Jews.

AGAINST HERETICS AND PRAYING IN COMMUNION WITH HERETICS

Catholics are explicitly forbidden to knowingly pray in communion with heretics or receive the sacraments from them as Pope Leo X and the following dogmatic Councils makes clear. These quotations, of course, also condemn the Vatican II sect's false ecumenism, as well as their false prayer meetings or gatherings with the false religions of the world.

Pope Leo X, *Fifth Lateran Council, Session 8 and 9, ex cathedra*: "And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements of this kind**, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith.

"...All false Christians and those with evil sentiments towards the faith, of whatever race or nation they may be, as well as heretics and those stained with some taint of heresy, or Judaizers, are to be totally excluded from the company of Christ's faithful and expelled from any position, especially from the Roman curia, and punished with an appropriate penalty..."

The Pope just said infallibly that **all heretics should be avoided in every way**. Note that you can only know that someone is a heretic if *you yourself have obtained this knowledge of the person in question*. Thus, if you ***know*** your priest to be a heretic, you are obliged to **avoid him in every way**, and may not approach him for the sacraments. The same authoritative language can be seen in Pope Vigilius ex cathedra decree from the Second Council of Constantinople.

Pope Vigilius, *Second Council of Constantinople, 553, ex cathedra*: "**The heretic, even though he has not been condemned formally by any individual, in reality brings anathema on himself, having cut himself off from the way of truth by his heresy. What reply can such people make to**

the Apostle when he writes: *As for someone who is factious, after admonishing him once or twice, have nothing more to do with him, knowing that such a person is perverted and sinful; he is self-condemned (Titus 3:10).*

Question: Does this mean that I cannot live with my heretical parents, even though I've tried to convert them?

Answer: Of course not. All it means is that you cannot unite yourself with heretics purposely (outside of what the Church approves of), or be friends with them, or be in religious communion with them. That's what's condemned here. The Pope is *not* condemning those who, in a necessity, live with a heretic, who are married with a heretic (so long as the Church has approved of it), who buys food or do business with heretics, or who work under a heretic or take orders from him, etc.

Moving on:

III Council of Constantinople, 680-681: "If any ecclesiastic or layman shall go into the synagogue of the Jews or the meetinghouses of the heretics to join in prayer with them, let them be deposed and deprived of communion [excommunicated]. If any bishop or priest or deacon shall join in prayer with heretics, let him be suspended from communion [excommunicated]."

The Third Council of Constantinople just defined infallibly that any person who prays in communion with heretics are to be excommunicated and refused communion for praying with other heretics. Now let's look at some other quotes:

Council of Laodicea, 4th century, (#Canon 6): "No one shall pray in common with heretics and schismatics... It is not permitted to heretics to enter the house of God while they continue in heresy."

Council of Carthage: "One must neither pray nor sing psalms with heretics, and whoever shall communicate with those who are cut off from the communion of the Church, whether clergy or layman: let him be excommunicated."

Pope Pius IX, Sept. 16, 1864, *letter to the English Episcopate (CH 254):* "That Christians and ecclesiastics should pray for Christian unity under the direction of heretics and, what is worse, according to an intention

which is radically impregnated and vitiated with heresy, is absolutely impossible to tolerate!”

1917 Code of Canon Law, Canon 823: “Mass may not be said in churches of heretics or schismatics, even though they were in the past properly consecrated or blessed.”

1917 Code of Canon Law, Canon 1258.1: “It is unlawful for the faithful to assist in any active manner, or to take part in the sacred services of non-Catholics.”

Pope Pius XI, *Mortalium animos* (# 10): “So, Venerable Brethren, it is clear why this Apostolic See has never allowed its subjects to take part in the assemblies of non-Catholics: for the union of Christians can only be promoted by promoting the return to the one true Church of Christ of those who are separated from it, for in the past they have unhappily left it. To the one true Church of Christ, we say, which is visible to all, and which is to remain, according to the will of its Author, exactly the same as He instituted it.”

Pope Pius VI, *Charitas Quae*, April 13, 1791: “31... Keep away from all intruders, whether called archbishops, bishops, or parish priests; do not hold communion with them especially in divine worship.”

For people then to claim (in spite of all the quotations above saying otherwise) that one may pray at heretical churches or receive the sacraments from them or that an assembly presided over by heretics or an assembly that prays in communion with other heretics, *to somehow be the Church of God or the Church of Catholics*, is simply to deny God’s revealed infallible truth.

ST. THOMAS AGAINST COMMUNION WITH HERETICS

Now, let’s look at what St. Thomas has to say about heretics.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica, Tertia Pars, Question 82, Art. 9*: "I answer that, As was said above, heretical, schismatical, excommunicate, or even sinful priests, although they have the power to consecrate the Eucharist, yet

they do not make a proper use of it; on the contrary, they sin by using it. But whoever communicates with another who is in sin, becomes a sharer in his sin."

First, I want to make clear that the second part of this quotation from St. Thomas (which is taken out of context by certain individuals) will be dealt with shortly in the *major objections section*. However, St. Thomas is clearly teaching (in agreement with the Popes) that the people who knowingly attend the churches of heretics, schismatics, or even sinful (excommunicated) priests, become a sharer in their sin. And although one may approach a sinful priest licitly until the Church has made Her sentence on him, one may nevertheless not approach a priest who is a notorious or known heretic or schismatic, even if he's undeclared, since he is not a Catholic.

One example of a known, notorious priest that must be avoided is the following: even if a priest's heresy or schism was concealed to most people and you perhaps was the only one who knew about it after talking to him and ***you thus knew him to be a heretic***, then you must avoid him as a heretic and may not approach him for the sacraments. If, however, you would culpably or knowingly choose to go to such a heretical priest, then you are actually helping in this priest's wicked and sinful deeds since you, by receiving the sacraments from him, are helping him to commit mortal sins and sacrileges against our Lord; and since you, by showing external communion with him, profess to everyone present that you have the same faith as he do. (And by the way, most if not all heretical priests today are not merely occult heretics but are in fact known as heretics to the people who uphold all (or most) dogmas, i.e., no baptism of desire, no salvation outside the Church at all). A priest who is a heretic or schismatic sins mortally when using the sacraments, and thus draws down on his own head and those he deceive an eternal flame of fire that will never be extinguished. So then, by entering the "Churches" of heretics you are clearly showing to everyone present that you are in communion with this person and that you agree with his heresies. That should be absolutely clear to any honest person.

IMPOSING OR NOT

Some will object to this by saying: "I can go to a heretical (but validly ordained) priest licitly for the mass and the sacraments as long as he isn't imposing about his heresy or preach heresy from the pulpit."

Answer: It does not matter whether the priest is imposing about his heresy or whether he preaches it from the pulpit, as some deceived people believe. For tell me, dear reader. Is

someone who is a heretic a member of the Church even if he does not preach his heresy from the pulpit or are imposing about it? What about a "Pope" who was to become a heretic, but wasn't imposing about his heresies; would you consider him as the Pope or go to him for the sacraments? According to these people, this heretical "pope" must be a valid pope, or at least a person that one can approach licitly for the sacraments, as long as he isn't imposing about his heresies... But is this really so? Who would ever claim such nonsense? No, in truth, you would answer that he would not be a member of the Church, since all heretics are separated from the Church, and that he thus would consecrate the sacraments illicitly. Thus, the same logic then follows here with heretical priests, whether they are imposing or not, or whether they preach heresy from the pulpit or not. **They are all to be avoided as odious heretics that undermine the Catholic Faith.** (Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*)

And if you don't agree with this, then why don't you go to the apostate Benedict XVI and receive the sacraments from him? He's not any better than any of the other heretical priests you approach for the sacraments! In fact, they are just as bad as he is, they even hold to the same heresies as he do, and most of them even accept him as the pope and as head of the Catholic Church! We are not allowed to choose which heretics we can approach, as if some heretics should be tolerated. This is totally unscriptural, and contradicts numerous Catholic teachings.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "... can it be lawful for anyone to reject any one of those truths without by the very fact falling into heresy? – without separating himself from the Church? – without repudiating in one sweeping act the whole of Christian teaching? For such is the nature of faith that nothing can be more absurd than to accept some things and reject others... **But he who dissents even in one point from divinely revealed truth absolutely rejects all faith**, since he thereby refuses to honor God as the supreme truth and the *formal motive of faith*."

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **outside Catholic communion, and alien to the Church**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium**."

IMPOSING – A TERM INVENTED BY HERETICS

Imposing is a term some people have invented for themselves to justify their going to different priests (that they know are heretics) for the sacraments and to hear mass from them. Well, the problem with this thinking isn't that they are unaware of the fact that the priest is a heretic... but that they in fact are fully aware of this, yet make up excuses to go to him. But has there ever been a dogma that declares anything even close to this? Can anything even be cited to give such an indication? Of course not! You will not find any Church teaching that says so! To invent one's own doctrines to justify one's own mortal sin in receiving the sacraments illicitly, and then to teach others to do the same, is really outrageous and scandalous to say the least! These people have no shame! Whether a priest is imposing his heresies on other people or not has nothing to do with whether the priest becomes a notorious heretic, as St. Robert Bellarmine clearly shows:

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts;** but when they see that someone is a heretic by **his external works, they judge him to be a heretic pure and simple, and condemn him as a heretic.**"

The point is: what Catholic dogma says that one may knowingly approach a heretical priest for the sacraments (except for the sacrament of baptism in case of necessity)? Not a single dogma have been given thus far that have indicated this; (the *Fourth Lateran Council*, taken out of context, will be dealt with shortly). We would gladly change our position if someone proved to us with Catholic dogma that their position was true. However, this is not the case and no such dogmatic proof has ever been presented. Only **fallible** saints (*taken out of context*) and **fallible** theologians can be quoted, which then reveals that their position is weak and wavering and that it is lacking a good Catholic foundation. Is this what we are to build our Faith on; namely, saints and theologians, and in view of all the dogmas and reasoning, deny what has been put before our eyes? Isn't this exactly what the believers in baptism of blood/desire do as well? Do they not obstinately cling to fallible saints and theologians instead of the infallible dogmas? And are they not condemned for this exact behavior, maybe even from you? Why then do you act precisely in the same way here? If you can't prove your case with Catholic dogma, then you should not obstinately defend it or hold to it as true!

Besides, how can a person claim to believe in the Lord Jesus when he without compromise - even knowingly and willfully - approach a priest whom he knows reject the necessity of believing in Him, or any of His words? Do you really love Jesus and believe in Him, or do you just say you do? Are mass attendance and illicit sacraments more important to you

than Jesus Christ and the Faith itself? For by the external deed you show to other people and to Our Lord that you have no problem to approach a priest who rejects Him! Apostates, heretics, and schismatics, crucify Our Lord a second time when they presume to consecrate these sacraments, and you are helping in this deed by going to them!

Neither can you preserve your faith or please God if you approach heretical priests, as Pope Pius IX makes clear: “**For the Church's children should consider the proper action to preserve the most precious treasure of faith, without which it is impossible to please God.**”

And you become a sharer in the heretical priest's sin as St Thomas says: “As was said above, **heretical, schismatical, excommunicate**, or even sinful priests, although they have the power to consecrate the Eucharist, yet they do not make a proper use of it; on the contrary, they sin by using it. But whoever communicates with another who is in sin, becomes a sharer in his sin.”

NOTORIOUS OR NOT

Some people also falsely claim that one factor which determines if a priest is to become a heretic that must be *avoided* for communion, is determined by the fact of his notoriety, or how many other people actually are aware of the priest's heretical position, or if his heresies or sins (of which they are not always so clear to define what constitutes notorious heresy, and which they determine for themselves when it suits their purpose) are notorious. They claim this by asserting that only certain heresies can be classified as notorious (of which denying the necessity of believing in Jesus Christ for salvation [or obstinate denial of almost any other dogma] is not included in this category, according to them! which essentially means that no priest can ever be considered as notorious (isn't that an amazingly convenient position that they have come up with?) and that notoriety is determined by the fact if it is well known, and that if only a *few* people are aware of the priest's heretical position, then the priest must not be a notoriously heretical priest that thus one may approach for the Sacraments.

Thus they reason, for according to them, only a notorious heretic must be avoided; and if the priest isn't obviously known to 'everyone' (or most people)—or if his heresy doesn't fit their virtually non-existent category of notoriety—***he must therefore not be a notorious heretic and can thus be approached for the sacraments.*** However, they fail to realize that the priest in question may already have revealed his heresy and

obstinacy and bad will to anyone who have made the true position known to him.

What determines if a priest must be avoided for communion is not decided by the fact how many others are actually aware of him being a heretic or if he is only guilty of certain specific heresies. This is so since the priest by being a heretic, whatever heresy he may hold, have already severed himself from the Church and communion, and because the whole of Heaven (The Holy Trinity, The Blessed Virgin and all the Angels and the Saints) also have pronounced judgment on him. Are we then (in spite of these facts), to profess external communion with him who have severed himself from the Church, and whom God already have condemned? (If the priest converts, of course, the condemnation turns into mercy.)

Obviously then, the factor which determines if someone is to be avoided for communion is what **you** can know about the said person in question. It is not determined by what others decide or understand about him or by the fact of how many others actually are aware of him being a heretic. **You** will not be judged to hell for what others knew or didn't know about. **You** will, however, be judged to hell for what **you knew about;** what **you did not care to know about,** and what **you failed to do when you had obtained this knowledge!**

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts;** but when they see that someone is a heretic by his **external works, they judge him to be a heretic pure and simple, and condemn him as a heretic.**"

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441: "**Therefore the Holy Roman Church condemns, reprovcs, anathematizes and declares to be outside the Body of Christ, which is the Church, whoever holds opposing or contrary views.**"

And if you don't agree with this, then you must hold to the opinion that one could have approached the ultra-heretical antipope from hell, *Paul VI, for the sacraments*, even if we knew him to be a heretical antipope and even if we had obtained knowledge beforehand on what he would (try) do to the Church (*according to the logic of the heretics*) if only a few people were aware of him being a heretic and if only a few people knew about his evil intentions, or if his heresies would not be considered as *notorious*. Yes, according to this false position, (the illogical position of the heretics), one could even have approached him for the sacraments when he had started to put all these heresies into practice.

So when Paul VI was undermining and trying to destroy the faith in the hearts of the people as much as a heretic could possibly have done in a lifetime, i.e., by approving and putting into practice all the heresies of the Second Vatican Council; by changing the Traditional Mass into a New invalid Mass; by changing the Rites of Holy Orders (thus making all Vatican II priests and bishops invalidly ordained); by abolishing the index of forbidden books (which reveals his true intention, to spread heresy and lies); and by allowing contraception or NFP, etc, etc... then, in spite of all these facts, if only few people knew him to be a heretic or if he was not considered notorious, one could have approached him for the Sacraments... This is the inescapable and illogical conclusion of the heretics' reasoning, but none, however, would ever dare admit to it!

But if your position is the true Catholic position: namely, that one couldn't have approached Paul VI or any other heretic like him for the Sacraments, then you must also hold the position that one cannot approach other heretical priests for the sacraments of Confession and the Eucharist, that one personally knows are heretical. You cannot pick and choose what heretics to go to. All heretics are outside the Church. Therefore, all heretics must be avoided.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9): "No one who merely disbelieves in all can for that reason regard himself as a Catholic or call himself one. For there may be or arise some other heresies, which are not set out in this work of ours, **and, if any one holds to one single heresy he is not a Catholic.**"

POPE PIUS IX AGAINST HERETICS

Pope Pius IX, "*Graves Ac Diuturnae*," 1875, (# 4): "You should remind them to beware of these treacherous enemies of the flock of Christ and their poisoned foods. **THEY SHOULD TOTALLY SHUN THEIR RELIGIOUS CELEBRATIONS, THEIR BUILDINGS, AND THEIR CHAIRS OF PESTILENCE WHICH THEY HAVE WITH IMPUNITY ESTABLISHED TO TRANSMIT THE SACRED TEACHINGS. THEY SHOULD SHUN THEIR WRITINGS AND ALL CONTACT WITH THEM. **THEY SHOULD NOT HAVE ANY DEALINGS OR MEETINGS WITH USURPING PRIESTS AND APOSTATES FROM THE FAITH** who dare to exercise the duties of an ecclesiastical minister without possessing a legitimate mission or any jurisdiction. They should **avoid them as strangers and thieves who come only to steal, slay, and destroy.** For the Church's children should consider the proper action to preserve the most precious treasure of faith,**

without which it is impossible to please God, as well as action calculated to achieve the goal of faith, that is the salvation of their souls, by following the straight road of justice."

Can it be any clearer than that? We "**SHOULD NOT HAVE ANY DEALINGS OR MEETINGS WITH USURPING PRIESTS AND APOSTATES FROM THE FAITH** who dare to exercise the duties of an ecclesiastical minister without possessing a legitimate mission or any jurisdiction..." we "**should avoid them as strangers and thieves who come only to steal, slay, and destroy.**" and "**THEY SHOULD TOTALLY SHUN THEIR RELIGIOUS CELEBRATIONS, THEIR BUILDINGS, AND THEIR CHAIRS OF PESTILENCE WHICH THEY HAVE WITH IMPUNITY ESTABLISHED TO TRANSMIT THE SACRED TEACHINGS. THEY SHOULD SHUN THEIR WRITINGS AND ALL CONTACT WITH THEM**"

Further commenting on the absolute, undeniable words of Pope Pius IX above isn't really necessary for an honest soul.

But why must heretics be totally avoided, you may ask? Pope Pius IX answers this too: "**For the Church's children should consider the proper action to preserve the most precious treasure of faith, without which it is impossible to please God...**" Pope Pius IX says that your faith will be destroyed by going to heretics and that you cannot please God by doing this. How clear does it have to get? Thus, you may never approach your apostate or heretical Novus Ordo priest or your heretical and schismatical traditional "Catholic" priest, or any other heretical or schismatical priest of that sort for Confession or the Eucharist. For almost all of them, without exception, deny the necessity of believing in our Lord Jesus Christ by granting salvation to people who do not even believe in Him. Most of them also obstinately deny various dogmas of the Church when it is presented to them!

FALLIBLE VS INFALLIBLE

Heretics simply refuse to follow the teachings of the Church on these matters, but rather follow wrong and fallible statements of certain theologians or saints. Many of these saints and theologians do not even agree with their position. Yet, these heretics twist their words to fit their own heretical belief system (more on this later).

The point is: If we were to decide what constitutes the Catholic faith based on fallible saints

or theologians, then we could as well deny the immaculate conception of Mary, we could believe that all unbaptized Children who die before the age of reason burns in the fires of hell, we could believe in the theory of baptism of desire and blood, etc. All these opinions, in fact, seems convincing and true in view of the respected saints and theologians, who have held these positions and taught it (which is the cause of so many believing in it), in spite of Catholic dogma saying otherwise.

However, be it the opinion of a *theologian* or a *saint* (or even both), it really holds no weight at all in comparison with infallible Catholic dogma. Real Catholics (not fake Catholics) base their Faith on infallible Catholic dogma, and not on the opinions of saints or theologians. That should be clear to anyone. When people stop believing in the infallible Magisterium of the Church and instead choose to base their faith solely on the theories of saints and theologians (or even on themselves and what they deem to be of the faith), then one knows that their case is doomed, and that their position is not the Catholic one.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441, ***ex cathedra***: "The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches **that all those who are outside the Catholic Church**, not only pagans but also Jews or **heretics and schismatics**, cannot share in eternal life and will go into the everlasting fire which was prepared for the devil and his angels, **unless they are joined to the Church before the end of their lives.**"

As we see above, it's an infallible dogma (that one are bound to believe under pain of mortal sin) that all heretics are outside the Church and thus outside the bounds of licitly administering the sacraments. Therefore, you can never knowingly receive the sacraments from a heretical priest (licitly) without sinning mortally [unless ignorance excuse, such as if you didn't know it was heretics you approached or that it was wrong to approach them]. You could, however, receive them licitly from a heretic, if you were unaware of him being a heretic. This is the only exception, but this exception doesn't work if you know the priest to be a heretic or if you know the Church forbids religious communion with them.

However, if we were to say, (for the sake of argument) that it were true that one could approach a heretical priest for the sacraments without sin (which it isn't); but let's theorize that it is so that we can refute this position further. If there were any such teaching by a saint or theologian that allowed such a thing, namely, that one could approach a heretical priest for the sacraments; and even if they held such a position, (which they don't) they were still not talking about approaching the kind of heretical priests that exists in our day, in the Great Apostasy. Examples of this would be a priest who rejects the necessity of believing in Jesus Christ or who believes in salvation for people who even reject Christ,

such as pagans, Jews and Muslims. Would anyone dare to say that this is what the theologians and saints actually believed if they had theorized that one could go to a heretical priest for the mass and the sacraments? Absolutely not! Then don't try to make it look as if they do!

Nevertheless, this is the *exact* same straw man argument the baptism of desire/blood advocates use. Don't these people just love to stress (lying through their teeth) that "*all the saints and theologians believed in baptism of desire and blood; so it must be true*", and by it trying to imply that they (the saints and theologians) also believed in salvation for pagans, Muslims and Jews; (even though, in truth, their version of baptism of desire/blood only applied to people who already believed in Jesus Christ and who were catechumens, and not pagans, Muslims and Jews). See the difference?

Why then do some people try to make it look like as though the theologians had as opinion that one could go to the worst kind of abominable, apostate or heretical priests that may ever have existed, for the sacraments? They who hold this position even make it appear as though one are perfectly free to go to a heretic even *after* one have found out about his Christ rejecting heresy. It must also be pointed out that the only saints and theologians these people even try to quote to defend their position (of receiving the sacraments from heretics), do not even agree with their heretical position (except for *one* theologian); however, except for this one theologian (*John de Lugo*), the rest actually refutes their sacrilegious position (as we will show).

But according to these sad heretics, one can freely go to a priest who believes in universal salvation for everyone, and to a priest who obstinately defends, supports and accepts as "Pope" the most vile and abominable heretics to have ever lived in the history of the world! Yes, according to their view, one could even go to that priest after one have presented him with the proof about the *Novus Ordo Church*, *Benedict XVI* and *Vatican II*, that proves them to be heretical. Yes, one could go to him even after that priest obstinately rejected that undeniable proof you presented to him (according to their heretical logic), just as long as he isn't preaching his heresies from the pulpit or are imposing about them! Such are their words, then you can go to him. Anything goes it seems for these people, anything but Catholic sense and Catholic dogma! The bad will of these people are truly remarkable and sad.

So then, what are we to do when we have presented our priest with the information about *Benedict XVI* and *Vatican II*, and he yet obstinately adheres to *Benedict XVI* as the pope and the *Novus Ordo church* as the true Church? Are we then to avoid him as the heretic he has manifestly shown himself to be? The answer to this question is of course yes!

Titus 3:10: “A man that is a heretic, after the first and second admonition, avoid.”

2 John 1:9-10: “Whosoever revolteth, and continueth not in the doctrine of Christ, hath not God. He that continueth in the doctrine, the same hath both the Father and the Son. If any man come to you, and bring not this doctrine, receive him not into the house nor say to him, God speed you. For he that saith unto him, God speed you, **communicateth** with his wicked works.”

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts;** but when they see that someone is a heretic by his **external works, they judge him to be a heretic pure and simple**, and condemn him as a heretic.”

Therefore, it’s both a dogmatic and biblical fact that you cannot approach any heretical priests for the mass or the sacraments.

GOD WANTS OBEDIENCE RATHER THAN SACRIFICE

God wants obedience, rather than sacrifice. In other words, if you accept heretics or reject His dogmas, all your spiritual works will be worthless in His sight.

1 Kings 15:22-23: “And Samuel said: **Doth the Lord desire holocausts and victims, and not rather that the voice of the Lord should be obeyed? For obedience is better than sacrifices**: and to hearken rather than to offer the fat of rams. **Because it is like the sin of witchcraft to rebel: and like the crime of idolatry, to refuse to obey. Forasmuch as thou hast rejected the word of the Lord, the Lord hath also rejected thee from being king.**”

If a person rejects God’s truth, he cannot please Him. To hold that one may licitly receive the sacraments from heretics, in light of all the facts, is simply to deny God.

Pope Pius VIII, *Traditi Humilitati (#4)*, May 24, 1829: “Indeed this deadly idea concerning the lack of difference among religions is refuted even by the light of natural reason. We are assured of this because the various religions do not often agree among themselves. **If one is true, the other must be false; there can be no society of darkness with light.** Against these experienced sophists **the people must be taught that the profession of the Catholic faith is**

uniquely true, as the apostle proclaims: **one Lord, one faith, one baptism.**”

NO COMMUNION WITH HERETICS

It is also of divine law and not only a disciplinary law that Catholics can only be in communion with other Catholics and that they may never worship with people who are heretics, schismatics, or infidels. To knowingly enter into a religious house that is heretical or schismatic is of course to profess religious unity outwardly in a way that is completely unacceptable. The scandal this provokes in the eyes of true Catholics is easy to understand. For every person that sees you entering a “church” where the priest is a heretic or schismatic, will assume that you agree with his heresy or schism. The unity of faith that must exist between people who call themselves Catholic and who worship God is one constant that can never be changed according to Catholic teaching. This is called divine law. Without the unity of faith, there is only darkness and eternal fire, as Pope Leo XIII and the following quotes makes clear:

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 10), June 29, 1896:“For this reason, **as the unity of the faith is of necessity required for the unity of the Church**, inasmuch as it is the *body of the faithful*, so also for this same unity, inasmuch as the Church is a divinely constituted society, unity of government, which effects and involves ***unity of communion, is necessary jure divino (by divine law).***”

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 22): “As therefore **in the true Christian community** there is only one Body, one Spirit, one Lord, and one Baptism, so **there can be only one faith**. And therefore if a man refuse to hear the Church let him be considered – so the Lord commands – as a heathen and a publican. It follows that **those who are divided in faith or government cannot be living in the unity of such a Body**, nor can they be living the life of its one Divine Spirit.”

Pope St. Clement I, 1st Century: "**If any man shall be friendly to those with whom the Roman Pontiff is not in communion, he is in complicity with those who want to destroy the Church of God**; and, although he may seem to be with us in body, he is against us in mind and spirit, and is a much more dangerous enemy than those who are outside and are our avowed foes."

III Council of Constantinople, 680-681: "**If any ecclesiastic or layman shall go**

into the synagogue of the Jews or the meetinghouses of the heretics to join in prayer with them, let them be deposed and deprived of communion. If any bishop or priest or deacon shall join in prayer with heretics, let him be suspended from communion."

Pope Pius IX, *Etsi Multa*, #26, Nov. 21, 1873: "**Therefore, by the authority of Almighty God, We excommunicate and hold as anathema Joseph Humbert himself and all those who attempted to choose him, and who aided in his sacrilegious consecration. We additionally excommunicate whoever has adhered to them and belonging to their party has furnished help, favor, aid, or consent. We declare, proclaim, and command that they are separated from the communion of the Church. They are to be considered among those with whom all faithful Christians are forbidden by the Apostle [2 John 10-11] to associate and have social exchange to such an extent that, as he plainly states, they may not even be greeted.**"

The above quote is very relevant to our situation today in that many priests and adherents of those priests would fall under this very same condemnation.

First let's learn a little history about the above condemnation of Joseph Humbert and all his adherents: "A surprisingly large number of German priests and laymen rejected the First Vatican Council's solemn teaching on the papacy. In September 1870, nearly 1,400 Germans who called themselves 'Old Catholics' signed a declaration that renounced the conciliar teaching. In September 1871, 300 delegates met in Munich to organize a new church. Unable to find a Catholic bishop who would renounce Catholic dogma and join them, the Old Catholics turned to the Jansenist Bishop Heykamp of Devetner in the Netherlands of the schismatic Little Church of Utrecht. He ordained **Father Joseph Humbert Reinkens** a bishop in August 1873."

Pope Pius IX, *Graves ac diuturnae* (#'s 1-4), March 23, 1875: "... **the new heretics who call themselves 'Old Catholics'... these schismatics and heretics... their wicked sect... these sons of darkness... their wicked faction... this deplorable sect...** This sect overthrows the foundations of the Catholic religion, **shamelessly rejects the dogmatic definitions of the Ecumenical Vatican Council**, and devotes itself to the ruin of souls in so many ways. We have decreed and declared in Our letter of 21 November 1873 that **those unfortunate men who belong to, adhere to, and support that sect should be considered as schismatics and separated from communion with the Church.**"

Here, Pope Pius IX gives an explicit confirmation that people **must** consider heretics or schismatics to be outside the Church and that there is no need for a further declaration to decide this. But who can deny the fact that Vatican II also is a “new church”, and that all the validly ordained bishops and priests left in this “new church” also would fall under the same condemnation as **Joseph Humbert**? Therefore, without a doubt, you may not approach any of the validly ordained *Novus Ordo* priests for the sacraments of Confession or the Eucharist at all, as the heretics and schismatics teach.

Another striking fact is that almost all of the validly ordained priests left in the entire world (both *traditional* “Catholic” priests and *Novus Ordo* priests alike), also reject Vatican I and papal infallibility, by obstinately denying infallible Catholic dogma. The old “Catholics” was excommunicated for this very reason, and one were not even allowed to greet them, and anyone who would adhere to them (for example, receive the sacraments from them) was to be excommunicated just like them.

“We have decreed and declared in Our letter of 21 November 1873 that those unfortunate men who belong to, adhere to, and support that sect should be considered as schismatics and separated from communion with the Church.” (Pope Pius IX, *Graves ac diuturnae* (#'s 1-4), March 23, 1875)

Therefore, without a doubt, neither may you approach any of the validly ordained traditional “Catholic” priests left in the world for the sacraments, if they obstinately deny or reject even a single Catholic dogma or hold to even a single heresy, as Pope Leo XIII makes clear:

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9): "No one who merely disbelieves in all can for that reason regard himself as a Catholic or call himself one. For there may be or arise some other heresies, which are not set out in this work of ours, **and, if any one holds to one single heresy he is not a Catholic.**"

CAN HERETICS HAVE AUTHORITY IN THE CHURCH?

What are the requirements for a licit reception of the sacraments? This is a very important question to understand since many claim one can receive them licitly not only from heretics, but from apostate priests as well.

The Catholic Encyclopedia. Vol. 13. "Sacraments." (1912) *Conditions for the licit*

reception: (b) "For the licit reception it is also necessary to observe all that is prescribed by Divine or ecclesiastical law, e.g. as to time, place, the minister, etc. As the **Church alone has the care of the sacraments and generally her duly appointed agents alone** have the right to administer them, *except Baptism in some cases*, it is a general law that application for the sacraments should be made to worthy and duly appointed ministers."

Sadly, we have come to a point in the history of the Church where even heretics are considered by some to consecrate the Eucharist licitly **in the Church**; which means, *somehow*, that heretics are given authority in the Church. But this is of course impossible. For to give or receive the sacraments licitly, means to give or receive them by the authority and permission of the Church. Do heretics have this authority in the Catholic Church (except for the sacrament of baptism)? Do heretics confect the sacrament of Confession and the Eucharist validly or licitly with the permission and the authority of the Catholic Church? Of course not! They do not have this authority either to consecrate the Eucharist licitly, or to absolve from sins validly or licitly, as we have proved! Please look at the following dogmas of the Church carefully, and see how heretics are outside the Church of Christ.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441, ex cathedra: "The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches **that all those who are outside the Catholic Church**, not only pagans but also Jews or **heretics and schismatics**, cannot share in eternal life and will go into the everlasting fire which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives"

Here we can see that all Catholics are bound under pain of mortal sin to believe that a heretic is outside the Catholic Church. Here are some other testimonies from the Magisterium which affirm this fact.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441: "Therefore the Holy Roman Church condemns, reproves, anathematizes and **declares to be outside the Body of Christ**, which is the Church, whoever holds opposing or contrary views."

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: "For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature to **sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**"

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **outside Catholic communion, and alien to the Church**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium**."

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9): "No one who merely disbelieves in all can for that reason regard himself as a Catholic or call himself one. For there may be or arise some other heresies, which are not set out in this work of ours, **and, if any one holds to one single heresy he is not a Catholic**."

Pope Innocent III, *Eius exemplo*, Dec. 18, 1208: "By the heart we believe and by the mouth we confess the one Church, **not of heretics**, but the Holy Roman, Catholic, and Apostolic Church outside of which we believe that no one is saved."

This last solemn profession of faith by Pope Innocent III in *Eius exemplo*, demonstrates how foreign to Catholic belief - that is to say, how heretical - is the idea that a heretic can be inside the Church. Nevertheless, this is exactly the idea proposed by individuals who assert that heretics – *somehow* – have authority to licitly administer the sacraments. And since it is a dogma that a heretic cannot be inside the Church, it is a dogmatic fact (*a fact which if it were not true would render a dogma false*) that a heretic cannot have any authority in the Church.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (#15), June 29, 1896: "it is **absurd to imagine** that he who is **outside can command in the Church**."

Therefore, it is most certain that a heretic cannot consecrate the Eucharist licitly or administer the sacrament of Confession validly or licitly, because it is absurd to imagine that one who is outside can command in the Church.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 22), June 29, 1943: "**Actually only those are to be included as members of the Church who have been baptized and profess the true faith, and who have not been so unfortunate as to separate themselves from the unity of the Body, or been excluded by legitimate authority for grave faults committed**."

MAJOR HERETICAL OBJECTIONS

FOURTH LATERAN COUNCIL

FIRST OBJECTION: "Pope Innocent III, in the *Fourth Lateran Council*, teaches that heretics must first be pointed out before one is bound to stop going to them for religious purposes. So there."

ANSWER TO THE FIRST OBJECTION: The perverted, out of context quote with perverted out of context commentary, as presented by the deceiving heretics:

"Pope Innocent III, *Fourth Lateran Council*, Constitution 3, On Heretics, 1215: "Moreover, we determine to subject to excommunication believers who receive, defend or support heretics [...] If however, he is a cleric, let him be deposed from every office and benefice, so that the greater the fault the greater the punishment. **If any refuse to avoid such persons AFTER THEY HAVE BEEN POINTED OUT BY THE CHURCH** [*postquam ab ecclesia denotati fuerint*], let them be punished with the sentence of excommunication until they make suitable satisfaction. Clerics should not, of course, give the sacraments of the Church to such pestilent persons nor give them a Christian burial..."

Notice the smoke and mirrors [...] where they whip out the Latin and say: "Look at this part here! Focus in on this only because if you read the whole thing you'll see we are perverting what the pope decreed when we claimed this was referring to heretics!" But now let us see the whole paragraph and let us examine what it REALLY says:

Pope Innocent III, Fourth Lateran Council (Tanner Edition): "Catholics who take the cross and gird themselves up for the expulsion of heretics shall enjoy the same indulgence, and be strengthened by the same holy privilege, as is granted to those who go to the aid of the holy Land. Moreover, we determine to subject to excommunication **believers** who receive, defend or support heretics."

Alright, the pope just said that those **believers** (not heretics) who receive defend or support heretics are to be excommunicated...

Pope Innocent III, Fourth Lateran Council, continued: "We strictly ordain that if any such person, after he has been designated as excommunicated,"

Keep in mind that we are still talking about non-heretical **believers** who have been

excommunicated for in some way helping a heretic.

Pope Innocent III, Fourth Lateran Council, continued: "We strictly ordain that if any such person, after he has been designated as excommunicated, refuses to render satisfaction within a year, then by the law itself he shall be branded as infamous and not be admitted to public offices or councils or to elect others to the same or to give testimony. He shall be intestable, that is he shall not have the freedom to make a will nor shall succeed to an inheritance. Moreover nobody shall be compelled to answer to him on any business whatever, but he may be compelled to answer to them. If he is a judge sentences pronounced by him shall have no force and cases may not be brought before him; if an advocate, he may not be allowed to defend anyone; if a notary, documents drawn up by him shall be worthless and condemned along with their condemned author; and in similar matters we order the same to be observed. If however he is a cleric, let him be deposed from every office and benefice, so that the greater the fault the greater be the punishment. **If any refuse to avoid such persons AFTER THEY HAVE BEEN POINTED OUT BY THE CHURCH** [*postquam ab ecclesia denotati fuerint*], let them be punished with the sentence of excommunication until they make suitable satisfaction. Clerics should not, of course, give the sacraments of the Church to such pestilent persons nor give them a Christian burial..."

"*If he be a cleric,*" **a cleric who is NON-heretical and has been excommunicated for in some way helping a heretic.** Do you see how clearly they have perverted the meaning of this council? The heretics want it to speak about heretics, since it suits their purpose of going to other heretics for the sacraments, but anyone but a liar can see that it is not speaking about a heretic, but a **believer** "*who receive, defend or support heretics.*"

There are two points to look at here. The first point is that these actions of *supporting, defending or receiving heretics* aren't evil in themselves, but rather charitable if done rightly. The second point is that a believer can be in good faith regarding heretics. Helping a heretic doesn't necessarily mean that the person agreed with the heretic or that he himself was a heretic or that he even knew he was helping a heretic. That's why the council declares these people as "*believers,*" who "*receive, defend or support heretics...*" And since there are many ways of defending, supporting and receiving heretics that doesn't necessarily involve heresy or schism, one cannot conclude (as heretics do), that one can go to undeclared (excommunicated) heretical or schismatical priests for the sacraments, that one know are heretics or schismatics, until the *Church has made Her sentence on them,* as their excuse is.

There are many examples one could give to show that a believer who receives, defends or even supports heretics isn't heretical himself:

For can a believer *receive* a heretic into his home for the purpose of converting him?

Of course he can!

Can the same believer in good faith and charity have compassion on a heretic who doesn't have the means to financially *support* himself or his family? Absolutely!

(The believer should of course, if he is aware of this person's heresy, wish to use this charity or support as a carrot or incentive in order to bring the heretic, schismatic or apostate into the Church again.)

And can a believer be in material heresy regarding a doctrine of the Church and unknowingly, *defend* the heretical position of a heretic? Absolutely!

As we have seen, these actions by the believer were neither heretical nor schismatic but charitable (if done in good faith). A believer can thus do well towards others without understanding that he actually might do harm or give greater scandal. That is why, according to the said council, they (the supporters) are to be avoided only after they have been *pointed out by the Church*, and their true intention have been revealed. For just as a person can do these things unknowingly and in good faith, so too can a person do these things out of compassion - not only for the heretic - but for the heresy held by him as well. A person who thus have compassion with a heresy held by a heretic - rather than compassion for the heretical person - is himself also a heretic, since he agrees with his heretical position and supports it. And if a believer was to become aware that a supporter of a heretic was agreeing with his heresy or *supporting* it, then he are to avoid him as a heretic since there is no need then to await the Church's declaration to reveal the 'supporters' inner intentions. This is the reason why the Church doesn't automatically declare these people who "*receive, defend or support heretics*" - as heretics - that absolutely must be avoided "*until they have been pointed out by the Church.*"

That's why it's extremely dishonest for people to use the **Fourth Lateran Council or St. Thomas Aquinas** (next objection) as an argument for receiving communion or confession from an obstinately heretical priest (whom you know to be a heretic) for the Council clearly doesn't teach that. In fact, it is a mortally sinful distortion of the truth taught in it!

Furthermore, it's very dishonest to pronounce *the sentence of the Church* as a basis of avoiding heretics in these times, when the Church and Her hierarchy no longer is visible or accessible for Catholics. Even those instances (like with sinful priests) where the Church would have judged normally, are today abrogated by the law or principle of *epikeia*, since

there are no valid or non-heretical hierarchy in existence in the Church today. ***Epieikeia* or *Epikieia*, meaning “equity,” is the name for the canonical principle that merely Church laws, a.k.a. ecclesiastical laws or disciplinary laws, can cease to bind in particular cases which were not envisioned by the lawgiver.** This term can be found in any book dealing with these subjects. This principle does not apply to dogmatic teachings of faith or morals, but laws instituted by the Church for the governance of its members. That is why we today are even forced to make these judgments about sinful priests by our own judgment and by our own authority since there are no valid Church hierarchy. Thus, when **WE** see someone hold a heretical belief, we must by our own judgment and reason, judge him to be a heretic, and avoid him as such. Again, if we have the knowledge and reason to know or spot heresy, then we are to use that knowledge; for doing otherwise would be a sin against the Faith.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: "For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature to **sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**"

It's perfectly understandable if a person lacks knowledge to detect finer or more specific heresies that people can be material "heretics" about and which doesn't entail rejecting the natural law or the essential mysteries that all must know about. However, if **you know your priest to be a heretic**, then you must avoid him as such. If you don't know that your priest is a heretic and you haven't put much effort in finding out if he is, then find out if he is; and if he isn't a heretic, then you can go to him (as long as he isn't professing external communion with other heretics, as most priests do, who holds the notorious arch heretic Benedict XVI as the "Pope"). Such a priest is to be assumed to be a heretic (even though he doesn't seem to hold to any other heresy), for the fact of him professing external communion with a notorious heretic. We assume that priest to be a heretic in the very same way we would assume as a heretic a person who enters a protestant church (who then is to be assumed to be a protestant heretic) for being in communion with other protestant heretics (even if there is a slight possibility of him being only a material heretic). Yes, there is a possibility that your priest is unaware of all the heresies that are promoted by Benedict XVI and Vatican II. In fact, there is a slight possibility that anyone who has been baptized - whatever "Christian" church building he may enter – may be a material heretic (as long as he doesn't contradict the natural law or the essential mysteries), although this scenario is very unlikely.

However, if you would have pointed out the true position regarding Vatican II and Benedict XVI to (for example) an independent priest who seem to hold to no heresy (at least outwardly), and who are not in communion with any other heretical society, and the

priest, after having been presented with the evidence, yet obstinately continued to accept Benedict XVI as the "Pope" or Vatican II and the Novus Ordo "Church" as the true Catholic Church, then his heresy would have become manifested and you would be forced to avoid him. Thus, we must both avoid the priest whom we find out to be a heretic, and the priest whom we see profess external communion with other manifest heretics. This is a truth of faith that is further taught by St. Robert Bellarmine:

St Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, lib. IV, c. 9, no. 15.: **For men are not bound, or able to read hearts;** but when they see that someone is a heretic by his **external works, they judge him to be a heretic pure and simple**, and condemn him as a heretic."

We do not sin by assuming someone to be a heretic (even if absolute proof is absent) if he by his external works reveals this possibility to be true. For when we make an assumption, we do not judge anything in a conclusive way. This method of thinking is not to be applied with other happenings that may occur to man through life (or even with material heresy in regards to faithful Catholics who can and may be erring on certain finer points of Faith). We are not to assume or judge on those things without clear irrefutable evidence, since most happenings in life are neither heretical nor sinful. But notorious or external signs of heresy or schism on graver points on the other hand, are mortally sinful and separates a soul from God. Heresy kills souls!

However, to judge someone as a definitive heretic for believing in baptism of desire (for example) - would be to go too far and to judge falsely, if you first failed to ask him what he thought or knew about it. For it could very well be that he is a material heretic (*if his version of baptism of desire only concerns people or catechumens who already believe in Christ*) and not as the heretics believe, who applies it to everyone, including pagans and people who reject Christ. A person becomes a heretic or schismatic by obstinately refusing to accept a position he knows the Church teaches. Thus, if he has been presented false or non-infallible evidence against baptism of desire, and he still is uncertain, it is possible that he is a material "heretic" (as long as he does not deny the necessity of belief in Jesus Christ for salvation.) He may not have fully understood what the Church teaches on this matter, and if he is uncertain and not obstinate, he may still be a material heretic.

A priest, however, who rejects Christ, by believing in universal salvation for everyone, including pagans and people that hate or even reject Christ such as the Jews or the Muslims - such a case would of course be an obvious one - for it is of divine law that every Christian must hold the belief in Jesus Christ as essential for Salvation. The same goes for the doctrine concerning the Trinity and the Incarnation. The number of these so called

priests of Satan, who holds the belief in Jesus Christ and his Church as meaningless, are almost innumerable these days. All these so called priests must of course be totally avoided and condemned, even if, perhaps, your very good "friend" tells you otherwise. For you know very well in your heart that this is true.

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, Athanasian Creed, Sess. 8, Nov. 22, 1439, *ex cathedra*: "**Whoever wishes to be saved**, needs above all to hold the Catholic faith; unless each one preserves this whole and inviolate, he will without a doubt perish in eternity. – But **the Catholic faith is this, that we worship one God in the Trinity, and the Trinity in unity...**

"But it is necessary for eternal salvation that he faithfully believe also in the incarnation of our Lord Jesus Christ...the Son of God is God and man... This is the Catholic faith; unless each one believes this faithfully and firmly, he cannot be saved."

Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*: "And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements of this kind**, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith."

And really, do the heretics think that the Catholic Church can contradict itself? They must hold to this, or be totally illogical.

WHY PEOPLE OF BAD WILL AND PRIDE ARE LEFT IN DARKNESS

Many people also don't understand why so many "good" people are left in heresy or schism, faithlessness and darkness, or why so many "good" people have never even heard of Jesus Christ - and why these "good" people would be condemned and go to Hell if they died in that state, when they are not yet heretics or schismatics (for they cannot reject what they do not yet know about)?

The answer to these questions is that God beforehand knew of these peoples rejection of the true faith even though it was never presented to them. For even though a person has never heard of the Catholic Church or Her teachings on the Eucharist, Confession, Baptism, Faith and Works unto Salvation etc, during his whole life, but that person - while reading his Bible - rejects words which clearly indicates these teachings, i.e. "*unless you*

eat the flesh of the Son of Man and drink His blood, you have, you have no life in you", or "receive ye the Holy Ghost: Whose soever sins ye remit, they are remitted unto them; and whose soever sins ye retain, they are retained;" then, if he read such and like words, but simply refused to believe that Jesus really could mean what he was saying, and that it was impossible that his personal interpretation was wrong, and if he was obstinate about his position, then he would be a mortal sinner and prideful, for he have already made up his mind that his personal interpretation is *right*. Thus, if ever the true position would have been presented to him, he would simply have refused to believe in it, and would then have become a heretic. I think many people who have talked with protestant heretics are aware of these facts. These protestant heretics often express opinions such as: "I simply refuse to believe such a teaching to be true", or "I simply refuse to believe the Catholic teaching on the Eucharist, etc..."

A humble soul will always think that it is possible that he or she has understood some things wrong, and thus will always conform herself immediately to the true faith when it is presented to her. A person who always thinks he's right or who cannot accept advice from other people or who always have a high esteem of his own mind, he cannot, in truth, be in good disposition of ever receiving the true Catholic Faith. He would just simply refuse to believe if the true faith ever was presented to him. It's truly a most sad and abominable pride and presumption to believe that it is not possible that one has understood some things wrong, and that one could not be corrected by other people. All heretics, without exception, have fallen in this trap of pride and presumption. The same must be said about all people who die as heretics, schismatics, pagans, infidels, Jews or Muslims, etc. A humble soul will not reject God's words because he can't understand it, but will rather seek to understand it, in that he prays to God for help and guidance (in knowing the truth). The mere thought or reflection of a humble soul that he or she might be in error, and her humble prayers to God coupled with abstinence from mortal sins, fervently pleading for His enlightenment concerning a specific issue, is often enough for a soul to come out of a heresy. For humility is the perfect way to Heaven, and none but the humble will enter therein.

"Heresies are only embraced by those who had they persevered in the faith, would be lost by the irregularity of their lives."

-St. Augustine

The first sin that every single heretic falls for before falling into heresy is always one or many of the seven mortal sins; namely, pride, lust, gluttony, envy, greed, sloth, and wrath. By reason of their mortal sins, the devil gains the possession of their conscience by justice, and is able to influence them into believing heresies. This is the sad truth behind heresy. A

person who avoids mortal sins and follows the natural law, and also tries as much as he is able to avoid venial sins, will never fall into heresy, since holy angels guard him when he is in the state of grace.

We can never accept even the smallest venial sin. St. Teresa of Avila said, “For the love of God, take care never to grow careless about venial sin, however small ... There is nothing small if it goes against so great a sovereign.” Deliberate venial sin weakens the spiritual powers, reduces our resistance to evil, and causes us to wander in our journey to the Cross. It is an illness of the soul, but not its supernatural death.

1 John 5:16 “There is sin which is mortal ... All wrongdoing is sin, but there is sin which is not mortal.”

When a venial sin is enacted with full consent, the devil gets a hold over the person’s soul, where he is able to influence the soul more, and in a little while, he leads the soul into countless of mortal sins from this seemingly small venial sin, unless penance and amendment is made in reparation to God’s justice. A soul that continues in venial sin without quitting his sinful occasions deserve to fall into mortal sin since he rejected God’s commandments. If the soul continues committing venial sin, it will always end in mortal sin, so it’s very important to guard against mortal and venial sins at all times. Billions of poor souls are now suffering in the fires of hell, cursing their habitual venial sins that led them into committing mortal sins. If you wish to avoid joining them in the fires of hell, avoid every occasion of sin as if it were true poison.

Can you imagine the horror of standing before the Judge and hearing the sentence of death and eternal condemnation pronounced against you? Probably not. But you have felt the driving guilt and fear when God’s Word stabs you with this sentence: “*The wages of sin is death.*” (Romans 6:23). Why do we fear and feel guilt? Because “*all have sinned, and come short of the glory of God.*” (Romans 3:23).

All heretics, and all the other people who die outside the Church and Salvation, does not sincerely seek after the truth nor prays to God with sincerity to enlighten them about the truth. These people rather refuse to believe, or only believe in what they think is of the true Faith, rejecting everything else. This is the heresy or mortal sin all the Protestants or Eastern “Orthodox,” etc, fall under, who in truth (many of them) do not fully understand what the Church teaches (yet obstinately refuses to believe in it whenever it is presented to them) or would refuse to believe in it if it ever were presented to them.

This is the exact reason why many people are left in darkness and faithlessness, since God

beforehand knew of their bad will and their refusal to accept the true Catholic Faith. This is a truth of Faith that is taught by many of the Popes, Saints and Fathers of the Church.

St. Augustine (+428): “... **God foreknew that if they had lived and the gospel had been preached to them, they would have heard it without belief.**”

St. Thomas Aquinas, Sent. III, 25, Q. 2, A. 2, solute. 2: “**If a man should have no one to instruct him, God will show him, unless he culpably wishes to remain where he is.**”

Pope St. Pius X, *Acerbo Nimis* (# 2), April 15, 1905: “And so Our Predecessor, Benedict XIV, had just cause to write: ‘**We declare that a great number of those who are condemned to eternal punishment suffer that everlasting calamity because of ignorance of those mysteries of faith which must be known and believed in order to be numbered among the elect.**’”

Pope Benedict XIV, *Cum Religiosi* (# 4), June 26, 1754: “See to it that every minister performs carefully the measures laid down by the holy Council of Trent... that confessors should perform this part of their duty whenever anyone stands at their tribunal who does not know **what he must by necessity of means know to be saved...**”

2 Corinthians 4:3: “**And if our gospel be hid, it is hid to them that are lost, in whom the god of this world [Satan] hath blinded the minds of unbelievers, that the light of the gospel of the glory of Christ, who is the image of God, should not shine unto them.**”

This is why every Doctor of the Church held that no adult could be saved without knowledge of the Trinity and the Incarnation. It is why the Doctors of the Church who believed in baptism of desire (although they were wrong about this) only extended it to unbaptized catechumens who believed in the Trinity and Incarnation.

However, we should not think we are good in any way for having the Faith or think that we are special in anyway for being brought into the Faith. This is a trap which one easily could fall for. And it is a very dangerous trap, for if a person thinks himself to be special in anyway, then he is probably already lost. Pride (in my opinion) leads most souls to Hell. It is the beginning and end of damnation. (You may of course think or consider yourself to be *especially* evil or sinful, such as: “*that you are the worst person on earth*” or “*the greatest sinner on earth*” etc, which is good to think about oneself. This is the way one should

consider oneself: as the greatest sinner in the world and totally unworthy to receive any grace from God.) In truth, personally, I do not understand why I have been brought to the Faith, and why so many pagans, Jews or Muslims, who are better than me, have not. What did I do to deserve this grace of Faith, and what did they fail to do? Why are they in darkness, while I have found the true light of the Gospel? Why, I often ask myself, without understanding why.

St. Alphonsus, Preparation For Death, (c. +1760): “How thankful we ought to be to Jesus Christ for the gift of faith! What would have become of us if we had been born in Asia, Africa, America, or in the midst of heretics and schismatics? He who does not believe is lost. This, then, was the first and greatest grace bestowed on us: our calling to the true faith. O Savior of the world, **what would become of us if Thou hadst not enlightened us? We would have been like our fathers of old, who adored animals and blocks of stone and wood: and thus we would have all perished.”**

St. Alphonsus Liguori, Sermons (c. +1760): **“How many are born among the pagans, among the Jews, among the Mohometans and heretics, and all are lost.”**

ST. THOMAS AQUINAS

SECOND OBJECTION: "St. Thomas Aquinas teaches that one may go to a heretic for the sacraments until the Church have pointed him out."

ANSWER TO THE SECOND OBJECTION: Sadly, the heretics have perverted St. Thomas' teaching here too, by saying that he was talking about heretical priests when he was actually talking about sinful priests. It must be understood that it would not matter if St. Thomas had said what the heretics want him to say, since St. Thomas would then be in contradiction with the infallible dogmatic teachings of the Catholic Church. That's why Catholics (real Catholics) don't go by the definitions of Saints or theologians when deciding what constitutes the Catholic Faith, but by infallible Catholic dogma proclaimed by the Popes from the chair of Peter (ex cathedra). Here is the full quote from St. Thomas as it is presented by the heretics:

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Supp. Part, Q. 82, A. 9: “Still there is a difference among the above, because heretics, schismatics, and excommunicates,

have been forbidden, by the Church's sentence, to perform the Eucharistic rite. And therefore whoever hears their mass or receives the sacraments from them, commits sin. **But not all who are sinners** are debarred by the Church's sentence from using this power: and so, although suspended by the Divine sentence, yet they are not suspended in regard to others by any ecclesiastical sentence: **consequently, until the Church's sentence is pronounced, it is lawful to receive Communion at their hands, and to hear their mass.** Hence on 1 Corinthians 5:11, "with such a one not so much as to eat," Augustine's gloss runs thus: "In saying this he was unwilling for a man to be judged by his fellow man on arbitrary suspicion, or even by usurped extraordinary judgment, but rather by God's law, according to the Church's ordering, whether he confess of his own accord, or whether he be accused and convicted."

Let's examine this teaching of St. Thomas closely. When he says "*But not all who are SINNERS,*" it is clear that he excludes some of the people from being "*debarred by the Church's sentence from using this power*" that he speaks about above, that is, "*heretics, schismatics, and excommunicates.*" When he mentions "*sinners,*" one can only assume that he is not speaking about heretics or schismatics since he would have stated this if this were so. Also notice how St. Thomas said that those who receive the sacraments from a heretic commits sin: "Still there is a difference among the above, because **heretics, schismatics, and excommunicates,** have been forbidden, by the Church's sentence, to perform the Eucharistic rite. And therefore whoever hears their mass or receives the sacraments from them, **commits sin.**" He then goes on to speak about the last category of priests, that is, sinful priests: "**But not all who are sinners...**" and says that some of the sinners (not heretics) must first be formally excommunicated before one must avoid them for the sacraments.

As people should know already, heretics and schismatics have no need for a declaration since they are already **automatically excommunicated** (from simply falling into heresy) and put outside the Catholic Church and Her Communion by the Divine law (*de fide*). SINNERS, on the other hand, are not generally excommunicated automatically, **unless through notoriety by committing grave crimes like concubinage.**

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Third Part, Q. 82, Art. 9: "On the contrary, The Canon says (Dist. 32): **LET NO ONE HEAR THE MASS OF A PRIEST WHOM HE KNOWS WITHOUT DOUBT TO HAVE A CONCUBINE.**"

So St. Thomas is clearly dividing the priests into four different categories when he mentions "**heretical, schismatical, excommunicate,** or even **sinful priests**" and

then concludes that “not all who are sinners are debarred by the Church’s sentence from using this power”. It’s clear that he’s here trying to distinguish between sins that debar people automatically from using this power to perform the Eucharistic rite, such as concubinage, with the other sins that do not, referring to the lesser crimes Catholic priests can commit without being automatically *suspended* or *excommunicated* as a consequence of their *sin*.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Third Part, Q. 64, Art. 6, Reply to Objection 2: “He who approaches a sacrament, receives it from a minister of the Church [a Catholic priest], not because he is such and such a man, but because he is a minister of the Church [remember, heretics are not ministers of the Church]. Consequently, as long as the latter is ***tolerated*** in the ministry, he that receives a sacrament from him [Catholic sinful priest], ***does not communicate in his sin, but communicates with the Church from whom he has his ministry. But if the Church, by degrading, excommunicating, or suspending him, does not tolerate him in the ministry, HE THAT RECEIVES A SACRAMENT FROM HIM SINS, BECAUSE HE COMMUNICATES IN HIS SIN.***”

Notice that this quotation is essentially identical to the other we saw above. But the difference in this quote from the former is that he here did not mention anything about heretical or schismatical priests, thus helping people to avoid any possible confusion and what St. Thomas could have meant.

In the above quotation it is self evident that St. Thomas did not intend to include heretics in his other statement or that it is lawful to receive the sacraments from them because St. Thomas said that we “***receives it [the sacrament] from a minister of the Church... as long as the latter is tolerated in the ministry***”. However heretics are not tolerated by the Church nor ministers of Her, hence that St. Thomas couldn’t have referred to heretics as the heretics claim.

Therefore, when St. Thomas mentioned that it was “lawful to receive Communion at their hands, and to hear their mass” until the Church’s sentence has been pronounced, he was not referring to heretics or schismatics, but specifically to ***tolerated sinful, undeclared Catholic*** priests. That should be absolutely obvious to any honest person of good will reading this document.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (#15), June 29, 1896: “it is absurd to imagine that he who is ***outside [he who is a heretic] can command in the Church [have jurisdiction]***.”

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **OUTSIDE CATHOLIC COMMUNION, AND ALIEN TO THE CHURCH**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium**."

It is obvious that St. Thomas was in agreement with the constant and infallible tradition of the Church which explicitly orders people to stay away from the churches of heretics, (*Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8.*) But it would not matter anyway since Catholics decide these things by infallible Catholic dogma, and not on fallible Saints. But just to prove the point further we will look at what St. Robert Bellarmine has to say:

St. Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, II, 30: "For, in the first place, **it is proven with arguments from authority and from reason that the manifest heretic is 'ipso facto' [by that very fact] deposed**. The argument from authority is based on St. Paul (Titus 3:10), who orders that the heretic be avoided after two warnings, that is, after showing himself to be manifestly obstinate - **which means before any excommunication or judicial sentence**. And this is what St. Jerome writes, adding that the other **sinners are excluded from the Church by sentence of excommunication, but the heretics exile themselves and separate themselves** by their own act from the body of Christ."

Let's look again at what St. Bellarmine just said: "**sinners are excluded from the Church by sentence of excommunication..."but the **heretics exile themselves**."**

So it's absolutely clear, as just proved by St. Robert Bellarmine, who quoted from St. Jerome, that St. Thomas was actually talking about how sinful priests are not "*debarred by the Church's sentence from using this power to perform the Eucharistic rite*". Unless, of course, one would like to be a total liar. And so, St. Thomas is clearly speaking about how a priest with private or public mortal sins is not suspended by the Church's sentence (not formally) from performing the Eucharistic rite, even if he sins every time he confects the sacraments on account of the Divine suspension. We may thus approach sinful priests (and not heretical priests, as liars try to make it say) for the sacraments, *until the Church's sentence is pronounced*.

Catholics, however have no obligation to approach notoriously sinful priests for the sacraments and can stay home, but neither are they forbidden to go if they desire these sacraments. This is so because heresy automatically excommunicates every person guilty of it and puts him outside the Church; a person's own mortal sins, however, does not.

The Church further teaches that one may approach such a priest for the sacraments (who have been excommunicated for other reasons than heresy, schism or apostasy), only in grave circumstances, *if no other reasonable option is available* (more on this in the Fourth objection). For sin and heresy is not the same, and to be excommunicated for sin or to be excommunicated for heresy is not the same (although both cases lead the excommunicated soul to Hell). The Pope, even if he is a public mortal sinner, still remains Pope and has the same authority as any other Pope however sinful he may be. If, however, he was to become a heretic, schismatic or apostate, he would automatically cease to be the Pope and head of the Church, and would lose all his authority and ecclesiastical power.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: “For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature **to sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**”

And really, when people use fallible quotes from fallible Saints and theologians to try to prove their position, you can know that they have lost track of the distinction between fallible and infallible words.

For other St. Thomas Aquinas objections usually presented by the heretics to support their heresies, please consult the following section on our website: [DOES ST. THOMAS REALLY TEACH THAT WE MAY RECEIVE THE SACRAMENTS FROM EXCOMMUNICATED “UNDECLARED” HERETICAL PRIESTS?](#)

CARDINAL JOHN DE LUGO

THIRD OBJECTION: "Cardinal John de Lugo, who was a respected theologian, and who was counted by St. Alphonsus himself as second only after St. Thomas Aquinas, and who was called "a light of the Church" by Pope Benedict XIV, said that one could go to a heretical priest whom you know to be a heretic for the mass and the sacraments."

ANSWER TO THE THIRD OBJECTION: Cardinal John de Lugo was simply wrong. He was also confused about certain points on which he taught (as we will show). This made him come up with a belief system of his own. This fact was even admitted by the Catholic Encyclopedia:

The Catholic Encyclopedia, "Cardinal John de Lugo," Vol. 9, (1910): “All his writings (Lugo), whether on dogmatic or moral theology, exhibit two main qualities:

A penetrating, critical mind, sometimes **indulging a little too much in subtleties, and a sound judgment...In several problems he formed a system of his own, as for instance about faith, the Eucharist, the hypostatic union, etc.**”

John de Lugo even argued that the words, "This is My Blood", (or a similar short form), to be a complete sacramental form for the wine-consecration. De Lugo argued that the very existence of such (erroneous) liturgies in ancient times (based on non-approved and spurious documents) proved that those few words are enough for validity, and that ipso facto the additional words of the form, although used universally in the Church, are not essential. He thus argued (at his own time) as the Vatican II “Church” does today. This proposition by John de Lugo was of course condemned (the theory) as false (Salmanticenses 30-32, Disp. IX, dub. 3). The heretics however, would have us believe that a short form consecration would be a true and valid one, for why else would he (Lugo) have said so? But who amongst these heretics would ever admit to such a thing? Our guess is that none or very few ever would. This striking fact then reveals these people to in fact be bad willed heretics, since heretics only reject those articles of faith that do not fit them, or only believe in those they deem to be from the deposit of faith. Both of these terms is what makes up a heretic! This then should further prove these peoples absolute hypocrisy and bad will.

Now, Cardinal de Lugo was certainly not infallible, and he was even wrong on major theological subjects (such as regarding the mass and the form of consecration). In fact, the changes proposed by Cardinal de Lugo would have rendered the act of consecration (transubstantiation) invalid, as Pope St. Pius V makes clear:

Pope St. Pius V, *De Defectibus*, chapter 5, Part 1: "The words of Consecration, which are the FORM of this Sacrament, are these: *FOR THIS IS MY BODY*. And: *FOR THIS IS THE CHALICE OF MY BLOOD, OF THE NEW AND ETERNAL TESTAMENT: THE MYSTERY OF FAITH, WHICH SHALL BE SHED FOR YOU AND FOR MANY UNTO THE REMISSION OF SINS*. Now if one were to remove, or change anything in the FORM of the consecration of the Body and Blood, and in that very change of words the [new] wording would fail to mean the same thing, he would not consecrate the sacrament."

This, yet again, shows us why real Catholics build their Faith, (not on saints or theologians) but on the infallible magisterium of the Church. This quote by Pope St. Pius V also proves the invalidity of the *Novus Ordo mass* (Vatican II mass) where the words of consecration have been changed.

FORM OF CONSECRATION IN THE NEW MASS

“For this is my body. For this is the chalice of my blood, of the new and eternal testament. It shall be shed for you and FOR ALL SO THAT SINS MAY BE FORGIVEN.”

First, the words *THE MYSTERY OF FAITH* have been abolished in the form of consecration in the new mass which in itself renders it highly doubtful. However, what absolutely renders the new mass invalid without a doubt are the following: The original form of consecration does not use the words “for all so that sins may be forgiven” but uses the words “for many so that sins may be forgiven”. The Vatican II sect uses the words for all, since they publicly and notoriously hold and teach and believe in the heresy of universal salvation or salvation for people in false religions. Thus, they have changed the wording from many (which indicates that not all are saved) to for all, which then fits their heretical belief system. The words for MANY, was used by Jesus Christ himself, and not even a Pope can change the words instituted by our Lord, as Pope Pius XII makes clear:

Pope Pius XII, *Sacramentum Ordinis* (# 1), Nov. 30, 1947: "...**the Church has no power over the 'substance of the sacraments,' that is, over those things which, with the sources of divine revelation as witnesses, Christ the Lord Himself decreed to be preserved in a sacramental sign...**"

It would neither make much a difference if they ever changed back to the traditional formula, since almost all of the Vatican II priests left in the world are invalidly ordained anyway and never consecrates the Eucharist. The hosts in the Vatican II churches are thus just a piece of bread. [*If you want to learn more about the invalidity of the new mass, please read this [article](#) or watch this [video](#)*]

Therefore, in view of all these theological errors by Cardinal John de Lugo - especially concerning the mass - one can only conclude (when he was talking about approaching a heretical priest for the mass and the sacraments) that he also here, “**in several problems... formed a system of his own, as for instance about faith, the Eucharist, the hypostatic union, etc.**” (*The Catholic Encyclopedia*) and not that of the Church... Not that his opinion has any significance anyway, since real Catholics first and foremost follow the infallible magisterial teaching of the Church (and not first or foremost the fallible opinions of theologians).

We will now look at the following quotes by Cardinal de Lugo regarding the reception of the Church’s sacraments from heretics:

Cardinal John de Lugo: “The second chief doubt is whether we may communicate with an undeclared heretic only in civil and human affairs or even in sacred and spiritual things. It is certain that we cannot communicate with heretics in the rites proper to a heretical sect, because this would be contrary to the precept of confessing the faith and would contain an implicit profession of error. But the question relates to sacred matters containing no error, e.g. whether it is lawful to hear Mass with a heretic, or to celebrate in his presence, or to be present while he celebrates in the Catholic rite, etc.”

Notice that Cardinal de Lugo distinguishes between attending a heretical rite (which is never permitted) and attending a Catholic Mass or rite celebrated by an “undeclared heretic,” which is also never permitted, if one is aware of the priest being a heretic (e.g. a priest of the SSPX who celebrates the Catholic rite and *claims* to be Catholic but is actually a heretic who professes external communion with other heretics, e.g. Vatican II.)

Cardinal de Lugo: “But the opposite view is general and true, unless it should be illicit for some other reason on account of scandal or implicit denial of the faith, or because charity obliges one to impede the sin of the heretical minister administering unworthily where necessity does not urge. **This is the teaching of Navarro and Sanchez, Suarez, Hurtado and** is what I have said in speaking of the sacrament of penance and of matrimony and the other sacraments. It is also certain by virtue of the said *litterae extravagantes* in which communication with *excommunicati tolerati* is conceded to the faithful in the reception and administration of the sacraments.”

Notice that Cardinal de Lugo bases much of his conclusion on other theologians instead of on papal authority. This is the way error or heresy is begun. He also seems to have confused people who are guilty of an automatic excommunication (heretics, schismatics and apostates) with **sinners** (*excommunicati tolerate*) who are specifically excommunicated by the Church.

John de Lugo: “So as these heretics are not declared [formal?] excommunicates or notoriously guilty of striking a cleric, there is no reason why we should be prevented from receiving the sacraments from them because of their [automatic?] excommunication, although on other grounds this may often be illicit unless necessity excuse as I have explained in the said places.” (Cardinal John de Lugo S.J. (1583-1660), Tractatus de Virtute Fidei Divinae: Disputatio XXII, Sectio.)

First, what he says here is simply wrong and one cannot follow his fallible opinion here

since it is contradicted by many Popes. Thus, one cannot use the fallible and erroneous opinions of Cardinal John de Lugo, or any other theologian or saint for that matter *as some kind of proof for receiving the sacraments from heretics* when the Church teaching on this matter clearly speaks against it. This should be clear to any honest person, but the heretics simply can't get this fact through their obstinate heads.

Second, it is also clear from the the words: "*So as these heretics are not declared excommunicates or notoriously guilty of **striking a cleric***" that he was here referring to Pope Martin V's bull *Ad Evitanda Scandala*, as his source, and which he, by the way, also interpreted wrongly! *Ad Evitanda Scandala* (which you can read about [here](#)) never refers to excommunicated heretics in Catholic communion, but refers specifically to excommunicated tolerated sinners (Catholics) or people otherwise notoriously guilty of striking a cleric!

So with these facts in mind, and considering the fact that John de Lugo didn't even understand the very bull that he was citing when he came up with his position of receiving sacraments from heretics, should one even consider his opinion as having any worth whatsoever? No, I think not! To even consider his opinion in light of these facts would be ridiculous.

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as **outside Catholic communion, and alien to the Church**, whoever would recede in the least degree from any point of doctrine proposed by her authoritative **Magisterium**."

All apostates, heretics, or schismatics are outside Catholic communion and must be shunned, as the following dogmatic Council makes perfectly clear:

*III Council of Constantinople, 680-681: "**If any ecclesiastic or layman shall go into the synagogue of the Jews or the meetinghouses of the heretics to join in prayer with them, let them be deposed and deprived of communion. If any bishop or priest or deacon shall join in prayer with heretics, let him be suspended from communion.**"*

It's a dogma that all heretics are outside the Church (*de fide*). Thus, no *heretical* priest can ever licitly administer the sacraments (unless we are speaking about baptism) and people who knowingly approach illicit sacraments, sins mortally. Thus, Cardinal John de Lugo's private opinions are not something to even be considered in light of all these dogmatic

facts.

St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, Suppl. Part, Q. 23, Art. 3, Reply to Objection 2: "The commandment of the Church regards spiritual matters directly, and legitimate actions as a consequence: **hence by holding communion in Divine worship [with one who is excommunicated,] one acts against the commandment, and commits a mortal sin;**"

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (#15), June 29, 1896: "it is absurd to imagine that he who is **outside can command in the Church.**"

Heretics or schismatics are true spiritual murderers (which is far worse than physical murderers), and to give other people the impression that they (heretics and schismatics) are true Catholics, is truly abominable and shameful. However, the heretics, who brings forth every excuse possible that they can find, would love to stress just that (that heretics and schismatics are Catholics). And so, the only reason these heretics spend so much time and effort in proclaiming the fallible opinions of saints and theologians (as though it were the true and Catholic one) is because they know they have nothing else to back up their sacrilegious position with. These people's conscience must be weighing down hard on them since all know one should not profess or show a friendship or communion with people who are spiritual murderers and enemies of Jesus Christ. That's why these people must choose to overlook the dogmas which condemn their heresy of praying in communion with heretics and receiving the sacraments from them.

What you **must** do (instead of looking for excuses to go to them) is to denounce these murderers of souls (heretics and schismatics) before other people. And what you **mustn't** do, is to profess communion with them. It's really easy if you are honest with yourself. Unless you oppose heretics and schismatics, you will be condemned to an eternal hellfire, as the following quotes makes perfectly clear:

Pope St. Felix III (5th Century): "Not to oppose error is to approve it; and not to defend truth is to suppress it, and, indeed, to neglect to confound evil men - when we can do it - is no less a sin than to encourage them."

James 4:17 "To him therefore who knoweth to do good, and doth it not, to him it is sin."

Pope Leo XIII, *Inimica Vis*, 1892: "An error which is not resisted is

approved; a truth which is not defended is suppressed... He who does not oppose an evident crime is open to the suspicion of secret complicity."

All non-Catholic religious services are crimes against the true God, the Catholic God, in the highest degree possible!

THE 1917 CODE OF CANON LAW

FOURTH OBJECTION: "The 1917 Code of Canon law teaches that one may attend the religious services of heretics or schismatics and receive the sacraments from them. Canon 2261.2-3, of the *1917 Code of Canon Law* states: "... **the faithful may for any just cause ask the sacraments or sacramentals of one who is excommunicated, especially if there is no one else to give them** (c. 2261.2)... But from an excommunicated vitandus [to be shunned] or one against whom there is a declaratory or condemnatory sentence, the faithful may only in danger of death ask for sacramental absolution according to canons 882, 2252, and also for other sacraments and sacramentals in case there is no one else to administer them (c. 2261.3)."

ANSWER TO THE FOURTH OBJECTION: First, let's note that the 1917 Code of Canon law does not speak about heretics or schismatics. It explicitly speaks about excommunicated people. This canon is obviously excluding heretics, schismatics and apostates since it's the **Divine Law** that forbids them from receiving or consecrating a sacrament. But even if this canon were speaking about heretics and schismatics (which it isn't), it would still hold no weight against the infallible declarations made by the Catholic Church. The 1917 Code of Canon Law is also not infallible, as will be proved further down.

Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*: "And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements of this kind**, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith."

Second, also notice how (as usual) the very quotation that the heretics use to prove their position, refutes them:

Canon 2261.2-3, *1917 Code of Canon Law*: “But from an excommunicated vitandus or one against whom there is a declaratory or condemnatory sentence, the faithful may ***ONLY IN DANGER OF DEATH*** ask for sacramental absolution according to canons 882, 2252, ***and also for other sacraments and sacramentals*** in case there is no one else to administer them (c. 2261.3).”

So even if this canon was referring to heretical priests (the vitandus or shunned), which it is not, it would still mean that they could only be approached **in danger of death!** But the heretics doesn't teach that heretics may *only* be approached for the Eucharist or Confession *in danger of death*, for they teach that they may be approached **every time as long as they are not notorious.**

Third, one needs to understand that excommunication can be incurred for many things. **Historically, excommunications were distinguished by the terms *major* and *minor*.** Major excommunications were incurred for heresy and schism (sins against the faith) and certain other major sins. Those who received major excommunication for heresy were not members of the Church (as we have just proven at length). Minor excommunication, however, *did not remove one from the Church*, but forbade one to participate in the Church's sacramental life. Pope Benedict XIV made note of the distinction.

Pope Benedict XIV, *Ex Quo Primum* (# 23), March 1, 1756: "***Moreover heretics and schismatics are subject to the censure of major excommunication by the law of Can. de Ligu. 23, quest. 5, and Can. Nulli, 5, dist. 19.***"

Minor excommunication, on the other hand, was incurred for things such as violating a secret of the Holy Office, falsifying relics (c. 2326), violating a cloister (c. 2342), etc. These are all ecclesiastical or Church penalties. Such actions, though gravely sinful, *did not separate a person from the Church*. And though the terms major and minor excommunication are no longer used, it remains a fact that **a person could incur an excommunication (for something other than heresy) which would not separate him from the Church**, and he could incur an excommunication for heresy which would separate him from the Church. **Therefore, a Catholic who receives an excommunication for heresy is no longer a Catholic** because heretics are outside the Catholic Church (*de fide*, Pope Eugene IV). But a **Catholic** who receives an excommunication for something else is still a **Catholic**, though in a state of grave sin. Thus, it is clear that the 1917 Code of Canon Law is speaking about sinners and disobedient Catholics of different kinds, and not about heretics.

MORE ON THE 1917 CODE OF CANON LAW

The 1917 Code was definitely not an *ex cathedra* (from the Chair of Peter) pronouncement because it does not bind the whole Church, but only the Latin Church (not the Eastern Rites), as stipulated in Canon 1 of the 1917 Code.

Canon 1, 1917 Code of Canon Law: “Although in the Code of canon law the discipline of the Oriental Church is frequently referenced, nevertheless, **this [Code] applies only to the Latin Church and does not bind the Oriental**, unless it treats of things that, by their nature, apply to the Oriental.”

A pope speaks infallibly from the Chair of Peter when his teaching on faith or morals binds *the entire Church*, which the 1917 Code doesn't:

Pope Pius IX, *Vatican Council I*, 1870, Session 4, Chap. 4: “...the Roman Pontiff, when he speaks *ex cathedra* [from the Chair of Peter], that is, when carrying out the duty of the pastor and teacher of all Christians in accord with his supreme apostolic authority he explains a doctrine of faith or morals **to be held by the universal Church... operates with that infallibility...**”

The 1917 Code is not infallible Church discipline either, as proven by the fact that it contains a law which directly contradicts the infallible discipline of the Church since the beginning on a point tied to the Faith. The actual Bull promulgating the 1917 Code, *Providentissima Mater Ecclesia*, was not signed by Benedict XV, but by Cardinal Gasparri and Cardinal De Azevedo. Cardinal Gasparri, the Secretary of State, was the main author and compiler of the canons. Some theologians would argue that only disciplines which bind the whole Church – unlike the 1917 Code – are protected by the infallibility of the governing authority of the Church, an argument which seems to be supported in the following teaching of Pope Pius XII.

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 66), June 29, 1943: “**Certainly the loving Mother is spotless** in the Sacraments, by which she gives birth to and nourishes her children; in the faith which she has always preserved inviolate; **in her sacred laws imposed upon all**; in the evangelical counsels which she recommends; in those heavenly gifts and extraordinary graces through which, with inexhaustible fecundity, she generates hosts of martyrs, virgins, and confessors.”

This would mean that a disciplinary law is not a law of the "Catholic" (i.e. universal) Church unless it binds the universal Church. It should also be remembered that it is of

divine law that only the Popes are infallible when speaking *ex cathedra* (from the chair of Peter.) Thus, this proves that Pius XII was speaking about the infallible statements from the chair of Peter. Regardless, the 1917 Code doesn't enjoy infallibility. This is further proven by the following canons.

1) THE 1917 CODE OF CANON LAW TEACHES THAT CHRISTIAN BURIAL CAN BE GIVEN TO UNBAPTIZED CATECHUMENS

The 1917 Code teaches in canon 1239, that unbaptized catechumens can be given Christian burial. This contradicts the entire Tradition of the Catholic Church for 1900 years on whether unbaptized persons can be given Christian burial.

Canon 1239, 1917 Code: “1. Those who die without baptism are not to be accorded ecclesiastical burial. 2. **Catechumens who through no fault of their own die without baptism are to be reckoned as baptized.**”

Since the time of Jesus Christ and throughout all of history, the Catholic Church universally refused ecclesiastical burial to catechumens who died without the Sacrament of Baptism, as *The Catholic Encyclopedia* admits:

The Catholic Encyclopedia, “Baptism,” Volume 2, 1907: “A certain statement in the funeral oration of St. Ambrose over the Emperor Valentinian II has been brought forward as a proof that the Church offered sacrifices and prayers for catechumens who died before baptism. **There is not a vestige of such a custom to be found anywhere...** The practice of the Church is more correctly shown in the canon (xvii) of the Second Council of Braga (572 AD): ‘**Neither the commemoration of Sacrifice [oblationis] nor the service of chanting [psallendi] is to be employed for catechumens who have died without baptism.**’”

This is the law of the Catholic Church since the beginning and throughout all of history. So, since this issue is tied to the Faith and not merely disciplinary, either the Catholic Church was wrong since the time of Christ for *refusing ecclesiastical burial for catechumens who died without baptism* or the 1917 Code is wrong for granting it to them. It is either one or the other, because the 1917 Code **directly contradicts** the Traditional and constant law of the Catholic Church for nineteen centuries on this point which is tied to the Faith. The answer is, obviously, that the 1917 Code is wrong and not infallible, and the Catholic Church's law for all of history refusing ecclesiastical burial to catechumens is right. In fact,

it is interesting to note that the Latin version of the 1917 Code contains many footnotes to traditional popes, councils, etc. to show from where certain canons were derived. **Canon 1239.2 on giving ecclesiastical burial to unbaptized catechumens has no footnote, not to any pope, previous law or council, simply because there is nothing in Tradition which supports it!**

The Catholic Encyclopedia (1907) quotes an interesting decree from Pope Innocent III wherein he commented on *the traditional, universal and constant law of the Catholic Church from the beginning* which refused ecclesiastical burial to all who died without the Sacrament of Baptism.

The Catholic Encyclopedia, "Baptism," Volume 2, 1907: "The reason of this regulation [forbidding ecclesiastical burial to all unbaptized persons] is given by **Pope Innocent III (Decr., III, XXVIII, xii): 'It has been decreed by the sacred canons that we are to have no communion with those who are dead, if we have not communicated with them while alive.'**"

2) THE 1917 CODE TEACHES THAT HERETICS CAN BE IN GOOD FAITH

Canon 731.2, 1917 Code: "It is forbidden that the Sacraments of the Church be ministered to **heretics and schismatics, even if they ask for them and are in good faith**, unless beforehand, rejecting their errors, they are reconciled with the Church."

A heretic, **by infallible definition, is of bad faith** and brings down upon his head eternal punishment.

Pope St. Celestine I, *Council of Ephesus*, 431: "... **all heretics** corrupt the true expressions of the Holy Spirit **with their own evil minds** and they **draw down on their own heads an inextinguishable flame.**"

Pope Eugene IV, *Council of Florence*, "Cantate Domino," 1441, *ex cathedra*: "The Holy Roman Church firmly believes, professes and preaches that **all those** who are outside the Catholic Church, not only pagans but also Jews or **heretics** and schismatics, cannot share in eternal life and **will go into the everlasting fire** which was prepared for the devil and his angels, unless they are joined to the Church before the end of their lives..."

Pope Gregory XVI, *Summo Iugiter Studio* (# 2), May 27, 1832: "Finally some of these **misguided people attempt to persuade themselves** and others that men are not saved only in the Catholic religion, but **that even heretics may attain eternal life.**"

A person in *good faith* who is erring innocently about a dogma (loosely and improperly called a material heretic in theological discussions) is not a heretic, but a Catholic erring in good faith. So the statement in the 1917 Code about heretics and schismatics in good faith is definitely theologically erroneous and it proves that it was not protected by infallibility.

Objection: "A heretic can be in good faith about certain theological issues. A heretic may also be in good faith in some ways since, how else could a heretic turn from his errors and become a Catholic!"

Answer to the objection: No, a heretic cannot be of good Faith as long as he remains a heretic, and as long as he obstinately rejects God's grace of conversion to the true Catholic Faith. The moment a heretic ceases to be heretical, he is of good faith. Important to understand (for otherwise this might cause confusion) is that a heretic or a schismatic is a baptized person above the age of reason who has knowledge of and affirms a belief in the Trinity and the Incarnation, (the essential mysteries) but who rejects the full teaching of Christ and of His Church. A heretic is thus not a *material heretic* (a term used to describe a Catholic erring in good Faith), for a heretic is by definition a person who knowingly and obstinately rejects parts of the true Faith. A person can only reject what he has read, or heard about, and understood (unless we are speaking about the Trinity and the Incarnation and the natural law which all are bound to know explicitly without exception to be saved.) Thus, a heretic is by definition always of bad faith and will continue to be this as long as he remains in his heresy. That a heretic may desire the true faith is true, but that does not mean that he holds the true faith (until he actually has been converted).

This is further proven by an example. For if you were to say to an obstinate murderer and rapist: "You should cease to murder and rape people (remember that heresy murders souls)!" And the murderer would answer: "I am considering it since I see that it is wrong. I desire to change. Yet, I will continue to murder and rape for a bit more (he will continue to spread heresies and lies a bit more)." Would anyone be so mad as to say that he is in good faith even though he desires to cease doing evil? Of course not. Likewise, heretics are like murderers since they murder their own and other people's souls eternally. In fact, they are worse than murderers and rapists. And as long as they are obstinate in their heresy, they are of bad faith and continue to murder souls.

The heretics are also not able to be in good faith about some parts of the faith, since the faith must be taken as a whole, or rejected as a whole, as Pope Leo XIII teaches:

Pope Leo XIII, *Satis Cognitum* (# 9), June 29, 1896: "... can it be lawful for anyone to reject any one of those truths without by the very fact falling into heresy? – without separating himself from the Church? – without repudiating in one sweeping act the whole of Christian teaching? For such is the nature of faith that nothing can be more absurd than to accept some things and reject others... But he who dissents even in one point from divinely revealed truth absolutely rejects all faith, since he thereby refuses to honor God as the supreme truth and the *formal motive of faith*.

The Catholic Encyclopedia has the following points to say about heresy:

The Catholic Encyclopedia. Vol. 7. "Heresy", the gravity of the sin (1910): "Heresy is a sin because of its nature it is destructive of the virtue of Christian faith. Its malice is to be measured therefore by the excellence of the good gift of which it deprives the soul. Now faith is the most precious possession of man, the root of his supernatural life, the pledge of his eternal salvation. Privation of faith is therefore the greatest evil, and deliberate rejection of faith is the greatest sin. St. Thomas (II-II, Q. x, a. 3) arrives at the same conclusion thus: "All sin is an aversion from God. A sin, therefore, is the greater the more it separates man from God. But infidelity does this more than any other sin, for the infidel (unbeliever) is without the true knowledge of God: his false knowledge does not bring him help, for what he opines is not God: manifestly, then, the sin of unbelief (infidelitas) is the greatest sin in the whole range of perversity." And he adds: "Although the Gentiles err in more things than the Jews, and although the Jews are farther removed from true faith than heretics, yet the unbelief of the Jews is a more grievous sin than that of the Gentiles, because they corrupt the Gospel itself after having adopted and professed the same. . . . It is a more serious sin not to perform what one has promised than not to perform what one has not promised." It cannot be pleaded in attenuation of the guilt of heresy that heretics do not deny the faith which to them appears necessary to salvation, but only such articles as they consider not to belong to the original deposit. In answer it suffices to remark that two of the most evident truths of the depositum fidei [deposit of faith] are the unity of the Church and the institution of a teaching authority [The Popes] to maintain that unity. That unity exists in the Catholic Church, and is preserved by the function of her teaching body: these are two facts which anyone can verify for himself. In the constitution of the Church there is no room for private judgment sorting essentials from non-essentials: any such selection disturbs the unity, and challenges the Divine authority, of the Church; it strikes at the very

source of faith. The guilt of heresy is measured not so much by its subject-matter as by its formal principle, which is the same in all heresies: revolt against a Divinely constituted authority.”

3) THE 1917 CODE TEACHES THAT CATHOLICS MAY BE PRESENT AT NON-CATHOLIC FORMS OF WORSHIP, INCLUDING NON-CATHOLIC WEDDINGS AND NON-CATHOLIC FUNERALS!

Canon 1258, 1917 Code: “1. It is not licit for the faithful by any manner to assist actively or to have a part in **the sacred [rites] of non-Catholics**. 2. **Passive or merely material presence can be tolerated for the sake of honor or civil office, for grave reason approved by the Bishop in case of doubt, at the funerals, weddings, and similar solemnities of non-Catholics**, provided danger of scandal is absent.”

Note: this canon is talking about *non-Catholic or non-Christian (false) worship and rites*. This is outrageous! This canon allows one to travel to and attend a Jewish Synagogue or a Hindu Temple or a Lutheran Service, etc., etc., etc. for the wedding or funeral of infidels or heretics – *just as long as one doesn't actively participate!* This is ridiculous, for to go out of his way to be present at such non-Catholic services where false worship is conducted (for the sake of honoring or pleasing the person involved in it) is a scandal in itself. It is to honor a person who is sinning against the First Commandment. To go to the funeral of a non-Catholic is to imply that there was some hope for him for salvation outside the Church; and to attend the wedding of a non-Catholic is to imply that God condones his or her marriage outside the Church. A Catholic can neither take part *actively* in false worship nor go out of one's way to travel to the false worship or the non-Catholic ceremony to honor it with his “passive” presence. To have a passive presence at non-Catholic services, is actually to honor the devil and the demons, since Psalms 95:5 says that “all the gods of the Gentiles are devils.” To show to others that you are attending their religious houses, is to show formal consent to their religion and it is mortally sinful, and completely inexcusable. And as always, heretics must either state that the Church can contradict itself on a matter that is tied to the faith or be totally illogical. Here is the true infallible faith again:

Pope Leo X, Fifth Lateran Council, Session 8, *ex cathedra*: "And since truth cannot contradict truth, we define that every statement contrary to the enlightened truth of the faith is totally false and we strictly forbid teaching otherwise to be permitted. We decree that **all those who cling to erroneous statements**

of this kind, thus sowing heresies which are wholly condemned, **should be avoided in every way** and punished as detestable and odious heretics and infidels who are undermining the Catholic faith."

"Should be avoided in every way," is just not "clear" enough for the heretics. Hence, this canon also proves that this code is not infallible.

4) THE 1917 CODE OF CANON LAW TEACHES BAPTISM OF DESIRE

Again, a pope speaks infallibly from the Chair of Peter when his teaching on faith or morals binds the entire Church, which the 1917 Code doesn't; thus, the 1917 Code's proposition in canon 737 that Baptism is necessary "at least in desire" for salvation is not binding on the universal Church or protected by infallibility. The 1917 Code contradicts the immemorial Tradition of the Church on ecclesiastical burial for catechumens (unbaptized persons) and it holds no weight for a moment against the infallible declaration of the Chair of St. Peter (binding the entire Church) that no one can enter heaven without the Sacrament of Baptism.

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 5 on the Sacrament of Baptism, ***ex cathedra***: "If anyone says that baptism [the sacrament] is optional, that is, **not necessary for salvation** (cf. Jn. 3:5): **let him be anathema.**"

Pope Paul III, *The Council of Trent*, Can. 2 on the Sacrament of Baptism, Sess. 7, 1547, ***ex cathedra***: "If anyone shall say that real and natural water is not necessary for baptism, and on that account those words of Our Lord Jesus Christ: "**Unless a man be born again of water and the Holy Spirit**" [John 3:5], are distorted into some sort of metaphor: let him be anathema."

For numerous other objections and arguments (not covered in this article) commonly used by the heretics in favour of receiving sacraments from heretical ministers, please see our latest article: [THE AMAZING LIES, HERESIES AND CONTRADICTIONS OF PETER DIMOND CAUGHT ON TAPE EXPOSED](#)

AUTOMATIC EXCOMMUNICATION FOR ALL HERETICS, SCHISMATICS AND APOSTATES WITHOUT EXCEPTION

The declaratory sentence which follows an automatic excommunication is merely a legal recognition of something which already exists. If this were not true, the automatic excommunication would be meaningless. Canon 2314, of the 1917 Code of Canon Law, although not infallible, is perfectly in line with Catholic teaching: “All apostates from the Christian faith and each and every heretic or schismatic: 1) Incur *ipso facto* [by that very fact] excommunication...”

Pope Pius XII, *Mystici Corporis Christi* (# 23), June 29, 1943: “For not every sin, however grave it may be, is such as of its own nature **to sever a man from the Body of the Church, as does schism or heresy or apostasy.**”

Pope Leo XIII, Satis Cognitum (# 9), June 29, 1896: “The practice of the Church has always been the same, as is shown by the unanimous teaching of the Fathers, who were wont to hold as outside Catholic communion, AND ALIEN TO THE CHURCH, WHOEVER WOULD RECEDE IN THE LEAST DEGREE FROM ANY POINT OF DOCTRINE PROPOSED BY HER AUTHORITATIVE MAGISTERIUM.”

Pope Pius VI, *Auctorem fidei*, Aug. 28, 1794: “**47. Likewise, the proposition which teaches that it is necessary, according to the natural and divine laws, for either excommunication or for suspension, that a personal examination should precede, and that, therefore, sentences called ‘ipso facto’ have no other force than that of a serious threat without any actual effect” – false, rash, pernicious, injurious to the power of the Church, erroneous.**”

The heretical person is already severed from the Church. Most heretics are known to be heretics without a trial or declaratory sentence, and must be denounced as such. As we see here, the Catholic Church teaches that formal processes and judgments are not **necessary for *ipso facto* (by that very fact) excommunications to take effect.** They are very often, as in the case of the heretic Martin Luther, formal recognitions of the *ipso facto excommunication that has already occurred. This should be obvious to a Catholic.*

Pope Pius XII, Mystici Corporis Christi (# 22): “As therefore **in the true Christian community** there is only one Body, one Spirit, one Lord, and one

Baptism, so **there can be only one faith**. And therefore if a man refuse to hear the Church let him be considered – so the Lord commands – as a heathen and a publican. It follows that **those who are divided in faith or government cannot be living in the unity of such a Body**, nor can they be living the life of its one Divine Spirit.”

St. Robert Bellarmine, *De Romano Pontifice*, II, 30: “... for men are not bound, or able to read hearts; BUT WHEN THEY SEE THAT SOMEONE IS A HERETIC BY HIS EXTERNAL WORKS, THEY JUDGE HIM TO BE A HERETIC PURE AND SIMPLE, AND CONDEMN HIM AS A HERETIC. For, in the first place, **it is proven with arguments from authority and from reason that the manifest heretic is ipso facto deposed**. The argument from authority is based on St. Paul (Titus 3:10), who orders that the heretic be avoided after two warnings, that is, after showing himself to be manifestly obstinate **which means before any excommunication or judicial sentence**. And this is what St. Jerome writes, adding that the other sinners are excluded from the Church by sentence of excommunication, but the heretics exile themselves and separate themselves by their own act from the body of Christ.”

As we’ve already shown, it’s a dogma that 1) heretics are not members of the Church; and 2) that a heretic is automatically excommunicated (ipso facto) without any further declaration. It is a dogmatic fact, therefore, that a heretic cannot be a part of or govern the Church, since he is not a member of it. To state that Catholics should hold communion with a manifest heretic because no process against him had been completed, is contrary to Catholic teaching, Catholic Tradition and Catholic sense.

THE NECESSITY AND OBLIGATION FOR ALL TO JUDGE AND CONDEMN HERESY OR SCHISM

“We have decreed and declared in Our letter of 21 November 1873 that those unfortunate men who belong to, adhere to, and support that sect should be considered as schismatics and separated from communion with the Church.” (Pope Pius IX, *Graves ac diuturnae* (#’s 1-4), March 23, 1875)

Here we clearly see that Pope Pius IX gives every man and woman the authority to condemn and judge people who have separated themselves from the bosom and unity of the Catholic Church. This is a command, and not something which people can choose to

do. You must defend the true faith whenever your behavior, silence or omission would imply that you deny the faith or agree with heresy. Every evasion you'll make from denouncing heresy or heretics will torment you for all eternity in the fires of hell, as the Catholic Church have always taught.

Pope St. Felix III (5th Century): "Not to oppose error is to approve it; and not to defend truth is to suppress it, and, indeed, to neglect to confound evil men - when we can do it - is no less a sin than to encourage them."

Here is another quote from the Council of Trent which proves that one can and must decide what is and what is not of the Catholic Faith, by one's own judgment.

Pope Pius IV, *Council of Trent*, Sess. 13, Chap. 4: "These are the matters which in general it seemed well to the sacred Council to teach to the faithful of Christ regarding the sacrament of order. **It has, however, resolved to condemn the contrary in definite and appropriate canons in the following manner, so that all, making use of the rule of faith, with the assistance of Christ, may be able to recognize more easily the Catholic truth in the midst of the darkness of so many errors.**"

This proves that everyone are allowed to decide when someone have fallen in heresy or not, since the canon would never have said: "**so that all, making use of the rule of faith, with the assistance of Christ, may be able to recognize more easily the Catholic truth in the midst of the darkness of so many errors,**" without actually permitting people to judge what is a heresy, or who is a heretic. Without this truth, people are forced to profess communion with everyone: Protestants, Muslims, Devil-worshippers and so on. If you claim that you can judge a devil-worshiper to be outside the Church, then you can also judge someone who professes to be a Catholic, yet who holds to one or more heresies. But this is common sense, unless one is a liar.

THE NECESSITY TO STUDY AND KNOW THE CATHOLIC FAITH

St. Thomas Aquinas, *Summa, Prima Secunda Pars*, Q. 76, Art. 2: "Now it is evident that whoever neglects to have or do what he ought to have or do, commits a sin of omission. Wherefore **through negligence, ignorance of what one is bound to know, is a sin; whereas it is not imputed as a sin to man, if he**

fails to know what he is unable to know. Consequently ignorance of such like things **is called "invincible," because it cannot be overcome by study.** For this reason such like ignorance, not being voluntary, since it is not in our power to be rid of it, is not a sin: Wherefore it is evident that no invincible ignorance is a sin. On the other hand, **vincible ignorance is a sin, if it be about matters one is bound to know; but not, if it be about things one is not bound to know."**

Truly, one is bound to know the Catholic Faith well enough to be able to spot heresy when it is presented. So then - in accordance with the Angelic Doctor - if we know that our priest, bishop, etc. is heretical or schismatical, but we adhere to him anyway, then we indeed share in his sin of heresy or schism, whereby we would then be labouring **OUTSIDE** the true religion. Invincible ignorance on the other hand - ignorance that is not able to be overcome by any well ordered human effort - is a different matter, and is totally excusable, unless we are speaking about the essential mysteries (the Trinity and the Incarnation), and the natural law, which must be known explicitly by everyone above the age of reason for salvation. When people break the natural law it's always a sin, and cannot be excused, since this law is written by God on every man's heart. Ignorance of the Trinity and the Incarnation, however, is not a sin in itself, but God withholds this knowledge of the essential mysteries from many people since He foreknew that they would reject His offer of salvation.

Pope St. Pius X, *Acerbo Nimis* (# 2), April 15, 1905: "And so Our Predecessor, Benedict XIV, had just cause to write: '**We declare that a great number of those who are condemned to eternal punishment suffer that everlasting calamity because of ignorance of those mysteries of faith which must be known and believed in order to be numbered among the elect.**'"

BAPTISM; THE STEPS TO CONVERT TO THE TRADITIONAL CATHOLIC FAITH; THE STEPS FOR THOSE LEAVING THE NEW MASS; AND CONDITIONAL BAPTISM

CONTAINED IN THESE PAGES BELOW: *-THE STEPS TO CONVERT TO THE TRADITIONAL CATHOLIC FAITH - THE COUNCIL OF TRENT'S PROFESSION OF FAITH FOR CONVERTS - THE STEPS TO BE TAKEN BY THOSE COMING OUT OF THE NEW MASS - THE FORM OF BAPTISM AND CONDITIONAL BAPTISM WITH EXPLANATION*

The steps one must take to convert to the traditional Catholic Faith are actually simple. They are slightly different, however, depending upon whether one has or has not received baptism. Please consult this file carefully.

If you haven't received baptism, the steps to convert to the Traditional Catholic Faith are as follows:

1) Know and believe the basic catechism (i.e. the basic teachings) of the traditional Catholic Faith. **PLEASE READ THE CATHECHISM NOW** One should also immediately begin to pray the Rosary each day (15 decades preferably). If you don't know how, consult the [How to Pray the Rosary](#) section of our website. Always take time every day to read and study the Faith, and ask God for final perseverance.

2) Hold belief in all the traditional dogmas of the Church and the correct Catholic positions against the post-Vatican II sect (covered in detail in our material), including, for example, the dogma Outside the Church There is No Salvation (without exception), the Trinity, the Incarnation, the Papacy, Papal Infallibility, the necessity of water baptism, etc.

3) After you know the basic catechism (which shouldn't take very long), and are confident that you assent to all the traditional teachings of the Catholic Church, and that you are not living in mortal sin, nor have a will to continue living in mortal or venial sin, receive baptism. There is no reason to delay this (see Acts 8:36-37) if you have completed steps 1 and 2. Normally this would be done by a Catholic priest at your local Catholic Church. Since we are in the Great Apostasy, and there are almost zero fully Traditional Catholic priests around, a layperson is probably the one who should do it for you. The Council of Florence (see below) declared that anyone can validly administer baptism. Thus, if you have a strong Catholic friend or, in case you don't, if you have a non-Catholic family member or friend who could perform the baptism reliably with the proper intention, then that person can administer baptism for you using the form given below. Confession is not necessary for a person who has never received baptism, since baptism removes original sin and all actual sins. After baptism, however, one should get into the habit of going to confession to a traditional priest ordained in the traditional rite of ordination at least once a month if that is possible. Sadly, however, today there are virtually not a single non-heretical priest left in the world. One must go to confession if a non-heretical priest is available if he or she commits a mortal sin after baptism, which hopefully will not occur. A good practice is to write down your sins on a

piece of paper so that you will have an easier time remembering the sins you have committed. This can also be done by those who have no priest and who confess directly to God, in order to facilitate that your confession to Our Lord will be as exact as possible. One could also make a confession of sins or heresies to any person or friend you feel you trust. This should generally be someone who is able to advise you on spiritual things, and not to any person you know.

Confessing our sins to each other, even though we cannot give absolution, is still a great tool to use in exposing the devil and in overcoming habitual bad habits or sins (reoccurring or habitual bad habits is in most cases what lead people to sin in the first place). The Saints had as a habit to confess their sins daily, and thus we should try to act in this way as much as we are able. For confessing our sins daily, breeds humility.

4) Make the profession of faith for converts from the Council of Trent, which is below. If there is a specific sect to which you belonged, or if you believed in a specific heresy, add at the end that you also reject that heretical sect or heresy. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

[Please read this section on Catholics who had no access to Catholic priests and avoided non-Catholic priests \(link to section\):](#)

For those who have received baptism, it is slightly different:

1) Know and believe the basic catechism (i.e. the basic teachings) of the traditional Catholic Faith. **PLEASE READ THE CATHECHISM NOW** One should also immediately begin to pray the Rosary each day (15 decades preferably). If you don't know how, consult the [How to Pray the Rosary](#) section of our website. Always take time every day to read and study the Faith, and ask God for final perseverance.

2) Hold belief in all the traditional dogmas of the Church and the correct Catholic positions against the post-Vatican II sect (covered in detail in our material), including, for example, the dogma Outside the Church There is No Salvation (without exception), the Trinity, the Incarnation, the Papacy, Papal Infallibility, the necessity of water baptism, etc..

3) Make the profession of faith for converts from the Council of Trent, which is below. If there is a specific sect to which you belonged, or if you believed in a specific

heresy, add at the end that you also reject that heretical sect or heresy. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

4) If a non-heretical priest is available to you, you must make a general confession to a priest ordained in the traditional rite of ordination after taking the previous 3 steps. This is a confession in which one mentions all mortal and venial sins committed after baptism that one can remember, including adherence to any sects or false religions or having spread a false sect or false religion. Beware to check carefully beforehand that the priest you approach for the sacraments is not heretical nor in communion with other heretics. Today, in the Great Apostasy, there is almost not a single non-heretical priest left in the world. The only alternative that is left for almost everyone today is to confess their sins to God directly and ask Him with tears or sorrow and true repentance to forgive them their sins. This will forgive your sins if you are sincere, if no other option is available. If you find a non-heretical priest, then as long as the priest says “I absolve you from your sins in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost” the confession is valid. A good practice is to write down your sins on a piece of paper so that you will have an easier time remembering the sins you have committed. This can also be done by those who have no priest and who confess directly to God, in order to facilitate that your confession to Our Lord will be as exact as possible. One could also make a confession of sins or heresies to any person or friend you feel you trust. This should generally be someone who is able to advise you on spiritual things, and not to any person you know.

Confessing our sins to each other, even though we cannot give absolution, is still a great tool to use in exposing the devil and in overcoming habitual bad habits or sins (reoccurring or habitual bad habits is in most cases what lead people to sin in the first place). The Saints had as a habit to confess their sins daily, and thus we should try to act in this way as much as we are able. For confessing our sins daily, breeds humility.

[Please read this section on Catholics who had no access to Catholic priests and avoided non-Catholic priests \(link to section\);](#)

For those who aren't sure whether they are baptized, the order is:

1) Know and believe the basic catechism (i.e. the basic teachings) of the traditional Catholic Faith. **PLEASE READ THE CATHECHISM NOW** One should also immediately begin to pray the Rosary each day. If you don't know how, consult the [How to](#)

[Pray the Rosary](#) section of our website. Always take time every day to read and study the Faith, and ask God for final perseverance.

2) Hold belief in all the traditional dogmas of the Church and the correct Catholic positions against the post-Vatican II sect (covered in detail in our material), including, for example, the dogma Outside the Church There is No Salvation (without exception), the Trinity, the Incarnation, the Papacy, Papal Infallibility, the necessity of water baptism, etc.

3) Make the profession of faith for converts from the Council of Trent, which is below. If there is a specific sect to which you belonged, or if you believed in a specific heresy, add at the end that you also reject that heretical sect or heresy. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

4) Have someone perform a conditional baptism using the conditional form of baptism given below. If there is any doubt about your baptism, this should be done.

5) After your conditional baptism, make a general confession to a non-heretical priest if one is available, mentioning all mortal and venial sins committed after your first possibly valid baptism that you can remember. A good practice is to write down your sins on a piece of paper so that you will have an easier time remembering the sins you have committed. This can also be done by those who have no priest and who confess directly to God, in order to facilitate that your confession to Our Lord will be as exact as possible. One could also make a confession of sins or heresies to any person or friend you feel you trust. This should generally be someone who is able to advise you on spiritual things, and not to any person you know.

Confessing our sins to each other, even though we cannot give absolution, is still a great tool to use in exposing the devil and in overcoming habitual bad habits or sins (reoccurring or habitual bad habits is in most cases what lead people to sin in the first place). The Saints had as a habit to confess their sins daily, and thus we should try to act in this way as much as we are able. For confessing our sins daily, breeds humility.

People leaving the New Mass or adherence to the Vatican II Counter Church also need to make a confession (to a validly ordained and non-heretical priest, if one is available) that they attended a non-Catholic service and for however long they attended. If they participated in other things at the New Mass (e.g. were a lay-minister, dressed immodestly, etc.) or accepted false ecumenism or denied some other dogma or if they practiced NFP, these things should also be mentioned in confession. This

must be done before receiving Communion at the Traditional Mass (if there is an acceptable one for you to attend in your area). Those leaving the New Mass and adherence to the Vatican II false Church should also make that same profession of faith from the Council of Trent. [The Council of Trent's Profession of Faith for Converts](#)

[Please read this section on Catholics who had no access to Catholic priests and avoided non-Catholic priests \(link to section\):](#)

BAPTISM AND CONDITIONAL BAPTISM

The form of baptism is: "***I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost.***" or

"I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit."

If there is some doubt about the validity of your baptism, the conditional form of baptism is: "*If you are baptized, I do not baptize you again, but if you are not yet baptized [pour water on the head, making sure it touches the skin] I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost.*" Since there are barely any true Catholic priests in the whole country, you can have a Catholic friend perform a conditional baptism, and you can administer baptism to your own children.

Pope Eugene IV, Council of Florence, "*Exultate Deo*," 1439: "**In case of necessity, however, not only a priest or a deacon, but even a layman or woman, yes even a pagan and a heretic can baptize, so long as he preserves the form of the Church and has the intention of doing what the Church does.**" (Denz. 696)

BAPTISMAL VOWS

According to the Roman Ritual, at present in use, three questions are to be addressed to the person to be baptized, as follows: "Dost thou renounce Satan? and all his works? and all his pomps?" To each of these questions the person, or the sponsor in his name, replies: "I do renounce". The practice of demanding and making this formal renunciation seems to go back to the very beginnings of organized Christian worship. Tertullian among the Latins and St. Basil among the Greeks are at one in reckoning it as a usage which, although not

explicitly warranted in the Scriptures, is nevertheless consecrated by a venerable tradition. St. Basil says this tradition ascends from the Apostles. Tertullian, in his "De Coronâ", appears to hint at a twofold renunciation as common in his time, one which was made at the moment of baptism and another made sometime before, and publicly in the church, in the presence of the bishop. The form of this renunciation as found in the Apostolic Constitutions (VIII, 4) reads as follows: "Let therefore the candidate for baptism declare thus in his renunciation: 'I renounce Satan and his works and his pomps and his worship and his angels and his inventions and all things that are under him'. And after his renunciation let him in his consociation say: 'And I associate myself to Christ and believe and am baptized into one unbegotten Being, the only true God Almighty, the Father of Christ, the Creator and Maker of all things, from whom are all things; and into the Lord Jesus Christ, His only begotten Son, the Firstborn of the whole creation, who before the ages was begotten by the good pleasure of the Father, by whom all things were made... I believe in God, the Father Almighty, Creator of Heaven and earth; and in Jesus Christ, His only Son, Our Lord; who was conceived by the Holy Ghost, born of the Virgin Mary, suffered under Pontius Pilate, was crucified, died, and was buried. He descended into Hell; the third day He rose again from the dead; He ascended into Heaven, and sitteth at the right hand of God, the Father Almighty; from thence He shall come to judge the living and the dead. I believe in the Holy Ghost, the Holy Catholic Church, the communion of saints, the forgiveness of sins, the resurrection of the body, and the life everlasting. Amen.

St. Justin Martyr testifies that baptism was only administered by those who, together with their profession of faith, made a promise or vow that they would live in conformity with the Christian code. Hence the generally employed formula: syntassomai soi, Christe, "I surrender myself to thee, O Christ, to be ruled by thy precepts". This took place directly over the apotaxis or renunciation of the devil, and was variously described by the Latins as promissum, pactum, and votum. During this declaration of attachment to Jesus Christ the person to be baptized turned towards the East as towards the region of light.

The practice of renewing the baptismal promises is more or less widespread. This is done under circumstances of special solemnity such as at the closing exercises of a mission, after the administration of First Communion to children, or the conferring of the Sacrament of Confirmation. It is thus intended as a way of reaffirming one's loyalty to the obligations taken over by membership in the Christian Church.

PROFESSION OF CATHOLIC FAITH

Promulgated solemnly by Pope Pius IV and the Council of Trent

● I, N., with firm faith believe and profess each and every article contained in the symbol of faith which the holy Roman Church uses; namely:

● I believe in one God, the Father almighty, maker of heaven and earth, and of all things visible and invisible; and in

● one Lord Jesus Christ, the only-begotten Son of God, born of the Father before all ages; God from God, light from light, true God from true God; begotten not made, of one substance (consubstantial) with the Father, through whom all things were made;

● who for us men and for our salvation came down from heaven, and was made incarnate by the Holy Spirit of the Virgin Mary, and was made man.

● He was crucified also for us under Pontius Pilate, died, and was buried; and

● He rose again the third day according to the Scriptures, and ascended into heaven;

● He sits at the right hand of the Father, and He shall come again in glory to judge the living and the dead, and of His kingdom there will be no end.

● And I believe in the Holy Ghost, the Lord, and giver of Life, who proceeds from the Father and the Son; who equally with the Father and the Son is adored and glorified; who spoke through the prophets.

● And I believe that there is one, holy, Catholic, and apostolic Church.

● I confess one baptism for the remission of sins; and I hope for the resurrection of the dead, and the life of the world to come. Amen.

● I resolutely accept and embrace the apostolic and ecclesiastical traditions and the other practices and regulations of that same Church.

● In like manner I accept Sacred Scripture according to the meaning which has been held by holy Mother Church and which she now holds. It is Her prerogative to pass judgment on the true meaning and interpretation of Sacred Scripture. And I will never accept or interpret it in a manner different from the unanimous agreement of the Fathers.

- I also acknowledge that there are truly and properly seven sacraments of the New Law, instituted by Jesus Christ our Lord, and that they are necessary for the salvation of the human race, although it is not necessary for each individual to receive them all.
- I acknowledge that the seven sacraments are: Baptism, Confirmation, Eucharist, Penance, Extreme Unction, Holy Orders, and Matrimony; and that they confer grace; and that of the seven, Baptism, Confirmation, and Holy Orders cannot be repeated without committing a sacrilege.
- I also accept and acknowledge the customary and approved rites of the Catholic Church in the solemn administration of these sacraments.
- I embrace and accept each and every article on Original Sin and Justification declared and defined in the most holy Council of Trent.
- I likewise profess that in Mass a true, proper, and propitiatory sacrifice is offered to God on behalf of the living and the dead, and that the Body and Blood together with the Soul and Divinity of our Lord Jesus Christ is truly, really, and substantially present in the most holy Sacrament of the Eucharist, and that there is a change of the whole substance of the bread into the Body, and of the whole substance of the wine into the Blood; and this change the Catholic Church calls transubstantiation.
- I also profess that the whole and entire Christ and a true Sacrament is received under each separate species.
- I firmly hold that there is a purgatory, and that the souls detained there are helped by the prayers of the faithful.
- I likewise hold that the saints reigning together with Christ should be honored and invoked, that they offer prayers to God on our behalf, and that their relics should be venerated.
- I firmly assert that images of Christ, of the Mother of God ever Virgin, and of the other saints should be owned and kept, and that due honor and veneration should be given to them.
- I affirm that the power of indulgences was left in the keeping of the Church by Christ, and that the use of indulgences is very beneficial to Christians.
- I acknowledge the holy, Catholic, and apostolic Roman Church as the mother and

teacher of all churches; and...

- I unhesitatingly accept and profess all the doctrines (especially those concerning the primacy of the Roman Pontiff and his infallible teaching authority) handed down, defined, and explained by the sacred canons and ecumenical councils and especially those of this most holy Council of Trent (and by the ecumenical Vatican Council I). And at the same time:

- **I condemn, reject, and anathematize everything that is contrary to those propositions, and all heresies without exception that have been condemned, rejected, and anathematized by the Church.**

- I, N., promise, vow, and swear that, with God's help, I shall most constantly hold and profess this true Catholic faith, outside which no one can be saved and which I now freely profess and truly hold. With the help of God, I shall profess it whole and unblemished to my dying breath; and, to the best of my ability, I shall see to it that my subjects or those entrusted to me by virtue of my office hold it, teach it, and preach it. So help me God and His holy Gospel.

We are looking for translators. Please contact us at:

<http://www.prophecyfilm.com/contact/>

WWW.CATHOLIC-SAINTS.NET

Free DVDs and Books